

Звезды наши при свете
Святой ночи
А не жить до светлой зари
И с нами нежить,
То не было того наша душа
Моим знакомству,
Что бы увидеть была бы наша
В Святости колосовиди,
Вот же отсюда наша душа!
Тогда друзья наши
Дать поддержку; а душа
Во свете зари
Его сидеть, старейший
Видеть колосовиди,
Да и братья наши
Чолово отдают.

Меланг

A CONCORDANCE
to the Poetic Works of Taras Shevchenko

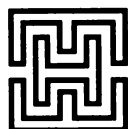
КОНКОРДАНЦІЯ
поетичних творів Тараса Шевченка

Edited and Compiled by
Oleh S. Ilnytskyj
George Hawrysch

Редакція й упорядкування
Олега Ільницького
Юрія Гавриша

Volume One

Том перший

Shevchenko Scientific Society, USA
New York

Canadian Institute of Ukrainian Studies Press
Edmonton - Toronto

2001

Shevchenko Scientific Society, USA

New York, NY

Canadian Institute of Ukrainian Studies Press

University of Alberta
Edmonton, Alberta

University of Toronto
Toronto, Ontario

Copyright © 2001 Shevchenko Scientific Society, USA
and Oleh S. Ilnytskyj

ISBN 1-895571-38-3 (set)
ISBN 1-895571-39-1 (v. 1.)

National Library of Canada Cataloguing in Publication Data

Ilnytskyj, Oleh S. (Oleh Stepan), 1949–
A Concordance to the Poetic Works of Taras Shevchenko

Text in Ukrainian; introduction in English.

Includes bibliographical references.

ISBN 1-895571-38-3 (set)

ISBN 1-895571-39-1 (v. 1.)

1. Shevchenko, Taras, 1814–1861 — Concordances.
Hawrysch, George, 1953– II. Title.

PG3948.S51A2 2001 891.7'912 C00-930422-3

The *Concordance to the Poetic Works of Taras Shevchenko* is published with the assistance of
the following Funds of the Shevchenko Scientific Society, USA

Конкорданція поетичних творів Тараса Шевченка надрукована завдяки таким Фондам при
НТШ в Америці

Vol. 1: Drs. Petro and Olha Mociuk Fund
Vol. 2: George Kusiw Fund
Vol. 3: Ivan and Elizabeth Chlopecky Fund
Vol. 4: Vasyi and Sofia Dmytrenko Fund

Том 1: Фонд др. Петра і др. Ольги Моцюків
Том 2: Фонд Юрія Кузева
Том 3: Фонд Івана й Елизабети Хлопецьких
Том 4: Фонд Василя і Софії Дмитренків

All rights reserved Усі права застережені

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any
form or by any means, without prior written permission of the copyright owner.

Жодну частину цього видання не можна копіювати, зберігати в зовнішньому
запам'ятовувальному пристрої або репродукувати в будь-якій формі чи будь-яким засобом без
письмового дозволу власника авторських прав.

Printed in Canada Надруковано в Канаді

CONTENTS

<i>Acknowledgements</i>	Vol I	VII
<i>From the Shevchenko Scientific Society</i>	Vol I	IX
<i>Introduction: The Contents and Structure of the Concordance</i>	Vol I	XI
<i>Reference Codes Used in the Concordance: A Listing by Code (Table 1)</i>	Vol I	XXVII
<i>Reference Codes Used in the Concordance: An Alphabetical Listing (Table 2)</i>	Vol I	XXXI

Concordance to the Poetic Works of Taras Shevchenko

1.0 The Ukrainian-language Works		
<i>A-Ї</i>	Vol I	3
<i>K-P</i>	Vol II	775
<i>C-Я</i>	Vol III	1555
1.1 Words in the Roman Alphabet Contained in the Ukrainian-language Works.....	Vol III	2127
2.0 The Ukrainian-language Variants		
<i>A-P</i>	Vol III	2131
<i>C-Я</i>	Vol IV	2503
2.1 Words in the Roman Alphabet Contained in the Ukrainian-language Variants	Vol IV	2649
3.0 The Russian-language Works		
<i>A-Я</i>	Vol IV	2653
3.1 Words in the Roman Alphabet Contained in the Russian-language Works.....	Vol IV	2955
4.0 The Russian-language Variants		
<i>A-Я</i>	Vol IV	2959
5.0 Prose Texts in <i>Haidamaky</i> (“Endnotes” and “Foreword”).....	Vol IV	2975
5.1 Words in the Roman Alphabet Contained in the Prose Texts of <i>Haidamaky</i>	Vol IV	3009

Appendices

1. “V kazemati”	Vol IV	3013
2. The Most Frequently Used Word Forms in Alphabetical Order		
(1) Ukrainian-language Works	Vol IV	3021
(2) Russian-language Works	Vol IV	3022
3. Frequency Index in Alphabetical Order (Ukrainian-language Works).....	Vol IV	3023
4. Frequency Index in Descending Order (Ukrainian-language Works)	Vol IV	3079
5. Frequency Index in Alphabetical Order (Ukrainian-language Variants)	Vol IV	3135
6. Frequency Index in Descending Order (Ukrainian-language Variants).....	Vol IV	3167
7. Frequency Index in Alphabetical Order (Russian-language Works).....	Vol IV	3199
8. Frequency Index in Descending Order (Russian-language Works).....	Vol IV	3211
9. Frequency Index in Alphabetical Order (Russian-language Variants).....	Vol IV	3223
10. Frequency Index in Descending Order (Russian-language Variants)	Vol IV	3225
11. Frequency Index in Alphabetical Order (<i>Haidamaky</i> : “Endnotes” and “Foreword”)	Vol IV	3227
12. Frequency Index in Descending Order (<i>Haidamaky</i> : “Endnotes” and “Foreword”).....	Vol IV	3229

Зміст

<i>Від авторів</i>	Том I	VII
<i>Від Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці</i>	Том I	IX
<i>Вступ: Зміст і побудова Конкорданції</i>	Том I	XIX
<i>Умовні коди, прийняті у Конкорданції: Кодовий покажчик (Таблиця 1)</i>	Том I	XXVII
<i>Умовні коди, прийняті у Конкорданції: Алфавітний покажчик (Таблиця 2)</i>	Том I	XXXI

Конкорданція поетичних творів Тараса Шевченка

1.0	Лексикон українських творів		
	<i>А–Й</i>	Том I	3
	<i>К–Р</i>	Том II	775
	<i>С–Я</i>	Том III	1555
1.1	Лексикон слів латинським алфавітом в українських творах.....	Том III	2127
2.0	Лексикон варіантів українських творів		
	<i>А–Р</i>	Том III	2131
	<i>С–Я</i>	Том IV	2503
2.1	Лексикон слів латинським алфавітом в українських варіантах.....	Том IV	2649
3.0	Лексикон творів російською мовою		
	<i>А–Я</i>	Том IV	2653
3.1	Лексикон слів латинським алфавітом у творах російською мовою.....	Том IV	2955
4.0	Лексикон варіантів російською мовою		
	<i>А–Я</i>	Том IV	2959
5.0	Лексикон прозових текстів в поемі «Гайдамаки» («Приписи» і «Передмова»).....	Том IV	2975
5.1	Лексикон слів латинським алфавітом в прозових текстах «Гайдамаків».....	Том IV	3009

Додатки

1.	«В казематі».....	Том IV	3013
2.	Найбільш частотні словоформи. Алфавітний список		
	(1) Твори українською мовою.....	Том IV	3021
	(2) Твори російською мовою.....	Том IV	3022
3.	Алфавітний список словоформ з частотою (твори українською мовою).....	Том IV	3023
4.	Список словоформ за спадом частот (твори українською мовою).....	Том IV	3079
5.	Алфавітний список словоформ з частотою (варіанти українською мовою).....	Том IV	3135
6.	Список словоформ за спадом частот (варіанти українською мовою).....	Том IV	3167
7.	Алфавітний список словоформ з частотою (твори російською мовою).....	Том IV	3199
8.	Список словоформ за спадом частот (твори російською мовою).....	Том IV	3211
9.	Алфавітний список словоформ з частотою (варіанти російською мовою).....	Том IV	3223
10.	Список словоформ за спадом частот (варіанти російською мовою).....	Том IV	3225
11.	Алфавітний список словоформ з частотою («Гайдамаки»: «Приписи» і «Передмова»).....	Том IV	3227
12.	Список словоформ за спадом частот («Гайдамаки»: «Приписи» і «Передмова»).....	Том IV	3229

Acknowledgements

This concordance is the result of several years of work (1991–1993) at the University of Alberta. After a long hiatus, the final editing was completed in 2000.

We owe our gratitude first to the Social Sciences and Humanities Research Council of Canada (SSHRC), which awarded Oleh S. Ilnytskyj a three-year grant toward this project. We would also like to express our appreciation to the Canadian Institute of Ukrainian Studies for making it possible to prepare a camera-ready copy of this work for the publisher.

This concordance would have been impossible if we did not have access to Taras Shevchenko's *Complete Collection of Works in Twelve Volumes*, published in Kyiv by the T. H. Shevchenko Institute of Literature during 1989–1990. We thank the Institute for allowing us to use this edition for our concordance.

Finally, we would like to give special recognition to the Shevchenko Scientific Society in the USA for co-publishing this work.

Oleh S. Ilnytskyj
George Hawrysch

Edmonton, Alberta
August 2000

Від авторів

Ця конкорданція є наслідком кількарічної праці (1991–1993) в Альбертському університеті. Після довгої павзи остання редакція була завершена 2000 р.

Ми вдячні, передусім, Канадській дослідній раді соціальних та гуманітарних наук (Social Sciences and Humanities Research Council of Canada [SSHRC]), яка надала Олегові Ільницькому трирічну дотацію на цей проєкт. Ми теж висловлюємо подяку Канадському інститутові українських студій (КІУС) за фінансову підтримку, яка дозволила нам підготувати текст до друку.

Нашу конкорданцію навряд чи вдалось би здійснити, коли б у нас не було доступу до Шевченкового «Повного зібрання творів у дванадцяти томах», виданого в Києві в 1989–1990 рр. заходами Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка. На цьому місці хочемо скласти подяку Інститутові за дозвіл користуватися цим виданням у своїй праці.

Насамкінець, ми особливо вдячні Науковому Товариству ім. Шевченка в Америці за співвидання цієї праці.

Олег Ільницький
Юрій Гавриш

Едмонтон, Альберта
Серпень 2000

From the Shevchenko Scientific Society

When the Shevchenko Scientific Society was founded in 1873, it was the first Ukrainian institution to name itself in honor of Taras Shevchenko. Over the years, among other scholarly studies, we have published many volumes devoted to the study of the poet. Now it is our great pleasure to introduce this *Concordance to the Poetic Works of Taras Shevchenko*, a pioneering work by Oleh S. Ilnytskyj and George Hawrysch, which will undoubtedly become a basic tool for linguistic, literary, and stylistic studies of Shevchenko.

We would like to express our gratitude to Serhii Hal'chenko (Chief Archivist, Manuscript Division, Institute of Literature, National Academy of Sciences of Ukraine) and his colleagues for checking the two volumes of Shevchenko's poetry on which this concordance is based against Shevchenko's original manuscripts. The authors of the *Concordance* took into account many of the spelling variants (e.g., rendering *Boh*, *Hospod'* and *Deus* in upper case).

We are indeed very proud that this first Ukrainian concordance is devoted to Shevchenko and will see print soon after we marked the 125th anniversary of our Society.

We would also like to thank the Canadian Institute for Ukrainian Studies Press, particularly Maxim Tarnawsky and Marko R. Stech for their contribution to this project.

Larissa Onyshkevych (chair), John Fizer, Assya Humesky, Leonid Rudnytsky
The Publication Committee of the Shevchenko Scientific Society, USA

Від Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці

Наукове Товариство ім. Шевченка (НТШ) було засноване 1873 р. Воно було першою українською установою, яка обрала Тараса Шевченка своїм патроном. На сьогодні НТШ видало друком багато томів наукових праць, з-поміж яких чимало присвячено творчості поета. Цим разом з великою приємністю пропонуємо читачеві фундаментальну працю Олега Льницького та Юрія Гавриша — *Конкорданцію поетичних творів Тараса Шевченка*. Ця праця, напевно, стане підставовим посібником для шевченкознавців у дослідженнях стилю й мови Шевченка. Висловлюємо подяку Сергієві Гальченку (головному хранителю архіву відділу рукописних фондів і текстології в Інституті літератури НАНУ) та його колегам за точне звірення з оригіналами Шевченкових автографів усіх текстів у двох томах, які використано для цієї конкорданції. Автори конкорданції взяли до уваги різні варіації слів (наприклад, написання Бог, Господь і Deus з великої букви).

Ми раді, що ця перша українська конкорданція присвячена саме Шевченковій творчості і що вона виходить друком невдовзі після святкування 125-річчя НТШ.

Дякуємо також видавництву Канадського інституту українських студій, зокрема Максимові Тарнавському і Маркові Стехові за співпрацю.

Лариса Онишкевич (голова), Ася Гумецька, Леонід Рудницький, Іван Фізер
Видавнича комісія Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці

**Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці дарує бібліотекам і університетам України
450 комплектів цієї Конкорданції**

The Contents and Structure of the Concordance

In these four volumes we present the first concordance to emerge from Ukrainian literary scholarship. It analyzes the core work of the culture's central figure, i.e., the *Kobzar* of Taras Hryhorovych Shevchenko (1814–1861). The result is a full accounting of the location and textual setting of every occurrence of every word in Shevchenko's Ukrainian- and Russian-language poetic oeuvre. Eighteen thousand four hundred and one unique word-forms are attested, pinpointed, sorted, and contextualized in each of their 83,731 appearances over a span of 22,241 lines.¹ This is the most complete and detailed lexical study of any Ukrainian corpus to date.

The choice of author and text is obvious to anyone even slightly familiar with Ukrainian literature or history. Quite simply, Shevchenko's role in the development of modern Ukrainian language, letters, political consciousness, and especially national-identity formation exceeds in importance any other factor affecting those processes. Far beyond what is normally given to poets, even major ones, Shevchenko's influence has permeated, indeed shaped, virtually every facet of Ukrainian national life since about the middle of the nineteenth century. In proportion to this dominant position, Ukrainian literary scholarship contains a large subsection known as *shevchenkoznavstvo*, i.e., Shevchenko studies. It is to this academic domain that the present concordance makes its contribution.

While the selection of material to treat was fairly self-evident, deciding on a specific edition presented something of a dilemma. Notwithstanding his literary prominence and the consequent scholarly attention he has received, there exists no standard edition of Shevchenko's works (a fairly common situation in much of the world's literature). Shevchenko's poetry first appeared in 1840 as a small book entitled *Kobzar* ("The Bard"). Several more editions came out during the poet's lifetime, each adding new poems and introducing revisions to earlier ones. Censorship, however, precluded publication of all the poetic works. Editorial intrusion produced additional omissions, transformations, and rearrangements. Even the posthumous Prague edition of 1876, while including the bulk of the censored (mainly "political") material, was still not comprehensive. The complete corpus did not come to light until the 1920s, but even then remained generally unavailable as a uniform redaction. More recent Soviet versions of Shevchenko, for example the Academic edition of 1964, attempted to address some of these difficulties, but nevertheless retained a number of expurgations and revisions that were politically motivated.

A second textological problem faced by Shevchenko scholars is that of canonicity. The question is how to decide what constitutes the "text" and what constitutes a "variant"? It has been argued that Shevchenko, unlike most writers, did not view his works in terms of fixed or final versions. For him, purportedly, the creation of successive "variants" may well have been a compositional principle; certainly there are patterns in his successive emendations that suggest deliberate polyvalency and a non-standard authorial intent.² If one adopts this position, it may not be meaningful to regard, say, the last version as the "official" one.

Much rides on these matters. We have many instances of alternate versions of a given text figuring as autonomous poems. Standard pairs exist (specific pairings and their disposition in this concordance are explained below), but are not given as separate poems in all editions. In other instances a text may appear separately or as part of a larger work. For example, "Stoït v seli Subotovi..." is usually given as an independent poem, but in his own *Try lita* album Shevchenko uses it as a lead-in to a different and completely separate work, *Velykyi l'okh*.

Solutions to these and other problems of textology do not come forth explicitly from concordancing, nor was it our aim to provide definitive resolutions to these and related issues. Our obligation was to single out one edition that would represent an optimal balance between completeness, accessibility, and editorial integrity at the present stage of Shevchenko scholarship.

¹ These numbers do not include variants and the prose sections of "Haidamaky."

² Cf. Hryhorii Hrabovych (George Grabowicz), "Mizh slovom i skhemoiu (U poshukakh Shevchenkovoho tekstu)," *Suchasnit'*, 1993, no. 11: 105-27 and no. 12: 145-53.

Accordingly, we settled on the first two volumes of *Povne zibrannia tvoriv u dvanadtsiaty tomakh* (The Complete Collection of Works in Twelve Volumes, Kyiv, 1989–1990), henceforth PZT, or PZT1/PZT2 when referring to a single volume. (Note that “PZT” by itself refers to only two volumes of what is projected to be a twelve-volume set.) Although this concordance can be used in conjunction with any edition of Shevchenko that references the poems by title or first line—and virtually all of them do—only PZT corresponds fully to the concordance in terms of text, line numbering, and other layout features. Some unavoidable exceptions to this rule are described below.

The primary virtue of PZT is its relative accessibility combined with completeness and correctness of the text. As the most recently published version of the *Kobzar*, it takes advantage of both the latest textological research and the increasing deregulation of political control that preceded its release. Such failings as the edition has (comprehensively set forth by George G. Grabowicz [cf. Note 2]), while highly germane to Shevchenko studies as a whole, do not detract from the significance and accuracy of the information contained in the present investigation. Any weaknesses in PZT that came to our attention were taken into account at the level of analytic design and implementation of this concordance.

One charge laid against PZT is its inclusion of “duplicate pairs” of what are normally thought of as “single” poems—most notably *Tarasova nich* and *Hamaliia*.³ Although the questions associated with this point are difficult and contentious from the point of view of textology, they are not a problem for the compiler or subsequent user of a concordance. It is precisely the strength of the concordancing function that it can dissect and describe an edition exhaustively without committing to or otherwise passing judgement on any of its components. Given proper design, the activity is exquisitely transparent to issues of textual accuracy, chronology, and other concerns of boundedness.

PZT comprises all of Shevchenko’s extant poetry in the then current orthography, presented in the chronological order employed by most editions of the *Kobzar*. Following a foreword, PZT1 begins with the rubric “Poeziia” (“Poetry”), starting with *Prychynna* (1837) and proceeding to *Vid'ma*, the first poem from the year 1847. This is followed by a new section called “Tvorchi zahotovky, plany” (“Compositional Sketches [and] Plans”) which consists of the single 10-line poem *Molitva Ieremii proroka*. Next comes a section titled “Redaktors'ka pravka u tvorakh inshykh avtoriv” (“Editorial Correction in the Works of Other Authors”)—but this also contains only one brief poem, *Sobaka ta zlodii* by P. Pysarevs'kyi. Then three poems classified under “Dubia” appear, after which are given “Other Editions and Variants.” A “Commentaries” section rounds out the volume.

PZT2 resumes the “Poetry” heading with the remaining verse from 1847 (the first here being *V kazemati*) and continues through to Shevchenko’s final poem, written in 1861. “Other Editions and Variants” and “Commentaries” again follow immediately. In each volume, entries for both of these last two sections refer only to the works found in their respective volumes.

Of all the material in the two volumes, this concordance incorporates the following: the “Poetry” sections (both volumes); the poem *Molitva Ieremii proroka* from PZT1; and the “Other Editions and Variants” sections from both volumes. We collectively refer to the “Poetry” sections as “the main text” (or, if you will, “the canonical works”) and distinguish it from the “Variants.”

We did not include the Pysarevs'kyi poem or the “Dubia.” The latter has attracted very little scholarly attention, and, in any event, by definition may not have been written by the poet whose oeuvre we are addressing. Also, there is so little of it that quantitative analysis, if need be, can be carried out by simple inspection.

A separate comment needs to be made about Shevchenko’s longest poem—*Haidamaky*. Besides the 2,569 lines of the epic itself, Shevchenko composed three additional texts closely associated with the poem: the *Peredmovna* (i.e., *Foreword*, which he in fact appended at the end), the *Prypysy* (Endnotes), and another prose fragment entitled *Panove subskrybenty* (Gentlemen Subscribers). Historically these have been considered to be part of *Haidamaky*, notwithstanding the fact that they are written in prose and are not integrated into the body of the poem itself. In PZT, however, these three prose sections are handled in an unusual manner. *Panove subskrybenty* does not appear at all (presumably, it is reserved for a later volume); the other two appear only in the “Variants” section of PZT1, because *Haidamaky* is in the first volume.

As with other issues, there were good reasons to question the decision of the editors to organize and present *Haidamaky* in this fashion—and we were tempted to do so. Initially we planned to include a more

³ For example, in PZT1, *Tarasova nich* appears both on p. 20 and p. 24; *Hamaliia* appears on p. 150 and p. 154.

consistent treatment of Shevchenko's full text by rearranging and importing the missing elements from earlier editions. On further reflection we decided it was more prudent—in light of the principles that govern concordancing—to remain faithful to the edition of our choice. Thus, in a prose section separate from the poetry, this concordance presents only an analysis of the *Peredmova* and *Prypysy*.

The three poems included in the “Russian” category are *Slepaia*, *Trizna*, and *Molitva Ieremii proroka*. Together they total 1,619 lines and contain 6,779 word-forms, 2,865 of them unique. All words in this classification are written in Cyrillic characters, except for a single instance of the letter “N” in line 226 of *Trizna*. Note that the numerous Russian words that occur in the Ukrainian poems appear in the Ukrainian-language sections of the concordance.

In summary, the text of PZT was conceptualized as containing several categories, and a separate concordance was run on each. Words in Roman characters were extracted from (a) the main Ukrainian-language poetry; (b) from the Ukrainian Variants; (c) the main Russian-language poetry (essentially, a single initial); and (d) the *Prypysy* and *Peredmova* texts. (Actually this latter set is all from the *Prypysy* since the *Peredmova* contains no Roman characters.) The table of contents in the present work reflects these facts.

1. The Ukrainian-language works
 - 1.1 Words in the Roman alphabet contained in the Ukrainian-language works
2. The Ukrainian-language variants
 - 2.1 Words in the Roman alphabet contained in the Ukrainian-language variants
3. The Russian-language works
 - 3.1 Words in the Roman alphabet contained in the Russian-language works
4. The Russian-language variants
5. Prose texts in *Haidamaky* (“Endnotes” and “Foreword”)
 - 5.1 Words in the Roman alphabet contained in the prose texts of *Haidamaky*.

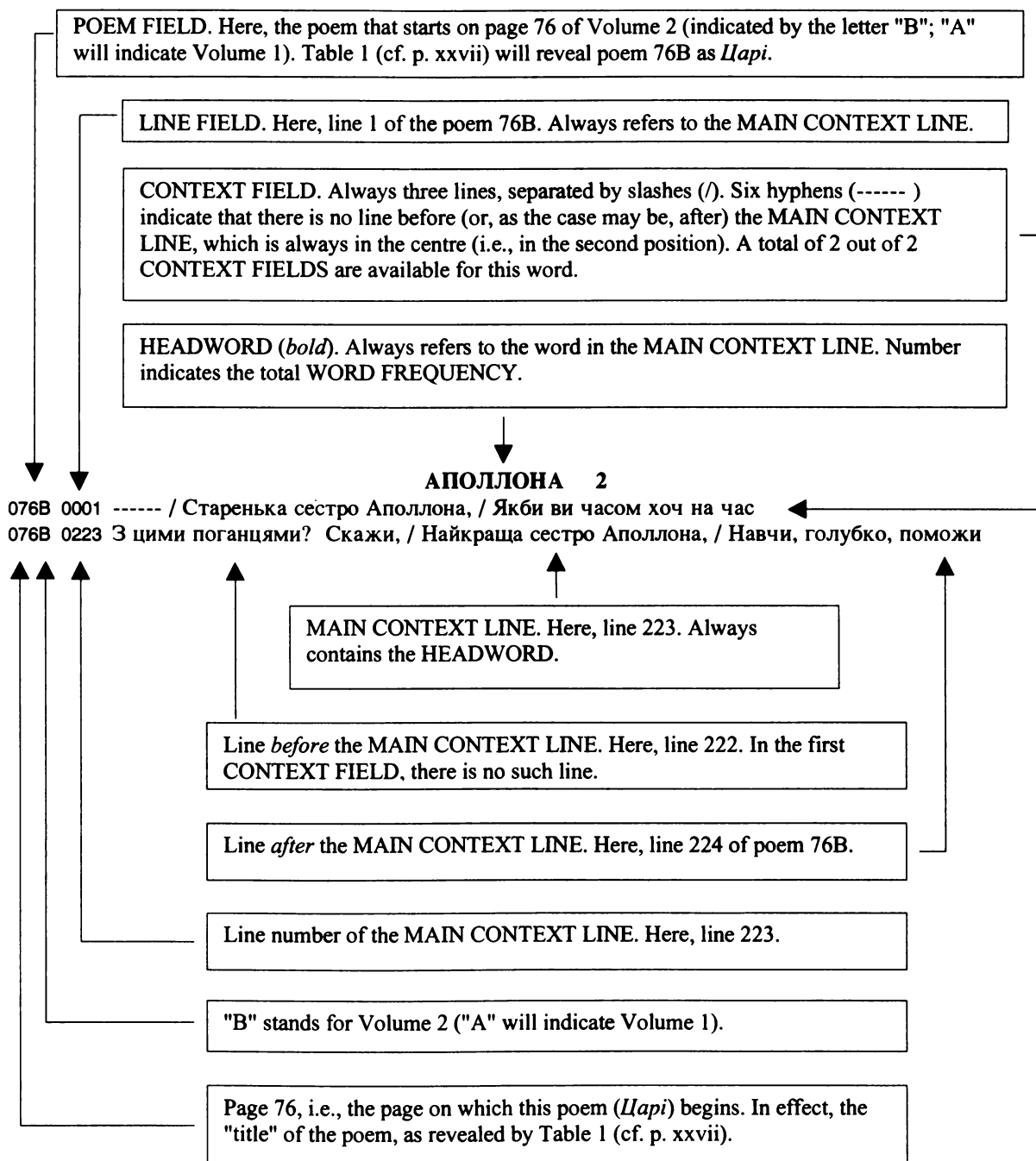
In this manner our method produced five separate concordances, plus four groups of Roman-character words. Among other advantages, this scheme permits identical headwords to be associated with typologically distinct texts. For example, if one wants to know the frequency of a word that is written the same way in Russian and Ukrainian (and there are many such instances), it is necessary only to add together its two headword frequencies from the Russian and Ukrainian sections. At the same time the individual counts for that word remain available with respect to either language.

The result of our work is presented as a vertical list of headwords, i.e., unique word-forms, in alphabetical order printed in boldface upper case (see Figure 1, page XIV). Each headword is followed by an integer, which is the absolute number of times that the word-form appears in the text. No attempt is made to distinguish root forms, grammatical categories, or homonyms. Thus, for example, DNIPRO and DNIPROM are separate headwords. However, the headword HOSPODY subsumes the vocative form of *Hospod'* (Lord) and the genitive case of *hospoda* (a dwelling).

Under each headword further information is given horizontally in three columns or “fields.” The first (leftmost) column identifies the poem where an instance of the headword is found. The second indicates the line number of the poem; and the rightmost field (occupying most of the page) reproduces in full the actual source line that contains that instance of the headword, as well as the lines—if any—immediately preceding and following the main source line. Individual lines are set off with a slash (/). We say that there is no preceding/succeeding line if (a) the main line is the first or final one of the poem; or (b) there is a typographical break—a blank line—before or after the main line. In such cases we denote the absence with six hyphens (e.g., -----). Each headword is thus linked to three columns or fields: poem, line, and context. Our decision to include three lines of context—not the usual practice of concordances—was motivated by a desire to give as rich and meaningful a context as page layout permits. As a result, in most instances, it is possible to use the concordance productively without reference to the original source.

Shevchenko's verse legacy, as represented by our main text, consists of 220 poems. Normally, their titles or first lines identify individual poems, but in order to maximize the size of the context field we could not use too many characters for the poem field. It is possible to designate each poem uniquely using as few as two alphanumeric characters, but this would have required an arbitrary and cryptic coding scheme. For example, a work might be referenced as, say, “PR” in the concordance, then deciphered as to its actual

Figure 1

identity in a separate table. In the interest of permitting a more direct recognition of source text, we rejected any proprietary encoding and made the poem field four characters long. To distinguish each poem discretely we use the page number of the original edition on which that poem *begins* plus the letter A or B to indicate the first or second volume respectively. Thus, for example, the poem, *Tsari*, which spans pages 76 through 81, is identified as poem “076B” because it starts on page 76 of volume two. Tables 1 and 2 (on pages XXVII and XXXI) provide a complete list of correspondences between our reference codes and the actual titles of the poems.

The second field or column—representing the line number of the poem—also needed to be no longer than four characters because no poem exceeds 9,999 lines in length. In fact only two, *Haidamaky* and *Slepaia*, actually go into four digits. All line numbers with fewer than four digits are padded with leading zeros for typesetting purposes, as are page numbers of fewer than three digits in the poem field. Line numbers, as indicated in the concordance, correspond exactly to those printed in PZT. Line numbers for the *Prypysy* and *Peredmova*, which are unnumbered in PZT, simply follow the implicit (unnumbered) line count for the page on which they appear. For example, the first line of *Prypysy* is the 39th on page 328 of PZT1. Hence in the concordance it appears as 0328A 0039.

There is one instance when our concordance is unfaithful to the line numbering found in PZT. This occurs with respect to the first item in PZT2, *V kazemati*. The opening of the poem consists of 24 lines, followed by a dozen sections each headed by a Roman numeral (I–XII). The PZT chooses to restart line numbering anew in each section. Because the sections are all so short (most of them overlap one another on any given page), they make the poem-to-initial-page-number scheme unworkable. To get around this difficulty, we renumbered all the lines in the entire poem sequentially, from 1 to 360. Since this numeration is not found in PZT, we reproduce *V kazemati* (poem “006B”) in its entirety with sequential line numbers in Appendix 1 of the present work.

The variant material was treated very differently from the “canonic” poems. Rather than use the “poem” as the organizational unit of the text, we proceeded as if each *page* of the “Other Editions and Variants” section was a separate “poem.” This is because the “variants” included in PZT are not, in most cases, complete variant poems, but lists of individual variant lines. Relationships between successive records (i.e., physical printed lines of text) in the “Variants” section are not consistent, and indeed tend to be random. For exactly this reason we also did not include before/after lines to the main context line. The line numbering that we provide for each page/“poem” is an ad hoc (implicit) sequence that starts at the top of each page with line 1.⁴ *It should not be confused with actual line numbers provided in the text*, which are cross-references to the “canonic” poems and do not enter into our numbering scheme. The variants for the three Russian poems are treated in the same manner but appear separately.

Despite these shortcomings, concordancing the Variants of PZT has certain utility. Perhaps foremost is the consideration that we have now attested not only a full version of the *Kobzar*, but also a complete modern edition of Shevchenko as a unified publication event. More importantly, we include this material because the Variants contain unique words not attested in the main text and because they include some complete works in variant redactions, e.g., *Haidamaky*.

As far as was consistent with the goal of producing a scholarly research tool, we preserved all textual features as they appear in the original printed edition. For example, many editions of the *Kobzar* set off direct speech with dashes, but PZT uses double chevrons («») for the same purpose. When PZT’s editorial emendations (such as disputed characters) are enclosed in square brackets, this is retained in the concordance as well. Typographic fidelity was restricted to line breaks, capitalization, punctuation, and character-set (Roman vs. Cyrillic) changes. Specifically ignored were typeface changes (such as italics), indentation, marked stress, and editors’ footnotes.

PZT does not capitalize words for the Deity, divine figures, and religious terminology. Generally speaking, we have adhered to this outmoded convention out of necessity. However, at the request of the

⁴ We count only actual verse lines on each page; blank lines (paragraphs), editors’ comments, and titles (usually in italics) are not part of the implicit numbering system.

publisher, we did capitalize in our concordance a select number of words that PZT prints in small letters. These include all forms of the nouns *Boh* [God], *Hospod'* [Lord], *Khryste-Bozhe* [vocative of “Christ the Lord”], *Mater Bozha* (*Mater Bozhaia*, *Bozha Maty*, *Mater Boha*) [Mother of God], *Syn Bozhiia* [Son of God], *Mesiia* [Messiah], and the Latin phrase “Te Deum.” Similar changes were introduced in the Russian-language concordance: *Gospod'*, *Bog*. With the exception of the words noted above, adjectival forms such as *bozhyi* were not capitalized.

Less loyal is our adherence to obvious mistakes at the level of typesetting. Clearly we could not faithfully reproduce such errors in PZT1 as the misnumbering of line 575 in *Son* (180A) on page 191 and the pagination mistake on page 523 that links *Molitva Ieremii proroka* to page 268 instead of 286. Similarly, we found and corrected the following problems:

PZT1			
<i>Page</i>	<i>Line</i>	<i>Printed string</i>	<i>Corrected string</i>
47	6	заленіє	зеленіє
155	70	Любимо	Любило
213	313	Мелодій	Молодій
258	33	посміяться	посміються
258	222	довіка	до віка
PZT2			
<i>Page</i>	<i>Line</i>	<i>Printed string</i>	<i>Corrected string</i>
138	9	коровгами	корогвами
251	57	Не став іти	На став іти

The first case in PZT2 (i.e., “korovhamy”) was at first thought to be a simple transposition error by a typesetter, but then we noticed that virtually all Soviet editions repeated the mistake, and most émigré ones corrected it. Later a facsimile edition revealed that it was Shevchenko himself who made the transposition in his original manuscript. No purpose is served, however, by preserving the misspelling.

Finally, it should be kept in mind that the present concordance treats only headwords occurring in the text proper, i.e., the lines that receive numbers in PZT. Deliberately excepted are all words contained in poem titles, subtitles, epigrams, dedications, section titles, speaking-part designations, stage directions, and all similar paratext.

It would be useful to conclude with at least a brief juxtaposition of the present work with *Slovnnyk movy Shevchenka v dvox tomakh* (Dictionary of Shevchenko’s Language in Two Volumes, Kyiv, 1964), henceforth SMS. Despite some superficial correspondences, the two studies are not markedly similar. While a complete comparison is neither within the scope nor intent of this introduction, a few major differences should be pointed out. Perhaps foremost is the fact of a different source text. SMS draws on Shevchenko’s Ukrainian-language correspondence in addition to the poetry, but excludes the Russian-language poems. It also treats canonic versions on par with variant editions. At the organizational level the principles of selection and ordering are grammatical whereas in this concordance they are lexical. Headwords in SMS are root forms rather than being the word-forms of our work. Thus a substantive in SMS will have all plurals and oblique cases under the nominative singular. Contexts (of arbitrary length) are given in only a minority of cases, and then apparently at the discretion of the compilers. Otherwise references are to volume, page, and line number only in the source edition—which does not identify the actual *poem* (or letter) in which a given headword occurs. While much other dissimilarity may be adduced, these should suffice to indicate the chief differences between the two works. As its name states, SMS is essentially a grammatical dictionary; this work is a true KWIC (key-word-in-context) concordance.

All text entry, pre-processing, mark-up, and output-file formatting for this project was done using WordPerfect for DOS. The concordance itself was generated through Micro-OCP (Oxford Concordance Program) version 2.0. Because Micro-OCP cannot provide exactly one additional context record on either

side of the main context line for each headword, the two additional lines of context had to be supplied in post-processing, external to the concordance software. Custom programs were developed for this purpose. Final print formatting and hard-copy production was carried out under Microsoft Word, using a Macintosh.

Oleh S. Ilnytskyj
George Hawrysch
Edmonton, Alberta
August 2000

Зміст і Побудова Конкорданції

Ці чотири томи — це перша конкорданція в українському літературознавстві. Вона точно відмічає, де в «Кобзарі», і в яких текстуальних обставинах появляється кожна вжита Шевченком словоформа, як українська, так і російська. «Конкорданція поетичних творів Тараса Шевченка» реєструє 18,401 лексичну одиницю поетового корпусу, і подає всі 83,731 випадки їхнього вживання в межах 22,241 рядка поезії.¹ Таким чином, це дослідження є найбільш вичерпним і найдокладнішим показником будь-якого поетичного корпусу українського автора.

Творчість Шевченка безперечно заслуговує бути об'єктом першої конкорданції в українській літературі. Відносно цього в нас не було жодних вагань. Куди важче було вирішити яке саме видання Шевченкової поезії мало послужити стандартом для нашого дослідження: адже досі немає авторитетного видання його творів. Внаслідок загальновідомих політичних обставин усі більш-менш сучасні видання, включаючи академічне 1964 року, мають ряд серйозних недоліків. До того ж, більшість із цих видань малодоступна сьогодні.

Брак авторитетного видання — явище не виняткове не тільки у випадку з Шевченком, а в українській літературі взагалі. Воно зустрічається і в інших літературах. Тісно пов'язане з цим — питання канонічності. У нашій праці не раз виринало питання, що саме в Шевченковій поезії слід вважати «основним» або «остаточним», а що «варіантом». Нещодавно Григорій Грабович висунув думку, що сам Шевченко не вважав своїх творів закінченими й остаточними, і що послідовна присутність варіантів у поетовій творчості може сигналізувати композиційний принцип автора, свідоме допущення ним багатовалентності.² Якщо погодитися з цим припущенням, то питання, чи вважати останній варіант того чи іншого вірша «канонічним», стає проблематичним.

Багато залежить від розв'язки цього питання. У Шевченка існує не один текст у кількох редакціях. Деякі тексти прийнято трактувати майже як еквівалентні пари «канонічних» редакцій, хоч не всі видання друкують їх як окремі вірші. Крім того, бувають випадки, коли вірш друкується і як самостійний твір, і як частина якогось більшого твору. Прикладом цього може бути «Стоїть в селі Суботові...». Цей текст звичайно друкують як самостійний твір, але в альбомі «Три літа» сам Шевченко потрактував його як вступ до «Великого льоху».

Ці та подібні питання, без сумніву, складні й цікаві. Слід підкреслити, що в даній праці ми не намагаємося відповісти на них. А це, перш за все, тому, що розв'язка текстологічних проблем такого типу не є завданням конкорданції. Перед нами стояло інше завдання: вибрати доступне читачеві найповніше зібрання Шевченкової поетичної спадщини, в якому немає друкарських і цензурних викривлень.

З цих саме міркувань ми зупинилися на перших двох томах «Повного зібрання творів у дванадцяти томах», виданого в Києві в 1989–1990 роках. (Покликаючись далі на них, використовуємо акроніми ПЗТ або, залежно від тому, ПЗТ1 чи ПЗТ2.) Нашою «Конкорданцією» може послуговуватися читач будь-якого видання, в якому подана назва вірша чи перший його рядок — риса переважної більшості видань Шевченкової творчості. Проте тільки ПЗТ відповідатиме нашій «Конкорданції» у всіх відношеннях: текстології (тобто ортографії, пунктуації і т. д.), нумерації рядків, оформлення сторінки. Про винятки з цього правила йтиме мова нижче.

Повнота, правильність і відносна доступність — найголовніші позитивні риси ПЗТ. Будучи новою публікацією, це зібрання втілює всі попередні текстологічні дослідження та віддзеркалює послаблення політичного контролю над українською наукою. Можна закинути

¹ Це обчислювання не включає ані варіантів, ані прозових текстів «Гайдамак».

² Див. Григорій Грабович «Між словом і схемою (У пошуках Шевченкового тексту)», *Сучасність*, 1993, № 11, с. 105–27 і № 12, с. 145–53.

ПЗТ, що воно часом подає дві редакції одного вірша — наприклад, «Тарасова ніч» і «Гамалія» друкуються двічі.³ З перспективи текстолога це створює проблему, але для нас — авторів «Конкорданції» — це не становить суттєвої перепони, і не буде проблемою для тих, хто буде нею користуватися. Достоїнство конкорданції як жанру полягає саме в тому, що, хоч вона критично обстежує і докладно описує якесь *одне конкретне видання*, разом з цим вона не канонізує його організаційні чи теоретичні принципи і не нав'язує якоїсь специфічної інтерпретації його складовим частинам.

ПЗТ містить у хронологічному порядку всю відому поетичну спадщину Шевченка за правилами тодішньої радянської ортографії. Перший том (ПЗТ1) починається «Передмовою»; після неї йде розділ «Поезія», що відкривається «Причинною» (1837) та закінчується «Відьмою» — першим твором, написаним у 1847-му році. Після цього йде розділ «Творчі заготовки. Плани», до якого входить тільки один десятирядковий вірш «Молитва Йеремии-пророка». Наступний розділ, «Редакторська правка в творах інших авторів», складається лише з одного, теж короткого, вірша П. Писаревського «Собака та злодій». Далі, у розділі «Dubia» знаходимо три короткі вірші, а за ними розділ «Інші редакції та варіанти». ПЗТ1 завершується розділом «Коментарі».

Розділ «Поезія» продовжується в ПЗТ2 віршами з 1847-го року («В казематі») і закінчується останнім текстом Шевченка, написаним 1861-го року. Далі йдуть розділи «Інші редакції та варіанти» та «Коментарі». Вони, подібно до ПЗТ1, містять матеріяли, що стосуються виключно даного тому.

Для роботи над укладанням «Конкорданції» було відібрано матеріял тільки з розділів «Поезія» (ПЗТ1 і ПЗТ2) й «Інші редакції та варіанти» (ПЗТ1 і ПЗТ2). Усі ці тексти ми умовно поділили на дві групи: 1) основний корпус («Поезія» [ПЗТ1 і ПЗТ2]; «Творчі заготовки. Плани» [ПЗТ1]); 2) варіанти («Інші редакції та варіанти» [ПЗТ1 і ПЗТ2]).

«Собака та злодій» П. Писаревського та вірші визначені як «Dubia» до «Конкорданції» не включено. Останні ж бо рідко коли привертали до себе увагу вчених і правдоподібно не належать Шевченкові. Крім цього, будучи короткими, вони — в разі потреби — легко піддаються традиційній аналізі.

Окремо треба зауважити про найдовший твір Шевченка — «Гайдамаки». Крім 2,569 рядків самого епосу поет створив ще три прозові тексти, тісно пов'язані з ним: «Передмову», яка в дійсності стоїть в кінці твору; «Приписи»; і звернення «Панове субскрибенти». Немає сумніву, що ці три тексти складають одну цілісність з «Гайдамаками». ПЗТ, на жаль, не зберегло цієї цілісності. Додаток «Панове субскрибенти» взагалі не появляється в першому томі, в якому надруковано «Гайдамаки». Правда, не виключено, що він увійде до пізнішого тому ПЗТ. Натомість «Приписи» та «Передмову» включено в розділ «Інші редакції та варіанти» (ПЗТ1).

Це зігнорування тексту «Панове субскрибенти» нам видалося недоречним, і ми спершу хотіли створити окрему конкорданцію, взявши цей текст з іншого видання. Хоч це і зберегло б для дослідників цілісність «Гайдамаків», ми остаточно відмовилися від цього кроку, бо це означало б заперечення принципу докладного опису якогось *одного* конкретного видання.

Російськомовні вірші Шевченка ми опрацювали окремо, так як і невеличку кількість слів латинським алфавітом.

Конкорданція лексики російськомовної поезії складається з трьох творів: «Слепая», «Тризна» і «Молитва Йеремии-пророка». Усього разом вони нараховують 1,619 рядків і 6,779 слів, з яких 2,865 є формами одноразовими. Всі ці слова написані кирилицею, за винятком єдиного випадку: букви «N» у 226 рядку «Тризны». Слід зауважити, що численні російські слова, які трапляються в українських творах, фігурують виключно в українських конкорданціях.

Слова, написані латинським алфавітом, зібрані у «Конкорданції» з «основного корпусу» та «варіантів» і з одного прозового додатку («Приписи») до «Гайдамаків». В «Передмові» слів, написаних латинкою, не зустрічаємо. Таким чином, ми створили кілька окремих конкорданцій, а саме:

³ У першому томі «Тарасова ніч» друкується на с. 20 і 24, «Гамалія» на с. 150 і 154.

- 1.0 Лексикон українських творів
 - 1.1 Лексикон слів латинським алфавітом в українських творах
- 2.0 Лексикон варіантів українських творів
 - 2.1 Лексикон слів латинським алфавітом в українських варіантах
- 3.0 Лексикон творів російською мовою
 - 3.1 Лексикон слів латинським алфавітом у творах російською мовою
- 4.0 Лексикон варіантів російською мовою
- 5.0 Лексикон прозових текстів в поемі «Гайдамаки» («Приписи» і «Передмова»)
 - 5.1 Лексикон слів латинським алфавітом в прозових текстах «Гайдамаків»

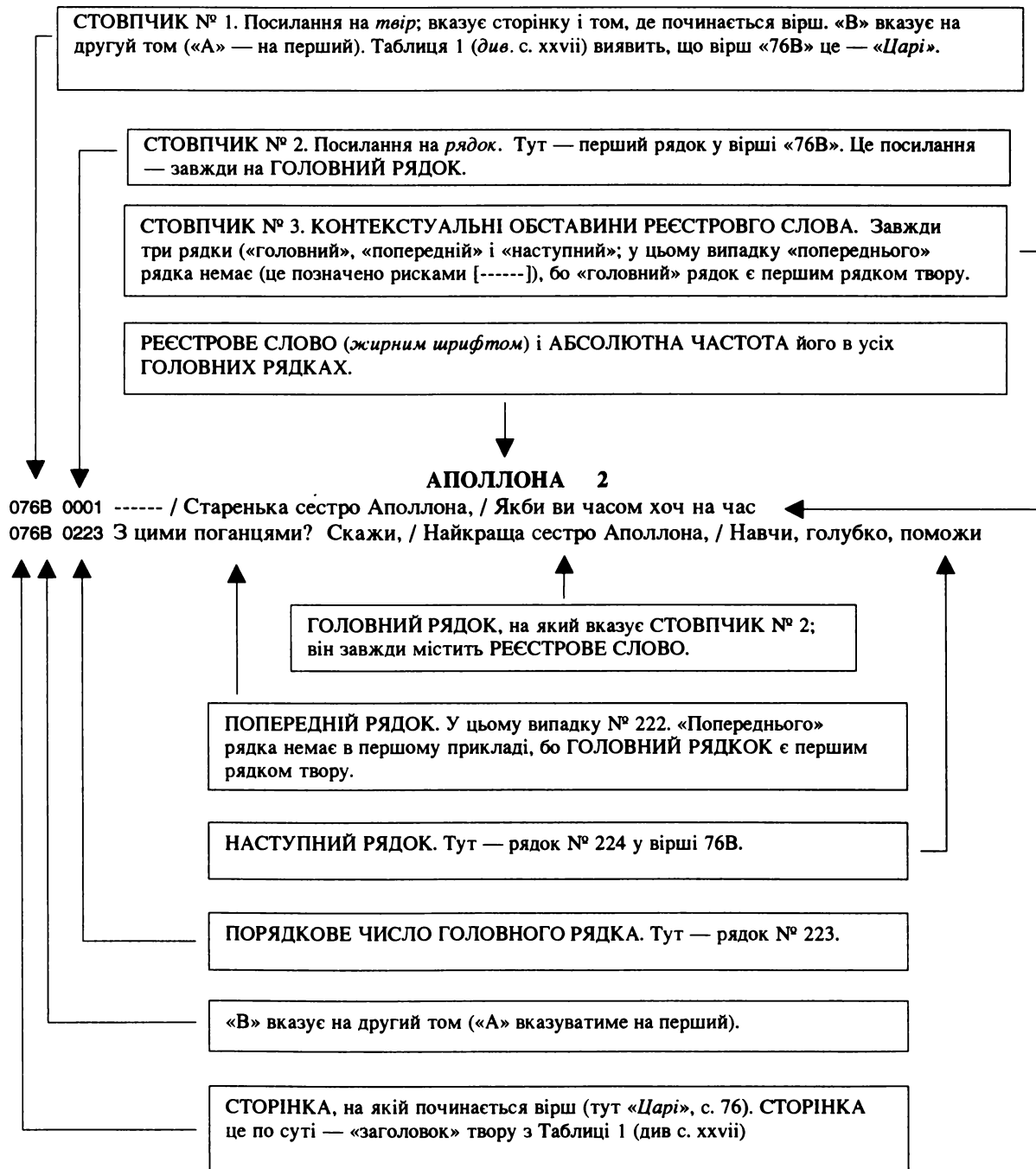
Як видно з цього, кожна конкорданція відповідає якійсь окремій категорії — чи то жанровій, чи то мовній. Така організація дає дослідникові можливість прослідити ідентичні реєстрові слова у типологічно відмінних текстах. Наприклад, щоб довідатися про частотність уживання Шевченком слова, яке пишеться однаково російською та українською мовами (а таких слів багато), вистачає лише додати, скільки разів дане слово появляється в українській та російській конкорданції.

«Конкорданція поетичних творів Тараса Шевченка» побудована у формі вертикального списку реєстрових слів, які подано в алфавітному порядку і набрано жирним шрифтом та великими літерами (див. Рисунок № 1, сторінка XXII). Після кожного реєстрового слова йде цифра, що позначає число випадків його вживання. Ми не групували слів ані граматично, ані за коренями. Кожна морфологічна форма становить окрему лексичну одиницю і самостійне реєстрове слово. Наприклад: ДНІПРО й ДНІПРОМ — це окремі реєстрові слова. Омоніми — як лексичні, так і граматичні — не є розмежовані, себто не є подані як різні слова. Так, реєстрове слово ГОСПОДИ може бути кличною формою від слова «Господь» або родовий відмінок іменника «господа» (домашнє житло). Увесь ілюстративний матеріал, не зважаючи на семантичне чи граматичне значення слова, появляється під одним, графічно однаковим, реєстровим словом.

Під кожним реєстровим словом іде один або більше горизонтальних рядків. Це вичерпний ілюстративний матеріал до реєстрового слова — себто, всі випадки його вживання. Кожний горизонтальний рядок складається з трьох стовпчиків. Перший стовпчик ліворуч представляє серію трьох цифр і одну літеру — наприклад, «076В». Це — посилання на вірш, в якому знаходиться дане реєстрове слово. Наступний стовпчик вказує на число рядка у вірші. Третій стовпчик — найширший — наводить повністю контекстуальні обставини реєстрового слова. Ці обставини складаються з трьох віршованих рядків: одного безпосередньо перед і одного після головного рядка, в якому знаходиться реєстрове слово. Попереднього або наступного рядка може не бути: (1) якщо рядок з реєстровим словом є першим або останнім у творі; (2) якщо на цих місцях є типографічний пропуск (наприклад, початок нового віршованого абзацу). Таку відсутність рядка ми позначаємо шістьма рисками (-----). Отже, кожне реєстрове слово пов'язане (1) з конкретним віршем, (2) з рядком, і (3) з контекстом. Цитуючи три рядки контексту (практика незвична для конкорданцій), ми бажали надати текстуальним обставинам якнайбільшої ясності. З огляду на це, гадаємо, що в багатьох випадках «Конкорданцією» можна буде користуватися і без ПЗТ.

Шевченкова спадщина в «основному корпусі» нараховує 220 віршів. Ідентифікувати кожний вірш можна було заголовком чи першим рядком, але це залишило б дуже мало місця для ілюстративного матеріалу й ускладнило б макет сторінки. Можна було б позначити кожний твір коротким умовним кодом, наприклад, PR. Така система кодування вимагала б створення окремої таблиці, функцією якої було б розшифрування всіх кодів. Ми відмовилися від такої складної системи. Замість неї ми вибрали систему, що вказує сторінку, на якій вірш починається, тобто там, де надруковано його заголовок. Як вказано вище, перший стовпчик ліворуч представляє серію з трьох цифр і однієї літери: цифри відповідають першій сторінці вірша; літера «А» (латинкою) — першому тому ПЗТ, а літера «В» (теж латинкою) — другому. Візьмім, наприклад, «Царі». Поема позначена кодом «076В», бо починається на сімдесят шостій сторінці другого тому. Щоб зберегти вигляд стовпчика, перед номерами, які

Рисунок № 1

не складаються з трьох цифр, ставимо нуль. Коли виринає потреба звірити рядок в «Конкорданції» з оригіналом, така система, в якій число сторінки подано замість назви твору, дозволяє швидко знайти відповідне місце в ПЗТ. Таблиця 1 і Таблиця 2 подають повний реєстр умовних кодів і назви творів, з якими вони пов'язані (див. с. XXVII і XXXI).

Другий стовпчик фіксує положення рядка у вірші. Він теж обмежується до чотирьох знаків, бо жодний вірш у Шевченка не перевищує 9,999 рядків. (Тільки дві поеми — «Гайдамаки» і «Слепая» — мають більше ніж тисячу рядків.) І знов нулі допомагають зберегти вигляд стовпчика, коли порядкове число не складається з чотирьох цифр. Нумерація рядків у «Конкорданції» точно відповідає нумерації ПЗТ. На жаль, це видання не нумерує рядків «Приписів» і «Передмови» до «Гайдамаків»; тому ми умовно понумерували рядки *кожної* окремої сторінки згори вниз, починаючи від числа один. Таким чином, перший рядок «Приписів» — це рядок 39-ий на сторінці 328-ій ПЗТ1, і в «Конкорданції» він позначений так: 0328A 0039.

Тепер про ще одне наше відхилення від ПЗТ: у випадку з нумерацією рядків циклу «В казематі». Початок цього циклу складається з 24-ох рядків. За ним іде ще дванадцять коротких поезій, позначених римськими цифрами (I-XII). У ПЗТ2 кожна з них має окремо пронумеровані рядки, при чому, оскільки це короткі твори, більшість з них вміщається по два на одній сторінці. Тому у цьому випадку наша система подачі, замість назви вірша, сторінки, на якій він починається, стала непридатною. Ми розв'язали цю проблему, умовно визначивши увесь цикл як один цілісний твір, себто 006B, і перенумерувавши всі рядки його тринадцятих складових поезій з початку до кінця цифрами від 1 до 360. Оскільки наша нумерація не узгоджується з ПЗТ, ми вирішили передрукувати цикл «В казематі» для зручності читача (див. Додаток 1).

У нашій «Конкорданції» *вірш* є організаційною одиницею текстів «основного корпусу». Натомість тексти варіантів трактуються цілком інакше, тому що в більшості випадків матеріал, який знаходиться у розділах «Інші редакції та варіанти» (ПЗТ1 і ПЗТ2) не представляє цілих творів, а тільки збір окремих варіантних рядків. Часто вони логічно непов'язані. Через це ми умовно потрактували кожен *сторінку* в цих розділах як окремий «*вірш*» і проілюстрували реєстрове слово одним рядком, а не трьома (тобто, головним, попереднім і наступним), як це робилося в «основному корпусі». З цих причин наша нумерація варіантних рядків цілком умовна і *не має ніякого зв'язку з нумерацією цих розділів у ПЗТ*, де номер рядка вказує на рядок в «основному корпусі». Трактуючи кожен сторінку окремо, ми нумеруємо рядки від першого до останнього зверху вниз.⁴ Так же потрактовано й варіантний матеріал трьох російських поем, але його друкуємо як окрему конкорданцію.

З чисто технічних причин, ми спершу вагалися, чи робити конкорданцію з цього варіантного матеріалу. Зважилися ми на цей крок, щоб не тільки створити конкорданцію повного «Кобзаря», але й вичерпно зареєструвати словник *цього видання*. Ми включили цей матеріал особливо тому, що в розділах «Інші редакції та варіанти» (ПЗТ1 і ПЗТ2) знаходяться не тільки унікальні слова, яких немає в «основному корпусі», але й варіантні редакції цілих творів (приміром, поеми «Гайдамаки»).

Бажаючи подати дослідникам точний науковий довідник, ми зберегли всі текстуальні риси ПЗТ. Для виділення прямої мови деякі видання «Кобзаря» вживають тире: ПЗТ ставить на цьому місці лапки («»). Крім того, ПЗТ відновлює пропущені слова чи частини слів у квадратних дужках. Усе це збережено в «Конкорданції». Так само збережено наступні друкарські особливості ПЗТ: розмір рядка, написання слів з великої літери, розділові знаки та алфавіти (кириличні, латинські). Натомість цілком зігноровано стилістичні зміни шрифтів (курсив, наприклад), відступи при абзацах, наголоси та примітки редакторів ПЗТ.

⁴ Рахуються тільки самі рядки поезії (творів); порожні рядки (абзаци), заголовки та коментарі редакторів (звичайно курсивом) не входять у наш умовний рахунок.

ПЗТ друкує слова, які відносяться до Бога і релігійних понять з малої літери. Ми дотрималися цієї старомодною особливості тексту, але не цілком. На бажання видавництва, деякі слова, які пишуться з малої літери в ПЗТ, подаються в «Конкорданції» з великої літери. Це стосується наступних іменників: *Бог, Господь, Христе-Боже, Матер Божя (Матер Божая, Божя Мати, Матер Бога), Син Божія, Месія* і латинська фраза «*Te Deum*». Подібні зміни запроваджені в російській конкорданції: *Господь, Бог*. За винятком слів, поданих вище, прикметники типу *божий* на велику літеру нами не змінювалися.

Ми вважали цілком непотрібним повторювати очевидні друкарські помилки в ПЗТ. Таким чином було виправлено нумерацію 574-го рядка в поемі «Сон» (180А) на сторінці 191 і пагінацію «Молитви Ієремії-пророка» в ПЗТ1 на сторінці 523, де 268 виправлено на 286. Крім того, ми внесли ще й такі поправки:

ПЗТ1

<i>Сторінка</i>	<i>Рядок</i>	<i>Надруковано</i>	<i>Виправлено на</i>
47	6	зеленіс	зеленіс
155	70	Любимо	Любило
213	313	Мелодій	Молодій
258	33	посміяться	посміються
258	222	довіка	до віка

ПЗТ2

<i>Сторінка</i>	<i>Рядок</i>	<i>Надруковано</i>	<i>Виправлено на</i>
138	9	коровгами	корогвами
251	57	Не став іти	На став іти

Помилка на сторінці 138 ПЗТ2 (тобто «коровгами») здавалася нам спочатку механічним переставленням двох літер, але коли ми приглянулися ближче, помітили, що практично всі радянські видання повторюють цю помилку, а більшість видань в діяспорі її виправляє. Заглянувши в факсимільне видання творів, ми побачили, що сам Шевченко переставив букви у своєму рукописі. Все таки залишати цю помилку не було підстав.

Насамкінець, слід зазначити, що «Конкорданція» реєструє тільки ті слова, які зустрічаються в самих текстах, точніше, в нумерованих рядках ПЗТ. Ми цілком свідомо виключили всі слова в заголовках віршів, підзаголовках, епіграмах, присвятах і заголовках розділів. Так само ми виключили імена дієвих осіб і сценічні вказівки тощо.

Було б корисно закінчити бодай коротким зіставленням «Конкорданції» зі «Словником мови Шевченка в двох томах» (Київ, 1964). Попри деякі зовнішні співпадання, ці дві праці мають мало спільного. Не вдаючись в докладне порівняння, відзначимо кілька поважних відмінностей. По-перше, «Конкорданція» — це лексичний довідник усіх поетичних творів, а не загальний словник української мови Шевченка. Лексичний матеріал «Словника» складається виключно з україномовного листування та поезії і не включає російськомовних віршів Шевченка. «Словник» трактує канонічні вірші на одному рівні з варіантами. Це в першу чергу семантико-стилістичний довідник. У ньому лексика організується за граматичним принципом і подається у початковій (вихідній) формі (називний відмінок, інфінітив і т. д.), під яку підпорядковуються непрямі відмінки та інші граматичні форми. У «Конкорданції» — навпаки: всі непрямі форми становлять самостійну реєстрову словоформу. Ілюстративний матеріал до реєстрового слова у «Словнику» обмежено кількома цитатами, вибір яких досить довільний і робиться головно для з'ясування значення слів. У більшості випадків самої цитати «Словник» не подає, посилаючись натомість тільки на том, сторінку й рядок Шевченкових творів. Навіть з цього короткого огляду бачимо, що ці дві праці суттєво відрізняються: вони себе доповнюють, а не заперечують.

Усі тексти були набрані, зредаговані і технічно опрацьовані за допомогою програми WordPerfect системи DOS. Саму «Конкорданцію» складено на підставі цих спрепарованих

текстів за допомогою програми Micro-ОСР (Oxford Concordance Program) 2.0. Оскільки ця програма обмежувала нас тільки до одного рядка контексту — а нам потрібно було три — її результати треба було доробляти нашим особистим програмуванням. Остаточне оформлення та друк виконано на системі Macintosh, вживаючи програму Microsoft Word.

Олег Ільницький
Юрій Гавриш
Едмонтон, Альберта
Серпень 2000

Table 1
Таблиця 1

**Reference Codes Used in the Concordance:
A Listing by Code**

**Умовні коди, прийняті у Конкорданції:
Кодовий покажчик**

Volume One • Том Перший

010A Причинна
015A Думка («Тече вода в синє море...»)
016A Думка («Вітре буйний, вітре буйний...»)
018A Думка («Тяжко-важко в світі жити...»)
019A Думка («Нащо мені чорні брови...»)
020A Тарасова ніч [перша редакція]
024A Тарасова ніч [друга редакція]
027A На вічну пам'ять Котляревському
030A Катерина
045A Перебендя
047A Тополя
052A До Основ'яненка
055A Іван Підкова
057A «Думи мої, думи мої...»
058A Н. Маркевичу
061A Гайдамаки
113A «Вітер з гасм' розмовляє...»
114A Мар'яна-черниця
123A Утоплена
128A Слепая (*Поема*)
150A Гамалія [перша редакція]
154A Гамалія [друга редакція]
158A Тризна
169A Розрита могила
171A «Чигрине, Чигрине...»
173A Сова
178A Дівичії ночі
180A Сон (*Комедія*)
192A «У неділю не гуляла...»
194A «Чого мені тяжко, чого мені нудно...»
195A «Заворожи мені, волхве...»
196A Гоголю
197A «Не завидуй багатому...»
198A «Не женися на багатій...»
199A Єретик
207A Невольник (*Поема*)
221A Великий льох (*Містерія*)
234A Наймичка
246A Кавказ
250A І мертвим, і живим, і ненарожденним

землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнєє посланіє
256A Холодний яр
258A Давидові псалми
264A Маленькій Мар'яні
265A «Минають дні, минають ночі...»
266A Три літа
268A «Як умру, то поховайте...»
269A «За що ми любимо Богдана?...»
270A Лілея
272A Русалка
274A Відьма (*Поема*)
286A Молитва Ієремиї-пророка

Volume Two • Том Другий

006B В казематі
014B «Не спалося, а ніч, як море...»
016B Княжна (*Поема*)
025B N. N. («Сонце заходить, гори чорніють...»)
026B N. N. («Мені тринадцятий минало...»)
028B «Не гріє сонце на чужині...»
029B Сон («Гори мої високі...»)
033B Іржавець
036B N. N. («О думи мої! О славо злая!...»)
037B Полякам
038B Чернець
041B «Один у другого питаєм...»
042B «Самому чудно. А де ж дітись?...»
043B «Ой стрічечка до стрічечки...»
044B Хустина
046B А. О. Козачковському
050B Москалева криниця [перша редакція]
057B Москалева криниця [друга редакція]
066B «То так і я тепер пишу...»
067B «А нумо знову віршувать...»
068B Варнак
072B «Ой гляну я, подивлюся...»
073B «Та не дай, господи, нікому...»
074B «У Бога за дверми лежала сокира...»
076B Царі
082B «Добро, у кого є господа...»

- 083В Титарівна
088В «Ну що б, здавалося, слова...»
090В «Мов за подушне, оступили...»
091В П. С. («Не жаль на злого, коло його...»)
092В Г. З. («Немає гірше, як в неволі...»)
094В «Якби зустрілися ми знову...»
095В Марина
102В Пророк
103В Сичі
104В «Меж скалами, неначе злодій...»
108В «За сонцем хмаронька плыве...»
109В «І небо невмите, і заспані хвилі;...»
110В «Думи мої, думи мої...»
111В «І виріс я на чужині...»
113В «Не для людей, тієї слави...»
114В «Коло гаю в чистім полі...»
116В «Якби мені черевики...»
117В «І багата я...»
118В «Полюбилася я...»
119В «Породила мене мати...»
120В «Ой я свого чоловіка...»
121В «Ой виострю товариша...»
122В «По улиці вітер віє...»
123В «Ой сяду я під хатою...»
124В «Заковала зозуленька...»
125В Швачка
127В «Ой не п'ються пива-меди...»
128В «На улиці невесело...»
129В «У тієї Катерини...»
131В «Із-за гаю сонце сходить...»
132В «Ой пішла я у яр за водою...»
133В «Не так тії вороги...»
134В «Ой люлі, люлі, моя дитино...»
135В «Ой чого ти почорніло...»
136В «Туман, туман долиною...»
137В «У неділеньку у святую...»
139В «У перетику ходила...»
140В «У неділеньку та ранесенько...»
141В «Не тополю високою...»
142В «Утоптала стежечку...»
143В «І широкою долину...»
144В «Навгороді коло броду...»
145В «Якби мені, мамо, намисто...»
146В «Не хочу я женитися...»
147В Чума
149В «І знов мені не привезла...»
150В «В неволі, в самоті немає...»
151В «Ой умер старий батько...»
152В «Не вернувся із походу...»
153В «У Вільні, городі преславнім...»
156В «Заступила чорна хмара...»
158В «Не додому вночі йдучи...»
160В «Неначе степом чумаки...»
161В Сотник
172В «Як маю я журитися...»
173В «Нащо мені женитися?...»
174В «Ой крикнули сірії гуси...»
175В «Якби тобі довелося...»
178В «Заросли шляхи тернами...»
179В «Зацвіла в долині...»
180В «У нашім раї на землі...»
182В «На великдень на солomé...»
183В «Було, роблю що, чи гуляю...»
184В «Буває, іноді старий...»
185В «Хіба самому написать...»
187В «Дурні та гордіі ми люди...»
188В «І золотої й дорогої...»
189В «Ми вкупочці колись росли...»
191В «Готово! Парус розпустили...»
192В «Ми восени таки похожі...»
194В «Лічу в неволі дні і ночі...» [перша редакція]
196В «Лічу в неволі дні і ночі...» [друга редакція]
197В «Ми заспівали, розійшлись...»
198В «Не молилася за мене...»
200В Петрусь (*Поема*)
205В «Мені здається, я не знаю...»
207В «Якби ви знали, паничі...»
209В «Буває, в неволі іноді згадаю...»
212В «І станом гнучим, і красою...»
214В «Огні горять, музика грає...»
215В «Чи то недоля та неволя...»
216В «На батька бісового я трачу...»
217В «І досі сниться: під горою...»
218В Неофіти (*Поема*)
230В Юродивий
232В Доля
233В Муза
234В Слава
235В Сон («На панщині пшеницю жала...»)
236В «Я не нездужаю, нівроку...»
237В Подражаніє 11 псалму
238В Марку Вовчку
239В Ісаія. Глава 35 (*Подражаніє*)
241В N. N. («Така, як ти, колись лілея...»)
242В «Мій боже милий, знову лихо!...»
243В «Ой по горі роман цвіте...»
244В «Ой маю, маю я оченята...»
245В Сестрі
246В «Колись, дурною головою...»
247В «Якби-то ти, Богдане п'яний...»
248В «Ходить собі по церковці...»
249В «Во Іудеї во дні они...»
250В Марія (*Поема*)
265В Подражаніє Едуарду Сові
266В Подражаніє Іезекіілло. Глава 19
268В Осія. Глава XIV (*Подражаніє*)
270В «Дівча любе, чорнобриве...»
271В «Ой діброво -- темний гаю!...»
272В Подражаніє сербському

- 273В Молитва
274В «Царів, кровавих шинкарів...»
275В «Злоначинающих спини...»
276В «Колись-то ще, во время оно...»
277В «Тим неситим очам...»
278В [Переспіви зі «Слова о полку Ігоревім»] Плач Ярославни
280В «В Путивлі-граді вранці-рано...»
281В «З передсвіта до вечора...»
282В «Умре муж велій в власяниці...»
283В Гімн черничий
284В «Над Дніпровою сагою...»
285В «Росли укупочці, зросли...»
286В «Світе ясний! Світе тихий!..»
287В Ликері
288В «Барвінок цвів і зеленів...»
289В «І Архімед, і Галілей...»
290В Л. («Поставлю хату і кімнату...»)
- 291В «Не нарікаю я на Бога...»
292В Саул
295В «Минули літа молодії...»
296В «Титарівна-Немирівна...»
297В «Хоча лежачого й не б'ють...»
298В «І тут, і всюди -- скрізь погано...»
299В «О люди! люди небораки!...»
300В «Якби з ким сісти хліба з'їсти...»
301В «І день іде, і ніч іде...»
302В «Тече вода з-під явора...»
303В «Якось-то йдучи уночі...»
304В «Бували війни й військові сварі...»
305В Н. Т. («Великомученице кумо!..»)
306В «Зійшлись, побрались, поєднались...»
307В «Кума моя і я...»
308В «Чи не покинуть нам, небого...»

Table 2
Таблиця 2

**Reference Codes Used in the Concordance:
An Alphabetical Listing**

**Умовні коди, прийняті у Конкорданції:
Алфавітний показчик**

«А нумо знову віршувать...».....067В	«За байраком байрак...» [В казематі]006В
А. О. Козачковському.....046В	«За сонцем хмаронька пливе...».....108В
«Барвінок цвів і зеленів...».....288В	«За що ми любимо Богдана?...»269А
«Блаженний муж на лукаву...»	«Заворожи мені, волхве...»195А
[Давидові псалми].....258А	«Заковала зозуленька...».....124В
«Боже, нашими ушима...»	[Заповіт] «Як умру, то поховайте...»268А
[Давидові псалми].....258А	«Заросли шляхи тернами...».....178В
«Боже, спаси, суди мене...»	«Заступила чорна хмара...».....156В
[Давидові псалми].....258А	«Зацвіла в долині...».....179В
«Буває, в неволі іноді згадаю...».....209В	«Згадайте братія моя...» [В казематі].....006В
«Буває, іноді старий...».....184В	«Зійшлись, побрались, поєднались...».....306В
«Бували війни й військовії свари...».....304В	«Злочинаюущих спини...».....275В
«Було, роблю що, чи гуляю...».....183В	«І Архімед, і Галілей...».....289В
В казематі.....006В	«І багата я...».....117В
«В неволі, в самоті немає...».....150В	«І виріс я на чужині...».....111В
«В неволі тяжко, хоча й волі...»	«І день іде, і ніч іде...».....301В
[В казематі].....006В	«І досі сниться: під горою...».....217В
«В Путивлі-граді вранці-рано...»280В	«І знов мені не привезла...».....149В
Варнак.....068В	«І золоті й дорогої...»188В
Великий льох (<i>Містерія</i>).....221А	І мертвим, і живим, і ненарожденним
Відьма (<i>Поема</i>).....274А	землякам моїм в Україні і не в Україні
«Вітер з гаєм розмовляє...»113А	моє дружнєє посланіє250А
«Во Іудеї во дні они...».....249В	«І небо невмите, і заспані хвилі...»109В
Г. З. («Немає гірше, як в неволі...»).....092В	«І станом гнучим, і красою...»212В
Гайдамаки.....061А	«І тут, і всюди -- скрізь погано...».....298В
Гамалія [перша редакція].....150А	«І широкую долину...».....143В
Гамалія [друга редакція].....154А	Іван Підкова.....055А
Гімн черничий.....283В	«Із-за гаю сонце сходить...».....131В
Гоголю.....196А	Іржавець.....033В
«Готово! Парус розпустили...».....191В	Ісаія. Глава 35 (<i>Подражаніє</i>).....239В
Давидові псалми.....258А	Кавказ.....246А
«Дівча любе, чорнобриве...».....270В	Катерина.....030А
Дівичії ночі.....178А	Княжна (<i>Поема</i>)016В
До Основ'яненка.....052А	«Колись, дурною головою...»246В
«Добро, у кого є господа...».....082В	«Колись-то ще, во время оно...»276В
Доля.....232В	«Коло гаю в чистім полі...»114В
Думка («Вітре буйний, вітре буйний...»).....016А	Косар [В казематі].....006В
Думка («Нащо мені чорні брови...»).....019А	«Кума моя і я...».....307В
Думка («Тече вода в синє море...»).....015А	Л. («Поставлю хату і кімнату...»).....290В
Думка («Тяжко-важко в світі жити...»).....018А	Ликері.....287В
«Думи мої, думи мої,	Лілея.....270А
Лихо мені з вами...».....057А	«Лічу в неволі дні і ночі...»
«Думи мої, думи мої, Ви мої єдині...».....110В	[перша редакція].....194В
«Дурні та гордіі ми люди...»187В	«Лічу в неволі дні і ночі...»
Єретик.....199А	друга редакція].....196В
«З передсвіта до вечора...».....281В	Маленькій Мар'яні.....264А

Марина.....	095В	N. N. («Така, як ти, колись лілея...»)	241В
Марія (<i>Поема</i>).....	250В	«О люди! люди небораки!...»	299В
Марку Вовчку.....	238В	«Огні горять, музика грає...»	214В
Мар'яна-черниця.....	114А	«Один у другого питаєм...»	041В
«Меж скалами, неначе злодій...»	104В	«Ой виострю товариша...»	121В
«Меж царями-судіями...»		«Ой гляну я, подивлюся...»	072В
[Давидові псалми].....	258А	«Ой діброво — темний гаю!...»	271В
«Мені здається, я не знаю...»	205В	«Ой крикнули сірії гуси...»	174В
«Мені однаково, чи буду...» [В казематі].	006В	«Ой люлі, люлі, моя дитино...»	134В
«Ми вкупочці колись росли...»	189В	«Ой маю, маю я оченята...»	244В
«Ми восени таки похожі...»	192В	«Ой не п'ються пива-меди...»	127В
«Ми заспівали, розійшлись...»	197В	«Ой пішла я у яр за водою...»	132В
«Минають дні, минають ночі...»	265А	«Ой по горі роман цвіте...»	243В
«Минули літа молодії...»	295В	«Ой стрічечка до стрічечки...»	043В
«Мій боже милий, знову лихо!...»	242В	«Ой сяду я під хатою...»	123В
«Мов за подушне, оступили...»	090В	«Ой три шляхи широкії...»	
Молитва.....	273В	[В казематі].....	006В
Молитва Йеремиї-пророка.....	286А	«Ой умер старий батько...»	151В
Москалева криниця [перша редакція].....	050В	«Ой чого ти почорніло...»	135В
Москалева криниця [друга редакція].....	057В	«Ой я свого чоловіка...»	120В
Муза.....	233В	Осіка [<i>див.</i> Відьма]	
Н. Костомарову [В казематі].....	006В	Осія. Глава XIV (<i>Подражаніє</i>).....	268В
Н. Маркевичу.....	058А	П. С. («Не жаль на злого, коло його...»)	091В
Н. Т. («Великомученице кумо!...»)	305В	Перебендя.....	045А
«На батька бісового я трачу...»	216В	[Переспіви зі «Слова о полку Ігоревім»]	
«На великдень на соломі...»	182В	Плач Ярославни.....	278В
На вічну пам'ять Котляревському.....	027А	Петрусь (<i>Поема</i>).....	200В
«На ріках круг Вавілона...»		Плач Ярославни [Переспіви зі	
[Давидові псалми].....	258А	«Слова о полку Ігоревім»]	278В
«На улиці невесело...»	128В	«По улиці вітер віє...»	122В
«Навгороді коло броду...»	144В	Подражаніє Едуарду Сові.....	265В
«Над Дніпровою сагою...»	284В	Подражаніє Іезекіїлю. Глава 19.....	266В
Наймичка.....	234А	Подражаніє 11 псалму.....	237В
«Нащо мені женитися?...»	173В	Подражаніє сербському.....	272В
«Не вернувся із походу...»	152В	«Полюбилася я...»	118В
«Не гріє сонце на чужині...»	028В	Полякам.....	037В
«Не для людей, тієї слави...»	113В	«Породила мене мати...»	119В
«Не додому вночі йдучи...»	158В	«Пребезумний в серці скаже...»	
«Не женися на багатій...»	198А	[Давидові псалми].....	258А
«Не завидуй багатому...»	197А	Причинна.....	010А
«Не кидай матері, казали...»		Пророк.....	102В
[В казематі].....	006В	«Псалом новий господеві...»	
«Не молилася за мене...»	198В	[Давидові псалми].....	258А
«Не нарікаю я на Бога...»	291В	«Рано-вранці новобранці...»	
«Не спалося, а ніч, як море...»	014В	[В казематі].....	006В
«Не так тії вороги...»	133В	«Росли укупочці, зросли...»	285В
«Не тополю високою...»	141В	Розрита могила.....	169А
«Не хочу я женитися...»	146В	Русалка.....	272А
Невольник (<i>Поема</i>).....	207А	«Садок вишневий коло хати...»	
«Неначе степом чумаки...»	160В	[В казематі].....	006В
Неофіти (<i>Поема</i>).....	218В	«Самому чудно. А де ж дітись?...»	042В
«Ну що б, здавалося, слова...»	088В	Саул.....	292В
N. N. («Мені тринадцятий минало...»)	026В	«Світе ясний! Світе тихий!...»	286В
N. N. («О думи мої! О славо злая!...»)	036В	Сестрі.....	245В
N. N. («Сонце заходить, гори		Сичі.....	103В
чорніють...»)	025В	Слава.....	234В

Слепая (<i>Поэма</i>).....	128A	«Як умру, то поховайте...».....	268A
Сліпий [<i>див. Невольник</i>]		«Якби ви знали, паничі...».....	207B
Сова.....	173A	«Якби з ким сісти хліба з'їсти...».....	300B
Сон («Гори мої високіі...»)	029B	«Якби зустрілися ми знову...».....	094B
Сон (<i>Комедія</i>).....	180A	«Якби мені, мамо, намісто...».....	145B
Сон («На панщині пшеницю жала...»)	235B	«Якби мені черевики...».....	116B
Сотник.....	161B	«Якби-то ти, Богдане п'яний...».....	247B
«Стоїть в селі Суботові...» [<i>див. Великий</i> льох]		«Якби тобі довелось...».....	175B
«Та не дай, господи, нікому...».....	073B	«Якось-то йдучи уночі...».....	303B
Тарасова ніч [<i>перша редакція</i>]	020A		
Тарасова ніч [<i>друга редакція</i>]	024A		
«Тече вода з-під явора...».....	302B		
«Тим неситим очам...».....	277B		
Титарівна.....	083B		
«Титарівна-Немирівна...».....	296B		
«То так і я тепер пишу...».....	066B		
Тополя.....	047A		
Три літа.....	266A		
Тризна.....	158A		
«Туман, туман долиною...».....	136B		
«У Бога за дверми лежала сокира...».....	074B		
«У Вільні, городі преславнім...».....	153B		
«У нашім раї на землі...».....	180B		
«У неділеньку та ранесенько...».....	140B		
«У неділеньку у святую...».....	137B		
«У неділю не гуляла...».....	192A		
«У перетику ходила...».....	139B		
«У тієї Катерини...».....	129B		
«Умре муж велій в власяниці...».....	282B		
Утоплена.....	123A		
«Утоптала стежечку...».....	142B		
«Хіба самому написать...».....	185B		
«Ходить собі по церковці...».....	248B		
Холодний яр.....	256A		
«Хоча лежачого й не б'ють...».....	297B		
Хустина.....	044B		
Царі.....	076B		
«Царів, кровавих шинкарів...».....	274B		
Чернець.....	038B		
«Чи є що краще, лучше в світі...» [Давидові псалми].....	258A		
«Чи ми ще зійдемося знову?...» [В казематі].....	006B		
«Чи не покинуть нам, небого...».....	308B		
«Чи ти мене, боже милий...» [Давидові псалми].....	258A		
«Чи то недоля та неволя...».....	215B		
«Чигрине, Чигрине...».....	171A		
«Чого мені тяжко, чого мені нудно...».....	194A		
«Чого ти ходиш на могилу?...» [В казематі].....	006B		
Чума.....	147B		
Швачка.....	125B		
Юродивий.....	230B		
«Я не нездужаю, нівроку...».....	236B		
«Як маю я журитися...».....	172B		

Ukrainian-language
Works

Твори
українською мовою

A 1585

- 010A 0019 Матері шукати, / А може, жде козаченька, / Щоб залоскотати.
010A 0072 Живого б любила, другу б задушила, / А до неживого у яму б лягла. / Не так серце любить, щоб з ким поділитися,
010A 0083 Ліг біля моря одпочить. / А з неба місяць так і сяє; / І над водою, і над гаєм,
010A 0156 Шепчуть густі лози. / А дівчина спить під дубом / При битій дорозі.
010A 0162 ----- / А тим часом із діброви / Козак виїзжає;
010A 0170 Ворота одчинить. / А може, вже одчинила – / Не мені, другому...
010A 0196 Кінь замордований стоїть, / А біля його молоденький / Козак та дівчина лежить.
010A 0216 Явір та ялину, / А в головах у дівчини / Червону калину.
015A 0004 Шука козак свою долю, / А долі немає. / Пішов козак світ за очі;
015A 0008 Грає серце козацьке, / А думка говорить: / «Куди ти йдеш, не спитавшись?»
015A 0021 Спіткалося горе. / А журавлі летять собі / Додому ключами.
016A 0042 Я ввечері посумую, / А вранці поплачу, / Зійде сонце – утру сльози,
018A 0008 Утопився б – тяжко жити, / А нема де дітись. / В того доля ходить полем,
018A 0011 Колоски збирає, / А моя десь, ледащиця, / За морем блукає.
018A 0015 Його люди знають, / А зо мною зострінуться – / Мов недобачають.
018A 0029 Як коли згадаєш. / А я піду на край світа, / На чужій сторонці
020A 0018 Встає хмара з-за Лиману, / А другая з поля, / Зажурилась Україна –
020A 0054 Де поділося? Згоріло? / А чи затопило / Синє море твої гори,
020A 0059 Могили сумують, / А над дітьми козацькими / Поляки панують.
020A 0070 Обізвався пан Трясило: / «А годі журиться! / А ходім лиш, пани-брати,
020A 0071 «А годі журиться! / А ходім лиш, пани-брати, / З поляками битися!»
020A 0079 Тяжко зажурився, / А поганий Конецьпольський / Дуже звеселився.
020A 0095 Поки сонце зайде, / А ніч-мати дасть пораду – / Козак ляха знайде».
020A 0099 Зірки засіяли, / А козаки, як та хмара, / Ляхів обступали.
020A 0144 Кругом хлопці навприсядки, / А він вимовляє: / «Нехай буде отакечки!
020A 0147 Сидіть, діти, у запічку, / А я з журби та до шинку, / А там найду свою жінку,
020A 0148 А я з журби та до шинку, / А там найду свою жінку, / Найду жінку, почастаню,
024A 0018 Встала хмара з-за Лиману, / А другая з поля, / Зажурилась Україна –
024A 0051 Тяжко зажурився, / А поганець Конецьпольський / Тому звеселився.
024A 0067 Поки сонце зайде, / А ніч-мати дасть пораду – / Козак ляха знайде».
024A 0071 Зорі засіяли, / А козаки, як та хмара, / Ляхів обступали.
024A 0112 Кругом хлопці навприсядки, / А він вимовляє: / «Нехай буде отакечки!
024A 0115 Сидіть, діти, у запічку, / А я з журби та до шинку, / Найду в шинку свою жінку,
027A 0007 Гніздечко гойдає. / А де ж дівся соловейко? / Не питай, не знає.
027A 0040 Ніби з милим розмовляла... / А він, знай, співає, / Та дрібно, та рівно, як Бога благас,
027A 0067 Гніздечко гойдає. / А де ж дівся соловейко? / Не питай, не знає.
027A 0100 Згадаю, заплачу, як тая дитина. / А хвилі на той бік ідуть та ревуть. / А може, я й темний, нічого не бачу,
027A 0101 А хвилі на той бік ідуть та ревуть. / А може, я й темний, нічого не бачу, / Злая доля, може, по тім боці плаче,
030A 0008 Піде в свою Московщину, / А дівчина гине... / Якби сама, ще б нічого,
030A 0010 Якби сама, ще б нічого, / А то й стара мати, / Що привела на світ божий,
030A 0016 Люде серця не побачать, / А скажуть – ледащо! / Кохайтесь ж, чорнобриві,
030A 0030 Кличе мати вечеряти, / А донька не чує; / Де жартує з москаликом,
030A 0055 Забудеться горе; / А поки що, нехай люде / Що хотять говорять.
030A 0085 Дитину колише. / А жіночки лихо дзвонять, / Матері глузують,
030A 0091 Та ще й не єдина, / А муштрує у запечку / Московського сина.
030A 0121 Отут розмовляла, / А там... а там... сину, сину!» / Та й не доказала.
030A 0121 Отут розмовляла, / А там... а там... сину, сину!» / Та й не доказала.
030A 0133 Кляне свою долю. / А тим часом вороженьки / Чинять свою волю –
030A 0145 За тихим Дунаєм; / А може, вже в Московщині / Другую кохає!

- 030A 0149 Він живий, здоровий... / А де ж найде такі очі, / Такі чорні брови?
- 030A 0159 Щастя-долі дати. / А без долі біле личко – / Як квітка на полі:
- 030A 0176 «Що весілля, доню моя? / А де ж твоя пара? / Де світилки з друженьками,
- 030A 0205 З далекого краю... / А хто ж мою головоньку / Без тебеховає?
- 030A 0244 Мене захивають; / А свої ся крихотка / Надо мною ляже,
- 030A 0258 Сама під водою, / А ти гріх мій спокутуєш / В людях сиротою,
- 030A 0277 Цілує та плаче. / А воно, як янгелятко, / Нічого не знає,
- 030A 0293 Той сам себе губить... / А за віщо? Святий знає. / Світ, бачся, широкий,
- 030A 0299 Од краю до краю, / А другому оставила / Те, де захивають.
- 030A 0306 Єсть на світі доля, / А хто її знає? / Єсть на світі воля,
- 030A 0308 Єсть на світі воля, / А хто її має? / Єсть люде на світі –
- 030A 0312 Здається, панують, / А долі не знають – / Ні долі, ні волі!
- 030A 0316 Жупан надівають, / А плакати – сором. / Возьміть срібло-злото
- 030A 0319 Та будьте багаті, / А я візьму сльози – / Лихо вилити;
- 030A 0349 Треба одбувати! / А що дальше спіткається? / Буде лихо, буде!
- 030A 0354 Зострінеться зима люта... / А той чи зостріне, / Що пізнає Катерину,
- 030A 0362 Побачимо, почувемо... / А поки – спочину / Та тим часом розпитаю
- 030A 0375 (Звичайно, не в очі.) / «А так тільки псує мову / Та людей морочить».
- 030A 0383 І свого чимало... / Цур же йому!.. А тим часом / Кете лиш кресало
- 030A 0387 Дома не журились. / А то лихо розказувать, / Щоб бридке приснилось!
- 030A 0403 На плечах торбина, / В руці ціпок, а на другій / Заснула дитина.
- 030A 0415 Тяжко його брати!.. / Та й навіщо?.. А дитина? / Вона ж його мати!
- 030A 0444 Сльози не сушило. / А за віщо, Боже милий! / За що світом нудить?
- 030A 0452 Терпи до загину! / А щоб личко не марніло / З чорними бровами,
- 030A 0458 То й не засміються; / А серденько одпочине, / Поки сльози ллються.
- 030A 0463 Недоля не бачить, з ким їй жартувати, / А люде хоч бачать, та людам не жаль: /
«Нехай, – кажуть, – гине ледача дитина,
- 030A 0484 Мого Йвана чорнявого?» / А ті: «Мы не знаем». / І, звичайно, як москалі,
- 030A 0494 Піду дальше – більш ходила... / А може, й зостріну; / Оддам тебе, мій голубе,
- 030A 0496 Оддам тебе, мій голубе, / А сама загину». / -----
- 030A 0515 Бачить – ліс чорніє; / А під лісом, край дороги, / Либонь, курінь мріє.
- 030A 0519 Коли пустять в хату; / А не пустять, то й надворі / Будем ночувати.
- 030A 0537 Та ніхто про матір на сміх не спита; / А Йвася питають, заранне питають, / Не
дадуть до мови дитині дожить.
- 030A 0585 Втерлась рукавами. / А москалі їй назустріч / Як один верхами.
- 030A 0594 Та до його... За стремена... / А він подивився, / Та шпорами коня в боки.
- 030A 0603 Нащо рвеш стремена?» / А він коня поганяє, / Нібито й не бачить.
- 030A 0614 І ти мене покидаєш? / А ти ж присягався!» / «Возьміте прочь! Что ж вы стали?»
- 030A 0664 «Оставайся шукать батька, / А я вже шукала». / Та в ліс з шляху, як навісна!
- 030A 0666 Та в ліс з шляху, як навісна! / А дитя осталося, / Плаче, бідне... А москалям
- 030A 0667 А дитя осталося, / Плаче, бідне... А москалям / Байдуже; минули.
- 030A 0680 «Прийми, Боже, мою душу, / А ти – моє тіло!» / Шубовсть в воду!.. Попід льодом
- 030A 0699 Серденько спочине. / А тому, тому на світі, / Що йому зосталося,
- 030A 0717 На сонці куняє, / А тим часом старий кобзар / Ісуса співає.
- 030A 0721 Хто бублик, хто гроші; / Хто старому, а дівчата / Шажок міхоніші.
- 030A 0729 Берлин шестернею. / А в берліні господиня / З паном і сем'єю.
- 030A 0737 Дивується пані. / А пан глянув... Одвернувся... / Пізнав, препоганий,
- 030A 0745 «Івась».– «Какой милый!» / Берлин рушив, а Івася / Курява покрила...
- 045A 0005 Та на кобзі грає. / А хто грає, того знають / І дякують люде;
- 045A 0014 Над старою головою, / А йому байдуже!.. / Сяде собі, заспіває:
- 045A 0027 Гриця та веснянку, / А у шинку з парубками – / Сербина, Шинкарку;
- 045A 0032 Про тополю, лиху долю, / А потім – У гаю; / На базарі – про Лазаря,
- 045A 0040 Заспіває, засміється, / А на сльози зверне. / -----
- 045A 0048 За могилою могила, / А там – тільки мріє. / Сивий ус, стару чуприну
- 045A 0061 То серце щебече господню славу, / А думка край світа на хмарі гуля. / Орлом
сизокрилим літає, ширяє,

- 045A 0075 Його знають люде, бо носить земля; / А якби почули, що він, одинокий, / Співа на могилі, з морем розмовля,—
- 045A 0088 Щоб люде не чули. / А щоб тебе не цурались, / Потурай їм, брате!
- 045A 0095 Заспіває весільної, / А на журбу зверне. / -----
- 047A 0056 Чорнобрива з хати, / А він її запитас, / Чи не била мати.
- 047A 0067 Любилася, кохалася, / А серденько мліло – / Чуло серце недоленьку,
- 047A 0073 Як голубка без голуба, / А ніхто не чує... / -----
- 047A 0085 Без милого скрізь могила... / А серденько б'ється. / -----
- 047A 0103 Нехай попи заспівають, / А дружки заплачуть, / Легше, мамо, в труні лежать,
- 047A 0158 Аж там, де прошалась. / Одпочинеш; а як стане / Місяць серед неба,
- 047A 0164 Будеш ти такою; / А за другий – серед степу / Тупне кінь ногою,—
- 047A 0168 То зараз прибуде... / А за третій, моя доню! / Не питай, що буде...
- 047A 0200 Співає, гуляє, / А я плачу, літа трачу, / Його виглядаю.
- 047A 0208 В землю заховати... / А хто ж її головоньку / Буде доглядати?
- 052A 0040 Тяжко-важко сиротині, / А ніхто не бачить... / Тільки ворог, що сміється..
- 052A 0045 Слава не поляже; / Не поляже, а розкаже, / Що діялось в світі,
- 052A 0055 Без хитрої мови, / А голосна та правдива, / Як Господа слово.
- 052A 0061 Кебети не маю. / А до того – Московщина, / Кругом чужі люде...
- 052A 0077 «Ой не шуми, луже!» / Не втну більше. А ти, батьку, / Як сам, здоров, знаєш,
- 055A 0019 З вітром розмовляє, / А внук косу несе в росу, / За ними співає.
- 055A 0027 На тій Україні... / А згадаймо! Може, серце / Хоч трохи спочине.
- 055A 0043 Ні землі, ні неба. / Серце мліє, а козакам / Того тільки й треба.
- 055A 0047 Рибалка літає... / А попереду отаман / Веде, куди знає.
- 055A 0059 Панове молодці, / А у Царград, до султана, / Поїдемо в гості!»
- 057A 0058 Поки не остило... / Лягла спочить... А тим часом / Виросла могила,
- 057A 0060 Виросла могила, / А над нею орел чорний / Сторожем літає,
- 057A 0066 Сліпі небораки, / Бо дотепні... А я... А я / Тільки вмю плакати,
- 057A 0066 Сліпі небораки, / Бо дотепні... А я... А я / Тільки вмю плакати,
- 057A 0069 Тільки сльози за Україну... / А слова – немає... / А за лихо... Та цур йому!
- 057A 0070 А слова – немає... / А за лихо... Та цур йому! / Хто його не знає!..
- 057A 0072 Хто його не знає!.. / А надто той, що дивиться / На людей душою –
- 057A 0075 Пекло йому на сім світі, / А на тім... / -----
- 057A 0087 Літає та криче, / А серденько соловейком / Щебече та плаче
- 057A 0097 Чужим піском очі... / Отаке-то... А що робить? / Журба не поможе.
- 057A 0108 Попідтинню, сиротами, / А я тут загину. / Там найдете щире серце
- 057A 0112 Там найдете щирю правду, / А ще, може, й славу... / -----
- 060A 0015 Я там одинокий. / Одинокий... А Україна! / А степи широкі!
- 060A 0016 Одинокий... А Україна! / А степи широкі! / Там повіє буйнесенький,
- 061A 0005 Живе... умирає... Одно зацвіло, / А друге зав'яло, навіки зав'яло... / І листя пожовкле вітри рознесли.
- 061A 0007 І листя пожовкле вітри рознесли. / А сонечко встане, як перше вставало, / І зорі червоні, як перше пилили,
- 061A 0022 Заховать з собою? Гріх, душа жива! / А може, їй легше буде на тім світі, / Як хто прочитає ті сльози-слова,
- 061A 0029 Так душі почину і краю немає. / А де вона буде? Химерні слова! / Згадай же хто-небудь її на сім світі –
- 061A 0036 Поки сонце встане, спочивайте, діти, / А я поміркую, ватажка де взять. / -----
- 061A 0051 Не дасть погибати, / А тут... а тут... Тяжко, діти! / Коли пустять в хату,
- 061A 0051 Не дасть погибати, / А тут... а тут... Тяжко, діти! / Коли пустять в хату,
- 061A 0065 Розумні та й годі! / А що ж на вас вони скажуть? / Знаю вашу славу!
- 061A 0073 Про свої гетьмани. / А то дурень розказує / Мертвими словами
- 061A 0078 У постолах. Дурень! дурень! / Били, а не вчили. / Од козацтва, од гетьманства
- 061A 0083 Та й ті розривають; / А він хоче, щоб слухали, / Як старці співають.
- 061A 0091 Султан, паркет, шпори,— / От де слава! А то співа: / «Грає синє море»,
- 061A 0093 «Грає синє море», / А сам плаче, за тобою / І твоя громада
- 061A 0099 Не на мене шитий, / А розумне ваше слово / Брехнею підбите.

- 061A 0105 Ви розумні люди – / А я дурень; один собі / У моїй хатині
061A 0119 Перед бунчуками / Вигравають... А пороги / Меж очеретами
061A 0129 Плаче Україна...» / І я плачу. А тим часом / Пишними рядами
061A 0151 І не схаменеться; / Кобзар вшкварив, а козаки – / Аж Хортиця гнеться –
061A 0171 Старими ногами. / А я дивлюсь, поглядаю / Сміюся сльозами.
061A 0183 От де моя слава, / А за раду спасибі вам, / За раду лукаву.
061A 0212 «Постривайте... світ – не хата, / А ви малі діти, / Нерозумні. Хто ватажком
061A 0219 Виросли чималі, / Йдете в люди, а там тепер / Все письменне стало.
061A 0223 Бо й мене хоч били, / Добре били, а багато / Дечому навчили!
061A 0225 Дечому навчили! / Тма, мна знаю, а оксію / Не втну таки й досі.
061A 0235 Сироті без роду; / А до того – душа щира, / Козацького роду,
061A 0263 Як свою дитину. / А од його, помолившись, / Гайда в Україну!»
061A 0281 Ті два незвичайні – / А іншими. Небораки / Мовчки панували.
061A 0291 Шляхта репетус, / А магнати палять хати, / Шабельки гартують.
061A 0300 Добра хотів, як дітям мати, / А може, й ще чого хотів. / Єдине слово «nie pozwalam»
061A 0303 У шляхти думав одібрать, / А потім!.. Польща запалала, / Панки казалися...
Кричать:
061A 0320 Церквами топили... / А тим часом гайдамаки / Ножі освятили.
061A 0340 О Боже мій милий! / Тяжко жить на світі, а хочеться жить: / Хочеться дивитись, як
сонечко сяє,
061A 0349 Попихач жидівський, виріс у порогу; / А не клене долі, людей не займа. / Та й за що
їх лаять? Хіба вона знають,
061A 0353 Нехай бенкетують... У їх доля дбає, / А сироті треба самому придбать. / Трапляється,
часом тихенько заплаче,
061A 0393 За Яремою по світу, / А може... й не знаю. / Лихо, люди, всюди лихо.
061A 0404 Тому, в кого доля, / А сироті щоб не снилась, / Не снилась ніколи!
061A 0407 Тяжко, нудно розказувать, / А мовчать не вмію. / Виливайся ж, слово-сльози:
061A 0414 З німими стінами / На чужині... А поки що– / До корчми вернуса,
061A 0421 Коло ліжка, клятий. / А на ліжку... ох, аж душно!.. / Білі рученята
061A 0425 Як квіточка в гаю, / Червоніє; а пазуха... / Пазухи немає –
061A 0433 Гарна нехрещена! / Ото дочка, а то батько – / Чортова кишенья.
061A 0452 «Пане полковнику, ламай!» / Упали двері... А нагай / Малює вздовж жидівську спину.
061A 0457 Та нагаєм, та нагаєм. / А жид зогнув спину: / «Не жартуйте, мості-пане!»
061A 0462 Вибачай, проклятий! / Добривечір! А де дочка?» / «Умерла, панове».
061A 0471 Нехай Бог карає!» / «Не Бог, а ми. Признавайся!» / «Нащо б мав ховати,
061A 0482 Лях хреститься, / А за ним Іуда. / «Браво! браво! Охрестили.
061A 0490 Ревуть, мов скажені, / Ревуть ляхи, а поставець / По столу гуляє.
061A 0498 Знай, шмигляє, наливає, / А конфедерати, / Знай, гукають: «Жиде, меду!»
061A 0517 На панциню не ходила, / А за парубками / Тихесенько,
061A 0568 У костьолі... у титаря... / А дочка Оксана! / Ховай Боже! Як панночка!
061A 0571 Що-то за хороше! / А червінців! хоч не його, / Так що? Аби гроші».
061A 0575 Правду Лейба каже; / А щоб певна була правда, / Нехай шлях покаже.
061A 0582 Конфедерат п'яний / Нездужа встать, а курника, / П'яний і веселий:
061A 0606 Ярема співає, / Виглядає; а Оксани / Немає, немає.
061A 0616 Козак виглядає. / А Ярема по долині / Ледве-ледве ходить,
061A 0634 Найду або долю, або за Дніпром / Ляжу головою... А ти не заплачеш, / А ти не
побачиш, як ворон клює
061A 0635 Ляжу головою... А ти не заплачеш, / А ти не побачиш, як ворон клює / Ті карії очі, ті
очі козачі,
061A 0641 Я тобі не пара; я в сірій свитині, / А ти титарівна. Кращого вітай, / Вітай, кого
знаєш... Така моя доля.
061A 0644 Забудь мене, пташко, забудь, не журись. / А коли почувеш, що на чужім полі / Поляг
головою,– нишком помолись.
061A 0674 Коло його все поралась...» / «А мене й байдуже?» / «Який-бо ти, ей же богу!»
061A 0683 «Бач, Оксано, я жартую, / А ти й справді плачеш. / Ну, не плач же, глянь на мене:
061A 0697 Поки не вмру, дивитимусь». / «А може, й забудеш? / Розбагатієш, у Київ

- 061A 0731 Обридло!» / А мати / Або батько як побачать,
061A 0737 Тоді, тоді... Та цур йому, / А дуже цікаве! / А надто вам розкажуть би,
061A 0738 А дуже цікаве! / А надто вам розкажуть би, / Як козак чорнявий
061A 0742 Обнявшись, сумує; / А Оксана, як голубка, / Воркує, цілує;
061A 0753 Не розкажу против ночі, / А то ще присниться. / Нехай собі розійдуться
061A 0763 ----- / А тим часом світить / З усіх вікон у титаря.
061A 0810 Оксана в двері: «Вбили! вбили!» / Та й пада крижем. А старший / Махнув рукою на громаду.
061A 0817 Яремо, де ти? подивися! / А він, мандруючи, співа, / Як Наливайко з ляхом бився.
061A 0836 Перед бунчуками, бувало, горить, / А ясновельможний, на воронім коні, / Блисне булавою – море закипить...
061A 0841 Лихо мліє перед ними... / А за козаками... / Та що й казати? Минулося;
061A 0843 Та що й казати? Минулося; / А те, що минуло, / Не згадуйте, пани-брати,
061A 0853 Червоніє, круглолиций, / Горить, а не сяє, / Неначе зна, що не треба
061A 0858 Нагріють, освітять. / І смерклося, а в Чигрині, / Як у домовині,
061A 0868 Сова завиває. / А де ж люде?.. Над Тясмином, / У темному гаю,
061A 0902 Мудра голова, сидить собі в хуторі, ніби не знає нічого, / а дивишся – скрізь Головатий. «Коли сам, – каже, – не / повершу, то синові передам».
061A 0906 таке розкажує про його, що цур йому! «Кошовим, – каже, / – буде, та й годі; а може, ще і гетьманом, коли / теє...»
061A 0908 ----- / А Гонта нащо? А Залізник? До Гонти сама... сама / писала: «Коли, каже...»
061A 0908 ----- / А Гонта нащо? А Залізник? До Гонти сама... сама / писала: «Коли, каже...»
061A 0916 хрину, треба з'їсти; плачте, очі, хоч повилазьте; бачили, / що купували – грошам не пропадати! А то думають, / думають, ні вголос, ні мовчки; а ляхи догадаються – от
061A 0917 що купували – грошам не пропадати! А то думають, / думають, ні вголос, ні мовчки; а ляхи догадаються – от / тобі й пшик! Що там за рада? Чом вони не дзвонять? Чим
061A 0919 тобі й пшик! Що там за рада? Чом вони не дзвонять? Чим / спиниш народ, щоб не гомонів? Не десять душ, а, слава / Богу, вся Смілянщина, коли не вся Україна. Он, чуєте?
061A 0926 ----- / А мудро співає! Коли не послухаєш, усе іншу. / Підкрадьмось, братці, та послухаємо, а тим часом
061A 0927 А мудро співає! Коли не послухаєш, усе іншу. / Підкрадьмось, братці, та послухаємо, а тим часом / задзвонять.
061A 0929 ----- / А що ж? То й ходімо! / -----
061A 0957 Добре погуляєм! Правду старий співа, як не бреше. / А що б то з його за кобзар був, якби не волох! / -----
061A 0959 Та я й не волох; так тільки – був колись у Волощині, / а люде й зовуть Волохом, сам не знаю за що. / -----
061A 0963 ----- / А що нам ваша старшина? Почує, так послуха, коли / має чим слухати, та й годі. У нас один старший – батько
061A 0965 має чим слухати, та й годі. У нас один старший – батько / Максим; а він як почує, то ще карбованця дасть. Співай, / старче божий, не слухай його.
061A 0970 ----- / Брехня! Співай, старче божий, яку знаєш, а то й / дзвона не діждемо – поснемо.
061A 0978 Ой літає орел сизий, / А за ним орлята; / Гуля Максим, гуля батько,
061A 0980 Гуля Максим, гуля батько, / А за ним хлоп'ята. / Запорожці ті хлоп'ята,
061A 0991 Поставцем черкає, / А ворога, заплющившись, / Ката, не минає.
061A 1019 До грошей я не дуже ласий. Аби була ласка слухати, / поки не охрип, співатиму; а охрипну – чарочку-другу тії / ледащиці-живиці, як то кажуть, та й знову. Слухайте ж.
061A 1035 «Ідіть же ви та молітесь. / А я доспіваю». / -----
061A 1038 Аж стогне діброва; / Не повезли, а на плечах / Чумацькі волові
061A 1040 Чумацькі волові / Несуть вози. А за ними / Сліпий Волох знову:
061A 1054 Земля гнеться, / А вони з возами / Так і ріжуть. Кобзар грає,
061A 1068 У ряднині ростуть діти, / А козак співає: / «І по хаті ти-ни-ни,
061A 1077 Наварили ляхи пива, / А ми будем шинкувати, / Ляшків-панків частувати.
061A 1088 Нехай людям лихо сниться, / А ми заспіваймо. / А ми заспіваймо,

- 061A 1089 А ми заспіваймо. / А ми заспіваймо, / А ми посідаймо,
 061A 1090 А ми заспіваймо, / А ми посідаймо, / Панно, пташко моя,
 061A 1102 «Цу-цу, скажені! Схаменіться! / Бач, розходилися! А ти, / Стара собако, де б
 молитесь,
 061A 1118 Не дасть святого розпинать. / А ви Україну ховайте: / Не дайте матері, не дайте
 061A 1125 Діти нехрещені ростуть, / Козацькі діти; а дівчата!.. / Землі козацької краса
 061A 1163 Як діти, широко; не журились, / Гадали тее... а зробилось... / Над козаками хусточки!
 061A 1168 Та й ту знімуть... / А диякон: / «Нехай ворог гине!
 061A 1188 Кляли, що нічого вже взять. / А гайдамаки мовчки ждали, / Поки поганці ляжуть
 спать.
 061A 1192 Що вже їм завтра не вставать. / Ляхи заснули, а Іуди / Ще лічать гроші уночі,
 061A 1199 Дрімають... навіки бодай задрімали! / А тим часом місяць пливе оглядять / І небо, і
 зорі, і землю, і море,
 061A 1204 Світить білолиций на всю Україну, / Світить... а чи бачить мою сиротину, / Оксану з
 Вільшани, мою сироту?
 061A 1208 Чи знає Ярема? Чи знає, чи чує? / Побачимо потім, а тепер не ту, / Не ту заспіваю,
 іншої заграю;
 061A 1222 Степи зеленіють; / Діди лежать, а над ними / Могили синіють.
 061A 1234 Осушить, пригріє; / А унуки? Їм байдуже, / Жито собі сіють.
 061A 1236 Жито собі сіють. / Багато їх, а хто скаже, / Де Гонти могила,
 061A 1243 Тяжко! важко! Кат панує, / А їх не згадають. / -----
 061A 1250 Земля стогне, гнеться; / Сумно, страшно, а згадаєш – / Серце усміхнеться.
 061A 1257 Не знать за що, крові широкее море. / А тепер що буде! Сховайся ж за гору; /
 Сховайся, мій друже, щоб не довелось
 061A 1270 Хоч лата на латі, / Чорнобривий, а не згине, / То буде й багатий.
 061A 1288 До ляхів поганих / У Черкаси. А там третій / Півень заспіває...
 061A 1290 Півень заспіває... / А там... а там... Йде Ярема, / На Дніпр поглядає.
 061A 1290 Півень заспіває... / А там... а там... Йде Ярема, / На Дніпр поглядає.
 061A 1296 Червонив ти синє, та не напоїв; / А сю ніч уп'єшся. Пекельнеє свято / По всій Україні
 сю ніч зареве;
 061A 1302 Прокинеться доля; козак заспіває: / «Ні жида, ні ляха», а в степах України – / О Боже
 мій милий – блисне булава!»
 061A 1306 Сердега Ярема з свяченим в руках. / А Дніпр мов підслухав: широкий та синій, /
 Підняв гори-хвилі; а в очеретах
 061A 1307 А Дніпр мов підслухав: широкий та синій, / Підняв гори-хвилі; а в очеретах / Реве,
 стогне, завиває,
 061A 1310 Лози нагинає; / Грім гогоче, а блискавка / Хмару роздирає.
 061A 1315 Одна думка усміхнеться, / А друга заплаче. / «Там Оксана, там весело
 061A 1318 І в сірій свитині; / А тут... а тут... що ще буде? / Може, ще загину».
 061A 1318 І в сірій свитині; / А тут... а тут... що ще буде? / Може, ще загину».
 061A 1320 Може, ще загину». / А тим часом із байрака / Півень – кукуріку!
 061A 1322 Півень – кукуріку! / «А, Черкаси!... Боже милий! / Не вкороти віку!».
 061A 1332 Хмара червоніє. / А найперша Медведівка / Небо нагриває.
 061A 1342 Гонта бенкетує, / А Залізник в Смілянщині / Домаху гартує,
 061A 1352 По пеклу гуляють. / А Ярема – страшно глянуть – / По три, по чотири
 061A 1411 Не найду Оксани!» / «Може, й найдеш. А як тебе / Зовуть? Я не знаю».
 061A 1414 «Яремою». / «А прізвище?» / «Прізвища немає!»
 061A 1429 Поїдем гуляти. / Найдеш долю... А не найдеш... / Рушайте, хлоп'ята».
 061A 1443 Козацька ватага. / А за ними кобзар Волох / Переваги-ваги
 061A 1449 ----- / Поїхали... А Черкаси / Палають, палають.
 061A 1455 Хто кобзаря слуха. / А Залізник попереду / Нашорошив уха;
 061A 1459 Нікому ні слова. / А за ним німий Ярема. / Зелена діброва,
 061A 1468 Як убитий. Тяжко йому, / Тяжко, а не плаче. / Ні, не плаче: змія люта,
 061A 1504 У жупані сама пані, / А лях... Боже, Боже! / Карай пеклом мою душу,
 061A 1517 Де вони взялися! / А Залізник гайдамакам / Каже опинитись:
 061A 1525 Де палала, тліла, / А де шляхта, запершися, / У будинках мліла.

- 061A 1529 Навішано трупу – / Тільки старших, а так шляхта – / Купою на купі.
061A 1541 По всій Україні! / Гірше пекла... А за віщо, / За що люде гинуть?
061A 1561 Старих слов'ян діти / Впились кров'ю. А хто винен? / Ксьондзи, езуїти.
061A 1565 Лісами, ярами, / А за ними і Галайда / З дрібними сльозами.
061A 1573 За що пропадаю». / А тим часом гайдамаки / Й Вільшану минають.
061A 1581 І Оксану вкрали. / А титаря на цвинтарі / Вчора поховали».
061A 1587 Вчора не загинув! / А сьогодні, коли й умру, / З домовини встану
061A 1599 Корчма тліє з стодолю, / А Лейби немає, / Усміхнувся мій Ярема,
061A 1604 Перед жидом гнувся, / А сьогодні... Та й жаль стало, / Що лихо минуло.
061A 1618 «З Керелівки». / «А Будища знаєш? / І озеро коло Будищ?»
061A 1625 «Нігде ні одного; / А вчора було багато. / Вінки не святити:
061A 1630 І я й батько святим ножем; / А мати нездужа, / А то й вона б».
061A 1631 А мати нездужа, / А то й вона б». / «Добре, хлопче.
061A 1642 Й ліс попід горою, / А в лісі скарб. Як приїдем, / То щоб кругом стали,
061A 1673 Шляхетською, жидівською; / А над ним палають / І хатина, і будинок;
061A 1677 Вельможного й неможного. / А серед базару / Стоїть Гонта з Залізником,
061A 1699 Шляхетської й жидівської. / А пожар удвоє / Розгорівся, розпалався
061A 1702 До самої хмари. / А Галайда, знай, гукає: / «Кари ляхам, кари!»
061A 1714 В полум'ї, в пожарі. / А тим часом гайдамаки / Столи вздовж базару
061A 1720 «Гуляй!» – загукали. / Вечеряють, а кругом їх / Пекло червоніє.
061A 1738 Укупочці, в парі. / А де ж Волох? Заспівай лиш / Нам, старий кобзарю!
061A 1770 Діток в школу оддам, / А червоним черевичкам / Таки дам, таки дам!
061A 1791 ----- / Всі танцюють, а Галайда / Не чує, не бачить.
061A 1803 Мусить пропадати. / А того, того й не знає, / Що його Оксана
061A 1813 Як жиди конають, / Брати ваші! А Оксана / В вікно поглядає
061A 1826 Тяжко йому. / А із яру / В киреї козачій
061A 1859 Гонту забавляйте, / З півупруга, а там нехай. / Ідіть же гуляйте...
061A 1867 З Гонтою танцює. / А Залізник бере кобзу: / «Потанцюй, кобзарю,
061A 1887 Иди ж, доле, за журбою, / А ти, старий, за водою, / А я – так до шинку.
061A 1888 А ти, старий, за водою, / А я – так до шинку. / Вип'ю чарку, вип'ю другу,
061A 1893 Пішла баба у танець, / А за нею горобець, / Викрутасом-вихилясом...
061A 1897 Старий рудий бабу кличе, / А та йому дулі тиче: / «Оженився, сатано,–
061A 1902 Треба діток одягати. / А я буду добувати, / А ти, старий, не гріши,
061A 1903 А я буду добувати, / А ти, старий, не гріши, / Та в запічку колиши,
061A 1910 То кивне, то моргне. / А я шовком вишиваю, / В кватирочку виглядаю:
061A 1917 Заганяйте квочку в бочку, / А курчата в вершу /
061A 1923 Тягне мати супоню; / «А ти зав'яжи, доню». / -----
061A 1944 Годі, погасає. / Світла, діти!.. А де Лейба? / Ще його немає?
061A 1950 Каганець козачий». / А Галайда: «Отамане! / Погуляймо, батьку!
061A 1964 Гукають, співають. / А Галайда кричить: «Батьку! / Стійте!.. пропадаю!
061A 1973 Преподобиться з ляхами... / А ти, сизокрилий, / Найдеш іншу».
061A 1992 Батька ляхи замучили, / А мене... боюся, / Боюсь згадати, моя сиза...
061A 2015 Молилась в неволі – / Ні, бабусю, а за його, / За милого долю.
061A 2039 Один мене любить; / А почує, що я вбилась, / То й себе погубить».
061A 2091 Ох, як весело на світі! / А тобі, бабусю, / Чи весело?»
061A 2095 Пташко, веселюся». / «А чом же ти не співаєш?» / «Я вже одспівала...»
061A 2099 Оксана осталась, / А черниця, помолившись, / В храм пошкандибала.
061A 2105 Ярему вінчали; / А ввечері мій Ярема / (От хлопець звичайний!),
061A 2119 Та Богу молися. / А мені тепер на Умань / Треба подивитись.
061A 2122 Минають дні, минає літо, / А Україна, знай, горить; / По селах голі плачуть діти –
061A 2135 Пекельної кари: / Ляхи мерзли, а козаки / Грілись на пожарі.
061A 2145 Вранці зустрічають... / Рай, та й годі! А для кого? / Для людей. А люде?
061A 2146 Рай, та й годі! А для кого? / Для людей. А люде? / Не хотять на його й глянуть,
061A 2148 Не хотять на його й глянуть, / А глянуть – огудять. / Треба кров'ю домальовувати,
061A 2159 Ні злості людської. / Тяжко глянуть; а згадаєм – / Так було і в Трої.
061A 2169 Хоч не рідний син Ярема, / А щира дитина. / Максим ріже, а Ярема

- 061A 2170 А щира дитина. / Максим ріже, а Ярема / Не ріже – лютує:
 061A 2180 Згадавши Оксану. / А Залізняк: «Гуляй, сину, / Поки доля встане!
 061A 2213 То тебе заріжуть...» / «Убийте пса! А собачат / Своєю заріжу.
 061A 2239 Не католиками; / А сьогодні, сини мої, / Горі мені з вами!
 061A 2243 Бо не я вбиваю, / А присяга». Махнув ножом – / І дітей немає!
 061A 2282 Ксьондзів розбивали, / А школярів у криниці / Живих поховали.
 061A 2285 До самої ночі ляхів мордували; / Душі не осталося. А Гонта кричить: / «Де ви, людоїди? Де ви поховались?
 061A 2300 Так Гонта кричав, / По Умані бігав. А серед базару, / В крові, гайдамаки ставили столи:
 061A 2311 ----- / «А мій батько орандар, / Чоботар;
 061A 2319 І намиста нанесли. / А я собі Христя / В намисті,
 061A 2321 В намисті, / А на лиштві листя / та листя,
 061A 2331 Замикайте, діти, двері, / А ти, стара, не журись / Та до мене пригорнись!
 061A 2333 ----- / Всі гуляють. А де ж Гонта? / Чом він не гуляє?
 061A 2340 Не до співи. / А хто такий / У чорній киреї
 061A 2365 І свяченим копа яму. / А Умань палає, / Світить Гонті до роботи
 061A 2394 Й я за неї гину. / А хто мене поховає? / На чужому полі
 061A 2403 Нехай вони б поховали, / А то я ховаю». / Поцілував, перехрестив,
 061A 2451 І батька, і діда старого згадаю... / Дідусь ще гуляє, а батько вже вмер. / Бувало, в неділю, закривши мінею,
 061A 2458 Столітні очі, як зорі, сіяли. / А слово за словом сміялось, лилось: / Як ляхи конали, як Сміла горіла.
 061A 2473 Нехай здоров буде! / А я за ним. Не знав старий, / Що письменні люде
 061A 2477 Вибачай, дідусю – / Нехай лають: а я поки / До своїх вернуся
 061A 2543 Осталася слава. / А тим часом стародавню / Січ розруйнували:
 061A 2553 Їх люде минули; / А Україна навіки, / Навіки заснула.
 061A 2560 Нагинає верби в гаї, / А тирсу на полі. / Все замовкло. Нехай мовчить;
 061A 2567 ----- / «А в нашого Галайди хата на помості. / Грай, море! добре, море!
 113A 0010 Поплив човен в синє море, / А воно заграло, / Погралися гори-хвилі –
 113A 0016 Сиротині на чужину, / А там і до горя. / Пограються добрі люди,
 114A 0007 Того нагинає; / Мене котить, а де спинить, / І сама не знає –
 114A 0024 І ти не згадасш. Оксано! Оксано! / А я й досі плачу, і досі журюся, / Виливаю сльози на мою Мар'яну,
 114A 0045 Латана торбина / У старого; а дитина! / Сердешна дитина!
 114A 0060 Всього дамо... Одпочинеш, / А ми потанцюєм... / Заграй же нам яку-небудь».
 114A 0069 Кобза зопсувалась... / Розбилася...» – «А струни є?» / «Тільки три осталося».
 114A 0094 Росла дочка Мар'яна, / А виросла, як панна, – / Кароока
 114A 0100 Та за пана єднати. / А Мар'яна / Не до пана
 114A 0105 Усатого, товстого, / А з Петрусем / В гаю, в лузі
 114A 0111 Обнімала, мліла... / А іноді усміхалась, / Плакала, німіла...
 114A 0211 «Що вже й заміж, коли тес...» / «А за кого, мамо!?» / «Хто вподоба, тому й оддам».
 114A 0220 Гроші заробляє, / А молодий мене любить, / Долі не шукає.
 114A 0225 Свої воли, свої вози, / А між парубками, / Як маківка меж квітками,
 114A 0247 «Піду в найми, піду в люди, / А за сотником не буду». / «Будеш, дочко Мар'яно,
 114A 0255 Сама собі розмовляла, / А потім сказала: / «Я ще, мамо не виросла,
 114A 0280 Лягла спочивати. / А Мар'яна за сльозами / Ледви вийшла з хати.
 114A 0286 До сусіда зайшла, / А в сусіда / До обіда
 114A 0305 Я не ляжу спати дома, / А до кума / До Наума
 114A 0313 Отак ордою йшли придани, / Співали п'яні; а Мар'яна / Крізь тин дивилася на те,
 114A 0320 Вік одинокому прожить, / А ще гірше, мої квіти, / Нерівню в світі полюбить.
 114A 0326 Що колись... колись-то... Думи та печаль, / А більше нічого не мав я й не маю, / А з грішми такими тяжко в світі жить.
 114A 0327 А більше нічого не мав я й не маю, / А з грішми такими тяжко в світі жить. / Під тином ночую, з вітром розмовляю,
 114A 0342 Вже смерть за плечима, / А він, сліпий, сивоусий, / Про колишне плаче.

- 114A 0374 Чом я не в жупані?» / А Мар'яна, як дитина / Без матері, плаче.
114A 0379 Тільки сльози Мар'янині; / А сльози дівочі / І серед дня лихо роблять.
114A 0381 І серед дня лихо роблять. / А що ж серед ночі? / «Не плач, серце, єсть у мене
114A 0391 Найду свою долю! / Не в свитині, а сотником / До тебе вернусь,
114A 0397 Дивуйтеся, люди! / А ти стоїш, червонієш...» / «Коли то те буде?»
114A 0402 Іди в хату, лягай спати. / А я край дороги / Серед степу помолюся
114A 0413 Ніхто не воює». / «А я чула, що ляхи йдуть». / «То вони жартують.
123A 0026 І молода, нівроку їй, / А за молодю, / А надто ще за вдовою,
123A 0027 А за молодю, / А надто ще за вдовою, / Козаки ордою
123A 0039 Годували люде / Малу дочку, а вдовиця / В неділю і в будень
123A 0055 Співає матуся; / А козаки, як хміль отой, / В'ються круг Ганнусі.
123A 0057 В'ються круг Ганнусі. / А надто той рибалонька, / Жвавий, кучерявий,
123A 0077 Мати стан гнучкий, високий, / А серця не мати. / Изогнеться стан високий,
123A 0080 Брови полиняють, / І незчуеться; а люде / Сміючись згадають
123A 0158 Білі рученята / Розкидала; а за нею / Стара люта мати:
123A 0179 Сумно-сумно кругом його... / А вночі, дівчата, / Впливає з води мати,
123A 0186 Рве на собі коси... / А тим часом синя хвиля / Ганнусю виносить.
150A 0018 Отак у Скутарі козаки співали, / Співали, сердеги, а сльози лились, / Лилися
козацькі, тугу домовляли.
150A 0026 І море ревнуло Босфорову мову, / У Лиман погнало, а Лиман Дніпрові / Тую
журбу-мову на хвилі подав.
150A 0075 По-своєму Бога в кайданах благають, / А хвилі на той бік ідуть та ревуть. / -----
150A 0111 Темно всюди, як у будень, / А свято чимале. / Не злодії з Гамалієм
150A 0161 Яничара бити, / А курені килимами, / Оксамитом крити!»
150A 0177 Із Дарданеллів вітер віє, / А не женеться Візантія: / Вона боїться, щоб Чернець
150A 0182 Не кликнув в море на ралець. / Пливають собі, а з-за хвилі / Сонце хвилю червонить,
154A 0018 Отак у Скутарі козаки співали, / Співали, сердеги, а сльози лились, / Лилися
козацькі, тугу домовляли.
154A 0026 І море ревнуло Босфорову мову, / У Лиман погнало, а Лиман Дніпрові / Тую
тугу-мову на хвилі подав.
154A 0076 По-своєму Бога в кайданах благають, / А хвилі на той бік ідуть та ревуть. / -----
154A 0111 Темно всюди, мов у будень, / А свято чимале. / Не злодії з Гамалієм
154A 0161 Яничара бити, / А курені килимами, / Оксамитом крити».
154A 0173 ----- / Пливають собі, а з-за хвилі / Сонце хвилю червонить;
169A 0039 Не своє шукає, / А тим часом перевертні / Нехай підростають
171A 0026 ----- / А я, юродивий, на твоїх руїнах / Марно сльози трачу: заснула Україна,
171A 0031 І в дупло холодне гадюк напустила, / А дітям надію в степу оддала. / А надію...
171A 0032 А дітям надію в степу оддала. / А надію... / Вітер по полю розвіяв,
171A 0060 Може, зорю переліг той, / А на перелозі... / Я посію мої сльози,
171A 0071 ----- / Може... може... а меж тими / Меж ножами рута
173A 0043 В хаті, як у раї!! / А я сижу на покуті, / Тільки поглядаю.
173A 0051 Дивуйтеся, люди! / Нема кращого!.. А долю... / Долю роздобуде».
173A 0063 І долю, і волю, / Та ба... А зле безталання / Зострінеться всюди,
173A 0069 Як квіткою в гаї, / Кохалася... А тим часом / Батько умирає.
173A 0096 Багатому в хату. / А вбогому в яру треба / Криницю копати.
173A 0100 Верби при долині, / А у вдови одним одно, / Та й те, як билина.
173A 0108 Вдова панувала, / А дівчата лицялися / І рушники дбали.
173A 0136 В усіх доля мати. / А у вдови один син, / Та й той якраз під аршин.
173A 0157 І четвертий, і десятий, / А чутки немає. / Нема чутки; що тут робить?
173A 0166 День і ніч сиділа / Коло коворот. А літо / За літом минає.
173A 0176 І знову смеркає, / А москаля, її сина, / Немає, немає.
173A 0189 Плаче мати одна в хаті, / А дівчина в гаї. / Поплакала чорнобрива
173A 0230 У козака вийма очі, / А дівчина в темнім гаї / Його з війська виглядає».
173A 0236 Гостинця ховала. / А уночі розхристана / І простоволоса
178A 0027 Серцем, не красою! / А мені ще й заздують, / Гордою і злою
178A 0030 Злії люди нарікають. / А того й не знають, / Що я в серці заховала...

- 178A 0041 В полі забуваю, / А вночі...» Та й онімiла, / Сльози полилися...
- 180A 0011 Свата в його хатi, / А той нишком у куточку / Гострить нiж на брата.
- 180A 0013 Гострить нiж на брата. / А той, тихий та тверезий, / Богобоязливий,
- 180A 0021 Нi дiти, нi жiнка. / А той, щедрий та розкошний, / Все храми мурує;
- 180A 0027 Кров, як воду, точить!.. / А братiя мовчить собi, / Витрiщивши очi!
- 180A 0033 Господа на небi! / А ви в ярмi падаєте / Та якогось раю
- 180A 0041 Адамовi дiти. / I той... i той... А що ж то я? / Ось що, добрi люди:
- 180A 0045 В недiлю i в будень. / А вам нудно! жалкуєте! / Сiй-Богу, не чую.
- 180A 0048 I не кричiть! Я свою п'ю, / А не кров людською! / -----
- 180A 0053 Поки доплентавсь до хатини. / А в мене дiти не кричать / I жiнка не лас,
- 180A 0059 Отож я лiг спати. / А вже пiдпилий як засне, / То хоч коти гармати,
- 180A 0073 Та байраками. / А я за нею та за нею, / Лечу й прощаюся з землею:
- 180A 0079 В хмарi заховаю. / А ти, моя Украiно, / Безталанна вдова,
- 180A 0123 Хiба ти не чуєш людського плачу? / То глянь, подивися; а я полечу / Високо, високо
за синiї хмари;
- 180A 0130 З шкурою знимають, бо нiчим обуть / Княжат недорослих; а он розпинають / Вдову за
подушне, а сина кують,
- 180A 0131 Княжат недорослих; а он розпинають / Вдову за подушне, а сина кують, / Єдиного
сина, єдину дитину,
- 180A 0134 Єдину надiю! в вiйсько оддають! / Бо його, бач, трохи! А онде пiд тином / Опухла
дитина, голоднєє мре,
- 180A 0136 Опухла дитина, голоднєє мре, / А мати пшеницю на панщинi жне. / А он бачиш? Очi!
Очi!
- 180A 0137 А мати пшеницю на панщинi жне. / А он бачиш? Очi! Очi! / Нащо ви здалися,
- 180A 0146 Старцi навiть цураються!! / А панич не знає, / З двадцятою, недолiток,
- 180A 0173 Трупом землю криє. / А без тебе я де-небудь / Серце заховаю
- 180A 0181 У безверхiй хатi, / А ще гiрше дивитися / На сльози та лати.
- 180A 0183 На сльози та лати. / Лечу, лечу, а вiтер вiє, / Передо мною снiг бiлiє,
- 180A 0215 Думи розпустили?? / За що, не знаю, а караюсь, / I тяжко караюсь!
- 180A 0231 Неситому!.. То катаржнi. / А за що? Те знає... / Вседержитель... А може, ще
- 180A 0232 А за що? Те знає... / Вседержитель... А може, ще / Й вiн не добачає.
- 180A 0240 Зарiзати хоче! / А меж ними, запеклими, / В кайдани убраний,
- 180A 0248 ----- / А де ж твої думи, рожевiї квіти, / Догляданi, смiлi, викоханi дiти,
- 180A 0261 Та городи з стома церквами, / А в городах, мов журавлi, / Замоштрували москалi;
- 180A 0273 Чи то нiмецький, / А може, те, що й московський. / Церкви, та палати,
- 180A 0321 Лишенько з тобою. / А я, дурний, не бачивши / Тебе, цяце, й разу,
- 180A 0325 Вiтом вiршемазам. / Ото дурний! а ще й битий / На квиток повiрив
- 180A 0343 Анiтелень. Цар цвенькає; / А диво-цариця, / Мов та чапля меж птахами,
- 180A 0353 Та о муштрах ще новiших!.. / А потiм цариця / Сiла мовчки на дзиглику.
- 180A 0360 Та меншого в пузо – / Аж загуло!.. А той собi / Ще меншого туза.
- 180A 0363 Межи плечi; той меншого, / А менший малого, / А той дрiбних, а дрiбнота
- 180A 0364 А менший малого, / А той дрiбних, а дрiбнота / Уже за порогом
- 180A 0364 А менший малого, / А той дрiбних, а дрiбнота / Уже за порогом
- 180A 0369 Недобиткiв православних, / А тi голосити; / Та верещать; та як ревнуть:
- 180A 0374 Зареготався я, та й годi; / А й мене давнули / Таки добре. Перед свiтом
- 180A 0386 Понад тихою рiкою; / А берег ушитий / Увесь каменем. Дивуюсь,
- 180A 0401 Скелю розбиває! / А на конi сидить охляп, / У свитi – не свитi,
- 180A 0407 От... от... перескочить. / А вiн руку простягає, / Мов свiт увесь хоче
- 180A 0417 Нашу Украiну, / А вторая доканала / Вдову сиротину.
- 180A 0421 Наїлись обоє, / Накралися; а що взяли / На той свiт з собою?
- 180A 0427 Стою, замираю... / А тим часом тихо, тихо / Та сумно спiває
- 180A 0433 З заступами на лiнiю, / А мене послали / На столицю з козаками
- 180A 0466 Бiла хмара криє / Сiре небо. А в тiй хмарi / Мов звiр в гаї вис.
- 180A 0480 У снiг на чубину / Та й порiзав; а з шкур наших / Собi багрянцю
- 180A 0490 Сонечко вставало, / А я стояв, дивувався, / Та аж страшно стало.
- 180A 0498 Заспанi дiвчата, / Та не з дому, а додому! / Посилала мати

- 180A 0502 На хліб заробляти. / А я стою, похилившись, / Думаю, гадаю,
180A 0510 І з батька і брата. / А меж ними і землячки / Де-де проглядають.
180A 0516 Цвенькать не навчили / По-німецькій – а то тепер / І кисни в чорнилах!
180A 0577 Що не своє розказав вам, / А те, що приснилось. / -----
192A 0008 Вигаптую, подарую, / А він мене поцілує, / Хустино моя
192A 0015 Мальованая. / А я косу розплітаю, / З дружиною похожаю.
192A 0076 Все забрав з собою. / А де ж тая мальована, / Шитая хустина,
192A 0078 Шитая хустина, / А де ж тая веселя / Дівчина-дитина?!192A 0082 Вітер розвіває, / А дівчина у черниці / Косу розплітає.
194A 0007 Засни, моє серце, навіки засни, / Невкрите, розбите – а люд навісний / Нехай
скаженіє... Закрий, серце, очі.
195A 0004 Ти вже серце запечатав, / А я ще боюся. / Боюся ще погорілу
196A 0003 Одна давить серце, друга роздирає, / А третя тихо, тихесенько плаче / У самому
серці, може, й Бог не бачить.
196A 0011 В кайданах... байдуже... / Ти смієшся, а я плачу, / Великий мій друже.
196A 0013 Великий мій друже. / А що вродить з того плачу? / Богилова, брате...
196A 0027 Та німоті плата. / Нехай, брате. А ми будем / Сміяться та плакати.
197A 0010 Що не його люди люблять, / А ту тяжку славу, / Що він тяжкими сльозами
197A 0013 Вилив на забаву. / А молоді як зйдуться, / Та любо та тихо,
197A 0015 Та любо та тихо, / Як у раї, – а дивишся: / Ворушиться лихо.
199A 0008 Лежить попіл на розпутті, / А в попелі тліє / Іскра огню великого.
199A 0024 Пожар загасили. / А німчики пожарище / Й сирот розділили.
199A 0030 Що вони на світі! / А на давнім пожарищі / Іскра братства тліла,
199A 0044 Перелічив трупи, / А не слав'ян. І став еси / На великих купах,
199A 0078 Про славного Гуса. / Прийми, отче. А я тихо / Богу помолюся,
199A 0152 Прокиньтесь, чехи, будьте люди, / А не посмішище ченцям! / Розбойники, кати в
тіарах
199A 0162 От їх догмати і їх слава. / То явна слава... А тепер / Отим положено конглавом:
199A 0210 Однієї шкури / Така сила... а м'ясива! / Аж здригнули мури,
207A 0007 Та не сиротою, / А з тобою, молодую, / Раю мій, покою,
207A 0027 Косар непевний... Мовчки скосить, / А там – і слід мій занесе / Холодний вітер... Все
минає!..
207A 0045 Немає, немає... / Мов умерла; а той рветься / З усієї сили
207A 0049 І бебех в могилу! / А в іншого сіромахи / Ні хати, ні поля,
207A 0051 Ні хати, ні поля, / Тільки торба, а з торбини / Виглядає доля,
207A 0053 Виглядає доля, / Мов дитинка; а він її / Лає, проклинає!
207A 0061 На чужому полі, / А там – снопи, а там – скирти, / А там – у палатах
207A 0061 На чужому полі, / А там – снопи, а там – скирти, / А там – у палатах
207A 0062 А там – снопи, а там – скирти, / А там – у палатах / Сидить собі сіромаха,
207A 0083 І треба б, – каже, – й трохи шкода. / А треба буде; два-три года / Нехай по світу
погуляє
207A 0087 Як я шукав колись... Ярино! / А де Степан?» – «А он під тином / Неначе вкопаний
стоїть».
207A 0087 Як я шукав колись... Ярино! / А де Степан?» – «А он під тином / Неначе вкопаний
стоїть».
207A 0089 Неначе вкопаний стоїть». / «А я й не бачу! А ідіть / Лишень сюда, та йдіть обоє...
207A 0089 Неначе вкопаний стоїть». / «А я й не бачу! А ідіть / Лишень сюда, та йдіть обоє...
207A 0093 І вшварив по струнах. / Старий грає, а Ярина / З Степаном танцює;
207A 0116 Уродив постернак, / А петрушку / Криши в юшку,
207A 0126 Стара моя сила, / Утомився... А все це ви / Так розворушили.
207A 0134 Шматок хліба з'їсти. / Іди ж, доню.... А ти, сину, / Послухаєш вісти.
207A 0144 От умерла й мати, / Таки твоя, а я й кажу / Покойній Марині,
207A 0146 Покойній Марині, / Моїй жінці: «А що, – кажу, – / Возьмем за дитину?»
207A 0153 З Яриночкою докупи... / А тепер осталося / Ось що робить. Ти на літі,
207A 0161 «Що Ярина сестра тобі? / А воно не тєє, / Воно просто, любітєся,
207A 0164 Та й з Богом до шлюби. / А поки що, треба буде / І на чужі люде

- 207A 0169 Чи не на ораному сіють, / А просто жнуть / І немолоченеє віють,
 207A 0179 То той не вмітиме й пожить. / А ти як думаєш, небоже? / Ну думай, коли хочеш
 знать,
 207A 0187 Коли здобудеш, принесеш, / А коли згубиш, поживеш / Моє добро! То хоч звичаю
 207A 0192 Не такого, як у бурсі, / А живі мисліте / З товариством прочитаєш,
 207A 0196 Будеш Богу молитися, / А не по-чернечи / Харамаркать. Отак, сину,
 207A 0216 Нібито й не чує. «Чи жать, чи не жать, / А сіяти треба,– старий промовляє / Нібито
 до себе.– Анумо вставать,
 207A 0219 До вечерні, може, ще пошкандибаю. / А ти, Степане, ляжеш спать, / Бо завтра рано
 треба встать
 207A 0242 Де-небудь загину, / А ти мене й не згадаєш, / Забудеш, Ярино,
 207A 0249 Що тут діять? Батька нема, / А він занедужав, / Та ще й умре. О Боже мій!
 207A 0251 Та ще й умре. О Боже мій! / А йому байдуже, / Мов сміється. Степаночку,
 207A 0257 «Ні, Ярино, я не кину, / А тільки поїду / Недалеко. А на той рік
 207A 0258 А тільки поїду / Недалеко. А на той рік / Я до вас приїду
 207A 0288 В серці запеклися, / Мов у пеклі. А Ярина / То клене, то просить,
 207A 0296 ----- / І світ настав, а Ярині / Не спиться – ридає.
 207A 0302 Ніби за водою / До криниці. А тим часом / Запорозьку зброю
 207A 0320 Й жупан навіває. / А Ярина дає зброю, / На порозі стоя;
 207A 0348 Швидше повертайся!»– / Сказав старий. А Ярина, / Мов тая ялина
 207A 0403 Ніби вчора народилась... / А лютеє лихо / В самім серці ворухнулось
 207A 0432 Святого благати, / А нищечком у ворожки / Про його спитати.
 207A 0440 Тупає ногою / Під козаком; а онде йде / Дідусь з бороною
 207A 0447 За могилу, лічить гроші, / А он знову шляхом / Козак іде, ніби старець,
 207A 0456 І п'ятий минає / Немалий рік, а Степана / Немає, немає.
 207A 0504 Синє море не втопило, / А в турецьку землю агарянську / Без кормиг прибило.
 207A 0594 І найде дружину; / А я піду в Запорожжя, / Там я не загину,
 207A 0603 То так будем, я сestroю, / А ти будеш братом, / І дітьми йому обое,
 207A 0628 Вольними ногами; / А на тихому Дунаю / Нас перебігають
 207A 0662 Кров повипивали!.. / А москалі і світ божий / В путо закували.
 207A 0673 Нехай йому Бог поможе! / А що з того буде, / Святий знає: почуємо,
 207A 0678 Удвох розмовляли / До півночі, а Ярина / Господарювала
 221A 0005 На старій церкві. «Бог простить: / Ми тепер душі, а не люди, / А відціля видніше
 буде,
 221A 0006 Ми тепер душі, а не люди, / А відціля видніше буде, / Як той розкопуватимуть льох.
 221A 0022 У піжмурки граєм. / А гетьманша, було, вийде / Та й кликне в будинок,
 221A 0024 Та й кликне в будинок, / Онде клуня. А там мені / І фіг і родзинок –
 221A 0028 І на руках носить... / А з гетьманом як прийдуть / Із Чигрина гості,
 221A 0044 І сватати стали, / А у мене, як на тее, / Й рушники вже ткались.
 221A 0053 Замуліла і висохла! / А я все літаю!.. / Дивлюсь – гетьман з старшиною.
 221A 0057 Та вповні шлях і перейшла; / А того й не знала, / Що він їхав в Переяслов
 221A 0070 ----- / А мене, мої сестрички, / За те не впустили,
 221A 0094 Щоб і мене вбили. / Ні, не вбили, а пустили / Москалям на грище!
 221A 0103 Як вертавсь із-під Полтави. / А я йшла з водою / До хатини... А він мені
 221A 0104 А я йшла з водою / До хатини... А він мені / Махає рукою.
 221A 0107 Каже коня напоїти, / А я й напоїла! / Я не знала, що я тяжко,
 221A 0112 На порозі впала. / А назавтра, як цар вийшов, / Мене поховали
 221A 0118 В безверхій хатині. / А назавтра й вона вмерла / Й зотліла у хаті,
 221A 0125 На угілля попалили!.. / А я над ярами / І степами козацькими
 221A 0134 ----- / А я в Каневі родилась. / Ще й не говорила,
 221A 0140 В Канів по Дніпрові. / А ми з матір'ю сиділи / На горі в діброві.
 221A 0150 Мені показала, / Мов будинок. А в галері / Князі, і всі сили,
 221A 0184 Через мост идет черт, / А коза по воде. / Быть беде. Быть беде.
 221A 0195 ----- / Оце тобі, а це тобі. / Я оце літала
 221A 0201 Й є чим розговіться! / Ну, а в твоїй Московщині / Є чим поживиться?
 221A 0216 Капусниця! закурена... / А ви, мості-пані? / Бенкетуєте в Парижі,

- 221A 0224 ----- / А ти що зробила?? / -----
221A 0225 ----- / А дзуськи вам питать мене! / Ви ще й не родились,
221A 0232 Та й думають, що ось-то ми! / А дзусь, недоріки! / В колодочки ще не вбились,
221A 0238 Що до світа упилася... / А та, що й проспалась! / -----
221A 0243 Польщу з королями; / А про тебе, щebetухо, / І досі б стояла.
221A 0245 І досі б стояла. / А з вольними козаками / Що я виробляла?
221A 0259 Тільки старшинами / Козацькими... а такими, / Просто козаками,
221A 0282 Хоч лягай та й засни. / А в мене ще враг їх знає, / Кого вони виглядають.
221A 0293 Добре вмiє гріти руки! / І я люта, а все-таки / Того не зумію,
221A 0324 Наш вже в череві щипас... / А я начитала, / Що, як виросте той Гонта,
221A 0337 ----- / А він, клятий недолюдок, / Золота не схоче.
221A 0341 ----- / А я зберу з всього світа / Всі зла і всі муки!..
221A 0346 Треба його поховати, / А то лихо буде! / Он, бачите, над Києвом
221A 0356 То близнята народились, / А навісна мати / Регочеться, що Йванами
221A 0371 Один сліпий, другий кривий, / А третій горбатий. / Йшли в Суботов про Богдана
221A 0378 ----- / А для кого ж? Чоловіка, / Певне, не посадять
221A 0382 Ти то кажеш. / А може, й посадять, / Москалика або німця.
221A 0384 Москалика або німця. / А москаль та німець / І там найдуть хлібець.
221A 0394 ----- / А може, й так! Так на чорта ж / Їх на горах ставить?
221A 0405 Розумні ви люди, / А нічого не знаєте! / То понаставляли
221A 0414 Нема хисту, то й не бреши. / А що, як присядем / Отутечки під берестом
221A 0421 Поки сонце встане...- / Посідали.- А хто, брата, / Співа про Богдана?
221A 0442 Ще сонце спить, пташки мовчать, / А коло льоху вже проснулися / І заходилися
копати.
221A 0466 Вони б ще здалися... / Засміялись... А ісправник / Трохи не сказився!
221A 0469 Що нічого, бачиш, взяти, / А він же трудився! / І день і ніч побивався
221A 0531 Ти все оддав приятелям, / А їм і байдуже. / Кажуть, бачиш, що все-то те
234A 0062 Ще змалечку удвох ягнята пасли. / А потім побралися, / Худоби діждалися,
234A 0069 Та діточок у їх бігма, / А смерть з косою за плечима. / -----
234A 0080 У безверхій хаті, / А ще гірше старітися / У білих палатах,
234A 0107 ----- / «А хто нас, Насте, поховає, / Як помремо?»
234A 0131 Дивились, молились / Старі мої. А сердешне / Неначе благає:
234A 0138 Тільки пхика. / «А що, Насте? / Я й казав! От бачиш?
234A 0144 Ач яке, нівроку! / Неси ж в хату, а я верхи / Кинусь за кумами
234A 0173 У найми проситься. / «А що ж,- каже,- возьмім, Насте». / «Возьмімо, Трохиме,
234A 0186 За рік, чи як?» / «А що дасте». / «Е, ні! треба знати,
234A 0194 Ні ти нас не знаєш, / Ні ми тебе. А поживеш, / Роздивишся в хаті,
234A 0208 Увечері і вдосвіта; / А коло дитини / Так і пада, ніби мати;
234A 0215 Грається, співає, / Робить возики, а в свято - / То й з рук не спускає.
234A 0219 Та моляться Богу. / А наймичка невсипуща / Що вечір, небога,
234A 0264 І просить поради / У наймички. А наймичка / До царівни б рада
234A 0288 Та й заливсь сльозами. / А наймичка у порогу / Вхопилась руками
234A 0304 На весілля просить. / Знай, бігає, а самого / Ледве ноги носять.
234A 0315 Пішла Ганна. Блавав старий, / А Марко аж плакав, / Щоб була вона за матір.
234A 0320 То багаті люде, / А я наймичка... ще й з тебе / Сміятися будуть.
234A 0337 Столи й лави миють. / А наймичка шкандибає, / Поспішає в Київ.
234A 0389 З собакою унучок грався, / А внучка в юпку одяглась / У Катрину і ніби йшла
234A 0394 Неначе справді молодицю: / «А де ж ти діла паляницю? / Чи, може, в лісі хто одняв?
234A 0402 З онуками свою Ганну. / «А Марко в дорозі?» - / Ганна діда питалася.
234A 0405 «В дорозі ще й досі». / «А я ледве додибала / До вашої хати,
234A 0417 З фольги образочок, / А Карпові соловейка / Та коників пару,
234A 0421 Святої Варвари / Катерині, а дідові / Із воску святого
234A 0423 Із воску святого / Три свічечки; а Маркові / І собі нічого
234A 0427 Бо грошей не стало, / А заробить не здужала. / «А ось ще осталося
234A 0428 А заробить не здужала. / «А ось ще осталося / Півбубличка!»
234A 0467 І днює й ночує. / А тим часом сичі вночі / Недобре віщують

- 234A 0483 Сукна дорогого, / А батькові шитий пояс / Шовку червоного,
 234A 0485 Шовку червоного, / А наймиці на очіпок / Парчі золотої
 234A 0489 З білою габою. / А діточкам черевички, / Фіг та винограду,
 234A 0491 Фіг та винограду, / А всім вкупі – червоного / Вина з Цареграду
 234A 0511 Занози ховає / Мережані, а Катруся / Марка оглядає.
 234A 0513 Марка оглядає. / «А де ж Ганна, Катерино? / Я пак і байдуже!
 234A 0517 «Ні, не вмерла, / А дуже нездужа. / Ходім лишень в малу хату,
 234A 0531 Вийшла з хати Катерина, / А Марко схилився / До наймички у голови.
 234A 0551 Прокинувся... до матері – / А мати вже спала! / -----
 246A 0025 Кати згнушаються над нами, / А правда наша п'яна спить. / Коли вона прокинеться?
 246A 0036 Вовіки і віки. / А поки що течуть ріки, / Кровавії ріки!
 246A 0045 Людей муштрованих чимало. / А сльоз, а крові? Напоїть / Всіх імператорів би стало
 246A 0045 Людей муштрованих чимало. / А сльоз, а крові? Напоїть / Всіх імператорів би стало
 246A 0048 З дітьми і внуками, втупить / В сльозах удов'їх. А дівочих, / Пролитих тайно серед
 ночі!
 246A 0050 Пролитих тайно серед ночі! / А матерних гарячих сльоз! / А батькових старих,
 кровавих,
 246A 0051 А матерних гарячих сльоз! / А батькових старих, кровавих, / Не ріки – море
 розлилось,
 246A 0069 Не поведе тебе в кайданах. / А в нас!.. На те письменні ми, / Читаєм божії глаголи!..
 246A 0086 Ми настоящі христіяне, / Ми малим ситі!.. А зате! / Якби ви з нами подружили,
 246A 0091 Одна Сибір неісходима, / А тюрм! а люду!.. Що й лічить! / Од молдованина до фінна
 246A 0091 Одна Сибір неісходима, / А тюрм! а люду!.. Що й лічить! / Од молдованина до фінна
 246A 0099 Та дружню жінку взяв до себе, / А друга вбив. Тепер на небі. / От бачите, які у нас
 246A 0111 Або у карти програсем / Людей... не негрів... а таких / Таки хрещених... но простих.
 246A 0121 Ви любите на братові / Шкуру, а не душу! / Та й лупите по закону
 246A 0158 Мій Якове добрий! Не за Україну, / А за її ката довелось пролить / Кров добру, не
 чорну. Довелось запить
 246A 0167 І мене з неволі в степу виглядай. / А поки що мої думи, / Моє люте горе
 250A 0017 Лихом засівають, / А що вродить? побачите, / Які будуть жнива!
 250A 0029 Того, що немає / І на небі, а не тільки / На чужому полі.
 250A 0035 Немає другого Дніпра, / А ви претесь на чужину / Шукати доброго добра,
 250A 0093 То й мудрость би була своя. / А то залізете на небо: / «І ми не ми, і я не я,
 250A 0099 Та куций німець узловатий, / А більш нікого!..» – «Добре, брате, / Що ж ти такеє?»
 250A 0119 Слав'янського люду – / Всі знаєте. А своїє / Дас[т]ьбі... Колись будем
 250A 0131 Учитель великий, / А не те, щоб прості люде. / А гвалту! а крику!
 250A 0132 А не те, щоб прості люде. / А гвалту! а крику! / «І гармонія, і сила,
 250A 0132 А не те, щоб прості люде. / А гвалту! а крику! / «І гармонія, і сила,
 250A 0135 Музика та й годі. / А історія!.. поема / Вольного народа!
 250A 0146 Кров'ю вона умивалась, / А спала на купах, / На козацьких вольних трупах,
 250A 0169 Не чваньтесь, з вас деруть ремінь, / А з їх, бувало, й лій топили. / Може, чванитесь,
 що братство
 250A 0175 Правда!.. правда, наїдались. / А вам тепер вадить. / І на Січі мудрий німець
 250A 0178 Картопельку садить, / А ви її купуєте / Істе на здоров'я
 250A 0181 Та славите Запорожжя. / А чиєю кров'ю / Ота земля напоєна,
 250A 0186 Була для городу! / А чванитесь, що ми Польщу / Колись завалили!..
 256A 0004 Хоч не своє, позичене, / А все-таки лихо. / Нащо б, бачся, те згадувать,
 256A 0013 Що ніхто й ногою / Не ступив там, а згадаєш, / То була й дорога
 256A 0049 Що царики коять. / А кричите, що несете / І душу і шкуру
 258A 0005 І з лютим не сяде. / А в законі господньому / Серце його й воля
 258A 0013 В добрі своїм спіє, / А лукавих, нечестивих / І слід пропадає,
 258A 0053 В добрі одпочили, / Славя Господа!.. А нині!.. / Покрив еси знову
 258A 0072 Не молимось чужим богам, / А тебе благаєм: / Поможи нам, ізбави нас
 258A 0089 Не творить благая. / А Бог дивиться чи є ще / Взіскающий Бога.
 258A 0117 Не знають, що діють. / А Бог мені помагає, / Мене заступає
 258A 0131 І кров невинну розливать / Людей убогих? а багатим / Судом лукавим помагать?

- 265A 0017 По світу валятись. / А дай жити, серцем жити / І людей любити,
265A 0019 І людей любити, / А коли ні... то проклинать / І світ запалити!
265A 0023 Умирать в неволі, / А ще гірше – спати, спати / І спати на волі,
266A 0002 І день не день, і йде не йде, / А літа стрілою / Пролітають, забирають
266A 0015 Марно пролетіли... / А багато в моїй хаті / Лиха нарobili.
266A 0044 Що полюбити, побереться, / А вона другому / За три шаги продається
266A 0055 Грالیся, хвалили... / А літа тихенько крались / І сльози сушили,
266A 0062 Кругом мене, де не гляну, / Не люди, а змії... / І засохли мої сльози,
266A 0068 І не плачу, й не співаю, / А вию совою. / Отаке-то, що хочете,
266A 0091 Ляжте дома спати... / А я піду четвертий год / Новий зустрічати;
268A 0015 До самого Бога / Молитися... а до того / Я не знаю Бога.
270A 0024 Ми давно вже кохаємось, / А я й не сказала, / Як була я людиною,
270A 0036 Я гралася, забавлялась, / А вона все в'яла, / Та нашого злого пана
270A 0039 Кляла-проклінала. / Та й умерла... А мене пан / Взяв догодувати.
270A 0046 Пан поїхав десь далеко, / А мене покинув. / І прокляли його люде,
270A 0049 Будинок спалили... / А мене, не знаю за що, / Убити не вбили,
270A 0063 Зимую під тином, / А весною процвіла я / Цвітом при долині,
270A 0069 В хату не пустили. / А весною, мов на диво, / На мене дивились.
270A 0071 На мене дивились. / А дівчата завітчались / І почали звати
270A 0086 І заплакала Лілея, / А Цвіт Королевий / Схилив свою головоньку
272A 0011 Завтра серед ночі, / А я вийду гуляти з ним, / А ти й залоскочеш.
272A 0012 А я вийду гуляти з ним, / А ти й залоскочеш. / Залоскочи, моє серце,
272A 0025 Та й заголосила, / Та й побігла. А я собі / Плила за водою,
272A 0033 Батька виглядаю. / А може, вже поєдналась / З паном у палатах?
272A 0039 В Дніпро поринула, / Мов пліточка. А лозина / Тихо похитнулась.
272A 0045 Ні з ким розмовляти. / А як прийшла до берега, / То й дочку згадала,
274A 0009 Над долею злою. / Озовіться! А за вами, / Може, озоветься
274A 0027 Бендерським шляхом уночі / Ішли цигане. А йдучи, / Звичайне, вольніє, співали.
274A 0029 Звичайне, вольніє, співали. / Ішли, ішли, а потім стали. / Шатро край шляху
розп'яли,
274A 0033 І кругом його посідали. / Хто з шашликом, а хто і так. / Зате він вольний, як козак
274A 0036 Колись-то був. Сидять, куняють, / А за шатром в степу співає, / Неначе п'яна, з
приданок
274A 0051 Цигане крикнули, схопились. / А перед ними опинилось / Те, що співало. Жаль і
страх!
274A 0059 О поли бились в ковтунах. / Постояла, а потім сіла / Коло огню, і руки гріла
274A 0068 ----- / А відкіля ти, молодиче? / -----
274A 0072 Цілували мене в лице, / А як стала стара баба, / Цілували б, була б рада».
274A 0081 Уже забула говорить... / А перше добре говорила. / -----
274A 0086 Он, бач, зо мною пан лежить. / Огонь погас, а місяць сходить, / В яру пасеться
вовкулак...
274A 0090 І молода не придалася... / А все то прокляті пани / З дівчатами такеє діють...
274A 0097 ----- / А діти єсть у вас? / -----
274A 0135 Убогого не згадують, / А того ще й лають. / -----
274A 0159 Та вмiло матір проклинать. / А он, чи бачиш, на могилі / Очима лупа кошеня?
274A 0163 Не йде прокляте бісеня! / А то дала б тобі напитися / З моєї чистої криниці...
274A 0166 Стоїть кутя на покуті, / А в запічку діти. / Наплодила, наводила,
274A 0172 Чи жидові на кров продать, / А гроші пропити? / -----
274A 0175 Сідай лиш ближченько, отут. / Ото-то й то! А ти не знаєш... / Що я в Волощині була.
274A 0186 За три шаги охрестила, / А три шаги пропила. / Упилася, упила! /
274A 0197 ----- / А я думала, що й досі... / Аж уже немає.
274A 0211 Квітчалась, пишалась. / А він мене і набачив, / Ірод!.. І не снилось,
274A 0214 Що я була крепачкою, / А то б утопилась, / Було б легше. От, набачив,
274A 0222 З москалями на квартирах, / А москалі за Дунаєм / Турка воювали.
274A 0226 Якраз проти спаса. / А він мене і покинув, / Не вступив і в хату,
274A 0231 Пішов собі з москалями, / А я з байстрюками / Повертала в Україну

- 274A 0264 Вбігаю у хату, / А він уже ледве дише... / Я до його: «Тату!»
 274A 0268 За руки хватаю. / «Це я»,– кажу. А він мені / Шепче: «Я прощаю.
 274A 0276 Як у ямі, в хаті. / А за руку батько давить. / «Тату! – кричу.– Тату!»
 274A 0278 «Тату! – кричу.– Тату! / А він уже так, як крига...» / Насилу я руку
 274A 0331 Оддав якійсь пані / У лакеї. А Наталю... / Чи твої цигане
 274A 0342 Ірод нечестивий!.. / Занапастив... А до того / Посилає в Київ
 274A 0369 Я медведя водитиму, / А як найду ката, / То й спущу його на його.
 274A 0376 Я й досі діваю. / А сина вже оженила, / А дочка й так буде.
 274A 0377 А сина вже оженила, / А дочка й так буде. / Лазитиме попідтинню,
 274A 0386 Та й тебе повішу, / А сама піду додому... / Дивись, миша, миша
 274A 0406 «Кажуть люде, що суд буде, / А суду не буде. / Бо мене вже осудили
 274A 0433 Всьому, всьому вчила / Маріула. А та вчилась / Та Богу молилась.
 274A 0449 Покинув Наталю / В Московщині. А ти її / За Дністром шукала.
 274A 0461 Стогне, пропадає. / А вона набрала зілля / Та пішла в палати
 274A 0464 Лічить його, помагати, / А не проклинати. / Не допомгла болящому,
 274A 0467 Бо не допустили. / А як умер, то за його / Богу помолилась.
 274A 0473 Людей не цурались. / «А то Бог вас покарає, / А ще гірше люде;
 274A 0474 «А то Бог вас покарає, / А ще гірше люде; / Люде горді, неправедні,
 274A 0479 Болящих лічила. / А з убогим остатньою / Крихтою ділилась.
 274A 0483 Добре її знали. / А все-таки покриткою / І відьмою звали.
 006B 0014 Повіруєм ще трохи в волю, / А потім жити почнемо / Меж людьми, як люде.
 006B 0016 Меж людьми, як люде. / А поки те буде, / Любіться, брати мої,
 006B 0040 Їх нема, я сама. / А дружини й не буде! / -----
 006B 0042 За байраком байрак, / А там степ та могила. / Із могили козак
 006B 0046 Встає сам уночі, / Іде в степ, а йдучи / Співа, сумно співає:
 006B 0074 Стрепенувся байрак, / А могила застогнала. / -----
 006B 0099 Не кидай матері, казали, / А ти покинула, втекла, / Шукала мати – не найшла,
 006B 0107 В садочку темному ягнята / Удень пасуться. А вночі / Віщують сови та сичі
 006B 0141 – Так, мамо, так.– І знов ходила, / А мати плакала, ждучи. / Не сон-трава на могилі
 006B 0198 Раділи люде, встаючи, / А мати й спати не лягала, / Дочку вечерять дожидала
 006B 0207 Той жінку покинув, / А той сестру. А найменший – / Молоду дівчину.
 006B 0207 Той жінку покинув, / А той сестру. А найменший – / Молоду дівчину.
 006B 0211 Три ясени в полі. / А невістка посадила / Високу тополю.
 006B 0215 Сестра при долині... / А дівчина заручена – / Червону калину.
 006B 0227 Братів на чужину... / А дівчину заручену / Кладуть в домовину.
 006B 0231 По світу блукають, / А три шляхи широкії / Терном заростають.
 006B 0245 Моїх кровавих тяжких сльоз. / А їх чимало розлилось / На марне поле. Хоч би рута,
 006B 0247 На марне поле. Хоч би рута, / А то нічого не зійшло! / І я згадав своє село.
 006B 0264 Співають, ідучи, дівчата, / А матері вечерять ждуть. / -----
 006B 0268 Дочка вечерять подає, / А мати хоче научати, / Так соловейко не дає.
 006B 0277 Виходили за село, / А за ними, молодими, / І дівча одно пішло.
 006B 0284 Поки в землю положила, / А сама в старці пішла. / -----
 006B 0285 ----- / Минули літа, а село / Не перемінилось.
 006B 0297 Вечеряти в хату. / А колись... Давно колись-то! / Рушники вже ткались,
 006B 0303 Та Бога хвалити! / А довелось... Ні до кого / В світі прихилитись.
 006B 0307 Надворі смеркає. / А в вікно, неначе баба, / Сова виглядає.
 006B 0353 Нехай і так. Не наша мати, / А довелось поважати. / То воля Господа. Годить!
 014B 0001 ----- / Не спалося, а ніч, як море, / (Хоч діялось не восени,
 014B 0007 Верчуся, світу дожидаю, / А за дверима про своє / Солдатськеє нежитіє
 014B 0012 И меньше белой не дарила. / А барин бедненькой такой. / Меня-то, слышь, и
 подсмотрели,
 014B 0016 ----- / А я... аж страшно, як згадаю. / Я сам пішов у москалі;
 014B 0041 Та й та, сердешна, умирає, / А хата пустою гниє. / Я викресав огню, до неї...
 014B 0062 Сталися і батько й мати, / А я пішов у москалі. / І досі страшно, як згадаю.
 014B 0066 Або себе занапастить, / Та Бог помилував... А знаєш, / Його до нас перевели
 014B 0071 ----- / Нехай собі. А Бог pomoже, / І так забудеться колись.

- 016В 0011 Віти розпустила... / А над самою водою / Верба похилилась;
016В 0015 Зелені віти, / А на вітах гойдаються / Нехрещені діти.
016В 0019 Вовкулак ночує, / А сич в лісі та на стрісі / Недолю віщує.
016В 0023 Вночі розцвітає... / А про людей... Та нехай їм. / Я їх, добрих, знаю.
016В 0029 В нас на Україні? / А я знаю. І розкажу / Тобі; й спать не ляжу.
016В 0031 Тобі; й спать не ляжу. / А ти завтра тихесенько / Богові розкажеш.
016В 0038 Цвітуть сади, біліють хати, / А на горі стоять палати, / Неначе диво. А кругом
016В 0039 А на горі стоять палати, / Неначе диво. А кругом / Широколистії тополі,
016В 0041 Широколистії тополі, / А там і ліс, і ліс, і поле, / І сині гори за Дніпром.
016В 0066 Гостей неситих налива... / А князь аж синій похожає, / Та сам несмілих наливає,
016В 0071 І покотились на помості... / А завтра знову ожива, / І знову п'є, і знов гуляє,
016В 0079 Наш славний князь! Віват! Віват! – / А патріот, убогих брат... / Дочку й телечку
однімає
016В 0082 У мужика... І Бог не знає, / А може, й знає, та мовчить. / -----
016В 0085 Її в сні не пускає / Убогих брат. А що ж робить? / Сама втекла і повинчалась,
016В 0096 Як люде люблять, живучи. / А жить так, Господи, хотілось! / Хотілось любити,
016В 0100 На світ подивитись. / Не довелось, а все було, / Всього понадбала
016В 0112 Людей веселити. / Так же ні. А молодії / Та карії очі
016В 0130 І марне згинуть в самотині. / Аж страшно!.. А вона молилась / І жить у Господа
просилась,
016В 0156 Привести дитину. / А годувать та доглядать / Не вміють княгині.
016В 0158 Не вміють княгині. / А потім оха: – Забуває / Мене мій Поль або Філат! –
016В 0162 За те, хіба, що привела? / А моя свою дитину / Сама доглядала.
016В 0164 Сама доглядала. / А п'яного свого князя / І не допускала.
016В 0171 Тільки «мамо» вимовляти, / А «тато» не вчила... / І книжечок з кунштिकाми
016В 0194 Заплакані очі. / А дитині ніби сниться, / Мов вимовить хоче:
016В 0208 Княгиню на світі... / А за віщо? Чудно людям, / Бо люде не знають,
016В 0222 І гусла знову загули. / А сирота її в селі, / Її єдина дитина!
016В 0238 За долю добрую твою. / Умилася. А добрі люде / Прибрали, в Київ одвезли
016В 0240 Прибрали, в Київ одвезли / У інститут. А там що буде, / Побачим. Гусла загули,
016В 0244 Ревуть палати на помості, / А голод стогне на селі. / І стогне він, стогне по всій
Україні.
016В 0247 Кара Господева. Тисячами гинуть / Голодні люде. А скирти гниють. / А пани й
полову жидам продають.
016В 0248 Голодні люде. А скирти гниють. / А пани й полову жидам продають. / Та голоду
раді, та Бога благають,
016В 0253 Наш брат хуторянин себе показав. / А Бог куняє. Бо се було б диво, / Щоб чути і
бачить – і не покарать.
016В 0260 Скирти вже княжі погнили. / А він байдуже – п'є, гуляє / Та жида з грішми
виглядає.
016В 0291 Село. Помагала / Усякому. А сироти / До неї в покої
016В 0297 За неї молилось... / А тим часом жиди в селі / З грішми появились.
016В 0316 ----- / А доня взаперті сидить / В своєму сумному покої
016В 0326 З-під стріхи в поле вилітає, / А жаби крякають, гудуть. / Дивіться, очі молодії,
016В 0331 Дивіться, поки вас гріє, / А зорі спати не дають. / Головою молодою
016В 0361 Ні, не прокинулася, спить, / А Бог хоч бачить, та мовчить, / Гріхам великим потурає.
016В 0364 Не чуть нічого. Час минає. / А потім крик, а потім гвалт, / І плач почули із палат –
016В 0364 Не чуть нічого. Час минає. / А потім крик, а потім гвалт, / І плач почули із палат –
016В 0372 Пани в гаю не ворушились, / А люде збіглись та дивились, / Як дим до неба
підіймався.
016В 0402 Нездужає встати, / А підвести нема кому, / Ніхто й не загляне
016В 0409 Щоб княжна до їх вернулася. / А її немає / І не буде вже, святої...
016В 0418 І всякому добро творить. / А сталося ось як. У черницях / Занапастилося добро...
016В 0440 В яких-то праведних містах! / А в нас, сердешна, опочила. / Оце її свята могила...
025В 0004 Радіють люде, що одпочинуть, / А я дивлюся... і серцем лину / В темний садочок на
Україну.

- 026В 0008 Уже прокликали до паю, / А я собі у бур'яні / Молюся Богу... І не знаю,
 026В 0030 І хлинули сльози, / Тяжкі сльози!.. А дівчина / При самій дорозі
 026В 0043 Чужі ягнята до води. / Бридня!.. А й досі, як згадаю, / То серце плаче та болить,
 028В 0002 Не гріє сонце на чужині, / А дома надто вже пекло. / Мені невесело було
 029В 0017 У піжмурки в яру гуляють, / А долі сивий наш козак / Дніпро з лугами вигравас.
 029В 0019 Дніпро з лугами вигравас. / А онде, онде за Дніпром, / На пригорі, ніби капличка,
 029В 0034 Твої люде окрадені, / А панам лукавим... / Нащо здалась козацька
 029В 0041 Мов п'яний старець торбинки, / А он старе Монастирище, / Колись козацьке село,
 029В 0048 Все, все неситі рознесли!.. / А ви? ви, гори, оддали!... / Бодай ніколи не дивиться
 029В 0051 На вас, проклятіі! Ні, ні... / Не ви прокляті... а гетьмани, / Усобники, ляхи погані!..
 029В 0069 Під хатою дідусь сивенький / Сидить, а сонечко низенько / Уже спустилось над
 Дніпром.
 029В 0072 Сидить, і дивиться, і дума, / А сльози капають... «Гай-гай!..– / Старий промовив.–
 Недоуми!
 029В 0087 Ніж нам на Україні. / А може, тим, що киргизи / Ще не християни?..
 029В 0090 Наробив ти, Христе, лиха! / А переіначив?! / Людей божих?! Котилися
 029В 0097 І своєї крові!.. / А получшали?.. Ба де то! / Ще гіршими стали,
 029В 0114 І все те, все те радує очі, / А серце плаче, глянуть не хоче! / -----
 029В 0121 Хмари звеселіли... / А старий мій подивився, / Сльози покотились..
 029В 0144 Де, як, коли і що робилось / Було що справді, а що снилось, / Які моря перепливав!..
 029В 0161 Ходив довгенько коло хати, / А потім Богу помоливсь, / Пішов у хату ночувати.
 029В 0163 Пішов у хату ночувати. / А місяць хмарою повивсь. / -----
 033В 0005 В Бендери з Полтави. / А за ними й Гордієнко... / Нарадила мати,
 033В 0025 Взяли з собою матер божу, / А більш нічого не взяли, / І в Крим до хана понесли
 033В 0044 Історію-правду, то перелякати / Саме б пекло можна. А Данта старого / Полупанком
 нашим можна здивувати.
 033В 0048 Чи вже ж йому любо людей мордувати? / А надто сердешну мою Україну. / Що вона
 зробила? За що вона гине?
 036В 0016 Однаковісінько!.. Бо заплатили. / А я, убогий, що принесу я? / За що сірому ти
 поцілуєш?
 036В 0024 Брати з братами, й не схаменуться. / А тее диво, всіми кохане: / У шинку покритка, а
 люде п'яні!
 036В 0025 А тее диво, всіми кохане: / У шинку покритка, а люде п'яні! / -----
 037В 0002 Ще як були ми козаками, / А унії не чуть було, / Отам-то весело жилось!
 037В 0016 Широке море сльоз і крові, / А сирот іменем Христовим / Замордували, розп'яли...
 037В 0023 Додолу пада. Кат лютус, / А ксьондз скаженим язиком / Кричить: «Te Deum!
 алілуя!..»
 037В 0028 Нас порізнили, розвели, / А ми б і досі так жили. / Подай же руку козакові
 038В 0005 Не вернеться сподіване, / Не вернеться... А я, брате, / Таки буду сподіватись,
 038В 0015 Аксамитом шляхи стеле, / А єдвабном застилає / І нікому не звертає.
 038В 0025 Та й тнуть коряками. / А музика реве, грас, / Людей звеселяє.
 038В 0027 Людей звеселяє. / А із Братства те бурсацтво / Мовчки виглядає.
 038В 0030 Нема голій школі волі, / А то б догодила... / Кого ж то там з музикою
 038В 0047 Останеться й передам. / А вже ж тіі закаблуки / Набралися лиха й муки!
 038В 0054 Потанцював сивий. / А за ним і товариство / І ввесь святий Київ.
 038В 0086 Голосно читає... / А думкою чернець старий / Далеко літає.
 038В 0091 Братерство славне ожива. / А сивий гетьман, мов сова, / Ченцеві зазирає в вічі.
 038В 0101 Читай, читай та слухай дзвона, / А серцеві не потурай, / Воно тебе в Сибір водило,
 038В 0111 Ходив по келії. Ходив, / А потім сів і зажурився: / – Для чого я на світ родився,
 041В 0006 І, не дознавшись, умираєм, / А покидаємо діла... / -----
 042В 0001 ----- / Самому чудно. А де ж дітись? / Що діяти і що почать?
 043В 0010 Ой дивуйтесь, лицяйтеся, / А з іншими вінчайтеся. / Подавані рушники..
 044В 0026 Випроважала сестра свого брата. / А сірому сиротина / Випроважала: коня напувала
 044В 0043 Що день божий сподівалась. / А в неділеньку ходила / Виглядати на могилу.
 044В 0046 Мина літо, мина й друге, / А на третє линуть / Преславнії компанійці
 044В 0050 Іде військо, іде й друге, / А за третім стиха – / Не дивися, безталанна,–

- 044В 0055 Китайкою криту. / А за нею з старшиною / Іде в чорній свиті
044В 0067 І три самопали... / А на зброї... козацькая / Кров позасихала.
044В 0071 Розбиті копита... / А на йому сиделечко, / Хустиною вкрите.
046В 0024 У школі дурня й поховають. / А все за того п'ятака, / Що вкрав маленьким у дяка,
046В 0064 Руді-руді, аж червоні, / А там голубії, / Зеленії, мережані
046В 0069 ----- / А тут бур'ян, піски, тали... / І хоч би на сміх де могила
046В 0075 Ховалась од людей пустиня, / А ми таки її найшли. / Уже й твердині поробили,
046В 0091 Отут неділеньку святую. / А понеділок?.. Друже-брате! / Ще прийде ніч в смердячу хату,
046В 0106 Неначе по лісу ходив! / А малась воля, малась сила, / Та силу позички зносили,
046В 0108 Та силу позички зносили, / А воля в гостях упилась / Та до Миколи заблудила...
046В 0124 Минають літа молодії, / Минула доля, а надія / В неволі знову за своє,
046В 0128 І серцю жалю завдає. / А може, ще добро побачу? / А може, лихо переплачу?
046В 0129 А може, ще добро побачу? / А може, лихо переплачу? / Води Дніпрової нап'юсь,
046В 0140 Подивлюсь на тебе. / А іноді так буває, / Що й сльози не стане.
050В 0002 – Не варт, ей-Богу, жить на світі!.. / – То йди топись! – А жінка! Діти? / – Ото ж то, бачиш, не бреші!
050В 0004 – Ото ж то, бачиш, не бреші! / А сядь лишень та напиши / Оцю бувальщину... То, може,
050В 0011 Пиши: у нас на Україні. / А в тім селі вдова жила, / А у вдови дочка була
050В 0012 А в тім селі вдова жила, / А у вдови дочка була / І син-семиліток.
050В 0016 У розкоші, хвалиш Бога... / А вдові убогій, / Мабуть, не до його,
050В 0055 Себе люби, то й Бог pomoже. / А доведеться умирать? / Здыхать над грішми? Ні, небоже!
050В 0075 Старців закликають / На обіди, а багаті – / То й так не минають.
050В 0092 То і не жаль було б; чи так? / А то сірісінський сіряк / Отак лютує. Тяжко, брате,
050В 0095 Людей на старість розпізнати. / А ще гірше ззамо[ло]ду / Гадину кохати.
050В 0099 Карими очима... / А пек тобі, забув, дурню, / Що смерть за плечима.
050В 0103 І діти згоріли, / А сусіди, і багаті / І вбогі, раділи.
050В 0107 Що багатше стали, / А вбогії тому раді, / Що з ними зрівнялись!
050В 0114 То все б таки не так воно... / А що пак, Максиме! / (Бо його Максимом звали.)
050В 0121 Поки вийдем в люде, / А там знову...» Подякував / Максим за пораду.
050В 0135 Разом поздыхали, / А Катруся з москалями / Десь помандрувала!
050В 0139 Максим подумав, пожурився; / А потім Богу помолився, / Промовив двічі: – Боже! Боже! –
050В 0151 Творяться нишком на сім світі! / А вас, письменних, треба б бити, / Щоб не кричали: «Ах! аллах!
050В 0154 Не варт, не варт на світі жити!» / А чом пак темні не кричать? / -----
050В 0164 Нехай собі і не живуть... / А все скажу-таки: як хочеш, / А ви їм жить не даєте,
050В 0165 А все скажу-таки: як хочеш, / А ви їм жить не даєте, / Бо ви для себе живете,
050В 0172 Вернувсь вдовиченко додому, / А зять пішов у москалі. / Не жаль було його нікому,
050В 0185 Втоплять і задушать! / А може, то така правда, / Як на вербі груші.
050В 0209 Ні сестри, ні брата, нікого нема. / Чого ж він приплентав? – А хто його зна! / Чи чув ти, що кажуть: легше умирати
050В 0241 З школярами носить. / А в пилипівку, сірома, / Христа ради просить!
050В 0253 Москаля Максима. / А в неділю або в свято / Мов причепуриться,
050В 0265 Й веселенький стане. / А в петрівку і спасівку / Не спочине в школі,
050В 0278 На прикмету проїзжачим. / А на друге літо / Москаля вже неживого
057В 0001 ----- / Не на Україні, а далеко, / Аж за Уралом, за Елеком,
057В 0006 Про сю криницю москалеву, / А я, сумуючи, списав, / Та рифму нищечком додав,
057В 0015 Москаль ту викопав криницю; / А як він викопав, то ми / Оце й розкажемо в пригоді,
057В 0017 Оце й розкажемо в пригоді, / А ви записуйте, не шкодить / Такую річ і записать.
057В 0019 Такую річ і записать. / Бо се не казка, а билиця, / Або бувальщина, сказать.
057В 0022 Отак пишть. Була криниця, / Ні, не криниця, а село. / Пишть, давно колись було
057В 0028 В селі тому вдова жила, / А у вдови дочка росла / І син малоліток.
057В 0032 Багатому, хвалить Бога / В розкошах! А вбогій / Вдові не до того,

- 057B 0046 Хіба за те, що сирота? / А красота-то красота! / Мій Боже милий! А трудяще,
 057B 0047 А красота-то красота! / Мій Боже милий! А трудяще, / А чепурне, та роботяще,
 057B 0048 Мій Боже милий! А трудяще, / А чепурне, та роботяще, / Та тихе. Бач, і сирота,
 057B 0050 Та тихе. Бач, і сирота, / А всім була навдивовижу. / Бувало, вигляне із хижі,
 057B 0062 Смерті сподіваюсь, / А ридаю, мов дитина, / Як я нагадаю
 057B 0106 Пропав і я, та не в шинку, / А на кобилі. На віку / Всі люде бачать лихо, сину.
 057B 0111 Ніхто і здалека не бачив, / Як я, лукавий. А тим часом / Просохли очі у вдови.
 057B 0116 Стара собі спочиває, / А на Катерину, / На дитя своє єдине,
 057B 0119 Тільки поглядає. / А я в шинку з п'яницями / Душу пропиваю!
 057B 0123 І душу і тіло, / Тіло катові, а душу!.. / О Боже мій милий!
 057B 0129 Як на світі жити, / А то битимуть, та й дуже!.. / Не знаю, мій друже,
 057B 0144 Чужі люде поховали... / А я, мов проклятий / Той Іуда, одринутий
 057B 0154 Запалив. Згоріла хата. / А душа проклята / Не згоріла. Моя душа!
 057B 0157 Мій друже, мій брате! / Не згоріла, а осталась, / Тліє, й досі тліє!
 057B 0164 Вмерла Катерина. / А Максим на пожарище / Та на попелище
 057B 0175 Вдова осталась не сама, / А з сином-парубком; женити / Його збиралась восени.
 057B 0184 У козаки охочі йшли, / А в пікінери вербовали, / Та теж охочих. На селі
 057B 0206 І Очаков брали / Москалі. А Запорожжя / Перше руйновали.
 057B 0209 Розбрелось товариство. / А що то за люде / Були тіі запорожці –
 057B 0227 Не дам собі ради. / А Максимові кривому / Нічого не вадить;
 057B 0231 І гадки не має. / А в неділеньку святую / Мундир надіває,
 057B 0255 Максим отой, брате. / А трудящий, роботящий, / Та тихий до того,
 057B 0264 Вседержителя святого, / А більш ні од кого.– / Преблагий був муж на світі
 057B 0267 Максим отой, сину. / А я! а я!... Не вимовлю. / Моя ти дитино!
 057B 0267 Максим отой, сину. / А я! а я!... Не вимовлю. / Моя ти дитино!
 057B 0279 Стоїть собі на роздоллі. / А не розказали / Тобі люде там нічого?..
 057B 0284 Праведні люде! / А я й досі караюся / І каратись буду
 057B 0297 Було, не спочине / Ніколи він. А в неділю / Або в яке свято
 057B 0310 Со святими; та й заплаче. / А потім пом'яне / О здорові тещу з сином
 057B 0317 Був він на сім світі. / А у будень, то він тобі / Не посидить в хаті,
 057B 0322 Було скаже по-московськи,– / А то, лежа в хаті, / Ще опухнеш.– Та взяв яось
 057B 0351 ----- / А тепер уже, он бачиш, / Доходить до чого.
 057B 0355 Максима святого. / Отаке-то! А за віщо? / За те, за що Каїн
 057B 0378 Опускаючи відерце; / А я... я за ноги / Вхопив його, та й укинув
 057B 0387 На всім світі, брате! / Всюди люди, а я один / Диявол проклятий!
 057B 0394 Поставили громадою, / А його криницю / Москалевою назвали.
 057B 0399 ----- / А я пішов у гайдамаки / Та на Сибірі опинивсь.
 066B 0003 Папір тільки, чорнило трачу... / А перш! Єй-Богу, не брешу! / Згадаю що чи що
 набачу.
 067B 0001 ----- / А нумо знову віршувать. / Звичайне, нишком. Нумо знову
 067B 0005 Старинку божу лицювать. / А сиріч... як би вам сказать, / Щоб не збрехавши. Нумо
 знову
 067B 0012 Та нас доглядала. / А то бач, що наробила: / Кинула малого
 067B 0015 На розпутті, та й байдуже, / А воно, убоге, / Молодєє, сивоусе,–
 067B 0025 Не проклену ж тебе, доле, / А буду ховатись / За валами. Та нищечком
 068B 0015 Старий промовив.– Все од Бога! / Од Бога все! А сам нічого / Дурний не вдіє чоловік!
 068B 0059 Та за ралом спотикатись, / А більш нічого / Не повинен знать невольник.
 068B 0068 Пішов я до рала... / А паничів у гвардію / Поопреділяла...
 068B 0074 Я був убогий сирота, / А у сусіда виростала / У наймах дівчина. І я...
 068B 0084 Не довелось і надивитись, / А я вже думав одружитись, / І веселитися, і жить,
 068B 0087 Людей і Господа хвалить... / А довелось... / Накупили
 068B 0123 В возобновленні покої, / А ми й зостріли їх і всіх – / Княжат, панят і молодих –
 068B 0129 Всі полягли, мов поросята / В багні смердячому. А ми, / Упоравшись, пішли шукати
 068B 0144 Без милосердя і зла, / А різав так. І сам не знаю, / Чого хотілося мені?
 068B 0173 Богом розмовляють, / Дивлюся я, а сам млію. / Тихо задзвонили
 072B 0016 Навчїть мене, люди добрі, / А то одурію... / -----

- 074В 0002 У Бога за дверми лежала сокира. / (А Бог тойді з Петром ходив / По світу та дива творив.)
- 074В 0004 По світу та дива творив.) / А кайзак на хирю / Та на тяжке лихо
- 074В 0016 Великолітні, мов трава / В покоси стелеться, а з яру / Встає пожар, і диму хмара
- 076В 0016 На тих помазаниках божих... / Так що ж, не втну, а як поможеш / Та як покажеш, як тих птах
- 076В 0035 Засіла на стогнах. Ні, чуми нема; / А гірша лихая та люта година / Покрила Ізраїль – царева война!
- 076В 0043 Маленьких діточок своїх. / А в городі младії вдови / В своїх світлицях, чорноброві.
- 076В 0049 Кленуть Давида-сподаря. / А він собі, узявшись в боки, / По кровлі кедрових палат
- 076В 0054 На сало, на зелений сад / Сусіди Гурія. А в саді, / В своїм веселім вертограді,
- 076В 0071 І сам я Бог в моїй землі! / Я все!...» – А трохи згодом / Раби вечерю принесли
- 076В 0087 Не золото, не сrebro, / А лучшєє його добро, / Його Версавію украв.
- 076В 0089 Його Версавію украв. / А щоб не знав він тії шкоди, / То цар убив його, та й годі.
- 076В 0091 То цар убив його, та й годі. / А потім цар перед народом / Заплакав трохи, одурив
- 076В 0102 Та не такі, як у простих, / А ось які. Амон щасливий, / Вродливий первенець його!
- 076В 0115 Аж тюпає, немов біжить. / А той, бугай собі здоровий, / У храміні своїй кедровій
- 076В 0148 Многими ризами його, / А все-таки не нагрівали / Котюгу блудного свого.
- 076В 0168 І гріла собою / Царя свого, а дівчата / Грались меж собою
- 076В 0200 Ще не знаємий, давно жаданий; / А із Києва туром-буйволом / Іде веприщем за Рогнідою
- 076В 0236 Ходімо в селища, там люде, / А там, де люде, добре буде. / Там будем жить, людей любить,
- 082В 0002 Добро, у кого є господа, / А в тій господі є сестра / Чи мати добрая. Добра,
- 082В 0006 У мене, правда, не було, / А так собі якось жилось. /
- 082В 0017 І всі тихенько зачитали. / А ми з колегою лягли / Та щось такеє розмовляли.
- 082В 0021 Письмо чи матір, взять на світі. / – А в тебе єсть? – Жена і діти, / І дом, і мати, і сестра!
- 082В 0023 І дом, і мати, і сестра! / А письма нема... /
- 083В 0019 І знов дівчата, мов сороки, / А парубки, узявшись в боки, / Навприсядки пішли.
- 083В 0030 Та дивиться і замирає, / На титарівну... А та в квітах, / Мов намальована, стоїть
- 083В 0062 Мов одуріла! Що робить? / Сама не знає! А Микита, / Неначе сич, у сірій свиті
- 083В 0089 Як та билина засихала, / А батько, мати турбувались, / На прощу в Київ повезли.
- 083В 0098 Так от що сміхи наробили! / А він канув, провалився, / Його вже й забули,
- 083В 0135 Проклятого не нагодує. / А він собі гуляє, п'є, / Та хлопцям жалю завдає
- 083В 0141 Уже й не борється ні з ким, / А так собі гуляє / Та вечорами у садочок
- 083В 0144 До титаря вчащає. / А титарівна зострічає, / Приспівує, примовляє:
- 083В 0150 Ти насміялася колись. / А тепер сама до його / У садочок ходиш,
- 083В 0185 То знов одступає. / А з калини, мов гадина, / Байстрюк виглядає!
- 083В 0189 Титарівна сина / Та й побігла... А Микита / Виліз із калини
- 083В 0193 Неначе щеня те! / А сам пішов, співаючи, / Соцькому сказати,
- 083В 0217 Борця того в селі не стало; / А люде в Польщі зострічали / Якогось панича; питав,
- 088В 0003 Слова та голос – більш нічого. / А серце б'ється – ожива, / Як їх почує!.. Знать, од Бога
- 088В 0009 Не те щоб дуже зажурившись, / А так на палубі стояв / І сторч на море поглядав,
- 088В 0014 Червонолиця Діана... / А я вже думав спать лягати / Та й став, щоб трохи подивиться
- 091В 0003 І слава сторожем стоїть. / А жаль на доброго такого, / Що й славу вміє одурить.
- 091В 0033 На п'яного Петра кривого. / А жаль великий на людей, / На тих юродивих дітей!
- 092В 0002 Немає гірше, як в неволі / Про волю згадувать. А я / Про тебе, воленько моя,
- 092В 0035 Од світу до світу? / А ви, мої молодії / Чорняві діти,
- 092В 0039 І досі в старої / Танцюєте? А ти, доле! / А ти, мій покою!
- 092В 0040 Танцюєте? А ти, доле! / А ти, мій покою! / Моє свято чорнобриве,
- 092В 0063 Та й більше нічого. / А я, доленько, в неволі / Помолюся Богу.
- 094В 0006 Ніякого. І не пізнала б. / А може б, потім нагадала, / Сказавши: снилося дурній.
- 094В 0008 Сказавши: снилося дурній. / А я зрадів би, моє диво! / Моя ти доле чорнобрива!

- 094В 0015 І помоливсь, що не правдивим, / А сном лукавим розійшлося, / Слізьми-водою розлилось
- 095В 0013 Мені не жаль, що я не пан, / А жаль мені, і жаль великий, / На просвіщенних християн.
- 095В 0028 Я вже не почую. / А як, кажу, хто не чує, / То тому й байдуже.
- 095В 0040 Або не дознались. / А то скажуть, що на шляху / Чинимо розбої,
- 095В 0048 Через село весілля йшло, / А пан з костьолу їхав, / Чи управитель, а не пан.
- 095В 0049 А пан з костьолу їхав, / Чи управитель, а не пан. / За вихилясами придан,
- 095В 0054 Той управитель, лях ледачий. / А він так добре бачив, / А надто молодую.
- 095В 0055 А він так добре бачив, / А надто молодую. / За що пак милує Господь
- 095В 0061 Забрався голий в цей куток. / А що тих бідних покриток / Пустив по світу з байстрюками,
- 095В 0063 Пустив по світу з байстрюками, / Отже й нічого! А жонатий / І має двос діточок,
- 095В 0071 І посила за молодим. / А потім діточок вітає / І жінку, кралю молодую,
- 095В 0081 Не думавши, кончають! / А молода? Мабуть, без пари / Судилось Господом зносить
- 095В 0089 Уже Марисею зовуть, / А не Мариною! Найпаче / Сердешній плакать не дають,
- 095В 0094 Та жаль святого сіряка, / А глянь лиш гарно кругом себе – / І раю кращого не треба,
- 095В 0104 Уже чи добрим, чи лихим, / А будеш панською ріднею, / Хіба повісишся!.. За нею
- 095В 0109 Звелів не пускати, / А як прийде, бити – / Що тут їй робити?
- 095В 0148 Ватажники ватагу гнали, / А мати плакала, ридала. / Уже і сонечко зійшло,
- 095В 0155 ----- / А Марина в сукні білій, / Неначе білиця,
- 095В 0169 Не зна, що їй почати. / А Марина в'яне, сохне / У білих палатах.
- 095В 0173 Зима вже надворі, / А Марина сидить собі, / Уже й не говорить
- 095В 0177 Доканав, небогу, / Той правитель... а все-таки / Не вдіє нічого,
- 095В 0183 Марина дивилась / На ліс чорний, а з-за лісу / Червоний діжою
- 095В 0193 Та стрічки знімали, / А пан просить сала, / А чорт їсти просить.
- 095В 0194 А пан просить сала, / А чорт їсти просить. / Гуси, гуси білі
- 095В 0197 В ірій полетіли, / А сірі на море!..» /
- 095В 0201 Зареготалися псарі, / А пан червоний, аж горить, / Іде в світлицю до Марини,
- 095В 0230 ----- / А ви до мене на весілля / З того світу прийшли?
- 095В 0240 Чи бачиш, он огонь горить, / А пан лежить собі, читає / І просить пити... А ти знаєш,
- 095В 0241 А пан лежить собі, читає / І просить пити... А ти знаєш, / Що я зарізала його?..
- 095В 0247 Це мати! мати! Не дивись! / А то з'їси. Ось на, давись! / -----
- 095В 0254 Дукачів, / А поповичі з міста / Навезли намиста!..
- 095В 0260 На татари, / А сонечко на христ'яне, / Бий, дзвоне, бий!»
- 095В 0271 Ведіть до пана у світлицю! / А ти чи підеш подивиться, / Якою панною Марина
- 095В 0283 І пташкам весело літати. / А я зов'янула в неволі. / -----
- 095В 0296 Убили, мабуть, на війні? / А знаєш, снилося мені: / Удень неначе місяць сходив,
- 095В 0298 Удень неначе місяць сходив, / А ми гуляєм понад морем / Удвох собі; дивлюся, зорі
- 095В 0303 Одна-однісенька на небі; / А я, неначе навісна, / В Дунаєві шукаю броду,
- 095В 0308 Зовуть покриткою, дурною, / І ти смієшся, а я плачу, / Ба ні, не плачу, регочусь...
- 095В 0320 Згоріли білії палати, / А люде тихо розійшлися. / Марини й матері не стало.
- 103В 0013 Республіку зробіть! / І все б, здавалося? А ні, / Щоб не толочили пашні...
- 103В 0017 Якби хто інший на тій ниві / Сильце поставив, а то зирк! / Таки голісінський мужик
- 103В 0020 Поставив любо. Та й пішов / В копиці спати собі, а рано, / Не вмившись, зайшов
- 103В 0027 Таке добро, то повбивав, / А інших гратися оддав, / Приборканих, воронам
- 104В 0028 Ішли мажі риплючі. / А за ними йде та чорнявая / Та плаче-рида, йдучи.–
- 104В 0035 Ще раз те оливо потрачу. / А може, дасть Бог, і заплачу, / То й буде з мене
- 104В 0044 Аби файда в руках була, / А хлопа, як того вола, / У плуг голодного запряжеш.
- 104В 0054 Узяв хорошу, та убогу, / Звичайне, наймичку. А пан!.. / (І неталан наш і талан,
- 104В 0063 Укоротивши йому віка... / А жінку можна привітати. / Трохи не сталося отак.
- 104В 0067 Усе на панщині проклятій, / А був хазяїн /
- 104В 0069 / А жіночку свою любив, / І Господи єдиний!
- 104В 0077 Отой пан проклятий / Допік добре. А жіночка / Мов цього й не знає,
- 104В 0087 Нездужає встати, / А другая – молодая, / Дума погуляти!
- 104В 0102 Та Бога хвалити, / А довелось на чужині / Тільки сльози лити!

- 104В 0128 Стогнала мати на печі, / А жінка у коморі спала / (Бо пан нездужа). Жінка встала,
104В 0135 Що ніж на серце наставля, / А сам цілує!.. Ожила / Моя сердешна молодиця!
104В 0148 І тихо дримає... / А жіночка молодая / Кинулась до пана,
104В 0162 Громадою люде, / І пан умер, а жіночка / Московкою всюди
108В 0011 З Богом заговорить... / А туман, неначе ворог, / Закриває море
109В 0012 Не хоче правдоньки сказати, / А більше ні в кого спитати. / -----
111В 0020 Що ти зарані спати лягла, / А то б ти Бога прокляла / За мій талан.
111В 0037 І не в однім отім селі, / А скрізь на славній Україні / Людей у ярма запрягли
111В 0041 У ярмах лицарські сини, / А препогані пани / Жидам, братам своїм хорощим,
111В 0047 В оцій пустині пропадуть. / А ще поганше на Україні / Дивитись, плакати – і мовчать!
- 111В 0049 ----- / А як не бачиш того лиха, / То скрізь здається любо, тихо,
111В 0056 На всю Україну. / А понад ним зеленіють / Широкої села,
111В 0058 Широкої села, / А у селах у веселих / І люде веселі.
113В 0031 Діти не родились. / А дівчина подумає: / Я їх полюбила.
114В 0011 В одного Івана: / А Іван, козак звичайний, / Обох їх не ганив,
114В 0013 Обох їх не ганив, / А лицявся то з тією, / То з другою любо...
114В 0026 Заплакали, заридали... / А нема де дітись, / Треба варить. Наварили,
114В 0037 Тим зіллям поганим. / А Бог людям на науку / Поставив їх в полі
116В 0005 Черевиків немає, / А музика грає! грає! / Жалю завдає!
117В 0017 У садочок гулять. / А хоч пустять, то з ним, / З препоганим старим,
119В 0021 Ні до кого не горнуся... / А матір стару... / -----
120В 0003 В дорогу послала, / А од шинку та до шинку / Стежечку топтала.
120В 0014 Та й заночувала. / А із Криму чоловік / Ледве ноги доволік.
120В 0024 Голодні і голі. / – А де ваша, діти, мати? – / Сердешний питає.
121В 0007 І не берегами, / А піду я не шляхами, / А понад шляхами.
121В 0008 А піду я не шляхами, / А понад шляхами. / Та питаю в жидовина,
121В 0015 Нехай не гуляє, / А святе письмо читає, / Людей поучає,
122В 0010 Позаторік заголили. / А думала жити... / Хоч на старість у невістки
123В 0009 І не так співають / Дівчаточка. А моє / Голубки немає.
124В 0005 Дружини немає. / А дівочі молодії / Веселії літа,
125В 0006 Ой не п'ється тее пиво, / А я буду пити. / Не дам же я вражим ляхам
125В 0013 Кошуленьку білу. / Ні, не білу, а червону... / Ходім погуляєм.
125В 0033 Не сто, і не двісті. / А тисячі. А майдани / Кров почервонила.
125В 0033 Не сто, і не двісті. / А тисячі. А майдани / Кров почервонила.
125В 0035 Кров почервонила. / А оранди з костьолами, / Мов свічки, згоріли.
127В 0015 Понуро стоять. / А із степу гайворони / До його летять.
127В 0027 Псалтир прочитали, / А дівчині молоденькій / Скажіть, щоб не ждала.
128В 0003 В хаті батько лас, / А до вдови на досвітки / Мати не пускає.
129В 0011 І всю Україну, / А не бачили такої, / Як се Катерина».
129В 0065 В полі поховали, / А славнії запорожці / В степу побратались.
131В 0010 Не виходить зрадливая... / А з яру та з лісу / З собаками та псарями
131В 0019 Той пан замикає... / А дівчину покриткою / По світу пускає.
132В 0003 Аж там милий гуляє з другою. / А другая тая, / Розлучниця злая,
132В 0007 Вдова молодая. / А я вчора з нею, / З сією змією,
133В 0013 Як-небудь прожити. / А ці добрі люде / Найдуть тебе всюди,
134В 0019 То не журись. / А як побачиш з дітками матір, / То не дивись.
135В 0012 Ключуть очі козацькії, / А трупу не хочуть. / Почорніло я, зелене,
135В 0016 Я знов буду зеленіти, / А ви вже ніколи / Не вернетесь на волю,
136В 0003 Добре жити з родиною. / А ще лучше за горою / З дружиною молодюю.
137В 0057 Що ви мені учинили, / А ще б краще ви зробили, / Якби замість старого
140В 0003 Ще сонечко не зіходило, / А я, молоденька, / На шлях, на дорогу
140В 0017 Ідуть, ремигають, / А чумаченька мого молодого / Коло воликів немає.
140В 0026 Ой Боже милий! милий, милосердий, / А я так його любила. / -----
143В 0008 Розійшлися, мов не знались. / А тим часом дороги / Літа тії молодії
143В 0013 Я в неволі, ти вдовою, / Не живем, а тільки ходим / Та згадуєм тії годи,

- 144В 0015 Як рибонька б'ється... / А над нею, молодою, / Поганець сміється.
- 145В 0003 То пішла б [я] завтра на місто, / А на місті, мамо, на місті / Грає, мамо, музика троїста.
- 145В 0005 Грає, мамо, музика троїста. / А дівчата з парубками / Лицяються. Мамо! Мамо!
- 145В 0019 В самотині віку дожити. / А поки я заробляю, / Чорні брови полиняють.
- 146В 0009 На ріллі носити. / А піду я, одружуся / З моїм вірним другом,
- 147В 0013 Садами темними, лугами. / А люди бідні в селі, / Неначе злякані ягнята,
- 147В 0025 Сумують комини без диму, / А за городами, за тином / Могили чорні ростуть.
- 149В 0008 Та й знать не хочеться мені. / А серце плаче, як згадаю / Хоч невеселії слухаї
- 149В 0020 Вони з холери повмирали, / А то б хоч клаптик переслали / Того паперу
- 149В 0031 Люде скажуть, люде зрадять, / А вона мене порадить, / І порадить, і розважить,
- 150В 0005 Когось-то, з ним щоб розмовлять. / Шукаю Бога, а нахожу / Таке, що цур йому й казати.
- 150В 0013 Щоб доладу було згадать. / А душу треба розважать, / Бо їй так хочеться, так просить
- 151В 0015 Хазяїнувати. / А як же ні, то я піду / Доленьку шукати.–
- 151В 0019 В гаї зеленіє, / А дівчина-сиротина / У наймах марніє.
- 152В 0009 Ні, не того мені шкода; / А марніє моя врода, / Люде не беруть.
- 152В 0011 Люде не беруть. / А на улиці дівчата / Насміхаються, прокляті,
- 153В 0007 Зробили з його лазарет, / А бакалярів розігнали / За те, що шапки не ламали
- 153В 0045 Без жидівки жити / Студентові. А жид старий / Ніби теє знає.
- 153В 0063 І де б утікати, / А вони – звичайне, діти – / Любо ціловатись
- 153В 0066 Коло воріт заходились. / А жид ізнадвору, / Мов скажений, вибігає
- 153В 0087 Що батька убила. / А вона вночі любенько / В Вілії втопилась,
- 153В 0091 Там і поховали. / А графиня без дитини, / Сердешна, осталась.
- 156В 0006 Із Полісся шляхта лізе, / А гетьман-попович / Із-за Дніпра назирає –
- 156В 0012 Та й кляють єлико мога... / А ти, Чигирине! / А ти, старий Дорошенку,
- 156В 0013 А ти, Чигирине! / А ти, старий Дорошенку, / Запорозький брате!
- 156В 0029 На світі немає. / А я, брати-запорожці, / Возьму собі рясу
- 156В 0049 В Сосницю послали. / А з Сосниці в Ярополче / Віку доживати.
- 156В 0057 З турками татаре. / А ляхи з своїм Чарнецьким, / З поганим Степаном,
- 156В 0065 Мов добре зробили. / А москалі з Ромоданом / В неділеньку рано
- 158В 0005 Згадай мене, брате. / А як прийде нудьга в гості / Та й на ніч засяє,
- 158В 0021 Звичайне, не дуже, / А так тільки. Надворі, бач, / Наступає свято...
- 158В 0039 Щоб з тим лихом битись. / А ти, друже мій єдиний, / Як маєш журитись,
- 160В 0004 Так і мене минають годи, / А я й байдуже. Книжечки / Мережаю та начиняю
- 160В 0011 Та вже ж нехай хоч розіпнуть, / А я без вірші не улежу. / Уже два года промережав
- 161В 0006 Од Борисполя недалеко, / А буде так, як Борисполь. / І досі ще стоїть любенько
- 161В 0018 За тином, сотникова хата. / А сотник був собі багатий, / То в його, знаєте, росло
- 161В 0021 На божій харчі за дитину / Чись байстря. А може, й так / Узяв собі старий козак
- 161В 0026 Як квіточку, чужу дочку. / А сина (сотник був жонатий, / Та жінка вмерла), сина дав
- 161В 0029 У бурсу в Київ обучатись, / А сам Настусю піджидав, / Таки годованку, щоб з нею
- 161В 0033 Не сина з нею поеднать, / А забандюрилось старому / Самому в дурнях побувать.
- 161В 0035 Самому в дурнях побувать. / А щоб не знать було нікому, / То ще й не радився ні з ким.
- 161В 0037 То ще й не радився ні з ким. / А тільки сам собі гадає... / А жіночки... лихий їх знає!
- 161В 0038 А тільки сам собі гадає... / А жіночки... лихий їх знає! / Уже сміялися над ним!
- 161В 0044 Та думку гадає, / А Настуся по садочку / Пташкою літає.
- 161В 0052 Пестує старого. / А старому не до того, / Іншого якогось,
- 161В 0062 Тричі обмотає!.. / А вона, моя голубка, / Нічого не знає.
- 161В 0069 Мов русалка розтріпала... / А чому ти й досі / Ніколи не вплетеш кісники
- 161В 0080 ----- / А коло тину! Там такий / Поріс зелений, та хрещатий,
- 161В 0085 ----- / А що ж, умру хіба? / -----
- 161В 0087 Ба ні, / А снілось восени мені, / Тойді, як щепи ми щепили...
- 161В 0096 ----- / А од весілля не втечеш! / -----
- 161В 0103 Та з лиха гарно потанцюєш, / А я заграю... / -----

- 161В 0109 Літа не ждуть! літа летять, / А думка проклята марою / До серця так і приросла...
- 161В 0111 До серця так і приросла... / А ти вже й скрипку принесла? / Яку ж ми вчистимо з тобою?
- 161В 0114 Е, ні, стривайте, цур не грать. / А то не буду й танцювать, / Поки барвінку не нарву
- 161В 0129 ----- / А, видом видати, слихом слыхати. Чи по волі, / чи по неволі?
- 161В 0144 Чого я думаю? У попи, / А як не схоче, то на Січ. / І там не згине вражий хлопець.
- 161В 0152 Не довелось дяка наймать, / Як для покойної. А знаю, / Без цього вже не повинчас
- 161В 0155 Отець Хома... Піти сказать, / А то забуду... / -----
- 161В 0178 Аж бридко дивиться! / А Настуся з богословом / Заповіді вчиться.
- 161В 0184 Мов ті голуб'ята. / А старого нема дома, / То їм своя воля
- 161В 0196 ----- / А хіба я школяр, чи що? Не хочу, та й годі. / -----
- 161В 0202 ----- / А зо мною? / -----
- 161В 0204 ----- / Та читай же, а то... / -----
- 161В 0205 ----- / А то що ти зробиш? / -----
- 161В 0207 ----- / Хоч як хочеш цілуй собі, а я таки не читатиму! / -----
- 161В 0211 ----- / А! тепер і читать! / -----
- 161В 0218 Поки сто раз не поцілує, / Й читать не хоче! А бурсак! / Собачий сину, знаєш смак.
- 161В 0228 Які-то стали люде злі!.. / А що-то діється у хаті? / Там знову, знать, мої малі
- 161В 0234 На наругу перед Богом. / А шануйте, чтіте, / Поважайте його, діти,
- 161В 0243 В Київ проганяє. / А Боже мій милостивий, / Що мені робити?
- 161В 0247 Ух! Який сердитий! / Та не вдарить... А я таки / У Київ з Петрусем
- 161В 0252 Серед ночі помандрую. / А відьма злякає?! / Ні, не зляка. (Загляда знову.)
- 161В 0264 ----- / А їй байдуже! мов не знає! / Неначе та сорока, скаче.
- 161В 0271 ----- / А мені / Ще байдужіше, він не мій.
- 161В 0273 Ще байдужіше, він не мій. / А я вже заповіді знаю / Усі до одної!
- 161В 0278 ----- / А повинчаємось в неділю? / -----
- 161В 0292 Правда, правда, моя квіточко! Побіжу ж я швиденько, / а ти тут, моя любко, погуляй собі тихенько / та завітчайся. Та не жди мене, бо бути має,
- 161В 0314 Іде додому уночі / П'янений сотник, а йдучи / Собі веселий розмовляє:
- 161В 0318 Нехай і сивий і горбатий, / А ми!.. хе! хе! а ми жонаті! / А ми!..– Насилу вліз у хату
- 161В 0318 Нехай і сивий і горбатий, / А ми!.. хе! хе! а ми жонаті! / А ми!..– Насилу вліз у хату
- 161В 0319 А ми!.. хе! хе! а ми жонаті! / А ми!..– Насилу вліз у хату / Та й ліг собі тихенько спати,
- 161В 0340 Турбується, заробляє, / А того не знає, / Що на старість одуріє
- 161В 0346 Розігнав дітей по світу, / А добро осталося, / Немає з ким поділити.
- 161В 0361 В вікно не завис, / А наймичка холодного / Трупа не накрис
- 161В 0364 Кожушиною старою, / А ключ од комори / Із-за пояса украде...
- 161В 0370 Як Настусеньки не стало, / А вже на горі / Не осталося нічого,
- 161В 0373 Свиної та телята / Уже бродять... А барвінок! / Барвінок хрещатий!
- 161В 0377 Засихає, в'яне! / А сам сотник у кожусі, / Одутлий, поганій,
- 161В 0385 Й худоби немає, / А наймичка задрипана, / Та й та помикає
- 161В 0393 Літо коло світа, / А восени на улиці / Сотника убито!
- 161В 0395 Сотника убито! / А може, вмер неборака, / Од шинкарки йдучи?
- 161В 0399 Забрали й онучі / Добрі люди, а самого / Гарно поховали
- 161В 0405 І рідня і діти / Єсть у його, а нікому / Хрест постановити.
- 172В 0011 Доля заховалась; / А воленьку люде добрі / І не торговали,
- 172В 0013 І не торговали, / А без торгу закинули / В далеку неволю...
- 173В 0017 Тещу поважати. / А буду я красоватись / В голубім жупані
- 174В 0019 До школи дала. / А із школи його взявши, / Коня купила,
- 174В 0021 Коня купила, / А коня йому купивши, / Сідельце сама
- 174В 0033 В військо оддала... / А сама на прощу в Київ, / В черниці пішла.
- 175В 0007 Дівчаток накритих. / А то верзе біси зна що / Та й думає: – Ми то!
- 175В 0019 І не турбайсь, брате. / – Добре, – кажу. – А все-таки / Невеличку нате,
- 175В 0024 Дівчата на луці гребли, / А парубки копиці клали, / Та, знай, на сонці позирали,
- 175В 0027 Та нісенітницю верзли. / Звичайне, хлопці. А дівчата, / Мов ті сороки, цокотали
- 175В 0034 Узавши глечик; та й немає, / А лановий і не шукає, / Мов і не бачить. Не новий

- 175В 0045 Прибігли хлопці, не рятують, / Бояться пана. А один, / Шонаймолодший,
озирнувшись,
- 175В 0061 Стоїть собі в холодочку, / А попід корчмою / Сидять в путах арестанти.
- 175В 0067 Сидять собі, розмовляють, / А дехто й куняє. / А з-за гори поїзжане
- 175В 0068 А дехто й куняє. / А з-за гори поїзжане / На шлях виїзжають,
- 175В 0087 Аж у Сибір ланцюг-пута... / А ти будеш тут / У розкоші і не будеш
- 175В 0098 Рушили в дорогу. / А за ними й невольники / Побрязкали путом
- 175В 0113 Постіль пішли слати / У комору, а молода / Вийшла мовчки з хати
- 178В 0025 З ким серцем ділитись, / А тепер не маю навіть / З ким поговорити!..
- 179В 0026 Рай у серце лізе, / А ми в церкву лізем, / Заплющивши очі,—
- 179В 0032 Самому завадить, / А попам та людям / Однаково буде.
- 180В 0024 Щоб людям, бачте, показати / Своє добро.— А подивіться! / Моє найкраще над всіми! —
- 180В 0032 Що тільки й дива там було, / А більше не було нічого. / Щаслива!..
- 180В 0043 І витопить зимою хату. / А ти нездужаєш і встати, / Щоб хоч огонь той розвести.
- 180В 0047 ----- / А ти. / Великомученице! Села
- 180В 0065 Мов тії прокази. / А воно таке маленьке, / Воно ще й не лазить.
- 180В 0078 Піде собі сліпця водить, / А тебе покине / Калікою на розпутті,
- 182В 0007 З лиштвою пошили / Сорочечку. А тій стьожку, / Тій стрічку купили.
- 182В 0017 – Мені батько справив. / – А мені хрещена мати / Лиштву вишивала.
- 182В 0019 Лиштву вишивала. / – А я в попа обідала,— / Сирітка сказала.
- 183В 0010 Що він мене, дурну, дурить. / А серце боліло, / Ніби знало, що так буде,
- 183В 0013 Сказати не вміло. / А якби було сказало, / То я б не любила,
- 183В 0017 У гай не ходила, / А то вранці і ввечері / Ходила, гуляла...
- 183В 0023 У матері в хаті / Старітись. А свої / Вже хати не мати!
- 183В 0025 Вже хати не мати! / А ще й досі, чи роблю що, / Чи то так гуляю,
- 184В 0013 Добро якесь комусь зробити. / А що ж, як зробити? Добре жить / Тому, чия душа і
дума
- 185В 0005 Усе, що треба, що й не треба. / А то не діждешся його, / Того писанія святого,
- 185В 0012 Як людям дав я «Кобзаря», / А їм неначе рот зашито, / Ніхто й не гавкне, не лайне,
- 185В 0017 Без неї, може, обійдусь, / А ради жду собі, поради! / Та, мабуть, в яму перейду
- 185В 0019 Та, мабуть, в яму перейду / Із москалів, а не діждусь! / Мені, було, аж серце мліло,
- 185В 0028 Бо хоч зостаріюсь затого, / А ще не знаю, що роблю. / Пишу собі, щоб не міняти
- 185В 0035 На чорнім вороні-коні! / А більш нічого я не знаю, / Хоч я за це і пропадаю
- 185В 0046 Та смерть із степу виглядаю, / А за що, ей-Богу, не знаю! / А все-таки її люблю,
- 185В 0047 А за що, ей-Богу, не знаю! / А все-таки її люблю, / Мою Україну широко,
- 185В 0055 Гарненько Богу помолися, / А на громаду хоч наплюй! / Вона – капуста головата.
- 185В 0057 Вона – капуста головата. / А втім, як знаєш, пане-брате, / Не дурень, сам собі міркуй.
- 187В 0003 На всіх шляхах, по всій усюді, / А хвалюсь, що ось-то ми / І над землею і водою,
- 187В 0006 І од палат та до тюрми / Усе царі, а над собою / Аж деспоти – такі царі,
- 187В 0015 Горить розумний той маяк, / А ми оливи наливаєм / Та байдуже собі співаєм –
- 187В 0021 Хоч невеличке, хоч на час! / А там – під лавою в шиночку / Сховається у холодочку.
- 187В 0030 Та чарки в руки не дають / Або ножа, а то б зарані / Гарненько з лиха б напились,
- 187В 0032 Гарненько з лиха б напились, / А потім з жалю заридали / Та батька, матір прокляли
- 187В 0035 І тих, що до хреста держали. / А потім ніж – і потекла / Свиняча кров, як та смола,
- 187В 0038 З печінок ваших поросячих. / А потім... / -----
- 188В 0004 Моєї долі молодої; / А іноді така печаль / Оступить душу, аж заплачу.
- 188В 0006 Оступить душу, аж заплачу. / А ще до того, як побачу / Малого хлопчика в селі.
- 189В 0004 Маленькими собі любились. / А матері на нас дивились / Та говорили, що колись
- 189В 0008 Старі заранне повмирали, / А ми малими розійшлись / Та вже й не сходились ніколи.
- 189В 0030 Попід горою. По горі / Садочок темний, а в садочку / Лежать собі у холодочку,
- 189В 0054 Та ніби коси розплітає. / А потім знов кудись пішла. / Ніхто не знає, де поділась,
- 189В 0057 Занапастилась, одуріла. / А що за дівчина була, / Так так що краля! І невбога,
- 189В 0060 Та талану Господь не дав...— / А може, й дав, та хтось украв, / І одурив святого Бога.
- 192В 0003 Хоч капельку на образ божий, / Звичайне, що не всі, а так, / Хоч деякі.
- 192В 0008 В діброві вбитий або спить. / А по долині, по роздоллі / Із степу перекотиполе
- 192В 0012 До річечки собі напитись. / А річечка його взяла / Та в Дніпр широкий понесла,

- 192В 0014 Та в Дніпр широкий понесла, / А Дніпр у море, на край світа / Билину море покотило
192В 0040 ----- / А тобі, мій одинокий, / Мій друже єдиний,
194В 0005 Тії дні минають. / А літа пливуть меж ними, / Пливуть собі стиха,
194В 0032 Жить не хочеться на світі, / А сам мусиш жити. / Мушу, мушу, а для чого?
194В 0033 А сам мусиш жити. / Мушу, мушу, а для чого? / Щоб не губить душу?
194В 0057 І тії могили! / А не даси, то донеси / На мою країну
194В 0077 ----- / А може, тихо за літами / Мої мережані сльозами
194В 0091 Хоч доведеться розп'ястись! / А я таки мережать буду / Тихенько білії листи.
196В 0005 Тії дні минають. / А літа пливуть за ними, / Пливуть собі стиха,
196В 0027 Течуть собі меж бур'янами / Літа невольничі. А я! / Така заповідь моя!
197В 0005 Чи заспіваємо коли? / А може, й те... Та де? Якими? / І заспіваємо яку?
198В 0003 Поклони не клала / Моя мати; а так собі / Мене повивала,
198В 0013 ----- / А я так мало, небагато / Благов у Бога, тільки хату,
198В 0030 Що на огні ляхи спекли. / А потім би з гори зійшли; / Понад Дніпром у темнім гаї
200В 0007 Бо страх хорошая була, / А генерал був страх багатий. / От і талан Господь послав
200В 0036 Купи, голубко! Не печаль / Мого ти серця! А весною / В Париж поїдемо з тобою,
200В 0046 В селі банкети загули, / А генеральша плаче, плаче, / А генерал того не бачить,
200В 0047 А генеральша плаче, плаче, / А генерал того не бачить, / А всі вже бачили в селі.
200В 0048 А генерал того не бачить, / А всі вже бачили в селі. / -----
200В 0069 Ходім, Петрусю, в сад, в палати». / «А хто ж тут буде доглядать / Хто попасе мої
ягнята?»
200В 0072 «Нехай хто хоче!» – Й повела / Його в палати. А в палатах / Причепурила, одягла,
200В 0074 Причепурила, одягла, / А потім в школу оддала. / І люблю їй. Нехай радіє.
200В 0080 Бо ми не знаєм, що твориться / У його там. А він хоч зна, / Та нам не скаже. Якби
знала
200В 0085 Дитя єдинеє своє? / Не оддала б... А втім, не знаю... / Бо всякі матері бувають.
200В 0105 Про те, що снилося Петрові. / А генеральші чорнобровій / Що тепер снилося? то ми
200В 0127 Вони ж не вернуться! Як хоч, / А лихо, кажуть, перескоч, / А то задавить.
Генеральша
200В 0128 А лихо, кажуть, перескоч, / А то задавить. Генеральша / Не перескочила, бо їй
200В 0133 Та каша, бачте, та не наша, / А наш несолений куліш – / Як знаєш, так його і їж.
200В 0141 І батька й матір проклинала, / І все на світі. А Петрусь, / Її єдина дитина,
200В 0146 Мугикав стиха. Більш нічого / Петрусь не бачив. А небога / Сама не знає, що робить.
200В 0183 Не допомгла святая сила. / А ти аж плакала, молилась – / Та й занехаяла. Везла
200В 0193 Аж тиждень так собі нудила, / А потім трути розвела / І генерала напоїла
200В 0197 «Тепер старого поховаю, / А молодого привітаю, / Та й буду жить собі та жить,
200В 0226 Я генерала отруїв, / А ви не знаєте нічого!»-- / Взяли Петруся молодого
200В 0230 Його недовго мордували / В тюрмі, в суді, а в добрий час / В кайдани добре закували.
205В 0002 Мені здається, я не знаю, / А люде справді не вмирають, / А перелізе ще живе
205В 0003 А люде справді не вмирають, / А перелізе ще живе / В свиню абошо, та й живе,
205В 0011 Так що ж мені тут гріти-дути! / А де оті??. Невже в сажах / Годує хам собі на сало?
205В 0013 Годує хам собі на сало? / А може, й так? Добра чимало / Вони творили на землі,
205В 0016 Ріками сльози розлили, / А кров морями. Люде знають, / Кого годують, доглядають.
205В 0031 Жили ви лютими звірми, / А в свині перейшли!.. / -----
207В 0013 Що б у тій хаті не жило? / А хату раєм називають! / -----
207В 0029 Там батько, плачучи з дітьми / (А ми малі були і голі), / Не витерпів лихої долі,
207В 0031 Не витерпів лихої долі, / Умер на панщині!.. А ми / Розлізлися межі людьми,
207В 0037 Поки лоби їм поголили! / А сестри! сестри! Горе вам, / Мої голубки молодії,
207В 0049 Ми в раї пекло розвели, / А в тебе другого благаєм, / З братами тихо живемо,
207В 0053 І їх сльозами поливаєм. / А може, й те ще... Ні, не знаю, / А так здається... сам еси...
207В 0054 А може, й те ще... Ні, не знаю, / А так здається... сам еси... / (Бо без твоєї, Боже, волі
207В 0057 Ми б не нудились в раї голі). / А може, й сам на небесі / Смієшся, батечку, над нами
207В 0062 Он гай зелений похилився, / А он з-за гаю виглядає / Ставок, неначе полотно,
207В 0064 Ставок, неначе полотно, / А верби геть понад ставом / Тихесенько собі купають
207В 0067 Зелені віти... Правда, рай? / А подивися та спитай! / Що там твориться, у тім раї!

- 207В 0073 Отим-бо й ба! Хвали нікому, / А кров, та сльози, та хула, / Хула всьому! Ні, ні, нічого
- 209В 0011 І сон приверзеться... Ніби край могили / Пасу я ягнята, а я ще малий; / Дивлюся, могила ніби розвернулась,
- 209В 0013 Дивлюся, могила ніби розвернулась, / А з неї виходить неначе козак, / Уже й сивоусий собі неборак,
- 209В 0019 Неначе на руки та несе в могилу, / А чорна могила ще гірше розкрилась. / Дивлюся, в могилі усе козаки:
- 209В 0022 Який безголовий, який без руки, / А хто по коліна неначе одтятий,– / Лежать собі хлопці, мов у теплій хаті.
- 209В 0037 Коли-то те буде. Дивися ж, дитино! / Та добре дивися – а я розкажу, / За що Україна наша стала гинуть,
- 209В 0041 Ти ж людям розкажеш, як виростеш, сину. / Слухай же, дитино.– А потім ягнята / Приснились у житі, лановий біжить,
- 209В 0045 Свиту здирає. І досі болить, / Як сон той згадаю. А як нагадаю / Козака в могилі, то й досі не знаю,
- 209В 0052 З своїми вольними братами. / А ми браталися з ляхами! / Аж поки третій Сигизмонд
- 209В 0079 За церков божію, за люде, / А я молитись в хаті буду.– / Бо вже нездужав, сину, встать,
- 209В 0093 Не ходили / Ксьондзи по селах, а возили / На людях їх з села в село,
- 209В 0098 Вночі на хутір занесло. / А з ними челядь їх скажена, / Та ще драгуни... Дай мені!
- 209В 0107 Замкнулись п'яні, я бачив. / А челядь п'яна полягала / У клуні на соломі спать,
- 209В 0109 У клуні на соломі спать, / Драгуни теж. А ми з Данилом / Соломи в сіни наносили,
- 209В 0111 Соломи в сіни наносили, / А клуню просто запалили... / Не встануть, прокляті, оп'ять
- 209В 0116 І Пріся бідная моя / Згоріла з клятими! А я... / На пожарищі хрест з Данилом
- 209В 0125 / А як ми бились, умирали, / За що ми голови складали
- 209В 0130 Бо слава здорово кричить / За наші голови... А може, / І про могили, і про нас
- 212В 0026 Твоє голоднеє дитя... / І в'янеш ти, а дні летять, / Несуть все добре за собою,
- 212В 0029 Уже й надію понесли, / А ти осталась на землі / Одна-однісінька; з тобою
- 215В 0006 З людьми в паскуді, опаскудив / І душу чистую?.. А люде! / (Звичайне, люде, сміючись)
- 215В 0028 Тепер іду я без дороги, / Без шляху битого... а ви! / Дивуєтесь, що спотикаюсь,
- 216В 0003 І дні, і пера, і папір! / А іноді то ще й заплачу, / Таки аж надто. Не на мир
- 216В 0006 І на діла його дивившись, / А так, мов іноді упившись / Дідусь сивесенький, рида –
- 217В 0013 Прийма на руки, і годує, / І спать несе. А дід сидить / І усміхається, і стиха
- 218В 0033 Спасибі сиротам багатим, / Що хрест поставили. А я... / Така доленька моя!
- 218В 0091 Не за гетьманів і царів, / А в римській ідолській землі / Се беззаконіє творилось.
- 218В 0137 Упившись кровію, кати, / Твоєю кровію. А ти / Возстав од гроба, слово встало,
- 218В 0178 Драгим елеєм потекло. / І стихла оргія. А жриця / Кіприди, оргії цариця,
- 218В 0188 За тим учителем своїм. / А ти весела вийшла з хати / На шлях із гаю виглядати
- 218В 0194 Сама вечерять сядеш в хаті. / Ні, не вечерять, а ридать, / Ридать, і долю проклинать,
- 218В 0202 Того апостола Петра. / А неофітів в Сіракузи / В кайданах одвезли. І син
- 218В 0208 Гниє в неволі, в кайданах. / А [ти], прескорбная, не знаєш, / Де він канає, пропадає!
- 218В 0230 Вони брати і християни, / А ти собака! Людоїд! / Деспот скажений!
- 218В 0234 Невольника у Сіракузах / В льохах і тюрмах. А Медуза / В шинку з старцями п'яна спить.
- 218В 0251 ----- / А в Римі свято. / Велике свято! Тиск народу,
- 218В 0298 Моліться правді на землі, / А більше на землі нікому / Не поклоніться. Все брехня –
- 218В 0308 Кому [в] аренду Палестину, / Байстрятам дещо. А кому / Самі благоволили дати
- 218В 0312 Хоча й підтоптану. Нічого, / Аби з-під кесаря. А в кого / Сестру благоволили взяти
- 218В 0315 У свій гарем. І се нічого. / На те він Бог, а ми під Бога / Себе повинні підкладати,
- 218В 0321 Щоб все, що хочуть, те й робили, / А ми помилуємо вас. / І ви, плебеї-гречкосії,
- 218В 0334 Кумирові знову / Помолилась. А кумир той, / Юпітер той новий,
- 218В 0338 Буде завдавати / В Колізеї. А тим часом / Іди зустрічати
- 218В 0344 Ласкавого Бога. / А поки що з матерями / Алкідова мати
- 218В 0354 Не жаль і назвати / Юпітером. А я, дурна, / Ходила благодати

- 218В 0362 На Тібр поглядає. / А по Тібру із-за гаю / Байдак випливає
218В 0367 З неофітами в кайданах. / А твоя дитина / Ще й до щогли прикована –
218В 0370 Не неофіт новий, / А апостол великого / Христового слова.
218В 0399 ----- / А ти на березі стояла, / Неначе темная скала.
218В 0402 Не слухала і не ридала, / А алілуя подала / За матерями християнам.
218В 0405 Мов дзвони, загули кайдани / На неофітах. А твій син, / Єдиний твій! Апостол новий,
218В 0413 Брати мої, не поклоніться. / Молитва Богові. А він / Нехай лютує на землі,
218В 0459 В болото крові замісивсь. / А сіракузьких назореїв / Ще не було у Колізеї.
218В 0465 Арена звірем заревла. / А син твій гордо на арену, / Псалом співаючи, ступив.
218В 0481 Залізну браму зачинили. / А ти осталася одна, / Одна-однісінька надворі.
218В 0504 Вітер понад Римом. / А над чорним Колізеєм, / Ніби із-за диму,
218В 0527 Нишком проклинала? / А може, й так. Тихесенько / До брами підкралась,
218В 0546 Марою чорною пішла / На Тібр. А скіфи сіроокі, / Погоничі, рабов раби,
230В 0008 Оці сатрапи-ундіра. / А надто стрижений Гаврилич / З своїм єфрейтором малим,
230В 0016 Всегда к єфрейторам своїм». / А ми дивились та мовчали, / Та мовчки чухали чуби.
230В 0025 І за свободу! Розпинать, / А не любить ви вчилися брата! / О роде суетний,
проклятий,
230В 0030 З новим і праведним законом? / А діждемось-таки колись. / -----
230В 0031 ----- / Не сотні вас, а міліони / Полян, дулебів і древлян
230В 0034 Гаврилич гнув во время оно. / А вас, моїх святих киян, / І ваших чепурних киянок
230В 0038 У наймишки сатрап-капрал. / Вам і байдуже. А меж вами / Найшовсь-таки якийсь
проява,
230В 0049 Сатрапа в морду затопив. / А ви – юродиві – тим часом, / Поки нездужає капрал,
230В 0052 Ви огласили юродивим / Святого лицаря. А бивий / Фельдфебель ваш, Сарданапал,
230В 0055 Послав на каторгу святого, / А до побитого старого / Сатрапа «навсегда оставсь
230В 0061 Глухими, темними задами / На смітник винесли, а я... / О зоре ясная моя!
230В 0067 Огнем невидимим, святим. / Животворящим, а із гною / Встають стовпом передо
мною
230В 0073 ----- / А ти, всевидящее око! / Чи ти дивилося звисока,
230В 0078 Як мордовали, розпинали / І вішали?.. А ти не знало? / І ти дивилося на них
230В 0082 Не дуже бачиш ти глибоко! / Ти спиш в кіоті, а царі... / Та цур їм, тим царям
поганим!
230В 0085 Нехай верзуться їм кайдани, / А я долину на Сибір, / Аж за Байкал; загляну в гори,
232В 0009 З нас будуть люде,– ти сказала. / А я й послухав, і учивсь, / І вивчився. А ти
збрехала.
232В 0010 А я й послухав, і учивсь, / І вивчився. А ти збрехала. / Які з нас люде? Та дарма!
232В 0018 Ходімо дальше, дальше слава, / А слава – заповідь моя. / -----
233В 0001 ----- / А ти, пречистая, святая, / Ти, сестро Феба молодая!
233В 0036 Молитву діяти до краю. / А як умру, моя святая! / Моя ти мамо! Положи
234В 0001 ----- / А ти, задрипанко, шинкарко, / Перекупко п'яна!
234В 0021 По шинках хилялась, / А надто з тим Миколою / У Севастополі,–
235В 0012 І уродливий, і багатий, / Не одинокий, а жонатий / На вольній, бачиться, бо й сам
235В 0014 На вольній, бачиться, бо й сам / Уже не панський, а на волі; / Та на своїм веселім
полі
235В 0017 Свою таки пшеницю жнуть, / А діточки обід несуть. / І усміхнулася небога,
236В 0002 Я не нездужаю, нівроку, / А щось такеє бачить око, / І серце жде чогось. Болить,
236В 0010 Вона заснула: цар Микола / Її приспав. А щоб збудить / Хиренну волю, треба миром,
236В 0015 Та й заходиться вже будить. / А то проспить собі небога / До суду божого страшного!
236В 0017 До суду божого страшного! / А панство буде колихать, / Храми, палати муровать,
237В 0004 Один на другого кують / Кайдани в серці. А словами, / Медоточивими устами
237В 0009 З гостей на цвинтар понесуть? / А ти, о Господи єдиний, / Скуєш лукаві уста,
239В 0009 І честь Кармілова і слава / Ліванова, а не лукава, / Тебе укріє дорогим,
239В 0029 Хоч на годиночку спочить, / Незрячі прозрять, а кривіє, / Мов сарна з гаю,
помаїнують.
239В 0036 Прокинеться; і потечуть / Веселі ріки, а озера / Кругом гаями поростуть,
239В 0041 І не верстоввії, / А вольнії, широкії, / Скрізь шляхи святії

- 239B 0045 Шляхів тих владики, / А раби тими шляхами / Без гвалту і крику
 241B 0016 В свій рай небесний, не бери, / А дай твоєю красою / Надивуватись на землі.
 245B 0023 І ми прокинулися. Ти... / На панщині, а я в неволі!.. / Отак нам довелося йти
 249B 0005 Романські п'яні легіони / Паскудились. А у царя, / У Ірода таки самого,
 249B 0008 І у порогу й за порогом / Стояли ліктори, а цар... / Самодержавний государ!
 249B 0013 Хоч півдинарія позичив; / А той кишенею трясє, / Виймає гроші і не лічить.
 249B 0018 Як ось, не в самім Назареті, / А у якомусь у вертепі / Марія сина привела,
 249B 0029 По всьому царству постинать / Малих дітей; а то, погані, / Нам не дадуть
 доцарювать. –
 250B 0019 Благий конець, о всеблагая! / А я, незлобний, воспою, / Як процвітуть убогі села,
 250B 0023 Святуго доленьку твою. / А нині плач, і скорбь, і сльози / Душі убогої – убогий
 250B 0040 Та й дивиться; і час мине, / А він і оком не мигне / І думає: – Ані родини!
 250B 0045 Ще ж смерть моя не за плечима?.. – / А та стоїть собі під тином / Та вовну білуго
 пряде
 250B 0058 На став іти; іде, сміється, / А він сидить та все сидить, / За струг сердега не
 берється...
 250B 0061 Коза нап'ється та й пасється. / А дівчина собі стоїть, / Неначе вкопана, під гасм,
 250B 0077 Аж іскри сплинули з очей. / А з добрих молодих плечей / Хітон полатаний додолу
 250B 0141 На хутір бондарів убогий. / А йдучи, козеня, небога, / Ніби дитину, на руках
 250B 0167 Учора, каже, привела / Дитину, сина. А Захарій / Старий нарек його Іваном...
 250B 0169 Старий нарек його Іваном... / Так бачиш що! – А гость роззутий, / Умитий з кущі
 вихожав
 250B 0182 До Йосипа свого старого, / А потім гостя молодого / Просила, ніби повела
 250B 0209 Огонь тихенько на кабиці, / А Йосип праведний сидить / Та думає. Уже зірниця
 250B 0231 Ходім, Маріє, повинчаймось, / А то... Й не вимовив: уб'ють / На улиці.– І заховаймось
 250B 0244 Не од Сіона благодать, / А з тихої твоєї хати / Нам возвістилася. Якби
 250B 0252 Сліпі і маліє душою, / А тих, що бачать над собою / Сокиру, молот і кують
 250B 0264 Не чуть ані його, ані Месії, / А люде ждуть чогось і ждуть, / Чогось непевного.
 Маріє!
 250B 0275 Що на розпуття не прогнав. / А то б цеглиною убили – / Якби не вкрив, не заховав!
 250B 0292 Тесляр колисочку дебелу / Майструє в сінях. А вона, / Пренепорочная Марія,
 250B 0317 Бо дома ні на кого кинуть. / А може, Бог пошле дитину / В дорозі; от і молоко
 250B 0343 Полудновать. Отож сидять, / А сонце праведне швиденько / Додолу котиться. І
 глядь!
 250B 0359 За нас, лукавих, розп'ялась! / А недалеко край дороги / Отару гнали чабани,
 250B 0407 Вночі тайними манівцями / На шлях мемфійський. А мітла, / Мітла огненна світила,
 250B 0425 В пелюшках долі, під вербою, / Дитяточко. А меж лозою / З лози колисочку плете
 250B 0429 Колиску туго плетучи. / А Йосип заходився хату / Із очерету будувати,
 250B 0443 Марія найнялася прясти / У копта вовну. А святий / Іосиф взявсь отару пасти,
 250B 0452 Барило й бочку набиває / Та ще й курникає. А ти? / Не плачеш ти і не співаєш,
 250B 0460 Ще рік минув. Коло хатини / Коза пасється; а дитина / І невеличке козеня
 250B 0462 І невеличке козеня / У сінях граються. А мати / Сидить на призьбі коло хати
 250B 0469 Продать. Йому медяничок, / А їй немудрую хустину, / Собі ж несе на постолі
 250B 0484 Коза з козятком коло хати, / А Йосип сина забавляв, / На призьбі сидя, поки мати
 250B 0487 На річці прала ті малі / Сорочечки. А потім в хаті / Поморщив добре постолі
 250B 0491 До сходу сонця, по торбині / На плечі взявши, а дитину / Удвох в колисочці несли.
 250B 0523 На цямрину святіє сльози / Та й висохли. А їй, небозі, / Полегшало.
 250B 0558 Зробить оце! Покинь! Покинь! – / А він, маленький, неповинний, / Святуго
 шибеничку кинув
 250B 0618 Сидять собі та продають / Добро своє. А де ж дитина? / Побігло десь. Шукає сина
 250B 0633 І книжники його речам. / А радість матері Марії / Неізреченная. Месію,
 250B 0653 Іван пішов собі в пустиню, / А твій меж люди. А за ним, / За сином праведним своїм,
 250B 0653 Іван пішов собі в пустиню, / А твій меж люди. А за ним, / За сином праведним своїм,
 250B 0666 І мовчки трепетно раділа, / На сина дивлячись. А він / Сидить, було, на Єлеоні,
 250B 0692 За ним по улиця[x] ходили, / А іноді й на Єлеон / До його бігали малі.
 250B 0715 Твоя єдина дитина! / А ти, спочинувши під тином, / У Назарет отой пішла!

- 250B 0719 В чужій позиченій труні / Чужії люде. А Івана / Її зарізали в тюрмі.
265B 0009 ----- / А я буду груші рвати, / Діткам подавати...
266B 0008 І множила ваш род проклятий? / А потім з вас, щенят зубатих, / Зробились львичища! Людей!
266B 0013 Хватає в бур'яні курча, / Ключе і рве його. А люде... / Хоч бачать люде, та мовчать.
266B 0019 В Єгипет люде одвели – / На каторгу. А люта мати! / Спустила друге бісновате
266B 0036 Дні беззаконія і зла. / А львичища того не знають, / Ростуть собі, як та лоза
268B 0003 Не стане знаку на землі, / А ти пишалася колись / В добрі і розкоші! Вкраїно!
268B 0019 Сини твої тебе уб'ють / Оперені, а злозачаті / Во чреві згинуть, пропадуть,
268B 0044 І не сховається; всюди / Вас найде правда-мста; а люде / Підстережуть вас на тоте ж,
268B 0067 Не ветхе[є], не древлє слово / Розтленное, а слово нове / Меж людьми криком пронесе
270B 0003 Несло з льоху пиво. / А я глянув, подивився – / Та аж похилився...
272B 0005 З батьком розмовляти; / А я в його, молодого, / В того чорнобривця,
274B 0007 ----- / А чистих серцем? Коло їх / Постав ти ангели свої,
275B 0004 ----- / А доброзичдушним рукам / І покажи, і поможи,
275B 0007 ----- / А чистих серцем? Коло їх / Постави ангели свої
275B 0010 ----- / А всім нам вкупі на землі / Єдиномисліє подай
276B 0019 Кленучи доленьку свою, / Повісилась. А мудрий Нума / І на дівча і на цвіті
277B 0023 І всі добра землі, / Моя люблю!.. а нам – / Нам любов меж людьми.
278B 0024 Гойдай насади-кораблі. / А ти, прелютый... Горе! Горе! / Моє веселіє украв,
281B 0002 З передсвіта до вечора, / А з вечора до досвіта / Летить стріла каленая,
281B 0011 Костьми земля засіяна, / А кровію полита. / І журба-туга на тім полі
281B 0027 Сватів упоїли, / А самі простяглися / За землю руськую. Хилилась
282B 0003 Не плачте, сироти, вдовиці, / А ти, Асоченський, восплач / Воутріє на тяжкий глас.
283B 0017 Ти постриг нас у черниці, / А ми собі молодиці... / Та танцюєм, та співаєм,
284B 0017 ----- / А калина з ялиною / Та гнучкою лозиною,
285B 0008 Аж до самої домовини. / А меж людьми ж вони жили! / -----
286B 0015 Явленними піч топити, / А кропилом будем, брате, / Нову хату вимітати!
289B 0004 Потік у черево чернече! / А ви, святіє предотечі, / По всьому світу розійшлись
289B 0009 Царями сіяєє жито! / А люде виростуть. Умруть / Ще незачатіє царята...
289B 0013 Врага не буде, супостата, / А буде син, і буде мати, / І будуть люде на землі.
291B 0009 Себе-таки, себе самого, / А більше, бачиться, нікого? / -----
291B 0021 Та посійся не словами, / А розумом, ниво! / Вийдуть люде жито жати...
292B 0014 Вночі підкralись, зайняли / Отари з поля; а пасуших, / І шатра їх, убогі кущі,
292B 0025 І Вавілоні муровали. / А маги, бонзи і жерці / (Неначе наші панотці)
292B 0039 Щоб він де хоче, там і взяв, / А дав би їм, старий, царя. / Отож премудрий прозорливець,
292B 0053 Собі ми виблагали в Бога / Самодержавця. А Саул / Бере і город і аул,
292B 0078 Не їсть, не п'є, не гомонить. / А мовчки долі, всемогучий, / Дерє порфіру на онучі
292B 0101 І вздовж і впоперек хрестить. / А гусяра того Давида / Трохи не вбив. Якби він знав,
292B 0107 І ядовитую б розтер / Гадючу слину. А тепер / Плугами, ралом не розорем
295B 0011 Морозом очі окує, / А думи гордії розвіє, / Як ту сніжину по степу!
296B 0007 Людьми гордувала... / А москаля-пройдисвіта / Нищечком вітала!
297B 0006 І миром люди прокленуть! / Не прокленуть, а тільки плюнуть / На тих оддоєних щенят,
297B 0013 Тебе, о люту, зацькують! / Не зацькують. А люде тихо / Без всякого лихого лиха
298B 0005 Одпочивать собі, небога. / А воля душу стерегла. / – Прокинься,– каже.– Плач, убога!
299B 0009 Тоненьку кригу попід мостом. / А я, отож таки вночі, / Іду та кашляю йдучи.
299B 0013 Ідуть задрипані дівчата, / А дід (сердешний інвалід) / За ними гнеться, шкандибає,
300B 0004 Хоч і як-небудь на сім світі, / А все б таки якось жилось. / Та ба! Нема з ким. Світ широкий,
300B 0007 Людей чимало на землі... / А доведеться одиноким / В холодній хаті кривобокій,
300B 0015 На добрім сіялись лану, / А люде так собі пожнуть / І скажуть: – Десь його убито,
302B 0007 Явор молодіє, / А кругом їх верболози / Її лози зеленіють.
302B 0013 Помеж осокою. / А качечка впливає / З качуром за ними,

- 303В 0009 Була б сестра! і був би брат! / А то... нема тепер нічого... / Ні Бога навіть, ні півбога.
 303В 0012 Псарі з псарятами царять, / А ми, дотепні доїзжачі, / Хортів годуємо та плачем.
 303В 0019 Очима лупа кошеня. / А то два ліхтаря горять / Коло апостольської брами.
 304В 0007 Ж[е]руть і тлять старого діда... / А од коріння тихо, любо / Зелен [і парості] ростуть.
 304В 0018 І вас не стане, – будяки / Та кропива – а більш нічого / Не виросте над вашим трупом.
 304В 0023 Потроху вітер рознесе, / А [ми] помолимося Богу / І небагатії, невбогі.
 305В 0011 Недвига серцем; спала день / І спала ніч. А кругом тебе / Творилося, росло, цвіло,
 305В 0015 Хвалу творителю несло. / А ти, кумасю, спала, спала, / Пишалася, та дівувала,
 305В 0020 Та страх боялася гріха / Прелюбодійного. А сила / Сатурнова іде та йде,
 305В 0024 У сиві коси заплітас, / А ти ніби не добачаєш: / Дівуєш, молишся, та спиш,
 306В 0008 Дівчаток москалі украли, / А хлопців в москалі забрали, / А ми неначе розійшлись,
 306В 0009 А хлопців в москалі забрали, / А ми неначе розійшлись, / Неначе брались – не
 еднались.
 308В 0023 Зійдемо на гору, / Спочинемо, а тим часом / Твої сестри-зорі
 308В 0037 ----- / А поки те, та се, та оне... / Ходімо просто-навпростець
 308В 0047 Та на горіщі б однесли / Мишам на снідання. А потім / Співали б прозу, та по нотах,
 308В 0049 Співали б прозу, та по нотах, / А не як-небудь... Друже мій, / О мій супутниче
 святий!

А-А-А 1

- 180А 0372 «Гуля наш батюшка, гуля! / Ура!.. ура!.. ура! а-а-а...» / Зареготався я, та й годі;

ААРОНЮ 1

- 258А 0207 З голови честної / На бороду Аароню / Спадає росою

АБИ 10

- 061А 0572 А червінців! хоч не його, / Так що? Аби гроші». / «Аби гроші, однаково!
 061А 0573 Так що? Аби гроші». / «Аби гроші, однаково! / Правду Лейба каже;
 061А 0923 ----- / Не спиняй, нехай собі співає, аби не голосно. / -----
 061А 1018 ----- / До грошей я не дуже ласий. Аби була ласка слухати, / поки не охрип,
 співатиму; а охрипну – чарочку-другу тії
 180А 0338 Благоволять; хоч маленьку, / Хоч півдулі, аби тільки / Під самую пику.
 250А 0184 Що картопля родить, – / Вам байдуже. Аби добра / Була для городу!
 274А 0157 ----- / Дарма, аби собі ходило / Та вміло матір проклинать.
 083В 0082 Титарівна... Хоч у воду, / Аби до Микити... /
 104В 0043 До моря пити; хоч говорять: / Аби файда в руках була, / А хлопа, як того вола,
 218В 0312 Хоча й підтоптану. Нічого, / Аби з-під кесаря. А в кого / Сестру благоволили взять

АБИ-ТО 1

- 057В 0242 На іграшку, я думаю, / Так собі, аби-то! / Отож, було, мов генерал,

АБИЧИЮ 1

- 061А 1788 «Отак чини, як я чиню: / Люби дочку абичию – / Хоч попову, хоч дякову,

АБО 72

- 018А 0031 На чужій сторонці / Найдю кращу або згину, / Як той лист на сонці.
 045А 0034 На базарі – про Лазаря, / Або, щоб те знали, / Тяжко-важко заспіває,
 061А 0279 Не кажу Степаном / Або Яном Собієським: / Ті два незвичайні –
 061А 0344 Як пташка шебече, байрак гомонить, / Або чорнобрива в гаю заспіває... / О Боже мій
 милий, як весело жить!
 061А 0356 Та й то не од того, що серце болить: / Що-небудь згадає або що побачить... / Та й
 знову за працю. Отак треба жить!
 061А 0385 Вернися до мене, до моєї хати, / Або хоч приснився... Не хочеться спать. / -----
 061А 0633 «Оставайсь здорова. В далекій дорозі / Найдю або долю, або за Дніпром / Ляжу
 головою... А ти не заплачеш,

- 061A 0633 «Оставайсь здорова. В далекій дорозі / Найду або долю, або за Дніпром / Ляжу головою... А ти не заплачеш,
- 061A 0732 А мати / Або батько як побачать, / Що ви, мої любі,
- 061A 0968 Та воно так, чоловіче; я це й сам знаю, та ще ось що; / не так пани, як підпанки, або – поки сонце зійде, то роса / очі виїсть.
- 061A 1094 ----- / «Якби таки або так, або с'як, / Якби таки запорозький козак,
- 061A 1094 ----- / «Якби таки або так, або с'як, / Якби таки запорозький козак,
- 061A 1357 Мордуй, мордуй: в раю будеш / Або есаулом. / Гуляй, сину! нуте, діти!»
- 061A 1487 Клене, умирає, / Або в пана у кайданах / У склепу конас.
- 061A 2371 Чого Гонта ніби краде / Або скарб ховає? / Аж труситься. Із Умані
- 150A 0180 Не засвітив Галату знову / Або гетьман Іван Підкова / Не кликнув в море на ралець.
- 173A 0034 Хоч за морем синім, / Або крамарівну, / Або сотниківну,
- 173A 0035 Або крамарівну, / Або сотниківну, / Таки панну, сину.
- 180A 0336 Коло самих: може, вдарять / Або дулю дати / Благоволять; хоч маленьку,
- 199A 0240 Мов сарацина воювать / Або великого Аттілу! / -----
- 199A 0265 Як та орда у таборі, / Або жиди в школі... / І всім разом заціпило!..
- 199A 0342 Та не повис на короні / Або на тіарі. / Погас огонь, дунув вітер
- 207A 0450 То, бач, ради страху, / Щоб ляхи або татаре / Часом не спіткали».
- 221A 0383 А може, й посадять, / Москалика або німця. / А москаль та німець
- 246A 0110 Французів лаєм. Продаєм / Або у карти програєм / Людей... не негрів... а таких
- 258A 0211 Ризи дорогої; / Або роси ермонській / На святії гори
- 258A 0233 Може, й ми заплачем. / Або нашу заспівайте, / Невольники наші».
- 274A 0249 В хаті темно, нема дома / Або вже ліг спати / Мій батечко одинокий.
- 274A 0390 Не донесеш, утопиш десь, / Або пан одніме. / Чи я найду моїх діток,
- 014B 0065 Хотів палати запалить / Або себе занапастить, / Та Бог помилував... А знаєш,
- 016B 0159 А потім оха: – Забуває / Мене мій Поль або Філат! – / За що ж воно тебе згадає?
- 016B 0255 Щоб чути і бачить – і не покарать. / Або вже аж надто долготерпеливий... / Минають літа; люде гинуть,
- 016B 0271 Чого б сумувати? / Або, може, вже такою / Воно й уродилось?
- 016B 0273 Воно й уродилось? / Або, може, молодеє / Чи не полубило
- 028B 0020 Труни із дерева чужого, / Або хоч крихотку землі / Із-за Дніпра мого святого
- 046B 0011 Та й списую Сквороду / Або «Три царіє со дари». / Та сам собі у бур'яні,
- 050B 0021 Думала – в черниці / Або йти топиться, / Так жаль маленьких діток стало!
- 050B 0160 Вони, кажу вам, прозябають. / Або, по-вашому, ростуть, / Як та капуста на городі.
- 050B 0253 Москаля Максима. / А в неділю або в свято / Мов причепуриться,
- 050B 0290 Москалевою. На спаса / Або маковія / І досі там воду святять.
- 057B 0020 Бо се не казка, а билиця, / Або бувальщина, сказать. / Отак пишеть. Була криниця,
- 057B 0037 Думала йти в черниці / Або вбитись, утопитись, / Так жаль маленьких діток стало.
- 057B 0298 Ніколи він. А в неділю / Або в яке свято / Бере святий псалтир в руки
- 066B 0013 Що я Україну забуваю, / Або лукавих проклиная / За те, що я тепер терплю,–
- 068B 0152 Спряжеш дитину на огні / Або панянку білолицю / Розіпнеш голу на коні
- 074B 0034 Пустиня циганом чорніла, / Де город був або село – / І головня уже не тліла,
- 095B 0039 Та нищечком, щоб не чули / Або не дознались. / А то скажуть, що на шляху
- 104B 0009 Винеси на волю! / Або втопи принамені, / Коли така доля.–
- 128B 0014 Скажу йому: сватай мене / Або одчепися!.. / Бо як мені у матері..
- 187B 0030 Та чарки в руки не дають / Або ножа, а то б зарані / Гарненко з лиха б напились,
- 189B 0051 Сидить під тином, мов зузуля, / Та кукає, або кричить, / Або тихесенько співає
- 189B 0052 Та кукає, або кричить, / Або тихесенько співає / Та ніби коси розплітає.
- 192B 0007 Неначе циган чорний, голий, / В діброві вбитий або спить. / А по долині, по роздоллі
- 194B 0066 Донеси ж, мій Боже милий! / Або хоч надію / Пошли в душу... бо нічого,
- 198B 0010 Лучше було б не родити / Або утопити, / Як мав би я у неволі
- 200B 0038 В Париж поїдемо з тобою, / Або поїдемо в село, / Як схочеш, серце».
- 200B 0078 Поки росте з того зерна / Або кукіль, або пшениця. / Бо ми не знаєм, що твориться
- 200B 0078 Поки росте з того зерна / Або кукіль, або пшениця. / Бо ми не знаєм, що твориться
- 200B 0149 І що їй діяти з собою? / Або схватись під водою, / Або, принамені, розбить
- 200B 0150 Або схватись під водою, / Або, принамені, розбить / О стіну голову...

- 205B 0020 Лили вони моря кроваві / Або за себе? Ні, за нас! / За нас, сердешних, мир палили!
 205B 0040 Про безталанну, про горе, / Або про Бога, та про море, / Або про марне литу кров
 205B 0041 Або про Бога, та про море, / Або про марне литу кров / З людей великими катами.
 218B 0218 Не катувалися в тюрмі / Або в далекій стороні, / В британських, галльських легіонах
 247B 0008 Жидівській хаті б похмеливсь / Або б в калюжі утопивсь, / В багні свинячій.
 247B 0013 Якби ти на світ не родивсь / Або в колісці ще упивсь... / То не купав би я в калюжі
 250B 0048 На той бурнус йому святешний / Або на берег поведе / Козу з козяточком сердешним
 278B 0052 Спали мене насамоті! / Або не грій і не світи... / Загинув ладо... Я загину!
 300B 0009 В холодній хаті кривобокій, / Або під тином простягтись. / Або... Ні. Треба одружитись,
 300B 0010 Або під тином простягтись. / Або... Ні. Треба одружитись, / Хоча б на чортовій сестрі!
 308B 0058 Молодую безвічну. / Або цур їй, друже, / І без неї обійдуся –
 308B 0062 То над самим Флегетоном / Або над Стіксом, у раю, / Неначе над Дніпром широким,

АБОЩО 2

- 076B 0008 Та й заходилися б обоє / Царів абощо воспівать. / Бо як по правді вам сказать,
 205B 0004 А перелізе ще живе / В свиню абощо, та й живе, / Купається собі в калюжі,

АВЖЕЖ 1

- 161B 0279 ----- / Авжеж! Так ми ще не говіли; / Як одговіємось – тойді.

АВІНЬЙОНА 1

- 199A 0200 Ченці в Ватікані, / Шепочеться Авіньйона / З римськими ченцями,

АВРААМА 1

- 250B 0327 Сказав мені.– Святий закон! / І Авраама і Мойсея! / Возобновлять мужі есеї.

АВТОДАФЕ 3

- 199A 0294 Мов обеленіли. / «Автодафе! автодафе!..» – / Гуртом заревіли.
 199A 0294 Мов обеленіли. / «Автодафе! автодафе!..» – / Гуртом заревіли.
 029B 0099 Ще гіршими стали, / Без ножа і автодафе / Людей закували

АГАРЯНСЬКУ 1

- 207A 0504 Синє море не втопило, / А в турецьку землю агарянську / Без кормиг прибило.

АГУ 1

- 095B 0236 Дивися, в ірій полетіли, / Агу! Гиля! До сатани. / До чорта в гості! Чуеш! Чуеш!

АД 1

- 221A 0368 Как хвачу да помчу, / В самый ад полечу / Стрелюю.

АДА 1

- 258A 0185 То душа б живая / Во тьмі ада потонула, / Проклялась на світі.

АДАМЕ 1

- 218B 0509 Одпочив на лоні ночі. / Тільки ми, Адаме, / Твої чада преступніє,

АДАМОВІ 1

- 180A 0040 І царята, і старчата – / Адамові діти. / І той... і той... А що ж то я?

АДЖЕ 1

- 050B 0082 «Коли гніє, то спродали б, / Адже ж у їх діти!..» / Ось слухай же, що то роблять

АДЖЕЖ 1

- 161B 0267 Настусю! Чом же ти не плачеш? / Аджеж Петруся вже немає. / -----

АДОВІ 1

199A 0118 Іван Гус думав розірвать / Окови адові!.. і диво, / Святеє диво показать

АЖ 176

- 010A 0086 Кругом, як в усі, все мовчить. / Аж гульк – з Дніпра повиринали / Малії діти, сміючись.
- 020A 0014 Грає кобзар, виспівує, / Аж лихо сміється... / -----
- 024A 0014 Грає кобзар, приспівує – / Аж лихо сміється. / «Була колись гетьманщина,
- 030A 0070 Виспівує, вимовляє, / Аж калина плаче. / Вернулася – і раденька,
- 030A 0367 Знаю його, знаю! / Аж на серці похолоне, / Як його згадаю.
- 030A 0413 Дайте на дорогу!» / Бере шага, аж труситься: / Тяжко його брати!..
- 030A 0472 Поспішала в Московщину; / Аж гульк – зима впала. / Свище полем заверюха,
- 045A 0063 Орлом сизокрилим літає, ширяє, / Аж небо блакитне широкими б'є; / Спочине на сонці, його запитає,
- 047A 0157 Не оглянься, поки станеш / Аж там, де прощалась. / Одпочинеш; а як стане
- 061A 0115 Висока могила, / Аж до моря запорожці / Степ широкий вкрили.
- 061A 0152 Кобзар вшкварив, а козаки – / Аж Хортиця гнеться – / Метелиці та гопака
- 061A 0421 Коло ліжка, клятий. / А на ліжку... ох, аж душно!.. / Білі рученята
- 061A 0502 «Де цимбали? Грай, псявіро!» / Аж корчма трясеться – / Краков'яка оддирають,
- 061A 0545 Періцили, періцили, / Аж пір'я летіло... / «Єй же богу, ні шеляга!
- 061A 0727 Коли не загине. / Аж обридло, слухаючи, / Далєбі, дівчата!
- 061A 0748 Соколе мій милий! / Мій!..» Аж верби нагинались / Слухать тую мову.
- 061A 0952 Та так погуляєм, / Що аж пекло засміється, / Земля затрясється,
- 061A 0986 Чи танцювать, то й ушкварять, / Аж земля трясеться. / Заспіває – заспівають,
- 061A 0988 Заспіває – заспівають, / Аж лихо сміється. / Горілку, мед не чаркою–
- 061A 1037 Повалили гайдамаки, / Аж стогне діброва; / Не повезли, а на плечах
- 061A 1106 Кричить отаман. Опинились; / Аж церков бачать. Дяк співа, / Попи з кадилами, з кропилом;
- 061A 1173 Реве гаєм: «Освятили!». / Аж серце холоне! / Освятили, освятили!
- 061A 1340 І кров полилася / Аж у Волинь. По Поліссі / Гонта бенкетує,
- 061A 1985 Ярема з Лейбою прокрасились / Аж у будинок, в самий льох; / Оксану вихопив чуть живу
- 061A 2131 Вовків ляхами годували, / Аж поки снігом занесло / Огризки вовчі!..
- 061A 2203 Отак їх, проклятих!» / Аж ось ведуть гайдамаки / Ксьондза єзуїта
- 061A 2372 Або скарб ховає? / Аж труситься. Із Умані / Де-де чуть – гукають
- 114A 0041 Яка про що знає... / Аж ось з хлопцем старий кобзар / В село шкандибає.
- 114A 0352 Три перебирає. / «Аж до вечора Мар'яна / У темному гаю
- 150A 0020 Лилися козацькі, тугу домовляли. / Босфор аж затрясся, бо зроду не чув / Козацького плачу, застогнав широкий,
- 150A 0029 Зареготався дід наш дужий, / Аж піна з уса потекла. / «Чи спиш, чи чуєш, брате Луже?
- 150A 0154 Ой приїхав Гамалія / Аж у ту Скутару, / Сидять брати-запорожці,
- 154A 0020 Лилися козацькі, тугу домовляли. / Босфор аж затрясся, бо зроду не чув / Козацького плачу; застогнав широкий
- 154A 0029 Зареготався дід наш дужий, / Аж піна з уса потекла. / «Чи спиш, чи чуєш, брате Луже,
- 154A 0154 Ой приїхав Гамалія / Аж у ту Скутару, / Сидять брати-запорожці,
- 178A 0002 Розплелася густа коса / Аж до пояса, / Розкрилися перси-гори –
- 180A 0095 ----- / Летим. Дивлюся, аж світає, / Край неба палає,
- 180A 0159 В кризі ляжем спати, / Пошлем думу аж до Бога, / Його розпитати,
- 180A 0199 То я одпочину.. / Одпочину... Аж слухаю – / Загули кайдани
- 180A 0279 Кругом запалало, / Аж злякався я... «Ура! ура! / Ура!» – закричали.
- 180A 0289 «Вон видишь – палаты». / Штовхаюсь я; аж землячок, / Спасибі, признався,
- 180A 0311 Золотом облиті / Блюдолизи; аж ось і сам, / Високий, сердитий,
- 180A 0333 Пикаті, пузаті!.. / Аж потіють, та товпляться, / Щоб то ближче стати
- 180A 0360 Та меншого в пузо – / Аж загуло!.. А той собі / Ще меншого туза

- 180A 0396 Мов та швайка загострена, / Аж чудно дивиться. / І дзигарі тельнюють.
- 180A 0399 От я повертаюсь – / Аж кінь летить, копитами / Сkelю розбиває!
- 180A 0491 А я стояв, дивувався, / Та аж страшно стало. / Уже вбогі ворушились,
- 180A 0538 Косо поглядало. / Аж ось вони й одчинились. / Неначе з берлоги
- 180A 0542 Переносить ноги. / Та одутий, аж посинів, / Похмілля прокляте
- 180A 0567 Мов кошеня, такий чудний. / Я аж засміявся. / Він і почув, та як зикне –
- 199A 0193 Із віфліємської каплиці / Аж до всесвітньої столиці / Луна, гогочучи, неслась.
- 199A 0203 Шепочуться антипапи, / Аж стіни трясуться / Од шопоту. Кардинали,
- 199A 0211 Така сила... а м'ясива! / Аж здригнули мури, / Як згадали, що у Празі
- 199A 0235 Хто пішки, верхи на ослах – / Так аж кишить! Все на охоту, / Мов гад у ірій,
попсіша!
- 199A 0299 І, п'яні, Гуса проклинали, / Аж поки дзвони загули. / І світ настав... Ідуть молитися
- 199A 0302 Ченці за Гуса. З-за гори / Червоне сонце аж горить. / І сонце хоче подивиться,
- 199A 0351 І трапезували / І день і ніч, аж попухли. / Малою сім'єю
- 207A 0113 Як ударить, як ушкварить. / Аж у боки взявся. / «Чи так, чи не так,
- 207A 0328 Повис за плечима. / Аж зомліла, як узріла; / І старий заплакав,
- 207A 0442 Дідусь з бородою / Аж до колін. Ото гроші; / Якби догадався
- 207A 0611 Зрадив старий, мов маленький, / Аж за кобзу взявся, / Хотів вшкварить метелицю
- 221A 0194 Що дівували, дівували, / Аж поки мохом поросли. / -----
- 221A 0197 Я оце літала / Аж у Сибір та в одного / Декабриста вкрала
- 221A 0255 Та й тойді ж творилось! / Аж злішаю, як згадаю... / Батурин спалила,
- 221A 0270 Отойді-то було свято! / Аж пекло злякалось. / Матер Божа у Ржавиці
- 221A 0449 Поставили караули. / Ісправник аж просить, / Щоб нікого не пускали,
- 234A 0111 Я все оце міркувала, / Та аж сумно стало: / Одинокі зостарілись...
- 234A 0157 ----- / Аж три пари на radoшах / Кумів назбирали
- 234A 0168 У розкоші купається. / Аж ось чорноброва / Та молода, білолиця
- 234A 0315 Пішла Ганна. Благов старий, / А Марко аж плакав, / Щоб була вона за матір.
- 234A 0378 Провела небогу / Аж у поле, до могили, / І молила Бога,
- 234A 0399 Е, сором, сором, лепська мати!» / Аж зирк – і наймичка ввійшла / На двір. Побіг
стрічати
- 234A 0524 І став у порогу... / Аж злякався. Ганна шепче: / «Слава... слава Богу!
- 246A 0173 Понесе з росю / Мої думи аж до тебе!.. / Братньою сльозю
- 270A 0066 Цвітом білим, як сніг, білим! / Аж гай звеселила. / Зимою люде... Боже мій!
- 274A 0056 І на руках повиступала / Од стужі кров; аж струпом стала. / І довгі коси в реп'яхах
- 274A 0119 І на шатро мов позирав, / Аж поки хмари заступили. / -----
- 274A 0183 Та додому однесла – / Аж у Київ. Та вже дома / Без кадила, без кропила
- 274A 0198 А я думала, що й досі... / Аж уже немає. / Слухай лишень, скажу тобі,
- 274A 0252 Я ледве ступаю, / Вхожу в хату. Аж щось стогне, / Ніби умирає,–
- 274A 0322 За плечима. Щоб привчались... / Аж і сам приїхав. / Я до його кинулася,
- 014В 0016 ----- / А я... аж страшно, як згадаю. / Я сам пішов у москалі;
- 014В 0039 В село до дівчини вночі – / Аж тільки мати на печі, / Та й та, сердешна, умирає,
- 014В 0059 Пішов з ножем, не чув землі... / Аж панича вже одвезли / У школу в Київ. От як,
брате!
- 016В 0013 Верба похилилась; / Аж по воді розіслала / Зелені віти,
- 016В 0066 Гостей неситих налива... / А князь аж синій похожає, / Та сам несмілих наливає,
- 016В 0074 І так за днями день минає, / Мужичькі душі аж пишцять. / Судовики благають Бога...
- 016В 0130 І марне згинуть в самотині. / Аж страшно!.. А вона молилась / І жить у Господа
просилась,
- 016В 0255 Щоб чути і бачить – і не покарать. / Або вже аж надто долготерпеливий... / Минають
літа; люде гинуть,
- 016В 0264 Радіють люде, Бога просять... / Аж ось із Києва привозять / Княжну. Мов сонечко
зійшло
- 016В 0279 На світ виглядала / З того Києва. Аж поки / Побачила села
- 016В 0309 Та п'є, та гуляє / Аж у гаї... Бо в покоях / Дочка спочиває.
- 016В 0312 Гармидер, галас, гам у гаї, / Срамотні співи. Аж лящить / Жіночий регот. Завиває,
- 016В 0315 Реве хазяїн: – Будем пить, / Аж поки наша доня спить. / -----

- 016В 0319 І дивиться, як над горою / Червоний місяць аж горить, / З-за хмари тихо виступає.
016В 0375 Прокинулись вранці гості. / Аж бачать, що лихо, / Покинули свого князя
029В 0010 Іду я тихою ходою, / Дивлюсь – аж он передо мною / Неначе дива виринають,
037В 0012 Старії скорбнії літа... / Аж поки іменем Христа / Прийшли ксьондзи і запалили
038В 0038 Старий ударив в закаблуки, / Аж встала курява! Отак! / Та ще й приспівує козак:
038В 0052 ----- / Аж до Межигорського Спаса / Потанцював сивий.
038В 0056 І ввесь святий Київ. / Дотанцював аж до брами, / Крикнув: «Пугу! пугу!»
046В 0063 Та тут не такії, / Руді-руді, аж червоні, / А там голубії,
057В 0002 Не на Україні, а далеко, / Аж за Уралом, за Елеком, / Старий недобиток варнак
057В 0177 Його збиралась восени. / Аж гульк! Од матушки-цариці, / Таки із самої столиці,
066В 0005 Згадаю що чи що набачу. / То так утну, що аж заплачу. / І ніби сам перелечу
067В 0020 Попід чужим тином / Аж за Урал. Опинилось, / В пустині, в неволі...
074В 0013 Пішла по лісу косовиця. / Аж страх, аж жаль було дивиться. / Дуби і всякі дерева
074В 0013 Пішла по лісу косовиця. / Аж страх, аж жаль було дивиться. / Дуби і всякі дерева
076В 0114 І йде, ридаючи, до сина. / Аж тюпас, немов біжить. / А той, бугай собі здоровий,
076В 0117 У храміні своїй кедровій / Лежить, аж стогне, та лежить, / Кепкує з дурня. Аж
голосить,
076В 0118 Лежить, аж стогне, та лежить, / Кепкує з дурня. Аж голосить, / Аж плаче, бідний,
батька просить,
076В 0119 Кепкує з дурня. Аж голосить, / Аж плаче, бідний, батька просить, / Щоб та Фамар,
сестра, прийшла,
083В 0013 По шелягу за танець. / Кругом аж курява вставала. / Дівчата танцювали
083В 0138 Тими дівчатами. Дівчата / Аж понедужали за ним, / Такий хороший та багатий!
092В 0045 І тими очима, / Аж чорними – голубими, / І досі чаруєш
095В 0073 І жінку, кралю молодую, / Аж тричі, бідную, цілує. / І, розмовляючи, пішли
095В 0144 Палати глянуть, та й пішла / Аж до палат, під тином сіла / І ніч цілісіньку сиділа
095В 0201 Зареготалися псарі, / А пан червоний, аж горить, / Іде в світлицю до Марини,
095В 0208 Стара неначе одуріла. / Мороз лютує, аж скрипить, / Луна червона побіліла,
095В 0212 Щоб злого пана не збудить. / Аж глядь, палати зайнялись. / Пожар! пожар! І де
взялися
104В 0013 У воду кинувся, пливе, / Аж хвиля синяя реве. / І, ревучи, на той берег
111В 0007 Та наша славная країна... / Аж бачу, там тільки добро, / Де нас нема. В лиху годину
111В 0022 За мій талан. / Аж страх погано / У тім хорошому селі,
132В 0002 Ой пішла я у яр за водою, / Аж там милий гуляє з другою. / А другая тая,
137В 0015 З монастиря святого / У золоті, аж сяє, / Сам архімандрит вихожає,
153В 0079 І батькові в груди / Аж по обух вгородила. / -----
156В 0037 З москалями стали / Аж на милю – меж лавами / Понесли клейноди...
161В 0133 ----- / Богословом?! Аж страшно! / -----
161В 0177 Ні, старий мій чепуриться, / Аж бридко дивиться! / А Настуся з богословом
161В 0301 Обнімемось, поцілуємось, поберемося за рученьки / та й підем удвох собі аж у Київ.
Треба / завітчаться, – може, в останній раз, бо він казав,
161В 0403 Над ним не вкопали. / Аж жаль його. Був багатий, / І рідня і діти
175В 0040 Побігли хлопці рятовать. / Аж там панич несамовитий, / Недоліток, таке творить,
175В 0070 На шлях виїзжають, / Аж три тройки. І, звичайне, / Коло корчми стали
175В 0086 Несе з України / Аж у Сибір ланцюг-пута... / А ти будеш тут
175В 0111 Танці та музики – / Аж до півночі. Придане / Постіль пішли слати
185В 0020 Із москалів, а не дїждусь! / Мені, було, аж серце мліло, / Мій Боже милий! як
хотїлось,
185В 0051 (Бо, бачте, пари не найшов) / Аж до погибелі дійшов. / -----
187В 0007 Усе царі, а над собою / Аж деспоти – такі царі, / І на престолі і в неволі,
188В 0005 А іноді така печаль / Оступить душу, аж заплачу. / А ще до того, як побачу
200В 0051 Яюсь, задумавшись, пішла, / Та аж за царину зайшла / Та й бачить, що пасе ягнята
200В 0090 З книжками ходить та росте. / Сама аж ніби мо[ло]діє, / І генерал собі радіє,
200В 0100 Уже Петром і паничем, / І кучері аж по плече, / І висипався чорний ус,
200В 0180 У Київ їздила, молилась, / Аж у Почаєві була. / Чудовная не помогла,
200В 0183 Не помогла святая сила. / А ти аж плакала, молилась – / Та й занехаяла. Везла

- 200B 0192 Щось, ходя, шепче, сміючись. / Аж тиждень так собі нудила, / А потім трути розвела
 200B 0208 До генерала ідучи / Прощатись, люде. Аж гуде, / З усіх усюд народу йде,
 200B 0235 І поволік Петрусь кайдани / Аж у Сибір... / -----
 207B 0043 ----- / Мені аж страшно, як згадаю / Оту хатину край села!
 209B 0053 А ми браталися з ляхами! / Аж поки третій Сигизмонд / З проклятими його
 ксьондзами
 216B 0004 А іноді то ще й заплачу, / Таки аж надто. Не на мир / І на діла його дивившись,
 217B 0011 Цілує діда і дитя / Аж тричі весело цілує, / Прийма на руки, і годує,
 218B 0149 Та й поклонялися Пріапу. / Аж гульк!.. Іде святий Петро / Та, йдучи в Рим
 благовістити,
 218B 0232 ----- / Аж кишить / Невольника у Сіракузах
 218B 0248 Як Бога з неба виглядять / Свого сина, аж поки-то / Його в кайданах поженуть
 218B 0266 Вони, бач, кесаря хвалили / На всі лади, що аж остило / Самим їм дурня вихвалять,
 230B 0086 А я долину на Сибір, / Аж за Байкал; загляну в гори, / В вертепи темнії і в нори,
 242B 0005 Своім невольникам кайдани. / Аж гульк!.. Ізнову потекла / Мужницька кров! Кати
 вінчані,
 250B 0054 Широкою Тіверіаду, / І рада, аж сміється, рада / Що Йосип, сидячи, мовчав,
 250B 0076 І кинула кругом очима, / Аж іскри сипнули з очей. / А з добрих молодих плечей
 250B 0124 Далеко, високо сіяє, / Аж сліпить очі. Підняла / На той Фавор свої святис
 250B 0176 Марію тихо. Їй, небозі, / Аж дивно, чудно. Гость стояв / І ніби справді засіяв.
 250B 0348 Ніхто не бачив і не чув / Такого дива. Аж здрогнув / Святий тесляр. Мітла з востоку
 250B 0465 Та вовну з кужеля пряде. / Аж ось і сам старий іде / З ціпочком тихо попід тином:
 250B 0544 І веселенькі, і здорові, / Аж любо гля[ну]ть, як ідуть! / Отож воно, мале, взяло
 250B 0623 Зайшла благать благого Бога, / Щоб син її найшовсь. Аж глядь, / Межи раввінами
 дитина,
 250B 0659 Пішла тинятись попідтинню, / Аж поки, поки не дійшла / Аж до Голгофи.
 250B 0660 Аж поки, поки не дійшла / Аж до Голгофи. / Бо за сином
 250B 0675 На матір навіть не погляне / Та аж заплаче, дивлячись / На іудейську столицю.
 250B 0688 Як син той скорбний спочиває. / Аж ось і дівтора біжить / Із города. Його любили
 268B 0028 В світлицю-хату; опочий, / Бо ти аж надто вже втомилась, / Гріхи синовні несучи.
 270B 0004 А я глянув, подивився – / Та аж похилився... / Кому воно пиво носить?
 271B 0007 Зеленим покровом – / Аж сам собі дивується / На свою діброву...
 285B 0007 Душею-серцем неповинні, / Аж до самої домовини. / А меж людьми ж вони жили!
 292B 0010 Свою худобу та співає... / Аж ось лихий царя несе / З законами, з мечем, з катами,
 292B 0062 Ходив по храміні, ходив, / Аж поки, лобом неширокий, / В своїм гаремі одинокий,
 304B 0010 І виростуть; і без сокири / Аж зареве та загуде, / Козак безверхий упаде,

АЖЕЖ 1

- 200B 0056 Що я робитиму на світі? / Се ти, Петрусю?» – «Ажеж я». / «Ходім до мене, будем
 жити,

АЗБУКУ 1

- 016B 0176 І Богу молитись / І азбуку по кунштиках / Заходилась вчити.

АЙ 2

- 030A 0487 Сміються, жартують; / «Ай да баба! Ай да наши! / Кого не надують!»
 030A 0487 Сміються, жартують; / «Ай да баба! Ай да наши! / Кого не надують!»

АЙДА 2

- 046B 0084 І почорніє червоне поле... / – Айда в казарми! Айда в неволю! – / Неначе крикне хто
 надо мною.
 046B 0084 І почорніє червоне поле... / – Айда в казарми! Айда в неволю! – / Неначе крикне хто
 надо мною.

АКАФІСТ 2

- 234A 0441 «Треба буде / Акафіст наняти / Миколаєві святому

137В 0017 Сам архімандрит вихожає, / Акафіст читає, / Поклони покладає.

АКСАМИТИ 3

119В 0004 ----- / У золоті, в аксамиті, / Мов та квіточка укрита,

146В 0015 Буду добре жити, / У аксамиті ходити, / Меди-вина пити.–

212В 0024 Мені приснилось: ти вже мати, / Не в аксамиті, не в палатах / Твоє голоднеє дитя...

АКСАМИТНИХ 1

038В 0033 ----- / В червоних штанях аксамитних / Матнею улицю мете.

АКСАМИТОВІ 2

117В 0007 І нікого не любить, / Аксамитові жупани / Одинокій носить.

146В 0007 За плугом ходити, / Аксамитові жупани / На ріллі носити.

АКСАМИТОМ 1

038В 0014 Розвернулася весела, / Аксамитом шляхи стеле, / А єдвабном застилає

АЛЕ 3

036В 0003 За тебе марно я в чужому краю / Караюсь, мучуся... але не каюсь!.. / Люблю, як щиру, вірну дружину,

057В 0108 Всі люде бачать лихо, сину, / Але такого, мій єдиний, / Такого лютого ніхто,

200В 0201 Подумала чи то сказала. / Хотіла спати, але не спала, / І ждала світу, і дожить

АЛІЛУЯ 7

037В 0024 А ксьондз скаженим язиком / Кричить: «Те Deum! алілуя!..» / -----

125В 0040 Не спалено. Отам Швачка / Співа алілуя. / Хвалить Господа, веселий,

218В 0402 Не слухала і не ридала, / А алілуя подала / За матерями християнам.

283В 0005 Зневажаючи співаєм: / Алілуя! / -----

283В 0010 Научали б та співали: / Алілуя! / -----

283В 0015 І, скиглячи, возопили: / Алілуя! / -----

283В 0020 Співаючи, примовляєм: / Алілуя! / -----

АЛКІД 4

218В 0142 ----- / Тойді ж ото її Алкід, / Та ще гетери молодії,

218В 0161 І п'яний голий отой Фавн, / І син Алкід твій, і гетери – / Всі, всі упали до землі

218В 0185 У катакомби. І єдиний / Твій син Алкід пішов за ними / І за апостолом святим,

218В 0204 В кайданах одвезли. І син / Алкід, твоя дитина, / Єдина твоя родина,

АЛКІДА 2

218В 0120 Святий огонь. Радіє мати: / В Алкіда син її росте, / Росте, лицяються гетери

218В 0190 На шлях із гаю виглядати / Свого Алкіда. Ні, нема. / Уже й не буде. Ти сама

АЛКІДОВА 1

218В 0345 А поки що з матерями / Алкідова мати / Пішла його зострінуги,

АЛЛАХ 1

050В 0152 А вас, письменних, треба б бити, / Щоб не кричали: «Ах! аллах! / Не варт, не варт на світі жити!»

АЛМАЗ 1

215В 0013 В багно погане заховали / Алмаз мій чистий, дорогий, / Мою колись святую душу!

АЛМАЗОМ 1

214В 0003 Музика плаче, завиває; / Алмазом добрим, дорогим / Сіяють очі молодії;

АЛЬБАНО 1

218В 0502 Тихо, тихо віє / Із-за Тібра, із Альбано / Вітер понад Римом.

АЛЬТА 4

020А 0110 Червоною гадюкою / Несе Альта вісти, / Щоб летіли круки з поля

024А 0082 Червоною гадиною / Несе Альта вісти, / Щоб летіли круки з поля

061А 1152 Нема журбу з ким поділить. / І Альта плаче: «Тяжко жити! / Я сохну, сохну... Де Тарас?

029В 0111 Трибратні давні могили вкрили. / З Трубайлом Альта меж осокою / Зійшлись, з'єднались, мов брат з сестрою.

АЛЬТУ 1

061А 1255 Страшно тобі буде, хоч ти й бачив Рось, / І Альту, і Сену, і там розлилось, / Не знать за що, крові широкее море.

АМІНЬ 6

266А 0008 Розбивають серце наше / І співають амінь, / Амінь всьому веселому

266А 0009 І співають амінь, / Амінь всьому веселому / Однині довіка,

218В 0088 Те слово, божеє кадило, / Кадило істини. Амінь. / -----

247В 0010 ----- / Амінь тобі, великий муже! / Великий, славний! та не дуже..

247В 0015 То не купав би я в калюжі / Тебе преславного. Амінь. / -----

250В 0746 Сумуючи, у бур'яні / Умерла з голоду. Амінь. / -----

АМОН 3

076В 0099 Була дочка в його Фамар / І син Амон. І се не диво. / Бувають діти і в святих,

076В 0102 Та не такі, як у простих, / А ось які. Амон щасливий, / Вродливий первенець його!

076В 0129 Опріснок братові. За руку / Амон бере її, веде / У темну храмину, кладе

АМОНЕ 1

076В 0134 Кричить до брата: – Схаменись, / Амоне, брате мій лукавий! / Єдиний брате мій! Я! Я!

АМФОР 1

218В 0258 Співають гімн і курять дим / З кадил і амфор. І з собором / Іде сам кесар. Перед ним

АМФОРИ 1

218В 0168 Чертоги пурпуром і златом, / Куряться амфори. Дівчата / Трохи не голії стоять

АНАФАНА 1

076В 0093 Заплакав трохи, одурив / Псалмом старого Анафана... / І, знов веселий, знову п'яний,

АНГЕЛ 1

250В 0575 Та мати дивиться і плаче / Тихенько-тихо. Ангел спить, / То щоб його-то не збудить.

АНГЕЛИ 3

161В 0190 Одно на другого. / Отак ангели святії / Дивляться на Бога,

274В 0008 А чистих серцем? Коло їх / Постав ти ангели свої, / Щоб чистоту їх соблюли.

275В 0008 А чистих серцем? Коло їх / Постави ангели свої / І чистоту їх соблюди.

АНГЕЛОМ 2

184В 0006 І стане ясно перед ним / Надія ангелом святим, / І зоря, молодість його,

205В 0036 Ти, присносуший, всюди з нами / Витаєш ангелом святим. / Ти, любий друже, заговориш

АНГЕЛЯТОЧОК 1

095В 0065 І має двоє діточок, / Як ангеляточок. / Дивітись, вийшла погуляти,

АНІ 23

- 061A 1280 Мов вимерли люде. / Ані півня, ні собаки: / Тільки із-за гаю
 061A 1692 Тече кров у воду. / Ні каліка, ані старий, / Ні мала дитина
 114A 0163 Не знає, як треба на сім світі жить. / Думала – ні люди, ані домовина / З Петром не розрізнять... Уміла любить.
 234A 0090 Сіяло сонце, в небесах / Ані хмариночки, та тихо, / Та люблю, як у раї.
 250A 0096 І все те бачив, і все знаю. / Нема ні пекла, ані раю. / Немає й Бога, тільки я!
 250A 0153 Од слова до слова, / Не минайте ані титли, / Ніже тії коми,
 264A 0009 Засушать та й кинуть. / Ані літа молодії, / Повиті красою,
 264A 0013 Умиті сльозою, / Ані серце твоє тихе, / Добреє дівоче
 006В 0028 Та не дав мені Бог / Ані щастя, ні долі. / Тільки дав мені Бог
 006В 0033 В самотині дівочій. / Ані братика я, / Ні сестрички не знала,
 050В 0249 Все, – каже, – од Бога. / Ані охне, ні заплаче, / Неначе дитина.
 057В 0055 Ввесь похолону, неживий / Стою, бувало. Ані кара, / Ні муки, кайдани,
 057В 0104 Пропало! Все добро пропало! / Ані щетинки не осталося. / Пропав і я, та не в шинку,
 057В 0138 Знаю тільки, що тверезий. / Бо вже ані вина, / Ні меди, ні оковита
 095В 0026 Чого я турбуюсь? / Ані злого, ні доброго / Я вже не почую.
 191В 0012 Прощай же, друже! Ні хвали, / Ані ганьби я не сплітаю / Твоїй пустині; в іншим кр[аю],
 250В 0041 А він і оком не мигне / І думас: – Ані родини! / Ані хатиночки нема,
 250В 0042 І думас: – Ані родини! / Ані хатиночки нема, / Одна-однісінька!.. Хіба...
 250В 0263 На брак окрадений! Не чуть, / Не чуть ані його, ані Месії, / А люде ждуть чогось і ждуть,
 250В 0263 На брак окрадений! Не чуть, / Не чуть ані його, ані Месії, / А люде ждуть чогось і ждуть,
 250В 0598 І вчилися вкупочці. Ніколи / Ані пограється з дітьми, / Ані побігає; самий,
 250В 0599 Ані пограється з дітьми, / Ані побігає; самий, / Один-однісінький, бувало,
 295В 0006 Нема з ким тихо розмовляти, / Ані порадитись. Нема, / Анікогісінько нема!

АНИКОГІСІНЬКО 1

- 295В 0007 Ані порадитись. Нема, / Анікогісінько нема! / Сиди ж один, поки надія

АНИКОГО 1

- 057В 0258 Та ласкавий... Було тобі / Ніже анікого / Не зачепить, ніже ділом,

АНИТЕЛЕНЬ 2

- 061A 1109 Громада – ніби нежива, / Анітелень... Поміж возами / Попи з кропилами пішли;
 180A 0342 Ніби без'язики – / Анітелень. Цар цвенькає; / А диво-цариця,

АНТИПАПИ 1

- 199A 0202 З римськими ченцями, / Шепочуться антипапи, / Аж стіни трясуться

АНУ 4

- 061A 0960 ----- / Ну, та дарма; утни ще яку-небудь. Ану лишень про / батька Максима ушквар.
 061A 1785 «Добре, брате, сй же богу!» / «Ану ти, Максиме!» / «Постривай лиш!»
 061A 2307 Пийте, поки п'ється, бийте, поки б'ється! – / Залізник гукає.– Ану, навісний, / Ушквар нам що-небудь, нехай земля гнеться,
 221A 0432 От де нам пожива буде! / Ану, заспіваєм! / Проби ради...

АНУМО 1

- 207A 0217 А сіяти треба, – старий промовляє / Нібито до себе.– Анумо вставать, / До вечерні, може, ще пошкандибаю.

АНУТЕ 7

- 055A 0034 Дніпра гирло затопило, / «Ануде, хлоп'ята, / На байдаки! Море грас –
 061A 0540 «Лжеш, собако! Признавайся! / Ануде, панове, / Батогами!»

061A 1051 Отак! Отак! Добре, хлопці! / Ануте, хлоп'ята, / Ушкваримо!»
 114A 0308 Піду в клуню на солону. / Ануте, напилась! / Наша, наша придалась!
 207A 0091 Лишень сюда, та йдіть обос... / Ануте, діти, отакої!» / І вшкварив по струнах.
 207A 0110 І вечерять наварив». / «Ануте, діти, отакої!» – / І старий піднявся,
 083B 0016 І парубки...– Уже й кінець! / Ануте іншу! – Та й це добра! – / І знову ліри заревли,

АПОЛЛОНА 2

076B 0001 ----- / Старенька сестро Аполлона, / Якби ви часом хоч на час
 076B 0223 З цими поганцями? Скажи, / Найкраща сестро Аполлона, / Навчи, голубко, поможи

АПОСТОЛ 4

218B 0153 І одпочити.– Благо вам! – / Сказав апостол утомлений / І оргію благословив.
 218B 0370 Не неофіт новий, / А апостол великого / Христового слова.
 218B 0406 На неофітах. А твій син, / Єдиний твій! Апостол новий, / Перехрестившись,
 возгласив:
 301B 0004 Дивуєшся, чому не йде / Апостол правди і науки! / -----

АПОСТОЛА 6

246A 0116 Як ті жиди. Ми по закону!.. / По закону апостола / Ви любите брата!
 057B 0251 Та ще й прочитає / Апостола серед церкви. / Вивчився читати
 218B 0165 До себе в терми на вечерю / Того апостола... / -----
 218B 0176 Сивобородого. І слово / Із уст апостола святого / Драгим елеєм потекло.
 218B 0201 Стремглав повісили святого / Того апостола Петра. / А неофітів в Сіракузи
 250B 0269 І од людей його? Нічого, / Ніже апостола того, / Тепер не жди. Тесляр убогий

АПОСТОЛИ 1

218B 0141 По всій невольничій землі / Твої апостоли святії. / -----

АПОСТОЛІВ 1

199A 0126 За нас розп'ятого на дереві, / І всіх апостолів святих, / Петра і Павла особливе,

АПОСТОЛОМ 4

218B 0181 Поникла радостним челом / Перед апостолом. І встала, / І всі за нею повставали,
 218B 0183 І всі за нею повставали, / І за апостолом пішли / У катакомби. І єдиний
 218B 0186 Твій син Алкід пішов за ними / І за апостолом святим, / За тим учителем своїм.
 250B 0206 І помолилася Марія / Перед апостолом. / -----

АПОСТОЛЬСЬКИМ 1

199A 0090 Народ замучений мовчить, / І на апостольським престолі / Чернець годований сидить.

АПОСТОЛЬСЬКОЇ 1

303B 0020 А то два ліхтаря горять / Коло апостольської брами. / Я схаменувся, оснівсь

АППІЄВИМ 1

218B 0145 Та козлоногий п'яний дід / Над самим Аппієвим шляхом / У гаї гарно роздяглись,

АРАЛУ 2

074B 0020 І стала тьма, і од Уралу / Та до Тингиза, до Аралу / Кипіла в озерах вода,
 090B 0006 Що діяти? Уже й гуляю / По цім Аралу; і пишу. / Віршую нищечком, грішу.

АРЕНА 2

218B 0455 Другий день / Реве арена. На арені / Лідійський золотий пісок
 218B 0464 Гуртом в різницю привела. / Арена звірем заревла. / А син твій гордо на арену,

АРЕНДУ 1

218В 0307 Кому чи чином, чи грошима, / Кому [в] аренду Палестину, / Байстрятам дещо. А кому

АРЕНІ 1

218В 0455 Другий день / Реве арена. На арені / Лідійський золотий пісок

АРЕНУ 1

218В 0465 Арена звірем заревла. / А син твій гордо на арену, / Псалом співаючи, ступив.

АРЕСТАНТИ 1

175В 0062 А попід корчмою / Сидять в путах арестанти. / Трохи одпочити

АРІЮ 1

200В 0144 Гуляв собі пренеповинний / В саду та арію якусь / Мугикав стиха. Більш нічого

АРКУШ 1

046В 0006 Таке убоге – та й куплю / Паперу аркуш. І зроблю / Маленьку книжечку. Хрестами

АРМІЇ 1

014В 0068 Його до нас перевели / Із армії чи що? / -----

АРМЯНИ 1

200В 0031 Ні, я не плачу...» – «Знаєш, Маню, / У городі тепер армяни, / Купи собі, мамуню, шаль».

АРХІЄРЕЙ 1

250В 0671 Сіє в золотім вісоні / Ізраїльський архієрей! / Романський золотий плебей!

АРХІМАНДРИТ 2

137В 0016 У золоті, аж сяє, / Сам архімандрит вихожає, / Акафіст читає,
137В 0032 Земніє поклони. / Молебствіє архімандрит / Сам на горі править,

АРХІМЕД 1

289В 0001 ----- / І Архімед, і Галілей / Вина й не бачили. Єлей

АРХІСТРАТИГ 1

200В 0175 Украдений твоїм Петрусем? / Хіба архістратиг? Та й той / Не встереже тепер. Боюся,

АРХІСТРАТИГА 1

061А 1157 І душі праведних, і сила / Архістратиґа Михаїла. / Не за горами кари час.

АРШИН 1

173А 0137 А у вдови один син, / Та й той якраз під аршин. / -----

АСКОЧЕНСЬКИЙ 1

282В 0003 Не плачте, сироти, вдовиці, / А ти, Аскоченський, восплач / Воутріє на тяжкий глас.

АСПИДЕ 1

180А 0439 Царю проклятий, лукавий, / Аспиде неситий! / Що ти зробив з козаками?

АТТІЛУ 1

199А 0240 Мов сарацина воювать / Або великого Аттілу! / -----

АУЛ 1

292В 0054 Самодержавця. А Саул / Бере і город і аул, / Бере дівча, бере ягницю,

АФІНИ 1

218В 0356 Ходила благати / У Афіни Юпітера. / Дурна, більш нічого! –

АХ 1

050В 0152 А вас, письменних, треба б бити, / Щоб не кричали: «Ах! аллах! / Не варт, не варт на світі жити!»

АЧ 3

221А 0223 Уже й запишались. / Ач, яка вельможна пава... / -----

234А 0143 Бери ж лишень та сповивай... / Ач яке, нівроку! / Неси ж в хату, а я верхи

292В 0051 Та промовляли, що й вони / Таки не дурні. Ач якого / Собі ми виблагали в Бога

Б 198

- 010A 0071 За синім би морем милого знайшла; / Живого б любила, другу б задушила, / А до неживого у яму б лягла.
- 010A 0071 За синім би морем милого знайшла; / Живого б любила, другу б задушила, / А до неживого у яму б лягла.
- 010A 0072 Живого б любила, другу б задушила, / А до неживого у яму б лягла. / Не так серце любить, щоб з ким поділитися,
- 018A 0005 Хоч з гори та в воду. / Утопився б молоденький, / Щоб не нудить світом,
- 018A 0007 Щоб не нудить світом, / Утопився б – тяжко жити, / А нема де дітись.
- 030A 0009 А дівчина гине... / Якби сама, ще б нічого, / А то й стара мати,
- 030A 0113 Чи то ж і не буде? / Пішла б в садок поплакати, / Так дивляться люде.
- 030A 0186 Якби знала, до схід сонця / Була б утопила... / Здалась тоді б ти гадині,
- 030A 0187 Була б утопила... / Здалась тоді б ти гадині, / Тепер – москалеві...
- 030A 0249 Не розкажуй, голубонько! / Де б не заховали, / Щоб грішної на сім світі
- 030A 0357 Привітає сина? / З ним забула б чорнобрива / Шляхи, піски, горе;
- 030A 0440 (Світить, та не гріє) – / Люде б сонце заступили, / Якби мали силу,
- 030A 0503 Де-де позіхає; / Ще б плакала Катерина, / Та сліз більш немає.
- 045A 0077 Співа на могилі, з морем розмовля,– / На божєє слово вони б насміялись, / Дурним би назвали, од себе б прогнали.
- 045A 0078 На божєє слово вони б насміялись, / Дурним би назвали, од себе б прогнали. / Нехай понад морем, сказали б, гуля!
- 045A 0079 Дурним би назвали, од себе б прогнали. / Нехай понад морем, сказали б, гуля! / -----
- 047A 0026 Якби знала, що покине – / Було б не любила; / Якби знала, що загине –
- 047A 0028 Якби знала, що загине – / Було б не пустила; / Якби знала – не ходила б
- 047A 0029 Було б не пустила; / Якби знала – не ходила б / Пізно за водою,
- 047A 0031 Пізно за водою, / Не стояла б до півночі / З милим під вербою.
- 047A 0128 Серце не навчити! / Пішла б же я утопилась – / Жаль душу згубити...
- 047A 0155 Вип'єш – біжи, якомога; / Що б там не кричало, / Не оглянься, поки станеш
- 052A 0069 Жити з ворогами! / Поборовся б і я, може, / Якби малось сили;
- 057A 0012 Не винесли в море, не розмили в полі? / Не питали б люди, що в мене болять, / Не питали б, за що проклинаю долю,
- 057A 0013 Не питали б люди, що в мене болять, / Не питали б, за що проклинаю долю, / Чого нуду світом? «Нічого робить»,–
- 057A 0015 Чого нуду світом? «Нічого робить»,– / Не сказали б на сміх... / -----
- 061A 0059 Та не так і світить, / Отак, – каже, – було б треба...» / Що маєш робити?
- 061A 0251 При лихій годині, / Давно б досі заховали / В снігу на чужині;
- 061A 0253 В снігу на чужині; / Заховали б та й сказали: / «Так... якесь ледащо...»
- 061A 0377 Чому не осталося, чому не вітало? / Легше було б сльози, журбу вилити. / Люди одібрали, бо їм було мало.
- 061A 0472 «Не Бог, а ми. Признавайся!» / «Нашо б мав ховати, / Якби жива? Нехай. Боже,
- 061A 0832 Що ви будували, де ви панували! / Заплакали б тяжко, бо ви б не пізнали / Козацької слави убогих руїн.
- 061A 0832 Що ви будували, де ви панували! / Заплакали б тяжко, бо ви б не пізнали / Козацької слави убогих руїн.
- 061A 0957 Добре погуляєм! Правду старий співа, як не бреше. / А що б то з його за кобзар був, якби не волох! / -----
- 061A 1097 Якби таки молодий, молодий, / Хоч по хаті б поводив, поводив. / Страх мені не хочеться
- 061A 1103 Бач, розходилися! А ти, / Стара собако, де б молиться, / Верзеш тут погань. От чорти!» –
- 061A 1544 Того ж батька, такі ж діти – / Жити б та брататься. / Ні, не вмiли, не хотiли,
- 061A 1553 Сказали, і сталося. / Все б, здається; ні, на кару / Сироти осталися.
- 061A 1631 А мати нездужа, / А то й вона б». / «Добре, хлопче.

- 061A 1795 Тяжко-важко плаче, / Як дитина. Чого б, бачся? / В червонім жупані,
 061A 2003 Що побачу знову,- / Вдвоє, втрое б витерпіла / За єдине слово!
 061A 2021 Занапастить душу. / Якби не він, може б... може, / І занапастила.
 061A 2237 Була не втопила? / Менше б гріха: ви б умерли / Не католиками;
 061A 2237 Була не втопила? / Менше б гріха: ви б умерли / Не католиками;
 061A 2402 Чом мене не вбила? / Нехай вони б поховали, / А то я ховаю».
 061A 2426 І мені те буде. / І мене вб'ють... коли б швидче! / Та хто поховас?
 114A 0081 Ударив по рваних. / «Що б вам заграць? Постривайте... / Черницю Мар'яну
 114A 0364 Чом у мене коней вороних нема? / Не питала б мати, де ходиш гуляти, / З ким коли
 стояла. Питала б сама,
 114A 0365 Не питала б мати, де ходиш гуляти, / З ким коли стояла. Питала б сама, / Сама
 свого серця; дала б йому волю
 114A 0366 З ким коли стояла. Питала б сама, / Сама свого серця; дала б йому волю / Любить,
 кого знає. Я б тебе сховав
 114A 0367 Сама свого серця; дала б йому волю / Любить, кого знає. Я б тебе сховав / Далеко!
 далеко! щоб ніхто не знав,
 169A 0027 Якби була знала, / У колиці б задушила, / Під серцем приспала.
 169A 0053 Якби-то найшли те, що там схоронили, / Не плакали б діти, мати не журилась. / -----
 171A 0047 Підростуть гетьмани, / Помолившись, і я б заснув... / Так думи прокляті
 173A 0059 Слухняная доля? / Ох, якби то... Вміла б мати / З німецького поля
 196A 0023 Та й продасть в різницю / Москалеві. Це б то, бачиш, / Лепта удовиці
 207A 0082 Старий міркує, розмовляє.- / І треба б,- каже,- й трохи шкода. / А треба буде;
 два-три года
 207A 0105 Од віку до віку / Я любила б чоловіка! / Ой гоп, заходивсь,
 207A 0148 Возьмем за дитину?» / Тебе б то це. «Добре,- каже / Покойна Марина,-
 207A 0274 Чому я не знала? / Була б тебе не любила / І не цілувала...
 221A 0008 Як той розкопуватимуть льох. / Коли б вже швидче розкопали, / Тойді б у рай нас
 повпускали,
 221A 0009 Коли б вже швидче розкопали, / Тойді б у рай нас повпускали, / Бо так сказав
 Петрові Бог:
 221A 0046 Й рушники вже ткались. / От-от була б подавала, / Та лихо зостріло!
 221A 0239 ----- / Упилася б ти без мене / З своїми ксьондзами?
 221A 0244 А про тебе, щебетухо, / І досі б стояла. / А з вольними козаками
 221A 0309 Льохом поспішають. / Трошки, трошки б підждали, / І церква б упала...
 221A 0310 Трошки, трошки б підждали, / І церква б упала... / Тойді б разом дві руїни
 221A 0311 І церква б упала... / Тойді б разом дві руїни / В «Пчеле» описали...
 221A 0465 Якби в форменних, то добре: / Вони б ще здалися... / Засміялись... А ісправник
 234A 0094 Як звір у темнім гаї. / В такім раї, чого б, бачся, / Старим сумувати?
 234A 0265 У наймички. А наймичка / До царівни б рада / Слать старости: «Треба Марка
 234A 0409 Одній умирати! / Коли б Марка діждатися... / Так щось тяжко стало!»
 234A 0476 Що діждуся, що побачу, / То ще б підждала!» / -----
 246A 0088 Якби ви з нами подружили, / Багато б дечому навчились! / У нас же й світа, як
 на те -
 250A 0057 Щоб там і здихали, де ви поросли! / Не плакали б діти, мати б не ридала, / Не чули б
 у Бога вашої хули.
 250A 0057 Щоб там і здихали, де ви поросли! / Не плакали б діти, мати б не ридала, / Не чули б
 у Бога вашої хули.
 250A 0058 Не плакали б діти, мати б не ридала, / Не чули б у Бога вашої хули. / І сонце не
 гріло б смердячого гною
 250A 0059 Не чули б у Бога вашої хули. / І сонце не гріло б смердячого гною / На чистій,
 широкій, на вольній землі.
 250A 0061 На чистій, широкій, на вольній землі. / І люди б не знали, що ви за орли, / І не
 покивали б на вас головою.
 250A 0062 І люди б не знали, що ви за орли, / І не покивали б на вас головою. / Схаменіться!
 будьте люди,
 256A 0005 А все-таки лихо. / Нащо б, бачся, те згадувать, / Що давно минуло,

- 258A 0181 Перед ними стане. / Хто б спас мене од лукавих / І діючих злая?
258A 0184 Якби не Бог поміг мені, / То душа б живая / Во тьмі ада потонула,
274A 0073 А як стала стара баба, / Цілували б, була б рада». / -----
274A 0073 А як стала стара баба, / Цілували б, була б рада». / -----
274A 0163 Не йде прокляте бісеня! / А то дала б тобі напитися / З моєї чистої криниці...
274A 0192 І не соромлюся людей. / Коли б мені отих дітей / Найти де-небудь! Ти не знаєш,
274A 0214 Що я була крепачкою, / А то б утопилась, / Було б легше. От, набачив,
274A 0215 А то б утопилась, / Було б легше. От, набачив, / Та й бере в покої,
274A 0282 Якби таку суку / Тобі дочку. Що б зробив? / -----
016B 0236 Тебе, єдиную свою... / І Господа б благословляла / За долю добрую твою.
016B 0251 Щоб ще хоч годочок хлібець не рожав. / Тойді б і в Парижі, і іншому краї / Наш брат хуторянин себе показав.
016B 0253 Наш брат хуторянин себе показав. / А Бог куняє. Бо се було б диво, / Щоб чути і бачить – і не покарати.
016B 0270 Тільки смутна, невесела... / Чого б сумувати? / Або, може, вже такою
026B 0048 Умер би, орючи на ниві, / Нічого б на світі не знав. / Не був би в світі юродивим.
028B 0017 Отже таки й на чужині. / Хотілося б... Та й то для того, / Щоб не робили москалі
028B 0024 Та й більш нічого. Так-то, люде, / Хотілося б. Та що й гадать... / Нащо вже й Бога турбовать,
033B 0009 Полтаву достати. / Ой пожали б, якби були / Одностайне стали
033B 0013 Гетьмана єднали. / Не стрімили б списи в стрісі / У Петра у свата.
033B 0015 У Петра у свата. / Не втікали б із Хортиці / Славні небожата,
033B 0019 Полковник поганій... / Не плакала б Матер Божа / В Криму за Україну.
033B 0044 Історію-правду, то перелякати / Саме б пекло можна. А Данта старого / Полупанком нашим можна здивувати.
037B 0028 Нас порізнили, розвели, / А ми б і досі так жили. / Подай же руку козакові
038B 0030 Нема голій школі волі, / А то б догодила... / Кого ж то там з музикою
041B 0009 Діла осудять на землі? / Коли б ті діти не росли, / Тебе, святого, не гнівили,
042B 0008 Якби кайдани перегризти, / То гриз потроху б. Так не ті, / Не ті їх ковали кували,
050B 0081 Старців годували! / «Коли гниє, то продали б, / Адже ж у їх діти!...»
050B 0091 Які вельможі просвіщенні: / То і не жаль було б; чи так? / А то сірісінський сіряк
050B 0112 «Шкода, шкода! Якби знаття, / Копійчину б дбати, / То все б таки не так воно...
050B 0113 Копійчину б дбати, / То все б таки не так воно... / А що пак, Максиме!
050B 0151 Творяться нишком на сім світі! / А вас, письменних, треба б бити, / Щоб не кричали: «Ах! аллах!
057B 0125 О Боже мій милий! / Хотілося б жить на світі, / Та ба! Треба вчитись,
072B 0008 Там би мене привітали, / Зраділи б старому; / Там би я спочив хоч мало,
076B 0005 Та, як бувало во дні они, / Возвисили б свій божий глас / До оди пишно-чепурної,
076B 0007 До оди пишно-чепурної, / Та й заходилися б обоє / Царів абощо воспівать.
076B 0013 Та паничі, та покритки. / Хотілося б зогнать оскому / На коронованих главах,
076B 0019 Скубуть і патрають, то, може, / І ми б подержали в руках / Святопомазану чуприну.
082B 0019 Та щось такеє розмовляли. / Я думав, де б того добра, / Письмо чи матір, взять на світі.
088B 0001 ----- / Ну що б, здавалося, слова... / Слова та голос – більш нічого.
094B 0002 Якби зустрілися ми знову, / Чи ти злякалася б, чи ні? / Якеє тихеє ти слово
094B 0004 Якеє тихеє ти слово / Тойді б промовила мені? / Ніякого. І не пізнала б.
094B 0005 Тойді б промовила мені? / Ніякого. І не пізнала б. / А може б, потім нагадала,
094B 0006 Ніякого. І не пізнала б. / А може б, потім нагадала, / Сказавши: снилося дурній.
095B 0003 Оцю Марину я ношу. / Давно б списать несамовиту, / Так що ж? Сказали б, що брешу,
095B 0004 Давно б списать несамовиту, / Так що ж? Сказали б, що брешу, / Що на панів, бачиш, сердитий,
095B 0008 Про їх собачії звичаї... / Сказали б просто – дурень лас / За те, що сам крепак,
095B 0284 ----- / Хоча б намисто було взять, / Оце б повисилась... От бачиш,
095B 0285 Хоча б намисто було взять, / Оце б повисилась... От бачиш, / Тепер і шкода... хоч топись!

- 103В 0013 Республіку зробіть! / І все б, здавалося? А ні, / Щоб не толочили пашні...
- 103В 0015 Щоб не толочили пашні... / Воно було б не диво, / Якби хто інший на тій ниві
- 111В 0020 Що ти зарані спать лягла, / А то б ти Бога прокляла / За мій талан.
- 111В 0060 І люде веселі. / Воно б, може, так і сталось, / Якби не осталось
- 116В 0002 Якби мені черевики, / То пішла б я на музики... / Горенько моє!
- 129В 0025 Нема того в світі, / Чого б мені не зробити / Для цієї Катерини
- 136В 0015 Бодай була не кохалась. / Легше було б самій жити, / Як з тобою в світі битись.
- 137В 0057 Що ви мені учинили, / А ще б краще ви зробили, / Якби замість старого
- 145В 0002 Якби мені, мамо, намисто, / То пішла б [я] завтра на місто, / А на місті, мамо, на місті
- 146В 0035 Ні з ким пожуритись. / Треба було б молодому, / Треба б одружитись.
- 146В 0036 Треба було б молодому, / Треба б одружитись. / Минулися молодії
- 149В 0020 Вони з холери повмирали, / А то б хоч клаптик переслили / Того паперу
- 153В 0062 До студента на улицю. / І де б утікати, / А вони – звичайне, діти –
- 158В 0047 Що ж діяти маю? / Треба б вмерти. Так надія, / Брате, не вмирає.
- 161В 0073 Якби пустили на музики, / То я б кісники заплела, / Наділа б жовті черевики,
- 161В 0074 То я б кісники заплела, / Наділа б жовті черевики, / Червону б юпку одягла,
- 161В 0075 Наділа б жовті черевики, / Червону б юпку одягла, / Заквітчала б барвінком коси...
- 161В 0076 Червону б юпку одягла, / Заквітчала б барвінком коси... / -----
- 161В 0078 Стривай, стривай, простоволоса! / Дурненька, де б же ти взяла / Того барвінку заквітчатись?
- 161В 0107 Ні, трохи треба подождать. / Воно б то так! Та от що, брате: / Літа не ждуть! літа летять,
- 161В 0121 Соколинні, / Полетіла б я за милим, / За дружиною.
- 161В 0123 За дружиною. / Полетіла б у діброву, / У зелений гай,
- 161В 0125 У зелений гай, / Полетіла б, чорноброва, / За тихий Дунай»
- 161В 0289 ----- / Та годі вам уже з тим намистом. Ішли б швидше / до отця Хоми та порадилися, от що!
- 183В 0014 А якби було сказало, / То я б не любила, / Може, була б до криниці
- 183В 0015 То я б не любила, / Може, була б до криниці / У гай не ходила,
- 185В 0009 Та й ждять не маю од кого. / Бо вже б, здавалося, пора: / Либонь, уже десяте літо,
- 187В 0030 Та чарки в руки не дають / Або ножа, а то б зарані / Гарненько з лиха б напились,
- 187В 0031 Або ножа, а то б зарані / Гарненько з лиха б напились, / А потім з жалю заридали
- 198В 0009 Та не виліз в люде. / Лучше було б не родити / Або утопити,
- 198В 0032 Понад Дніпром у темнім гаї / Гуляли б, поки не смеркає, / Поки мир божий не засне,
- 198В 0037 Туман на лан не прожене. / Ми б подивились, помолились / І розмовляючи пішли б
- 198В 0038 Ми б подивились, помолились / І розмовляючи пішли б / Вечеряти в свою хатину.
- 200В 0083 Матуся горенько твоє, / Чи оддала б за генерала / Дитя єдине своє?
- 200В 0085 Дитя єдине своє? / Не оддала б... А втім, не знаю... / Бо всякі матері бувають.
- 200В 0131 Хотілось жити, молодій! / Хотілося б... Густенька каша, / Та каша, баче, та не наша,
- 205В 0023 Поки їх в саж не засадили. / Якби не те, то, певне, б пас / Свинар в толоці. Кляті! кляті!
- 207В 0003 Де люде плачуть живучи, / То ви б елегій не творили / Та марне Бога б не хвалили,
- 207В 0004 То ви б елегій не творили / Та марне Бога б не хвалили, / На наші сльози сміючись.
- 207В 0012 Чи єсть у Бога люте зло! / Що б у тій хаті не жило? / А хату расм називають!
- 207В 0056 (Бо без твоєї, Боже, волі / Ми б не нудились в раї голі). / А може, й сам на небесі
- 209В 0005 Що й я таки Бога колись-то хвалив! / Шукаю, шукаю... Господи, б хотілось / Згадать хоть що-небудь! Та оце й наткну[в]сь
- 247В 0004 Та на замчище подив[ив]сь! / Упився б! здорово упився! / І препрославлений козачий
- 247В 0007 Розумний батьку!.. і в смердячій / Жидівській хаті б похмелився / Або б в калюжі утопивсь,
- 247В 0008 Жидівській хаті б похмелився / Або б в калюжі утопивсь, / В багні свинячім.
- 250В 0247 Пречистій їй не дав ти руку, / Рабами б бідніє раби / І досі мерли би. О муко!
- 250В 0275 Що на розпуття не прогнав. / А то б цеглиною убили – / Якби не вкрив, не захищав!
- 250В 0415 Цариця сіла на ослицю, / То слава б стала про царицю / І про великую ослицю
- 250В 0515 У тій криниці. Горе нам / Було б, іскупленним рабам! / Дитина б тая виростала

- 250В 0516 Було б, іскупленим рабам! / Дитина б тая виростала / Без матері, і ми б не знали
 250В 0517 Дитина б тая виростала / Без матері, і ми б не знали / І досі правди на землі!
 250В 0589 Півкопи тую на буквар. / Сама б учила, так не знала ж / Вона письма того. Взяла
 276В 0011 Каблучку заходивсь плести, / На шию б то. Коли погляне, / У холодочку під платаном
 283В 0006 ----- / Якби не ти, ми б любились, / Кохалися б та дружились,
 283В 0007 Якби не ти, ми б любились, / Кохалися б та дружились, / Та діточок виростали,
 283В 0009 Та діточок виростали, / Научали б та співали: / Алілуя!
 292В 0105 З того лукавого Давида, / То, мов гадюку б, розтоптав / І ядовитую б розтер
 292В 0106 То, мов гадюку б, розтоптав / І ядовитую б розтер / Гадючу слину. А тепер
 300В 0002 Якби з ким сісти хліба з'їсти, / Промовить слово, то воно б, / Хоч і як-небудь на сім світі,
 300В 0004 Хоч і як-небудь на сім світі, / А все б таки ялось жилосьь. / Та ба! Нема з ким. Світ широкий,
 300В 0011 Або... Ні. Треба одружитись, / Хоча б на чортовій сестрі! / Бо доведеться одурить
 302В 0023 В садок погуляти, / Порадитись, кого б то їм / Своім зятем звати?
 303В 0006 Не похилилися раби... / То не стояло б над Невою / Оцих осквернених палат!
 303В 0008 Оцих осквернених палат! / Була б сестра! і був би брат! / А то... нема тепер нічого...
 308В 0042 І Парку-пряху?... І тойді, / Поки б химерив мудрий дід, / Творили б, лежа, епопею,
 308В 0043 Поки б химерив мудрий дід, / Творили б, лежа, епопею, / Парили б скрізь понад землею,
 308В 0044 Творили б, лежа, епопею, / Парили б скрізь понад землею, / Та все б гекзаметри плели,
 308В 0045 Парили б скрізь понад землею, / Та все б гекзаметри плели, / Та на горище б однесли
 308В 0046 Та все б гекзаметри плели, / Та на горище б однесли / Мишам на снідання. А потім
 308В 0048 Мишам на снідання. А потім / Співали б прозу, та по нотах, / А не як-небудь... Друже мій,

БА 14

- 060А 0031 Заплакав би з ними. / Та ба, доля приборкала / Меж людьми чужими.
 061А 1577 «Що, титаря вбили?» / «Ба ні, дядьку; батько казав, / Що його спалили
 061А 2053 «В Лебедині! Чи давно я?» / «Ба ні, позавчора». / «Позавчора?.. Стривай, стривай...
 114А 0074 І на одній колись-то грав, / Та ба, вже не грати... / Постривайте, мої любі,
 173А 0063 І долю, і волю, / Та ба... А зле безталання / Зострінеться всюди,
 180А 0295 Й говорить не вмиєш / По-здешньому?» – «Ба ні, – кажу, – / Говорить умію,
 029В 0097 І своєї крові!.. / А получшали?.. Ба де то! / Ще гіршими стали,
 050В 0212 Хоть на пожарині в своїй стороні, / Ніж в чужій в палатах. Чи чув ти? – Ба ні. / Ей, дядечку, швидче будемо писати,
 057В 0126 Хотілося б жить на світі, / Та ба! Треба вчитись, / Ще змалечку треба вчитись,
 095В 0309 І ти смієшся, а я плачу, / Ба ні, не плачу, регочусь... / Дивися, як я полечу,
 161В 0086 ----- / Ба ні, / А снилось восени мені,
 161В 0097 ----- / Ба ні, втечу, та ще й заплачу. / -----
 207В 0072 За дивнії твої діла? / Отим-бо й ба! Хвали нікому, / А кров, та сльози, та хула,
 300В 0005 А все б таки ялось жилосьь. / Та ба! Нема з ким. Світ широкий, / Людей чимало на землі...

БАБА 7

- 030А 0487 Сміються, жартують; / «Ай да баба! Ай да наши! / Кого не надують!»
 061А 1892 П'яту, шосту, та й кінець. / Пішла баба у танець, / А за нею горобець,
 061А 1929 Та криши опеньки: / Дід та баба, / То й до ладу, –
 234А 0056 ----- / Був собі дід та баба. / З давнього давна, у гаї над ставом.
 234А 0086 ----- / І дід, і баба у неділю / На призьбі вдвох собі сиділи
 274А 0072 Цілували мене в лице, / А як стала стара баба, / Цілували б, була б рада».
 006В 0307 Надворі смеркає. / А в вікно, неначе баба, / Сова виглядає.

БАБАМИ-ЗНАХУРКАМИ 1

016B 0214 І князь схаменувся. / За бабами-знахурками / По селах метнувся.

БАБОЮ 1

207A 0234 Я зілля достану, / Я побіжу за бабою.... / Може, це з пристріту?»

БАБУ 1

061A 1896 Молодець горобець! / Старий рудий бабу кличе, / А та йому дулі тиче:

БАБУСЕНЬКО 6

047A 0114 На сім світі жити?.. / «Бабусенько, голубонько, / Серце моє, ненько,
047A 0122 Край світа полину! / Бабусенько, голубонько! / Скажи, бо [ти] знаєш...
061A 1995 Узяти з собою, / Не розпитуй, бабусенько, / Що було зо мною.
061A 2048 Зажурилась. / «Бабусенько! / Скажи мені, де я?»
061A 2067 Раю мій, покою! / Бабусенько, минулася / Лихая година!
061A 2085 Як весело стало! / Через тиждень, бабусенько... / Ще три дні осталося.

БАБУСЮ 6

047A 0175 Взяла зілля, поклонилась: / «Спасибі, бабусю!» / Вийшла з хати – чи йти, чи ні?..
061A 1990 «Я сирота з Вільшаної, / Сирота, бабусю. / Батька ляхи замучили,
061A 2015 Молилась в неволі – / Ні, бабусю, а за його, / За милого долю.
061A 2033 Добре слово скаже?» / Я так думала, бабусю, / І серце сміялось:
061A 2091 Ох, як весело на світі! / А тобі, бабусю, / Чи весело?»
234A 0251 І сліз чимало принесло. / Бабусю Настю поховали / І ледве-ледве одволали

БАБУСЯ 1

221A 0114 Мене поховали / Та бабуся, що осталась / На тій пожарині,

БАВИЛА 1

250B 0143 Ніби дитину, на руках / Хитала, бавила, гойдала, / До лона тихо пригортала

БАВИТЬ 1

217B 0005 Неначе й досі сивий дід / Коло хатиночки і бавить / Хорошее та кучеряве

БАГАТА 2

234A 0031 Як і зовуть... Дитя моє! / Я була багата... / Не лай мене; молитимусь,
117B 0001 ----- / І багата я, / І вродлива я,

БАГАТАЯ 2

173A 0110 І рушники дбали. / Полюбила багата – / Не поцілувала,
132B 0005 Розлучниця злая, / Багатая сусідонька, / Вдова молодая.

БАГАТЕ 1

153B 0015 Гордої графині. / І хороше, і багате, / І одна дитина,

БАГАТИЙ 24

027A 0017 Ніхто не минає. / Чи багатий, кого доля, / Як мати дитину,
030A 0326 Тоді я веселий, / Тоді я багатий, / Як буде серденько
045A 0091 Скачи, враже, як пан каже: / На те він багатий. / -----
047A 0096 Не вік дівувати! / Він багатий, одинокий – / Будеш панувати».
061A 0360 Коли нема серця з серцем розмовлять? / Сирота Ярема – сирота багатий, / Бо є з ким
заплакати, є з ким заспівати:
061A 0369 Отакий-то мій Ярема, / Сирота багатий. / Таким і я колись-то був.
061A 0380 «Нащо йому доля? треба закопати: / Він і так багатий...» / Багатий на лати
061A 0381 Він і так багатий...» / Багатий на лати / Та на дрібні сльози – бодай не втирать!
061A 0538 Ні шеляга; я панською / Ласкою багатий». / «Лжеш, собако! Признавайся!

- 061A 0871 Зібралися; старий, малий, / Убогий, багатий / Поєднались – дожидають
 061A 1271 Чорнобривий, а не згине, / То буде й багатий. / Чого ж смутний, невеселий
 114A 0334 Легше, мої любі, покриться землею, / Ніж ба[чить], як другий, багатий, старий, /
 Цілує за гроші, вінчається з нею..
 114A 0362 «Мар'яно! Мар'яно! / Чом ти не убога! Чом я не багатий! / Чом у мене коней вороних
 нема?
 173A 0132 Той не вмів стати, / Той горбатий, той багатий, / Тих чотири в хаті.
 197A 0002 Не завидуй багатому, / Багатий не знає / Ні приятні, ні любові –
 207A 0379 Згадав та й заплакав / Багатий сивий сирота. / -----
 033B 0040 Боже мій з тобою! / Мій краю прекрасний, розкошний, багатий! / Хто тебе не мучив?
 Якби розказать
 083B 0139 Аж понедужали за ним, / Такий хороший та багатий! / Уже й не бореться ні з ким,
 129B 0014 Один каже: «Брате, / Якби я багатий, / То оддав би все золото
 161B 0018 За тинном, сотникова хата. / А сотник був собі багатий, / То в його, знаєте, росло
 161B 0403 Над ним не вкопали. / Аж жаль його. Був багатий, / І рідня і діти
 200B 0007 Бо страх хороша була, / А генерал був страх багатий. / От і талан Господь послав
 235B 0011 І сниться їй той син Іван / І уродливий, і багатий, / Не одинокий, а жонатий
 250B 0242 Та й за повінчання оддать. / О старче праведний, багатий! / Не од Сіона благодать,

БАГАТИМ 3

- 258A 0131 І кров невинну розливать / Людей убогих? а багатим / Судом лукавим помагать?
 117B 0019 З препоганим старим, / З моїм нелюбом багатим, / З моїм ворогом злим!
 218B 0032 За нас син божий на хресті. / Спасибі сиротам багатим, / Що хрест поставили. А я..

БАГАТИРЯМИ 1

- 057B 0088 Не торгувались з старостами, / Як те бува з багатирами; / Не торгувавсь і панотець

БАГАТИХ 3

- 173A 0098 Криницю копати. / У багатих ростуть діти – / Верби при долині,
 173A 0129 Усе дрібні, усе малі, / Все багатих діти. / Той каліка-недоріка,
 122B 0007 Руки простягати / До тих самих, до багатих, / Що сина в салдати

БАГАТІ 6

- 030A 0318 Возьміть срібло-злото / Та будьте багаті, / А я візьму сльози –
 192A 0039 Молодую мою силу / Багаті купили, / Може, й дівчину без мене
 234A 0319 Мені матір'ю сидіти: / То багаті люде, / А я наймишка... ще й з тебе
 016B 0054 Ще молоді собі були, / Жили самі. Були багаті, / Високі на горі палати,
 050B 0075 Старців закликають / На обіди, а багаті – / То й так не минають.
 050B 0103 І діти згоріли, / А сусіди, і багаті / І вбогі, раділи.

БАГАТІЇ 1

- 050B 0105 І вбогі, раділи. / Багатії, бач, раділи, / Що багатше стали,

БАГАТІЙ 1

- 198A 0001 ----- / Не женися на багатій, / Бо вижене з хати,

БАГАТО 13

- 030A 0286 В селі довго говорили / Дечого багато, / Та не чули вже тих річей
 061A 0223 Бо й мене хоч били, / Добре били, а багато / Дечому навчили!
 061A 1236 Жито собі сіють. / Багато їх, а хто скаже, / Де Гонти могила,
 061A 1293 «Ой Дніпре мій, Дніпре, широкий та дужий! / Багато ти, батьку, у море носив /
 Козацької крові; ще понесеш, друже!
 061A 1298 По всій Україні сю ніч зареве; / Потече багато, багато-багато / Шляхетської крові.
 Козак оживе;
 061A 1625 «Нігде ні одного; / А вчора було багато. / Вінки не святити:
 061A 2152 Сонця мало, рясту мало / І багато хмари. / Пекла мало!.. Люде, люде!

- 246A 0088 Якби ви з нами подружили, / Багато б дечому навчились! / У нас же й світа, як на те –
- 266A 0015 Марно пролетіли... / А багато в моїй хаті / Лиха наробили.
- 068B 0036 ----- / – «Багато дечого не стало, / Сказав старий.– Води чимало.
- 095B 0097 Чого ти хочеш, забажай, / Всього дадуть, та ще й багато! / Не треба, кажеш, дайте хату!
- 196B 0016 Три года сумно протекли. / Багато дечого взяли / З моєї темної комори
- 205B 0052 Свою єдину... Перед Богом / Багато, брате, заробив! / Та переслав мені в неволю

БАГАТО-БАГАТО 1

- 061A 1298 По всій Україні сю ніч зареве; / Потече багато, багато-багато / Шляхетської крові.
Козак оживе;

БАГАТОГО 8

- 018A 0017 Мов недобачають. / Багатого губатого / Дівчина шанує,
- 047A 0092 Стара не спитала, / За сивого, багатого / Тихенько єднала.
- 114A 0240 Оддам тебе за пана, / За старшого, багатого, / За сотника Івана».
- 114A 0252 Сердешна Мар'яна. / «За старого... багатого... / За сотника Івана...» –
- 114A 0266 Нишком розмовляють: / «Багатого дочка батька, / Шляхетського роду».
- 173A 0148 Такого дожити, / Не дай, Боже, в багатого / І пить попросити.
- 121B 0010 Та спитаю в жидовина, / В багатого пана, / У шляхтича поганого
- 271B 0003 Тебе одягає / Тричі на рік... Багатого / Собі батька маєш.

БАГАТОМУ 6

- 018A 0013 За морем блукає: / Добре тому багатому, / Його люди знають,
- 173A 0095 Тече вода і на гору / Багатому в хату. / А вбогому в яру треба
- 197A 0001 ----- / Не завидуй багатому, / Багатий не знає
- 274A 0120 ----- / Чом не спиться багатому / Сивому, гладкому?
- 057B 0031 Добре мати діток / Багатому, хвалить Бога / В розкошах! А вбогій
- 113B 0015 Любо мені з ними. / Мов батькові багатому / З дітками малими.

БАГАТШЕ 1

- 050B 0106 Багатії, бач, раділи, / Що багатше стали, / А вбогії тому раді,

БАГАЧАМИ 1

- 243B 0005 ----- / Чи то в шинках з багачами? / Чи то в степах з чумаками?

БАГНИЩІ 1

- 180A 0267 У долині, мов у ямі, / На багнищі город мріє; / Над ним хмарою чорніє

БАГНІ 3

- 068B 0129 Всі полягли, мов поросята / В багні смердячому. А ми, / Упоравшись, пішли шукати
- 246B 0005 Людей і Господа хвалить? / В багні колодою гнилою / Валяться, старітися, гнить,
- 247B 0009 Або б в калюжі утопивсь, / В багні свинячим. / -----

БАГНО 1

- 215B 0012 І люті! люті! Ви ж украли, / В багно погане заховали / Алмаз мій чистий, дорогий,

БАГНОМ 1

- 250A 0080 Умийтеся! образ божий / Багном не скверніте. / Не дуріте дітей ваших,

БАГОВИННІ 2

- 274A 0153 В Дунаї скупаюсь. / В зеленому баговинні / Трохи одпочину...
- 083B 0202 Найшли, найшли твого сина, / Титарівно, в баговинні. / Ой узяли безталанну,

БАГОВИННЯ 1

123A 0192 Несе на сорочку / Баговиння зеленого; / Поцілус в очі –

БАГРЯНИЦІ 1

292B 0060 Своім всеподданнішим голим. / І в багряниці довгополій / Ходив по храміні, ходив,

БАГРЯНИЦЮ 1

180A 0481 Та й порізає; а з шкур наших / Собі багряницю / Пошив жилами твердими

БАГРЯНИЦЯМИ 1

286B 0007 (Премудрого одурено). / Багряницями закрито / І розп'ятиєм добито?

БАГРЯНИЦЬ 1

286B 0012 Просвітися!.. Будем, брате, / З багряниць онучі драти, / Люльки з кадил закуряти,

БАГРЯНУ 1

076B 0106 Давид стенає та ридас, / Багрянну ризу роздирає / І сипле попіл на главу.

БАДЬОРИТЬСЯ 1

180A 0345 Мов та чапля меж птахами, / Скаче, бадьориться. / Довгенько вдвох похожали,

БАЖАЄМ 1

041B 0004 Чи для добра? Чи то для зла? / Нащо живем? Чого бажаєм? / І, не дознавшись,
умираєм,

БАЖАЄШ 1

194A 0004 Мов дитя голодне? Серце моє трудне, / Чого ти бажаєш, що в тебе болить? / Чи
пити, чи їсти, чи спатоньки хочеш?

БАЗАР 8

061A 0864 Як ножі святили.) / Людей не чуть; через базар / Кажан костокрилий
061A 1371 Нехрещені, клятї душі». / На базар збирались / Гайдамаки. Йде Ярема,
061A 2342 У чорній киреї / Через базар переходить? / Став; розрива купу
150A 0101 «Вилітайте, сірі птахи, / На базар до паю!» / Стрепенулись соколята,
154A 0101 «Вилітайте, сірі птахи, / На базар до паю!» / Стрепенулись соколята,
221A 0429 Бо там коло льоху / Базар люду насходилося, / Та й панства не трохи.
142B 0004 Через гору, серденько, / На базар. / Продавала бублики
180B 0054 І защебече: – Он байстрия / Несе покритка на базар. / -----

БАЗАРИ 4

061A 0834 ----- / Базари, де військо, як море червоне / Перед бунчуками, бувало, горить,
061A 1365 Утомились, одпочиньте». / Улиці, базари / Крились трупом, плили кров'ю.
150A 0127 Скутар, мов пекло те, палас, / Через базари кров тече, / Босфор широкий доливає.
154A 0127 Скутар, мов пекло те, палас, / Через базари кров тече, / Босфор широкий доливає.

БАЗАРИ 5

045A 0033 А потім – У гаю; / На базарі – про Лазаря, / Або, щоб те знали,
061A 1348 Мордуйте скажених! / Добре, хлопці!» – на базарі / Залізник гукає.
061A 1952 Погуляймо, батьку! / Дивись – горить; на базарі / І видко, і гладко.
061A 2197 І каліки хворі. / Гвалт і галас. На базарі, / Як посеред моря
114A 0067 Справи нема... справи. / Учора був на базарі, / Кобза зопсувалась...

БАЗАРУ 8

061A 1677 Вельможного й неможного. / А серед базару / Стоїть Гонта з Залізником,
061A 1715 А тим часом гайдамаки / Столи вздовж базару / Поставили, несуть страву,
061A 1775 Сліпий вшкварив – навприсядки / Пішли по базару. / Земля гнеться. «Нумо, Гонто!»

- 061A 1871 Навприсядки / Сліпий по базару / Оддирає постоломи,
 061A 2193 «Карай ляха знову!» / Покотились по базару / Кінні *narodowi*;
 061A 2260 Взяв Максима / Пішли вздовж базару, / І обидва закричали:
 061A 2300 Так Гонта кричав, / По Умані бігав. А серед базару, / В крові, гайдамаки ставили
 столи:
 061A 2347 Невеликих взяв на плечі / І, позад базару, / Через мертвих переступа,

БАЗИЛІАН 1

- 061A 2270 Що в Умані робилося. / Базиліан школу, / Де учились Гонти діти,

БАЙДАК 1

- 218B 0363 А по Тібру із-за гаю / Байдак впливає / Чи галера. На галері

БАЙДАКА 2

- 055A 0049 Веде, куди знає. / Похожає вздовж байдака, / Гасне люлька в роті;
 055A 0066 Знову закипіло / Синє море; вздовж байдака / Знову похожає

БАЙДАКАМИ 2

- 150A 0010 Ой заграй, заграй, синесеньке море, / Та під тими байдаками, / Що пливуть козаки,
 тільки мріють шапки,
 154A 0010 Ой заграй, заграй, синесеньке море, / Та під тими байдаками, / Що пливуть козаки,
 тільки мріють шапки

БАЙДАКАХ 2

- 061A 0139 Як Січ будували, / Як козаки на байдаках / Пороги минали,
 278B 0033 Текучи в земло половчана, / Носив-еси на байда[ка]х / На половчан, на Кобяка

БАЙДАКИ 9

- 055A 0035 «Ануге, хлоп'ята, / На байдаки! Море грає – / Ходім погуляти!»
 150A 0034 Хортиця з Лугом: «Чую! чую!» / І Дніпр укрили байдаки, / І заспівали козаки:
 150A 0135 Несуть шапками козаки / І наспають байдаки. / Горить Скутар, стиха робота,
 150A 0139 Люльки з пожару закурили, / На байдаки – та й потягли, / Рвучи червоні гори-хвилі.
 154A 0033 Хортиця з Лугом: «Чую, чую». / І Дніпр укрили байдаки, / І заспівали козаки.
 154A 0135 Несуть шапками козаки / І наспають байдаки. / Горить Скутар, стиха робота,
 154A 0139 Люльки з пожару закурили, / На байдаки – та й поплили, / Рвучи червоні гори-хвилі.
 207A 0483 «Благослови, отамане, / Байдаки спускати / Та за Тендер погуляти,
 207A 0486 Турка пошукати». / Чайки і байдаки спускали, / Гарматами риштовали,

БАЙДАКОМ 2

- 150A 0054 Попереду Гамалія / Байдаком керує. / Гамалію, серце мліє:
 154A 0056 Попереду Гамалія / Байдаком гирус. / Гамалію, серце мліє,

БАЙДАРУ 1

- 191B 0004 Помеж кугою в С[ир-] Д[ар'ю] / Байдару та баркас чималий. / Прощай, убогий
 Кос-Арале.

БАЙДИКІВ 1

- 161B 0148 Заставить треба богослова, / Щоб дома байдиків не бив, / Щоб він, гуляючи, навчив

БАЙДУЖЕ 34

- 027A 0009 Не питай, не знає. / Згадай лихо, та й байдуже... / Минулось... Пропало...
 030A 0045 Катрусю накрили. / Незчулася, та й байдуже, / Що коса покрита:
 030A 0668 Плаче, бідне... А москалям / Байдуже; минули. / Воно й добре; та на лихо
 045A 0014 Над старою головою, / А йому байдуже!.. / Сяде собі, заспівас:
 061A 0674 Коло його все поралась...» / «А мене й байдуже?» / «Який-бо ти, ей же богу!»
 061A 1234 Осушить, пригріє; / А унуки? Їм байдуже, / Жито собі сіють.

- 061A 1284 Вовки завивають. / Байдуже! Іде Ярема, / Та не до Оксани,
 061A 1451 Палають, палають. / Байдуже, ніхто й не гляне, / Сміються та лають
 123A 0033 Дочку породила, / Породила, та й байдуже; / Людям годувати
 196A 0010 Всі оглухли – похилились / В кайданах... байдуже... / Ти смієшся, а я плачу,
 199A 0363 Високу тіару. / Байдуже їм, розлетілись, / Мов тії ворони,
 207A 0214 Братику Степане, що в тебе болить?» – / Ярина питає. Старому байдуже, / Нібито й не чує. «Чи жать, чи не жать,
 207A 0251 Та ще й умре. О Боже мій! / А йому байдуже, / Мов сміється. Степаночку,
 221A 0531 Ти все оддав приятелям, / А їм і байдуже. / Кажуть, бачиш, що все-то те
 234A 0514 «А де ж Ганна, Катерино? / Я пак і байдуже! / Чи не вмерла?»
 250A 0184 Що картопля родить, – / Вам байдуже. Аби добра / Була для городу!
 272A 0049 І як примовляла. / Та й байдуже. Пішла собі / У палати спати.
 274A 0234 Степами, тернами, / Острижена. Та й байдуже. / У селах питала
 274A 0339 Злякаєшся, як вимовлю... / Чи тобі байдуже? / Наталоньку! Дитя своє!
 016B 0260 Скирти вже княжі погнили. / А він байдуже – п'є, гуляє / Та жиди з грішми виглядає.
 016B 0340 Тихо прошептало? / Та байдуже. Поплакала / Трошки, усміхнулась,
 067B 0014 Кинула малого / На розпутті, та й байдуже, / А воно, убоге,
 095B 0020 Катами писані за вас, / То вам байдуже, в добрий час / У Київ їздите щороку
 095B 0029 А як, кажу, хто не чує, / То тому й байдуже. / Прилітай же з України,
 114B 0031 В полі на могилі. / І байдуже? Ні, не дуже. / Бо сестри ходили
 160B 0004 Так і мене минають годи, / А я й байдуже. Книжечки / Мережаю та начиняю
 161B 0201 ----- / Байдуже, нехай собі не вінчає. / -----
 161B 0264 ----- / А їй байдуже! мов не знає! / Неначе та сорока, скаче.
 161B 0270 ----- / Мені байдуже. / -----
 161B 0397 Од шинкарки йдучи? / Байдуже кому питати. / Забрали й онучі
 187B 0016 А ми оливи наливаем / Та байдуже собі співаєм – / Чи то в годину, чи в напасть.
 205B 0007 Мов перш купалося в гріхах. / І справді так. Мені байдуже / За простих сірих сіромах,
 230B 0038 У наймички сатрап-капрал. / Вам і байдуже. А меж вами / Найшовсь-таки якийсь проява,
 234B 0023 У Севастополі, – / Та мені про те байдуже. / Мені, моя доле,

БАЙДУЖІШЕ 1

- 161B 0272 А мені / Ще байдужіше, він не мій. / А я вже заповіді знаю

БАЙКАЛ 1

- 230B 0086 А я полину на Сибір, / Аж за Байкал; загляну в гори, / В вертепи темні і в нори,

БАЙРАК 7

- 061A 0176 У моїй хатині, як в степу безкраїм, / Козацтво гуляє, байрак гомонить, / У моїй хатині синє море грає,
 061A 0343 Хочеться послухать, як море заграє, / Як пташка щебече, байрак гомонить, / Або чорнобрива в гаю заспіває...
 207A 0123 І кімнату, / Та й потяг у байрак». / -----
 006B 0041 ----- / За байраком байрак, / А там степ та могила.
 006B 0073 Провалився козак, / Стрепенувся байрак, / А могила застогнала.
 029B 0013 Із хмари тихо виступають / Обрив високий, гай, байрак; / Хатки біленькі виглядають,
 192B 0005 Хоч деякі. / Крутий байрак, / Неначе циган чорний, голий,

БАЙРАКА 1

- 061A 1320 Може, ще загину». / А тим часом із байрака / Півень – кукуріку!

БАЙРАКАМИ 2

- 180A 0072 Та широкими степами, / Та байраками. / А я за нею та за нею,
 274A 0362 Совоку літаю. / Над байраками. Та діток, / Діточок шукаю,

БАЙРАКАХ 2

- 057В 0203 До зеленої неділі / В байраках білили / Сніги білі; тойді ж ото
068В 0134 У гаї темному. В лугах, / В степах широких, в байраках / Крутих, глибоких. Всюди хата,

БАЙРАКОМ 1

- 006В 0041 ----- / За байраком байрак, / А там степ та могила.

БАЙРАЦІ 2

- 020А 0012 Як ховали козаченька / В зеленім байраці. / Грає кобзар, виспівує,
024А 0012 Як ховали отамана / В зеленім байраці. / Грає кобзар, приспівує –

БАЙСТРЮК 4

- 061А 1416 «Прізвища немає!» / «Хіба байстрик? Без прізвища... / Запиши, Миколо,
083В 0024 Стоїть на лаві в сірій свиті. / Найкращий хлопець, та байстрик, / Байстрик собі, та ще й убогий,
083В 0025 Найкращий хлопець, та байстрик, / Байстрик собі, та ще й убогий, / Так і нікому не до його,
083В 0186 А з калини, мов гадина, / Байстрик виглядає! / Положила на цямрину

БАЙСТРЮКАМИ 2

- 274А 0231 Пішов собі з москалями, / А я з байстриками / Повертала в Україну
095В 0062 А що тих бідних покриток / Пустив по світу з байстриками, / Отже й нічого! А жонатий

БАЙСТРЮКИ 1

- 221А 0526 Ляха задавила! / Байстрики Єкатерины / Сараню сіли.

БАЙСТРЮКОВІ 3

- 030А 0703 Мати одцуралась? / Що зосталось байстрикові? / Хто з ним заговорить?
246А 0124 Дочці на кожушок, / Байстрикові на придане, / Жінці на патинки.
083В 0152 У садочок ходиш, / Сама йому, байстрикові, / Як панові, годиш!

БАЙСТРЯ 5

- 123А 0064 «Чи бач, погань розхристана, / Байстрия небуते! / Ти вже виросла, дівуєш,
270А 0043 У білих палатах. / Я не знала, що байстрия я, / Що його дитина.
161В 0021 На божій харчі за дитину / Чись байстрия. А може, й так / Узяв собі старий козак
180В 0053 Бо й пташка іноді пізнає / І защебече: – Он байстрия / Несе покритка на базар.
200В 0016 Було на хуторі погане / Мале байстрия, свиней пасло, / Петрусем звалось; на придане

БАЙСТРЯМ 4

- 123А 0089 Своє дитя без сорома / Байстриям нарікає. / Катувала, мордувала,
180А 0142 То покритка попідтинню / З байстриям шкандибає, / Батько й мати одцурались
095В 0305 В Дунаєві шукаю броду, / З байстриям розхристана броду, / Сміються люде надо мною,
189В 0048 Вернулась, правда, через год, / Та що з того. З байстриям вернулась, / Острижена. Було, вночі

БАЙСТРЯТ 5

- 199А 0160 Пекельних мук безкрай ряд... / І повен Рим байстрият! / От їх догмати і їх слава.
274А 0320 Попід вікнами з старцями. / І байстрият носила / За плечима. Щоб привчались...
091В 0023 Перебирає. Та спроста / Таки своїх байстрият з десяток / У год подержить до хреста.
095В 0118 Так я про сльози, та печаль, / Та про байстрият отих ледачих, / Хоть і нікому їх не жаль,
299В 0020 Женуть (последний долг отдать), / Женуть до матері байстрият / Дівчаточок, як ту отару.

БАЙСТРЯТА 2

- 030A 0541 Хто голий, голодний під тином сидить? / Хто лобуря водить? Чорняві байстрията... /
Одна його доля – чорні бровенята.
221A 0288 Як тих вошей розвела; / Все вельможні байстрията! / Вже ж і Січ їх бісновата

БАЙСТРЯТАМ 1

- 218B 0308 Кому [в] аренду Палестину, / Байстриятам дещо. А кому / Самі благоволили дати

БАКАЛЯРІВ 1

- 153B 0007 Зробили з його лазарет, / А бакалярів розігнали / За те, що шапки не ламали

БАКЧИСАРАЮ 1

- 129B 0047 З лютої неволі / Із Бакчисараю / Брата визволяє.

БАЛ 1

- 200B 0021 ----- / За балом бал у генерала / За генеральшею чимала

БАЛАКА 1

- 061A 1453 Сміються та лають / Кляту шляхту. Хто балака, / Хто кобзаря слуха.

БАЛКАНИ 1

- 207A 0625 І мене взяло з собою; / І через Балкани / Простали ми в Україну

БАЛКУ 1

- 057B 0332 Вийшов в поле геть од шляху, / У балку спустився / Та й викопав при долині

БАЛОМ 1

- 200B 0021 ----- / За балом бал у генерала / За генеральшею чимала

БАЛЦІ 3

- 050B 0280 Москаля вже неживого / Найшли в балці діти / Коло самої криниці –
057B 0391 Максима з криниці / Та у балці й поховали. / Чималу капліцю
175B 0038 Стара собака, та ще й бита. / У балці стало щось кричати, / Побігли хлопці рятувати.

БАНДУРИСТЕ 1

- 060A 0001 ----- / Бандуристе, орле сизий, / Добре тобі, брате,

БАНДУРОЮ 1

- 207A 0078 Під хатою в сорочці білій / Сидів, з бандурою в руках, / Старий козак.

БАНИ-ПРОХОЛОДІ 1

- 221A 0493 Випарили у московській / Бані-прохолоді. / Отак пісні Богданові

БАНКЕТИ 1

- 200B 0045 Поїхали в село весною, / В селі банкети загули, / А генеральша плаче, плаче,

БАНКІР 1

- 153B 0039 Було ради дати. / І банкір якийсь із Любська / Жидівочку сватав.

БАНЬКИ 1

- 180A 0548 В землю провалились! / Він вилупив баньки з лоба – / І все затрусилось,

БАРВІНКОМ 4

- 061A 2140 Уквітчала її рясом, / Барвінком укрила; / І на полі жайворонки,
207A 0388 ----- / І барвінком, і рутою, / І рясом квітчає
161B 0076 Червону б юпку одягла, / Заквітчала б барвінком коси... / -----

184В 0017 Не раз такому любо стане, / Не раз барвінком зацвіте. / Отак, буває, в темну яму

БАРВІНКУ 3

173А 0014 До схід сонця воду брала, / В барвінку купала, / До півночі колихала,

161В 0079 Дурненька, де б же ти взяла / Того барвінку завітчатись? / -----

161В 0115 А то не буду й танцювать, / Поки барвінку не нарву / Та не завітчаюсь. Я зараз!

БАРВІНОК 7

171А 0073 Меж ножами рута / І барвінок розів'ється – / І слово забуде,

144В 0002 Навгороді коло броду / Барвінок не сходить. / Чомусь дівчина до броду

161В 0094 ----- / І як барвінок зацвіте... / -----

161В 0095 ----- / То я й барвінок позриваю. / -----

161В 0373 Свині та телята / Уже бродять... А барвінок! / Барвінок хрещатий!

161В 0374 Уже бродять... А барвінок! / Барвінок хрещатий! / Притоптаний, коло тину

288В 0001 ----- / Барвінок цвів і зеленів, / Слався, розстилався;

БАРВІНОЧКА 1

288В 0007 Побив... Поморозив... / Шкода того барвіночка / Й недосвіта шкода!

БАРВІНОЧКУ 1

161В 0312 лиш швидше. Оставайтесь здорові, мої високії / тополі і хрещатий мій барвіночку. / -----

БАРВІНОЧОК 1

006В 0110 І не дають сусідам спати. / І твій барвіночок хрещатий / Заріс богилою, ждучи

БАРИВСЯ 2

030А 0592 Серце моє кохане! / Де ти так барився?» / Та до його... За стремена...

207А 0549 Степаночку, моє серце! / Де ж це ти барився? / Тату! Тату! Ідіть сюди,

БАРИЛІ 1

234А 0493 Вина з Цареграду / Відер з троє у барилі, / І кав'яру з Дону –

БАРИЛО 1

250В 0451 І гадки, праведний, не має, / Барило й бочку набиває / Та ще й курникає. А ти?

БАРИН 1

014В 0012 И меньше белой не дарила. / А барин бедненькой такой. / Меня-то, слышь, и подсмотрили,

БАРИСЯ 1

207А 0346 Шляхом піднялася. / «Не барися, мій синочку, / Швидше повертайся!»–

БАРИСЬ 1

061А 0331 Управшись, біжи в Вільшану: / Імості треба. Не барись». / Пішов Ярема, похилився.

БАРИШІ 1

061А 1194 Ще лічать гроші уночі, / Без світла лічать бариші, / Щоб не побачили, бач, люде.

БАРКАС 1

191В 0004 Помеж кугою в С[ир-] Д[ар'ю] / Байдару та баркас чималий. / Прощай, убогий Кос-Арале.

БАРОНИ 3

199А 0228 Мов сарана, вкрили / Барони, герцоги і дюки, / Псарі, герольди, шинкарі,

199А 0297 І цілу ніч бенкетували / Ченці, барони... всі пили / І, п'яні, Гуса проклинали,

199A 0366 ----- / Ченці і барони / Розвернулись у будинках

БАРОНСТВО 1

199A 0258 І прелатів лава. / І три папи, і баронство, / І вінчані глави;

БАСУЄ 1

180A 0405 Голова повита. / Кінь басує – от-от річку, / От... от... перескочить.

БАТЕЧКА 1

127B 0023 Мої сизокрилі, / До батечка та скажіте, / Щоб службу служили

БАТЕЧКО 1

274A 0250 Або вже ліг спати / Мій батечко одинокий. / Я ледве ступаю,

БАТЕЧКУ 3

030A 0224 Та бух йому в ноги: / «Прости мені, мій батечку, / Що я наробила!

030A 0623 Сина породила? / Мій батечку, мій братику! / Хоч ти не цурайся!

207B 0058 А може, й сам на небесі / Смієшся, батечку, над нами / Та, може, радишся з панами,

БАТІЖКАМИ 1

120B 0018 Вози поламались, / З батіжками чумаченьки / Додому вертались.

БАТОГАМИ 1

061A 0541 Ануте, панове, / Батогами!» / Засвистіли,

БАТУРИН 2

221A 0077 Я була ще недолітком, / Як Батурин славний / Москва вночі запалила,

221A 0256 Аж злішаю, як згадаю... / Батурин спалила, / Сулу в Ромні загатила

БАТУРИНІ 3

221A 0074 Коня напоїла / В Батурині, як він їхав / В Москву із Полтави.

221A 0099 Одна тільки й осталася / В Батурині хата! / І в тій хаті поставили

221A 0120 Й зотліла у хаті, / Бо нікому в Батурині / Було поховати.

БАТЮШКА 1

180A 0371 Та верещать; та як ревнуть: / «Гуля наш батюшка, гуля! / Ура!.. ура!.. ура! а-а-а...»

БАТЮШКАМ-ЦАРЯМ 1

246A 0055 Хортам, і гончим, і псарям, / І нашим батюшкам-царям / Слава.

БАТЮШКУ 1

180A 0379 По углах стогнали / Та, стогнучи, за батюшку / Господа благали.

БАТЬКА 36

010A 0053 Козацькі очі?.. Прости сироту! / Кого ж їй любити? Ні батька, ні нььки, / Одна, як та пташка в далекім краю.

015A 0011 На кого покинув / Батька, нььку старенькую, / Молоду дівчину?

030A 0022 Не слухала Катерина / Ні батька, ні нььки, / Полюбила москалика,

030A 0663 На шлях положила. / «Оставайся шукать батька, / А я вже шукала».

061A 0961 Ну, та дарма; утни ще яку-небудь. Ану лишень про / батька Максима ушквар. / -----

061A 1154 Я сохну, сохну... Де Тарас? / Нема, не чуть... Не в батька діти!» / Не плачте, братія: за нас

061A 1543 За що люде гинуть? / Того ж батька, такі ж діти – / Жити б та брататься.

061A 1809 Що замордували / Її батька. Недолюди, / Тепер заховались

061A 1991 Сирота, бабусю. / Батька ляхи замучили, / А мене... боюся,

061A 2013 Як серденько хоче. / Не за себе, не за батька / Молилась в неволі –

- 061A 2036 «Я сирота: без матері, / Без батька осталась, / І він один на всім світі,
 061A 2177 За титаря ляхам платить, / За батька святого; / За Оксану... Та й зомліє,
 061A 2450 Згадаю те лихо, степи ті безкраї, / І батька, і діда старого згадаю... / Дідусь ще гуляє,
 а батько вже вмер.
 114A 0266 Нишком розмовляють: / «Багатого дочка батька, / Шляхетського роду».
 180A 0509 Та підписувать, та дроти / І з батька і брата. / А меж ними і землячки
 199A 0251 І чехи Гуса провозжали, / Мов діти батька... / Задзвонили у Констанці
 207A 0137 Сідай лишень. Як убили / Твого батька Йвана / В Шляхетчині, то ти ще був
 207A 0240 Я завтра покину / Тебе й батька, на чужині / Де-небудь загину,
 207A 0248 О Боже мій, світе! / Що тут діять? Батька нема, / А він занедужав,
 207A 0268 Ти завтра покинеш / Мене й батька? Не жартуєш? / Скажи-бо, Степане,
 207A 0526 Свою далеку Україну, / Нерідного батька старого, / І коника вороного,
 221A 0064 Відер не побила! / Батька, матір, себе, брата, / Собак отруїла
 266A 0033 Заразом украли. / Жаль і батька, жаль і матір, / І вірну дружину,
 272A 0032 Опівночі. Та з будинку / Батька виглядаю. / А може, вже поєдналась
 016B 0358 Як тая Ченчію колись / Убила батька кардинала / І Саваофа не злякалась.
 029B 0108 Собор Мазепин сяє, біліє, / Батька Богдана могила мріє, / Київським шляхом верби
 похилі
 076B 0119 Кепкує з дурня. Аж голосить, / Аж плаче, бідний, батька просить, / Щоб та Фамар,
 сестра, прийшла,
 083B 0206 Сповідали, причащали, / Батька, матір нарікали, / Громадою осудили
 125B 0015 Ходім погуляєм. / Та в пригоді свого батька / Старого згадаєм,
 153B 0086 Жидівочка та гадюча, / Що батька убила. / А вона вночі любенько
 161B 0226 Оце-то так, що богослов! / У батька краде! Добре, свату! / Які-то стали люде злі!..
 187B 0033 А потім з жалю заридали / Та батька, матір прокляли / І тих, що до хреста держали.
 200B 0140 Мою ти душу!» – І ридала, / І батька й матір проклинала, / І все на світі. А Петрусь,
 216B 0001 ----- / На батька бісового я трачу / І дні, і пера, і папір!
 271B 0004 Тричі на рік... Багатого / Собі батька маєш. / Раз укріє тебе рясно
 292B 0098 Саул прочумався, та й ну, / Як той москаль, у батька, в матір / Свою рідоньку
 волохату

БАТЬКИ 6

- 061A 0125 У старих питаю: / «Чого, батьки, сумуєте?» / «Невесело, сину!
 061A 1968 Там моя Оксана. / Годиночку, батьки мої! / Я її достану!»
 169A 0051 Що там схоронили / Старі батьки? Ех, якби-то, / Якби-то нашли те, що там
 схоронили,
 250A 0167 Що добре ходите в ярмі, / Ще лучше, як батьки ходили. / Не чваньтесь, з вас деруть
 ремінь,
 250A 0191 Так от як кров свою лили / Батьки за Москву і Варшаву, / І вам, синам, передали
 161B 0231 ----- / Отакі батьки на світі, / Нащо вони дітям?

БАТЬКИ-ОТАМАНИ 1

- 125B 0009 В Україні жить. / Ходім, батьки-отамани, / У Фастов в неділю

БАТЬКІВ 5

- 061A 2124 По селах голі плачуть діти – / Батьків немає. Шелестить / Пожовкле листя по
 діброві;
 180A 0514 Сміються та лають / Батьків своїх, що змалечку / Цвенькать не навчили
 250A 0157 Тойді себе: що ми?.. / Чиї сини? яких батьків? / Ким? за що закуті?..
 250A 0217 Живу славу дідів своїх / І батьків лукавих. / Не дуріте самі себе,
 161B 0239 Сиротам щасливим, / Що не мають отих батьків, / То й не согрішають.

БАТЬКІВЩИНА 1

- 020A 0025 Козачество гине, / Гине слава, батьківщина, / Немає де дітись.

БАТЬКО 67

- 027A 0024 Опиниться, послухає, / Мов батько та мати / Розпитують, розмовляють,—
030A 0105 Без милого в світі? / Батько, мати – чужі люде, / Тяжко з ними жити!
030A 0167 ----- / Сидить батько кінець стола, / На руки схилився,
030A 0220 На діл повалилась... / Обіззався старий батько: / «Чого ждеш, небого?»
030A 0235 Осталися сиротами / Старий батько й мати. / Пішла в садок у вишневий,
030A 0288 Та не чули вже тих річей / Ні батько, ні мати... / -----
030A 0646 Утік!.. нема!.. Сина, сина / Батько одцурався! / Боже ти мій!.. Дитя моє!
030A 0656 Возьміть його... бо покину, / Як батько покинув,— / Бодай його не кидала
030A 0701 Що йому зосталось, / Кого батько і не бачив, / Мати одцуралась?
030A 0741 Чорні бровенята... / Пізнав батько свого сина, / Та не хоче взяти.
047A 0080 Білим світом нудить: / Без милого батько, мати – / Як чужії люди,
061A 0070 «Нехай, – скажуть, – спочивають, / Поки батько встане / Та розкаже по-нашому
061A 0229 Ходімо, попросим. / Єсть у мене ширий батько / (Рідного немає) –
061A 0358 Та й знову за працю. Отак треба жить! / Нащо батько, мати, високі палати, / Коли
нема серця з серцем розмовлять?
061A 0433 Гарна нехрещена! / Ото дочка, а то батько – / Чортова кишенья.
061A 0672 «Я сьогодні забарилась: / Батько занедужав; / Коло його все поралась...»
061A 0732 А мати / Або батько як побачать, / Що ви, мої любі,
061A 0964 А що нам ваша старшина? Почує, так послуха, коли / має чим слухати, та й годі. У
нас один старший – батько / Максим; а він як почує, то ще карбованця дасть. Співай,
061A 0975 Попід небесами; / Гуля Максим, гуля батько / Степами-лісами.
061A 0979 А за ним орлята; / Гуля Максим, гуля батько, / А за ним хлоп'ята.
061A 1577 «Що, титаря вбили?» / «Ба ні, дядьку; батько казав, / Що його спалили
061A 1629 Зате ж їх і били, / І я й батько святим ножем; / А мати нездужа,
061A 1782 Що я обідрався; / Бо мій батько робив гладко, / То й я в його вдався».
061A 1921 І... гу! / Загнув батько дугу, / Тягне мати супоню;
061A 2311 ----- / «А мій батько орандар, / Чоботар;
061A 2451 І батька, і діда старого згадаю... / Дідусь ще гуляє, а батько вже вмер. / Бувало, в
неділю, закривши мінею,
061A 2454 По чарці з сусідом випивши тієї, / Батько діда просить, щоб той розказав / Про
Коліївщину, як колись бувало.
114A 0087 Була собі мати, / Був і батько, та не стало; / Осталась вдовою,
173A 0070 Кохалася... А тим часом / Батько умирає. / Осталася удовою,
180A 0143 З байстрам шкандибас, / Батько й мати одцурались / Й чужі не приймають!
180A 0518 І кисни в чорнилах! / П'явки! п'явки! Може, батько / Остатню корову
196A 0017 Вольнії гармати. / Не заріже батько сина, / Своєї дитини,
207A 0295 Ніби скованих докупи, / Застав батько в хаті. / -----
207A 0334 Та плаче Ярина; / Старий батько іде рядом, / Научає сина:
207A 0342 Як за селом стали, / Сказав батько, та всі троє / Разом заридали.
207A 0410 Сльози полилися. / Старий батько коло неї, / Як дуб, похилився.
207A 0466 Падає, благає / Старий батько, хоч літечко, / Хоч Петра діждати,
207A 0696 Ярина гуляє / По садочку. Старий батько / Сидить коло хати
234A 0021 Я не одна, єсть у мене / І батько, і мати... / Єсть у мене... туманочку,
234A 0296 Коровай місили / На хуторі. Старий батько / З усієї сили
234A 0520 Поки випрягає / Воли батько: вона тебе, / Марку, дожидає».
256A 0023 Мов із хреста зняті, / Батько з сином і брат з братом – / Одностайне стати
274A 0044 Свекор оженився, / Батько утопився. / І... гу...»
274A 0254 Ніби умирає,— / То мій батько. І нікому / Ні перехрестити,
274A 0276 Як у ямі, в хаті. / А за руку батько давить. / «Тату! – кричу.— Тату!
006В 0087 На нашій – не своїй землі. / І не пом'яне батько з сином, / Не скаже синові: –
Молись,
006В 0250 Кого я там коли покинув? / І батько й мати в домовині... / І жалем серце запеклось.
014В 0061 У школу в Київ. От як, брате! / Осталися і батько й мати, / А я пішов у москалі.
016В 0087 Сама втекла і повінчалась, / І батько й мати не пускали, / Казали: вгору не залазь.
057В 0142 Отаке-то сподіялось. / Вмер батько і мати, / Чужі люде поховали...

- 083B 0089 Як та билина засихала, / А батько, мати турбувались, / На прощу в Київ повезли.
 083B 0215 Щоб навчалися дівчата, / Коли не вчить батько, мати. / -----
 113B 0028 І сивою головою / Батько покиває. / Мати скаже: бодай тії
 117B 0013 Та не воля моя! / Батько, мати не сплять, / На сторожі стоять,
 128B 0002 На улиці невесело, / В хаті батько лає, / А до вдови на досвітки
 136B 0011 Та поїдем вінчатися, / Щоб не знали батько й мати, / Де ми будем ночувати.
 151B 0001 ----- / – Ой умер старий батько / І старенькая мати,
 161B 0209 ----- / Годі-бо вже, годі! Незабаром батько прийде, треба / справді читать.
 161B 0236 Поважайте його, діти, / Бо то батько сивий! / Батько мудрий! Добре отим
 161B 0237 Бо то батько сивий! / Батько мудрий! Добре отим / Сиротам щасливим,
 182B 0016 – Мені мати купувала. / – Мені батько справив. / – А мені хрещена мати
 207B 0028 Нужда та праця положила. / Там батько, плачучи з дітьми / (А ми малі були і голі),
 245B 0010 Дніпро геть-геть собі розкинувсь! / Сієє батько та горить! / Дивлюсь, у темному садочку,
 250B 0321 Іде, пасучися, рядком / Ідуть за нею батько й мати, / І починають розмовляти
 250B 0611 Та взявши відер, кандійок, / І батько, й мати, і воно / Пішли на ярмарок у самий
 250B 0616 Дорогше можна. От прийшли, / Розташувались. Батько й мати / Сидять собі та продають
 302B 0021 Брало, заспівало. / Вийшли з хати батько й мати / В садок погуляти,

БАТЬКОВА 2

- 050B 0032 У наймах виріс сирота, / Неначе батькова дитина! / То сьак, то так
 057B 0076 У наймах виріс сирота, / Неначе батькова дитина. / Отож той самий сиротина

БАТЬКОВЕ 1

- 292B 0083 І у кедрових стін нових / Про батькове осяля питає. / То возьме скіпетр і заграє,

БАТЬКОВИХ 1

- 246A 0051 А матерних гарячих сльоз! / А батькових старих, кровавих, / Не ріки – море розлилось,

БАТЬКОВІ 7

- 207A 0605 І дітьми йому обое, / Батькові старому. / Не йди од нас, Степаночку,
 234A 0483 Сукна дорогого, / А батькові шитий пояс / Шовку червоного,
 016B 0386 Гріхи на сім світі, / Гріхи батькові. О доле! / Лукавая доле!
 083B 0116 Та ще й приспівує отак: / «Та спасибі батькові, / Та спасибі матері,
 113B 0015 Любо мені з ними. / Мов батькові багатому / З дітками малими.
 153B 0078 Вихватила ту сокиру / І батькові в груди / Аж по обух вгородила.
 250B 0603 Та клепку теще. Помагало / Святому батькові в трудах. / Якось по сьомому годочку –

БАТЬКОМ 5

- 061A 0948 З ножами святими, / Та з батьком Максимом / Сю ніч погуляєм,
 207A 0575 У кімнаті і тихенько / Вийшла з батьком з хати. / -----
 146B 0011 З моім вірним другом, / З славним батьком запорозьким / Та з Великим Лугом.
 153B 0037 І в школу ходила, / Усе з батьком, то й не можна / Було ради дати.
 272B 0004 Вони собі пішли в хату / З батьком розмовляти; / А я в його, молодого,

БАТЬКУ 19

- 027A 0081 Його привітала. / Будеш, батьку, панувати, / Поки живуть люди;
 045A 0081 Добре єси, мій кобзарю, / Добре, батьку, робиш, / Що співати, розмовляти
 052A 0057 Як Господа слово. / Чи так, батьку отамане? / Чи правду співаю?
 052A 0067 Що виллю сльозами; / Насміються... Тяжко, батьку, / Жити з ворогами!
 052A 0074 Отаке-то лихо тяжке, / Батьку ти мій, друже! / Блужу в снігах та сам собі:
 052A 0077 «Ой не шуми, луже!» / Не втну більше. А ти, батьку, / Як сам, здоров, знаєш,
 052A 0087 Що було, минуло... / Утни, батьку, щоб нехотя / На весь світ почули,

- 052A 0093 На всім світі стала! / Утни, батьку, орле сизий! / Нехай я заплачу,
 055A 0061 Поїдемо в гості!» / «Добре, батьку отамане!» – / Кругом заревіло.
 061A 0207 Мовчки похилились. / «Благослови, – кажуть, – батьку, / Поки маєм силу;
 061A 1293 «Ой Дніпре мій, Дніпре, широкий та дужий! / Багато ти, батьку, у море носив /
 Козацької крові; ще понесеш, друже!
 061A 1393 Провітри, Миколо!» / Провітрився. «Батьку! брате! / Чом я не сторукий?
 061A 1404 «Ходім, ходім, отамане, / Батьку ти мій, брате, / Мій єдиний! На край світу
 061A 1438 «Чи всі, діти?» / «Усі, батьку!» / «Гайда!»
 061A 1951 А Галайда: «Отамане! / Погуляймо, батьку! / Дивись – горить; на базарі
 061A 1961 Заревіли гайдамаки: / «Добре, батьку! Чуєм!» / Через греблю повалили,
 061A 1964 Гукають, співають. / А Галайда кричить: «Батьку! / Стійте!.. пропадаю!
 061A 2519 На кий похилився, / Стояв довго. «Спочинь, батьку, / На чужому полі,
 247B 0006 І препрославлений козачий / Розумний батьку!.. і в смердячій / Жидівській хаті б
 похмелився

БАХУР 1

- 068B 0091 Не довелося тільки пить. / Старої пані бахур сивий / Окрав той крам. Розлив те пиво,

БАЧ 20

- 010A 0027 Щоб менше скучала, / Щоб, бач, ходя опівночі, / Спала й виглядала
 010A 0180 Вона! Боже милий! / Бач, заснула, виглядавши, / Моя сизокрила!»
 030A 0425 ----- / Бач, на що здалися карі оченята: / Щоб під чужим тином сльози вилити!
 061A 0682 Та й ніби заснула. / «Бач, Оксано, я жартую, / А ти й справді плачеш.
 061A 1102 «Цу-цу, скажені! Схаменіться! / Бач, розходилися! А ти, / Стара собака, де б
 молиться,
 061A 1195 Без світла лічать бариші, / Щоб не побачили, бач, люде. / І ті на золото лягли
 123A 0063 Сказилася люта: / «Чи бач, погань розхристана, / Байстрия необуте!
 180A 0134 Єдину надію! в військо оддають! / Бо його, бач, трохи! А онде під тином / Опухла
 дитина, голоднеє мре,
 207A 0449 Козак іде, ніби старець, / То, бач, ради страху, / Щоб ляхи або татаре
 234A 0535 Подивися ти на мене: / Бач, як я змарніла? / Я не Ганна, не наймичка,
 274A 0085 Цить, лишень, цить. / Он, бач, зо мною пан лежить. / Огонь погас, а місяць сходить,
 274A 0244 Вечера діждалась, / Та й у село. Хотілось, бач, / Щоб люде не знали.
 050B 0105 І вбогі, раділи. / Багатії, бач, раділи, / Що багатше стали,
 050B 0230 І в косі був, бо й москалі / Тойді, бач, носили / Сиві коси з кучерями
 057B 0049 А чепурне, та роботяще, / Та тихе. Бач, і сирота, / А всім була навдивовижу.
 067B 0012 Та нас доглядала. / А то бач, що наробила: / Кинула малого
 158B 0021 Звичайне, не дуже, / А так тільки. Надворі, бач, / Наступає свято...
 180B 0081 Щоб собак дражила, / Та ще й вилає. За те, бач, / Що на світ родила.
 218B 0265 І мудрий кесарів сенат. / Вони, бач, кесаря хвалили / На всі лади, що аж остило
 308B 0018 Поглянемо, моя доле.. / Бач, який широкий, / Та високий, та веселий,

БАЧАТЬ 10

- 030A 0463 Недоля не бачить, з ким їй жартувати, / А люде хоч бачать, та людам не жаль: /
 «Нехай, – кажуть, – гине ледача дитина,
 061A 1106 Кричить отаман. Опинились; / Аж церков бачать. Дяк співа, / Попи з кадилами, з
 кропилом;
 114A 0129 Бо, сліпі, не знають, / Бо не бачать, що є брови / Чорні, карі очі,
 114A 0166 Думала, що тільки кобзарі співають, / Бо, сліпі, не бачать карих оченят; / Що тільки
 лякають молодих дівчат...
 207A 0208 Не їсться, не п'ється, і серце не б'ється, / І очі не бачать, не чуть голови! / Замість
 шматка хліба за кухоль береться.
 207A 0520 Отаманам по чотири, / І світа божого не бачать, не знають, / Під землею камень
 ламають,
 016B 0375 Прокинулись вранці гості. / Аж бачать, що лихо, / Покинули свого князя
 057B 0107 А на кобилі. На віку / Всі люде бачать лихо, сину. / Але такого, мій єдиний,

- 250B 0252 Сліпі і маліє душою, / А тих, що бачать над собою / Сокиру, молот і кують
 266B 0014 Ключе і рве його. А люде... / Хоч бачать люде, та мовчать. / Отож львеня те дике!
 люте!

БАЧИВ 29

- 030A 0072 Вернулася – і раденька, / Що ніхто не бачив. / Не журиться Катерина
 030A 0701 Що йому зосталось, / Кого батько і не бачив, / Мати одцуралась?
 045A 0056 Старий заховавсь / В степу на могилі, щоб ніхто не бачив, / Щоб вітер по полю слова
 розмахав,
 047A 0217 До схід сонця, ранісінько, / Щоб ніхто не бачив... / Рости ж, серце-тополенько,
 061A 0757 Тихесенько, гарнесенько, / Щоб ніхто не бачив / Ні дівочі дрібні сльози,
 061A 1254 Сховайся за гору, бо світу не треба; / Страшно тобі буде, хоч ти й бачив Рось, / І
 Альту, і Сену, і там розлилось,
 061A 1623 Втрапите до його». / «Що, сьогодні ляхів бачив?» / «Нігде ні одного;
 061A 2359 Поніс Гонта дітей своїх, / Щоб ніхто не бачив, / Де він синів поховає
 061A 2419 Зрівняв землю, покрит дерном / Щоб ніхто не бачив, / Де полягли Гонти діти,
 061A 2462 І мені, малому, не раз довелось / За титаря плакати. І ніхто не бачив, / Що мала
 дитина у куточку плаче.
 113A 0022 Потім спитай, де сирота, – / Не чув і не бачив. / -----
 114A 0369 Далеко! далеко! щоб ніхто не знав, / Щоб ніхто не бачив, де витає доля, / Моя доля,
 моє щастя,
 173A 0208 Та й стала питати: / «Чи не чув хто, чи не бачив / Москаля-салдата,
 173A 0211 Мого сина?..» Ніхто не чув, / Ніхто і не бачив. / Сидить вона, не йде в село,
 234A 0018 Сховай тільки в полі, / Щоб ніхто не знав, не бачив / Моєї недолі!..
 250A 0095 «І ми не ми, і я не я, / І все те бачив, і все знаю. / Нема ні пекла, ані раю.
 274A 0380 Поки найдуть люде / Неживою. Чи ти бачив? / Там такий хороший
 046B 0040 Тихесенько, щоб Бог не чув, / Щоб і ти не бачив. / Щоб не довелось, брате,
 057B 0070 То розкажи, сину, / Що ти бачив диявола / Своїми очима.
 057B 0110 Такого лютого ніхто, / Ніхто і здалека не бачив, / Як я, лукавий. А тим часом
 057B 0273 Так ти кажеш, / Що бачив криницю / Москалеву, що ще й досі
 068B 0118 Нічого кращого сам Бог / Не бачив на землі великій, / Як молодії ті були..
 095B 0052 За зиком та за сміхом / Ніхто й не бачив, як проїхав / Той управитель, лях ледачий.
 095B 0054 Той управитель, лях ледачий. / А він так добре бачив, / А надто молодую.
 200B 0146 Мугикав стиха. Більш нічого / Петрусь не бачив. А небога / Сама не знає, що робить.
 207B 0022 У тій хатині, у раю, / Я бачив пекло... Там неволя, / Робота тяжкая, ніколи
 209B 0106 З собою в хату завели, / Замкнулись п'янії, я бачив. / А челядь п'яна полягала
 250B 0347 І диво дивнее! ніколи / Ніхто не бачив і не чув / Такого дива. Аж здрогнув
 250B 0582 Марія втерла, сміючись, / Щоб він не бачив. І небозі / Не довелось одурить

БАЧИВШИ 1

- 180A 0321 Лишенько з тобою. / А я, дурний, не бачивши / Тебе, цяце, й разу,

БАЧИЛА 8

- 061A 2071 По всій Україні / Його знають. Я бачила, / Як села горіли;
 061A 2073 Як села горіли; / Я бачила – кати ляхи / Трусилися, мліли,
 150A 0106 І ніч стрепенулась: / Не бачила стара мати / Козацької плати.
 154A 0106 І ніч стрепенулась. / Не бачила стара мати / Козацької плати.
 016B 0285 Село облетіла. / У всіх була, всіх бачила, / Всі повеселіли.
 140B 0007 Я виходила за гай на долину, / Щоб не бачила мати, / Мого молодого
 250B 0664 Його слова, його діла – / Все чула, й бачила, і мліла, / І мовчки трепетно раділа,
 305B 0006 І раю красного не зріла, / Не бачила, бо не хотіла / Поглянути на божий день,

БАЧИЛИ 9

- 030A 0065 Піде за водою, / Щоб вороги не бачили; / Прийде до криниці,
 057A 0083 Коло свого серця, / Щоб вороги не бачили, / Як лихо сміється...

- 061A 0915 швайку. Де можна лантух, там торби не треба. Купили / хріну, треба з'їсти; плачте, очі, хоч повилазьте; бачили, / що купували – грошам не пропадать! А то думають,
 199A 0345 І попіл розвіяв. / І бачили на тіарі / Червоного змія
 016B 0394 ----- / В селі не бачили й не чули, / Де вона поділась.
 129B 0011 І всю Україну, / А не бачили такої, / Як се Катерина».
 200B 0048 А генерал того не бачить, / А всі вже бачили в селі. / -----
 250B 0333 Месія прийде! – Вже прийшов, / І ми вже бачили Месію! – / Марія мовила.
 289B 0002 І Архімед, і Галілей / Вина й не бачили. Єлей / Потік у черево чернече!

БАЧИТЕ 11

- 030A 0460 Поки сльози ллються. / Отаке-то лихо, бачите, дівчата. / Жартуючи кинув Катрусю москаль.
 061A 0713 Та й знову, та й знову. / Довго вони, як бачите, / Меж мови-розмови
 114A 0065 За слово ласкаве. / Заграв би вам, та, бачите, / Справи нема... справи.
 114A 0188 Нехотя журюся. / Так от, бачите, Мар'яна / З убогим Петрусем
 221A 0199 Декабриста вкрала / Тро[хи] жовчі. От, бачите, / Й є чим розговоріться!
 221A 0331 По всій Україні! / Так от бачите, сестриці, / Що тут компонують!
 221A 0347 А то лихо буде! / Он, бачите, над Києвом / Мітла простяглася,
 246A 0100 А друга вбив. Тепер на небі. / От бачите, які у нас / Сидять на небі! Ви ще темні,
 161B 0016 В садочок літом одчинялось. / І хата, бачите, була / За тинном, сотникова хата.
 184B 0011 Чого зрадів оце? Того, / Що, бачите, старий подумав / Добро якесь комусь зробить.
 200B 0092 І генерал собі радіє, / Що діло, бачите, святе / Удвох таки вони зробили.

БАЧИТИМЕ 1

- 188B 0014 Мені здається, що ніколи / Воно не бачитиме волі, / Святої воленьки. Що так

БАЧИТЬ 28

- 030A 0140 Так далеко чорнобривий, / Не чує, не бачить, / Як вороги сміються їй,
 030A 0274 За сльозами за гіркими / І світа не бачить, / Тільки сина пригортає,
 030A 0462 Жартуючи кинув Катрусю москаль. / Недоля не бачить, з ким їй жартувати, / А люде хоч бачать, та людям не жаль:
 030A 0514 Кругом мовчки подивилась; / Бачить – ліс чорніє; / А під лісом, край дороги,
 030A 0604 А він коня поганяє, / Нібито й не бачить. / «Постривай же, мій голубе!
 052A 0040 Тяжко-важко сиротині, / А ніхто не бачить... / Тільки ворог, що сміється...
 061A 1204 Світить білолиций на всю Україну, / Світить... а чи бачить мою сиротину, / Оксану з Вільшани, мою сироту?
 061A 1313 Іде собі наш Ярема, / Нічого не бачить; / Одна думка усміхнеться,
 061A 1466 Все пропало, все! Нічого / Не знає, не бачить, / Як убитий. Тяжко йому,
 061A 1792 Всі танцюють, а Галайда / Не чує, не бачить. / Сидить собі кінець стола,
 114A 0202 Думала – жартує, / Потім бачить, що не жарти. / Та й каже: «Мар'яно!
 114A 0334 Легше, мої любі, покриться землею, / Ніж ба[чить], як другий, багатий, старий, / Цілує за гроші, вінчається з нею...
 114A 0377 Петро стоїть коло неї, / Нічого не бачить – / Тільки сльози Мар'янині;
 180A 0149 ----- / Чи Бог бачить із-за хмари / Наші сльози, горе?
 180A 0151 Наші сльози, горе? / Може, й бачить, та помага, / Як і оті гори
 196A 0004 А третя тихо, тихесенько плаче / У самому серці, може, й Бог не бачить. / Кому ж її покажу я,
 198A 0016 Не потурай: легше плакати, / Як ніхто не бачить. / -----
 234A 0224 І ніхто того не чує, / Не знає й не бачить, / Опріч Марка маленького.
 250A 0008 На розпуттях велелюдних, / І ніхто не бачить, / І не бачить, і не знає
 250A 0009 І ніхто не бачить, / І не бачить, і не знає / Оглухли, не чують;
 016B 0254 А Бог куняє. Бо се було б диво, / Щоб чути і бачить – і не покарать. / Або вже аж надто долготерпеливий...
 016B 0361 Ні, не прокинулася, спить, / А Бог хоч бачить, та мовчить, / Гріхам великим потурає.
 134B 0011 Иди ти в гай, / Гай не питає й бачить не буде, / Там і гуляй.
 149B 0024 Ой із журби та із жалю, / Щоб не бачить, як читають / Листи тії, погуляю,

- 175В 0035 А лановий і не шукає, / Мов і не бачить. Не новий / Оцей лукавий лановий.
 200В 0047 А генеральша плаче, плаче, / А генерал того не бачить, / А всі вже бачили в селі.
 200В 0052 Та аж за царину зайшла / Та й бачить, що пасе ягнята / Мале хлоп'яточко в стерні.
 236В 0002 Я не нездужаю, нівроку, / А щось такеє бачить око, / І серце жде чогось. Болить,

БАЧИТЬСЯ 5

- 189В 0017 Таким, як я тепер, старим. / І бачиться, в селі убогим, / Мені так бачиться, нічого
 189В 0018 І бачиться, в селі убогим, / Мені так бачиться, нічого / Не виросло і не згнило,
 235В 0013 Не одинокий, а жонатий / На вольній, бачиться, бо й сам / Уже не панський, а на волі;
 236В 0021 Та візантійство прославлять, / Та й більше, бачиться, нічого. / -----
 291В 0009 Себе-таки, себе самого, / А більше, бачиться, нікого? / -----

БАЧИШ 35

- 061А 1009 ----- / Який-бо ти бевзь і справді! Бачиш, ось що він співав: / щоб ляхи погані, скажені собаки, каялись, бо йде Залізник
 061А 1011 щоб ляхи погані, скажені собаки, каялись, бо йде Залізник / Чорним шляхом з гайдамаками, щоб ляхів, бачиш, / різати...
 061А 1837 «Ховай Боже, який я жид! / Бачиш? Гайдамака! / Ось копійка... подивися...
 114А 0208 Уже й дівувала; / Я вже думаю, що, бачиш...» / Насилу сказала.
 154А 0068 У мул поховаю! – реве синє море.– / Хіба ти не бачиш, яких я несу / Гостей до султана?...» Так море спиняло
 180А 0121 Чого марне плачеш, / Чого тобі шкода? Хіба ти не бачиш, / Хіба ти не чуєш людського плачу?
 180А 0137 А мати пшеницю-на панщині жне. / А он бачиш? Очі! Очі! / Нащо ви здалися,
 196А 0023 Та й продасть в різницю / Москалеві. Це б то, бачиш, / Лепта удовиці
 207А 0225 Усміхнися, подивися, / Хіба ти не бачиш, / Що й я плачу? Розсердився
 207А 0277 Ой, ой! сором! Геть од мене! / Пусти мене! Бачиш, / Який добрий! Та пусти-бо!
 207А 0438 З воску виливала. / «Он, бачиш, кінь осідланий / Тупає ногою
 221А 0230 Дивись, які! Карамзіна, / Бачиш, прочитали! / Та й думають, що ось-то ми!
 221А 0468 Трохи не сказився! / Що нічого, бачиш, взяти, / А він же трудився!
 221А 0532 А їм і байдуже. / Кажуть, бачиш, що все-то те / Таки й було наше,
 234А 0118 За ворітьми... мов дитина! / Побіжім лиш!.. Бачиш? / Я вгадував, що щось буде!»
 234А 0139 «А що, Насте? / Я й казав! От бачиш? / От і талан, от і доля,
 246А 0145 Сонце правди показати / Сліпим, бачиш, дітям!.. / Все покажем! тільки дайте
 274А 0159 Та вміло матір проклинать. / А он, чи бачиш, на могилі / Очима лупа кошеня?
 274А 0344 Посилає в Київ / Мене, бачиш, молитися. / Я, дурна, й ходила,
 014В 0052 Ганнуся на Сибір пішла. / До панича, бачиш, ходила, / Поки дитину привела
 050В 0003 – То йди топись! – А жінка! Діти? / – Ото ж то, бачиш, не брешти! / А сядь лишень та напиши
 050В 0147 Сказав Максим, і грунт покинув. / Бо вдовинога, бачиш, сина / В прийом громада повезла.
 057В 0072 ----- / Так, бачиш, дівонька ота / Росла собі. І роботящий
 057В 0218 Повернено з одставкою. / Бачиш, праву ногу / Чи то ліву підстрелено...
 057В 0344 Широкого було видно. / Се, бачиш, для того, / Щоб знать було, що криниця
 057В 0351 ----- / А тепер уже, он бачиш, / Доходить до чого.
 068В 0017 Дурний не вдіє чоловік! / Я сам, як бачиш, марне, всус, / Я сам занівечив свій вік.
 095В 0005 Так що ж? Сказали б, що брешу, / Що на панів, бачиш, сердитий, / То все такеє і пишу
 095В 0239 У Києві всі дзвони дзвонять. / Чи бачиш, он огонь горить, / А пан лежить собі, читає
 095В 0285 Хоча б намісто було взять, / Оце б повисилась... От бачиш, / Тепер і шкода... хоч топись!
 111В 0049 ----- / А як не бачиш того лиха, / То скрізь здається любо, тихо,
 161В 0100 І посміяться не даси... / Хіба не бачиш, я жартую. / Піди лиш скрипку принеси
 209В 0031 Лягла вона славно, лягла вона вкупі / З нами, козаками! Бачиш, як лежить – / Неначе сповита!.. Тут пана немає,

- 230B 0081 І не осліпло! Око, око! / Не дуже бачиш ти глибоко! / Ти спиш в кіюти, а царі...
250B 0169 Старий нарек його Іваном... / Так бачиш що! – А гость роззутий, / Умитий з кущі
вихожав

БАЧСЯ 5

- 030A 0294 А за віщо? Святий знає. / Світ, бачся, широкий, / Та нема де прихилитись
061A 1795 Тяжко-важко плаче, / Як дитина. Чого б, бачся? / В червонім жупані,
234A 0094 Як звір у темнім гаї. / В такім раї, чого б, бачся, / Старим сумувати?
256A 0005 А все-таки лихо. / Нащо б, бачся, те згадувать, / Що давно минуло,
274A 0286 Потім не згадаю. / Дітей, бачся, годувала / Та в засік ховала.

БАЧТЕ 11

- 061A 0054 То, зострівши, насміються – / Такі, бачте, люди: / Все письменні, дрюковані,
061A 0566 Щоб вам гроші приснилися... / Бачте, у Вільшаній / У костьолі... у титаря...
061A 1614 «Я не старець, пане! / Я, як бачте, гайдамака». / «Який же поганій!»
173A 0240 То страшно голосить. / Люди ляляли... Бо, бачте, / Спать їм не давала
221A 0483 «Вы што делаете, плуты!!» / «Та ми, бачте, пане, / Співаємо про Богдана...»
161B 0321 Та й ліг собі тихенько спати, / Щоб Настю, бачте, не збудить, / Та сором не
наробить.
180B 0023 Гордіше самої цариці. / Щоб людям, бачте, показать / Своє добро.– А подивіться!
185B 0050 Хоч я по їй і одинокий / (Бо, бачте, пари не найшов) / Аж до погибелі дійшов.
200B 0132 Хотілося б... Густенька каша, / Та каша, бачте, та не наша, / А наш несолений куліш
–
216B 0008 Дідусь сивесенький, рида – / Того, бачте, що сирота. / -----
250B 0549 Зробило хрестик та й несло / Додому, бачте, показати, / Що й він уміє майструвати.

БАЧУ 13

- 027A 0101 А хвилі на той бік ідуть та ревуть. / А може, я й темний, нічого не бачу, / Злая доля,
може, по тім боці плаче,
030A 0490 Подивилась Катерина: / «І ви, бачу, люде! / Не плач, сину, моє лихо!
030A 0563 Що не видно й світа. / «Еге, бачу, яка фуга! / Цур же йому з лісом!
061A 0628 Одно було серце, одно на всім світі, / Одна душа щира, та бачу, що й та, / Що й та
одцуралась».
180A 0219 Коли діжду краю, / Не бачу й не знаю!! / -----
207A 0018 Усміхнешся... Дивлюся я – / Нічого не бачу... / Прокинуся... серце плаче –
207A 0089 Неначе вкопаний стоїть». / «А я й не бачу! А ідіть / Лишень сюда, та йдіть обоє...
207A 0659 Що нічого того в світі / Не бачу й не знаю... / Ляхи були, усе взяли,
111B 0007 Та наша славно країна... / Аж бачу, там тільки добро, / Де нас нема. В лиху годину
161B 0098 ----- / Дурна ти, Насте, як я бачу, / І посміяться не даси...
218B 0023 З тюрми не видно. Слава Богу / Й за те, що бачу. Ще живуть, / І Богу моляться, і
мруть
268B 0025 Да зрить розтленна земля, / Що я держитель і все бачу. / Воскресни, мамо! І
вернися
303B 0016 Понад Невою ідучи, / Гарненько думав. І не бачу, / Що з того боку, мов із ями,

БАША 2

- 150A 0047 У туркені яничари / І баша на лаві. / Гой-ги, вороги!
154A 0048 У туркені яничари / І баша на лаві. / Гой-ги, вороги!

БГАЛА 1

- 274A 0302 Та воду носила, / Коровай сама бгала, / Дочку оддавала,

БЕБЕХ 1

- 207A 0048 За долею... от-от догнав – / І бебех в могилу! / А в іншого сіромахи

БЕБРЯНИЙ 1

280В 0005 Понад Дунаєм полечу! / Рукав бебрянний омочу / В ріці Каялі... І омию

БЕВЗЬ 1

061А 1009 ----- / Який-бо ти бевзь і справді! Бачиш, ось що він співав: / щоб ляхи погані, скажені собаки, каялись, бо йде Залізник

БЕДЕ 2

221А 0185 А коза по воде. / Быть беде. Быть беде. / -----

221А 0185 А коза по воде. / Быть беде. Быть беде. / -----

БЕДНЕНЬКОЙ 1

014В 0012 И меньше белой не дарила. / А барин бедненькой такой. / Меня-то, слышь, и подсмотрели,

БЕЗ 122

018А 0002 Тяжко-важко в світі жити / Сироті без роду, / Нема куди прихилиться –

019А 0010 Серце в'яне, співаючи, / Мов пташка без волі... / Нащо ж мені краса моя,

020А 0030 Кохаються невінчані, / Без попа ховають, / Запродана жидам віра,

024А 0030 Кохаються невінчані, / Без попа ховають, / Запродана жидам церков,

030А 0060 Бо дівчата на улиці / Без неї співають. / Не журиться Катерина –

030А 0104 Хто питає, привітає / Без милого в світі? / Батько, мати – чужі люде,

030А 0159 Щастя-долі дати. / А без долі біле личко – / Як квітка на полі:

030А 0206 А хто ж мою головоньку / Без тебе сховає? / Хто заплаче надо мною,

030А 0211 Червону калину? / Хто без тебе грішну душу / Поминати буде?

047А 0072 День і ніч воркує, / Як голубка без голуба, / А ніхто не чує...

047А 0080 Білим світом нудить: / Без милого батько, мати – / Як чужії люди,

047А 0082 Як чужії люди, / Без милого сонце світить – / Як ворог сміється,

047А 0084 Як ворог сміється, / Без милого скрізь могила... / А серденько б'ється.

052А 0053 Слава України! / Без золота, без каменю, / Без хитрої мови,

052А 0053 Слава України! / Без золота, без каменю, / Без хитрої мови,

052А 0054 Без золота, без каменю, / Без хитрої мови, / А голосна та правдива,

061А 0015 І над тим, що буде з нашими синами; / Ти вічний без краю!.. Люблю розмовлять, / Як з братом, з сестрою, розмовлять з тобою,

061А 0043 Нерозумні діти, / Хто вас щиро без матері / Привітає в світі?

061А 0157 Так і висихає. / «Гуляй, пане, без жупана, / Гуляй, вітре, полем,

061А 0234 Як то тяжко блукать в світі / Сироті без роду; / А до того – душа щира,

061А 0622 Літа молодії марно пропадуть. / Один я на світі без роду, і доля – / Стеблина-билина на чужому полі.

061А 0797 Упав, сердега. Пропадай, / Душа, без сповіді святої! / «Оксано, дочко!» – та й умер.

061А 1194 Ще лічать гроші уночі, / Без світла лічать бариші, / Щоб не побачили, бач, люде.

061А 1416 «Прізвища немає!» / «Хіба байстрюк? Без прізвища... / Запиши, Миколо,

061А 1638 «Ну, хлопці, в дорогу! / Та чуєте? Без гомону. / Галайдо, за мною!

061А 2025 «О Боже мій милий! / Він сирота – хто без мене / Його привітає?

061А 2035 І серце сміялось: / «Я сирота: без матері, / Без батька осталась,

061А 2036 «Я сирота: без матері, / Без батька осталась, / І він один на всім світі,

061А 2410 Нової постелі. / Без васильків і без рути / Спочивайте, діти,

061А 2410 Нової постелі. / Без васильків і без рути / Спочивайте, діти,

061А 2440 Сирота в ряднині, я колись блукав, / Без свити, без хліба, по тій Україні, / Де Залізник, Гонта з свяченим гуляв.

061А 2440 Сирота в ряднині, я колись блукав, / Без свити, без хліба, по тій Україні, / Де Залізник, Гонта з свяченим гуляв.

061А 2470 Так навмання розказую, / Без книжної справи. / Так дід колись розказував,

114А 0019 Як побачить диво – твою красоту. / Кого ти без мови, без слова навчила / Очима, душею, серцем розмовлять.

- 114A 0019 Як побачить диво – твою красоту. / Кого ти без мови, без слова навчила / Очима, душею, серцем розмовлять.
- 114A 0375 А Мар'яна, як дитина / Без матері, плаче. / Петро стоїть коло неї,
- 114A 0405 Зорям яснооким, / Щоб без мене доглядали / Тебе, самоту.
- 123A 0031 Козаки ходили, / Поки вдова без сорому / Дочку породила,
- 123A 0088 Лає, проклинає, / Своє дитя без сорому / Байстрям нарікає.
- 150A 0094 Ревуть, лютують вороги, / Козацтво преться без ваги – / І покотились яничари.
- 150A 0114 Їдять мовчки сало / Без шашлика. «Засвіtimo!» / До самої хмари
- 154A 0094 Ревуть, лютують вороги. / Козацтво преться без ваги – / І покотились яничари.
- 154A 0114 Їдять нишком сало / Без шашлика. «Засвіtimo!» / До самої хмари
- 173A 0065 Зострінеться всюди, / І на шляху і без шляху, / Усюди, де люди.
- 180A 0173 Трупом землю криє. / А без тебе я де-небудь / Серце заховаю
- 180A 0393 Пролито людської – / І без ножа. По тім боці / Твердиня й дзвіниця,
- 180A 0403 У світі – не світі, / І без шапки. Якимсь листом / Голова повита.
- 192A 0040 Багаті купили, / Може, й дівчину без мене / З іншим заручили...
- 199A 0164 Отим положено конглавом: / Хто без святої булли вмер – / У пекло просто; хто ж заплатить
- 199A 0176 Твоєї волі. Люта зла / Не дієш без вини нікому. / Молюся, Господи, помилуй,
- 207A 0254 Хіба ти не знаєш, / Що без тебе і таточка, / І мене не стане?»
- 207A 0505 А в турецьку землю агарянську / Без кормиг прибило. / Тойді сироту Степана,
- 207A 0522 Під землею камінь ламають, / Без сповіді святої умирають, / Як собаки, здихають.
- 207A 0576 ----- / Через тиждень без старостів / За Степана свата
- 221A 0239 ----- / Упилася б ти без мене / З своїми ксьондзами?
- 234A 0381 Щоб швиденько верталася, / Бо без неї в хаті / Якось сумно, ніби мати
- 258A 0058 Розкрадають, як овець, нас / І жеруть!.. Без плати / І без ціни оддав єси
- 258A 0059 І жеруть!.. Без плати / І без ціни оддав єси / Ворогам проклятим;
- 274A 0093 Ще треба другу одружить. / Піду, без мене не зуміють / І в домовину положить...
- 274A 0184 Аж у Київ. Та вже дома / Без кадила, без кропила / За три шаги охрестила,
- 274A 0184 Аж у Київ. Та вже дома / Без кадила, без кропила / За три шаги охрестила,
- 029B 0099 Ще гіршими стали, / Без ножа і автодафе / Людей закували
- 038B 0011 Братерська наша воля / Без холопа і без пана, / Сама собі у жупані
- 038B 0011 Братерська наша воля / Без холопа і без пана, / Сама собі у жупані
- 057B 0092 За три копи звінчав у будень, / Без пихи, так, як довелося. / Отут-то, голубе мій сизий,
- 068B 0143 Я різав все, що паном звалось, / Без милосердя і зла, / А різав так. І сам не знаю,
- 072B 0014 Як же його у неволі / Жити без надії? / Навчіть мене, люди добрі,
- 076B 0108 І сипле попіл на главу. / – Без тебе я не поживу / І дня єдиного, мій сину,
- 076B 0111 Моя найкраща дитино! / Без тебе сонця не узрю, / Без тебе я умру! умру! –
- 076B 0112 Без тебе сонця не узрю, / Без тебе я умру! умру! – / І йде, ридаючи, до сина.
- 095B 0081 Не думавши, кончають! / А молода? Мабуть, без пари / Судилось Господом зносить
- 109B 0004 Неначе п'яний, очерет / Без вітру гнеться. Боже милий! / Чи довго буде ще мені
- 114B 0005 Одна одну хилить. / І без вітру гойдаються, / Мов борються в полі.
- 114B 0043 Коло того гаю, / І без вітру гойдаються, / І вітер гойдає.
- 116B 0016 Я світом нужу. / Без розкоші, без любові / Зношу мої чорні брови,
- 116B 0016 Я світом нужу. / Без розкоші, без любові / Зношу мої чорні брови,
- 123B 0004 Як-то тії дівчаточка / Без своєї Ганни, / Без моєї Ганнусеньки
- 123B 0005 Без своєї Ганни, / Без моєї Ганнусеньки / У хрещика грають.
- 133B 0011 Щоб тебе добити... / Без ворогів можна в світі / Як-небудь прожити.
- 147B 0024 Бо дзвона вже давно не чує. / Сумують комини без диму, / А за городами, за тином
- 147B 0032 За царину – і засипають / Без домовини; дні минають, / Минають місяці – село
- 149B 0016 Поки, мов хмара, розійшлись / Без сльоз, роси тії святої. / І довелося знов мені
- 153B 0044 До Закрету, не хочеться / Без жидівки жити / Студентові. А жид старий
- 153B 0091 Там і поховали. / А графиня без дитини, / Сердешна, осталась.
- 156B 0070 Мов орел той приборканий, / Без крил та без волі, / Знеміг славний Дорошенко,
- 156B 0070 Мов орел той приборканий, / Без крил та без волі, / Знеміг славний Дорошенко,
- 160B 0011 Та вже ж нехай хоч розіпнуть, / А я без вірші не улежу. / Уже два года промережав

- 161В 0153 Як для покойної. А знаю, / Без цього вже не повинчає / Отець Хома... Піти сказати,
 172В 0013 І не торговали, / А без торгу закинули / В далеку неволю...
 178В 0021 Мої дні і ночі / Без радості, молодії! / Так собі минули
 182В 0012 Кому свитку. Одна тільки / Сидить без обнови / Сиріточка, рученята
 185В 0016 Не похвали собі, громадо! / Без неї, може, обійдусь, / А ради жду собі, поради!
 197В 0002 Ми заспівали, розійшлись / Без сльоз і без розмови. / Чи зйдемося ж знову?
 197В 0002 Ми заспівали, розійшлись / Без сльоз і без розмови. / Чи зйдемося ж знову?
 200В 0164 На світі є кого любить / І без користі. Молодою, / Пренепорочною, святою
 207В 0055 А так здається... сам еси... / (Бо без твоєї, Боже, волі / Ми б не нудились в раї голі).
 209В 0021 Дивлюся, в могилі усе козаки: / Який безголовий, який без руки, / А хто по коліна
 неначе одтятий,—
 214В 0013 Чого ж я плачу? Мабуть, шкода, / Що без пригоди, мов негода, / Минула молодість
 моя.
 215В 0027 Та серце праведне колись! / Тепер іду я без дороги, / Без шляху битого... а ви!
 215В 0028 Тепер іду я без дороги, / Без шляху битого... а ви! / Дивуєтесь, що спотикаюсь,
 218В 0421 Христові воїни святіе! / І без огня, і без ножа / Стратеги божії воспрянуть.
 218В 0421 Христові воїни святіе! / І без огня, і без ножа / Стратеги божії воспрянуть.
 218В 0485 О горе лютеє моє! / Моя ти доленько! Без його / Що я робитиму? До кого
 218В 0496 Колізей остався / Без кесаря і без римлян, / І ніби заплакав
 218В 0496 Колізей остався / Без кесаря і без римлян, / І ніби заплакав
 230В 0088 В вертепи темнії і в нори, / Без дна глибокії, і вас – / Споборники святої волі –
 239В 0046 А раби тими шляхами / Без гвалту і крику / Позіходяться докупи,
 250В 0099 Огнепалимої тії, / Що серце без огню розтопить / І без води прорве, потопить
 250В 0100 Що серце без огню розтопить / І без води прорве, потопить / Святії думоньки твої?
 250В 0517 Дитина б тая виростала / Без матері, і ми б не знали / І досі правди на землі!
 250В 0629 За правду стать! за правду згинуть! / Без правди горе! – Горе вам, / Учителі-архіереї!
 –
 268В 0049 В село на зрище приведуть, / І на хресті отім без ката / І без царя вас, біснуватих,
 268В 0050 І на хресті отім без ката / І без царя вас, біснуватих, / Розтнуть, розірвуть, розіпнуть,
 268В 0056 Такеє слово ім додай / Без притчі.– Ви,— скажи,— зробили / Руками скверними
 створили
 284В 0009 ----- / Що без долі, без родини / Та без вірної дружини,
 284В 0009 ----- / Що без долі, без родини / Та без вірної дружини,
 284В 0010 Що без долі, без родини / Та без вірної дружини, / І дружини і надії
 287В 0002 Моя ти любо! мій ти друже! / Не ймуть нам віри без хреста, / Не ймуть нам віри без
 попа.
 287В 0003 Не ймуть нам віри без хреста, / Не ймуть нам віри без попа. / Раби, невольники
 недужі!
 297В 0014 Не зацькують. А люде тихо / Без всякого лихого лиха / Царя до ката поведуть.
 304В 0009 Зелен [і парості] ростуть. / І виростуть; і без сокири / Аж зареве та загуде,
 308В 0059 Або цур їй, друже, / І без неї обійдуся – / Та як буду злужать,

БЕЗБАТЧЕНКОМ 1

- 030А 0260 В людях сиротою, / Безбатченком!...» / -----

БЕЗБОЖНИЙ 1

- 230В 0070 Його безбожні діла... / Безбожний царю! Творче зла! / Правди гонителю жестокий!

БЕЗБОЖНІЇ 1

- 230В 0069 Встають стовпом передо мною / Його безбожні діла... / Безбожний царю! Творче зла!

БЕЗВЕРХИЙ 1

- 304В 0011 Аж зареве та загуде, / Козак безверхий упаде, / Розтрощить трон, порве порфіру,

БЕЗВЕРХІЙ 3

- 180А 0180 Тяжко матір покидати / У безверхій хаті, / А ще гірше дивитися

221A 0117 Та ще й мене привітала / В безверхій хатині. / А назавтра й вона вмерла
234A 0079 Тяжко дітей годувати / У безверхій хаті, / А ще гірше старітися

БЕЗВІЧНІЇ 1

308B 0025 Твої сестри-зорі / Безвічні по під небом / Попливуть, засяють.

БЕЗВІЧНУЮ 2

285B 0015 Не плач, не вопль, не скрежет зуба – / Любов безвічну, сугубу / На той світ тихий
принести.

308B 0057 І славу святую – / Молодую безвічну. / Або цур їй, друже,

БЕЗГОЛОВИЙ 1

209B 0021 Дивлюся, в могилі усе козаки: / Який безголовий, який без руки, / А хто по коліна
неначе одтятий,–

БЕЗГОЛОВ'Я 4

020A 0090 Бенкетують вражі ляхи / Наше безголов'я». / «Нехай собі бенкетують,

024A 0062 Бенкетують вражі ляхи / Наше безголов'я». / «Бенкетують, препогані,

027A 0048 Нехай же лютує, поки сам загине, / Поки безголов'я ворон прокричить. / Засне
долина. На калині

068B 0052 Отож і вчити почали / Письму панят. На безголов'я / І я учуся. Сльзьми! Кров'ю!

БЕЗДИХАННИМ 1

192B 0047 Кругом тебе простяглася / Трупом бездиханним / Помарнілая пустиня,

БЕЗДІТНА 1

180A 0529 Заглушені!.. Плач, Україно! / Бездітна вдовице! / -----

БЕЗДОННОЮ 1

308B 0033 В далеку дорогу – / Над Летою бездонною / Та каламутною.

БЕЗДОННУЮ 1

308B 0053 Ходімо лучче до Харона – / Через Лету бездонну / Та каламутну

БЕЗЗАКОНІЄ 1

218B 0092 А в римській ідольській землі / Се беззаконіє творилось. / Либонь, за Декія-царя?

БЕЗЗАКОНІЇ 1

258A 0087 Що Бога немає, / В беззаконії мерзіє, / Не творить блага.

БЕЗЗАКОНІЯ 1

266B 0035 Уже потроху і минають / Дні беззаконія і зла. / А левичища того не знають,

БЕЗКОНЕЧНИЙ 1

250A 0228 І немає злomu / На всій землі безконеchnий / Веселого дому.

БЕЗКРАЄ 1

061A 0012 Вийдеш подивитися в жолобок, криницю / І в море безкрає і будеш сіять, / Як над
Вавилоном, над його садами,

БЕЗКРАЇ 1

061A 2449 Проміняв би долю, що маю тепер. / Згадаю те лихо, степи ті безкраї, / І батька, і діда
старого згадаю...

БЕЗКРАЙІ 2

180A 0270 Туман тяжкий... Долітаю – / То город безкрай. / Чи то турецький,

199A 0159 Всі зла на світі, війни, чвари, / Пекельних мук безкраїм ряд... / І повен Рим байстрят!

БЕЗКРАЇМ 2

061A 0175 Я не самотній, є з ким в світі жити; / У моїй хатині, як в степу безкраїм, / Козацтво гуляє, байрак гомонить,

042B 0013 Невольникам і сиротам / В степу безкраїм за Уралом. / -----

БЕЗЛЮДДИ 1

016B 0390 Хоть на чужім полі / На безлюдді. Не покинеш, / Поведеш до краю,

БЕЗЛЮДНОМУ 1

233B 0013 Мене ти всюди доглядала. / В степу, безлюдному степу / В далекій неволі,

БЕЗНОГИЙ 1

050B 0204 Після великої зими / Вернувся і Максим безногий. / В поході, каже, загубив.

БЕЗПЕРІ 1

221A 0234 В колодочки ще не вбили, / Безпері каліки!.. / -----

БЕЗРУКИЙ 1

230B 0002 Во дні фельдфебеля-царя / Капрал Гаврилович Безрукий / Та унтер п'яний Долгорукий

БЕЗСЛАВНОМУ 1

061A 0031 Згадай же хто-небудь її на сім світі – / Безславному тяжко сей світ покидать. / Згадайте, дівчата, – вам треба згадать!

БЕЗСМЕРТНИХ 1

233B 0040 І хоть єдиную сльозину / В очах безсмертних покажи. / -----

БЕЗТАЛАННА 10

180A 0080 А ти, моя Україно, / Безталанна вдова, / Я до тебе літатиму

207A 0464 Косу розплітає / Безталанна, коло неї / Падас, благає

274A 0399 І вона, небога / Безталанна, встала мовчки / І нібито Богу

016B 0382 Лихая година, / Княжно моя безталанна, / Знівечений цвіте.

044B 0051 А за третім стиха – / Не дивися, безталанна, – / Везуть тобі лихо.

116B 0012 Моя доле неправдива... / Безталанна я! / Дівчаточка на музиках

117B 0004 Та не маю собі пари, / Безталанна я. / Тяжко, тяжко в світі жити

145B 0007 Лицяються. Мамо! Мамо! / Безталанна я! / -----

145B 0021 Чорні брови полиняють. / Безталанна я! / -----

250B 0530 Якась рідня їм. Вранці-рано / Свою дитину, безталанна, / Нагодувала, одягла

БЕЗТАЛАННАЯ 2

180B 0055 ----- / Безталанная! Де ділась / Краса твоя тая,

250B 0266 Чогось непевного. Маріє! / Ти, безталанная, чого / І ждеш і ждатимеш од Бога

БЕЗТАЛАННЕ 1

200B 0020 У генеральське село / Свиной же пасти, безталанне. / -----

БЕЗТАЛАННИЙ 4

192A 0024 Іде чумак з-за Лиману / З чужим добрим, безталанний, / Чужі воли поганяє,

207A 0556 Зробили кайдани. / «Сину ти мій безталанний! / Моя ти дитино!

050B 0170 То ми й до вечора не кончим. / Ну, де той безталанний зять? / -----

175B 0084 Той самий єдиний / Її месник безталанний – / Несе з України

БЕЗТАЛАННИМ 1

118В 0003 Одружилася я / З безталанним сиротою – / Така доля моя!

БЕЗТАЛАННИХ 3

050В 0067 Знову дивувались, / Де в тих сиріт безталанних / Добро теє бралось?
175В 0005 Як їх називати, / Отих твоїх безталанних / Дівчаток накритих.
175В 0010 Ми то людям покажемо / Оцих безталанних / Та навчимо шануватись

БЕЗТАЛАННІ 1

173А 0196 Кляла все на світі. / Ох, тяжкі ви, безталанні / У матері діти!

БЕЗТАЛАННОЮ 1

044В 0006 Неборак, як голуб, з нею, / З безталанною своєю, / Од зіроньки до зіроньки

БЕЗТАЛАННУ 4

171А 0053 Може, верну знову / Мою правду безталанну, / Моє тихе слово.
006В 0019 Україну любіте, / І за неї, безталанну, / Господа моліте.
016В 0218 Лічили, лічили... / Поки її, безталанну, / В труну положили.
083В 0203 Титарівно, в баговинні. / Ой узяти безталанну, / Закували у кайдани,

БЕЗТАЛАННУЮ 3

036В 0005 Люблю, як ширу, вірну дружину, / Як безталанною своєю Україну! / Роби, що хочеш,
з темним зо мною,
198В 0017 Та дві тополі коло неї, / Та безталанною мою, / Мою Оксаночку; щоб з нею
205В 0039 Тихенько-тихо... про любов / Про безталанною, про горе, / Або про Бога, та про море,

БЕЗТАЛАННЯ 6

173А 0063 І долю, і волю, / Та ба... А зле безталання / Зострінеться всюди,
274А 0011 Може, озветься / Безталання невсипуще / І нам усміхнеться.
050В 0247 Почув хто од його. / – І талан і безталання – / Все, – каже, – од Бога.
057В 0261 Ніже яким словом. / – І талан і безталання, / Все, – каже, – од Бога,
068В 0040 Над Іквою було село, / У тім селі на безталання / Та на погибель виріс я, –
150В 0008 От що зробили з мене годи / Та безталання; та ще й те, / Що літечко моє святе

БЕЗУМНУЮ 1

030А 0611 «Дура, отвяжися! / Возьмите прочь безумную!» / «Боже мій! Іване!

БЕЗЧЕСТІЄ 1

268В 0033 Що пропадуть вони, лихі, / Що їх безчестіє, і зрада, / І криводушіє огнем,

БЕЗ'ЯЗИКІ 1

180А 0341 І всі уряд поставали, / Ніби без'язикі – / Анітелень. Цар цвенькає;

БЕЛОЙ 1

014В 0011 Така ухабиста собой, / И меньше белой не дарила. / А барин бедненькой такой.

БЕЛЬКОТАЛИ 1

061А 2246 Попадали зарізані. / «Тату! – белькотали.– / Тату, тату... ми не ляхи!

БЕНДЕРАХ 1

274А 0178 Я розкажу, як нагадаю. / Близнят в Бендерах привела. / У білих Яссах колихала,

БЕНДЕРИ 2

274А 0219 І в поход з собою / Бере мене. У Бендери / Прийшли ми. Стояли
033В 0004 Утікали з Мазепою / В Бендери з Полтави. / А за ними й Гордієнко...

БЕНДЕРСЬКИМ 1

274A 0026 Обідрані, трохи не голі, / Бендерським шляхом уночі / Ішли цигане. А йдучи,

БЕНКЕТ 3

150A 0109 Не лякайся, подивися / На бенкет козачий. / Темно всюди, як у будень,
154A 0051 Ми не маєм ваги! / Наш бенкет кровавий. / Наша воля й слава!»
154A 0109 Не лякайся, подивися / На бенкет козачий. / Темно всюди, мов у будень,

БЕНКЕТИ 2

045A 0029 Сербина, Шинкарку; / З жонатими на бенкеті / (Де свекруха злая) –
061A 0165 Будете панами». / Отамани на бенкеті, / Неначе на раді,

БЕНКЕТОВАЛИ 2

061A 0146 В Україну верталися, / Як бенкетовали. / «Грай, кобзарю, лий, шинкарю!» –
199A 0296 ----- / І цілу ніч бенкетовали / Ченці, барони... всі пили

БЕНКЕТУ 1

180A 0050 Отак, ідучи попідтинню / З бенкету п'яний уночі, / Я міркував собі йдучи,

БЕНКЕТУЄ 1

061A 1341 Аж у Волинь. По Поліссі / Гонта бенкетує, / А Залізник в Смілянщині

БЕНКЕТУЄТЕ 1

221A 0217 А ви, мості-пані? / Бенкетуєте в Парижі, / Поганці погані!

БЕНКЕТУЙТЕ 1

180A 0191 Прощайте, в гості не приїду! / Упивайтесь, бенкетуйте, – / Я вже не почую,

БЕНКЕТУЮ 1

180A 0043 Ось що, добрі люди: / Я гуляю, бенкетую / В неділю і в будень.

БЕНКЕТУЮТЬ 9

020A 0089 Що будем робити? / Бенкетують вражі ляхи / Наше безголов'я». /
020A 0091 Наше безголов'я». / «Нехай собі бенкетують, / Нехай на здоров'я!
020A 0093 Нехай на здоров'я! / Нехай, клятї, бенкетують, / Поки сонце зайде,
024A 0061 Що мені робити? / Бенкетують вражі ляхи / Наше безголов'я». /
024A 0063 Наше безголов'я». / «Бенкетують, препогані, / Собі на здоров'я!
024A 0065 Собі на здоров'я! / Нехай, клятї, бенкетують, / Поки сонце зайде,
052A 0017 «Де наші панують? / Де панують, бенкетують? / Де ви забарились?
061A 0352 Кого треба гладить, кого катувать? / Нехай бенкетують... У їх доля дбає, / А сироті
треба самому придбать.
199A 0369 І гадки не мають – / Бенкетують та інколи / Те Деум співають.

БЕРДИЧІВ 1

038B 0093 Ченцеві зазирає в вічі. / Музика, танці і Бердичів. / Кайдани брязкають... Москва,

БЕРЕ 17

030A 0413 Дайте на дорогу!» / Бере шага, аж труситься: / Тяжко його брати!..
061A 0814 За двері вийшли. Сам позаду / Бере зомліую... / Де ж ти,
061A 1867 З Гонтою танцює. / А Залізник бере кобзу: / «Потанцюй, кобзарю,
061A 2378 Глибоку будеє. / Та й збудував. Бере синів, / Кладе в темну хату,
221A 0032 Одягнуть, обують, / І гетьман бере на руки, / Носить і цілує.
274A 0216 Було б легше. От, набачив, / Та й бере в покої, / І стриже, неначе хлопця,
274A 0219 І в похід з собою / Бере мене. У Бендери / Прийшли ми. Стояли
038B 0084 Літа молодії. / Бере письмо святе в руки, / Голосно читає...
050B 0267 Не спочине в школі, / Бере заступ і лопату, / Шкандибає в поле...

- 057В 0299 Або в яке свято / Бере святий псалтир в руки / Та й іде читати
 068В 0046 Таки однолітки зо мною. / Вона й бере мене в покої / Синкам на виграшку. Росли,
 076В 0129 Опріснок братові. За руку / Амон бере її, веде / У темну храмину, кладе
 161В 0256 Книжечки складає / У торбину і бриль бере, / Прощай, моє любе,
 209В 0017 Щеня мов під тином, – звичайне, мале, / То й перелякалось. От мене бере / Неначе на
 руки та несе в могилу,
 292В 0054 Самодержавця. А Саул / Бере і город і аул, / Бере дівча, бере ягницю,
 292В 0055 Бере і город і аул, / Бере дівча, бере ягницю, / Будує кедрові світлиці,
 292В 0055 Бере і город і аул, / Бере дівча, бере ягницю, / Будує кедрові світлиці,

БЕРЕГ 7

- 123А 0145 І утоплена Ганнусю / На берег виносить, / Із рук матері заляканих
 150А 0123 Реве, лютує Візантія, / Руками берег достає; / Достала, зикнула, встає –
 154А 0123 Реве, лютує Візантія, / Руками берег достає, / Достала, зикнула, встає...
 180А 0386 Понад тихою рікою; / А берег ушитий / Увесь каменем. Дивуюсь,
 104В 0014 Аж хвиля синяя реве. / І, ревучи, на той берег / Козака виносить.
 250В 0048 На той бурнус йому святешний / Або на берег поведе / Козу з козяточком сердешним
 284В 0005 ----- / Дніпро берег риє-риє, / Яворові корінь миє.

БЕРЕГА 2

- 272А 0045 Ні з ким розмовляти. / А як прийшла до берега, / То й дочку згадала,
 250В 0086 Ходою тихою пішла. / Лопух край берега найшла, / Лопух зорвала і накрила,

БЕРЕГАМИ 3

- 180А 0069 Дивлюся: так буцім сова / Летить лугами, берегами, та нетрями, / Та глибокими
 ярами,
 246А 0163 Живою душею в Україні витай, / Літай з козаками понад берегами, / Розриті могили
 в степу назирай.
 121В 0006 Ой піду я не лугами / І не берегами, / А піду я не шляхами,

БЕРЕГИ 1

- 239В 0007 Мов Іорданові святис / Луги зелені, береги! / І честь Кармілова і слава

БЕРЕГОМ 1

- 109В 0002 І небо невмите, і заспані хвилі; / І понад берегом геть-геть, / Неначе п'яний, очерет

БЕРЕГОМ-ЛУГОМ 1

- 161В 0304 ----- / «Ой піду я не берегом-лугом, / Зострінуся з несуженим другом.

БЕРЕЗИ 5

- 123А 0114 «Ходім, мамо». / На березі / Ганна роздяглася,
 218В 0348 Святих привітати / На березі. Пішла еси, / Трохи не співаєш
 218В 0399 ----- / А ти на березі стояла, / Неначе темная скала.
 218В 0554 І ти осталася одна / На березі. І ти дивилась, / Як розстилися, стелились
 281В 0022 Поникли Ігореві стязі. / Отак на березі Каяли / Брати різнилися; бо нестало

БЕРЕСТЕЧКА 1

- 135В 0005 За вольную волю. / Круг містечка Берестечка / На чотири милі

БЕРЕСТЕЧКО 1

- 221А 0425 І про Жовті Води, / І містечко Берестечко. / -----

БЕРЕСТОМ 2

- 221А 0415 А що, як присядем / Отутечки під берестом / Та трохи спочинем!
 221А 0440 ----- / Старці під берестом заснули; / Ще сонце спить, пташки мовчать,

БЕРЕТЬСЯ 2

- 207A 0209 І очі не бачать, не чуть голови! / Замість шматка хліба за кухоль береться. / Дивиться Ярина та нишком сміється.
 250B 0059 А він сидить та все сидить, / За струг сердега не береться... / Коза нап'ється та й пасється.

БЕРИ 5

- 180A 0167 Ти з ними кохалась, їх тяжкії руки / Тебе повивали. Бери ж їх, лети / Та по всьому небу орду розпусти.
 234A 0142 І не одинокі! / Бери ж лишень та сповивай... / Ач яке, нівроку!
 014B 0028 П'ятсот, – каже, – коли даси, / Бери хоч зараз...» Що робити! / Головка бідна! Позичать?
 241B 0014 І більш нічого не давай. / Та не бери її весною / В свій рай небесний, не бери,
 241B 0015 Та не бери її весною / В свій рай небесний, не бери, / А дай твоєю красотою

БЕРІТЬ 3

- 061A 1170 «Нехай ворог гине! / Беріть ножі! Освятили». / Ударили в дзвони,
 095B 0269 ----- / Беріть мене! Беріть, в'яжіте, / Ведіть до пана у світлицю!
 095B 0269 ----- / Беріть мене! Беріть, в'яжіте, / Ведіть до пана у світлицю!

БЕРЛИН 2

- 030A 0728 Їде шляхом до Києва / Берлин шестернею. / А в берліні господиня
 030A 0745 «Івась».– «Какой милый!» / Берлин рушив, а Івася / Курява покрила...

БЕРЛИНІ 1

- 030A 0729 Берлин шестернею. / А в берліні господиня / З паном і сем'єю.

БЕРЛОГИ 1

- 180A 0539 Аж ось вони й одчинились. / Неначе з берлоги / Медвідь виліз, ледве-ледве

БЕРУ 1

- 272B 0007 В того чорнобривця, / Беру коня, та й нічого – / Веду до криниці.

БЕРУТЬ 4

- 207A 0564 Мов сонце побачив. / І беруть його під руки, / І ведуть у хату,
 057B 0275 Москалеву, що ще й досі / Беруть з неї воду, / І хрест, кажеш, коло шляху
 152B 0010 А марніє моя врода, / Люде не беруть. / А на улиці дівчата
 200B 0213 І разом стихли на минуту. / Приїхали: ножі беруть, / І генерала розчиняють,

БЕСЕДА 1

- 282B 0008 О юпкоборцеві восплач. / І вся, о Русская беседа, / Во глас єдиний ісповедуї

БЕССАРАБІЮ 1

- 104B 0040 Покинув жінку, жаль, та й годі. / На Бессарабію пішов / Оцей козак; погнало горе

БЕСТІЯ 1

- 061A 0792 Що? скажеш, шельмо?.. І не стогне! / Завзята бестія! Стривай!» / Насипали в халяви жару...

Б'Є 2

- 045A 0063 Орлом сизокрилим літає, ширяє, / Аж небо блакитне широкими б'є; / Спочине на сонці, його запитає,
 209B 0043 Приснились у житі, лановий біжить, / Та б'є мене добре, і ніби проклятий / Свитину здирає. І досі болить,

Б'ЄТЬСЯ 9

- 020A 0074 Вже не три дні, не три ночі / Б'ється пан Трясило. / Од Лимана до Трубайла
 024A 0046 Вже не три дні, не три ночі / Б'ється наш Трясило. / Од Лимана до Трубайла
 027A 0026 Розпитують, розмовляють, – / Серце б'ється, любо... / І світ божий як великдень,
 047A 0085 Без милого скрізь могила... / А серденько б'ється. / -----
 060A 0013 Як і на чужині. / Чого ж серце б'ється, рветься? / Я там одинокий.
 061A 2306 «Гуляйте, сини! / Пийте, поки п'ється, бийте, поки б'ється! – / Залізник гукає. – Ану,
 нависний,
 207A 0207 Із хати Ярина. / Не їється, не п'ється, і серце не б'ється, / І очі не бачать, не чуть
 голови!
 088B 0003 Слова та голос – більш нічого. / А серце б'ється – ожива, / Як їх почує!.. Знать, од
 Бога
 144B 0014 Плаче, плаче та ридає, / Як рибонька б'ється... / А над нею, молодю,

БИ 70

- 010A 0070 Якби-то далися орлині крила, / За синім би морем милого знайшла; / Живого б
 любила, другу б задушила,
 027A 0097 Дивлюся на море широче, глибоке, / Поплив би на той бік – човна не дають. / Згадаю
 Енея, згадаю родину,
 027A 0104 Сироту усюди люде осміють. / Нехай би сміялись, та там море грає, / Там сонце, там
 місяць ясніше сія,
 027A 0107 Там з вітром могила в степу розмовляє, / Там не одинокий був би з нею й я. /
 Праведная душе, прийми мою мову
 030A 0138 Якби милий чорнобривий, / Умів би спинити... / Так далеко чорнобривий,
 030A 0371 Щоб його не мірять!.. / Розказав би про те лихо, / Та чи то ж повірять!
 045A 0078 На божєє слово вони б насміялись, / Дурним би назвали, од себе б прогнали. / Нехай
 понад морем, сказали б, гуля!
 052A 0071 Якби малось сили; / Заспівав би – був голосок, / Та позички з'їли.
 060A 0007 Тебе виглядають. / Полетів би за тобою, / Та хто привітає?
 060A 0029 Не вернеться знову». / Полетів би, послухав би, / Заплакав би з ними.
 060A 0029 Не вернеться знову». / Полетів би, послухав би, / Заплакав би з ними.
 060A 0030 Полетів би, послухав би, / Заплакав би з ними. / Та ба, доля приборкала
 061A 0738 А дуже цікаве! / А надто вам розказать би, / Як козак чорнявий
 061A 1014 І вішати, і мордувати! Добре єй-Богу, добре! Ну, це / так! Далєбі, дав би карбованця,
 якби був не пропив учора! / Шкода! Ну, нехай стара в'язне, більше м'яса буде.
 061A 1141 Де Остриянина стоїть / Хоч би убогая могила? / Де Наливайкова? Нема!
 061A 1510 Карай серце: розірветься, / Хоч би було камєнь. / Доле моя! серце моє!
 061A 2448 Молодєє лихо! Якби ти вернулось, / Проміняв би долю, що маю тепер. / Згадаю те
 лихо, степи ті безкраї,
 114A 0065 За слово ласкаве. / Заграв би вам, та, бачите, / Справи нема... справи.
 178A 0008 Білі руки простяглися – / Так би й обвилися / Кругом стану, і в подушку
 180A 0064 Мені приснився – / Найтверезіший би упився, / Скупий жидюга дав би гривню,
 180A 0065 Найтверезіший би упився, / Скупий жидюга дав би гривню, / Щоб позирнуть на ті
 дива.
 180A 0456 Може, вже немає. / Полетів би, подивився, / Так Бог не пускає.
 221A 0474 У руки попався, / У москалі заголив би, / Щоб знав, як дурити
 234A 0262 Кого-небудь треба сватать! / «Кого ж би тут?» – старий дума / І просить поради
 246A 0046 А сльоз, а крові? Напоїть / Всіх імператорів би стало / З дітьми і внуками, втопить
 250A 0053 Дідами крадене добро. / Тойді оставсь би сиротою / З святими горами Дніпро!
 250A 0092 Якби ви вчились так, як треба, / То й мудрость би була своя. / А то залізете на небо:
 250A 0234 Якби їх забути, / Я оддав би веселого / Віку половину.
 274A 0124 Сироті старому? / Один дума, як би його / Достроїть палати.
 274A 0126 Достроїть палати. / Другий дума, як би його / На подзвін придбати.
 006B 0246 А їх чимало розлилось / На марне поле. Хоч би рута, / А то нічого не зійшло!
 016B 0108 Горєнько з тобою! / Жить би, жить та славить Бога / І добро творити,
 016B 0369 Скирти і клуня зайнялись, / І зорі зникли. Хоч би слово, / Хоч би де голос обізвавсь.

- 016В 0370 І зорі зникли. Хоч би слово, / Хоч би де голос обізвавсь. / Пани в гаю не ворушились,
 026В 0047 Малого віку у тім раю. / Умер би, орючи на ниві, / Нічого б на світі не знав.
 026В 0049 Нічого б на світі не знав. / Не був би в світі юродивим. / Людей і [бога] не прокляв!
 028В 0012 Тойді повісили Христа, / Й тепер не втік би син Марії! / Нігде невесело мені,
 033В 0017 Славні небожата, / Не спиняв би їх прилуцький / Полковник поганій..
 046В 0070 А тут бур'ян, піски, тали... / І хоч би на сміх де могила / О давнім давні говорила.
 046В 0142 Що й сльози не стане. / І благов би я о смерті... / Так ти, і Україна,
 050В 0089 Хату запалили! / Нехай би вже були непевні / Які вельможі просвіщенні:
 050В 0245 Та перед людьми не брешти. / Хоч би тобі лихе слово / Почув хто од його.
 067В 0005 Старинку божу лицювать. / А сиріч... як би вам сказати, / Щоб не збрехавши. Нумо
 знову
 068В 0161 Щоб не нудить світом. / І зарівав би, та диво, / Диво дивне сталось
 072В 0005 Хоч на старість волі. / Пішо[в] би я в Україну, / Пішов би додому,
 072В 0006 Пішо[в] би я в Україну, / Пішов би додому, / Там би мене привітали,
 072В 0007 Пішов би додому, / Там би мене привітали, / Зраділи б старому;
 072В 0009 Зраділи б старому; / Там би я спочив хоч мало, / Молившись Богу,
 072В 0011 Молившись Богу, / Там би я... Та шкода й гадки, / Не буде нічого.
 094В 0008 Сказавши: снилося дурній. / А я зрадив би, моє диво! / Моя ти доле чорнобрива!
 094В 0013 Колишне лишенько лихес. / Я зарідав би, зарідав! / І помоливсь, що не правдивим,
 117В 0009 Одинокій носить. / Полюбилась би я, / Одружилась би я
 117В 0010 Полюбилась би я, / Одружилась би я / З чорнобривим сиротою,
 129В 0015 Якби я багатий, / То оддав би все золото / Оцій Катерині
 129В 0020 Якби я був дужий, / То оддав би я всю силу / За одну годину
 161В 0156 ----- / Жить би, жить, хвалити Бога, / Кохатися в дітях,
 175В 0003 В нас попанувати, / То знав би ти, пане-брате, / Як їх називати,
 179В 0029 Такого не хочем. / Сказав би я правду, / Та що з неї буде?
 194В 0049 Що на цій чужині! / Гуляв би я понад Дніпром / По веселих селах,
 194В 0051 По веселих селах, / Та співав би свої думи, / Тихі, невеселі.
 198В 0011 Або утопити, / Як мав би я у неволі / Господа гнівити.
 198В 0030 Що на огні ляхи спекли. / А потім би з гори зійшли; / Понад Дніпром у темнім гаї
 247В 0014 Або в колищі ще упивсь... / То не купав би я в калюжі / Тебе преславного. Амінь.
 250В 0239 Нову коновочку старий. / Спродати би то та молодій / Купить хустиночку до речі,
 250В 0248 Рабами б бідні раби / І досі мерли би. О муко! / О тяжкая душі печаль!
 250В 0260 Дивочний гость отой лукавий? / Хоч би прийшов та подививсь / На брак той славний
 і преславний,
 276В 0007 І одпочити. Та, спочивавши, / Додумати, як би то скувати / Кайдани на римлян. І,
 взявши
 276В 0022 Дивується собі і дума, / Який би ретязь ще сплести? / -----
 292В 0039 Щоб він де хоче, там і взяв, / А дав би їм, старий, царя. / Отож премудрий
 прозорливець,
 303В 0008 Оцих осквернених палат! / Була б сестра! і був би брат! / А то... нема тепер нічого...

БИВ 1

- 161В 0148 Заставить треба богослова, / Щоб дома байдиків не бив, / Щоб він, гуляючи, навчив

БИВИЙ 1

- 230В 0052 Ви огласили юродивим / Святого лицаря. А бивий / Фельдфебель ваш, Сарданапал,

БИВСЯ 1

- 061А 0818 А він, мандруючи, співа, / Як Наливайко з ляхом бився. / Ляхи пропали; нежива

БИВСЬ 1

- 010А 0193 Як провожала сина мати, / Як бивсь татарин уночі. / Ідуть – під дубом зелененьким

БИЙ 7

- 150А 0085 Стать козакові...» / «Ріж і бий! / Мордуй невіру-бусурмана!» –

- 154A 0085 І перед всіма у кайданах / Стать козакові!...» – «Ріж та бий! / Мордуй
невіру-бусурмана!» –
038В 0097 І покотились із очей / На рясу сльози... Бий поклони! / І плоть старечу усмирай.
095В 0256 Навезли намиста!.. / Бий, дзвоне, бий, / Хмару розбий,
095В 0256 Навезли намиста!.. / Бий, дзвоне, бий, / Хмару розбий,
095В 0261 А сонечко на християне, / Бий, дзвоне, бий!» / -----
095В 0261 А сонечко на християне, / Бий, дзвоне, бий!» / -----

БИЙТЕ 2

- 061A 2306 «Гуляйте, сини! / Пийте, поки п'ється, бийте, поки б'ється! – / Залізник гукас.– Ану,
навісний,
150A 0090 Скутар скаженіє! / «Ріжте! бийте!» – на фортеці / Кричить Гамалія.

БИЛА 2

- 047A 0057 А він її запитає, / Чи не била мати. / Стануть собі обіймуться –
114A 0036 Про досвідки-вечірниці / Та як била мати, / Щоб з козаком не стояла.

БИЛАСЯ 1

- 200В 0111 Поклони тяжкій б'ючи, / Ридала, билася... нечистую / Огненную сльозу лила.

БИЛИ 6

- 061A 0078 У постолах. Дурень! дурень! / Били, а не вчили. / Од козацтва, од гетьманства
061A 0222 Вибачайте, що не вивчив, / Бо й мене хоч били, / Добре били, а багато
061A 0223 Бо й мене хоч били, / Добре били, а багато / Дечому навчили!
061A 1628 Не дали ляхи прокляті. / Зате ж їх і били, / І я й батько святим ножем;
083В 0004 По селах та дівчат дурили, / З громади кпили, хлопців били / Та верховодили в селі,
249В 0033 Оддав сенатові приказ, / Щоб тільки в Віфліємі били / Малих дітей.

БИЛИНА 6

- 173A 0101 А у вдови одним одно, / Та й те, як билина. / Діждалася вдова долі,
192A 0072 Хрест над сиротою / Й розійшлися... Як билина, / Як лист за водою,
207A 0406 І світ запалило. / Як билина підкошена, / Ярина схилилась;
274A 0296 Понесли, сховали... / І одна я, як билина / На полі, осталась
083В 0088 ----- / Як та билина засихала, / А батько, мати турбувались,
119В 0016 ----- / Як билина при долині, / В самотній самотині

БИЛИНИ 3

- 047A 0014 Подивиться – серце ние: / Кругом ні билини. / Одна, одна, як сирота
074В 0037 І попіл вітром рознесло, / Билини навіть не осталося. / Тільки одним-одно хиталося
192В 0018 І жаль тобі її стане, / Малої билини. / Підеш собі зажурившись

БИЛИНОЧКА 1

- 006В 0026 Ой одна я, одна, / Як билиночка в полі, / Та не дав мені Бог

БИЛИНУ 1

- 192В 0015 А Дніпр у море, на край світа / Билину море покотило / Та й кинуло на чужині.

БИЛИСЯ 1

- 281В 0019 І бились день, / І другий билися, / Та коло полудня на третій

БИЛИСЬ 6

- 020A 0008 Як москалі, орда, ляхи / Бились з козаками, / Як збиралась громадонька
024A 0008 Як москалі, орда, ляхи / Бились з козаками, / Як збиралась громадонька
274A 0058 І довгі коси в реп'яхах / О поли бились в ковтунах. / Постояла, а потім сіла
076В 0041 У поле вийшли, худосилі, / У полі бились, сиротили / Маленьких діточок своїх.
209В 0125 / А як ми бились, умирали, / За що ми голови складали

281B 0018 ----- / І бились день, / І другий билися,

БИЛИЦЯ 3

057B 0019 Такою річ і записать. / Бо се не казка, а билиця, / Або бувальщина, сказать.

057B 0396 Москалевою назвали. / От тобі й билиця / Про ту криницю москалеву.

057B 0398 Про ту криницю москалеву. / Нелюдська билиця. / -----

БИСТРИМ 1

010A 0066 Де милий ночус: чи в темному гаю, / Чи в бистрім Дунаю коня напова, / Чи, може, з другою, другую кохас,

БИСТЬ 1

307B 0012 Чи то жерця: «Во Іудеї / Бисть цар Саул». Потім хор / Ревнув з Бортнянського : «О скорбь,

БИТА 1

175B 0037 Оцей лукавий лановий. / Стара собака, та ще й бита. / У балці стало щось кричать,

БИТЕ 2

237B 0026 І думка ваша і слова – / Неначе срібло куте, бите / І семикрати перелите

289B 0007 І крихту хліба понесли / Царям убогим. Буде бите / Царями сіяєє жито!

БИТИ 6

061A 0984 Поміркує, загадає, / Чи бити, чи пити, / Чи танцювать, то й ушкварять,

150A 0160 Будем жити, вино пити, / Яничара бити, / А курені килимами,

154A 0160 Будем жити, вино пити, / Яничара бити, / А курені килимами,

050B 0151 Творяться нишком на сім світі! / А вас, письменних, треба б бити, / Щоб не кричали: «Ах! аллах!

095B 0109 Звелів не пускати, / А як прийде, бити – / Що тут їй робити?

156B 0031 Возьму собі рясу / Та піду поклони бити / В Межигор до Спаса.–

БИТИЙ 7

061A 0440 «Одчиняй, проклятий жиде! / Бо будеш битий... Одчиняй! / Ламайте двері, поки вийде

061A 0999 Ні саду, ні ставу... / Степ і море; скрізь битий шлях, / Скрізь золото, слава.

061A 2351 ----- / Гонта, горем битий, / Несе дітей поховати,

180A 0325 Твоїм віршемазам. / Ото дурний! а ще й битий / На квиток повірив

029B 0103 Пани-християне!..» / Затих мій сивий, битий тугою, / Поник старою буй-головою.

044B 0040 Вернулася, журилася, / На шлях битий дивилася. / Квітчалася, прибиралась,

248B 0005 ----- / Попе! попе! будеш битий – / Не вмієш читати

БИТИМИ 1

173A 0119 Та повезли до прийому / Битими шляхами. / Пішла й вдова з матерями

БИТИМУТЬ 1

057B 0129 Як на світі жити, / А то битимуть, та й дуже!.. / Не знаю, мій друже,

БИТИСЬ 3

178A 0020 Серце моє! Серце моє! / Тяжко тобі битись / Одинокому. З ким жити,

136B 0016 Легше було б самій жити, / Як з тобою в світі битись. / -----

158B 0038 Що ж діяти? На те й лихо, / Щоб з тим лихом битись. / А ти, друже мій єдиний,

БИТІ 1

015A 0023 Додому ключами. / Плаче козак – шляхи биті / Заросли тернами.

БИТІЙ 2

010A 0157 А дівчина спить під дубом / При битій дорозі. / Знать, добре спить, що не чує,
030A 0270 Як тополя, стала в полі / При битій дорозі; / Як роса та до схід сонця,

БИТОГО 1

215B 0028 Тепер іду я без дороги, / Без шляху битого... а ви! / Дивуєтесь, що спотикаюсь,

БИТУ 1

218B 0543 Кругом оглянулась, взялась / За биту голову руками / І тихо, мовчки за возами

БИТЬСЯ 3

020A 0072 А ходім лиш, пани-брати, / З поляками битися!» / -----
199A 0214 Загелкали гуси / Та з орлами летять битися... / Конглав схаменувся,
083B 0125 Мерзенне, мерзле парубоцтво, / Ходіте битися! Чи борються, / Бо я борець!..»

БИХОВІ 1

125B 0045 Має погуляти / У Бихові, славнім місті, / З Левченком укупі,

БІБЛІЮ 1

246A 0095 Бо благоденствує! У нас / Святую Біблію читає / Святий чернець і навчає,

БІГА 3

030A 0671 ----- / Біга Катря боса лісом, / Біга та голосить;
030A 0672 Біга Катря боса лісом, / Біга та голосить; / То проклина свого Йвана,
221A 0476 Щоб знав, як дурити / Правительство!! Кричить, біга, / Мов несамовитий.

БІГАВ 1

061A 2300 Так Гонта кричав, / По Умані бігав. А серед базару, / В крові, гайдамаки ставили
столи:

БІГАЄ 1

234A 0304 На весілля просить. / Знай, бігає, а самого / Ледве ноги носять.

БІГАЛИ 1

250B 0693 А іноді й на Єлеон / До його бігали малії. / Отож прибігли.– О святії!

БІГЛИ 1

173A 0244 І бур'ян топтала. / Діти бігли з паліччям / Удень за вдовою

БІГМА 1

234A 0068 Всього надбали. / Та діточок у їх бігма, / А смерть з косою за плечима.

БІДА 1

127B 0004 Прилучилась з чумаченьком / У степу біда. / Заболіла головонька,

БІДКУЄ 1

180A 0024 Та отечество так любить, / Так за ним бідкує, / Так із його, сердешного,

БІДНА 3

020A 0043 Гіркими сльозами: / «Бідна моя Україно, / Стоптана ляхами!
030A 0531 З псами їсти й пити... / Бідна моя головонько! / Що мені робити?
014B 0029 Бери хоч зараз...» Що робити! / Головка бідна! Позичать? / Та хто таку позичить
силу?

БІДНАЯ 1

209B 0115 Усі до одного згоріли! / І Пріся бідная моя / Згоріла з клятими! А я...

БІДНЕ 3

- 030A 0667 А дитя осталося, / Плаче, бідне... А москалям / Байдуже; минули.
 016B 0227 Сорочечку до зносу носить. / Спеклося, бідне, на жару. / Лопуцьки їсть, ставочки гатить
 103B 0007 Поміркувать, / Щоб бідне птаство заступить, / Орлине царство затопить

БІДНИЄ 1

- 250B 0247 Пречистій їй не дав ти руку, / Рабами б бідніє раби / І досі мерли би. О муко!

БІДНИЙ 1

- 076B 0119 Кепкує з дурня. Аж голосить, / Аж плаче, бідний, батька просить, / Щоб та Фамар, сестра, прийшла,

БІДНИХ 1

- 095B 0061 Забрався голий в цей куток. / А що тих бідних покриток / Пустив по світу з байстюками,

БІДНІЇ 1

- 147B 0013 Садами темними, лугами. / А люди біднії в селі, / Неначе злякані ягнята,

БІДНИМ 1

- 074B 0071 Щоб парости розпустило / У їх біднім краї. / -----

БІДНОГО 2

- 083B 0045 Насміялась титарівна / З бідного Микити. / Насміялася при людях,
 083B 0072 Того, що тяжко полюбила / Микиту бідного того! / -----

БІДНУЮ 1

- 095B 0073 І жінку, кралю молодую, / Аж тричі, бідную, цілує. / І, розмовляючи, пішли

БІДОЛАГАМ 1

- 175B 0064 Трохи одпочити / Позволено бідолагам / Та води напитись.

БІДОЮ 1

- 061A 1422 «Ні, погано!» / «Ну, хіба Бідною?» / «І це не так».

БІЖАТЬ 1

- 076B 0193 За Полоцьком, неначе хмара, / Чорніє курява. Біжать / І отроки, й старі бояра

БІЖИ 4

- 047A 0154 Все лихо загоїть. / Вип'єш – біжи, якомога; / Що б там не кричало,
 061A 0330 Та швидче, хаме!.. Постривай! / Упоравшись, біжи в Вільшану: / Їмості треба. Не барись».
 234A 0502 «Чи чуєш ти, Катерино? / Біжи зустрічати! / Уже прийшов! Біжи швидче!
 234A 0503 Біжи зустрічати! / Уже прийшов! Біжи швидче! / Швидче веди в хату!..

БІЖИТЬ 7

- 030A 0677 Кругом подивилась, / Та в яр... біжить... Серед ставу / Мовчки опинилась.
 076B 0114 І йде, ридаючи, до сина. / Аж тупас, немов біжить. / А той, бугай собі здоровий,
 192B 0010 Із степу перекотиполе / Рудим ягнятчком біжить / До річечки собі напитись.
 209B 0042 Слухай же, дитино.– А потім ягнята / Приснились у житі, лановий біжить, / Та б'є мене добре, і ніби проклятий
 249B 0021 І в Віфлієм з малим пішла... / Біжить почтар із Віфлієма / І каже: – Царю! так і так!
 250B 0372 І тихне люд.– О люди! люди! – / Чабан якийсь біжить, кричить. / – Пророчество Ієремія,
 250B 0688 Як син той скорбний спочиває. / Аж ось і дівора біжить / Із города. Його любили

БІЙСЯ 1

209В 0103 Спряжу всю шляхту на огні! / Вони, вони – не бійся, сину! – / Вони, ксьондзи, мою дитину

БІЙСЬ 1

061А 1375 «Чуєш, хлопче? Ходи сюди! / Не бійсь, не злякаю». / «Не боюся!» Знявши шапку,

БІК 8

027А 0097 Дивлюся на море широче, глибоке, / Поплив би на той бік – човна не дають. / Згадаю Енея, згадаю родину,

027А 0100 Згадаю, заплачу, як тая дитина. / А хвилі на той бік ідуть та ревуть. / А може, я й темний, нічого не бачу,

123А 0184 І в мокрій сорочці, / Мовчки дивиться на сей бік, / Рве на собі коси...

150А 0012 Що пливуть козаки, тільки мріють шапки, / Та на сей бік за нами. / Ой Боже наш, Боже, хоч і не за нами,

150А 0075 По-своєму Бога в кайданах благають, / А хвилі на той бік ідуть та ревуть. / -----

154А 0012 Що пливуть козаки, тільки мріють шапки / Та на сей бік за нами. / Ой Боже наш, Боже, хоч і не за нами,

154А 0076 По-своєму Бога в кайданах благають, / А хвилі на той бік ідуть та ревуть. / -----

104В 0118 Кралю карооку! / Та й поплив Дністром на сей бік, / Покинувши волю.

БІЛА 3

180А 0465 Та й замовкло; дивлюся я: / Біла хмара криє / Сіре небо. А в тій хмарі

180А 0468 Мов звір в гаї вис. / То не хмара – біла пташка / Хмарою спустилась

207А 0426 Знову забіліла / Зима біла. За зимою / Знов зазеленіла

БІЛЕ 9

010А 0016 Що чорніє над водою, / Щось біле блукає. / Може, вийшла русалонька

010А 0035 Козацькі очі, / Не вимили біле личко / Слізоньки дівочі:

010А 0039 На чужому полі, / Біле тіло вовки з'їли – / Така його доля.

030А 0159 Щастя-долі дати. / А без долі біле личко – / Як квітка на полі:

030А 0163 Рве всякий по волі. / Умивай же біле личко / Дрібними сльозами,

030А 0557 По лісу завило; / Як те море. біле поле / Снігом покотилось.

047А 0044 Карі оченята, / Біле личко червоніє – / Не довго, дівчата!

055А 0011 Де лягло спочити / Козацькеє біле тіло, / В китайку повите.

076В 0061 Купалася собі з Богом, / Лоно біле мила, / І царя свого святого

БІЛЕС 1

270А 0089 Червоно-рожеву / На білес пониклєє / Личенько Лілеї.

БІЛЕНЬКА 1

217В 0003 Меж вербами та над водою / Біленька хаточка. Сидить / Неначе й досі сивий дід

БІЛЕНЬКІ 2

029В 0014 Обрив високий, гай, байрак; / Хатки біленькі виглядають, / Мов діти в білих сорочках

111В 0027 Сади зелені, погнили / Біленькі хати, повалялись, / Стави бур'яном поросли.

БІЛЕНЬКОЇ 1

179В 0010 І в білій свитині / З біленької хати / Вийшла погуляти

БІЛЕСЕНЬКІ 1

221А 0171 Відтіль буде чути». / Схопилися, білесенькі, / І в ліс полетіли,

БІЛИЙ 1

179В 0009 Почула дівчина, / І в білий свитині / З біленької хати

БІЛИМ 4

- 010A 0059 Чи винен той голуб, що сокіл убив? / Сумує, воркує, білим світом нудить, / Лігас, шукає, дума – заблудив.
 047A 0079 Не співає – сиротою / Білим світом нудить: / Без милого батько, мати –
 270A 0065 Цвітом при долині, / Цвітом білим, як сніг, білим! / Аж гай звеселила.
 270A 0065 Цвітом при долині, / Цвітом білим, як сніг, білим! / Аж гай звеселила.

БІЛИХ 8

- 207A 0471 Уквітчали гарнесенько, / І в сорочках білих, / Невеселі, мов сироти,
 234A 0081 А ще гірше старітися / У білих палатах, / Старітися, умирати,
 234A 0088 На призьбі вдвох собі сиділи / Гарненько, в білих сорочках. / Сіяло сонце, в небесах
 270A 0042 Я виросла, викохалась / У білих палатах. / Я не знала, що байстря я,
 270A 0076 Стала в гаї, і в теплиці, / І в білих палатах. / Скажи ж мені, мій братику,
 274A 0179 Близнят в Бендерах привела. / У білих Яссах колихала, / У Дунаєві купала,
 029B 0015 Хатки біленькі виглядають, / Мов діти в білих сорочках / У піжмурки в яру гуляють,
 095B 0170 А Марина в'яне, сохне / У білих палатах. / Уже й літо минулося,

БІЛИЦЯ 1

- 095B 0156 А Марина в сукні білій, / Неначе білиця, / Богу молиться та плаче,

БІЛІ 9

- 061A 0363 Єсть карії очі – як зіроньки сяють, / Білі рученята – мліють-обнімають, / Єсть серце єдине, серденько дівоче,
 061A 0422 А на ліжку... ох, аж душно!.. / Білі рученята / Розкидала, розкрилася...
 123A 0157 Лежить собі на пісочку, / Білі рученята / Розкидала; а за нею
 150A 0064 «Не буди, Босфоре: буде тобі горе; / Твої білі ребра піском занесу, / У мул поховаю! – реве синє море.–
 154A 0066 «Не буди, Босфоре, буде тобі горе, / Твої білі ребра піском занесу, / У мул поховаю! – реве синє море.–
 178A 0007 Зорі серед ночі, / Білі руки простяглися – / Так би й обвилися
 178A 0043 Сльози полилися... / Білі руки простяглися, / В подушку впилися.
 057B 0204 В байраках білили / Сніги білі; тойді ж ото / І Очаков брали
 095B 0195 А чорт їсти просить. / Гуси, гуси білі / В ірій полетіли,

БІЛІЄ 5

- 030A 0553 Надувся вітер; як повіє – / Нема нічого: скрізь біліє... / Та тільки лісом загуло.
 061A 0823 Загавкають та й замовчать. / Біліє місяць; люде сплять, / І титар спить... Не рано встане:
 061A 1166 Одно добро, одна слава – / Біліє хустина, / Та й ту знімуть...
 180A 0184 Лечу, лечу, а вітер віє, / Передо мною сніг біліє, / Кругом бори та болота,
 029B 0107 Дніпро і поле золотом крило, / Собор Мазепин сяє, біліє, / Батька Богдана могила мріє,

БІЛІЇ 2

- 095B 0319 Неначе добрі поросята, / Згоріли білії палати, / А люде тихо розійшлись.
 194B 0092 А я таки мережать буду / Тихенько білії листи. / -----

БІЛІЙ 6

- 123A 0117 Роздяглася, розкинулася / На білій сорочці; / Рибалонька кучерявий
 207A 0077 Та на зелених ще й святках, / Під хатою в сорочці білій / Сидів, з бандурою в руках,
 207A 0570 І ноги умила, / І в сорочці тонкій білій / За стіл посадила,
 234A 0386 Та після першої Трохим / Старий сидів в сорочці білій, / В брилі, на призьбі. Перед ним
 074B 0031 На восьме літо у неділю, / Неначе ляля в льолі білій, / Святес сонечко зійшло.
 095B 0155 ----- / А Марина в сукні білій, / Неначе білиця,

БІЛИЛИ 1

057В 0203 До зеленої неділі / В байраках білили / Сніги білі; тойді ж ото

БІЛИМ 1

278В 0010 В ріці Каялі. І на тілі, / На княжім білім, помарнілім, / Омию кров суху, отру

БІЛЮТЬ 2

016В 0037 Зеленим гаєм поросло. / Цвітуть сади, білють хати, / А на горі стоять палати,

147В 0010 Росою божою умиті, / Білють. Весело землі, / Цвіте, красується цвітами,

БІЛОГО 1

270А 0017 Червоно-рожеву / До білого пониклого / Личенька Лілеї.

БІЛОЛИЦАЯ 1

119В 0009 Кароока, чорнобрива, / Білолицая. / -----

БІЛОЛИЦИЙ 4

061А 0009 І зорі червоні, як перше плили, / Попливуть і потім, і ти, білолиций, / По синьому небу вийдеш погулять,

061А 0609 Зорі сяють; серед неба / Горить білолиций; / Верба слуха соловейка,

061А 1203 Щоб Богові вранці про те розказать. / Світить білолиций на всю Україну, / Світить... а чи бачить мою сиротину,

061А 1261 Сумно-сумно серед неба / Сяє білолиций. / Понад Дніпром козак іде,

БІЛОЛИЦЮ 1

068В 0152 Спряжеш дитину на огні / Або панянку білолицю / Розіпнеш голу на коні

БІЛОЛИЦЯ 2

123А 0021 У новій хатині, / Білолиця, кароока / І станом висока,

234А 0169 Аж ось чорноброва / Та молода, білолиця / Прийшла молодиця

БІЛОМУ 1

250В 0171 Умитий з куші вихожав / В одному білому хітоні, / Мов намальований сіяв,

БІЛОХАТИЙ 1

161В 0002 У Оглаві... Чи по знаку / Кому цей Оглав білохатий? / Троха лиш! Треба розказати,

БІЛОЮ 2

234А 0488 І червону добру хустку / З білою габою. / А діточкам черевички,

271В 0014 І сповіє дорогою / Білою габою – / Та й спать ляже, втомившись

БІЛУ 3

234А 0212 Головоньку йому змиє, / Й сорочечку білу / Що день божий надіває.

125В 0012 Та надінем вражим ляхам / Кошуленьку білу. / Ні, не білу, а червону...

125В 0013 Кошуленьку білу. / Ні, не білу, а червону... / Ходім погуляєм.

БІЛЮЮ 3

033В 0029 Заступила чорна хмара / Та білую хмару. / Опанував запорожцем

156В 0002 Заступила чорна хмара / Та білую хмару. / Виступили з-за лиману

250В 0046 А та стоїть собі під тином / Та вовну білую пряде / На той бурнус йому святешний

БІЛЯ 3

010А 0014 В таку добу під горою, / Біля того гаю, / Що чорніє над водою,

010А 0082 Розбивши вітер чорні хмари / Ліг біля моря одпочить. / А з неба місяць так і сяє;

010А 0196 Кінь замордований стоїть, / А біля його молоденький / Козак та дівчина лежить.

БІЛЬШ 22

- 030A 0493 Що буде, то й буде. / Піду даліше – більш ходила... / А може, й зострину;
 030A 0504 Ще б плакала Катерина, / Та сліз більш немає. / Подивилась на дитину –
 061A 0081 Високі могили – / Більш нічого не осталося, / Та й ті розривають;
 250A 0042 Великих слів велику силу, / Та й більш нічого. Кричите, / Що Бог создав вас не на те,
 250A 0099 Та кущий німець узловатий, / А більш нікого!..» – «Добре, брате, / Що ж ти таке?»
 028B 0023 Святії вітри принесли, / Та й більш нічого. Так-то, люде, / Хотілося б. Та що й гадать...
 033B 0025 Взяли з собою Матер Божу, / А більш нічого не взяли, / І в Крим до хана понесли
 050B 0141 Промовив двічі: – Боже! Боже! – / Та й більш нічого. / Од цариці
 057B 0264 Вседержителя святого, / А більш ні од кого.– / Преблагий був муж на світі
 068B 0059 Та за ралом спотикатись, / А більш нічого / Не повинен знать невольник.
 088B 0002 Ну що б, здавалося, слова... / Слова та голос – більш нічого. / А серце б'ється – ожива,
 104B 0018 І голий, і босий, / Та на волі, й більш нічого / У Бога не просить.
 104B 0104 Тільки сльози лити! / Більш нічого. Нудно йому / На чужому полі!
 185B 0035 На чорнім вороні-коні! / А більш нічого я не знаю, / Хоч я за це і пропадаю
 200B 0145 В саду та арію якусь / Мугикав стиха. Більш нічого / Петрусь не бачив. А небога
 218B 0021 Та на ворону на хресті / На кладовищі. Більш нічого / З тюрми не видно. Слава Богу
 218B 0274 По всьому царству: так і так. / Що кесар Бог. Що більш од Бога! / І майстрові дали кувать
 218B 0357 У Афіни Юпітера. / Дурна, більш нічого! – / І нищечком помолилась
 230B 0058 ----- / Більш нічого / Не викроїлось, і драму
 241B 0013 Подай їй долю на сім світі / І більш нічого не давай. / Та не бери її весною
 273B 0009 Подай любов, сердечний рай! / І більш нічого не давай! / -----
 304B 0018 І вас не стане,– будяки / Та кропива – а більш нічого / Не виросте над вашим трупом.

БІЛЬШЕ 13

- 020A 0134 Було колись, панували, / Та більше не будем!.. / Тії слави козацької
 052A 0077 «Ой не шуми, луже!» / Не втну більше. А ти, батьку, / Як сам, здоров, знаєш,
 057A 0023 Що заплачуть на сі думи – / Я більше не хочу... / Одну сльозу з очей карих –
 061A 1015 так! Далєбі, дав би карбованця, якби був не пропив учора! / Шкода! Ну, нехай стара в'язне, більше м'яса буде. / Поборгуй, будь ласкав, завтра оддам. Утни ще що-небудь
 114A 0326 Що колись... колись-то... Думи та печаль, / А більше нічого не мав я й не маю, / А з грішми такими тяжко в світі жить.
 092B 0062 Щоб ніхто і не побачив... / Та й більше нічого. / А я, доленько, в неволі
 109B 0012 Не хоче правдоньки сказати, / А більше ні в кого спитати. / -----
 175B 0057 Та в тюрму захвасували... / Та й більше нічого. / -----
 175B 0095 Тільки глянула на його... / Та й більше нічого. / -----
 180B 0032 Що тільки й дива там було, / А більше не було нічого. / Щасливая!..
 218B 0298 Молітесь правді на землі, / А більше на землі нікому / Не поклоніться. Все брехня –
 236B 0021 Та візантійство прославлять, / Та й більше, бачиться, нічого. / -----
 291B 0009 Себе-таки, себе самого, / А більше, бачиться, нікого? / -----

БІСЕНЯ 1

- 274A 0162 Иди до мене. Кицю, кицю... / Не йде прокляте бісеня! / А то дала б тобі напитись

БІСИ 1

- 175B 0007 Дівчаток накритих. / А то верзе біси зна що / Та й думає: – Ми то!

БІСНОВАТА 1

- 221A 0289 Все вельможніі байстрята! / Вже ж і Січ їх бісновата / Жидовою поросла.

БІСНОВАТЕ 1

- 266B 0020 На каторгу. А люта мати! / Спустила друге бісновате / Своє скаженеє звіря.

БІСНУВАТИХ 1

268В 0050 І на хресті отім без ката / І без царя вас, біснуватих, / Розтнуть, розірвуть, розіпнуть,

БІСОВОГО 1

216В 0001 ----- / На батька бісового я трачу / І дні, і пера, і папір!

БЛАГА 1

258А 0039 І воспою знову / Твої блага чистим серцем, / Псалмом тихим, новим.

БЛАГАВ 6

192А 0066 На возі додому. / Благов Бога, щоб дівчину... / Хоч село побачить.
234А 0314 На прощу у Київ / Пішла Ганна. Благов старий, / А Марко аж плавав,
046В 0142 Що й сльози не стане. / І благов би я о смерті... / Так ти, і Україна,
198В 0014 А я так мало, небагато / Благов у Бога, тільки хату, / Одну хатиночку в гаю,
198В 0048 Я тільки хаточку в тім раї / Благов, і досі ще благаю, / Щоб хоч умерти на Дніпрі,
238В 0002 Недавно я поза Уралом / Блукав і Господа благов, / Щоб наша правда не пропала,

БЛАГАЄ 4

027А 0041 А він, знай, співає, / Та дрібно, та рівно, як Бога благає, / Поки вийде злодій на шлях
погулять
207А 0465 Безталанна, коло неї / Падає, благає / Старий батько, хоч літечко,
234А 0132 Старі мої. А сердешне / Неначе благає: / Випручало рученята
095В 0162 Сам і їсти їй приносить, / І просить, благає, / Щоб на його подивилась,

БЛАГАЄМ 3

258А 0072 Не молимося чужим богам, / А тебе благаєм: / Поможі нам, ізбави нас
179В 0024 Якого ж ми раю / У Бога благаєм? / Рай у серце лізе,
207В 0049 Ми в раї пекло розвели, / А в тебе другого благаєм, / З братами тихо живемо,

БЛАГАЄТЕ 2

180А 0035 Та якогось раю / На тім світі благаєте? / Немає! немає!
218В 0293 Раби незрячі! Кого? / Кого благаєте, благії, / Раби незрячі, сліпі!

БЛАГАЄШ 1

212В 0036 Стара і немощна. Людей, / Людей неприязних благаєш / І Христа ради простягаєш

БЛАГАЙ 5

180А 0019 Пазурі в печінки, – / І не благай: не вимолять / Ні діти, ні жінка.
006В 0333 ----- / Не благай, не проси, / Не клепає коси.
095В 0099 Не треба, кажеш, дайте хату! / Цього вже лучше й не благай, / Бо це... сама здорова
знаєш...
194В 0011 Ніколи нічого! / І не благай, бо пропаде / Молитва за Богом.
196В 0011 Ніколи нічого, / І не благай, бо пропаде / Молитва за Богом.

БЛАГАЙТЕ 1

061А 2412 Спочивайте, діти, / Та благайте, просить Бога, / Нехай на сім світі

БЛАГАЛА 4

173А 0006 Китайкою повивала, / Всіх святих благала, / Та щоб йому всі святії
207А 0417 У Києві великому / Всіх святих благала; / У Межигорського Спаса
207А 0680 Господарювала / Та святих отих благала. / Таки ж ублагала;
200В 0113 Огненную сльозу лила. / Вона благала пресвятую, / Щоб та її... щоб та спасла,

БЛАГАЛИ 1

180А 0380 Та, стогнучи, за батюшку / Господа благали. / Сміх і сльози! От пішов я

БЛАГАТИ 6

- 207A 0040 Коло тебе і за тебе / Господа благати! / -----
 207A 0431 Яриночка, та не Бога / Святого благати, / А нищечком у ворожки
 046B 0147 Не дасте мені Бога / О смерті благати. / -----
 218B 0283 Із Сіракуз і та небога / Благати кесаря і Бога. / І чи одна вона? Мій Боже!
 218B 0288 Горе з вами! / Кого благати ви прийшли? / Кому ви сльози принесли?
 218B 0355 Юпітером. А я, дурна, / Ходила благати / У Афіни Юпітера.

БЛАГАТЬ 1

- 250B 0622 Де ділося. У синагогу / Зайшла благать благого Бога, / Щоб син її найшовсь. Аж глядь,

БЛАГАЮ 7

- 250A 0261 Обніміться ж, брати мої. / Молю вас, благаю! / -----
 006B 0130 Тобі покинутої хати... / Благаю Бога, щоб печаль / Тебе довіку не збудила,
 046B 0115 ----- / Благаю Бога, щоб світало, / Мов волі, світу сонця жду.
 046B 0118 Цвіркун замовкне, зорю б'ють. / Благаю Бога, щоб смеркало, / Бо на позорище ведуть
 113B 0018 І радий я і веселий, / І Бога благаю, / Щоб не приспав моїх діток
 198B 0048 Я тільки хаточку в тім раї / Благов, і досі ще благаю, / Щоб хоч умерти на Дніпрі,
 250B 0015 До самого, самого краю. / Достойно петая! благаю! / Царице неба і землі!

БЛАГАЮТЬ 6

- 150A 0074 Козаки-сердеги. Чого вони ждуть? / По-своєму Бога в кайданах благають, / А хвили на той бік ідуть та ревуть.
 154A 0075 Козаки-сердеги. Чого вони ждуть? / По-своєму Бога в кайданах благають, / А хвили на той бік ідуть та ревуть.
 016B 0075 Мужницькі душі аж пишуть. / Судовики благають Бога... / П'яниці, знай собі, кричать:
 016B 0249 А пани й полову жидам продають. / Та голоду раді, та Бога благають, / Щоб ще хоч годочок хлібець не рожав.
 016B 0407 Люде трохи очуняли, / Господа благають, / Щоб княжна до їх вернулась.
 074B 0069 І моляться, і жертвами / Дерево благають, / Щоб парости розпустило

БЛАГАЯ 4

- 258A 0088 В беззаконії мерзіє, / Не творить благая. / А Бог дивиться чи є ще
 258A 0264 Во псалтирі і тимпані / Воспоем благая, / Яко Бог кара неправих,
 218B 0380 Во псалтирі і тимпані / Воспоем благая, / Яко Бог кара неправих,
 250B 0007 Святая сило всіх святих, / Пренепорочная, благая! / Молюся, плачу і ридаю:

БЛАГИЙ 1

- 250B 0018 Вонми їх стону і пошли / Благий кінець, о всеблагая! / А я, незлюбний, воспою,

БЛАГИХ 1

- 258A 0217 І землі, і людям,— / Отак братів благих своїх / Господь не забуде,

БЛАГІ 1

- 207A 0377 Згадав Степана молодого, / Згадав свої благі літа, / Згадав та й заплакав

БЛАГІЇ 2

- 029B 0142 І згадував літа свої / Давнії, благії... / Де, як, коли і що робилось
 218B 0293 Раби незрячі! Кого? / Кого благаєте, благії, / Раби незрячії, сліпії!

БЛАГО 4

- 258A 0173 Його вічній славі. / Благо тому, кого Господь / Карає меж нами,
 192B 0031 ----- / Благо тобі, друже-брате, / Як є в тебе хата.
 192B 0033 Як є в тебе хата. / Благо тобі, як у хаті / Є з ким розмовляти.
 218B 0152 Зайшов у гай води напитись / І одпочити.— Благо вам! — / Сказав апостол утомлений

БЛАГОВІСТИВ 1

218В 0156 І тихим, добрим, кротким словом / Благовістив їм слово нове, / Любов, і правду, і добро,

БЛАГОВІСТИТЕЛЯ 1

250В 0219 До самої Тіверіади / Благовістителя. І раді, / Радісінькі собі прийшли

БЛАГОВІСТИТИ 1

218В 0150 Аж гульк!.. Іде святий Петро / Та, йдучи в Рим благовістити, / Зайшов у гай води напитись

БЛАГОВІСТИТЬ 1

102В 0004 Послав на землю їм пророка; / Свою любов благовістить! / Святу правду возвістить!

БЛАГОВОЛЕНЬЄ 1

292В 0058 Престол із золота кус, / Благоволеньє оддає / Своім всеподданнішим голим.

БЛАГОВОЛИЛИ 2

218В 0309 Байстрятам дещо. А кому / Самі благоволили дати / Свою підложницю в супруги,
218В 0313 Аби з-під кесаря. А в кого / Сестру благоволили взяти / У свій гарем. І се нічого.

БЛАГОВОЛЯТЬ 1

180А 0337 Або дулю дати / Благоволять; хоч маленьку, / Хоч півдулі, аби тільки

БЛАГОГО 1

250В 0622 Де ділося. У синагогу / Зайшла благать благого Бога, / Щоб син її найшовсь. Аж глядь,

БЛАГОДАТИ 1

173А 0010 «Пошли тобі Матер Божа / Тії благодати, / Всього того, чого мати

БЛАГОДАТІ 1

290В 0004 Посижу я і похожу / В своїй маленькій благодаті. / Та в одині-самотині

БЛАГОДАТНИЙ 1

234А 0171 Прийшла молодиця / На той хутір благодатний / У найми проситься.

БЛАГОДАТЬ 9

180А 0056 Тихо, як у раї, / Усюди божа благодать – / І в серці, і в хаті.
234А 0255 Прокляте лихо та й заснуло. / На хутір знову благодать / З-за гаю темного вернулась
016В 0141 Ох, діти! Діти! Діти! / Велика божа благодать! / Сльози висохли, пропали,
050В 0057 Здихать над грішми? Ні, небоже! / Любов – господня благодать! / Люби ж, мій друже, жінку, діток;
050В 0156 Хіба ж живуть вони? І знають, / Як ви сказали, благодать, / Любов?..
218В 0305 І всі патриції, і вчора / Лилася божа благодать. / Кому чи чином, чи грошима,
250В 0163 Зайшов у нас підночувать. / І каже, божа благодать / На ветхую Єлсисавету
250В 0243 О старче праведний, багатий! / Не од Сіона благодать, / А з тихої твоєї хати
250В 0495 Бодай не довелось нікому / Узріть такеє. Благодать! / Гайочок тихий серед поля,

БЛАГОДЕНСТВІЄ 1

266А 0097 В латаній торбині? / «Благоденствіє, указом / Новеньким повите».

БЛАГОДЕНСТВУЄ 1

246А 0094 На всіх язиках все мовчить, / Бо благоденствує! У нас / Святу Біблію читас

БЛАГОДУШНЕ 1

218В 0005 ----- / Привітай же благодуще / Мою сиротину,

БЛАГОРОДНИМ 1

209В 0028 Усі ті могили, усі отакі. / Начинені нашим благородним трупом, / Начинені туго. Оце воля спить!

БЛАГОРОДНИМИ 1

180А 0442 Болота засипав / Благородними костюми; / Поставив столицю

БЛАГОСКЛОННІ 1

230В 0014 І маршировкою, і всім... / І «благодарсклонні пребивали / Всегда к есфрейторам своїм».

БЛАГОСЛОВЕННАЯ 1

218В 0061 ----- / Благодарслова в женах, / Свята праведна мати

БЛАГОСЛОВИ 9

061А 0207 Мовчки похилились. / «Благодарслова, – кажуть, – батьку, / Поки маєм силу;

061А 0209 Поки маєм силу; / Благодарслова шукать долю / На широкім світі».

061А 0267 На твоїм порозі, / Благодарслова моїх діток / В далеку дорогу.

192А 0050 Тяжко зажурились. / «Благодарслова, отамане, / Коло села стати,

199А 0112 На гордій тіарі! / Розпадуться! Благодарслова / На месть і на муки,

199А 0114 На месть і на муки, / Благодарслова мої, Боже, / Нетверді руки!»

207А 0482 На раді прохало: / «Благодарслова, отамане, / Байдаки спускати

161В 0135 Дурна, чого ти боїшся! (Підходить до сина, / хрестить його і цілує.) Боже тебе благодарслова, / моя дитино! Настую! Поведи його в покої

308В 0035 Та каламутною. / Благодарслова мене, друже. / Славою святою.

БЛАГОСЛОВИВ 2

274А 0326 Привітав мене, лущипер, / Бла[го]словив діток, / Та й забрав їх у покої...

218В 0154 Сказав апостол утомлений / І оргію благодарслова. / І тихим, добрим, кротким словом

БЛАГОСЛОВИТЬ 1

250А 0250 Заплакана мати. / Благодарслова дітей своїх / Твердими руками

БЛАГОСЛОВЛЯЛА 1

016В 0236 Тебе, єдиную свою... / І Господа б благодарслова / За долю добрую твою.

БЛАГОСЛОВЛЯЯ 1

250В 0697 Як узрів діток. Привітав / І цілував, благодарслова, / Погрався з ними, мов маленький,

БЛАГОУХАННИЙ 1

250В 0094 О ти, пречистая в женах! / Благоуханный зельний крине! / В яких гаях? В яких ярах,

БЛАГОЧЕСТИВИЙ 1

076В 0097 Давид, святой пророк і цар, / Не дуже був благодарслова. / Була дочка в його Фамар

БЛАГОЧИННИЙ 1

061А 1114 «Моліться, братія, моліться! – / Так благодарслова почина – / Кругом святого Чигрина

БЛАЖЕН 2

258А 0255 За твої кайдани! / Блажен! блажен! Тебе, злая, / В радості застане

258А 0255 За твої кайдани! / Блажен! блажен! Тебе, злая, / В радості застане

БЛАЖЕННИЙ 2

- 258A 0001 ----- / Блаженний муж на лукаву / Не вступає раду,
258A 0253 Дщере окаянна! / Блаженний той, хто заплатить / За твої кайдани!

БЛАКИТНЕ 2

- 045A 0063 Орлом сизокрилим літає, ширяє, / Аж небо блакитне широкими б'є; / Спочине на сонці, його запитає,
061A 0027 Ні, не заховаю, бо душа жива. / Як небо блакитне – нема йому краю, / Так душі почину і краю немає.

БЛАКИТНІ 1

- 029B 0004 Як хороші, хорошії, / Блакитні здалека. / З Переяслава старого,

БЛЕКОТОЮ 1

- 180A 0526 Чорнилом політі. / Московською блекотою / В німецьких теплицях

БЛИЖЧЕ 1

- 180A 0334 Аж потіють, та товпляться, / Щоб то ближче стати / Коло самих: може, вдарять

БЛИЖЧЕНЬКО 1

- 274A 0174 Що, добре наші завдають? / Сідай лиш ближченько, отут. / Ото-то й то! А ти не знаєш...

БЛИЗЕНЬКО 2

- 061A 0601 Моє серденько, / Поки близенько, / Та поворкуєм...
250B 0339 Поки що, буде, укріпись, / До Віфлієма не близенько; / Та й я спочину. Утомивсь.–

БЛИЗНЯТ 2

- 274A 0178 Я розкажу, як нагадаю. / Близнят в Бендерах привела. / У білих Яссах колихала,
274A 0262 От я заховала / Близнят своїх у коморі, / Вбігаю у хату,

БЛИЗНЯТА 3

- 221A 0318 Сю ніч будуть в Україні / Родиться близнята. / Один буде, як той Гонта,
221A 0355 Уся Україна! / То близнята народились, / А навісна мати
274A 0224 Турка воювали. / Тут дав Бог мені близнята, / Якраз проти спаса.

БЛИЗНЯТОЧОК 1

- 274A 0240 Та жаль було кинуть / Близняточок. То сяк, то так / На свою країну

БЛИЗЬКО 1

- 010A 0168 Сьогодні спочинем: / Близько хата, де дівчина / Ворота одчинить.

БЛИСКАВКА 1

- 061A 1310 Лози нагинає; / Грім гогоче, а блискавка / Хмару роздирає.

БЛИСНЕ 2

- 061A 0837 А ясновельможний, на воронім коні, / Блисне булавою – море закипить... / Закипить – і розлилося
061A 1303 «Ні жиди, ні ляхи», а в степах України – / О Боже мій милий – блисне булава!» / ----
--

БЛИСНУЛИ 1

- 061A 0676 «Який-бо ти, сй же богу!» / І сльози блиснули. / «Не плач, серце, я жартую».

БЛІДНИЙ 1

- 010A 0005 Горами хвилю підійма. / І блідний місяць на ту пору / Із хмари де-де виглядав,

БЛУДИЛА 1

010A 0127 Ото ж тая дівчинонька, / Що сонна блудила: / Отаку-то їй причину

БЛУДИТЬ 1

030A 0468 ----- / Де ж Катруся блудить? / Попідтинню ночувала,

БЛУДНОГО 1

076B 0149 А все-таки не нагрівали / Котюгу блудного свого. / От отроки й домірковались

БЛУЖУ 1

052A 0075 Батьку ти мій, друже! / Блужу в снігах та сам собі: / «Ой не шуми, луже!»

БЛУКАВ 4

061A 2439 Давно те минуло, як, мала дитина, / Сирота в ряднині, я колись блукав, / Без свити,
без хліба, по тій Україні,

028B 0007 І я хилився ні до кого, / Блукав собі, молився Богу / Та люте панство проклинав.

029B 0081 ----- / «Блукав я по світу чимало, / Носив і свиту і жупан...

238B 0002 Недавно я поза Уралом / Блукав і Господа благав, / Щоб наша правда не пропала,

БЛУКАЄ 6

010A 0016 Що чорніє над водою, / Щось біле блукає. / Може, вийшла русалонька

010A 0021 Щоб залоскотати. / Не русальонка блукає: / То дівчина ходить,

018A 0012 А моя десь, ледащиця, / За морем блукає. / Добре тому багатому,

114A 0222 Долі не шукає. / Не шукає, не блукає / Чужими степами.

207A 0041 ----- / Той блукає за морями, / Світ перехожає,

076B 0212 І прожене ю, і княжна / Блукає по світу одна, / Нічого з ворогом не вдіє.

БЛУКАЛИ 1

307B 0003 В Петрополіськім лабіринті / Блукали ми – і тьма, і тьма... / «Ходімо, куме, в
піраміду,

БЛУКАТЬ 1

061A 0233 Бо сам, здоров, знає, / Як то тяжко блукать в світі / Сироті без роду;

БЛУКАЮТЬ 2

006B 0230 Не вертаються три брати, / По світу блукають, / А три шляхи широкії

111B 0025 Чорніше чорної землі / Блукають люди, повсихали / Сади зелені, погнили

БЛУКАЮЧИ 1

016B 0420 ----- / Блукаючи по Україні, / Прибивсь якомсь і в Чигирин,

БЛЮДОЛИЗИ 1

180A 0311 Золотом обліті / Блюдолизи; аж ось і сам, / Високий, сердитий,

БО 195

010A 0023 То дівчина ходить, / Й сама не зна (бо причинна), / Що такеє робить.

010A 0056 Пошли ж ти їй долю – вона молоденька, / Бо люде чужії її засміють. / Чи винна ж
голубка, що голуба любить?

010A 0090 Зійшло вже сонце!» (Голі скрізь; / З осоки коси, бо дівчата). /

016A 0006 Воно знає, де мій милий, / Бо його носило, / Воно скаже, сине море,

027A 0079 Сонцем засіяла, / Не вмре кобзар, бо навіки / Його привітала.

027A 0094 Переніс в убогу хату сироти. / Прилинь, сизий орле, бо я одинокий / Сирота на світі, в
чужому краю.

030A 0003 Та не з москалями, / Бо москалі – чужі люде, / Роблять лихо з вами.

030A 0019 Та не з москалями, / Бо москалі – чужі люде, / Згнущаються вами.

030A 0059 Слізюньки втирає, / Бо дівчата на улиці / Без неї співають.

- 030A 0165 Дрібними сльозами, / Бо вернулись москалики / Іншими шляхами.
030A 0433 Не питайте, чорнобриві, / Бо люде не знають; / Кого Бог кара на світі,
030A 0579 В тямку їй далася! / Бо уночі тільки й знає, / Що москаля кличе».
030A 0655 Старшому за сина. / Возьміть його... бо покину, / Як батько покинув,—
030A 0733 Курява лягас. / Побіг Івась, бо з віконця / Рукою махає.
045A 0058 Щоб вітер по полю слова розмахав, / Щоб люде не чули, бо то боже слово, / То серце по волі з Богом розмовля,
045A 0068 Спита чорну гору: «Чого ти німа?» / І знову на небо, бо на землі горе, / Бо на їй, широкій, куточка нема
045A 0069 І знову на небо, бо на землі горе, / Бо на їй, широкій, куточка нема / Тому, хто все знає, тому, хто все чує:
045A 0074 Один він між ними, як сонце високе, / Його знають люде, бо носить земля; / А якби почувли, що він, одинокий,
047A 0042 Поки закопають, / Бо не довго, чорнобриві! / Карі оченята,
047A 0123 Бабусенько, голубонько! / Скажи, бо [ти] знаєш... / Мене мати хоче дати
047A 0171 Та ще, чуєш, не хрестися – / Бо все піде в воду... / Тепер же йди, подивися
052A 0043 Смійся, лютий враже! / Та не дуже, бо все гине – / Слава не поляже;
057A 0009 Як свою дитину?.. / Бо вас лихо на світ на сміх породило, / Поливали сльози... Чом не затопили,
057A 0066 Сліпі небораки, / Бо дотепні... А я... А я / Тільки вмю плакати,
061A 0026 Що так вона нишком над ними ридала. / Ні, не заховаю, бо душа жива. / Як небо блакитне – нема йому краю,
061A 0222 Вибачайте, що не вивчив, / Бо й мене хоч били, / Добре били, а багато
061A 0232 Дасть він мені раду з вами, / Бо сам, здоров, знає, / Як то тяжко блукать в світі
061A 0335 Над козаком коверзував. / Ярема гнувся, бо не знав, / Не знав, сіромаха, що вирости крила,
061A 0361 Сирота Ярема – сирота багатий, / Бо є з ким заплакати, є з ким заспівати: / Єсть карії очі – як зіроньки сяють,
061A 0378 Легше було б сльози, журбу вилити. / Люди одібрали, бо їм було мало. / «Нащо йому доля? треба закопати:
061A 0402 Щоб не привітали. / Бо їх ласка... Нехай сниться / Тому, в кого доля,
061A 0440 «Одчиняй, проклятий жиде! / Бо будеш битий... Одчиняй! / Ламайте двері, поки вийде
061A 0552 «Почуєм, почуєм, / Та не брешти, бо, хоч здохни, / Брехня не допоможе».
061A 0561 Живуть в одній хаті». / «Ми це знаєм, бо ми самі / Їх так очухрали».
061A 0597 Та посумуєм; / Бо я далеко / Сю ніч мандрую.
061A 0769 Бодай не дивитись, бодай не казати! / Бо за людей сором, бо серце болить. / Гляньте, подивіться: то конфедерати,
061A 0769 Бодай не дивитись, бодай не казати! / Бо за людей сором, бо серце болить. / Гляньте, подивіться: то конфедерати,
061A 0832 Що ви будували, де ви панували! / Заплакали б тяжко, бо ви б не пізнали / Козацької слави убогих руїн.
061A 0845 Не згадуйте, пани-брати, / Бо щоб не почувли. / Та й що з того, що згадаєш?
061A 1010 Який-бо ти бевзь і справді! Бачиш, ось що він співав: / щоб ляхи погані, скажені собаки, каялись, бо йде Залізник / Чорним шляхом з гайдакаками, щоб ляхів, бачиш,
061A 1253 Місяцю мій ясний! З високого неба / Сховайся за гору, бо світу не треба; / Страшно тобі буде, хоч ти й бачив Рось,
061A 1548 Треба крові брата, крові, / Бо заздро, що в брата / Є в коморі і на дворі,
061A 1740 Нам, старий кобзарю! / Не про дідів, бо незгірше / Й ми ляхів караєм;
061A 1742 Й ми ляхів караєм; / Не про лихо, бо ми його / Не знали й не знаєм.
061A 1782 Що я обідрався; / Бо мій батько робив гладко, / То й я в його вдався».
061A 1850 Виручай, проклятий!» / «Добре, добре... Які ж бо ви, / Яремо, завзяті!
061A 2211 Поки невеликі, / Заріж і їх, бо виростуть, / То тебе заріжуть...»
061A 2217 Що, ви католики?» / «Католики... бо нас мати...» / «Боже мій великий!
061A 2242 Поцілуйте мене, діти, / Бо не я вбиваю, / А присяга». Махнув ножом –

- 061A 2291 Де ви поховались? Крові мені, крові! / Шляхетської крові, бо хочеться пити, /
Хочеться дивитись, як вона чорніє,
- 061A 2521 На чужому полі, / Бо на своїм нема місця, / Нема місця волі...
- 114A 0128 То кобзарі вигадують, / Бо, сліпі, не знають, / Бо не бачать, що є брови
- 114A 0129 Бо, сліпі, не знають, / Бо не бачать, що є брови / Чорні, карі очі,
- 114A 0166 Думала, що тільки кобзарі співають, / Бо, сліпі, не бачать карих оченят; / Що тільки
лякають молодих дівчат...
- 114A 0169 Лякають, дівчата, правдою лякають! / І я вас лякаю, бо те лихо знаю, / Бодай його в
світі нікому не знати –
- 114A 0258 Ще не дівувала. / Бо ти мене не пускала / Вранці до криниці,
- 150A 0020 Лилися козацькі, тугу домовляли. / Босфор аж затрясся, бо зроду не чув /
Козацького плачу, застогнав широкий,
- 150A 0103 Стрепенулись соколята, / Бо давно не чули / Хрещеної тії мови.
- 154A 0020 Лилися козацькі, тугу домовляли. / Босфор аж затрясся, бо зроду не чув /
Козацького плачу; застогнав широкий
- 154A 0103 Стрепенулись соколята, / Бо давно не чули / Хрещеної тії мови.
- 173A 0142 Жидам носить воду. / Бо хрещені не приймають: / «Стара, – кажуть, – стала,
- 173A 0240 То страшно голосить. / Люди лаяли... Бо, бачте, / Спать їм не давала
- 178A 0037 Тяжкі мені ночі!.. / Бо я вдень не одинока – / З полем розмовляю,
- 180A 0031 Може, так і треба. / Так і треба! бо немає / Господа на небі!
- 180A 0129 Латану свитину з каліки знімають, / З шкурою знімають, бо нічим обути / Княжат
недорослих; а он розпинають
- 180A 0134 Єдину надію! в військо отдають! / Бо його, бач, трохи! А онде під тинном / Опухла
дитина, голоднее мре,
- 180A 0255 Чи ще митарство? чи вже буде? / Буде, буде, бо холодно, / Мороз розум будить.
- 197A 0006 Не завидуй могучому, / Бо той заставляє. / Не завидуй і славному,
- 198A 0002 Не женися на багатій, / Бо вижене з хати, / Не женися на убогій,
- 198A 0004 Не женися на убогій, / Бо не будеш спати. / Оженись на вольній волі,
- 199A 0335 Господи, помилуй, / Прости ти їм, бо не знають!..» / Та й не чути стало!
- 207A 0159 Як ти скажеш?» – «Я не знаю, / Бо я думав тес...» / «Що Ярина сестра тобі?
- 207A 0177 Тойді й побачимо, що буде. / Бо хто не вмис заробить, / То той не вмітиме й пожити.
- 207A 0220 А ти, Степане, ляжеш спати, / Бо завтра рано треба встати / Та коня сідлати».
- 207A 0618 Про свою недолю, / Бо й я таки гуляв колись / В турецькій неволі».
- 221A 0010 Тойді б у рай нас повпускали, / Бо так сказав Петрові Бог: / Тойді у рай їх
повпускаєш,
- 221A 0120 Й зотліла у хаті, / Бо нікому в Батурині / Було поховати.
- 221A 0211 ----- / Та не брешти, бо тільки п'ять, / Та й то з фоном Корфом.
- 221A 0303 Древности шукати / У могилах... бо нічого / Уже в хаті взяти;
- 221A 0392 Москаля плодити. / Бо чутка є, що цар хоче / Весь світ полонити.
- 221A 0428 Нам сьогодні вони стануть! / Бо там коло льоху / Базар люду насходилося,
- 234A 0127 Свитиною вкрита; / Бо то мати сповивала – / І літом укрила
- 234A 0175 «Возьмімо, Трохиме, / Бо ми старі, нездужаєм, / Та таки й дитина,
- 234A 0181 «Та воно-то треба. / Бо й я свою вже часточку / Прожив, слава Богу, –
- 234A 0190 Зароблену плату, / Бо сказано: хто не лічить, / То той і не має.
- 234A 0342 Найнялася носить воду, / Бо грошей не стало / На молебствіє Варварі.
- 234A 0381 Щоб швиденько верталася, / Бо без неї в хаті / Якось сумно, ніби мати
- 234A 0426 Не принесла: не купила, / Бо грошей не стало, / А заробить не здужала.
- 234A 0444 Й на часточку дати; / Бо щось Марко забарився... / Може, де в дорозі
- 246A 0094 На всіх язиках все мовчить, / Бо благоденствує! У нас / Святую Біблію читає
- 246A 0154 Свої сині гори / Остатнії... бо вже взяли / І поле і море.
- 250A 0064 Схаменіться! будьте люди, / Бо лихо вам буде. / Розкуються незабаром
- 250A 0084 На те тільки, щоб панувати... / Бо невчене око / Загляне їм в саму душу
- 250A 0222 Й свого не цурайтесь. / Бо хто матір забуває, / Того Бог карає,
- 256A 0047 Святою войною. / Бо ви й самі не знаєте, / Що царики коять.
- 256A 0076 Торгусте? Стережіться ж, / Бо лихо вам буде, / Тяжке лихо!.. Дурить дітей
- 256A 0081 Та не дурить Бога. / Бо в день радості над вами / Розпадеться кара.

- 258A 0113 Уст моїх глаголи. / Бо на душу мою встали / Сильні чужії,
265A 0008 Чи так по світу волочусь, / Бо вже не плачу й не сміюсь... / Доле, де ти! Доле, де ти?
274A 0049 Оце, мабуть, із-за Дністра, / Бо тут все степ... Мара! Мара!» / Цигане крикнули,
схопились.
274A 0190 І вже ніколи не просплюся, / Бо я вже й Бога не боюся / І не соромлюся людей.
274A 0284 ----- / Та мовчи вже, бо забуду. / Потім не згадаю.
274A 0306 ----- / Не скигли, бо ти всіх побудиш. / -----
274A 0335 ----- / Бо щоб не почули / Мого слова. Страшно буде.
274A 0407 А суду не буде. / Бо мене вже осудили / На сім світі люде».
274A 0466 Не помогла болящому, / Бо не допустили. / А як умер, то за його
016В 0132 І жить у Господа просилась, / Бо буде вже кого любить. / Вона вже матір'ю ходила,
016В 0154 Сама й годувала. / Бо княгині тільки вміють / Привести дитину.
016В 0209 А за віщо? Чудно людям, / Бо люде не знають, / Чому добре умирає,
016В 0230 В калюжах з дітьми у яру. / Умийся, серденько! Бо мати / Он дивиться й не пізнає
016В 0253 Наш брат хutorянин себе показав. / А Бог куняє. Бо се було б диво, / Щоб чути і
бачить – і не покарать.
016В 0309 Та п'є, та гуляє / Аж у гаї... Бо в покоях / Дочка спочиває.
029В 0154 І усміхнувся сивий дід... / Бо, може, нігде правди діть, / Було таке, що й женихались,
033В 0081 Чули, та мовчали. / Бо й їм добре на чужині / Мурзи завдавали.
036В 0015 І грека доброго ти полюбила / Однаковісінко!.. Бо заплатили. / А я, убогий, що
принесу я?
046В 0004 Гарненько вкраду п'ятака – / Бо я було трохи не голе, / Таке убоге – та й куплю
046В 0119 Благаю Бога, щоб смеркало, / Бо на позорище ведуть / Старого дурня муштровати.
050В 0018 Мабуть, не до його, / Бо залили за шкуру сала, / Трохи не пропала.
050В 0025 Та, може, снився-таки й зять, / Бо вже Катруся піростала. / Чи вже ж їй вік
продівувать,
050В 0030 Таки ж у тім селі, трудящий! / (Бо всюди сироти – ледащо) / У наймах виріс сирота,
050В 0115 А що пак, Максиме! / (Бо його Максимом звали.) / Попродай скотину
050В 0147 Сказав Максим, і грунт покинув. / Бо вдовиного, бачиш, сина / В прийом громада
повезла.
050В 0166 А ви їм жить не дасте, / Бо ви для себе живете, / Заплющивши письменні очі.
050В 0214 Ей, дядечку, швидче будемо писати, / Бо хочеться спати і вам і мені. / -----
050В 0227 До дяка у школу. / Бо таки й письма, спасибі, / Москалі навчили,
050В 0229 Москалі навчили, / І в косі був, бо й москалі / Тойді, бач, носили
057В 0019 Такою річ і записать. / Бо се не казка, а билиця, / Або бувальщина, сказать.
057В 0034 Вдові не до того, / Бо залили за шкуру сала, / Трохи не пропала.
057В 0041 Та, може, ждався-таки й зять, / Бо вже Катруся піростала / (Катрусею вдовівна
звалась).
057В 0060 Отак і загну! / Так і згину. Бо дивися: / Смерті сподіваюсь,
057В 0074 Росла собі. І роботящий / (Бо всюди сироти – ледащо) / У наймах виріс сирота,
057В 0097 Вертався з Дону я та знову / (Бо я вже двічі послав / До дівчини за рушниками)
057В 0138 Знаю тільки, що тверезий. / Бо вже ані вина, / Ні меди, ні оковита
057В 0151 Максимову хату / (Бо його Максимом звали, / Вдовиного зятя)
057В 0182 Прийшов з Московщини до нас. / Бо на Україні в нас, бувало, / У козаки охочі йшли,
057В 0401 Та на Сибірі опинивсь. / (Бо тут Сибір була колись.) / І пропадаю, мов собака,
076В 0009 Царів абощо воспівать. / Бо як по правді вам сказать, / То дуже вже й мені самому
076В 0162 До Самантянини, / Бо була собі на лихо / Найкраща меж ними,
076В 0232 Шкода і оливо тупить. / Бо де нема святої волі, / Не буде там добра ніколи.
083В 0096 І стежка стала заростать, / Бо вже нездужає і встать. / Так от що сміхи наробили!
083В 0126 Ходіте битися! Чи борються, / Бо я борець!..» / Не неділю,
088В 0022 Та й заспівав, – звичайне, тихо, / Щоб капітан не чув, бо злиха / Якийсь лихий, хоч і
земляк.
095В 0100 Цього вже лучше й не благай, / Бо це... сама здорова знаєш... / Дивися, огирем яким
095В 0263 ----- / Ходімо спать, бо завтра рано / До церкви підемо; поганій,
095В 0293 У ірій знову полечу, / Бо я зозулею вже стала... / Чи він у гості не приходив?
095В 0311 Дивися, як я полечу. / Бо я сова... – Та й замахала, / Неначе крилами, руками

- 104В 0129 А жінка у коморі спала / (Бо пан нездужа). Жінка встала, / Неначе п'явка та,
впилась
- 114В 0032 І байдуже? Ні, не дуже. / Бо сестри ходили / Що день божий вранці-рано
- 128В 0015 Або одчепися!.. / Бо як мені у матері... / То лучше топиться.
- 134В 0015 То й пригорнись, / Бо я любила, моя дитино, / Її колись.
- 147В 0023 Святу неділеньку забули, / Бо дзвона вже давно не чуť. / Сумують комини без
диму,
- 150В 0014 А душу треба розважати, / Бо їй так хочеться, так просить / Хоч слова тихого; не
чуť,
- 153В 0027 Звичайне побратись, / Бо не можна ради дати, / Що то за проклята!
- 153В 0033 Заплакані очі, / Бо й вона таки любила – / І страх як любила!
- 153В 0089 В Вілії втопилась, / Бо найшли її в Закреті, / Там і поховали.
- 153В 0097 Кажуть, одружилась. / Може, й брешуть, бо, звичайне, / На те вони люди,
- 161В 0137 моя дитино! Настусю! Поведи його в покої / та нагодуй, бо він ще, може, й не обідав.
/ -----
- 161В 0236 Поважайте його, діти, / Бо то батько сивий! / Батько мудрий! Добре отим
- 161В 0293 а ти тут, моя любко, погуляй собі тихенько / та завітчайся. Та не жди мене, бо бути
має, / що я остануся і на вечерню.
- 161В 0302 та й підем удвох собі аж у Київ. Треба / завітчатися, – може, в останній раз, бо він
казав, / що у Броварях і повинчаємся.
- 180В 0052 Свого ти сина закриваєш. / Бо й пташка іноді пізнає / І защебече: – Он байстра
- 180В 0075 І будеш щаслива. / Та не довго. Бо не дійде / До зросту дитина,
- 185В 0009 Та й ждати не маю од кого. / Бо вже б, здавалося, пора: / Либонь, уже десяте літо,
- 185В 0027 Чи варт вона огня святого?.. / Бо хоч зостаріюся за того, / А ще не знаю, що роблю.
- 185В 0050 Хоч я по їй і одинокий / (Бо, бачте, пари не найшов) / Аж до погибелі дійшов.
- 194В 0011 Ніколи нічого! / І не благай, бо пропаде / Молитва за Богом.
- 194В 0020 Моє горе на чужині, / Бо горе словами / Не розкажеться нікому
- 194В 0045 З темними лугами! / Бо немає в мене роду / На всій Україні,
- 194В 0059 На мою країну / Мої сльози; бо я, Боже! / Я за неї гину!
- 194В 0067 Або хоч надію / Пошли в душу... бо нічого, / Нічого не вдію
- 194В 0070 Убогою головою, / Бо серце холоне, / Як подумаю, що, може,
- 196В 0011 Ніколи нічого, / І не благай, бо пропаде / Молитва за Богом.
- 197В 0010 І тут невесело співали, / Бо й тут невесело було, / Та все-таки якомсь жилосьь,
- 200В 0006 І генерал її посватав, / Бо страх хороша була, / А генерал був страх багатий.
- 200В 0079 Або кукіль, або пшениця. / Бо ми не знаєм, що твориться / У його там. А він хоч зна,
- 200В 0086 Не оддала б... А втім, не знаю... / Бо всякі матері бувають. / -----
- 200В 0129 А то задавить. Генеральша / Не перескочила, бо їй / Хотілось жити, молодій!
- 207В 0055 А так здається... сам еси... / (Бо без твоєї, Боже, волі / Ми б не нудились в раї голі).
- 207В 0060 Та, може, радишся з панами, / Як править миром! Бо дивись, / Он гай зелений
похилився,
- 209В 0080 А я молитись в хаті буду.– / Бо вже нездужав, сину, встать, / Руки на ворога піднять!
- 209В 0129 То, може, й знатимеш, небоже, / Бо слава здорово кричить / За наші голови... А
може,
- 215В 0019 Чи й був я чистим коли-небудь, / Бо ви мене з святого неба / Взяли меж себе – і
писати
- 218В 0476 На кесаря свого святого, / Не кинулась? Бо стерегли, / Кругом в три лави оступили
- 234В 0016 Моя крале мальована. / Бо я таки й досі / За тобою чимчикую.
- 235В 0013 Не одинокий, а жонатий / На вольній, бачиться, бо й сам / Уже не панський, а на
волі;
- 250В 0316 Козу з козяточком женуть, / Бо дома ні на кого кинуть. / А може, Бог пошле дитину
- 250В 0661 Аж до Голгофи. / Бо за сином / Свята мати всюди йшла,
- 268В 0012 Уб'є незримо і правдиво; / Бо довго довготерпеливий / Дивився мовчки на твою,
- 268В 0028 В світлицю-хату; опочий, / Бо ти аж надто вже втопилась, / Гріхи синовні несучи.
- 281В 0023 Отак на березі Каяли / Брати різнились; бо настало / Крові-вина!.. Допировали
- 290В 0012 Ні, я не буду спочивати, / Бо й ти приснишся. І [в] малий / Райочок мій
спідтиха-тиха

- 291В 0028 Своїм химерним добрим словом? / Дурю! Бо лучше одурить / Себе-таки, себе самого,
 299В 0025 Чи буде правда меж людьми? / Повинна быть, бо сонце стане / І осквернену землю
 спалить.
 300В 0012 Хоча б на чортовій сестрі! / Бо доведеться одурить / В самотині. Пшениця, жито
 305В 0006 І раю красного не зріла, / Не бачила, бо не хотіла / Поглянути на божий день,

БОБРОВИЙ 1

- 278В 0008 Та понад Доном полечу, / Рукав бобровий омочу / В ріці Каялі. І на тілі,

БОГ 76

- 010А 0074 Не так серце любить, щоб з ким поділитися, / Не так воно хоче, як Бог нам дає: /
 Воно жить не хоче, не хоче журиться.
 030А 0218 Поблагословила: / «Бог з тобою!» – та, як мертва, / На діл повалилась...
 030А 0228 Мій соколе милий! / «Нехай тебе Бог прощає / Та добрії люде;
 030А 0434 Бо люде не знають; / Кого Бог кара на світі, / То й вони карають...
 061А 0470 «Коли брешу, / Нехай Бог карає!» / «Не Бог, а ми. Признавайся!»
 061А 0471 Нехай Бог карає!» / «Не Бог, а ми. Признавайся!» / «Нащо б мав ховати,
 061А 2007 Може, я грішила, / Може, Бог за те й карає, / Що я полюбила –
 180А 0149 ----- / Чи Бог бачить із-за хмари / Наші сльози, горе?
 180А 0449 У кайданах. Царю! царю! / І Бог не розлучить / Нас з тобою. Кайданами
 180А 0457 Полетів би, подивився, / Так Бог не пускає. / Може, Москва випалила
 196А 0004 А третяя тихо, тихесенько плаче / У самому серці, може, й Бог не бачить. / Кому ж
 її покажу я,
 199А 0121 Очам незрящим. «Поборюсь... / За мене Бог!.. да совершиться!» / І в віфліємську
 каплицю
 199А 0246 Пускає в Констанц Івана Гуса! / «Жив Бог! жива душа моя! / Брати, я смерті не
 боюся!
 207А 0182 Де лучше лихом торгувать, / Іди ти в Січ. Як Бог поможе, / Там наїсися всіх хлібів,
 207А 0227 Що й я плачу? Розсердився / Бог знає на кого / Та й зо мною не говорить.
 207А 0340 В табор не ховатись. / «Нехай тебе Бог заступить!» – / Як за селом стали,
 207А 0497 І зично гукає: / «Нехай вам, панове-товариство, Бог допомагає». / І в синій хвилі
 потопає,
 207А 0588 Насміються люде / І Бог святий покарає, / І прожене долю
 207А 0592 На чужєє поле. / Ні, Ярино, Бог не кине / І найде дружину;
 207А 0672 Хлопців підмовляє. / Нехай йому Бог поможе! / А що з того буде,
 221А 0004 На похиленному хресті / На старій церкві. «Бог простить: / Ми тепер душі, а не
 люди,
 221А 0010 Тойді б у рай нас повпускали, / Бо так сказав Петрові Бог: / Тойді у рай їх
 повпускаєш,
 221А 0389 Та москалі, та сідала? / Нехай Бог боронить! / Може, ще нестись заставлять,
 234А 0322 Сміятися будуть. / Нехай Бог вам помагає! / Піду помолюся
 246А 0062 Борітеся – поборете, / Вам Бог помагає! / За вас правда, за вас сила
 246А 0077 Ми християне; храми, школи, / Усе добро, сам Бог у нас! / Нам тільки сакля очі
 коле:
 250А 0043 Та й більш нічого. Кричите, / Що Бог создав вас не на те, / Щоб ви неправді
 поклонились!..
 250А 0223 Бо хто матір забуває, / Того Бог карає, / Того діти цураються,
 258А 0089 Не творить благая. / А Бог дивиться чи є ще / Взискающий Бога.
 258А 0103 Верне добру долю? / Колись Бог нам верне волю, / Розіб'є неволю.
 258А 0117 Не знають, що діють. / А Бог мені помагає, / Мене заступає
 258А 0149 ----- / Господь Бог лихих карає – / Душа моя знає.
 258А 0183 І діющих злая? / Якби не Бог поміг мені, / То душа б живая
 258А 0265 Воспоєм благая, / Яко Бог кара неправих, / Правим помагає.
 270А 0079 Королевий Цвіте, / Нащо мене Бог поставив / Цвітом на сім світі?
 274А 0224 Турка воювали. / Тут дав Бог мені близнята, / Якраз проти спаса.
 274А 0348 Я марне молилась. / Чи в вас єсть Бог який-небудь? / В нас його немає...

- 274A 0473 Людей не цурались. / «А то Бог вас покарає, / А ще гірше люде;
 006B 0027 Як билиночка в полі, / Та не дав мені Бог / Ані щастя, ні долі.
 006B 0029 Ані щастя, ні долі. / Тільки дав мені Бог / Красу – карії очі,
 014B 0066 Або себе занастить, / Та Бог помилював... А знаєш, / Його до нас перевели
 014B 0071 ----- / Нехай собі. А Бог поможе, / І так забудеться колись.
 016B 0043 І сині гори за Дніпром. / Сам Бог витає над селом. / -----
 016B 0081 Дочку й теличку однімає / У мужика... І Бог не знає, / А може, й знає, та мовчить.
 016B 0115 Щоб марніли в самотині... / Може, Бог так хоче? / Боже! Боже! Даєш волю
 016B 0206 Буде веселити / Свою матір. Бог карає / Княгиню на світі...
 016B 0253 Наш брат хutorянин себе показав. / А Бог куняє. Бо се було б диво, / Щоб чути і
 бачить – і не покарать.
 016B 0356 Убий гадюку, покусає! / Убий, і Бог не покарає! / Як тая Ченчіо колись
 016B 0361 Ні, не прокинулася, спить, / А Бог хоч бачить, та мовчить, / Гріхам великим потурає.
 016B 0379 Так і ми його покинем, / Так і Бог покине. / Тебе тільки не покине
 026B 0028 Нема в мене хати! / Не дав мені Бог нічого!.. / І хлинули сльози,
 033B 0089 Неначе за сином. / І Бог зглянувсь на ті сльози, / Пречистії сльози!
 046B 0039 І віршує й плаче / Тихесенько, щоб Бог не чув, / Щоб і ти не бачив.
 050B 0054 Хоть кажуть от ще що, небоже: / Себе люби, то й Бог поможе. / А доведеться
 умирать?
 050B 0234 І борошном посипали, / Бог їх зна, для чого! / Максим таки як письменний,
 057B 0068 Та на Україні, / Як Бог тебе допровадить, / То розкажи, сину,
 068B 0117 Вони ляхи були. Ніколи / Нічого кращого сам Бог / Не бачив на землі великій,
 072B 0003 На той степ, на поле; / Чи не дасть Бог милосердий / Хоч на старість волі.
 074B 0002 У Бога за дверми лежала сокира. / (А Бог тойді з Петром ходив / По світу та дива
 творив.)
 076B 0070 Я цар над божіим народом! / І сам я Бог в моїй землі! / Я все!..» – А трохи згодом
 076B 0139 І гріх, і стид? Тебе самого / І Бог і люде прокленуть!..– / Не допомгло-таки нічого.
 090B 0008 Віршую нищечком, грішу. / Бог зна колишній случаї / В душі своїй перебираю
 104B 0035 Ще раз те оливо потрачу. / А може, дасть Бог, і заплачу, / То й буде з мене
 114B 0037 Тим зіллям поганим. / А Бог людям на науку / Поставив їх в полі
 161B 0139 ----- / І даровав же мені Бог / Таке дитя, такого сина!
 192B 0038 Твої думи веселії... / Сам Бог розмовляє / Непорочними устами.
 209B 0035 Усі ми однако за волю лягли, / Усі ми і встанем, та Бог його знає, / Коли-то те буде.
 Дивися ж, дитино!
 218B 0274 По всьому царству: так і так. / Що кесар Бог. Що більш од Бога! / І майстрові дали
 кувать
 218B 0315 У свій гарем. І се нічого. / На те він Бог, а ми під Бога / Себе повинні підкладать,
 218B 0381 Воспоем благая, / Яко Бог кара неправих, / Правим помагає.
 239B 0022 Не лякайтесь дива,– / Се Бог судить, визволяє / Долготерпеливих
 245B 0027 Молися, сестро! Будем живі, / То Бог поможе перейти. / -----
 250B 0317 Бо дома ні на кого кинуть. / А може, Бог пошле дитину / В дорозі; от і молоко
 265B 0005 ----- / Бог дасть, виростуть. Дружина / Під древами тими
 268B 0059 Свою надію; й речете, / Що цар наш Бог, і цар надія, / І нагодує і огріє
 287B 0011 І візантійський Саваоф / Одурить! Не одурить Бог, / Карать і миловать не буде:

БОГА 107

- 010A 0062 Шаслива голубка: високо літає, / Полине до Бога – милого питать. / Кого ж
 сиротина, кого запитає,
 027A 0041 А він, знай, співає, / Та дрібно, та рівно, як Бога благає, / Поки вийде злодій на шлях
 погулять
 047A 0192 До самої хмари, / Спитай Бога, чи діжду я, / Чи не діжду пари?
 060A 0021 Там синєє море / Виграває, хвалить Бога, / Тугу розганяє,
 061A 0704 «Може, й є – не знаю». / «Гнівиш Бога, моє серце: / Кращої немає
 061A 0806 «Гвалт! рятуйте! / Хто в Бога вірує!» – кричить / Надворі голос що є сили.
 061A 2412 Спочивайте, діти, / Та благайте, просіть Бога, / Нехай на сім світі

- 150A 0074 Козаки-сердеги. Чого вони ждуть? / По-своєму Бога в кайданах благають, / А хвили на той бік ідуть та ревуть.
- 154A 0075 Козаки-сердеги. Чого вони ждуть? / По-своєму Бога в кайданах благають, / А хвили на той бік ідуть та ревуть.
- 173A 0106 Квіточка дитина! / Як у Бога за дверима, / Вдова панувала,
- 173A 0199 Скалічені старі руки / До Бога здіймала, / Свою долю проклінала,
- 180A 0094 Годуй діток; жива правда / У Господа Бога! / -----
- 180A 0159 В кризі ляжем спати, / Пошлем думу аж до Бога, / Його розпитати,
- 180A 0475 На страшному на судищі / Ми Бога закриєм / Од очей твоїх неситих.
- 192A 0066 На возі додому. / Благов Бога, щоб дівчину... / Хоч село побачить.
- 207A 0430 На світ дивуватись / Яриночка, та не Бога / Святого благати,
- 207A 0530 Плаче-ридає, / До Бога руки здіймас, / Кайдани ламає,
- 234A 0104 Старі сумують. Може, вже / Оце збираються до Бога, / Та хто в далеку дорогу
- 234A 0379 Аж у поле, до могили, / І молила Бога, / Щоб швиденько верталася,
- 246A 0017 І слова живого. / Не понесе слави Бога, / Великого Бога.
- 246A 0018 Не понесе слави Бога, / Великого Бога. / -----
- 250A 0058 Не плакали б діти, мати б не ридала, / Не чули б у Бога вашої хули. / І сонце не гріло б смердячого гною
- 250A 0097 Нема ні пекла, ані раю. / Немає й Бога, тільки я! / Та куций німець узловатий,
- 256A 0080 Дурить себе, чужих людей, / Та не дурить Бога. / Бо в день радості над вами
- 258A 0086 Пребезумний в серці скаже, / Що Бога немає, / В беззаконії мерзів,
- 258A 0090 А Бог дивиться чи є ще / Взискаючий Бога. / Нема добретворяючого,
- 258A 0096 Ідять люди замість хліба, / Бога не згадують, / Там бояться, лякаються,
- 258A 0115 Сильні чужії, / Не зрять Бога над собою, / Не знають, що діють.
- 264A 0020 Кинуть в пекло... Замучишся / І прокленеш Бога. / Не цвіти ж, мій цвіте новий,
- 268A 0014 Все покину, і полину / До самого Бога / Молитися... а до того
- 268A 0016 Молитися... а до того / Я не знаю Бога. / Поховайте та вставайте,
- 274A 0190 І вже ніколи не просплюся, / Бо я вже й Бога не боюся / І не соромлюся людей.
- 006B 0130 Тобі покинутої хати... / Благаю Бога, щоб печаль / Тебе довіку не збудила,
- 006B 0133 Щоб у палатах не найшла... / Щоб Бога ти не осудила / І матері не прокляла.
- 006B 0302 Думав жити, любитися, / Та Бога хвалити! / А довелось... Ні до кого
- 006B 0314 Тепер же злої тії долі, / Як Бога, ждати довелось. / І жду її, і виглядаю,
- 016B 0075 Мужичькі душі аж пищать. / Судовики благають Бога... / П'яниці, знай собі, кричать:
- 016B 0094 Засхнеш, не знатимеш нічого, / Не знатимеш, як хвалять Бога, / Як люде люблять, живучи.
- 016B 0108 Горенько з тобою! / Жить би, жить та славить Бога / І добро творити,
- 016B 0249 А пани й полову жидам продають. / Та голоду раді, та Бога благають, / Щоб ще хоч годочок хлібець не рожав.
- 016B 0263 Нема жидка... Хліби зійшли, / Радіють люде, Бога просять... / Аж ось із Києва привозять
- 026B 0006 Мені так любо, любо стало, / Неначе в Бога / Уже прокликали до паю,
- 026B 0050 Не був би в світі юродивим. / Людей і [бога] не прокляв! / -----
- 028B 0025 Хотілося б. Та що й гадать... / Нашо вже й Бога турбовать, / Коли по-нашому не буде.
- 029B 0059 Мою Україну убогу, / Що проклену святого Бога, / За неї душу погублю!
- 029B 0151 То затихав, то щebetав, / Святого Бога вихваляв; / І все то, все то в Україні!..
- 033B 0046 Полупанком нашим можна здивувать. / І все то те лихо, все, кажуть, од Бога! / Чи вже ж йому любо людей мордувать?
- 046B 0115 ----- / Благаю Бога, щоб світало, / Мов волі, світу сонця жду.
- 046B 0118 Цвіркун замовкне, зорю б'ють. / Благаю Бога, щоб смеркало, / Бо на позорище ведуть
- 046B 0146 І надія, брате, / Не дає мені Бога / О смерті благати.
- 050B 0015 Добро, мавши діток / У розкоші, хвалиш Бога... / А вдові убогій,
- 050B 0248 – І талан і безталання – / Все, – каже, – од Бога. / Ані охне, ні заплаче,
- 050B 0263 Тихенько пом'яне! / Утре сльози – все од Бога – / Й веселенький стане.
- 057B 0031 Добре мати діток / Багатому, хвалить Бога / В розкошах! А вбогій
- 057B 0113 Просохли очі у вдови. / Неначе в Бога за дверима, / У зятя та в сина
- 057B 0262 – І талан і безталання, / Все, – каже, – од Бога, / Вседержителя святого,

- 057В 0291 Як не схаменеться / Та до Бога не вернеться, / То так і воп'ється
057В 0313 І веселий стане. / – Все од Бога,– скаже собі,– / Треба вік дожити.–
068В 0014 Один другому.– Довгий вік! – / Старий промовив.– Все од Бога! / Од Бога все! А сам нічого
- 068В 0015 Старий промовив.– Все од Бога! / Од Бога все! А сам нічого / Дурний не вдіє чоловік!
074В 0001 ----- / У Бога за дверми лежала сокира. / (А Бог тойді з Петром ходив
074В 0049 Непевне діється тойді. / Мов степ до Бога заговорить. / Верблюду заплаче, і кайзак
088В 0004 А серце б'ється – ожива, / Як їх почує!.. Знать, од Бога / І голос той і ті слова
095В 0214 Пожар! пожар! І де взялися / Ті люде в Бога? Мов з землі / Родилися і тут росли,
104В 0019 Та на волі, й більш нічого / У Бога не просить. / Постривай лиш: може, брате,
104В 0056 (І неталан наш і талан, / Як кажуть люде, все од Бога) / Наглядів, клятий! Панські очі!
- 104В 0101 Думав жити, поживати / Та Бога хвалити, / А довелось на чужині
104В 0169 Підняв руки калічені / До святого Бога, / Заридав, як та дитина...
111В 0005 Здається – кращого немає / Нічого в Бога, як Дніпро / Та наша славная країна...
111В 0020 Що ти зарані спать лягла, / А то б ти Бога прокляла / За мій талан.
113В 0018 І радий я і веселий, / І Бога благаю, / Щоб не приспав моїх діток
137В 0034 Сам на горі править, / Святого Бога просить, хвалить, / Щоб дав їм мудрості дознати,
137В 0048 Гетьман старий ридас, / До Бога руки знімає, / Три поклони покладає
150В 0005 Когось-то, з ним щоб розмовлять. / Шукаю Бога, а нахожу / Таке, що цур йому й казати.
- 161В 0156 ----- / Жить би, жить, хвалити Бога, / Кохатися в дітях,
161В 0191 Отак ангели святії / Дивляться на Бога, / Як вони одно на друге.
179В 0024 Якого ж ми раю / У Бога благаєм? / Рай у серце лізе,
180В 0012 Тієї матері святої, / Що в мир наш Бога принесла... / -----
189В 0061 А може, й дав, та хтось украв, / І одурив святого Бога. / -----
194В 0028 Нема навіть кругом тебе / Великого Бога! / Нема на що подивитись,
198В 0007 Та здорове буде! – / І виріс я, хвалить Бога, / Та не виліз в люде.
198В 0014 А я так мало, небагато / Благов у Бога, тільки хату, / Одну хатиночку в гаю,
205В 0040 Про безталанную, про горе, / Або про Бога, та про море, / Або про марне литу кров
205В 0048 І ми, читая, оживаєм, / І чуєм Бога в небесах. / -----
205В 0060 Тихенько-тихо заспіваю / І Бога Богом назову. / -----
207В 0004 То ви б елегій не творили / Та марне Бога б не хвалили, / На наші сльози сміючись.
207В 0011 Найперші сльози; я не знаю, / Чи єсть у Бога люте зло! / Що б у тій хаті не жило?
209В 0004 Щоб чим похвалитись, що й я таки жив, / Що й я таки Бога колись-то хвалив! / Шукаю, шукаю... Господи, б хотілось
- 212В 0017 Ти сирота, нема нікого, / Опріче праведного Бога. / Молися ж, серце, помолюсь
215В 0024 Посеред шляху... і розбили / О його... Бога боячись! / Моє малеє, та обого
218В 0077 Твояго розп'ятого сина!.. / Ти Матер Бога на землі! / Ти сльози матері до краю,
218В 0247 Коло острога. Ждать, і ждять, / Як Бога з неба виглядять / Свояго сина, аж поки-то
218В 0274 По всьому царству: так і так. / Що кесар Бог. Що більш од Бога! / І майстрові дали кувать
- 218В 0283 Із Сіракуз і та небога / Благати кесаря і Бога. / І чи одна вона? Мій Боже!
218В 0315 У свій гарем. І се нічого. / На те він Бог, а ми під Бога / Себе повинні підкладать,
218В 0343 Ще не знаєш ти нового / Ласкавого Бога. / А поки що з матерями
218В 0568 І на торжища і в чертоги / Живого істинного Бога / Ти слово правди понесла.
250В 0155 Зострів її і привітав / І тихо мовив: – Де ти в Бога / Загалясь, моя небого?
250В 0267 Ти, безталанная, чого / І ждеш і ждатимеш од Бога / І од людей його? Нічого,
250В 0418 По всьому світу. Ся ж несла / Живого істинного Бога. / Тебе ж, сердешну, копт убогий
- 250В 0622 Де ділюся. У синагогу / Зайшла благать благого Бога, / Щоб син її найшовсь. Аж глядь,
250В 0635 Неізреченная. Месію, / Самого Бога на землі / Вона вже зріла.
291В 0001 ----- / Не нарікаю я на Бога, / Не нарікаю ні на кого.
291В 0031 Ніж з ворогом по правді жить / І все нарікають на Бога! / -----
292В 0052 Таки не дурні. Ач якого / Собі ми виблагали в Бога / Самодержавця. А Саул

303В 0010 А то... нема тепер нічого... / Ні Бога навіть, ні півбога. / Псарі з псарятами царять,
308В 0006 Вози в далеку дорогу, / На той світ, друже мій, до Бога, / Почимчикуем спочивать.

БОГАМ 5

258А 0071 В путах умираєм, / Не молимоь чужим богам, / А тебе благаєм:
102В 0015 Господнюю святую славу / Розтлили... І чужим богам / Пожерли жертву!
Омерзились!
277В 0002 Тим неситим очам, / Земним богам – царям, / І плуги, й кораблі,
277В 0006 І хвалебні псалми / Тим дрібненьким богам. / -----
277В 0020 Все на світі – не нам, / Все богам тим – царям! / І плуги, й кораблі,

БОГАМИ 2

180А 0329 І йми ти їм віри! / За богами – панства, панства / В сребрі та златі,
076В 0181 ----- / Перед богами Лель і Ладо / Огонь Рогніда розвела;

БОГДАН 2

221А 0176 Крав! крав! крав! / Крав Богдан крам. / Та повіз у Київ,
221А 0472 Та в дурні й убрався. / Якби йому Богдан оце / У руки попався,

БОГДАНА 12

061А 0943 З нами, козаками; / Згадайте Богдана, / Старого гетьмана;
061А 1139 Де їх могили? Де лежить / Останок славного Богдана? / Де Остриянина стоїть
061А 1148 Шляхетським трупом. Лях гуляє! / Нема Богдана червонить / І Жовті Води, й Рось
зелену.
221А 0372 А третій горбатий. / Йшли в Суботов про Богдана / Мирянам співати.
221А 0422 Посідали.– А хто, братця, / Співа про Богдана? / -----
221А 0461 Що сонечко побачили. / От добро Богдана! / Черепок, гниле корито
221А 0484 «Та ми, бачте, пане, / Співаємо про Богдана...» / «Я вам дам Богдана,
221А 0485 Співаємо про Богдана...» / «Я вам дам Богдана, / Мошенники, дармояды!
269А 0001 ----- / За що ми любимо Богдана? / За те, що москалі його забули,
029В 0108 Собор Мазепин сяє, біліє, / Батька Богдана могила мріє, / Київським шляхом верби
похилі
156В 0060 Запалили церкву божу. / І кості Богдана / Й Тимошеві в Суботові
268В 0007 За що тебе Господь кара, / Карає тяжко? За Богдана, / Та за скаженого Петра,

БОГДАНЕ 5

169А 0017 На широких світі, / Панувала... Ой Богдане! / Нерозумний сину!
169А 0025 Виглядала волю. / Ой Богдане, Богданочку, / Якби була знала,
221А 0508 З козаком ділився. / Мир душі твоєї, Богдане! / Не так воно стало;
221А 0517 Що й за труди не находять! / Отак-то, Богдане! / Занапастив еси вбогу
247В 0001 ----- / Якби-то ти, Богдане п'яний, / Тепер на Переяслав глянув!

БОГДАНОВА 1

221А 0504 Широка, глибока. / Ото церков Богданова. / Там-то він молився,

БОГДАНОВІ 1

221А 0494 Бані-прохолоді. / Отак пісні Богданові / Стали їм в пригоді!!

БОГДАНОМ 1

221А 0250 Та й живуці ж, проклятуці! / Думала, з Богданом / От-от уже поховала.

БОГДАНОЧКУ 1

169А 0025 Виглядала волю. / Ой Богдане, Богданочку, / Якби була знала,

БОГИ 1

268В 0062 Вдову і сирот.– Ні, не те, / Скажи їм ось що: – Брешуть боги, / Ті ідоли в чужих чертогах,

БОГИЛОВА 1

196А 0014 А що вродить з того плачу? / Богоилова, брате... / Не заревуть в Україні

БОГИЛОЮ 1

006В 0111 І твій барвіночок хрещатий / Заріс богилою, ждучи / Тебе не квітчану. І в гаї

БОГИНЕЮ 1

276В 0016 Перед такою красою, / Перед богинею такою! / Сама Егерія в гаю,

БОГИНЯ 1

180А 0319 Хита головою. / Так оце-то та богиня! / Лишенько з тобою.

БОГОБОЯЗЛИВЕ 1

171А 0076 Моє слово тихо-сумне, / Богобоязливе, / Згадається – і дівоче

БОГОБОЯЗЛИВИЙ 1

180А 0014 А той, тихий та тверезий, / Богобоязливий, / Як кішечка підкрадеться,

БОГОВІ 4

061А 1202 Та глянуть на люде, що вони моторять, / Щоб Богіві вранці про те розказать. / Світить білолиций на всю Україну,

016В 0032 А ти завтра тихесенько / Богіві розкажеш. / -----

218В 0296 Чи ж кат помилує кого? / Моліться Богіві одному, / Моліться правді на землі,

218В 0413 Брати мої, не поклоніться. / Молитва Богіві. А він / Нехай лютує на землі,

БОГОМ 19

045А 0059 Щоб люде не чули, бо то боже слово, / То серце по волі з Богом розмовля, / То серце шебече господню славу,

199А 0285 Не приймаєш!..» – «Одно слово!» / «Ти Богом проклятий! / Ти єретик! ти єретик!.. –

207А 0163 Воно просто, любіться, / Та й з Богом до шлюби. / А поки що, треба буде

246А 0060 І вам, лицарі великі, / Богом не забуті. / Боріться – поборете,

258А 0142 Царі, раби – однакові / Сини перед Богом, / І ви вмрете, як і князь ваш

057В 0146 Той Іуда, одринутий / І людьми і Богом, / Тиняюся, ховаюся,

068В 0172 Храми божі, ніби з самим / Богом розмовляють, / Дивлюся я, а сам млію.

074В 0059 Стоїть дерево високе, / Покинуте Богом. / Покинуте сокирою,

076В 0060 Рабиня царева. / Купалася собі з Богом, / Лоно біле мила,

108В 0010 Ніби серце одпочине, / З Богом заговорить... / А туман, неначе ворог,

149В 0005 Караюсь я в оїй пустині / Сердитим Богом. Не мені / Про теє знать, за що караюсь,

161В 0233 Нащо вони дітям? / На наругу перед Богом. / А шануйте, чтіте,

192В 0049 Помарнілая пустиня, / Кинутая Богом. / -----

194В 0012 І не благай, бо пропаде / Молитва за Богом. / -----

196В 0012 І не благай, бо пропаде / Молитва за Богом. / -----

205В 0051 Ти, знаю, лепту розділив / Своєю єдину... Перед Богом / Багато, брате, заробив!

205В 0060 Тихенько-тихо заспіваю / І Бога Богом назову. / -----

209В 0075 І трьох синів своїх.– Нехай.– / Я думав, грішний.– перед Богом / Нехай хоч часточка убога

218В 0047 Той назорей, той син єдиний / Богом ізбранної Марії, / Що він зробив їм? І за що

БОГОСЛОВ 2

161В 0141 Таке дитя, такого сина! / І богослов уже. Причина, / Причина мудрая. (Задумується.) Чого?

161В 0225 Дивися, пся його личина! / Оце-то так, що богослов! / У батька краде! Добре, свату!

БОГОСЛОВА 1

161В 0147 Іти лиш в хату... От ще річ: / Заставить треба богослова, / Щоб дома байдиків не бив,

БОГОСЛОВОМ 3

161В 0131 ----- / По волі, тату, та ще й богословом... / -----

161В 0133 ----- / Богословом?! Аж страшно! / -----

161В 0178 Аж бридко дивиться! / А Настуся з богословом / Заповіді вчиться.

БОГУ 63

020А 0116 Зібралось козацтво / Богу помолитись. / Закрякали чорні круки,

024А 0088 Зібралось козацтво / Богу помолитись. / Закрякали гайворони,

030А 0230 Та добрії люде; / Молись Богу та йди собі – / Мені легше буде».

030А 0237 Пішла в садок у вишневий, / Богу помолилась, / Взяла землі під вишнею,

030А 0609 Серце, подивися, / Їй же богу, я Катруся!» / «Дура, отвяжися!

061А 0546 Аж пір'я летіло... / «Єй же богу, ні шеляга! / Іжте моє тіло!

061А 0675 «А мене й байдуже?» / «Який-бо ти, єй же богу!» / І сльози блиснули.

061А 0920 спиниш народ, щоб не гомонів? Не десять душ, а, слава / Богу, вся Смілянщина,
коли не вся Україна. Он, чуєте? / співають.

061А 1062 Ходім, Гандзю, до попа / Богу помолитесь; / Нема жита ні снопа,

061А 1784 ----- / «Добре, брате, єй же богу!» / «Ану ти, Максиме!»

061А 2118 Не журися, сподівайся / Та Богу молися. / А мені тепер на Умань

114А 0400 «Швидко, швидко, моя рибко, / Молись тільки Богу. / Іди в хату, лягай спати.

169А 0006 Чи ти рано до схід сонця / Богу не молилась, / Чи ти діточок непевних

199А 0079 Прийми, отче. А я тихо / Богу помолюся, / Щоб усі слав'яне стали

207А 0195 Та по-молодечи / Будеш Богу молитися, / А не по-чернечи

207А 0198 Харамаркать. Отак, сину, / Помолившись Богу, / Осідлаєм буланого,

207А 0385 Старий вимовив і нишком / Богу помолівся; / Та й пішов собі з-під хати

207А 0500 Пропадає. / Тільки три чайки, слава Богу, / Отамана курінного,

234А 0182 Бо й я свою вже часточку / Прожив, слава Богу, – / Підтопався. Так що ж тепер,

234А 0218 Дивуються старі мої / Та моляться Богу. / А наймичка невсипуща

234А 0498 Іде Марко, не журиться. / Прийшов – слава Богу! / І ворота одчиняє,

234А 0500 І ворота одчиняє, / І молиться Богу. / «Чи чуєш ти, Катерино?

234А 0525 Аж злякався. Ганна шепче: / «Слава... слава Богу! / Ходи сюди, не лякайся...

274А 0400 Безталанна, встала мовчки / І нібито Богу / Нишком собі помолилась

274А 0422 І ховатись за шатрами, / І Богу молитись. / Щось таке їй поробила

274А 0434 Маріула. А та вчилась / Та Богу молилась. / Минуло літо, уже й друге,

274А 0442 Попрощалась з циганами, / Помолилась Богу; / Та й пішла собі, небога,

274А 0468 А як умер, то за його / Богу помолилась. / І жила собі святою,

006В 0355 То воля Господа. Годіть! / Смирітєся, молітєсь Богу / І згадуйте один другого.

016В 0175 Забавляла, розмовляла, / І Богу молитись / І азбуку по кунштках

016В 0430 Позаторік. Одпочивала, / Та й Богу душу оддала... / «Вона була ще молодою

026В 0009 А я собі у бур'яні / Молюся Богу... І не знаю, / Чого маленькому мені

028В 0007 І я хилився ні до кого, / Блукав собі, молився Богу / Та люте панство проклинав.

029В 0056 Найкращі в світі! Найсвятіі! / Простіть!.. Я Богу помолюсь... / Я так її, я так люблю

029В 0085 Отим киргизам, отже, й там, / Єй же богу, лучше жити, / Ніж нам на Україні.

029В 0161 Ходив довгенько коло хати, / А потім Богу помолівсь, / Пішов у хату ночувати.

050В 0139 Максим подумав, пожурився; / А потім Богу помолівся, / Промовив двічі: – Боже!

Боже! –

050В 0202 Войну й царицю. Тільки ми / Сиділи нишком, слава Богу. / -----

057В 0350 Та за того, що викопав, / Богу помолитись. / -----

057В 0404 Мов той Іуда! Помолись / За мене Богу, мій ти сину, / На тій преславній Україні,

068В 0057 Письму учить?! / Молитись Богу / Та за ралом спотикатись,

072В 0010 Там би я спочив хоч мало, / Молившись Богу, / Там би я... Та шкода й гадки,

092В 0064 А я, доленько, в неволі / Помолюся Богу. / -----

095В 0157 Неначе білиця, / Богу молитись та плаче, / Замкнута в світлиці.

110В 0012 Уже голі... Та на волі / Ще моляться Богу. / Прилітайте ж, мої любі,

- 111B 0014 Мене малого і вночі / На свічку Богу заробляла; / Поклони тяжкій б'ючі,
 145B 0008 ----- / Ой піду я Богу помолюся, / Та піду я у найми наймуся,
 156B 0044 Іди, Петре, в Межигор'я / Молитися Богу. / Не пустили Дорошенка,
 156B 0082 Над гетьманом змуровати / І Богу молитись / За гетьмана, панахиду
 158B 0016 Заховавши, ходить собі, / Та молитесь Богу, / Та згадує Україну
 180B 0020 Моє! – І дивиться на його, / І молитесь за його Богу, / І йде на вулицю гулять
 183B 0002 Було, роблю що, чи гуляю, / Чи Богу молюся, / Усе думаю про його
 185B 0039 Чи доля так оце зробила? / Чи мати Богу не молилась, / Як понесла мене? Що я –
 185B 0054 В дулевину себе закуй, / Гарненко Богу помолися, / А на громаду хоч наплюй!
 209B 0008 На таке погане, що так і заснув, / Богу не молившись!.. От мені приснилось... /
 Свинєю заснувши, звичайне, такий
 212B 0021 Мені вже зазирає в очі, / І я вже Богу не молюсь, / Уже й на тебе не дивлюсь.
 212B 0045 На стан твій гнучий і за тебе / Тихенько Богу помолюсь. / Молися й ти, з святого
 неба
 218B 0022 На кладовищі. Більш нічого / З тюрми не видно. Слава Богу / Й за те, що бачу. Ще
 живуть,
 218B 0024 Й за те, що бачу. Ще живуть, / І Богу моляться, і мруть / Хрещені люде.
 218B 0089 ----- / Не в нашім краю, Богу милім, / Не за гетьманів і царів,
 250B 0638 Спродались, / Во храмі помолились Богу / І веселенькі у дорогу
 304B 0023 Потроху вітер рознесе, / А [ми] помолимося Богу / І небагатії, небогі.
 308B 0030 Та нескверними устами / Помолимося Богу, / Та й рушимо тихесенько

БОГУН 2

- 061A 1144 Живого й мертвого спалили. / Де той Богун, де та зима? / Інгул щозиму замерзає –
 061A 1146 Інгул щозиму замерзає – / Богун не встане загатить / Шляхетським трупом. Лях
 гуляє!

БОДАЙ 21

- 030A 0095 Мабуть, сама вчила...» / Бодай же вас, цокотухи, / Та злидні побили,
 030A 0345 Вовка виглядає? / Бодай же вас, чорні брови, / Нікому не мати,
 030A 0657 Як батько покинув, – / Бодай його не кидала / Лихая година!
 030A 0710 Змальовала, не сховала... / Бодай полиняли! / -----
 061A 0382 Багатий на лати / Та на дрібні сльози – бодай не втирать! / Доле моя, доле! Де тебе
 шукать?
 061A 0767 Треба глянуть та розказать... / Бодай не дивиться! / Бодай не дивитись, бодай не
 казати!
 061A 0768 Бодай не дивиться! / Бодай не дивитись, бодай не казати! / Бо за людей сором, бо
 серце болить.
 061A 0768 Бодай не дивиться! / Бодай не дивитись, бодай не казати! / Бо за людей сором, бо
 серце болить.
 061A 1198 І сном нечистим задрімали. / Дрімать... навки бодай задрімали! / А тим часом
 місяць плыве оглядять
 114A 0170 І я вас лякаю, бо те лихо знаю, / Бодай його в світі нікому не знать – / Того, що я
 знаю... Минуло, дівчата!
 207A 0128 Так розворушили. / О бодай вас! Що то літа? / Ні, вже не до ладу...
 266A 0060 Став потроху... Доглядаюсь – / Бодай не казати, / Кругом мене, де не гляну,
 006B 0002 Згадайте, братія моя... / Бодай те лихо не верталось, / Як ви гарнесенько і я
 016B 0046 Веселі здалека палати, / Бодай ви терном поросли! / Щоб люди й сліду не найшли,
 025B 0014 На небі синім? Чи забувають? / Коли забули, бодай заснули, / Про мою доленьку щоб
 і не чули.
 029B 0049 А ви? ви, гори, оддали!... / Бодай ніколи не дивиться / На вас, проклятіі! Ні, ні...
 076B 0216 ----- / Бодай кати їх постинали, / Отих царів, катів людських.
 113B 0029 Батько покиває. / Мати скаже: бодай тії / Діти не родились.
 136B 0014 Одружилась, заховалась, / Бодай була не кохалась. / Легше було б самій жити,
 141B 0005 Долю зневажає. / – Бодай тобі, доле, / У морі втопитись,

250B 0494 То с'як, то так прийшли додому. / Бодай не довелось нікому / Узріть таке.
Благодать!

БОЖА 17

027A 0053 Пішла дібровою руна, / Руна гуляє, божа мова. / Встануть сердеги працювать,
061A 2562 Все замовкло. Нехай мовчить; / Така божа воля. / -----
173A 0009 Талан-долю слали. / «Пошли тобі Матер Божа / Тії благодати,
180A 0056 Тихо, як у раї, / Усюди божа благодать – / І в серці, і в хаті.
207A 0428 Знов зазеленіла / Весна божа. Вийшла з хати / На світ дивуватись
221A 0271 Аж пекло злякалось. / Матер Божа у Ржавиці / Вночі заридала.
016B 0141 Ох, діти! Діти! Діти! / Велика божа благодать! / Сльози висохли, пропали,
033B 0019 Полковник поганий... / Не плакала б Матер Божа / В Криму за Україну.
033B 0085 Плакали, і з ними / Заплакала Матер Божа / Сльозами святими,
044B 0001 ----- / Чи то на те божа воля? / Чи така її доля?
074B 0026 В снігах ховаються. Сім літ / Сокира божа ліс стинала / І пожарище не вгасало.
132B 0017 Друже мій коханий, / Побий тебе сила божа / На наглій дорозі.
137B 0013 З усіх церков на гору йде, / Мов та божа пчола, гуде. / З монастиря святого
218B 0212 Чи тес, в Скіфію... І ти... / І чи одна ти? Божа Мати! / І заступи вас і укрий!
218B 0305 І всі патриції, і вчора / Лилася божа благодать. / Кому чи чином, чи грошима,
250B 0163 Зайшов у нас підночувать. / І каже, божа благодать / На ветхую Єлисавету
250B 0439 І ніби фараонам знать / Вони дають, що правда божа / Встає вже, встала на землі.

БОЖАЯ 1

200B 0138 Рятуй мене, рятуй! рятуй! / О Матер Божая! розкуй / Мою ти душу!» – І ридала,

БОЖЕ 119

010A 0049 ----- / Така її доля... О Боже мій милий! / За що ж ти караєш її, молоду?
010A 0077 «Журись», – каже думка, жалю завдає. / О Боже мій милий! така твоя воля, / Таке
її щастя, така її доля!
010A 0179 «Ось і дуб той кучерявий... / Вона! Боже милий! / Бач, заснула, виглядавши,
010A 0183 Кинув коня та до неї: / «Боже ти мій, Боже!» / Кличе її та цілує...
010A 0183 Кинув коня та до неї: / «Боже ти мій, Боже!» / Кличе її та цілує...
030A 0254 Що я його мати! / Боже ти мій!.. Лихо моє! / Де мені сховатись?
030A 0444 Сльози не сушило. / А за віщо, Боже милий! / За що світом нудить?
030A 0612 Возьміте прочь безумную!» / «Боже мій! Іване! / І ти мене покидаєш?
030A 0647 Батько одцурався! / Боже ти мій!.. Дитя моє! / Де дінусь з тобою?
030A 0679 Мовчки опинилась. / «Прийми, Боже, мою душу, / А ти – моє тіло!»
045A 0058 Щоб вітер по полю слова розмавав, / Щоб люде не чули, бо то боже слово, / То серце
по волі з Богом розмовля,
047A 0213 Мамо моя!.. Доле моя!.. / Боже милий, Боже!.. / Подивися, тополенько!
047A 0213 Мамо моя!.. Доле моя!.. / Боже милий, Боже!.. / Подивися, тополенько!
057A 0100 Хто ж сироті завидує – / Карай того, Боже! / -----
061A 0339 ----- / О Боже мій милий! / Тяжко жить на світі, а хочеться жить:
061A 0345 Або чорнобрива в гаю заспіває... / О Боже мій милий, як весело жить! / -----
061A 0449 «Я? З панамі? / Крий Боже! Зараз, дайте встать, / Ясновельможні (нишком –
свині)».
061A 0473 «Нащо б мав ховати, / Якби жива? Нехай, Боже, / Щоб я був проклятий!..»
061A 0556 «Твої гроші?» / «Мої!.. ховай Боже! / Ні, я кажу, що в Вільшаній...
061A 0569 А дочка Оксана! / Ховай Боже! Як панночка! / Що-то за хороше!
061A 1303 «Ні жиди, ні ляхи», а в степах України – / О Боже мій милий – блисне булава!» / ----
--
061A 1322 Півень – кукуріку! / «А, Черкаси!.. Боже милий! / Не вкороти віку!».
061A 1504 У жупані сама пані, / А лях... Боже, Боже! / Карай пеклом мою душу,
061A 1504 У жупані сама пані, / А лях... Боже, Боже! / Карай пеклом мою душу,
061A 1836 Жидівська собако!» / «Ховай Боже, який я жид! / Бачиш? Гайдамака!
061A 1845 Та й замахнувся. / «Ховай, Боже!.. / В будинку... з панамі...

- 061A 2017 За милого долю. / Карай, Боже! Твою правду / Я витерпіть мушу.
- 061A 2024 Тяжко було! Я думала: / «О Боже мій милий! / Він сирота – хто без мене
- 061A 2218 «Католики... бо нас мати...» / «Боже мій великий! / Мовчіть, мовчіть! Знаю, знаю!»
- 114A 0331 І привітатъ словом старого каліку. / Укороти, Боже, молодого віку / Тому, хто не має талану любить.
- 114A 0336 Цілує за гроші, вінчається з нею... / О Боже! мій Боже! Волею своєю / Розбий моє тіло і душу розбий».
- 114A 0336 Цілує за гроші, вінчається з нею... / О Боже! мій Боже! Волею своєю / Розбий моє тіло і душу розбий».
- 150A 0013 Та на сей бік за нами. / Ой Боже наш, Боже, хоч і не за нами, / Неси ти їх з України.
- 150A 0013 Та на сей бік за нами. / Ой Боже наш, Боже, хоч і не за нами, / Неси ти їх з України.
- 150A 0076 ----- / «О милий Боже України! / Не дай пропасти на чужині,
- 154A 0013 Та на сей бік за нами. / Ой Боже наш, Боже, хоч і не за нами, / Неси ти їх з України;
- 154A 0013 Та на сей бік за нами. / Ой Боже наш, Боже, хоч і не за нами, / Неси ти їх з України;
- 154A 0077 ----- / «О милий Боже з України! / Не дай пропасти на чужині,
- 173A 0146 В вікно подавали / Христа ради... Не дай, Боже, / Такого дожити,
- 173A 0148 Такого дожити, / Не дай, Боже, в багатого / І питъ попросити.
- 178A 0033 Нехай нарікають, / Гріх їм буде... Боже милий, / Чому ти не хочеш
- 180A 0308 Та й пропхався у палати. / Боже мій єдиний!! / Так от де рай! Уже нащо
- 180A 0436 Наказним гетьманом! / О Боже наш милосердий! / О царю поганій.
- 180A 0462 Високі могили – / Нашу славу. Боже милий, / Зжалься, Боже милий».
- 180A 0463 Нашу славу. Боже милий, / Зжалься, Боже милий». / Та й замовкло; дивлюся я:
- 199A 0106 За темнії люде! / Нема кому! Боже! Боже! / Чи то ж і не буде?
- 199A 0106 За темнії люде! / Нема кому! Боже! Боже! / Чи то ж і не буде?
- 199A 0114 На месть і на муки, / Благослови мої, Боже, / Нетвердіи руки!»
- 199A 0140 Та буллу купила – / Те[пе]р свята!.. Боже! Боже! / Великая сило!
- 199A 0140 Та буллу купила – / Те[пе]р свята!.. Боже! Боже! / Великая сило!
- 207A 0247 Я не сестра? Хто ж оце я? / О Боже мій, світе! / Що тут діять? Батька нема,
- 207A 0250 А він занедужав, / Та ще й умре. О Боже мій! / А йому байдуже,
- 207A 0272 «Ні, моє кохання, / Моє серце!» – «Боже ж ти мій! / Чому я не знала?
- 234A 0365 За що поважають? / О Боже мій милосердий! / Може, вони знають...
- 234A 0446 Може, де в дорозі / Занедужав, сохрани Боже!» / Й покапали сльози
- 246A 0028 Коли одпочити / Ляжеш, Боже, утомлений? / І нам даси жити!
- 246A 0113 Таки хрещених... но простих. / Ми не гішпани; крий нас, Боже, / Щоб крадене перекупать,
- 258A 0021 ----- / Чи ти мене, Боже милий, / Навік забуваєш,
- 258A 0041 ----- / Боже, нашими ушима / Чули твою славу,
- 258A 0077 Побори ж і другу, / Ще лютішу!.. Встань же, Боже, / Вскую будеш спати,
- 258A 0083 Жить тяжко в оковах! / Встань же, Боже, поможи нам / Встать на ката знову.
- 258A 0105 Розіб'є неволю. / Восхвалимо тебе, Боже, / Хваленієм всяким;
- 258A 0109 ----- / Боже, спаси, суди мене / Ти по своїй волі.
- 258A 0145 І ваш раб убогий. / Встань же, Боже, суди землю / І судей лукавих.
- 258A 0151 Душа моя знає. / Встань же, Боже, твою славу / Гордий зневажає.
- 258A 0270 Радуються, славословлять, / Хвалять ім'я Боже, / І мечі в руках їх добрі,
- 265A 0011 Нема ніякої, / Коли доброї жаль, Боже, / То дай злої, злої!
- 265A 0031 Нема ніякої! / Коли доброї жаль, Боже, / То дай злої! злої!
- 270A 0067 Аж гай звеселила. / Зимую люде... Боже мій! / В хату не пустили.
- 270A 0084 Мене й матір?.. Милосердий, / Святий Боже милий!» / І заплакала Лілея,
- 016B 0116 Може, Бог так хоче? / Боже! Боже! Дасш волю / І розум на світі,
- 016B 0116 Може, Бог так хоче? / Боже! Боже! Дасш волю / І розум на світі,
- 026B 0022 Село почорніло, / Боже небо голубеє / І те помарніло.
- 029B 0123 Сльози покотились... / «Молюсь тобі, Боже милий, / Господи великий!
- 029B 0168 На світ народився. / Дай же, Боже, коли-небудь, / Хоч на старість, стати
- 033B 0039 ----- / Боже мій з тобою! / Мій краю прекрасний, розкошний, багатий!
- 041B 0007 ----- / Які ж мене, мій Боже милий, / Діла осудять на землі?
- 046B 0081 Коли я вирвусь з цієї пустині? / Чи, може, крий Боже, / Тут і загину.

- 046В 0111 ----- / Не pomoже милий Боже, / Як то кажуть люде.
050В 0140 А потім Богу помолився, / Промовив двічі: – Боже! Боже! – / Та й більш нічого.
050В 0140 А потім Богу помолився, / Промовив двічі: – Боже! Боже! – / Та й більш нічого.
057В 0047 А красота-то красота! / Мій Боже милий! А трудяще, / А чепурне, та роботяще,
057В 0124 Тіло катові, а душу!.. / О Боже мій милий! / Хотілося б жить на світі,
068В 0077 О доле! Доленько моя! / О Боже мій! О мій єдиний! / Воно тойді було дитина,
068В 0080 Воно... Не нам твої діла / Судить, о Боже наш великий! / Отож вона мені на лихо
068В 0176 У Києві, мов на небі... / О Боже мій милий! / Який дивний ти. Я плакав,
090В 0003 Оце мене на чужині / Нудьга і осінь. Боже милий, / Де ж захватися мені?
095В 0121 Розказую та плачу. / Мені їх жаль!.. Мій Боже милий, / Даруй словам святую силу –
104В 0120 Покинувши волю. / Бродягою... О Боже мій! / Якеє ти, поле!
109В 0004 Неначе п'яний, очерет / Без вітру гнеться. Боже милий! / Чи довго буде ще мені
140В 0025 На високій могилі. / Ой Боже милий! милий, милосердий, / А я так його любила.
161В 0127 ----- / З тим днем, що сьогодні! Боже, помагай! / -----
161В 0135 Дурна, чого ти боїшся! (Підходить до сина, / хрестить його і цілує.) Боже тебе
 благослови, / моя дитино! Настую! Поведи його в покої
161В 0243 В Київ проганяє. / А Боже мій милостивий, / Що мені робити?
175В 0081 Коли дивиться, погляне... / Боже! милий Боже! / Меж невольниками в путах
175В 0081 Коли дивиться, погляне... / Боже! милий Боже! / Меж невольниками в путах
178В 0009 Читати самому / Оці думи? Боже милий! / Тяжко мені жити!
178В 0027 З ким поговорити!.. / Тяжко мені, Боже милий, / Носити самому
180В 0027 І ненароком інший гляне. / Весела, рада, Боже мій! / Несе додому свого Йвана.
185В 0021 Мені, було, аж серце мліло, / Мій Боже милий! як хотілось, / Щоб хто-небудь мені
 сказав
192В 0027 Серце розповити, / І хочеться... Боже милий! / Як хочеться жити,
194В 0054 Дай дожити, подивитись, / О Боже мій милий! / На лани тії зелені
194В 0059 На мою країну / Мої сльози; бо я, Боже! / Я за неї гину!
194В 0065 Згадувати будуть! / Донеси ж, мій Боже милий! / Або хоч надію
207В 0045 Оту хатину край села! / Такії, Боже наш, діла / Ми творимо у нашім раї
207В 0055 А так здається... сам еси... / (Бо без твоєї, Боже, волі / Ми б не нудились в раї голі).
209В 0100 Та ще драгуни... Дай мені! / Хоч коли-небудь, Боже милий! / На світ твій виглянуть з
 могили –
218В 0043 І плаче серце, оживає, / І в тебе, Боже, і в святих / Та праведних твоїх питає,
218В 0284 Благати кесаря і Бога. / І чи одна вона? Мій Боже! / Прийшло їх тисячі в сльозах,
218В 0386 Радуються, славословять, / Хвалять ім'я боже. / І мечі в руках їх добрі,
237В 0001 ----- / Мій Боже милий, як-то мало / Святих людей на світі стало.
241В 0006 Якби то й ти, дністровий цвіте... / Ні, ні! Крий Боже! Розіпнуть. / В Сибір в кайданах
 поведуть.
242В 0001 ----- / Мій Боже милий, знову лихо!.. / Було так любо, було тихо;
250В 0133 Чи я, молодая, / Милий Боже, в твоім раї / Чи я погуляю,
250В 0311 У Віфлієм.– Святая сило! / Спаси мене, мій Боже милий! – / Тільки й промовила.
 Ідуть,
270В 0007 Чому босе ходить?.. / Боже сильний! Твоя сила / Та тобі ж і шкодить.
273В 0007 ----- / Мені ж, мій Боже, на землі / Подай любов, сердечний рай!
283В 0003 Над тим божим, де мремо ми, / Тебе ж, Боже, зневажаєм, / Зневажаючи співаєм:
285В 0009 ----- / Подай же й нам, всещедрий Боже! / Отак цвісти, отак рости,

БОЖЕВІЛЬНА 1

- 161В 0066 ----- / Та одчепись, божевільна. / Дивись лишень, коси

БОЖЕЄ 3

- 045А 0077 Співа на могилі, з морем розмовля,– / На божее слово вони б насміялись, / Дурним
 би назвали, од себе б прогнали.
057В 0026 Таки у нас на Україні / Було те божее село. / В селі тому вдова жила,
218В 0087 І на Україні святилось / Те слово, божее кадило, / Кадило істини. Амінь.

БОЖИЙ 38

- 027A 0027 Серце б'ється, любо... / І світ божий як великдень, / І люди як люди!
 030A 0011 А то й стара мати, / Що привела на світ божий, / Мусить погибати.
 030A 0169 На руки схилився, / Не дивиться на світ божий: / Тяжко зажурився.
 030A 0659 Лихая година! / Гріхом тебе на світ божий / Мати породила;
 061A 0966 Максим; а він як почує, то ще карбованця дасть. Співай, / старче божий, не слухай його. / -----
 061A 0970 ----- / Брехня! Співай, старче божий, яку знаєш, а то й / дзвона не діждемо – поспемо.
 061A 1046 І гич не до речі. / «Ну лиш іншу, старче божий!» – / З возами на плечах
 207A 0397 І Ярина вийшла з хати / На світ божий глянуть, / Ледве вийшла; усміхнеться,
 207A 0662 Кров повипивали!.. / А москалі і світ божий / В путо закували.
 207A 0676 ----- / Отак вони що день божий / Удвох розмовляли
 234A 0213 Й сорочечку білу / Що день божий надіває. / Грається, співає,
 246A 0005 Там орел карає, / Що день божий добрі ребра / Й серце розбиває.
 246A 0129 За кого ж ти розіп'явся, / Христе, сине божий? / За нас, добрих, чи за слово
 250A 0002 І смеркає, і світає, / День божий минає, / І знову люд потомлений,
 250A 0079 Своїми синами! / Умийтеся! образ божий / Багном не скверніте.
 266A 0029 Мою добру долю, / Що день божий умивали... / Поки не підкрались
 016B 0178 Заходилась вчити. / І що божий день купала, / Рано спати клала
 016B 0198 Мої довгі коси – / Посічуться...– Що день божий / Радості приносить
 016B 0289 Там нагодувала... / Що день божий обходила / Село. Помагала
 029B 0074 Старий промовив.– Недоуми! / Занапали божий рай!.. / Гетьманщина!..» І думнеє
 044B 0042 Квітчалася, прибиралась, / Що день божий сподівалась. / А в неділеньку ходила
 057B 0247 Та й пошкандибає / У храм божий. На крилосі / Стане, та й співає
 074B 0028 І пожарище не вгасало. / І мер[к] за димом божий світ /
 076B 0005 Та, як бувало во дні они, / Возвисили б свій божий глас / До оди пишно-чепурної,
 076B 0023 Придуйте хоч на годину / Та хоч старенький божий глас / Возвисьте, дядино. Та ладом
 104B 0109 Талану того святого... / Світ божий не милий. / Нудно йому на чужині,
 114B 0033 Бо сестри ходили / Що день божий вранці-рано / Плакати над Іваном,
 119B 0019 ----- / На світ божий не дивлюся, / Ні до кого не горнуся...
 156B 0085 За Петра служити. / І досі ще що рік божий, / Як день той настане,
 192B 0002 Ми восени таки схожі / Хоч капельку на образ божий, / Звичайне, що не всі, а так,
 198B 0033 Гуляли б, поки не смеркає, / Поки мир божий не засне, / Поки з вечернею зорькою
 205B 0034 Великомучениче святий? / Пророче божий? Ти меж нами, / Ти, присносуший, всюди з нами
 218B 0031 І намальовано: розп'ятий / За нас син божий на хресті. / Спасибі сиротам багатим,
 218B 0221 Не муштrowались! О Нероне! / Нероне лютий! Божий суд, / Правдивий, наглий, серед шляху
 250B 0052 Хоч і далеко. Так любила ж / Вона той тихий божий став, / Широкою Тіверіаду,
 250B 0064 І смутно, сумно позирає / На той широкий божий став, / І мовила: – Тіверіадо!
 266B 0001 ----- / Восплач, пророче, сине божий! / І о князях, і о вельможах,
 305B 0007 Не бачила, бо не хотіла / Поглянути на божий день, / На ясний світ животворящий!

БОЖИЛАСЯ 1

- 061A 0513 Каліка-небога, / Божилася, / Молилася.

БОЖИЛИСЬ 3

- 061A 0717 ----- / То плакали, то божились, / То ще раз божились.
 061A 0718 То плакали, то божились, / То ще раз божились. / Й Ярема розказував,
 149B 0013 В моїй Україні колись... / Колись божились та клялись, / Братались, сестрились зо мною,

БОЖИМ 1

283B 0002 Удар, гоме, над тим домом, / Над тим божим, де мремо ми, / Тебе ж, Боже,
зневажаєм,

БОЖИМИ 1

209B 0132 І про могили, і про нас / З старцями божими по селах / Правдива дума невесела

БОЖИСЬ 1

061A 0509 «Не вмію, ей-Богу!» / «Не божись, собача шкуро!» / «Яку ж вам? Небогу?

БОЖИХ 2

029B 0091 А переіначив?! / Людей божих?! Котилися / І наші козачі

076B 0015 На коронованих главах, / На тих помазаниках божих... / Так що ж, не втну, а як
поможеш

БОЖІ 1

068B 0171 Святим дивом сяють / Храми божі, ніби з самим / Богом розмовляють,

БОЖІЇ 6

246A 0070 А в нас!.. На те письменні ми, / Читаєм божіі глаголи!.. / І од глибо[ко]ї тюрми

016B 0328 Дивіться, очі молодії, / Як зорі божії встають, / Як сходить місяць, червоніс...

038B 0088 ----- / І тихнуть божії слова, / І в келії, неначе в Січі,

209B 0060 Ляхи прийшли на нас войною! / Святе божії міста! / Ксьондзи скажені осквернили!

218B 0422 І без огня, і без ножа / Стратеги божії воспрянуть. / І тьми і тисячі поганих

250B 0648 Путем терновим розійшлись / Обидва. Божії глаголи, / Святую правду на землі

БОЖІІМ 1

076B 0069 Сам собі говорить: «Я... Ми повелим! / Я цар над божіім народом! / І сам я Бог в
моїй землі!

БОЖІЙ 3

199A 0130 Святою буллою сією / Рабині божій...» / «Отій самій,

221A 0298 Ото указ надрюкують: / «По милості божій, / І ви наші, і все наше,

161B 0020 То в його, знаєте, росло / На божій харчі за дитину / Чись байстря. А може, й так

БОЖІЮ 2

209B 0078 За мене піде, за наш край, / За церков божію, за люде, / А я молитись в хаті буду.–

305B 0026 Дівуеш, молишся, та спиш, / Та Матер Божію гнівиш / Своім смиренієм лукавим.

БОЖІЯ 1

218B 0133 Неначе гадина в болоті. / І Сина Божія во плоті / На тій Голгофі розп'яла

БОЖОГО 5

199A 0357 Ченці осудили, / Запалили... Та божого / Слова не спалили,

207A 0520 Отаманам по чотири, / І світа божого не бачать, не знають, / Під землею камень
ламають,

076B 0077 Таки Вірсавію. Нівроку. / До божого царя-пророка / Сама Вірсавія прийшла,

200B 0203 І ждала світу, і дожить / До світу божого боялась. / -----

236B 0016 А то проспить собі небога / До суду божого страшного! / А панство буде колихать,

БОЖОЇ 2

212B 0008 І жаль мені, старому, стане / Твоєї божої краси. / Де з нею дінешся еси?

250B 0080 Тихенько зсунувся. Ніколи / Такої божої краси / Ніхто не узрить! Злая ж доля

БОЖОЮ 4

016B 0110 І добро творити, / Та божою красотою / Людей веселити.

147B 0009 Неначе полотном укриті, / Росою божою умиті, / Білють. Весело землі,
200B 0172 Тепер робитимеш з собою, / З своєю божою красою? / Хто стерегтиме твій покой,
233B 0026 І я живу, і надо мною / З своєю божою красою / Гориш ти, зоренько моя.

БОЖУ 3

033B 0024 Великий Луг і матір Січ, / Взяли з собою Матер Божу, / А більш нічого не взяли,
067B 0004 Поки новинка на основі. / Старинку божу лицювать. / А сиріч... як би вам сказати,
156B 0059 З поганим Степаном, / Запалили церкву божу. / І кості Богдана

БОЗНАЄ 1

256A 0007 Що давно минуло, / Будить бознає колишнє – / Добре, що заснуло.

БОЇТЬСЯ 1

150A 0178 А не женеться Візантія: / Вона боїться, щоб Чернець / Не засвітив Галату знову

БОЇШСЯ 2

156B 0015 Запорозький брате! / Нездужаєш чи боїшся / На ворога стати?
161B 0134 ----- / Дурна, чого ти боїшся! (Підходить до сина, / хрестить його і цілує.) Боже тебе
благослови,

БОКИ 7

010A 0132 Стала... В серце коле! / Подивилась на всі боки / Та й лізе додолу.
030A 0595 А він подивився, / Та шпорами коня в боки. / «Чого ж утікаєш?
061A 0161 Поки встане доля». / Взявшись в боки, навприсідки / Парубки з дідами.
207A 0113 Як ударить, як ушкварить, / Аж у боки взявся. / «Чи так, чи не так,
076B 0049 Кленуть Давида-сподаря. / А він собі, узявшись в боки, / По кровлі кедрових палат
083B 0019 І знов дівчата, мов сороки, / А парубки, узявшись в боки, / Навприсядки пішли.
291B 0018 Долею полийся! / Розвернися ж на всі боки, / Ниво-десятино!

БОКОМ 1

250B 0350 Святий тесляр. Мітла з востоку / Над самим Віфліємом, боком, / Мітла огненна
зійшла.

БОКУ 2

030A 0080 Занудило коло серця / Заколело в боку. / Нездужає Катерина,
303B 0017 Гарненько думав. І не бачу, / Що з того боку, мов із ями, / Очима лупа кошеня.

БОЛИТЬ 12

057A 0012 Не винесли в море, не розмили в полі? / Не питали б люди, що в мене болить, / Не
питали б, за що проклинаю долю,
061A 0355 Трапляється, часом тихенько заплаче, / Та й то не од того, що серце болить: /
Що-небудь згадає або що побачить...
061A 0769 Бодай не дивитись, бодай не казати! / Бо за людей сором, бо серце болить. / Гляньте,
подивіться: то конфедерати,
061A 1559 І муки за муки! / Болить серце, як згадаєш: / Старих слов'ян діти
194A 0004 Мов дитя голодне? Серце моє трудне, / Чого ти бажаєш, що в тебе болить? / Чи
пити, чи їсти, чи спатоньки хочеш?
198A 0011 І не розважає – / Чого болить і де болить, / Ніхто не питає.
198A 0011 І не розважає – / Чого болить і де болить, / Ніхто не питає.
207A 0213 Нічого не хоче! Чи не занедужав? / Братику Степане, що в тебе болить?» – / Ярина
питає. Старому байдуже,
026B 0044 Бриднтя!.. А й досі, як згадаю, / То серце плаче та болить, / Чому Господь не дав
дожить
209B 0044 Та б'є мене добре, і ніби проклятий / Свитину здирає. І досі болить, / Як сон той
згадаю. А як нагадаю
236B 0003 А щось такеє бачить око, / І серце жде чогось. Болить, / Болить, і плаче, і не спить,

236В 0004 І серце жде чогось. Болить, / Болить, і плаче, і не спить, / Мов негодована дитина.

БОЛІЛА 1

234А 0349 У Йвана святого, / Щоб голова не боліла / В Марка молодого;

БОЛІЛИ 1

061А 0515 Молилася. / Що боліли ноги; / На панщину не ходила,

БОЛІЛО 2

221А 0145 Чи, може, що в маленької / На той час боліло. / Мене мати забавляла,
183В 0010 Що він мене, дурну, дурить. / А серце боліло, / Ніби знало, що так буде,

БОЛІТИ 1

258А 0026 Доки буду мучить душу / І серцем боліти? / Доки буде ворог лютий

БОЛОТА 3

180А 0185 Передо мною сніг біліє, / Кругом бори та болота, / Туман, туман і пустота.
180А 0441 Що ти зробив з козаками? / Болота засипав / Благородними костями;
221А 0266 Виганяла та цареві / Болота гатила. / І славного Полуботка

БОЛОТАМИ 2

196В 0013 ----- / Каламутними болотами, / Меж бур'янами, за годами
196В 0025 ----- / Нехай гнилими болотами / Течуть собі меж бур'янами

БОЛОТІ 3

171А 0029 Бур'яном укрилась, цвіллю зацвіла, / В калюжі, в болоті серце прогноїла / І в дупло
холодне гадюк напустила,
016В 0423 І в монастир отой дівочий, / Що за пісками на болоті / У лозах самотний стоїть.
218В 0132 Заворушилась, заревла, / Неначе гадина в болоті. / І Сина Божія во плоті

БОЛОТО 2

033В 0067 З гармати ревнули. / Як погнали на болото / Город будувати.
218В 0458 Покрився пурпуром червоним, / В болото крові замісивсь. / А сіракузьких назореїв

БОЛОТОМ 1

218В 0360 Кесареві-Богу. / Та й пішла понад болотом, / На Тібр поглядає.

БОЛЯЧЦІ 1

083В 0129 Не дві, не три і не чотири! / Як тій болячці, як тій хирі, / Громадою годили

БОЛЯЩАЯ 1

234А 0469 Недобре віщують / На коморі. Болящая / Що день, що година,

БОЛЯЩЕЄ 1

046В 0049 На степ широкий, мов на волю. / І болящеє, побите / Серце стрепенеться,

БОЛЯЩИХ 1

274А 0478 Отак вона научала, / Болящих лічила. / А з убогим остатньою

БОЛЯЩОГО 1

016В 0404 Ніхто й не загляне / До грішного болящого / В будинки погані.

БОЛЯЩОЇ 1

234А 0463 Мов убитий, ходить. / Катерина ж з болящої / І очей не зводить;

БОЛЯЩОМУ 1

274A 0465 А не проклинати. / Не помогла болящому, / Бо не допустили.

БОНДАР 2

139B 0019 Чорноброва. / Бондар відра набивас, / Мене горне, пригортає,
250B 0449 В повіточці своїй малій / Той бондар праведний, святий, / І гадки, праведний, не має,

БОНДАРІВ 1

250B 0140 І веселенькая пішла / На хутір бондарів убогий. / А йдучи, козеня, небога,

БОНДАРЯ 2

139B 0017 Я по дрова / Та бондаря полюбила, / Чорноброва.
250B 0027 У Йосипа, у тесляра / Чи бондаря того святого, / Марія в наймичках росла.

БОНЗИ 1

292B 0025 І Вавілоні муровали. / А маги, бонзи і жерці / (Неначе наші панотці)

БОРЕ 1

158B 0012 Свого друга веселого, / Як він горе боре. / Як він, свої думи тії

БОРЕТЬСЯ 1

083B 0140 Такий хороший та багатий! / Уже й не бореться ні з ким, / А так собі гуляє

БОРЕЦЬ 1

083B 0126 Ходіте битися! Чи борються, / Бо я борець!..» / Не неділю,

БОРЗНУ 1

038B 0105 Приспи ж його і занехай / Свою Борзну і Фастовщину, / Загине все, ти сам загинеш.

БОРИ 2

180A 0185 Передо мною сніг біліє, / Кругом бори та болота, / Туман, туман і пустота.
038B 0095 Кайдани брязкають... Москва, / Бори, сніги і Єнісей... / І покотились із очей

БОРИСПОЛЯ 1

161B 0005 Щоб з жалю не зробить сміху. / Од Борисполя недалеко, / А буде так, як Борисполь.

БОРИСПОЛЬ 1

161B 0006 Од Борисполя недалеко, / А буде так, як Борисполь. / І досі ще стоїть любенько

БОРІТЕСЯ 1

246A 0061 Богом не забуті. / Борітеся – поборете, / Вам Бог помагає!

БОРОВИКІВ 1

061A 1596 Боротись з нудьгою. / Догнав своїх. Боровиків / Вже хутір минають.

БОРОДОЮ 1

207A 0441 Під козаком; а онде йде / Дідусь з бородою / Аж до колін. Ото гроші;

БОРОДУ 1

258A 0207 З голови честної / На бороду Аароню / Спадає росою

БОРОЛИСЬ 1

171A 0017 ----- / За що ж боролись ми з ляхами? / За що ж ми різались з ордами?

БОРОНИВ 1

250B 0056 Що Йосип, сидячи, мовчав, / Не боронив їй, не спиняв / На став іти; іде, сміється,

БОРОНИТЬ 3

- 061A 0771 Гляньте, подивіться: то конфедерати, / Люде, що зібрались волю боронить. /
Бороняць, прокляті... Будь проклята мати,
061A 1534 Гризуть шляхту, кляють очі; / Ніхто не боронить. / Та й нікому: осталися
221A 0389 Та москалі, та сідала? / Нехай Бог боронить! / Може, ще нестись заставлять,

БОРОНЯТЬ 1

- 061A 0772 Люде, що зібрались волю боронить. / Бороняць, прокляті... Будь проклята мати, / І
день і година, коли понесла,

БОРОТИСЬ 1

- 061A 1595 Тяжко-важко сіромасі / Боротись з нудьгою. / Догнав своїх. Боровиків

БОРОТЬСЯ 1

- 083B 0125 Мерзенне, мерзле парубоцтво, / Ходіте битися! Чи бореться, / Бо я борець!..»

БОРОШНО 1

- 057B 0240 Мов дівчата, та святес / Борошно псували? / На іграшку, я думаю,

БОРОШНОМ 2

- 050B 0233 Усі до одного / І борошном посипали, / Бог їх зна, для чого!
057B 0235 І заплете косу, / Та ще й борошном посипле. / Я не знаю й досі,

БОРТНЯНСЬКОГО 1

- 307B 0013 Бисть цар Саул». Потім хор / Ревнув з Бортнянського : «О скорбь, / О скорбь моя! О
скорбь велика!»

БОРЦЕВІ 1

- 083B 0131 Громадою годили / Тому борцеві... Вередує, / Як той панич... І де взялось?

БОРЦІ 1

- 083B 0002 Давно се діялось колись, / Ще як борці у нас ходили / По селах та дівчат дурили,

БОРЦЯ 1

- 083B 0216 ----- / Борця того в селі не стало; / А люде в Польщі зустрічали

БОРЮТЬСЯ 1

- 114B 0006 І без вітру гойдаються, / Мов борються в полі. / Ото сестри-чарівниці –

БОСА 6

- 030A 0583 Летить, ледве дише. / Боса стала серед шляху, / Втерлась рукавами.
030A 0671 ----- / Біга Катря боса лісом, / Біга та голосить;
123A 0129 То жовтіє, то синіє; / Розхристана, боса, / З роту піна; мов скажена,
083B 0181 У одній свитині / Іде боса титарівна / І несе дитину,
104B 0165 Хиляється... і по жидах, / І по панах, боса... / Найшов її, подивився...
116B 0007 Жалю завдає! / Ой піду я боса полем, / Пошукаю свою долю...

БОСЕ 3

- 030A 0724 Задивляться чорноброві – / І босе і голе. / «Дала,– кажуть,– бровенята,
016B 0225 Мов одірвалось од гиллі, / Ненагодоване і босе, / Сорочечку до зносу носить.
270B 0006 Кому воно пиво носить? / Чому босе ходить?.. / Боже сильний! Твоя сила

БОСИЙ 2

- 104B 0017 Стрепенувся сіромаха – / І голий, і босий, / Та на волі, й більш нічого
129B 0005 Наїхали гості. / Один Семен Босий, / Другий Іван Голий,

БОСИМИ 1

030A 0324 Затопчу неволю / Босими ногами! / Тоді я веселий,

БОСІ 1

061A 1123 Пожар не гасне, люде мруть, / Конають в тюрмах, голі, босі... / Діти нехрещені
ростуть,

БОСФОР 8

- 150A 0020 Лилися козацькі, тугу домовляли. / Босфор аж затрявся, бо зроду не чув /
Козацького плачу, застогнав широкий,
150A 0060 Дрімає в харемі – в раю Візантія. / І Скутар дрімає; Босфор клекотить, / Неначе
скажений; то стогне, то виє:
150A 0070 (Любило завзятих чубатих слав'ян). / Босфор схаменувся. Туркенья дрімала. / Дрімав
у харемі ледачий султан.
150A 0128 Через базари кров тече, / Босфор широкий доливає. / Неначе птахи чорні в гаї,
154A 0020 Лилися козацькі, тугу домовляли. / Босфор аж затрявся, бо зроду не чув /
Козацького плачу; застогнав широкий
154A 0062 Дрімає в гаремах, в садах Візантія. / І Скутар дрімає. Босфор клекотить, / Неначе
скажений, то стогне, то виє.
154A 0071 (Любило завзятих усатих слав'ян). / Босфор схаменувся. Туркенья дрімала, / Дрімав у
гаремі ледачий султан.
154A 0128 Через базари кров тече, / Босфор широкий доливає. / Неначе птахи чорні в гаї,

БОСФОРЕ 2

- 150A 0063 Йому Візантію хочеться збудить. / «Не буди, Босфоре: буде тобі горе; / Твої білі
ребра піском занесу,
154A 0065 Йому Візантію хочеться збудить. / «Не буди, Босфоре, буде тобі горе, / Твої білі
ребра піском занесу,

БОСФОРОВУ 2

- 150A 0025 У синєє море на ребрах послав. / І море ревнуло Босфорову мову, / У Лиман погнало,
а Лиман Дніпрові
154A 0025 У синєє море на ребрах послав. / І море ревнуло Босфорову мову, / У Лиман погнало,
а Лиман Дніпрові

БОЦІ 16

- 015A 0017 ----- / Сидить козак на тім боці, / Грає синє море.
016A 0021 Куди вітер віє! / Коли ж милий на тім боці, / Буйнесенький, знаєш,
027A 0102 А може, я й темний, нічого не бачу, / Злая доля, може, по тім боці плаче, / Сироту
усюди люде осміють.
030A 0152 На край світа, в Московщині, / По тім боці моря, / Нема нігде Катерини;
047A 0196 За синєє море: / По тім боці – моя доля, / По сім боці – горе.
047A 0197 По тім боці – моя доля, / По сім боці – горе. / Там десь милий, чорнобривий
061A 1805 Що його Оксана / По тім боці за Тікичем / В будинку з панами,
123A 0005 В осоки питає: / «Хто се, хто се по сім боці / Чеше косу? Хто се?..
123A 0007 Чеше косу? Хто се?.. / Хто се, хто се по тім боці / Рве на собі коси?..
123A 0015 Цікаві дівчата. / Ото дочка по сім боці, / По тім боці – мати.
123A 0016 Ото дочка по сім боці, / По тім боці – мати. / -----
123A 0119 Рибалонька кучерявий / Мліє на тім боці... / І я колись... Та цур йому!
123A 0181 Впливає з води мати, / Сяде по тім боці; / Страшна, синя, розхристана
150A 0036 ----- / «У туркені, по тім боці, / Хата на помості.
154A 0035 ----- / «У туркені по тім боці / Хата на помості.
180A 0393 Пролито людської – / І без ножа. По тім боці / Твердиня й дзвіниця,

БОЧКУ 2

061A 1916 ----- / Заганяйте квочку в бочку, / А курчата в вершу

250B 0451 І гадки, праведний, не має, / Барило й бочку набиває / Та ще й курникає. А ти?

БОЮСЯ 12

061A 1376 Не бійсь, не злякаю». / «Не боюся!» Знявши шапку, / Став, мов перед паном.
061A 1992 Батька ляхи замучили, / А мене... боюся, / Боюсь згадать, моя сиза...
123A 0053 Гнучка та висока. / «Я Ганнусі не боюся!» – / Співає матуся;
195A 0004 Ти вже серце запечатав, / А я ще боюся. / Боюся ще погорілу
195A 0005 А я ще боюся. / Боюся ще погорілу / Пустку руйновати,
195A 0007 Пустку руйновати, / Боюся ще, мій голубе, / Серце поховати.
199A 0247 «Жив Бог! жива душа моя! / Брати, я смерті не боюся! / Я докажу отим зміям,
274A 0190 І вже ніколи не просплюся, / Бо я вже й Бога не боюся / І не соромлюся людей.
046B 0060 І згадую Україну, / І згадать боюся. / І там степи, і тут степи,
046B 0135 З тобою, друже мій. Боюсь! / Боюся сам себе спитати, / Чи се коли сподіється?
183B 0004 Усе думаю про його / І чогось боюся. / Дурна була, молодая,–
200B 0176 Хіба архістратиг? Та й той / Не встереже тепер. Боюся, / І вимовить боюсь тепер

БОЮСЬ 4

061A 1993 А мене... боюся, / Боюсь згадать, моя сиза... / Узяли з собою,
046B 0134 Я буду знову розмовляти / З тобою, друже мій. Боюсь! / Боюся сам себе спитати,
156B 0017 На ворога стати? / – Не боюсь я, отамани, / Та жаль України,–
200B 0177 Не встереже тепер. Боюся, / І вимовить боюсь тепер / Твоє грядущє...

БОЯЗЛИВЕ 1

171A 0078 Згадається – і дівоче / Серце боязливе / Стрепенеться, як рибонька,

БОЯЗНО 1

095B 0210 Луна червона побіліла, / І сторож боязно кричить, / Щоб злого пана не збудить.

БОЯЛАСЯ 1

305B 0019 Та ціломудріє хранила, / Та страх боялася гріха / Прелюбодійного. А сила

БОЯЛАСЬ 1

200B 0203 І ждала світу, і дожить / До світу божого боялась. / -----

БОЯЛИСЯ 1

199A 0339 Кругом ченці стали. / Боялися, щоб не виліз / Гадиною з жару

БОЯРА 1

076B 0194 Чорніє курява. Біжать / І отроки, й старі бояра / Із Литви князя зустрічать.

БОЯРАМИ 1

061A 2114 Виглядає, чи не іде / З боярами в гості – / Перевезти із келії

БОЯРЕ 1

030A 0178 Де світилки з друженьками, / Старости, бояре? / В Московщині, доню моя!

БОЯТЬСЯ 3

258A 0097 Бога не згадають, / Там бояться, лякаються, / Де страху й не буде.
258A 0099 Де страху й не буде. / Так самі себе бояться / Лукаві люде.
175B 0045 Прибігли хлопці, не рятують, / Бояться пана. А один, / Щонаймолодший,
озирнувшись,

БОЯЧИСЬ 1

215B 0024 Посеред шляху... і розбили / О його... Бога боячись! / Моє малєє, та убоге

БРАВ 1

061A 2225 Панове громадо! / Я присягав, брав свячений / Різати католика.

БРАВО 2

061A 0483 А за ним Іуда. / «Браво! браво! Охрестили. / Ну, за таке чудо

061A 0483 А за ним Іуда. / «Браво! браво! Охрестили. / Ну, за таке чудо

БРАК 2

250B 0261 Хоч би прийшов та подививсь / На брак той славний і преславний, / На брак
окрадений! Не чуть,

250B 0262 На брак той славний і преславний, / На брак окрадений! Не чуть, / Не чуть ані його,
ані Месії,

БРАЛА 1

173A 0013 Не зуміє дати». / До схід сонця воду брала, / В барвінку купала,

БРАЛИ 2

057B 0205 Сніги білі; тойді ж ото / І Очаков брали / Москалі. А Запорожжя

083B 0106 Сліпі лірники сиділи; / По шелягу брали / І ту саму грали,

БРАЛИСЯ 1

265B 0013 ----- / – Тойді, серце, як бралися, / Сі дерева садив я...

БРАЛИСЬ 1

306B 0010 А ми неначе розійшлись, / Неначе брались – не єднались. / -----

БРАЛО 1

302B 0020 Прийшло дівча воду брати, / Брало, заспівало. / Вийшли з хати батько й мати

БРАЛОСЬ 1

050B 0068 Де в тих сиріт безталанних / Добро теє бралось? / І в коморі і надворі,

БРАМА 3

038B 0060 Товариша з Лугу!» / Свята брама одчинилась, / Козака впустили,

038B 0062 Козака впустили, / І знов брама зачинилась, / Навік зачинилась

218B 0534 Й зажурилась. Незабаром / Брама одчинилась. / І на возах, на колесницях

БРАМИ 5

038B 0056 І ввесь святий Київ. / Дотанцював аж до брами, / Крикнув: «Пугу! пугу!

218B 0523 Встала, походила / Коло замкнутої брами / Та щось шепотала.

218B 0528 А може, й так. Тихесенько / До брами підкралась, / Послухала, усміхнулась

218B 0532 Якесь слово. І нищечком / Коло брами сіла / Й зажурилась. Незабаром

303B 0020 А то два ліхтаря горять / Коло апостольської брами. / Я схаменувся, оснівсь

БРАМІ 3

153B 0009 За те, що шапки не ламали / У Острій брамі. Дурня знать / По походу. Отже назвать,

153B 0019 І шапку знімало / В Острій брамі. Добре було, / Та лихо спіткало!

278B 0042 І плаче, плаче Ярославна / В Путивлі на валу на брамі. / Святеє сонечко зійшло.

БРАМУ 2

218B 0480 Твоїм Юпітером святим, / Залізну браму зачинили. / А ти осталася одна,

218B 0491 Ударилась, і трупом пала / Під саму браму. / -----

БРАТ 18

030A 0360 Він, як мати, привітає, / Як брат, заговорить... / -----

060A 0018 Там повіє буйнесенький, / Як брат заговорить, / Там в широкім полі воля,

- 061A 2499 Нікому заплакати. / Один тільки брат названий / Оставсь на всім світі,
 169A 0033 На чужій роботі. / Дніпро, брат мій, висихає, / Мене покидає,
 180A 0302 Ввести тебе. Тільки, знаєш, / Мы, брат, просвищенны, – / Не поскупись полтинкою...»
 199A 0050 І очі розкрили, / І брат з братом обнялися / І проговорили
 207A 0238 Мій рожевий квіте! / Я не брат тобі, Ярино, / Я завтра покину
 250A 0073 Кому помагати. / Одцурається брат брата / І дитини мати.
 256A 0023 Мов із хреста зняті, / Батько з сином і брат з братом – / Одностайне стати
 016B 0077 П'яниці, знай собі, кричать: / – І патріот! І брат убогих! / Наш славний князь! Віват! Віват! –
 016B 0079 Наш славний князь! Віват! Віват! – / А патріот, убогих брат... / Дочку й теличку однімає
 016B 0085 Її і в сні не пускає / Убогих брат. А що ж робить? / Сама втекла і повинчалась,
 016B 0252 Тойді б і в Парижі, і іншому краї / Наш брат хуторянин себе показав. / А Бог куняє. Бо се було б диво,
 029B 0112 З Трубайлом Альта меж осокою / Зійшлись, з'єднались, мов брат з сестрою. / І все те, все те радує очі,
 121B 0017 Людей поучає, / Щоб брат брата не різали / Та не окрадали,
 129B 0030 І третьому каже: / «Єсть у мене брат єдиний / У неволі вражий!
 129B 0055 Та й заголосила: / «Це не брат мій, це мій милий, / Я тебе дурила...»
 303B 0008 Оцих осквернених палат! / Була б сестра! і був би брат! / А то... нема тепер нічого...

БРАТА 34

- 061A 0347 Сирота Ярема, сирота убогий: / Ні сестри, ні брата, нікого нема! / Попихач жидівський, виріс у порогу;
 061A 1547 Треба роз'єднаться! / Треба крові брата, крові, / Бо заздро, що в брата
 061A 1548 Треба крові брата, крові, / Бо заздро, що в брата / Є в коморі і на дворі,
 061A 1551 І весело в хаті! / «Уб'єм брата! Спалим хату!» – / Сказали, і сталось.
 061A 2503 Пекельні діти / Його брата замучили, / Залізник заплакав
 180A 0012 А той нишком у куточку / Гострить ніж на брата. / А той, тихий та тверезий,
 180A 0509 Та підписувать, та драти / І з батька і брата. / А меж ними і землячки
 199A 0166 У пекло просто; хто ж заплатить / За буллу вдвоє, ріж хоч брата, / Окриме папи і ченця,
 207A 0244 Забудеш, Ярино, / Свого брата...» – «Схаменися! / Єй-Богу, з пристріту!
 207A 0293 Незчулися, як смерклося, / І сестру і брата, / Ніби скованих докупи,
 207A 0567 І вітає Яриночка, / Мов рідного брата. / І голову йому змила,
 221A 0064 Відер не побила! / Батька, матір, себе, брата, / Собак отруїла
 221A 0328 Усе добре поплондрує / Й брата не покине! / І розпустить правду й волю
 246A 0117 По закону апостола / Ви любите брата! / Суєслови, лицеміри,
 250A 0073 Кому помагати. / Одцурається брат брата / І дитини мати.
 250A 0247 Обніміте ж, брати мої, / Найменшого брата – / Нехай мати усміхнеться,
 256A 0078 Тяжке лихо!.. Дурить дітей / І брата сліпого, / Дурить себе, чужих людей,
 006B 0059 Свою кров розлили / І зарізали брата. / Крові брата впились
 006B 0060 І зарізали брата. / Крові брата впились / І отут полягли
 044B 0025 Ту єдиную дитину. / Випроважала сестра свого брата. / А сірому сиротина
 050B 0208 – Чого він придибав? Нема в його хати, / Ні сестри, ні брата, нікого нема. / Чого ж він приплентав? – А хто його зна!
 057B 0357 За те, за що Каїн / Убив брата праведного / У світлому раю.
 076B 0133 Сестра ридас. І, рвучись, / Кричить до брата: – Схаменись, / Амоне, брате мій лукавий!
 092B 0026 І ті люде, і село те, / Де колись, мов брата, / Привітали мене. Мати!
 095B 0131 Святого Господа любить / І брата миловать... / Насилу
 121B 0017 Людей поучає, / Щоб брат брата не різали / Та не окрадали,
 129B 0039 Поїхали визволяти / Катриного брата. / Один утопився
 129B 0048 Із Бакчисараю / Брата визволяє. / -----
 129B 0052 Вставай, вставай, Катерино, / Брата зустрічати. / Катерина подивилась
 137B 0041 Лицаря старого, / Брата військового. / У труби затрубили,

- 189В 0040 Ота Оксаночка? – питаю / У брата тихо я.– Яка? / – Ота маленька, кучерява,
 218В 0215 Нема сім'ї, немає хати, / Немає брата, ні сестри, / Щоб незаплакані ходили,
 230В 0025 І за свободу! Розпинать, / А не любить ви вчилися брата! / О роде суетний,
 проклятий,
 237В 0007 Цілюються і часу ждуть, / Чи швидко брата в домовині / З гостей на цвинтар
 понесуть?

БРАТАЙТЕСЯ 2

- 061А 0941 Гарно помоліться, / Братайтеся з нами, / З нами, козаками;
 250А 0025 Велику руїну, / Розкуйтеся, братайтеся, / У чужому краю

БРАТАЛИСЯ 1

- 209В 0052 З своїми вольними братами. / А ми браталися з ляхами! / Аж поки третій Сигизмонд

БРАТАЛИСЬ 2

- 037В 0004 Отам-то весело жилось! / Братались з вольними ляхами, / Пишались вольними
 степами,
 149В 0014 Колись божились та клялись, / Братались, сестрились зо мною, / Поки, мов хмара,
 розійшлись

БРАТАМ 2

- 258А 0203 Як укупі жити, / Братам добрим добро певне / Пожить, не ділити?
 111В 0042 А препоганії пани / Жидам, братам своїм хорошим, / Остатні продають штани...

БРАТАМИ 6

- 199А 0081 Щоб усі слав'яне стали / Добрими братами, / І синами сонця правди,
 036В 0023 За тее диво! Мов пси, гризуться / Брати з братами, й не схаменуться. / А тее диво,
 всіми кохане:
 095В 0018 Що ви, б'ючи поклони, / З братами дієте... Закони / Катами писані за вас,
 207В 0050 А в тебе другого благаєм, / З братами тихо живемо, / Лани братами оремо
 207В 0051 З братами тихо живемо, / Лани братами оремо / І їх сльозами поливаєм.
 209В 0051 – Не знаю, як тепер ляхи живуть / З своїми вольними братами. / А ми браталися з
 ляхами!

БРАТАТЬСЯ 1

- 061А 1544 Того ж батька, такі ж діти – / Жити б та брататься. / Ні, не вміли, не хотіли,

БРАТАЮСЬ 1

- 068В 0102 То с'як, то так минає год. / Пишу собі, з людьми братаюсь / Та добрих хлопців
 добираю.

БРАТЕ 48

- 045А 0089 А щоб тебе не цурались, / Потурай ім, брате! / Скачи, враже, як пан каже:
 060А 0002 Бандуристе, орле сизий, / Добре тобі, брате, / Маєш крила, маєш силу,
 061А 1393 Провітри, Миколо!» / Провітрився. «Батьку! брате! / Чом я не сторукий?
 061А 1404 «Ходім, ходім, отамане, / Батьку ти мій, брате, / Мій єдиний! На край світу
 061А 1735 Ще раз вип'ю! Пийте, діти! / Вип'єм, Гонто, брате! / Вип'єм, друже, погуляєм
 061А 1777 Земля гнеться. «Нумо, Гонто!» / «Нум, брате Максиме! / Ушкваримо, мій голубе,
 061А 1784 ----- / «Добре, брате, ей же богу!» / «Ану ти, Максиме!»
 061А 2258 Що вас породила?... / Ходім, брате!» / Вз'яв Максима
 150А 0030 Аж піна з уса потекла. / «Чи спиш, чи чуєш, брате Луже? / Хортице-сестро?»
 154А 0030 Аж піна з уса потекла. / «Чи спиш, чи чуєш, брате Луже, / Хортице-сестро?» Загула
 180А 0252 Чи, може, навіки в серці поховав? / О, не ховай, брате! Розсип їх, розкидай! / Зійдуть,
 і ростимуть, і у люди вийдуть!
 196А 0014 А що вродить з того плачу? / Богилова, брате... / Не заревуть в Україні
 196А 0027 Та німоті плата. / Нехай, брате. А ми будем / Сміяться та плакати.

- 234A 0023 Єсть у мене... туманочку, / Туманочку, брате!.. / Дитя моє! мій синочку,
 250A 0099 Та кудий німець узловатий, / А більш нікого!..» – «Добре, брате, / Що ж ти такеє?»
 270A 0022 Заплакала і сказала: / «Брате мій, з тобою / Ми давно вже кохаємось,
 270A 0032 І плакала? Я не знаю, / Мій брате єдиний! / Хто їй лихо заподіяв?
 006В 0253 Що нікому мене згадати! / Дивлюсь – твоя, мій брате, мати, / Чорніше чорної землі,
 006В 0293 В пустку заглядає. / Марне, брате, не вигляє / Чорнобрива з хати.
 014В 0031 Та хто таку позичить силу? / Пішов я, брате, зароблять. / І де вже ноги не носили,
 014В 0060 Аж панича вже одвезли / У школу в Київ. От як, брате! / Осталися і батько й мати,
 037В 0025 ----- / Отак-то, ляше, друже, брате! / Неситі ксьондзи, магнати
 038В 0005 Не вернеться сподіване, / Не вернеться... А я, брате, / Таки буду сподіватись,
 046В 0031 Як я нужу світом. / Слухай, брате, та научай / Своїх малих діток,
 046В 0036 Коли ж яке поквипиться, / То нищечком, брате, / Нехай собі у куточку
 046В 0041 Щоб і ти не бачив. / Щоб не довелося, брате, / І йому каратись.
 046В 0044 Як я тепер у неволі / Караюся, брате. / -----
 046В 0145 І Дніпро крутоберегий, / І надія, брате, / Не дає мені Бога
 050В 0093 А то сірісінкий сіряк / Отак лютує. Тяжко, брате, / Людей на старість розпізнати.
 057В 0156 Не згоріла. Моя душа! / Мій друже, мій брате! / Не згоріла, а осталась,
 057В 0254 У москалях. Непевний був / Максим отой, брате. / А трудящий, роботящий,
 057В 0386 Та й ніколи не створиться / На всім світі, брате! / Всюди люди, а я один
 068В 0025 В неволі.– І старий варнак / Заплакав нишком. Сивий брате! / Поки живе надія в хаті,
 076В 0134 Кричить до брата: – Схаменись, / Амоне, брате мій лукавий! / Єдиний брате мій! Я!
 Я!
 076В 0135 Амоне, брате мій лукавий! / Єдиний брате мій! Я! Я! / Сестра єдина твоя!
 104В 0020 У Бога не просить. / Постривай лиш: може, брате, / На чужому полі
 129В 0013 Як се Катерина». / Один каже: «Брате, / Якби я багатий,
 129В 0059 Додолу скотилась / Головонька... «Ходім, брате, / З поганої хати».
 156В 0014 А ти, старий Дорошенку, / Запорозький брате! / Нездужаєш чи боїшся
 156В 0052 Отак тобі довелося, / Запорозький брате! / -----
 158В 0004 І не спати лягаючи, / Згадай мене, брате. / А як прийде нудьга в гості
 158В 0048 Треба б вмерти. Так надія, / Брате, не вмирає. / -----
 161В 0107 Ні, трохи треба підождають. / Воно б то так! Та от що, брате: / Літа не ждуть! літа
 летять,
 175В 0018 По шиночках з москалями, / І не турбуйсь, брате. / – Добре,– кажу.– А все-таки
 189В 0043 Що з нами гралася колись. / Чого ж ти, брате, зажурився? / – Я не журюсь.
 Помандрувала
 205В 0052 Свою єдину... Перед Богом / Багато, брате, заробив! / Та переслав мені в неволю
 286В 0011 Та над нами просвітися, / Просвітися!.. Будем, брате, / З багрянниць онучі драти,
 286В 0015 Явленними піч топити, / А кропилом будем, брате, / Нову хату вимітати!

БРАТЕРСТВА 1

- 250A 0038 Добра святого. Волі! волі! / Братерства братнього! Найшли, / Несли, несли з чужого
 поля

БРАТЕРСТВО 2

- 196A 0019 Своєї дитини, / За честь, славу, за братерство, / За волю України.
 038В 0090 І в келії, неначе в Січі, / Братерство славне ожива. / А сивий гетьман, мов сова,

БРАТЕРСЬКАЯ 1

- 038В 0010 У Києві на Подолі / Братерська наша воля / Без холопа і без пана,

БРАТИ 26

- 020A 0086 «Отамани товариші, / Брати мої, діти! / Дайте мені порадоньку,
 024A 0058 «Отамани товариші, / Брати мої, діти! / Дайте мені порадоньку,
 030A 0414 Бере шага, аж труситься: / Тяжко його брати!.. / Та й навіщо?.. А дитина?
 061A 1813 Як жиди конають, / Брати ваші! А Оксана / В вікно поглядає
 061A 2315 Та сваха; / Брати мої, соколи, / Привели

- 150A 0158 Ой як крикнув Гамалія: / «Брати, будем жити, / Будем жити, вино пити,
 154A 0158 Ой як крикнув Гамалія: / «Брати, будем жити, / Будем жити, вино пити,
 173A 0159 Нема чутки; що тут робить? / Треба торбу брати / Та йти... іти собак дражнить
 180A 0575 Та п'яницям. Не здивуйте, / Брати любі, милі, / Що не своє розказав вам,
 199A 0247 «Жив Бог! жива душа моя! / Брати, я смерті не боюся! / Я докажу отим зміям,
 250A 0246 За що розпинали! / Обніміте ж, брати мої, / Найменшого брата –
 250A 0260 Тихо засіяс... / Обнімітьс я, брати мої. / Молю вас, благаю!
 266A 0037 Класти в домовину, / Жаль великий, брати мої; / Тяжко годувати
 006B 0017 А поки те буде, / Любітєся, брати мої, / Україну любіте,
 006B 0204 На чужину з України / Брати розійшлися. / Покинули стару матір.
 006B 0221 Калина зов'яла. / Не вертаються три брати. / Плаче стара мати,
 006B 0229 Кладуть в домовину. / Не вертаються три брати, / По світу блукають,
 036B 0023 За теє диво! Мов пси, гризуться / Брати з братами, й не схаменуться. / А теє диво,
 всіми кохане:
 125B 0019 Славного Семена. / Ходім, брати: не згинете, / Хлопці, коло мене».
 207B 0035 Носити воду школярам. / Брати на панщину ходили, / Поки лоби їм поголили!
 218B 0229 В кайданах. І... тебе простять. / Вони брати і християни, / А ти собака! Людоїд!
 218B 0412 Перед гординею його, / Брати мої, не поклонітєся. / Молитва Богові. А він
 250B 0707 З малими дітьми. Мужики, / Його брати, ученики, / Перелякались, повтікали.
 250B 0725 Талан твій латаний, небого! / Брати його, ученики, / Нетвердії, душеубогі,
 281B 0023 Отак на березі Каяли / Брати різнились; бо нестало / Крові-вина!.. Допировали
 302B 0019 Вода ставом стала. / Прийшло дівча воду брати, / Брало, заспівало.

БРАТИ-ЗАПОРОЖЦІ 3

- 150A 0155 Аж у ту Скутару, / Сидять брати-запорожці, / Дожидають кари.
 154A 0155 Аж у ту Скутару, / Сидять брати-запорожці, / Дожидають кари.
 156B 0029 На світі немає. / А я, брати-запорожці, / Возьму собі рясу

БРАТИКА 1

- 006B 0033 В самотині дівочій. / Ані братика я, / Ні сестрички не знала,

БРАТИКИ 1

- 104B 0033 Про мене.... Я і не прошу, / Для себе, братики, спишу, / Ще раз те оливо потрачу.

БРАТИКУ 6

- 030A 0623 Сина породила? / Мій батечку, мій братику! / Хоч ти не цурайся!
 207A 0213 Нічого не хоче! Чи не занедужав? / Братику Степане, що в тебе болить?» – / Ярина
 питає. Старому байдуже,
 270A 0011 Не знають, де діти! / Скажи мені, мій братику, / Королевий Цвіте!»
 270A 0057 На мене плювали. / Отаке-то, мій братику, / Було мені в світі.
 270A 0077 І в білих палатах. / Скажи ж мені, мій братику, / Королевий Цвіте,
 245B 0021 І в хвилі човен порина. / – Мій братику! Моя ти доле! – / І ми прокинулися. Ти...

БРАТИСЬ 3

- 207A 0601 «Оставайся, Степаночку; / Коли не хоч братись, / То так будем, я сестрою,
 146B 0002 – Не хочу я женитися, / Не хочу я братись, / Не хочу я у запічку
 173B 0002 Нащо мені женитися? / Нащо мені братись? / Будуть з мене, молодого,

БРАТІВ 8

- 150A 0045 Їдем різать, палить, / Братів визволяти. / -----
 150A 0152 Із турецької неволі / Братів визволяти. / Ой приїхав Гамалія
 154A 0046 Будемо гуляти, / Братів визволяти. / -----
 154A 0099 Сам кайдани розбиває, / Братів визволяє. / «Вилітайте, сірі птахи,
 154A 0152 Із турецької неволі / Братів визволяти. / Ой приїхав Гамалія
 250A 0047 І знову шкуру дерете / З братів незрящих, гречкосіїв, / І сонця-правди дозрівать
 258A 0217 І землі, і людям, – / Отак братів благих своїх / Господь не забуде,

006В 0226 Сестра плаче, йде шукати / Братів на чужину... / А дівчину заручену

БРАТІЯ 11

061А 1113 Як на великдень над пасками. / «Моліться, братія, моліться! – / Так благочинний
начина –

061А 1155 Нема, не чуть... Не в батька діти!» / Не плачте, братія: за нас / І душі праведних, і
сила

061А 1159 Не за горами кари час. / Моліться, братія!» / Молились,

180А 0027 Кров, як воду, точить!.. / А братія мовчить собі, / Витріщивши очі!

180А 0506 Люди заробляють. / От і братія сипнула / У сенат писати,

006В 0001 ----- / Згадайте, братія моя... / Бодай те лихо не верталось,

006В 0009 На сій зубоженій землі? / Ніколи, братія, ніколи / З Дніпра укупі не п'ємо!

066В 0015 За те, що я тепер терплю, – / Єй-Богу, братія, прощаю / І милосердому молюсь,

113В 0004 Оці вірші віршую я. / Для себе, братія моя! / -----

218В 0408 Перехрестившись, возгласив: / – Моліться, братія! Моліться / За ката лютого. Його

218В 0425 Перед святыми побіжать. / Моліться, братія. / Молились,

БРАТНЮ 1

246А 0139 За кражу, за войну, за кров, / Щоб братню кров пролити, просять / І потім в дар тобі
прносять

БРАТНЬОГО 1

250А 0038 Добра святого. Волі! волі! / Братерства братнього! Найшли, / Несли, несли з чужого
поля

БРАТНЬОЮ 1

246А 0174 Мої думи аж до тебе!.. / Братньою сльозою / Ти їх, друже, привітаєш,

БРАТОВІ 2

246А 0120 Господом прокляті. / Ви любите на братові / Шкуру, а не душу!

076В 0128 Фамар спекла і принесла / Опріснок братові. За руку / Амон бере її, веде

БРАТОЛЮБІЄ 2

218В 0159 Добро найкраще на світі, / То братолюбіє. І ситий / І п'яний голий отой Фавн,

275В 0012 Єдинодуміє подай / І братолюбіє пошли. / -----

БРАТОМ 8

061А 0016 Ти вічний без краю!.. Люблю розмовлять, / Як з братом, з сестрою, розмовлять з
тобою, / Співать тобі думу, що ти ж нашептав.

061А 0412 Моїми сльозами... / Та не з братом, не з сестрою – / З німими стінами

061А 1685 Той молиться, сповідає / Гріхи перед братом, / Уже вбитим. Не милують,

195А 0025 Хоч крізь сон побачу... / Стань же братом, хоч одури. / Скажи, що робити:

199А 0050 І очі розкрили, / І брат з братом обнялися / І проговорили

207А 0603 То так будем, я сестрою, / А ти будеш братом, / І дітьми йому обое,

256А 0023 Мов із хреста зняті, / Батько з сином і брат з братом – / Одноставне стати

232В 0002 Ти не лукавила зо мною, / Ти другом, братом і сестрою / Сіромі стала. Ти взяла

БРАТСТВА 2

199А 0031 А на давнім пожарищі / Іскра братства тліла, / Дотлівала, дожидала

038В 0027 Людей звеселяє. / А із Братства те бурсацтво / Мовчки виглядає.

БРАТСТВО 1

250А 0170 А з їх, бувало, й лій топили. / Може, чванитесь, що братство / Віру заступило.

БРАТЦІ 1

061A 0927 А мудро співає! Коли не послухаєш, усе іншу. / Підкрадьмось, братці, та послухаємо,
а тим часом / задзвонять.

БРАТЦЯ 2

221A 0421 Поки сонце встане...– / Посідали.– А хто, братця, / Співа про Богдана?
137B 0069 На нашій славній Україні. / Не мені вас, братця, / На ляха водити.

БРАТЬ 4

027A 0056 Корови підуть по діброві, / Дівчата вийдуть воду брать, / І сонце гляне – рай, та й
годі!
030A 0549 Ставок під кригою в неволі / І ополонка – воду брать... / Мов покотьюло червоніє,
114A 0260 Вранці до криниці, / Ні жита жать, ні льону брать, / Ні на вечірниці,
104B 0059 Та й ну гостинці засилать. / Так і гостинців брать не хоче, / Не хоче й пана закохать!

БРЕДУ 1

095B 0305 В Дунаєві шукаю броду, / З байстрам розхристана бреду, / Сміються люде надо
мною,

БРЕСТИ 1

194B 0089 Нехай як буде, так і буде. / Чи то плисти, чи то брести. / Хоч доведеться розп'ястись!

БРЕХНЕЮ 1

061A 0100 А розумне ваше слово / Брехнею підбите. / Вибачайте... кричіть собі,

БРЕХНЯ 3

061A 0553 Та не бреши, бо, хоч здохни, / Брехня не pomoже». / «Ні, в Вільшаній...»
061A 0970 ----- / Брехня! Співай, старче божий, яку знаєш, а то й / дзвона не діждемо –
поснемо.
218B 0299 А більше на землі нікому / Не поклоніться. Все брехня – / Попи й царі...

БРЕШЕ 2

030A 0373 Та чи то ж повірять! / «Бреше,–скажуть,–сякий-такий!» / (Звичайно, не в очі.)
061A 0956 ----- / Добре погуляєм! Правду старий співа, як не бреше. / А що б то з його за
кобзар був, якби не волох!

БРЕШЕШ 2

061A 0468 Єй-Богу, немає!» / «Брешеш, шельмо!» / «Коли брешу,
256A 0060 П'ятно в нашій історії...» / Брешеш, людоморе! / За святу правду-волю

БРЕШИ 5

061A 0552 «Почуєм, почуєм, / Та не бреши, бо, хоч здохни, / Брехня не pomoже».
221A 0211 ----- / Та не бреши, бо тільки п'ять, / Та й то з фоном Корфом.
221A 0413 Чортзна-що провадить! / Нема хисту, то й не бреши. / А що, як присядем
050B 0003 – То йди топись! – А жінка! Діти? / – Ото ж то, бачиш, не бреши! / А сядь лишень
та напиши
050B 0244 Нічого, знай, своє пиши / Та перед людьми не бреши. / Хоч би тобі лихе слово

БРЕШУ 3

061A 0469 «Брешеш, шельмо!» / «Коли брешу, / Нехай Бог карає!»
066B 0003 Папір тільки, чорнило трачу... / А перш! Єй-Богу, не брешу! / Згадаю що чи що
набачу.
095B 0004 Давно б списать несамовиту, / Так що ж? Сказали б, що брешу, / Що на панів,
бачиш, сердитий,

БРЕШУТЬ 2

- 153В 0097 Кажуть, одружилась. / Може, й брешуть, бо, звичайне, / На те вони люди,
268В 0062 Вдову і сирот.– Ні, не те, / Скажи їм ось що: – Брешуть боги, / Ті ідоли в чужих
чертогах,

БРИДКЕ 1

- 030А 0388 А то лихо розказувать, / Щоб бридке приснилось! / Нехай його лихий візьме!

БРИДКО 1

- 161В 0177 Ні, старий мій чепуриться, / Аж бридко дивиться! / А Настуся з богословом

БРИДНЯ 1

- 026В 0043 Чужі ягнята до води. / Бридня!.. А й досі, як згадаю, / То серце плаче та болить,

БРИЛИКОМ 1

- 250В 0088 Лопух зорвала і накрила, / Неначе бриликом, свою, / Головоньку тую смутную,

БРИЛІ 1

- 234А 0387 Старий сидів в сорочці білій, / В брилі, на призьбі. Перед ним / З собакою унучок
грався,

БРИЛЬ 1

- 161В 0256 Книжечки складає / У торбину і бриль бере, / Прощай, моє любе,

БРИТАНСЬКИХ 1

- 218В 0219 Або в далекій стороні, / В британських, галльських легіонах / Не муштровались! О
Нероне!

БРИТВОЮ 1

- 006В 0336 Чи то пригород, чи город, / Мов бритвою, старий голить / Усе, що даси.

БРІВОНЬКИ 2

- 050В 0027 Чи вже ж їй вік продівувать, / Зносити брівоньки нізащо?.. / Ні, дівонька вона не та!
057В 0044 Чи вік же їй продівувать? / Зносити брівоньки нізащо. / Хіба за те, що сирота?

БРОВАМИ 1

- 030А 0453 А щоб личко не марніло / З чорними бровами, / До схід сонця в темнім лісі

БРОВАРСЬКОГО 1

- 068В 0166 Вийшов я з ножем в халяві / З Броварського лісу, / Щоб зарізаться. Дивлюся,

БРОВАРЯХ 3

- 030А 0418 Заплакала, пішла шляхом, / В Броварях спочила, / Та синові за гіркого
161В 0303 завітчаться, – може, в останній раз, бо він казав, / що у Броварях і повинчаємося.
/ -----
161В 0330 Коня найкращого сідлає / І скаче в Київ. В Броварях / Уже повинчана гуляє

БРОВЕНЯТА 4

- 030А 0542 Хто лобуря водить? Чорняві байстрята... / Одна його доля – чорні бровенята. / Та й
тих люде заздрі не дають носить.
030А 0725 І босе і голе. / «Дала,– кажуть,– бровенята, / Та не дала долі!»
030А 0740 Пізнав тії карі очі, / Чорні бровенята... / Пізнав батько свого сина,
145В 0017 Коси мої плести-заплітати, / Бровенята дома зносити, / В самотині віку дожити.

БРОВИ 15

- 019А 0001 ----- / Нашо мені чорні брови, / Нашо карі очі,

019A 0007 Марно пропадають, / Очі плачуть, чорні брови / Од вітру линяють;
 030A 0150 А де ж найде такі очі, / Такі чорні брови? / На край світа, в Московщині,
 030A 0155 Та здалась на горе!.. / Вміла мати брови дати, / Карі оченята,
 030A 0345 Вовка виглядає? / Бодай же вас, чорні брови, / Нікому не мати,
 030A 0707 Шляхи, піски, горе... / Панське личко, чорні брови... / Нащо? Щоб пізнали!
 047A 0047 До полудня, та й зав'яне, / Брови полиняють. / Кохайтеся ж, любітеся,
 057A 0029 За карії оченята, / За чорнії брови / Серце рвалося, сміялось,
 114A 0129 Бо, сліпі, не знають, / Бо не бачать, що є брови / Чорні, карі очі,
 114A 0231 Його щастя, його доля – / Мої чорні брови, / Довгі вії, карі очі,
 114A 0270 Нащо дала вроду? / Нащо брови змальовала, / Дала карі очі?
 123A 0079 Ізогнеться стан високий, / Брови полиняють, / І незчується; а люде
 173A 0004 Дала йому карі очі / І чорнії брови. / Китайкою повивала,
 116B 0017 Без розкоші, без любові / Зношу мої чорні брови, / У наймах зношу!
 145B 0020 А поки я заробляю, / Чорні брови полиняють. / Безталанна я!

БРОДУ 6

061A 1941 Ой сип воду, воду / Та пошукай броду, броду...» / -----
 061A 1941 Ой сип воду, воду / Та пошукай броду, броду...» / -----
 095B 0304 А я, неначе нависна, / В Дунаєві шукаю броду, / З байстрам розхристана бреду,
 144B 0001 ----- / Навгороді коло броду / Барвінок не сходить.
 144B 0003 Барвінок не сходить. / Чомусь дівчина до броду / По воду не ходить.
 144B 0009 Дівчина з хатини. / Навгороді коло броду / Верба похилилась.

БРОДЯГОЮ 1

104B 0120 Покинувши волку. / Бродягою... О Боже мій! / Якес ти, поле!

БРОДЯТЬ 1

161B 0373 Свині та телята / Уже бродять... А барвінок! / Барвінок хрещатий!

БРОНЗИ 2

218B 0260 Іде сам кесар. Перед ним / Із бронзи литую статую / Самого кесаря несуть.
 218B 0276 І майстрові дали кувать / Із бронзи кесаря. До того / Так, нотабене, додали,

БРОНЗОВИЙ 1

218B 0278 Так, нотабене, додали, / Що бронзовий той кесар буде / І милувать. Сердешні люде,

БРУТИ 3

250A 0138 Шо ті римляне убогі! / Чортзна-що – не Брути! / У нас Брути! і Коклеси!
 250A 0139 Чортзна-що – не Брути! / У нас Брути! і Коклеси! / Славні, незабуті!
 250A 0160 То й побачите, що ось що / Ваші славні Брути: / Раби, подножки, грязь Москви.

БРЯЖЧИТЬ 1

281B 0004 Летить стріла каленая, / Бряжчить шабля о шеломи, / Трищать списи гартовані

БРЯЗКАЮТЬ 1

038B 0094 Музика, танці і Бердичів. / Кайдани брязкають... Москва, / Бори, сніги і Єнісей...

БУБЛИК 1

030A 0720 Хто йде, іде – не минає: / Хто бублик, хто гроші; / Хто старому, а дівчата

БУБЛИКИ 1

142B 0005 На базар. / Продавала бублики / Козакам,

БУВ 34

027A 0107 Там з вітром могила в степу розмовляє, / Там не одинокий був би з нею й я. /
 Праведная душе, прийми мою мову

- 052A 0071 Якби малось сили; / Заспівав би – був голосок, / Та позички зїли.
 061A 0370 Сирота багатий. / Таким і я колись-то був. / Минуло, дівчата...
 061A 0474 Якби жива? Нехай, Боже, / Щоб я був проклятий!..» / «Ха-ха-ха-ха!.. Чорт, панове,
 061A 0957 Добре погуляєм! Правду старий співа, як не бреше. / А що б то з його за кобзар був,
 якби не волох! / -----
 061A 0958 ----- / Та я й не волох; так тільки – був колись у Волощині, / а люде й зовуть
 Волохом, сам не знаю за що.
 061A 1014 І вішати, і мордувати! Добре сй-Богу, добре! Ну, це / так! Далєбі, дав би карбованця,
 якби був не пропив учора! / Шкода! Ну, нехай стара в'язне, більше м'яса буде.
 114A 0067 Справи нема... справи. / Учора був на базарі, / Кобза зопсувалась...
 114A 0087 Була собі мати, / Був і батько, та не стало; / Осталась вдовою,
 207A 0138 Твого батька Йвана / В Шляхетчині, то ти ще був / Маленьким, Степане.
 234A 0056 ----- / Був собі дід та баба. / З давнього давна, у гаї над ставом.
 274A 0035 Зате він вольний, як козак / Колись-то був. Сидять, куняють, / А за шатром в степу
 співає,
 026B 0049 Нічого б на світі не знав. / Не був би в світі юродивим. / Людей і [бога] не прокляв!
 050B 0229 Москалі навчили, / І в косі був, бо й москалі / Тойді, бач, носили
 057B 0253 Вивчився читати / У москалях. Непевний був / Максим отой, брате.
 057B 0265 А більш ні од кого.– / Преблагий був муж на світі / Максим отой, сину.
 057B 0316 Отакий-то муж праведний / Був він на сім світі. / А у будень, то він тобі
 068B 0005 І недомучений варнак / Старий той був. Та у неділю / Якось у полі ми зустрілись
 068B 0073 Отож працюю я за ралом. / Я був убогий сирота, / А у сусіда виростала
 074B 0034 Пустиня циганом чорніла, / Де город був або село – / І головня уже не тліла,
 076B 0097 Давид, святий пророк і цар, / Не дуже був благочестивий. / Була дочка в його Фамар
 083B 0100 Його вже й забули, / Чи й був коли? Год за годом / Три годи минули.
 104B 0067 Усе на панщині проклятій, / А був хазяїн /
 129B 0019 Другий каже: «Друже, / Якби я був дужий, / То оддав би я всю силу
 153B 0003 Оце случилось недавно, / Ще був тойді... От як на те / Не вбгаю в віршу цього слова...
 153B 0013 Того студента, що ж нам діять? / То синок був литовської / Гордої графині.
 161B 0018 За тином, сотникова хата. / А сотник був собі багатий, / То в його, знаєте, росло
 161B 0026 Як квіточку, чужу дочку. / А сина (сотник був жонатий, / Та жінка вмерла), сина дав
 161B 0403 Над ним не вкопали. / Аж жаль його. Був багатий, / І рідня і діти
 200B 0007 Бо страх хорошая була, / А генерал був страх багатий. / От і талан Господь послав
 209B 0068 Я жив на хуторі, / Я стар був, немощен. Послав / З табун я коней до обозу,
 215B 0018 Так опоганивсь, що й не знать, / Чи й був я чистим коли-небудь, / Бо ви мене з
 святого неба
 249B 0031 Нам не дадуть доцарювать. – / Почтар, нівроку, був підпийлий, / Оддав сенатові
 приказ,
 303B 0008 Оцих осквернених палат! / Була б сестра! і був би брат! / А то... нема тепер нічого...

БУВА 2

- 123A 0072 Зубами скрегоче. / Отака-то бува мати!.. / Де ж серце жіноче?
 057B 0088 Не торгувались з старостами, / Як те бува з багатирями; / Не торгувавсь і панотець

БУВАЄ 7

- 046B 0140 Подивлюсь на тебе. / А іноді так буває, / Що й сльози не стане.
 050B 0044 Не торгувались з старостами / (Як те буває меж панами), / Не торгувавсь і панотець
 083B 0074 Диво дивнее на світі / З тим серцем буває! / Увечері цурається,
 180B 0005 З своїм дитяточком малим. / Буває, іноді дивлюся, / Дивуюсь дивом, і печаль
 184B 0001 ----- / Буває, іноді старий / Не знає сам, чого зрадіє,
 184B 0018 Не раз барвінком зацвіте. / Отак, буває, в темну яму / Святеє сонечко загляне,
 209B 0001 ----- / Буває, в неволі іноді згадаю / Своє стародавнє, шукаю, шукаю,

БУВАЙТЕ 1

- 061A 0188 Щоб виливать журбу, сльози. / Бувайте здорові, / Піду синів випровожать

БУВАЛИ 1

304B 0001 ----- / Бували війни й військовій сварі: / Галагани, і Киселі, і Кочубеї-Нагаї –

БУВАЛО 13

- 061A 0835 Базари, де військо, як море червоне / Перед бунчуками, бувало, горить, / А ясновельможний, на воронім коні,
 061A 2452 Дідусь ще гуляє, а батько вже вмер. / Бувало, в неділю, закривши мінею, / По чарці з сусідом випивши тієї,
 061A 2455 Батько діда просить, щоб той розказав / Про Коліївщину, як колись бувало. / Як Залізник, Гонга ляхів покарав.
 114A 0017 І ти не згадасш того сироту, / Що в сірій свитині, бувало, щасливий, / Як побачить диво – твою красоту.
 250A 0169 Не чваньтесь, з вас деруть ремінь, / А з їх, бувало, й лій топили. / Може, чванитесь, що братство
 016B 0063 Колись там весело було. / Бувало, літом і зимою / Музика тне, вино рікою
 057B 0051 А всім була навдивовижу. / Бувало, вигляне із хижі, / Як тая квіточка з роси,
 057B 0055 Ввесь похолону, неживий / Стою, бувало. Ані кара, / Ні муки, кайдани,
 057B 0182 Прийшов з Московщини до нас. / Бо на Україні в нас, бувало, / У козаки охочі йшли,
 068B 0155 Та й пустиш в степ. / Всього, всього тойді бувало, / І все докучило мені...
 076B 0004 Придубали-таки до нас, / Та, як бувало во дні они, / Возвисили б свій божий глас
 161B 0012 Та й стали. Буде вже давно – / Отут, бувало, із-за тину / Вилась квасоля по тичині,
 250B 0600 Ані побігас; самий, / Один-однісінський, бувало, / Сидить собі у бур'яні

БУВАЛЬЩИНА 1

057B 0020 Бо се не казка, а билиця, / Або бувальщина, сказать. / Отак пишть. Була криниця,

БУВАЛЬЩИНУ 2

- 050B 0005 А сядь лишень та напиши / Оцю бувальщину... То, може, / Інак скажете, небоже.
 068B 0010 І волю-долю молодую, / Свою бувальщину. І ми / В траві за валом посідали,

БУВАЮТЬ 2

- 076B 0100 І син Амон. І се не диво. / Бувають діти і в святих, / Та не такі, як у простих,
 200B 0086 Не оддала б... А втім, не знаю... / Бо всякі матері бувають. / -----

БУГАЇ 2

- 199A 0256 Гладкі та червоні, / Мов бугаї в загороду, / І прелатів лава.
 068B 0110 Та молодих дівчат в селі, / Мов бугаї, перебирали. / Звичайне, паничі. Ждемо,

БУГАЙ 3

- 150A 0022 Козацького плачу, застогнав широкий, / І шкурою, сірий бугай, стрепенув, / І хвилю, ревучи, далеко-далеко
 154A 0022 Козацького плачу; застогнав широкий / І шкурою, сірий бугай, стрепенув, / І хвилю, ревучи, далеко-далеко
 076B 0115 Аж тюпає, немов біжить. / А той, бугай собі здоровий, / У храміні своїй кедровій

БУДЕ 162

- 015A 0015 Тяжко з ними жити! / Ні з ким буде поплакати, / Ні поговорити».
 016A 0033 Постає на могилі. / Буде легше в чужім полі / Сироті лежати,
 016A 0035 Сироті лежати, / Буде над ним його мила / Квіткою стояти.
 020A 0145 А він вимовляє: / «Нехай буде отакечки! / Сидіть, діти, у запічку,
 024A 0113 А він вимовляє: / «Нехай буде отакечки! / Сидіть, діти, у запічку,
 030A 0053 Тойді Катерина / Буде собі московкою, / Забудеться горе;
 030A 0112 Поглядає – нема, нема... / Чи то ж і не буде? / Пішла б в садок поплакати,
 030A 0212 Хто без тебе грішну душу / Поминати буде? / Доню моя, доню моя,
 030A 0231 Молись Богу та йди собі – / Мені легше буде». / -----
 030A 0327 Тоді я багатий, / Як буде серденько / По волі гуляти!

- 030A 0350 А що дальше спіткається? / Буде лихо, буде! / Зострінуться жовті піски
030A 0350 А що дальше спіткається? / Буде лихо, буде! / Зострінуться жовті піски
030A 0492 Не плач, сину, моє лихо! / Що буде, то й буде. / Піду дальше – більш ходила...
030A 0492 Не плач, сину, моє лихо! / Що буде, то й буде. / Піду дальше – більш ходила...
047A 0169 А за третій, моя доню! / Не питай, що буде... / Та ще, чуєш, не хрестися –
047A 0209 А хто ж її головоньку / Буде доглядати? / Хто догляне, розпитає,
052A 0064 «Не потурай», – може, скажеш, / Та що з того буде? / Насміються на псалом той,
061A 0014 Як над Вавилоном, над його садами, / І над тим, що буде з нашими синами; / Ти
вічний без краю!.. Люблю розмовлять,
061A 0022 Заховать з собою? Гріх, душа жива! / А може, їй легше буде на тім світі, / Як хто
прочитає ті сльози-слова,
061A 0029 Так душі почину і краю немає. / А де вона буде? Химерні слова! / Згадай же
хто-небудь її на сім світі –
061A 0185 За раду лукаву. / Буде з мене, поки живу, / І мертвого слова,
061A 0195 Старими сльозами. / Буде з мене. Скажу ще раз: / Пан я над панами.
061A 0725 Ляхів в Україні, / Як він буде панувати, / Коли не загине.
061A 0906 таке розкаже про його, що цур йому! «Кошовим, – каже, / – буде, та й годі; а може,
ще і гетьманом, коли / тес...»
061A 1015 так! Далєбі, дав би карбованця, якби був не пропив учора! / Шкода! Ну, нехай стара
в'язне, більше м'яса буде. / Поборгуй, будь ласкав, завтра оддам. Утни ще що-небудь
061A 1210 Не ту заспіваю, іншої заграю; / Лихо – не дівчата – буде танцювать. / Недолю співаю
козацького краю:
061A 1254 Сховайся за гору, бо світу не треба; / Страшно тобі буде, хоч ти й бачив Рось, / І
Альту, і Сену, і там розлилось,
061A 1257 Не знать за що, крові широкєє море. / А тепер що буде! Сховайся ж за гору; /
Сховайся, мій друже, щоб не довелось
061A 1271 Чорнобривий, а не згине, / То буде й багатий. / Чого ж смутний, невеселий
061A 1277 Чує серце, та не скаже, / Яке лихо буде. / Мине лихо... Кругом його
061A 1318 І в сірій свитині; / А тут... а тут... що ще буде? / Може, ще загину».
061A 1363 Всіх уклали, все забрали. / «Тепер, хлопці, буде! / Утомилась, одпочиньте».
061A 1418 Запиши, Миколо, / У реєстер. Нехай буде... / Нехай буде Голий,
061A 1419 У реєстер. Нехай буде... / Нехай буде Голий, / Так і пиши!»
061A 2089 Загрібай, мамо, жар, жар, / Буде тобі дочки жаль, жаль... / Ох, як весело на світі!
061A 2154 Пекла мало!.. Люде, люде! / Коли то з вас буде / Того добра, що маєте?
061A 2161 Так було і в Трої. / Так і буде. / Гайдамаки
061A 2425 Укоротив я вам віку, / І мені те буде. / І мене вб'ють... коли б швидче!
061A 2472 Так дід колись розказував, / Нехай здоров буде! / А я за ним. Не знав старий,
061A 2569 Грай, море! добре, море! / Добре буде, Галайда!» / -----
114A 0204 Та й каже: «Мар'яно! / Треба буде старостів ждять, / Та, може, й од пана!
114A 0398 А ти стоїш, червонієш...» / «Коли то те буде?» / «Швидко, швидко, моя рибко,
123A 0037 Отака-то мати!.. / Постривайте, що ще буде! / Годували люде
150A 0063 Йому Візантію хочеться збудить. / «Не буди, Босфоре: буде тобі горе; / Твої білі
ребра піском занесу,
154A 0065 Йому Візантію хочеться збудить. / «Не буди, Босфоре, буде тобі горе, / Твої білі
ребра піском занесу,
173A 0049 На всій Україні! / Нема кращого й не буде. / Дивуйтеся, люди!
178A 0033 Нехай нарікають, / Гріх їм буде... Боже милий, / Чому ти не хочеш
180A 0254 ----- / Чи ще митарство? чи вже буде? / Буде, буде, бо холодно,
180A 0255 Чи ще митарство? чи вже буде? / Буде, буде, бо холодно, / Мороз розум будить.
180A 0255 Чи ще митарство? чи вже буде? / Буде, буде, бо холодно, / Мороз розум будить.
180A 0560 Сталося на світі. / Дивлюся я, що дальш буде, / Що буде робити
180A 0561 Дивлюся я, що дальш буде, / Що буде робити / Мій медведик! Стоїть собі,
192A 0012 Здивуються вранці люди, / Що в сироти хустка буде / Мережена,
198A 0007 На козацькій долі, / Яка буде, така й буде, / Чи гола, то й гола.
198A 0007 На козацькій долі, / Яка буде, така й буде, / Чи гола, то й гола.
199A 0062 Слав'янськеє, нове! / Затого вже буде повне, / І попливе човен

- 199A 0107 Нема кому! Боже! Боже! / Чи то ж і не буде? / Ні, настане час великий
 199A 0318 Моліться!.. неповинні – / І з вами те буде! / Моліться! люті звірі
 207A 0083 І треба б,– каже,– й трохи шкода. / А треба буде; два-три года / Нехай по світу
 погуляє
 207A 0118 Криши в юшку, / Буде смак, буде смак! / Ой так, таки так,
 207A 0118 Криши в юшку, / Буде смак, буде смак! / Ой так, таки так,
 207A 0156 І Ярина зріє. / Треба буде людей шукать / Та що-небудь діять.
 207A 0164 Та й з Богом до шлюби. / А поки що, треба буде / І на чужі люде
 207A 0176 У наймити; / Тойді й побачимо, що буде. / Бо хто не вміє заробить,
 207A 0382 Твоя всюди воля! / Нехай буде так, як хочеш, / Така моя доля», –
 207A 0673 Нехай йому Бог поможе! / А що з того буде, / Святий знає: почуємо,
 221A 0006 Ми тепер душі, а не люди, / А відціля видніше буде, / Як той розкопуватимуть льох.
 221A 0169 Ночувати в Чуту. / Як що буде робитися, / Відтіль буде чути».
 221A 0170 Як що буде робитися, / Відтіль буде чути». / Схопилися, білесенькі,
 221A 0315 ----- / Таки й на льох. Та ще буде / Два дива твориться.
 221A 0319 Родиться близнята. / Один буде, як той Гонта, / Катів катувати!
 221A 0321 Катів катувати! / Другий буде... оце вже наш! / Катам помагати.
 221A 0346 Треба його поховати, / А то лихо буде! / Он, бачите, над Києвом
 221A 0358 Регочеться, що Йванами / Обох буде звати! / Полетімо!..– Полетіли
 221A 0400 Так от же що: / Ото потоп буде. / Пани туда повилазять
 221A 0431 Та й панства не трохи. / От де нам пожива буде! / Ану, заспіваєм!
 221A 0537 Та полякам... Може, й справді! / Нехай і так буде! / Так сміються ж з України
 234A 0119 Побіжім лиш!.. Бачиш? / Я вгадував, що щось буде!» / -----
 234A 0285 Та й весілля. Та ще ось що: / Хто в нас буде мати? / Не дожила моя Настя!..»
 234A 0440 «Післязавтра». / «Треба буде / Акафіст наняти
 250A 0064 Схаменіться! будьте люди, / Бо лихо вам буде. / Розкуються незабаром
 250A 0071 Кров у синє море / Дітей ваших... і не буде / Кому помагати.
 250A 0211 Покажуйте!.. за науку, / Не турбуйтеся, буде / Материна добра плата.
 256A 0076 Торгуєте? Стережіться ж, / Бо лихо вам буде, / Тяжке лихо!.. Дурить дітей
 258A 0027 І серцем боліти? / Доки буде ворог лютий / На мене дивитись
 258A 0098 Там бояться, лякаються, / Де страху й не буде. / Так самі себе бояться
 258A 0196 Мені Господь пристанище, / Заступником буде, / І воздасть їм за діла їх
 274A 0308 ----- / Та добре, добре. Що дальш буде? / Розкажуй дальше.
 274A 0336 Бо щоб не почули / Мого слова. Страшно буде. / І ти, старий друже,
 274A 0377 А сина вже оженила, / А дочка й так буде. / Лазитиме попідтинню,
 274A 0405 ----- / «Кажуть люде, що суд буде, / А суду не буде.
 274A 0406 «Кажуть люде, що суд буде, / А суду не буде. / Бо мене вже осудили
 006B 0016 Меж людьми, як люде. / А поки те буде, / Любітеся, брати мої,
 006B 0040 Їх нема, я сама. / А дружини й не буде! / -----
 006B 0091 Його замучили колись.– / Мені однаково, чи буде / Той син молитися, чи ні...
 016B 0132 І жить у Господа просилась, / Бо буде вже кого любить. / Вона вже матір'ю ходила,
 016B 0205 Виростає... Та недовго / Буде веселити / Свою матір. Бог карас
 016B 0240 Прибрали, в Київ одвезли / У інститут. А там що буде, / Побачим. Гусла загули,
 016B 0410 А її немає / І не буде вже, святої... / Де ж вона поділась?
 028B 0014 Нігде невесело мені, / Та, мабуть, весело й не буде / І на Украй[ні], добрі люде,
 028B 0026 Нащо вже й Бога турбовать, / Коли по-нашому не буде. / -----
 038B 0041 – По дорозі рак, рак, / Нехай буде так, так. / Якби таки молодиці
 046B 0113 Як то кажуть люде. / Буде каяння на світі, / Вороття не буде.
 046B 0114 Буде каяння на світі, / Вороття не буде. / -----
 050B 0050 Отак-то, друже мій, живи, / То й весело на світі буде. / І буде варт на світі жить,
 050B 0051 То й весело на світі буде. / І буде варт на світі жить, / Як матимеш кого любить.
 050B 0060 Діли з убогим заробіток, / То легше буде й зароблять. / -----
 050B 0118 Та ходи до мене в найми, / Що буде, те й буде. / Будем знов чумакувати,
 050B 0118 Та ходи до мене в найми, / Що буде, те й буде. / Будем знов чумакувати,
 050B 0123 Максим за пораду. / «Побачу ще, як там буде; / Коли не дам ради,
 057B 0198 В нас на Україні. / Та другої і не буде / В невольниках людах.

- 057В 0211 Були тії запорожці – / Не було й не буде / Таких людей.
072В 0012 Там би я... Та шкода й гадки, / Не буде нічого. / Як же його у неволі
076В 0233 Бо де нема святої волі, / Не буде там добра ніколи. / Нащо ж себе таки дурить?
076В 0236 Ходімо в селища, там люде, / А там, де люде, добре буде. / Там будем жить, людей
любить,
083В 0048 Що він в сірій свиті! / Буде тобі, титарівно! / Заплачеш, небого,
083В 0223 Його Господь за гріх великий / Не смертю – він буде жить, / І сатаню-чоловіком
083В 0225 І сатаню-чоловіком / Він буде по світу ходить / І вас, дівчаточка, дурить
104В 0036 А може, дасть Бог, і заплачу, / То й буде з мене / Нумо знов.
104В 0095 Та хоч жінку взяти... / Стара мати і тут буде / Віку доживати
109В 0005 Без вітру гнеться. Боже милий! / Чи довго буде ще мені / В оцій незамкнутій тюрмі,
132В 0012 Що як мене любить, / Женитися буде, / І до себе злую суку
134В 0011 Иди ти в гай, / Гай не спитає й бачить не буде, / Там і гуляй.
161В 0006 Од Борисполя недалеко, / А буде так, як Борисполь. / І досі ще стоїть любенько
161В 0011 Ватагу виїшли виглядати. / Та й стали. Буде вже давно – / Отут, бувало, із-за тину
161В 0170 Ті сльози старечі / Буде втерти, не женися! / І гич не до речі!
172В 0004 Піду собі світ-за-очі – / Що буде, те й буде. / Найду долю, одружуся,
172В 0004 Піду собі світ-за-очі – / Що буде, те й буде. / Найду долю, одружуся,
173В 0012 Іти хіба до вас в найми? / Чи до ладу буде? / Ні, не буду чужі воли
179В 0030 Сказав би я правду, / Та що з неї буде? / Самому завадить,
179В 0033 А попам та людям / Однаково буде. / -----
180В 0067 Воно ще й не лазить. / І коли-то воно буде / Гратись і промовить
183В 0011 А серце боліло, / Ніби знало, що так буде, / Сказати не вміло.
194В 0062 Може, мені на чужині / Лежать легше буде, / Як іноді в Україні
194В 0085 І покивас головою, / І буде плакати зо мною, / І може, Господи, мене
194В 0088 ----- / Нехай як буде, так і буде. / Чи то плисти, чи то брести.
194В 0088 ----- / Нехай як буде, так і буде. / Чи то плисти, чи то брести.
198В 0006 Співаючи.– Нехай росте / Та здорове буде! – / І виріс я, хвалить Бога,
200В 0069 Ходім, Петрусю, в сад, в палати». / «А хто ж тут буде доглядать / Хто попасе мої
ягнята?»
200В 0166 Пренепорочною, святою / В малій хатині буде жить / Любов та чистая. І буде
200В 0167 В малій хатині буде жить / Любов та чистая. І буде / Святий покой ваш стерегти
200В 0169 Святий покой ваш стерегти / І в домовині. Що ж то буде / З превосходительною? Що
ти
209В 0036 Усі ми і встанем, та Бог його знає, / Коли-то те буде. Дивися ж, дитино! / Та добре
дивися – а я розкажу,
218В 0191 Свого Алкіда. Ні, нема. / Уже й не буде. Ти сама / Помолишся своїм Пенатам,
218В 0278 Так, нотабене, додали, / Що бронзовий той кесар буде / І милувать. Сердешні люде,
218В 0337 Ось побач, якеє свято / Буде завдавати / В Колізеї. А тим часом
236В 0017 До суду божого страшного! / А панство буде колихать, / Храми, палати муровать,
250В 0118 Під явором у холодочку, / Поки що буде. / -----
250В 0338 Дає та й каже: – На, моя дитино, / Поки що, буде, укріпись, / До Віфлієма не
близенько;
250В 0369 Зійшовся люд і шепотить, / Що щось непевне з людьми буде / Во Іудеї. Гомонить
250В 0608 Старий на сина дивувався, / Який-то з його майстер буде! / Які-то люди з його
будуть!
272В 0019 З нашої криниці? / Чи буде та чорнобривка / Сей рік молодиця?
287В 0012 Одурить! Не одурить Бог, / Карать і миловать не буде: / Ми не раби його – ми люде!
289В 0007 І крихту хліба понесли / Царям убогим. Буде бите / Царями сіяєє жито!
289В 0012 І на оновленій землі / Врага не буде, супостата, / А буде син, і буде мати,
289В 0013 Врага не буде, супостата, / А буде син, і буде мати, / І будуть люде на землі.
289В 0013 Врага не буде, супостата, / А буде син, і буде мати, / І будуть люде на землі.
298В 0014 Уже ворущаться царі... / І буде правда на землі. / -----
299В 0022 Дівчаточок, як ту отару. / Чи буде суд! Чи буде кара! / Царям, царятам на землі?
299В 0022 Дівчаточок, як ту отару. / Чи буде суд! Чи буде кара! / Царям, царятам на землі?

- 299B 0024 Царям, царятам на землі? / Чи буде правда меж людьми? / Повинна бути, бо сонце стане
308B 0010 І розуму таки набрались, / То й буде з нас! Ходімо спать, / Ходімо в хату спочивать...

БУДЕМ 25

- 020A 0088 Дайте мені порадоньку, / Що будем робити? / Бенкетують вражі ляхи
020A 0134 Було колись, панували, / Та більше не будем!.. / Тії слави козацької
030A 0520 А не пустять, то й надворі / Будем ночувати. / Під хатою заночуєм,
061A 1077 Наварили ляхи пива, / А ми будем шинкувать, / Ляшків-панків частувать.
061A 2230 Чом ви ляха не ріжете?...» / «Будем різать, тату!» / «Не будете! не будете!
150A 0158 Ой як крикнув Гамалія: / «Брати, будем жити, / Будем жити, вино пити,
150A 0159 «Брати, будем жити, / Будем жити, вино пити, / Яничара бити,
154A 0158 Ой як крикнув Гамалія: / «Брати, будем жити, / Будем жити, вино пити,
154A 0159 «Брати, будем жити, / Будем жити, вино пити, / Яничара бити,
196A 0027 Та німоті плата. / Нехай, брате. А ми будем / Сміяться та плакать.
207A 0602 Коли не хоч братись, / То так будем, я сестрою, / А ти будеш братом,
221A 0437 Та виспимось. День великий. / Ще будем співати. / -----
250A 0120 Всі знаєте. А своєї / Дас[т]ьбі... Колись будем / І по-своєму глаголать,
006B 0158 З милим на калині. / Будем плакать, щебетати, / Тихо розмовляти,
006B 0160 Тихо розмовляти, / Будем вкупочці уранці / На той світ літати.
016B 0314 Жіночий регот. Завивас, / Реве хазяїн: – Будем пить, / Аж поки наша доня спить.
050B 0119 Що буде, те й буде. / Будем знов чумакувати, / Поки вийдем в люде,
050B 0168 ----- / Отже, як будем так писать, / То ми й до вечора не кончим.
076B 0237 А там, де люде, добре буде. / Там будем жить, людеј любить, / Святого Господа хвалить.
104B 0146 Думає, гадає, / Як то будем мандрувати. / І тихо дримає...
136B 0012 Щоб не знали батько й мати, / Де ми будем ночувати. / Одружилась, заховалась,
200B 0057 Се ти, Петрусю?» – «Ажеж я». / «Ходім до мене, будем жити, / Як там на хуторі колись
245B 0026 Ще змалечку колючу ниву! / Молися, сестро! Будем живі, / То Бог pomoже перейти.
286B 0011 Та над нами просвітіся, / Просвітіся!.. Будем, брате, / З багрянниць онучі драти,
286B 0015 Явленними піч топити, / А кропилом будем, брате, / Нову хату вимітати!

БУДЕМО 5

- 154A 0045 Не дукати лічить – / Будемо гуляти, / Братів визволяти.
221A 0439 І я кажу: помолилось / Та будемо спати. / -----
234A 0269 «Добре, дочко, питаємо, / Та й будемо сватать». / -----
006B 0156 І сама прилину, / І будемо щебетати / З милим на калині.
050B 0213 Ніж в чужій в палатах. Чи чув ти? – Ба ні. / Ей, дядечку, швидче будемо писати, / Бо хочеться спати і вам і мені.

БУДЕНЬ 8

- 123A 0040 Малу дочку, а вдовиця / В неділю і в будень / З жонатими, з парубками
150A 0110 На бенкет козачий. / Темно всюди, як у будень, / А свято чимале.
154A 0110 На бенкет козачий. / Темно всюди, мов у будень, / А свято чимале.
180A 0044 Я гуляю, бенкетую / В неділю і в будень. / А вам нудно! жалкуєте!
234A 0210 Так і пада, ніби мати; / В будень і в неділю / Головоньку йому зміє,
050B 0047 Усім на диво та на чудо! / За три копи звінчав у будень... / -----
057B 0091 (На диво людям та на чудо), / За три копи звінчав у будень, / Без пихи, так, як довелось.
057B 0317 Був він на сім світі. / А у будень, то він тобі / Не посидить в хаті,

БУДЕТЕ 7

- 061A 0164 «Отак, діти! добре, діти! / Будете панами». / Отамани на бенкеті,
061A 0945 Старого гетьмана; / Будете панами, / Та, як ми, з ножами,
061A 2231 «Будем різать, тату!» / «Не будете! не будете! / Будь проклята мати,

- 061A 2231 «Будем різати, тату!» / «Не будете! не будете! / Будь проклята мати,
 258A 0129 Небесний владика. / «Доколи будете стяжати / І кров невинну розливать
 125B 0003 Не п'ються й меди. / Не будете шинкувати, / Прокляті жиди.
 135B 0018 Не вернетеся на волю, / Будете орати / Мене стиха та орючи

БУДЕШ 29

- 027A 0081 Його привітала. / Будеш, батьку, панувати, / Поки живуть люди;
 030A 0523 Сину мій Іване! / Де ж ти будеш ночувати, / Як мене не стане?
 047A 0097 Він багатий, одинокий – / Будеш панувати». / «Не хочу я панувати,
 047A 0163 За перший раз, як за той рік, / Будеш ти такою; / А за другий – серед степу
 061A 0012 Вийдеш подивиться в жолобок, криницю / І в море безкрає і будеш сіять, / Як над
 Вавилоном, над його садами,
 061A 0440 «Одчиняй, проклятий жиде! / Бо будеш битий... Одчиняй! / Ламайте двері, поки
 вийде
 061A 1356 Матері їх хиря! / Мордуй, мордуй: в раю будеш / Або есаулом.
 114A 0244 За сотником Іваном». / «Не вмреш, будеш панувати, / Будеш діток годовати».
 114A 0245 «Не вмреш, будеш панувати, / Будеш діток годовати». / «Піду в найми, піду в люди,
 114A 0248 А за сотником не буду». / «Будеш, дочко Мар'яно, / За сотником Іваном».
 198A 0004 Не женися на убогій, / Бо не будеш спати. / Оженись на вольній волі,
 207A 0195 Та по-молодечи / Будеш Богу молитися, / А не по-чернечи
 207A 0603 То так будем, я сестрою, / А ти будеш братом, / І дітьми йому обос,
 258A 0078 Ще лютішу!.. Встань же, Боже, / Вскую будеш спати, / Од сльоз наших одвертатись,
 016B 0384 Знівечений цвіте. / Ти ще будеш покутовать / Гріхи на сім світі,
 095B 0104 Уже чи добрим, чи лихим, / А будеш панською ріднею, / Хіба повісишся!.. За нею
 139B 0024 Моя мати, / Кого будеш попереду / Зятем звати, –
 139B 0028 У неділеньку зятями / Будеш звати. / -----
 161B 0084 ----- / Не будеш дівувати. / -----
 161B 0165 І сам сивим посмішищем / Будеш в своїй хаті, / Будеш сам оте весілля
 161B 0166 Будеш в своїй хаті, / Будеш сам оте весілля / Повік проклинати,
 161B 0168 Повік проклинати, / Будеш плакати, і нікому / Ті сльози старечі
 175B 0087 Аж у Сибір ланцюг-пута... / А ти будеш тут / У розкоші і не будеш
 175B 0088 А ти будеш тут / У розкоші і не будеш / Ні знати, ні чути
 180B 0074 Про панича лукавого, / І будеш щаслива. / Та не довго. Бо не дійде
 209B 0127 За що ми голови складали / В оці могили? Будеш жить, / То, може, й знатимеш,
 небоже,
 248B 0005 ----- / Попе! попе! будеш битий – / Не вмієш читати
 250B 0109 І, недобитая, за сином / Повинна будеш перейти / Огонь пекельний! Вже пророчить,
 272B 0017 Всю ніч майнували. / – Чи ти ж, коню, будеш пити / З нашої криниці?

БУДИ 2

- 150A 0063 Йому Візантію хочеться збудить. / «Не буди, Босфоре: буде тобі горе; / Твої білі
 ребра піском занесу,
 154A 0065 Йому Візантію хочеться збудить. / «Не буди, Босфоре, буде тобі горе, / Твої білі
 ребра піском занесу,

БУДИНКАХ 3

- 061A 1027 Ночували ляшки-панки / В будинках з жидами, / Напилися, простяглися
 061A 1526 А де шляхта, запершися, / У будинках мліла. / Скрізь по селах шибениці;
 199A 0367 Ченці і барони / Розвернулись у будинках / І гадки не мають –

БУДИНКИ 1

- 016B 0405 До грішного болящого / В будинки погані. / Люде трохи очуняли,

БУДИНКОМ 1

- 095B 0220 Марина гола-наголо / Перед будинком танцювала / У парі з матір'ю! – і страх –

БУДИНКУ 4

- 061A 1806 По тім боці за Тікичем / В будинку з панами, / З тими самими ляхами,
 061A 1846 «Ховай, Боже!.. / В будинку... з панами... / Вся в золоті...»
 061A 2265 Умань запалала. / Ні в будинку, ні в костьолі, / Нігде не осталося,
 272A 0031 З сестрами гуляю / Опівночі. Та з будинку / Батька виглядаю.

БУДИНОК 7

- 061A 1674 А над ним палають / І хатина, і будинок; / Мов доля карає
 061A 1977 Галайди немає. / Ревуть гори – і будинок / З ляхами гуляє
 061A 1985 Ярема з Лейбою прокралась / Аж у будинок, в самий льох; / Оксану вихопив чуть живу
 061A 2056 Пожар над водою... / Жид, будинок, Майданівка... / Зовуть Галайдою...»
 221A 0023 А гетьманша, було, вийде / Та й кликне в будинок, / Онде клуня. А там мені
 221A 0150 Мені показала, / Мов будинок. А в галері / Князі, і всі сили,
 270A 0048 І прокляли його люде, / Будинок спалили... / А мене, не знаю за що,

БУДИТИ 2

- 020A 0114 Налетіли чорні круки / Вельможних будити. / Зібралось козачество
 024A 0086 Налетіли гайворони / Вельможних будити... / Зібралось козачество

БУДИТЬ 3

- 180A 0256 Буде, буде, бо холодно, / Мороз розум будить. / -----
 256A 0007 Що давно минуло, / Будить бознає колишне – / Добре, що заснуло.
 236B 0014 Та добре вигострить сокиру, / Та й заходиться вже будить. / А то проспить собі небога

БУДИЩ 1

- 061A 1619 «А Будища знаєш? / І озеро коло Будищ?» / «І озеро знаю,

БУДИЩА 1

- 061A 1618 «З Керелівки». / «А Будища знаєш? / І озеро коло Будищ?»

БУДОВАЛИ 1

- 061A 0138 Розмовляють, розказують, / Як Січ будували, / Як козаки на байдаках

БУДОВАТИ 1

- 033B 0068 Як погнали на болото / Город будувати. / Як плакала за дітками

БУДУ 48

- 016A 0038 І квіткою, й калиною / Цвісти над ним буду, / Щоб не пекло чуже сонце,
 030A 0380 Що сльозами перед вами / Буду виливати? / Нащо воно? У всякого
 061A 0102 Вибачайте... кричіть собі, / Я слухать не буду / Та й до себе не покличу:
 061A 0686 Завтра не побачиш. / Завтра буду я далеко. / Далеко, Оксано...
 061A 0695 На дзиглику, як гетьманшу, / Та й дивитись буду; / Поки не вмру, дивитимусь».
 061A 1753 Од села до села / Буду танцювати: / Ні корови, ні вола –
 061A 1761 Торгувать, шинкувать / Буду чарочками, / Танцювать та гулять
 061A 1880 Куплю, куплю того дива. / Буду, серце, ходить, / Буду, серце, любить.
 061A 1881 Буду, серце, ходить, / Буду, серце, любить. / -----
 061A 1902 Треба діток одягать. / А я буду добувать, / А ти, старий, не гріши,
 114A 0119 Ні, моя рибчино, / Буду ходить, буду любить, / Поки не загину!..»
 114A 0119 Ні, моя рибчино, / Буду ходить, буду любить, / Поки не загину!..»
 114A 0174 Люблю вас і досі, як діточок мати, / Буду вам співати, поки не засну. / Тойді ж, мої любі, як мене не стане,
 114A 0247 «Піду в найми, піду в люди, / А за сотником не буду». / «Будеш, дочко Мар'яно,
 173A 0021 Правдоньку казала. / Буду сто літ жити, / Тебе годувати,
 173A 0024 В жупані ходити, / Буду панувати. / Ой виростеш, сину,

- 207A 0038 Моя зоре вечірняя! / Я буду витати / Коло тебе і за тебе
 234A 0029 Чужі люде хреститимуть, / Я не буду знати, / Як і зовуть... Дитя моє!
 258A 0025 Мене покидаєш? / Доки буду мучить душу / І серцем боліти?
 258A 0241 Іерусалиме, / Забвен буду, покинутий / Рабом на чужині.
 266A 0081 Де я пригорнуся, / І з ким буду розмовляти, / Кого розважати,
 266A 0084 І перед ким мої думи / Буду сповідати? / Думи мої! літа мої,
 006B 0075 ----- / Мені однаково, чи буду / Я жить в Україні, чи ні.
 006B 0321 Що не в Україні поховують, / Що не в Україні буду жить, / Людей і Господа любить.
 038B 0006 Не вернеться... А я, брате, / Таки буду сподіватись, / Таки буду виглядати,
 038B 0007 Таки буду сподіватись, / Таки буду виглядати, / Жалю серцю завдавати.
 046B 0133 І може, в тихій твоїй хаті / Я буду знову розмовляти / З тобою, друже мій. Боюсь!
 057B 0285 А я й досі караюся / І каратись буду / Й на тім світі.
 067B 0025 Не проклену ж тебе, доле, / А буду ховатись / За валами. Та нищечком
 067B 0027 За валами. Та нищечком / Буду віршувати, / Нудить світом, сподіватись
 119B 0023 Прости мене, моя мати! / Буду тебе проклинати, / Поки не умру.
 125B 0006 Ой не п'ється тее пиво, / А я буду пить. / Не дам же я вражим ляхам
 135B 0015 Та за вашу волю... / Я знов буду зеленіти, / А ви вже ніколи
 137B 0064 Я стар чоловік, нездужаю встати, / Буду йому пораду давати, / По-батьківській
 научати,
 146B 0014 На Хортиці у матері / Буду добре жити, / У аксамиті ходити,
 161B 0114 Е, ні, стривайте, цур не грать. / А то не буду й танцювать, / Поки барвінку не нарву
 161B 0259 Моє серце!.. Увечері?.. / За царину?.. Буду! / Ранше буду! Ось на, лови!
 161B 0260 За царину?.. Буду! / Ранше буду! Ось на, лови! / -----
 173B 0013 Чи до ладу буде? / Ні, не буду чужі воли / Пасти, заганяти;
 173B 0015 Пасти, заганяти; / Не буду я в чужій хаті / Тещу поважати.
 173B 0017 Тещу поважати. / А буду я красоватись / В голубім жупані
 194B 0091 Хоч доведеться розп'ястись! / А я таки мережать буду / Тихенько білії листи.
 200B 0198 А молодого привітаю, / Та й буду жить собі та жить, / Петруся-серденько любить»,–
 209B 0079 За церков божію, за люде, / А я молитись в хаті буду.– / Бо вже нездужав, сину,
 встать,
 265B 0009 ----- / А я буду груші рвати, / Діткам подавати...
 290B 0006 Та в одині-самотині / В садочку буду спочивати, / Присняться діточки мені,
 290B 0011 Присняться сон мені!.. і ти!.. / Ні, я не буду спочивати, / Бо й ти приснився. І [в]
 малий
 308B 0060 І без неї обійдуся – / Та як буду здужать, / То над самим Флегетоном

БУДУВАЛИ 1

- 061A 0831 Встали, подивились на той Чигирин, / Що ви будували, де ви панували! / Заплакали
 б тяжко, бо ви б не пізнали

БУДУВАТИ 2

- 033B 0035 Та наказав запорожцям / Церкву будувати. / У наметі поставили
 250B 0430 А Йосип заходився хату / Із очерету будувати, / Щоб хоч укритися вночі.

БУДУЄ 2

- 061A 2377 Синам хату серед степу / Глибоку буде. / Та й збудував. Бере синів,
 292B 0056 Бере дівча, бере ягницю, / Будує кедрові світлиці, / Престол із золота кус,

БУДУТЬ 19

- 061A 0720 Їй Ярема розказував, / Як жить вони будуть / Укупочці, як золото
 061A 1399 Тряслося та мліло!» / «Добре, сину, ножі будуть / На святе діло.
 199A 0304 І сонце хоче подивиться, / Що будуть з праведним творить?! / -----
 221A 0317 Два дива твориться. / Сю ніч будуть в Україні / Родиться близнята.
 221A 0402 Пани тудя повилазять / Та дивиться будуть, / Як мужики тонутимуть.
 234A 0321 А я наймичка... ще й з тебе / Сміятися будуть. / Нехай Бог вам помагає!
 250A 0018 А що вродить? побачите, / Які будуть жнива! / Схаменіться, недолюди,

- 046B 0077 Уже й твердині поробили, / Зтого будуть і могили, / Всього наробимо колись!
 050B 0064 Як то вони, ті сироти, / Жить на світі будуть? / Минає рік, минув другий,
 057B 0328 – Нехай,– каже.– Колись люде / Будуть воду пити / Та за мою грішну душу
 133B 0006 І попросять тебе в хату, / І будуть вітати, / І питать тебе про тебе,
 173B 0003 Нащо мені братись? / Будуть з мене, молодого, / Козаки сміятись.
 175B 0015 Поки пани в селах, / Будуть собі тинятися / Покритки веселі
 194B 0064 Як іноді в Україні / Згадувати будуть! / Донеси ж, мій Боже милий!
 232B 0008 – Учися, серденько, колись / З нас будуть люде,– ти сказала. / А я й послухав, і
 учивсь,
 250B 0609 Який-то з його майстер буде! / Які-то люди з його будуть! / Та взявши відер,
 кандійок,
 268B 0046 Підстережуть вас на тоте ж, / Уловлять і судить не будуть, / В кайдани туго окують,
 289B 0014 А буде син, і буде мати, / І будуть люде на землі. / -----
 291B 0007 Та сію слово. Добрі жнива / Колись-то будуть. І дурю! / Себе-таки, себе самого,

БУДУЧИ 1

- 292B 0045 І ім помазав во царя. / Саул, не будучи дурак, / Набрал гарем собі чималий

БУДЯК 3

- 074B 0042 Червона глина та пичина, / Бур'ян колючий та будяк, / Та інде тирса з осокою
 249B 0023 І каже: – Царю! так і так! / Зіновать, кукіль і будяк / Росте в пшениці! Кляте плем'я
 250B 0506 Зострівся гость святий. Бур'ян, / Будяк колючий з кропивою / Коло криниці поросли.

БУДЯКИ 1

- 304B 0017 Не стане ідола святого, / І вас не стане,– будяки / Та кропива – а більш нічого

БУДЬ 5

- 030A 0201 Найди, привітайся, / Будь щаслива в чужих людях, / До нас не вертайся!
 061A 0772 Люде, що зібрались волю боронить. / Боронять, прокляті... Будь проклята мати, / І
 день і година, коли понесла,
 061A 1016 Шкода! Ну, нехай стара в'язне, більше м'яса буде. / Поборгуй, будь ласкав, завтра
 оддам. Утни ще що-небудь / про гайдамаків.
 061A 2232 «Не будете! не будете! / Будь проклята мати, / Та проклята католичка,
 274A 0095 ----- / Не йди, небого, будь ти з нами. / У нас, ей-Богу, добре жить.

БУДЬТЕ 3

- 030A 0318 Возьміть срібло-злото / Та будьте багаті, / А я візьму сльози –
 199A 0151 Розправте руки, змийте луду. / Прокиньтесь, чехи, будьте люди, / А не посмішище
 ченцям!
 250A 0063 І не покивали б на вас головою. / Схаменіться! будьте люди, / Бо лихо вам буде.

БУЇ 1

- 036B 0021 І чудно й нудно, як поміркую, / Що часто котяться голови буї / За тее диво! Мов
 пси, гризуться

БУЙ-ГОЛОВОЮ 1

- 029B 0104 Затих мій сивий, битий тугою, / Поник старою буй-головою. / Вечерне сонечко гай
 золотило,

БУЙНЕСЕНЬКИЙ 2

- 016A 0022 Коли ж милий на тім боці, / Буйнесенький, знаєш, / Де він ходить, що він робить,
 060A 0017 А степи широкі! / Там повіє буйнесенький, / Як брат заговорить,

БУЙНЕСЕНЬКІ 1

- 019A 0033 Щоб вітри почули, / Щоб понесли буйнесенькі / За синее море

БУЙНИЙ 6

- 016A 0001 ----- / Вітре буйний, вітре буйний! / Ти з морем говориш,
 016A 0001 ----- / Вітре буйний, вітре буйний! / Ти з морем говориш,
 016A 0045 Ніхто й не побачить. / Вітре буйний, вітре буйний! / Ти з морем говориш,
 016A 0045 Ніхто й не побачить. / Вітре буйний, вітре буйний! / Ти з морем говориш,
 020A 0062 Грай же, море, мовчїть, гори, / Гуляй, буйний, полем – / Плачте, діти козацькїї,
 030A 0687 ----- / То не вітер, то не буйний, / Що дуба ламає,

БУЙНИМ 1

- 060A 0023 Тугу розганяє, / Там могили з буйним вітром / В степу розмовляють,

БУЙНІ 1

- 061A 2495 Хреста, ні могили. / Буйні вітри розмахали / Попіл гайдамаки,

БУЙНОГО 1

- 052A 0015 Стоять та сумують; / Питаються у буйного: / «Де наші панують?»

БУЙ-ТУРУ 1

- 281B 0017 Той Ігор військо на пригоду / Тому буй-туру Всеволоду. / -----

БУКВАР 1

- 250B 0588 Чи то позичила вдова / Півкопи тую на буквар. / Сама б учила, так не знала ж

БУЛА 60

- 020A 0015 ----- / «Була колись гетьманщина / Та вже не вернеться!..
 024A 0015 Аж лихо сміється. / «Була колись гетьманщина, / Та вже не вернеться.
 030A 0186 Якби знала, до схід сонця / Була б утопила... / Здалась тоді б ти гадині,
 047A 0064 Ніхто не питає: / «Де ти була, що робила?» / Сама собі знає..
 061A 0269 ----- / Була колись шляхетчина, / Вельможная пані;
 061A 0511 ----- / Була собі Гандзя, / Каліка-небога,
 061A 0575 Правду Лейба каже; / А щоб певна була правда, / Нехай шлях покаже.
 061A 1018 ----- / До грошей я не дуже ласий. Аби була ласка слухати, / поки не охрип,
 співатиму; а охрипну – чарочку-другу тїї
 061A 1906 ----- / Як була я молодою преподобницею, / Повісила хвартушину над віконницею;
 061A 2236 Чом вона вас до схід сонця / Була не втопила? / Менше б грїха: ви б умерли
 114A 0086 Та кайтеся... Давно колись / Була собі мати, / Був і батько, та не стало;
 114A 0283 «Ой гоп, не пила, / На весіллі була, / До господи не втрапила,
 169A 0026 Ой Богдане, Богданочку, / Якби була знала, / У колисці б задушила,
 207A 0274 Чому я не знала? / Була б тебе не любила / І не цілувала..
 221A 0014 ----- / Як була я людиною, / То Прїсею звалась;
 221A 0046 Й рушники вже ткались. / От-от була б подавала, / Та лихо зостріло!
 221A 0076 В Москву із Полтави. / Я була ще недолїтком, / Як Батурин славний
 221A 0180 ----- / Я в Парижі була / Та три злота з Радзівїлом
 234A 0031 Як і зовуть... Дитя моє! / Я була багата... / Не лай мене; молитимусь,
 234A 0316 А Марко аж плакав, / Щоб була вона за матір. / «Нї, Марку, нїяко
 250A 0092 Якби ви вчились так, як треба, / То й мудрость би була своя. / А то залїзете на небо:
 250A 0185 Вам байдуже. Аби добра / Була для городу! / А чванитесь, що ми Польщу
 256A 0014 Не ступив там, а згадаєш, / То була й дорога / З монастиря Мотриного
 270A 0025 А я й не сказала, / Як була я людиною, / Як я мордувалась.
 270A 0034 Хто їй лихо заподїяв? / Я була дитина, / Я гралася, забавлялась,
 274A 0070 ----- / «Як була я молодиця, / Цїлували мене в лице,
 274A 0073 А як стала стара баба, / Цїлували б, була б рада». / -----
 274A 0082 ----- / Де ж ти була, що заблудила? / -----
 274A 0088 ----- / Я в приданках була, впила, / І молода не придалася..
 274A 0176 Ото-то й то! А ти не знаєш... / Що я в Волошинї була. / Я розкажу, як нагадаю.
 274A 0195 ----- / Була колись, тепер нема. / Умер найстарший старшина.

- 274A 0207 Стривай, нагадала. / Як була я молодою, / І гадки не мала,
 274A 0213 Ірод!.. І не снилось, / Що я була крепачкою, / А то б утопилась,
 274A 0238 Люде насміялись... / Трохи була не втопилась, / Та жаль було кинуть
 274A 0272 Здається, я впала. / І заснула. Якби була / Довіку проспала!
 016В 0052 Не знаю, де вони взялись, – / Приблуда князь. Була й княгиня. / Ще молоді собі були,
 016В 0285 Село облетіла. / У всіх була, всіх бачила, / Всі повеселіли.
 016В 0431 Та й Богу душу оддала... / «Вона була ще молодою / І прехорошая собою.
 050В 0012 А в тім селі вдова жила, / А у вдови дочка була / І син-семиліток.
 050В 0179 Чи так і пропала? / Була чутка, що стрижену / В Умані водили
 057В 0021 Або бувальщина, сказать. / Отак пишть. Була криниця, / Ні, не криниця, а село.
 057В 0050 Та тихе. Бач, і сирота, / А всім була навдивовижу. / Бувало, вигляне із хижі,
 057В 0401 Та на Сибірі опинивсь. / (Бо тут Сибір була колись.) / І пропадаю, мов собака,
 076В 0098 Не дуже був благочестивий. / Була дочка в його Фамар / І син Амон. І се не диво.
 076В 0162 До Самантянини, / Бо була собі на лихо / Найкраща меж ними,
 095В 0186 Місяць сходив... – І я колись / Була молодою... – / Прошептала, задумалась,
 095В 0226 Що підтикалася!.. / Як була я пані / В новому жупані,
 104В 0043 До моря пити; хоч говорять: / Аби файда в руках була, / А хлопа, як того вола,
 136В 0014 Одружилась, заховалась, / Бодай була не кохалась. / Легше було б самій жити,
 161В 0016 В садочок літом одчинялось. / І хата, бачите, була / За тином, сотникова хата.
 183В 0005 І чогось боюся. / Дурна була, молодая, – / Я все виглядала,
 183В 0015 То я б не любила, / Може, була б до криниці / У гай не ходила,
 189В 0057 Занапастилась, одуріла. / А що за дівчина була, / Так так що краля! І невбога,
 200В 0006 І генерал її посватав, / Бо страх хорошая була, / А генерал був страх багатий.
 200В 0180 У Київ їздила, молилась, / Аж у Почасві була. / Чудовная не помогла,
 218В 0473 Ревучим громом пронеслась / І стихла буря. Де ж була? / Де ти сховалась? Чом на
 його,
 250В 0029 Марія в наймичках росла. / Рідня була. Отож небога / Уже чимала піднялась,
 250В 0528 З малим синком своїм жила, / Таки з Івасем. Та й була / Якась рідня їм. Вранці-рано
 303В 0008 Оцих осквернених палат! / Була б сестра! і був би брат! / А то... нема тепер нічого...
 305В 0009 На ясний світ животворящий! / Сліпа була еси, незряща, / Недвига серцем; спала
 день

БУЛАВА 1

- 061A 1303 «Ні жиди, ні ляха», а в степах України – / О Боже мій милий – блисне булава!»
 / -----

БУЛАВАМИ 1

- 057A 0042 Козацьку громаду / З булавами, з бунчугами / Збирають на пораду...

БУЛАВОЮ 2

- 061A 0837 А ясновельможний, на воронім коні, / Блисне булавою – море закипить... / Закипить
 – і розлилося
 199A 0374 Старий Жижка з Таборова / Махнув булавою. / -----

БУЛАВУ 1

- 137В 0072 Не мені тепер, старому, / Булаву носити. / Нехай носить Наливайко

БУЛАНОВОГО 1

- 207A 0199 Помолившись Богу, / Осідлаєм буланого, / Та й гайда в дорогу!

БУЛИ 13

- 207A 0660 Не бачу й не знаю... / Ляхи були, усе взяли, / Кров повипивали!..
 274A 0298 На полі, осталась / На сім світі... Були діти, / І тих не осталось.
 016В 0053 Приблуда князь. Була й княгиня. / Ще молоді собі були, / Жили самі. Були багаті,
 016В 0054 Ще молоді собі були, / Жили самі. Були багаті, / Високі на горі палати,
 033В 0009 Полтаву достати. / Ой пожали б, якби були / Одностаїне стали

037В 0001 ----- / Ще як були ми козаками, / А унії не чуть було,
 050В 0089 Хату запалили! / Нехай би вже були непевні / Які вельможі просвіщенні:
 057В 0210 А що то за люде / Були тії запорожці – / Не було й не буде
 068В 0044 У нашої старої пані / Малії паничі були; / Таки однолітки зо мною.
 068В 0116 Таки в домашньому костьолі. / Вони ляхи були. Ніколи / Нічого кращого сам Бог
 068В 0119 Не бачив на землі великій, / Як молодії ті були... / Заграла весело музика...
 200В 0001 ----- / Були на хуторі пани. / І пан, і пані неба[га]ті.
 207В 0029 Там батько, плачучи з дітьми / (А ми малі були і голі), / Не витерпів лихої долі,

БУЛЛА 1

199А 0188 На кого руку підійма! / «Дивіться, люде: осьде булла, / Що я читав...» – і показав

БУЛЛИ 1

199А 0164 Отим положено конглавом: / Хто без святої булли вмер – / У пекло просто; хто ж
 заплатить

БУЛЛОЮ 1

199А 0129 Ми розрїшаємо гріхи / Святою буллою сією / Рабині божій...»

БУЛЛУ 3

199А 0139 Ота сама заробила / Та буллу купила – / Те[пе]р свята!.. Боже! Боже!
 199А 0166 У пекло просто; хто ж заплатить / За буллу вдвоє, рїж хоч брата, / Окриме папи і
 ченця,
 199А 0191 Перед народом. Всі здрогнули: / Іван Гус буллу розїдрав!! / Із віфліємської каплиці

БУЛО 122

020А 0133 Згада та й заплаче! / Було колись, панували, / Та більше не будем!..
 027А 0014 Отож гляну та згадаю: / Було, як смеркає, / Защебече на калині –
 027А 0060 Заплаче злодій, лютий злодій. / Було так перш – тепер дивись: / Сонце гріє, вітер віє
 030А 0423 Все йшла та питала; / Було й таке, що під тиним / З сином ночувала...
 047А 0026 Якби знала, що покине – / Було б не любила; / Якби знала, що загине –
 047А 0028 Якби знала, що загине – / Було б не пустила; / Якби знала – не ходила б
 052А 0086 Про старину, про те диво, / Що було, минуло... / Утни, батьку, щоб нехотя
 055А 0001 ----- / Було колись – в Україні / Ревіли гармати;
 055А 0003 Ревіли гармати; / Було колись – запорожці / Вміли панувати.
 055А 0021 ----- / Було колись – в Україні / Лихо танцьовало,
 055А 0025 Поставцем кружала. / Було колись добре жити / На тій Україні...
 060А 0027 Отака їх мова: / «Було колись – минулося, / Не вернеться знову».
 061А 0059 Та не так і світить, / Отак, – каже, – було б треба...» / Що маєш робити?
 061А 0273 З ордою, з султаном, / З німотою... Було колись... / Та що не минає?
 061А 0275 Та що не минає? / Було, шляхта, знай, чваниться, / День і ніч гуляє
 061А 0377 Чому не осталося, чому не вітало? / Легше було б сльози, журбу виливать. / Люди
 одібрали, бо їм було мало.
 061А 0378 Легше було б сльози, журбу виливать. / Люди одібрали, бо їм було мало. / «Нашо
 йому доля? треба закопать:
 061А 0627 За що ж одцурались? Що я сирота. / Одно було серце, одно на всім світі, / Одна душа
 щира, та бачу, що й та,
 061А 0860 Як у домовині, / Сумно-сумно. (Отак було / По всій Україні
 061А 1510 Карай серце: розірветься, / Хоч би було камєнь. / Доле моя! серце моє!
 061А 1539 ----- / Отаке-то було лихо / По всій Україні!
 061А 1625 «Нїгде ні одного; / А вчора було багато. / Вінки не святили:
 061А 1996 Не розпитуй, бабусенько, / Що було зо мною. / Я молилась, я плакала,
 061А 2023 І занапастила, / Тяжко було! Я думала: / «О Боже мій милий!
 061А 2160 Тяжко глянуть; а згадаєм – / Так було і в Трої. / Так і буде.
 061А 2222 «Мої діти – католики... / Щоб не було зради, / Щоб не було поговору,
 061А 2223 Щоб не було зради, / Щоб не було поговору, / Панове громадо!

- 061A 2268 Всі полягли. Того лиха / Не було ніколи, / Що в Умані робилося.
 114A 0121 Поки не загину!...» / «Хіба було коли в світі, / Широ що кохались,
 114A 0125 Й живими остались? / Ні, не було, мій голубе. / Ти чув, що співають...
 221A 0018 Тут і виростала, / Отут, було, на цвинтарі / Я з дітьми гуляю
 221A 0022 У піжмурки граєм. / А гетьманша, було, вийде / Та й кликне в будинок,
 221A 0030 Із Чигрина гості, / То це й шлють, було, за мною. / Одягнуть, обують,
 221A 0121 Бо нікому в Батурині / Було поховати. / Уже й хату розкидали
 221A 0269 В тюрмі задушила. / Отойді-то було свято! / Аж пекло злякалось.
 221A 0533 Кажуть, бачиш, що все-то те / Таки й було наше, / Що вони тільки наймали
 268A 0007 І Дніпро, і кручі / Було видно, було чути, / Як реве ревучий.
 268A 0007 І Дніпро, і кручі / Було видно, було чути, / Як реве ревучий.
 270A 0058 Отаке-то, мій братику, / Було мені в світі. / Молодого, короткого
 274A 0215 А то б утопилась, / Було б легше. От, набачив, / Та й бере в покої,
 274A 0239 Трохи була не втопилась, / Та жаль було кинуть / Близняточок. То с'як, то так
 274A 0290 Клоччям вимощала, / Щоб не знати було, що стриґа. / Прибралась, ходила,
 006В 0242 Привик я трохи, і мені / Не жаль було давно одбутих, / Давно похованих, забутих,
 006В 0310 В неволі тяжко, хоча й волі, / Сказати по правді, не було. / Та все-таки якось жилось.
 016В 0062 ----- / Колись там весело було. / Бувало, літом і зимою
 016В 0100 На світ подивитись. / Не довелось, а все було, / Всього понадбала
 016В 0253 Наш брат хуторянин себе показав. / А Бог куняє. Бо се було б диво, / Щоб чути і бачить – і не покарати.
 026В 0004 Чи то так сонечко сіяло, / Чи так мені чого було? / Мені так любо, любо стало,
 026В 0012 Тойді так приязно молилось, / Чого так весело було. / Господнє небо, і село,
 028В 0003 А дома надто вже пекло. / Мені невесело було / Й на нашій славній Україні.
 029В 0043 Колись козацьке село, / Чи те воно тойді було?... / Та все пішло ц[арям] на грище:
 029В 0144 Де, як, коли і що робилось / Було що справді, а що снилось, / Які моря перепливав!..
 029В 0155 Бо, може, нігде правди діть, / Було таке, що й женихались, / Та розійшлися, не побрались,
 037В 0002 Ще як були ми козаками, / А унії не чуть було, / Отам-то весело жилось!
 038В 0002 У Києві на Подолі / Було колись... І ніколи / Не вернеться, що діялось,
 038В 0079 Та згадує, як то тяжко / Було жити в світі. / Іде чернець у келію
 046В 0004 Гарненько вкраду п'ятака – / Бо я було трохи не голе, / Таке убоге – та й куплю
 050В 0007 ----- / Пиши отак: було / Село.
 050В 0091 Які вельможі просвіщенні: / То і не жаль було б; чи так? / А то сірісінський сіряк
 050В 0173 А зять пішов у москалі. / Не жаль було його нікому, / Та ще й сміялись у селі!
 050В 0236 Максим таки як письменний, / Було, помагає / І на клиросі дякові
 057В 0023 Ні, не криниця, а село. / Пішіть, давно колись було / Межи садами, при долині,
 057В 0026 Таки у нас на Україні / Було те божее село. / В селі тому вдова жила,
 057В 0211 Були тії запорожці – / Не було й не буде / Таких людей.
 057В 0221 Мені не до того / Було тойді. Знову люта / Гади́на впи́лася
 057В 0243 Так собі, аби-то! / Отож, було, мов генерал, / Максим сановито
 057В 0257 Та тихий до того, / Та ласкавий... Було тобі / Ніже анікого
 057В 0296 Про Максима праведного... / Було, не спочине / Ніколи він. А в неділю
 057В 0321 – Треба работати, – / Було скаже по-московськи, – / А то, лежати в хаті,
 057В 0343 Зо всього роздолля / Широкого було видно. / Се, бачиш, для того,
 057В 0345 Се, бачиш, для того, / Щоб знати було, що криниця / Єсть коло дороги,
 057В 0359 ----- / Чи то було у неділю, / Чи в якеє свято?
 068В 0039 Із Ікви в [море] утекло... / Над Іквою було село, / У тім селі на безталання
 068В 0078 О Боже мій! О мій єдиний! / Воно тойді було дитина, / Воно... Не нам твої діла
 068В 0136 Крутих, глибоких. Всюди хата, / Було де в хаті погуляти / І одпочити де було.
 068В 0137 Було де в хаті погуляти / І одпочити де було. / Мене господарем обрали.
 068В 0150 До всього, всього я привик. / Було, мов жабу ту, на списі / Спряжеш дитину на огні
 074В 0013 Пішла по лісу косовиця. / Аж страх, аж жаль було дивиться. / Дуби і всякі дерева
 082В 0005 Добра такого таки зроду / У мене, правда, не було, / А так собі якось жилось.
 083В 0086 Сміятись з нерівні, / Щоб не було і вам того, / Що тій титарівні!
 088В 0037 І я заплакав, жаль малому / Було сіроми-сироти. /

- 088В 0046 І що хороше-дороге / Було в йому, то розлилося, / Що ось як жити довелося,—
095В 0046 / Недавно це було. / Через село весілля йшло,
095В 0112 Пішла, ридаючи, в село, / Одним-одно дитя було, / Та й те пропало
095В 0218 Та на пожар той дивувались. / Та й диво там таки було! / Марина гола-наголо
095В 0284 ----- / Хоча б намісто було взять, / Оце б повісилась... От бачиш,
103В 0015 Щоб не толочили пашні... / Воно було б не диво, / Якби хто інший на тій ниві
113В 0024 Та розкажуть, як то тяжко / Було їм на світі. / І в сім'ї веселій тихо
136В 0015 Бодай була не кохалась. / Легше було б самій жити, / Як з тобою в світі битись.
146В 0035 Ні з ким пожуритись. / Треба було б молодому, / Треба б одружитись.
150В 0012 Ніже єдиного случая, / Щоб доладу було згадать. / А душу треба розважать,
153В 0019 І шапку знімало / В Острій брамі. Добре було, / Та лихо спіткало!
153В 0022 Улюбилось, сердешне, / Було молодеє, / У жидівку молодую
153В 0038 Усе з батьком, то й не можна / Було ради дати. / І банкір якийсь із Любська
161В 0035 Самому в дурнях побувать. / А щоб не знать було нікому, / То ще й не радився ні з
ким.
161В 0222 Не так, як в бурсі!.. Помелом! / Щоб духу в хаті не було! / Великий світ наш, не
загинеш!
180В 0031 Весь день дивилося на його, / Що тільки й дива там було, / А більше не було нічого.
180В 0032 Що тільки й дива там було, / А більше не було нічого. / Щасливая!..
183В 0001 ----- / Було, роблю що, чи гуляю, / Чи Богу молюся,
183В 0013 Сказати не вміло. / А якби було сказало, / То я б не любила,
185В 0014 Ніхто й не гавкне, не лайне, / Неначе й не було мене. / Не похвали собі, громадо!
185В 0020 Із москалів, а не діждусь! / Мені, було, аж серце мліло, / Мій Боже милий! як
хотілось,
189В 0020 Не виросло і не згнило, / Таке собі, як і було. / І яр, і поле, і тополі,
189В 0049 Та що з того. З байстрам вернулась, / Острижена. Було, вночі / Сидить під тином,
мов зузюля,
197В 0010 І тут невесело співали, / Бо й тут невесело було, / Та все-таки яось жилосьь,
198В 0009 Та не виліз в люде. / Лучше було б не родити / Або утопити,
200В 0015 ----- / Було на хуторі погане / Мале байстра, свиней пасло,
209В 0047 Козака в могилі, то й досі не знаю, / Чи то було справді, чи то було так, / Мара
яка-небудь. Мені той козак
209В 0047 Козака в могилі, то й досі не знаю, / Чи то було справді, чи то було так, / Мара
яка-небудь. Мені той козак
209В 0095 На людях їх з села в село, / Такеє-то у нас було! / Яось їх, клятих, і до мене
212В 0031 Одна-однісінька; з тобою / Єдинеє добро було – / Твоє дитя, поки росло,
218В 0098 Росії / Тойді й на світі не було, / Як у Італії росло
218В 0460 А сіракузьких назореїв / Ще не було у Колізеї. / На третій день і їх в кайданах
242В 0002 Мій Боже милий, знову лихо!.. / Було так любо, було тихо; / Ми заходились
розкувать
242В 0002 Мій Боже милий, знову лихо!.. / Було так любо, було тихо; / Ми заходились
розкувать
250В 0038 Неначе на свою дитину, / Теслу, було, і струг покине / Та й дивиться; і час мине,
250В 0196 ----- / – Во Іудеї не було,– / Промовив гость,– того ніколи,
250В 0515 У тій криниці. Горє нам / Було б, іскупленням рабам! / Дитина б тая виростала
250В 0667 На сина дивлячись. А він / Сидить, було, на Єлеоні, / Одпочива. Єрусалим
266В 0030 В тюрму глибоку. Щоб не чуть / Було на світі того рику / Самодержавного владики,
292В 0006 На полі вольнім вольно пас / Чабан, було, в своєму раї. / І гадки-гадоньки не має,
304В 0003 Галагани, і Киселі, і Кочубеї-Нагаї – / Було добра того чимало. / Минуло все, та не
пропало.

БУЛЬВАР 2

- 153В 0035 І страх як любила! / Та на бульвар виходила / І в школу ходила,
218В 0250 Його в кайданах поженуть / Бульвар мести. / -----

БУНЧУГАМИ 4

- 057A 0042 Козацьку громаду / З булавами, з бунчугами / Збирають на пораду...
 137B 0024 І військо, як море, / З знаменами, з бунчугами / З луку виступало
 137B 0045 Вдарили з гармати, / Знаменами, бунчугами / Гетьмана укрили.
 137B 0080 Гармата заревла, / І бунчугами вкрили / Преславного запорожця

БУНЧУКАМИ 2

- 061A 0118 Отамани на вороних / Перед бунчуками / Вигравають... А пороги
 061A 0835 Базари, де військо, як море червоне / Перед бунчуками, бувало, горить, / А
 ясновельможний, на воронім коні,

БУНЧУКИ 1

- 020A 0052 Де поділась доля-воля? / Бунчуки? Гетьмани? / Де поділося? Згоріло?

БУРЛАКАМИ 1

- 173A 0093 Обідраний цигане, / З бурлаками гуляєш? / Тече вода і на гору

БУРЛАКУЄ 1

- 114A 0218 Та за молодого. / Нехай старий бурлакує, / Гроші заробляє,

БУРНУС 2

- 250B 0047 Та вовну білу ю пряде / На той бурнус йому святешний / Або на берег поведе
 250B 0699 Погрався з ними, мов маленький, / Надів бурнус. І веселенький / З своїми дітками
 пішов

БУРСАК 1

- 161B 0218 Поки сто раз не поцілує, / Й читать не хоче! А бурсак! / Собачий сину, знаєш смак.

БУРСАЦТВО 1

- 038B 0027 Людей звеселяє. / А із Братства те бурсацтво / Мовчки виглядає.

БУРСІ 2

- 207A 0191 Та побачиш світа, / Не такого, як у бурсі, / А живі мисліте
 161B 0221 Ось я тебе попомуштрую / Не так, як в бурсі!.. Помелом! / Щоб духу в хаті не було!

БУРСУ 1

- 161B 0028 Та жінка вмерла), сина дав / У бурсу в Київ обучатись, / А сам Настусю підживдав,

БУРТА 1

- 221A 0262 Фінляндію засіяла; / Насипала бурта / На Орелі... на Ладогу

БУРЯ 1

- 218B 0473 Ревучим громом пронеслась / І стихла буря. Де ж була? / Де ти сховалась? Чом на
 його,

БУР'ЯН 5

- 173A 0243 Та кропиву під їх тином / І бур'ян топтала. / Діти бігли з паліччям
 046B 0069 ----- / А тут бур'ян, піски, тали... / І хоч би на сміх де могила
 074B 0042 Червона глина та пичина, / Бур'ян колючий та будяк, / Та інде тирса з осокою
 250B 0505 Колись-то з нею яснолиций / Зострівся гость святий. Бур'ян, / Будяк колючий з
 кропивою
 250B 0565 У холодочок завела, / В бур'ян, в садок, поцілувала / Та коржиком погодувала,

БУР'ЯНАМИ 3

- 061A 0520 Гарнесенько, / Поміж бур'янами». / -----
 196B 0014 Каламутними болотами, / Меж бур'янами, за годами / Три года сумно протекли.

196В 0026 Нехай гнилими болотами / Течуть собі меж бур'янами / Літа невольничі. А я!

БУР'ЯНИ 9

114А 0393 До тебе вернуся, / Не в бур'яні – серед церкви / Обнімеш Петруся,
207А 0230 Утечу, ей-Богу, / Та й сховаюсь у бур'яні... / Скажи-бо, Степане,
274А 0148 Отак де-небудь і загину / У бур'яні... / -----
026В 0008 Уже прокликали до паю, / А я собі у бур'яні / Молюся Богу... І не знаю,
046В 0012 Або «Три царіє со дари». / Та сам собі у бур'яні, / Щоб не почув хто, не побачив,
046В 0018 Мережать книжечки, співати / І плакати у бур'яні. / І тяжко плакати. І не знаю,
250В 0601 Один-однісінький, бувало, / Сидить собі у бур'яні / Та клепку теше. Помагало
250В 0745 По всьому світу. Ти ж під тинном, / Сумуючи, у бур'яні / Умерла з голоду. Амінь.
266В 0012 Жрете, скажені!.. Мов шуліка / Хватає в бур'яні курча, / Ключ і рве його. А люде...

БУР'ЯНОМ 2

171А 0028 Марно сльози трачу: заснула Україна, / Бур'яном укрилась, цвіллю зацвіла, / В
калюжі, в болоті серце прогноїла
111В 0028 Біленькі хати, повалялись, / Стави бур'яном поросли. / Село неначе погоріло,

БУРЬ 1

250В 0458 І як його од зол спасти? / Од бурь житейських одвести? / -----

БУТИ 2

030А 0398 Іде шляхом молодиця, / Мусить бути, з прощі. / Чого ж смутна, невесела,
161В 0293 а ти тут, моя любко, погуляй собі тихенько / та завітчайся. Та не жди мене, бо бути
має, / що я остануся і на вечерню.

БУТЬ 2

055А 0052 Поглядає сюди-туди – / Де-то быть роботі? / Закрутивши чорні уси,
299В 0025 Чи буде правда меж людьми? / Повинна быть, бо сонце стане / І осквернену землю
спалить.

БУХ 1

030А 0223 Заридала Катерина, / Та бух йому в ноги: / «Прости мені, мій батечку,

БУЦІМ 3

150А 0142 Пливають собі, ніби з дому, / Так, буцім гуляють, / Та, звичайне запорожці,
154А 0142 Пливають собі, ніби з дому; / Так, буцім гуляють, / Та, звичайне, запорожці,
180А 0068 Та чорта з два! / Дивлюся: так буцім сова / Летить лугами, берегами, та нетрями,

БЫТЬ 2

221А 0185 А коза по воде. / Быть беде. Быть беде. / -----
221А 0185 А коза по воде. / Быть беде. Быть беде. / -----

Б'ЮТЬ 5

030А 0535 Має добре слово в світі сирота; / Його б'ють і лають, закують в неволю, / Та ніхто
про матір на сміх не пита;
052А 0001 ----- / Б'ють пороги; місяць сходить, / Як і перше сходив...
046В 0117 Мов волі, світу сонця жду. / Цвіркун замовкне, зорю б'ють. / Благаю Бога, щоб
смеркало,
046В 0122 Щоб знав, як волю шанувати, / Щоб знав, що дурня всюди б'ють. / -----
297В 0001 ----- / Хоча лежачого й не б'ють, / То і полежать не дають

Б'ЮЧИ 3

095В 0017 І звір того не зробить дикий, / Що ви, б'ючи поклони, / З братами дієте... Закони
111В 0015 На свічку Богу заробляла; / Поклони тяжкі б'ючи, / Пречистій ставила, молила,
200В 0110 Горить лампада уночі. / Поклони тяжкі б'ючи, / Ридала, билася... нечистую

В 1486

- 010A 0007 Із хмари де-де виглядав, / Неначе човен в синім морі / То виринав, то потопав.
010A 0011 Ніхто нігде не гомонів, / Сичі в гаю перекликались, / Та ясен раз у раз скрипів.
010A 0013 ----- / В таку добу під горою, / Біля того гаю,
010A 0047 Хустку не зав'яже, / Не на ліжко, в домовину / Сиротою ляже!
010A 0054 Кого ж їй любити? Ні батька, ні неньки, / Одна, як та пташка в далекім краю. /
Пошли ж ти їй долю – вона молоденька,
010A 0065 І хто їй розкаже, і хто теє знає, / Де милий ночує: чи в темному гаю, / Чи в бистрім
Дунаю коня напова,
010A 0066 Де милий ночує: чи в темному гаю, / Чи в бистрім Дунаю коня напова, / Чи, може, з
другою, другу кохає,
010A 0085 І над водою, і над гасм, / Кругом, як в усі, все мовчить. / Аж гульк – з Дніпра
повиринали
010A 0103 Ходи до нас вечеряти: / У нас козак в очереті, / В очереті, в осоці,
010A 0104 У нас козак в очереті, / В очереті, в осоці, / Срібний перстень на руці;
010A 0104 У нас козак в очереті, / В очереті, в осоці, / Срібний перстень на руці;
010A 0108 Знайшли вчора у діброві. / Світи довше в чистім полі, / Щоб нагулялись доволі.
010A 0131 На самий верх на гіллячці / Стала... В серце коле! / Подивилась на всі боки
010A 0141 Треті півні: кукуріку! – / Шелеснули в воду. / -----
010A 0189 Зареготавсь, розігнався – / Та в дуб головою! / -----
010A 0190 ----- / Ідуть дівчата в поле жати / Та, знай, співають ідучи,
010A 0211 Насипали край дороги / Дві могили в житі. / Нема кому запитати,
010A 0216 Явір та ялину, / А в головах у дівчини / Червону калину.
015A 0001 ----- / Тече вода в синє море, / Та не витікає,
016A 0015 Русалкою стану, / Пошукаю в чорних [хвилях], / На дно моря кану.
016A 0033 Постав на могилі. / Буде легше в чужім полі / Сироті лежати,
018A 0001 ----- / Тяжко-важко в світі жити / Сироті без роду,
018A 0004 Нема куди прихилиться – / Хоч з гори та в воду. / Утопився б молоденький,
018A 0009 А нема де дітись. / В того доля ходить полем, / Колоски збирає,
018A 0022 Чи я ж тобі не вродливий, / Чи не в тебе вдався, / Чи не люблю тебе щиро,
018A 0035 Нікого не кинув, / Шукав доли в чужім полі / Та там і загинув.
020A 0010 Як збиралась громадонька / В неділеньку вранці, / Як ховали козаченька
020A 0012 Як ховали козаченька / В зеленім байраці. / Грає кобзар, виспівує,
020A 0032 Запродана жидам віра, / В церкву не пускають! / Як та галич поле криє,
020A 0125 ----- / Над річкою, в чистім полі, / Могила чорніє,
024A 0010 Як збиралась громадонька / В неділеньку вранці, / Як ховали отамана
024A 0012 Як ховали отамана / В зеленім байраці. / Грає кобзар, приспівує –
024A 0032 Запродана жидам церков, / В церков не пускають! / Як та галич поле криє,
024A 0097 ----- / Над річкою, в чистім полі, / Могила чорніє;
024A 0116 А я з журби та до шинку, / Найду в шинку свою жінку, / Найду жінку, почастую,
027A 0034 Піде на шлях подивитись, / Поплакати в лози, / Защебече соловейко –
027A 0069 Не питай, не знає. / Недавно, недавно у нас в Україні / Старий Котляревський отак
щебетав;
027A 0093 Всю славу козацьку за словом єдиним / Переніс в убогу хату сироти. / Прилинь,
сизий орле, бо я одинокий
027A 0095 Прилинь, сизий орле, бо я одинокий / Сирота на світі, в чужому краю. / Дивлюся на
море широче, глибоке,
027A 0106 Там сонце, там місяць ясніше сія, / Там з вітром могила в степу розмовляє, / Там не
одинокий був би з нею й я.
030A 0007 Жартуючи кине; / Піде в свою Московщину, / А дівчина гине...
030A 0026 Полюбила молодого, / В садочок ходила, / Поки себе, свою долю
030A 0042 Прийшли вісти недобрії – / В поход затрубили. / Пішов москаль в Туреччину;
030A 0043 В поход затрубили. / Пішов москаль в Туреччину; / Катрусю накрили.

- 030A 0076 У новенькій хустиночці / В вікно виглядає. / Виглядає Катерина...
- 030A 0080 Занудило коло серця / Заколело в боку. / Нездужає Катерина,
- 030A 0083 Ледве-ледве дише... / Вичуняла, та в запечку / Дитину колише.
- 030A 0088 Що москалі вертаються, / Та в неї ночують; / «В тебе дочка чорнобрива,
- 030A 0089 Та в неї ночують; / «В тебе дочка чорнобрива, / Та ще й не єдина,
- 030A 0101 Лишенько з тобою! / Де ти в світі подінешся / З малим сиротою?
- 030A 0104 Хто питає, привітає / Без милого в світі? / Батько, мати – чужі люде,
- 030A 0113 Чи то ж і не буде? / Пішла б в садок поплакати, / Так дивляться люде.
- 030A 0130 Як москаля молодого / В вишник дожидала. / Не співає чорнобрива,
- 030A 0145 За тихим Дунаєм; / А може, вже в Московщині / Другую кохає!
- 030A 0151 Такі чорні брови? / На край світа, в Московщині, / По тім боці моря,
- 030A 0179 Старости, бояре? / В Московщині, доню моя! / Иди ж їх шукати,
- 030A 0182 Та не кажи добрим людям, / Що є в тебе мати. / Проклятий час-годинонька
- 030A 0201 Найди, привітайся, / Будь шаслива в чужих людях, / До нас не вертайся!
- 030A 0223 Заридала Катерина, / Та бух йому в ноги: / «Прости мені, мій батечку,
- 030A 0236 Старий батько й мати. / Пішла в садок у вишневий, / Богу помолилась,
- 030A 0241 Промовила: «Не вернуса! / В далекому краю / В чужу землю чужі люде
- 030A 0242 В далекому краю / В чужу землю чужі люде / Мене заховують;
- 030A 0259 А ти гріх мій спокутуєш / В людях сиротою, / Безбатченком!..»
- 030A 0269 Та й заголосила. / Як тополя, стала в полі / При битій дорозі;
- 030A 0285 Пішла... Тільки мріє. / В селі довго говорили / Дечого багато,
- 030A 0296 Та нема де прихилитись / В світі одиноким. / Тому доля запродала
- 030A 0340 Де ж Катрусю пригорнула: / Чи в лісі, чи в хаті? / Чи на полі під копою
- 030A 0340 Де ж Катрусю пригорнула: / Чи в лісі, чи в хаті? / Чи на полі під копою
- 030A 0343 Сина забавляє, / Чи в діброві з-під колоди / Вовка виглядає?
- 030A 0374 «Бреше,—скажуть,—сякий-такий!» / (Звичайно, не в очі.) / «А так тільки псує мову
- 030A 0403 На плечах торбина, / В руці ціпок, а на другій / Заснула дитина.
- 030A 0408 Питається: «Люде добрі, / Де шлях в Московщину?» / «В Московщину? Оцей самий.
- 030A 0409 Де шлях в Московщину?» / «В Московщину? Оцей самий. / Далеко, небого?»
- 030A 0411 Далеко, небого?» / «В саму Москву. Христа ради, / Дайте на дорогу!»
- 030A 0418 Заплакала, пішла шляхом, / В Броварях спочила, / Та синові за гіркого
- 030A 0431 Тоді не питайте, за що люде лають, / За що не пускають в хату ночувать. / Не
питаєте, чорнобриві,
- 030A 0454 З чорними бровами, / До схід сонця в темнім лісі / Умийся сльозами.
- 030A 0466 Коли не зуміла себе шанувать». / Шануйтеся ж, любі, в недобру годину / Щоб не
довелось москаля шукать.
- 030A 0471 Раненько вставала, / Поспішала в Московщину; / Аж гульк – зима впала.
- 030A 0476 У личаках – лихо тяжке! – / І в одній свитині. / Іде Катря, шкандибає;
- 030A 0518 «Ходім, сину, смеркається, / Коли пустять в хату; / А не пустять, то й надворі
- 030A 0534 Сирота-собака має свою долю, / Має добре слово в світі сирота; / Його б'ють і лають,
закують в неволю,
- 030A 0535 Має добре слово в світі сирота; / Його б'ють і лають, закують в неволю, / Та ніхто
про матір на сміх не пита;
- 030A 0548 У яру гребля, верби в ряд, / Ставок під кригою в неволі / І ополонка – воду брать...
- 030A 0565 Цур же йому з лісом! / Піти в хату... Що там таке? / От їх достобіса!
- 030A 0578 «Мабуть, добре Московщина / В тямку їй далася! / Бо уночі тільки й знає,
- 030A 0595 А він подивився, / Та шпорами коня в боки. / «Чого ж утікаєш?
- 030A 0620 Свою Катрю, що до тебе / В садочок ходила, / Свою Катрю, що для тебе
- 030A 0639 Кинула стремена / Та в хатину. Вертається, / Несе йому сина.
- 030A 0665 А я вже шукала». / Та в ліс з шляху, як навісна! / А дитя осталося,
- 030A 0677 Кругом подивилась, / Та в яр... біжить... Серед ставу / Мовчки опинилась.
- 030A 0681 А ти – моє тіло!» / Шубовість в воду!.. Попід льодом / Геть загуркотіло.
- 030A 0729 Берлин шестернею. / А в берліні господиня / З паном і сем'єю.
- 045A 0011 І днює й ночує; / Нема йому в світі хати, / Недоля жартує
- 045A 0056 Старий заховавсь / В степу на могилі, щоб ніхто не бачив, / Щоб вітер по полю слова
розмахав,

- 047A 0018 Хто ж викохав тонку, гнучку / В степу погибати? / Постривайте – все розкажу.
047A 0036 Попереду знати, / Що нам в світі зострінеться... / Не знайте, дівчата!
047A 0051 Зашебече соловейко / В лузі на калині, / Заспіває козаченько,
047A 0075 Не шебече соловейко / В лузі над водою, / Не співає чорнобрива,
047A 0101 Рушниками, що придбала, / Спусти мене в яму. / Нехай попи заспівають,
047A 0104 А дружки заплачуть, / Легше, мамо, в труні лежать, / Ніж його побачить».
047A 0171 Та ще, чуєш, не хрестися – / Бо все піде в воду... / Тепер же йди, подивися
047A 0207 Сама хоче мене мати / В землю заховати... / А хто ж її головоньку
052A 0046 Не поляже, а розкаже, / Що діялось в світі, / Чия правда, чия кривда
052A 0075 Батьку ти мій, друже! / Блужу в снігах та сам собі: / «Ой не шуми, луже!»
052A 0089 На весь світ почули, / Що діялось в Україні, / За що погибала,
052A 0103 Серце на чужині, / Поки ляже в чужу землю / В чужій домовині.
052A 0104 Поки ляже в чужу землю / В чужій домовині. / -----
055A 0001 ----- / Було колись – в Україні / Ревіли гармати;
055A 0012 Козацьке біле тіло, / В китайку повите. / Високі ті могили
055A 0015 Чорніють, як гори, / Та про волю нишком в полі / З вітрами говорять.
055A 0019 З вітром розмовляє, / А внук косу несе в росу, / За ними співає.
055A 0021 ----- / Було колись – в Україні / Лихо танцьовало,
055A 0023 Лихо танцьовало, / Журба в шинку мед-горілку / Поставцем кружала.
055A 0050 Похожає вздовж байдака, / Гасне люлька в роті; / Поглядає сюди-туди –
055A 0057 «Нехай ворог гине! / Не в Синопу, отамани, / Панове молодці,
055A 0060 А у Царград, до султана, / Поїдемо в гості!» / «Добре, батьку отамане!» –
057A 0006 Чом вас вітер не розвіяв / В степу, як пилину? / Чом вас лихо не приспало,
057A 0011 Поливали сльози... Чом не затопили, / Не винесли в море, не розмили в полі? / Не
питали б люди, що в мене болить,
057A 0011 Поливали сльози... Чом не затопили, / Не винесли в море, не розмили в полі? / Не
питали б люди, що в мене болить,
057A 0012 Не винесли в море, не розмили в полі? / Не питали б люди, що в мене болить, / Не
питали б, за що проклинаю долю,
057A 0040 Співать на чужині... / Не хотілось в снігу, в лісі, / Козацьку громаду
057A 0040 Співать на чужині... / Не хотілось в снігу, в лісі, / Козацьку громаду
057A 0045 Нехай душі козацькі / В Україні витають – / Там широко, там весело
057A 0105 Де ж мені вас діти?... / В Україну ідіть, діти! / В нашу Україну,
057A 0106 В Україну ідіть, діти! / В нашу Україну, / Попідтинню, сиротами,
060A 0005 Є коли літати. / Тепер летиш в Україну, / Тебе виглядають.
060A 0019 Як брат заговорить, / Там в широкім полі воля, / Там синєє море
060A 0024 Там могили з буйним вітром / В степу розмовляють, / Розмовляють, сумуючи,
061A 0011 По синьому небу вийдеш погулять, / Вийдеш подивиться в жолобок, криницю / І в
море безкрає і будеш сіять,
061A 0012 Вийдеш подивиться в жолобок, криницю / І в море безкрає і будеш сіять, / Як над
Вавилоном, над його садами,
061A 0044 Хто вас щиро без матері / Привітає в світі? / Сини мої! орли мої!
061A 0046 Сини мої! орли мої! / Летіть в Україну – / Хоч і лихо зострінеться,
061A 0052 А тут... а тут... Тяжко, діти! / Коли пустять в хату, / То, зострівши, насміються –
061A 0133 Сотники з панами / І гетьмани – всі в золоті, / У мою хатину
061A 0142 Як гуляли по синьому, / Грілися в Скутарі / Та як, люльки закуривши
061A 0144 Та як, люльки закуривши / В Польщі на пожарі, / В Україну верталися,
061A 0145 В Польщі на пожарі, / В Україну верталися, / Як бенкетовали.
061A 0161 Поки встане доля». / Взввшись в боки, навприсідки / Парубки з дідами.
061A 0174 Дивлюся, сміюся, дрібні утираю – / Я не одинокий, є з ким в світі жити; / У моїй
хатині, як в степу безкраїм,
061A 0175 Я не одинокий, є з ким в світі жити; / У моїй хатині, як в степу безкраїм, / Козацтво
гуляє, байрак гомонить,
061A 0190 Піду синів випровожать / В далеку дорогу. / Нехай ідуть – може, найдуть
061A 0197 ----- / Отак, сидя в кінці стола, / Міркую, гадаю:
061A 0219 Виросли чималі, / Йдете в люди, а там тепер / Все письменне стало.

- 061A 0233 Бо сам, здоров, знає, / Як то тяжко блукать в світі / Сироті без роду;
 061A 0252 Давно б досі заховали / В снігу на чужині; / Заховали б та й сказали:
 061A 0264 А од його, помолившись, / Гайда в Україну!» / Добридень же, тату, в хату,
 061A 0265 Гайда в Україну!» / Добридень же, тату, в хату, / На твоім порогу,
 061A 0268 Благослови моїх діток / В далеку дорогу. / -----
 061A 0294 Довго таке творилося, / Поки не в Варшаві / Запановав над ляхами
 061A 0330 Та швидче, хаме!.. Постривай! / Упоравшись, біжи в Вільшану: / Імості треба. Не барись».
 061A 0344 Як пташка щебече, байрак гомонить, / Або чорнобрива в гаю заспіває... / О Боже мій милий, як весело жить!
 061A 0403 Бо їх ласка... Нехай сниться / Тому, в кого доля, / А сироті щоб не снилась,
 061A 0424 Розкидала, розкрилася... / Як квіточка в гаю, / Червоніє; а пазуха...
 061A 0436 Стара Хайка лежить долі, / В перинах поганих. / Де ж Ярема? Взявши торбу,
 061A 0459 «Не жартуйте, мості-пане!» / «Добридень в хату! / Ще раз шельму! ще раз!... Годі!
 061A 0496 Охрещений / Із льоху та в хату, / Знай, шмигляє, наливає,
 061A 0554 Брехня не поможе». / «Ні, в Вільшаній...» / «Твої гроші?»
 061A 0557 «Мої!.. ховай Боже! / Ні, я кажу, що в Вільшаній... / Вільшанські схизмати
 061A 0560 По три сем'ї, по чотири / Живуть в одній хаті». / «Ми це знаєм, бо ми самі
 061A 0611 Верба слуха соловейка, / Дивиться в криницю; / На калині, над водою,
 061A 0632 Поплакав сердега, утер рукавом. / «Оставайсь здорова. В далекій дорозі / Найду або долю, або за Дніпром
 061A 0640 Забудь, що клялася; другого шукай; / Я тобі не пара; я в сірій свитині, / А ти титарівна. Кращого вітай,
 061A 0724 Як виріжуть гайдамаки / Ляхів в Україні, / Як він буде панувати,
 061A 0775 Коли породила, на світ привела! / Дивіться, що роблять у титара в хаті / Пекельні діти.
 061A 0779 Огонь і світить на всю хату, / В кутку собакою дрижить / Проклятий жид; конфедерати
 061A 0793 Завзята бестія! Стривай!» / Насипали в халяви жару... / «У тім'я цвяшок закатай!»
 061A 0806 «Гвалт! рятуйте! / Хто в Бога вірує!» – кричить / Надворі голос що є сили.
 061A 0809 Ляхи зомліли. «Хто такий?» / Оксана в двері: «Вбили! вбили!» / Та й пада крижем. А старший
 061A 0828 Погасло... Мертвий мов здригнув. / І сумно-сумно в хаті стало. / -----
 061A 0858 Нагріють, освітять. / І смерклося, а в Чигрині, / Як у домовині,
 061A 0874 Великого свята. / У темному гаю, в зеленій діброві, / На припоні коні отаву скубуть;
 061A 0892 Поміж возами нігде стать: / Неначе в ірій налетіло / З Смілянщини, з Чигирина
 061A 0897 Козацьке панство похожає / В киреях чорних, як один, / Тихенько ходя розмовляє
 061A 0901 ----- / Мудра голова, сидить собі в хуторі, ніби не знає нічого, / а дивись – скрізь Головатий. «Коли сам, – каже, – не
 061A 0938 Турецьким султанам, / В кайданах, в кайданах! / Годі ж, не журіться;
 061A 0938 Турецьким султанам, / В кайданах, в кайданах! / Годі ж, не журіться;
 061A 0997 З усієї сили – / Нема в його ні оселі, / Ні саду, ні ставу...
 061A 1023 Ночували гайдамаки / В зеленій діброві, / На припоні пасли коні,
 061A 1027 Ночували ляшки-панки / В будинках з жидами, / Напилися, простяглися
 061A 1043 «Ночували гайдамаки / В зеленій діброві». / Шкандибає, курникає,
 061A 1120 Не дайте матері, не дайте / В руках у ката пропадать. / Од Конашевича і досі
 061A 1123 Пожар не гасне, люде мруть, / Конають в тюрмах, голі, босі... / Діти нехрещені ростуть,
 061A 1130 Стидом січеться; карі очі / В неволі гаснуть; розковать / Козак сестру свою не хоче,
 061A 1133 Сам не соромиться конать / В ярмі у ляха... Горе, горе! / Моліться, діти! Страшний суд
 061A 1135 Моліться, діти! Страшний суд / Ляхи в Україну несуть – / І заридують чорні гори.
 061A 1154 Я сохну, сохну... Де Тарас? / Нема, не чуть... Не в батька діти!» / Не плачте, братія: за нас
 061A 1171 Беріть ножі! Освятили». / Ударили в дзвони, / Реве гасм: «Освятили!».
 061A 1183 І той минув – день маковія, / Велике свято в Україні. / Минув – і лях, і жидовин

- 061A 1190 Поки поганці ляжуть спать. / Лягли, і в голови не клали, / Що вже їм завтра не вставать.
- 061A 1215 Як козаки шляхту тяжко покарали / За те, що не вмiла в добрі панувать. / -----
- 061A 1286 Та не до Оксани, / Не в Вiльшану на досвiтки – / До ляхiв поганих
- 061A 1300 Шляхетської кровi. Козак оживе; / Оживуть гетьмани в золотiм жупанi; /
Прокинеться доля; козак заспiва:
- 061A 1302 Прокинеться доля; козак заспiва: / «Нi жида, нi ляха», а в степах України – / О
Боже мiй милий – блисне булава!»
- 061A 1304 ----- / Так думав, iдучи в латанiй свитинi, / Сердега Ярема з св'яченим в руках.
- 061A 1305 Так думав, iдучи в латанiй свитинi, / Сердега Ярема з св'яченим в руках. / А Днiпр
мов пiдслухав: широкий та синiй,
- 061A 1307 А Днiпр мов пiдслухав: широкий та синiй, / Пiдняв гори-хвилi; а в очеретах / Реве,
стогне, завивас,
- 061A 1317 «Там Оксана, там весело / I в сiрiй свитинi; / А тут... а тут... що ще буде?
- 061A 1324 ----- / Задзвонили в усi дзвони / По всiй України;
- 061A 1342 Гонта бенкетує. / А Залiзняк в Смилянщинi / Домаху гартує,
- 061A 1356 Матерi iх хири! / Мордуй, мордуй: в раю будеш / Або есаулом.
- 061A 1487 Клене, умирає, / Або в пана у кайданах / У склепу конас.
- 061A 1498 Вiє вiтер з-за Лиману, / Гне тополю в полi – / I дiвчина похилиться,
- 061A 1538 Жiнки навiть з рогаками / Пiшли в гайдамаки. / -----
- 061A 1548 Треба кровi брата, кровi, / Бо заздру, що в брата / Є в коморi i на дворi,
- 061A 1549 Бо заздру, що в брата / Є в коморi i на дворi, / I весело в хатi!
- 061A 1550 Є в коморi i на дворi, / I весело в хатi! / «Уб'єм брата! Спалим хату!» –
- 061A 1555 Сироти остались. / В слiзках росли та й вирости; / Замученi руки
- 061A 1568 Вже минули Воронiвку, / Вербiвку; в Вiльшану / Приiхали. «Хiба спитать,
- 061A 1637 Подивився: «Спасибi вам!» / «Ну, хлопцi, в дорогу! / Та чуєте? Без гомону.
- 061A 1640 Галайдо, за мною! / В оцiм яру є озеро / Й лiс попiд горою,
- 061A 1642 Й лiс попiд горою, / А в лiсi скарб. Як приiдем, / То щоб кругом стали,
- 061A 1669 Страшно, страшно закурили! / I в пеклi не вмiють / Отак курить. Гнилий Тiкич
- 061A 1713 Де ти?» – крикне й сховається / В полум'ї, в пожарi. / А тим часом гайдамаки
- 061A 1713 Де ти?» – крикне й сховається / В полум'ї, в пожарi. / А тим часом гайдамаки
- 061A 1737 Вип'єм, друже, погуляєм / Укупочцi, в парi. / А де ж Волох? Заспiвай лиш
- 061A 1768 Як танцює мати. / Сама в найми пiду, / Дiток в школу оддам,
- 061A 1769 Сама в найми пiду, / Дiток в школу оддам, / А червоним черевичкам
- 061A 1783 Бо мiй батько робив гладко, / То й я в його вдавсь». / -----
- 061A 1796 Як дитина. Чого б, бачся? / В червонiм жупанi, / У золотi, слава є,
- 061A 1806 По тiм боцi за Тiкичем / В будинку з панами, / З тими самими ляхами,
- 061A 1814 Брати вашi! А Оксана / В вiкно поглядає / На Лисянку засвiчену.
- 061A 1819 Що він коло неї, / У Лисянцi, не в свитинi – / В червонiм жупанi,
- 061A 1820 У Лисянцi, не в свитинi – / В червонiм жупанi, / Сидить один та думас:
- 061A 1827 А iз яру / В киреї козацiй / Хтось крадеться.
- 061A 1846 «Ховай, Боже!.. / В будинку... з панами... / Вся в золотi...»
- 061A 1847 В будинку... з панами... / Вся в золотi...» / «Виручай же!
- 061A 1904 А ти, старий, не грiши, / Та в запiчку колиши, / Та мовчи, не диши».
- 061A 1911 А я шовком вишиваю, / В кватирочку виглядаю: / «Семени, Iвани,
- 061A 1916 ----- / Заганяйте квочку в бочку, / А курчата в вершу
- 061A 1917 Заганяйте квочку в бочку, / А курчата в вершу /
- 061A 1958 Давайте гармати; / В потайники пустiть огонь! / Думають, жартую!»
- 061A 1985 Ярема з Лейбою прокрались / Аж у будинок, в самий льох; / Оксану вихопив чуть
живу
- 061A 2014 Не за себе, не за батька / Молилась в неволi – / Нi, бабусю, а за його,
- 061A 2050 Скажи менi, де я ?» / «В Лебединi, моя пташко, / Не вставай: ти хвора».
- 061A 2052 Не вставай: ти хвора». / «В Лебединi! Чи давно я?» / «Ба нi, позавчора».
- 061A 2100 А черниця, помолившись, / В храм пошкандибала. / Через тиждень в Лебединi
- 061A 2101 В храм пошкандибала. / Через тиждень в Лебединi / У церквi спiвали:
- 061A 2111 Весiлля справляє / В Уманщинi, на пожарах. / Вона виглядає –

- 061A 2114 Виглядає, чи не їде / З боярами в гості – / Перевезти із келії
061A 2116 Перевезти із келії / В хату на помості. / -----
061A 2142 І на полі жайворонок, / Соловейко в гаї / Землю, убрану весною,
061A 2160 Тяжко глянуть; а згадаєм – / Так було і в Трої. / Так і буде.
061A 2172 Не ріже – лютує: / З ножем в руках, на пожарах / І днює, й ночує.
061A 2265 Умань запалала. / Ні в будинку, ні в костьолі, / Нігде не осталося,
061A 2265 Умань запалала. / Ні в будинку, ні в костьолі, / Нігде не осталося,
061A 2269 Не було ніколи, / Що в Умані робилося. / Базиліан школу,
061A 2301 По Умані бігав. А серед базару, / В крові, гайдамаки ставили столи: / Де що
запалили, страви нанесли
061A 2320 А я собі Христа / В намисті, / А на лиштві листя
061A 2349 Через мертвих переступа, / Криється в пожарі / За костьолом. Хто ж це такий?
061A 2362 І як Гонта плаче. / Виніс в поле, геть од шляху; / Свячений виймає,
061A 2379 Та й збудував. Бере синів, / Кладе в темну хату, / Й не дивиться, ніби чує:
061A 2384 Китайку виймає; / Поцілував мертвих в очі, / Хрестить, накриває
061A 2407 «Спочивайте, сини мої, / В глибокій оселі! / Сука мати не придбала
061A 2437 Утер очі... Тільки мріє / В диму, та й сховався. / -----
061A 2439 Давно те минуло, як, мала дитина, / Сирота в рядніні, я колись блукав, / Без свити,
без хліба, по тій Україні,
061A 2452 Дідусь ще гуляє, а батько вже вмер. / Бувало, в неділю, закривши мінею, / По чарці з
сусідом випивши тієї,
061A 2465 Спасибі, дідусю, що ти заховав / В голові столітній ту славу козачу: / Я її онукам
тепер розказав.
061A 2509 На чужому полі, / В чужу землю положила: / Така його доля!
061A 2532 Посіяли гайдамаки / В Україні жито, / Та не вони його жали.
061A 2539 Куди який знає: / Хто додому, хто в діброву, / З ножем у халяві,
061A 2555 ----- / З того часу в Україні / Жито зеленіє:
061A 2559 Тільки вітер віє, / Нагинає верби в гаї, / А тирсу на полі.
061A 2567 ----- / «А в нашого Галайди хата на помості. / Грай, море! добре, море!»
113A 0009 На світі немає. / Поплив човен в синє море, / А воно заграло,
114A 0001 ----- / Вітер в гаї нагинає / Лозу і тополю,
114A 0017 І ти не згадаєш того сироту, / Що в сірій свитині, бувало, щасливий, / Як побачить
диво – твою красоту.
114A 0042 Аж ось з хлопцем старий кобзар / В село шкандибас. / В руках чоботи, на плечах
114A 0043 В село шкандибас. / В руках чоботи, на плечах / Латана торбина
114A 0106 А з Петрусем / В гаю, в лузі / Щовечора святого
114A 0106 А з Петрусем / В гаю, в лузі / Щовечора святого
114A 0121 Поки не загину!...» / «Хіба було коли в світі, / Щиро що кохались,
114A 0136 Що на мову на Петрову / В глухій домовині / Усміхнуся; скажу йому:
114A 0170 І я вас лякаю, бо те лихо знаю, / Бодай його в світі нікому не знать – / Того, що я
знаю... Минуло, дівчата!
114A 0246 Будеш діток годовати». / «Піду в найми, піду в люди, / А за сотником не буду».
114A 0246 Будеш діток годовати». / «Піду в найми, піду в люди, / А за сотником не буду».
114A 0286 До сусіда зайшла, / А в сусіда / До обіда
114A 0288 До обіда / В льоху спати лягла. / -----
114A 0289 ----- / Із льоху та в льох / Завертали в горох,
114A 0290 Із льоху та в льох / Завертали в горох, / І в коморі і надворі
114A 0291 Завертали в горох, / І в коморі і надворі / З нежонатим удвох
114A 0300 Не побачив Хома. / Хомо, в хаті / Ляжем спати.
114A 0307 До Наума / Піду в клуню на солону. / Ануте, напилась!
114A 0321 А ще гірше, мої квіти, / Нерівню в світі полюбить. / Дивіться на мене: я виплакав
очі.
114A 0327 А більше нічого не мав я й не маю, / А з грішми такими тяжко в світі жить. / Під
тином ночую, з вітром розмовляю,
114A 0372 Ти, моя Мар'яно. / Чом не ти в сірій свитині, / Чом я не в жупані?»
114A 0373 Чом не ти в сірій свитині, / Чом я не в жупані?» / А Мар'яна, як дитина

- 114A 0391 Найду свою долю! / Не в свитині, а сотником / До тебе вернуся,
114A 0393 До тебе вернуся, / Не в бур'яні – серед церкви / Обнімеш Петруся,
114A 0401 Молись тільки Богу. / Иди в хату, лягай спати. / А я край дороги
123A 0001 ----- / Вітер в гаї не гуляє – / Вночі спочиває,
123A 0004 Прокинеться – тихесенько / В осоки питає: / «Хто се, хто се по сім боці
123A 0035 Людям годувати / В чужім селі покинула: / Отака-то мати!..
123A 0040 Малу дочку, а вдовиця / В неділю і в будень / З жонатими, з парубками
123A 0040 Малу дочку, а вдовиця / В неділю і в будень / З жонатими, з парубками
123A 0133 Кинулася до Ганнусі / І в коси впилася. / «Мамо! мамо! Що ти робиш?»
123A 0140 З усієї сили / Кинувсь в воду; пливе, синю / Хвилю роздирає,
123A 0162 Од страшної муки, / Втеребила в пісок жовтий / Старі сині руки.
123A 0165 Довго плакав рибалонька: / «Нема в мене роду, / Нема долі на сім світі –
123A 0167 Нема долі на сім світі – / Ходім жити в воду!» / Підняв її, поціловав..
123A 0183 Страшна, синя, розхристана / І в мокрій сорочці, / Мовчки дивиться на сей бік,
123A 0193 Баговиння зеленого; / Поцілує в очі – / Та і в воду: соромиться
123A 0194 Поцілує в очі – / Та і в воду: соромиться / На гнучкий дівочий
123A 0199 Того дива, що твориться / Серед ночі в гаї, / Тільки вітер з осокою
150A 0040 Реви, скелі ламай! / Поїдемо в гості. / -----
150A 0059 ----- / Дрімає в харемі – в раю Візантія. / І Скутар дрімає; Босфор клекотить,
150A 0059 ----- / Дрімає в харемі – в раю Візантія. / І Скутар дрімає; Босфор клекотить,
150A 0072 Дрімає у харемі ледачий султан. / Тільки у Скутарі, в склепу, не дрімають /
Козаки-сердеги. Чого вони ждуть?
150A 0074 Козаки-сердеги. Чого вони ждуть? / По-своєму Бога в кайданах благають, / А хвилі
на той бік ідуть та ревуть.
150A 0078 Не дай пропасти на чужині, / В неволі вольним козакам! / І сором тут, і сором там –
150A 0082 На суд твій праведний прийти, / В залізах руки принести, / І перед всіми у кайданах
150A 0125 Достала, зикнула, встає – / І на ножах в крові німіє. / Скутар, мов пекло те, палає,
150A 0129 Босфор широкий доливає. / Неначе птахи чорні в гаї, / Козацтво сміливе літає.
150A 0165 На лан жито жати, / Жито жали, в копи клали, / Гуртом заспівали:
150A 0181 Або гетьман Іван Підкова / Не кликнув в море на ралець. / Пливуть собі, а з-за хвилі
154A 0039 Реви, скелі ламай! / Поїдемо в гості / До вашої мості.
154A 0061 ----- / Дрімає в гаремах, в садах Візантія. / І Скутар дрімає. Босфор клекотить,
154A 0061 ----- / Дрімає в гаремах, в садах Візантія. / І Скутар дрімає. Босфор клекотить,
154A 0073 Дрімає у гаремі ледачий султан. / Тільки у Скутарі, в тюрмі, не дрімають /
Козаки-сердеги. Чого вони ждуть?
154A 0075 Козаки-сердеги. Чого вони ждуть? / По-своєму Бога в кайданах благають, / А хвилі
на той бік ідуть та ревуть.
154A 0079 Не дай пропасти на чужині, / В неволі вольним козакам! / І сором тут, і сором там
154A 0083 На суд твій праведний прийти, / В залізі руки принести / І перед всіми у кайданах
154A 0125 Достала, зикнула, встає... / І на списах в крові німіє. / Скутар, мов пекло те, палає,
154A 0129 Босфор широкий доливає. / Неначе птахи чорні в гаї, / Козацтво сміливе літає,
154A 0165 На лан жито жати; / Жито жали, в копи клали, / Гуртом заспівали:
171A 0006 За вітрами холодними, / В хмарі пропадає, / Над землею летять літа,
171A 0029 Бур'яном укрилась, цвіллю зацвіла, / В калюжі, в болоті серце прогноїла / І в дупло
холодне гадюк напустила,
171A 0029 Бур'яном укрилась, цвіллю зацвіла, / В калюжі, в болоті серце прогноїла / І в дупло
холодне гадюк напустила,
171A 0030 В калюжі, в болоті серце прогноїла / І в дупло холодне гадюк напустила, / А дітям
надію в степу оддала.
171A 0031 І в дупло холодне гадюк напустила, / А дітям надію в степу оддала. / А надію..
171A 0058 Новий леміш і чересло. / І в тяжкі упруги... / Може, зорю переліг той,
173A 0002 Породила мати сина / В зеленій діброві, / Дала йому карі очі
173A 0014 До схід сонця воду брала, / В барвінку купала, / До півночі колихала,
173A 0023 Тебе годувати, / В жупані ходити, / Буду панувати.
173A 0038 У червоних черевиках, / В зеленім жупані / По світлиці пожожає,
173A 0042 Та з тобою розмовляє. / В хаті, як у раї!! / А я сижу на покуті,

- 173A 0068 Кохалася мати сином, / Як квіткою в гаї, / Кохалася... А тим часом
 173A 0081 Кинула господу, / Пішла в найми... Не минула / Лихої пригоди.
 173A 0091 Удовиний поганий, / Чи ти в полі, чи ти в гаї, / Обідраний цигане,
 173A 0091 Удовиний поганий, / Чи ти в полі, чи ти в гаї, / Обідраний цигане,
 173A 0095 Тече вода і на гору / Багатому в хату. / А вбогому в яру треба
 173A 0096 Багатому в хату. / А вбогому в яру треба / Криницю копати.
 173A 0115 Крались злидні із-за моря / В удовину хату / Та й підкрались... Стали хлопців
 173A 0117 Та й підкрались... Стали хлопців / В кайдани кувати / Та повезли до прийому
 173A 0133 Той горбатий, той багатий, / Тих чотири в хаті. / Усі невлад, усіх назад,
 173A 0135 Усі невлад, усіх назад, / В усіх доля мати. / А у вдови один син,
 173A 0140 Синову господу, / Пішла в найми, за хліб черствий / Жидам носить воду.
 173A 0145 Нездужає...». І огризок / В вікно подавали / Христа ради... Не дай, Боже,
 173A 0148 Такого дожити, / Не дай, Боже, в багатого / І пить попросити.
 173A 0164 На вигоні сіла / І в село вже не верталась, / День і ніч сиділа
 173A 0173 Сидить собі та дивиться / В поле на дорогу. / І світає, і смеркає,
 173A 0184 Шепочеться осока, / Дожидає в темнім [гаї] / Дівчинонька козака.
 173A 0188 Лози нагинає. / Плаче мати одна в хаті, / А дівчина в гаї.
 173A 0189 Плаче мати одна в хаті, / А дівчина в гаї. / Поплакала чорнобрива
 173A 0212 Ніхто і не бачив. / Сидить вона, не йде в село, / Не пита й не плаче.
 173A 0224 Полетіли москалі. / Сірі гуси в ірій, ірій / По чотири, по чотири
 173A 0230 У козака вийма очі, / А дівчина в темнім гаї / Його з війська виглядає».
 178A 0009 Так би й обвилися / Кругом стану, і в подушку / Холодну впилися,
 178A 0031 А того й не знають, / Що я в серці заховала... / Нехай нарікають,
 178A 0040 Розмовляю і недолю / В полі забуваю, / А вночі...» Та й онімїла,
 178A 0044 Білі руки простяглися, / В подушку впилися. / -----
 180A 0010 Той тузами обирає / Свата в його хаті, / А той нишком у куточку
 180A 0018 У тебе час та й запустить / Пазурі в печінки, – / І не благай: не вимолять
 180A 0033 Господа на небі! / А ви в ярмі падаєте / Та якогось раю
 180A 0044 Я гуляю, бенкетую / В неділю і в будень. / А вам нудно! жалкуєте!
 180A 0044 Я гуляю, бенкетую / В неділю і в будень. / А вам нудно! жалкуєте!
 180A 0053 Поки доплентавсь до хатини. / А в мене діти не кричать / І жінка не лас,
 180A 0057 Усюди божа благодать – / І в серці, і в хаті. / Отож я ліг спати.
 180A 0057 Усюди божа благодать – / І в серці, і в хаті. / Отож я ліг спати.
 180A 0078 Мої муки, мої люті / В хмарі заховаю. / А ти, моя Україно,
 180A 0097 Край неба палас, / Соловейко в темнім гаї / Сонце зустрічає.
 180A 0133 Єдиного сина, єдину дитину, / Єдину надію! в військо оддають! / Бо його, бач, трохи!
 А онде під тинном
 180A 0158 Уп'ємось отрутою, / В кризі ляжем спати, / Пошлем думу аж до Бога,
 180A 0190 І вороги, й невороги, / Прощайте, в гості не приїду! / Упивайтесь, бенкетуйте, –
 180A 0194 Один собі навік-віки / В снігу заночую. / І поки ви дознаєтесь,
 180A 0211 Чиї тяжкі руки / В тілі душу закували, / Серце запалили
 180A 0227 Ні, то люди, живі люди, / В кайдани залиті. / Із нор золото виносять,
 180A 0241 А меж ними, запеклими, / В кайдани убраний, / Цар всесвітній! Цар волі, цар,
 180A 0244 Штемпом увінчаний! / В муці, в катарзі не просить, / Не плаче, не стогне!
 180A 0244 Штемпом увінчаний! / В муці, в катарзі не просить, / Не плаче, не стогне!
 180A 0251 Кому ти їх, друже, кому передав? / Чи, може, навіки в серці поховав? / О, не ховай,
 брате! Розсип їх, розкидай!
 180A 0261 Та городи з стома церквами, / А в городах, мов журавлі, / Замоштрували москалі;
 180A 0300 Я тут служу, коли хочеш, / В дворец попитаюсь / Ввести тебе. Тільки, знаєш,
 180A 0330 За богами – панства, панства / В сребрі та златі, / Мов кабани годовані,
 180A 0356 Дивлюсь, цар підходить / До найстаршого... та в пику / Його як затопить!..
 180A 0359 Облизався неборака; / Та меншого в пузо – / Аж загуло!.. А той собі
 180A 0445 На їх трупах катованих! / І в темній темниці / Мене, вольного гетьмана,
 180A 0460 І Дніпро спустила / В синє море, розкопала / Високі могили –
 180A 0466 Біла хмара криє / Сіре небо. А в тій хмарі / Мов звір в гаї вис.
 180A 0467 Сіре небо. А в тій хмарі / Мов звір в гаї вис. / То не хмара – біла пташка

- 180A 0484 І заклав столицю / В новій рясі. Подивися: / Церкви та палати!
180A 0517 По-німецькій – а то тепер / І кисни в чорнилах! / П'явки! п'явки! Може, батько
180A 0527 Московською блекотою / В німецьких теплицях / Заглушені!.. Плач, Україно!
180A 0531 Піти лишень подивиться / До царя в палати, / Що там робиться. Прихожу,
180A 0547 Всі пузаті до одного / В землю провалились! / Він вилупив баньки з лоба –
180A 0552 На менших гукає – / І ті в землю; він до дрібних – / І ті пропадають!
180A 0558 Тільки застогнало, / Пішли в землю; диво дивне / Сталося на світі.
192A 0012 Здивуються вранці люди, / Що в сироти хустка буде / Мережена,
192A 0047 Ой застогнав сивий пугач / В степу на могилі, / Зажурились чумаченьки,
192A 0053 Та понесем товариша / В село причащати». / Сповідали, причащали
192A 0057 Не допомгло... з незціленим / В дорогу рушали. / Чи то праця задавила
194A 0004 Мов дитя голодне? Серце моє трудне, / Чого ти бажаєш, що в тебе болить? / Чи
пити, чи їсти, чи спатоньки хочеш?
195A 0014 Може, вернеться з-за світа / В пустку зимовати, / Хоч всередині обілить
196A 0010 Всі оглухли – похилились / В кайданах... байдуже... / Ти смієшся, а я плачу,
196A 0015 Богилова, брате... / Не заревуть в Україні / Вольнії гармати.
196A 0022 Не заріже – викохає / Та й продасть в різницю / Москалеві. Це б то, бачиш,
199A 0008 Лежить попіл на розпутті, / А в попелі тліє / Іскра огню великого.
199A 0035 І дождалась... Прозрів еси / В попелі глибоко / Огонь добрий смілим серцем,
199A 0054 Навіки і віки! / І потекли в одно море / Слав'янські ріки!
199A 0059 Що не дав ти потонути / В німецькій пучині / Нашій правді. Твоє море
199A 0070 Вовіки і віки! / Що звів еси в одно море / Слав'янські ріки!
199A 0072 ----- / Привітай же в своїй славі / І мою убогу
199A 0122 За мене Бог!.. да совершиться!» / І в віфліємську каплицю / Пішов молитися
добрий Гус.
199A 0133 Що водили по улицях / В Празі позавчора; / Отій самій, що хилялась
199A 0153 А не посмішище ченцям! / Розбойники, кати в тіарах / Все потопили, все взяли,
199A 0168 Окриме папи і ченця, / І в рай іди! Конець концям! / У злодія вже злодій краде,
199A 0196 Ченці ховаються... Мов кара, / Луна в конграві оддалась – / І похилилася тіара!
199A 0199 Зашипіли, мов гадюки, / Ченці в Ватікані, / Шепочеться Авін'йона
199A 0218 Одностайне стати / Против Гуса. І в Констанці / Всіх ворон скликати!
199A 0245 Уголос лають! Не хотять / Пускати в Констанц Івана Гуса! / «Жив Бог! жива душа
моя!
199A 0253 Задзвонили у Констанці / Рано в усі дзвони. / Збиралися кардинали,
199A 0256 Гладкі та червоні, / Мов бугаї в загороду, / І прелатів лава.
199A 0265 Як та орда у таборі, / Або жиди в школі... / І всім разом заціпило!..
199A 0305 ----- / Задзвонили в усі дзвони, / І повели Гуса
199A 0320 Молітєся! люті звірі / Прийшли в овніх шкурах / І пазурі розпустили..
199A 0327 О горе! о горе! / Онде вони! в ясных ризах. / Іх лютіі очі..
199A 0355 З-під костра і з нею / Пішли в Прагу. Отак Гуса / Ченці осудили,
207A 0048 За долею... от-от догнав – / І бебех в могилу! / А в іншого сіромахи
207A 0049 І бебех в могилу! / А в іншого сіромахи / Ні хати, ні поля,
207A 0075 Давно се діялось колись. / Так, коло полудня, в неділю, / Та на зелених ще й святках,
207A 0077 Та на зелених ще й святках, / Під хатою в сорочці білій / Сидів, з бандурою в руках,
207A 0078 Під хатою в сорочці білій / Сидів, з бандурою в руках, / Старий козак.
207A 0117 А петрушку / Криши в юшку, / Буде смак, буде смак!
207A 0138 Твого батька Йвана / В Шляхетчині, то ти ще був / Маленьким, Степане.
207A 0173 Все треба знать. / Так от як, друже, треба в люде / На рік, на два піти
207A 0182 Де лучше лихом торгувать, / Іди ти в Січ. Як Бог поможе, / Там наїсися всіх хлібів,
207A 0200 Осідлаєм буланого, / Та й гайда в дорогу! / Ходім лишень полудновать.
207A 0213 Нічого не хоче! Чи не занедужав? / Братіку Степане, що в тебе болить?» – / Ярина
питає. Старому байдуже,
207A 0287 Щирі сльози козацькі / В серці запеклися, / Мов у пеклі. А Ярина
207A 0295 Ніби скованих докупи, / Застав батько в хаті. / -----
207A 0339 Товариство поважати, / В табор не ховатись. / «Нехай тебе Бог заступить!» –
207A 0380 ----- / «В твоїх руках все на світі, / Твоя всюди воля!

- 207A 0387 Та й пішов собі з-під хати / В садок походити. / -----
 207A 0391 Весна землю, мов дівчину / В зеленому гаї; / І сонечко серед неба
 207A 0404 А лютеє лихо / В самім серці ворухнулось / І світ запалило.
 207A 0413 Одужала Яриночка, / Ідуть люде в Київ / Та в Почаїв помолитись,
 207A 0414 Ідуть люде в Київ / Та в Почаїв помолитись, / І вона йде з ними.
 207A 0471 Уквітчали гарнесенько, / І в сорочках білих, / Невеселі, мов сироти,
 207A 0498 «Нехай вам, панове-товариство, Бог допомагає». / І в синій хвилі потопає, / Пропадає.
 207A 0504 Синє море не втопило, / А в турецьку землю агарянську / Без кормиг прибило.
 207A 0511 З гармати гримали, / В кайдани кували, / В тяжкую неволю завдавали.
 207A 0512 В кайдани кували, / В тяжкую неволю завдавали. / Ой Спасе наш Межигорський,
 207A 0517 Не допусти впасти / В турецькую землю, в тяжкую неволю! / Там кайдани по три пуда,
 207A 0517 Не допусти впасти / В турецькую землю, в тяжкую неволю! / Там кайдани по три пуда,
 207A 0524 Як собаки, здихають. / І згадав сирота Степан в неволі / Свою далеку Україну,
 207A 0538 Гарячим залізом випікали, / В кайдани кували, / В тюрму посадили
 207A 0539 В кайдани кували, / В тюрму посадили / Та й замурували».
 207A 0558 Моя ти дитино! / Де ти в світі погибаш, / Сину мій єдиний?»
 207A 0570 І ноги умила, / І в сорочці тонкій білій / За стіл посадила,
 207A 0579 Старий свою Яриночку. / І Ярина в хаті. / «Ні, не треба, мій таточку,
 207A 0594 І найде дружину; / А я піду в Запорожжя, / Там я не загину,
 207A 0619 Бо й я таки гуляв колись / В турецькій неволі». / «Отож мене, вже сліпого,
 207A 0626 І через Балкани / Простали ми в Україну / Вольними ногами;
 207A 0631 Січовики-запорожці / І в Січ завертають, / І розказують і плачуть,
 207A 0654 Пудром осипались / І в цариці, мов собаки. / Патинки лизали.
 207A 0658 Що очей не маю, / Що нічого того в світі / Не бачу й не знаю...
 207A 0663 А москалі і світ божий / В путо закували. / Отаке-то! Тяжко, тату,
 207A 0667 До турчина поганого / В сусіди прохатись. / Тепер, кажуть, в Слободзеї
 207A 0668 В сусіди прохатись. / Тепер, кажуть, в Слободзеї / Останки збирає
 221A 0023 А гетьманша, було, вийде / Та й кликне в будинок, / Онде клуня. А там мені
 221A 0034 Носить і цілує. / Отак-то я в Суботіві / Росла, виростала!
 221A 0048 Та лихо зостріло! / Вранці-рано, в пилипівку, / Якраз у неділю,
 221A 0058 А того й не знала, / Що він їхав в Переяслов / Москві присягати!..
 221A 0069 От за що мене, сестрички, / І в рай не пускають. / -----
 221A 0074 Коня напоїла / В Батурині, як він їхав / В Москву із Полтави.
 221A 0075 В Батурині, як він їхав / В Москву із Полтави. / Я була ще недолітком,
 221A 0081 І малого, і старого / В Сейму потопила. / Я меж трупами валялась
 221A 0099 Одна тільки й осталася / В Батурині хата! / І в тій хаті поставили
 221A 0100 В Батурині хата! / І в тій хаті поставили / Царя ночувати,
 221A 0117 Та ще й мене привітала / В безверхій хатині. / А назавтра й вона вмерла
 221A 0120 Й зотліла у хаті, / Бо нікому в Батурині / Було поховати.
 221A 0134 ----- / А я в Каневі родилась. / Ще й не говорила,
 221A 0139 Як їхала Катерина / В Канів по Дніпрові. / А ми з матір'ю сиділи
 221A 0141 А ми з матір'ю сиділи / На горі в діброві. / Я плакала; я не знаю,
 221A 0144 Чи їсти хотілось, / Чи, може, що в маленької / На той час боліло.
 221A 0150 Мені показала, / Мов будинок. А в галері / Князі, і всі сили,
 221A 0156 Та й духу не стало! / Й мати вмерла, в одній ямі / Обох поховали!
 221A 0168 «Смеркається. Полетимо / Ночувати в Чуту. / Як що буде робитися,
 221A 0172 Схопилися, білесенькі, / І в ліс полетіли, / І в купочці на дубочку
 221A 0173 І в ліс полетіли, / І в купочці на дубочку / Ночувати сіли.
 221A 0180 ----- / Я в Парижі була / Та три злота з Радзівілом
 221A 0197 Я оце літала / Аж у Сибір та в одного / Декабриста вкрала
 221A 0201 Й є чим розговіться! / Ну, а в твоїй Московщині / Є чим поживиться?
 221A 0209 ----- / Да шесть тысяч в одной версте / Душ передушила..
 221A 0217 А ви, мості-пані? / Бенкетуете в Парижі, / Поганці погані!
 221A 0220 Що розлили з річку крові / Та в Сибір загнали / Свою шляхту, то вже й годі,

- 221A 0233 А дзусь, недоріки! / В колодочки ще не вбились, / Безпері каліки!..
221A 0257 Батурин спалила, / Сулу в Ромні загатила / Тільки старшинами
221A 0268 І славного Полуботка / В тюрмі задушила. / Отойді-то було свято!
221A 0282 Хоч лягай та й засни. / А в мене ще враг їх знає, / Кого вони виглядають.
221A 0284 Кого вони виглядають. / Вже ж і в крепость завдала, / І дворянства страшну силу
221A 0295 То не зумію, / Що москалі в Україні / З козаками діють.
221A 0304 У могилах... бо нічого / Уже в хаті взяти; / Все забрали любісінько.
221A 0312 Тойді б разом дві руїни / В «Пчеле» описали... / -----
221A 0317 Два дива твориться. / Сю ніч будуть в Україні / Родиться близнята.
221A 0323 Катам помагати. / Наш вже в череві щипас... / А я начитала,
221A 0365 Побіжить наш ярчук / В ірій їсти гадюк / Зо мною.
221A 0368 Как хвачу да помчу, / В самый ад полечу / Стрелюю.
221A 0372 А третій горбатий. / Йшли в Суботов про Богдана / Мирянам співати.
221A 0417 Та трохи спочинем! / Та в мене ще шматків зо два / Є хліба в торбині,
221A 0418 Та в мене ще шматків зо два / Є хліба в торбині, / То поснідаєм в пригоді,
221A 0419 Є хліба в торбині, / То поснідаєм в пригоді, / Поки сонце встане...–
221A 0426 ----- / В великій пригоді / Нам сьогодні вони стануть!
221A 0451 Щоб нікого не пускали, / І в Чигрин доносить / По начальству. Приїхало
221A 0458 Та й перелякались! / Костяки в льоху лежали / І мов усміхались,
221A 0463 Черепок, гниле корито / Й костяки в кайданах! / Якби в форменних, то добре:
221A 0464 Й костяки в кайданах! / Якби в форменних, то добре: / Вони б ще здалися...
221A 0471 І день і ніч побивався / Та в дурні й убрався. / Якби йому Богдан оце
221A 0478 Мов несамовитий. / Яременка в пику пише, / По-московській лас
221A 0495 Отак пісні Богданові / Стали їм в пригоді!! / Так малий льох в Суботові
221A 0496 Стали їм в пригоді!! / Так малий льох в Суботові / Москва розкопала!
221A 0500 ----- / Стоїть в селі Суботові / На горі високій
234A 0017 Ні, не дави, туманочку! / Сховай тільки в полі, / Щоб ніхто не знав, не бачив
234A 0037 Пішла полем, ридаючи, / В тумані ховалась / Та крізь сльози тихесенько
234A 0040 Про вдову співала, / Як удова в Дунаєві / Синів поховала:
234A 0048 Та синів двох привела, / В китасчку повила / І на Дунай однесла:
234A 0075 Хто поживе добро чесно / В добрую годину / І згадає, дякуючи,
234A 0088 На призьбі вдвох собі сиділи / Гарненко, в білих сорочках. / Сіяло сонце, в небесах
234A 0089 Гарненко, в білих сорочках. / Сіяло сонце, в небесах / Ані хмариночки, та тихо,
234A 0094 Як звір у темнім гаї. / В такім раї, чого б, бачся, / Старим сумувати?
234A 0097 Чи то давне яке лихо / Прокинулось в хаті? / Чи вчорашнє, задалене
234A 0105 Оце збираються до Бога, / Та хто в далеку дорогу / Їм добре коней запряже?
234A 0144 Ач яке, нівроку! / Неси ж в хату, а я верхи / Кинусь за кумами
234A 0146 Кинусь за кумами / В Городище...» / -----
234A 0195 Ні ми тебе. А поживеш, / Роздивишся в хаті, / Та й ми тебе побачимо –
234A 0210 Так і пада, ніби мати; / В будень і в неділю / Головоньку йому змие,
234A 0210 Так і пада, ніби мати; / В будень і в неділю / Головоньку йому змие,
234A 0215 Грається, співає, / Робить возики, а в свято – / То й з рук не спускає.
234A 0233 Його нагодус. / Не зна Марко, як в колиці / Часом серед ночі
234A 0249 Води чимало утекло; / І в хутір лихо завернуло, / І сліз чимало принесло.
234A 0257 З-за гаю темного вернулась / До діда в хату спочивать. / -----
234A 0260 І восени не ночує / Ні під хатою, ні в хаті... / Кого-небудь треба сватать!
234A 0285 Та й весілля. Та ще ось що: / Хто в нас буде мати? / Не дожила моя Настя!...»
234A 0291 За одвірок та й зомліла. / Тихо стало в хаті; / Тільки наймишка шептала:
234A 0307 Скрізь гармидер та реготня, / В хаті і надворі. / І жолоби викотили
234A 0326 Та й знову вернуса / В вашу хату, як приймете. / Поки маю сили,
234A 0338 А наймишка шкандибає, / Поспішає в Київ. / Прийшла в Київ – не спочила,
234A 0339 Поспішає в Київ. / Прийшла в Київ – не спочила, / У міщанки стала,
234A 0347 Й Маркові купила / Святу шапочку в печерах / У Йвана святого,
234A 0350 Щоб голова не боліла / В Марка молодого; / І перстенок у Варвари
234A 0357 І Марко зостріли / За ворітьми, ввели в хату / Й за стіл посадили;
234A 0361 Про Київ питали, / І в кімнаті Катерина / Одпочить послала.

- 234A 0376 Катря провозжала, / Так, як матір; і в четвертий / Провела небогу
 234A 0381 Щоб швиденько верталася, / Бо без неї в хаті / Якось сумно, ніби мати
 234A 0384 ----- / Після пречистої в неділю, / Та після першої Трохим
 234A 0386 Та після першої Трохим / Старий сидів в сорочці білій, / В брилі, на призьбі. Перед ним
 234A 0387 Старий сидів в сорочці білій, / В брилі, на призьбі. Перед ним / З собакою унучок грався,
 234A 0389 З собакою унучок грався, / А внучка в юпку одяглась / У Катрину і ніби йшла
 234A 0391 У Катрину і ніби йшла / До діда в гості. Засміявсь / Старий і внучку привітав,
 234A 0395 «А де ж ти діла паляницю? / Чи, може, в лісі хто одняв? / Чи попросту забула взяти?..
 234A 0402 З онуками свою Ганну. / «А Марко в дорозі?» – / Ганна діда питалася.
 234A 0404 Ганна діда питалася. / «В дорозі ще й досі». / «А я ледве додидала
 234A 0432 ----- / Ввійшла в хату. Катерина / Їй ноги умила
 234A 0438 «Катерино! / Коли в нас неділя?» / «Післязавтра».
 234A 0445 Бо щось Марко забарився.. / Може, де в дорозі / Занедужав, сохрани Боже!»
 234A 0456 Тяжко, Катре, умирати / В чужій теплій хаті!» / -----
 234A 0504 Уже прийшов! Біжи швидче! / Швидче веди в хату!.. / Слава тобі, Христе-Боже!
 234A 0518 А дуже нездужа. / Ходім лишень в малу хату, / Поки випрягає
 234A 0522 ----- / Ввійшов Марко в малу хату / І став у порогу...
 234A 0544 «Прости мене! Я каралась / Весь вік в чужій хаті... / Прости мене, мій синочку!
 246A 0048 З дітьми і внуками, втратить / В сльозах удов'їх. А дівочих, / Пролитих тайно серед ночі!
 246A 0068 Ніхто й не возьме за своє, / Не поведе тебе в кайданах. / А в нас!.. На те письменні ми,
 246A 0069 Не поведе тебе в кайданах. / А в нас!.. На те письменні ми, / Читаєм божії глаголи!..
 246A 0073 Та до високого престола – / Усі ми в золоті і голі. / До нас в науку! ми навчим,
 246A 0074 Усі ми в золоті і голі. / До нас в науку! ми навчим, / Почому хліб і сіль почім!
 246A 0103 Святим хрестом не просвіщенні, / У нас навчїться!.. В нас дери, / Дери та дай,
 246A 0105 Дери та дай, / І просто в рай, / Хоч і рідню всю забори!
 246A 0140 Щоб братню кров пролити, просять / І потім в дар тобі приносять / З пожежу вкрадений покров!!
 246A 0147 Все покажем! тільки дайте / Себе в руки взяти, / Як і тюрми муровати.
 246A 0162 О друже мій добрий! друже незабутий! / Живою душею в Україні витай, / Літай з козаками понад берегами,
 246A 0164 Літай з козаками понад берегами, / Розриті могили в степу назирай. / Заплач з козаками дрібними сльозами
 246A 0166 Заплач з козаками дрібними сльозами / І мене з неволі в степу виглядай. / А поки що мої думи,
 250A 0015 Людей прягають / В тяжкі ярма. Орють лихо, / Лихом засівають,
 250A 0031 На чужому полі. / В своїй хаті своя й правда, / І сила, і воля.
 250A 0040 Несли, несли з чужого поля / І в Україну принесли / Великих слов велику силу,
 250A 0049 І сонця-правди дозрівать / В німецькі землі, не чужії, / Претесь знову!.. Якби взяли
 250A 0085 Бо невчене око / Загляне їм в саму душу / Глибоко! глибоко!
 250A 0116 І Шафарика, і Ганка, / І в слав'янофіли / Так і претесь... І всі мови
 250A 0166 Сини сердешної України! / Що добре ходите в ярмі, / Ще лучше, як батьки ходили.
 250A 0225 Того діти цураються, / В хату не пускають. / Чужі люди проганяють,
 256A 0002 У всякого своє лихо, / І в мене не тихо, / Хоч не своє, позичене,
 256A 0017 До яру страшного. / В яру колись гайдамаки / Табором стояли,
 256A 0027 На лютого ляха. / Де ж ти дівся, в яр глибокий / Протоптаний шляху?
 256A 0059 Розбойники, вори. / Пятно в нашій історії...» / Брешеш, людоморе!
 256A 0081 Та не дурить Бога. / Бо в день радості над вами / Розпадеться кара.
 258A 0005 І з лютим не сяде. / А в законі господньому / Серце його й воля
 258A 0012 Плодом вкрите. Так і муж той / В добрі своїм спіє, / А лукавих, нечестивих
 258A 0034 І всі злії посміяться, / Як упаду в руки, / В руки вражі, спаси мене
 258A 0035 Як упаду в руки, / В руки вражі, спаси мене / Од лютої муки.

- 258A 0051 Твою восхвалили / Твої люде і в покої, / В добрі одпочили,
258A 0052 Твої люде і в покої, / В добрі одпочили, / Слава Господа!.. А нині!..
258A 0062 Покинув нас на сміх людям. / В наругу сусідям, / Покинув нас, яко в притчу
258A 0063 В наругу сусідям, / Покинув нас, яко в притчу / Нерозумним людям.
258A 0070 Окрадені, замучені, / В путах умираєм, / Не молимося чужим богам,
258A 0082 Смирилася душа наша, / Жить тяжко в оковах! / Встань же, Боже, поможи нам
258A 0085 ----- / Пребезумний в серці скаже, / Що Бога немає,
258A 0087 Що Бога немає, / В беззаконії мерзіє, / Не творить блага.
258A 0200 Погубить їх, і їх слава / Стане їм в неславу. / -----
258A 0201 ----- / Чи є що краще, лучше в світі, / Як укупі жити,
258A 0219 Господь не забуде, / Воцариться в дому тихім, / В сім'ї тій великій,
258A 0220 Воцариться в дому тихім, / В сім'ї тій великій, / І пошле їм добру долю
258A 0224 На ріках круг Вавілона, / Під вербами в полі, / Сиділи ми і плакали
258A 0226 Сиділи ми і плакали / В далекій неволі / І на вербах повішали
258A 0238 Не співають веселої / В далекій неволі. / І коли тебе забуду,
258A 0256 Блажен! блажен! Тебе, злая, / В радості застане / І розіб'є дітей твоїх
258A 0271 Хвалять ім'я боже, / І мечі в руках їх добрі, / Острі обоюду,
258A 0274 На отмищеніє язикам / І в науку людям. / Окують царей неситих
258A 0276 Окують царей неситих / В залізніє пута / І їх славних оковами
264A 0019 І тебе, убогу, / Кинуть в пекло... Замучишся / І прокленеш Бога.
265A 0022 Страшно власти у кайдани, / Умирать в неволі, / А ще гірше – спати, спати
266A 0015 Марно пролетіли... / А багато в мой хаті / Лиха наробили.
266A 0024 Що лилися з Катрусею / В московській дорозі, / Що молились з козаками
266A 0026 Що молились з козаками / В турецькій неволі, / І Оксану, мою зорю,
266A 0036 Молодую, веселую, / Класти в домовину, / Жаль великий, брати мої;
266A 0040 Малих діток неумитих / В нетопленій хаті, / Тяжке лихо, та не таке,
266A 0052 Серце люди полюбило / І в людях кохалось, / І вони його вітали,
266A 0094 Добридень же, новий годе / В торішній свитині, / Що ти несеш в Україну
266A 0095 В торішній свитині, / Що ти несеш в Україну / В латаній торбині?
266A 0096 Що ти несеш в Україну / В латаній торбині? / «Благоденствіє, указом
268A 0021 Волю окропіте. / І мене в сем'ї великій, / В сем'ї вольній, новій,
268A 0022 І мене в сем'ї великій, / В сем'ї вольній, новій, / Не забудьте пом'янути
270A 0006 За що вони тепер мене / В палатах вітають, / Царівною називають,
270A 0058 Отаке-то, мій братику, / Було мені в світі. / Молодого, короткого
270A 0068 Зимою люде... Боже мій! / В хату не пустили. / А весною, мов на диво,
270A 0075 І я процвітати / Стала в гаї, і в теплиці, / І в білих палатах.
270A 0075 І я процвітати / Стала в гаї, і в теплиці, / І в білих палатах.
270A 0076 Стала в гаї, і в теплиці, / І в білих палатах. / Скажи ж мені, мій братику,
272A 0002 «Породила мене мати / В високих палатах / Та й понесла серед ночі
272A 0038 Та й замовкла русалочка, / В Дніпро поринула, / Мов пліточка. А лозина
272A 0042 Вийшла мати погуляти, / Не спиться в палатах. / Пана Яна нема дома,
272A 0052 Та не дійшла, довелося / В Дніпрі ночувати. / І незчулась, як зупіли
272A 0059 Грались, лоскотали, / Поки в вершу не запхали... / Та й зареготались.
274A 0021 Веселий, і забуде знов / Свою недолю. І в неволі / Познає рай, познає волю
274A 0036 Колись-то був. Сидять, куняють, / А за шатром в степу співає, / Неначе п'яна, з приданок
274A 0053 Те, що співало. Жаль і страх! / В свитині латаній дрожала / Якась людина. На ногах
274A 0057 Од стужі кров; аж струпом стала. / І довгі коси в реп'яхах / О поли бились в ковтунах.
274A 0058 І довгі коси в реп'яхах / О поли бились в ковтунах. / Постояла, а потім сіла
274A 0071 «Як була я молодиця, / Цілували мене в лице, / А як стала стара баба,
274A 0087 Огонь погас, а місяць сходить, / В яру пасеться вовкулак... / -----
274A 0088 ----- / Я в приданках була, впилася, / І молода не придалася...
274A 0094 Піду, без мене не зуміють / І в домовину положить... / -----
274A 0110 ----- / Хоч з гори та в воду. / -----
274A 0116 Сиділа, ноги устромила / В гарячий попіл. Виступав / Щербатий місяць з-за могили,

- 274A 0129 Один старий одпочине / В пишній домовині. / Другий старий і так собі
 274A 0152 Ой у гаї погуляю, / В Дунаї скупаюсь. / В зеленому баговинні
 274A 0153 В Дунаї скупаюсь. / В зеленому баговинні / Трохи одпочину...
 274A 0166 Стоїть кутя на покуті, / А в запічку діти. / Наплодила, наводила,
 274A 0176 Ото-то й то! А ти не знаєш... / Що я в Волощині була. / Я розкажу, як нагадаю.
 274A 0178 Я розкажу, як нагадаю. / Близнят в Бендерах привела. / У білих Яссах колихала,
 274A 0181 У Дунаєві купала, / В Туреччині сповила / Та додому однесла –
 274A 0194 Найти де-небудь! Ти не знаєш, / Чи є в Туреччині війна? / -----
 274A 0216 Було б легше. От, набачив, / Та й бере в покої, / І стриже, неначе хлопця,
 274A 0218 І стриже, неначе хлопця, / І в поход з собою / Бере мене. У Бендери
 274A 0227 А він мене і покинув, / Не вступив і в хату, / На дітей своїх не глянув,
 274A 0232 А я з байстрюками / Повертала в Україну / Степами, тернами,
 274A 0248 До своєї хати. / В хаті темно, нема дома / Або вже ліг спати
 274A 0252 Я ледве ступаю, / Вхожу в хату. Аж щось стогне, / Ніби умирає,—
 274A 0275 Опівночі прокинулась – / Як у ямі, в хаті. / А за руку батько давить.
 274A 0287 Дітей, бачся, годувала / Та в засік ховала. / Та очіпок, се вже вранці,
 274A 0343 Занапастив... А до того / Посилає в Київ / Мене, бачиш, молитися.
 274A 0348 Я марне молилась. / Чи в вас єсть Бог який-небудь? / В нас його немає...
 274A 0349 Чи в вас єсть Бог який-небудь? / В нас його немає... / Пани вкрали та в шкатулі
 274A 0350 В нас його немає... / Пани вкрали та в шкатулі / У себе й ховають.
 274A 0360 Я його шукати / В Волощину. Та й шукаю, / Совою літаю.
 274A 0396 Розбирали шатро своє, / В дорогу рушали, / Та й рушили. Пішли степом.
 274A 0412 За селом село минали, / В городи ходили, / І марою за собою
 274A 0437 І третє настало; / Уже прийшли в Україну... / Жаль їй чогось стало.
 274A 0440 Поклонилась Маріулі / За науку в ноги, / Попрошталась з циганами,
 274A 0449 покинув Наталю / В Московщині. А ти її / За Дністром шукала.
 274A 0452 Сина Йвана молодого / Оддали в солдати / За те, що ти не навчила
 274A 0462 А вона набрала зілля / Та пішла в палати / Лічить його, помагати,
 006B 0012 Розійдемоь, рознесемо / В степи, в ліси свою долю, / Повіруєм ще трохи в волю,
 006B 0012 Розійдемоь, рознесемо / В степи, в ліси свою долю, / Повіруєм ще трохи в волю,
 006B 0013 В степи, в ліси свою долю, / Повіруєм ще трохи в волю, / А потім жити почнемо
 006B 0023 І не проклинайте. / І мене в неволі лютій / Інколи згадайте.
 006B 0026 Ой одна я, одна, / Як билиночка в полі, / Та не дав мені Бог
 006B 0032 Та й ті виплакала / В самотині дівочій. / Ані братика я,
 006B 0046 Встає сам уночі, / Іде в степ, а йдучи / Співа, сумно співає:
 006B 0076 Мені однаково, чи буду / Я жить в Україні, чи ні. / Чи хто згадає, чи забуде
 006B 0078 Чи хто згадає, чи забуде / Мене в снігу на чужині – / Однаковісьню мені.
 006B 0080 Однаковісьню мені. / В неволі виріс меж чужими / І, неоплаканий своїми,
 006B 0082 І, неоплаканий своїми, / В неволі, плачучи, умру. / І все з собою заберу,
 006B 0095 Як Україну злії люде / Присплять, лукаві, і в огні / Її, окрадену, збудять...
 006B 0105 Собака десь помандрувала, / І в хаті вибито вікно. / В садочку темному ягнята
 006B 0106 І в хаті вибито вікно. / В садочку темному ягнята / Удень пасуться. А вночі
 006B 0112 Заріс богилою, ждучи / Тебе не квітчану. І в гаї / Ставочок чистий висихас,
 006B 0118 Й її з собою занесла, / В яру криниця завалилась, / Верба усохла, похилилась,
 006B 0124 До кого ти перелетіла? / В чужій землі, в чужій сем'ї / Кого ти радуєш? До кого,
 006B 0124 До кого ти перелетіла? / В чужій землі, в чужій сем'ї / Кого ти радуєш? До кого,
 006B 0127 До кого руки приросли? / Віщує серце, що в палатах / Ти розкошуваш, і не жаль
 006B 0210 Посадила стара мати / Три ясени в полі. / А невістка посадила
 006B 0224 Плаче жінка з діточками / В нетопленій хаті. / Сестра плаче, йде шукати
 006B 0228 А дівчину заручену / Кладуть в домовину. / Не вертаються три брати,
 006B 0234 Веселе сонечко ховалось / В веселих хмарах весняних. / Гостей закованих своїх
 006B 0250 Кого я там коли покинув? / І батько й мати в домовині... / І жалем серце запеклось,
 006B 0280 Подибала стара мати / Доню в полі доганяти... / І догнала, привела;
 006B 0283 Нарікала, говорила. / Поки в землю положила, / А сама в старці пішла.
 006B 0284 Поки в землю положила, / А сама в старці пішла. / -----
 006B 0292 На садочок позирає, / В пустку заглядає. / Марне, брате, не вигляне

- 006В 0296 Не покличе стара мати / Вечеряти в хату. / А колись... Давно колись-то!
006В 0304 А довелось... Ні до кого / В світі прихилитись. / Сидить собі коло пустки,
006В 0307 Надворі смеркає. / А в вікно, неначе баба, / Сова виглядає.
006В 0309 ----- / В неволі тяжко, хоча й волі, / Сказать по правді, не було.
006В 0318 Що дався дурням одурить, / В калюжі волю утопить. / Холоне серце, як згадаю,
006В 0320 Холоне серце, як згадаю, / Що не в Україні поховають, / Що не в Україні буду жить,
006В 0321 Що не в Україні поховають, / Що не в Україні буду жить, / Людей і Господа любить.
006В 0351 І слово правди і любові / В степи і дебрі рознесли! / Нехай і так. Не наша мати,
006В 0359 Любить її... Во время люте, / В остатню тяжкую минуту / За неї Господа молить.
014В 0014 Меня-то, слышь, и подсмотрили, / Свезли в Калугу и забрили. / Так вот те случай-то
какой!
014В 0038 Найдорогіших... От вертаюсь / В село до дівчини вночі – / Аж тільки мати на печі,
014В 0057 Я ледве-ледве вийшов з хати, / Ще не світало. Я в палати / Пішов з ножем, не чув
землі...
014В 0060 Аж панича вже одвезли / У школу в Київ. От як, брате! / Осталися і батько й мати,
016В 0004 Поговорим тихесенько / В неволі з тобою. / Розкажи, як за горою
016В 0019 Вовкулак ночує, / А сич в лісі та на стрісі / Недолю віщує.
016В 0028 І хто знає, що діється / В нас на Україні? / А я знаю. І розкажу
016В 0049 Щоб і не знали, де й шукати. / В тому господньому селі, / На нашій славній Україні,
016В 0084 Княгиня взаперті сидить. / Її і в сні не пускає / Убогих брат. А що ж робить?
016В 0114 Та карії очі / Щоб марніли в самотині... / Може, Бог так хоче?
016В 0129 Красу і серце засушить / І марне згинуть в самотині. / Аж страшно!.. А вона
молилась
016В 0173 І книжечок з кунштниками / В Ромні накупила. / Забавляла, розмовляла,
016В 0219 Поки її, безталанну, / В труну положили. / -----
016В 0222 І гусла знову загули. / А сирота її в селі, / Її єдина дитина!
016В 0229 Лопуцьки їсть, ставочки гатить / В калюжах з дітьми у яру. / Умийся, серденько! Бо
мати
016В 0239 Умилася. А добрі люде / Прибрали, в Київ одвезли / У інститут. А там що буде,
016В 0251 Щоб ще хоч годочок хлібець не рожав. / Тойді б і в Парижі, і іншому краї / Наш брат
хуторянин себе показав.
016В 0257 Минають літа; люде гинуть, / Лютує голод в Україні, / Лютує в княжому селі.
016В 0258 Лютує голод в Україні, / Лютує в княжому селі. / Скирти вже княжі погнили.
016В 0292 Усякому. А сироти / До неї в покої / Приходили. І матір'ю
016В 0297 За неї молилось... / А тим часом жиди в селі / З грішми появились.
016В 0309 Та п'є, та гуляє / Аж у гаї... Бо в покоях / Дочка спочиває.
016В 0317 А доня взаперті сидить / В своєму сумному покої / І дивиться, як над горою
016В 0325 І пугач пуга, і сова / З-під стріхи в поле вилітає, / А жаби крикають, гудуть.
016В 0344 ----- / В гаю все покотом лежало – / Пляшки і гості, де що впало,
016В 0349 Та й ту допив. Встає, не пада, / Іде в покої... Скверний гаде! / Куди ти лізеш?
Схаменись!
016В 0367 Почули сови. Потім знову / Не чуть нічого. І в той час / Скирти і клуня зайнялись,
016В 0371 Хоч би де голос обіззавсь. / Пани в гаю не ворушились, / А люде збіглись та
дивились,
016В 0394 ----- / В селі не бачили й не чули, / Де вона поділась.
016В 0405 До грішного болящого / В будинки погані. / Люде трохи очуняли,
016В 0413 У Києві пресвятому / В черниці постриглась. / -----
016В 0421 Блукаючи по Україні, / Прибивсь якось і в Чигирин, / І в монастир отой дівочий,
016В 0422 Прибивсь якось і в Чигирин, / І в монастир отой дівочий, / Що за пісками на болоті
016В 0427 Стара черниця новину. / Що в монастир до їх зайшла / Княжна якась із-за Дніпра
016В 0438 Мені і Ксенії-сестрі. / І вмерла в нас. І де ходила, / В яких-то праведних містах!
016В 0439 І вмерла в нас. І де ходила, / В яких-то праведних містах! / А в нас, сердешна,
опочила.
016В 0440 В яких-то праведних містах! / А в нас, сердешна, опочила. / Оце її свята могила...
025В 0005 А я дивлюся... і серцем лину / В темний садочок на Україну. / Лину я, лину, думу
гадаю,

- 026В 0006 Мені так люблю, люблю стало, / Неначе в Бога / Уже прокликали до паю,
 026В 0027 Обернувся я на хати – / Нема в мене хати! / Не дав мені Бог нічого!..
 026В 0049 Нічого б на світі не знав. / Не був би в світі юродивим. / Людей і [бога] не прокляв!
 029В 0015 Хатки біленькі виглядають, / Мов діти в білих сорочках / У піжмурки в яру гуляють,
 029В 0016 Мов діти в білих сорочках / У піжмурки в яру гуляють, / А долі сивий наш козак
 029В 0055 Високії! і голубії! / Найкращі в світі! Найсвятії! / Простіть!.. Я Богу помолюсь...
 029В 0063 На кручі, ніби сирота / Прийшла топитися... в глибокім, / В Дніпрі широкому... отак
 029В 0064 Прийшла топитися... в глибокім, / В Дніпрі широкому... отак / Стоїть одним-одна хатина...
 029В 0152 Святого Бога вихваляв; / І все то, все то в Україні!.. / І усміхнувся сивий дід...
 029В 0158 Покинула самого жить, / В хатині віку доживати!.. / Старий мій знову зажурився,
 033В 0004 Утікали з Мазепою / В Бендери з Полтави. / А за ними й Гордієнко...
 033В 0013 Гетьмана єднали. / Не строміли б списи в стрісі / У Петра у свата.
 033В 0020 Не плакала б Матер Божа / В Криму за Україну. / Як мандрували день і ніч,
 033В 0026 А більш нічого не взяли, / І в Крим до хана понесли / На нове горе-Запорожжя.
 033В 0050 Що вона зробила? За що вона гине? / За що її діти в кайданах мовчать? / Розказали кобзарі нам
 033В 0074 І як у тій Фінляндії / В снігу пропадали. / Чули, чули запорожці
 033В 0095 Принесли з собою / В Гетьманщину той чудовний / Образ пресвятої.
 033В 0097 Образ пресвятої. / Поставили в Іржавиці / В мурованім храмі.
 033В 0098 Поставили в Іржавиці / В мурованім храмі. / Отам вона й досі плаче
 036В 0002 О думи мої! О славо злая! / За тебе марно я в чужому краю / Караюсь, мучуся... але не каюсь!..
 036В 0007 Роби, що хочеш, з темним зо мною, / Тільки не кидай, в пекло з тобою / Пошкандибаю
 037В 0006 Пишались вольними степами, / В садах кохалися, цвіли, / Неначе лілії, дівчата.
 038В 0033 ----- / В червоних штанях аксамитних / Матнею улицю мете.
 038В 0037 Що ви творите? – На тоте ж / Старий ударив в закаблуки, / Аж встала курява! Отак!
 038В 0070 Низенько заходить. / В довгій рясі по келії / Старий чернець ходить.
 038В 0079 Та згадує, як то тяжко / Було жити в світі. / Іде чернець у келію
 038В 0084 Літа молодії. / Бере письмо святе в руки, / Голосно читає...
 038В 0089 І тихнуть божії слова, / І в келії, неначе в Січі, / Братерство славне ожива.
 038В 0089 І тихнуть божії слова, / І в келії, неначе в Січі, / Братерство славне ожива.
 038В 0092 А сивий гетьман, мов сова, / Ченцеві зазирає в вічі. / Музика, танці і Бердичів.
 038В 0102 А серцеві не потурай, / Воно тебе в Сибір водило, / Воно тебе весь вік дурило.
 042В 0013 Невольникам і сиротам / В степу безкраім за Уралом. / -----
 044В 0003 Чи такай її доля? / Росла в наймах, виростала, / З сиротою покохалась.
 044В 0021 Сурми-труби вигравали. / В поход, у дорогу славні компанійці / До схід сонечка рушали.
 044В 0043 Що день божий сподівалась. / А в неділеньку ходила / Виглядати на могилу.
 044В 0048 Преславнії компанійці / В свою Україну. / Іде військо, іде й друге,
 044В 0056 А за нею з старшиною / Іде в чорній свиті / Сам полковник компанійський,
 046В 0001 ----- / Давно те діялось. Ще в школі, / Таки в учителя-дяка,
 046В 0002 Давно те діялось. Ще в школі, / Таки в учителя-дяка, / Гарненко вкравду п'ятака –
 046В 0029 Мій орле-козаче! / Як канаю я в неволі, / Як я нужу світом.
 046В 0046 Неначе злодій, поза валами / В неділю крадуся я в поле. / Талами вийду понад Уралом
 046В 0046 Неначе злодій, поза валами / В неділю крадуся я в поле. / Талами вийду понад Уралом
 046В 0084 І почорніє червоне поле... / – Айда в казарми! Айда в неволю! – / Неначе крикне хто надо мною.
 046В 0084 І почорніє червоне поле... / – Айда в казарми! Айда в неволю! – / Неначе крикне хто надо мною.
 046В 0092 А понеділок?.. Друже-брате! / Ще прийде ніч в смердячу хату, / Ще прийдуть думи. Розіб'ють

- 046В 0104 Кому яке добро зробив? / Нікого в світі, нікому в світі. / Неначе по лісу ходив!
046В 0104 Кому яке добро зробив? / Нікого в світі, нікому в світі. / Неначе по лісу ходив!
046В 0108 Та силу позички зносили, / А воля в гостях упилась / Та до Миколи заблудила...
046В 0125 Минула доля, а надія / В неволі знову за своє, / Зо мною знову лихо діє
046В 0132 На тебе, друже, подивлюсь. / І може, в тихій твоїй хаті / Я буду знову розмовляти
050В 0011 Пиши: у нас на Україні. / А в тім селі вдова жила, / А у вдови дочка була
050В 0020 Трохи не пропала. / Думала – в черниці / Або йти топиться,
050В 0067 Знову дивувались, / Де в тих сиріт безталанних / Добро теє бралось?
050В 0069 Добро теє бралось? / І в коморі і надворі, / На току й на ниві,
050В 0117 Попродай скотину / Та ходи до мене в найми, / Що буде, те й буде.
050В 0120 Будем знов чумакувати, / Поки вийдем в люде, / А там знову...» Подякував
050В 0126 То тойді вже, певне, треба / Іти в найми знову... / Де-то моя Катерина,
050В 0148 Бо вдовиного, бачиш, сина / В прийом громада повезла. / Такі-то темні діла
050В 0180 Була чутка, що стрижену / В Умані водили / По улицях – украла щось...
050В 0200 І пугав Пугач над Уралом. / Пііти в одах вихваляли / Войну й царицю. Тільки ми
050В 0205 Вернувся і Максим безногий. / В поході, каже, загубив. / Та срібний хрестик заробив!
050В 0207 ----- / – Чого він придибав? Нема в його хати, / Ні сестри, ні брата, нікого нема.
050В 0211 Чи чув ти, що кажуть: легше умирати / Хоть на пожарині в своїй стороні, / Ніж в чужій в палатах. Чи чув ти? – Ба ні.
050В 0212 Хоть на пожарині в своїй стороні, / Ніж в чужій в палатах. Чи чув ти? – Ба ні. / Ей, дядечку, швидче будемо писати,
050В 0212 Хоть на пожарині в своїй стороні, / Ніж в чужій в палатах. Чи чув ти? – Ба ні. / Ей, дядечку, швидче будемо писати,
050В 0217 Де йому подітись? / Вдовиченко в пікінерах, / Вдова на тім світі!
050В 0223 Зима залютує. / Нема йому в світі долі, / Полинула в поле!
050В 0224 Нема йому в світі долі, / Полинула в поле! / Попросився зимувати
050В 0229 Москалі навчили, / І в косі був, бо й москалі / Тойді, бач, носили
050В 0241 З школярами носить. / А в пилипівку, сірома, / Христа ради просить!
050В 0253 Москаля Максима. / А в неділю або в свято / Мов причепуриться,
050В 0253 Москаля Максима. / А в неділю або в свято / Мов причепуриться,
050В 0265 Й веселенький стане. / А в петрівку і спасівку / Не спочине в школі,
050В 0266 А в петрівку і спасівку / Не спочине в школі, / Бере заступ і лопату,
050В 0268 Бере заступ і лопату, / Шкандибає в поле... / І край шляху при долині –
050В 0280 Москаля вже неживого / Найшли в балці діти / Коло самої криниці –
050В 0295 Зеленого дуба, / В холодочку посідають / Та тихо та люблю,
057В 0016 А як він викопав, то ми / Оце й розкажемо в пригоді, / А ви записуйте, не шкодить
057В 0027 Було те божеє село. / В селі тому вдова жила, / А у вдови дочка росла
057В 0032 Багатому, хвалить Бога / В розкошах! А вбогій / Вдові не до того,
057В 0036 Трохи не пропала. / Думала йти в черниці / Або вбитись, утопитись,
057В 0101 Та з чумаками та з волами / Якраз в неділю на весілля / До удовівни причвалав.
057В 0105 Ані щетинки не осталось. / Пропав і я, та не в шинку, / А на кобилі. На віку
057В 0113 Просохли очі у вдови. / Неначе в Бога за дверима, / У зятя та в сина
057В 0114 Неначе в Бога за дверима, / У зятя та в сина / Стара собі спочиває,
057В 0119 Тільки поглядає. / А я в шинку з п'яницями / Душу пропиваю!
057В 0168 Тільки вітер свище / У димарі та в комині. / Що на світі діять?
057В 0180 Прийшов указ лоби голить. / Се в перший раз такий указ / Прийшов з Московщини до нас.
057В 0182 Прийшов з Московщини до нас. / Бо на Україні в нас, бувало, / У козаки охочі йшли,
057В 0184 У козаки охочі йшли, / А в пікінери вербовали, / Та теж охочих. На селі
057В 0191 Вдовиченка-ледащицю, / Забили в скрепицю, / Та й повезли до прийому.
057В 0197 Така й досі, я думаю, / В нас на Україні. / Та другої і не буде
057В 0199 Та другої і не буде / В невольниках людях. / -----
057В 0203 До зеленої неділі / В байраках білили / Сніги білі; тойді ж ото
057В 0223 Гадинка впилася / В саме серце; кругом його / Тричі повилася.
057В 0231 І гадки не мас. / А в неділеньку святую / Мундир надіває,
057В 0293 То так і воп'ється / Пазорями в саме серце. / Ось слухай же, сину,

- 057B 0297 Було, не спочине / Ніколи він. А в неділю / Або в яке свято
057B 0298 Ніколи він. А в неділю / Або в яке свято / Бере святий псалтир в руки
057B 0299 Або в яке свято / Бере святий псалтир в руки / Та й іде читати
057B 0318 А у будень, то він тобі / Не посидить в хаті, / Все нишпорить по надвір'ю.
057B 0322 Було скаже по-московськи,– / А то, лежачи в хаті, / Ще опухнеш.– Та взяв якось
057B 0331 Господа молити.– / Вийшов в поле геть од шляху, / У балку спустився
057B 0340 І виложив цяриною, / І над шляхом в полі / Височенний хрест поставив...
057B 0360 Чи то було у неділю, / Чи в яке свято? / Слухай, сину, як навчав
057B 0384 Такого ще не творилось / В нас на Україні. / Та й ніколи не створиться
067B 0021 Аж за Урал. Опинилось, / В пустині, в неволі... / Як же тебе не проклинають,
067B 0021 Аж за Урал. Опинилось, / В пустині, в неволі... / Як же тебе не проклинають,
067B 0029 Нудить світом, сподіватись / У гості в неволю / Із-за Дніпра широкого
068B 0011 Свою бувальщину. І ми / В траві за валом посідали, / І розмовляли, сповідались
068B 0024 Так і загину на чужині / В неволі.– І старий варнак / Заплакав нишком. Сивий брате!
068B 0026 Заплакав нишком. Сивий брате! / Поки живе надія в хаті, / Нехай живе, не виганяй,
068B 0038 Сказав старий.– Води чимало. / Із Ікви в [море] утекло... / Над Іквою було село,
068B 0046 Таки однолітки зо мною. / Вона й бере мене в покої / Синкам на виграшку. Росли,
068B 0064 Прошу собі волі – / Не дає. І в москалі, / Проклята, не голисть.
068B 0100 Усе покинув. Чорт нарадив. / Пішов я в писарі в громаду. / То сьак, то так минає год.
068B 0100 Усе покинув. Чорт нарадив. / Пішов я в писарі в громаду. / То сьак, то так минає год.
068B 0107 Уже засватані. Жили / В дворі, гуляли, в карти грали, / Свого весілля дожидали
068B 0107 Уже засватані. Жили / В дворі, гуляли, в карти грали, / Свого весілля дожидали
068B 0109 Свого весілля дожидали / Та молодих дівчат в селі, / Мов бугаї, перебирали.
068B 0115 Їх і повинчано обох, / Таки в домашньому костьолі. / Вони ляжи були. Ніколи
068B 0122 Їх із костьола повели / В возновленні покої, / А ми й зостріли їх і всіх –
068B 0129 Всі полягли, мов поросята / В багні смердячому. А ми, / Упоравшись, пішли шукати
068B 0133 Зелену хату і кімнату / У гаї темному. В лугах, / В степах широких, в байраках
068B 0134 У гаї темному. В лугах, / В степах широких, в байраках / Крутих, глибоких. Всюди хата,
068B 0134 У гаї темному. В лугах, / В степах широких, в байраках / Крутих, глибоких. Всюди хата,
068B 0136 Крутих, глибоких. Всюди хата, / Було де в хаті погуляти / І одпочити де було.
068B 0154 Розіпнеш голу на коні / Та й пустиш в степ. / Всього, всього тойді бувало,
068B 0165 Вже на світ займалось, / Вийшов я з ножом в халяві / З Броварського лісу,
068B 0185 І, перехрестившись, / Пішов собі тихо в Київ / Святим помолитись,
072B 0005 Хоч на старість волі. / Пішо[в] би я в Україну, / Пішов би додому,
074B 0009 Та й потяг по дрова / В зелену діброву, / Древину вибравши та й цюк!
074B 0016 Великолітні, мов трава / В покоси стелеться, а з яру / Встає пожар, і диму хмара
074B 0021 Та до Тингиза, до Аралу / Кипіла в озерах вода, / Палають села, города,
074B 0025 І за Тоболом у Сибірі / В снігах ховаються. Сім літ / Сокира божа ліс стинала
074B 0031 На восьме літо у неділю, / Неначе ляля в льолі білій, / Святее сонечко зійшло.
074B 0039 Тільки одним-одно хиталось / Зелене дерево в степу. / -----
074B 0044 Та інде тирса з осокою / В яру чорніє під горою, / Та дикий інколи кайзак
074B 0055 Тихенько спуститься з гори, / І згине в глиняній пустині... / -----
074B 0057 Одним-єдине при долині / В степу край дороги / Стоїть дерево високе,
076B 0019 Скубуть і патрають, то, може, / І ми б подержали в руках / Святопомазану чуприну.
076B 0029 Покажем спереду і ззаду / Незрячим людям. В добрий час / Заходимось, моя порадо.
076B 0031 ----- / Не видно нікого в Іерусалимі, / Врата на запорі, неначе чума
076B 0033 Врата на запорі, неначе чума / В Давидовом граді, Господом хранимим, / Засіла на стогнах. Ні, чуми нема;
076B 0039 І отроки, і весь народ, / Замкнувши в городі ківот, / У поле вийшли, худосилі,
076B 0043 Маленьких діточок своїх. / А в городі младиї вдови / В своїх світлицях, чорноброві.
076B 0044 А в городі младиї вдови / В своїх світлицях, чорноброві. / Запершись, плачуть, на малих
076B 0049 Кленуть Давида-сподаря. / А він собі, узявшись в боки, / По кровлі кедрових палат
076B 0051 По кровлі кедрових палат / В червленій ризі поважає / Та, мов котюга, позирає

- 076В 0054 На сало, на зелений сад / Сусіди Гурія. А в саді, / В своїм веселім вертограді,
076В 0055 Сусіди Гурія. А в саді, / В своїм веселім вертограді, / Версавія купалася,
076В 0066 Дрімас, сумує Іерусалим. / В кедрових палатах, мов несамовитий, / Давид похожає і,
о цар неситий,
076В 0070 Я цар над божіім народом! / І сам я Бог в мойй землі! / Я все!..» – А трохи згодом
076В 0098 Не дуже був благочестивий. / Була дочка в його Фамар / І син Амон. І се не диво.
076В 0100 І син Амон. І се не диво. / Бувають діти і в святих, / Та не такі, як у простих,
076В 0184 Драгим елеєм полила / І сипала в огнище ладан, / Мов ті валькірії, круг неї
076В 0208 Потя народ, княжну поя, / Отиде в волості своя, / Отиде з шумом. І растлі ю,
076В 0229 Пострижемось ж у лакеї / Та ревносно в новій лівреї / Заходимось царів любити.
076В 0235 Нащо ж себе таки дурить? / Ходімо в селища, там люде, / А там, де люде, добре
буде.
082В 0002 Добро, у кого є господа, / А в тій господі є сестра / Чи мати добрая. Добра,
082В 0009 І довелось колись мені / В чужій далекій стороні / Заплакати, що немає роду,
082В 0013 / Ми довго в морі пропадали, / Прийшли в Дар'ю, на якор стали.
082В 0014 Ми довго в морі пропадали, / Прийшли в Дар'ю, на якор стали. / З Ватаги письма
принесли
082В 0021 Письмо чи матір, взяти на світі. / – А в тебе єсть? – Жена і діти, / І дом, і мати, і
сестра!
083В 0005 З громади кпили, хлопців били / Та верховодили в селі, / Як ті гусари на постої.
083В 0019 І знов дівчата, мов сороки, / А парубки, узявшись в боки, / Навприсядки пішли.
083В 0023 Найкращий парубок Микита / Стоїть на лаві в сірій свиті. / Найкращий хлопець, та
байстрюк,
083В 0030 Та дивиться і замирас, / На титарівну... А та в квітах, / Мов намальована, стоїть
083В 0034 Неначе глянула!.. Горить! / Горить Микита в сірій свиті! / Шеляга виймас
083В 0047 Насміялася при людях, / Що він в сірій свиті! / Буде тобі, титарівно!
083В 0052 Де ж Микита? / В далеку дорогу / Пішов собі... З того часу
083В 0066 Мара, та й годі! Титарівно! / В недобрий час з того нерівні / Ти насміялась... Стало
жаль
083В 0090 А батько, мати турбувались, / На прощу в Київ повезли. / Святими травами поїли
083В 0102 ----- / На четвертий год, в неділю, / У оранді на селі,
083В 0113 У синій шапці, у жупані, / В червоних, як калина, штанях, / Навприсідки вліта козак,
083В 0155 Не день, не два титарівна / В садочок ходила, / Не день, не два, як панові,
083В 0202 Найшли, найшли твого сина, / Титарівно, в баговинні. / Ой узяли безталанну,
083В 0209 І живує положили / В домовину!.. й сина з нею! / Та й засипали землею!
083В 0216 ----- / Борця того в селі не стало; / А люде в Польщі зустрічали
083В 0217 Борця того в селі не стало; / А люде в Польщі зустрічали / Якогось панича; питав,
088В 0025 Співа матрос, як той козак, / Що в наймах виріс сиротою, / Іде служити в москалі!
088В 0026 Що в наймах виріс сиротою, / Іде служити в москалі! / -----
088В 0046 І що хороше-дороге / Було в йому, то розлилося, / Що ось як жити довелось,—
090В 0009 Бог зна колишніі случаї / В душі своїй перебираю / Та списую; щоб та печаль
090В 0012 Не перлася, як той москаль, / В самотню душу. Лютий злодій / Впирається-таки, та й
годі.
091В 0019 І п'є горілку з мужиками, / І вольнодумствує в шинку. / Отут він весь, хоч
надрюкуй.
091В 0021 Отут він весь, хоч надрюкуй. / Та ще в селі своїм дівчаток / Перебирає. Та спроста
092В 0001 ----- / Немає гірше, як в неволі / Про волку згадувать. А я
092В 0009 Так, як тепер на чужині, / Та ще й в неволі. Доле! Доле! / Моя ти співана воле!
092В 0038 Веселії дівчаточка, / І досі в старій / Танцюєте? А ти, доле!
092В 0063 Та й більше нічого. / А я, доленько, в неволі / Помолюся Богу.
095В 0001 ----- / Неначе цвяшок, в серце вбитий, / Оцю Марину я ношу.
095В 0020 Катами писані за вас, / То вам байдуже, в добрий час / У Київ їздите щороку
095В 0060 Як він з німецькими плугами / Забрався голий в цей куток. / А що тих бідних
покриток
095В 0075 І, розмовляючи, пішли / Собі в покої... Незабаром / І молодого привели.
095В 0077 І молодого привели. / Назавтра в город одвезли / Та й заголили в москалі!

- 095В 0078 Назавтра в город одвезли / Та й заголили в москалі! / Отак по нашому звичаю
095В 0085 Розсипалось та розлилось, / І знову в люде довелось / Проситись в найми? Ні, не знову:
095В 0086 І знову в люде довелось / Проситись в найми? Ні, не знову: / Вона вже панна покойова,
095В 0111 Що тут їй робити? / Пішла, ридаючи, в село, / Одним-одно дитя було,
095В 0151 Уже й зашло, смеркати стало, / Не йде, сердешная, в село, / Сидить під тином; проганяли,
095В 0155 ----- / А Марина в сукні білій, / Неначе білиця,
095В 0158 Богу молиться та плаче, / Замкнута в світлиці. / Опріч пана, у світлицю
095В 0196 Гуси, гуси білі / В ірій полетіли, / А сірі на море!..»
095В 0202 А пан червоний, аж горить, / Іде в світлицю до Марини, / Як Кирик п'яний...
095В 0204 Як Кирик п'яний... / Ніби в хаті, / На холоді сердешна мати
095В 0214 Пожар! пожар! І де взялися / Ті люде в Бога? Мов з землі / Родилися і тут росли,
095В 0222 У парі з матір'ю! – і страх – / З ножем окровленим в руках / І приспівувала
095В 0227 Як була я пані / В новому жупані, / Паничі лицялись,
095В 0235 Чи то не гуси, то пани, / Дивися, в ірій полетіли, / Агу! Гиля! До сатани.
095В 0237 Агу! Гиля! До сатани. / До чорта в гості! Чуєш! Чуєш! / У Києві всі дзвони дзвонять.
095В 0281 ----- / І пташкам воля, в чистім полі / І пташкам весело літять.
095В 0283 І пташкам весело літять. / А я зов'янула в неволі. / -----
095В 0300 Удвох собі; дивлюся, зорі / Попадали неначе в воду, / Тільки осталася одна,
095В 0304 А я, неначе навісна, / В Дунаєві шукаю броду, / З байстрам розхристана бреду,
102В 0008 Слова його лились, текли / І в серце падали глибоко! / Огнем невидимим пекли
103В 0001 ----- / На ниву в жито уночі, / На полі, на роздоллі,
103В 0020 Поставив любо. Та й пішов / В копиці спать собі, а рано, / Не вмившись, зайшов
104В 0005 На каламутну темну воду, / Неначе ворогові в очі, / Неначе вимовити хоче:
104В 0043 До моря пити; хоч говорять: / Аби файда в руках була, / А хлопа, як того вола,
104В 0075 Хоч продавай хату / Та йди в найми. Отак його / Отой пан проклятий
104В 0080 У доброму намистечку / В садочку гуляє – / Як та краля! – Що тут робить?
104В 0099 Так отак-то / Трапляється в світі. / Думав жити, поживати
104В 0137 Моя сердешна молодиця! / І де ті в Господа взялися / Усякі штучні іства?
104В 0143 І спать його, веселого, / В коморі поклала!.. / Лежить собі неборака,
104В 0158 Дослуживсь до чину, / Та й вернувся в село своє, / І служить покинув.
109В 0006 Чи довго буде ще мені / В оцій незамкнутій тюрмі, / Понад оцим нікчемним морем
109В 0010 Мовчить і гнеться, мов жива, / В степу пожовкля трава; / Не хоче правдоньки сказати,
109В 0012 Не хоче правдоньки сказати, / А більше ні в кого спитати. / -----
111В 0002 І виріс я на чужині, / І сивію в чужому краї: / То самотньому мені
111В 0005 Здається – кращого немає / Нічого в Бога, як Дніпро / Та наша славная країна...
111В 0008 Аж бачу, там тільки добро, / Де нас нема. В лиху годину / Яюсь недавно довелось
111В 0010 Яюсь недавно довелось / Мені заїхати в Україну, / У те найкраще село...
111В 0036 ----- / І не в однім отім селі, / А скрізь на славній Україні
111В 0046 Погано дуже, страх погано! / В оцій пустині пропадать. / А ще поганше на Україні
111В 0053 Меж горами старий Дніпро, / Неначе в молоці дитина, / Красується, любить
111В 0062 Якби не осталося / Сліду панського в Україні. /
113В 0005 ----- / Мені легшає в неволі, / Як я їх складаю,
113В 0020 Щоб не приспав моїх діток / В далекому краю. / Нехай летять додомоньку
113В 0025 Було їм на світі. / І в сім'ї веселій тихо / Дітей привітають,
114В 0001 ----- / Коло гаю в чистім полі, / На самій могилі,
114В 0006 І без вітру гойдаються, / Мов борються в полі. / Ото сестри-чарівниці –
114В 0010 Закохалися обидві / В одного Івана: / А Іван, козак звичайний,
114В 0015 То з другою любо... / Поки в яру увечері / Під зеленим дубом
114В 0030 Й поховали коло гаю / В полі на могилі. / І байдуже? Ні, не дуже.
114В 0038 А Бог людам на науку / Поставив їх в полі / На могилі тополями.
117В 0005 Безталанна я. / Тяжко, тяжко в світі жить / І нікого не любить,
118В 0008 Та повезли до прийому – / Оддали в москалі! / -----

- 118В 0011 Одиноюю я / Старіюся в чужій хаті – / Така доля моя!
119В 0004 ----- / У золоті, в аксамиті, / Мов та квіточка укрита,
119В 0017 Як билина при долині, / В одинокій самотині / Старіюся я.
120В 0002 Ой я свого чоловіка / В дорогу послала, / А од шинку та до шинку
120В 0008 Отих дітей годувати / В нетопленій хаті. / І нагодувала,
121В 0002 Ой виострю товариша, / Засуну в халяву / Та піду шукати правди
121В 0009 А понад шляхам / Та спитаю в жидовина, / В багатого пана,
121В 0010 Та спитаю в жидовина, / В багатого пана, / У шляхтича поганого
121В 0012 У шляхтича поганого / В поганім жупані. / І у ченця, як трапиться,
121В 0019 Та не окрадали, / Та в москалі вдовиченка / Щоб не оддавали.
122В 0008 До тих самих, до багатих, / Що сина в салдати / Позаторік заголили.
122В 0012 Хоч на старість у невістки / В добрі одпочити. / Не довелось. Виблагала
124В 0002 Заковала зозуленька / В зеленому гаї, / Заплакала дівчинонька –
125В 0008 Не дам же я вражим ляхам / В Україні жить. / Ходім, батьки-отамани,
125В 0010 Ходім, батьки-отамани, / У Фастов в неділю / Та надінем вражим ляхам
125В 0015 Ходім погуляєм. / Та в пригоді свого батька / Старого згадаєм,
125В 0021 ----- / В Переп'яті гайдамаки / Нишком ночували.
125В 0037 Мов свічки, згоріли. / В самім замку невеличку / Церковку святую
128В 0002 На улиці невесело, / В хаті батько лає, / А до вдови на досвітки
128В 0012 Та піду я на ярмарок / В неділю на місто. / Скажу йому: сватай мене
129В 0024 Третій каже: «Діти, / Нема того в світі, / Чого б мені не зробити
129В 0042 У Дніпровім гирлі, / Другого в Козлові / На кіл посадили.
129В 0064 Катерину чорнобриву / В полі поховали, / А славній запорожці
129В 0066 А славній запорожці / В степу побратались. / -----
132В 0009 З сією змією, / В полі плоскінь вибирала / Та все й розказала,
132В 0014 І до себе злую суку / Просила в придане, / Йване мій, Іване,
133В 0005 Плачучи, осудять, / І попросять тебе в хату, / І будуть вітати,
133В 0011 Щоб тебе добити... / Без ворогів можна в світі / Як-небудь прожити.
134В 0010 Мене не стане, не йди меж люде, / Иди ти в гай, / Гай не питає й бачить не буде,
134В 0017 Її колись. / Як підеш в села, у тії хати, / То не журись.
136В 0016 Легше було б самій жити, / Як з тобою в світі битись. / -----
137В 0004 У славному-преславному / Місті в Чигирині / Задзвонили в усі дзвони,
137В 0005 Місті в Чигирині / Задзвонили в усі дзвони, / З гармати стріляли,
140В 0019 Коло воликів немає. / Ой копали йому в степу при дорозі / Та притиками яму,
143В 0012 Помарніли ми обоє – / Я в неволі, ти вдовою, / Не живем, а тільки ходим
145В 0018 Бровенята дома зносити, / В самотині віку дожити. / А поки я заробляю,
146В 0021 Старенькая мати. / Ой згадала в неділеньку, / Сідаючи їсти:
146В 0030 Обідраний, облатаний, / Калікою в хату. / Оце тобі Запорожжя
147В 0013 Садами темними, лугами. / А люди біднії в селі, / Неначе злякані ягнята,
147В 0028 Під хатами поміж садами, / Зашиті в шкуру і в смолі, / Гробокопателі в селі
147В 0028 Під хатами поміж садами, / Зашиті в шкуру і в смолі, / Гробокопателі в селі
147В 0029 Зашиті в шкуру і в смолі, / Гробокопателі в селі / Волочать трупи ланцюгами
147В 0041 Під хатами і погнили. / Мов оазис, в чистім полі / Село зеленіє.
147В 0043 Село зеленіє. / Ніхто в його не заходить, / Тільки вітер віє
149В 0004 За грішнії, мабуть, діла / Караюсь я в оцій пустині / Сердитим Богом. Не мені
149В 0012 Що пронеслися надо мною / В моїй Україні колись... / Колись божились та клялись,
150В 0001 ----- / В неволі, в самоті немає, / Нема з ким серце поєднать.
150В 0001 ----- / В неволі, в самоті немає, / Нема з ким серце поєднать.
151В 0007 Сироті, робити? / Чи йти в люде жити, / Чи дома журитись?
151В 0009 Чи дома журитись? / Ой піду я в гай зелений, / Посажу я руту.
151В 0013 Остануся тут, / Прийде милий в мою хату / Хазяїнувати.
151В 0018 Посходила тая рута, / В гаї зеленіє, / А дівчина-сиротина
153В 0004 Ще був тойді... От як на те / Не вбгаю в віршу цього слова... / Тойді
здоровий-прездоровий
153В 0019 І шапку знімало / В Острій брамі. Добре було, / Та лихо спіткало!
153В 0036 Та на бульвар виходила / І в школу ходила, / Усе з батьком, то й не можна

- 153В 0048 Дочку свою одиночу / В хаті замикає. / Як іде до лавок вранці,
 153В 0076 Жидівочка... де та сила / Взятася в дитяти? / Вихватила ту сокиру
 153В 0078 Вихватила ту сокиру / І батькові в груди / Аж по обух вгородила.
 153В 0088 А вона вночі любенько / В Вілії втопилась, / Бо найшли її в Закреті,
 153В 0089 В Вілії втопилась, / Бо найшли її в Закреті, / Там і поховали.
 156В 0032 Та піду поклони бити / В Межигор до Спаси.– / Задзвонили в усі дзвони,
 156В 0033 В Межигор до Спаси.– / Задзвонили в усі дзвони, / Гармата гримала,
 156В 0042 Положили ті клейноди / Попенкові в ноги. / Иди, Петре, в Межигор'я
 156В 0043 Попенкові в ноги. / Иди, Петре, в Межигор'я / Молитися Богу.
 156В 0048 Закували у кайдани, / В Сосницю послали. / А з Сосниці в Ярополче
 156В 0049 В Сосницю послали. / А з Сосниці в Ярополче / Віку доживати.
 156В 0055 Сонце із-за хмари, / Потягли в свої улуси / З турками татаре.
 156В 0061 І кості Богдана / Й Тимошеві в Суботіві / Гарненько спалили
 156В 0066 А москалі з Ромоданом / В неділеньку рано / Пішли собі з поповичем
 156В 0072 Знеміг славний Дорошенко, / Сидячи в неволі, / Та й умер з нудьги. Остило
 156В 0075 Волочить кайдани. / І забули в Україні / Славного гетьмана.
 156В 0089 Над нашим гетьманом / В Ярополчі. / -----
 158В 0005 Згадай мене, брате. / А як прийде нудьга в гості / Та й на ніч засяде,
 158В 0009 Зови на пораду. / Отойді згадай в пустині, / Далеко над морем,
 158В 0027 Заревуть дзвіниці / В Україні; завтра рано / До церкви молитись
 158В 0031 Завіє голодний / Звір в пустині, і повіє / Ураган холодний.
 158В 0043 І знай, що на світі / Тільки й тяжко, що в пустині / У неволі жити;
 160В 0013 Уже два года промережав / І третій в добрий час почну. / -----
 161В 0015 І з оболонками вікно / В садочок літом одчинялось. / І хата, бачите, була
 161В 0019 А сотник був собі багатий, / То в його, знаєте, росло / На божій харчі за дитину
 161В 0024 Чию сирітку за дитину / Та й доглядає в затишку, / Як квіточку, чужу дочку.
 161В 0028 Та жінка вмерла), сина дав / У бурсу в Київ обучатись, / А сам Настусю піджидав,
 161В 0034 А забандюрилось старому / Самому в дурнях побувать. / А щоб не знать було нікому,
 161В 0136 хрестить його і цілує.) Боже тебе благослови, / моя дитино! Настусю! Поведи його в
 покої / та нагодуй, бо він ще, може, й не обідав.
 161В 0146 І там не згине вражий хлопець. / Ити лиш в хату... От ще річ: / Заставить треба
 богослова,
 161В 0157 Жить би, жить, хвалити Бога, / Кохатися в дітях, / Так же ні, самому треба
 161В 0165 І сам сивим посмішищем / Будеш в своїй хаті, / Будеш сам оте весілля
 161В 0221 Ось я тебе попомуштрую / Не так, як в бурсі!.. Помелом! / Щоб духу в хаті не було!
 161В 0222 Не так, як в бурсі!.. Помелом! / Щоб духу в хаті не було! / Великий світ наш, не
 загинеш!
 161В 0242 Не дає і пообідать, / В Київ проганяє. / А Боже мій милостивий,
 161В 0278 ----- / А повинчаємось в неділю? / -----
 161В 0302 та й підем удвох собі аж у Київ. Треба / заквітчатся, – може, в останній раз, бо він
 казав, / що у Броварях і повинчаємось.
 161В 0330 Коня найкращого сідлає / І скаче в Київ. В Броварях / Уже повинчана гуляє
 161В 0330 Коня найкращого сідлає / І скаче в Київ. В Броварях / Уже повинчана гуляє
 161В 0360 Поки пугач над стріхою / В вікно не завис, / А наймичка холодного
 172В 0008 Та не продамся нікому, / В найми не наймуся. / Пішов же я світ-за-очі,
 172В 0014 А без торгу закинули / В далеку неволю... / Щоб не росло таке зілля
 173В 0011 Навчіть мене, люде, / Ити хіба до вас в найми? / Чи до ладу буде?
 173В 0015 Пасти, заганяти; / Не буду я в чужій хаті / Тещу поважати.
 173В 0018 А буду я красоватись / В голубім жупані / На конику вороному
 173В 0022 Найду собі чорнобривку / В степу при долині – / Високою могилоньку
 173В 0030 Як понесуть товариша / В нову світлицю, / Загомонять самопали,
 173В 0034 Як положить отамана / В новій хаті спати, / Заголосить, як та мати,
 174В 0002 Ой крикнули сірії гуси / В яру на ставу; / Стала [слава] на все село
 174В 0011 Мед-вино пили; / І в кімнаті на кроваті / Спочити лягли.–
 174В 0025 Златом окула, / Одягла його в червоний / В жупан дорогий.
 174В 0026 Одягла його в червоний / В жупан дорогий. / Посадила на коника...

- 174В 0032 Та й привела до обозу; / В військо оддала... / А сама на прощу в Київ,
174В 0033 В військо оддала... / А сама на прощу в Київ, / В черниці пішла.
174В 0034 А сама на прощу в Київ, / В черниці пішла. / -----
175В 0002 Якби тобі довелося / В нас попанувати, / То знав би ти, пане-брате,
175В 0014 Шкода й праці! Поки села, / Поки пани в селах, / Будуть собі тинятися
175В 0051 Та й опрігса. Порадилися, / Дали в город знати; / Суд наїхав, подивилися,
175В 0056 Хлопця молодого, / Та в тюрму захвасували... / Та й більше нічого.
175В 0058 ----- / На верстовім шляху в полі / Корчма під вербою
175В 0060 Корчма під вербою / Стоїть собі в холодочку, / А попід корчмою
175В 0062 А попід корчмою / Сидять в путах арестанти. / Трохи одпочити
175В 0082 Боже! милий Боже! / Меж невольниками в путах / Той самий єдиний
175В 0097 Попереду поїзжане / Рушили в дорогу. / А за ними й невольники
175В 0106 Димом розстигалась / В полі курява. / І смерклося.
179В 0001 ----- / Зацвіла в долині / Червона калина,
179В 0009 Почула дівчина, / І в білий свитині / З біленької хати
179В 0026 Рай у серце лізе, / А ми в церкву лізем, / Заплющивши очі,–
180В 0012 Тієї матері святої, / Що в мир наш Бога принесла... / -----
180В 0037 І вирости, і розійшлися / На заробітки, в москалі. / І ти осталася, небого.
180В 0045 Щоб хоч огонь той розвести. / В холодній молишся оселі / За їх, за діточок.
182В 0014 Сиріточка, рученята / Сховавши в рукава. / – Мені мати купувала.
182В 0019 Лиштву вишивала. / – А я в попа обідала,– / Сирітка сказала.
183В 0022 Дівувати; тяжко мені / У матері в хаті / Старітися. А свої
184В 0018 Не раз барвінком зацвіте. / Отак, буває, в темну яму / Святеє сонечко загляне,
184В 0020 Святеє сонечко загляне, / І в темній ямі, як на те, / Зелена травка поросте.
185В 0018 А ради жду собі, поради! / Та, мабуть, в яму перейду / Із москалів, а не дждусь!
185В 0037 Хоч я за це і пропадаю / Тепер в далекій стороні. / Чи доля так оце зробила?
185В 0042 Неначе люта я змія / Розтоптана в степу здихає, / Захода сонця дожидає.
185В 0053 Нічого, друже, не журися! / В дулевину себе закуй, / Гарненько Богу помолися,
187В 0008 Аж деспоти – такі царі, / І на престолі і в неволі, / І все-то те по добрій волі,
187В 0012 Як той маяк у син[ім] морі / Чи те... в житейським. Само так / У нас у косяній
коморі
187В 0017 Та байдуже собі співаєм – / Чи то в годину, чи в напасть. / -----
187В 0017 Та байдуже собі співаєм – / Чи то в годину, чи в напасть. / -----
187В 0021 Хоч невеличке, хоч на час! / А там – під лавою в шиночку / Сховається у холодочку.
187В 0024 Огонь небесний той погас, / І в тую косяну комору / Полізли свині ізнадвору,
187В 0029 На руки добрі кайдани / Та чарки в руки не дають / Або ножа, а то б зарані
188В 0007 А ще до того, як побачу / Малого хлопчика в селі. / Мов одірвалось од гіллі,
188В 0010 Одно-однісіньке під тином / Сидить собі в старій ряднині. / Мені здається, що се я,
188В 0020 На сім широкім вольнім світі, / І піде в найми, і колись, / Щоб він не плакав, не
журивсь,
189В 0017 Таким, як я тепер, старим. / І бачиться, в селі убогим, / Мені так бачиться, нічого
189В 0024 Нагнулася, як та журба / Далеко в самотній неволі. / Ставок, гребелька, і вітряк
189В 0030 Попід горою. По горі / Садочок темний, а в садочку / Лежать собі у холодочку,
189В 0045 – Я не журюсь. Помандрувала / Ота Оксаночка в поход / За москалями та й пропала.
191В 0003 Посунули по синій хвилі / Помеж кугою в С[ир-] Д[ар'ю] / Байдару та баркас
чималий.
191В 0013 Ані ганьби я не сплітаю / Твоїй пустині; в іншій кр[аю], / Не знаю, може, й нагадаю
192В 0007 Неначе циган чорний, голий, / В діброві вбитий або спить. / А по долині, по роздоллі
192В 0013 А річечка його взяла / Та в Дніпр широкий понесла, / А Дніпр у море, на край світа
192В 0022 Гай шепоче, гнуться лози / В яру при дорозі, / Думи душу осідають,
192В 0032 Благо тобі, друже-брате, / Як є в тебе хата. / Благо тобі, як у хаті
194В 0001 ----- / Лічу в неволі дні і ночі / І лік забуваю.
194В 0016 І четверту починаю / Книжечку в неволі / Мережати,– змережаю
194В 0024 Нігде на світі! Немає слов / В далекій неволі! / Немає слов, немає сльоз,
194В 0038 Жить на світі, волочити / В неволі кайдани! / Може, ще я подивлюся
194В 0045 З темними лугами! / Бо немає в мене роду / На всій Україні,

- 194В 0063 Лежать легше буде, / Як іноді в Україні / Згадувати будуть!
- 194В 0067 Або хоч надію / Пошли в душу... бо нічого, / Нічого не вдію
- 194В 0087 І може, Господи, мене / В своїй молитві пом'яне! / -----
- 196В 0001 ----- / Лічу в неволі дні і ночі / І лік забуваю:
- 196В 0018 З моєї темної комори / І в море нишком однесли. / І нишком проковтнуло море
- 198В 0008 І виріс я, хвалить Бога, / Та не виліз в люде. / Лучше було б не родити
- 198В 0015 Благав у Бога, тільки хату, / Одну хатиночку в гаю, / Та дві тополі коло неї,
- 198В 0039 І розмовляючи пішли б / Вечеряти в свою хатину. / -----
- 198В 0041 Даєш ти, Господи єдиний, / Сади панам в твоїм раю, / Дасш високії палати.
- 198В 0047 ----- / Я тільки хаточку в тім раї / Благав, і досі ще благаю,
- 200В 0014 І генеральшею назвали, / І цугом в Київ повезли. / -----
- 200В 0037 Мого ти серця! А весною / В Париж поїдемо з тобою, / Або поїдемо в село,
- 200В 0038 В Париж поїдемо з тобою, / Або поїдемо в село, / Як схочеш, серце».
- 200В 0042 Зима минала, кралось лихо / Та в самім серці й уляглось / У генеральші молодой.
- 200В 0044 У генеральші молодой. / Поїхали в село весною, / В селі банкету загули,
- 200В 0045 Поїхали в село весною, / В селі банкету загули, / А генеральша плаче, плаче,
- 200В 0048 А генерал того не бачить, / А всі вже бачили в селі. / -----
- 200В 0053 Та й бачить, що пасе ягнята / Мале хлоп'яточко в стерні. / «О горе, горенько мені!
- 200В 0068 «Ходімо, серце, погулять! / Ходім, Петрусю, в сад, в палати». / «А хто ж тут буде доглядать
- 200В 0068 «Ходімо, серце, погулять! / Ходім, Петрусю, в сад, в палати». / «А хто ж тут буде доглядать
- 200В 0072 «Нехай хто хоче!» – Й повела / Його в палати. А в палатах / Причепурила, одягла,
- 200В 0072 «Нехай хто хоче!» – Й повела / Його в палати. А в палатах / Причепурила, одягла,
- 200В 0074 Причепурила, одягла, / А потім в школу оддала. / І любо їй. Нехай радіє.
- 200В 0095 Петра на волю одпустили, / Зимом в Київ одвезли, / І там у школу оддали,
- 200В 0144 Гуляв собі пренеповинний / В саду та арію якусь / Мугикав стиха. Більш нічого
- 200В 0152 О стіну голову... / «Поїду в Київ, помолюся. / Молитва, може, прожене
- 200В 0166 Пренепорочною, святою / В малій хатині буде жить / Любов та чистая. І буде
- 200В 0169 Святий покой ваш стерегти / І в домовині. Що ж то буде / З превосходительною? Що ти
- 200В 0185 Та й занехаяла. Везла / Назад гадюку в серці люту / Та трошки в пляшечці отрути.
- 200В 0186 Назад гадюку в серці люту / Та трошки в пляшечці отрути. / -----
- 200В 0215 І генерала розчиняють, / І яд находять в животі. / Громада глухо присягає.
- 200В 0228 Взяли Петрусю молодого / Та в город в путах одвезли. / -----
- 200В 0228 Взяли Петрусю молодого / Та в город в путах одвезли. / -----
- 200В 0230 Його недовго мордували / В тюрмі, в суді, а в добрий час / В кайдани добре закували,
- 200В 0230 Його недовго мордували / В тюрмі, в суді, а в добрий час / В кайдани добре закували,
- 200В 0230 Його недовго мордували / В тюрмі, в суді, а в добрий час / В кайдани добре закували,
- 200В 0231 В тюрмі, в суді, а в добрий час / В кайдани добре закували, / Переголили про запас;
- 205В 0004 А перелізе ще живе / В свиню абощо, та й живе, / Купається собі в калюжі,
- 205В 0005 В свиню абощо, та й живе, / Купається собі в калюжі, / Мов перш купалося в гріхах.
- 205В 0006 Купається собі в калюжі, / Мов перш купалося в гріхах. / І справді так. Мені байдуже
- 205В 0011 Так що ж мені тут гріти-дуги! / А де оті?? Невже в сажах / Годує хам собі на сало?
- 205В 0022 За нас, сердешних, мир палили! / Поки їх в саж не засадили. / Якби не те, то, певне, б пас
- 205В 0024 Якби не те, то, певне, б пас / Свинар в толоці. Кляті! кляті! / Де ж слава ваша?? На словах!
- 205В 0027 Де ваше золото, палати? / Де власть великая? В склепах, / В склепах, поваплених ката[ми],
- 205В 0028 Де власть великая? В склепах, / В склепах, поваплених ката[ми], / Такими ж самими, як ви.
- 205В 0031 Жили ви лютими звірми, / А в свині перейшли!.. / -----
- 205В 0046 Душа поетова святая, / Жива в святих своїх речах, / І ми, читая, оживасм,
- 205В 0048 І ми, читая, оживасм, / І чуєм Бога в небесах. / -----

- 205В 0053 Багато, брате, заробив! / Та переслав мені в неволю / Поета нашого... На волю
205В 0058 Собі хоть мало... оживу... / Надію в серці привітаю, / Тихенько-тихо заспіваю
207В 0007 За що, не знаю, називають / Хатину в гаї тихим раєм. / Я в хаті мучився колись,
207В 0008 Хатину в гаї тихим раєм. / Я в хаті мучився колись, / Мої там сльози пролились,
207В 0020 Свою нудьгу переливала / В свою дитину... В тім гаю, / У тій хатині, у раю,
207В 0020 Свою нудьгу переливала / В свою дитину... В тім гаю, / У тій хатині, у раю,
207В 0039 Мої голубки молодії, / Для кого в світі живе? / Ви в наймах вирости чужії,
207В 0040 Для кого в світі живе? / Ви в наймах вирости чужії, / У наймах коси побіліють,
207В 0048 На праведній твоїй землі! / Ми в раї пекло розвели, / А в тебе другого благаєм,
207В 0049 Ми в раї пекло розвели, / А в тебе другого благаєм, / З братами тихо живемо,
207В 0056 (Бо без твоєї, Боже, волі / Ми б не нудились в раї голі). / А може, й сам на небесі
209В 0001 ----- / Буває, в неволі іноді згадаю / Своє стародавнє, шукаю, шукаю,
209В 0018 То й перелякалось. От мене бере / Неначе на руки та несе в могилу, / А чорна
могила ще гірше розкрилась.
209В 0020 А чорна могила ще гірше розкрилась. / Дивлюся, в могилі усе козаки: / Який
безголовий, який без руки,
209В 0039 За що Україна наша стала гинуть, / За що й я меж ними в могилі лежу. / Ти ж
людям розкажеш, як виростеш, сину.
209В 0046 Як сон той згадаю. А як нагадаю / Козака в могилі, то й досі не знаю, / Чи то було
справді, чи то було так,
209В 0079 За церков божію, за люде, / А я молитись в хаті буду.– / Бо вже нездужав, сину,
встать,
209В 0094 Ксьондзи по селах, а возили / На людях їх з села в село, / Такеє-то у нас було!
209В 0105 Вони, ксьондзи, мою дитину / З собою в хату завели, / Замкнулись п'янії, я бачив.
209В 0110 Драгуни теж. А ми з Данилом / Соломи в сіни наносили, / А клуню просто
запалили...
209В 0122 Синів всіх трьох моїх найшли, / Та в добрий час і полягли / Отут укупі!..
209В 0127 За що ми голови складали / В оці могили? Будеш жить, / То, може, й знатимеш,
небоже,
212В 0010 Де з нею дінешся еси? / Хто коло тебе в світі стане / Святим хранителем твоїм?
212В 0013 І хто заступить? Хто укріє / Од зла людського в час лихий? / Хто серце чистее
нагріє
212В 0020 І я з тобою. Щось пророче / Мені вже зазирає в очі, / І я вже Богу не молюсь,
212В 0024 Мені приснилось: ти вже мати, / Не в аксамиті, не в палатах / Твоє голоднее дитя...
212В 0024 Мені приснилось: ти вже мати, / Не в аксамиті, не в палатах / Твоє голоднее дитя...
212В 0033 Твоє дитя, поки росло, / В колодочки поки вбивалось, / Оперилось, і ти осталась
214В 0006 Витає радість і надія / В очах веселих, любо їм, / Очам негрішним, молодим.
215В 0005 Й не жив я з нею, живучи / З людьми в паскуді, опаскудив / І душу чистую?.. А
люде!
215В 0012 І люті! люті! Ви ж украли, / В багно погане заховали / Алмаз мій чистий, дорогий,
217В 0021 І тихо гасне. День погас, / І все почило. Сивий в хату / Й собі пішов опочивати.
218В 0017 ----- / Давно вже я сiju в неволі, / Неначе злодій взаперті,
218В 0043 І плаче серце, оживає, / І в тебе, Боже, і в святих / Та праведних твоїх питає,
218В 0043 І плаче серце, оживає, / І в тебе, Боже, і в святих / Та праведних твоїх питає,
218В 0061 ----- / Благословенная в женах, / Святая праведная мати
218В 0064 Святого сина на землі. / Не дай в неволі пропадати, / Летучі літа марне тратить.
218В 0075 Так, як і ти. І прийняла / В живую душу світ незримий / Твого розп'ятого сина!..
218В 0089 ----- / Не в нашім краю, Богу милім, / Не за гетьманів і царів,
218В 0091 Не за гетьманів і царів, / А в римській ідолській землі / Се беззаконіє творилось.
218В 0107 Та, помолившись Гіменею / В своїм веселім гінекею, / В чужий веселий одвела.
218В 0108 В своїм веселім гінекею, / В чужий веселий одвела. / Незабаром зробилась мати
218В 0113 Молилася своїм Пенатам / І в Капітолій принесла / Немалі жертви. Ублагала
218В 0120 Святий огонь. Радіє мати: / В Алкіда син її росте, / Росте, лицяються гетери
218В 0132 Заворушилась, заревла, / Неначе гадина в болоті. / І сина божія во плоті
218В 0150 Аж гульк!.. Іде святий Петро / Та, йдучи в Рим благовістити, / Зайшов у гай води
напитись

- 218В 0164 Перед Петром. І повели / До себе в терми на вечерю / Того апостола...
- 218В 0166 ----- / І в термах оргія. Горять / Чертоги пурпуром і золотом,
- 218В 0170 Трохи не голії стоять / Перед Кіпрідою і в лад / Співають гімн. Приготован
- 218В 0193 Помолишся своїм Пенатам, / Сама вечерять сядеш в хаті. / Ні, не вечерять, а ридать,
- 218В 0202 Того апостола Петра. / А неофітів в Сіракузи / В кайданах одвезли. І син
- 218В 0203 А неофітів в Сіракузи / В кайданах одвезли. І син / Алкід, твоя дитина,
- 218В 0207 Любов єдина твоя, / Гниє в неволі, в кайданах. / А [ти], прескорбная, не знаєш,
- 218В 0207 Любов єдина твоя, / Гниє в неволі, в кайданах. / А [ти], прескорбная, не знаєш,
- 218В 0210 Де він канає, пропадає! / Ідеш шукать його в Сибір / Чи тес, в Скіфію... І ти...
- 218В 0211 Ідеш шукать його в Сибір / Чи тес, в Скіфію... І ти... / І чи одна ти? Божа Мати!
- 218В 0217 Щоб незаплакані ходили, / Не катувалися в тюрмі / Або в далекій стороні,
- 218В 0218 Не катувалися в тюрмі / Або в далекій стороні, / В британських, галльських легіонах
- 218В 0219 Або в далекій стороні, / В британських, галльських легіонах / Не муштровались! О Нероне!
- 218В 0228 Круг смертного твого предстануть / В кайданах. І... тебе простять. / Вони брати і християни,
- 218В 0234 Невольника у Сіракузах / В льохах і тюрмах. А Медуза / В шинку з старцями п'яна спить.
- 218В 0235 В льохах і тюрмах. А Медуза / В шинку з старцями п'яна спить. / От-от прокинеться... І потом,
- 218В 0241 Дитину мати. Не найшла / І в Сіракузи поплила. / Та там уже його в кайданах
- 218В 0242 І в Сіракузи поплила. / Та там уже його в кайданах / Найшла, сердешная, в тюрмі.
- 218В 0243 Та там уже його в кайданах / Найшла, сердешная, в тюрмі. / Не допустили й подивитись,
- 218В 0249 Свогого сина, аж поки-то / Його в кайданах поженуть / Бульвар мести.
- 218В 0251 ----- / А в Римі свято. / Велике свято! Тиск народу,
- 218В 0280 І милувать. Сердешні люде, / Неначе в ірій, потягли / У Рим на прощу. Приплила
- 218В 0285 І чи одна вона? Мій Боже! / Прийшло їх тисячі в сльозах, / Прийшло здалека.
- 218В 0307 Кому чи чином, чи грошима, / Кому [в] аренду Палестину, / Байстрятам дещо. А кому
- 218В 0310 Самі благоволили дати / Свою підложницю в супруги, / Хоча й підтопану. Нічого,
- 218В 0312 Хоча й підтопану. Нічого, / Аби з-під кесаря. А в кого / Сестру благоволили взяти
- 218В 0331 Звелів везти із Сіракузи / У Рим в кайданах християн. / І рада ти, і весела
- 218В 0338 Буде завдавати / В Колізеї. А тим часом / Іди зустрічати
- 218В 0366 Везуть твого сина / З неофітами в кайданах. / А твоя дитина
- 218В 0387 Хвалять ім'я боже. / І мечі в руках їх добрі, / Острі обоюду,
- 218В 0390 На отмщеніє язикам / І в науку людям. / Окують царей неситих
- 218В 0392 Окують царей неситих / В залізніє пута, / І їх, славних, оковами
- 218В 0410 За ката лютого. Його / В своїх молитвах пом'яніте. / Перед гординою його,
- 218В 0428 Молилися перед хрестом / Закуті в пута неофіти, / Молились радостно. Хвала!
- 218В 0433 ----- / І в Рим галера приплила. / Минає тиждень. П'яний кесар,
- 218В 0435 Минає тиждень. П'яний кесар, / Постригши сам себе в Зевеса, / Завдав Зевесу юбілей.
- 218В 0448 Мерзенний старче. Розкошуй / В своїх гаремах. Із-за моря / Уже встає святая зоря.
- 218В 0458 Покрився пурпуром червоним, / В болото крові замісивсь. / А сіракузьких назореїв
- 218В 0461 Ще не було у Колізеї. / На третій день і їх в кайданах / Сторожа з голими мечами
- 218В 0463 Сторожа з голими мечами / Гуртом в різницю привела. / Арена звірем заревла.
- 218В 0477 Не кинулась? Бо стерегли, / Кругом в три лави оступили / Зевеса ліктори. За ним,
- 218В 0562 І тяжко, страшно заридала, / І помолилась в перший раз / За нас розп'ятому. І спас
- 218В 0566 І ти слова його живії / В живую душу прийняла. / І на торжища і в чертоги
- 218В 0567 В живую душу прийняла. / І на торжища і в чертоги / Живого істинного Бога
- 230В 0021 Капрала п'яного! Не вам, / Не вам, в мережаній лівреї, / Донощики і фарисеї,
- 230В 0041 Якийсь дурний оригінал, / Що в морду затопив капрала, / Та ще й у церкві, і пропало,
- 230В 0048 Що царство все оголосив – / Сатрапа в морду затопив. / А ви – юродиві – тим часом,
- 230В 0075 Чи ти дивилося звисока, / Як сотнями в кайданах гнали / В Сибір невольників святих,
- 230В 0076 Як сотнями в кайданах гнали / В Сибір невольників святих, / Як мордовали, розпинали

- 230В 0082 Не дуже бачиш ти глибоко! / Ти спиш в кіоті, а царі... / Та цур їм, тим царям поганим!
- 230В 0086 А я полину на Сибір, / Аж за Байкал; загляну в гори, / В вертепи темні і в нори,
230В 0087 Аж за Байкал; загляну в гори, / В вертепи темні і в нори, / Без dna глибокїї, і вас –
230В 0087 Аж за Байкал; загляну в гори, / В вертепи темні і в нори, / Без dna глибокїї, і вас –
230В 0093 На світ вас виведу надалі / Рядами довгими в кайданах... / -----
232В 0005 Мене, маленького, за руку / І в школу хлопця одвела / До п'яного дяка в науку.
232В 0006 І в школу хлопця одвела / До п'яного дяка в науку. / – Учися, серденько, колись
233В 0003 Ти, сестро Феба молодая! / Мене ти в пелену взяла / І геть у поле однесла.
233В 0013 Мене ти всюди доглядала. / В степу, безлюдному степу / В далекій неволі,
233В 0014 В степу, безлюдному степу / В далекій неволі, / Ти сіяла, пишалася,
233В 0016 Ти сіяла, пишалася, / Як квіточка в полі! / Із казарми нечистої
233В 0038 Моя ти мамо! Положи / Свого ти сина в домовину, / І хоть єдиную сльозину
233В 0040 І хоть єдиную сльозину / В очах безсмертних покажи. / -----
234В 0003 Перекупко п'яна! / Де ти в ката забарилась / З своїми лучами?
234В 0028 Під крилом твоїм любенько / В холодку заснути. / -----
235В 0003 Втомилася; не спочивать / Пішла в снопи, пошкандибала / Івана сина годувать.
237В 0004 Один на другого кують / Кайдани в серці. А словами, / Медоточивими устами
237В 0007 Цілюються і часу ждуть, / Чи швидко брата в домовині / З гостей на цвинтар понесуть?
- 237В 0028 І семикрати перелите / Огнем в горнилі, словеса / Твої, о Господи, такії.
241В 0007 Ні, ні! Крий Боже! Розіпнуть. / В Сибір в кайданах поведуть. / І ти, мій цвіте неукритий...
241В 0007 Ні, ні! Крий Боже! Розіпнуть. / В Сибір в кайданах поведуть. / І ти, мій цвіте неукритий...
241В 0015 Та не бери її весною / В свій рай небесний, не бери, / А дай твоєю красотою
243В 0005 ----- / Чи то в шинках з багачами? / Чи то в степах з чумаками?
243В 0006 Чи то в шинках з багачами? / Чи то в степах з чумаками? / Чи то в полі на роздоллі
243В 0007 Чи то в степах з чумаками? / Чи то в полі на роздоллі / З вітром віється по волі? –
243В 0010 Не там, не там, друже-брате, / У дівчини в чужій хаті, / У рушничку та в хустині
243В 0011 У дівчини в чужій хаті, / У рушничку та в хустині / Захована в новій скрині.
243В 0012 У рушничку та в хустині / Захована в новій скрині. / -----
245В 0006 І сниться сон мені: дивлюсь, / В садочку, квітами повита, / На пригорі собі стоїть,
245В 0015 Многострадалиця святая! / Неначе в раї спочивас / Та з-за широкого Дніпра
245В 0020 З-за хвилі човен, доплива... / І в хвилі човен порина. / – Мій братику! Моя ти доле! –
245В 0023 І ми прокинулися. Ти... / На панщині, а я в неволі!.. / Отак нам довелось йти
246В 0003 Я думав,– горенько зо мною! / Як доведеться в світі жить? / Людей і Господа хвалить?
246В 0005 Людей і Господа хвалить? / В багні колодою гнилою / Валяться, старітисся, гнить,
246В 0010 О горе! горенько мені! / І де я в світі заховуюсь? / Щодень пілати розпинають,
247В 0006 І препрославлений козачий / Розумний батьку!.. і в смердячій / Жидівській хаті б похмеливсь
247В 0008 Жидівській хаті б похмеливсь / Або б в калюжі утопивсь, / В багні свинячїм.
247В 0009 Або б в калюжі утопивсь, / В багні свинячїм. / -----
247В 0013 Якби ти на світ не родивсь / Або в колісці ще упивсь... / То не купав би я в калюжі
247В 0014 Або в колісці ще упивсь... / То не купав би я в калюжі / Тебе преславного. Амінь.
249В 0017 І п'яний Ірод знову п'є! / Як ось, не в самім Назареті, / А у якомусь у вертепі
249В 0020 Марія сина привела, / І в Віфлієм з малим пішла... / Біжить почтар із Віфлієма
249В 0024 Зіновать, кукіль і будяк / Росте в пшениці! Кляте плем'я / Давидове у нас зійшло!
249В 0033 Оддав сенатові приказ, / Щоб тільки в Віфліємі били / Малих дітей.
249В 0043 Раби з кокардою на лобі! / Лакеї в золотій оздобі... / Онуча, сміття з помела
250В 0028 Чи бондаря того святого, / Марія в наймичках росла. / Рідня була. Отож небога
250В 0034 Рожевим квітом розцвіла / В убогій і чужій хатині, / В святому тихому раю.
250В 0035 В убогій і чужій хатині, / В святому тихому раю. / Тесляр на наймичку свою,
250В 0071 І похилилась, мов тополя / Од вітру хилиться в яру. / – Йому я стану за дитину.
250В 0091 Свою головоньку святую! / І зникла в темному гаю. / О світе наш незаходимий!

- 250B 0093 О світе наш незаходимий! / О ти, пречистая в женах! / Благоуханный зельний крине!
- 250B 0095 Благоуханный зельний крине! / В яких гаях? В яких ярах, / В яких незнаємих вертепах
- 250B 0095 Благоуханный зельний крине! / В яких гаях? В яких ярах, / В яких незнаємих вертепах
- 250B 0096 В яких гаях? В яких ярах, / В яких незнаємих вертепах / Ти заховася од спеки
- 250B 0111 Огонь пекельний! Вже пророчить, / Тобі вже зазирає в очі / Твоє грядущєє. Не зри!
- 250B 0133 Чи я, молодая, / Милий Боже, в твоім раі / Чи я погуляю,
- 250B 0155 Зострів її і привітав / І тихо мовив: – Де ти в Бога / Загаялась, моя небого?
- 250B 0157 Загаялась, моя небого? / Ходімо в кущу, опочий, / Та повечеряємо вкупі
- 250B 0171 Умитий з куші вихожав / В одному білому хітоні, / Мов намальований сіяв,
- 250B 0184 Просила, ніби повела / Очима в кущу. Принесла / Води погожої з криниці,
- 250B 0189 Сама ж не їла й не пила. / В куточку мовчки прихилилась / Та дивувалася, дивилася,
- 250B 0202 І виростуть, і пожнемо / І в житницю соберемо / Зерно святєє. Я Мєсію
- 250B 0214 З глеком по воду до криниці. / І гость за нею, і в ярочку / Догнав Марію...
- 250B 0233 На улиці.– І заховаймось / В своїм оазисі.– І в путь / Марія нашвидку збиралась
- 250B 0233 На улиці.– І заховаймось / В своїм оазисі.– І в путь / Марія нашвидку збиралась
- 250B 0272 Тебе повинчану веде / В свою убогую хатину. / Молися й дякуй, що не кинув,
- 250B 0277 Якби не вкрив, не заховав! / В Єрусалимі говорили / Тихенько люде, що стяли
- 250B 0286 Що наймичка його несла / В утробі праведную душу / За волю розп'ятого мужа.
- 250B 0292 Тєсляр колисочку дебелу / Майструє в сінях. А вона, / Прєнєпорочная Марія,
- 250B 0295 Сидить собі коло вікна / І в поле дивиться, і шиє / Малєсєнькє сорочєня –
- 250B 0305 І зник, пропав той тяжкий глос. / Тільки руна в яру гула. / Марія зараз заходилась
- 250B 0308 Пєкти опрісноки. Спєкла, / В торбину мовчки положила / І мовчки за старим пішла
- 250B 0318 А може, Бог пошлє дитину / В дорозі; от і молоко / Сердєшній матері. Скотина
- 250B 0345 Додолу котиться. І глядь! / Сховалося, і смєркло в полі. / І диво дивнєє! ніколи
- 250B 0390 Ножі солдати сполоскали / В дитячій праведній крові! / Такєє-то на світї сталося!
- 250B 0411 На ту ослицю, що несла / В Єгипет кроткую Марію / І народженного Мєсію.
- 250B 0424 У Нілі скупанєє спить / В пєлюшках долі, під вербою, / Дитяточко. А меж лозєю
- 250B 0448 Минає рік, коло хатини / В повіточці своїй малій / Той бондар праведний, святій,
- 250B 0482 На Ніл сорочєнята прати / В дорогу синові. Паслась / Коза з козятком коло хати,
- 250B 0487 На річці прала ті малі / Сорочєчки. А потім в хаті / Поморщив добре постоли
- 250B 0489 Поморщив добре постоли / Собі в дорогу. Та й знялись / До сходу сонця, по торбині
- 250B 0492 На плєчі взявши, а дитину / Удвох в колисочці несли. / То сьак, то так прийшли додому.
- 250B 0500 Де він кохався. І хатина, / Все, все, сплєндровано. В руїні / Їм довелося ночувать.
- 250B 0502 Їм довелося ночувать. / В ярєк Марія до криниці / Швидєнько кинулася. Там
- 250B 0512 Долготєрпєнієм окуй, / В сльозах кровавих загартуй!.. / Небога трохи не втопилась
- 250B 0534 У Назарєт той до вдовиці / В сусіду, в наймичку проситись! / -----
- 250B 0534 У Назарєт той до вдовиці / В сусіду, в наймичку проситись! / -----
- 250B 0561 І заривав, і пролились / Щє в перший раз младєнчі сльози / На лоно матернє. Небозі
- 250B 0565 У холодочок завєла, / В бур'ян, в садок, поцілувала / Та коржиком погодувала,
- 250B 0565 У холодочок завєла, / В бур'ян, в садок, поцілувала / Та коржиком погодувала,
- 250B 0572 Отож і спить собі дитина, / Мов янгєляточко в раю. / І на єдиную свою
- 250B 0591 Вона письма того. Взєла / Та в школу хлопця одвєла, / У ієсєйську. Доглядала ж
- 250B 0595 Добру і розуму. Івась, / Таки вдовєнко, в його вдавсь, / То вдвох собі й ходили в школу
- 250B 0596 Таки вдовєнко, в його вдавсь, / То вдвох собі й ходили в школу / І вчились вкупочці. Ніколи
- 250B 0603 Та клєпку тєшє. Помагало / Святому батькові в трудах. / Якось по сьомому годочку –
- 250B 0606 Малій вжє добрє майстрував – / Одпочиваючи в куточку, / Старий на сина дивувавсь,
- 250B 0627 І научає, неповиннє, / Як в світї жить, людеї любить, / За правду статъ! за правду згинуть!
- 250B 0652 ----- / Іван пішов собі в пустиню, / А твій меж люди. А за ним,

- 250В 0655 За сином праведним своїм, / І ти пішла. В старій хатині / В чужій покинула його,
250В 0656 І ти пішла. В старій хатині / В чужій покинула його, / Святого Йосипа свого!
250В 0670 Розкинувсь гордо перед ним, / Сіяє в золотім вісоні / Ізраїльський архієрей!
250В 0701 З своїми дітками пішов / В Єрусалим на слово нове, / Поніс лукавим правди слово!
250В 0718 Вдову давно вже поховали / В чужій позиченій труні / Чужії люде. А Івана
250В 0720 Чужії люде. А Івана / Її зарізали в тюрмі. / І Йосипа твого не стало.
250В 0732 Вночі круг тебе сумовати. / І ти, великая в женах! / І їх униніє і страх
250В 0737 Ти дух святий свій пронесла / В їх душі вбогії! Хвала! / І похвала тобі, Маріє!
265В 0007 Під древами тими / Сяде собі в холодочку / З дітками малими.
266В 0012 Жрете, скажені!.. Мов шуліка / Хватає в бур'яні курча, / Ключє і рве його. А люде...
266В 0017 Підстерegli його, взяли. / Та, закувавши добре в пута, / В Єгипет люде одвели –
266В 0018 Та, закувавши добре в пута, / В Єгипет люде одвели – / На каторгу. А люта мати!
266В 0027 Окули люде і цього. / Заперли в щелепи удила / І в Вавілоні посадили
266В 0028 Заперли в щелепи удила / І в Вавілоні посадили / В тюрму глибоку. Щоб не чуть
266В 0029 І в Вавілоні посадили / В тюрму глибоку. Щоб не чуть / Було на світі того року
266В 0045 Сама скупається, сама / В своїй крові. Плач великий / Воместо львичищого рика
268В 0004 А ти пишалася колись / В добрі і розкоші! Вкраїно! / Мій любий краю неповинний!
268В 0027 Воскресни, мамо! І вернися / В світлицю-хату; опочий, / Бо ти аж надто вже
втомилась,
268В 0047 Уловлять і судить не будуть, / В кайдани туго окують, / В село на зрище приведуть,
268В 0048 В кайдани туго окують, / В село на зрище приведуть, / І на хресті отім без ката
268В 0063 Скажи їм ось що: – Брешуть боги, / Ті ідоли в чужих чертогах, / Скажи, що правда
оживє,
271В 0012 Возьме її та й огорне / В ризу золотую. / І сповіє дорогою
272В 0003 Й молодик за ними: / Вони собі пішли в хату / З батьком розмовляти;
272В 0005 З батьком розмовляти; / А я в його, молодого, / В того чорнобривця,
272В 0006 А я в його, молодого, / В того чорнобривця, / Беру коня, та й нічого –
274В 0003 У пута кутії окуй, / В склепу глибокiм замуруй. / -----
275В 0003 У пута кутії не куй, / В склепи глибокi не муруй. / -----
276В 0017 Перед богинею такою! / Сама Егерія в гаю, / Кленучи доленьку свою,
278В 0001 ----- / В Путивлі-граді вранці-рано / Співає, плаче Ярославна,
278В 0009 Рукав бобровий омочу / В ріці Каялі. І на тілі, / На княжiм білім, помарнілім,
278В 0014 І квилить, плаче Ярославна / В Путивлі рано на валу: / – Вітрило-вітре мій єдиний,
278В 0026 Моє веселіє украв, / В степу на тирсі розібгав. / -----
278В 0028 Сумує, квилить, плаче рано / В Путивлі-граді Ярославна. / І каже: – Дужий і старий,
278В 0032 Пробив-еси високі скали, / Текучи в землю половчана, / Носив-еси на байда[ка]х
278В 0042 І плаче, плаче Ярославна / В Путивлі на валу на брамі. / Святеє сонечко зійшло.
280В 0001 ----- / В Путивлі-граді вранці-рано / Сумує, плаче Ярославна.
280В 0006 Рукав бобрый омочу / В ріці Каялі... І омию / На княжому дебелім тілі
280В 0011 І плаче, плаче Ярославна / В Путивлі-городі. / Й рече:
281В 0006 Тріщать списи гартовані / В степу, в незнаємому полі, / Середи землі полонецької.
281В 0006 Тріщать списи гартовані / В степу, в незнаємому полі, / Середи землі полонецької.
282В 0001 ----- / Умре муж велій в власяниці. / Не плачте, сироти, вдовиці,
284В 0012 І дружини і надії / В самотині посивіє! / -----
284В 0014 Явор каже: – Похилиюся / Та в Дніпрі скупаюся.– / Козак каже: – Погуляю
285В 0012 Так одружитися і йти, / Не сварячись в тяжкій дорозі, / На той світ тихий перейти.
286В 0004 За що ж тебе, світе-брате, / В своїй добрій, теплій хаті / Оковано, омурано
287В 0005 Раби, невольники недужі! / Заснули, мов свиня в калюжі, / В своїй неволі! Мій ти
друже,
287В 0006 Заснули, мов свиня в калюжі, / В своїй неволі! Мій ти друже, / Моя ти любо! Не
хрестись,
287В 0009 І не кленись, і не молись / Нікому в світі! Збрешуть люде, / І візантійський Саваоф
287В 0021 І поховать лихе дебеле / В хатині тихій і веселій. / -----
288В 0004 Та недосвіт передсвітом / В садочок укрався. / -----
290В 0004 Посижу я і похожу / В своїй маленькій благодаті. / Та в одині-самотині
290В 0005 В своїй маленькій благодаті. / Та в одині-самотині / В садочку буду спочивати,

- 290B 0006 Та в одині-самотині / В садочку буду спочивати, / Присняться діточки мені,
290B 0012 Ні, я не буду спочивати, / Бо й ти приснишся. І [в] малий / Райочок мій
спідтиха-тиха
- 292B 0001 ----- / В непробудимому Китаї, / В Єгипті темному, у нас,
292B 0002 В непробудимому Китаї, / В Єгипті темному, у нас, / І понад Індом і Євфратом
292B 0006 На полі вольнім вольно пас / Чабан, було, в своєму раї. / І гадки-гадоньки не мас,
292B 0021 Убогих серцем, завдали / В роботу-каторгу. Минали / За днями дні. Раби мовчали,
292B 0027 (Неначе наші панотці) / В храмах, в пагодах годувались, / Мов кабани царям на сало
292B 0027 (Неначе наші панотці) / В храмах, в пагодах годувались, / Мов кабани царям на сало
292B 0052 Таки не дурні. Ач якого / Собі ми виблагали в Бога / Самодержавця. А Саул
292B 0060 Своім всеподданнішим голим. / І в багрянці довгополій / Ходив по храміні, ходив,
292B 0063 Аж поки, лобом неширокий, / В своїм гаремі одинокий, / Саул сердега одурів.
292B 0075 Смутні пастирі. / В кедровій / В новій палаті цар не спить,
292B 0076 В кедровій / В новій палаті цар не спить, / Не їсть, не п'є, не гомонить.
292B 0098 Саул прочумався, та й ну, / Як той москаль, у батька, в матір / Свою рідоньку
волохату
- 295B 0004 Уже повіяло. Зима! / Сиди один в холодній хаті, / Нема з ким тихо розмовляти,
295B 0013 Як ту сніжину по степу! / Сиди ж один собі в кутку. / Не жди весни – святої долі!
- 300B 0008 А доведеться одиноким / В холодній хаті кривобокій, / Або під тином простягтись.
300B 0013 Бо доведеться одурить / В самотині. Пшениця, жито / На добрім сіялись лану,
301B 0002 І день іде, і ніч іде. / І голову схопивши в руки, / Дивуєшся, чому не йде
302B 0022 Вийшли з хати батько й мати / В садок погуляти, / Порадितись, кого б то їм
305B 0003 Дурна еси та нерозумна! / В раю веселому зросла, / Рожевим цвітом процвіла
306B 0008 Дівчаток москалі украли, / А хлопців в москалі забрали, / А ми неначе розійшлись,
307B 0002 Кума моя і я / В Петропольськiм лабіринті / Блукали ми – і тьма, і тьма...
307B 0004 Блукали ми – і тьма, і тьма... / «Ходімо, куме, в піраміду, / Засвітим світоч». І
зайшли,
- 308B 0005 Та заходиться риштувать / Вози в далеку дорогу, / На той світ, друже мій, до Бога,
308B 0011 То й буде з нас! Ходімо спать, / Ходімо в хату спочивать... / Весела хата, щоб ти
знала!..
- 308B 0032 Та й рушимо тихесенько / В далеку дорогу – / Над Летою бездонною
308B 0064 Неначе над Дніпром широким, / В гаю – предвічному гаю, / Поставлю хаточку,
садочок
308B 0070 Дніпро, Україну згадаєм, / Веселі селища в гаях, / Могили-гори на степах –

ВАВІЛОНА 1

- 258A 0223 ----- / На ріках круг Вавілона, / Під вербами в полі,

ВАВІЛОНІ 1

- 292B 0024 Царі лупилися, росли / І Вавілоні муровали. / А маги, бонзи і жерці

ВАВІЛОНІ 1

- 266B 0028 Заперли в щелепи удила / І в Вавілоні посадили / В тюрму глибоку. Щоб не чуть

ВАВІЛОНОМ 1

- 061A 0013 І в море безкрає і будеш сіять, / Як над Вавілоном, над його садами, / І над тим, що
буде з нашими синами;

ВАВІЛОНЯ 1

- 258A 0251 Руйнуйте, паліте / Сіон святий!» Вавілоня / Дщере окаянна!

ВАГИ 4

- 150A 0049 Гой-ги, вороги! / Ми не маєм ваги! / Наша воля й слава!»
150A 0094 Ревуть, лютують вороги, / Козацтво преться без ваги – / І покотились яничари.
154A 0050 Гой-ги, вороги! / Ми не маєм ваги! / Наш бенкет кровавий.
154A 0094 Ревуть, лютують вороги. / Козацтво преться без ваги – / І покотились яничари.

ВАДИТЬ 3

- 061A 0890 Невроку їй, нехай царствус; / Нехай не вадить, як не чує! / Поміж возами нігде стать:
250A 0175 Правда!.. правда, наїдались. / А вам тепер вадить. / І на Січі мудрий німець
057B 0228 А Максимові кривому / Нічого не вадить; / Шкандибас на милиці

ВАЖКО 4

- 061A 0255 «Так... якесь ледащо...» / Тяжко, важко нудить світом, / Не знаючи за що.
061A 0603 Та поверкуєм... / Ох, тяжко, важко!» / Отак, ходя попід гаєм,
061A 1242 Де одпочиває? / Тяжко! важко! Кат панує, / А їх не згадають.
250B 0520 Святої волі! Схаменулась / І тяжко, важко усміхнулась, / Та й заридала. Полились

ВАЛАМИ 3

- 046B 0045 ----- / Неначе злодій, поза валами / В неділю крадуся я в поле.
046B 0088 Вертаюсь, крадуся понад Уралом, / Неначе злодій той, поза валами. / -----
067B 0026 А буду ховатись / За валами. Та нищечком / Буду віршувати,

ВАЛІТЬ 1

- 061A 2277 Добру не навчила!.. / Валіть стіни!» / Гайдамаки

ВАЛОМ 1

- 068B 0011 Свою бувальщину. І ми / В траві за валом посідали, / І розмовляли, сповідались

ВАЛУ 2

- 278B 0014 І квилить, плаче Ярославна / В Путивлі рано на валу: / – Вітрило-вітре мій єдиний,
278B 0042 І плаче, плаче Ярославна / В Путивлі на валу на брамі. / Святеє сонечко зійшло.

ВАЛЯЄТЬСЯ 1

- 153B 0071 Нема твого сина, / На улиці валяється / Убита дитина,

ВАЛЯЛАСЬ 1

- 221A 0082 В Сейму потопила. / Я меж трупами валялась / У самих палатах

ВАЛЯТИСЬ 2

- 265A 0016 І гнилою колодою / По світу валяться. / А дай жити, серцем жити
246B 0006 В багні колодою гнилою / Валяться, старітись, гнить, / Умерти й сліду не покинуть

ВАЛЬКІРІЇ 1

- 076B 0185 І сипала в огнище ладан, / Мов ті валькірії, круг неї / Танцюють, граються дівчата

ВАЛЬСА 1

- 061A 0504 Краков'яка оддирають, / Вальса та мазура. / І жид гляне, та нищечком:

ВАМ 60

- 030A 0097 Та злидні побили, / Як ту матір, що вам на сміх / Сина породила.
055A 0063 Кругом заревіло. / «Спасибі вам!» / Надів шапку.
061A 0032 Безславному тяжко сей світ покидать. / Згадайте, дівчата, – вам треба згадать! /
Вона вас любила, рожеві квіти,
061A 0183 От де моя слава, / А за раду спасибі вам, / За раду лукаву.
061A 0227 Не втну таки й досі. / Що ж вам скажуть? Ходім, сини, / Ходімо, попросим.
061A 0510 «Не божись, собача шкуро!» / «Яку ж вам? Небогу? / -----
061A 0523 Схизмати співають». / «Якої ж вам? Хіба оцю? / Стривайте, згадаю...
061A 0565 Щоб лиха не знали, / Щоб вам гроші приснилися... / Бачте, у Вільшаній
061A 0738 А дуже цікаве! / А надто вам розказать би, / Як козак чорнявий
061A 1636 Узяв золотого, / Подивився: «Спасибі вам!» / «Ну, хлопці, в дорогу!
061A 2424 Я швидко прибуду. / Укоротив я вам віку, / І мені те буде.
114A 0063 «Чую любі, чую... / Спасибі вам, мої квіти, / За слово ласкаве.

- 114A 0065 За слово ласкаве. / Заграв би вам, та, бачите, / Справи нема... справи.
 114A 0081 Ударив по рваних. / «Що б вам заграє? Постривайте... / Черницю Мар'яну
 114A 0174 Люблю вас і досі, як діточок мати, / Буду вам співати, поки не засну. / Тойді ж, мої
 любі, як мене не стане,
 114A 0177 Згадайте про мене, про мою Мар'яну; / Я вам з того світа, любі, усміхнусь. /
 Усміхнуся...» Та й заплакав.
 180A 0045 В неділю і в будень. / А вам нудно! жалкуєте! / Єй-Богу, не чую.
 180A 0576 Брати любі, милі, / Що не своє розказав вам, / А те, що приснилось.
 207A 0141 Ще й не лазив» – «То я не син? / Я чужий вам, тату?» / «Та не чужий, стривай
 лишень.
 207A 0497 І зично гукає: / «Нехай вам, панове-товариство, Бог допомагає». / І в синій хвилі
 потопає,
 221A 0225 ----- / А дзуськи вам питать мене! / Ви ще й не родились,
 221A 0485 Співаємо про Богдана...» / «Я вам дам Богдана, / Мошенники, дармоєды!
 234A 0280 ----- / «Спасибі вам! – старий каже. / Тепер, щоб ви знали,
 234A 0322 Сміятися будуть. / Нехай Бог вам помагає! / Піду помолюся
 246A 0057 Слава. / І вам слава, сині гори, / Кригою окуті.
 246A 0059 Кригою окуті. / І вам, лицарі великі, / Богом не забуді.
 246A 0062 Борітеся – поборете, / Вам Бог помагає! / За вас правда, за вас сила
 246A 0080 Чого вона стоїть у вас, / Не нами дана; чом ми вам / Чурек же ваш та вам не кинем,
 246A 0081 Не нами дана; чом ми вам / Чурек же ваш та вам не кинем, / Як тій собаці! Чом ви
 нам
 250A 0064 Схаменіться! будьте люди, / Бо лихо вам буде. / Розкуються незабаром
 250A 0175 Правда!.. правда, наїдалися. / А вам тепер вадить. / І на Січі мудрий німець
 250A 0184 Що картопля родить, – / Вам байдуже. Аби добра / Була для городу!
 250A 0192 Батьки за Москву і Варшаву, / І вам, синам, передали / Свої кайдани, свою славу!
 256A 0076 Торгуєте? Стережіться ж, / Бо лихо вам буде, / Тяжке лихо!.. Дурить дітей
 050B 0159 ----- / Вони, кажу вам, прозябають. / Або, по-вашому, ростуть,
 050B 0214 Ей, дядечку, швидче будемо писати, / Бо хочеться спати і вам і мені. / -----
 066B 0018 Щоб ви лихим чим не згадали. / Хоч я вам кривди не робив, / Та все-таки меж вами
 жив,
 067B 0005 Старинку божу лицювать. / А сиріч... як би вам сказати, / Щоб не збрехавши. Нумо
 знову
 076B 0009 Царів абощо воспівати. / Бо як по правді вам сказати, / То дуже вже й мені самому
 083B 0086 Сміятись з нерівні, / Щоб не було і вам того, / Що тій титарівні!
 095B 0020 Катами писані за вас, / То вам байдуже, в добрий час / У Київ їздите щороку
 102B 0017 Пожерли жертву! Омерзились! / І мужа свята.... горе вам! / На стогнах каменем
 побили.
 102B 0025 Вомісто кроткого пророка... / Царя вам повелів надати! / -----
 137B 0053 Говорить: / – Спасибі вам, панове-молодці, / Преславнії запорожці,
 161B 0212 ----- / Діти, годі вже вам учитись. Чи не час обідать? / -----
 161B 0289 ----- / Та годі вам уже з тим намистом. Ішли б швидше / до отця Хоми та
 порадилися, от що!
 187B 0019 Орли, орли ви сизокрили, / Поки вам лихо не приснилось, / Хоч невеличке, хоч на
 час!
 207B 0037 Поки лоби їм поголили! / А сестри! сестри! Горе вам, / Мої голубки молодії,
 218B 0152 Зайшов у гай води напиться / І одпочити.– Благо вам! – / Сказав апостол утомлений
 218B 0430 Молились радостно. Хвала! / Хвала вам, душі молодіє! / Хвала вам, лицарі святіє!
 218B 0431 Хвала вам, душі молодіє! / Хвала вам, лицарі святіє! / Вовіки-віки похвала!
 230B 0020 Підніжки царськії, лакеї / Капрала п'яного! Не вам, / Не вам, в мережаній лівреї,
 230B 0021 Капрала п'яного! Не вам, / Не вам, в мережаній лівреї, / Донощики і фарисеї,
 230B 0038 У наймички сатрап-капрал. / Вам і байдуже. А меж вами / Найшовсь-таки якийсь
 проява,
 237B 0017 І думати так і говорити? / – Воскресну я! – той пан вам скаже,– / Воскресну нині! Ради їх,
 250B 0395 Марія навіть не ховалась / З своїм младенцем. Слава вам, / Убогим людям, чабанам,
 250B 0629 За правду стати! за правду згинуть! / Без правди горе! – Горе вам, / Учителі-архієреї! –

268В 0041 Не дасть їм пити, не дасть їм їсти, / Не дасть коня вам охляп сісти / Та утікати; не втечете

299В 0002 О люди! люди небораки! / Нащо здалися вам царі? / Нащо здалися вам псарі?

299В 0003 Нащо здалися вам царі? / Нащо здалися вам псарі? / Ви ж таки люди, не собаки!

ВАМИ 20

030А 0004 Бо москалі – чужі люде, / Роблять лихо з вами. / Москаль любить жартуючи,

030А 0020 Бо москалі – чужі люде, / Згнушаються вами. / -----

030А 0379 Та й нащо те знати, / Що сльозами перед вами / Буду виливати?

057А 0002 Думи мої, думи мої, / Лихо мені з вами! / Нащо стали на папері

057А 0019 Чи заплаче серце одно на всім світі, / Як я з вами плакав?.. Може, і вгадав... / Може, найдеться дівоче

057А 0027 Думи мої, думи мої! / Лихо мені з вами! / -----

061А 0214 Нерозумні. Хто ватажком / Піде перед вами? / Хто проведе? Лихо, діти,

061А 0216 Хто проведе? Лихо, діти, / Лихо мені з вами! / Викохав вас, вигодував,

061А 0231 (Рідного немає) – / Дасть він мені раду з вами, / Бо сам, здоров, знає,

061А 2240 А сьогодні, сини мої, / Горі мені з вами! / Поцілуйте мене, діти,

199А 0318 Молітеся!.. неповинні – / І з вами те буде! / Молітеся! люті звірі

250А 0076 І дим хмарою заступить / Сонце перед вами, / І навіки прокленетесь

256А 0081 Та не дурить Бога. / Бо в день радості над вами / Розпадеться кара.

274А 0009 Над долею злою. / Озовітеся! А за вами, / Може, озоветься

066В 0019 Хоч я вам кривди не робив, / Та все-таки меж вами жив, / То, може, дещо і осталося.

110В 0016 Привітаю вас, як діток, / І заплачу з вами. / -----

215В 0016 Та й смієтесь. Нехристияне! / Чи не меж вами ж я, погані, / Так опоганився, що й не знать,

218В 0287 Прийшло здалека. / Горі з вами! / Кого благати ви прийшли?

218В 0291 Кому ви принесли з сльозами / Свою надію? Горі з вами, / Раби незрячі! Кого?

230В 0038 У наймички сатрап-капрал. / Вам і байдуже. А меж вами / Найшовсь-таки якийсь проява,

ВАРВАРИ 2

234А 0351 В Марка молодого; / І перстенок у Варвари / Невістці достала,

234А 0420 І четвертий уже перстень / Святої Варвари / Катерині, а дідові

ВАРВАРІ 1

234А 0343 Бо грошей не стало / На молебствіє Варварі. / Носила-носила,

ВАРЕНИЦІ 1

061А 1064 Нема жита ні снопа, / Вари варениці». / Оженився, зажурився –

ВАРЕНОЮ 2

234А 0302 У двір закликає, / Та вареною частує, / На весілля просить.

234А 0335 Музикам робота / І підковам. Вареною / Столи й лави миють.

ВАРИ 3

061А 1064 Нема жита ні снопа, / Вари варениці». / Оженився, зажурився –

061А 1071 І по сінях ти-ни-ни, / Вари, жінко, лини, / Ти-ни-ни, ти-ни-ни!»

103В 0024 Усі до одного сичі,– / Оце тобі вари й печи!» / Щоб не нести додому

ВАРИЛО 1

250А 0173 Що Синопом, Трапезондом / Галушки варило. / Правда!.. правда, наїдалися.

ВАРИТИ 2

274А 0431 І де їх шукати. / Як сушити, як варити... / Всьому, всьому вчила

114В 0024 Найшли зілля, накопили / І стали варити. / Заплакали, заридали...

ВАРИТЬ 1

114В 0027 А нема де дітись, / Треба варить. Наварили, / Йвана отруїли

ВАРНАК 3

057В 0003 Аж за Уралом, за Елеком, / Старий недобиток варнак / Мені розказував отак
068В 0004 Вельми старого. Наш земляк / І недомучений варнак / Старий той був. Та у неділю
068В 0024 Так і загину на чужині / В неволі.– І старий варнак / Заплакав нишком. Сивий брате!

ВАРТ 7

042В 0004 Людей і долю проклинає / Не варт, ей-Богу. Як же жити / На чужині на самоті?
050В 0001 ----- / – Не варт, ей-Богу, жить на світі!.. / – То йди топись! – А жінка! Діти?
050В 0051 То й весело на світі буде. / І буде варт на світі жить, / Як матимеш кого любить.
050В 0153 Щоб не кричали: «Ах! аллах! / Не варт, не варт на світі жити!» / А чом пак темні не кричать?
050В 0153 Щоб не кричали: «Ах! аллах! / Не варт, не варт на світі жити!» / А чом пак темні не кричать?
185В 0026 За що я Україну люблю? / Чи варт вона огня святого?.. / Бо хоч зостаріюсь затого,
194В 0035 Щоб не губить душу? / Не варт вона того жалю. / Ось для чого мушу

ВАРШАВІ 2

061А 0294 Довго таке творилося, / Поки не в Варшаві / Запановав над ляхами
137В 0076 Щоб лякались вражі ляхи / У своїй Варшаві. – / Громада чмелем загула,

ВАРШАВСЬКЕ 1

250А 0162 Раби, подножки, грязь Москви, / Варшавське сміття – ваші пани / Ясновельможні гетьмани.

ВАРШАВУ 1

250А 0191 Так от як кров свою лили / Батьки за Москву і Варшаву, / І вам, синам, передали

ВАРЯТЬ 1

234А 0310 З нової комори. / Скрізь порання: печуть, варять, / Вимітають, миють...

ВАС 72

030А 0095 Мабуть, сама вчила...» / Бодай же вас, цокотухи, / Та злидні побили,
030А 0345 Вовка виглядає? / Бодай же вас, чорні брови, / Нікому не мати,
030А 0347 Нікому не мати, / Коли за вас таке лихо / Треба одбувати!
057А 0005 Сумними рядами?.. / Чом вас вітер не розвіяв / В степу, як пилину?
057А 0007 В степу, як пилину? / Чом вас лихо не приспало, / Як свою дитину?..
057А 0009 Як свою дитину?.. / Бо вас лихо на світ на сміх породило, / Поливали сльози... Чом не затопили,
057А 0017 Квіти мої, діти! / Нащо вас кохав я, нащо доглядав? / Чи заплаче серце одно на всім світі,
057А 0103 Квіти мої, діти! / Виростав вас, доглядав вас – / Де ж мені вас діти?..
057А 0103 Квіти мої, діти! / Виростав вас, доглядав вас – / Де ж мені вас діти?..
057А 0104 Виростав вас, доглядав вас – / Де ж мені вас діти?... / В Україну ідїть, діти!
061А 0033 Згадайте, дівчата, – вам треба згадати! / Вона вас любила, рожеві квіти, / І про вашу долю любила співать.
061А 0043 Нерозумні діти, / Хто вас ширю без матері / Привітає в світі?
061А 0065 Розумні та й годі! / А що ж на вас вони скажуть? / Знаю вашу славу!
061А 0217 Лихо мені з вами! / Викохав вас, вигодував, / Виросли чималі,
061А 0261 Не дав погібати, / То й вас прийме, привітає, / Як свою дитину.
061А 0932 Ой волохи, волохи, / Вас осталося трохи; / І ви, молдавани,
061А 2154 Пекла мало!.. Люде, люде! / Коли то з вас буде / Того добра, що маєте?
061А 2234 Та проклята католичка, / Що вас породила! / Чом вона вас до схід сонця
061А 2235 Що вас породила! / Чом вона вас до схід сонця / Була не втопила?

- 061A 2257 Ту прокляту католичку, / Що вас породила?.. / Ходім, брате!»
- 061A 2296 Тяжко мені плакати! Праведні зорі! / Сховайтесь за хмару; я вас не займав, / Я дітей зарізав!.. Горе мені, горе!
- 061A 2414 Нехай на сім світі / Мене за вас покарас, / За гріх сей великий.
- 114A 0169 Лякають, дівчата, правдою лякають! / І я вас лякаю, бо те лихо знаю, / Бодай його в світі нікому не знати –
- 114A 0172 Того, що я знаю... Минуло, дівчата! / Серце не заснуло, я вас не забув. / Люблю вас і досі, як діточок мати,
- 114A 0173 Серце не заснуло, я вас не забув. / Люблю вас і досі, як діточок мати, / Буду вам співати, поки не засну.
- 207A 0128 Так розворушили. / О бодай вас! Що то літа? / Ні, вже не до ладу...
- 207A 0259 Недалеко. А на той рік / Я до вас приїду / З старостами – за тобою
- 221A 0490 «Нас, пане, навчили...» / «Я вас навчу!.. Завалить им!» / Взяли й завалили –
- 246A 0063 Вам Бог помагає! / За вас правда, за вас сила / І воля святая!
- 246A 0063 Вам Бог помагає! / За вас правда, за вас сила / І воля святая!
- 246A 0079 Нам тільки сакля очі коле: / Чого вона стоїть у вас, / Не нами дана; чом ми вам
- 250A 0043 Та й більш нічого. Кричите, / Що Бог створив вас не на те, / Щоб ви неправді поклонились!..
- 250A 0062 І люди б не знали, що ви за орли, / І не покивали б на вас головою. / Схаменіться! будьте люди,
- 250A 0088 Дознаються небожата, / Чия на вас шкура, / Та й засядуть, і премудрих
- 250A 0168 Ще лучше, як батьки ходили. / Не чваньтесь, з вас деруть ремінь, / А з їх, бувало, й лій топили.
- 250A 0189 Правда ваша: Польща впала, / Та й вас роздавила! / -----
- 250A 0261 Обніміться ж, брати мої. / Молю вас, благаю! / -----
- 258A 0247 Тебе, наша славо. / І Господь наш вас пом'яне, / Едомські діти,
- 266A 0078 Не вернеться... І я серцем / До вас не вернуся. / І не знаю, де дінуся,
- 274A 0097 ----- / А діти єсть у вас? / -----
- 274A 0348 Я марне молилась. / Чи в вас єсть Бог який-небудь? / В нас його немає...
- 274A 0473 Людей не цурались. / «А то Бог вас покарас, / А ще гірше люде;
- 016B 0330 Як сходить місяць, червоніє... / Дивіться, поки вас гріє, / А зорі спати не дають.
- 029B 0050 Бодай ніколи не дивиться / На вас, прокляті! Ні, ні... / Не ви прокляті... а гетьмани,
- 050B 0151 Творяться нишком на сім світі! / А вас, письменних, треба б бити, / Щоб не кричали: «Ах! аллах!
- 083B 0226 Він буде по світу ходить / І вас, дівчаточка, дурить / Вовіки.
- 091B 0030 За шмат гнилої ковбаси / У вас хоч матір попроси, / То оддасте, Не жаль на його,
- 095B 0019 З братами дієте... Закони / Катами писані за вас, / То вам байдуже, в добрий час
- 110B 0015 Тихими речами / Привітаю вас, як діток, / І заплачу з вами.
- 137B 0069 На нашій славній Україні. / Не мені вас, братця, / На ляха водити.
- 173B 0011 Навчіть мене, люде, / Іти хіба до вас в найми? / Чи до ладу буде?
- 200B 0159 Моліте Господа, щоб мати / І вас отак не завдала / За генерала, за палати
- 200B 0161 За генерала, за палати / І вас отак не продала. / Любіться, діточки, весною.
- 215B 0030 Дивуєтесь, що спотикаюсь, / Що вас і долю проклиною, / І плачу тяжко, і, як ви...
- 218B 0213 І чи одна ти? Божа Мати! / І заступи вас і укрий! / Нема сім'ї, немає хати,
- 218B 0321 Щоб все, що хочуть, те й робили, / А ми помилюємо вас. / І ви, плебеї-гречкосії,
- 218B 0323 І ви, плебеї-гречкосії, / І ви молилися, та вас / Ніхто не милує. Не вміють
- 218B 0325 Ніхто не милує. Не вміють / Вас і помилувать гаразд! / -----
- 230B 0031 ----- / Не сотні вас, а мільони / Полян, дулебів і древлян
- 230B 0034 Гаврилич гнув во время оно. / А вас, моїх святих киян, / І ваших чепурних киянок
- 230B 0088 В вертепи темні і в нори, / Без dna глибокії, і вас – / Сборники святої волі –
- 230B 0092 Царям і людям на показ / На світ вас виведу надалі / Рядами довгими в кайданах...
- 239B 0024 Долготерпеливих / Вас, убогих. І воздає / Злодіям за злая!
- 250B 0250 О тяжкая души печаль! / Не вас мені, сердешних, жаль, / Сліпі і маліе душою,
- 250B 0255 Кайдани новіє. Уб'ють, / Заріжуть вас, душеубійці, / І із кровавої криниці
- 250B 0710 – Нехай іде! Нехай іде! / Отак і вас він поведе! – / Сказала дітям. І упала
- 266B 0006 Зо львами кліщилась, щенята? / І добувала вас, лихих? / І множила ваш род проклятий?

- 266В 0008 І множила ваш род проклятий? / А потім з вас, щенят зубатих, / Зробились
львичища! Людей!
- 268В 0044 І не сховастесь; всюди / Вас найде правда-мста; а люде / Підстережуть вас на тоте ж,
268В 0045 Вас найде правда-мста; а люде / Підстережуть вас на тоте ж, / Уловлять і судить не
будуть,
- 268В 0050 І на хресті отім без ката / І без царя вас, біснுவатих, / Розтнуть, розірвуть, розіпнуть,
304В 0017 Не стане ідола святого, / І вас не стане,– будяки / Та кропива – а більш нічого

ВАСИЛЬКІВ 1

- 061А 2410 Нової постелі. / Без васильків і без рути / Спочивайте, діти,

ВАТАГА 1

- 061А 1442 По діброві понад Дніпром / Козацька ватага. / А за ними кобзар Волох

ВАТАГИ 1

- 082В 0015 Прийшли в Дар'ю, на якор стали. / З Ватаги письма принесли / І всі тихенько
зачитали.

ВАТАГУ 4

- 027А 0073 І гори, і море, де перше витав, / Де ватагу пройдисвіта / Водив за собою,–
095В 0147 Та плакала. Уже з села / Ватажники ватагу гнали, / А мати плакала, ридала.
161В 0010 Неначе з Оглава дівчата / Ватагу вийшли виглядати. / Та й стали. Буде вже давно –
161В 0413 Стоять, мов дівчата / Вийшли з Оглава ватагу / З поля виглядати.

ВАТАЖКА 1

- 061А 0036 Поки сонце встане, спочивайте, діти, / А я поміркую, ватажка де взять. / -----

ВАТАЖКОМ 1

- 061А 0213 А ви малі діти, / Нерозумні. Хто ватажком / Піде перед вами?

ВАТАЖНИКИ 1

- 095В 0147 Та плакала. Уже з села / Ватажники ватагу гнали, / А мати плакала, ридала.

ВАТІКАНІ 1

- 199А 0199 Зашипіли, мов гадюки, / Ченці в Ватікані, / Шепочеться Авін'йона

ВАХТІ 1

- 088В 0019 Таки земляк наш з Островної, / На вахті стоя, / Журився сам собі чогось,

ВАШ 7

- 246А 0081 Не нами дана; чом ми вам / Чурек же ваш та вам не кинем, / Як тій собаці! Чом ви
нам
- 258А 0143 Сини перед Богом, / І ви вмрете, як і князь ваш / І ваш раб убогий.
258А 0144 І ви вмрете, як і князь ваш / І ваш раб убогий. / Встань же, Боже, суди землю
161В 0277 Нехай хоч зараз сповідає / Отець Хома ваш голосний! / -----
200В 0168 Любов та чистая. І буде / Святий покой ваш стерегти / І в домовині. Що ж то буде
230В 0053 Святого лицаря. А бивий / Фельдфебель ваш, Сарданапал, / Послав на каторгу
святого,
266В 0007 І добувала вас, лихих? / І множила ваш род проклятий? / А потім з вас, щенят
зубатих,

ВАША 9

- 020А 0064 Плачте, діти козацькії, / Така ваша доля!» / -----
030А 0377 Та людей морочить». / Правда ваша, правда, люде! / Та й нащо те знати,
061А 0963 ----- / А що нам ваша старшина? Почує, так послуха, коли / має чим слухати, та й
годі. У нас один старший – батько

- 250A 0188 Колись завалили!.. / Правда ваша: Польща впала, / Та й вас роздавила!
120B 0024 Голодні і голі. / – А де ваша, діти, мати? – / Сердешний питає.
205B 0025 Свинар в толоці. Кляті! кляті! / Де ж слава ваша?? На словах! / Де ваше золото, палати?
237B 0025 Неначе стоптана трава, / І думка ваша і слова – / Неначе срібло куте, бите
266B 0004 І о царях отих. І рци: / Нащо та сука, ваша мати, / Зо львами кліщилась, щенята?
266B 0043 Дихне, погне і полама. / І ваша злая своєволя / Сама скупається, сама

ВАШЕ 3

- 061A 0099 Не на мене шитий, / А розумне ваше слово / Брехнею підбите.
258A 0169 Хто світ оглядає, / Той і серце ваше знає / І думи лукаві.
205B 0026 Де ж слава ваша?? На словах! / Де ваше золото, палати? / Де власть великая? В склепах,

ВАШЕЙ 1

- 268B 0052 Розтнуть, розірвуть, розіпнуть, / І вашей кровію, собаки, / Собак напоять...

ВАШИМ 1

- 304B 0019 Та кропива – а більш нічого / Не виросте над вашим трупом. / І стане купою на купі

ВАШИМИ 1

- 250A 0242 Високі могили / Перед вашими очима, / Щоб ви розпитали

ВАШИХ 6

- 199A 0325 Червоне море / Крові! крові з дітей ваших! / О горе! о горе!
250A 0071 Кров у синє море / Дітей ваших... і не буде / Кому помагати.
250A 0081 Багном не скверніте. / Не дуріте дітей ваших, / Що вони на світі
250A 0214 Розпадеться луда / На очах ваших неситих, / Побачите славу,
187B 0037 Свиняча кров, як та смола, / З печінок ваших поросячих. / А потім...
230B 0035 А вас, моїх святих киян, / І ваших чепурних киянок / Оддав своїм профосам п'яним

ВАШІ 10

- 052A 0021 Жита похилились, / Де паслися ваші коні, / Де тирса шуміла,
061A 0935 Тепер ви не пани; / Ваші господарі – / Наймити татарам,
061A 1732 Залізник черкає. / «За прокляті ваші трупи, / За душі прокляті
061A 1813 Як жиди конають, / Брати ваші! А Оксана / В вікно поглядає
114A 0348 Вранці при дорозі / На спориші, і не ваші / Дуже дрібні сльози.
123A 0082 Сміючись згадають / Ваші літа молодії, / Та й скажуть – ледащо!
250A 0160 То й побачите, що ось що / Ваші славні Брути: / Раби, подножки, грязь Москви,
250A 0162 Раби, подножки, грязь Москви, / Варшавське сміття – ваші пани / Ясновельможнії гетьмани.
256A 0064 Не розкує закований / У ваші кайдани / Народ темний, не заріже
161B 0093 Схаменись!! / І щепи ваші поламаю... / -----

ВАШІНГТОНА 1

- 230B 0028 Коли ти видохнеш? Коли / Ми діждемося Вашингтона / З новим і праведним законом?

ВАШОГО 1

- 304B 0013 Розтрощить трон, порве порфіру, / Роздавить вашого кумира, / Людській шашелі. Няньки,

ВАШОЇ 4

- 154A 0040 Поїдемо в гості / До вашої мості. / -----
199A 0331 «Крові! крові хочуть! / Крові вашої!...» І димом / Праведного вкрило.
234A 0406 «А я ледве додигала / До вашої хати, / Не хотілось на чужині

250A 0058 Не плакали б діти, мати б не ридала, / Не чули б у Бога вашої хули. / І сонце не
гріло б смердячого гною

ВАШОЮ 1

218B 0237 От-от прокинеться... І потом, / І кров'ю вашою, деспоти, / Похмілля справить.

ВАШУ 5

061A 0034 Вона вас любила, рожевії квіти, / І про вашу долю любила співать. / Поки сонце
встане, спочивайте, діти,

061A 0066 А що ж на вас вони скажуть? / Знаю вашу славу! / Поглузують, покепкують

234A 0326 Та й знову вернуся / В вашу хату, як приймете. / Поки маю сили,

258A 0231 Едомляне злії: / «Розкажіть нам пісню вашу, / Може, й ми заплачем.

135B 0014 Почорніло я, зелене, / Та за вашу волю... / Я знов буду зеленіти,

ВБГАЮ 1

153B 0004 Ще був тойді... От як на те / Не вбгаю в віршу цього слова... / Тойді
здоровий-прездоровий

ВБИВ 3

246A 0099 Та дружню жінку взяв до себе, / А друга вбив. Тепер на небі. / От бачите, які у нас

057B 0269 Моя ти дитино! / Я вбив його! Постривай лиш, / Трохи одпочину.

292B 0102 А гусляра того Давида / Трохи не вбив. Якби він знав, / Яке-то лихо з його вийде,

ВБИВАЙТЕ 1

061A 1966 Стійте!.. пропадаю! / Постривайте, не вбивайте: / Там моя Оксана.

ВБИВАЛОСЬ 1

212B 0033 Твоє дитя, поки росло, / В колодочки поки вбивалось, / Оперилось, і ти осталась

ВБИВАЮ 1

061A 2242 Поцілуйте мене, діти, / Бо не я вбиваю, / А присяга». Махнув ножем –

ВБИЛА 1

061A 2401 Нащо мені дітей дала? / Чом мене не вбила? / Нехай вони б поховали,

ВБИЛАСЬ 1

061A 2039 Один мене любить; / А почує, що я вбилась, / То й себе погубить».

ВБИЛИ 9

061A 0809 Ляхи зомліли. «Хто такий?» / Оксана в двері: «Вбили! вбили!» / Та й пада крижем. А
старший

061A 0809 Ляхи зомліли. «Хто такий?» / Оксана в двері: «Вбили! вбили!» / Та й пада крижем. А
старший

061A 1576 Питається у хлопчика: / «Що, титаря вбили?» / «Ба ні, дядьку; батько казав,

061A 2255 Чом ворога не різали? / Чом матір не вбили, / Ту прокляту католичку,

221A 0093 Московського копитана, / Щоб і мене вбили. / Ні, не вбили, а пустили

221A 0094 Щоб і мене вбили. / Ні, не вбили, а пустили / Москалям на грище!

270A 0004 За що мене, як виросла, / Молодую вбили? / За що вони тепер мене

270A 0050 А мене, не знаю за що, / Убити не вбили, / Тільки мої довгі коси

270A 0082 Щоб людей я веселила, / Тих самих, що вбили / Мене й матір?.. Милосердий,

ВБИЛИСЬ 1

221A 0233 А дзусь, недоріки! / В колодочки ще не вбились, / Безпері каліки!..

ВБИТИЙ 4

010A 0200 Підкралися, щоб ізлякати; / Коли подивляться, що вбитий, – / З переполоху ну втікати!

030A 0143 Як Катруся плаче. / Може, вбитий чорнобривий / За тихим Дунаєм;
095B 0001 ----- / Неначе цвяшок, в серце вбитий, / Оцю Марину я ношу.
192B 0007 Неначе циган чорний, голий, / В діброві вбитий або спить. / А по долині, по роздоллі

ВБИТИМ 1

061A 1686 Гріхи перед братом, / Уже вбитим. Не милують, / Карають, завзяті.

ВБИТИСЬ 1

057B 0037 Думала іти в черниці / Або вбитись, утопитись, / Так жаль маленьких діток стало.

ВБІГАЮ 1

274A 0263 Близнят своїх у коморі, / Вбігаю у хату, / А він уже ледве дише...

ВБЛАГАЛИ 1

061A 1694 Ні мала дитина / Не остались – не вблагали / Лихої години.

ВБОГИЙ 3

200B 0009 От і талан Господь послав / На вбогий хутір, ублагали / Царя небесного! Взяли
218B 0029 Златомальований стоїть. / Не вбогий, мабуть, хтось лежить? / І намальовано:
розп'ятий
232B 0016 Ходімо ж, доленько моя! / Мій друже вбогий, нелукавий! / Ходімо даліше, даліше
слава,

ВБОГІ 2

180A 0492 Та аж страшно стало. / Уже вбогі ворушились, / На труд поспішали,
050B 0104 А сусіди, і багаті / І вбогі, раділи. / Багатії, бач, раділи,

ВБОГІЇ 3

050B 0107 Що багатше стали, / А вбогії тому раді, / Що з ними зрівнялись!
250B 0314 Сумуючи, собі обоє. / І вбогії перед собою / Козу з козяточком женуть,
250B 0737 Ти дух святий свій пронесла / В їх душі вбогії! Хвала! / І похвала тобі, Маріє!

ВБОГІЙ 1

057B 0032 Багатому, хвалить Бога / В розкошах! А вбогий / Вдові не до того,

ВБОГОДУХІ 1

239B 0020 Кайданами куті! / Радуйтеся, вбогодухі, / Не лякайтесь дива,–

ВБОГОМУ 1

173A 0096 Багатому в хату. / А вбогому в яру треба / Криницю копати.

ВБОГУ 1

221A 0518 Отак-то, Богдане! / Занапастив еси вбогу / Сироту Україну!

ВБ'ЮТЬ 1

061A 2426 І мені те буде. / І мене вб'ють... коли б швидче! / Та хто поховає?

ВВАЖАЄ 1

006B 0331 Тне косар, не спочиває / Й ні на кого не вважає, / Хоч і не проси.

ВВАЖАЮТЬ 1

061A 1688 Карають, завзяті. / Як смерть люта, не вважають / На літа, на вроду

ВВЕЛИ 1

234A 0357 І Марко зостріли / За ворітьми, ввели в хату / Й за стіл посадили;

ВВЕРХ 1

010A 0124 Дивляться – мелькає, / Щось лізе вверх по стовбуру / До самого краю.

ВВЕСТЫ 1

180A 0301 В дворец попытаюсь / Весты тебе. Только, знаєш, / Мы, брат, просвищенны,–

ВВЕСЬ 5

154A 0168 «Слава тобі, Гамалію, / На весь світ великий, / На весь світ великий,
154A 0169 На весь світ великий, / На весь світ великий, / На всю Україну,
038B 0055 А за ним і товариство / І весь святий Київ. / Дотанцював аж до брами,
057B 0054 Як тєє сонечко з-за хмари. / Весь похолону, неживий / Стою, бувало. Ані кара,
091B 0020 І вольнодумствує в шинку. / Отут він весь, хоч надрюкуй. / Та ще в селі своїм
дівчаток

ВВЕЧЕРІ 5

016A 0041 Не топтали люде. / Я ввечері посумую, / А вранці поплачу,
061A 2105 Ярему вінчали; / А ввечері мій Ярема / (От хлопець звичайний!),
234A 0159 Кумів назбирали / Та ввечері й охрестили / І Марком назвали.
183B 0017 У гай не ходила, / А то вранці і ввечері / Ходила, гуляла...
233B 0031 Не покидай мене. Вночі, / І вдень, і ввечері, і рано / Витай зо мною і учи,

ВВІЙШЛА 2

234A 0399 Е, сором, сором, лепська мати!» / Аж зирк – і наймичка ввійшла / На двір. Побіг
стрічати
234A 0432 ----- / Ввійшла в хату. Катерина / Її ноги умила

ВВІЙШОВ 1

234A 0522 ----- / Ввійшов Марко в малу хату / І став у порогу...

ВГАДАВ 1

057A 0019 Чи заплаче серце одно на всім світі, / Як я з вами плавав?.. Може, і вгадав... / Може,
найдеться дівоче

ВГАДАЄ 1

192B 0036 Хоч дитина немовляща, / І воно вгадає / Твої думи веселії...

ВГАДАЄШ 1

050B 0270 І край шляху при долині – / Отже, не вгадаєш, / Що каліка виробляє,–

ВГАДАЛА 1

114A 0158 Угадала стара мати, / Та не все вгадала, / Знать, забула, що колись-то

ВГАДАЛИ 2

199A 0359 Слова не спалили, / Не вгадали, що вилетить / Орел із-за хмари
189B 0006 Та говорили, що колись / Одружимо їх. Не вгадали. / Старі заранне повмирили,

ВГАДУВАВ 1

234A 0119 Побіжім лиш!.. Бачиш? / Я вгадував, що щось буде!» / -----

ВГАСАЄ 1

199A 0010 Іскра огню великого. / Тліє, не вгасає, / Жде підпалу, як той месник,

ВГАСАЛО 1

074B 0027 Сокира божа ліс стинала / І пожарище не вгасало. / І мер[к] за димом божий світ

ВГОЛОС 1

061A 0917 що купували – грошам не пропадать! А то думають, / думають, ні вголос, ні мовчки;
а ляхи догадаються – от / тобі й шпик! Що там за рада? Чом вони не дзвонять? Чим

ВГОРОДИЛА 1

153B 0079 І батькові в груди / Аж по обух вгородила. / -----

ВГОРУ 5

047A 0189 Рости, рости, тополенько! / Все вгору та вгору, / Рости гнучка та висока,
047A 0189 Рости, рости, тополенько! / Все вгору та вгору, / Рости гнучка та висока,
047A 0219 Рости ж, серце-тополенько, / Все вгору та вгору; / Плавай, плавай, лебедонько!
047A 0219 Рости ж, серце-тополенько, / Все вгору та вгору; / Плавай, плавай, лебедонько!
016B 0088 І батько й мати не пускали, / Казали: вгору не залазь. / Так ні, за князя. От і князь!

ВДАВИШ 1

234A 0013 Чому мене не задавиш, / У землю не вдавиш? / Чому мені злої долі,

ВДАВСЯ 2

018A 0022 Чи я ж тобі не вродливий, / Чи не в тебе вдався, / Чи не люблю тебе щиро,
061A 1783 Бо мій батько робив гладко, / То й я в його вдався». / -----

ВДАВСЬ 1

250B 0595 Добру і розуму. Івась, / Таки вдовенко, в його вдавсь, / То вдвох собі й ходили в школу

ВДАРИЛИ 2

061A 0785 Налигачем скрутили руки, / Об землю вдарили – нема, / Нема ні слова.
137B 0044 У дзвони задзвонили, / Вдарили з гармати, / Знаменами, бунчугами

ВДАРИТЬ 1

161B 0247 Ух! Який сердитий! / Та не вдарить... А я таки / У Київ з Петрусем

ВДАРЯТЬ 1

180A 0335 Щоб то ближче стати / Коло самих: може, вдарять / Або дулю дати

ВДВОЄ 2

061A 2003 Що побачу знову, – / Вдвоє, втрое б витерпіла / За єдине слово!
199A 0166 У пекло просто; хто ж заплатить / За буллу вдвоє, ріж хоч брата, / Окриме папи і ченця,

ВДВОХ 4

180A 0346 Скаче, бадьориться. / Довгенько вдвох похажали, / Мов сичі надуті.
234A 0087 І дід, і баба у неділю / На призьбі вдвох собі сиділи / Гарненько, в білих сорочках.
198B 0026 Кого там люде поховали? / І вдвох тихенько заспівать / Ту думу сумную, днедавну,
250B 0596 Таки вдовенко, в його вдавсь, / То вдвох собі й ходили в школу / І вчились вкупочці.
Ніколи

ВДЕНЬ 4

173A 0232 ----- / Вдень лазила на смітниках, / Черепки збирала,
178A 0037 Тяжкі мені ночі!.. / Бо я вдень не одинока – / З полем розмовляю,
134B 0002 Ой люлі, люлі, моя дитино, / Вдень і вночі. / Підеш, мій сину, по Україні,
233B 0031 Не покидай мене. Вночі, / І вдень, і ввечері, і рано / Витай зо мною і учи,

ВДІВОНЬКИ 1

044B 0008 Од зіроньки до зіроньки / Сидять собі у вдівоньки. / Сидять собі, розмовляють,

ВДІЄ 3

- 068B 0016 Од Бога все! А сам нічого / Дурний не вдіє чоловік! / Я сам, як бачиш, марне, всує,
 076B 0213 Блукає по світу одна, / Нічого з ворогом не вдіє. / Так отакіі-то святії
 095B 0178 Той правитель... а все-таки / Не вдіє нічого, / Хоч заріж її, та й годі,

ВДІЮ 1

- 194B 0068 Пошли в душу... бо нічого, / Нічого не вдію / Убогою головою,

ВДОВА 14

- 123A 0019 У нас на Україні. / Серед села вдова жила / У новій хатині,
 123A 0031 Козаки ходили, / Поки вдова без сорома / Дочку породила,
 173A 0102 Та й те, як билина. / Діждалася вдова долі, / Зросту того сина.
 173A 0107 Як у Бога за дверима, / Вдова панувала, / А дівчата лицялися
 173A 0120 Битими шляхами. / Пішла й вдова з матерями / З дрібними сльозами.
 044B 0023 До схід сонечка рушали. / Випроважала вдова свого сина, / Ту єдиную дитину.
 050B 0011 Пиши: у нас на Україні. / А в тім селі вдова жила, / А у вдови дочка була
 050B 0218 Вдовиченко в пікінерах, / Вдова на тім світі! / До кого ж він прихилиться?
 057B 0027 Було те божеє село. / В селі тому вдова жила, / А у вдови дочка росла
 057B 0174 Голодні злидні годувати. / Вдова осталась не сама, / А з сином-парубком; женити
 122B 0004 По улиці попідтинню / Вдова шкандибає / Під дзвіницю, сердешная,
 132B 0006 Багатая сосідонька, / Вдова молодая. / А я вчора з нею,
 250B 0526 Єлисавета, / Стара вдова, у Назареті / З малим синком своїм жила,
 250B 0587 Заробила / Чи то позичила вдова / Півкопи тую на буквар.

ВДОВЕНКО 1

- 250B 0595 Добру і розуму. Івась, / Таки вдовенко, в його вдавсь, / То вдвох собі й ходили в школу

ВДОВИ 9

- 173A 0100 Верби при долині, / А у вдови одним одно, / Та й те, як билина.
 173A 0136 В усіх доля мати. / А у вдови один син, / Та й той якраз під аршин.
 050B 0012 А в тім селі вдова жила, / А у вдови дочка була / І син-семиліток.
 050B 0048 ----- / Просохли очі у вдови. / Отак-то, друже мій, живи,
 057B 0028 В селі тому вдова жила, / А у вдови дочка росла / І син малоліток.
 057B 0112 Як я, лукавий. А тим часом / Просохли очі у вдови. / Неначе в Бога за дверима,
 076B 0043 Маленьких діточок своїх. / А в городі младиї вдови / В своїх світлицях, чорноброві.
 128B 0003 В хаті батько лас, / А до вдови на досвітки / Мати не пускає.
 174B 0008 Що заїздив козак з Січі / До вдови на двір. / – Вечеряли у світлиці,

ВДОВИНОГО 2

- 050B 0147 Сказав Максим, і грунт покинув. / Бо вдовиного, бачиш, сина / В прийом громада повезла.
 057B 0152 (Бо його Максимом звали, / Вдовиного зятя) / Запалив. Згоріла хата.

ВДОВИНУ 1

- 050B 0255 Мов причепуриться, / Шкандибає на вдовину / Пустку подивиться.

ВДОВИЦЕ 1

- 180A 0529 Заглушені!.. Плач, Україно! / Бездітна вдовице! / -----

ВДОВИЦІ 3

- 050B 0144 Прийшов указ лоби голить. / «Не дав вдовиці утопиться, / Не дам же й з торбою ходить!» –
 250B 0533 І за святим своїм пішла / У Назарет той до вдовиці / В сусіду, в наймичку проситись!
 282B 0002 Умре муж велій в власяниці. / Не плачте, сироти, вдовиці, / А ти, Аскоченський, восплач

ВДОВИЦЮ 1

153В 0099 На те вони люди, / І вдовицю не забудуть, / І тую осудять!

ВДОВИЦЮ-МОЛОДИЦЮ 1

061А 1746 Щоб земля ломилась,— / Про вдовицю-молодицю, / Як вона журилась».

ВДОВИЦЯ 1

123А 0039 Годували люде / Малу дочку, а вдовиця / В неділю і в будень

ВДОВИЧЕНКА 1

121В 0019 Та не окрадали, / Та в москалі вдовиченка / Щоб не оддавали.

ВДОВИЧЕНКА-ЛЕДАЩИЦЮ 1

057В 0190 Та скурвого сина, / Вдовиченка-ледащицю, / Забили в скрепицю,

ВДОВИЧЕНКО 4

050В 0171 ----- / Вернувсь вдовиченко додому, / А зять пішов у москалі.

050В 0217 Де йому подітись? / Вдовиченко в пікінерах, / Вдова на тім світі!

129В 0007 Другий Іван Голий, / Третій славний вдовиченко / Іван Ярошенко.

129В 0045 Третій, [Іван] Ярошенко, / Славний вдовиченко, / З лютої неволі

ВДОВІ 3

258А 0133 Судом лукавим помагать? / Вдові убогій допоможіть, / Не осудіть сироти

050В 0016 У розкоші, хвалиш Бога... / А вдові убогій, / Мабуть, не до його,

057В 0033 В розкошах! А вбогій / Вдові не до того, / Бо залили за шкуру сала,

ВДОВІВНА 1

057В 0042 Бо вже Катруся підростала / (Катрусею вдовівна звалась). / Чи вік же їй продівувать?

ВДОВІВНИ 2

050В 0041 І за науку добрим людям / Та до вдовівни навпростець / Шелесть за рушниками!

057В 0085 І за науку добрим людям, / Та до вдовівни навпростець / Шелесть за рушниками!

ВДОВО 1

180А 0080 А ти, моя Україно, / Безталанна вдова, / Я до тебе літатиму

ВДОВОЮ 4

114А 0088 Був і батько, та не стало; / Осталась вдовою, / Та й не молодою,

123А 0027 А за молодою, / А надто ще за вдовою, / Козаки ордою

173А 0245 Діти бігли з паліччям / Удень за вдовою / По улицях та, сміючись

143В 0012 Помарніли ми обоє – / Я в неволі, ти вдовою, / Не живем, а тільки ходим

ВДОВУ 9

173А 0124 Сторожу давали, / Стару вдову до обозу / Та й не допускали.

180А 0131 Княжат недорослих; а он розпинають / Вдову за подушне, а сина кують, / Єдиного сина, єдину дитину,

180А 0418 А вторая доканала / Вдову сиротину. / Кати! кати! людоїди!

234А 0039 Та крізь сльози тихесенько / Про вдову співала, / Як удова в Дунаєві

258А 0164 Зарізали прохожого, / Вдову задавили / І сказали: «Не зрять Господь,

050В 0258 Сяє собі у садочку..... / І вдову згадає / І за її грішну душу

174В 0004 Стала [слава] на все село / Про тую вдову, / Не так слава, не так слава,

250В 0717 У Назарет отой пішла! / Вдову давно вже поховали / В чужій позиченій труні

268В 0061 І нагодусє і огріє / Вдову і сирот.— Ні, не те, / Скажи їм ось що: – Брешуть боги,

ВДОСВІТА 1

234А 0207 І коло скотини, / Увечері і вдосвіта; / А коло дитини

ВДРУГЕ 1

047A 0180 Тихо усміхнулась, / Вдруге, втретє напилася / І не оглянулась.

ВДЯГАТИМУСЬ 1

161B 0297 Не ждатиму, не ждатиму, / У свитину вдягатимусь, / У намисто уберуся,

ВЕДЕ 6

055A 0048 А попереду отаман / Веде, куди знає. / Похожає вздовж байдака,
061A 0076 Та якогось-то Ярему / Веде перед нами / У постолах. Дурень! дурень!
207A 0332 Такого юнака. / Веде коня за поводи / Та плаче Ярина;
076B 0129 Опріснок братові. За руку / Амон бере її, веде / У темну храмину, кладе
250B 0271 Тепер не жди. Тесляр убогий / Тебе повінчану веде / В свою убогую хатину.
298B 0011 Маленьку душу. Сонце йде / І за собою день веде. / І вже тії хребетносили,

ВЕДЕШ 2

092B 0018 І ти, моя єдина, / Ведеш за собою / Літа мої молодії,
230B 0063 О зоре ясная моя! / Ведеш мене з тюрми, з неволі, / Якраз на смітничок Миколи,

ВЕДИ 1

234A 0504 Уже прийшов! Біжи швидче! / Швидче веди в хату!.. / Слава тобі, Христе-Боже!

ВЕДІТЬ 2

250A 0206 Сліплюю каліку. / Добре, ведіть, показуйте, / Нехай стара мати
095B 0270 Беріть мене! Беріть, в'яжіте, / Ведіть до пана у світлицю! / А ти чи підеш
подивиться,

ВЕДУ 1

272B 0008 Беру коня, та й нічого – / Веду до криниці. / Кінь утомлений, копита

ВЕДУТЬ 5

061A 2203 Отак їх, проклятих!» / Аж ось ведуть гайдамаки / Ксьондза єзуїта
207A 0565 І беруть його під руки, / І ведуть у хату, / І вітає Яриночка,
044B 0069 Кров позасихала. / Ведуть коня вороного, / Розбиті копита...
046B 0119 Благаю Бога, щоб смеркало, / Бо на позорище ведуть / Старого дурня муштровати.
111B 0032 Німі на панщину ідуть / І діточок своїх ведуть!... /

ВЕЗЕ 2

234A 0481 Воли попасас. / Везе Марко Катерині / Сукна дорогого,
234A 0495 І кав'яру з Дону – / Всього везе, та не знає, / Що діється дома!

ВЕЗЕРУНКАМИ 1

046B 0008 Маленьку книжечку. Хрестами / І везерунками з квітками / Кругом листочки
обведу.

ВЕЗЛА 1

200B 0184 А ти аж плакала, молилась – / Та й занехаяла. Везла / Назад гадюку в серці люту

ВЕЗТИ 2

061A 1861 Ідіть же гуляйте... / Куди везти?» / «У Лебедин!
218B 0330 І милосердий істукан / Звелів везти із Сіракузи / У Рим в кайданах християн.

ВЕЗУТЬ 4

044B 0052 Не дивися, безталанна, – / Везуть тобі лихо. / Везуть труну мальовану,
044B 0053 Везуть тобі лихо. / Везуть труну мальовану, / Китайкою криту.
218B 0365 Чи галера. На галері / Везуть твого сина / З неофітами в кайданах.
218B 0438 Ликуче Рим. Перед кумира / Везуть возами ладан, миро, / Женуть гуртами християн

ВЕЛЕЛЮДНИХ 1

250A 0007 І день і ніч плачу / На розпуттях велелюдних, / І ніхто не бачить,

ВЕЛЕРЕЧИВИЙ 1

237B 0011 Скуєш лукавії уста, / Язик отой велеречивий, / Мовлявший: ми не суєта!

ВЕЛИ 2

076B 0122 – Драгий мій отче і мій царю! / Вели сестрі моїй Фамарі, / Щоб коржика мені спекла
250B 0704 Не вняли слову! Розп'яли! / Як розпинать його вели, / Ти на розпутті стояла

ВЕЛИКА 3

016B 0141 Ох, діти! Діти! Діти! / Велика божа благодать! / Сльози висохли, пропали,
057B 0200 ----- / Через год ото й велика / Зима наступила.
307B 0014 Ревнув з Бортнянського : «О скорбь, / О скорбь моя! О скорбь велика!» / -----

ВЕЛИКАЯ 5

199A 0141 Те[пе]р свята!.. Боже! Боже! / Великая сило! / Великая славо! зглянься на людей,
199A 0142 Великая сило! / Великая славо! зглянься на людей, / Одпочинь од кари у світлому раї.
029B 0036 Нащо здалась козацькая / Великая слава?!.. / І Трахтемиров геть горою
205B 0027 Де ваше золото, палати? / Де власть великая? В склепах, / В склепах, поваплених ката[ми],
250B 0732 Вночі круг тебе сумовати. / І ти, великая в женах! / І їх унініє і страх

ВЕЛИКДЕНЬ 3

027A 0027 Серце б'ється, любо... / І світ божий як великдень, / І люди як люди!
061A 1112 За ними корогви несли, / Як на великдень над пасками. / «Молітьесь, братія, молітьесь! –
182B 0001 ----- / На великдень на соломі / Против сонця діти

ВЕЛИКЕ 2

061A 1183 І той минув – день маковія, / Велике свято в Україні. / Минув – і лях, і жидовин
218B 0252 А в Римі свято. / Велике свято! Тиск народу, / Зо всього царства восводи,

ВЕЛИКЕЄ 2

196A 0008 Привітає, угадає / Великеє слово? / Всі оглухли – похилились
180B 0069 Гратись і промовить / Слово мамо. Великеє, / Найкращеє слово!

ВЕЛИКИЙ 32

061A 2218 «Католики... бо нас мати...» / «Боже мій великий! / Мовчіть, мовчіть! Знаю, знаю!»
061A 2415 Мене за вас покарає, / За гріх сей великий. / Просіть, сини! Я прощаю,
150A 0168 «Слава тобі, Гамаліє, / На весь світ великий, / На весь світ великий,
150A 0169 На весь світ великий, / На весь світ великий, / На всю Україну,
154A 0168 «Слава тобі, Гамалію, / На весь світ великий, / На весь світ великий,
154A 0169 На весь світ великий, / На весь світ великий, / На всю Україну,
196A 0012 Ти смієшся, а я плачу, / Великий мій друже. / А що вродить з того плачу?
199A 0085 Отакими, як констанцький / Єретик великий! / Мир мирові подарують
199A 0108 Чи то ж і не буде? / Ні, настане час великий / Небесної кари.
199A 0173 Людської крові?... Не мені, / Великий Господи, простому, / Судить великіє діла
221A 0013 Як все москаль позабирає, / Як розкопа великий льох». / -----
221A 0436 Лучше полягаєм / Та виспимось. День великий. / Ще будем співати.
250A 0130 Так, що й німець не второпа / Учитель великий, / А не те, щоб прості люде.
266A 0037 Класти в домовину, / Жаль великий, брати мої; / Тяжко годувати
016B 0121 Не даєш на рай веселий, / На світ твій великий / Надивитись, намолитись
029B 0124 «Молюсь тобі, Боже милій, / Господи великий! / Що не дав мені загинуть,
033B 0023 Як покидали запорожці / Великий Луг і матір Січ, / Взяли з собою матер божу,

- 038В 0115 До утрени завив з дзвіниці / Великий дзвін. Чернець мій встав, / Надів клобук, взяв патерицю,
 068В 0080 Воно... Не нам твої діла / Судить, о Боже наш великий! / Отож вона мені на лихо
 068В 0169 Мов на небі висить / Святий Київ наш великий. / Святим дивом сяють
 083В 0222 Ото він самий! Покарав / Його Господь за гріх великий / Не смертю – він буде жить,
 091В 0033 На п'яного Петра кривого. / А жаль великий на людей, / На тих юродивих дітей!
 095В 0013 Мені не жаль, що я не пан, / А жаль мені, і жаль великий, / На просвіщенних християн.
 102В 0019 На стогнах каменем побили. / І праведно Господь великий, / Мов на звірей тих лютих, диких,
 161В 0223 Щоб духу в хаті не було! / Великий світ наш, не загинеш! / Дивися, пся його личина!
 175В 0108 І смерклось. / І вік не великий, / Не тільки день. На хуторі
 209В 0088 Мов та черешенька!.. За гріх, / За тяжкий, мабуть, гріх великий / Не дав мені святий владика
 218В 0007 Мою сиротину, / Наш великий чудотворче, / Мій друже єдиний!
 247В 0010 ----- / Амінь тобі, великий муже! / Великий, славний! та не дуже...
 247В 0011 Амінь тобі, великий муже! / Великий, славний! та не дуже... / Якби ти на світ не родивсь
 249В 0036 Спаси ти нас, / Младенче праведний, великий, / Од п'яного царя-владики!
 266В 0045 Сама скупається, сама / В своїй крові. Плач великий / Воместо львичищого рика

ВЕЛИКИМ 2

- 016В 0362 А Бог хоч бачить, та мовчить, / Гріхам великим потурає. / Не чуть нічого. Час минає.
 146В 0012 З славним батьком запорозьким / Та з Великим Лугом. / На Хортиці у матері

ВЕЛИКИМИ 1

- 205В 0042 Або про марне литу кров / З людей великими катами. / Заплачеш тяжко перед нами,

ВЕЛИКИХ 3

- 199А 0045 А не слав'ян. І став єси / На великих купах, / На розпутті всесвітньому
 250А 0041 І в Україну принесли / Великих слов велику силу, / Та й більш нічого. Кричите,
 250А 0111 «Слав'яне! слав'яне!» / Славних прадідів великих / Правнуки погані!

ВЕЛИКІ 5

- 061А 2228 Сини мої, сини мої! / Чом ви не великі? / Чом ви ляха не ріжете?..»
 061А 2253 Сини мої, сини мої! / Чом ви не великі? / Чом ворога не різали?
 246А 0059 Кригою окуті. / І вам, лицарі великі, / Богом не забуті.
 044В 0013 По всій славній Україні / Заревли великі дзвони, / Щоб сіддали хлопці коні,
 161В 0058 Настусині коси, / Мов дві гадини великі, / Докупи сплітає,

ВЕЛИКІЄ 1

- 199А 0174 Великий Господи, простому, / Судить великіє діла / Твоєї волі. Люта зла

ВЕЛИКІЙ 7

- 221А 0426 ----- / В великій пригоді / Нам сьогодні вони стануть!
 258А 0126 Меж царями-судіями / На раді великій / Став земних владик судити
 258А 0220 Воцариться в дому тихім, / В сім'ї тій великій, / І пошле їм добру долю
 268А 0021 Волю окропите. / І мене в сем'ї великій, / В сем'ї вольній, новій,
 068В 0118 Нічого кращого сам Бог / Не бачив на землі великій, / Як молодії ті були...
 129В 0050 Заскрипіли рано двері / У великій хаті. / Вставай, вставай, Катерино,
 137В 0050 Три поклони покладає / Великій громаді. / І, мов дзвоном дзвонить,

ВЕЛИКОГО 12

- 061А 0873 Поєднались – дожидають / Великого свята. / У темному гаю, в зеленій діброві,
 150А 0006 Ой повій, повій, вітре, через море / Та з Великого Лугу, / Суши наші сльози, заглуши кайдани,

- 154A 0006 Ой повій, повій, вітре, через море / Та з Великого Лугу, / Суши наші сльози, заглуши кайдани
199A 0009 А в попелі тліє / Іскра огню великого. / Тліє, не вгасає,
199A 0076 Про чеха святого, / Великого мученика, / Про славного Гуса.
199A 0240 Мов сарацина воювать / Або великого Аттілу! / -----
221A 0498 Москва розкопала! / Великого ж того льоху / Ще й не дошукалась.
246A 0018 Не понесе слави Бога, / Великого Бога. / -----
156B 0079 Згадав у темниці / Свого друга великого / І звелів каплицю
194B 0028 Нема навіть кругом тебе / Великого Бога! / Нема на що подивитись,
218B 0370 Не неофіт новий, / А апостол великого / Христового слова.
250B 0199 Що нині узреться. Равві, / Равві великого глаголи / На ниві сіються новій!

ВЕЛИКОДНЮ 1

- 076B 0227 Намистечко, як зароблю, / Тобі к великодню куплю. / Пострижемося ж у лакеї

ВЕЛИКОЇ 3

- 033B 0002 Наробили колись шведи / Великої слави, / Утікали з Мазепою
050B 0203 ----- / Після великої зими / Вернувся і Максим безногий.
057B 0012 ----- / Після великої зими, / За Катерини за цариці,

ВЕЛИКОЛІТНІ 1

- 074B 0015 Дуби і всякі дерева / Великолітні, мов трава / В покоси стелеться, а з яру

ВЕЛИКОМУ 1

- 207A 0416 ----- / У Києві великому / Всіх святих благала;

ВЕЛИКОМУДРОГО 1

- 269A 0004 У дурні німчики обули / Великомудрого гетьмана. / -----

ВЕЛИКОМУЧЕНИЦЕ 2

- 180B 0048 А ти, / Великомученице! Села / Минаєш, плачучи, вночі.
305B 0001 ----- / Великомученице кумо! / Дурна еси та нерозумна!

ВЕЛИКОМУЧЕНИЧЕ 1

- 205B 0033 Де ж ти? / Великомучениче святий? / Пророче божий? Ти меж нами,

ВЕЛИКУ 4

- 199A 0018 Отак німота запалила / Велику хату. І сім'ю, / Сім'ю слав'ян роз'єднала
199A 0040 Світоч правди, волі... / І слав'ян сім'ю велику / Во тьмі і неволі
250A 0024 Полюбіте щирим серцем / Велику руїну, / Розкуйтеся, братайтеся,
250A 0041 І в Україну принесли / Великих слов велику силу, / Та й більш нічого. Кричите,

ВЕЛИКУЮ 1

- 250B 0416 То слава б стала про царицю / І про великую ослицю / По всьому світу. Ся ж несла

ВЕЛИЧАС 1

- 234A 0244 І мамою невсипущу / Ганну величас... / Не зна Марко, росте собі,

ВЕЛИЧЕСТВА 1

- 249B 0045 Онуча, сміття з помела / Єго величества. Та й годі. / -----

ВЕЛИЧНО 1

- 250B 0173 Мов намальований сіяв, / І став велично на порозі, / І, уклонившись, вітав

ВЕЛІЙ 1

- 282B 0001 ----- / Умре муж велій в власяниці. / Не плачте, сироти, вдовиці,

ВЕЛЬМИ 1

068B 0003 Понад Елеком, стрів я діда / Вельми старого. Наш земляк / І недомучений варнак

ВЕЛЬМОЖАХ 1

266B 0002 Восплач, пророче, сине божий! / І о князях, і о вельможах, / І о царях отих. І рци:

ВЕЛЬМОЖІ 1

050B 0090 Нехай би вже були непевні / Які вельможі просвіщенні: / То і не жаль було б; чи так?

ВЕЛЬМОЖНА 2

061A 0168 Похожають, розмовляють; / Вельможна громада / Не втерпіла, ударила
221A 0223 Уже й запишались. / Ач, яка вельможна пава... / -----

ВЕЛЬМОЖНАЯ 1

061A 0270 Була колись шляхетчина, / Вельможная пані; / Мірялася з москалями,

ВЕЛЬМОЖНИХ 2

020A 0114 Налетіли чорні круки / Вельможних будити. / Зібралось козачество
024A 0086 Налетіли гайворони / Вельможних будити... / Зібралось козачество

ВЕЛЬМОЖНІЇ 1

221A 0288 Як тих вошей розвела; / Все вельможніі байстряга! / Вже ж і Січ їх бісновата

ВЕЛЬМОЖНОГО 1

061A 1676 Мов доля карає / Вельможного й неможного. / А серед базару

ВЕНЕРИ 1

218B 0122 Росте, лицяються гетери / І перед образом Венери / Лампаду світять.

ВЕНІАМІНОВІ 1

292B 0087 Чабани, / Веніамінові внучата, / Тельця отрокам принесли,

ВЕПРИЩЕМ 1

076B 0201 А із Києва туром-буйволом / Іде веприщем за Рогнідою / Володимир князь со киянами.

ВЕРБА 6

027A 0058 І сонце гляне – рай, та й годі! / Верба сміється, свято скрізь! / Заплаче злодій, лютий злодій.

061A 0610 Горить білолиций; / Верба слуха соловейка, / Дивиться в криницю;
006B 0119 В яру криниця завалилась, / Верба усохла, похилилась, / І стежечка, де ти ходила,
016B 0012 А над самою водою / Верба похилилась; / Аж по воді розіслала
144B 0010 Навгороді коло броду / Верба похилилась. / Зажурилась чорнобрива,
189B 0022 І яр, і поле, і тополі, / І над криницею верба. / Нагнулася, як та журба

ВЕРБАМИ 2

258A 0224 На ріках круг Вавілона, / Під вербами в полі, / Сиділи ми і плакали
217B 0002 І досі сниться: під горою / Меж вербами та над водою / Біленька хаточка. Сидить

ВЕРБАХ 1

258A 0227 В далекій неволі / І на вербах повішали / Органи глухіі,

ВЕРБИ 10

010A 0003 Сердитий вітер завива, / Додолу верби гне високі, / Горами хвилю підійма.
030A 0547 Дуби з гетьманщини стоять. / У яру гребля, верби в'яд, / Ставок під кригою в неволі

- 061A 0748 Соколе мій милий! / Мій!..» Аж верби нагинались / Слухайте тую мову.
061A 2559 Тільки вітер віє, / Нагинає верби в гаї, / А тирсу на полі.
173A 0099 У багатих ростуть діти – / Верби при долині, / А у вдови одним одно,
180A 0102 Меж ярами над ставами / Верби зеленіють. / Сади рясні похилились,
016B 0058 Зелений по горі садок, / І верби, і тополі, / І вітряки на полі,
029B 0109 Батька Богдана могила мріє, / Київським шляхом верби похилі / Трибратні давні
могили вкрили.
207B 0064 Ставок, неначе полотно, / А верби геть понад ставом / Тихесенько собі купують
217B 0019 Перехрестившись, отче наш. / Крізь верби сонечко сіяє / І тихо гасне. День погас,

ВЕРБИ 1

- 050B 0186 А може, то така правда, / Як на вербі груші. / Знаю тільки, що про неї

ВЕРБІВКУ 1

- 061A 1568 Вже минули Воронівку, / Вербівку; в Вільшану / Приїхали. «Хіба спитать,

ВЕРБЛЮД 1

- 074B 0050 Мов степ до Бога заговорить. / Верблюд заплаче, і кайзак / Понурить голову і глянє

ВЕРБЛЮДІ 1

- 074B 0047 Тихенько виїде на гору / На тім захилім верблюді. / Непевне діється тойді.

ВЕРБОВАЛИ 1

- 057B 0184 У козаки охочі йшли, / А в пікінери вербовали, / Та теж охочих. На селі

ВЕРБОЛОЗИ 1

- 302B 0007 Явор молодіс, / А кругом їх верболози / Й лози зеленіють.

ВЕРБОЮ 10

- 027A 0003 З поля на долину, / Над водою гне з вербою / Червону калину,
027A 0063 З поля на долину, / Над водою гне з вербою / Червону калину,
047A 0032 Не стояла б до півночі / З милим під вербою. / Якби знала!..
047A 0077 Не співає чорнобрива, / Стоя під вербою, / Не співає – сиротою
052A 0099 Як те море грає, / Як дівчина під вербою / Гриця заспіває.
061A 0740 Як козак чорнявий / Під вербою, над водою, / Обнявшись, сумує;
083B 0170 У яру, криниця / Під вербою... До криниці, / Не води напитися,
088B 0028 Давно, давно колись / Я чув, як, стоя під вербою, / Тихенько дівчина співала,
175B 0059 На верстовім шляху в полі / Корчма під вербою / Стоїть собі в холодочку,
250B 0424 У Нілі скупанеє спить / В пелюшках долі, під вербою, / Дитяточко. А меж лозою

ВЕРЕДУЄ 1

- 083B 0131 Громадою годили / Тому борцеві... Вередує, / Як той панич... І де взялось?

ВЕРЕЩАТЬ 1

- 180A 0370 А ті голосити; / Та верещать; та як ревнуть: / «Гуля наш батюшка, гуля!

ВЕРЗЕ 1

- 175B 0007 Дівчаток накритих. / А то верзе біси зна що / Та й думає: – Ми то!

ВЕРЗЕТЕ 1

- 221A 0386 ----- / Що це таке верзете ви? / Які там ворони?

ВЕРЗЕТЬСЯ 1

- 185B 0032 Та іноді старий козак / Верзеться грішному, усатий, / З своєю волею мені

ВЕРЗЕШ 1

061A 1104 Стара собако, де б молитися, / Верзеш тут погань. От чорти!» – / Кричить отаман.
Опинились;

ВЕРЗЛИ 1

175B 0026 Та, знай, на сонце позирали, / Та нісенітницю верзли. / Звичайне, хлопці. А дівчата,

ВЕРЗУТЬСЯ 1

230B 0084 Та цур їм, тим царям поганим! / Нехай верзуться їм кайдани, / А я долину на Сибір,

ВЕРНЕ 3

030A 0498 Реве, стогне хуртовина, / Котить, верне полем; / Стоїть Катря серед поля,
258A 0102 Хто ж пошле нам спасеніє, / Верне добру долю? / Колись Бог нам верне волю,
258A 0103 Верне добру долю? / Колись Бог нам верне волю, / Розіб'є неволю.

ВЕРНЕТЕСЯ 1

135B 0017 А ви вже ніколи / Не вернетесь на волю, / Будете орати

ВЕРНЕТЬСЯ 12

010A 0043 Його виглядає. / Не вернеться чорнобривий / Та й не привітає,
020A 0016 «Була колись гетьманщина / Та вже не вернеться!.. / -----
024A 0016 «Була колись гетьманщина, / Та вже не вернеться. / -----
052A 0032 Не вернуться сподівані, / Не вернеться воля. / Не вернуться запорожці,
060A 0028 «Було колись – минулося, / Не вернеться знову». / Полетів би, послухав би,
195A 0009 Серце поховаті. / Може, вернеться надія / З тією водою
195A 0013 Дрібною сльозою – / Може, вернеться з-за світа / В пустку зимовати,
266A 0077 Веселеє слово. / Не вернеться... І я серцем / До вас не вернуся.
038B 0003 Було колись... І ніколи / Не вернеться, що діялось, / Не вернеться сподіване,
038B 0004 Не вернеться, що діялось, / Не вернеться сподіване, / Не вернеться... А я, брате,
038B 0005 Не вернеться сподіване, / Не вернеться... А я, брате, / Таки буду сподіватись,
057B 0291 Як не схаменеться / Та до Бога не вернеться, / То так і воп'ється

ВЕРНИСЯ 2

061A 0384 Доле моя, доле! Де тебе шукать? / Вернися до мене, до моєї хати, / Або хоч
приснився... Не хочеться спать.
268B 0026 Що я держитель і все бачу. / Воскресни, мамо! І вернися / В світлицю-хату; опочий,

ВЕРНІТЕСЯ 2

052A 0019 Де ви забарились? / Вернітеся! Дивітеся – / Жита похилились,
052A 0025 Морем червоніла... / Вернітеся!» – «Не вернуться! – / Заграло, сказало

ВЕРНУ 1

171A 0052 Не рвіть, думи, не паліте, / Може, верну знову / Мою правду безталанну,

ВЕРНУВСЯ 7

274A 0447 На дочку, на сина». / Не довелось. Пан вернувся, / Покинув Наталю
050B 0204 Після великої зими / Вернувся і Максим безногий. / В поході, каже, загубив.
104B 0158 Дослуживсь до чину, / Та й вернувся в село своє, / І служить покинув.
146B 0027 Не через чотири / Вернувся наш запорожець / Як та хиря, хиря,
152B 0001 ----- / Не вернувся із походу / Гусарин-москаль.
161B 0333 Його Настуся молода! / Вернувся сотник мій додому, / Три дні, три ночі не вставав,
200B 0098 І там чимало поповчили. / Вернувся з Києва Петрусь / Уже Петром і паничем,

ВЕРНУВСЬ 1

050B 0171 ----- / Вернувся вдовиченко додому, / А зять пішов у москалі.

ВЕРНУВШИСЬ 2

- 274A 0459 ----- / Пан, вернувшись, занедужав, / Стогне, пропадає.
200B 0188 Не їла три дні й не пила, / Вернувшись з прощі. І три ночі / Не спала; впали карі очі,

ВЕРНУЛАСЯ 4

- 030A 0071 Аж калина плаче. / Вернулася – і раденька, / Що ніхто не бачив.
207A 0424 Їй хоча приснилась. / Не приснилась. Вернулася, / Знову забіліла
234A 0355 ----- / Вернулася. Катерина / І Марко зостріли
044B 0039 Сіделечко вкрити. / Вернулася, журилася, / На шлях битий дивилася.

ВЕРНУЛАСЬ 5

- 047A 0132 Зроби, моя пташко! / Щоб додому не вернулась... / Тяжко мені, тяжко!
234A 0256 На хутір знову благодать / З-за гаю темного вернулась / До діда в хату спочивать.
016B 0408 Господа благають, / Щоб княжна до їх вернулась. / А її немає
189B 0047 За москалями та й пропала. / Вернулась, правда, через год, / Та що з того. З байстрам вернулась,
189B 0048 Вернулась, правда, через год, / Та що з того. З байстрам вернулась, / Острижена.
Було, вночі

ВЕРНУЛИСЯ 3

- 207A 0316 ----- / Вернулися од криниці, / І Степан сідлас
234A 0272 Та й за старостами / Пішов Марко. Вернулися / Люде з рушниками,
033B 0093 На наглій дорозі. / Вернулися запорожці, / Принесли з собою

ВЕРНУЛИСЬ 1

- 030A 0165 Дрібними сльозами, / Бо вернулись москалики / Іншими шляхами.

ВЕРНУЛОСЬ 1

- 061A 2447 Згадав, та й жаль стало, що лихо минуло. / Молодес лихо! Якби ти вернулось, / Проміняв би долю, що маю тепер.

ВЕРНУСЯ 7

- 030A 0240 На хрест почепила, / Промовила: «Не вернися! / В далекому краю
047A 0177 Вийшла з хати – чи йти, чи ні?... / «Ні! Вже не вернися!» / Прийшла... Вмилась, напилася,
061A 0415 На чужині... А поки що– / До корчми вернися, / Що там робиться.
061A 2478 Нехай лають: а я поки / До своїх вернися / Та доведу вже до краю,
114A 0392 Не в свитині, а сотником / До тебе вернися, / Не в бур'яні – серед церкви
234A 0325 Усім святим у Києві, / Та й знову вернися / В вашу хату, як приймете.
266A 0078 Не вернеться... І я серцем / До вас не вернися. / І не знаю, де дінуся,

ВЕРНУСЬ 1

- 274A 0445 На свою країну. / «Вернись, каже, хоч погляну / На дочку, на сина».

ВЕРНУТИСЯ 2

- 010A 0031 Що торік покинув. / Обіщався вернутися, / Та, мабуть, і згинув!
030A 0051 Коли не загине, / Обіцявся вернутися. / Тойді Катерина

ВЕРНУТИСЬ 1

- 178B 0005 Навіки покинув. / Мабуть, мені не вернутись / Ніколи додому?

ВЕРНУТЬСЯ 6

- 052A 0025 Морем червоніла... / Вернітєся!» – «Не вернеться! – / Заграло, сказало
052A 0027 Заграло, сказало / Синє море.– Не вернеться, / Навіки пропали!»
052A 0031 Така я їх доля: / Не вернеться сподівані, / Не вернеться воля.
052A 0033 Не вернеться воля. / Не вернеться запорожці, / Не встануть гетьмани,

266A 0074 Мої думи; однаково / Не вернуться знову / Літа мої молодії,
200B 0126 Прожити літа молодії? / Вони ж не вернуться! Як хоч, / А лихо, кажуть, перескоч,

ВЕРСАВІЮ 1

076B 0088 А лучшеє його добро, / Його Версавію украв. / А щоб не знав він тії шкоди,

ВЕРСАВІЯ 1

076B 0056 В своїм веселім вертограді, / Версавія купалася, / Мов у раї Єва,

ВЕРСАЛІ 1

234B 0005 З своїми лучами? / У Версалі над злодієм / Набор розпустила?

ВЕРСТВОВІЇ 1

239B 0040 Оживуть степи, озера, / І не верстовії, / А вольнії, широкії,

ВЕРСТВОВІМ 1

175B 0058 ----- / На верстовівм шляху в полі / Корчма під вербою

ВЕРСТВУ 1

160B 0002 Неначе степом чумаки / Уосени верству проходять, / Так і мене минають годи,

ВЕРСТЕ 1

221A 0209 ----- / Да шесть тысяч в одной версте / Душ передушила...

ВЕРТАВСЯ 1

057B 0096 Уже, либонь, після покрови / Вертався з Дону я та знову / (Бо я вже двічі посилав

ВЕРТАВСЬ 1

221A 0102 Царя ночувати, / Як вертавсь із-під Полтави. / А я йшла з водою

ВЕРТАЄ 1

258A 0120 І їм правдою своєю / Вертає їх злая. / Помолюся Господеві

ВЕРТАЄТЬСЯ 1

030A 0639 Кинула стремена / Та в хатину. Вертається, / Несе йому сина.

ВЕРТАЙСЯ 2

030A 0202 Будь щаслива в чужих людях, / До нас не вертайся! / Не вертайся, дитя моє,

030A 0203 До нас не вертайся! / Не вертайся, дитя моє, / З далекого краю...

ВЕРТАЛАСЯ 1

234A 0380 І молила Бога, / Щоб швиденько верталася, / Бо без неї в хаті

ВЕРТАЛАСЬ 4

173A 0164 На вигоні сіла / І в село вже не верталась, / День і ніч сиділа

207A 0453 І радесенька Ярина / Додому верталась. / -----

234A 0354 І, всім святим поклонившись, / Додому верталась. / -----

050B 0176 Отже, далєбі, не знаю, / Чи вона верталась, / Катерина, до матері,

ВЕРТАЛИСЯ 1

061A 0145 В Польщі на пожарі, / В Україну верталися, / Як бенкетовали.

ВЕРТАЛИСЬ 2

250A 0055 ----- / Ох, якби те сталось, щоб ви не вертались, / Щоб там і здихали, де ви поросли!

120B 0019 З батїжками чумаченьки / Додому вертались. / Увійшов у хату,

ВЕРТАЛОСЬ 1

006В 0002 Згадайте, братія моя... / Бодай те лихо не верталось, / Як ви гарнесенько і я

ВЕРТАЮСЯ 1

274А 0352 ----- / Вертаюся із Києва – / Замкнуті покої.

ВЕРТАЮСЬ 2

014В 0037 І подарунків накупив / Найдорогіших... От вертаюсь / В село до дівчини вночі –
046В 0087 І я прокинусь. Поза горою / Вертаюсь, крадуся понад Уралом, / Неначе злодій той,
поза валами.

ВЕРТАЮТЬ 2

194В 0009 І добро і лихо! / Забирають, не вертають / Ніколи нічого!
196В 0009 І добро і лихо. / Забирають, не вертають / Ніколи нічого,

ВЕРТАЮТЬСЯ 3

030А 0087 Матері глузують, / Що москалі вертаються, / Та в неї ночують;
006В 0221 Калина зов'яла. / Не вертаються три брати. / Плаче стара мати,
006В 0229 Кладуть в домовину. / Не вертаються три брати, / По світу блукають.

ВЕРТЕП 1

250В 0363 Її й дитяточко взяли / І у вертеп свій принесли, / І чабани його убогі

ВЕРТЕПАХ 2

068В 0158 Одурів я, тяжко стало / У вертепах жити. / Думав сам себе зарізати,
250В 0096 В яких гаях? В яких ярах, / В яких незнаємих вертепах / Ти заховаєшся од спеки

ВЕРТЕПИ 1

230В 0087 Аж за Байкал; загляну в гори, / В вертепи темнії і в нори, / Без дна глибокії, і вас –

ВЕРТЕПІ 1

249В 0018 Як ось, не в самім Назареті, / А у якомусь у вертепі / Марія сина привела,

ВЕРТОГРАДІ 1

076В 0055 Сусіди Гурія. А в саді, / В своїм веселім вертограді, / Версавія купалася,

ВЕРХ 1

010А 0130 Ворожка зробила! / На самий верх на гіллячці / Стала... В серце коле!

ВЕРХАМИ 1

030А 0586 А москалі їй назустріч / Як один верхами. / «Лихо моє! Доле моя!»

ВЕРХИ 2

199А 0234 Хто з соколами на руках, / Хто пішки, верхи на ослах – / Так аж кишить! Все на
охоту,
234А 0144 Ач яке, нівроку! / Неси ж в хату, а я верхи / Кинусь за кумами

ВЕРХОВОДИВ 1

052А 0004 Нема Січі, пропав і той, / Хто всім верховодив! / Нема Січі; очерети

ВЕРХОВОДИЛИ 1

083В 0005 З громади кпили, хлопців били / Та верховодили в селі, / Як ті гусари на постої.

ВЕРХОТВОРЕЦЬ 1

218В 0057 За що? Не говорить / Ні сам сивий верхотворець, / Ні його святії –

ВЕРЧУСЯ 1

014В 0006 Ні про младенческие сны. / Верчуся, світу дожидаю, / А за дверима про своє

ВЕРШУ 2

061А 1917 Заганяйте квочку в бочку, / А курчата в вершу /

272А 0059 Грались, лоскотали, / Поки в вершу не запхали... / Та й зареготались.

ВЕСЕЛА 8

234А 0202 Поєднались. Молодиця / Рада та весела, / Ніби з паном повінчалась,

016В 0276 Кого-небудь? Ні, нікого. / Весела гуляла, / Мов ласочка з кубелечка,

038В 0013 Сама собі у жупані / Розвернулася весела, / Аксамитом шляхи стеле,

180В 0027 І ненароком інший гляне. / Весела, рада, Боже мій! / Несе додому свого Йвана.

218В 0188 За тим учителем своїм. / А ти весела вийшла з хати / На шлях із гаю виглядати

218В 0332 У Рим в кайданах християн. / І рада ти, і весела / Кумирові знову

278В 0038 Моє ти ладо принеси, / Щоб я постіль весела слала, / У море сліз не посилала,

308В 0012 Ходімо в хату спочивать... / Весела хата, щоб ти знала!.. / Ой не йдімо, не ходімо,

ВЕСЕЛАЯ 3

192А 0078 Шитая хустина, / А де ж тая веселая / Дівчина-дитина?!

217В 0009 І досі сниться, вийшла з хати / Веселая, сміючись, мати, / Цілує діда і дитя

290В 0008 Присняться діточки мені, / Веселая присниться мати, / Давне-колишній та ясний

ВЕСЕЛЕ 2

006В 0233 ----- / Веселе сонечко ховалось / В веселих хмарах весняних.

044В 0017 Та збирались на веселля, / На веселе погуляння, / На кроваве залицяння.

ВЕСЕЛЕЄ 3

266А 0076 Літа мої молодії, / Веселеє слово. / Не вернеться... І я серцем

094В 0011 Якби побачив, нагадав / Веселес та молодес / Колишнє лишенько лихес.

189В 0013 На старість ледве і додому. / Веселеє колись село / Чомусь тепер мені, старому,

ВЕСЕЛЕНЬКА 1

161В 0105 ----- / (І веселенька шасть у хату.) / -----

ВЕСЕЛЕНЬКАЯ 1

250В 0139 На руки козеня взяла / І веселенькая пішла / На хутір бондарів убогий.

ВЕСЕЛЕНЬКИЙ 2

050В 0264 Утре сльози – все од Бога – / Й веселенький стане. / А в петрівку і спасівку

250В 0699 Погрався з ними, мов маленький, / Надів бурнус. І веселенький / З своїми дітками пішов

ВЕСЕЛЕНЬКІ 2

250В 0543 Звичайні діточки! Ідуть / І веселенькі, і здорові, / Аж любо гля[ну]ть, як ідуть!

250В 0639 Во храмі помолились Богу / І веселенькі у дорогу / Додому рушили вночі

ВЕСЕЛЕНЬКО 1

308В 0072 Могили-гори на степах – / І веселенько заспіваєм... / -----

ВЕСЕЛЕСЕНЬКА 1

250В 0283 – Його! – промовила Марія, / І веселесенька пішла / У Назарет. І він радіє,

ВЕСЕЛИЙ 16

030А 0325 Босими ногами! / Тоді я веселий, / Тоді я багатий,

061А 0583 Нездужа встать, а курника, / П'яний і веселий: / «Му жуєту, ту жуєту,

173А 0030 Гнучкий і дебелий, / Щасливий, веселий / І не одинокий.

- 274A 0020 І все добро. І встане вранці / Веселий, і забуде знов / Свою недолю. І в неволі
 016В 0120 Та не дасш жити. / Не дасш на рай веселий, / На світ твій великий
 057В 0312 О здорові тещу з сином / І веселий стане. / – Все од Бога,– скаже собі,–
 076В 0094 Псалмом старого Анафана... / І, знов веселий, знову п'яний, / Коло рабині заходивсь.
 076В 0175 По двору тихо похожає / Старий веселий Рогволод. / Дружина, отроки, народ
 113В 0017 З дітками малими. / І радий я і веселий, / І Бога благаю,
 125В 0041 Співа алілуя. / Хвалить Господа, веселий, / І каже сідлати
 161В 0315 П'янений сотник, а йдучи / Собі веселий розмовляє: / – Нехай і наших люде
 знають!
 197В 0013 Принаймні вкупі сумували, / Згадавши той веселий край, / І Дніпр той дужий,
 крутогорий,
 218В 0108 В своїм веселім гінекею, / В чужий веселий одвела. / Незабаром зробилась мати
 218В 0172 Співають гімн. Приурегован / Веселий пир. І полягли / На ложах гості. Регот! Гомін!
 241В 0010 ----- / Веселий рай / Пошли їй, Господи, подай!
 308В 0019 Бач, який широкий, / Та високий, та веселий, / Ясний та глибокий...

ВЕСЕЛИЛА 1

- 270A 0081 Цвітом на сім світі? / Щоб людей я веселила, / Тих самих, що вбили

ВЕСЕЛИЛАСЬ 1

- 016В 0147 Ніби на світ народилась – / Гралась, веселилась... / І княжні своїй маленькій

ВЕСЕЛИЛИ 1

- 037В 0010 Синами вольними... росли, / Росли сини і веселили / Старії скорбнії літа...

ВЕСЕЛИЛОСЬ 1

- 026В 0014 Господне небо, і село, / Ягня, здається, веселилось! / І сонце гріло, не пекло!

ВЕСЕЛИМ 3

- 239В 0038 Кругом гаями поростуть, / Веселим птаством оживуть. / Оживуть степи, озера,
 250В 0021 Як процвітуть убогі села, / Псалмом і тихим і веселим / Святую доленьку твою.
 250В 0159 Та повечеряємо вкупі / З веселим гостем молодим; / Ходімо, доненько.– Який?

ВЕСЕЛИСЯ 1

- 180A 0486 Церкви та палати! / Веселися, лютий кате, / Проклятий! проклятий!>

ВЕСЕЛИТИ 3

- 016В 0111 Та божою красою / Людей веселити. / Так же ні. А молодії
 016В 0205 Виростає... Та недовго / Буде веселити / Свою матір. Бог карає
 029В 0134 І твоєю красою / Серце веселити... / І поховать побитес

ВЕСЕЛИТИСЯ 1

- 068В 0085 А я вже думав одружитись, / І веселитися, і жить, / Людей і Господа хвалить...

ВЕСЕЛИХ 4

- 006В 0234 Веселе сонечко ховалось / В веселих хмарах весняних. / Гостей закованих своїх
 111В 0058 Широкої села, / А у селах у веселих / І люде веселі.
 194В 0050 Гуляв би я понад Дніпром / По веселих селах, / Та співав би свої думи,
 214В 0006 Витає радість і надія / В очах веселих, любо їм, / Очам негрішним, молодим.

ВЕСЕЛІ 12

- 019A 0004 Нащо літа молодії, / Веселі, дівочі? / Літа мої молодії
 207A 0069 ----- / Ще на Україні веселі / І вольнії пишались села
 016В 0044 ----- / Село! Село! Веселі хати! / Веселі здалека палати,
 016В 0045 Село! Село! Веселі хати! / Веселі здалека палати, / Бодай ви терном поросли!
 092В 0024 З вишневими садочками / І люде веселі. / І ті люде, і село те,

- 111В 0059 А у селах у веселих / І люде веселі. / Воно б, може, так і сталось,
 175В 0016 Будуть собі тинятися / Покритки веселі / По шиночках з москалями,
 239В 0036 Прокинеться; і потечуть / Веселі ріки, а озера / Кругом гаями поростуть,
 239В 0048 Позіходяться докупи, / Раді та веселі. / І пустиню опанують
 250В 0290 Прийшли додому. І живуть / Повінчані, та не веселі. / Тесляр колисочку дебелу
 288В 0005 ----- / Потоптав веселі квіти, / Побив... Поморозив...
 308В 0070 Дніпро, Україну згадаєм, / Веселі селища в гаях, / Могили-гори на степах –

ВЕСЕЛІЄ 1

- 278В 0025 А ти, прелютий... Горе! Горе! / Моє веселіє украв, / В степу на тирсі розібгав.

ВЕСЕЛІЇ 7

- 092В 0030 Чи збираються ще й досі / Веселії гості / Погуляти у старої,
 092В 0037 Чорняві діти, / Веселії дівчаточка, / І досі в старої
 124В 0006 А дівочі молодії / Веселії літа, / Як квіточка за водою,
 146В 0038 Минулися молодії / Веселії літа, / Немає з ким ости[г]лого
 192В 0037 І воно вгадає / Твої думи веселії... / Сам Бог розмовляє
 239В 0050 І пустиню опанують / Веселії села. / -----
 291В 0023 Вийдуть люде жито жати... / Веселії жнива!.. / Розвернися ж, розстелися ж,

ВЕСЕЛІЙ 3

- 057В 0406 На тій преславній Україні, / На тій веселій стороні, / Чи не полегшає мені?
 113В 0025 Було їм на світі. / І в сім'ї веселій тихо / Дітей привітають,
 287В 0021 І поховать лихе дебеле / В хатині тихій і веселій. / -----

ВЕСЕЛІМ 3

- 076В 0055 Сусіди Гурія. А в саді, / В своїм веселім вертограді, / Версавія купалася,
 218В 0107 Та, помолившись Гіменею / В своїм веселім гінекею, / В чужий веселій одвела.
 235В 0015 Уже не панський, а на волі; / Та на своїм веселім полі / Свою таки пшеницю жнуть,

ВЕСЕЛЛЯ 1

- 044В 0016 Щоб мечі-шаблі гострили / Та збирались на веселля, / На веселе погуляння,

ВЕСЕЛО 19

- 057А 0046 В Україні витають – / Там широко, там весело / Од краю до краю...
 061А 0345 Або чорнобрива в гаю заспіває... / О Боже мій милий, як весело жить! / -----
 061А 1316 А друга заплаче. / «Там Оксана, там весело / І в сірій свитині;
 061А 1550 Є в коморі і на дворі, / І весело в хаті! / «Уб'єм брата! Спалим хату!» –
 061А 2083 Мій голубе сизий! / Ох, як весело на світі, / Як весело стало!
 061А 2084 Ох, як весело на світі, / Як весело стало! / Через тиждень, бабусенько...
 061А 2090 Буде тобі дочки жаль, жаль... / Ох, як весело на світі! / А тобі, бабусю,
 061А 2092 А тобі, бабусю, / Чи весело?» / «Я тобою,
 016В 0062 ----- / Колись там весело було. / Бувало, літом і зимою
 026В 0012 Тойді так приязно молилось, / Чого так весело було. / Господнє небо, і село,
 028В 0014 Нігде невесело мені, / Та, мабуть, весело й не буде / І на Украй[ні], добрі люде,
 037В 0003 А унії не чуть було, / Отам-то весело жилось! / Братались з вольними ляхами,
 050В 0050 Отак-то, друже мій, живи, / То й весело на світі буде. / І буде варт на світі жить,
 068В 0120 Як молодії ті були... / Заграла весело музика... / Їх із костьола повели
 095В 0282 І пташкам воля, в чистім полі / І пташкам весело літять. / А я зов'янула в неволі.
 147В 0010 Росою божою умиті, / Біліють. Весело землі, / Цвіте, красується цвітами,
 184В 0008 І зоря, молодість його, / Витає весело над ним. / Що ж се зробилося з старим,
 217В 0011 Цілує діда і дитя / Аж тричі весело цілус, / Прийма на руки, і годує,
 285В 0005 Зійшлись незабаром. Побрались; / І тихо, весело прийшли, / Душею-серцем
 неповинні,

ВЕСЕЛОГО 4

- 250A 0229 На всій землі безконечній / Веселого дому. / Я ридаю, як згадаю
250A 0234 Якби їх забути, / Я оддав би веселого / Віку половину.
104B 0142 І нагодувала, / І спать його, веселого, / В коморі поклала!..
158B 0011 Далеко над морем, / Свого друга веселого, / Як він горе боре.

ВЕСЕЛОЇ 3

- 061A 1744 Не знали й не знаєм. / Веселої утни, старче, / Щоб земля ломилась,—
207A 0590 І прожене долю / З цієї хати веселої / На чужеє поле.
258A 0237 На чужому полі / Не співають веселої / В далекій неволі.

ВЕСЕЛОМУ 2

- 266A 0009 І співають амінь, / Амінь всьому веселому / Однині довика,
305B 0003 Дурна сси та нерозумна! / В раю веселому зросла, / Рожевим цвітом процвіла

ВЕСЕЛОЧКА 1

- 016B 0007 Сонечко сідає, / Як у Дніпра веселочка / Воду позичає.

ВЕСЕЛЮЮ 1

- 266A 0035 І вірну дружину, / Молодую, веселюю, / Класти в домовину,

ВЕСЕЛЮ 2

- 212B 0003 Пренепорочно-молодою / Старії очі веселю. / Дивлюся іноді, дивлюсь,
212B 0042 Тобою, серце, молодую, / Старії очі веселю. / Дивлюся іноді, дивлюсь

ВЕСЕЛЮСЯ 1

- 061A 2094 «Я тобою, / Пташко, веселюся». / «А чом же ти не співаєш?»

ВЕСІ 1

- 266B 0023 Та вже такого сподаря, / Що гради й весі пожирало. / Земля тряслася, трепетала

ВЕСІЛЛІ 1

- 114A 0283 «Ой гоп, не пила, / На весіллі була, / До господи не втрапила,

ВЕСІЛЛЯ 15

- 030A 0175 Вимовляє доні: / «Що весілля, доню моя? / А де ж твоя пара?
061A 2110 Ляхів кінча; з Залізняком / Весілля справляє / В Уманщині, на пожарах.
207A 0436 Пристрит замовляла, / Талан-долю та весілля / З воску виливала.
234A 0284 Коли й де вінчати, / Та й весілля. Та ще ось що: / Хто в нас буде мати?
234A 0303 Та вареною частує, / На весілля просить. / Знай, бігає, а самого
234A 0333 ----- / Розвернулося весілля. / Музикам робота
057B 0101 Та з чумаками та з волами / Якраз в неділю на весілля / До удовівни причвалав.
068B 0108 В дворі, гуляли, в карти грали, / Свого весілля дожидали / Та молодих дівчат в селі,
068B 0112 Звичайне, паничі. Ждемо, / І ми ждемо того весілля. / Отож у клечальну неділю
068B 0126 Всіх перерізали. Рудою / Весілля вмилося. Не втік / Ніже єдиний католик,
095B 0047 Недавно це було. / Через село весілля йшло, / А пан з костьолу їхав,
095B 0230 ----- / А ви до мене на весілля / З того світу прийшли?
161B 0096 ----- / А од весілля не втечеш! / -----
161B 0166 Будеш в своїй хаті, / Будеш сам оте весілля / Повік проклинати,
173B 0025 На тій Україні. / На весілля товариство / Вийде погуляти

ВЕСІЛЬНОЇ 1

- 045A 0094 Старий та химерний; / Заспіває весільної, / А на журбу зверне.

ВЕСНА 5

- 061A 2137 Грілись на пожарі. / Встала й весна, чорну землю / Сонну розбудила,

061A 2157 ----- / Не спинала весна крові, / Ні злості людської.
 207A 0390 І рястом квітчас / Весна землю, мов дівчину / В зеленому гаї;
 207A 0428 Знов зазеленіла / Весна божа. Вийшла з хати / На світ дивуватись
 147B 0007 Мете собі, як помелом. / Весна, садочки зацвіли; / Неначе полотном укриті,

ВЕСНИ 1

295B 0014 Сиди ж один собі в кутку. / Не жди весни – святої долі! / Вона не зійде вже ніколи

ВЕСНОЮ 9

061A 2143 Соловейко в гаї / Землю, убрану весною, / Вранці зустрічають...
 270A 0063 Зимою під тином, / А весною процвіла я / Цвітом при долині,
 270A 0069 В хату не пустили. / А весною, мов на диво, / На мене дивились.
 016B 0092 Загинеш, серденько, загинеш, / Мов ряст весною уночі. / Засхнеш, не знатимеш нічого,
 095B 0322 Марини й матері не стало. / Уже весною, як орали, / Два трупи на полі найшли
 200B 0036 Купи, голубко! Не печаль / Мого ти серця! А весною / В Париж поїдемо з тобою,
 200B 0044 У генеральші молодой. / Поїхали в село весною, / В селі банкету загули,
 200B 0162 І вас отак не продала. / Любіться, діточки, весною. / На світі є кого любить
 241B 0014 І більш нічого не давай. / Та не бери її весною / В свій рай небесний, не бери,

ВЕСНЯНИХ 1

006B 0234 Веселе сонечко ховалось / В веселих хмарах весняних. / Гостей закованих своїх

ВЕСНЯНКУ 1

045A 0026 З дівчатами на вигоні – / Гриця та веснянку, / А у шинку з парубками –

ВЕСЬ 9

052A 0088 Утни, батьку, щоб нехотя / На весь світ почули, / Що діялось в Україні,
 150A 0168 «Слава тобі, Гамаліс. / На весь світ великий, / На весь світ великий,
 150A 0169 На весь світ великий, / На весь світ великий, / На всю Україну,
 221A 0393 Бо чутка є, що цар хоче / Весь світ полонити. / -----
 234A 0544 «Прости мене! Я каралась / Весь вік в чужій хаті... / Прости мене, мій синочку!
 038B 0103 Воно тебе в Сибір водило, / Воно тебе весь вік дурило. / Приспи ж його і занехай
 076B 0038 Цареві князі, і всі сили, / І отроки, і весь народ, / Замкнувши в городі ківот,
 180B 0030 І їй здається, все село / Весь день дивилося на його, / Що тільки й дива там було,
 192B 0030 І любити твою правду, / І весь світ обняти! / -----

ВЕТХЕС 1

268B 0066 Натхне, накличе, нажене / Не ветхе[є], не древле слово / Розтленнос, а слово нове

ВЕТХУЮ 1

250B 0164 І каже, божа благодать / На ветхую Єлисавету / Учора рано пролилась,

ВЕЧЕРА 1

274A 0243 Придубала. Одпочила, / Вечера діждалась, / Та й у село. Хотілось, бач,

ВЕЧЕРІ 2

061A 2329 ----- / Ой гоп по вечері, / Замикайте, діти, двері,
 076B 0081 З пророком випила, й пішла / Спочити трохи по вечері / З своїм царем. І Гурий спав.

ВЕЧЕРНЕЮ 1

198B 0034 Поки мир божий не засне, / Поки з вечернею зорькою / Не зійде місяць над горою,

ВЕЧЕРНЄ 1

029B 0105 Поник старою буй-головою. / Вечерне сонечко гай золотило, / Дніпро і поле золотом крило,

ВЕЧЕРНІ 2

- 061A 2097 «Я вже одспівала...» / Задзвонили до вечерні; / Оксана осталась,
207A 0218 Нібито до себе.– Анумо вставать, / До вечерні, може, ще пошкандибаю. / А ти,
Степане, ляжеш спать,

ВЕЧЕРНЮ 1

- 161B 0294 та заквітчайся. Та не жди мене, бо бути має, / що я остануся і на вечерню. / -----

ВЕЧЕРНЮЮ 1

- 143B 0003 І високою могилу, / І вечернюю годину, / І що снилось-говорилось.

ВЕЧЕРЮ 4

- 076B 0072 Я все!..» – А трохи згодом / Раби вечерю принесли / І кінву доброго сикеру...
076B 0074 І кінву доброго сикеру... / І цар сказав, щоб на вечерю / Раби рабиню привели,
218B 0164 Перед Петром. І повели / До себе в терми на вечерю / Того апостола...
250B 0187 І молоко і сир козиці / Їм на вечерю подала. / Сама ж не їла й не пила.

ВЕЧЕРЯ 2

- 061A 2304 І сіли вечерять. Остатня кара, / Остатня вечеря! / «Гуляйте, сини!
006B 0265 ----- / Сем'я вечеря коло хати, / Вечірня зіронька встає.

ВЕЧЕРЯЛА 1

- 083B 0059 І спати плачучи лягла, / І не вечеряла!... Не спала, / Яка лягла, така і встала,

ВЕЧЕРЯЛИ 1

- 174B 0009 До вдови на двір. / – Вечеряли у світлиці, / Мед-вино пили;

ВЕЧЕРЯТИ 4

- 010A 0102 Наш голубоньку! / Ходи до нас вечеряти: / У нас козак в очереті,
030A 0029 Там занастила. / Кличе мати вечеряти, / А донька не чує;
006B 0296 Не покличе стара мати / Вечеряти в хату. / А колись... Давно колись-то!
198B 0039 І розмовляючи пішли б / Вечеряти в свою хатину. / -----

ВЕЧЕРЯТЬ 9

- 010A 0093 «Чи всі ви тут? – кличе мати.– / Ходім шукати вечерять. / Пограємось, погуляймо
061A 2303 Де що запопали, страви нанесли / І сіли вечерять. Остатня кара, / Остатня вечеря!
173A 0181 Дожидає сина мати / До досвіта вечерять. / Понад ставом увечері
207A 0109 І піч затопив / І вечерять наварив». / «Ануге, діти, отакої!» –
006B 0199 А мати й спати не лягала, / Дочку вечерять дожидала / І тяжко плакала, ждучи.
006B 0264 Співають, ідучи, дівчата, / А матері вечерять ждуть. / -----
006B 0267 Вечірня зіронька встає. / Дочка вечерять подає, / А мати хоче научати,
218B 0193 Помолишся своїм Пенатам, / Сама вечерять сядеш в хаті. / Ні, не вечерять, а ридать,
218B 0194 Сама вечерять сядеш в хаті. / Ні, не вечерять, а ридать, / Ридать, і долю проклинають,

ВЕЧЕРЯЮТЬ 1

- 061A 1720 «Гуляй!» – загукали. / Вечеряють, а кругом їх / Пекло червоніє.

ВЕЧІР 1

- 234A 0220 А наймичка невсипуща / Що вечір, небога, / Свою долю проклинає,

ВЕЧІРНИЦІ 1

- 114A 0261 Ні жита жать, ні льону брать, / Ні на вечірниці, / Де дівчата з парубками

ВЕЧІРНЯ 1

- 006B 0266 Сем'я вечеря коло хати, / Вечірня зіронька встає. / Дочка вечерять подає,

ВЕЧІРНЯ 2

207A 0037 О мій тихий світе, / Моя зоре вечірняя! / Я буду витати
016B 0001 ----- / Зоре моя вечірняя, / Зійди над горою,

ВЕЧОРА 4

114A 0352 Три перебирає. / «Аж до вечора Мар'яна / У темному гаю
050B 0169 Отже, як будем так писати, / То ми й до вечора не кончим. / Ну, де той безталанний зять?
281B 0001 ----- / З передсвіта до вечора, / А з вечора до досвіта
281B 0002 З передсвіта до вечора, / А з вечора до досвіта / Летить стріла каленая,

ВЕЧОРАМИ 1

083B 0142 А так собі гуляє / Та вечорами у садочок / До титаря вчащає.

ВЕЧОРНИЦІ 1

061A 1263 Понад Дніпром козак іде, / Може, з вечорниці. / Іде смутний, невеселий,

ВЕШТАЄТЬСЯ 1

045A 0003 Хто його не знає? / Він усюди вештається / Та на кобзі грає.

ВЕРНЕЙ 1

221A 0456 Своди розламати, / Верней дело...». Розламали, / Та й перелякались!

В'ЄТЬСЯ 1

010A 0177 Коло серця козацького / Як гадина в'ється. / «Ось і дуб той кучерявий...

ВЖЕ 162

010A 0089 «Ходимо гріться! – закричали. – / Зійшло вже сонце!» (Голі скрізь; / З осоки коси, бо дівчата).
010A 0170 Ворота одчинить. / А може, вже одчинила – / Не мені, другому...
010A 0185 Кличе її та цілус... / Ні, вже не поможе! / «За що ж вони розлучили
020A 0016 «Була колись гетьманщина / Та вже не вернеться!.. / -----
020A 0073 ----- / Вже не три дні, не три ночі / Б'ється пан Трясило.
024A 0016 «Була колись гетьманщина, / Та вже не вернеться. / -----
024A 0045 ----- / Вже не три дні, не три ночі / Б'ється наш Трясило.
030A 0127 Катерина вийшла. / Вийшла, та вже не співає, / Як перше співала,
030A 0145 За тихим Дунаєм; / А може, вже в Московщині / Другую кохає!
030A 0287 Дечого багато, / Та не чули вже тих річей / Ні батько, ні мати...
030A 0664 «Оставайся шукать батька, / А я вже шукала». / Та в ліс з шляху, як навісна!
047A 0177 Вийшла з хати – чи йти, чи ні?.. / «Ні! Вже не вернися!» / Прийшла... Вмилась, напилася,
061A 1187 Кляли схизмата, розпинали, / Кляли, що нічого вже взять. / А гайдамаки мовчки ждали,
061A 1191 Лягли, і в голови не клали, / Що вже їм завтра не вставать. / Ляхи заснули, а Іуди
061A 1519 Каже опинитись: / «У ліс, хлопці! вже світає, / І коні пристали:
061A 1567 З дрібними сльозами. / Вже минули Воронівку, / Вербівку; в Вільшану
061A 1597 Догнав своїх. Боровиків / Вже хутір минають. / Корчма тліє з стодолюю,
061A 2096 «А чом же ти не співаєш?» / «Я вже одспівала...» / Задзвонили до вечерні;
061A 2451 І батька, і діда старого згадаю... / Дідусь ще гуляє, а батько вже вмер. / Бувало, в неділю, закривши мінею,
061A 2479 До своїх вернися / Та доведу вже до краю, / Доведу – спочину,
114A 0074 І на одній колись-то грав, / Та ба, вже не грати... / Постривайте, мої любі,
114A 0206 Та, може, й од пана! / Ти вже виросла, нівроку, / Уже й дівувала;
114A 0208 Уже й дівувала; / Я вже думаю, що, бачиш...» / Насилу сказала.
114A 0210 Насилу сказала. / «Що вже й заміж, коли тес...» / «А за кого, мамо!?»
114A 0341 Дивувалися дівчата: / Вже смерть за плечима, / А він, сліпий, сивоусий,
123A 0065 Байстря небуते! / Ти вже виросла, дівуєш, / З хлопцями гуляєш...

- 173A 0164 На вигоні сіла / І в село вже не верталась, / День і ніч сиділа
180A 0059 Отож я ліг спати. / А вже підпилий як засне, / То хоч коти гармати,
180A 0192 Упивайтесь, бенкетуйте, – / Я вже не почую, / Один собі навік-віки
180A 0205 Чого ти шукаєш / Під землею? Ні, вже, мабуть, / Я не заховаюсь
180A 0254 ----- / Чи ще митарство? чи вже буде? / Буде, буде, бо холодно,
180A 0455 України далекої / Може, вже немає. / Полетів би, подивився,
195A 0003 Друже сивоусий, / Ти вже серце запечатав, / А я ще боюся.
199A 0062 Слав'янськеє, нове! / Затога вже буде повне, / І попливе човен
199A 0169 І в рай іди! Конець концям! / У злодія вже злодій краде, / Та ще й у церкві. Гади!
гади!
207A 0023 Минає / Неясний день мій; вже смеркає; / Над головою вже несе
207A 0024 Неясний день мій; вже смеркає; / Над головою вже несе / Свою неклепану ю косу
207A 0124 ----- / «Ні, не така вже, підтопталась / Стара моя сила,
207A 0129 О бодай вас! Що то літа? / Ні, вже не до ладу... / Минулося. Іди лишень
207A 0202 Ходім лишень полудновать. / Чи ти вже, Ярино, / Змайструвала нам що-небудь?
207A 0620 В турецькій неволі». / «Отож мене, вже сліпого, / На світ випускали
221A 0008 Як той розкопуватимуть льох. / Коли б вже швидче розкопали, / Тойді б у рай нас
повпускали,
221A 0045 А у мене, як на тес, / Ї рушники вже ткались. / От-от була б подавала,
221A 0051 Побігла я за водою... / Вже й криниця тая / Замуліла і вихохла!
221A 0060 Москві присягати!.. / І вже ледви я, наледви / Донесла до хати
221A 0091 Од матері неживої. / Що вже я просила / Московського копитана,
221A 0208 На яку це? На ковану? / Ну, вже наробила... / -----
221A 0221 Та в Сибір загнали / Своєю шляхту, то вже й годі, / Уже й запишались.
221A 0284 Кого вони виглядають. / Вже ж і в крепость завдала, / І дворянства страшну силу
221A 0289 Все вельможні байстрята! / Вже ж і Січ їх бісновата / Жидовою поросла.
221A 0321 Катів катувати! / Другий буде... оце вже наш! / Катам помагати.
221A 0323 Катам помагати. / Наш вже в череві щипає... / А я начитала,
221A 0442 Ще сонце спить, пташки мовчать, / А коло льоху вже проснулись / І заходилися
копати.
221A 0512 То все очухрали. / Могили вже розривають / Та грошей шукають,
234A 0103 Не знаю, що і після чого / Старі сумують. Може, вже / Оце збираються до Бога,
234A 0177 Та таки й дитина, / Хоча воно вже й підросло, / Та все ж таки треба
234A 0181 «Та воно-то треба. / Бо й я свою вже часточку / Прожив, слава Богу,–
234A 0236 Прокинеться, ворухнеться – / То вона вже скочить, / І укріє, й перехрестить,
234A 0452 «Катерино! / Не та вже я стала: / Зледащіла, нездужаю
234A 0551 Прокинувся... до матері – / А мати вже спала! / -----
246A 0154 Прої сині гори / Остатні... бо вже взяли / І поле і море.
256A 0009 Добре, що заснуло. / Хоч і яр той, вже до його / І стежки малі
265A 0008 Чи так по світу волочусь, / Бо вже не плачу й не сміюсь... / Доле, де ти! Доле, де ти?
270A 0023 «Брате мій, з тобою / Ми давно вже кохаємось, / А я й не сказала,
272A 0033 Батька виглядаю. / А може, вже поєдналась / З паном у палатах?
274A 0142 ----- / Дивилась я, вже ти дивись. / -----
274A 0146 Не просплюсь. / Я вже ніколи не просплюсь. / Отак де-небудь і загину
274A 0183 Та додому однесла – / Аж у Київ. Та вже дома / Без кадила, без кропила
274A 0189 І досі п'яна!.. / І вже ніколи не просплюся, / Бо я вже й Бога не боюся
274A 0190 І вже ніколи не просплюся, / Бо я вже й Бога не боюся / І не соромлюся людей.
274A 0249 В хаті темно, нема дома / Або вже ліг спати / Мій батечко одинокий.
274A 0284 ----- / Та мовчи вже, бо забуду. / Потім не згадаю.
274A 0288 Та в засік ховала. / Та очіпок, се вже вранці, / Ключчям вимощала,
274A 0376 Я й досі дівую. / А сина вже оженила, / А дочка й так буде.
274A 0407 А суду не буде. / Бо мене вже осудили / На сім світі люде».
006B 0101 Шукала мати – не найшла, / Та вже й шукати перестала, / Умерла, плачучи. Давно
006B 0298 А колись... Давно колись-то! / Рушники вже ткались, / І хустина мережалась,
006B 0349 Чи ми ще зійдемося знову? / Чи вже навіки розійшлися? / І слово правди і любові
014B 0032 Пішов я, брате, зароблять. / І де вже ноги не носили, / Поки ті гроші заробив.

- 014В 0043 Я викресав огню, до неї... / Од неї пахне вже землею, / Уже й мене не пізнає!
- 014В 0047 Привів попа, та не застав – / Вона вже вмерла. Нема й сліду / Моєї Ганни. Я спитав
- 014В 0059 Пішов з ножем, не чув землі... / Аж панича вже одвезли / У школу в Київ. От як, брате!
- 016В 0132 І жить у Господа просилась, / Бо буде вже кого любить. / Вона вже матір'ю ходила,
- 016В 0133 Бо буде вже кого любить. / Вона вже матір'ю ходила, / Уже пишалась і любила
- 016В 0255 Щоб чути і бачить – і не покарать. / Або вже аж надто долготерпеливий... / Минають літа; люде гинуть,
- 016В 0259 Лютує в княжому селі. / Скирти вже княжі погнили. / А він байдуже – п'є, гуляє
- 016В 0271 Чого б сумувати? / Або, може, вже такою / Воно й уродилось?
- 016В 0410 А її немає / І не буде вже, святої... / Де ж вона поділась?
- 025В 0011 Ой зоре! зоре! – і сльози кануть. / Чи ти зійшла вже і на Україні? / Чи очі карі тебе шукають
- 028В 0002 Не гріє сонце на чужині, / А дома надто вже пекло. / Мені невесело було
- 028В 0025 Хотілося б. Та що й гадать... / Нащо вже й Бога турбовать, / Коли по-нашому не буде.
- 029В 0083 Носив і свиту і жупан... / Нащо вже лихо за Уралом / Отим киргизам, отже, й там,
- 033В 0047 І все то те лихо, все, кажуть, од Бога! / Чи вже ж йому любо людей мордувать? / А надто сердешну мою Україну.
- 038В 0047 Останеться й передам. / А вже ж тії закаблуки / Набралися лиха й муки!
- 046В 0137 Чи се коли сподіється? / Чи, може, вже з неба / Подивлюсь на Україну,
- 050В 0025 Та, може, снівся-таки й зять, / Бо вже Катруся піростала. / Чи вже ж їй вік продівувать,
- 050В 0026 Бо вже Катруся піростала. / Чи вже ж їй вік продівувать, / Зносити брівоньки нізащо?..
- 050В 0089 Хату запалили! / Нехай би вже були непевні / Які вельможі просвіщенні:
- 050В 0125 Коли не дам ради, / То тойді вже, певне, треба / Іти в найми знову...
- 050В 0279 А на друге літо / Москаля вже неживого / Найшли в балці діти
- 057В 0041 Та, може, ждався-таки й зять, / Бо вже Катруся піростала / (Катрусєю вдовівна звалась).
- 057В 0097 Вертався з Дону я та знову / (Бо я вже двічі послав / До дівчини за рушниками)
- 057В 0138 Знаю тільки, що тверезий. / Бо вже ані вина, / Ні меди, ні оковита
- 057В 0271 Трохи одпочину. / Та тойді вже. / -----
- 057В 0281 Тобі люде там нічого?.. / Вже повимирали / Тії люде, мої свідки,
- 057В 0389 ----- / Через тиждень вже витягли / Максима з криниці
- 068В 0084 Не довелось і надивитись, / А я вже думав одружитись, / І веселитися, і жить,
- 068В 0140 Сем'я моя щодень росла / І вже до сотні доростала. / Мов пороссяча, кров лилась.
- 068В 0164 Надо мною недолюдом... / Вже на світ займалось, / Вийшов я з ножем в халяві
- 076В 0010 Бо як по правді вам сказать, / То дуже вже й мені самому / Обридли тії мужики,
- 076В 0064 ----- / Надворі вже смеркло, і, тьмою повитий, / Дрімає, сумує Іерусалим.
- 083В 0096 І стежка стала заростать, / Бо вже нездужає і встать. / Так от що сміхи наробили!
- 083В 0099 А він канув, провалився, / Його вже й забули, / Чи й був коли? Год за годом
- 088В 0014 Червонолиця Діана... / А я вже думав спать лягать / Та й став, щоб трохи подивиться
- 095В 0027 Ані злого, ні доброго / Я вже не почую. / А як, кажу, хто не чує,
- 095В 0087 Проситись в найми? Ні, не знову: / Вона вже панна покойова, / Уже Марисею зовуть,
- 095В 0099 Не треба, кажеш, дайте хату! / Цього вже лучше й не благай, / Бо це... сама здорова знаєш...
- 095В 0172 Уже й літо минулося, / Зима вже надворі, / А Марина сидить собі,
- 095В 0180 Хоч заріж її, та й годі, / Така вже вродилась. / Раз увечері зимою
- 095В 0232 З того світу прийшли? / Мені вже й косу розплели, / Та пан приїхав... Гиля! Гиля!
- 095В 0293 У ірій знову полечу, / Бо я зозулею вже стала... / Чи він у гості не приходив?
- 110В 0010 З киргизами убогими. / Вони вже убогі, / Уже голі... Та на волі
- 135В 0016 Я знов буду зеленіти, / А ви вже ніколи / Не вернетесь на волю,
- 147В 0023 Святу неділеньку забули, / Бо дзвона вже давно не чуť. / Сумують комини без диму,
- 160В 0010 (Як ці добродії дознають). / Та вже ж нехай хоч розіпнуть, / А я без вірші не улежу.

- 161В 0011 Ватагу вийшли виглядати. / Та й стали. Буде вже давно – / Отут, бувало, із-за тину
 161В 0111 До серця так і приросла... / А ти вже й скрипку принесла? / Яку ж ми вчистимо з тобою?
 161В 0117 ----- / Отже одна вже й увірвалась. / Стривай, і другу увірву...
 161В 0153 Як для покойної. А знаю, / Без цього вже не повинчас / Отець Хома... Піти сказати,
 161В 0209 ----- / Годі-бо вже, годі! Незабаром батько прийде, треба / справді читати.
 161В 0212 ----- / Діти, годі вже вам учитися. Чи не час обідати? / -----
 161В 0267 Настусю! Чом же ти не плачеш? / Аджеж Петруся вже немає. / -----
 161В 0273 Ще байдужіше, він не мій. / А я вже заповіді знаю / Усі до одної!
 161В 0370 Як Настусеньки не стало, / А вже на городі / Не осталося нічого,
 175В 0032 Найкраща з всього села / Давненько вже у яр пішла, / Узавши глечик; та й немає,
 183В 0024 Старітися. А свої / Вже хати не мати! / А ще й досі, чи роблю що,
 185В 0009 Та й ждати не маю од кого. / Бо вже б, здавалося, пора: / Либонь, уже десяте літо,
 189В 0009 А ми малими розійшлись / Та вже й не сходились ніколи. / Мене по волі і неволі
 200В 0048 А генерал того не бачить, / А всі вже бачили в селі. / -----
 207В 0077 Мені здається, що й самого / Тебе вже люди прокляли! / -----
 209В 0080 А я молитись в хаті буду.– / Бо вже нездужав, сину, встать, / Руки на ворога піднять!
 212В 0020 І я з тобою. Щось пророче / Мені вже зазирає в очі, / І я вже Богу не молюсь,
 212В 0021 Мені вже зазирає в очі, / І я вже Богу не молюсь, / Уже й на тебе не дивлюсь.
 212В 0023 Уже й на тебе не дивлюсь. / Мені приснилось: ти вже мати, / Не в аксамиті, не в палатах
 218В 0017 ----- / Давно вже я сижу в неволі, / Неначе злодій взаперті,
 218В 0124 ----- / Тойді вже сходила зоря / Над Віфлєсом. Правди слово,
 236В 0014 Та добре вигострить сокиру, / Та й заходиться вже будить. / А то проспить собі небога
 250В 0103 Де ти сховаєшся? Нігде! / Огонь заклонувся вже, годі! / Уже розжеврився. І шкода,
 250В 0110 Повинна будеш перейти / Огонь пекельний! Вже пророчить, / Тобі вже зазирає в очі
 250В 0111 Огонь пекельний! Вже пророчить, / Тобі вже зазирає в очі / Твоє грядущє. Не зри!
 250В 0153 Старий, сумуючи під тинном, / Давненько вже свою дитину. / Зострів її і привітав
 250В 0332 Чи чуєш ти, моя Маріє? / Мєсія прийде! – Вже прийшов, / І ми вже бачили Мєсію! –
 250В 0333 Мєсія прийде! – Вже прийшов, / І ми вже бачили Мєсію! – / Марія мовила.
 250В 0440 Вони дають, що правда божа / Встає вже, встала на землі. / Щоб фараони стереглись.
 250В 0473 Та й каже: – Доню, не журись. / Царя вже Ірода не стало. / Чогось увечері наївсь,
 250В 0605 Якось по сьомому годочку – / Малий вже добре майстрував – / Одпочиваючи в куточку,
 250В 0636 Самого Бога на землі / Вона вже зріла. / Спродались,
 250В 0717 У Назарет отой пішла! / Вдову давно вже поховали / В чужій позиченій труні
 266В 0022 Своє скаженєє звіря. / Та вже такого сподаря, / Що гради й весі пожирало.
 268В 0028 В світлицю-хату; опочий, / Бо ти аж надто вже втомилась, / Гріхи синовні несучи.
 295В 0015 Не жди весни – святої долі! / Вона не зійде вже ніколи / Садочок твій позеленить,
 298В 0012 І за собою день веде. / І вже тії хребтносили, / Уже ворущаться царі...

ВЗАПЕРТІ 5

- 016В 0083 ----- / Княгиня взаперті сидить. / Її і в сїні не пускає
 016В 0316 ----- / А доня взаперті сидить / В своєму сумному покої
 042В 0006 На чужині на самоті? / І що робити взаперті? / Якби кайдани перегризти,
 095В 0273 Якою панною Марина / У пана взаперті сидить? / І в'яне, сохне, гине, гине
 218В 0018 Давно вже я сижу в неволі, / Неначе злодій взаперті, / На шлях дивлюся та на поле,

ВЗДОВЖ 7

- 055А 0049 Веде, куди знає. / Похожає вздовж байдака, / Гасне люлька в роті;
 055А 0066 Знову закипіло / Сине море; вздовж байдака / Знову похожає
 061А 0453 Упали двері... А нагай / Малює вздовж жидівську спину. / «Здоров, свине, здоров, жиде,
 061А 1715 А тим часом гайдамаки / Столи вздовж базару / Поставили, несуть страву,
 061А 2260 Взав Максима / Пішли вздовж базару, / І обидва закричали:

- 174В 0030 Подивіться! – Та й повела / Коня вздовж села. / Та й привела до обозу;
292В 0100 Свою рідоньку волохату / І вздовж і впоперек хрестить. / А гусляра того Давида

ВЗИРАЮЧИ 1

- 076В 0046 Запершись, плачуть, на малих / Дітей взираючи. Пророка, / Свого неситого царя,

ВЗИСКАЮЩИЙ 1

- 258А 0090 А Бог дивиться чи є ще / Взискающий Бога. / Нема добретворящего,

ВЗЯВ 10

- 061А 2259 Ходім, брате!» / Взяв Максима / Пішли вздовж базару,
061А 2346 Нагнувся, два трупи / Невеликих взяв на плечі / І, позад базару,
246А 0098 Що цар якийсь-то свині пас / Та дружню жінку взяв до себе, / А друга вбив. Тепер на небі.
270А 0040 Та й умерла... А мене пан / Взяв догодувати. / Я виросла, викохалась
038В 0116 Великий дзвін. Чернець мій встав, / Надів клобук, взяв патерицю, / Перехрестився, чотки взяв...
038В 0117 Надів клобук, взяв патерицю, / Перехрестився, чотки взяв... / І за Україну молитись
057В 0323 А то, лежа в хаті, / Ще опухнеш.– Та взяв якомсь / Заступ і лопату
292В 0038 Таки старого Самуїла, / Щоб він де хоче, там і взяв, / А дав би їм, старий, царя.
292В 0041 Отож премудрий прозорливець, / Поміркувавши, взяв слей / Та взяв од козлищ і свиней
292В 0042 Поміркувавши, взяв слей / Та взяв од козлищ і свиней / Того Саула-здоровила

ВЗЯВСЯ 3

- 180А 0203 О люде поганий! / Де ти взявся? Що ти робиш? / Чого ти шукаєш
207А 0113 Як ударить, як ушкварить, / Аж у боки взявся. / «Чи так, чи не так,
207А 0611 Зрадив старий, мов маленький, / Аж за кобзу взявся, / Хотів вшкварить метелицю

ВЗЯВСЬ 1

- 250В 0444 У копта вовну. А святий / Іосиф взявся отару пасти, / Щоб хоч козу ту заробить

ВЗЯВШИ 6

- 061А 0437 В перинах поганих. / Де ж Ярема? Взявши торбу, / Потяг у Вільшану.
104В 0091 Горе моє! Горе! – / Та й пішов, торбину взявши, / За синєє море!
174В 0019 До школи дала. / А із школи його взявши, / Коня купила,
250В 0491 До сходу сонця, по торбині / На плечі взявши, а дитину / Удвох в колисочці несли.
250В 0610 Які-то люди з його будуть! / Та взявши відер, кандійок, / І батько, й мати, і воно
276В 0008 Додумать, як би то скувать / Кайдани на римлян. І, взявши / Гнучкий одноліток лози,

ВЗЯВШИСЬ 1

- 061А 0161 Поки встане доля». / Взявшись в боки, навприсідки / Парубки з дідами.

ВЗЯЛА 12

- 030А 0238 Богу помолилась, / Взяла землі під вишнею, / На хрест почепила,
047А 0174 ----- / Взяла зілля, поклонилась: / «Спасибі, бабусю!»
173А 0162 Од хати до хати. / Взяла торбу, пішла селом, / На вигоні сіла
161В 0078 Стривай, стривай, простоволоса! / Дурненька, де б же ти взяла / Того барвінку заквітчатись?
175В 0076 Молодая встала, / Взяла квартиру оковити / Та й почаствовала
192В 0012 До річечки собі напитись. / А річечка його взяла / Та в Дніпр широкий понесла,
232В 0003 Ти другом, братом і сестрою / Сіромі стала. Ти взяла / Мене, маленького, за руку
233В 0003 Ти, сестро Феба молодая! / Мене ти в пелену взяла / І геть у поле однесла.
235В 0020 Проснулася – нема нічого... / На сина глянула, взяла / Його тихенько сповила
250В 0138 Круг себе сумно озирнулась, / На руки козеня взяла / І веселенькая пішла

250B 0563 На лоно матерне. Небозі / Ніби polegшало. Взяла / У холодочок завела,
250B 0590 Сама б учила, так не знала ж / Вона письма того. Взяла / Та в школу хлопця одвела,

ВЗЯЛАСЯ 1

153B 0076 Жидівочка... де та сила / Взялася в дитяти? / Вихватила ту сокиру

ВЗЯЛАСЬ 1

218B 0542 У Тібрі рибу. Встала мати, / Кругом оглянулась, взялась / За бити голову руками

ВЗЯЛИ 21

010A 0136 Мовчки дожидали; / Взяли її, сердешную, / Та й залоскотали.
180A 0421 Наїлись обоє, / Накралися; а що взяли / На той світ з собою?
199A 0154 Розбойники, кати в тіарах / Все потопили, все взяли, / Мов у Московії татаре,
199A 0353 Малою сім'єю / Зійшлись чехи, взяли землі / З-під костра і з нею
207A 0150 Покойна Марина, – / Чому не взять? – «Взяли тебе / Ми та й спарували
207A 0660 Не бачу й не знаю... / Ляхи були, усе взяли, / Кров повипивали!..
221A 0491 «Я вас навчу!.. Завалить им!» / Взяли й завалили – / Випарили у московській
246A 0154 Свої сині гори / Остатні... бо вже взяли / І поле і море.
272A 0028 Поки сестри не зостріли, / Не взяли з собою. / Уже з тиждень, як расту я,
033B 0024 Великий Луг і матір Січ, / Взяли з собою матер божу, / А більш нічого не взяли,
033B 0025 Взяли з собою матер божу, / А більш нічого не взяли, / І в Крим до хана понесли
076B 0152 (Натуру вовчу добре знали), / То, щоб нагрить його, взяли, / Царевен паче красотою,
104B 0152 Любо та кохано / Прийшли, взяли сіромаху / Та й повезли з дому
118B 0006 Люде гордії, злі / Розрізнили, взяли / Та повезли до прийому –
196B 0016 Три года сумно протекли. / Багато дечого взяли / З моєї темної комори
200B 0010 На вбогий хутір, ублагали / Царя небесного! Взяли / Її гарненько одягли
200B 0227 А ви не знаєте нічого!»-- / Взяли Петруся молодого / Та в город в путах одвезли.
215B 0020 Бо ви мене з святого неба / Взяли меж себе – і писать / Погані вірші научили.
250B 0362 Та й їх побачили. Небогу, / Її й дитяточко взяли / І у вертеп свій принесли,
266B 0016 Отож львеня те дике! люте! / Підстерегли його, взяли. / Та, закувавши добре в пута,
292B 0017 І все добро, дітей малих, / Сестру, жену і все взяли, / І все розтлили, осквернили,

ВЗЯЛИСЯ 5

061A 1516 Дрібні-дрібні полилися. / Де вони взялися! / А Залізник гайдамакам
061A 2516 Заплакали, розійшлися, / Відкіля взялися. / -----
114A 0123 Широ що кохались, / Розійшлися, не взялися / Й живими остались?
095B 0213 Аж глядь, палати зайнялись. / Пожар! пожар! І де взялися / Ті люде в Бога? Мов з землі
104B 0137 Моя сердешна молодиця! / І де ті в Господа взялися / Усякі штучні іства?

ВЗЯЛИСЬ 1

016B 0051 На нашій славній Україні, / Не знаю, де вони взялись, – / Приблуда князь. Була й княгиня.

ВЗЯЛО 2

207A 0624 На Січ прямувало / І мене взяло з собою; / І через Балкани
250B 0545 Аж любо гля[ну]ть, як ідуть! / Отож воно, мале, взяло / Другую паличку у Йвася –

ВЗЯЛОСЬ 3

061A 0002 Все йде, все минає – і краю немає, / Куди ж воно ділось? Відкіля взялось? / І дурень,
і мудрий нічого не знає.
083B 0132 Тому борцеві... Вередує, / Як той панич... І де взялось? / Таке хиренне? Все село
218B 0083 Щоб огненно заговорила, / Щоб слово пламенем взялось, / Щоб людям серце розтопило.

ВЗЯТИ 10

- 030A 0616 «Возьмите прочь! Что ж вы стали?» / «Кого? Мене взяти? / За що ж, скажи, мій голубе?»
- 030A 0742 Пізнав батько свого сина, / Та не хоче взяти. / Пита пані, як зоветься?
- 061A 0536 Не жартуєм. Давай гроші!» / «Де мені їх взяти? / Ні шеляга; я панською
- 221A 0304 У могилах... бо нічого / Уже в хаті взяти; / Все забрали любісінько.
- 221A 0468 Трохи не сказився! / Що нічого, бачиш, взяти, / А він же трудився!
- 234A 0396 Чи, може, в лісі хто одняв? / Чи попросту забула взяти?.. / Чи, може, ще й не напекла?
- 246A 0147 Все покажем! тільки дайте / Себе в руки взяти, / Як і тюрми муровати.
- 104B 0094 Шукать долі. Думав прийти / Та хоч жінку взяти... / Стара мати і тут буде
- 104B 0176 Де ж нам, грішним, / Добра цього взяти? /
- 249B 0040 Твоя преправедная мати. / Та де ж нам тую матір взяти? / Ми серцем голі догола!

ВЗЯТЬ 8

- 061A 0036 Поки сонце встане, спочивайте, діти, / А я поміркую, ватажка де взять. / -----
- 061A 1187 Кляли схизмата, розпинали, / Кляли, що нічого вже взять. / А гайдамаки мовчки ждали,
- 180A 0008 Щоб загарбать і з собою / Взять у домовину. / Той тузами обирає
- 207A 0150 Покойна Марина, – / Чому не взять?» – «Взяли тебе / Ми та й спарували
- 250A 0050 В німецькі землі, не чужії, / Претеся знову!.. Якби взять / І всю мізерію з собою,
- 082B 0020 Я думав, де б того добра, / Письмо чи матір, взять на світі. / – А в тебе єсть? – Жена і діти,
- 095B 0284 ----- / Хоча б намісто було взять, / Оце б повісилась... От бачиш,
- 218B 0313 Аби з-під кесаря. А в кого / Сестру благоволили взять / У свій гарем. І се нічого.

ВИ 120

- 010A 0092 ----- / «Чи всі ви тут? – кличе мати.– / Ходім шукати вечерять.
- 030A 0490 Подивилась Катерина: / «І ви, бачу, люде! / Не плач, сину, моє лихо!
- 052A 0018 Де панують, бенкетують? / Де ви забарились? / Верніться! Дивіться –
- 061A 0104 Та й до себе не покличу: / Ви розумні люди – / А я дурень; один собі
- 061A 0212 «Постривайте... світ – не хата, / А ви малі діти, / Нерозумні. Хто ватажком
- 061A 0733 Або батько як побачать, / Що ви, мої любі, / Таке диво читаєте.–
- 061A 0829 ----- / Гетьмани, гетьмани, якби то ви встали, / Встали, подивились на той Чигирин,
- 061A 0831 Встали, подивились на той Чигирин, / Що ви будували, де ви панували! / Заплакали б тяжко, бо ви б не пізнали
- 061A 0831 Встали, подивились на той Чигирин, / Що ви будували, де ви панували! / Заплакали б тяжко, бо ви б не пізнали
- 061A 0832 Що ви будували, де ви панували! / Заплакали б тяжко, бо ви б не пізнали / Козацької слави убогих руїн.
- 061A 0933 Вас осталося трохи; / І ви, молдавани, / Тепер ви не пани;
- 061A 0934 І ви, молдавани, / Тепер ви не пани; / Ваші господарі –
- 061A 1034 Пішла луна гаєм. / «Ідть же ви та молітьсь. / А я dospіваю».
- 061A 1118 Не дасть святого розпинать. / А ви Україну ховайте: / Не дайте матері, не дайте
- 061A 1473 Серце роздирає. / «Ой ви сльози, дрібні сльози! / Ви змиєте горе;
- 061A 1474 «Ой ви сльози, дрібні сльози! / Ви змиєте горе; / Змийте його... тяжко! Нудно!
- 061A 1764 Таки з паробками. / Ох ви, дітки мої, / Мої голуб'ята,
- 061A 1850 Виручай, проклятий!» / «Добре, добре... Які ж бо ви, / Яремо, завзяті!
- 061A 2216 Клич громаду. Признавайтесь: / Що, ви католики?» / «Католики... бо нас мати...»
- 061A 2228 Сини мої, сини мої! / Чом ви не великі? / Чом ви ляха не ріжете?..»
- 061A 2229 Чом ви не великі? / Чом ви ляха не ріжете?..» / «Будем різать, тату!»
- 061A 2237 Була не втопила? / Менше б гріха: ви б умерли / Не католиками;
- 061A 2253 Сини мої, сини мої! / Чом ви не великі? / Чом ворога не різали?
- 061A 2286 Душі не осталося. А Гонта кричить: / «Де ви, людодіди? Де ви поховались? / З'їли моїх діток – тяжко мені жить!
- 061A 2286 Душі не осталося. А Гонта кричить: / «Де ви, людодіди? Де ви поховались? / З'їли

- моїх діток – тяжко мені жить!
- 061A 2290 Сини мої любі, мої чорноброві! / Де ви поховались? Крові мені, крові! / Шляхетської крові, бо хочеться пить,
- 061A 2392 На ту Україну / Дивіться: ви за неї / Й я за неї гину.
- 061A 2417 Просіть, сини! Я прощаю, / Що ви католики». / Зрівняв землю, покритв дерном
- 173A 0196 Кляла все на світі. / Ох, тяжкі ви, безталанні / У матері діти!
- 180A 0033 Господа на небі! / А ви в ярмі падаєте / Та якогось раю
- 180A 0138 А он бачиш? Очі! Очі! / Нащо ви здалися, / Чом ви змалку не висохли,
- 180A 0139 Нащо ви здалися, / Чом ви змалку не висохли, / Слізьми не злилися?
- 180A 0195 В снігу заночую. / І поки ви дознаєтесь, / Що ще є країна,
- 180A 0282 «Цу-цу, дурні! схаменіться! / Чого се ви раді! / Що горите?» – «Экой хохол!
- 199A 0171 Та ще й у церкві. Гади! гади! / Чи напилися ви, чи ні / Людської крові?.. Не мені,
- 207A 0003 Понурії діти, / І ви мене покинули!.. / Пустку натопити
- 207A 0126 Стара моя сила, / Утомився... А все це ви / Так розворушили.
- 221A 0216 Капусниця! закурена... / А ви, мості-пані? / Бенкетуєте в Парижі,
- 221A 0226 А дзуськи вам питать мене! / Ви ще й не родились, / Як я отут шинкувала
- 221A 0299 «По милості божій, / І ви наші, і все наше, / І гоже, й негоже!»
- 221A 0386 ----- / Що це таке верзете ви? / Які там ворони?
- 221A 0404 ----- / Розумні ви люди, / А нічого не знаєте!
- 234A 0281 «Спасибі вам! – старий каже. / Тепер, щоб ви знали, / Треба краю доводити,
- 246A 0082 Чурек же ваш та вам не кинем, / Як тій собаці! Чом ви нам / Платить за сонце не повинні!
- 246A 0087 Ми малим ситі!.. А зате! / Якби ви з нами подружили, / Багато б дечому навчилися!
- 246A 0101 От бачите, які у нас / Сидять на небі! Ви ще темні, / Святим хрестом не просвіщенні,
- 246A 0117 По закону апостола / Ви любите брата! / Суєслови, лицеміри,
- 246A 0120 Господом прокляті. / Ви любите на братові / Шкуру, а не душу!
- 250A 0035 Немає другого Дніпра, / А ви претесь на чужину / Шукати доброго добра,
- 250A 0044 Що Бог створив вас не на те, / Щоб ви неправді поклонились!.. / І хилитесь, як і хилились!
- 250A 0055 ----- / Ох, якби те сталось, щоб ви не вертались, / Щоб там і здихали, де ви поросли!
- 250A 0056 Ох, якби те сталось, щоб ви не вертались, / Щоб там і здихали, де ви поросли! / Не плакали б діти, мати б не ридала,
- 250A 0061 На чистій, широкій, на вольній землі. / І люди б не знали, що ви за орли, / І не покивали б на вас головою.
- 250A 0091 ----- / Якби ви вчилися так, як треба, / То й мудрость би була своя.
- 250A 0103 Німець. Ми не знаєм». / Отак-то ви навчаєтесь / У чужому краю!
- 250A 0105 У чужому краю! / Німець скаже: «Ви змогли». / «Моголи! моголи!»
- 250A 0109 Унучата голі. / Німець скаже: «Ви слав'яне». / «Слав'яне! слав'яне!»
- 250A 0164 Ясновельможній гетьмани. / Чого ж ви чванитесь, ви! / Сини сердешної України!
- 250A 0164 Ясновельможній гетьмани. / Чого ж ви чванитесь, ви! / Сини сердешної України!
- 250A 0178 Картопельку садить, / А ви її купуєте / Їсте на здоров'я
- 250A 0238 Слава України. / Отак і ви прочитай[те], / Щоб не сонним снились
- 250A 0243 Перед вашими очима, / Щоб ви розпитали / Мучеників, кого, коли,
- 256A 0047 Святою войною. / Бо ви й самі не знаєте, / Що царики коять.
- 256A 0069 За свою країну. / Ви – розбойники неситі, / Голодні ворони.
- 258A 0143 Сини перед Богом, / І ви вмрете, як і князь ваш / І ваш раб убогий.
- 258A 0249 Едомські діти, / Як кричали ви: «Руйнуйте, / Руйнуйте, паліте
- 266A 0087 Тяжкі три літа, / До кого ви прихилитесь, / Мої злії діти?
- 274A 0067 Моя се мати і сестра. / Моя се відьма, щоб ви знали. / -----
- 274A 0100 Кого ж годуєте есте? / Кого ви спати кладете? / Кого колишете вночі?
- 274A 0258 Лукаві діти, / Що ви дієте на світі!.. / Я перелякалась,
- 006B 0003 Бодай те лихо не верталось, / Як ви гарнесенько і я / Із-за решотки визирали.
- 006B 0038 Де ж дружина моя, / Де ви, добрії люде? / Їх нема, я сама.
- 016B 0046 Веселі здалека палати, / Бодай ви терном поросли! / Щоб люди й сліду не найшли,
- 029B 0048 Все, все неситі рознесли!.. / А ви? ви, гори, оддали!... / Бодай ніколи не дивиться
- 029B 0048 Все, все неситі рознесли!.. / А ви? ви, гори, оддали!... / Бодай ніколи не дивиться

- 029B 0051 На вас, проклятіі! Ні, ні... / Не ви прокляті... а гетьмани, / Усобники, ляхи погані!!..
- 038B 0036 Іде козак.– Ох, літа! літа! / Що ви творите? – На тоге ж / Старий ударив в
закаблуки,
- 050B 0156 Хіба ж живуть вони? І знають, / Як ви сказали, благодать, / Любов?..
- 050B 0165 А все скажу-таки: як хочеш, / А ви їм жить не даєте, / Бо ви для себе живете,
- 050B 0166 А ви їм жить не даєте, / Бо ви для себе живете, / Заплющивши письменні очі.
- 057B 0017 Оце й розкажемо в пригоді, / А ви записуйте, не шкодить / Такою річ і записать.
- 066B 0017 І милосердому молюсь, / Щоб ви лихим чим не згадали. / Хоч я вам кривди не
робив,
- 076B 0002 Старенька сестро Аполлона, / Якби ви часом хоч на час / Придубали-таки до нас,
- 076B 0218 Отих царів, катів людських. / Морока з ними, щоб ви знали, / Мов дурень, ходиш
кругом їх,
- 092B 0035 Од світу до світу? / А ви, мої молодії / Чорнявії діти,
- 095B 0017 І звір того не зробить дикий, / Що ви, б'ючи поклони, / З братами дієте... Закони
- 095B 0230 ----- / А ви до мене на весілля / З того світу прийшли?
- 110B 0002 Думи мої, думи мої, / Ви мої єдині, / Не кидайте хоч ви мене
- 110B 0003 Ви мої єдині, / Не кидайте хоч ви мене / При лихій годині.
- 135B 0016 Я знов буду зеленіти, / А ви вже ніколи / Не вернетесь на волю,
- 137B 0056 За честь, за славу, за повагу, / Що ви мені учинили, / А ще б краще ви зробили,
- 137B 0057 Що ви мені учинили, / А ще б краще ви зробили, / Якби замість старого
- 187B 0018 ----- / Орли, орли ви сизокрилі, / Поки вам лихо не приснилось,
- 188B 0002 І золотої й дорогої / Мені, щоб знали ви, не жаль / Моєї долі молодій;
- 200B 0226 Я генерала отруїв, / А ви не знаєте нічого!»-- / Взяли Петруся молодого
- 205B 0018 Кого годують, доглядають. / І що ж ви скажете: за славу / Лили вони моря кроваві
- 205B 0029 В склепах, поваплених ката[ми], / Такими ж самими, як ви. / Жили ви лютими
звірми,
- 205B 0030 Такими ж самими, як ви. / Жили ви лютими звірми, / А в свині перейшли!..
- 207B 0001 ----- / Якби ви знали, паничі, / Де люде плачуть живучи,
- 207B 0003 Де люде плачуть живучи, / То ви б елегій не творили / Та марне Бога б не хвалили,
- 207B 0040 Для кого в світі живете? / Ви в наймах вирости чужії, / У наймах коси побіліють,
- 215B 0011 І ще якоюсь... Вороги!! / І люті! люті! Ви ж украли, / В багно погане заховали
- 215B 0019 Чи й був я чистим коли-небудь, / Бо ви мене з святого неба / Взяли меж себе – і
писать
- 215B 0022 Погані вірші научили. / Ви тяжкий камень положили / Посеред шляху... і розбили
- 215B 0028 Тепер іду я без дороги, / Без шляху битого... а ви! / Дивуєтесь, що спотикаюсь,
- 215B 0031 Що вас і долю проклинаю, / І плачу тяжко, і, як ви... / Душі убогої цураюсь,
- 218B 0288 Горе з вами! / Кого благи ви прийшли? / Кому ви сльози принесли?
- 218B 0289 Кого благи ви прийшли? / Кому ви сльози принесли? / Кому ви принесли з
сльозами
- 218B 0290 Кому ви сльози принесли? / Кому ви принесли з сльозами / Свою надію? Горе з вами,
- 218B 0322 А ми помилуємо вас. / І ви, плебеї-гречкосії, / І ви молилися, та вас
- 218B 0323 І ви, плебеї-гречкосії, / І ви молилися, та вас / Ніхто не милує. Не вміють
- 230B 0025 І за свободу! Розпинать, / А не любить ви вчилися брата! / О роде суетний,
проклятий,
- 230B 0049 Сатрапа в морду затопив. / А ви – юродиві – тим часом, / Поки нездужає капрал,
- 230B 0051 Поки нездужає капрал, / Ви огласили юродивим / Святого лицаря. А бивий
- 250B 0301 Од кесаря, його самого, / Щоб ви сьогодні, сей же час! / Ви на ревізію у город,
- 250B 0302 Щоб ви сьогодні, сей же час! / Ви на ревізію у город, / У город Віфлієм ішли.–
- 268B 0056 Такеє слово їм додай / Без притчі.– Ви,– скажи,– зробили / Руками скверними
створили
- 272B 0014 – Скажи, коню, до кого це / Ви так нагло гнались? / – До якоїсь чорнобривки
- 289B 0004 Потік у черево чернече! / А ви, святіє предотечі, / По всьому світу розійшлись
- 299B 0004 Нащо здалися вам псарі? / Ви ж таки люди, не собаки! / -----

ВИБАЧАЙ 3

- 061A 0461 Ще раз шельму! ще раз!... Годі! / Вибачай, проклятий! / Добривечір! А де дочка?»

061A 2005 За єдине слово! / Вибачай, моя голубко! / Може, я грішила,
061A 2476 Тії речі прочитають. / Вибачай, дідуся – / Нехай лають: а я поки

ВИБАЧАЙТЕ 7

061A 0101 Брехнею підбите. / Вибачайте... кричіть собі, / Я слухать не буду
061A 0221 Все письменне стало. / Вибачайте, що не вивчив, / Бо й мене хоч били,
061A 0386 ----- / Вибачайте, люди добрі: / Може, не до ладу,
061A 0563 Їх так очухрали». / «Та ні, не те... вибачайте... / Щоб лиха не знали,
061A 2467 ----- / Вибачайте, люде добрі, / Що козацьку славу
114A 0184 Ласкаве дівоче / Щире слово... « Вибачайте...- / Утер сліпі очі.-
114A 0186 Утер сліпі очі.- / Вибачайте, мої любі, / Нехотя журюся.

ВИБИРАЛА 2

026B 0033 Недалеко коло мене / Плоскінь вибирала, / Та й почула, що я плачу.
132B 0009 З сією змією, / В полі плоскінь вибирала / Та все й розказала,

ВИБИТО 1

006B 0105 Собака десь помандрувала, / І в хаті вибито вікно. / В садочку темному ягнята

ВИБІГАЄ 2

030A 0675 То плаче, то просить. / Вибігає на возлісся; / Кругом подивилась,
153B 0067 А жид ізнадвору, / Мов скажений, вибігає / З сокирою! Горє!

ВИБЛАГАВ 1

238B 0005 Щоб наше слово не вмирало; / І виблагав. Господь послав / Тебе нам, кроткого пророка

ВИБЛАГАЛА 1

122B 0013 В добрі одпочити. / Не довелось. Виблагала / Тую копійчину...

ВИБЛАГАЛИ 1

292B 0052 Таки не дурні. Ач якого / Собі ми виблагали в Бога / Самодержавця. А Саул

ВИБЛОЇ 1

029B 0006 З Переяслава старого, / З Виблої могили, / Ще старішої... мов ті хмари,

ВИБРАВШИ 1

074B 0010 В зелену діброву, / Древину вибравши та й цюк! / Як вирветься сокира з рук –

ВИБРАЛА 1

137B 0038 І одногласне, одностайне / Громада вибрала гетьмана – / Преславного Лободу Івана,

ВИВЕДІТЬ 1

258A 0135 Не осудіте сироти / І виведіть із тісноти / На волю тихих, заступіте

ВИВЕДУ 1

230B 0092 Царям і людям на показ / На світ вас виведу надалі / Рядами довгими в кайданах...

ВИВЕЗЛИ 1

218B 0537 Із Колізея, із різниці, / Святине вивезли тіла; / І повезли на Тібр. Тілами

ВИВЕЛИ 1

218B 0053 Терном увінчали? / І вивели з злодіями / На Голгофу-гору;

ВИВЕЛО 1

123A 0160 Стара люта мати: / Очі вивело із лоба / Од страшної муки,

ВИВЧИ 1

161B 0197 ----- / Хоч одну невеличку заповідь сьогодні вивчи, хоть / п'яту.

ВИВЧИВ 2

061A 0221 Все письменно стало. / Вибачайте, що не вивчив, / Бо й мене хоч били,
180A 0520 Останню корову / Жидам продав, поки вивчив / Московської мови.

ВИВЧИВСЯ 3

057B 0252 Апостола серед церкви. / Вивчився читати / У москалях. Непевний був
068B 0062 Така його доля. / Отож і вивчився я, виріс, / Прошу собі волі –
232B 0010 А я й послухав, і учивсь, / І вивчився. А ти збрехала. / Які з нас люде? Та дарма!

ВИГАДУЮТЬ 1

114A 0127 Ти чув, що співають... / То кобзарі вигадують, / Бо, сліпі, не знають,

ВИГАНЯЄ 2

234A 0150 Один сина проклинає, / З хати виганяє, / Другий свічку, сердешний,
016B 0301 З половою жито. / І молотить виганяє / Людей недобитих.

ВИГАНЯЙ 1

068B 0027 Поки живе надія в хаті, / Нехай живе, не виганяй, / Нехай пустку нетоплену

ВИГАНЯЛА 1

221A 0265 Так гурти за гуртом / Виганяла та цареві / Болота гатила.

ВИГАНЯЛИ 1

274A 0317 Громадою з хати / Виганяли... Нагадала. / Я собак дражнила

ВИГАПТЮЮ 1

192A 0007 Вишиваная, / Вигаптую, подарую, / А він мене поцілує,

ВИГЛЯДА 1

250B 0151 Трохи, трохи не танцювала / І не втомилась. Вигляда / Старий, сумуючи під тином,

ВИГЛЯДАВ 1

010A 0006 І блідний місяць на ту пору / Із хмари де-де виглядав, / Неначе човен в синім морі

ВИГЛЯДАВШИ 1

010A 0180 Вона! Боже милий! / Бач, заснула, виглядавши, / Моя сизокрила!»

ВИГЛЯДАЄ 22

010A 0042 Дарма шоніч дівчинонька / Його виглядає. / Не вернеться чорнобривий
027A 0030 Чи дівчина, що милого / Що день виглядає, / В'яне, сохне сиротою,
030A 0076 У новенькій хустиночці / В вікно виглядає. / Виглядає Катерина...
030A 0077 В вікно виглядає. / Виглядає Катерина... / Минуло півроку;
030A 0344 Чи в діброві з-під колоди / Вовка виглядає? / Бодай же вас, чорні брови,
061A 0606 Ярема співає, / Виглядає; а Оксани / Немає, немає.
061A 0615 Неначе зна, що дівчину / Козак виглядає. / А Ярема по долині
061A 2112 В Уманщині, на пожарах. / Вона виглядає – / Виглядає, чи не їде
061A 2113 Вона виглядає – / Виглядає, чи не їде / З боярами в гості –
173A 0231 А дівчина в темнім гаї / Його з війська виглядає». / -----
207A 0052 Тільки торба, а з торбини / Виглядає доля, / Мов дитинка; а він її
256A 0040 І на Умань позирає, / Гонту виглядає. / Не ховайте, не топчіте
006B 0308 А в вікно, неначе баба, / Сова виглядає. / -----
016B 0261 А він байдуже – п'є, гуляє / Та жида з грішми виглядає. / Нема жидка... Хліби
зійшли,

029В 0023 Стоїть з похиленим хрестом. / Давно стоїть, виглядає / Запорожця з луку...
 038В 0028 А із Братства те бурсацтво / Мовчки виглядає. / Нема голій школі волі,
 076В 0178 Кругом його во златі сяють. / У князя свято, виглядає / Із Литви князя-жениха
 083В 0186 А з калини, мов гадина, / Байстриук виглядає! / Положила на цямрину
 123В 0012 У свекрухи десь воркує, / Мене виглядає. / -----
 207В 0062 Он гай зелений похилився, / А он з-за гаю виглядає / Ставок, неначе полотно,
 245В 0017 Та з-за широкого Дніпра / Мене, небога, виглядає. / І їй здається, виринає
 296В 0011 Почесного роду... / Виглядає пройдисвіта, / Москаля з походу.

ВИГЛЯДАЙ 1

246А 0166 Заплач з козаками дрібними сльозами / І мене з неволі в степу виглядай. / А поки що
 мої думи,

ВИГЛЯДАЙТЕ 1

061А 2422 Голови козачі. / «Спочивайте, виглядайте, / Я швидко прибуду.

ВИГЛЯДАЛА 6

010А 0028 Щоб, бач, ходя опівночі, / Спала й виглядала / Козаченька молодого,
 030А 0119 Очиці поводить: / «Отут з муштри виглядала, / Отут розмовляла,
 061А 2042 Так я думала, молилась, / Ждала, виглядала: / «Нема його, не прибуде,
 169А 0024 Що, співаючи, ридала, / Виглядала волю. / Ой Богдане, Богданочку,
 016В 0278 Мов ласочка з кубелечка, / На світ виглядала / З того Києва. Аж поки
 183В 0006 Дурна була, молодая,— / Я все виглядала, / Чи не шле за рушниками...

ВИГЛЯДАТИ 5

038В 0007 Таки буду сподіватись, / Таки буду виглядати, / Жалю серцю завдавати.
 044В 0044 А в неділеньку ходила / Виглядати на могилу. / -----
 161В 0010 Неначе з Оглава дівчата / Ватагу вийшли виглядати. / Та й стали. Буде вже давно —
 161В 0414 Вийшли з Оглава ватагу / З поля виглядати. / -----
 218В 0189 А ти весела вийшла з хати / На шлях із гаю виглядати / Свого Алкіда. Ні, нема.

ВИГЛЯДАТЬ 3

083В 0094 Втоптала стежку на могилу, / Все виглядять його ходила. / І стежка стала заростать,
 088В 0012 Мов на Іуду... Із туману, / Як кажуть, стала виглядять / Червонолицая Діана...
 218В 0247 Коло острога. Ждать, і ждять, / Як Бога з неба виглядять / Свого сина, аж поки-то

ВИГЛЯДАЮ 6

047А 0201 А я плачу, літа трачу, / Його виглядаю. / Скажи йому, моє серце!
 061А 0591 Вийди, серденько,— / Я виглядаю; / Хоч на годину,
 061А 1911 А я шовком вишиваю, / В квартирочку виглядаю: / «Семени, Івани,
 272А 0032 Опівночі. Та з будинку / Батька виглядаю. / А може, вже поєдналась
 006В 0315 Як Бога, ждати довелось. / І жду її, і виглядаю, / Дурний свій розум проклиною,
 185В 0045 Отак-то я тепер терплю / Та смерть із степу виглядаю, / А за що, ей-Богу, не знаю!

ВИГЛЯДАЮТЬ 3

060А 0006 Тепер летиш в Україну, / Тебе виглядають. / Полетів би за тобою,
 221А 0283 А в мене ще враг їх знає, / Кого вони виглядають. / Вже ж і в крепость завдала,
 029В 0014 Обрив високий, гай, байрак; / Хатки біленькі виглядають, / Мов діти в білих
 сорочках

ВИГЛЯНЕ 3

207А 0354 На шлях поглядає; / Із куряви щось вигляне / І знов пропадає;
 006В 0293 В пустку заглядає. / Марне, брате, не вигляне / Чорнобрива з хати.
 057В 0051 А всім була навдивовижу. / Бувало, вигляне із хижі, / Як тая квіточка з роси,

ВИГЛЯНУЛО 1

156B 0053 ----- / Виглянуло над Чигрином / Сонце із-за хмари,

ВИГЛЯНУТЬ 1

209B 0101 Хоч коли-небудь, Боже милий! / На світ твій виглянуть з могили – / Спряжу всю шляхту на огні!

ВИГЛЯНЬ 2

061A 0594 Моя рибчино! / Виглянь, голубко, / Та поворкуєм,
061A 0599 Сю ніч мандрую. / Виглянь же, пташко, / Моє серденько,

ВИГНАЛА 1

180B 0060 Все забрала дитиночка / І вигнала з хати, / І вийшла ти за царину,

ВИГОДУВАВ 1

061A 0217 Лихо мені з вами! / Викохав вас, вигодував, / Виросли чималі,

ВИГОДУВАЛА 1

174B 0017 Сина привела. / Вигодувала малого, / До школи дала.

ВИГОНІ 6

045A 0025 На Горлицю зверне; / З дівчатами на вигоні – / Гриця та веснянку,
061A 0866 Кажан костокрилий / Перелетить; на вигоні / Сова завиває.
114A 0031 ----- / У неділю на вигоні / Дівчата гуляли,
173A 0163 Взяла торбу, пішла селом, / На вигоні сіла / І в село вже не верталась,
161B 0008 І досі ще стоїть любенько / Рядок на вигоні тополь, / Неначе з Оглава дівчата
161B 0411 Тільки і остались, / Що тополі на вигоні / Стоять, мов дівчата

ВИГОСТРИТЬ 1

236B 0013 Громадою обух сталить, / Та добре вигострить сокиру, / Та й заходиться вже будить.

ВИГРАВАЄ 2

060A 0021 Там синєє море / Виграває, хвалить Бога, / Тугу розганяє,
029B 0018 А долі сивий наш козак / Дніпро з лугами виграває. / А онде, онде за Дніпром,

ВИГРАВАЛИ 1

044B 0020 У неділеньку та ранесенько / Сурми-труби вигравали. / В поход, у дорогу славні компанійці

ВИГРАВАЛО 1

137B 0026 З лугу виступало / Та на трубах вигравало. / І на горі разом стало.

ВИГРАВАЮТЬ 1

061A 0119 Перед бунчуками / Вигравають... А пороги / Меж очеретами

ВИГРАШКУ 1

068B 0047 Вона й бере мене в покої / Синкам на виграшку. Росли, / Росли панята, виростали,

ВИДАТИ 1

161B 0129 ----- / А, видом видати, слихом слихати. Чи по волі, / чи по неволі?

ВИДИШЬ 1

180A 0288 «Та де ж вона, тая цяця?» / «Вон видишь – палаты». / Штовхаюсь я; аж землячок,

ВИДКО 2

061A 1953 Дивись – горить; на базарі / І видко, і гладко. / Потанцюєм. Грай, кобзарю!»

061A 2528 Довго, довго оглядався, / Та й не видно стало. / Одна чорна серед степу

ВИДНІШЕ 1

221A 0006 Ми тепер душі, а не люди, / А відцїля видніше буде, / Як той розкопуватимуть льох.

ВИДНО 7

030A 0562 Та де тобі! Таке лихо, / Що не видно й світа. / «Еге, бачу, яка fuga!

268A 0007 І Дніпро, і кручі / Було видно, було чути, / Як реве ревучий.

029B 0066 Стоїть одним-одна хатина... / З хатини видно Україну / І всю Гетьманщину кругом.

057B 0343 Зо всього роздолля / Широкого було видно. / Се, бачиш, для того,

076B 0031 ----- / Не видно нікого в Іерусалимі, / Врата на запорі, неначе чума

175B 0101 Понад шляхом. І нікого / Не видно, не чути / Коло корчми, одна собі

218B 0022 На кладовищі. Більш нічого / З тюрми не видно. Слава Богу / Й за те, що бачу. Ще живуть,

ВИДОМ 1

161B 0129 ----- / А, видом видати, слихом слыхати. Чи по волі, / чи по неволі?

ВИДОХНЕШ 1

230B 0027 О роде суєтний, проклятий, / Коли ти видохнеш? Коли / Ми діждемося Вашингтона

ВИДУМАЛИ 1

218B 0262 ----- / Непевне видумали свято / Патриції-аристократи

ВИЄ 8

047A 0001 ----- / По діброві вітер виє, / Гуляє по полю,

047A 0226 ----- / По діброві вітер виє, / Гуляє по полю,

055A 0032 Синє море звірюкою / То стогне, то виє. / Дніпра гирло затопило,

061A 2128 Нігде не чуть людської мови; / Тільки звір виє по селу, / Гризучи трупи. Не ховали,

150A 0061 І Скутар дримає; Босфор клекотить, / Неначе скажений; то стогне, то виє: / Йому Візантію хочеться збудить.

154A 0063 І Скутар дримає. Босфор клекотить, / Неначе скажений, то стогне, то виє. / Йому Візантію хочеться збудить.

180A 0467 Сіре небо. А в тій хмарі / Мов звір в гаї виє. / То не хмара – біла пташка

199A 0263 Протів Христа. Свари, гомін, / То реве, то виє, / Як та орда у таборі,

ВИЖДЕ 1

180A 0016 Як кішечка підкрадеться, / Вижде нещасливий / У тебе час та й запустить

ВИЖЕНЕ 1

198A 0002 Не женися на багатій, / Бо вижене з хати, / Не женися на убогій,

ВИЗВОЛЯЄ 3

154A 0099 Сам кайдани розбиває, / Братів визволяє. / «Вилітайте, сірі птахи,

129B 0048 Із Бакчисараю / Брата визволяє. / -----

239B 0022 Не лякайтесь дива,– / Се Бог судить, визволяє / Долготерпеливих

ВИЗВОЛЯТИ 5

150A 0045 Їдем різать, палить, / Братів визволяти. / -----

150A 0152 Із турецької неволі / Братів визволяти. / Ой приїхав Гамалія

154A 0046 Будемо гуляти, / Братів визволяти. / -----

154A 0152 Із турецької неволі / Братів визволяти. / Ой приїхав Гамалія

129B 0038 Коней посідлали, / Поїхали визволяти / Катриного брата.

ВИЗИРАЛИ 1

006B 0004 Як ви гарнесенько і я / Із-за решотки визирали. / І, певне, думали, коли

ВИЙДЕ 1

074В 0046 Та дикий інколи кайзак / Тихенько виїде на гору / На тім захилім верблюді.

ВИЇЗЖАЄ 1

010А 0163 А тим часом із діброви / Козак виїзжає; / Під ним коник вороненький

ВИЇЗЖАЮТЬ 1

175В 0069 А з-за гори поїзжане / На шлях виїзжають, / Аж три тройки. І, звичайне,

ВИЙСТЬ 1

061А 0969 не так пани, як підпанки, або – поки сонце зійде, то роса / очі вийсть. / -----

ВИЇХАЛИ 1

061А 1435 Та й знову у сльози. / Виїхали за царину; / Палають Черкаси...

ВИЙДЕ 9

027А 0042 Та дрібно, та рівно, як Бога благас, / Поки вийде злодій на шлях погулять / З ножом у халяві,– піде руна гаєм,

047А 0054 Ходя по долині. / Виспіває, поки вийде / Чорнобрива з хати,

061А 0441 Бо будеш битий... Одчиняй! / Ламайте двері, поки вийде / Старий паскуда!»

221А 0022 У піжмурки граєм. / А гетьманша, було, вийде / Та й кликне в будинок,

173В 0026 На весілля товариство / Вийде погуляти / Та винесе самопали,

250В 0068 Скажи мені, моя порадо! / Якая доля вийде нам / З старим Іосифом? О доле! –

292В 0095 Якогось чабана Давида. / – І вийде цар Саул, і вийде,– / Чабан співає,– на войну...–

292В 0095 Якогось чабана Давида. / – І вийде цар Саул, і вийде,– / Чабан співає,– на войну...–

292В 0103 Трохи не вбив. Якби він знав, / Яке-то лихо з його вийде, / З того лукавого Давида,

ВИЙДЕМ 1

050В 0120 Будем знов чумакувати, / Поки вийдем в люде, / А там знову...» Подякував

ВИЙДЕШ 3

061А 0010 Попливуть і потім, і ти, білолиций, / По синьому небу вийдеш погулять, / Вийдеш подивиться в жолобок, криницю

061А 0011 По синьому небу вийдеш погулять, / Вийдеш подивиться в жолобок, криницю / І в море безкрає і будеш сіять,

161В 0091 Як приймуться, то восени / Ти вийдеш заміж. / -----

ВИЙДИ 2

061А 0590 Зірочки сяють. / Вийди, серденько,– / Я виглядаю;

234А 0527 Ходи сюди, не лякайся... / Вийди, Катре, з хати: / Я щось маю розпитати,

ВИЙДУ 4

061А 2324 І чоботи і підкови. / Вийду вранці до корови, / Я корову напою,

272А 0011 Завтра серед ночі, / А я вийду гуляти з ним, / А ти й залоскочеш.

046В 0047 В неділю крадуся я в поле. / Талами вийду понад Уралом / На степ широкий, мов на волю.

142В 0020 Сватай мене, серденько, / Вийду я. / -----

ВИЙДУТЬ 4

010А 0225 Поки тії русалоньки / З Дніпра грітись вийдуть. / -----

027А 0056 Корови підуть по діброві, / Дівчата вийдуть воду брать, / І сонце гляне – рай, та й годі!

180А 0253 О, не ховай, брате! Розсип їх, розкидай! / Зйдуть, і ростимуть, і у люди вийдуть! / ---

291В 0022 А розумом, ниво! / Вийдуть люде жито жати... / Веселії жнива!..

ВИЙМА 1

173A 0229 На могилі серед ночі / У козака вийма очі, / А дівчина в темнім гаї

ВИЙМАЄ 6

061A 1841 «Знаю, знаю»,– і свячений / З халяви виймає. / «Признавайсь, проклятий жиде,
061A 2363 Виніс в поле, геть од шляху; / Свячений виймає, / І свяченим копа яму.
061A 2383 Поклав обох; із кишені / Китайку виймає; / Поцілував мертвих в очі,
016B 0351 Кудя ти лізеш? Схаменись! / Не схаменувся, ключ виймає, / Прийшов, і двері
одмикає,
083B 0035 Горить Микита в сірій свиті! / Шеляга виймає / І за того остатнього
249B 0014 А той кишенею трясе, / Виймає гроші і не лічить, / Неначе старцеві дає.

ВИЙМАЛА 1

234A 0412 І внучатам із клуночка / Гостинці виймала: / І хрестики, й дукачики,

ВИЙМАЛИ 1

207A 0536 До стовпа в'язали, / Очі виймали, / Гарячим залізом випікали,

ВИЙМАЮЧИ 2

020A 0118 Закрякали чорні круки, / Виймаючи очі, / Заспівали козаченьки
024A 0090 Закрякали гайворони, / Виймаючи очі, / Заспівали козаченьки

ВИЙМИ 1

061A 0661 Ще... ще... сизокрилий! / Вийми душу!.. ще раз... ще раз... / Ох, як я втопилась!»

ВИЙНЯВ 2

010A 0037 Слізючки дівочі: / Орел вийняв карі очі / На чужому полі,
114A 0079 Розв'язав торбину, / Вийняв кобзу, разів зо два / Ударив по рваних.

ВИЙШЛА 21

010A 0017 Щось біле блукає. / Може, вийшла русалонька / Матері шукати,
030A 0126 Як і перше виходила, / Катерина вийшла. / Вийшла, та вже не співає,
030A 0127 Катерина вийшла. / Вийшла, та вже не співає, / Як перше співала,
030A 0233 Ледве встала, поклонилась, / Вийшла мовчки з хати; / Осталися сиротами
030A 0265 На руках дитина. / Вийшла з села – серце мліє; / Назад подивилась,
047A 0176 «Спасибі, бабусю!» / Вийшла з хати – чи йти, чи ні?.. / «Ні! Вже не вернеться!»
114A 0281 А Мар'яна за сльозами / Ледви вийшла з хати. / -----
207A 0396 Землю оглядало, / І Ярина вийшла з хати / На світ божий глянуть,
207A 0398 На світ божий глянуть, / Ледве вийшла; усміхнеться, / То піде, то стане,
207A 0428 Знов зазеленіла / Весна божа. Вийшла з хати / На світ дивуватись
207A 0575 У кімнаті і тихенько / Вийшла з батьком з хати. / -----
234A 0530 ----- / Вийшла з хати Катерина, / А Марко схилився
272A 0041 Тихо похитнулася. / Вийшла мати погуляти, / Не спиться в палатах.
095B 0066 Як ангеляточок. / Дивіться, вийшла погуляти, / Мов краля, пані молодая
095B 0141 Тільки Мариночки нема. / І ледве-ледве вийшла з хати, / Пішла на гору, на прокляті
175B 0114 У комору, а молода / Вийшла мовчки з хати / Та й пропала. Скрізь шукали,
179B 0011 З біленької хати / Вийшла погуляти / У гай на долину.
180B 0061 І вигнала з хати, / І вийшла ти за царину, / З хреста ніби знята.
217B 0008 Своє маленькеє внуча. / І досі сниться, вийшла з хати / Веселая, сміючись, мати,
218B 0188 За тим учителем своїм. / А ти весела вийшла з хати / На шлях із гаю виглядати
218B 0549 Подумали – сестра Морока / Із пекла вийшла провозать / У пекло римлян.
Поскидали

ВИЙШЛИ 6

061A 0813 Понура шляхта, мов хорти, / За двері вийшли. Сам позаду / Бере зомлілюю...
076B 0040 Замкнувши в городі ківот, / У поле вийшли, худосилі, / У полі бились, сиротили

161В 0010 Неначе з Оглава дівчата / Ватагу вийшли виглядати. / Та й стали. Буде вже давно –
 161В 0181 Он дивіться: у садочок / Вийшли погуляти. / Удвох собі похожають,
 161В 0413 Стоять, мов дівчата / Вийшли з Оглава ватагу / З поля виглядати.
 302В 0021 Брало, заспівало. / Вийшли з хати батько й мати / В садок погуляти,

ВИЙШОВ 10

030А 0559 Снігом покотилось. / Вийшов з хати карбівничий, / Щоб ліс оглядіти,
 199А 0291 Подивився Гус на папи / Та й вийшов з палати!.. / «Побороли! побороли!..» –
 221А 0112 На порозі впала. / А назавтра, як цар вийшов, / Мене поховали
 014В 0056 Неначе згага запекла. / Я ледве-ледве вийшов з хати, / Ще не світало. Я в палати
 050В 0282 Коло самої криниці – / Вийшов подивиться / Останній раз, сіромаха,
 057В 0331 Господа молити.– / Вийшов в поле геть од шляху, / У балку спустився
 068В 0165 Вже на світ займалось, / Вийшов я з ножом в халяві / З Броварського лісу,
 147В 0038 Та й ті під хатами лягли. / Ніхто не вийшов вранці з хати, / Щоб їх, сердешних,
 поховати,
 179В 0013 У гай на долину. / І вийшов до неї / З зеленого гаю
 189В 0028 І дуб зелений, мов козак / Із гаю вийшов та й гуляє / Попід горою. По горі

ВИКОПАВ 5

050В 0273 Криницю копає! / Та й викопав. На те літо / Криницю святили,
 057В 0014 За Катерини за цариці, / Москаль ту викопав криницю; / А як він викопав, то ми
 057В 0015 Москаль ту викопав криницю; / А як він викопав, то ми / Оце й розкажемо в пригоді,
 057В 0333 У балку спустився / Та й викопав при долині / Глибоку криницю.
 057В 0349 Люде воду пити / Та за того, що викопав, / Богу помолитись.

ВИКОТИЛИ 1

234А 0308 В хаті і надворі. / І жолоби викотили / З нової комори.

ВИКОТИТЬ 1

173В 0028 Та винесе самопали, / Викотить гармату. / Як понесуть товариша

ВИКОХАВ 2

047А 0017 ----- / Хто ж викохав тонку, гнучку / В степу погібати?
 061А 0217 Лихо мені з вами! / Викохав вас, вигодував, / Виросли чималі,

ВИКОХАЄ 1

196А 0021 За волю України. / Не заріже – викохає / Та й продасть в різницю

ВИКОХАЛАСЬ 1

270А 0041 Взяв догодувати. / Я виросла, викохалась / У білих палатах.

ВИКОХАНІ 1

180А 0249 А де ж твої думи, рожеві квіти, / Доглядані, смілі, викохані діти, / Кому ти їх,
 друже, кому передав?

ВИКРЕСАВ 1

014В 0042 А хата пустокою гніє. / Я викресав огню, до неї... / Од неї пахне вже землею,

ВИКРОЇЛОСЬ 1

230В 0059 Більш нічого / Не викроїлось, і драму / Глухими, темними задами

ВИКРУТАСОМ-ВИХИЛЯСОМ 1

061А 1894 А за нею горобець, / Викрутасом-вихилясом... / Молодець горобець!

ВИКУЮ 1

171А 0055 Моє тихе слово. / Може, викую я з його / До старого плуга

ВИЛАСЬ 1

180B 0081 Щоб собак дражнила, / Та ще й вилас. За те, бач, / Що на світ родила.

ВИЛАМИ 1

175B 0047 Щонаймолодший, озирнувшись, / Та вилами пана / І просадив, мов ту жабу.

ВИЛАСЬ 1

161B 0013 Отут, бувало, із-за тину / Вилась квасоля по тичині, / І з оболонками вікно

ВИЛЕТІТЬ 1

199A 0359 Слова не спалили, / Не вгадали, що вилетить / Орел із-за хмари

ВИЛЕТІЛА 1

233B 0019 Чистою, святою / Пташечкою вилетіла / І понадо мною

ВИЛИВ 1

197A 0012 Що він тяжкими сльозами / Вилив на забаву. / А молоді як зійдуться,

ВИЛИВАЄ 1

061A 0613 На калині, над водою, / Так і виливає, / Неначе зна, що дівчину

ВИЛИВАЙСЯ 1

061A 0408 А мовчать не вмю. / Виливайся ж, слово-сльози: / Сонечко не гріє,

ВИЛИВАЛА 2

061A 0024 Як хто прочитає ті сльози-слова, / Що так вона щиро колись виливала, / Що так вона нишком над ними ридала.

207A 0437 Талан-долю та весілля / З воску виливала. / «Он, бачиш, кінь осідланий

ВИЛИВАЛИ 1

083B 0199 Збиралася громадонька, / Та криницю виливали, / Та дитя теє шукали.

ВИЛИВАЛО 2

057A 0031 Серце рвалося, сміялось, / Виливало мову, / Виливало, як уміло,

057A 0032 Виливало мову, / Виливало, як уміло, / За темні ночі,

ВИЛИВАТИ 2

030A 0320 А я візьму сльози – / Лихо виливати; / Затоплю недолю

030A 0380 Що сльозами перед вами / Буду виливати? / Нащо воно? У всякого

ВИЛИВАТЬ 3

030A 0426 Бач, на що здалися карі оченята: / Щоб під чужим тином сльози виливають! / Отож-то дивіться та кайтесь, дівчата,

061A 0187 І мертвого слова, / Щоб виливають журбу, сльози. / Бувайте здорові,

061A 0377 Чому не осталося, чому не вітало? / Легше було б сльози, журбу виливають. / Люди одібрали, бо їм було мало.

ВИЛИВАЮ 2

114A 0025 А я й досі плачу, і досі журюсь, / Виливаю сльози на мою Мар'яну, / На тебе дивлюся, за тебе молюсь.

274A 0002 Молюся, знову уповаю, / І знову сльози виливаю, / І думу тяжкую мою

ВИЛИЙ 1

061A 1506 Карай пеклом мою душу, / Вилий муки море, / Розбий кару надо мною,

ВИЛИЛА 1

218В 0079 Ти сльози матері до краю, / До каплі вилила! Риду, / Молю ридуючи, пошли,

ВИЛИТАЯ 1

016В 0268 Чорнобрива, кароока, / Вилитая мати. / Тільки смутна, невесела...

ВИЛИТУ 1

207А 0030 Згадаєш, може, молодая, / Вилиту сльозами / Мою думу і тихими,

ВИЛИТЬ 1

061А 1477 І синього моря, / І Дніпра, щоб вилить люте, / І Дніпра не стане.

ВИЛІЗ 4

180А 0540 Неначе з берлоги / Медвідь виліз, ледве-ледве / Переносить ноги.

199А 0339 Кругом ченці стали. / Боялися, щоб не виліз / Гадиною з жару

083В 0190 Та й побігла... А Микита / Виліз із калини / Та й укинув у криницю,

198В 0008 І виріс я, хвалить Бога, / Та не виліз в люде. / Лучше було б не родити

ВИЛІЗАЄ 1

095В 0069 З двома маленькими дітьми. / Із коча пан мій вилізає / І посила за молодим.

ВИЛІЗТИ 1

221А 0398 Що й хмари достанеш, / Як вилізти... / -----

ВИЛІТАЄ 2

196А 0001 ----- / За думою дума роєм вилітає, / Одна давить серце, друга роздирає,

016В 0325 І пугач пуга, і сова / З-під стріхи в поле вилітає, / А жаби крикають, гудуть.

ВИЛІТАЙТЕ 2

150А 0100 Кайдани ламає. / «Вилітайте, сірі птахи, / На базар до паю!»

154А 0100 Братів визволяє. / «Вилітайте, сірі птахи, / На базар до паю!»

ВИЛІТАЛИ 2

150А 0163 Оксамитом крити!» / Вилітали запорожці / На лан жито жати,

154А 0163 Оксамитом крити». / Вилітали небожата / На лан жито жати;

ВИЛЛЄ 1

030А 0697 Малій сиротині; / Виллє сльози на могилу – / Серденько спочине.

ВИЛЛЮ 1

052А 0066 Насміються на псалом той, / Що виллю сльозами; / Насміються... Тяжко, батьку,

ВИЛОЖИВ 1

057В 0339 Криницю копати.) / І виложив цяриною, / І над шляхом в полі

ВИЛУПИВ 1

180А 0548 В землю провалились! / Він вилупив баньки з лоба – / І все затрусилось,

ВИЛЬОТАМИ 1

083В 0147 «Чи не той це Микита, / Що з вильотами свита?» / Той це, той, що на селі

ВИМЕРЛИ 1

061А 1279 Минє лихо... Кругом його / Мов вимерли люде. / Ані півня, ні собаки:

ВИМЕСТИ 1

161В 0357 Хату затопити / І вимести... по смітнику / Ходити, нудити,

ВИМЕТИ 1

061A 0326 Та принеси мені води, / Вимети хату, внеси дрова, / Посип індикам, гусям дай,

ВИМИЛИ 1

010A 0035 Козацькі очі, / Не вимили біле личко / Слізоньки дівочі:

ВИМІТАЄ 1

234A 0299 З молодицями танцює / Та двір вимітає; / Та прохожих, проїжджачих

ВИМІТАТИ 1

286B 0016 А кропилом будем, брате, / Нову хату вимітати! / -----

ВИМІТАЮТЬ 1

234A 0311 Скрізь порання: печуть, варять, / Вимітають, миють... / Та все чужі. Де ж наймичка?

ВИМОВИВ 4

061A 1389 «Оксано, Оксано!» – / Ледве вимовив Ярема / Та й упав додолу.

207A 0384 Така моя доля», – / Старий вимовив і нишком / Богу помолився;

029B 0079 Вимовить хотілось / Та не вимовив... /

250B 0231 Ходім, Маріє, повинчаймось, / А то... Й не вимовив: уб'ють / На улиці.– І заховаймось

ВИМОВИТИ 1

104B 0006 Неначе ворогові в очі, / Неначе вимовити хоче: / – Дністре, водо каламутна,

ВИМОВИТЬ 4

016B 0195 А дитині ніби сниться, / Мов вимовить хоче: / – Не плач, мамо, не розплітай

029B 0078 Мабуть, щось тяжке, тяжке / Вимовить хотілось / Та не вимовив...

046B 0095 На стократ серце, і надію, / І те, що вимовить не вмюю... / І все на світі проженуть.

200B 0177 Не встереже тепер. Боюся, / І вимовить боюсь тепер / Твоє грядущес...

ВИМОВЛЮ 3

274A 0338 І ти, старий друже, / Злякаєшся, як вимовлю... / Чи тобі байдуже?

057B 0267 Максим отой, сину. / А я! а я!... Не вимовлю. / Моя ти дитино!

241B 0009 І ти, мій цвіте неукритий... / Не вимовлю... / -----

ВИМОВЛЯ 2

020A 0006 Грає кобзар, виспіває, / Вимовля словами, / Як москалі, орда, ляхи

024A 0006 Грає кобзар, приспіває, / Вимовля словами, / Як москалі, орда, ляхи

ВИМОВЛЯЄ 4

020A 0144 Кругом хлопці навприсядки, / А він вимовляє: / «Нехай буде отакечки!

024A 0112 Кругом хлопці навприсядки, / А він вимовляє: / «Нехай буде отакечки!

030A 0069 Заспіває Гриця. / Виспіває, вимовляє, / Аж калина плаче.

030A 0174 За сльозами ледве-ледве / Вимовляє доні: / «Що весілля, доню моя?

ВИМОВЛЯЛА 1

173A 0201 Свою долю проклінала, / Сина вимовляла. / То од жалю одходила

ВИМОВЛЯТИ 1

016B 0170 І вчила княгиня / Тільки «мамо» вимовляти, / А «тато» не вчила...

ВИМОЛЯТЬ 1

180A 0019 Пазурі в печінки, – / І не благай: не вимолять / Ні діти, ні жінка.

ВИМОЩАЛА 1

274A 0289 Та очіпок, се вже вранці, / Ключчям вимощала, / Щоб не знать було, що стриґа.

ВИНА 3

- 234A 0492 А всім вкупі – червоного / Вина з Цареграду / Відер з троє у барилі,
 057B 0138 Знаю тільки, що тверезий. / Бо вже ані вина, / Ні меди, ні оковита
 289B 0002 І Архімед, і Галілей / Вина й не бачили. Єлей / Потік у черево чернече!

ВИНАМИ 1

- 038B 0022 Льохи, шинки з шинкарками, / З винами, медами / Закупили запорожці

ВИНЕН 2

- 010A 0058 Чи винна ж голубка, що голуба любить? / Чи винен той голуб, що сокіл убив? /
 Сумує, воркує, білим світом нудить,
 061A 1561 Старих слов'ян діти / Впились кров'ю. А хто винен? / Ксьондзи, єзуїти.

ВИНЕСЕ 1

- 173B 0027 Вийде погуляти / Та винесе самопали, / Викотить гармату.

ВИНЕСИ 1

- 104B 0008 – Дністре, водо каламутна, / Винеси на волю! / Або втопи принамені,

ВИНЕСЛИ 2

- 057A 0011 Поливали сльози... Чом не затопили, / Не винесли в море, не розмили в полі? / Не
 питали б люди, що в мене болить,
 230B 0061 Глухими, темними задами / На смітник винесли, а я... / О зоре ясна моя!

ВИНЕСУ 1

- 030A 0637 Не втікай од мене... / Я винесу тобі сина». / Кинула стремена

ВИНИ 1

- 199A 0176 Твоєї волі. Люта зла / Не дієш без вини нікому. / Молюся, Господи, помилуй,

ВИНІС 2

- 061A 2362 І як Гонта плаче. / Виніс в поле, геть од шляху; / Свячений виймас,
 207A 0304 Запорозьку зброю / Старий виніс із комори, / Дивиться, радіє,

ВИННА 1

- 010A 0057 Бо люде чужії її засміють. / Чи винна ж голубка, що голуба любить? / Чи винен той
 голуб, що сокіл убив?

ВИНО 4

- 150A 0159 «Брати, будем жити, / Будем жити, вино пити, / Яничара бити,
 154A 0159 «Брати, будем жити, / Будем жити, вино пити, / Яничара бити,
 016B 0064 Бувало, літом і зимою / Музика тне, вино рікою / Гостей неситих налива...
 038B 0020 Як ту воду, цебром-відром / Вино розливають. / Льохи, шинки з шинкарками,

ВИНОГРАДУ 1

- 234A 0490 А діточкам черевички, / Фіг та винограду, / А всім вкупі – червоного

ВИНОСИЛА 1

- 044B 0029 До зірниці із криниці, / Виносила зброю – шаблю золотую / І рушницю-гаківницю.

ВИНОСИТЬ 3

- 123A 0145 І утоплена Ганнусю / На берег виносить, / Із рук матері заляклях
 123A 0187 А тим часом синя хвиля / Ганнусю виносить. / Голісінька, стрепенеться,
 104B 0015 І, ревучи, на той берег / Козака виносить. / Стрепенувся сіромаха –

ВИНОСЯТЬ 1

180A 0228 В кайдани залиті. / Із нор золото виносять, / Щоб пельку залити

ВИОРЕ 1

246A 0013 Не вмирає воля. / І неситий не виоре / На дні моря поле.

ВИОСТРЮ 1

121B 0001 ----- / Ой виострю товариша, / Засуну в халяву

ВИПАЛИЛА 1

180A 0458 Так Бог не пускає. / Можє, Москва випалила / І Дніпро спустила

ВИПАРИЛИ 1

221A 0492 Взяли й завалили – / Випарили у московській / Бані-прохолоді.

ВИП'Є 1

246A 0007 Й серце розбиває. / Розбиває, та не вип'є / Живої крові –

ВИП'ЄМ 2

061A 1735 Ще раз вип'ю! Пийте, діти! / Вип'єм, Гонто, брате! / Вип'єм, друже, погуляєм

061A 1736 Вип'єм, Гонто, брате! / Вип'єм, друже, погуляєм / Укупочці, в парі.

ВИП'ЄШ 1

047A 0154 Все лихо загоїть. / Вип'єш – біжи, якомога; / Що б там не кричало,

ВИПИВАЄ 1

061A 1470 Ні, не плаче: змія люта, / Жадна випиває / Його сльози, давить душу,

ВИПИВШИ 1

061A 2453 Бувало, в неділю, закривши мінею, / По чарці з сусідом випивши тієї, / Батько діда просить, щоб той розказав

ВИПИЙ 2

047A 0152 Умийся водою, / Випий трошки сього зілля – / Все лихо загоїть.

047A 0160 Місяць серед неба, / Випий ще раз; не приїде – / Втретє випить треба.

ВИПИЛА 1

076B 0080 І повечеряла, й сикеру / З пророком випила, й пішла / Спочити трохи по вечері

ВИПИТЬ 1

047A 0161 Випий ще раз; не приїде – / Втретє випить треба. / За перший раз, як за той рік,

ВИПІКАЛИ 1

207A 0537 Очі виймали, / Гарячим залізом випікали, / В кайдани кували,

ВИПЛАКАВ 1

114A 0322 Нерівню в світі полюбить. / Дивіться на мене: я виплакав очі. / Мені їх не шкода, мені їх не жаль.

ВИПЛАКАЛА 1

006B 0031 Красу – карії очі, / Та й ті виплакала / В самотині дівочій.

ВИПЛАЧУ 1

234A 0034 Із самого неба / Долю виплачу сльозами / І пошлю до тебе».

ВИПЛИВАЄ 5

061A 0851 Із-за лісу, з-за туману, / Місяць випливає, / Червоніє, круглолиций,
 123A 0180 А вночі, дівчата, / Випливає з води мати, / Сяде по тім боці;
 123A 0190 Сяде на пісочку... / І рибалка випливає, / Несе на сорочку
 218В 0363 А по Тібру із-за гаю / Байдак випливає / Чи галера. На галері
 302В 0013 Помеж осокою. / А качечка випливає / З качуром за ними,

ВИПЛИВАЛИ 1

207A 0488 Гарматами риштовали, / З Дніпрового гирла широкого випливали, / Серед ночі
 темної,

ВИПЛИВИ 1

272A 0009 Дніпром за водою. / Та впливи русалкою / Завтра серед ночі,

ВИПРОВАЖАЛА 3

044В 0023 До схід сонечка рушали. / Випроважала вдова свого сина, / Ту єдиную дитину.
 044В 0025 Ту єдиную дитину. / Випроважала сестра свого брата. / А сірому сиротина
 044В 0027 А сірому сиротина / Випроважала: коня напувала / До зірничі із криниці,

ВИПРОВОЖАЛА 1

044В 0031 І рушницю-гаківницю. / Випроважала три поля, три милі, / Прощалася при долині.

ВИПРОВОЖАТЬ 1

061A 0189 Бувайте здорові, / Піду синів випровожать / В далеку дорогу.

ВИПРУЧАЛА 1

274A 0280 Насилу я руку / Випручала. Що, цигане, / Якби таку суку

ВИПРУЧАЛО 1

234A 0133 Неначе благає: / Випручало рученята / Й до їх простягає

ВИПРЯГАЄ 2

234A 0509 ----- / Старий воли випрягає, / Занози ховає
 234A 0519 Ходім лишень в малу хату, / Поки випрягає / Воли батько: вона тебе,

ВИПУСКАЛИ 1

207A 0621 «Отож мене, вже сліпого, / На світ випускали / З товариством. Товариство

ВИПУСТИТЬ 1

295В 0019 І думу вольную на волю / Не прийде випустить... Сиди / І нічогісінько не жди!..

ВИП'Ю 4

061A 1734 За душі прокляті / Ще раз вип'ю! Пийте, діти! / Вип'єм, Гонто, брате!
 061A 1889 А я – так до шинку. / Вип'ю чарку, вип'ю другу, / Вип'ю третю на потугу,
 061A 1889 А я – так до шинку. / Вип'ю чарку, вип'ю другу, / Вип'ю третю на потугу,
 061A 1890 Вип'ю чарку, вип'ю другу, / Вип'ю третю на потугу, / П'яту, шосту, та й кінець.

ВИРВЕТЬСЯ 1

074В 0011 Древину вибравши та й цюк! / Як вирветься сокира з рук – / Пішла по лісу косовиця.

ВИРВУ 2

061A 1407 Полечу, достану, / З пекла вирву, отамане... / На край світу, пане...
 199A 0249 Я докажу отим зміям, / Я вирву їх несите жало!..» / І чехи Гуса провозжали,

ВИРВУСЬ 1

046В 0080 О доле моя! Моя країно! / Коли я вирвусь з цієї пустині? / Чи, може, крий Боже,

ВИРИВАЄ 1

123A 0147 Із рук матері закляклих / Вириває коси. / «Серце моє! доле моя!

ВИРИНАВ 1

010A 0008 Неначе човен в синім морі / То виринав, то потопав. / Ще треті півні не співали,

ВИРИНАЄ 3

123A 0143 Пливе, пливе... От-от доплив! / Пірнув, виринає – / І утоплена Ганнусю

207A 0494 Один потопас, / Другий виринає, / Козацтву-товариству із синьої хвилі рукою махас

245B 0018 Мене, небога, виглядас. / І їй здається, виринає / З-за хвилі човен, доплива...

ВИРИНАЮТЬ 1

029B 0011 Дивлюсь – аж он передо мною / Неначе дива виринають, / Із хмари тихо виступають

ВИРІЖУТЬ 1

061A 0723 І долю добуде, / Як виріжуть гайдамаки / Ляхів в Україні,

ВИРІС 10

061A 0348 Ні сестри, ні брата, нікого нема! / Попихач жидівський, виріс у порогу; / А не клене долі, людей не займа.

006B 0080 Однаковісінко мені. / В неволі виріс меж чужими / І, неоплаканий своїми,

050B 0031 (Бо всюди сироти – ледащо) / У наймах виріс сирота, / Неначе батькова дитина!

057B 0075 (Бо всюди сироти – ледащо) / У наймах виріс сирота, / Неначе батькова дитина.

068B 0041 У тім селі на безталання / Та на погибель виріс я, – / Лихая доленька моя!..

068B 0062 Така його доля. / Отож і вивчився я, виріс, / Прошу собі волі –

088B 0025 Співа матрос, як той козак, / Що в наймах виріс сиротою, / Іде служити в москалі!

104B 0050 Ходив з торбами цей козак, / Отак і виріс сиротою, / У наймах; сказано, шарпак,

111B 0001 ----- / І виріс я на чужині, / І сивію в чужому краї:

198B 0007 Та здорове буде! – / І виріс я, хвалить Бога, / Та не виліз в люде.

ВИРНЕ 1

207A 0362 Стояла Ярина / Та дивилась, чи не вирне / Знову комашина

ВИРНУЛА 1

207A 0364 Знову комашина / Із куряви. Не вирнула – / Пропала! І знову

ВИРОБЛЯЄ 1

050B 0271 Отже, не вгадаєш, / Що каліка виробляє, – / Криницю копає!

ВИРОБЛЯЛА 2

221A 0246 А з вольними козаками / Що я виробляла? / Кому я їх не наймала,

147B 0056 Отаке-то людям горе / Чума виробляла. / -----

ВИРОСЛА 10

057A 0059 Лягла спочить... А тим часом / Виросла могила, / А над нею орел чорний

061A 2535 Що мусим робити? / Нема правди, не виросла; / Кривда повиває...

114A 0094 Росла дочка Мар'яна, / А виросла, як панна, – / Кароока

114A 0206 Та, може, й од пана! / Ти вже виросла, нівроку, / Уже й дівувала;

114A 0256 А потім сказала: / «Я ще, мамо не виросла, / Ще не дівувала.

123A 0049 Дочка червоніє, / Виростає... Та й виросла / Ганна кароока.

123A 0065 Байстрия необуте! / Ти вже виросла, дівуєш, / З хлопцями гуляєш...

270A 0003 Люде не любили? / За що мене, як виросла, / Молодую вбили?

270A 0041 Взв'яз догодувати. / Я виросла, викохалась / У білих палатах.

119B 0007 ----- / І виросла я на диво / Кароока, чорнобрива,

ВИРОСЛИ 6

- 061A 0218 Викохав вас, вигодував, / Виросли чималі, / Йдете в люди, а там тепер
 061A 0336 Ярема гнувся, бо не знав, / Не знав, сіромаха, що виросли крила, / Що неба достане,
 коли полетить,
 061A 1555 Сироти остались. / В сльозах росли та й виросли; / Замучені руки
 274A 0329 Ростуть мої квіти! / Та й виросли. Сина Йвана / Оддав якійсь пані
 180B 0036 Потроху діти виростають, / І виросли, і розійшлись / На заробітки, в москалі.
 207B 0040 Для кого в світі живе? / Ви в наймах виросли чужії, / У наймах коси побіліють,

ВИРОСЛО 1

- 189B 0019 Мені так бачиться, нічого / Не виросло і не згнило, / Таке собі, як і було.

ВИРОСТАВ 1

- 057A 0103 Квіти мої, діти! / Виростав вас, доглядав вас – / Де ж мені вас діти?...

ВИРОСТАЄ 4

- 123A 0049 Дочка червоніє, / Виростає... Та й виросла / Ганна кароока.
 234A 0246 Не зна Марко, росте собі, / Росте, виростає. / -----
 016B 0202 Дочка уродлива. / Мов тополя, виростає / Світові на диво.
 016B 0204 Світові на диво. / Виростає... Та недовго / Буде веселити

ВИРОСТАЙ 1

- 030A 0661 Мати породила; / Виростай же на сміх людям!» / На шлях положила.

ВИРОСТАЛА 8

- 221A 0017 Я отутечки родилась, / Тут і виростала, / Отут, було, на цвинтарі
 221A 0035 Отак-то я в Суботіві / Росла, виростала! / Як квіточка; і всі мене
 250A 0141 Славні, незабуті! / У нас воля виростала, / Дніпром умивалась,
 044B 0003 Чи така її доля? / Росла в наймах, виростала, / З сиротою покохалась.
 068B 0074 Я був убогий сирота, / А у сусіда виростала / У наймах дівчина. І я...
 200B 0062 На Петруся. Одним-одна / І виростала, й дівувала, / І за старого генерала
 250B 0031 Уже чимала піднялась, / Росла собі та виростала / І на порі Марія стала...
 250B 0516 Було б, іскупленням рабам! / Дитина б тая виростала / Без матері, і ми б не знали

ВИРОСТАЛИ 6

- 169A 0013 Звичаю навчала. / Виростали мої квіти, / Мої добрі діти,
 199A 0026 Й сирот розділили. / Виростали у кайданах / Слав'янські діти,
 068B 0048 Синкам на вирашку. Росли, / Росли панята, виростали, / Як ті щенята. Покусали
 250B 0642 ----- / Виростали / І вкупі вчили, / Ростучи
 283B 0008 Кохалися б та дружились, / Та діточок виростали, / Научали б та співали:
 306B 0006 Неначе князі. Діти грались, / Росли собі та виростали... / Дівчаток москалі украли,

ВИРОСТАЛО 1

- 209B 0085 Та Пріся, дочечка моя! / Воно ще тільки вир[ос]тало, / Ще тільки-тільки наливалось,

ВИРОСТАЮТЬ 3

- 020A 0027 Немає де дітись. / Виростають нехрещені / Козацькі діти,
 024A 0027 Немає де дітись. / Виростають нехрещені / Козацькі діти,
 180B 0035 Літа минають. / Потроху діти виростають, / І виросли, і розійшлись

ВИРОСТЕ 2

- 221A 0325 А я начитала, / Що, як виросте той Гонта, / Все наше пропало!
 304B 0019 Та кропива – а більш нічого / Не виросте над вашим трупом. / І стане купою на купі

ВИРОСТЕШ 2

- 173A 0025 Буду панувати. / Ой виростеш, сину, / За півчварта року,

209В 0040 За що й я меж ними в могилі лежу. / Ти ж людям розкажеш, як виростеш, сину. /
Слухай же, дитино.– А потім ягнята

ВИРОСТУТЬ 7

061А 2211 Поки невеликі, / Заріж і їх, бо виростуть, / То тебе заріжуть...»
171А 0063 Мої щирі сльози. / Може, зйдуть, і виростуть / Ножі обоюдні,
218В 0418 Уже внучата зачались, / І виростуть вони колись. / Не месники внучата тії,
250В 0201 На ниві сіються новій! / І виростуть, і пожнемо / І в житницю соберемо
265В 0005 ----- / Бог дасть, виростуть. Дружина / Під древами тими
289В 0009 Царями сіянеє жито! / А люде виростуть. Умруть / Ще незачатіє царята...
304В 0009 Зелен [і парості] ростуть. / І виростуть; і без сокири / Аж зареве та загуде,

ВИРУЧАЙ 2

061А 1848 Вся в золоті...» / «Виручай же! / Виручай, проклятий!»
061А 1849 «Виручай же! / Виручай, проклятий!» / «Добре, добре... Які ж бо ви,

ВИРУЧУ 1

061А 1852 Яремо, завзяті! / Іду зараз і виручу: / Гроші мур ламають.

ВИСВАТАЛИ 1

234А 0276 Панну у жупані, / Таку кралю висватали, / Що хоч за гетьмана,

ВИСИПАВСЯ 1

200В 0101 І кучері аж по плече, / І висипався чорний ус, / І ще... Та се ще не втече,

ВИСИПАЛИ 1

055А 0037 Ходім погуляти!» / Висипали запорожці – / Лиман човни вкрили.

ВИСИТЬ 1

068В 0168 Щоб зарізаться. Дивлюся, / Мов на небі висить / Святий Київ наш великий.

ВИСИХАЄ 4

061А 0156 Кухоль ходить, переходить, / Так і висихає. / «Гуляй, пане, без жупана,
169А 0033 На чужій роботі. / Дніпро, брат мій, висихає, / Мене покидає,
171А 0008 Над землею летять літа, / Дніпро висихає, / Розсипаються могили,
006В 0113 Тебе не квітчану. І в гаї / Ставочок чистий висихає, / Де ти купалася колись.

ВИСКАЛЯ 1

095В 0249 «Полюбила москаля, / Та ще й зуби вискаля! / Москалі! москалі!

ВИСКОЧИВ 1

218В 0469 Зареготавсь. І леопард / Із льоху вискочив на сцену, / Ступив, зирнув... І полилась

ВИСОКА 5

047А 0190 Все вгору та вгору, / Рості гнучка та висока, / До самої хмари,
061А 0114 Заспіваю – розвернулась / Висока могила, / Аж до моря запорожці
114А 0096 Кароока / І висока, / Хоч за пана гетьмана.
123А 0022 Білолиця, кароока / І станом висока, / У жупані; кругом пані,
123А 0052 Як тополя серед поля, / Гнучка та висока. / «Я Ганнусі не боюся!» –

ВИСОКАЯ 1

006В 0170 Плаче, розмовляє: / – Широкая, високая / Калино моя,

ВИСОКЕ 2

045А 0073 Його на сім світі ніхто не прийма; / Один він між ними, як сонце високе, / Його
знають люде, бо носить земля;

074B 0058 В степу край дороги / Стоїть дерево високе, / Покинуте Богом.

ВИСОКИЙ 12

- 047A 0005 До самого долу. / Стан високий, лист широкий / Марне зеленіє.
 061A 2009 Що я поллюбила – / Поллюбила стан високий / І карії очі –
 114A 0131 Чорні, карі очі, / І високий стан козачий, / І гнучкий дівочий.
 123A 0076 Лишенько, дівчата! / Мати стан гнучкий, високий, / А серця не мати.
 123A 0078 А серця не мати. / Ізогнеться стан високий, / Брови полиняють,
 173A 0028 Як княжа дитина, / Як ясен високий, / Гнучкий і дебелий,
 180A 0312 Блюдолизи; аж ось і сам, / Високий, сердитий, / Виступає; обок його
 029B 0013 Із хмари тихо виступають / Обрив високий, гай, байрак; / Хатки біленькі виглядають,
 083B 0211 Та й засипали землею! / Стовп високий муровали, / Щоб про неї люде знали,
 218B 0026 Хрещені люде. / Хрест високий / На кладовищі трохи збоку
 218B 0036 Сижу собі та все дивлюся / На хрест високий із тюрми. / Дивлюсь, дивлюся,
 помолюся:
 308B 0019 Бач, який широкий, / Та високий, та веселий, / Ясний та глибокий...

ВИСОКИМИ 2

- 114A 0386 Найду свою долю. / За високими горами, / За широкими степами,
 046B 0067 Нивами, ланами, / Високими могилами, / Темними лугами.

ВИСОКИХ 4

- 272A 0002 «Породила мене мати / В високих палатах / Та й понесла серед ночі
 029B 0137 Гріхами людськими / На горах оцих високих / І витать над ними...»
 119B 0002 Породила мене мати / У високих у палатах, / Шовком повила.
 119B 0013 ----- / У високих у палатах / Увесь вік свій дівувати,

ВИСОКІ 15

- 010A 0003 Сердитий вітер завива, / Додолу верби гне високі, / Горами хвилю підійма.
 010A 0153 Засиніли понад Дніпром / Високі могили; / Пішов шелест по діброві;
 020A 0056 Синє море твої гори, / Високі могили?.. / Мовчать гори, грає море,
 061A 0080 Од козацтва, од гетьманства / Високі могили – / Більш нічого не осталося,
 061A 0358 Та й знову за працю. Отак треба жить! / Нашо батько, мати, високі палати, / Коли
 нема серця з серцем розмовлять?
 061A 1224 Могили синіють. / Та що з того, що високі? / Ніхто їх не знає,
 061A 1462 І темний гай, і Дніпр дужий, / І високі гори, / Небо, зорі, добро, люде
 171A 0010 Розсипаються могили, / Високі могили – / Твоя слава... і про тебе,
 180A 0461 В синє море, розкопала / Високі могили – / Нашу славу. Боже милий,
 250A 0241 Всі неправди, щоб розкрились / Високі могили / Перед вашими очима,
 016B 0055 Жили самі. Були багаті, / Високі на горі палати, / Чималий у яру ставок,
 029B 0002 Гори мої високіі, / Не так і високі, / Як хороші, хорошіі,
 209B 0026 (Ніби мені каже),– на всій Україні / Високі могили, дивися, дитино, / Усі ті могили,
 усі отакі.
 278B 0031 Широкий Дніпре, немалий! / Пробив-еси високі скали, / Текучи в земло половчана,
 281B 0030 І слалась, плачучи, трава, / Високі гнулись дерева... / Додолу гнулись, журились!

ВИСОКІІ 11

- 055A 0009 Могили на полі. / Високіі ті могили, / Де лягло спочити
 055A 0013 В китайку повите. / Високіі ті могили / Чорніють, як гори,
 258A 0213 На святії гори / Високіі сїонськіі / Спадають і творять
 029B 0001 ----- / Гори мої високіі, / Не так і високі,
 029B 0053 Усобники, ляхи погані!!.. / Простіть, високіі, мені! / Високіі! і голубіі!
 029B 0054 Простіть, високіі, мені! / Високіі! і голубіі! / Найкращі в світі! Найсвятіі!
 104B 0114 На свій край на милий! / На високіі могили! / На степи широкі!
 114B 0003 На самій могилі, / Дві тополі високіі / Одна одну хилить.
 161B 0311 Оце нагадала яку! Цур їй, яка погана! Побіжу / лиш швидше. Оставайтеся здорові,

мої високії / тополі і хрещатий мій барвіночку.

- 198В 0022 Та на лани золотополі, / Та на високії могили; / Дивитись, думати, гадать,
198В 0042 Сади панам в твоїм раю, / Даєш високії палати. / Пани ж неситії, пузаті,

ВИСОКІЙ 2

- 221А 0501 Стоїть в селі Суботові / На горі високій / Домовина України,
140В 0024 У ту яму глибокую / На високій могилі. / Ой Боже милий! милий, милосердий,

ВИСОКО 9

- 010А 0061 Літає, шукає, дума – заблудив. / Щаслива голубка: високо літає, / Полине до Бога – милого питать.
061А 0588 Вітру немає; / Місяць високо, / Зірочки сяють.
180А 0124 То глянь, подивися; а я полечу / Високо, високо за синії хмари; / Немає там власті, немає там кари,
180А 0124 То глянь, подивися; а я полечу / Високо, високо за синії хмари; / Немає там власті, немає там кари,
258А 0154 Вознесися над землею / Високо, високо, / Закрий славою своєю
258А 0154 Вознесися над землею / Високо, високо, / Закрий славою своєю
029В 0061 ----- / Над Трахтемировим високо / На кручі, ніби сирота
038В 0068 ----- / Ой високо сонце сходить, / Низенько заходить.
250В 0123 Неначе з злата-серебра, / Далеко, високо сіяє, / Аж сліпить очі. Підняла

ВИСОКОГО 2

- 061А 1252 ----- / Місяцю мій ясний! З високого неба / Сховайся за гору, бо світу не треба;
246А 0072 І од глибо[ко]ї тюрми / Та до високого престола – / Усі ми в золоті і голі.

ВИСОКОЧОЛІ 1

- 030А 0545 Попід горою, яром, долом, / Мов ті діди високочолі, / Дуби з гетьманщини стоять.

ВИСОКУ 4

- 061А 2514 Поховали; насипали / Високу могилу; / Заплакали, розійшлися,
199А 0362 Замість гуся і розкляє / Високу тіару. / Байдуже їм, розлетілись,
006В 0212 А невістка посадила / Високу тополю. / Три явори посадила
137В 0021 У раннюю пору / На високу гору / Сходилися полковники.

ВИСОКУЮ 4

- 046В 0057 На полі, на волі. / І на гору високою / Вихожу, дивлюся,
141В 0001 ----- / Не тополю високою / Вітер нагинає,
143В 0002 І широкою долину, / І високою могилу, / І вечернюю годину,
173В 0023 В степу при долині – / Високою могилоньку / На тій Україні.

ВИСОХЛА 2

- 061А 1220 Текла-червоніла. / Текла, текла та й висохла. / Степи зеленіють;
221А 0052 Вже й криниця тая / Замуліла і висохла! / А я все літаю!..

ВИСОХЛИ 3

- 180А 0139 Нащо ви здалися, / Чом ви змалку не висохли, / Сльїзми не злилися?
016В 0142 Велика божа благодать! / Сльози висохли, пропали, / Сонце просіяло.
250В 0523 На цямрину святіє сльози / Та й висохли. А їй, небозі, / Полегшало.

ВИСОХНЕ 1

- 258А 0244 І язик мій оніміс, / Висохне, лукавий, / Як забуду пом'янути

ВИСОЧЕННИЙ 1

- 057В 0341 І над шляхом в полі / Височенний хрест поставив... / Зо всього роздолля

ВИСОЧЕННІ 1

221A 0396 Їх на горах ставить? / Та ще такі височенні, / Що й хмари достанеш,

ВИСПИМОСЬ 1

221A 0436 Лучше полягаєм / Та виспимось. День великий. / Ще будем співати.

ВИСПІВУЄ 5

010A 0222 Щоніч щебетати; / Виспівує та щебече, / Поки місяць зійде,

020A 0005 Як мак процвітає. / Грає кобзар, виспівує, / Вимовля словами,

020A 0013 В зеленім байраці. / Грає кобзар, виспівує, / Аж лихо сміється...

030A 0069 Заспіває Гриця. / Виспівує, вимовляє, / Аж калина плаче.

047A 0054 Ходя по долині. / Виспівує, поки вийде / Чорнобрива з хати,

ВИСПІВУЙ 1

045A 0086 Поки не заснуло / Твоє серце, та виспівуй, / Щоб люде не чули.

ВИСПІВУЮ 1

046B 0014 Щоб не почув хто, не побачив, / Виспівую та плачу. / І довелося знов мені

ВИСТУПАВ 1

274A 0116 Сиділа, ноги устромила / В гарячий попіл. Виступав / Щербатий місяць з-за могили,

ВИСТУПАЄ 3

180A 0313 Високий, сердитий, / Виступає; обок його / Цариця-небога,

016B 0320 Червоний місяць аж горить, / З-за хмари тихо виступає. / І ніби гори оживають.

029B 0117 З чорною землею, / Виступає круглий місяць / З сестрою зорею,

ВИСТУПАЛИ 1

180A 0431 «Із города із Глухова / Полки виступали / З заступами на лінію,

ВИСТУПАЛО 1

137B 0025 З знаменами, з бунчугами / З лугу виступало / Та на трубах вигравало.

ВИСТУПАЮТЬ 3

061A 0131 Пишними рядами / Виступають отамани, / Сотники з панами

029B 0012 Неначе дива виринають, / Із хмари тихо виступають / Обрив високий, гай, байрак;

029B 0119 З сестрою зорею, / Виступають із-за хмари, / Хмари звеселіли...

ВИСТУПИЛИ 1

156B 0003 Та білу хмару. / Виступили з-за лиману / З турками татари.

ВИСУШИЛИ 1

266A 0021 Запалили лихо, / Висушили чадом-димом / Тії добрі сльози,

ВИСУШИТЬ 1

061A 0410 Сонечко не гріє, / Не висушить. Поділюся / Моїми сльозами...

ВИСЯТЬСЯ 1

292B 0112 Дрібніють люде на землі, / Ростуть і висяються царі! / -----

ВИТАВ 1

027A 0072 Замовк, неборака, сиротами кинув / І гори, і море, де перше витав, / Де ватагу пройдисвіта

ВИТАЄ 6

061A 0367 Святим духом серед ночі / Понад ним витає. / Отакий-то мій Ярема,

- 114A 0369 Далеко! далеко! щоб ніхто не знав, / Щоб ніхто не бачив, де витає доля, / Моя доля,
моє щастя,
256A 0038 Не сховаєте! над яром / Залізник витає / І на Умань позирає,
016В 0043 І сині гори за Дніпром. / Сам Бог витає над селом. / -----
184В 0008 І зоря, молодість його, / Витає весело над ним. / Що ж се зробилося з старим,
214В 0005 Сіяють очі молодії; / Витає радість і надія / В очах веселих, любо їм,

ВИТАЄШ 2

- 207A 0011 Єдина думо / Пречистая!.. Ти виташ.. / Як у того Нуми
205В 0036 Ти, присносуший, всюди з нами / Витаєш ангелом святим. / Ти, любий друже,
заговориш

ВИТАЙ 2

- 246A 0162 О друже мій добрий! друже незабутий! / Живою душею в Україні витай, / Літай з
козаками понад берегами,
233В 0032 І вдень, і ввечері, і рано / Витаєш зо мною і учи, / Учи неложними устами

ВИТАЛА 1

- 016В 0183 І всю ніченьку над нею / Витала, не спала. / Надивлялась, любувалась

ВИТАТИ 1

- 207A 0038 Моя зоре вечірняя! / Я буду витати / Коло тебе і за тебе

ВИТАТЬ 3

- 180A 0453 Навік-віки. Тяжко мені / Витать над Невою. / України далекої
016В 0416 Сіять господньою красою, / Витать над грішними святою / І всякому добро творить.
029В 0138 На горах оцих високих / І витать над ними...» / Утер сльози нехолодні,

ВИТАЮТЬ 1

- 057A 0045 Нехай душі козацькії / В Україні витають – / Там широко, там весело

ВИТЕРПІВ 2

- 061A 0795 «У тім'я цвяшок закатай!» / Не витерпів святої кари, / Упав, сердега. Пропадай,
207В 0030 (А ми малі були і голі), / Не витерпів лихої долі, / Умер на панщині!.. А ми

ВИТЕРПІЛА 1

- 061A 2003 Що побачу знову,– / Вдвоє, втроє б витерпіла / За єдине слово!

ВИТЕРПІТЬ 1

- 061A 2018 Карай, Боже! Твою правду / Я витерпіть мушу. / Страшно сказати: я думала

ВИТІКАЄ 1

- 015A 0002 Тече вода в синє море, / Та не витікає, / Шука козак свою долю,

ВИТНЕМО 1

- 234В 0010 Горнись лишень ти до мене, / Та витнемо з лиха, / Гарнесенько обіймемось,

ВИТОПИТЬ 2

- 195A 0017 Горілую хату. / І витопить, і нагріє, / І світло засвітить...
180В 0042 Старої нічим одягти / І витопить зимою хату. / А ти нездужаєш і встати,

ВИТРИЩАЄ 1

- 150A 0119 Візантія пробуркалась, / Витрищає очі, / Переплива на допомогу,

ВИТРИЩИВШИ 1

- 180A 0028 А братія мовчить собі, / Витрищивши очі! / Як ягнята; нехай, каже,

ВИТРИЩИЛА 1

154A 0119 Візантія пробуркалась, / Витрищила очі, / Переплива на допомогу,

ВИТЯГЛИ 1

057B 0389 ----- / Через тиждень вже витягли / Максима з криниці

ВИХВАЛЯВ 1

029B 0151 То затихав, то щebetав, / Святого Бога вихваляв; / І все то, все то в Україні!..

ВИХВАЛЯЛИ 1

050B 0200 І пугав Пугач над Уралом. / Пііти в одах вихваляли / Войну й царицю. Тільки ми

ВИХВАЛЯТЬ 1

218B 0267 На всі лади, що аж остило / Самим їм дурня вихвалять, / То, заразом щоб доканать,

ВИХВАТИЛА 1

153B 0077 Взялася в дитяти? / Вихватила ту сокиру / І батькові в груди

ВИХИЛЯСАМИ 1

095B 0050 Чи управитель, а не пан. / За вихилясами придан, / За зиком та за сміхом

ВИХОДИЛА 5

030A 0125 Черешні та вишні; / Як і перше виходила, / Катерина вийшла.

114A 0102 Не до пана / Виходила гуляти, / Не до пана старого,

140B 0005 На шлях, на дорогу / Невеселая виходила. / Я виходила за гай на долину,

140B 0006 Невеселая виходила. / Я виходила за гай на долину, / Щоб не бачила мати,

153B 0035 І страх як любила! / Та на бульвар виходила / І в школу ходила,

ВИХОДИЛИ 1

006B 0276 Рано-вранці новобранці / Виходили за село, / А за ними, молодими,

ВИХОДИТЬ 6

025B 0009 Чорніє поле, і гай, і гори, / На синє небо виходить зоря. / Ой зоре! зоре! – і сльози кануть.

131B 0007 Ходить він і другу. / Не виходить чорнобрива / Із темного лугу,

131B 0009 Із темного лугу, / Не виходить зрадливая... / А з яру та з лісу

144B 0007 Сохне на тичині / Хміль зелений, не виходить / Дівчина з хатини.

147B 0018 Ревуть голодні, на городі / Пасуться коні, не виходить / Ніхто загнать, нагодувать,

209B 0013 Дивлюся, могила ніби розвернулась, / А з неї виходить неначе козак, / Уже й сивоусий собі неборак,

ВИХОЖАВ 1

250B 0170 Так бачиш що! – А гость роззутий, / Умитий з куці вихожав / В одному білому хітоні,

ВИХОЖАЄ 3

137B 0016 У золоті, аж сяє, / Сам архімандрит вихожає, / Акафіст читає,

200B 0222 ----- / Тойді на ганок вихожає / І до громади промовляє

250B 0120 Увечері, мов зоря тая, / Марія з гаю вихожає / Заквітчана. Фавор-гора,

ВИХОЖАЮЧИ 1

284B 0020 Мов дівчаточка із гаю / Вихожаючи, співають; / -----

ВИХОЖУ 1

046B 0058 І на гору високою / Вихожу, дивлюся, / І згадую Україну,

ВИХОПИВ 1

061A 1986 Аж у будинок, в самий льох; / Оксану вихопив чуть живу / Ярема з льоху та й
полинув

ВИЦДЯТЬ 1

171A 0067 Гниле серце, трудне, / І вицдіять сукровату, / І наллють живої

ВИЧУНЯЛА 2

030A 0083 Ледве-ледве дише... / Вичуняла, та в запечку / Дитину колише.

030A 0107 ----- / Вичуняла Катерина, / Одсуне квартиру,

ВИШГОРОД 1

038B 0072 Старий чернець ходить. / Іде чернець у Вишгород / На Київ дивитись,

ВИШИВАЄ 1

114A 0195 Чи не пристріт? Сяде шити – / Не те вишиває, / Замість Гриця, задумавшись,

ВИШИВАЛА 6

173A 0112 Не поцілувала, / Вишивала шовком хустку – / Не подарувала.

192A 0003 Та на шовки заробляла, / Та хустину вишивала, / Вишиваючи, співала.

192A 0019 ----- / Отак вона вишивала, / У віконце поглядала,

016B 0151 І маленькі рукавчата / Шовком вишивала, / І купала, й колихала,

174B 0023 Сідельце сама / Самим шовком вишивала, / Златом окула,

182B 0018 – А мені хрещена мати / Лиштву вишивала. / – А я в попа обідала,–

ВИШИВАЛАСЬ 1

006B 0300 І хустина мережалась, / Шовком вишивалась. / Думав жити, любитися,

ВИШИВАНАЯ 1

192A 0006 «Хустиночко мережена, / Вишиваная, / Вигаптую, подарую,

ВИШИВАЮ 2

061A 1910 То кивне, то моргне. / А я шовком вишиваю, / В квартирочку виглядаю:

043B 0003 Мережаю три нічєньки, / Мережаю, вишиваю, / У неділю погуляю.

ВИШИВАЮЧИ 1

192A 0004 Та хустину вишивала, / Вишиваючи, співала. / -----

ВИШНЕВИЙ 3

030A 0236 Старий батько й мати. / Пішла в садок у вишневий, / Богу помолилась,

057A 0034 За темні ночі, / За вишневий сад зелений, / За ласки дівочі...

006B 0260 ----- / Садок вишневий коло хати, / Хрущі над вишнями гудуть.

ВИШНЕВИМИ 1

092B 0023 Широкі села / З вишневими садочками / І люде веселі.

ВИШНЕЮ 2

030A 0238 Богу помолилась, / Взяла землі під вишнею, / На хрест почепила,

245B 0012 Дивлюсь, у темному садочку, / Під вишнею у холодочку, / Моя єдина сестра!

ВИШНИК 1

030A 0130 Як москаля молодого / В вишник дожидала. / Не співає чорнобрива,

ВИШНІ 1

030A 0124 Зелєніють по садочку / Черешні та вишні; / Як і перше виходила,

ВИШНЯМИ 1

006B 0261 Садок вишневий коло хати, / Хрущі над вишнями гудуть. / Плугатарі з плугами йдуть,

ВИЮ 1

266A 0068 І не плачу, й не співаю, / А вию совою. / Отаке-то, що хочете,

ВИЮТЬ 1

074B 0023 Палають села, города, / Ридають люди, виють звірі / І за Тоболом у Сибірі

ВИЮЧИ 1

095B 0314 І пострибала через двір / У поле, виючи мов звір. / Пошкандибала стара мати

ВІВАТ 3

016B 0068 Та сам несмілих наливає, / Та ще й покрикує «віват!». / Гуляє князь, гуляють гості;

016B 0078 – І патріот! І брат убогих! / Наш славний князь! Віват! Віват! – / А патріот, убогих брат...

016B 0078 – І патріот! І брат убогих! / Наш славний князь! Віват! Віват! – / А патріот, убогих брат...

ВІДЕР 3

221A 0063 Оту воду... Чом я з нею / Відер не побила! / Батька, матір, себе, брата,

234A 0493 Вина з Царєграду / Відер з трое у барилі, / І кав'яру з Дону –

250B 0610 Які-то люди з його будуть! / Та взявши відер, кандійок, / І батько, й мати, і воно

ВІДЕРЦЕ 2

057B 0369 Та й пішли обос, / І відерце і віжечки / Понесли з собою.

057B 0377 Він і нахилився, / Опускаючи відерце; / А я... я за ноги

ВІДКІЛЯ 6

061A 0002 Все йде, все минає – і краю немає, / Куди ж воно ділось? Відкіля взялось? / І дурень, і мудрий нічого не знає.

061A 1378 Став, мов перед паном. / «Відкіля ти? Хто ти такий?» / «Я, пане, з Вільшани».

061A 1616 «Який же поганій!» / «Відкіля ти?» / «З Керелівки».

061A 2077 Знають вони, знають, / Хто такий і відкіля він, / І кого шукає!..

061A 2516 Заплакали, розійшлися, / Відкіля взялися. / -----

274A 0068 ----- / А відкіля ти, молодице? / -----

ВІДРА 2

030A 0063 Вмиється сльозою, / Возьме відра, опівночі / Піде за водою,

139B 0019 Чорноброва. / Бондар відра набиває, / Мене горне, пригортає,

ВІДРАМИ 1

207A 0300 Коня напуває. / Й вона з відрами побігла – / Ніби за водою

ВІДСІЛЬ 2

050B 0036 Одежу справив, жупанину, / Та ні відсіль і ні відтіль / На ту сирітську копійчину

057B 0081 Одежу справив, жупанину, / Та ні відсіль і ні відтіль / Купив садочок і хатину;

ВІДТІЛЯ 1

061A 0057 Сонце навіть гудять: / «Не відтіля, – каже, – сходить, / Та не так і світить,

ВІДТІЛЬ 3

221A 0170 Як що буде робитися, / Відтіль буде чути». / Схопилися, білесенькі,

050B 0036 Одежу справив, жупанину, / Та ні відсіль і ні відтіль / На ту сирітську копійчину

057B 0081 Одежу справив, жупанину, / Та ні відсіль і ні відтіль / Купив садочок і хатину;

ВІДЦІЛЯ 1

221A 0006 Ми тепер душі, а не люди, / А відціля видніше буде, / Як той розкопуватимуть льох.

ВІДЬМА 3

274A 0067 Моя се мати і сестра. / Моя се відьма, щоб ви знали. / -----

274A 0111 ----- / І відьма тяжко заридала. / Цигане мовчки дивувались,

161B 0252 Серед ночі помандрую. / А відьма злякає?! / Ні, не зляка. (Загляда знову.)

ВІДЬМИ 1

010A 0110 Щоб нагулялись доволі. / Поки відьми ще літають, / Поки півні не співають,

ВІДЬМОЮ 1

274A 0484 А все-таки покриткою / І відьмою звали. / -----

ВІДЬМУ 2

123A 0102 Треба йти шукати / Стару відьму!» / Найшла відьму,

123A 0103 Стару відьму!» / Найшла відьму, / І трути достала,

ВІЄ 18

016A 0020 Тоді, хвиле, неси з милим, / Куди вітер віє! / Коли ж милий на тім боці,

027A 0001 ----- / Сонце гріє, вітер віє / З поля на долину,

027A 0061 Було так перш – тепер дивись: / Сонце гріє, вітер віє / З поля на долину,

030A 0437 Люде гнуться, як ті лози, / Куди вітер віє. / Сиротині сонце світить

052A 0011 Мов за дітьми плаче; / Сонце гріє, вітер віє / На степу козачім.

061A 1496 Нехай ляхи згнушаються, – / Не почувем...» Віє, / Віє вітер з-за Лиману,

061A 1497 Не почувем...» Віє, / Віє вітер з-за Лиману, / Гне тополю в полі –

061A 2293 Хочеться дивитись, як вона чорніє, / Хочеться напитись... Чом вітер не віє, / Ляхів не навіє?.. Тяжко мені жить!

061A 2558 Не чуть плачу, ні гармати, / Тільки вітер віє, / Нагинає верби в гаї,

150A 0176 Орел орлят мов стереже, / Із Дарданеллів вітер віє, / А не женеться Візантія:

150A 0186 Гомонить і клекотить. / Гамаліє, вітер віє. / Ось-ось наше море!..

154A 0177 Гомонить та клекотить. / «Гамалію, вітер віє, / Ось-ось наше море!...»

173A 0186 Дівчинонька козака. / Понад ставом вітер віє, / Лози нагинає.

180A 0099 Сонце зострічає. / Тихесенько вітер віє, / Степи, лани мріють,

180A 0183 На сльози та лати. / Лечу, лечу, а вітер віє, / Передо мною сніг біліє,

122B 0001 ----- / По улиці вітер віє / Та сніг замітає.

147B 0044 Ніхто в його не заходить, / Тільки вітер віє / Та розносить жовте листя

218B 0501 Колізей той серед Риму. / Тихо, тихо віє / Із-за Тібра, із Альбано

ВІЄ-ПОВІВАЄ 1

045A 0041 ----- / Вітер віє-повіває, / По полю гуляє.

ВІЄТЬСЯ 1

243B 0008 Чи то в полі на роздоллі / З вітром віється по волі? – / -----

ВІЄШИ 1

280B 0014 – Вітрило-вітре, господине! / Нащо ти вієши, несеш / На легкому крилі своєму

ВІЖЕЧКИ 1

057B 0369 Та й пішли обоє, / І відерце і віжечки / Понесли з собою.

ВІЗАНТІЙСТВО 1

236B 0020 Любить царя свого п'яного, / Та візантійство прославлять, / Та й більше, бачиться, нічого.

ВІЗАНТІЙСЬКИЙ 1

287В 0010 Нікому в світі! Збрешуть люде, / І візантійський Саваоф / Одурить! Не одурить Бог,

ВІЗАНТІЮ 2

150А 0062 Неначе скажений; то стогне, то виє: / Йому Візантію хочеться збудить. / «Не буди, Босфоре: буде тобі горе;

154А 0064 Неначе скажений, то стогне, то виє. / Йому Візантію хочеться збудить. / «Не буди, Босфоре, буде тобі горе,

ВІЗАНТІЯ 7

150А 0059 ----- / Дрімає в харемі – в раю Візантія. / І Скутар дрімає; Босфор клекотить,

150А 0118 Палає Скутара. / Візантія пробуркалась, / Витріщає очі,

150А 0122 ----- / Реве, лютує Візантія, / Руками берег достає;

150А 0177 Із Дарданеллів вітер віє, / А не женеться Візантія: / Вона боїться, щоб Чернець

154А 0061 ----- / Дрімає в гаремах, в садах Візантія. / І Скутар дрімає. Босфор клекотить,

154А 0118 Палає Скутара. / Візантія пробуркалась, / Витріщила очі,

154А 0122 ----- / Реве, лютує Візантія, / Руками берег достає,

ВІЗЬМЕ 1

030А 0389 Щоб бридке приснилось! / Нехай його лихий візьме! / Лучче ж поміркую,

ВІЗЬМЕШ 1

234А 0184 Підтоптався. Так що ж тепер, / Що візьмеш, небого? / За рік, чи як?»

ВІЗЬМУ 1

030А 0319 Та будьте багаті, / А я візьму сльози – / Лихо виливати;

ВІЇ 1

114А 0232 Мої чорні брови, / Довгі вії, карі очі, / Ласкавеє слово.

ВІЙСЬКА 1

173А 0231 А дівчина в темнім гаї / Його з війська виглядає». / -----

ВІЙСЬКО 8

061А 0834 ----- / Базари, де військо, як море червоне / Перед бунчуками, бувало, горить,

173А 0153 Та до сина лист писала, / У військо послала – / Полегшало. Минає рік,

180А 0133 Єдиного сина, єдину дитину, / Єдину надію! / В військо оддають! / Бо його, бач, трохи!
А онде під тином

199А 0231 І трубадури (кобзарі), / І шляхом військо, мов гадюки. / За герцогинями німота;

044В 0049 В свою Україну. / Іде військо, іде й друге, / А за третім стиха –

137В 0023 Сходилися полковники. / І військо, як море, / З знаменами, з бунчугами

174В 0032 Та й привела до обозу; / В військо оддала... / А сама на прощу в Київ,

281В 0016 Удосвіта? То повертає / Той Ігор військо на пригоду / Тому буй-туру Всеволоду.

ВІЙСЬКОВІЇ 1

304В 0001 ----- / Бували війни й військовії свари: / Галагани, і Киселі, і Кочубеї-Нагаї –

ВІЙСЬКОВОГО 1

137В 0041 Лицаря старого, / Брата військового. / У труби затрубили,

ВІЙСЬКУ 1

207А 0336 Научає сина: / Як у війську пробувати, / Старшин шанувати,

ВІК 16

047А 0095 «Іди, доню, – каже мати, – / Не вік дівувати! / Він багатий, одинокий –

061А 0180 Тихесенько Гриця дівчина співає – / Я не одинокий, є з ким вік дожити. / От де мого

- добро, гроші,
 114A 0319 Що щиро любить. Тяжко, діти, / Вік самотньому прожити, / А ще гірше, мої квіти,
 180A 0247 Раз добром нагріте серце / Вік не прохолоне! / -----
 234A 0544 «Прости мене! Я каралась / Весь вік в чужій хаті... / Прости мене, мій синочку!
 029B 0131 На сі святі гори / Самотній вік дожити, / Тебе восхвалити,
 038B 0103 Воно тебе в Сибір водило, / Воно тебе весь вік дурило. / Приспи ж його і занехай
 050B 0026 Бо вже Катруся піростала. / Чи вже ж їй вік продівувать, / Зносити брівоньки
 нізащо?..
 057B 0043 (Катрусею вдовівна звалася). / Чи вік же їй продівувать? / Зносити брівоньки нізащо.
 057B 0314 – Все од Бога,– скаже собі,– / Треба вік дожити.– / Отакий-то муж праведний
 068B 0013 І розмовляли, сповідались / Один другому.– Довгий вік! – / Старий промовив.– Все од
 Бога!
 068B 0018 Я сам, як бачиш, марне, всує, / Я сам занівечив свій вік. / І ні на кого не жалкую,
 119B 0014 У високих у палатах / Увесь вік свій дівувати, / Недоля моя.
 141B 0015 Страшно дівувати, / Увесь вік свій дівувати, / Ні з ким не кохатись.
 145B 0015 ----- / Не дай мені вік дівувати, / Коси мої плести-заплітати,
 175B 0108 І смерклось. / І вік не великий, / Не тільки день. На хуторі

ВІКА 3

- 258A 0222 І пошле їм добру долю / Од віка до віка.* / -----
 258A 0222 І пошле їм добру долю / Од віка до віка.* / -----
 104B 0062 Що тут робить? За чоловіка, / Укоротивши йому віка... / А жінку можна привітати.

ВІКАМИ 1

- 046B 0098 І спинять ніч. Часи літами, / Віками глухо потечуть. / І я кровавими сльозами

ВІКИ 3

- 199A 0053 Слово тихої любові / Навіки і віки! / І потекли в одно море
 199A 0069 Слава тобі, Шафаріку, / Вовіки і віки! / Що звів єси в одно море
 246A 0035 Помоляться всі язика / Вовіки і віки. / А поки що течуть ріки,

ВІКНА 1

- 250B 0294 Пренепорочная Марія, / Сидить собі коло вікна / І в поле дивиться, і шие

ВІКНАМИ 1

- 274A 0319 Я собак дражнила / Попід вікнами з старцями. / І байстрят носила

ВІКНІ 2

- 006B 0240 І до дверей, на ключ замкнутих, / І до решотки на вікні / Привик я трохи, і мені
 095B 0135 Цвіти за образом святим, / І на вікні стоять цвіти, / На стінах фарбами хрести,

ВІКНО 7

- 030A 0076 У новенькій хустиночці / В вікно виглядає. / Виглядає Катерина..
 061A 1814 Брати ваші! А Оксана / В вікно поглядає / На Лисянку засвічену.
 173A 0145 Нездужає...». І огризок / В вікно подавали / Христа ради... Не дай, Боже,
 006B 0105 Собака десь помандрувала, / І в хаті вибито вікно. / В садочку темному ягнята
 006B 0307 Надворі смеркає. / А в вікно, неначе баба, / Сова виглядає.
 161B 0014 Вилась квасоля по тичині, / І з оболонками вікно / В садочок літом одчинялось.
 161B 0360 Поки пугач над стріхою / В вікно не завис, / А наймичка холодного

ВІКНОМ 1

- 153B 0031 До самої ночі / Перед вікном і втирала / Заплакані очі,

* довiка

ВІКОВОГО 1

207A 0375 Покинуть хоче. З ким дожить, / Добити віку вікового? / Згадав Степана молодого,

ВІКОМ 1

250A 0203 Современними огнями. / Повести за віком, / За німцями, недоріку,

ВІКОН 1

061A 0764 А тим часом світить / З усіх вікон у титаря. / Що-то там твориться?

ВІКОННИЦЕЮ 1

061A 1907 Як була я молодою преподобницею, / Повісила хвартушину над віконницею; / Хто йде – не мине,

ВІКОНЦЕ 1

192A 0020 Отак вона вишивала, / У віконце поглядала, / Чи не ревуть круторогі,

ВІКОНЦЯ 1

030A 0733 Курява лягас. / Побіг Івась, бо з віконця / Рукою махає.

ВІКУ 15

061A 1323 «А, Черкаси!... Боже милій! / Не вкороти віку!». / -----

061A 2424 Я швидко прибуду. / Укоротив я вам віку, / І мені те буде.

114A 0331 І привітатъ словом старого каліку. / Укороти, Боже, молодого віку / Тому, хто не має талану любить.

207A 0104 Та троїсті музики, / Од віку до віку* / Я любила б чоловіка!

207A 0104 Та троїсті музики, / Од віку до віку* / Я любила б чоловіка!

207A 0375 Покинуть хоче. З ким дожить, / Добити віку вікового? / Згадав Степана молодого,

234A 0015 Чому мені злої долі, / Чом віку не збавиш? / Ні, не дави, туманочку!

250A 0235 Я оддав би веселого / Віку половину. / Отака-то наша слава,

270A 0061 Не дали дожити / Люде віку. Я умерла / Зимою під тином,

026B 0046 Чому Господь не дав дожить / Малого віку у тім раю. / Умер би, орючи на ниві,

029B 0158 Покинула самого жить, / В хатині віку доживати!.. / Старий мій знову зажуривсь,

057B 0106 Пропав і я, та не в шинку, / А на кобилі. На віку / Всі люде бачать лихо, сину.

104B 0096 Стара мати і тут буде / Віку доживати / На господі!..

145B 0018 Бровенята дома зносити, / В самотині віку дожити. / А поки я заробляю,

156B 0050 А з Сосниці в Ярополче / Віку доживати. / Отак тобі довелося,

ВІЛІЇ 1

153B 0088 А вона вночі любенько / В Вілії втопилась, / Бо найшли її в Закреті,

ВІЛЬНІ 2

153B 0001 ----- / У Вільні, городі преславнім, / Оце случилось недавно,

153B 0082 У тім місті преславному, / У тій Вільні сталось. / Дивувались довго люди,

ВІЛЬШАНИ 2

061A 1205 Світить... а чи бачить мою сиротину, / Оксану з Вільшани, мою сироту? / Де її мордують, де вона воркує?

061A 1379 «Відкіля ти? Хто ти такий?» / «Я, пане, з Вільшани». / «З Вільшаної, де титаря

ВІЛЬШАНИЙ 6

061A 0554 Брехня не поможе». / «Ні, в Вільшаній...» / «Твої гроші?»

061A 0557 «Мої!.. ховай Боже! / Ні, я кажу, що в Вільшаній... / Вільшанські схизмати

061A 0566 Щоб вам гроші приснились... / Бачте, у Вільшаній / У костьолі... у титаря...

* довіку

- 061A 0821 Пропала з ними і Оксана. / Собаки де-де по Вільшаній / Загавкають та й замовчать.
 061A 1383 «Де? Якого?» / «У Вільшаній; / І кажуть, що вкрали
 061A 1386 Дочку його, коли знаєш». / «Дочку, у Вільшаній?» / «У титаря, коли знавав».

ВІЛЬШАНОЇ 2

- 061A 1380 «Я, пане, з Вільшани». / «З Вільшаної, де титаря / Пси замордували?»
 061A 1989 ----- / «Я сирота з Вільшаної, / Сирота, бабусю».

ВІЛЬШАНСЬКІ 1

- 061A 0558 Ні, я кажу, що в Вільшаній... / Вільшанські схизмати / По три сем'ї, по чотири

ВІЛЬШАНУ 7

- 061A 0330 Та швидче, хаме!.. Постривай! / Упоравшись, біжи в Вільшану: / Імості треба. Не барись».
 061A 0438 Де ж Ярема? Взявши торбу, / Потяг у Вільшану. / -----
 061A 0579 Поїхали / Ляхи у Вільшану. / Один тільки під лавою
 061A 1286 Та не до Оксани, / Не в Вільшану на досвітки – / До ляхів поганих
 061A 1490 Може, згадає Ярему, / Згадає Вільшану. / Кличе його: «Серце моє,
 061A 1568 Вже минули Воронівку, / Вербівку; в Вільшану / Приїхали. «Хіба спитать,
 061A 1574 А тим часом гайдамаки / Й Вільшану минають. / Питається у хлопчика:

ВІН 122

- 016A 0023 Буйнесенький, знаєш, / Де він ходить, що він робить, / Ти з ним розмовляєш.
 016A 0023 Буйнесенький, знаєш, / Де він ходить, що він робить, / Ти з ним розмовляєш.
 020A 0144 Кругом хлопці навприсядки, / А він вимовляє: / «Нехай буде отакечки!
 024A 0112 Кругом хлопці навприсядки, / А він вимовляє: / «Нехай буде отакечки!
 027A 0040 Ніби з милим розмовляла... / А він, знай, співає, / Та дрібно, та рівно, як Бога благас,
 030A 0148 Ні, чорнявий не убитий, / Він живий, здоровий... / А де ж найде такі очі,
 030A 0359 Шляхи, піски, горе; / Він, як мати, привітає, / Як брат, заговорить...
 030A 0594 Та до його... За стремена... / А він подивився, / Та шпорами коня в боки.
 030A 0603 Нащо рвеш стремена?» / А він коня поганяє, / Нібито й не бачить.
 045A 0003 Хто його не знає? / Він усюди вештається / Та на кобзі грає.
 045A 0007 І дякують люде; / Він їм тугу розганяє, / Хоть сам світом нудить.
 045A 0018 Заспіває та й згадає, / Що він сиротина, / Пожуриться, посумує,
 045A 0073 Його на сім світі ніхто не прийма; / Один він між ними, як сонце високе, / Його
 знають люде, бо носить земля;
 045A 0075 Його знають люде, бо носить земля; / А якби почули, що він, одинокий, / Співа на
 могилі, з морем розмовля,—
 045A 0091 Скачи, враже, як пан каже: / На те він багатий. / -----
 047A 0056 Чорнобрива з хати, / А він її запитає, / Чи не біла мати.
 047A 0096 Не вік діувати! / Він багатий, одинокий – / Будеш панувати».
 047A 0118 Де милий-серденько? / Чи жив-здоров, чи він любить? / Чи забув-покинув?
 061A 0083 Та й ті розривають; / А він хоче, щоб слухали, / Як старці співають.
 061A 0231 (Рідного немає) – / Дасть він мені раду з вами, / Бо сам, здоров, знає,
 061A 0249 На раду ласкаву. / Якби не він спіткав мене / При лихій годині,
 061A 0380 «Нащо йому доля? треба закопачь: / Він і так багатий...» / Багатий на лати
 061A 0690 Свячений достану. / Дасть він мені срібло-злото, / Дасть він мені славу;
 061A 0691 Дасть він мені срібло-злото, / Дасть він мені славу; / Одягну тебе, обую,
 061A 0725 Ляхів в Україні, / Як він буде панувати, / Коли не загине.
 061A 0817 Яремо, де ти? подивися! / А він, мандруючи, співа, / Як Наливайко з ляхом бився.
 061A 0965 має чим слухати, та й годі. У нас один старший – батько / Максим; а він як почує, то
 ще карбованця дасть. Співай, / старче божий, не слухай його.
 061A 1008 ----- / Я щось не второпав, що він співав про гайдамаків? / -----
 061A 1009 ----- / Який-бо ти бевзь і справді! Бачиш, ось що він співав: / щоб ляхи погані,
 скажені собаки, каляли, бо йде Залізник
 061A 1818 Сама думає. Не знає, / Що він коло неї, / У Лисянці, не в свитині –

- 061A 2021 Занапастить душу. / Якби не він, може б... може, / І занапастила.
- 061A 2025 «О Боже мій милий! / Він сирота – хто без мене / Його привітає?
- 061A 2037 Без батька осталась, / І він один на всім світі, / Один мене любить;
- 061A 2061 Той, що привіз...» / «Де він, де він? / Тепер же я знаю!..»
- 061A 2061 Той, що привіз...» / «Де він, де він? / Тепер же я знаю!..»
- 061A 2077 Знають вони, знають, / Хто такий і відкіля він, / І кого шукає!..
- 061A 2334 Всі гуляють. А де ж Гонта? / Чом він не гуляє? / Чому не п'є з козаками?
- 061A 2360 Щоб ніхто не бачив, / Де він синів поховає / І як Гонта плаче.
- 114A 0342 Вже смерть за плечима, / А він, сліпий, сивоусий, / Про колишне плаче.
- 180A 0233 Вседержитель... А може, ще / Й він не добачає. / -----
- 180A 0407 От... от... перескочить. / А він руку простягає, / Мов світ увесь хоче
- 180A 0548 В землю провалились! / Він вилупив баньки з лоба – / І все затрусилось,
- 180A 0552 На менших гукає – / І ті в землю; він до дрібних – / І ті пропадають!
- 180A 0554 І ті пропадають! / Він до челяді – і челядь, / І челядь пропала;
- 180A 0568 Я аж засміявся. / Він і почув, та як зикне – / Я перелякався
- 192A 0008 Вигаптую, подарую, / А він мене поцілує, / Хустино моя
- 197A 0004 Ні приятні, ні любові – / Він все те наймає. / Не завидуй могучому,
- 197A 0011 А ту тяжку славу, / Що він тяжкими сльозами / Вилив на забаву.
- 199A 0186 І тяжко плакав. Люд мовчав / І дивувався: що він діє, / На кого руку підійма!
- 207A 0053 Виглядає доля, / Мов дитинка; а він її / Лає, проклинає!
- 207A 0249 Що тут діять? Батька нема, / А він занедужав, / Та ще й умре. О Боже мій!
- 221A 0058 А того й не знала, / Що він їхав в Переяслов / Москві присягати!..
- 221A 0074 Коня напоїла / В Батурині, як він їхав / В Москву із Полтави.
- 221A 0104 А я йшла з водою / До хатини... А він мені / Махає рукою.
- 221A 0337 ----- / А він, клятий недолюдок, / Золота не схоче.
- 221A 0469 Що нічого, бачиш, взяти, / А він же трудився! / І день і ніч побивався
- 221A 0505 Ото церков Богданова. / Там-то він молився, / Щоб москаль добром і лихом
- 258A 0007 Серце його й воля / Навчається, і стане він, / Як на добрім полі
- 274A 0034 Хто з шашликом, а хто і так. / Зате він вольний, як козак / Колись-то був. Сидять,
куняють,
- 274A 0211 Квітчалась, пишалась. / А він мене і набачив, / Ірод!.. І не снилось,
- 274A 0226 Якраз проти спаса. / А він мене і покинув, / Не вступив і в хату,
- 274A 0264 Вбігаю у хату, / А він уже ледве дише... / Я до його: «Тату!
- 274A 0268 За руки хватаю. / «Це я»,– кажу. А він мені / Шепче: «Я прощаю.
- 274A 0278 «Тату! – кричу.– Тату! / А він уже так, як крига...» / Насилу я руку
- 274A 0354 Замкнуті покої. / Він узяв її з собою / Та й поїхав з нею,
- 006B 0148 І Господа просить, / Щоб послав він дощі вночі / І дрібні роси.
- 016B 0245 А голод стогне на селі. / І стогне він, стогне по всій Україні. / Кара Господева.
Тисячами гинуть
- 016B 0260 Скирти вже княжі погнили. / А він байдуже – п'є, гуляє / Та жида з грішми
виглядає.
- 050B 0207 ----- / – Чого він придибав? Нема в його хати, / Ні сестри, ні брата, нікого нема.
- 050B 0209 Ні сестри, ні брата, нікого нема. / Чого ж він приплентав? – А хто його зна! / Чи чув
ти, що кажуть: легше умирати
- 050B 0219 Вдова на тім світі! / До кого ж він прихилиться? / Де перезимує?
- 057B 0015 Москаль ту викопав криницю; / А як він викопав, то ми / Оце й розкажемо в пригоді,
- 057B 0297 Було, не спочине / Ніколи він. А в неділю / Або в яке свято
- 057B 0316 Отакий-то муж праведний / Був він на сім світі. / А у будень, то він тобі
- 057B 0317 Був він на сім світі. / А у будень, то він тобі / Не посидить в хаті,
- 057B 0376 Води достать, я не вмю.– / Він і нахилився, / Опускаючи відерце;
- 076B 0049 Кленуть Давида-сподаря. / А він собі, узявшись в боки, / По кровлі кедрових палат
- 076B 0089 Його Версавію украс. / А щоб не знав він тії шкоди, / То цар убив його, та й годі.
- 083B 0047 Насміялася при людях, / Що він в сірій свиті! / Буде тобі, титарівно!
- 083B 0098 Так от що сміхи нарobili! / А він канув, провалився, / Його вже й забули,
- 083B 0135 Проклятого не нагодус. / А він собі гуляє, п'є, / Та хлопцям жалю завдає
- 083B 0221 Чи насміхається з нерівні? / Ото він самий! Покарав / Його Господь за гріх великий

- 083В 0223 Його Господь за гріх великий / Не смертю – він буде жить, / І сатаною-чоловіком
083В 0225 І сатаною-чоловіком / Він буде по світу ходить / І вас, дівчаточка, дурить
088В 0032 Того сірому-сироту, / Що він утомився, / На тин похилився,
088В 0035 Люде кажуть і говорять: / Мабуть, він упився. / І я заплакав, жаль малому
091В 0020 І вольнодумствує в шинку. / Отут він ввесь, хоч надрюкуй. / Та ще в селі своїм
дівчаток
095В 0054 Той управитель, лях ледачий. / А він так добре бачив, / А надто молодую.
095В 0059 Як цей правитель?.. Другий год, / Як він з німецькими плугами / Забрался голий в
цей куток.
095В 0294 Бо я зозулею вже стала... / Чи він у гості не приходив? / Убили, мабуть, на війні?
131В 0005 Козак смутний ходить. / Ходить він годину, / Ходить він і другу.
131В 0006 Ходить він годину, / Ходить він і другу. / Не виходить чорнобрива
158В 0012 Свого друга веселого, / Як він горе боре. / Як він, свої думи тії
158В 0013 Як він горе боре. / Як він, свої думи тії / І серце убоге
161В 0137 моя дитино! Настусю! Поведи його в покої / та нагодуй, бо він ще, може, й не обідав.
/ -----
161В 0149 Щоб дома байдиків не бив, / Щоб він, гуляючи, навчив / Настусю заповідь, щоб знову
161В 0272 А мені / Ще байдужіше, він не мій. / А я вже заповіді знаю
161В 0302 та й підем удвох собі аж у Київ. Треба / заквітчатися, – може, в останній раз, бо він
казав, / що у Броварях і повинчаємося.
183В 0009 І не сподівалась, / Що він мене, дурну, дурить. / А серце боліло,
188В 0018 Його найкращії літа, / Що він не знатиме, де дітись / На сім широкім вольнім світі,
188В 0021 І піде в найми, і колись, / Щоб він не плакав, не журивсь, / Щоб він де-небудь
прихилився,
188В 0022 Щоб він не плакав, не журивсь, / Щоб він де-небудь прихилився, / То оддадуть у
москалі.
200В 0080 Бо ми не знаєм, що твориться / У його там. А він хоч зна, / Та нам не скаже. Якби
знала
218В 0045 Та праведних твоїх питає, / Що він зробив їм, той святий, / Той назорей, той син
єдиний
218В 0048 Богом ізбранної Марії, / Що він зробив їм? І за що / Його, святого, мордували,
218В 0209 А [ти], прескорбная, не знаєш, / Де він канає, пропадає! / Ідеш шукать його в Сибір
218В 0315 У свій гарем. І се нічого. / На те він Бог, а ми під Бога / Себе повинні підкладать,
218В 0372 Христового слова. / Отакий-то він. Чи чуєш? / У путах співає
218В 0413 Брати мої, не поклоніться. / Молитва Богові. А він / Нехай лютує на землі,
250В 0040 Та й дивиться; і час мине, / А він і оком не мигне / І думас: – Ані родини!
250В 0058 На став іти; іде, сміється, / А він сидить та все сидить, / За струг сердега не
береться...
250В 0284 І веселесенька пішла / У Назарет. І він радіє, / Що наймичка його несла
250В 0499 Отой гайочок! І не знать, / Де він кохався. І хатина, / Все, все, сплюндровано. В руїні
250В 0550 Додому, бачте, показати, / Що й він уміє майструвати. / Марія ще за ворітьми
250В 0558 Зробить оце! Покинь! Покинь! – / А він, маленький, неповинний, / Святуго
шибеничку кинув
250В 0582 Марія втерла, сміючись, / Щоб він не бачив. І небозі / Не довелося одурить
250В 0666 І мовчки трепетно раділа, / На сина дивлячись. А він / Сидить, було, на Єлеоні,
250В 0710 – Нехай іде! Нехай іде! / Отак і вас він поведе! – / Сказала дітям. І упала
287В 0018 Подай мені. То перейти / І він допоможе нам калюжу, / Поможє й лихо донести
292В 0038 Таки старого Самуїла, / Щоб він де хоче, там і взяв, / А дав би їм, старий, царя.
292В 0102 А гусяра того Давида / Трохи не вбив. Якби він знав, / Яке-то лихо з його вийде,
308В 0040 До Ескулапа на ралець – / Чи не одурить він Харона / І Парку-пряху?.. І тойді,

ВІНКИ 1

- 061А 1626 А вчора було багато. / Вінки не святити: / Не дали ляхи прокляті.

ВІНЦЕНОСНУЮ 1

- 076В 0027 Хоть на годиночку у нас / Ту вінценосную громаду / Покажем спереду і ззаду

ВІНЧАЄ 1

161B 0201 ----- / Байдуже, нехай собі не вінчас. / -----

ВІНЧАЄТЬСЯ 1

114A 0335 Ніж ба[чить], як другий, багатий, старий, / Цілує за гроші, вінчається з нею... / О Боже! мій Боже! Волею своєю

ВІНЧАЙТЕСЯ 1

043B 0010 Ой дивуйтесь, лицяйтеся, / А з іншими вінчайтеся. / Подавані рушники...

ВІНЧАЛИ 1

061A 2104 Ісаія, ликуй! Вранці / Ярему вінчали; / А ввечері мій Ярема

ВІНЧАНІ 2

199A 0259 І три папи, і баронство, / І вінчані глави; / Зібралися, мов Іуди
242B 0006 Аж гульк!.. Ізнову потекла / Мужицька кров! Кати вінчані, / Мов пси голодні за маслак,

ВІНЧАТИ 1

234A 0283 Треба краю доводити, / Коли й де вінчати, / Та й весілля. Та ще ось що:

ВІНЧАТИМЕ 1

161B 0200 ----- / То піп і не вінчатиме ніколи, як не вмітимеш! / -----

ВІНЧАТИСЯ 1

136B 0010 Нумо, серце, лицятися / Та поїдем вінчатися, / Щоб не знали батько й мати,

ВІРА 1

020A 0031 Без попа ховають, / Запродана жидам віра, / В церкву не пускають!

ВІРИ 3

180A 0328 Москалеві; от і читай, / І йми ти їм віри! / За богами – панства, панства
287B 0002 Моя ти любо! мій ти друже! / Не ймуть нам віри без хреста, / Не ймуть нам віри без попа.
287B 0003 Не ймуть нам віри без хреста, / Не ймуть нам віри без попа. / Раби, невольники недужі!

ВІРНАЯ 1

095B 0033 Моя думо пречистая, / Вірная дружино, / Та розкажи, моя зоре,

ВІРНИМ 1

146B 0010 А підю я, одружуся / З моїм вірним другом, / З славним батьком запорозьким

ВІРНОЇ 2

178A 0016 Стан мій гнучий... коли нема / Вірної дружини? / Немає з ким полюбитись,
284B 0010 Що без долі, без родини / Та без вірної дружини, / І дружини і надії

ВІРНУ 2

266A 0034 Жаль і батька, жаль і матір, / І вірну дружину, / Молодую, веселую,
036B 0004 Караюсь, мучуся... але не каюсь!.. / Люблю, як ширу, вірну дружину, / Як безталанну свою Україну!

ВІРСАВІЮ 1

076B 0076 Раби рабиню привели, / Таки Вірсавію. Нівроку, / До божого царя-пророка

ВІРСАВІЯ 1

076В 0078 До божого царя-пророка / Сама Вірсавія прийшла, / І повечеряла, й сикеру

ВІРУ 3

020А 0066 Обізвався Тарас Трясило / Віру рятовати, / Обізвався, орел сизий,
250А 0171 Може, чванитесь, що братство / Віру заступило. / Що Синопом, Трапезондом
029В 0094 Дурні голови, за правду, / За віру христову, / Упивались і чужої

ВІРУЄ 1

061А 0806 «Гвалт! рятуйте! / Хто в Бога вірує!» – кричить / Надворі голос що є сили.

ВІРУЄМ 1

246А 0030 І нам даси жити! / Ми віруєм твоїй силі / І духу живому.

ВІРШАМИ 2

046В 0016 І довелося знов мені / На старість з віршами ховатись, / Мережать книжечки,
співати
160В 0006 Мережаю та начиняю / Таки віршами. Розважаю / Дурную голову свою,

ВІРШЕМАЗАМ 1

180А 0324 Та й повірив тупорилим / Твоїм віршемазам. / Ото дурний! а ще й битий

ВІРШІ 4

113В 0003 Мережані та кучеряві / Оці вірші віршую я. / Для себе, братія моя!
160В 0011 Та вже ж нехай хоч розіпнуть, / А я без вірші не улежу. / Уже два года промережав
215В 0021 Взяли меж себе – і писать / Погані вірші научили. / Ви тяжкий камінь положили
308В 0003 Моя сусідонько убога, / Вірші нікчемні віршувать, / Та заходиться риштувать

ВІРШОВАТИ 1

046В 0034 Научай їх, щоб не вчились / Змалку віршовати. / Коли ж яке поквапиться,

ВІРШУ 1

153В 0004 Ще був тойді... От як на те / Не вбгаю в віршу цього слова... / Тойді
здоровий-прездоровий

ВІРШУВАТИ 1

067В 0027 За валами. Та нищечком / Буду віршувати, / Нудить світом, сподіватись

ВІРШУВАТЬ 2

067В 0001 ----- / А нумо знову віршувать. / Звичайне, нишком. Нумо знову
308В 0003 Моя сусідонько убога, / Вірші нікчемні віршувать, / Та заходиться риштувать

ВІРШУЄ 1

046В 0038 Нехай собі у куточку / І віршує й плаче / Тихесенько, щоб Бог не чув,

ВІРШУЮ 2

090В 0007 По цім Аралу; і пишу. / Віршую нищечком, грішу. / Бог зна колишнії случаї
113В 0003 Мережані та кучеряві / Оці вірші віршую я. / Для себе, братія моя!

ВІСІМ 1

234А 0345 Носила-носила, / Кіп із вісім заробила / Й Маркові купила

ВІСОНІ 1

250В 0670 Розкинувсь гордо перед ним, / Сіє в золотім вісоні / Ізраїльський архієрей!

ВІСТИ 4

- 024A 0082 Червоною гадиною / Несе Альта вісти, / Щоб летіли круки з поля
 030A 0041 Що вкралось горе. / Прийшли вісти недобрі – / В поход затрубили.
 207A 0135 Іди ж, доню..... А ти, сину, / Послухаєш вісти. / Сідай лишень. Як убили
 146B 0024 – Нема мого сина Йвана / І немає вісти.– / Не через два, не три літа,

ВІСТІ 1

- 020A 0110 Червоною гадюкою / Несе Альта вісти, / Щоб летіли круки з поля

ВІТАВ 2

- 028B 0005 Й на нашій славній Україні. / Ніхто любив мене, вітав, / І я хилився ні до кого,
 250B 0174 І став велично на порозі, / І, уклонившись, вітав / Марію тихо. Йй, небозі,

ВІТАЄ 4

- 207A 0566 І ведуть у хату, / І вітає Яриночка, / Мов рідного брата.
 083B 0039 І нерівню титарівну / У танець вітає!! / – Одчепися, пройдисвіте! –
 095B 0071 І посила за молодим. / А потім діточок вітає / І жінку, кралю молодую,
 179B 0016 Козак молоденький; / Цілує, вітає, / І йдуть по долині

ВІТАЙ 2

- 061A 0641 Я тобі не пара; я в сірій свитині, / А ти титарівна. Кращого вітай, / Вітай, кого знаєш... Така моя доля.
 061A 0642 А ти титарівна. Кращого вітай, / Вітай, кого знаєш... Така моя доля. / Забудь мене, пташко, забудь, не журись.

ВІТАЛА 1

- 296B 0008 А москаля-пройдисвіта / Нищечком вітала! / -----

ВІТАЛИ 3

- 221A 0037 Як квіточка; і всі мене / Любили й вітали. / І нікому я нічого,
 266A 0053 І в людях кохалось, / І вони його вітали, / Гралися, хвалили...
 218B 0116 Капітолійський той синкліт, / Щоб первенця її вітали / Святії ідоли. Горить

ВІТАЛО 1

- 061A 0376 Чому не осталось? / Чому не осталось, чому не вітало? / Легше було б сльози, журбу вилити.

ВІТАМИ 1

- 006B 0184 Росою умий. / І вітами широкими / Од сонця закрый.

ВІТАТИ 1

- 133B 0006 І попросять тебе в хату, / І будуть вітати, / І питать тебе про тебе,

ВІТАХ 1

- 016B 0015 Зелені віти, / А на вітах гойдаються / Нехрещені діти.

ВІТАЮТЬ 1

- 270A 0006 За що вони тепер мене / В палатах вітають, / Царівною називають,

ВІТЕР 51

- 010A 0002 Реве та стогне Дніпр широкий, / Сердитий вітер завива, / Додолу верби гне високі,
 010A 0081 Широкий Дніпр не гомонить: / Розбивши вітер чорні хмари / Ліг біля моря одпочить.
 016A 0020 Тоді, хвиле, неси з милим, / Куди вітер віє! / Коли ж милий на тім боці,
 027A 0001 ----- / Сонце гріє, вітер віє / З поля на долину,
 027A 0051 І соловейко задріма. / Повіє вітер по долині – / Пішла дібровою руна,
 027A 0061 Було так перш – тепер дивись: / Сонце гріє, вітер віє / З поля на долину,

- 030A 0161 Як квітка на полі: / Пече сонце, гойда вітер, / Рве всякий по волі.
 030A 0437 Люде гнуться, як ті лози, / Куди вітер віє. / Сиротині сонце світить
 030A 0552 Кризь хмару сонце зайнялось. / Надувся вітер; як повіє – / Нема нічого: скрізь біліє...
 030A 0685 Найшла, що шукала. / Дунув вітер понад ставом – / І сліду не стало.
 030A 0687 ----- / То не вітер, то не буйний, / Що дуба ламає,
 045A 0041 ----- / Вітер віє-повіває, / По полю гуляє.
 045A 0050 Сивий ус, стару чуприну / Вітер розвіває; / То приляже та послуха,
 045A 0057 В степу на могилі, щоб ніхто не бачив, / Щоб вітер по полю слова розмавав, / Щоб
 люде не чули, бо то боже слово,
 047A 0001 ----- / По діброві вітер віє, / Гуляє по полю,
 047A 0226 ----- / По діброві вітер віє, / Гуляє по полю,
 052A 0011 Мов за дітьми плаче; / Сонце гріє, вітер віє / На степу козачім.
 057A 0005 Сумними рядами?... / Чом вас вітер не розвіяв / В степу, як пилину?
 061A 0110 Заспіваю – море грає, / Вітер повіває, / Степ чорніє, і могила
 061A 1228 Ніхто не загає. / Тільки вітер тихесенько / Повіє над ними,
 061A 1497 Не почуєм...» Віє, / Віє вітер з-за Лиману, / Гне тополю в полі –
 061A 2293 Хочеться дивитись, як вона чорніє, / Хочеться напитись... Чом вітер не віє, / Ляхів не
 навіє?... Тяжко мені жить!
 061A 2558 Не чуть плачу, ні гармати, / Тільки вітер віє, / Нагинає верби в гаї,
 113A 0001 ----- / Вітер з гаєм розмовляє, / Шепче з осокою,
 114A 0001 ----- / Вітер в гаї нагинає / Лозу і тополю,
 123A 0001 ----- / Вітер в гаї не гуляє – / Вночі спочиває,
 123A 0200 Серед ночі в гаї, / Тільки вітер з осокою / Шепче: «Хто се, хто се
 150A 0052 Пливають собі співаючи, / Море вітер чує. / Попереду Гамалія
 150A 0176 Орел орлят мов стереже, / Із Дарданеллів вітер віє, / А не женеться Візантія:
 150A 0186 Гомонить і клекотить. / Гамаліє, вітер віє. / Ось-ось наше море!..
 154A 0054 Пливають собі та співають, / Море вітер чує; / Попереду Гамалія
 154A 0177 Гомонить та клекотить. / «Гамалію, вітер віє, / Ось-ось наше море!..
 171A 0033 А надію... / Вітер по полю розвіяв, / Хвиля морем рознесла.
 171A 0035 Хвиля морем рознесла. / Нехай же вітер все розносить / На неокраснім крилі,
 173A 0186 Дівчинонька козака. / Понад ставом вітер віє, / Лози нагинає.
 180A 0099 Сонце зострічає. / Тихесенько вітер віє, / Степи, лани мріють,
 180A 0183 На сльози та лати. / Лечу, лечу, а вітер віє, / Передо мною сніг біліє,
 192A 0081 На новому хресті хустку / Вітер розвіває, / А дівчина у черниці
 199A 0343 Або на тіарі. / Погас огонь, дунув вітер / І попіл розвіяв.
 207A 0028 А там – і слід мій занесе / Холодний вітер... Все минає!.. / Згадаєш, може, молодая,
 246A 0171 Та з вітром говорять. / Вітер тихий з України / Понесе з росою
 258A 0016 Як той попіл над землею / Вітер розмаває. / І не встануть з праведними
 057B 0167 Подивився. Нема ради! / Тільки вітер свище / У димарі та в комині.
 114B 0044 І без вітру гойдаються, / І вітер гойдає. / -----
 122B 0001 ----- / По улиці вітер віє / Та сніг замітає.
 129B 0062 Поїхали запорожці / Вітер доганяти. / Катерину чорнобриву
 141B 0002 Не тополю високою / Вітер нагинає, / Дівчинонька одинока
 147B 0044 Ніхто в його не заходить, / Тільки вітер віє / Та розносить жовте листя
 218B 0503 Із-за Тібра, із Альбано / Вітер понад Римом. / А над чорним Колізеєм,
 266B 0041 Уже червивий, і малий, / І худосильний. Вітер з поля / Дихне, погне і ламає.
 304B 0022 Смердячий гній – і все те, все / Потроху вітер рознесе, / А [ми] помолимося Богу

ВІТИ 6

- 006B 0151 Щоб калина прийнялася, / Розпустила віти. / – Може, пташкою прилине
 006B 0163 І калина прийнялася, / Віти розпустила. / І три літа на могилу
 006B 0188 Мене осміють, / Широкої твої віти / Діти обірвуть.–
 016B 0010 Як широка сокорина / Віти розпустила... / А над самою водою
 016B 0014 Аж по воді розіслала / Зелені віти, / А на вітах гойдаються
 207B 0066 Тихесенько собі купають / Зелені віти... Правда, рай? / А подивися та спитай!

ВІТРАМИ 2

- 055A 0016 Та про волю нишком в полі / З вітрами говорять. / Свідок слави дідівщини
171A 0005 Як пилина, лине / За вітрами холодними, / В хмарі пропадає,

ВІТРЕ 7

- 016A 0001 ----- / Вітре буйний, вітре буйний! / Ти з морем говориш,
016A 0001 ----- / Вітре буйний, вітре буйний! / Ти з морем говориш,
016A 0045 Ніхто й не побачить. / Вітре буйний, вітре буйний! / Ти з морем говориш,
016A 0045 Ніхто й не побачить. / Вітре буйний, вітре буйний! / Ти з морем говориш,
061A 0158 «Гуляй, пане, без жупана, / Гуляй, вітре, полем, / Грай, кобзарю, лий, шинкарю,
150A 0005 Не чуємо на чужині. / Ой повій, повій, вітре, через море / Та з Великого Лугу,
154A 0005 Не чуємо на чужині. / Ой повій, повій, вітре, через море / Та з Великого Лугу,

ВІТРИ 5

- 019A 0032 Голосніше, жалібніше, / Щоб вітри почули, / Щоб понесли буйнесенські
061A 0006 А друге зав'яло, навіки зав'яло... / І листя пожовкле вітри рознесли. / А сонечко
встане, як перше вставало,
061A 0624 Стеблина-билина на чужому полі. / Стеблину-билина вітри рознесуть: / Так і мене
люде не знають, де діти.
061A 2495 Хреста, ні могили. / Буйні вітри розмахали / Попіл гайдамаки,
028B 0022 Із-за Дніпра мого святого / Святі вітри принесли, / Та й більш нічого. Так-то, люде,

ВІТРИЛАМИ 1

- 199A 0064 І попливе човен / З широкими вітрилами / І з добрим кормилом,

ВІТРИЛО-ВІТРЕ 2

- 278B 0015 В Путивлі рано на валу: / – Вітрило-вітре мій єдиний, / Легкий, крилатий господине!
280B 0013 Й рече: / – Вітрило-вітре, господине! / Нащо ти віщи, несеш

ВІТРОМ 10

- 027A 0106 Там сонце, там місяць ясніше сія, / Там з вітром могила в степу розмовляє, / Там не
одинокий був би з нею й я.
055A 0018 Свідок слави дідівщини / З вітром розмовляє, / А внук косу несе в росу,
060A 0023 Тугу розганяє, / Там могили з буйним вітром / В степу розмовляють,
061A 0112 Степ чорніє, і могила / З вітром розмовляє. / Заспіваю – розвернулась
114A 0328 А з грішми такими тяжко в світі жить. / Під тином ночую, з вітром розмовляю, /
Соромляться люди у хату пустить
246A 0170 Сіятиму – нехай ростуть / Та з вітром говорять. / Вітер тихий з України
074B 0036 І головня уже не тліла, / І попіл вітром рознесло, / Билини навіть не осталося.
147B 0053 Згоріло, зотліло, / Попіл вітром розмахало, / І сліду не стало.
243B 0008 Чи то в полі на роздоллі / З вітром віється по волі? – / -----
295B 0002 Минули літа молодії, / Холодним вітром од надії / Уже повіяло. Зима!

ВІТРУ 9

- 019A 0008 Очі плачуть, чорні брови / Од вітру линияють; / Серце в'яне, співаючи,
061A 0587 «У гаю, гаю / Вітру немає; / Місяць високо,
150A 0001 ----- / «Ой нема, нема ні вітру, ні хвилі / Із нашої України!
154A 0001 ----- / «Ой нема, нема ні вітру, ні хвилі / Із нашої України;
199A 0006 І забули сірий попіл / По вітру розвіять. / Лежить попіл на розпутті,
109B 0004 Неначе п'яний, очерет / Без вітру гнеться. Боже милий! / Чи довго буде ще мені
114B 0005 Одна одну хилить. / І без вітру гойдаються, / Мов борються в полі.
114B 0043 Коло того гаю, / І без вітру гойдаються, / І вітер гойдає.
250B 0071 І похилилась, мов тополя / Од вітру хилиться в яру. / – Йому я стану за дитину.

ВІТРЯК 1

- 189B 0025 Далеко в самотній неволі. / Ставок, гребелька, і вітряк / З-за гаю крилами махає.

ВІТРЯКИ 1

016В 0059 І верби, і тополі, / І вітряки на полі, / І долом геть собі село

ВІФЛЕЄМОМ 1

218В 0125 Тойді вже сходила зоря / Над Віфлеємом. Правди слово, / Святої правди і любові

ВІФЛІЄМ 3

249В 0020 Марія сина привела, / І в Віфлієм з малим пішла... / Біжить почтар із Віфлієма

250В 0303 Ви на ревізію у город, / У город Віфлієм ішли.– / І зник, пропав той тяжкий голос.

250В 0310 І мовчки за старим пішла / У Віфлієм.– Святая сило! / Спаси мене, мій Боже милий! –

ВІФЛІЄМА 2

249В 0021 І в Віфлієм з малим пішла... / Біжить почтар із Віфлієма / І каже: – Царю! так і так!

250В 0339 Поки що, буде, укріпись, / До Віфлієма не близенько; / Та й я спочину. Утомивсь.–

ВІФЛІЄМІ 3

249В 0033 Оддав сенатові приказ, / Щоб тільки в Віфліємі били / Малих дітей.

250В 0367 До сходу сонця, рано-рано! / У Віфліємі на майдані / Зійшовся люд і шепотить,

250В 0377 Родився вчора! – Загуло / У Віфліємі на майдані: / – Месія! Ісус! Осанна! –

ВІФЛІЄМОМ 1

250В 0350 Святий тесляр. Мітла з востоку / Над самим Віфліємом, боком, / Мітла огненна зійшла.

ВІФЛІЄМСЬКОЇ 1

199А 0192 Іван Гус буллу розідрав!! / Із віфліємської каплиці / Аж до всесвітньої столиці

ВІФЛІЄМСЬКУЮ 1

199А 0122 За мене Бог!.. да совершиться!» / І в віфліємську каплицю / Пішов молитися добрий Гус.

ВІЧІ 1

038В 0092 А сивий гетьман, мов сова, / Ченцеві зазирає в вічі. / Музика, танці і Бердичів.

ВІЧНИЙ 1

061А 0015 І над тим, що буде з нашими синами; / Ти вічний без краю!.. Люблю розмовлять, / Як з братом, з сестрою, розмовлять з тобою,

ВІЧНИЙ 1

258А 0172 Дивіться ділам його, / Його вічний славі. / Благо тому, кого Господь

ВІЧНО-СЛАВОЙ 1

199А 0182 Не дай згнушатися лукавим / І над твоєю вічно-славою, / Й над нами, простими людьми!..»

ВІША 1

061А 1705 Мов скажений, мертвих ріже, / Мертвих віша, палить. / «Дайте ляха, дайте жида!

ВІШАЛИ 1

230В 0078 Як мордовали, розпинали / І вішали?.. А ти не знало? / І ти дивилося на них

ВІШАТИ 1

061А 1013 ----- / І вішати, і мордувати! Добре ей-Богу, добре! Ну, це / так! Далєбі, дав би карбованця, якби був не пропив учора!

ВІЩО 5

- 030A 0293 Той сам себе губить... / А за віщо? Святий знає. / Світ, бачся, широкий,
 030A 0444 Сльози не сушило. / А за віщо, Боже милий! / За що світом нудить?
 061A 1541 По всій Україні! / Гірше пекла... А за віщо, / За що люде гинуть?
 016B 0208 Княгиню на світі... / А за віщо? Чудно людям, / Бо люде не знають,
 057B 0355 Максима святого. / Отак-то! А за віщо? / За те, за що Каїн

ВІЩУЄ 3

- 061A 1275 Якусь тяжку недоленьку / Віщує козаче. / Чує серце, та не скаже,
 006B 0127 До кого руки приросли? / Віщує серце, що в палатах / Ти розкошуєш, і не жаль
 016B 0020 А сич в лісі та на стрісі / Недолю віщує. / Як сон-трава при долині

ВІЩУЮТЬ 2

- 234A 0468 А тим часом сичі вночі / Не добре віщують / На коморі. Болящая
 006B 0108 Удень пасуться. А вночі / Віщують сови та сичі / І не дають сусідам спати.

ВІЮТЬ 1

- 207A 0170 А просто жнуть / І немолоченес віють, / Та як і мелють і їдять –

ВКОПАЛИ 1

- 161B 0402 У леваді. І хрестика / Над ним не вкопали. / Аж жаль його. Був багатий,

ВКОПАНА 1

- 250B 0062 А дівчина собі стоїть, / Неначе вкопана, під гаєм, / І сумтно, сумно позирає

ВКОПАНИЙ 1

- 207A 0088 А де Степан?» – «А он під тином / Неначе вкопаний стоїть». / «А я й не бачу! А ідіть

ВКОРОТИ 1

- 061A 1323 «А, Черкаси!... Боже милий! / Не вкороти віку!». / -----

ВКРАВ 2

- 046B 0025 А все за того п'ятака, / Що вкрав маленьким у дяка, / Отак Господь мене карас.
 074B 0007 Любенько та тихо / І вкрав ту сокиру. / Та й потяг по дрова

ВКРАДЕНИЙ 1

- 246A 0141 І потім в дар тобі приносять / З пожару вкрадений покров!! / Просвітились! та ще й хочем

ВКРАДУ 1

- 046B 0003 Таки в учителя-дяка, / Гарненько вкраду п'ятака – / Бо я було трохи не голе,

ВКРАЇНА 1

- 171A 0027 А я, юродивий, на твоїх руїнах / Марно сльози трачу: заснула Вкраїна, / Бур'яном укрилась, цвіллю зацвіла,

ВКРАЇНИ 1

- 196A 0020 За честь, славу, за братерство, / За волю Вкраїни. / Не заріже – викохас

ВКРАЇНИ 4

- 123A 0018 Давно колись те діялось / У нас на Вкраїні. / Серед села вдова жила
 268A 0004 Серед степу широкого / На Вкраїні милий, / Щоб лани широкополі,
 057B 0001 ----- / Не на Вкраїні, а далеко, / Аж за Уралом, за Елеком,
 057B 0182 Прийшов з Московщини до нас. / Бо на Вкраїні в нас, бувало, / У козаки охочі йшли,

ВКРАЇНО 1

268В 0004 А ти пишалася колись / В добрі і розкоші! Вкраїно! / Мій любий краю неповинний!

ВКРАЇНУ 5

169А 0020 Подивись тепер на матір, / На свою Вкраїну, / Що, колишучи, співала
006В 0089 Не скаже синові: – Молись, / Молися, сину, за Вкраїну / Його замучили колись.–
036В 0005 Люблю, як щиру, вірну дружину, / Як безталанну свою Вкраїну! / Роби, що хочеш,
з темним зо мною,
066В 0007 І ніби сам перелечу / Хоч на годину на Вкраїну, / На неї гляну, подивлюсь,
185В 0025 Для кого я пишу? для чого? / За що я Вкраїну люблю? / Чи варт вона огня святого?..

ВКРАЛА 1

221А 0198 Аж у Сибір та в одного / Декабриста вкрала / Тро[хи] жовчі. От, бачите,

ВКРАЛИ 3

061А 1384 «У Вільшаній; / І кажуть, що вкрали / Дочку його, коли знаєш».
061А 1580 Оті ляхи, що там лежать, / І Оксану вкрали. / А титаря на цвинтарі
274А 0350 В нас його немає... / Пани вкрали та в шкатулі / У себе й ховають.

ВКРАЛОСЯ 1

030А 0040 Вона любить, то й не чує, / Що вкралося горе. / Прийшли вісти недобрії –

ВКРИВ 1

250В 0276 А то б цеглиною убили – / Якби не вкрив, не заховав! / В Єрусалимі говорили

ВКРИЛИ 7

055А 0038 Висипали запорожці – / Лиман човни вкрили. / «Грай же, море!» – заспівали,
061А 0116 Аж до моря запорожці / Степ широкий вкрили. / Отамани на вороних
199А 0227 До Констанця; степи, шляхи, / Мов сарана, вкрили / Барони, герцоги і дюки,
029В 0110 Київським шляхом верби похилі / Трибратні давні могили вкрили. / З Трубайлом
Альта меж осокою
135В 0008 Мене славні запорожці / Своім трупом вкрили. / Та ще мене гайворони
137В 0080 Гармата заревла, / І бунчугами вкрили / Преславного запорожця
156В 0010 З Ромоданом. Мов та галич, / Вкрили Україну, / Та й клюють елико мога...

ВКРИЛО 1

199А 0332 Крові вашої!...» І димом / Праведного вкрило. / «Моліться! моліться!

ВКРИТА 1

234А 0126 Та й не туго, й новенькою / Свитиною вкрита; / Бо то мати сповивала –

ВКРИТЕ 2

258А 0011 Древо зеленіє, / Плодом вкрите. Так і муж той / В добрі своїм спіє,
044В 0072 А на йому сіделечко, / Хустиною вкрите. / -----

ВКРИТИ 1

044В 0038 Тільки й слави козацької – / Сіделечко вкрити. / Вернулася, журилася.

ВКРИТІ 1

161В 0380 Коло клуні пожожає. / І стоги не вкриті, / І покої не мазані,

ВКУПІ 9

114А 0143 Отак поцілую, / Нехай вкупі закопають... / Умру... не почую.
234А 0491 Фіг та винограду, / А всім вкупі – червоного / Вина з Цареграду
127В 0020 Наклювавшись, подохнете / Коло мене вкупі. / Ой полетіть, гайворони
197В 0012 Та все-таки якось жилось, / Принаймні вкупі сумували, / Згадавши той веселий край.

- 200В 0065 Занапали, продали! / І вкупі гроші пропили... / І тяжко, тяжко, заридала.
 209В 0030 Начинені туго. Оце воля спить! / Лягла вона славно, лягла вона вкупі / З нами,
 козаками! Бачиш, як лежить –
 250В 0158 Ходімо в кушу, опочий, / Та повечеряємо вкупі / З веселим гостем молодим;
 250В 0643 Виростали / І вкупі вчилися, ростучи / Святис діточки. Пишались
 275В 0010 ----- / А всім нам вкупі на землі / Єдиномислиє подай

ВКУПОЧЦІ 3

- 006В 0160 Тихо розмовляти, / Будем вкупочці уранці / На той світ літати.
 189В 0002 / Ми вкупочці колись росли, / Маленькими собі любились.
 250В 0597 То вдвох собі й ходили в школу / І вчилися вкупочці. Ніколи / Ані пограється з
 дітьми,

ВКУСИВ 1

- 076В 0125 Та щоб сама і принесла, / То я, вкисив його, возстану / З одра недуги.– Вранці-рано

ВЛАДИК 1

- 258А 0127 На раді великій / Став земних владик судити / Небесний владика.

ВЛАДИКА 2

- 258А 0128 Став земних владик судити / Небесний владика. / «Доколи будете стяжати
 209В 0089 За тяжкий, мабуть, гріх великий / Не дав мені святий владика / Очей нарадувать
 старих

ВЛАДИКИ 2

- 239В 0044 Простеляться; і не найдуть / Шляхів тих владика, / А раби тими шляхами
 266В 0031 Було на світі того рику / Самодержавного владика, / Царя неситого...

ВЛАДИКО 1

- 029В 0126 Що не дав мені загинуть, / Небесний владико. / Що дав мені добру силу

ВЛАДИМИР-КНЯЗЬ 1

- 076В 0205 Кругом, і город запалили. / Владимир-князь перед народом / Убив старого Рогволода,

ВЛАСОВИЧУ 1

- 057В 0373 Я перш подивився, / Чи глибока.– Власовичу,– / Кажу,– потрудися

ВЛАСТІ 1

- 180А 0125 Високо, високо за синії хмари; / Немає там власті, немає там кари, / Там сміху
 людського і плачу не чуть.

ВЛАСТЬ 1

- 205В 0027 Де ваше золото, палати? / Де власть великая? В склепах, / В склепах, поваплених
 ката[ми],

ВЛАСЯНИЦІ 1

- 282В 0001 ----- / Умре муж велій в власяниці. / Не плачте, сироти, вдовиці,

ВЛІЗ 1

- 161В 0319 А ми!.. хе! хе! а ми жонаті! / А ми!..– Насилу вліз у хату / Та й ліг собі тихенько
 спати,

ВЛІТА 1

- 083В 0114 В червоних, як калина, штанях, / Навприсідки вліта козак, / Та ще й приспівує отак:

ВЛОВЛЯТЬ 1

258A 0193 І труд твій не всує. / Вловлять душу праведничу, / Кров добру осудять.

ВМЕР 4

061A 2451 І батька, і діда старого згадаю... / Дідусь ще гуляє, а батько вже вмер. / Бувало, в неділю, закривши мінею,
199A 0164 Отим положено конглавом: / Хто без святої булли вмер – / У пекло просто; хто ж заплатить
057B 0142 Отаке-то сподіялось. / Вмер батько і мати, / Чужі люде поховали...
161B 0395 Сотника убито! / А може, вмер неборака, / Од шинкарки йдучи?

ВМЕРЛА 8

221A 0118 В безверхій хатині. / А назавтра й вона вмерла / Й зотліла у хаті,
221A 0156 Та й духу не стало! / Й мати вмерла, в одній ямі / Обох поховали!
234A 0515 Я пак і байдуже! / Чи не вмерла?» / «Ні, не вмерла,
234A 0516 Чи не вмерла?» / «Ні, не вмерла, / А дуже нездужа.
014B 0047 Привів попа, та не застав – / Вона вже вмерла. Нема й сліду / Мосі Ганни. Я спитав
016B 0438 Мені і Ксенії-сестрі. / І вмерла в нас. І де ходила, / В яких-то праведних містах!
057B 0163 З переляку / Вмерла Катерина. / А Максим на пожарище
161B 0027 А сина (сотник був жонатий, / Та жінка вмерла), сина дав / У бурсу в Київ обучатись,

ВМЕРЛІ 1

180A 0224 Мертвці за правдою встають. / То не вмерлі, не убиті, / Не суда просити!

ВМЕРТИ 1

158B 0047 Що ж діяти маю? / Треба б вмерти. Так надія, / Брате, не вмирає.

ВМИВАЄТЬСЯ 2

180A 0109 Повита красою, / Зеленіє, вмивається / Дрібною росою,
180A 0111 Дрібною росою, / Споконвіку вмивається / Сонце зустрічає

ВМИВШИСЯ 1

103B 0021 В копиці спать собі, а рано, / Не вмившись, зайшов / Гостей довідать... «Та й погані!

ВМИЕШ 1

180A 0294 «З України».—«Так як же ти / Й говорить не вмиєш / По-здешньому?» – «Ба ні,— кажу,—

ВМИЄ 1

250B 0680 Тихесенько. І принесе / Води погожої, і вмиє / Утомлені стопи святис,

ВМИЄТЬСЯ 1

030A 0062 Не журиться Катерина – / Вмиється сльозою, / Возьме відра, опівночі

ВМИЛАСЬ 1

047A 0178 «Ні! Вже не вернуся!» / Прийшла... Вмилась, напилася, / Тихо усміхнулась,

ВМИЛОСЯ 1

068B 0126 Всіх перерізали. Рудою / Весілля вмилося. Не втік / Ніже єдиний католик,

ВМИРАЄ 4

030A 0690 То не лихо, то не тяжке, / Що мати вмирає; / Не сироти малі діти,
246A 0011 І сміється знову. / Не вмирає душа наша, / Не вмирає воля.
246A 0012 Не вмирає душа наша, / Не вмирає воля. / І неситий не виоре
158B 0048 Треба б вмерти. Так надія, / Брате, не вмирає. / -----

ВМИРАЛО 1

238В 0004 Щоб наша правда не пропала, / Щоб наше слово не вмирало; / І виблагав. Господь послав

ВМИРАЮТЬ 1

205В 0002 Мені здається, я не знаю, / А люде справді не вмирають, / А перелізе ще живе

ВМИТА 1

239В 0034 І дебрь-пустиня неполита, / Зцілющою водою вмиита, / Прокинеться; і потечуть

ВМІЄ 4

173А 0131 Той каліка-недоріка, / Той не вміє стати, / Той горбатий, той багатий,
207А 0177 Тойді й побачимо, що буде. / Бо хто не вміє заробить, / То той не вмітиме й пожить.
221А 0292 Та й москаль незгірша штука: / Добре вміє гріти руки! / І я люта, а все-таки
091В 0004 А жаль на доброго такого, / Що й славу вміє одурить. / -----

ВМІЄМ 1

246А 0107 Хоч і рідню всю забори! / У нас! чого то ми не вмієм? / І зорі лічим, гречку сієм,

ВМІЄШ 2

248В 0006 Попе! попе! будеш битий – / Не вмієш читати / Та не вмієш так, як треба,
248В 0007 Не вмієш читати / Та не вмієш так, як треба, / Людей научати.

ВМІЛА 4

030А 0155 Та здалась на горе!.. / Вміла мати брови дати, / Карі оченята,
030А 0157 Карі оченята, / Та не вміла на сім світі / Щастя-долі дати.
061А 1215 Як козаки шляхту тяжко покарали / За те, що не вміла в добрі панувать. / -----
173А 0059 Слухняная доля? / Ох, якби то... Вміла б мати / З німецького поля

ВМІЛИ 2

055А 0004 Було колись – запорожці / Вміли панувати. / Панували, добували
061А 1545 Жити б та брататься. / Ні, не вміли, не хотіли, / Треба роз'єднатися!

ВМІЛО 3

047А 0069 Чуло серце недоленьку, / Сказати не вміло. / Не сказало – осталася,
274А 0158 Дарма, аби собі ходило / Та вміло матір проклинать. / А он, чи бачиш, на могилі
183В 0012 Ніби знало, що так буде, / Сказати не вміло. / А якби було сказало,

ВМІТИМЕ 1

207А 0178 Бо хто не вміє заробить, / То той не вмітиме й пожить. / А ти як думаєш, небоже?

ВМІТИМЕШ 1

161В 0200 ----- / То піп і не вінчатиме ніколи, як не вмітимеш! / -----

ВМІЮ 6

057А 0067 Бо дотепні... А я... А я / Тільки вмію плакати, / Тільки сльози за Україну...
061А 0407 Тяжко, нудно розказувать, / А мовчать не вмію. / Виливайся ж, слово-сльози:
061А 0508 «Добре, годі! Тепер співай!» / «Не вмію, сй-Богу!» / «Не божись, собача шкуро!»
046В 0095 На стократ серце, і надію, / І те, що вимовить не вмію... / І все на світі проженуть.
057В 0375 Кажу, – потрудися / Води достать, я не вмію. – / Він і нахилився,
153В 0011 По походю. Отже назвать, / Сй-Богу, я його не вмію / Того студента, що ж нам діять?

ВМІЮТЬ 4

061А 1669 Страшно, страшно закурили! / І в пеклі не вміють / Отак курить. Гнилий Тікич
016В 0154 Сама й годувала. / Бо княгині тільки вміють / Привести дитину.
016В 0157 А годувать та доглядать / Не вміють княгині. / А потім оха: – Забуває

218В 0324 І ви молилися, та вас / Ніхто не милує. Не вміють / Вас і помиловать гаразд!

ВМРЕ 2

027А 0079 Сонцем засіяла, / Не вмере кобзар, бо навіки / Його привітала.

052А 0050 Наша дума, наша пісня / Не вмере, не загине... / От де, люде, наша слава,

ВМРЕТЕ 1

258А 0143 Сини перед Богом, / І ви вмерете, як і князь ваш / І ваш раб убогий.

ВМРЕШ 1

114А 0244 За сотником Іваном». / «Не вмереш, будеш панувати, / Будеш діток годовати».

ВМРУ 1

061А 0696 Та й дивитись буду; / Поки не вмру, дивитимусь». / «А може, й забудеш?

ВНЕСИ 1

061А 0326 Та принеси мені води, / Вимети хату, внеси дрова, / Посип індикам, гусям дай,

ВНОЧІ 39

047А 0110 Сохла і мовчала. / Пішла вночі до ворожки, / Щоб поворожити,

061А 0688 Далеко, Оксано... / Завтра вночі у Чигрині / Свячений достану.

123А 0002 Вітер в гаї не гуляє – / Вночі спочиває, / Прокинеться – тихесенько

123А 0179 Сумно-сумно кругом його... / А вночі, дівчата, / Впливає з води мати,

178А 0041 В полі забуваю, / А вночі...» Та й онімїла, / Сльози полилися...

207А 0637 У Покрові; як козаки / Вночі утікали / І на тихому Дунаю

207А 0643 І Межигорського Спаса / Вночі запалила. / І по Дніпру у золотій

221А 0078 Як Батурин славний / Москва вночі запалила, / Чечеля убила,

221А 0272 Матер Божа у Ржавиці / Вночі заридала. / -----

234А 0467 І днює й ночує. / А тим часом сичі вночі / Недобре віщують

274А 0101 Кого ви спати кладете? / Кого колишете вночі? / Лягаючи і встаючи,

006В 0107 В садочку темному ягнята / Удень пасуться. А вночі / Віщують сови та сичі

006В 0143 Не сон-трава на могилі / Вночі процвітає. / То дівчина заручена

006В 0148 І Господа просить, / Щоб послав він дощі вночі / І дрібні роси.

006В 0167 На четверте... Не сон-трава / Вночі процвітає, / То дівчина з калиною

014В 0038 Найдорогіших... От вертаюсь / В село до дівчини вночі – / Аж тільки мати на печі,

016В 0022 Як сон-трава при долині / Вночі розцвітає... / А про людей... Та нехай ім.

050В 0087 Ходили, ходили, / Поки вночі, жалкуючи, / Хату запалили!

057В 0149 І дійшло до того, / Що я, вночі підкравшися, / Максимову хату

083В 0121 Жито розсипали / Вночі на печі...» / -----

104В 0002 Меж скалами, неначе злодій, / Понад Дністром іде вночі / Козак. І дивиться, йдучи,

111В 0013 У те, де мати повивала / Мене малого і вночі / На свічку Богу заробляла;

134В 0002 Ой люлі, люлі, моя дитино, / Вдень і вночі. / Підеш, мій сину, по Україні,

153В 0060 Та сплела й собі таку / І вночі спустилась / До студента на улицу.

153В 0087 Що батька убила. / А вона вночі любенько / В Вілії втопилась,

158В 0001 ----- / Не додому вночі йдучи / З куминої хати

180В 0049 Великомученице! Села / Минаєш, плачучи, вночі. / І полем-степом ідучи,

189В 0049 Та що з того. З байстрам вернулась, / Острижена. Було, вночі / Сидить під тинном,

мов зузуля,

200В 0190 Не спала; впали карі очі, / Засохли губи; і вночі / Щось, ходя, шепче, сміючись.

209В 0097 Якось їх, клятих, і до мене / Вночі на хутір занесло. / А з ними челядь їх скажена,

233В 0030 Моя ти доле молодая! / Не покидай мене. Вночі, / І вдень, і ввечері, і рано

250В 0406 І посадили й провели / Вночі тайними манівцями / На шлях мемфіський. А мітла,

250В 0431 Із очерету будувати, / Щоб хоч укритися вночі. / З-за Нілу сфінкси, мов сичі,

250В 0640 І веселеньку у дорогу / Додому рушили вночі / По холодочку.

250В 0731 Отож вони якось зійшлись / Вночі круг тебе сумовати. / І ти, великая в женах!

292В 0013 З князями, темними рабами. / Вночі підкрались, зайняли / Отари з поля; а пасущих,

- 299B 0005 ----- / Вночі і ожеледь, і мряка, / І сніг, і холод. І Нева
 299B 0009 Тоненьку кригу попід мостом. / А я, отож таки вночі, / Іду та кашляю йдучи.
 303B 0014 ----- / Отак-то я собі вночі, / Понад Невою ідучи,

ВНУК 1

- 005A 0019 З вітром розмовляє, / А внук кошу несе в росу, / За ними співає.

ВНУКАМ 1

- 061A 1213 Слушайте ж, щоб дітям потім розказать, / Щоб і діти знали, внукам розказали, / Як
 козаки шляхту тяжко покарали

ВНУКАМИ 1

- 246A 0047 Всіх імператорів би стало / З дітьми і внуками, втопить / В сльозах удов'їх. А
 дівочих,

ВНУКА-ПУЗАНЧИКА 1

- 207A 0698 Сидить коло хати / Та вчить внука-пузанчика / Чолом оддавати.

ВНУКИ 1

- 297B 0004 Ледачому. Тебе ж, о суко! / І ми самі, і наші внуки, / І миром люди прокленуть!

ВНУЧА 1

- 217B 0007 Хорошеє та кучеряве / Своє маленькеє внуча. / І досі сниться, вийшла з хати

ВНУЧАТА 3

- 218B 0417 Нехай усіх нас розпинає; / Уже внучата зачались, / І виростуть вони колись.
 218B 0419 І виростуть вони колись. / Не месники внучата тії, / Христові воїни святіє!
 292B 0087 Чабани, / Веніамінові внучата, / Тельця отрокам принесли,

ВНУЧАТАМ 1

- 234A 0411 Так щось тяжко стало!» / І внучатам із клуночка / Гостинці виймала:

ВНУЧКА 1

- 234A 0389 З собакою унучок грався, / А внучка в юпку одяглась / У Катрину і ніби йшла

ВНУЧКУ 1

- 234A 0392 До діда в гості. Засміявсь / Старий і внучку привітав, / Неначе справді молодицю:

ВНУШИ 1

- 258A 0111 Ти по своїй волі. / Молюсь, Господи, внуши їм / Уст моїх глаголи.

ВНЯЛИ 1

- 250B 0703 Поніс лукавим правди слово! / Не вняли слову! Розп'яли! / Як розпинать його вели,

ВО 30

- 199A 0041 І слав'ян сім'ю велику / Во тьмі і неволі / Перелічив до одного,
 199A 0124 ----- / «Во ім'я Господа Христа, / За нас розп'ятого на дереві,
 258A 0160 Неправдою? Твої люди / Во тьмі і неволі / Закували... Добро твоє
 258A 0185 То душа б живая / Во тьмі ада потонула, / Проклялась на світі.
 258A 0263 Серцем нелукавим; / Во псалтирі і тимпані / Воспоєм благая,
 258A 0267 Правим помагає. / Преподобнії во славі / І на тихих ложах
 006B 0358 Свою Україну любить, / Любить її... Во время люте, / В остатню тяжкую минуту
 076B 0004 Придбали-таки до нас, / Та, як бувало во дні они, / Возвисили б свій божий глас
 076B 0177 Дружина, отроки, народ / Кругом його во златі сяють. / У князя свято, виглядає
 209B 0057 ----- / Во ім'я Господа Христа / І матері його святої!
 218B 0050 Його, святого, мордували, / Во узи кували; / І главу його честную

- 218В 0133 Неначе гадина в болоті. / І сина божія во плоті / На тій Голгофі розп'яла
 218В 0379 Серцем нелукавим. / Во псалтирі і тимпані / Воспоєм благая,
 218В 0383 Правим помагас. / Преподобнії во славі / І на тихих ложах
 230В 0001 ----- / Во дні фельдфебеля-царя / Капрал Гаврилович Безрукий
 230В 0033 Полян, дулебів і древлян / Гаврилич гнув во время оно. / А вас, моїх святих киян,
 249В 0001 ----- / Во Іудеї во дні они, / Во время Ірода-царя,
 249В 0001 ----- / Во Іудеї во дні они, / Во время Ірода-царя,
 249В 0002 Во Іудеї во дні они, / Во время Ірода-царя, / Кругом Сіона й на Сіоні
 250В 0196 ----- / – Во Іудеї не було, – / Промовив гость, – того ніколи,
 250В 0370 Що щось непевне з людьми буде / Во Іудеї. Гомонить / І тихне люд. – О люди! люди!
-
- 250В 0638 Спродались, / Во храмі помолились Богу / І веселенькі у дорогу
 266В 0049 Нікчемний, довгий і поганий, / Межи людьми во притчу стане, / Самодержавний
 отой плач!
 268В 0015 Гріховную твою утробу / І рек во гніві: – Потреблю / Твою красу, твою оздобу,
 268В 0017 Твою красу, твою оздобу, / Сама розіпнешся. Во злобі / Сини твої тебе уб'ють
 268В 0020 Оперені, а злозачаті / Во чреві згинуть, пропадуть, / Мов недолежані курчата!..
 276В 0001 ----- / Колись-то ще, во время оно, / Помпілій Нума, римський цар,
 282В 0009 І вся, о Русская беседа, / Во глас єдиний ісповедуй / Свої гріхи.
 292В 0044 Того Саула-здоровила / І ім помазав во царя. / Саул, не будучи дурак,
 307В 0011 І хор по манію лакея, / Чи то жерця: «Во Іудеї / Бисть цар Саул». Потім хор

ВОВІКИ 6

- 199А 0069 Слава тобі, Шафарику, / Вовіки і віки! / Що звів єси в одно море
 199А 0087 Мир мирові подарують / І славу вовіки! / -----
 246А 0035 Помоляться всі язики / Вовіки і віки. / А поки що течуть ріки,
 258А 0281 Судом своїм правим. / І вовіки стане слава, / Преподобним слава.
 083В 0227 І вас, дівчаточка, дурить / Вовіки. / -----
 218В 0397 Судом своїм правим, / І вовіки стане слава, / Преподобним слава.

ВОВІКИ-ВІКИ 1

- 218В 0432 Хвала вам, лицарі святіє! / Вовіки-віки похвала! / -----

ВОВКА 1

- 030А 0344 Чи в діброві з-під колоди / Вовка виглядає? / Бодай же вас, чорні брови,

ВОВКИ 2

- 010А 0039 На чужому полі, / Біле тіло вовки з'їли – / Така його доля.
 061А 1283 Десь далеко сіроманці / Вовки завивають. / Байдуже! Іде Ярема,

ВОВКІВ 1

- 061А 2130 Гризучи трупи. Не ховали, / Вовків ляхами годували, / Аж поки снігом занесло

ВОВКУЛАК 2

- 274А 0087 Огонь погас, а місяць сходить, / В яру пасеться вовкулак... / -----
 016В 0018 Як у полі на могилі / Вовкулак ночує, / А сич в лісі та на стрісі

ВОВНУ 3

- 250В 0046 А та стоїть собі під тином / Та вовну білую пряде / На той бурнус йому святешний
 250В 0443 Марія найнялася прясти / У копта вовну. А святий / Іосиф взявсь отару пасти,
 250В 0464 Сидить на призбї коло хати / Та вовну з кужеля пряде. / Аж ось і сам старий іде

ВОВЧИЦЯ 1

- 221А 0165 Лютий ворог України, / Голодна вовчиця!.. / Скажіте, сестриці?

ВОВЧИ 1

061A 2132 Аж поки снігом занесло / Огризки вовчі... / Не спiniла хуртовина

ВОВЧУ 1

076В 0151 От отроки й домірковались / (Натуру вовчу добре знали), / То, щоб нагрить його, взяли,

ВОДА 9

015A 0001 ----- / Тече вода в синє море, / Та не витікає,
 173A 0094 З бурлаками гуляєш? / Тече вода і на гору / Багатому в хату.
 074В 0021 Та до Тингиза, до Аралу / Кипіла в озерах вода, / Палають села, города,
 127В 0002 Ой не п'ються пива-меди, / Не п'ється вода, / Прилучилась з чумаченьком
 239В 0032 Німим отверзуться уста; / Прорветься слово, як вода, / І дебрь-пустиня неполита,
 302В 0001 ----- / Тече вода з-під явора / Яром на долину.
 302В 0009 ----- / Тече вода із-за гаю / Та попід горою.
 302В 0017 ----- / Тече вода край города. / Вода ставом стала.
 302В 0018 Тече вода край города. / Вода ставом стала. / Прийшло дівча воду брати,

ВОДЕ 1

221A 0184 Через мост идет черт, / А коза по воде. / Быть беде. Быть беде.

ВОДИ 20

061A 0325 Подай патинки господині / Та принеси мені води, / Вимети хату, внеси дрова,
 061A 1149 Нема Богдана червонить / І Жовті Води, й Рось зелену. / Сумує Корсунь староденний:
 113A 0005 Один за водою. / Пливе човен, води повен, / Ніхто не спинає,
 123A 0180 А вночі, дівчата, / Впливає з води мати, / Сяде по тім боці;
 221A 0055 Дивлюсь – гетьман з старшиною. / Я води набрала / Та вповні шлях і перейшла;
 221A 0409 Щоб люди не крали / Води з річки та щоб нишком / Піску не орали,
 221A 0424 Я співаю. І про Ясси, / І про Жовті Води, / І містечко Берестечко.
 234A 0248 Чимало літ перевернулось, / Води чимало утекло; / І в хутір лихо завернуло,
 026В 0042 І ми, жартуючи, погнали / Чужі ягнята до води. / Бридня!.. А й досі, як згадаю,
 046В 0130 А може, лихо переплачу? / Води Дніпрової нап'юсь, / На тебе, друже, подивлюсь.
 057В 0367 Ходімо напитись / Води з неї погожої.– / Та й пішли обоє,
 057В 0375 Кажу,– потрудися / Води достать, я не вмію.– / Він і нахилився,
 068В 0037 – «Багато дечого не стало, / Сказав старий.– Води чимало. / Із Ікви в [море] утекло..
 083В 0171 Під вербою... До криниці, / Не води напитись, / Ледве ходить титарівна
 146В 0043 Затопити хату, / Нема кому води тії / Каліці подати.
 175В 0065 Позволено бідолагам / Та води напитись. / Сидять собі, розмовляють,
 218В 0151 Та, йдучи в Рим благовістити, / Зайшов у гай води напитись / І одпочити.– Благо вам! –
 250В 0100 Що серце без огню розтопить / І без води прорве, потопить / Святії думоньки твої?
 250В 0185 Очима в кушу. Принесла / Води погожої з криниці, / І молоко і сир козлиці
 250В 0680 Тихесенько. І принесе / Води погожої, і вмие / Утомлені стопи святис,

ВОДИВ 2

027A 0074 Де ватагу пройдисвіта / Водив за собою,– / Все осталося, все сумує,
 104В 0072 Як те паня, як ту дитину, / У намистах водив! / Та знемігся неборака,

ВОДИЛИ 3

199A 0132 «Отій самій, / Що водили по улицах / В Празі позавчора;
 274A 0414 І марою за собою / Приблуду водили. / І співала, й танцювала,
 050В 0180 Була чутка, що стрижену / В Умані водили / По улицах – украла щось...

ВОДИЛО 1

038В 0102 А серцеві не потурай, / Воно тебе в Сибір водило, / Воно тебе весь вік дурило.

ВОДИТИ 1

137В 0070 Не мені вас, братця, / На ляха водити. / Не мені тепер, старому,

ВОДИТИМУ 1

274А 0368 І мене, цигане, / Я медведя водитиму, / А як найду ката,

ВОДИТЬ 2

030А 0541 Хто голий, голодний під тином сидить? / Хто лобуря водить? Чорняві байстрята... /
Одна його доля – чорні бровенята.

180В 0077 До зросту дитина, / Піде собі сліпця водить, / А тебе покине

ВОДИ 2

016В 0013 Вербка похилилась; / Аж по воді розіслала / Зелені віти,

218В 0559 Дивилась, поки не осталося / Живого сліду на воді. / І усміхнулася тойді,

ВОДО 1

104В 0007 Неначе вимовити хоче: / – Дністре, водо каламутна, / Винеси на волю!

ВОДОЮ 41

010А 0015 Біля того гаю, / Що чорніє над водою, / Щось біле блукає.

010А 0084 А з неба місяць так і сяє; / І над водою, і над гаєм, / Кругом, як в усі, все мовчить.

010А 0150 Плугатир співає. / Чорніє гай над водою, / Де ляхи ходили;

027А 0003 З поля на долину, / Над водою гне з вербою / Червону калину,

027А 0063 З поля на долину, / Над водою гне з вербою / Червону калину,

030А 0064 Возьме відра, опівночі / Піде за водою, / Щоб вороги не бачили;

030А 0257 Заховаюсь, дитя моє, / Сама під водою, / А ти гріх мій спокутуєш

047А 0030 Якби знала – не ходила б / Пізно за водою, / Не стояла б до півночі

047А 0075 Не щебече соловейко / В лузі над водою, / Не співає чорнобрива,

047А 0151 Поки півні не співали, / Умийся водою, / Випий трошки сього зілля –

061А 0612 Дивиться в криницю; / На калині, над водою, / Так і виливає,

061А 0740 Як козак чорнявий / Під вербою, над водою, / Обнявшись, сумує;

061А 1887 Иди ж, доле, за журбою, / А ти, старий, за водою, / А я – так до шинку.

061А 2055 «Позавчора?.. Стривай, стривай... / Пожар над водою... / Жид, будинок, Майданівка...

113А 0004 Пливе човен по Дунаю / Один за водою. / Пливе човен, води повен,

123А 0202 Шепче: «Хто се, хто се / Сидить сумно над водою, / Чеше довгі коси?»

192А 0073 Й розійшлися... Як билина, / Як лист за водою, / Пішов козак з сього світа,

195А 0010 Може, вернеться надія / З тією водою / Зцілющою й живущою,

207А 0284 ----- / Як той явор над водою, / Степан похилився,

207А 0301 Й вона з відрами побігла – / Ніби за водою / До криниці. А тим часом

221А 0050 Якраз у неділю, / Побігла я за водою... / Вже й криниця тая

221А 0066 Собак отруїла / Тію клятою водою! / От за що караюсь,

221А 0103 Як вертався із-під Полтави. / А я йшла з водою / До хатини... А він мені

258А 0009 Як на добрім полі / Над водою посажене / Древо зеленіє,

272А 0008 «Пливи, пливи, моя доню, / Дніпром за водою. / Та впливи русалкою

272А 0018 Не моїми кров-сльозами – / Синьою водою / Дніпровою. Нехай собі

272А 0026 Та й побігла. А я собі / Плила за водою, / Поки сестри не зостріли,

006В 0172 Калино моя, / Не водою до схід-сонця / Поливаная.

016В 0011 Віти розпустила... / А над самою водою / Вербка похилилась;

016В 0061 І долом геть собі село / Понад водою простяглося. / -----

046В 0051 Серце стрепенеться, / Мов рибонька над водою, / Тихо усміхнеться

104В 0131 Неначе п'явка та, впилась / І, мов водою, залилась / Дрібними, як горох, сльозами.

124В 0007 Веселії літа, / Як квіточка за водою, / Пливуть з цього світа.

132В 0001 ----- / Ой пішла я у яр за водою, / Аж там милий гуляє з другою.

187В 0004 А хвалімось, що ось-то ми / І над землею і водою, / І од палат та до тюрми

200В 0149 І що їй діяти з собою? / Або схватись під водою, / Або, принамені, розбить

217В 0002 І досі сниться: під горою / Меж вербами та над водою / Біленька хаточка. Сидить

- 233В 0023 Ти, золотокрила... / Мов живущою водою / Душу окропила.
 239В 0034 І дебрь-пустиня неполита, / Зцілющою водою вмита, / Прокинеться; і потечуть
 250В 0084 Згнушалася над красотою! / О доленько! Понад водою / Ходою тихою пішла.
 302В 0003 Ярм на долину. / Пишається над водою / Червона калина.

ВОДУ 38

- 010А 0141 Треті півні: кукуріку! – / Шелеснули в воду. / -----
 018А 0004 Нема куди прихилиться – / Хоч з гори та в воду. / Утопився б молоденький,
 027А 0056 Корови підуть по діброві, / Дівчата вийдуть воду брать, / І сонце гляне – рай, та й годі!
 030А 0549 Ставок під кригою в неволі / І ополонка – воду брать... / Мов покотьюло червоніє,
 030А 0681 А ти – моє тіло!» / Шубовств в воду!.. Попід льодом / Геть загуркотіло.
 047А 0171 Та ще, чуєш, не хрестися – / Бо все піде в воду... / Тепер же йди, подивися
 061А 1691 Шляхтяночки й жидівочки. / Тече кров у воду. / Ні каліка, ані старий,
 061А 1940 ----- / Ой сип воду, воду / Та пошукай броду, броду...»
 061А 1940 ----- / Ой сип воду, воду / Та пошукай броду, броду...»
 123А 0140 З усієї сили / Кинувсь в воду; пливе, синю / Хвилю роздирає,
 123А 0167 Нема долі на сім світі – / Ходім жити в воду!» / Підняв її, поціловав...
 123А 0194 Поцілує в очі – / Та і в воду: соромиться / На гнучкий дівочий
 173А 0013 Не зуміє дати». / До схід сонця воду брала, / В барвінку купала,
 173А 0141 Пішла в найми, за хліб черствий / Жидам носить воду. / Бо хрещені не приймають:
 180А 0026 Так із його, сердешного, / Кров, як воду, точить!.. / А братія мовчить собі,
 221А 0062 Донесла до хати / Оту воду... Чом я з нею / Відер не побила!
 234А 0341 У міщанки стала, / Найнялася носить воду, / Бо грошей не стало
 274А 0110 ----- / Хоч з гори та в воду. / -----
 274А 0301 Через яр ходила / Та воду носила, / Коровай сама бгала,
 016В 0008 Як у Дніпра веселочка / Воду позичає. / Як широка сокорина
 038В 0019 Козаки гуляють. / Як ту воду, цебром-відром / Вино розливають.
 038В 0077 Іде чернець Дзвонкову / У яр воду пити / Та згадує, як то тяжко
 050В 0291 Або маковія / І досі там воду святять. / І дуб зеленіє.
 050В 0297 Та тихо та любо, / П'ючи воду погожую, / Згадують Максима...
 057В 0275 Москалеву, що ще й досі / Беруть з неї воду, / І хрест, кажеш, коло шляху
 057В 0328 – Нехай,– каже.– Колись люде / Будуть воду пити / Та за мою грішну душу
 057В 0348 Щоб заходили з криниці / Люде воду пити / Та за того, що викопав,
 083В 0081 Не знає, де дітись, / Титарівна... Хоч у воду, / Аби до Микити...
 095В 0300 Удвох собі; дивлюся, зорі / Попадали неначе в воду, / Тільки осталася одна,
 104В 0004 Козак. І дивиться, йдучи, / На каламутну темну воду, / Неначе ворові в очі,
 104В 0012 Та й роздігся на камені, / У воду кинувся, пливе, / Аж хвиля синяя реве.
 144В 0004 Чомусь дівчина до броду / По воду не ходить. / Навгороді коло тину
 156В 0040 Годі тобі, Петре, пити / Із Тясмина воду. / Положили ті клейноди
 207В 0034 Мов мишенята. Я до школи – / Носити воду школярам. / Брати на панщину ходили,
 218В 0551 У пекло римлян. Поскидали / У воду трупи та й назад / З возами скіфи повертали.
 250В 0213 Марія встала та й пішла / З глеком по воду до криниці. / І гость за нею, і в ярочку
 250В 0678 Й вона заплаче, ідучи / У яр по воду до криниці, / Тихесенько. І принесе
 302В 0019 Вода ставом стала. / Прийшло дівча воду брати, / Брало, заспівало.

ВОЄВОДАМ 1

- 218В 0272 Самим Юпітером, та й годі. / І написали воєводам / По всьому царству: так і так.

ВОЄВОДИ 3

- 221А 0152 Князі, і всі сили, / Воєводи... і меж ними / Цариця сиділа.
 033В 0061 Сліпі небораки. / Отак її воєводи, / Петрові собаки,
 218В 0253 Велике свято! Тиск народу, / Зо всього царства воєводи, / Преторіане і сенат,

ВОЗА 2

- 127В 0007 Заболів живіт, / Упав чумак коло воза, / Упав та й лежить.

127В 0013 Горенько йому. / Воли його коло воза / Понуро стоять.

ВОЗАМИ 9

061А 0891 Нехай не вадить, як не чує! / Поміж возами нігде стать: / Неначе в ірій налетіло
061А 1047 «Ну лиш іншу, старче божий!» – / З возами на плечах / Кричать йому гайдамаки.
061А 1054 Земля гнеться, / А вони з возами / Так і ріжуть. Кобзар грас,
061А 1109 Громада – ніби нежива, / Анітелень... Поміж возами / Попи з кропилами пішли;
114А 0091 І з волами, / І з возами, / Й малою дочкою.
140В 0013 За тими лозами / Та з чумацькими возами. / Ідуть його воли,
218В 0438 Ликує Рим. Перед кумира / Везуть возами ладан, миро, / Женуть гуртами християн
218В 0544 За бити голову руками / І тихо, мовчки за возами / Марою чорною пішла
218В 0552 У воду трупи та й назад / З возами скіфи повертали. / І ти осталася одна

ВОЗАХ 1

218В 0535 Брама одчинилась. / І на возах, на колесницях / Із Колізея, із різниці,

ВОЗВЕЛИЧИМО 1

237В 0013 Мовлявший: ми не суста! / І возвеличимо надиво / І розум наш і наш язик...

ВОЗВЕЛИЧУ 1

237В 0020 Людей закованих моїх, / Убогих, нищих... Возвеличу / Малих отих рабов німих!

ВОЗВИСИЛИ 1

076В 0005 Та, як бувало во дні они, / Возвисили б свій божий глас / До оди пишню-чепурної,

ВОЗВИСЬТЕ 1

076В 0024 Та хоч старенький божий глас / Возвисьте, дядино. Та ладом / Та добрим складом
хоть на час,

ВОЗВІСТИЛАСЯ 1

250В 0245 А з тихої твоєї хати / Нам возвістилася. Якби / Пречистій їй не дав ти руку,

ВОЗВІСТИТЬ 2

102В 0005 Свою любов благовістить! / Святую правду возвістить! / Неначе наш Дніпро
широкий,
250В 0204 Зерно святеє. Я Месію / Іду народу возвістить! – / І помолилася Марія

ВОЗГЛАСИВ 1

218В 0407 Єдиний твій! Апостол новий, / Перехрестившись, возгласив: / – Молітьесь, братія!
Молітьесь

ВОЗДАЄ 1

239В 0024 Долготерпеливих / Вас, убогих. І воздає / Злодіям за зляя!

ВОЗДАСТЬ 1

258А 0197 Заступником буде, / І воздасть їм за діла їх / Кроваві, лукаві,

ВОЗЗОВУ 1

238В 0016 І думу вольную на волю / Із домовини воззову. / І думу вольную... О доле!

ВОЗЗРИ 1

250В 0009 Молюся, плачу і ридаю: / Воззри, пречистая, на їх, / Отих окрадених, сліпих

ВОЗИ 6

061А 0886 Попід дібровою стоять / Вози залізної тарані; / То щедрої гостинець пані.
061А 1040 Чумацькі воліві / Несуть вози. А за ними / Сліпий Волох знову:

- 114A 0224 Чужими степами. / Свої воли, свої вози, / А між парубками,
 120B 0017 Воли поздыхали, / Вози поламались, / З батіжками чумаченьки
 209B 0070 З табун я коней до обозу, / Гармату, гаківниць два вози, / Пшона, пшениці, що
 придбав,
 308B 0005 Та заходиться риштувать / Вози в далеку дорогу, / На той світ, друже мій, до Бога,

ВОЗИКИ 1

- 234A 0215 Грається, співає, / Робить возики, а в свято – / То й з рук не спускає.

ВОЗИЛИ 1

- 209B 0093 Не ходили / Ксьондзи по селах, а возили / На людях їх з села в село,

ВОЗИ 1

- 192A 0065 Що привезли його з Дону / На возі додому. / Благов Бога, щоб дівчину...

ВОЗЛАГАЮ 1

- 250B 0005 Все упованіє моє / На тебе, мати, возлагаю. / Свята сила всіх святих,

ВОЗЛІСНЯ 1

- 030A 0675 То плаче, то просить. / Вибігає на возлісся; / Кругом подивилась,

ВОЗЛЮБЛЕНИКУ 1

- 218B 0001 ----- / Возлюбленнику муз і грацій, / Ждучи тебе, я тихо плачу

ВОЗНЕСИЯ 1

- 258A 0153 Гордий зневажає. / Вознесися над землею / Високо, високо,

ВОЗОБНОВЛЕННІ 1

- 068B 0122 Їх із косягола повели / В возобновленні покої, / А ми й зостріли їх і всіх –

ВОЗОБНОВЛЯТЬ 1

- 250B 0328 І Авраама і Мойсея! / Возобновлять мужі есеї. / І каже, поти не умру,

ВОЗОПИЛИ 1

- 283B 0014 Самі тебе одурили / І, скиглячи, возопили: / Алілуя!

ВОЗРАДУЄТЬСЯ 1

- 258A 0107 Хваленієм всяким; / Возрадується Ізраїль / І святий Іаков.

ВОЗСТАВ 1

- 218B 0138 Твоєю кровію. А ти / Возстав од гроба, слово встало, / І слово правди понесли

ВОЗСТАНУ 1

- 076B 0125 Та щоб сама і принесла, / То я, вкусив його, возстану / З одра недуги.– Вранці-рано

ВОЗЬМЕ 5

- 030A 0063 Вмиється сльозою, / Возьме відра, опівночі / Піде за водою,
 246A 0067 Воно не прошене, не дане, / Ніхто й не возьме за своє, / Не поведе тебе в кайданах.
 057B 0249 Стане, та й співає / За дяком-таки, та возьме / Та ще й прочитає
 271B 0011 Любу, молодую, / Возьме її та й огорне / В ризу золотую.
 292B 0084 Про батькове ося питає. / То возьме скіпетр і заграє, / Мов на сопілці.

ВОЗЬМЕМ 1

- 207A 0147 Моїй жінці: «А що,– кажу,– / Возьмем за дитину?» / Тебе б то це. «Добре,– каже

ВОЗЬМИТЕ 2

- 030A 0611 «Дура, отвяжися! / Возьмите прочь безумную!» / «Боже мій! Іване!
030A 0615 А ти ж присягався!» / «Возьмите прочь! Что ж вы стали?» / «Кого? Мене взяти?»

ВОЗЬМІМ 1

- 234A 0173 У найми проситься. / «А що ж,– каже,– возьмім, Насте». / «Возьмімо, Трохиме,

ВОЗЬМІМО 1

- 234A 0174 «А що ж,– каже,– возьмім, Насте». / «Возьмімо, Трохиме, / Бо ми старі, нездужаєм,

ВОЗЬМІТЬ 6

- 030A 0317 А плакати – сором. / Возьміть срібло-злото / Та будьте багаті,
030A 0650 Москалики! голубчики! / Возьміть за собою; / Не цурайтесь, лебедики:
030A 0653 Воно сиротина; / Возьміть його та оддайте / Старшому за сина.
030A 0655 Старшому за сина. / Возьміть його... бо покину, / Як батько покинув,–
274A 0366 Я шукаю пана. / Розірву!.. Возьміть до себе / І мене, цигане,
156B 0023 Не встану я знову!.. / Возьміть мої гетьманські / Клейноди, панове,

ВОЗЬМУ 1

- 156B 0030 А я, брати-запорожці, / Возьму собі рясу / Та піду поклони бити

ВОЗЬМУТЬСЯ 1

- 274A 0047 Цигане слухають, сміються. / «І де ті люде тут возьмуться? / Оце, мабуть, із-за
Дністра,

ВОИНЫ 1

- 256A 0057 Ледаче ледащо! / «Гайдамаки не воины – / Розбойники, воры.

ВОЇ 1

- 278B 0018 Нащо на дужому крилі / На вої любії мої, / На князя, ладо моє миле,

ВОЇНИ 1

- 218B 0420 Не месники внучата тії, / Христові воїни святіє! / І без огня, і без ножа

ВОЙНА 2

- 274A 0194 Найти де-небудь! Ти не знаєш, / Чи є в Туреччині война? / -----
076B 0036 А гірша лихая та люта година / Покрила Ізраїль – царева война! / Цареві князі, і всі
сили,

ВОЇНИ 3

- 199A 0158 Свої догмати!.. кров, пожари, / Всі зла на світі, воїни, чвари, / Пекельних мук
безкрай ряд...
033B 0052 Розказали кобзарі нам / Про воїни і чвари, / Про тяжкеє лихоліття...
304B 0001 ----- / Бували воїни й військові свари: / Галагани, і Киселі, і Кочубеї-Нагаї –

ВОЙНІ 1

- 095B 0295 Чи він у гості не приходив? / Убили, мабуть, на воїні? / А знаєш, снилося мені:

ВОЙНОЮ 2

- 256A 0046 Не славтеся царевою / Святою войною. / Бо ви й самі не знаєте,
209B 0059 І матері його святої! / Ляхи прийшли на нас войною! / Святіє божії міста!

ВОЙНУ 3

- 246A 0138 Неутомленние поклони. / За кражу, за войну, за кров, / Щоб братню кров пролити,
просять
050B 0201 Пііти в одах вихваляли / Войну й царицю. Тільки ми / Сиділи нишком, слава Богу.

292В 0096 – І вийде цар Саул, і вийде,– / Чабан співає,– на войну...– / Саул прочумався, та й ну,

ВОЛА 2

061А 1754 Буду танцювати: / Ні корови, ні вола – / Осталася хата.

104В 0044 Аби файда в руках була, / А хлопа, як того вола, / У плуг голодного запряжеш.

ВОЛАМИ 2

114А 0090 Та й не молодою, / І з волами, / І з возами,

057В 0100 Послать і втретє міркував. / Та з чумаками та з волами / Якраз в неділю на весілля

ВОЛЕ 1

092В 0010 Та ще й в неволі. Доле! Доле! / Моя ти співана воле! / Хоч глянь на мене з-за Дніпра,

ВОЛЕНЬКИ 1

188В 0015 Воно не бачитиме волі, / Святої воленьки. Що так / Даремне, марне пролетять

ВОЛЕНЬКО 1

092В 0003 Про волю згадувать. А я / Про тебе, воленько моя, / Оце нагадю. Ніколи

ВОЛЕНЬКУ 2

172В 0011 Доля заховалась; / А воленьку люде добрі / І не торговали,

250В 0651 І прорекли, і розп'ялись / За воленьку, святую волю! / -----

ВОЛЕЮ 4

114А 0336 Цілує за гроші, вінчається з нею... / О Боже! мій Боже! Волею своєю / Розбий мос тіло і душу розбий».

185В 0033 Верзеться грішному, усатий, / З своєю волею мені / На чорнім вороні-коні!

239В 0012 Золототканим, хитроштитим, / Добром та волею підбитим, / Святим омофором своїм.

291В 0013 Та засійся, чорна ниво, / Волею ясною! / Орися ж ти, розвернися,

ВОЛИ 12

114А 0224 Чужими степами. / Свої воли, свої вози, / А між парубками,

192А 0025 З чужим добрим, безталанний, / Чужі воли поганяє, / Поганяючи, співає:

234А 0480 Не поспіша до господи – / Воли попасає. / Везе Марко Катерині

234А 0509 ----- / Старий воли випрягає, / Занози ховає

234А 0520 Поки випрягає / Воли батько: вона тебе, / Марку, дожидає».

050В 0133 Навіки завадить. / Воли твої і корови / Разом поздыхали,

120В 0016 Ледве ноги доволік. / Воли поздыхали, / Вози поламалися,

127В 0013 Горенько йому. / Воли його коло воза / Понуро стоять.

140В 0014 Та з чумацькими возами. / Ідуть його воли, / Воли половії,

140В 0015 Ідуть його воли, / Воли половії, / Ідуть, ремигають,

147В 0016 Позамикалися у хатах / Та й мруть. По улицах воли / Ревуть голодні, на городі

173В 0013 Чи до ладу буде? / Ні, не буду чужі воли / Пасти, заганяти;

ВОЛИКІВ 1

140В 0018 А чумаченька мого молодого / Коло воликів немає. / Ой копали йому в степу при дорозі

ВОЛИНІ 1

061А 0311 Розбрілись конфедерати / По Польщі, Волині, / По Литві, по Молдаванах

ВОЛИНЬ 3

061А 1340 І кров полилася / Аж у Волинь. По Поліссі / Гонта бенкетує,

274А 0410 Із-за Дністра пішли цигане / І на Волинь і на Україну. / -----

068В 0008 Та й забалакались. Старий / Згадав свою Волинь святую / І волю-долю молодую,

ВОЛІ 42

- 019A 0010 Серце в'яне, співаючи, / Мов пташка без волі... / Нащо ж мені краса моя,
 030A 0162 Пече сонце, гойда вітер, / Рве всякий по волі. / Умивай же біле личко
 030A 0313 А долі не знають – / Ні долі, ні волі! / З нудьгою та з горем
 030A 0328 Як буде серденько / По волі гуляти! / -----
 045A 0059 Щоб люде не чули, бо то боже слово, / То серце по волі з Богом розмовля, / То
 серце щечече господною славу,
 061A 2522 Бо на своїм нема місця, / Нема місця волі... / Спи, козаче, душа щира!
 171A 0025 Уродила рута... рута... / Волі нашої отрута. / -----
 180A 0104 Сади рясні похилились, / Тополи по волі / Стоять собі, мов сторожа,
 180A 0242 В кайдани убраний, / Цар всесвітній! Цар волі, цар, / Штемпом увінчаний!
 198A 0005 Бо не будеш спати. / Оженись на вольній волі, / На козацькій долі,
 199A 0039 І засвітив, любомудре, / Світоч правди, волі... / І слав'ян сім'ю велику
 199A 0175 Судить великіє діла / Твоєї волі. Люта зла / Не дієш без вини нікому.
 199A 0283 Усобища розвівасш, / Святійшої волі / Не приймаєш!..» – «Одно слово!»
 221A 0546 Світ правди засвітить, / І помоляться на волі / Невольничі діти!..
 250A 0037 Шукати доброго добра, / Добра святого. Волі! волі! / Братерства братнього! Найшли,
 250A 0037 Шукати доброго добра, / Добра святого. Волі! волі! / Братерства братнього! Найшли,
 258A 0110 Боже, спаси, суди мене / Ти по своїй волі. / Молюсь, Господи, внуши ім
 265A 0024 А ще гірше – спати, спати / І спати на волі, / І заснути навек-віки,
 006B 0309 ----- / В неволі тяжко, хоча й волі, / Сказати по правді, не було.
 038B 0029 Мовчки виглядає. / Нема голій школі волі, / А то б догодила...
 046B 0056 І я ніби оживаю / На полі, на волі. / І на гору високою
 046B 0116 Благаю Бога, щоб світало, / Мов волі, світу сонця жду. / Цвіркун замовкне, зорю
 б'ють.
 068B 0063 Отож і вивчився я, виріс, / Прошу собі волі – / Не дає. І в москалі,
 072B 0004 Чи не дасть Бог милосердий / Хоч на старість волі. / Пішо[в] би я в Україну,
 076B 0232 Шкода і оливо тупить. / Бо де нема святої волі, / Не буде там добра ніколи.
 104B 0018 І голій, і босий, / Та на волі, й більш нічого / У Бога не просить.
 110B 0011 Вони вже убогі, / Уже голі... Та на волі / Ще моляться Богу.
 156B 0070 Мов орел той приборканий, / Без крил та без волі, / Знеміг славний Дорошенко,
 161B 0129 ----- / А, видом видати, слихом слухати. Чи по волі, / чи по неволі?
 161B 0131 ----- / По волі, тату, та ще й богословом... / -----
 187B 0009 І на престолі і в неволі, / І все-то те по добрій волі, / По волі розуму горить,
 187B 0010 І все-то те по добрій волі, / По волі розуму горить, / Як той маяк у син[ім] морі
 188B 0014 Мені здається, що ніколи / Воно не бачитиме волі, / Святої воленьки. Що так
 189B 0010 Та вже й не сходились ніколи. / Мене по волі і неволі / Носило всюди. Принесло
 207B 0055 А так здається... сам еси... / (Бо без твоєї, Боже, волі / Ми б не нудились в раї голі).
 209B 0033 Неначе сповита!.. Тут пана немає, / Усі ми однако на волі жили! / Усі ми однако за
 волю лягли,
 218B 0226 Святіє мученики. Діти / Святої волі. Круг одра, / Круг смертного твого предстануть
 230B 0089 Без дна глибокії, і вас – / Споборники святої волі – / Із тьми, із смрада, із неволі
 235B 0014 На вольній, бачиться, бо й сам / Уже не панський, а на волі; / Та на своїм веселім
 полі
 236B 0008 Мабуть, ти ждеш? Добра не жди, / Не жди сподіваної волі – / Вона заснула: цар
 Микола
 243B 0008 Чи то в полі на роздоллі / З вітром віється по волі? – / -----
 250B 0519 І досі правди на землі! / Святої волі! Схаменулась / І тяжко, важко усміхнулась,

ВОЛІ-НЕВОЛІ 1

- 114A 0389 На чужому полі, / По волі-неволі / Найдю свою долю!

ВОЛОВІ 1

- 061A 1039 Не повезли, а на плечах / Чумацькі воліві / Несуть вози. А за ними

ВОЛОДИМИР 1

076В 0202 Іде веприщем за Рогнідою / Володимир князь со киянами. / -----

ВОЛОКИ 1

292В 0081 І ніби морщить постолои, / Плете волоки, озуває, / І у кедрових стін нових

ВОЛОСТІ 1

076В 0208 Потя народ, княжну поя, / Отиде в волості своя, / Отиде з шумом. І растлі ю,

ВОЛОХ 6

061А 0924 ----- / Ото, мабуть, Волох! Не втерпів-таки старий дурень: / треба, та й годі.

061А 0957 Добре погуляєм! Правду старий співа, як не бреше. / А що б то з його за кобзар був, якби не волох! / -----

061А 0958 ----- / Та я й не волох; так тільки – був колись у Волощині, / а люде й зовуть Волохом, сам не знаю за що.

061А 1041 Несуть вози. А за ними / Сліпий Волох знову: / «Ночували гайдамаки

061А 1443 Козацька ватага. / А за ними кобзар Волох / Переваги-ваги

061А 1738 Укупочці, в парі. / А де ж Волох? Заспівай лиш / Нам, старий кобзарю!

ВОЛОХАТА 1

292В 0091 У сінях царських. Заревла / Сивоборода, волохата / Рідня Саулова пузата

ВОЛОХАТУ 1

292В 0099 Як той москаль, у батька, в матір / Свою рідоньку волохату / І вздовж і впоперек хрестить.

ВОЛОХИ 2

061А 0931 ----- / Ой волохи, волохи, / Вас осталося трохи;

061А 0931 ----- / Ой волохи, волохи, / Вас осталося трохи;

ВОЛОХОМ 1

061А 0959 Та я й не волох; так тільки – був колись у Волощині, / а люде й зовуть Волохом, сам не знаю за що. / -----

ВОЛОЦЮГУ 1

104В 0154 Та й повезли з дому / Пройдисвіта, волоцюгу... / Прямо до прийому.

ВОЛОЧАТЬ 1

147В 0030 Гробокопателі в селі / Волочать трупи ланцюгами / За царину – і засипають

ВОЛОЧИТИ 1

194В 0037 Ось для чого мушу / Жить на світі, волочити / В неволі кайдани!

ВОЛОЧИТЬ 2

180А 0235 Онде злодій штемпований / Кайдани волочить; / Он розбойник катований

156В 0074 Та й умер з нудьги. Остило / Волочить кайдани. / І забули в Україні

ВОЛОЧУСЬ 1

265А 0007 Чи я живу, чи доживаю, / Чи так по світу волочусь, / Бо вже не плачу й не сміюсь...

ВОЛОЩИНІ 2

061А 0958 ----- / Та я й не волох; так тільки – був колись у Волощині, / а люде й зовуть Волохом, сам не знаю за що.

274А 0176 Ото-то й то! А ти не знаєш... / Що я в Волощині була. / Я розкажу, як нагадаю.

ВОЛОЩИНУ 1

274A 0360 Я його шукати / В Волощину. Та й шукаю, / Совою літаю.

ВОЛХВЕ 1

195A 0001 ----- / Заворожи мені, волхве, / Друже сивоусий,

ВОЛЮ 43

- 024A 0042 Обізвавсь Тарас Трясило / Волю рятувати, / Обізвавсь, орел сизий,
 030A 0134 А тим часом вороженьки / Чинять свою волю – / Кують речі недобрії.
 030A 0500 Стоїть Катря серед поля, / Дала сльозам волю. / Утомилась заверюха,
 047A 0137 «Добре, доню! Спочинь трошки. / Чини ж мою волю. / Сама колись дівувала –
 055A 0006 Пановали, добували / І славу, і волю; / Минулося – осталися
 055A 0015 Чорніють, як гори, / Та про волю нишком в полі / З вітрами говорять.
 061A 0315 Розбрілися та й забули / Волю рятувати, / Полигалися з жидами,
 061A 0771 Гляньте, подивіться: то конфедерати, / Люде, що зібрались волю боронить. /
 Боронять, прокляті... Будь проклята мати,
 114A 0228 Цвіте, розцвітає, / Має поле, має волю, / Та долі не має.
 114A 0366 З ким коли стояла. Питала б сама, / Сама свого серця; дала б йому волю / Любить,
 кого знає. Я б тебе сховав
 169A 0024 Що, співаючи, ридала, / Виглядала волю. / Ой Богдане, Богданочку,
 173A 0062 Своім діточкам закликать / І долю, і волю, / Та ба... А зле безталання
 196A 0020 За честь, славу, за братерство, / За волю України. / Не заріже – викохас
 199A 0099 Осміяли твою славу, / І силу, і волю. / Земля плаче у кайданах,
 207A 0532 Кайдани ламає, / Утікає на вольную волю... / Уже на третьому полю
 221A 0329 Й брата не покине! / І розпустить правду й волю / По всій Україні!
 246A 0042 Ненагодовану і голу / Застукали сердешну волю / Та й цькуємо. Лягло костьми
 258A 0103 Верне добру долю? / Колись Бог нам верне волю, / Розіб'є неволю.
 258A 0136 І виведіть із тісноти / На волю тихих, заступіте / Од рук неситих». Не хотять
 268A 0020 І вражою злою кров'ю / Волю окропіте. / І мене в сем'ї великій,
 274A 0022 Свою недолю. І в неволі / Познає рай, познає волю / І всетворящую любов.
 006B 0013 В степи, в ліси свою недолю, / Повіруєм ще трохи в волю, / А потім жити почнемо
 006B 0318 Що дався дурням одурить, / В калюжі волю утопить. / Холоне серце, як згадаю,
 016B 0116 Може, Бог так хоче? / Боже! Боже! Дасш волю / І розум на світі,
 029B 0166 Сон мені приснився! / Ніби знову я на волю, / На світ народився.
 046B 0048 Талами вийду понад Уралом / На степ широкий, мов на волю. / І болящес, побите
 046B 0121 Старого дурня муштровать. / Щоб знав, як волю шанувати, / Щоб знав, що дурня
 всюди б'ють.
 092B 0002 Немає гірше, як в неволі / Про волю згадувать. А я / Про тебе, воленько моя,
 104B 0008 – Дністре, водо каламутна, / Винеси на волю! / Або втопи принамені,
 104B 0119 Та й поплив Дністром на сей бік, / Покинувши волю. / Бродягою... О Боже мій!
 135B 0004 – Почорніло я од крові / За вольную волю. / Круг містечка Берестечка
 135B 0014 Почорніло я, зелене, / Та за вашу волю... / Я знов буду зеленіти,
 135B 0017 А ви вже ніколи / Не вернетесь на волю, / Будете орати
 173B 0008 Занапастив, нерозумний, / Молодую волю. / Воно й правда. Що ж діяти?
 200B 0094 ----- / Петра на волю одпустили, / Зимою в Київ одвезли,
 205B 0054 Та переслав мені в неволю / Поета нашого... На волю / Мені ти двері одчинив!
 209B 0034 Усі ми однако на волі жили! / Усі ми однако за волю лягли, / Усі ми і встанем, та
 Бог його знає,
 233B 0006 І на могилі серед поля, / Як тую волю на роздоллі, / Туманом сивим сповила.
 236B 0011 Її приспав. А щоб збудить / Хиренну волю, треба миром, / Громадою обух сталить,
 238B 0015 Голоднеє. І оживу, / І думу вольную на волю / Із домовини воззову.
 250B 0287 В утробі праведную душу / За волю розп'ятого мужа. / -----
 250B 0651 І прорекли, і розп'ялись / За воленьку, святую волю! / -----
 295B 0018 Твою надію оновить! / І думу вольную на волю / Не прийде випустить... Сиди

ВОЛЮ-ДОЛЮ 1

068B 0009 Згадав свою Волинь святую / І волю-долю молодую, / Свою бувальщину. І ми

ВОЛЯ 32

- 010A 0077 «Журись», – каже думка, жалю завдає. / О Боже мій милий! така твоя воля, / Таке її щастя, така її доля!
- 030A 0307 А хто її знає? / Єсть на світі воля, / А хто її має?
- 052A 0032 Не вернуться сподівані, / Не вернеться воля. / Не вернуться запорожці,
- 057A 0048 Од краю до краю... / Як та воля, що минулась, / Дніпр широкий – море,
- 057A 0053 Там родилась, гарцювала / Козацькая воля; / Там шляхтою, татарами
- 060A 0019 Як брат заговорить, / Там в широкім полі воля, / Там синєє море
- 061A 0038 Сини мої, гайдамаки! / Світ широкий, воля – / Ідіть, сини, погуляйте,
- 061A 2562 Все замовкло. Нехай мовчить; / Така божа воля. / -----
- 114A 0383 «Не плач, серце, єсть у мене / І сила, і воля, / Люби мене, моє серце,
- 150A 0050 Ми не маєм ваги! / Наша воля й слава!» / -----
- 154A 0052 Наш бенкет кровавий. / Наша воля й слава!» / -----
- 207A 0381 «В твоїх руках все на світі, / Твоя всюди воля! / Нехай буде так, як хочеш,
- 246A 0012 Не вмирає душа наша, / Не вмирає воля. / І неситий не виоре
- 246A 0032 І духу живому. / Встане правда! встане воля! / І тобі одному
- 246A 0064 За вас правда, за вас сила / І воля святая! / Чурек і сакля – все твоє,
- 250A 0032 В своїй хаті своя й правда, / І сила, і воля. / -----
- 250A 0141 Славні, незабуті! / У нас воля виростала, / Дніпром умивалась,
- 258A 0006 А в законі господньому / Серце його й воля / Навчаться, і стане він,
- 258A 0148 На всім світі твоя правда. / І воля, і слава. / -----
- 258A 0191 І серце врачуєш, / І перебуєт твоя воля / І труд твій не всує.
- 006B 0354 А довелося поважати. / То воля Господа. Годіть! / Смирітєся, молітєся Богу
- 038B 0010 У Києві на Подолі / Братерська наша воля / Без холопа і без пана,
- 044B 0001 ----- / Чи то на те божа воля? / Чи така її доля?
- 046B 0106 Неначе по лісу ходив! / А малась воля, малась сила, / Та силу позички зносили,
- 046B 0108 Та силу позички зносили, / А воля в гостях упилась / Та до Миколи заблудила...
- 095B 0281 ----- / І пташкам воля, в чистім полі / І пташкам весело літать.
- 104B 0124 Широке... широче!.. / Як та воля. /
- 117B 0012 З чорнобривим сиротою, / Та не воля моя! / Батько, мати не сплять,
- 161B 0185 А старого нема дома, / То їм своя воля / Награтися. Дивітєся:
- 209B 0029 Начинені нашим благородним трупом, / Начинені туго. Оце воля спить! / Лягла вона славно, лягла вона вкупі
- 298B 0005 Одпочивать собі, небога. / А воля душу стерегла. / – Прокинься,– каже.– Плач, убога!
- 298B 0009 І правди на землі нема! / Ледача воля одурила / Маленьку душу. Сонце йде

ВОЛЬНИЄ 1

274A 0028 Ішли цигане. А йдучи, / Звичайне, вольніє, співали. / Ішли, ішли, а потім стали.

ВОЛЬНИЙ 3

- 199A 0147 За що закрив їх добрі очі, / І вольний розум окував / Кайданами лихої ночі!..
- 274A 0034 Хто з шашликом, а хто і так. / Зате він вольний, як козак / Колись-то був. Сидять, куняють,
- 286B 0002 Світе ясний! Світе тихий! / Світе вольний, несповитий! / За що ж тебе, світе-брате,

ВОЛЬНИМ 2

- 150A 0078 Не дай пропасти на чужині, / В неволі вольним козакам! / І сором тут, і сором там –
- 154A 0079 Не дай пропасти на чужині, / В неволі вольним козакам! / І сором тут, і сором там

ВОЛЬНИМИ 7

- 207A 0627 Простали ми в Україну / Вольними ногами; / А на тихому Дунаю
- 221A 0245 І досі б стояла. / А з вольними козаками / Що я виробляла?

- 250A 0253 І діточок поцілує / Вольними устами. / І забудеться срамотня
 037В 0004 Отам-то весело жилось! / Братались з вольними ляхами, / Пишались вольними
 степами,
 037В 0005 Братались з вольними ляхами, / Пишались вольними степами, / В садах кохалися,
 цвіли,
 037В 0009 Пишалася синами мати, / Синами вольними... росли, / Росли сини і веселили
 209В 0051 – Не знаю, як тепер ляхи живуть / З своїми вольними братами. / А ми браталися з
 ляхами!

ВОЛЬНИХ 1

- 250A 0147 А спала на купах, / На козацьких вольних трупах, / Окрадених трупах!

ВОЛЬНІІ 3

- 196A 0016 Не заревуть в Україні / Вольнії гармати. / Не заріже батько сина,
 207A 0070 Ще на Україні веселі / І вольнії пишались села / Тойді, як праведно жили
 239В 0041 І не верстовії, / А вольнії, широкії, / Скрізь шляхи святії

ВОЛЬНІЙ 4

- 198A 0005 Бо не будеш спати. / Оженись на вольній волі, / На козацькій долі,
 250A 0060 І сонце не гріло б смердячого гною / На чистій, широкій, на вольній землі. / І люди б
 не знали, що ви за орли,
 268A 0022 І мене в сем'ї великій, / В сем'ї вольній, новій, / Не забудьте пом'янути
 235В 0013 Не одинокий, а жонатий / На вольній, бачиться, бо й сам / Уже не панський, а на
 волі;

ВОЛЬНІМ 3

- 199A 0066 І з добрим кормилом, / Попливе на вольнім морі, / На широких хвилях.
 188В 0019 Що він не знатиме, де дітись / На сім широкім вольнім світі, / І піде в найми, і
 колись,
 292В 0005 Свої ягнята і телята / На полі вольнім вольно пас / Чабан, було, в своєму раї.

ВОЛЬНО 1

- 292В 0005 Свої ягнята і телята / На полі вольнім вольно пас / Чабан, було, в своєму раї.

ВОЛЬНОГО 2

- 180A 0446 І в темній темниці / Мене, вольного гетьмана, / Голодом замучив
 250A 0136 А історія!.. поема / Вольного народа! / Що ті римляне убогі!

ВОЛЬНОДУМСТВУЄ 1

- 091В 0019 І п'є горілку з мужиками, / І вольнодумствує в шинку. / Отут він ввесь, хоч
 надрюкуй.

ВОЛЬНУЮ 7

- 207A 0532 Кайдани ламас, / Утікає на вольную волю... / Уже на третьому полю
 135В 0004 – Почорніло я од крові / За вольную волю. / Круг містечка Берестечка
 238В 0015 Голоднеє. І оживу, / І думу вольную на волю / Із домовини воззову.
 238В 0017 Із домовини воззову. / І думу вольную... О доле! / Пророче наш! Моя ти доне!
 287В 0015 Моя ти любо! усміхнись / І вольную святую душу / І руку вольную, мій друже,
 287В 0016 І вольную святую душу / І руку вольную, мій друже, / Подай мені. То перейти
 295В 0018 Твою надію оновить! / І думу вольную на волю / Не прийде випустить... Сиди

ВОМЕСТО 1

- 266В 0046 В своїй крові. Плач великий / Воместо львичищого рика / Почують люде. І той плач,

ВОМІСТО 1

- 102В 0024 І, роде лютий і жестокий! / Вомісто кроткого пророка... / Царя вам повелів надать!

ВОН 1

180A 0288 «Та де ж вона, тая цяця?» / «Вон видишь – палаты». / Штовхаюсь я; аж землячок,

ВОНА 93

- 010A 0051 За що ж ти караєш її, молоду? / За те, що так щиро вона полюбила / Козацькі очі?..
Прости сироту!
- 010A 0055 Одна, як та пташка в далекім краю. / Пошли ж ти їй долю – вона молоденька, / Бо
люде чужії її засміють.
- 010A 0079 ----- / Вона все ходить, з уст ні пари. / Широкий Дніпр не гомонить:
- 010A 0179 «Ось і дуб той кучерявий... / Вона! Боже милий! / Бач, заснула, виглядавши,
030A 0039 Що хочать говорять: / Вона любить, то й не чує, / Що вкралося горе.
030A 0416 Та й навіщо?.. А дитина? / Вона ж його мати! / Заплакала, пішла шляхом,
030A 0446 За що світом нудить? / Що зробила вона людям, / Чого хочать люде?
047A 0088 Козака немає; / Сохне вона, як квіточка; / Мати не питає:
061A 0024 Як хто прочитає ті сльози-слова, / Що так вона щиро колись виливала, / Що так вона
нишком над ними ридала.
061A 0025 Що так вона щиро колись виливала, / Що так вона нишком над ними ридала. / Ні, не
заховаю, бо душа жива.
061A 0029 Так душі почину і краю немає. / А де вона буде? Химерні слова! / Згадай же
хто-небудь її на сім світі –
061A 0033 Згадайте, дівчата, – вам треба згадати! / Вона вас любила, рожеві квіти, / І про вашу
долю любила співать.
061A 1206 Оксану з Вільшани, мою сироту? / Де її мордують, де вона воркує? / Чи знає Ярема?
Чи знає, чи чує?
061A 1631 А мати нездужа, / А то й вона б». / «Добре, хлопче.
061A 1747 Про вдовицю-молодицю, / Як вона журилась». / -----
061A 1823 «Де моя Оксана? / Де вона, моя голубка / Приборкана, плаче?»
061A 2112 В Уманщині, на пожарах. / Вона виглядає – / Виглядає, чи не їде
061A 2235 Що вас породила! / Чом вона вас до схід сонця / Була не втопила?
061A 2292 Шляхетської крові, бо хочеться пить, / Хочеться дивитись, як вона чорніє, /
Хочеться напитись... Чом вітер не віє,
114A 0115 Петро запитає, / Вона гляне, усміхнеться: / «І сама не знаю...»
114A 0355 Проплакала; прийшов Петрусь, / Вона розказала / Все, що чула од матері
150A 0178 А не женеться Візантія: / Вона боїться, щоб Чернець / Не засвітив Галату знову
173A 0075 З горем та нудьгою / Пішла вона до сусідів / Поради просити...
173A 0212 Ніхто і не бачив. / Сидить вона, не йде в село, / Не пита й не плаче.
180A 0287 Сьогодні гуляти!» / «Та де ж вона, тая цяця?» / «Вон видишь – палаты».
192A 0019 ----- / Отак вона вишивала, / У віконце поглядала,
207A 0300 Коня напуває. / Й вона з відрами побігла – / Ніби за водою
207A 0415 Та в Почаїв помолитись, / І вона йде з ними. / -----
207A 0683 На всеєдній у неділю / Вона спарувалась / З сліпим своїм. Такеє-то
221A 0118 В безверхій хатині. / А назавтра й вона вмерла / Й зотліла у хаті,
234A 0229 Його умиває. / Не зна Марко, чого вона / Так його цілує –
234A 0236 Прокинеться, ворухнеться – / То вона вже скочить, / І укрис, й перехрестить,
234A 0239 Тихо заколише; / Вона чує з тієї хати, / Як дитина дише.
234A 0316 А Марко аж плакав, / Щоб була вона за матір. / «Ні, Марку, ніяко
234A 0520 Поки випрягає / Воли батько: вона тебе, / Марку, дожидає».
246A 0026 А правда наша п'яна спить. / Коли вона прокинеться? / Коли одпочити
246A 0079 Нам тільки сакля очі коле: / Чого вона стоїть у вас, / Не нами дана; чом ми вам
250A 0145 Степом укривалась!» / Кров'ю вона умивалась, / А спала на купах,
266A 0044 Що полюбить, побереться, / А вона другому / За три шаги продається
270A 0027 ----- / Моя мати... чого вона, / Вона все журилась
270A 0028 Моя мати... чого вона, / Вона все журилась / І на мене, на дитину,
270A 0036 Я гралася, забавлялась, / А вона все в'яла, / Та нашого злого пана
274A 0063 Оженився неборак!» – / Сама собі вона шептала / І тяжко, страшно усміхалась.
274A 0114 Поки поснули, де хто впав. / Вона ж не спала, не журилась, / Сиділа, ноги устромила

- 274A 0398 Та й рушили. Пішли степом. / І вона, небога / Безталанна, встала мовчки
274A 0461 Стогне, пропадає. / А вона набрала зілля / Та пішла в палати
274A 0477 Своім судом судять». / Отак вона научала, / Болящих лічила.
014В 0047 Привів попа, та не застав – / Вона вже вмерла. Нема й сліду / Моєї Ганни. Я спитав
016В 0130 І марне згинуть в самотині. / Аж страшно!.. А вона молилась / І жить у Господа
просилась,
016В 0133 Бо буде вже кого любити. / Вона вже матір'ю ходила, / Уже пишалась і любила
016В 0395 В селі не бачили й не чули, / Де вона поділась. / Думали, на пожарищі
016В 0411 І не буде вже, святої... / Де ж вона поділась? / У Києві пресвятому
016В 0431 Та й Богу душу оддала... / «Вона була ще молодою / І прехорошая собою.
033В 0049 А надто сердешну мою Україну. / Що вона зробила? За що вона гине? / За що її діти
в кайданах мовчать?
033В 0049 А надто сердешну мою Україну. / Що вона зробила? За що вона гине? / За що її діти
в кайданах мовчать?
033В 0099 В мурованім храмі. / Отам вона й досі плаче / Та за козаками.
050В 0028 Зносити брівоньки нізащо?.. / Ні, дівонька вона не та! / -----
050В 0129 Моя чорноброва!.. / Вона мене все радила, / І тепер порадить!..»
050В 0176 Отже, далєбі, не знаю, / Чи вона верталась, / Катерина, до матері,
057В 0159 Тліє, й досі тліє! / І коли вона зотліє, / Коли одпочине?
068В 0046 Таки однолітки зо мною. / Вона й бере мене в покої / Синкам на виграшку. Росли,
068В 0081 Судить, о Боже наш великий! / Отож вона мені на лихо / Та на погибель підросла.
076В 0166 Сельний при долині – / Меж цвітами. Отож вона / І гріла собою
076В 0170 Грались меж собою / Голісінки. Як там вона / Гріла, я не знаю,
095В 0036 Про тую Марину, / Як вона у пана злого / І за що страдала.
095В 0087 Проситись в найми? Ні, не знову: / Вона вже панна покойова, / Уже Марисею зовуть,
095В 0091 Сердешній плакати не дають, / Вона ж сховається та й плаче. / Дурна, їй шкода
мужика
149В 0031 Люде скажуть, люде зрадять, / А вона мене порадить, / І порадить, і розважить,
153В 0033 Заплакані очі, / Бо й вона таки любила – / І страх як любила!
153В 0053 Рухля не поможе. / Уже де вона на світі / Роман сей читала
153В 0084 Дивувались довго люди, / Де вона сховалась, / Жидівочка та гадюча,
153В 0087 Що батька убила. / А вона вночі любенько / В Вілії втопилась,
161В 0062 Тричі обмотає!.. / А вона, моя голубка, / Нічого не знає.
161В 0163 Схаменися, не женися, / І вона загине, / І сам сивим посмішищем
180В 0014 Тепер їй любо, любо жити. / Вона серед ночі встає, / І стереже добро своє,
185В 0026 За що я Україну люблю? / Чи варт вона огня святого?.. / Бо хоч зостаріюсь за того,
185В 0056 А на громаду хоч наплюй! / Вона – капуста головата. / А втім, як знаєш, пане-брате,
194В 0035 Щоб не губить душу? / Не варт вона того жалю. / Ось для чого мушу
200В 0113 Огненную сльозу лила. / Вона благала пресвятую, / Щоб та її.. щоб та спасла,
200В 0118 Молитва їй не допомогла: / Вона, сердешна, одуріла, / Вона, небога, полюбила
200В 0119 Вона, сердешна, одуріла, / Вона, небога, полюбила / Свого Петруся. Тяжко їй!
209В 0030 Начинені туго. Оце воля спить! / Лягла вона славно, лягла вона вкупі / З нами,
козаками! Бачиш, як лежить –
209В 0030 Начинені туго. Оце воля спить! / Лягла вона славно, лягла вона вкупі / З нами,
козаками! Бачиш, як лежить –
218В 0011 Сірая, з тобою / Перепливе вона Лету, / І огнем-сльозою
218В 0245 Не допустили й подивитись, / І мусила вона сидіть / Коло острога. Ждать, і ждять,
218В 0284 Благати кесаря і Бога. / І чи одна вона? Мій Боже! / Прийшло їх тисячі в сльозах,
236В 0009 Не жди сподіваної волі – / Вона заснула: цар Микола / Її приспав. А щоб збудить
250В 0052 Хоч і далеко. Так любила ж / Вона той тихий божий став, / Широкою Тіверіаду,
250В 0292 Тесляр колисочку дебелу / Майструє в сінях. А вона, / Пренепорочная Марія,
250В 0590 Сама б учила, так не знала ж / Вона письма того. Взяла / Та в школу хлопця одвела,
250В 0636 Самого Бога на землі / Вона вже зріла. / Спродались,
250В 0677 На іудейську столицю. / Й вона заплаче, ідучи / У яр по воду до криниці,
295В 0015 Не жди весни – святої долі! / Вона не зійде вже ніколи / Садочок твій позеленить,

ВОНИ 79

- 010A 0186 Ні, вже не pomoже! / «За що ж вони розлучили / Мене із тобою?»
- 030A 0435 Кого Бог кара на світі, / То й вони карають... / Люде гнутьсь, як ті лози,
- 045A 0077 Співа на могилі, з морем розмовля,- / На божее слово вони б насміялись, / Дурним би назвали, од себе б прогнали.
- 052A 0008 «Де-то наші діти ділись, / Де вони гуляють?» / Чайка скиглить літаючи,
- 061A 0065 Розумні та й годі! / А що ж на вас вони скажуть? / Знаю вашу славу!
- 061A 0350 А не клене долі, людей не займа. / Та й за що їх ляять? Хіба вони знають, / Кого треба гладить, кого катувать?
- 061A 0713 Та й знову, та й знову. / Довго вони, як бачите, / Меж мови-розмови
- 061A 0720 Йй Ярема розказував, / Як жить вони будуть / Укупочці, як золото
- 061A 0761 Нехай собі... Може, ще раз / Вони на сім світі / Зострінуться... Побачимо...
- 061A 0881 Ото гайдамаки. На гвалт України / Орли налетіли; вони рознесуть / Ляхам, жидам кару;
- 061A 0918 думають, ні вголос, ні мовчки; а ляхи догадаються – от / тобі й пшик! Що там за рада? Чом вони не дзвонять? Чим / спиниш народ, щоб не гомонів? Не десять душ, а, слава
- 061A 1054 Земля гнеться, / А вони з возами / Так і ріжуть. Кобзар грас,
- 061A 1201 І небо, і зорі, і землю, і море, / Та глянуть на люде, що вони моторять, / Щоб Богові вранці про те розказать.
- 061A 1516 Дрібні-дрібні полилися. / Де вони взялися! / А Залізник гайдамакам
- 061A 2076 Як хто скаже про Галайду. / Знають вони, знають, / Хто такий і відкіля він,
- 061A 2208 Ти нас ріжеш – заріж і їх: / Вони католики. / Чого ж ти став? Чом не ріжеш?
- 061A 2251 «Не треба! / Вони католики. / Сини мої, сини мої!
- 061A 2402 Чом мене не вбила? / Нехай вони б поховали, / А то я ховаю».
- 061A 2533 В Україні жито, / Та не вони його жали. / Що мусим робити?
- 114A 0147 Обнялись, зомліли... / Отак вони любилися! / На той світ хотіли
- 114A 0414 «А я чула, що ляхи йдуть». / «То вони жартують. / Розійдемося, моє серце,
- 150A 0073 Тільки у Скутарі, в склепу, не дримають / Козаки-сердеги. Чого вони ждуть? / По-своєму Бога в кайданах благають,
- 154A 0074 Тільки у Скутарі, в тюрмі, не дримають / Козаки-сердеги. Чого вони ждуть? / По-своєму Бога в кайданах благають,
- 169A 0049 Розрита могила. / Чого вони там шукали? / Що там схоронили
- 180A 0538 Косо поглядало. / Аж ось вони й одчинились. / Неначе з берлоги
- 199A 0029 І забули у неволі, / Що вони на світі! / А на давнім пожарищі
- 199A 0327 О горе! о горе! / Онде вони! в ясных ризах. / Їх лютіі очі...
- 207A 0676 ----- / Отак вони що день божий / Удвох розмовляли
- 221A 0283 А в мене ще враг їх знає, / Кого вони виглядають. / Вже ж і в крепость завдала,
- 221A 0307 Та лихий їх знає, / Чого вони з тим поганим / Льохом поспішають.
- 221A 0427 В великій пригоді / Нам сьогодні вони стануть! / Бо там коло льоуху
- 221A 0465 Якби в форменних, то добре: / Вони б ще здалися... / Засміялись... А ісправник
- 221A 0534 Таки й було наше, / Що вони тільки наймали / Татарам на пашу
- 234A 0363 ----- / «За що вони мене люблять? / За що поважають?
- 234A 0366 О Боже мій милосердний! / Може, вони знають... / Може, вони догадались...
- 234A 0367 Може, вони знають... / Може, вони догадались... / Ні, не догадались;
- 234A 0369 Ні, не догадались; / Вони добрі...» / І наймичка
- 250A 0082 Не дуріте дітей ваших, / Що вони на світі / На те тільки, щоб панувать...
- 258A 0093 Нема ні одного, / Коли вони, неситіі / Гріхами, дознають?
- 266A 0053 І в людях кохалось, / І вони його вітали, / Гралися, хвалили...
- 270A 0005 Молодую вбили? / За що вони тепер мене / В палатах вітають,
- 274A 0106 Не знаю, де од їх подітись. / Де не піду, й вони за мною, / Вони з'їдять мене колісь...
- 274A 0107 Де не піду, й вони за мною, / Вони з'їдять мене колісь... / -----
- 014В 0073 ----- / Вони ще довго говорили, / Я став перед світом дримать,
- 016В 0051 На нашій славній Україні, / Не знаю, де вони взялись,- / Приблуда князь. Була й княгиня.
- 033В 0058 Що ж діялось по шведчині! / То й вони злякались! / Онімїли з переляку,

- 050B 0063 Дивувались люде, / Як то вони, ті сироти, / Жить на світі будуть?
 050B 0155 ----- / Хіба ж живуть вони? І знають, / Як ви сказали, благодать,
 050B 0159 ----- / Вони, кажу вам, прозябають. / Або, по-вашому, ростуть,
 068B 0116 Таки в домашньому костьолі. / Вони ляхи були. Ніколи / Нічого кращого сам Бог
 110B 0010 З киргизами убогими. / Вони вже убогі, / Уже голі... Та на волі
 149B 0019 Людей на старості... Ні, ні, / Вони з холери повмирали, / А то б хоч клаптик
 переслали
 153B 0063 І де б уткати, / А вони – звичайне, діти – / Любо ціловатись
 153B 0098 Може, й брешуть, бо, звичайне, / На те вони люди, / І вдовицю не забудуть,
 161B 0040 Уже сміялися над ним! / Вони цю страву носом чують. /
 161B 0192 Дивляться на Бога, / Як вони одно на друге. / І Петрусь питає:
 161B 0232 Отакі батьки на світі, / Нащо вони дітям? / На наругу перед Богом.
 173B 0005 Козаки сміятись. / Оженився, вони скажуть, / Голодний і голий,
 200B 0093 Що діло, бачите, святе / Удвох таки вони зробили. / -----
 200B 0126 Прожити літа молодії? / Вони ж не вернуться! Як хоч, / А лихо, кажуть, перескоч,
 205B 0009 За простих сірих сіромах, / Вони і Господом забуті. / Так що ж мені тут гріти-дути!
 205B 0014 А може, й так? Добра чимало / Вони творили на землі, / Ріками сльози розлили,
 205B 0019 І що ж ви скажете: за славу / Лили вони моря кроваві / Або за себе? Ні, за нас!
 209B 0103 Спряжу всю шляхту на огні! / Вони, вони – не бійся, сину! – / Вони, ксьондзи, мою
 дитину
 209B 0103 Спряжу всю шляхту на огні! / Вони, вони – не бійся, сину! – / Вони, ксьондзи, мою
 дитину
 209B 0104 Вони, вони – не бійся, сину! – / Вони, ксьондзи, мою дитину / З собою в хату завели,
 218B 0229 В кайданах. І... тебе простять. / Вони брати і християни, / А ти собака! Людоїд!
 218B 0265 І мудрий кесарів сенат. / Вони, бач, кесаря хвалили / На всі лади, що аж остило
 218B 0269 То, заразом щоб доканать, / Вони на раді й присудили, / Щоб просто кесаря назвать
 218B 0418 Уже внучата зачались, / І виростуть вони колись. / Не месники внучата тії,
 250B 0236 ----- / Отож вони собі ідуть, / Несе з торбиною на плечах
 250B 0288 ----- / Ото вони собі ідуть, / Прийшли додому. І живуть
 250B 0439 І ніби фараонам знать / Вони дають, що правда божа / Встає вже, встала на землі.
 250B 0538 Уже чимале підросло. / Якось вони собі гуляли / Удвох на улиці, знайшли
 250B 0730 І ти їх мусила збирати... / Отож вони якось зійшлись / Вночі круг тебе сумовати.
 268B 0032 Прорци своїм лукавим чадам, / Що пропадуть вони, лихі, / Що їх безчестіє, і зрада,
 272B 0003 Й молодик за ними: / Вони собі пішли в хату / З батьком розмовляти;
 285B 0008 Аж до самої домовини. / А меж людьми ж вони жили! / -----
 292B 0050 На новобранця чабани / Та промовляли, що й вони / Таки не дурні. Ач якого

ВОНМИ 1

- 250B 0017 Царице неба і землі! / Вонми їх стону і пошли / Благий кінець, о всеблагая!

ВОНО 59

- 010A 0074 Не так серце любить, щоб з ким поділитись, / Не так воно хоче, як Бог нам дає: /
 Воно жить не хоче, не хоче журиться.
 010A 0075 Не так воно хоче, як Бог нам дає: / Воно жить не хоче, не хоче журиться. /
 «Журись», – каже думка, жалю завдає.
 016A 0005 Спитай сине море. / Воно знає, де мій милий, / Бо його носило,
 016A 0007 Бо його носило, / Воно скаже, сине море, / Де його поділо.
 030A 0277 Цілує та плаче. / А воно, як янгелятко, / Нічого не знає,
 030A 0381 Буду вилівати? / Нащо воно? У всякого / І свого чимало...
 030A 0643 Сердешна дитина. / «Осьде воно, подивися! / Де ж ти? Заховався?
 030A 0652 Не цурайтесь, лебедики: / Воно сиротина; / Возьміть його та оддайте
 030A 0669 Байдуже; минули. / Воно й добре; та на лихо / Лісничі почули.
 045A 0065 Спочине на сонці, його запитає, / Де воно ночує, як воно встає; / Послухає моря, що
 воно говорить,
 045A 0065 Спочине на сонці, його запитає, / Де воно ночує, як воно встає; / Послухає моря, що
 воно говорить,

- 045A 0066 Де воно ночує, як воно встає; / Послухає моря, що воно говорить, / Спита чорну гору:
«Чого ти німа?»
- 061A 0002 Все йде, все минає – і краю немає, / Куди ж воно ділось? Відкіля взялось? / І дурень,
і мудрий нічого не знає.
- 061A 0478 Перехрестись!» / «Як же воно? / Далєбі, не знаю».
- 061A 0967 ----- / Та воно так, чоловіче; я це й сам знаю, та ще ось що; / не так пани, як
підпанки, або – поки сонце зійде, то роса
- 061A 1621 «І озеро знаю, / Отам воно; оцим ярмом / Втрапите до його».
- 113A 0010 Поплив човен в синє море, / А воно заграло, / Погратися гори-хвилі –
- 114A 0155 І з ким розмовляє? / «Воно мале ще, дитина, / Нічого не знає».
- 173A 0087 Жупанок купила. / Щоб і воно, удовине, / До школи ходило.
- 180A 0389 Мов несамовитий! / Як-то воно зробилося / З калюжі такої
- 207A 0161 «Що Ярина сестра тобі? / А воно не тєє, / Воно просто, любітєся,
- 207A 0162 А воно не тєє, / Воно просто; любітєся, / Та й з Богом до шлюби.
- 207A 0690 Мої молодії. / Може, воно й не до ладу, / Та що маю діять,
- 221A 0509 Мир душі твоїй, Богдане! / Не так воно стало; / Москалики, що заздріли,
- 234A 0177 Та таки й дитина, / Хоча воно вже й піросло, / Та все ж таки треба
- 234A 0226 Опріч Марка маленького. / Так воно не знає, / Чого наймичка сльозами
- 246A 0009 Живущої крові – / Воно знову оживає / І сміється знову.
- 246A 0066 Чурек і сакля – все твоє, / Воно не прошене, не дане, / Ніхто й не возьме за своє,
- 246A 0133 Щоб ми з тебе насміялись? / Воно ж так і сталось. / Храми, каплиці, і ікони,
- 274A 0426 Якимсь зіллям напувала, / То воно й минулось. / Потім її стала вчити
- 016B 0160 Мене мій Поль або Філат! – / За що ж воно тебе згадає? / За те, хіба, що привела?
- 016B 0272 Або, може, вже такою / Воно й уродилось? / Або, може, молодеє
- 029B 0043 Колись козацькеє село, / Чи те воно тойді було?.. / Та все пішло ц[арям] на грище:
- 038B 0102 А серцеві не потурай, / Воно тебе в Сибір водило, / Воно тебе весь вік дурило.
- 038B 0103 Воно тебе в Сибір водило, / Воно тебе весь вік дурило. / Приспи ж його і занехай
- 050B 0113 Копійчину б дбати, / То все б таки не так воно... / А що пак, Максиме!
- 057B 0237 Я не знаю й досі, / Нащо воно москалі ті / Коси заплітали,
- 067B 0015 На розпутті, та й байдуже, / А воно, убоге, / Молодєє, сивоусе,–
- 068B 0078 О Боже мій! О мій єдиний! / Воно тойді було дитина, / Воно... Не нам твої діла
- 068B 0079 Воно тойді було дитина, / Воно... Не нам твої діла / Судить, о Боже наш великий!
- 103B 0015 Щоб не толочили пашні... / Воно було б не диво, / Якби хто інший на тій ниві
- 111B 0060 І люде веселі. / Воно б, може, так і сталось, / Якби не осталось
- 147B 0047 По жовтому полю. / Довго воно зеленіло, / Поки люди з поля
- 161B 0107 Ні, трохи треба подождать. / Воно б то так! Та от що, брате: / Літа не ждуть! літа
летять,
- 173B 0009 Молодую волю. / Воно й правда. Що ж діяти? / Навчіть мене, люде,
- 180B 0065 Мов тії прокази. / А воно таке маленьке, / Воно ще й не лазить.
- 180B 0066 А воно таке маленьке, / Воно ще й не лазить. / І коли-то воно буде
- 180B 0067 Воно ще й не лазить. / І коли-то воно буде / Гратись і промовить
- 188B 0014 Мені здається, що ніколи / Воно не бачитиме волі, / Святої воленьки. Що так
- 192B 0036 Хоч дитина немовляца, / І воно вгадає / Твої думи веселії...
- 200B 0018 Петрусем звалось; на придане / Воно за панною пішло / У генеральськеє село
- 209B 0085 Та Пріся, дочечка моя! / Воно ще тільки вир[ос]тало, / Ще тільки-тільки наливалось,
- 235B 0005 Івана сина годувать. / Воно сповитеє кричало / У холодочку за снопом.
- 250B 0545 Аж любо гля[нут]ь, як ідуть! / Отож воно, мале, взяло / Другую паличку у Йвася –
- 250B 0567 Та коржиком погодувала, / Свіженьким коржиком. Воно ж / Попестилось собі,
погралось
- 250B 0579 Окропу капля, як огонь / На його впала, і воно / Прокинулось. Швиденько сльози
- 250B 0611 Та взявши відер, кандійок, / І батько, й мати, і воно / Пішли на ярмарок у самий
- 270B 0005 Та аж похилився... / Кому воно пиво носить? / Чому босе ходить?..
- 300B 0002 Якби з ким сісти хліба з'їсти, / Промовить слово, то воно б, / Хоч і як-небудь на сім
світі,

ВОНО-ТО 1

234A 0180 Коло його піклуватись». / «Та воно-то треба. / Бо й я свою вже часточку

ВОП'ЄТЬСЯ 1

057B 0292 Та до Бога не вернеться, / То так і воп'ється / Пазорями в саме серце.

ВОПЛОТИЛА 1

241B 0003 На Іордані процвіла, / І воплотила, пронесла / Святеє слово над землею.

ВОПЛЬ 1

285B 0014 На той світ тихий перейти. / Не плач, не вопль, не скрежет зуба – / Любов безвічну,
сугубу

ВОРІТ 2

234A 0121 І разом схопились / Та до воріт... Прибігають – / Мовчки зупинились.

153B 0065 Любо ціловатись / Коло воріт заходились. / А жид ізнадвору,

ВОРІТЬМИ 3

234A 0117 Чи чуєш? щось плаче / За ворітьми... мов дитина! / Побіжім лиш!.. Бачиш?

234A 0357 І Марко зостріли / За ворітьми, ввели в хату / Й за стіл посадили;

250B 0551 Що й він уміє майструвати. / Марія ще за ворітьми / Дітей зостріла, і зомліла,

ВОРКУЄ 6

010A 0059 Чи винен той голуб, що сокіл убив? / Сумує, воркує, білим світом нудить, / Літає,
шукає, дума – заблудив.

019A 0022 Чого серце, мов голубка, / День і ніч воркує; / Ніхто його не питає,

047A 0071 Не сказало – осталася, / День і ніч воркує, / Як голубка без голуба,

061A 0743 А Оксана, як голубка, / Воркує, цілує; / То заплаче, то зомліє,

061A 1206 Оксану з Вільшани, мою сироту? / Де її мордують, де вона воркує? / Чи знає Ярема?
Чи знає, чи чує?

123B 0011 Голубки немає. / У свекрухи десь воркує, / Мене виглядає.

ВОРОГ 8

047A 0083 Без милого сонце світить – / Як ворог сміється, / Без милого скрізь могила...

052A 0041 А ніхто не бачить... / Тільки ворог, що сміється... / Смійся, лютий враже!

055A 0056 Підняв шапку – човни стали. / «Нехай ворог гине! / Не в Синопу, отамани,

061A 1169 А диякон: / «Нехай ворог гине! / Беріть ножі! Освятити!».

221A 0164 Що тая цариця – / Лютий ворог України, / Голодна вовчиця!..

258A 0027 І серцем боліти? / Доки буде ворог лютий / На мене дивитись

258A 0031 Спаси мою душу, / Да не скаже хитрий ворог: / «Я його подужав».

108B 0011 З Богом заговорить... / А туман, неначе ворог, / Закриває море

ВОРОГА 7

061A 0991 Поставцем черкає, / А ворога, заплющившись, / Ката, не минає.

061A 2254 Чом ви не великі? / Чом ворога не різали? / Чом матір не вбили,

171A 0084 Спи, Чигрине, нехай гинуть / У ворога діти, / Спи, гетьмане, поки встане

180A 0090 Поки твої малі діти / На ворога стануть. / Прощай же ти, моя нене,

256A 0025 Одностайне стати / На ворога лукавого, / На лютого ляха.

156B 0016 Нездужаєш чи боїшся / На ворога стати? / – Не боюсь я, отамани,

209B 0081 Бо вже нездужав, сину, встать, / Руки на ворога піднять! / -----

ВОРОГАМ 2

258A 0060 І без ціни оддав еси / Ворогам проклятим; / Покинув нас на сміх людям.

104B 0173 Отак, люде, научайтесь / Ворогам прощати, / Як сей неук!

Ворогами 1

052A 0068 Насміються... Тяжко, батьку, / Жити з ворогами! / Поборовся б і я, може,

Вороги 13

030A 0065 Піде за водою, / Щоб вороги не бачили; / Прийде до криниці,
 030A 0141 Не чує, не бачить, / Як вороги сміються їй, / Як Катруся плаче.
 057A 0083 Коло свого серця, / Щоб вороги не бачили, / Як лихо сміється...
 150A 0048 І баша на лаві. / Гой-ги, вороги! / Ми не маєм ваги!
 150A 0093 Реве гарматами Скутара, / Ревуть, лютують вороги, / Козацтво преться без ваги –
 154A 0049 І баша на лаві. / Гой-ги, вороги! / Ми не маєм ваги!
 154A 0093 Реве гарматами Скутара, / Ревуть, лютують вороги. / Козацтво преться без ваги –
 180A 0189 Людської страшної ноги. / І вороги, й невороги, / Прощайте, в гості не приїду!
 258A 0056 Срамотою свої люди, / І вороги нові / Розкрадають, як овець, нас
 133B 0001 ----- / Не так ті вороги, / Як добрії люди –
 174B 0028 Посадила на коника... / – Гляньте, вороги! / Подивіться! – Та й повела
 215B 0010 І непорочною, святою, / І ще якоюсь... Вороги!! / І люті! люті! Ви ж украли,
 217B 0016 Промовить нишком: – Де ж те лихо? / Печалі ті, вороги? / -----

Ворогів 2

024A 0118 Найду жінку, почастую, / Та з ворогів покепкую». / -----
 133B 0011 Щоб тебе добити... / Без ворогів можна в світі / Як-небудь прожити.

Ворогові 2

207A 0515 Чудотворний Спасе, / І лютому ворогові / Не допусти впасти
 104B 0005 На каламутну темну воду, / Неначе ворогові в очі, / Неначе вимовити хоче:

Ворогом 3

076B 0213 Блукає по світу одна, / Нічого з ворогом не вдіє. / Так отакі-то святії
 117B 0020 З моїм нелюбом багатим, / З моїм ворогом злим! / -----
 291B 0030 Себе-таки, себе самого, / Ніж з ворогом по правді жить / І всеє нарікає на Бога!

Вороженьки 1

030A 0133 Кляне свою долю. / А тим часом вороженьки / Чинять свою волю –

Вороженьків 1

020A 0150 Найду жінку, почастую, / З вороженьків покепкую». / -----

Ворожила 1

207A 0434 ----- / І ворожка ворожила, / Пристріт замовляла,

Ворожі 1

258A 0049 І покрив землею / Труп ворожі. І силу / Твою восхвалили

Ворожка 3

010A 0025 Що такеє робить. / Так ворожка поробила, / Щоб менше скучала,
 010A 0129 Отаку-то їй причину / Ворожка зробила! / На самий верх на гіллячці
 207A 0434 ----- / І ворожка ворожила, / Пристріт замовляла,

Ворожки 4

047A 0110 Сохла і мовчала. / Пішла вночі до ворожки, / Щоб поворожити,
 192A 0055 Сповідали, причащали / Й ворожки питали – / Не допомгло... з незціленим
 207A 0432 Святого благи, / А нищечком у ворожки / Про його спитати.
 207A 0460 Яром та горою / Утоптана до ворожки, / Поросла травою.

Ворожу 1

268A 0011 У синєє море / Кров ворожу... отойді я / І лани і гори –

ВОРОН 6

- 020A 0129 Трава зеленіє. / Сидить ворон на могилі / Та з голоду криче...
 027A 0048 Нехай же лютує, поки сам загине, / Поки безголов'я ворон прокричить. / Засне
 долина. На калині
 057A 0085 Як лихо сміється... / Нехай думка, як той ворон, / Літає та криче,
 061A 0635 Ляжу головою... А ти не заплачеш, / А ти не побачиш, як ворон клює / Ті карії очі, ті
 очі козачі,
 199A 0219 Протів Гуса. І в Констанці / Всіх ворон скликати! / Та стерегти якомога
 095B 0115 / Неначе ворон той летячи / Про непогоду людям криче,

ВОРОНАМ 1

- 103B 0028 А інших гратися оддав, / Приборканих, воронам / І не сказав нікому.

ВОРОНЕНЬКИЙ 2

- 010A 0164 Козак виїзжає; / Під ним коник вороненький / Насилу ступає.
 010A 0174 Поспішай додому!» / Утомився вороненький, / Іде, спотикнеться, –

ВОРОНИ 6

- 061A 1532 На улицах, на розпуттях / Собаки, ворони / Гризуть шляхту, клюють очі;
 199A 0364 Байдуже їм, розлетілись, / Мов ті ворони, / З кровавого того свята.
 221A 0187 Отак кричали і летіли / Ворони з трьох сторін, і сіли / На маяку, що на горі
 221A 0374 ----- / Що то сказано, ворони. / Уже й помостили,
 221A 0387 Що це таке верзете ви? / Які там ворони? / Та москалі, та сідала?
 256A 0070 Ви – розбойники неситі, / Голодні ворони. / По якому правдивому,

ВОРОНИХ 2

- 061A 0117 Степ широкий вкрили. / Отамани на вороних / Перед бунчуками
 114A 0363 Чом ти не убога! Чом я не багатий! / Чом у мене коней вороних нема? / Не питала б
 мати, де ходиш гуляти,

ВОРОНИ 1

- 061A 0876 На припоні коні отаву скубуть; / Осідлані коні, ворони готові. / Куди-то поїдуть? кого
 повезуть?

ВОРОНІВКУ 1

- 061A 1567 З дрібними сльозами. / Вже минули Воронівку, / Вербівку; в Вільшану

ВОРОНІ-КОНІ 1

- 185B 0034 З своєю волею мені / На чорнім вороні-коні! / А більш нічого я не знаю,

ВОРОНІМ 2

- 061A 0836 Перед бунчуками, бувало, горить, / А ясновельможний, на воронім коні, / Блисне
 булавою – море закипить...
 061A 1433 Зайвого з обозу. / Усміхнувся на воронім / Та й знову у сльози.

ВОРОНОГО 3

- 207A 0527 Нерідного батька старого, / І коника вороного, / І нерідную сестру Ярину.
 044B 0069 Кров позасихала. / Ведуть коня вороного, / Розбиті копита...
 125B 0043 І каже сідлати / Коня свого вороного; / Мас погуляти

ВОРОНОМУ 1

- 173B 0019 В голубім жупані / На конику вороному / Перед козаками.

ВОРОНУ 1

- 218B 0020 На шлях дивлюся та на поле, / Та на ворону на хресті / На кладовищі. Більш нічого

ВОРОТА 3

- 010A 0169 Близько хата, де дівчина / Ворота одчинить. / А може, вже одчинила –
 234A 0332 Свого Марка... заплакала / Й пішла за ворота. / -----
 234A 0499 Прийшов – слава Богу! / І ворота одчиняє, / І молиться Богу.

ВОРОТТЯ 1

- 046B 0114 Буде каяння на світі, / Вороття не буде. / -----

ВОРУХНЕТЬСЯ 1

- 234A 0235 Часом серед ночі / Прокинеться, ворухнеться – / То вона вже скочить,

ВОРУХНУЛОСЬ 1

- 207A 0404 А лютеє лихо / В самім серці ворухнулось / І світ запалило.

ВОРУШАТЬСЯ 1

- 298B 0013 І вже тії хребетносили, / Уже ворущаться царі... / І буде правда на землі.

ВОРУШИЛИСЬ 2

- 180A 0492 Та аж страшно стало. / Уже вбогі ворушились, / На труд поспішали,
 016B 0371 Хоч би де голос обіззавсь. / Пани в гаю не ворушились, / А люде збіглись та
 дивились,

ВОРУШИТЬСЯ 1

- 197A 0016 Як у раї,– а дивишся: / Ворущиться лихо. / Не завидуй же нікому,

ВОРЫ 1

- 256A 0058 «Гайдамаки не воины – / Розбойники, воры. / Пятно в нашей истории...»

ВОСЕНИ 7

- 234A 0259 Уже Марко чумакує / І восени не ночує / Ні під хатою, ні в хаті...
 014B 0002 Не спалося, а ніч, як море, / (Хоч діялось не восени, / Так у неволі.) До стіни
 057B 0176 А з сином-парубком; женити / Його збиралась восени. / Аж гульк! Од
 матушки-цариці,
 161B 0087 Ба ні, / А снилось восени мені, / Тойді, як щепи ми щепили...
 161B 0090 Як приймуться... мені приснилось, / Як приймуться, то восени / Ти вийдеш заміж.
 161B 0393 Літо коло світа, / А восени на улиці / Сотника убито!
 192B 0001 ----- / Ми восени таки похожі / Хоч капельку на образ божий,

ВОСКРЕСНИ 1

- 268B 0026 Що я держитель і все бачу. / Воскресни, мамо! І вернися / В світлицю-хату; опочий,

ВОСКРЕСНУ 2

- 237B 0017 І думать так і говорить? / – Воскресну я! – той пан вам скаже,– / Воскресну нині!
 Ради їх,
 237B 0018 – Воскресну я! – той пан вам скаже,– / Воскресну нині! Ради їх, / Людей закованих
 моїх,

ВОСКУ 2

- 207A 0437 Талан-долю та весілля / З воску виливала. / «Он, бачиш, кінь осідланий
 234A 0422 Катерині, а дідові / Із воску святого / Три свічечки; а Маркові

ВОСПІВАТЬ 1

- 076B 0008 Та й заходилися б обоє / Царів абошо воспівать. / Бо як по правді вам сказать,

ВОСПЛАЧ 3

- 266B 0001 ----- / Восплач, пророче, сине божий! / І о князях, і о вельможах,

282В 0003 Не плачте, сироти, вдовиці, / А ти, Аскоченський, восплач / Воутріє на тяжкий глас.
282В 0007 Москви, оте[че]ства любитель, / О юпкоборцеві восплач. / І вся, о Русская беседа,

ВОСПОЕМ 4

258А 0261 І новую славу / Воспоєм честним собором, / Серцем нелукавим;
258А 0264 Во псалтирі і тимпані / Воспоєм благая, / Яко Бог кара неправих,
218В 0377 І новую славу / Воспоєм честним собором, / Серцем нелукавим.
218В 0380 Во псалтирі і тимпані / Воспоєм благая, / Яко Бог кара неправих,

ВОСПОЮ 2

258А 0038 Спаси мене, помолюся / І воспою знову / Твої блага чистим серцем,
250В 0019 Благий кінець, о всеблагая! / А я, незлобний, воспою, / Як процвітуть убогі села,

ВОСПРЯНУЛИ 1

250В 0739 І похвала тобі, Маріє! / Мужі воспрянули святіє. / По всьому світу розійшлись,

ВОСПРЯНУТЬ 1

218В 0422 І без огня, і без ножа / Стратеги божії воспрянуть. / І тьми і тисячі поганих

ВОСТОКУ 1

250В 0349 Такого дива. Аж здрогнув / Святий тесляр. Мітла з востоку / Над самим Віфліємом,
боком,

ВОСХВАЛИЛИ 1

258А 0050 Трупі ворожі. І силу / Твою восхвалили / Твої люде і в покої,

ВОСХВАЛИМО 1

258А 0105 Розіб'є неволю. / Восхвалимо тебе, Боже, / Хваленієм всяким;

ВОСХВАЛИТИ 1

029В 0132 Одинокий вік дожити, / Тебе восхвалити, / І твоєю красою

ВОСЬМЕ 1

074В 0030 / На восьме літо у неділю, / Неначе ляля в льолі білій,

ВОТ 2

014В 0015 Свезли в Калугу и забрали. / Так вот те случай-то какой! / -----
014В 0070 Так что же, / Ну, вот теперь и приколи. / -----

ВОУТРІЄ 1

282В 0004 А ти, Аскоченський, восплач / Воутріє на тяжкий глас. / І Хомяков, Русі ревнитель,

ВОЦАРИТЬСЯ 1

258А 0219 Господь не забуде, / Воцариться в дому тихім, / В сім'ї тій великій,

ВОШЕЙ 1

221А 0287 У мундирах розплодила, / Як тих вошей розвела; / Все вельможні байстрята!

ВОЮВАЛИ 1

274А 0223 А москалі за Дунаєм / Турка воювали. / Тут дав Бог мені близнята,

ВОЮВАТЬ 1

199А 0239 Дивись, що сили повалило – / Мов сарацина воювать / Або великого Аттілу!

ВОЮЄ 2

061А 0995 Орел сизокрилий! / І воює і гарцює / З усієї сили –

114A 0412 Ні москалі, ні татари – / Ніхто не воює». / «А я чула, що ляхи йдуть».

ВПАВ 2

274A 0113 Цигане мовчки дивувались, / Поки послули, де хто впав. / Вона ж не спала, не журилась,

016B 0346 Пляшки і гості, де що впало, / Там і осталося. Сам не впав, / Остатню каплю допивав.

ВПАЛА 5

030A 0472 Поспішала в Московщину; / Аж гульк – зима впала. / Свище полем заверюха,

221A 0111 Ледве я дійшла до хати, / На порозі впала. / А назавтра, як цар вийшов,

250A 0188 Колись завалили!.. / Правда ваша: Польща впала, / Та й вас роздавила!

274A 0271 Я прощаю». Тільки й чула. / Здається, я впала. / І заснула. Якби була

250B 0579 Окропу капля, як огонь / На його впала, і воно / Прокинулось. Швиденько сльози

ВПАЛИ 1

200B 0189 Вернувшись з прощі. І три ночі / Не спала; впали карі очі, / Засохли губи; і вночі

ВПАЛО 1

016B 0345 В гаю все покотом лежало – / Пляшки і гості, де що впало, / Там і осталося. Сам не впав,

ВПАСТИ 3

207A 0516 І лютому ворогові / Не допусти впасти / В турецьку землю, в тяжку неволю!

265A 0021 І світ запалити! / Страшно впасти у кайдани, / Умирать в неволі,

016B 0181 І пилюночки на неї / Впасти не давала. / І всю ніченьку над нею

ВПЕРШЕ 1

061A 2505 Залізник заплакав / Вперше зроду; сльози не втер, / Умер неборака.

ВПИЛАСЯ 3

123A 0133 Кинулася до Ганнусі / І в коси впилася. / «Мамо! мамо! Що ти робиш?»

274A 0088 ----- / Я в приданках була, впилася, / І молода не придалася...

057B 0222 Було тойді. Знову люта / Гадина впилася / В саме серце; кругом його

ВПИЛАСЬ 1

104B 0130 (Бо пан нездужа). Жінка встала, / Неначе п'явка та, впилась / І, мов водою, залилась

ВПИЛИСЯ 2

178A 0010 Кругом стану, і в подушку / Холодну впилися, / Та й залякли, та й замерли,

178A 0044 Білі руки простяглися, / В подушку впилися. / -----

ВПИЛИСЬ 2

061A 1561 Старих слов'ян діти / Впились кров'ю. А хто винен? / Ксьондзи, сзуїти.

006B 0060 І зарізали брата. / Крові брата впились / І отут полягли

ВПИРАЄТЬСЯ-ТАКИ 1

090B 0013 В самотню душу. Лютий злодій / Впирається-таки, та й годі. / -----

ВПЛЕТЕШ 1

161B 0070 А чому ти й досі / Ніколи не вплетеш кісники / Оті, що тітка привезла?..

ВПОВНІ 1

221A 0056 Я води набрала / Та вповні шлях і перейшла; / А того й не знала,

ВПОДОБА 1

114A 0212 «А за кого, мамо!?» / «Хто вподоба, тому й оддам». / Співає Мар'яна:

ВПОПЕРЕК 1

292B 0100 Свою рідоньку волохату / І вздовж і впоперек хрестить. / А гусляра того Давида

ВПУСТИЛИ 2

221A 0071 А мене, мої сестрички, / За те не впустили, / Що цареві московському

038B 0061 Свята брама одчинилась, / Козака впустили, / І знов брама зачинилась,

ВРАГ 1

221A 0282 Хоч лягай та й засни. / А в мене ще враг їх знає, / Кого вони виглядають.

ВРАГА 1

289B 0012 І на оновленій землі / Врага не буде, супостата, / А буде син, і буде мати,

ВРАЖЕ 2

045A 0090 Потурай їм, брате! / Скачи, враже, як пан каже: / На те він багатий.

052A 0042 Тільки ворог, що сміється... / Смійся, лютий враже! / Та не дуже, бо все гине –

ВРАЖИЙ 1

161B 0145 А як не схоче, то на Січ. / І там не згине вражий хлопець. / Іти лиш в хату... От ще річ:

ВРАЖИМ 2

125B 0007 А я буду пить. / Не дам же я вражим ляхам / В Україні жить.

125B 0011 У Фастов в неділю / Та надінем вражим ляхам / Кошуленьку білу.

ВРАЖІ 5

020A 0089 Що будем робити? / Бенкетують вражі ляхи / Наше безголов'я».

024A 0061 Що мені робити? / Бенкетують вражі ляхи / Наше безголов'я».

061A 1001 Скрізь золото, слава. / Шануйтеся ж, вражі ляхи, / Скажені собаки:

258A 0035 Як упаду в руки, / В руки вражі, спаси мене / Од лютої муки.

137B 0075 Козакам на славу. / Щоб лякались вражі ляхи / У своїй Варшаві. –

ВРАЖІЙ 1

129B 0031 «Єсть у мене брат єдиний / У неволі вражий! / У Криму десь пропадає,

ВРАЖОЇ 1

258A 0074 Поможі нам, ізбави нас / Вражої наруги, / Поборов ти першу силу,

ВРАЖОЮ 1

268A 0019 Кайдани порвіте / І вражою злою кров'ю / Волю окропіте.

ВРАЖУ 1

156B 0021 Як тая дитина! – / Не розсиплем вражу силу, / Не встану я знову!..

ВРАНЦІ 23

016A 0042 Я ввечері посумую, / А вранці поплачу, / Зійде сонце – утру сльози,

020A 0010 Як збиралась громадонька / В неділеньку вранці, / Як ховали козаченька

024A 0010 Як збиралась громадонька / В неділеньку вранці, / Як ховали отамана

030A 0508 Червоніє, як квіточка / Вранці під росою. / Усміхнулась Катерина,

047A 0011 Та й голову схилить, / Чабан вранці з сопілкою / Сяде на могилі,

061A 1202 Та глянуть на люде, що вони моторять, / Щоб Богові вранці про те розказать. /

Світить білолиций на всю Україну,

061A 2103 У церкві співали: / Ісаїя, ликуй! Вранці / Ярему вінчали;

- 061A 2144 Землю, убрану весною, / Вранці зустрічають... / Рай, та й годі! А для кого?
 061A 2324 І чоботи і підкови. / Вийду вранці до корови, / Я корову напою,
 114A 0259 Бо ти мене не пускала / Вранці до криниці, / Ні жита жать, ні льону брать,
 114A 0347 Щирі сльози. То не роса / Вранці при дорозі / На спориші, і не ваші
 123A 0095 Як калина при долині / Вранці під росою, / Так Ганнуся червоніла,
 192A 0011 Мальованая. / Здивуються вранці люди, / Що в сироти хустка буде
 207A 0408 Ярина схилилась; / Як з квіточки роса вранці, / Сльози полилися.
 234A 0241 Як дитина дише. / Вранці Марко до наймички / Ручки простягає
 274A 0019 І люде добрі, і любов, / І все добро. І встане вранці / Веселий, і забуде знов
 274A 0288 Та в засік ховала. / Та очіпок, се вже вранці, / Ключчям вимошчала,
 006B 0186 Од сонця закрий. / Вранці найдуть мене люде, / Мене осміють,
 016B 0374 ----- / Прокинулись вранці гості. / Аж бачать, що лихо,
 083B 0076 Увечері цурається, / Вранці забажає! / Та так тяжко забажає,
 147B 0038 Та й ті під хатами лягли. / Ніхто не вийшов вранці з хати, / Щоб їх, сердешних,
 поховати,
 153B 0049 В хаті замикає. / Як іде до лавок вранці, / І найма сторожу,
 183B 0017 У гай не ходила, / А то вранці і ввечері / Ходила, гуляла...

ВРАНЦІ-РАНО 10

- 207A 0478 ----- / У неділю вранці-рано / Синє море грало,
 221A 0048 Та лихо зостріло! / Вранці-рано, в пилипівку, / Якраз у неділю,
 234A 0001 ----- / У неділю вранці-рано / Поле крилося туманом;
 006B 0190 Діти обірвуть.- / Вранці-рано на калині / Пташка щebetала,
 076B 0126 То я, вкусив його, возстану / З одра недуги.- Вранці-рано / Фамар спекла і принесла
 114B 0033 Бо сестри ходили / Що день божий вранці-рано / Плакати над Іваном,
 200B 0204 ----- / І задзвонили вранці-рано / По генераловій душі;
 250B 0529 Таки з Івасем. Та й була / Якась рідня їм. Вранці-рано / Свою дитину, безталанна,
 278B 0001 ----- / В Путивлі-граді вранці-рано / Співає, плаче Ярославна,
 280B 0001 ----- / В Путивлі-граді вранці-рано / Сумує, плаче Ярославна.

ВРАТА 1

- 076B 0032 Не видно нікого в Іерусалимі, / Врата на запорі, неначе чума / В Давидовом граді,
 Господом хранимим,

ВРАЧУЄШ 1

- 258A 0190 Ти радуєш мою душу / І серце врачуєш, / І перебуєт твоя воля

ВРЕМЯ 4

- 006B 0358 Свою Україну любіть, / Любіть її... Во время люте, / В остатню тяжкую минуту
 230B 0033 Полян, дулебів і древлян / Гаврилич гнув во время оно. / А вас, моїх святих киян,
 249B 0002 Во Іудеї во дні они, / Во время Ірода-царя, / Кругом Сіона й на Сіоні
 276B 0001 ----- / Колись-то ще, во время оно, / Помпіїлий Нума, римський цар,

ВРОДА 2

- 061A 0619 Не дивиться, не слухає... / «Нащо мені врода, / Коли нема долі, нема талану!
 152B 0009 Ні, не того мені шкода; / А марніє моя врода, / Люде не беруть.

ВРОДИЛАСЬ 1

- 095B 0180 Хоч заріж її, та й годі, / Така вже вродилась. / Раз увечері зимою

ВРОДИТЬ 2

- 196A 0013 Великий мій друже. / А що вродить з того плачу? / Богилова, брате...
 250A 0017 Лихом засівають, / А що вродить? побачите, / Які будуть жнива!

ВРОДЛИВА 1

- 117B 0002 І багата я, / І вродлива я, / Та не маю собі пари,

ВРОДЛИВИЙ 3

- 018A 0021 Сміється, кепкує. / Чи я ж тобі не вродливий, / Чи не в тебе вдався,
 173A 0104 Зросту того сина. / І письменний і вродливий – / Квіточка дитина!
 076В 0103 А ось які. Амон щасливий, / Вродливий первенець його! / Лежить, нездужає чогось?

ВРОДУ 3

- 047A 0173 Тепер же йди, подивися / На торішню вроду». / -----
 061A 1689 Як смерть лота, не вважають / На літа, на вроду / Шляхтяночки й жидівочки.
 114A 0269 Тяжко мені. Тяжко, мамо! / Нащо дала вроду? / Нащо брови змальовала,

ВРЯД 2

- 030A 0547 Дуби з гетьманщини стоять. / У яру гребля, верби вряд, / Ставок під кригою в неволі
 250В 0436 На голому піску стоять / По шнуру піраміди вряд, / Мов фараонова сторожа,

ВСЕ 158

- 010A 0079 ----- / Вона все ходить, з уст ні пари. / Широкий Дніпр не гомонить:
 010A 0085 І над водою, і над гасм, / Кругом, як в усі, все мовчить. / Аж гульк – з Дніпра
 повиринали
 027A 0075 Водив за собою,– / Все осталося, все сумує, / Як руїни Трої.
 027A 0075 Водив за собою,– / Все осталося, все сумує, / Як руїни Трої.
 027A 0077 Як руїни Трої. / Все сумує – тільки слава / Сонцем засіяла,
 030A 0035 Любо цілувала, / Поки слава на все село / Недобрая стала.
 030A 0336 Кого – щастя, кого – сльози, / Все нічка покрила. / Всіх покрила темнісінька,
 030A 0422 Довго, довго, сердешная, / Все йшла та питала; / Було й таке, що під тином
 045A 0070 Бо на їй, широкій, куточка нема / Тому, хто все знає, тому, хто все чує: / Що море
 говорить, де сонце ночує –
 045A 0070 Бо на їй, широкій, куточка нема / Тому, хто все знає, тому, хто все чує: / Що море
 говорить, де сонце ночує –
 047A 0019 В степу погигати? / Постривайте – все розкажу. / Слухайте ж, дівчата!
 047A 0153 Випий трошки сього зілля – / Все лихо загоїть. / Вип'єш – біжи, якомога;
 047A 0171 Та ще, чуєш, не хрестися – / Бо все піде в воду... / Тепер же йди, подивися
 047A 0189 Рости, рости, тополенько! / Все вгору та вгору, / Рости гнучка та висока,
 047A 0219 Рости ж, серце-тополенько, / Все вгору та вгору; / Плавай, плавай, лебедонько!
 052A 0043 Смійся, лютий враже! / Та не дуже, бо все гине – / Слава не поляже;
 057A 0064 Кобзарі співають, / Все співають, як діялось, / Сліпі небораки,
 061A 0001 ----- / Все йде, все минає – і краю немає, / Куди ж воно ділось? Відкіля взялось?
 061A 0001 ----- / Все йде, все минає – і краю немає, / Куди ж воно ділось? Відкіля взялось?
 061A 0055 Такі, бачте, люди: / Все письменні, дрюковані, / Сонце навіть гудять:
 061A 0220 Йдете в люди, а там тепер / Все письменне стало. / Вибачайте, що не вивчив,
 061A 0673 Батько занедужав; / Коло його все поралась...» / «А мене й байдуже?»
 061A 1362 По льохах, усюди; / Всіх уклали, все забрали. / «Тепер, хлопці, буде!
 061A 1465 І лютеє горе – / Все пропало, все! Нічого / Не знає, не бачить,
 061A 1465 І лютеє горе – / Все пропало, все! Нічого / Не знає, не бачить,
 061A 1553 Сказали, і сталось. / Все б, здається; ні, на кару / Сироти осталися.
 061A 2561 А тирсу на полі. / Все замовкло. Нехай мовчить; / Така божа воля.
 114A 0039 Звичайне, дівчата... / То про своє все й співають, / Яка про що знає...
 114A 0158 Угадала стара мати, / Та не все вгадала, / Знать, забула, що колись-то
 114A 0272 Дала карі очі? / Ти все дала, тільки долі, / Долі дати не хочеш!
 114A 0356 Вона розказала / Все, що чула од матері / І що сама знала.
 171A 0002 Чигрине, Чигрине, / Все на світі гине, / І святая твоя слава,
 171A 0035 Хвиля морем рознесла. / Нехай же вітер все розносить / На неокраєнім крилі,
 173A 0073 Хоч і молодою / І не одна... Та все ж тяжко... / З горем та нудьгою
 173A 0129 Усе дрібні, усе малі, / Все багатих діти. / Той каліка-недоріка,
 173A 0195 І молилась, і ридала, / Кляла все на світі. / Ох, тяжкі ви, безталанні
 180A 0022 А той, щедрий та розкошний, / Все храми мурує; / Та отечество так любить,
 180A 0549 Він вилупив баньки з лоба – / І все затрусилось, / Що осталося; мов скажений,

- 192A 0075 Пішов козак з сього світа, / Все забрав з собою. / А де ж тая мальована,
 197A 0004 Ні приятні, ні любові – / Він все те наймає. / Не завидуй могучому,
 199A 0154 Розбойники, кати в тіарах / Все потопили, все взяли, / Мов у Московії татаре,
 199A 0154 Розбойники, кати в тіарах / Все потопили, все взяли, / Мов у Московії татаре,
 199A 0235 Хто пішки, верхи на ослах – / Так аж кишить! Все на охоту, / Мов гад у ірій,
 поспіша!
- 199A 0371 Те Деум співають. / Все зробили... Постривайте! / Он над головою
 207A 0028 А там – і слід мій занесе / Холодний вітер... Все минає!.. / Згадаєш, може, молодая,
 207A 0126 Стара моя сила, / Утомився... А все це ви / Так розворушили.
 207A 0172 Та як і мелють і їдять – / Все треба знать. / Так от як, друже, треба в люде
 207A 0380 ----- / «В твоїх руках все на світі, / Твоя всюди воля!
- 221A 0012 Тойді у рай їх повпускаєш, / Як все москаль позабирає, / Як розкопа великий льох».
 221A 0053 Замуліла і висохла! / А я все літаю!.. / Дивлюсь – гетьман з старшиною.
 221A 0288 Як тих вошей розвела; / Все вельможні байстрята! / Вже ж і Січ їх бісновата
 221A 0299 «По милості божій, / І ви наші, і все наше, / І гоже, й негоже!»
 221A 0305 Уже в хаті взяти; / Все забрали любісінько. / Та лихий їх знає,
 221A 0326 Що, як виросте той Гонта, / Все наше пропало! / Усе добре поплюндрує
 221A 0333 Що тут компонують! / На катів та на все добре / Кайдани готують!
 221A 0511 Москалики, що задріли, / То все очухрали. / Могили вже розривають
 221A 0530 Олексіїв друже! / Ти все оддав приятелям, / А їм і байдуже.
 234A 0110 «Сама не знаю! / Я все оце міркувала, / Та аж сумно стало:
 234A 0178 Хоча воно вже й піросло, / Та все ж таки треба / Коло його піклуватись».
 234A 0312 Вимітають, миють... / Та все чужі. Де ж наймичка? / На прощу у Київ
 246A 0065 І воля святая! / Чурек і сакля – все твоє, / Воно не прошене, не дане,
 246A 0093 Од молдованина до фінна / На всіх язиках все мовчить, / Бо благоденствує! У нас
 246A 0146 Сліпим, бачиш, дітям!.. / Все покажем! тільки дайте / Себе в руки взяти,
 250A 0004 І знову люд потомлений, / І все спочиває. / Тільки я, мов окаянний,
 250A 0095 «І ми не ми, і я не я, / І все те бачив, і все знаю. / Нема ні пекла, ані раю.
 250A 0095 «І ми не ми, і я не я, / І все те бачив, і все знаю. / Нема ні пекла, ані раю.
 250A 0155 Ніже тії коми, / Все розберіть... та й спитайте / Тойді себе: що ми?..
 265A 0005 Заснули думи, серце спить, / І все заснуло, і не знаю, / Чи я живу, чи доживаю,
 266A 0004 Пролітають, забирають / Все добре з собою. / Окрадають добрі думи,
 266A 0031 Поки не підкрались / Злії літа; та все тее / Заразом украли.
 268A 0013 І лани і гори – / Все покину, і полину / До самого Бога
 270A 0028 Моя мати... чого вона, / Вона все журилась / І на мене, на дитину,
 270A 0036 Я гралася, забавлялась, / А вона все в'яла, / Та нашого злого пана
 274A 0019 І люде добрі, і любов, / І все добро. І встане вранці / Веселий, і забуде знов
 274A 0049 Оце, мабуть, із-за Дністра, / Бо тут все степ... Мара! Мара!» / Цигане крикнули,
 схопились.
- 274A 0079 Чи то сижу, чи то гуляю, / Все співаю, все співаю, / Уже забула говорить...
 274A 0079 Чи то сижу, чи то гуляю, / Все співаю, все співаю, / Уже забула говорить...
 274A 0090 І молода не придалася... / А все то прокляті пани / З дівчатами такеє діють...
 274A 0104 За кого молитесь? Ох, діти! / І все діти! і все діти! / Не знаю, де од їх подітись.
 274A 0104 За кого молитесь? Ох, діти! / І все діти! і все діти! / Не знаю, де од їх подітись.
 006B 0083 В неволі, плачучи, умру. / І все з собою заберу, / Малого сліду не покину
 006B 0273 Сама заснула коло їх. / Затихло все, тільки дівчата / Та соловейко не затих.
 016B 0100 На світ подивитись. / Не довелося, а все було, / Всього понадбала
 016B 0295 Своєю святою / Її звали. І все село / За неї молилось...
 016B 0344 ----- / В гаю все покотом лежало – / Пляшки і гості, де що впало,
 016B 0436 Недовго щось, седмиці з три, / І все до крихти розказала... / Мені і Ксенії-сестрі.
 026B 0039 Неначе сонце засіяло, / Неначе все на світі стало / Мос... лани, гаї, сади!..
 029B 0044 Чи те воно тойді було?.. / Та все пішло ц[арям] на грище: / І Запорожжя, і село...
 029B 0047 І монастир святий, скарбниця, – / Все, все неситі рознесли!.. / А ви? ви, гори,
 оддали!!--
 029B 0047 І монастир святий, скарбниця, – / Все, все неситі рознесли!.. / А ви? ви, гори,
 оддали!!--

- 029В 0113 Зійшлись, з'єднались, мов брат з сестрою. / І все те, все те радує очі, / А серце плаче, глянуть не хоче!
- 029В 0113 Зійшлись, з'єднались, мов брат з сестрою. / І все те, все те радує очі, / А серце плаче, глянуть не хоче!
- 029В 0152 Святого Бога вихваляв; / І все то, все то в Україні!.. / І усміхнувся сивий дід...
- 029В 0152 Святого Бога вихваляв; / І все то, все то в Україні!.. / І усміхнувся сивий дід...
- 033В 0046 Полупанком нашим можна здивувать. / І все то те лихо, все, кажуть, од Бога! / Чи вже ж йому любо людей мордувать?
- 033В 0046 Полупанком нашим можна здивувать. / І все то те лихо, все, кажуть, од Бога! / Чи вже ж йому любо людей мордувать?
- 033В 0056 Що ляхи нам завдавали – / Про все розказали. / Що ж діялось по шведчині!
- 038В 0106 Свою Борзну і Фастовщину, / Загине все, ти сам загинеш. / І не згадають, щоб ти знав...
- 046В 0024 У школі дурня й похвають. / А все за того п'ятака, / Що вкрав маленьким у дядка,
- 046В 0096 І те, що вимовить не вмюю... / І все на світі проженуть. / І спинять ніч. Часи літами,
- 050В 0078 Не минали, себелюби, / Та все жалкували, / Що сироти таким добром
- 050В 0101 Що смерть за плечима. / До стебла все погоріло, / І діти згоріли,
- 050В 0113 Копійчину б дбати, / То все б таки не так воно... / А що пак, Максиме!
- 050В 0129 Моя чорноброва!.. / Вона мене все радила, / І тепер порадить!..»
- 050В 0164 Нехай собі і не живуть... / А все скажу-таки: як хочеш, / А ви їм жить не даєте,
- 050В 0183 Потім утопилась. / Та все то те,– знаєш, люде / Втоплять і задушать!
- 050В 0248 – І талан і безталання – / Все,– каже,– од Бога. / Ані охне, ні заплаче,
- 050В 0263 Тихенько пом'яне! / Утре сльози – все од Бога – / Й веселенький стане.
- 057В 0103 До удовівни причвалав. / Пропало! Все добро пропало! / Ані щетинки не осталосьь.
- 057В 0262 – І талан і безталання, / Все,– каже,– од Бога, / Вседержителя святого,
- 057В 0313 І веселий стане. / – Все од Бога,– скаже собі,– / Треба вік дожити.–
- 057В 0319 Не посидить в хаті, / Все нишпорить по надвір'ю. / – Треба работати,–
- 068В 0014 Один другому.– Довгий вік! – / Старий промовив.– Все од Бога! / Од Бога все! А сам нічого
- 068В 0015 Старий промовив.– Все од Бога! / Од Бога все! А сам нічого / Дурний не вдіє чоловік!
- 068В 0142 Мов пороссяча, кров лилась. / Я різав все, що паном звалось, / Без милосердія і зла,
- 068В 0156 Всього, всього тойді бувало, / І все докучило мені... / Одурів я, тяжко стало
- 076В 0071 І сам я Бог в моїй землі! / Я все!..» – А трохи згодом / Раби вечерю принесли
- 083В 0064 Неначе сич, у сірій світі / Перед очима все стоїть! / Мара, та й годі! Титарівно!
- 083В 0094 Втоптала стежку на могилу, / Все виглядять його ходила. / І стежка стала заростать,
- 083В 0133 Як той панич... І де взялось? / Таке хиренне? Все село / Проклятого не нагодує.
- 095В 0006 Що на панів, бачиш, сердитий, / То все такеє і пишу / Про їх собачій звичаї...
- 095В 0139 Понамальовані... Марина! / І все Марина, все сама! / Тільки Мариночки нема.
- 095В 0139 Понамальовані... Марина! / І все Марина, все сама! / Тільки Мариночки нема.
- 103В 0013 Республіку зробіть! / І все б, здавалося? А ні, / Щоб не толочили пашні...
- 104В 0056 (І неталан наш і талан, / Як кажуть люде, все од Бога) / Наглядів, клятий! Панські очі!
- 129В 0015 Якби я багатий, / То оддав би все золото / Оцій Катерині
- 132В 0010 В полі плоскінь вибирала / Та все й розказала, / Що як мене любить,
- 161В 0342 Що на старість одуріє / І все занехаїть. / Отак тепер і з сотником
- 161В 0409 Згнили, повалялись, / Все пропало, погинуло, / Тільки і остались,
- 174В 0003 В яру на ставу; / Стала [слава] на все село / Про тую вдову,
- 180В 0029 Несе додому свого Йвана. / І їй здається, все село / Весь день дивилося на його,
- 180В 0059 Пропала, немає! / Все забрала дитиночка / І вигнала з хати,
- 183В 0006 Дурна була, молодая,– / Я все виглядала, / Чи не шле за рушниками...
- 185В 0003 Таки посланіє до себе / Та все дочиста розказать, / Усе, що треба, що й не треба.
- 200В 0141 І батька й матір проклинала, / І все на світі. А Петрусь, / Її єдина дитина,
- 212В 0027 І в'янеш ти, а дні летять, / Несуть все добре за собою, / Уже й надію понесли,
- 217В 0021 І тихо гасне. День погас, / І все почило. Сивий в хату / Й собі пішов опочивати.
- 218В 0035 Така я доленька моя! / Сіжу собі та все дивлюся / На хрест високий із тюрми.
- 218В 0299 А більше на землі нікому / Не поклонітесь. Все брехня – / Попи й царі...

- 218В 0320 Преторіанам дав указ, / Щоб все, що хочуть, те й робили, / А ми помилуємо вас.
 230В 0047 Із мільона свинопасів, / Що царство все оголосив – / Сатрапа в морду затопив.
 250В 0001 ----- / Все упованіє моє / На тебе, мій пресвітлий раю,
 250В 0004 На милосердіє твоє, / Все упованіє моє / На тебе, мати, возлагаю.
 250В 0058 На став іти; іде, сміється, / А він сидить та все сидить, / За струг сердега не
 береться...
 250В 0500 Де він кохався. І хатина, / Все, все, сплюндровано. В руїні / Їм довелось ночувать.
 250В 0500 Де він кохався. І хатина, / Все, все, сплюндровано. В руїні / Їм довелось ночувать.
 250В 0664 Його слова, його діла – / Все чула, й бачила, і мліла, / І мовчки трепетно раділа,
 268В 0025 Да зрять розтленая земля, / Що я держитель і все бачу. / Воскресни, мамо! І
 вернися
 277В 0019 ----- / Все на світі – не нам, / Все богам тим – царям!
 277В 0020 Все на світі – не нам, / Все богам тим – царям! / І плуги, й кораблі,
 292В 0016 І шатра їх, убогі кущі, / І все добро, дітей малих, / Сестру, жену і все взяли,
 292В 0017 І все добро, дітей малих, / Сестру, жену і все взяли, / І все розтлили, осквернили,
 292В 0018 Сестру, жену і все взяли, / І все розтлили, осквернили, / І осквернених, худосилих,
 300В 0004 Хоч і як-небудь на сім світі, / А все б таки якось жилось. / Та ба! Нема з ким. Світ
 широкий,
 304В 0004 Було добра того чимало. / Минуло все, та не пропало. / Остались шашелі: гризуть,
 304В 0021 І стане купою на купі / Смердячий гній – і все те, все / Потроху вітер рознесе,
 304В 0021 І стане купою на купі / Смердячий гній – і все те, все / Потроху вітер рознесе,
 308В 0045 Парили б скрізь понад землею, / Та все б гекзаметри плели, / Та на горище б однесли

ВСЕБЛАГАЯ 1

- 250В 0018 Вонми їх стою і пошли / Благий кінець, о всеблагая! / А я, незлобний, воспою,

ВСЕБЛАГИЙ 1

- 274В 0004 ----- / Трудящим людям, всеблагий, / На їх окраденій землі

ВСЕВИДЯЩЕЄ 1

- 230В 0073 ----- / А ти, всевидящеє око! / Чи ти дивилося звисока,

ВСЕВОЛОДУ 1

- 281В 0017 Той Ігор військо на пригоду / Тому буй-туру Всеволоду. / -----

ВСЕВСЯТАЯ 1

- 250В 0686 Під смокву піде. І сидить / І дивиться, о всевсята! / Як син той скорбний спочиває.

ВСЕГДА 1

- 230В 0015 І «благоклонні пребивали / Всегда к єфрейторам своїм». / А ми дивились та
 мовчали,

ВСЕДЕРЖИТЕЛЯ 1

- 057В 0263 Все, – каже, – од Бога, / Вседержителя святого, / А більш ні од кого.–

ВСЕДЕРЖИТЕЛЬ 1

- 180А 0232 А за що? Те знає... / Вседержитель... А може, ще / Й він не добачає.

ВСЕДНЕВНОГО 1

- 175В 0090 Ні знати, ні чути / Його плачу вседневного... / Не почастивала

ВСЕЄДНІЙ 1

- 207А 0682 Таки ж ублагала; / На всеєдній у неділю / Вона спарувалась

ВСЕМОГУЧИЙ 1

- 292В 0078 Не їсть, не п'є, не гомонить. / А мовчки долі, всемогучий, / Дере порфіру на онучі

ВСЕПОДДАННІЙШИМ 1

292В 0059 Благоволенсье оддає / Своім всеподданнійшим голим. / І в багряниці довгополій

ВСЕРЕДИНІ 1

195А 0015 В пустку зимовати, / Хоч всередині обілить / Горілюю хату.

ВСЕСВІТНІЙ 1

180А 0242 В кайдани убраний, / Цар всесвітній! Цар волі, цар, / Штемпом увінчаний!

ВСЕСВІТНІМ 1

273В 0001 ----- / Царям, всесвітнім шинкарям, / І дукачі, і таляри,

ВСЕСВІТНЯЯ 1

218В 0127 Святої правди і любові / Зоря всесвітня зійшла! / І мир і радість принесла

ВСЕСВІТНЬОЇ 1

199А 0193 Із віфліємської каплиці / Аж до всесвітньої столиці / Луна, гогочучи, неслась.

ВСЕСВІТНЬОМУ 1

199А 0046 На великих купах, / На розпутті всесвітньому / Іезекіїлем,

ВСЕ-ТАКИ 12

221А 0293 Добре вміє гріти руки! / І я люта, а все-таки / Того не зумію,

256А 0004 Хоч не своє, позичене, / А все-таки лихо. / Нащо б, бачся, те згадувать,

274А 0483 Добре її знали. / А все-таки покриткою / І відьмою звали.

006В 0311 Сказать по правді, не було. / Та все-таки якось жилось. / Хоть на чужому, та на полі...

066В 0019 Хоч я вам кривди не робив, / Та все-таки меж вами жив, / То, може, дещо і осталося.

076В 0148 Многими ризами його, / А все-таки не нагрівали / Котюгу блудного свого.

083В 0092 Святими травами поїли / І все-таки не помогли! / Втоптала стежку на могилу,

095В 0177 Доканав, небогу, / Той правитель... а все-таки / Не вдіє нічого,

175В 0019 І не турбуйсь, брате. / – Добре, – кажу. – А все-таки / Невеличку нате,

185В 0047 А за що, ей-Богу, не знаю! / А все-таки її люблю, / Мою Україну широку,

194В 0047 На всій Україні, / Та все-таки не ті люде, / Що на цій чужині!

197В 0011 Бо й тут невесело було, / Та все-таки якось жилось, / Принаймні вкупі сумували,

ВСЕТВОРЯЩОЮ 1

274А 0023 Познає рай, познає волю / І всетворящую любов. / -----

ВСЕ-ТО 4

180А 0107 Розмовляють з полем. / І все-то те, вся країна / Повита красою,

180А 0117 І не розруйнує... / І все-то те... Душе моя, / Чого ти сумуєш?

221А 0532 А їм і байдуже. / Кажуть, бачиш, що все-то те / Таки й було наше,

187В 0009 І на престолі і в неволі, / І все-то те по добрій волі, / По волі розуму горить,

ВСЕЩЕДРИЙ 1

285В 0009 ----- / Подай же й нам, всещедрий Боже! / Отак цвісти, отак рости,

ВСИХАЛА 1

006В 0218 Не прийнялись три ясени, / Тополя всихала, / Повсихали три явори,

ВСІ 52

010А 0092 ----- / «Чи всі ви тут? – кличе мати. – / Ходім шукати вечерять.

010А 0132 Стала... В серце коле! / Подивилась на всі боки / Та й лізе додолу.

061А 0133 Сотники з панями / І гетьмани – всі в золоті, / У мою хатину

061А 1437 Палають Черкаси... / «Чи всі, діти?» / «Усі, батьку!»

- 061A 1696 Лихої години. / Всі полягли, всі покотом; / Ні душі живої
 061A 1696 Лихої години. / Всі полягли, всі покотом; / Ні душі живої
 061A 1791 ----- / Всі танцюють, а Галайда / Не чує, не бачить.
 061A 2267 Нігде не осталося, / Всі полягли. Того лиха / Не було ніколи,
 061A 2333 ----- / Всі гуляють. А де ж Гонта? / Чом він не гуляє?
 114A 0052 «Кобзар іде! Кобзар іде!» / Та всі якомога, / Хлопців кинули, побігли
 173A 0007 Всіх святих благала, / Та щоб йому всі святії / Талан-долю слали.
 180A 0164 Лети ж, моя думо, моя люта муко, / Забери з собою всі лиха, всі зла, / Своє
товариство – ти з ними росла,
 180A 0164 Лети ж, моя думо, моя люта муко, / Забери з собою всі лиха, всі зла, / Своє
товариство – ти з ними росла,
 180A 0298 Та не хочу».– «Экой чудак! / Я всі входи знаю, / Я тут служу, коли хочеш,
 180A 0340 Під самую пику. / І всі уряд поставали, / Ніби без'язики –
 180A 0546 На самих пузатих – / Всі пузаті до одного / В землю провалились!
 196A 0009 Великеє слово? / Всі оглухли – похилились / В кайданах... байдуже...
 199A 0158 Свої догмати!.. кров, пожари, / Всі зла на світі, війни, чвари, / Пекельних мук
безкрай ряд...
 199A 0190 Що я читав...» – і показав / Перед народом. Всі здрогнули: / Іван Гус буллу розідрав!!
 199A 0297 І цілу ніч бенкетовали / Ченці, барони... всі пили / І, п'яні, Гуса проклинали,
 207A 0342 Як за селом стали, / Сказав батько, та всі троє / Разом заридали.
 221A 0036 Росла, виростала! / Як квіточка; і всі мене / Любили й вітали.
 221A 0042 Та ще й чорноброва. / Всі на мене залицялись / І сватати стали,
 221A 0151 Мов будинок. А в галері / Князі, і всі сили, / Воеводи... і меж ними
 221A 0342 А я зберу з всього світа / Всі зла і всі муки!.. / -----
 221A 0342 А я зберу з всього світа / Всі зла і всі муки!.. / -----
 246A 0034 І тобі одному / Помоляться всі язики / Вовіки і віки.
 250A 0117 І в слав'янофіли / Так і претесь... І всі мови / Слав'янського люду –
 250A 0119 Слав'янського люду – / Всі знаєте. А своїє / Дас[т]ьбі... Колись будем
 250A 0240 Щоб не сонним снилися / Всі неправди, щоб розкрилися / Високі могили
 258A 0033 «Я його подужав». / І всі злії посміються, / Як упаду в руки,
 274A 0333 Чи твої цигане / Всі послули? / -----
 274A 0334 ----- / Всі послули. / -----
 016B 0286 У всіх була, всіх бачила, / Всі повеселіли. / Там словами привітала,
 057B 0107 А на кобилі. На віку / Всі люде бачать лихо, сину. / Але такого, мій єдиний,
 068B 0128 Ніже єдиний католик, / Всі полягли, мов поросята / В багні смердячому. А ми,
 076B 0037 Покрила Ізраїль – царева война! / Цареві князі, і всі сили, / І отроки, і весь народ,
 082B 0016 З Ватаги письма принесли / І всі тихенько зачитали. / А ми з колегою лягли
 095B 0238 До чорта в гості! Чуєш! Чуєш! / У Києві всі дзвони дзвонять. / Чи бачиш, он огонь
горить,
 180B 0057 Краса твоя тая, / Що всі люде дивувались? / Пропала, немає!
 192B 0003 Хоч капельку на образ божий, / Звичайне, що не всі, а так, / Хоч деякі.
 200B 0048 А генерал того не бачить, / А всі вже бачили в селі. / -----
 214B 0008 Очам негрішним, молодим. / І всі регочуться, сміються, / І всі танцюють. Тільки я,
 214B 0009 І всі регочуться, сміються, / І всі танцюють. Тільки я, / Неначе заклятий, дивлюся
 218B 0162 І син Алкід твій, і гетери – / Всі, всі упали до землі / Перед Петром. І повели
 218B 0162 І син Алкід твій, і гетери – / Всі, всі упали до землі / Перед Петром. І повели
 218B 0182 Перед апостолом. І встала, / І всі за нею повставали, / І за апостолом пішли
 218B 0266 Вони, бач, кесаря хвалили / На всі лади, що аж остило / Самим їм дурня вихвалять,
 218B 0304 Молились вчора сенатори / І всі патриції, і вчора / Лилася божа благодать.
 277B 0004 І плуги, й кораблі, / І всі добра землі, / І хвалебні псалми
 277B 0022 І плуги, й кораблі, / І всі добра землі, / Моя любо!.. а нам –
 291B 0018 Долею полийся! / Розвернися ж на всі боки, / Ниво-десятино!

ВСІЙ 18

- 061A 0861 Сумно-сумно. (Отак було / По всій Україні / Против ночі Маковія,
 061A 1177 Розібрали, заблищали / По всій Україні. / -----

- 061A 1297 А сю ніч уп'єшся. Пекельнеє свято / По всій Україні сю ніч зареве; / Потече багато, багато-багато
- 061A 1325 Задзвонили в усі дзвони / По всій Україні; / Закричали гайдамаки:
- 061A 1540 Отаке-то було лихо / По всій Україні! / Гірше пекла... А за віщо,
- 061A 2070 Той Галайда – мій Ярема!.. / По всій Україні / Його знають. Я бачила,
- 173A 0048 Чи є краший на всім світі, / На всій Україні! / Нема кращого й не буде.
- 197A 0019 Дивись кругом себе, / Нема раю на всій землі, / Та нема й на небі.
- 221A 0330 І розпустить правду й волю / По всій Україні! / Так от бачите, сестриці,
- 250A 0228 І немає злomu / На всій землі безконечній / Веселого дому.
- 016В 0245 А голод стогне на селі. / І стогне він, стогне по всій Україні. / Кара Господева.
Тисячами гинуть
- 044В 0012 Дождалися... З Чигирина / По всій славній Україні / Заревли великі дзвони,
- 173В 0040 І рознесе тую славу / По всій Україні. / -----
- 187В 0002 Дурні та гордіі ми люди / На всіх шляхах, по всій усюді, / А хвалимось, що ось-то ми
- 194В 0046 Бо немає в мене роду / На всій Україні, / Та все-таки не ті люде,
- 209В 0025 – Дивися, дитино, оце козаки / (Ніби мені каже),– на всій Україні / Високі могили,
дивися, дитино,
- 218В 0140 І слово правди понесли / По всій невольничій землі / Твої апостоли святії.
- 237В 0031 Розкинь же їх, твої святіє, / По всій землі. І чудесам / Твоїм увірують на світі

ВСІМ 17

- 052A 0004 Нема Січі, пропав і той, / Хто всім верховодив! / Нема Січі; очерети
- 052A 0092 За що слава козацькая / На всім світі стала! / Утни, батьку, орле сизий!
- 057A 0018 Нащо вас кохав я, нащо доглядав? / Чи заплаче серце одно на всім світі, / Як я з
вами плакав?.. Може, і вгадав...
- 061A 0627 За що ж одцурались? Що я сирота. / Одно було серце, одно на всім світі, / Одна душа
щира, та бачу, що й та,
- 061A 0646 Поляг головою,– нишком помолись. / Одна, серце, на всім світі / Хоч ти помолися!»
- 061A 2037 Без батька осталась, / І він один на всім світі, / Один мене любить;
- 061A 2500 Один тільки брат названий / Оставсь на всім світі, / Та й той почув, що так страшно
- 173A 0047 Моя ти дитино, / Чи є краший на всім світі, / На всій Україні!
- 199A 0266 Або жиди в школі... / І всім разом заціпило!.. / -----
- 234A 0353 Невістці достала, / І, всім святим поклонившись, / Додому верталась.
- 234A 0491 Фіг та винограду, / А всім вкупі – червоного / Вина з Цареграду
- 256A 0073 Святому закону / І землею, всім даною, / І сердешним людом
- 258A 0147 І судей лукавих. / На всім світі твоя правда. / І воля, і слава.
- 057В 0050 Та тихе. Бач, і сирота, / А всім була надивовижу. / Бувало, вигляне із хижі,
- 057В 0386 Та й ніколи не створиться / На всім світі, брате! / Всюди люди, а я один
- 230В 0013 Що сам фельдфебель дивувались / І маршировкою, і всім... / І «благодарноні
пребивали
- 275В 0010 ----- / А всім нам вкупі на землі / Єдинодумліє подай

ВСІМИ 5

- 150A 0083 В залізах руки принести, / І перед всіми у кайданах / Стать козакові...»
- 154A 0084 В залізі руки принести / І перед всіми у кайданах / Стать козакові...» – «Ріж та бий!
- 199A 0289 Ти усобник!..» – «Одно слово». / «Ти всіми проклятий!..» / Подивився Гус на папи
- 036В 0024 Брати з братами, й не схаменуться. / А тес диво, всіми кохане: / У шинку покритка, а
люде п'яні!
- 180В 0025 Своє добро.– А подивіться! / Моє найкраще над всіми! – / І ненароком інший гляне.

ВСІХ 17

- 030A 0337 Все нічка покрила. / Всіх покрила темнісінька, / Як діточок мати;
- 061A 1362 По льохах, усюди; / Всіх уклали, все забрали. / «Тепер, хлопці, буде!
- 173A 0006 Китайкою повивала, / Всіх святих благала, / Та щоб йому всі святії
- 199A 0126 За нас розп'ятого на дереві, / І всіх апостолів святих, / Петра і Павла особливе,
- 199A 0219 Против Гуса. І в Констанці / Всіх ворон скликати! / Та стерегти якомога

- 207A 0183 Іди ти в Січ. Як Бог pomoже, / Там наїсися всіх хлібів, / Я їх чимало попоїв,
 207A 0417 У Києві великому / Всіх святих благала; / У Межигорського Спаса
 246A 0046 А сльоз, а крові? Напоїть / Всіх імператорів би стало / З дітьми і внуками, втопить
 246A 0093 Од молдованина до фінна / На всіх язиках все мовчить, / Бо благоденствує! У нас
 274A 0306 ----- / Не скигли, бо ти всіх побудиш. / -----
 016B 0285 Село облетіла. / У всіх була, всіх бачила, / Всі повеселіли.
 016B 0285 Село облетіла. / У всіх була, всіх бачила, / Всі повеселіли.
 068B 0123 В возобновленні покої, / А ми й зостріли їх і всіх – / Княжат, панят і молодих –
 068B 0125 Княжат, панят і молодих – / Всіх перерізали. Рудою / Весілля вмилося. Не втік
 187B 0002 Дурні та горді ми люди / На всіх шляхах, по всій усюді, / А хвалимось, що ось-то ми
 209B 0121 На коней сівши, до обозу, / Синів всіх трьох моїх найшли, / Та в добрий час і полягли
 250B 0006 На тебе, мати, возлагаю. / Свята сила всіх святих, / Пренепорочная, благая!

ВСКУЮ 1

- 258A 0078 Ще лютішу!.. Встань же, Боже, / Вскую будеш спати, / Од сльоз наших одвертатись,

ВСПОМИН 2

- 265B 0002 Посажу коло хатини / На wspomин дружині / І яблуньку і грушеньку,
 265B 0004 І яблуньку і грушеньку, / На wspomин єдиній! / -----

ВСПОМ'ЯНЕ 1

- 074B 0053 На степ і на Карабутак, / Сингичагач кайзак wspom'яне, / Тихенько спуститься з гори,

ВСТАВ 1

- 038B 0115 До утрєні завив з дзвіниці / Великий дзвін. Чернець мій встав, / Надів клобук, взяв патерицю,

ВСТАВАВ 1

- 161B 0334 Вернувся сотник мій додому, / Три дні, три ночі не вставав, / Нікому й слова не сказав

ВСТАВАЙ 3

- 061A 2051 «В Лебєдині, моя пташко, / Не вставай: ти хвора». / «В Лебєдині! Чи давно я?»
 129B 0051 У великій хаті. / Вставай, вставай, Катерино, / Брата зострічати.
 129B 0051 У великій хаті. / Вставай, вставай, Катерино, / Брата зострічати.

ВСТАВАЙТЕ 1

- 268A 0017 Я не знаю Бога. / Поховайте та вставайте, / Кайдани порвіте

ВСТАВАЛА 4

- 030A 0470 Попідтинню ночувала, / Раненько вставала, / Поспішала в Московщину;
 006B 0193 Під калиною дівчина / Спала, не вставала. / Утомилось молодеє,
 083B 0013 По шелягу за танець. / Кругом аж курява вставала. / Дівчата танцювали
 250B 0353 І степ і гори осіяла. / Марія з шляху не вставала, / Марія сина привела.

ВСТАВАЛИ 1

- 274A 0394 Та й замовкла, мов заснула. / Цигане вставали, / Розбирали шатро своє,

ВСТАВАЛО 3

- 061A 0007 І листя пожовкле вітри рознесли. / А сонечко встане, як перше вставало, / І зорі червоні, як перше плили,
 180A 0489 Розлетілись, розсипались, / Сонечко вставало, / А я стояв, дивувався,
 006B 0196 Навіки спочило... / Вставало сонце з-за могили, / Раділи люде, встаючи,

ВСТАВАТЬ 4

- 061A 1191 Лягли, і в голови не клали, / Що вже їм завтра не вставать. / Ляхи заснули, а Іуди

- 150A 0080 І сором тут, і сором там – / Вставать з чужої домовини, / На суд твій праведний прийти,
 154A 0081 І сором тут, і сором там / Вставать з чужої домовини, / На суд твій праведний прийти,
 207A 0217 А сіяти треба,– старий промовляє / Нібито до себе.– Анумо вставать, / До вечерні, може, ще пошкандибаю.

ВСТАЄ 14

- 020A 0017 ----- / Встає хмара з-за Лиману, / А другая з поля,
 027A 0022 Чи сирота, що до світа / Встає працювати, / Опиниться, послухає,
 045A 0065 Спочине на сонці, його запитає, / Де воно ночує, як воно встає; / Послухає моря, що воно говорить,
 061A 0308 На гвалт Пулавського і Паца / Встає шляхетська земля, / І разом сто конфедерацій.
 150A 0124 Руками берег достає; / Достала, зикнула, встає – / І на ножах в крові німіє.
 154A 0124 Руками берег достає, / Достала, зикнула, встає... / І на списках в крові німіє.
 006B 0044 Із могили козак / Встає сивий, похилий. / Встає сам уночі,
 006B 0045 Встає сивий, похилий. / Встає сам уночі, / Іде в степ, а йдучи
 006B 0266 Сем'я вечеря коло хати, / Вечірня зіронька встає. / Дочка вечерять подає,
 016B 0348 Остатню каплю допивав. / Та й ту допив. Встає, не пада, / Іде в покої... Скверний гаде!
 074B 0017 В покоси стелеться, а з яру / Встає пожар, і диму хмара / Святеє сонце покрива,
 180B 0014 Тепер їй любо, любо жити. / Вона серед ночі встає, / І стереже добро своє,
 218B 0449 В своїх гаремах. Із-за моря / Уже встає святая зоря. / Не громом праведним, святим
 250B 0440 Вони дають, що правда божа / Встає вже, встала на землі. / Щоб фараони стереглись.

ВСТАЄШ 1

- 092B 0014 І ти, моя єдина, / Встаєш із-за моря, / З-за туману, слухняная

ВСТАЛА 16

- 024A 0017 ----- / Встала хмара з-за Лиману, / А другая з поля,
 030A 0232 ----- / Ледве встала, поклонилась, / Вийшла мовчки з хати;
 061A 2137 Грілись на пожарі. / Встала й весна, чорну землю / Сонну розбудила,
 221A 0236 Ото яка недотика! / Не та рано встала, / Що до світа упилася...
 234A 0449 З старих очей замучених. / Ледве-ледве встала / Із-за стола.
 274A 0399 І вона, небога / Безталанна, встала мовчки / І нібито Богу
 038B 0038 Старий ударив в закаблуки, / Аж встала курява! Отак! / Та ще й приспівує козак:
 083B 0060 І не вечеряла!... Не спала, / Яка лягла, така і встала, / Мов одуріла! Що робить?
 104B 0129 А жінка у коморі спала / (Бо пан нездужа). Жінка встала, / Неначе п'явка та, впилась
 175B 0075 Співаючи. Отож стали, / Молодая встала, / Взяла квартиру оковити
 218B 0181 Поникла радостним челом / Перед апостолом. І встала, / І всі за нею повставали,
 218B 0522 Сила ночі оживила. / Встала, походила / Коло замкнутої брами
 218B 0541 Для царського-таки стола / У Тібрі рибу. Встала мати, / Кругом оглянулась, взялась
 250B 0212 На небі ясно зайнялась. / Марія встала та й пішла / З глеком по воду до криниці.
 250B 0440 Вони дають, що правда божа / Встає вже, встала на землі. / Щоб фараони стереглись.
 298B 0002 І тут, і всюди – скрізь погано. / Душа убога встала рано, / Напряла мало та й лягла

ВСТАЛИ 7

- 030A 0748 Полічили, що достали, / Встали сіромахи, / Помолились на схід сонця,
 061A 0202 Погас місяць, горить сонце. / Гайдамаки встали, / Помолились, одяглися,
 061A 0829 ----- / Гетьмани, гетьмани, якби то ви встали, / Встали, подивились на той Чигирин,
 061A 0830 Гетьмани, гетьмани, якби то ви встали, / Встали, подивились на той Чигирин, / Що ви будували, де ви панували!
 199A 0048 Ізекіїлем, / І – о диво! трупи встали / І очі розкрили,
 221A 0252 От-от уже поховала. / Ні, встали, погані, / Із шведською прибудую...
 258A 0113 Уст моїх глаголи. / Бо на душу мою встали / Сильні чужії,

ВСТАЛО 2

- 024A 0079 Та не поставали. / Встало сонце – ляшки-панки / Покотом лежали.
218B 0138 Твоєю кровію. А ти / Возстав од гроба, слово встало, / І слово правди понесли

ВСТАНЕ 16

- 061A 0007 І листя пожовкле вітри рознесли. / А сонечко встане, як перше вставало, / І зорі червоні, як перше пилили,
061A 0035 І про вашу долю любила співать. / Поки сонце встане, спочивайте, діти, / А я поміркую, ватажка де взять.
061A 0070 «Нехай, – скажуть, – спочивають, / Поки батько встане / Та розкаже по-нашому
061A 0160 Грай, кобзарю, лий, шинкарю, / Поки встане доля». / Взвись в боки, навприсідки
061A 0824 Біліє місяць; люде сплять, / І титар спить... Не рано встане: / Навіки, праведний, заснув.
061A 1146 Інгул шозиму замерзає – / Богун не встане загатить / Шляхетським трупом. Лях гуляє!
061A 2181 А Залізник: «Гуляй, сину, / Поки доля встане! / Погуляєм!»
171A 0044 Спи ж, повитий жидовою, / Поки сонце встане, / Поки тії недолітки
171A 0085 У ворога діти, / Спи, гетьмане, поки встане / Правда на сім світі.
180A 0088 Порадимось, посумуєм, / Поки сонце встане; / Поки твої малі діти
221A 0420 То поснідаєм в пригоді, / Поки сонце встане...– / Посідали.– А хто, братця,
221A 0543 Розвалиться... і з-під неї / Встане Україна. / І розвіє тьму неволі,
246A 0032 І духу живому. / Встане правда! встане воля! / І тобі одному
246A 0032 І духу живому. / Встане правда! встане воля! / І тобі одному
274A 0019 І люде добрі, і любов, / І все добро. І встане вранці / Веселий, і забуде знов
250B 0673 Романський золотий плебей! / І час і два мине, не встане, / На матір навіть не погляне

ВСТАНЕМ 1

- 209B 0035 Усі ми однако за волю лягли, / Усі ми і встанем, та Бог його знає, / Коли-то те буде. Дивися ж, дитино!

ВСТАНУ 2

- 061A 1588 А сьогодні, коли й умру, / З домовини встану / Ляхів мучить. Серце моє!
156B 0022 Не розсиплем вражу силу, / Не встану я знову!.. / Возьміть мої гетьманськії

ВСТАНУТЬ 4

- 027A 0054 Руна гуляє, божа мова. / Встануть сердеги працювать, / Корови підуть по діброві,
052A 0034 Не вернуться запорожці, / Не встануть гетьмани, / Не покрийють Україну
258A 0017 Вітер розмахає. / І не встануть з праведними / Злії з домовини,
209B 0112 А клуню просто запалили... / Не встануть, прокляті, оп'ять / Дітей козачих мордувать,

ВСТАНЬ 4

- 258A 0077 Побори ж і другу, / Ще лютішу!.. Встань же, Боже, / Вскую будеш спати,
258A 0083 Жить тяжко в оковах! / Встань же, Боже, поможи нам / Встать на ката знову.
258A 0145 І ваш раб убогий. / Встань же, Боже, суди землю / І судей лукавих.
258A 0151 Душа моя знає. / Встань же, Боже, твою славу / Гордий зневажає.

ВСТАТИ 5

- 234A 0454 Зледашила, нездужаю / І на ноги встати. / Тяжко, Катре, умирати
016B 0401 Почорніли. Князь хиріє, / Нездужає встати, / А підвести нема кому,
104B 0086 Хто догляне? Одна – стара, / Нездужає встати, / А другая – молодая,
137B 0063 Павла Кравченка-Наливайка. / Я стар чоловік, нездужаю встати, / Буду йому пораду давати,
180B 0043 І витопить зимою хату. / А ти нездужасш і встати, / Щоб хоч огонь той розвести.

ВСТАТЬ 6

- 061A 0449 «Я? З панами? / Крий Боже! Зараз, дайте встать, / Ясновельможні (нишком – свині)».
- 061A 0582 Конфедерат п'яний / Нездужа встать, а курника, / П'яний і веселий:
- 207A 0220 А ти, Степане, ляжеш спать, / Бо завтра рано треба встать / Та коня сідлать».
- 258A 0084 Встань же, Боже, поможи нам / Встать на ката знову. / -----
- 083B 0096 І стежка стала заростать, / Бо вже нездужає і встать. / Так от що сміхи наробили!
- 209B 0080 А я молитись в хаті буду.– / Бо вже нездужав, сину, встать, / Руки на ворога піднять!

ВСТАЮТЬ 3

- 180A 0223 На той остатній страшний суд / Мертвці за правдою встають. / То не вмерлі, не убиті,
- 016B 0328 Дивіться, очі молодії, / Як зорі божії встають, / Як сходить місяць, червоніє...
- 230B 0068 Животворящим, а із гною / Встають стовпом передо мною / Його безбожнії діла...

ВСТАЮЧИ 2

- 274A 0102 Кого колишете вночі? / Лягаючи і встаючи, / За кого молитесь? Ох, діти!
- 006B 0197 Вставало сонце з-за могили, / Раділи люде, встаючи, / А мати й спати не лягала,

ВСТЕРЕЖЕ 1

- 200B 0176 Хіба архістратиг? Та й той / Не встереже тепер. Боюся, / І вимовить боюсь тепер

ВСТУПАЄ 2

- 258A 0002 Блаженний муж на лукаву / Не вступає раду, / І не стане на путь злого,
- 095B 0160 Опріч пана, у світлицю / Ніхто не вступає, / Сам і їсти їй приносить,

ВСТУПИВ 1

- 274A 0227 А він мене і покинув, / Не вступив і в хату, / На дітей своїх не глянув,

ВСУЄ 9

- 199A 0094 І рай у найми оддає! / Небесний царю! суд твій всує, / І всує царствіє твоє.
- 199A 0095 Небесний царю! суд твій всує, / І всує царствіє твоє. / Розбойники, людоїди
- 258A 0139 Познать, розбити тьму неволі, / І всує Господа глаголи, / І всує плачеться земля.
- 258A 0140 І всує Господа глаголи, / І всує плачеться земля. / Царі, раби – однакові
- 258A 0192 І пребудет твоя воля / І труд твій не всує. / Вловлять душу праведничу,
- 068B 0017 Дурний не вдіє чоловік! / Я сам, як бачиш, марне, всує, / Я сам занівечив свій вік.
- 092B 0048 Людські душі? Чи ще й досі / Дивуються всує / На стан гнучий? Свято моє!
- 200B 0116 Щоб одурить їй не дала / Пренепорочная! І всує. / Молитва їй не помогла:
- 291B 0031 Ніж з ворогом по правді жить / І всує нарікають на Бога! / -----

ВСЮ 20

- 020A 0081 Дуже звеселився. / Зібрав шляхту всю докупи / Та й ну частувати.
- 024A 0053 Тому звеселився. / Зібрав шляхту всю докупи / Та й ну частувати.
- 027A 0092 Хоть раз усміхнеться, дивлючись, як ти / Всю славу козацьку за словом єдиним / Переніс в убогу хату сироти.
- 061A 0735 Таке диво читаєте,– / Гріха на всю губу! / Тоді, тоді... Та цур йому,
- 061A 0778 У печі пала / Огонь і світить на всю хату, / В кутку собакою дрижить
- 061A 1203 Щоб Богові вранці про те розказать. / Світить білолиций на всю Україну, / Світить... а чи бачить мою сиротину,
- 061A 2167 Придбав Максим собі сина / На всю Україну. / Хоч не рідний син Ярема,
- 150A 0170 На весь світ великий, / На всю Україну, / Що не дав ти товариству
- 154A 0170 На весь світ великий, / На всю Україну, / Що не дав ти товариству
- 171A 0042 Проспав еси степи, ліси / І всю Україну. / Спи ж, повитий жидовою,
- 246A 0106 І просто в рай, / Хоч і рідню всю забори! / У нас! чого то ми не вмієм?
- 250A 0051 Претесе знову!.. Якби взяли / І всю мізерію з собою, / Дідами крадене добро,
- 016B 0182 Впасти не давала. / І всю ніченьку над нею / Витала, не спала.
- 029B 0067 З хатини видно Україну / І всю Гетьманщину кругом. / Під хатою дідусь сивенький

- 111B 0055 Красується, любиться / На всю Україну. / А понад ним зеленіють
 129B 0010 «Зїздили ми Польщу / І всю Україну, / А не бачили такої,
 129B 0020 Якби я був дужий, / То оддав би я всю силу / За одну годину
 209B 0072 Пшона, пшениці, що придбав, / Я всю мізерію оддав / Моїй Україні-небозі...
 209B 0102 На світ твій виглянуть з могили – / Спряжу всю шляхту на огні! / Вони, вони – не
 бійся, сину! –
 272B 0016 – До якоїсь чорнобривки / Всю ніч майнували. / – Чи ти ж, коню, будеш пити

ВСЮДИ 19

- 061A 0394 А може... й не знаю. / Лихо, люди, всюди лихо. / Нігде пригорнутися:
 150A 0110 На бенкет козачий. / Темно всюди, як у будень, / А свято чимале.
 154A 0110 На бенкет козачий. / Темно всюди, мов у будень, / А свято чимале.
 173A 0064 Та ба... А зле безталання / Зострінеться всюди, / І на шляху і без шляху,
 207A 0381 «В твоїх руках все на світі, / Твоя всюди воля! / Нехай буде так, як хочеш,
 046B 0122 Щоб знав, як волю шанувати, / Щоб знав, що дурня всюди б'ють. / -----
 050B 0030 Таки ж у тім селі, трудящий! / (Бо всюди сироти – ледащо) / У наймах виріс сирота,
 057B 0074 Росла собі. І роботящий / (Бо всюди сироти – ледащо) / У наймах виріс сирота,
 057B 0387 На всім світі, брате! / Всюди люди, а я один / Диявол проклятий!
 068B 0135 В степах широких, в байраках / Крутих, глибоких. Всюди хата, / Було де в хаті
 погуляти
 104B 0163 І пан умер, а жіночка / Московкою всюди / Хиляється... і по жидах,
 133B 0014 А ці добрі люде / Найдуть тебе всюди, / І на тім світі добряги
 189B 0011 Мене по волі і неволі / Носило всюди. Принесло / На старість ледве і додому.
 205B 0035 Пророче божий? Ти меж нами, / Ти, присносухий, всюди з нами / Витаєш ангелом
 святим.
 233B 0011 О чарівниченько моя! / Мені ти всюди помагала. / Мене ти всюди доглядала.
 233B 0012 Мені ти всюди помагала. / Мене ти всюди доглядала. / В степу, безлюдному степу
 250B 0662 Бо за сином / Свята мати всюди йшла, / Його слова, його діла –
 268B 0043 Та утікати; не втечете / І не сховатесья; всюди / Вас найде правда-мста; а люде
 298B 0001 ----- / І тут, і всюди – скрізь погано. / Душа убога встала рано,

ВСЯ 6

- 061A 0920 спиниш народ, щоб не гомонів? Не десять душ, а, слава / Богу, вся Смілянщина,
 коли не вся Україна. Он, чуєте? / співають.
 061A 0920 спиниш народ, щоб не гомонів? Не десять душ, а, слава / Богу, вся Смілянщина,
 коли не вся Україна. Он, чуєте? / співають.
 061A 1847 В будинку... з панями... / Вся в золоті...» / «Виручай же!
 180A 0107 Розмовляють з полем. / І все-то те, вся країна / Повита красою,
 218B 0130 На землю людам. Фарисеї, / І вся мерзенна Іудея / Заворушилась, заревла,
 282B 0008 О юпкоборцеві восплач. / І вся, о Русская беседа, / Во глас єдиний ісповедуй

ВСЯКИЙ 3

- 030A 0162 Пече сонце, гойда вітер, / Рве всякий по волі. / Умивай же біле личко
 258A 0067 На нас головами, / І всякий день перед нами / Сид наш перед нами.
 091B 0016 Та й християнин ще до того. / У Київ їздить всякий год, / У світі ходить меж
 панями,

ВСЯКИМ 1

- 258A 0106 Восхвалимо тебе, Боже, / Хваленієм всяким; / Возрадується Ізраїль

ВСЯКІ 2

- 074B 0014 Аж страх, аж жаль було дивиться. / Дуби і всякі дерева / Великолітні, мов трава
 200B 0086 Не оддала б... А втім, не знаю... / Бо всякі матері бувають. / -----

ВСЯКОГО 4

- 030A 0381 Буду виливати? / Нащо воно? У всякого / І свого чимало...

- 180A 0001 ----- / У всякого своя доля / І свій шлях широкий,
 256A 0001 ----- / У всякого своє лихо, / І в мене не тихо,
 297B 0014 Не зацькують. А люде тихо / Без всякого лихого лиха / Царя до ката поведуть.

ВСЬКОМУ 2

- 221A 0130 Я й сама не знаю! / Мабуть, за те, що всякому / Служила, годила...
 016B 0417 Витать над грішними святою / І всякому добро творить. / А сталося ось як. У черницях

ВСЬОГО 19

- 114A 0058 Я шага дам». – «Я – черешень». / «Всього, чого треба, – / Всього дамо... Одпочинеш,
 114A 0059 «Всього, чого треба, – / Всього дамо... Одпочинеш, / А ми потанцюєм...
 173A 0011 Тії благодати, / Всього того, чого мати / Не зуміє дати».
 221A 0026 І фіг і родзинок – / Всього мені понадає / І на руках носить...
 221A 0341 ----- / А я зберу з всього світа / Всі зла і всі муки!..
 234A 0067 І пасіку чималу – / Всього надбали. / Та діточок у їх бігма,
 234A 0495 І кав'яру з Дону – / Всього везе, та не знає, / Що діється дома!
 016B 0101 Не довелось, а все було, / Всього понадбала / Стара мати. Саму тебе
 046B 0078 Затого будуть і могили, / Всього наробимо колись! / О доле моя! Моя країно!
 057B 0342 Височенний хрест поставив... / Зо всього роздолля / Широкого було видно.
 068B 0149 До сльоз, до крові, до пожару, / До всього, всього я привик. / Було, мов жабу ту, на списі
 068B 0149 До сльоз, до крові, до пожару, / До всього, всього я привик. / Було, мов жабу ту, на списі
 068B 0155 Та й пустиш в степ. / Всього, всього тойді бувало, / І все докучило мені...
 068B 0155 Та й пустиш в степ. / Всього, всього тойді бувало, / І все докучило мені...
 095B 0097 Чого ти хочеш, забажай, / Всього дадуть, та ще й багато! / Не треба, кажеш, дайте хату!
 104B 0106 На чужому полі! / Всього надбав, роботяга, / Та не придбав долі!
 175B 0031 У яр погуляти. / Найкращая з всього села / Давненько вже у яр пішла,
 218B 0224 Тебе осудить. Припливуть / І прилетять зо всього світа / Святіє мученики. Діти
 218B 0253 Велике свято! Тиск народу, / Зо всього царства воєводи, / Преторіане і сенат,

ВСЬОМУ 12

- 180A 0168 Тебе повивали. Бери ж їх, лети / Та по всьому небу орду розпусти. / Нехай чорніє, червоніє,
 246A 0152 Кнути узловаті – / Всьому навчим; тільки дайте / Свої сині гори
 266A 0009 І співають амінь, / Амінь всьому веселому / Однині довіка,
 274A 0432 Як сушити, як варити... / Всьому, всьому вчила / Маріула. А та вчилась
 274A 0432 Як сушити, як варити... / Всьому, всьому вчила / Маріула. А та вчилась
 207B 0074 А кров, та сльози, та хула, / Хула всьому! Ні, ні, нічого / Нема святого на землі...
 218B 0273 І написали воєводам / По всьому царству: так і так. / Що кесар Бог. Що більш од Бога!
 249B 0028 – Так що ж, – промовив Ірод п'яний, – / По всьому царству постинать / Малих дітей; а то, погані,
 250B 0417 І про великую ослицю / По всьому світу. Ся ж несла / Живого істинного Бога.
 250B 0740 Мужі воспрянули святіє. / По всьому світу розійшлись, / І іменем твого сина,
 250B 0744 Любов і правду рознесли / По всьому світу. Ти ж під тином, / Сумуючи, у бур'яні
 289B 0005 А ви, святіє предотечі, / По всьому світу розійшлись / І крихту хліба понесли

ВТЕКЛА 3

- 199A 0222 І зверху і здолу, / Щоб не втекла сіра птаха / На слав'янське поле.
 006B 0099 Не кидай матері, казали, / А ти покинула, втекла, / Шукала мати – не найшла,
 016B 0086 Убогих брат. А що ж робить? / Сама втекла і повінчалась, / І батько й мати не пускали,

ВТЕР 1

061A 2505 Залізник заплакав / Вперше зроду; сльози не втер, / Умер неборака.

ВТЕРЕБИЛА 1

123A 0162 Од страшної муки, / Втербила в пісок жовтий / Старі сині руки.

ВТЕРЛА 1

250B 0581 Прокинулось. Швиденько сльози / Марія втерла, сміючись, / Щоб він не бачив. І небозі

ВТЕРЛАСЬ 1

030A 0584 Боса стала серед шляху, / Втерлась рукавами. / А москалі їй назустріч

ВТЕРПІВ-ТАКИ 1

061A 0924 ----- / Ото, мабуть, Волох! Не втерпів-таки старий дурень: / треба, та й годі.

ВТЕРПІЛА 2

061A 0169 Вельможна громада / Не втерпіла, ударила / Старими ногами.

114A 0358 І що сама знала. / І не втерпіла, сказала, / Як п'яні придани

ВТЕРТИ 1

161B 0170 Ті сльози старечі / Буде втерти, не женися! / І гич не до речі!

ВТЕЧЕ 3

150A 0131 Козацтво сміливе літає. / Ніхто на світі не втече! / Огонь запеклих не пече.

154A 0131 Козацтво сміливе літає. / Ніхто на світі не втече; / Огонь запеклих не пече.

200B 0102 І висипався чорний ус, / І ще... Та се ще не втече, / Розкажем іноді колись

ВТЕЧЕТЕ 1

268B 0042 Не дасть коня вам охляп сісти / Та утікати; не втечете / І не сховається; всюди

ВТЕЧЕШ 1

161B 0096 ----- / А од весілля не втечеш! / -----

ВТЕЧУ 1

161B 0097 ----- / Ба ні, втечу, та ще й заплачу. / -----

ВТИРАЄ 1

030A 0058 Не журиться Катерина – / Слізеньки втирає, / Бо дівчата на улиці

ВТИРАЙТЕ 1

057A 0091 То й не засміються... / Не втирайте ж мої сльози, / Нехай собі ллються,

ВТИРАЛА 1

153B 0031 До самої ночі / Перед вікном і втирала / Заплакані очі,

ВТИРАТЬ 1

061A 0382 Багатий на лати / Та на дрібні сльози – бодай не втирать! / Доле моя, доле! Де тебе шукать?

ВТИРАЮТЬ 3

010A 0203 Збиралися подруженьки, / Слізеньки втирають; / Збиралися товариші

020A 0140 Кругом хлопці та дівчата / Слізеньки втирають. / Пішов кобзар по улиці –

024A 0108 Кругом хлопці та дівчата / Слізеньки втирають. / Пішов кобзар по улиці –

ВТІК 2

- 028В 0012 Тойді повісили Христа, / Й тепер не втік би син Марії! / Нігде невесело мені,
068В 0126 Всіх перерізали. Рудою / Весілля вмилося. Не втік / Ніже єдиний католик,

ВТІКАЙ 1

- 030А 0636 Не покинеш?.. Серце моє, / Не втікай од мене... / Я винесу тобі сина».

ВТІКАЛИ 1

- 033В 0015 У Петра у свата. / Не втікали б із Хортиці / Славні небожата,

ВТІКАТИ 2

- 020А 0104 Прокинулись ляшки-панки – / Нікуди втікати! / Прокинулись ляшки-панки
024А 0076 Прокинулись ляшки-панки – / Нікуди втікати! / Прокинулись ляшки-панки

ВТІКАТЬ 1

- 010А 0201 Коли подивляться, що вбитий, – / З переполоху ну втікати! / -----

ВТІКАЮТЬ 1

- 061А 0286 Дивилися, як королі / Із Польщі втікають, / Та слухали, як шляхетство

ВТІМ 2

- 185В 0057 Вона – капуста головата. / А втім, як знаєш, пане-брате, / Не дурень, сам собі міркуй.
200В 0085 Дитя єдинеє своє? / Не оддала б... А втім, не знаю... / Бо всякі матері бувають.

ВТНЕ 1

- 061А 1006 Оце то так! Вчистив, нічого сказати: і до ладу, і правда. / Добре, далєбі, добре! Що
хоче, то так і втне. Спасибі, / спасибі.

ВТНУ 3

- 052А 0077 «Ой не шуми, луже!» / Не втну більше. А ти, батьку, / Як сам, здоров, знаєш,
061А 0226 Тма, мна знаю, а оксію / Не втну таки й досі. / Що ж вам скажуть? Ходім, сини,
076В 0016 На тих помазаниках божих... / Так що ж, не втну, а як допоможеш / Та як покажеш, як
тих птах

ВТОМИВШИСЯ 1

- 271В 0015 Білою габою – / Та й спать ляже, втомившись / Турбою такою.

ВТОМИВШИСЬ 1

- 276В 0004 Тихенький, кроткий государ, / Втомившись, пишучи закони, / Пішов любенько
погулять

ВТОМИЛАСЯ 1

- 235В 0002 На панщині пшеницю жала, / Втомилася; не спочивать / Пішла в снопи,
пошкандибала

ВТОМИЛАСЬ 3

- 061А 0662 Вийми душу!.. ще раз... ще раз... / Ох, як я втомилась!» / «Одпочинь, моя ти зоре!
250В 0151 Трохи, трохи не танцювала / І не втомилась. Вигляда / Старий, сумуючи під тинном,
268В 0028 В світлицю-хату; опочий, / Бо ти аж надто вже втомилась, / Гріхи синовні несучи.

ВТОМИЛИ 1

- 057В 0058 Ніже літа, сину, / Тії сили не втомилі... / Отак і загину!

ВТОМИЛИСЯ 1

- 308В 0008 Почимчикуєм спочивать. / Втомилися і підтопталися, / І розуму таки набралися,

ВТОМИЛО 1

030A 0334 Спочивають добрі люде, / Що кого втомило: / Кого – щастя, кого – сльози,

ВТОПИ 1

104B 0009 Винеси на волю! / Або втопи принамені, / Коли така доля.–

ВТОПИЛА 1

061A 2236 Чом вона вас до схід сонця / Була не втопила? / Менше б гріха: ви б умерли

ВТОПИЛАСЬ 3

274A 0238 Люде насміялись... / Трохи була не втопилась, / Та жаль було кинуть

153B 0088 А вона вночі любенько / В Вілії втопилась, / Бо найшли її в Закреті,

250B 0513 В сльозах кровавих загартуй!.. / Небога трохи не втопилась / У тій криниці. Горе нам

ВТОПИЛО 2

016A 0009 Де його поділо. / Коли милого втопило, / Розбий синє море;

207A 0503 Сироти Степана молодого, / Синє море не втопило, / А в турецьку землю агарянську

ВТОПИТИСЬ 1

141B 0006 – Бодай тобі, доле, / У морі втопитись, / Що не даєш мені й досі

ВТОПИТЬ 1

246A 0047 Всіх імператорів би стало / З дітьми і внуками, втопить / В сльозах удов'їх. А дівочих,

ВТОПЛЮ 2

016A 0012 Піду шукать миленького, / Втоплю своє горе, / Втоплю свою недоленьку,

016A 0013 Втоплю своє горе, / Втоплю свою недоленьку, / Русалкою стану,

ВТОПЛЮСЯ 1

172B 0006 Найду долю, одружуся, / Не найду, втоплюся, / Та не продамся нікому,

ВТОПЛЯТЬ 1

050B 0184 Та все то те,– знаєш, люде / Втоплять і задушать! / А може, то така правда,

ВТОПТАЛА 1

083B 0093 І все-таки не помогли! / Втоптала стежку на могилу, / Все виглядять його ходила.

ВТОРАЯ 2

180A 0412 Що на скелі наковано: / Первому – вторая / Таке диво наставила.

180A 0417 Нашу Україну, / А вторая доканала / Вдову сиротину.

ВТОРГОВАЛА 1

142B 0007 Козакам, / Вторговала, серденько, / П'ятака.

ВТОРОПА 1

250A 0129 І заговорили / Так, що й німець не второпа / Учитель великий,

ВТОРОПАВ 1

061A 1008 ----- / Я щось не второпав, що він співав про гайдамаків? / -----

ВТРАПИЛА 1

114A 0284 На весіллі була, / До господи не втрапила, / До сусіда зайшла,

ВТРАПИТЕ 1

061A 1622 Отам воно; оцим яром / Втрапите до його». / «Що, сьогодні ляхів бачив?»

ВТРЕТЄ 3

- 047A 0161 Випий ще раз; не приїде – / Втретє випить треба. / За перший раз, як за той рік,
047A 0180 Тихо усміхнулась, / Вдруге, втретє напилася / І не оглянулась.
057B 0099 До дівчини за рушниками) / Послать і втретє міркував. / Та з чумаками та з волами

ВТРОЄ 1

- 061A 2003 Що побачу знову, – / Вдвоє, втроє б витерпіла / За єдине слово!

ВХОДИ 1

- 180A 0298 Та не хочу».– «Экой чудак! / Я всі входи знаю, / Я тут служу, коли хочеш,

ВХОЖУ 1

- 274A 0252 Я ледве ступаю, / Вхожу в хату. Аж щось стогне, / Ніби умирає,–

ВХОПИВ 1

- 057B 0379 А я... я за ноги / Вхопив його, та й укинув / Максима святого

ВХОПИЛАСЬ 1

- 234A 0289 А наймичка у порогу / Вхопилась руками / За одвірок та й зомліла.

ВЧАЩАЄ 1

- 083B 0143 Та вечорами у садочок / До титаря вчащає. / А титарівна зострічає,

ВЧАЩАЮ 2

- 014B 0019 Таки ж у нашому селі / Назнав я дівчину... Вчащаю / І матір удову єднаю.
014B 0023 Мала, каже; – нехай, дождуся. / І, знай, вчащаю до Ганнусі. / На той рік знову за своє;

ВЧИЛА 5

- 030A 0094 Чорнобривого придбала... / Мабуть, сама вчила...» / Бодай же вас, цокотухи,
169A 0008 Чи ти діточок непевних / Звичаю не вчила? / «Молилася, турбувалася,
274A 0432 Як сушити, як варити... / Всьому, всьому вчила / Маріула. А та вчилася
016B 0169 І говорить уже стало, / І вчила княгиня / Тільки «мамо» вимовляти,
016B 0171 Тільки «мамо» вимовляти, / А «тато» не вчила... / І книжечок з кунштниками

ВЧИЛАСЬ 1

- 274A 0433 Всьому, всьому вчила / Маріула. А та вчилася / Та Богу молилася.

ВЧИЛИ 1

- 061A 0078 У постолах. Дурень! дурень! / Били, а не вчили. / Од козацтва, од гетьманства

ВЧИЛИСЬ 5

- 250A 0091 ----- / Якби ви вчилися так, як треба, / То й мудрость би була своя.
046B 0033 Своїх малих діток, / Научай їх, щоб не вчилися / Змалку віршовати.
230B 0025 І за свободу! Розпинать, / А не любить ви вчилися брата! / О роде суетний,
проклятий,
250B 0597 То вдвох собі й ходили в школу / І вчилися вкупочці. Ніколи / Ані пограється з дітьми,
250B 0643 Виростали / І вкупі вчилися, ростучи / Святиє діточки. Пишались

ВЧИСТИВ 1

- 061A 1005 ----- / Оце то так! Вчистив, нічого сказати: і до ладу, і правда. / Добре, далєбі, добре! Що хоче, то так і втне. Спасибі,

ВЧИСТИМО 1

- 161B 0112 А ти вже й скрипку принесла? / Яку ж ми вчистимо з тобою? / -----

ВЧИТИ 4

274A 0427 То воно й минулось. / Потім її стала вчити / І лікарувати,
 016B 0177 І азбуку по кунштках / Заходилась вчити. / І що божий день купала,
 068B 0051 Не одного мене малі. / Отож і вчити почали / Письму панят. На безголов'я
 250B 0455 Гадаєш, думаєш-гадаєш, / Як його вчити, навести / На путь святий святого сина,

ВЧИТИСЬ 2

057B 0126 Хотілося б жить на світі, / Та ба! Треба вчитись, / Ще змалечку треба вчитись,
 057B 0127 Та ба! Треба вчитись, / Ще змалечку треба вчитись, / Як на світі жити,

ВЧИТЬ 2

207A 0698 Сидить коло хати / Та вчить внука-пузанчика / Чолом оддавати.
 083B 0215 Щоб навчалися дівчата, / Коли не вчить батько, мати. / -----

ВЧИТЬСЯ 1

161B 0179 А Настуся з богословом / Заповіді вчиться. / Он дивіться: у садочок

ВЧОРА 11

010A 0107 Молоденький, чорнобровий, / Знайшли вчора у діброві. / Світи довше в чистім полі,
 061A 0904 ----- / Та й син же штука! Я вчора зострівся з Залізняком; / таке розкажує про його,
 що цур йому! «Кошовим, – каже,
 061A 1582 А титаря на цвинтарі / Вчора поховали». / Не дослухав...«Неси, коню!»
 061A 1585 І поводи кинув. / «Чом я вчора, поки не знав, / Вчора не загинув!
 061A 1586 «Чом я вчора, поки не знав, / Вчора не загинув! / А сьогодні, коли й умру,
 061A 1625 «Нігде ні одного; / А вчора було багато. / Вінки не святити:
 207A 0402 Та люблю, та тихо, / Ніби вчора народилась... / А лютеє лихо
 132B 0007 Вдова молодая. / А я вчора з нею, / З сією змією,
 218B 0303 Перед Юпітером новим, / Молились вчора сенатори / І всі патриції, і вчора
 218B 0304 Молились вчора сенатори / І всі патриції, і вчора / Лилася божа благодать.
 250B 0376 У нас, у пастирей, Месія / Родився вчора! – Загуло / У Віфліємі на майдані:

ВЧОРАШНЄ 1

234A 0098 Прокинулось в хаті? / Чи вчорашнє, задалене / Знов поворушилось,

ВЧОТИРЬОХ 1

161B 0284 «У горох / Вчотирьох / Уночі ходила.

ВШКВАРИВ 4

061A 0151 І не схаменеться; / Кобзар вшкварив, а козаки – / Аж Хортиця гнеться –
 061A 1774 До танців, кобзарю!» / Сліпий вшкварив – навприсядки / Пішли по базару.
 207A 0092 Ануте, діти, отакої!» / І вшкварив по струнах. / Старий грає, а Ярина
 207A 0614 З усієї сили / Та не вшкварив... Під хатою / Усі троє сіли.

ВШКВАРИТЬ 1

207A 0612 Аж за кобзу взявся, / Хотів вшкварить метелицю / З усієї сили

ВЫ 2

030A 0615 А ти ж присягався!» / «Возьмите прочь! Что ж вы стали?» / «Кого? Мене взяти?»
 221A 0482 Моїх налітає. / «Вы што делаете, плуты!» / «Та ми, бачте, пане,

В'ЮТЬСЯ 2

123A 0056 А козаки, як хміль отой, / В'ються круг Ганнусі. / А надто той рибалонька,
 199A 0205 Од шопоту. Кардинали, / Як гадюки, в'ються / Круг тіари. Та нищечком,

В'ЮТЬСЯ-ГНУТЬСЯ 1

284B 0024 Думки-гадоньки не мають, / В'ються-гнутья та співають. / -----

В'ЯЖІТЕ 1

095В 0269 ----- / Беріть мене! Беріть, в'яжіте, / Ведіть до пана у світлицю!

В'ЯЖУТЬ 1

030А 0291 Роблять людям люде! / Того в'яжуть, того ріжуть / Той сам себе губить...

В'ЯЗАЛИ 1

207А 0535 Турки-яничари догнали, / До стовпа в'язали, / Очі виймали,

В'ЯЗНЕ 1

061А 1015 так! Далєбі, дав би карбованця, якби був не пропив учора! / Шкода! Ну, нехай стара в'язне, більше м'яса буде. / Поборгуй, будь ласкав, завтра оддам. Утни ще що-небудь

В'ЯЛА 1

270А 0036 Я гралася, забавлялась, / А вона все в'яла, / Та нашого злого пана

В'ЯНЕ 11

019А 0009 Од вітру линяють; / Серце в'яне, співаючи, / Мов пташка без волі...
027А 0011 Минулось... Пропало... / Згадай добре – серце в'яне, / Чому не осталося?
027А 0031 Що день виглядає, / В'яне, сохне сиротою, / Де дітись, не знає,
030А 0013 Мусить погибати. / Серце в'яне співаючи, / Коли знає, за що;
047А 0040 Само серце знає, / Кого любить. Нехай в'яне, / Поки закопають,
061А 1127 Землі козацької краса / У ляха в'яне, як перш мати, / І непокрита коса
123А 0047 Літа молодії... / Лихо, лихо! Мати в'яне, / Дочка червоніє,
123А 0059 Жвавий, кучерявий, / Мліє, в'яне, як зостріне / Ганнусю чорняву.
095В 0169 Не зна, що й почати. / А Марина в'яне, сохне / У білих палатах.
095В 0274 У пана взаперті сидить? / І в'яне, сохне, гине, гине / Твоя єдина дитина,
161В 0376 Притоптаний, коло тину / Засихає, в'яне! / А сам сотник у кожусі,

В'ЯНЄШ 2

047А 0090 Мати не питає: / «Чого в'янеш, моя доню?» / Стара не спитала,
212В 0026 Твоє голоднее дитя... / І в'янеш ти, а дні летять, / Несуть все добре за собою,

ВЯЧЕСЛАВА 1

199А 0242 У Празі глухо гомонять, / І цесаря, і Вячеслава, / І той собор тисячоглавий

ГАБОЮ 2

234A 0488 І червону добру хустку / З білою габою. / А діточкам черевички,
271B 0014 І сповис дорогою / Білою габою – / Та й спать ляже, втомившись

ГАВКНЕ 1

185B 0013 А їм неначе рот зашито, / Ніхто й не гавкне, не лайне, / Неначе й не було мене.

ГАВРИЛИЧ 2

230B 0008 Оці сатрапи-ундіра. / А надто стрижений Гаврилич / З своїм єфрейтором малим,
230B 0033 Полян, дулебів і древлян / Гаврилич гнув во время оно. / А вас, моїх святих киян,

ГАВРИЛОВИЧ 1

230B 0002 Во дні фельдфебеля-царя / Капрал Гаврилович Безрукий / Та унтер п'яний
Долгорукий

ГАД 1

199A 0236 Так аж кишить! Все на охоту, / Мов гад у ірій, поспіша! / О чеху! Де твоя душа??

ГАДАЄ 3

104B 0145 Лежить собі неборака, / Думає, гадає, / Як то будем мандрувати.
161B 0037 То ще й не радився ні з ким. / А тільки сам собі гадає... / А жіночки... лихий їх знає!
161B 0043 Сидить сотник на причілку / Та думку гадає, / А Настуся по садочку

ГАДАЄШ 1

250B 0454 Не плачеш ти і не співаєш, / Гадаєш, думаєш-гадаєш, / Як його вчити, навести

ГАДАЛИ 1

061A 1163 Як діти, щиро; не журились, / Гадали тес... а зробилось... / Над козаками хусточки!

ГАДАТИ 1

114A 0098 Хоч за пана гетьмана. / Стала мати гадати / Та за пана єднати.

ГАДАТЬ 2

028B 0024 Та й більш нічого. Так-то, люде, / Хотілося б. Та що й гадать... / Нащо вже й Бога
турбовать,
198B 0023 Та на високії могили; / Дивитись, думати, гадать, / Коли-то їх понасипали?

ГАДАЮ 3

061A 0198 Отак, сидя в кінці стола, / Міркую, гадаю: / Кого просить? хто поведе?
180A 0503 А я стою, похилившись, / Думаю, гадаю, / Як то тяжко той насущний
025B 0006 В темний садочок на Україну. / Лину я, лину, думу гадаю, / І ніби серце одпочиває.

ГАДЕ 1

016B 0349 Та й ту допив. Встає, не пада, / Іде в покої... Скверний гаде! / Куди ти лізеш?
Схаменись!

ГАДИ 2

199A 0170 У злодія вже злодій краде, / Та ще й у церкві. Гади! гади! / Чи напилися ви, чи ні
199A 0170 У злодія вже злодій краде, / Та ще й у церкві. Гади! гади! / Чи напилися ви, чи ні

ГАДИНА 5

010A 0177 Коло серця козацького / Як гадина в'ється. / «Ось і дуб той кучерявий...
030A 0511 Тяжко усміхнулась: / Коло серця – як гадина / Чорна повернулась.

- 057B 0222 Було тойді. Знову люта / Гадина впилася / В саме серце; кругом його
 083B 0185 То знов одступає. / А з калини, мов гадина, / Байстрик виглядає!
 218B 0132 Заворушилась, заревла, / Неначе гадина в болоті. / І Сина Божія во плоті

ГАДИНИ 1

- 161B 0058 Настусині коси, / Мов дві гадини великі, / Докупи сплітає,

ГАДИНИ 1

- 030A 0187 Була б утопила... / Здалась тоді б ти гадині, / Тепер – москалеві...

ГАДИНОЮ 2

- 024A 0081 ----- / Червоною гадиною / Несе Альта вісти,
 199A 0340 Боялися, щоб не виліз / Гадиною з жару / Та не повис на короні

ГАДИНУ 1

- 050B 0096 А ще гірше ззамо[ло]ду / Гадину кохати. / Очарує зміїними

ГАДКИ 7

- 030A 0074 Не журиться Катерина / І гадки не має – / У новенькій хустиночці
 199A 0368 Розвернулись у будинках / І гадки не мають – / Бенкетують та інколи
 274A 0133 І обидва спочивають, / І гадки не мають. / Убогого не згадують,
 274A 0208 Як була я молодою, / І гадки не мала, / По садочку похожала,
 057B 0230 Шкандибас на милиці / І гадки не має. / А в неділеньку святую
 072B 0011 Молившись Богу, / Там би я... Та шкода й гадки, / Не буде нічого.
 250B 0450 Той бондар праведний, святий, / І гадки, праведний, не має, / Барило й бочку набивас

ГАДКИ-ГАДОНЬКИ 1

- 292B 0007 Чабан, було, в своєму раї. / І гадки-гадоньки не має, / Пасе, і доїть, і стриже

ГАДЮК 2

- 171A 0030 В калюжі, в болоті серце прогноїла / І в дупло холодне гадюк напустила, / А дітям
 надію в степу оддала.
 221A 0365 Побіжить наш ярчук / В ірій їсти гадюк / Зо мною.

ГАДЮКА 1

- 207A 0324 Та плачуть обоє. / І шаблюка, мов гадюка, / Й ратище-дрючина,

ГАДЮКИ 3

- 199A 0198 ----- / Зашипіли, мов гадюки, / Ченці в Ватікані,
 199A 0205 Од шопоту. Кардинали, / Як гадюки, в'ються / Круг тіари. Та нищечком,
 199A 0231 І трубадури (кобзарі), / І шляхом військо, мов гадюки. / За герцогинями німота;

ГАДЮКОЮ 2

- 020A 0109 ----- / Червоною гадюкою / Несе Альта вісти,
 199A 0278 «Мовчи, чеше смілий...» – / Гадюкою зашипіли, / Звірем заревіли.

ГАДЮКУ 3

- 016B 0355 Прокинься, чистая! Схопись, / Убий гадюку, покусас! / Убий, і Бог не покарас!
 200B 0185 Та й занехаяла. Везла / Назад гадюку в серці люту / Та трошки в пляшечці отрути.
 292B 0105 З того лукавого Давида, / То, мов гадюку б, розтоптав / І ядовитую б розтер

ГАДЮЧА 1

- 153B 0085 Де вона сховалась, / Жидівочка та гадюча, / Що батька убила.

ГАДЮЧУ 1

- 292B 0107 І ядовитую б розтер / Гадючу слину. А тепер / Плугами, ралом не розорем

ГАЄМ 16

- 010A 0084 А з неба місяць так і сяє; / І над водою, і над гаєм, / Кругом, як в усі, все мовчить.
 010A 0147 Защебетав соловейко – / Пішла луна гаєм; / Червоніє за горою;
 027A 0038 Послухає, усміхнеться, / Піде темним гаєм... / Ніби з милим розмовляла...
 027A 0043 Поки вийде злодій на шлях погулять / З ножом у халяві,– піде руна гаєм, / Піде та замовкне – нащо щебетать?
 030A 0394 За Києвом, та за Дніпром, / Попід темним гаєм, / Ідуть шляхом чумаченьки,
 061A 0604 Ох, тяжко, важко!» / Отак, ходя попід гаєм, / Ярема співає,
 061A 0652 Шелест!... Коли гляне: / Попід гаєм, мов ласочка, / Крадеться Оксана.
 061A 1033 «Задзвонили, задзвонили!» – / Пішла луна гаєм. / «Ідіть же ви та молітесь.
 061A 1172 Ударили в дзвони, / Реве гаєм: «Освятити!». / Аж серце холоне!
 061A 2564 Тільки часом увечері, / Понад Дніпром, гаєм / Ідуть старі гайдамаки,
 113A 0001 ----- / Вітер з гаєм розмовляє, / Шепче з осокою,
 006В 0070 З-за Дніпра із села / Руна гаєм гула, / Треті півні співали.
 016В 0036 Неначе писанка, село. / Зеленим гаєм поросло. / Цвітуть сади, біліють хати,
 136В 0005 З дружиною молодою. / Ой піду я темним гаєм, / Дружиньки пошукаю.
 192В 0020 Підеш собі зажурившись / Гаєм по долині, / Гай шепоче, гнуться лози
 250В 0062 А дівчина собі стоїть, / Неначе вкопана, під гаєм, / І смутно, сумно позирає

ГАЇ 33

- 061A 2142 І на полі жайворонок, / Соловейко в гаї / Землю, убрану весною,
 061A 2559 Тільки вітер віє, / Нагинає верби в гаї, / А тирсу на полі.
 114A 0001 ----- / Вітер в гаї нагинає / Лозу і тополю,
 123A 0001 ----- / Вітер в гаї не гуляє – / Вночі спочиває,
 123A 0199 Того дива, що твориться / Серед ночі в гаї, / Тільки вітер з осокою
 150A 0129 Босфор широкий доливає. / Неначе птахи чорні в гаї, / Козацтво сміливе літає.
 154A 0129 Босфор широкий доливає. / Неначе птахи чорні в гаї, / Козацтво сміливе літає,
 173A 0068 Кохалася мати сином, / Як квіткою в гаї, / Кохалася... А тим часом
 173A 0091 Удовиний поганий, / Чи ти в полі, чи ти в гаї, / Обідраний цигане,
 173A 0184 Шепочеться осока, / Дожидає в темнім [гаї] / Дівчинька козака.
 173A 0189 Плаче мати одна в хаті, / А дівчина в гаї. / Поплакала чорнобрива
 173A 0230 У козака вийма очі, / А дівчина в темнім гаї / Його з війська виглядає».
 180A 0097 Край неба палає, / Соловейко в темнім гаї / Сонце зустрічає.
 180A 0467 Сіре небо. А в тій хмарі / Мов звір в гаї висі. / То не хмара – біла пташка
 207A 0391 Весна землю, мов дівчину / В зеленому гаї; / І сонечко серед неба
 234A 0057 Був собі дід та баба. / З давнього давна, у гаї над ставом. / Удвох собі на хуторі жили.
 234A 0065 Придбали хутір, став і млин, / Садок у гаї розвели / І пасіку чималу –
 234A 0093 Сховалося у серці лихо, / Як звір у темнім гаї. / В такім раї, чого б, бачся,
 270A 0075 І я процвітаю / Стала в гаї, і в теплиці, / І в білих палатах.
 274A 0151 Тихенький Дунаю, / Ой у гаї погуляю, / В Дунаї скупаюсь.
 006В 0112 Заріс богилою, ждучи / Тебе не квітчану. І в гаї / Ставочок чистий висихає,
 006В 0116 І гай сумує, похилився. / У гаї пташка не співає – / Й її з собою занесла,
 016В 0309 Та п'є, та гуляє / Аж у гаї... Бо в покоях / Дочка спочиває.
 016В 0311 ----- / Гармидер, галас, гам у гаї, / Срамотні співи. Аж лящить
 026В 0040 Неначе все на світі стало / Мос... лани, гаї, сади!.. / І ми, жартуючи, погнали
 068В 0133 Зелену хату і кімнату / У гаї темному. В лугах, / В степах широких, в байраках
 124В 0002 Заковала зозуленька / В зеленому гаї, / Заплакала дівчинька –
 134В 0013 Там і гуляй. / Найдеш у гаї тую калину, / То й пригорнись,
 151В 0018 Посходила тая рута, / В гаї зеленіє, / А дівчина-сиротина
 198В 0031 А потім би з гори зійшли; / Понад Дніпром у темнім гаї / Гуляли б, поки не смеркає,
 207В 0007 За що, не знаю, називають / Хатину в гаї тихим раєм. / Я в хаті мучився колись,
 207В 0015 Не називаю її раєм, / Тії хатиночки у гаї / Над чистим ставом край села.
 218В 0146 Над самим Аппієвим шляхом / У гаї гарно роздялись, / Та ще гарніше попились,

ГАЙ 23

- 010A 0119 Зареготались нехрещені... / Гай обіззався; галас, зик. / Орда мов ріже. Мов скажені,

- 010A 0150 Плугатир співає. / Чорніє гай над водою, / Де ляхи ходили;
 061A 1461 Зелена діброва, / І темний гай, і Дніпр дужий, / І високі гори,
 150A 0038 Хата на помості. / Гай, гай! Море, грай, / Рєви, скелі ламай!
 150A 0038 Хата на помості. / Гай, гай! Море, грай, / Рєви, скелі ламай!
 270A 0066 Цвітом білим, як сніг, білим! / Аж гай звеселила. / Зимою люде... Боже мій!
 006B 0115 Де ти купалася колись. / І гай сумус, похилився. / У гаї пташка не співає –
 025B 0008 І ніби серце одпочиває. / Чорніє поле, і гай, і гори, / На синє небо виходить зоря.
 029B 0013 Із хмари тихо виступають / Обрив високий, гай, байрак; / Хатки біленькі виглядають,
 029B 0105 Поник старю буй-головою. / Вечерне сонечко гай золотило, / Дніпро і поле золотом
 крило,
 131B 0002 Із-за гаю сонце сходить, / За гай і заходить. / По долині увечері
 134B 0010 Мене не стане, не йди меж люде, / Іди ти в гай, / Гай не спитає й бачить не буде,
 134B 0011 Іди ти в гай, / Гай не спитає й бачить не буде, / Там і гуляй.
 140B 0006 Невеселая виходила. / Я виходила за гай на долину, / Щоб не бачила мати,
 151B 0009 Чи дома журитись? / Ой піду я в гай зелений, / Посажу я руту.
 161B 0124 Полетіла б у діброву, / У зелений гай, / Полетіла б, чорноброва,
 179B 0012 Вийшла погуляти / У гай на долину. / І вийшов до неї
 183B 0016 Може, була б до криниці / У гай не ходила, / А то вранці і ввечері
 183B 0030 Чого думаю! Чого я / У той гай ходила? / І за що його так довго,
 192B 0021 Гаєм по долині, / Гай шепоче, гнуться лози / В яру при дорозі,
 207B 0061 Як править миром! Бо дивись, / Он гай зелений похилився, / А он з-за гаю виглядає
 218B 0151 Та, йдучи в Рим благовістити, / Зайшов у гай води напитись / І одпочити.– Благо вам!–
 250B 0477 Таке-то мені сказали. / Ходімо,– каже,– у свій гай, / У свій маленький тихий рай!

ГАЙВОРОНИ 6

- 024A 0085 Та ляшеньків їсти. / Налетіли гайворони / Вельможних будити...
 024A 0089 Богу помолитись. / Закрякали гайворони, / Виймаючи очі,
 127B 0015 Понуро стоять. / А із степу гайворони / До його летять.
 127B 0017 До його летять. / – Ой не клюйте, гайворони, / Чумацького трупу,
 127B 0021 Коло мене вкупі. / Ой полетіть, гайворони / Мої сизокрилі,
 135B 0009 Своім трупом вкрили. / Та ще мене гайворони / Укрили з півночі...

ГАЙ-ГАЙ 2

- 154A 0037 Хата на помості. / Гай-гай! море, грай! / Рєви, скелі ламай!
 029B 0072 Сидить, і дивиться, і дума, / А сльози капають... «Гай-гай!..– / Старий промовив.–
 Недоуми!

ГАЙДА 4

- 061A 0264 А од його, помолившись, / Гайда в Україну!» / Добрідень же, тату, в хату,
 061A 1439 «Усі, батьку!» / «Гайда!» / Простяглася
 061A 1948 Петелька свиняча! / Гайда, діти! Погасає / Каганець козачий».
 207A 0200 Осідлаєм буланого, / Та й гайда в дорогу! / Ходім лишень полудновать.

ГАЙДАМАКА 2

- 061A 1614 «Я не старець, пане! / Я, як бачте, гайдамака». / «Який же поганій!»
 061A 1837 «Ховай Боже, який я жид! / Бачиш? Гайдамака! / Ось копійка... подивися...

ГАЙДАМАКАМ 1

- 061A 1517 Де вони взялися! / А Залізник гайдамакам / Каже опинитись:

ГАЙДАМАКАМИ 1

- 061A 1011 щоб ляхи погані, скажені собаки, каялись, бо йде Залізник / Чорним шляхом з
 гайдамаками, щоб ляхів, бачиш, / різати...

ГАЙДАМАКИ 43

- 061A 0037 ----- / Сини мої, гайдамаки! / Світ широкий, воля –

- 061A 0202 Погас місяць, горить сонце. / Гайдамаки встали, / Помолились, одяглися,
 061A 0320 Церквами топили... / А тим часом гайдамаки / Ножі освятили.
 061A 0723 І долю добуде, / Як виріжуть гайдамаки / Ляхів в Україні,
 061A 0880 Неначе побиті, ні слова не чуть. / Ото гайдамаки. На гвалт України / Орли налетіли;
 вони рознесуть
 061A 0884 За кров і пожари / Пеклом гайдамаки ляхам оддадуть. / -----
 061A 1004 Йде Залізник Чорним шляхом, / За ним гайдамаки. / -----
 061A 1022 панове громадо! / Ночували гайдамаки / В зеленій діброві,
 061A 1036 ----- / Повалили гайдамаки, / Аж стогне діброва;
 061A 1042 Сліпий Волох знову: / «Ночували гайдамаки / В зеленій діброві».
 061A 1048 З возами на плечах / Кричать йому гайдамаки. / «Добре, хлопці, нате!
 061A 1074 «Добре! Добре! Ще раз! Ще раз!» – / Кричать гайдамаки. / -----
 061A 1188 Кляли, що нічого вже взять. / А гайдамаки мовчки ждали, / Поки поганці ляжуть
 спать.
 061A 1326 По всій Україні; / Закричали гайдамаки: / «Гине шляхта, гине!
 061A 1350 Залізник гукає. / Кругом пекло; гайдамаки / По пеклу гуляють.
 061A 1372 На базар збирались / Гайдамаки. Йде Ярема, / Залізник гукає:
 061A 1447 Козакам співає: / «Гайдамаки, гайдамаки, / Залізник гуляє».
 061A 1447 Козакам співає: / «Гайдамаки, гайдамаки, / Залізник гуляє».
 061A 1538 Жінки навіть з рогачами / Пішли в гайдамаки. / -----
 061A 1563 ----- / Мандрували гайдамаки / Лісами, ярами,
 061A 1573 За що пропадаю». / А тим часом гайдамаки / Й Вільшану минають.
 061A 1606 Що лихо минуло. / Гайдамаки понад ярмом / З шляху повернули.
 061A 1714 В полум'ї, в пожарі. / А тим часом гайдамаки / Столи вздовж базару
 061A 1960 Думають, жартують! / Заревіли гайдамаки: / «Добре, батьку! Чуєм!»
 061A 2162 Так і буде. / Гайдамаки / Гуляють, карають;
 061A 2187 ----- / Як та хмара, гайдамаки / Умань обступили
 061A 2203 Отак їх, проклятих!» / Аж ось ведуть гайдамаки / Ксьондза езуїта
 061A 2278 Валіть стіни!» / Гайдамаки / Стіни розвалили –
 061A 2301 По Умані бігав. А серед базару, / В крові, гайдамаки ставили столи: / Де що
 запалили, страви нанесли
 061A 2374 Де-де чуть – гукають / Товариші гайдамаки: / Гонта мов не чує,
 061A 2428 Та хто поховає? / Гайдамаки!.. Піду ще раз, / Ще раз погуляю!..»
 061A 2443 Давно те минуло, як тими шляхами, / Де йшли гайдамаки, малими ногами / Ходив я,
 та плакав, та людей шукав,
 061A 2483 На ту Україну, / Де ходили гайдамаки / З святими ножами,
 061A 2487 ----- / Погуляли гайдамаки, / Добре погуляли:
 061A 2496 Буйні вітри розмахали / Попіл гайдамаки, / І нікому помолитись,
 061A 2511 Така його доля! / Сумно-сумно гайдамаки / Залізную силу
 061A 2531 ----- / Посіяли гайдамаки / В Україні жито,
 061A 2537 Кривда повиває... / Розійшлися гайдамаки, / Куди який знає:
 061A 2565 Понад Дніпром, гаєм / Ідуть старі гайдамаки, / Ідучи, співають:
 256A 0017 До яру страшного. / В яру колись гайдамаки / Табором стояли,
 256A 0057 Ледаче ледащо! / «Гайдамаки не воїни – / Розбойники, воры.
 057B 0399 ----- / А я пішов у гайдамаки / Та на Сибірі опинивсь.
 125B 0021 ----- / В Переп'яті гайдамаки / Нишком ночували.

ГАЙДАМАКІВ 2

- 061A 1008 ----- / Я щось не второпав, що він співав про гайдамаків? / -----
 061A 1017 Поборгуй, будь ласкав, завтра оддам. Утни ще що-небудь / про гайдамаків. / -----

ГАЙОК 2

- 029B 0146 Які моря перепливав!.. / І темний гайок зелененький, / І чорнобривка молоденька,
 306B 0003 Помолоділи, підросли. / Гайок, садочок розвели / Кругом хатини. І пишались,

ГАЙОЧОК 2

- 250B 0496 Узріть такеє. Благодать! / Гайочок тихий серед поля, / Одна єдина їх доля
250B 0498 Одна єдина їх доля / Отой гайочок! І не знать, / Де він кохався. І хатина,

ГАКІВНИЦІ 1

- 173B 0032 Загомонять самопали, / Гукнуть гаківниці. / Як положать отамана

ГАКІВНИЦЬ 1

- 209B 0070 З табун я коней до обозу, / Гармату, гаківниць два вози, / Пшона, пшениці, що придбав,

ГАЛАГАНИ 1

- 304B 0002 Бували війни й військові свари: / Галагани, і Киселі, і Кочубеї-Нагаї – / Було добра того чимало.

ГАЛАЙДА 10

- 061A 1565 Лісами, ярами, / А за ними і Галайда / З дрібними сльозами.
061A 1702 До самої хмари. / А Галайда, знай, гукає: / «Кари ляхам, кари!»
061A 1791 ----- / Всі танцюють, а Галайда / Не чує, не бачить.
061A 1830 «Хто ти такий?» / Галайда питає. / «Я посланець пана Гонти.
061A 1865 «Чую, чую». / І Галайда / З Гонтою танцює.
061A 1950 Каганець козачий». / А Галайда: «Отамане! / Погуляймо, батьку!
061A 1964 Гукають, співають. / А Галайда кричить: «Батьку! / Стійте!.. пропадаю!
061A 1981 Пеклом запалало... / «Де Галайда?» – Максим кличе. / І сліду не стало...
061A 2069 Лихая година! / Той Галайда – мій Ярема!.. / По всій Україні
061A 2569 Грай, море! добре, море! / Добре буде, Галайда!» / -----

ГАЛАЙДИ 2

- 061A 1976 Оглянувся – / Галайди немає. / Ревуть гори – і будинок
061A 2567 ----- / «А в нашого Галайди хата на помості. / Грай, море! добре, море!

ГАЛАЙДО 2

- 061A 1427 Записали. / «Ну, Галайдо, / Поїдем гуляти.
061A 1639 Та чуєте? Без гомону. / Галайдо, за мною! / В оцім яру є озеро

ГАЛАЙДОЮ 3

- 061A 1425 «Стривай лишень, / Пиши Галайдою». / Записали.
061A 2057 Жид, будинок, Майданівка... / Зовуть Галайдою...» / «Галайдою Яремою
061A 2058 Зовуть Галайдою...» / «Галайдою Яремою / Себе називає

ГАЛАЙДУ 1

- 061A 2075 Трусилися, мліли, / Як хто скаже про Галайду. / Знають вони, знають,

ГАЛАС 3

- 010A 0119 Зареготались нехрещені... / Гай обізався; галас, зик. / Орда мов ріже. Мов скажені,
061A 2197 І каліки хворі. / Гвалт і галас. На базарі, / Як посеред моря
016B 0311 ----- / Гармидер, галас, гам у гаї, / Срамотні співи. Аж лящить

ГАЛАТУ 1

- 150A 0179 Вона боїться, щоб Чернець / Не засвітив Галату знову / Або гетьман Іван Підкова

ГАЛЕРА 2

- 218B 0364 Байдак впливає / Чи галера. На галері / Везуть твого сина
218B 0433 ----- / І в Рим галера приплила. / Минає тиждень. П'яний кесар,

ГАЛЕРІ 3

207A 0645 І по Дніпру у золотій / Галері гуляла, / На пожар той поглядала,
221A 0150 Мені показала, / Мов будинок. А в галері / Князі, і всі сили,
218B 0364 Байдак впливає / Чи галера. На галері / Везуть твого сина

ГАЛЕРУ 1

221A 0148 На Дніпр поглядала; / І галеру золотую / Мені показала,

ГАЛИЧ 4

020A 0033 В церкву не пускають! / Як та галич поле крис, / Ляхи, уніати
024A 0033 В церков не пускають! / Як та галич поле крис, / Ляхи, уніати
199A 0224 ----- / Як та галич поле крила – / Ченці повалили
156B 0009 Дурний Самойлович. / З Ромоданом. Мов та галич, / Вкрили Україну,

ГАЛИЧІ 1

180A 0213 Серце запалили / І галичі силу / Думи розпустили??

ГАЛІЛЕЙ 1

289B 0001 ----- / І Архімед, і Галілей / Вина й не бачили. Єлей

ГАЛЛЬСЬКИХ 1

218B 0219 Або в далекій стороні, / В британських, галльських легіонах / Не муштровались! О
Нероне!

ГАЛУШКИ 1

250A 0173 Що Синопом, Трапезондом / Галушки варило. / Правда!.. правда, наїдались.

ГАМ 1

016B 0311 ----- / Гармидер, галас, гам у гаї, / Срамотні співи. Аж лящить

ГАМАЛІЄ 2

150A 0167 Гуртом заспівали: / «Слава тобі, Гамаліє, / На весь світ великий,
150A 0186 Гомонить і клекотить. / Гамаліє, вітер віє. / Ось-ось наше море!..

ГАМАЛІЄМ 2

150A 0112 А свято чимале. / Не злодії з Гамалієм / Їдять мовчки сало
154A 0112 А свято чимале. / Не злодії з Гамалієм / Їдять нишком сало

ГАМАЛІЮ 6

150A 0055 Байдаком керус. / Гамалію, серце мліє: / Сказилося море,
150A 0088 Кричать за муром. Хто такий? / Гамалію, серце мліє: / Скутар скаженіє!
154A 0057 Байдаком гирус. / Гамалію, серце мліє, / Сказилося море.
154A 0088 Кричать за муром. Хто такий? / Гамалію, серце мліє, / Скутар скаженіє!
154A 0167 Гуртом заспівали: / «Слава тобі, Гамалію, / На весь світ великий,
154A 0177 Гомонить та клекотить. / «Гамалію, вітер віє, / Ось-ось наше море!..»

ГАМАЛІЯ 13

150A 0053 Море вітер чує. / Попереду Гамалія / Байдаком керус.
150A 0091 «Ріжте! бийте!» – на фортеці / Кричить Гамалія. / -----
150A 0096 І покотились яничари. / Гамалія по Скутарі – / По пеклу гуляє,
150A 0145 Пливучи співають: / «Наш отаман Гамалія, / Отаман завзятий,
150A 0153 Братів визволяти. / Ой приїхав Гамалія / Аж у ту Скутару,
150A 0157 Дожидають кари. / Ой як крикнув Гамалія: / «Брати, будем жити,
150A 0174 Пливуть співаючи; плыве / Позад завзятий Гамалія: / Орел орлят мов стереже,
154A 0055 Море вітер чує; / Попереду Гамалія / Байдаком гирус.
154A 0091 «Нехай казиться», – з твердині / Кричить Гамалія. / Реве гарматами Скутара,

- 154A 0096 І покотились яничари. / Гамалія по Скутарі / По пеклу гуляє,
 154A 0145 Пливучи, співають. / «Наш отаман Гамалія, / Отаман завзятий,
 154A 0153 Братів визволяти. / Ой приїхав Гамалія / Аж у ту Скутару,
 154A 0157 Дожидають кари. / Ой як крикнув Гамалія: / «Брати, будем жити,

ГАНДЗЮ 4

- 061A 1058 «Ой гоп, таки так! / Кличе Гандзю козак: / «Ходи, Гандзю, пожартую,
 061A 1059 Кличе Гандзю козак: / «Ходи, Гандзю, пожартую, / Ходи, Гандзю, поцілую;
 061A 1060 «Ходи, Гандзю, пожартую, / Ходи, Гандзю, поцілую; / Ходім, Гандзю, до попа
 061A 1061 Ходи, Гандзю, поцілую; / Ходім, Гандзю, до попа / Богу помолиться;

ГАНДЗЯ 1

- 061A 0511 ----- / Була собі Гандзя, / Каліка-небога,

ГАНИВ 1

- 114B 0012 А Іван, козак звичайний, / Обох їх не ганив, / А лицявся то з тією,

ГАНКА 1

- 250A 0115 З усієї сили, / І Шафарика, і Ганка, / І в слав'янофіли

ГАННА 9

- 123A 0050 Виростає... Та й виросла / Ганна кароока. / Як тополя серед поля,
 123A 0093 Як маківка на горі, / Ганна розвітала; / Як калина при долині
 123A 0115 На березі / Ганна роздяглася, / Роздяглася, розкинулася
 234A 0314 На прощу у Київ / Пішла Ганна. Благов старий, / А Марко аж плакав,
 234A 0403 «А Марко в дорозі?» – / Ганна діда питалася. / «В дорозі ще й досі».
 234A 0436 Не пила й не їла / Стара Ганна. / «Катерино!
 234A 0513 Марка оглядає. / «А де ж Ганна, Катерино? / Я пак і байдуже!
 234A 0524 І став у порогу... / Аж злякався. Ганна шепче: / «Слава... слава Богу!
 234A 0536 Бач, як я змарніла? / Я не Ганна, не наймичка, / Я ...»

ГАННИ 2

- 014B 0048 Вона вже вмерла. Нема й сліду / Моєї Ганни. Я спитав / Таки сусіду про Ганнусю.
 123B 0004 Як-то тієї дівчаточка / Без своєї Ганни, / Без моєї Ганнусеньки

ГАННУ 2

- 234A 0244 І мамою невсипущу / Ганну величає... / Не зна Марко, росте собі,
 234A 0401 На двір. Побіг стрічати / З онуками своєю Ганну. / «А Марко в дорозі?» –

ГАННУСЕНЬКИ 1

- 123B 0005 Без своєї Ганни, / Без моєї Ганнусеньки / У хрещика грають.

ГАННУСІ 4

- 123A 0053 Гнучка та висока. / «Я Ганнусі не боюся!» – / Співає матуся;
 123A 0056 А козаки, як хміль отой, / В'ються круг Ганнусі. / А надто той рибалонька,
 123A 0132 Рве на собі коси. / Кинулася до Ганнусі / І в коси впилася.
 014B 0023 Мала, каже; – нехай, дождуся. / І, знай, вчашаю до Ганнусі. / На той рік знову за свос;

ГАННУСЮ 4

- 123A 0060 Мліє, в'яне, як зостріне / Ганнусю чорняву. / Побачила стара мати,
 123A 0144 Пірнув, виринає – / І утоплена Ганнусю / На берег виносить,
 123A 0187 А тим часом синя хвиля / Ганнусю виносить. / Голісінька, стрепенеться,
 014B 0049 Моєї Ганни. Я спитав / Таки сусіду про Ганнусю. / «Хіба ти й досі ще не знаєш?»

ГАННУСЯ 3

- 123A 0084 Та й скажуть – ледащо! / Тяжко плакала Ганнуся, / І не знала, за що,
123A 0096 Вранці під росою, / Так Ганнуся червоніла, / Милася сльозою.
014B 0051 «Хіба ти й досі ще не знаєш? / Ганнуся на Сибір пішла. / До панича, бачиш, ходила,

ГАНОК 1

- 290B 0222 ----- / Тойді на ганок вихожає / І до громади промовляє

ГАНЧІРКОЮ 1

- 270A 0053 Остригли, накрили / Острижену ганчіркою. / Та ще й реготались.

ГАНЬБИ 1

- 191B 0012 Прощай же, друже! Ні хвали, / Ані ганьби я не сплітаю / Твоїй пустині; в іншим кр[аю],

ГАПТУЄ 1

- 296B 0002 Титарівна-Немирівна / Гаптує хустину. / Та колише московщя,

ГАРАЗД 1

- 218B 0325 Ніхто не милує. Не вміють / Вас і помиловать гаразд! / -----

ГАРЕМ 2

- 218B 0314 Сестру благоволили взять / У свій гарем. / І се нічого. / На те він Бог, а ми під Бога
292B 0046 Саул, не будучи дурак, / Набрав гарем собі чималий / Та й заходився царювать.

ГАРЕМАХ 2

- 154A 0061 ----- / Дрімає в гаремах, в садах Візантія. / І Скутар дрімає. Босфор клекотить,
218B 0448 Мерзенний старче. Розкошуй / В своїх гаремах. Із-за моря / Уже встає святая зоря.

ГАРЕМІ 2

- 154A 0072 Босфор схаменувся. Туркєня дрімала, / Дрімав у гаремі ледачий султан. / Тільки у Скутарі, в тюрмі, не дрімають
292B 0063 Аж поки, лобом неширокий, / В своїм гаремі одинокий, / Саул сердега одурів.

ГАРМАТА 5

- 020A 0102 Як став місяць серед неба, / Ревнула гармата, / Прокинулись ляшки-панки –
024A 0074 Як став місяць серед неба, / Ревнула гармата, / Прокинулись ляшки-панки –
137B 0079 У дзвони задзвонили, / Гармата зарєвла, / І бунчугами вкрили
156B 0034 Задзвонили в усі дзвони, / Гармата гримала, / У дві лави задніпрянці
173B 0036 Заголосить, як та мати, / Голосна гармата. / Гукатиме, кричатиме

ГАРМАТАМИ 3

- 150A 0092 ----- / Рєве гарматами Скутара, / Рєвуть, лютують вороги,
154A 0092 Кричить Гамалія. / Рєве гарматами Скутара, / Рєвуть, лютують вороги.
207A 0487 Чайки і байдаки спускали, / Гарматами риштовали, / З Дніпрового гирла широкого випливали,

ГАРМАТИ 11

- 055A 0002 Було колись – в Україні / Рєвіли гармати; / Було колись – запорожці
061A 1248 Текла-червоніла. / І день, і ніч гвалт, гармати; / Земля стогне, гнеться;
061A 1957 Огню, діти! дьогтю, клоччя! / Давайте гармати; / В потайники пустіть огонь!
061A 2557 Жито зеленіє: / Не чуть плачу, ні гармати, / Тільки вітер віє,
180A 0060 А вже підпилий як засне, / То хоч коти гармати, / І усом не моргне.
196A 0016 Не зарєвла в Україні / Вольній гармати. / Не заріже батько сина,
207A 0510 Турки-яничари ловили, / З гармати гримали, / В кайдани кували,
033B 0066 Як дзвонили у Глухові, / З гармати ревнули. / Як погнали на болото

- 137В 0006 Задзвонили в усі дзвони, / З гармати стріляли, / Превелебную громаду
 137В 0028 І на горі разом стало. / Замоккли гармати, / Онімїли дзвони,
 137В 0044 У дзвони задзвонили, / Вдарили з гармати, / Знаменами, бунчугами

ГАРМАТУ 2

- 173В 0028 Та винесе самопали, / Викотить гармату. / Як понесуть товариша
 209В 0070 З табун я коней до обозу, / Гармату, гаківниць два вози, / Пшона, пшениці, що
 придбав,

ГАРМИДЕР 2

- 234А 0306 Ледве ноги носять. / Скрізь гармидер та реготня, / В хаті і надворі.
 016В 0311 ----- / Гармидер, галас, гам у гаї, / Срамотні співи. Аж лящить

ГАРМОНІЯ 1

- 250А 0133 А гвалту! а крику! / «І гармонія, і сила, / Музика та й годі.

ГАРНА 1

- 061А 0432 Одна шепче. Несказанно / Гарна нехрещена! / Ото дочка, а то батько –

ГАРНЕНЬКО 1

- 200В 0011 Царя небесного! Взяли / Її гарненько одягли / Та у неділю й повінчали,

ГАРНЕНЬКО 7

- 234А 0088 На призьбі вдвох собі сиділи / Гарненько, в білих сорочках. / Сіяло сонце, в небесах
 046В 0003 Таки в учителя-дяка, / Гарненько вкравду п'ятака – / Бо я було трохи не голе,
 156В 0062 Й Тимошеві в Суботові / Гарненько спалили / Та й пішли собі у Польщу,
 185В 0054 В дулевину себе закуй, / Гарненько Богу помолися, / А на громаду хоч наплюй!
 187В 0031 Або ножа, а то б зарані / Гарненько з лиха б напились, / А потім з жалю заридали
 250В 0341 Та й я спочину. Утомивсь.– / Та й сіли на шляху гарненько / Полудновать. Отож
 сидять,
 303В 0016 Понад Невою ідучи, / Гарненько думав. І не бачу, / Що з того боку, мов із ями,

ГАРНЕСЕНЬКО 5

- 061А 0519 Тихесенько, / Гарнесенько, / Поміж бур'янами».
 061А 0756 Так, як ізійшлися,– / Тихесенько, гарнесенько, / Щоб ніхто не бачив
 207А 0470 Діждались, і хату / Уквітчали гарнесенько, / І в сорочках білих,
 006В 0003 Бодай те лихо не верталось, / Як ви гарнесенько і я / Із-за решотки визирали.
 234В 0011 Та витнемо з лиха, / Гарнесенько обіймемось, / Та любо та тихо

ГАРНІШЕ 1

- 218В 0147 У гаї гарно роздяглись, / Та ще гарніше попились, / Та й поклонялися Пріапу.

ГАРНО 5

- 061А 0940 Годі ж, не журіться; / Гарно помоліться, / Братайтеся з нами,
 095В 0094 Та жаль святого сіряка, / А глянь лиш гарно кругом себе – / І раю кращого не треба,
 161В 0102 Піди лиш скрипку принеси / Та з лиха гарно потанцюєш, / А я заграю...
 161В 0400 Добрі люди, а самого / Гарно поховали / У леваді. І хрестика
 218В 0146 Над самим Аппієвим шляхом / У гаї гарно роздяглись, / Та ще гарніше попились,

ГАРНО-МОЛОДОЮ 1

- 092В 0006 Ти не здавалася мені / Такою гарно-молодою / [І] прехорошою такою,

ГАРТОВАНІ 1

- 281В 0005 Бряжчить шабля о шеломи, / Тріщать списи гартовані / В степу, в незнаємому полі,

ГАРТУВАЛИ 1

042В 0010 Не ті їх ковалі кували, / Не так залізо гартували, / Щоб перегризти. Горе нам!

ГАРТУВАТИ 1

061А 1402 Ходім з нами у Лисянку / Ножі гартувати!» / «Ходім, ходім, отамане,

ГАРТУЄ 1

061А 1343 А Залізник в Смілянщині / Домаху гартує, / У Черкасах, де й Ярема

ГАРТУЮТЬ 1

061А 0292 А магнати палять хати, / Шабельки гартують. / Довго таке творилося,

ГАРЦЮВАЛА 1

057А 0052 І могили – гори. / Там родилась, гарцювала / Козацькая воля;

ГАРЦЮЄ 1

061А 0995 Орел сизокрилий! / І воює і гарцює / З усієї сили –

ГАРЯЧИЙ 1

274А 0116 Сиділа, ноги устромила / В гарячий попіл. Виступав / Щербатий місяць з-за могили,

ГАРЯЧИМ 1

207А 0537 Очі виймали, / Гарячим залізом випікали, / В кайдани кували,

ГАРЯЧИХ 1

246А 0050 Пролитих тайно серед ночі! / А матерних гарячих сльоз! / А батькових старих,
кровавих,

ГАСНЕ 3

055А 0050 Похожає вздовж байдака, / Гасне люлька в роті; / Поглядає сюди-туди –

061А 1122 Од Конашевича і досі / Пожар не гасне, люде мруть, / Конають в тюрмах, голі, босі...

217В 0020 Крізь верби сонечко сіяє / І тихо гасне. День погас, / І все почило. Сивий в хату

ГАСНУТИ 1

199А 0016 На розпутті широкому, / Та й гаснути стала. / -----

ГАСНУТЬ 2

061А 1130 Сидом січється; карі очі / В неволі гаснуть; розковать / Козак сестру свою не хоче,

265А 0003 Минає літо, шелестить / Пожовкле листя, гаснуть очі, / Заснули думи, серце спить,

ГАТИЛА 1

221А 0266 Виганяла та цареві / Болота гатила. / І славного Полуботка

ГАТИТЬ 1

016В 0228 Спеклося, бідне, на жару. / Лопуцьки їсть, ставочки гатить / В калюжах з дітьми у
яру.

ГАЮ 44

010А 0011 Ніхто нігде не гомонів, / Сичі в гаю перекликались, / Та ясен раз у раз скрипів.

010А 0014 В таку добу під горою, / Біля того гаю, / Що чорніє над водою,

010А 0065 І хто їй розкаже, і хто теє знає, / Де милий ночує: чи в темному гаю, / Чи в бистрім
Дунаю коня напова,

045А 0032 Про тополу, лиху долю, / А потім – У гаю; / На базарі – про Лазаря,

061А 0344 Як пташка шебече, байрак гомонить, / Або чорнобрива в гаю заспіває... / О Боже мій
милий, як весело жить!

061А 0424 Розкидала, розкрилася... / Як квіточка в гаю, / Червоніє; а пазуха...

- 061A 0586 ----- / «У гаю, гаю / Вітру немає;
 061A 0586 ----- / «У гаю, гаю / Вітру немає;
 061A 0869 А де ж люде?.. Над Тясмином, / У темному гаю, / Зібралися; старий, малий,
 061A 0874 Великого свята. / У темному гаю, в зеленій діброві, / На припоні коні отаву скубуть;
 061A 1281 Ані півня, ні собаки: / Тільки із-за гаю / Десь далеко сіроманці
 114A 0106 А з Петрусем / В гаю, в лузі / Щовечора святого
 114A 0353 «Аж до вечора Мар'яна / У темному гаю / Проплакала; прийшов Петрусь,
 234A 0256 На хутір знову благодать / З-за гаю темного вернулась / До діда в хату спочивать.
 274A 0149 ----- / Гаю, гаю, темний гаю, / Тихенький Дунаю,
 274A 0149 ----- / Гаю, гаю, темний гаю, / Тихенький Дунаю,
 274A 0149 ----- / Гаю, гаю, темний гаю, / Тихенький Дунаю,
 016В 0344 ----- / В гаю все покотом лежало – / Пляшки і гості, де що впало,
 016В 0371 Хоч би де голос обіззавсь. / Пани в гаю не ворушились, / А люде збіглись та дивились,
 036В 0018 За що сірому ти поцілуєш? / За пісню-думу?.. Ой гаю, гаю, / Й не такі, як я, дармо співають.
 036В 0018 За що сірому ти поцілуєш? / За пісню-думу?.. Ой гаю, гаю, / Й не такі, як я, дармо співають.
 114В 0001 ----- / Коло гаю в чистім полі, / На самій могилі,
 114В 0029 Йвана отруїли / Й поховали коло гаю / В полі на могилі.
 114В 0042 Над Іваном на могилі, / Коло того гаю, / І без вітру гойдаються,
 131В 0001 ----- / Із-за гаю сонце сходить, / За гай і заходить.
 179В 0014 І вийшов до неї / З зеленого гаю / Козак молоденький;
 189В 0026 Ставок, гребелька, і вітряк / З-за гаю крилами махає. / І дуб зелений, мов козак
 189В 0028 І дуб зелений, мов козак / Із гаю вийшов та й гуляє / Попід горою. По горі
 198В 0015 Благав у Бога, тільки хату, / Одну хатиночку в гаю, / Та дві тополі коло неї,
 207В 0020 Свою нудьгу переливала / В свою дитину... В тім гаю, / У тій хатині, у раю,
 207В 0062 Он гай зелений похилився, / А он з-за гаю виглядає / Ставок, неначе полотно,
 218В 0189 А ти весела вийшла з хати / На шлях із гаю виглядати / Свого Алкіда. Ні, нема.
 218В 0362 На Тібр поглядає. / А по Тібру із-за гаю / Байдак впливає
 239В 0030 Незрячі прозрять, а кривис, / Мов сарна з гаю, помайнують. / Німим отверзуться уста;
 250В 0091 Свою головоньку святую! / І зникла в темному гаю. / О світе наш незаходимий!
 250В 0120 Увечері, мов зоря тая, / Марія з гаю вихожає / Заквітчана. Фавор-гора,
 250В 0128 Та й усміхнулась. Зайняла / Козу з козяточком з-під гаю / І заспівала.–
 250В 0131 «Раю! раю! / Темний гаю! / Чи я, молодая,
 271В 0001 ----- / Ой діброво – темний гаю! / Тебе одягає
 276В 0017 Перед богинею такою! / Сама Егерія в гаю, / Кленучи доленьку свою,
 284В 0019 Та гнучкою лозиною, / Мов дівчаточка із гаю / Вихожаючи, співають;
 302В 0009 ----- / Тече вода із-за гаю / Та попід горою.
 308В 0064 Неначе над Дніпром широким, / В гаю – предвічному гаю, / Поставлю хаточку, садочок
 308В 0064 Неначе над Дніпром широким, / В гаю – предвічному гаю, / Поставлю хаточку, садочок

ГАЯМИ 1

- 239В 0037 Веселі ріки, а озера / Кругом гаями поростуть, / Веселим птаством оживуть.

ГАЯХ 2

- 250В 0095 Благоуханний зельний крине! / В яких гаях? В яких ярах, / В яких незнаємих вертепах
 308В 0070 Дніпро, Україну згадаєм, / Веселі селища в гаях, / Могили-гори на степах –

ГВАЛТ 7

- 061A 0307 Поганець, наймит москаля!» / На гвалт Пулавського і Паца / Встає шляхетська земля,

- 061A 0548 Їжте моє тіло! / Ні шеляга! Гвалт! Рятуйте!» / «Ось ми порятуєм».
 061A 0805 Запалім церкву!» / «Гвалт! рятуйте! / Хто в Бога вірує!» – кричить
 061A 0880 Неначе побиті, ні слова не чуть. / Ото гайдамаки. На гвалт України / Орли налетіли;
 вони рознесуть
 061A 1248 Текла-червоніла. / І день, і ніч гвалт, гармати; / Земля стогне, гнеться;
 061A 2197 І каліки хворі. / Гвалт і галас. На базарі, / Як посеред моря
 016B 0364 Не чуть нічого. Час минає. / А потім крик, а потім гвалт, / І плач почули із палат –

ГВАЛТУ 2

- 250A 0132 А не те, щоб прості люде. / А гвалту! а крику! / «І гармонія, і сила,
 239B 0046 А раби тими шляхами / Без гвалту і крику / Позіходяться докупи,

ГВАРДІЮ 1

- 068B 0068 Пішов я до рала... / А паничів у гвардію / Поопреділяла...

ГЕЙ 1

- 061A 1612 На плечах торбина, / «Гей, старчення! Стривай лишень!» / «Я не старець, пане!

ГЕКЗАМЕТРИ 1

- 308B 0045 Парили б скрізь понад землю, / Та все б гекзаметри плели, / Та на горіще б однесли

ГЕЛ-ГЕЛ 1

- 173A 0226 По чотири, по чотири / Полетіли – гел-гел! / На могилі орел,

ГЕНЕРАЛ 5

- 057B 0243 Так собі, аби-то! / Отож, було, мов генерал, / Максим сановито
 200B 0005 Уже чимала піднялась. / І генерал її посватав, / Бо страх хороша була,
 200B 0007 Бо страх хороша була, / А генерал був страх багатий. / От і талан Господь послав
 200B 0047 А генеральша плаче, плаче, / А генерал того не бачить, / А всі вже бачили в селі.
 200B 0091 Сама аж ніби мо[ло]діє, / І генерал собі радіє, / Що діло, бачите, святе

ГЕНЕРАЛА 8

- 200B 0021 ----- / За балом бал у генерала / За генеральшею чимала
 200B 0063 І виростала, й дівувала, / І за старого генерала / Занапастили, продали!
 200B 0083 Матуся горенько твоє, / Чи оддала б за генерала / Дитя єдинеє своє?
 200B 0160 І вас отак не завдала / За генерала, за палати / І вас отак не продала.
 200B 0194 А потім трути розвела / І генерала напоїла / Та й спать, упоравшись, лягла.
 200B 0207 Заговорили щось погане, / До генерала ідучи / Прощатись, люде. Аж гуде,
 200B 0214 Приїхали: ножі беруть, / І генерала розчиняють, / І яд находять в животі.
 200B 0225 Петрусь. І каже: «Я зробив, / Я генерала отруїв, / А ви не знаєте нічого!»--

ГЕНЕРАЛОВІЙ 1

- 200B 0205 І задзвонили вранці-рано / По генераловій душі; / Заговорили щось погане,

ГЕНЕРАЛЬСЬКЕЄ 1

- 200B 0019 Воно за панною пішло / У генеральськеє село / Свиной же пасти, безталанне.

ГЕНЕРАЛЬША 3

- 200B 0024 Орда панів і паничів; / І генеральша уночі / Тихенько плакати собі стала.
 200B 0046 В селі банкети загули, / А генеральша плаче, плаче, / А генерал того не бачить,
 200B 0128 А лихо, кажуть, перескоч, / А то задавить. Генеральша / Не перескочила, бо їй

ГЕНЕРАЛЬШЕЮ 2

- 200B 0013 Та у неділю й повінчали, / І генеральшею назвали, / І цугом в Київ повезли.
 200B 0022 За балом бал у генерала / За генеральшею чимала / Орда панів і паничів;

ГЕНЕРАЛЬШІ 2

- 200В 0043 Та в самім серці й уляглось / У генеральші молоді. / Поїхали в село весною,
200В 0105 Про те, що снилося Петрові. / А генеральші чорнобровій / Що тепер снилося? то ми

ГЕРОЛЬДИ 1

- 199А 0229 Барони, герцоги і дюки, / Псарі, герольди, шинкарі, / І трубадури (кобзарі),

ГЕРЦОГИ 1

- 199А 0228 Мов сарана, вкрили / Барони, герцоги і дюки, / Псарі, герольди, шинкарі,

ГЕРЦОГИНЯМИ 1

- 199А 0232 І шляхом військо, мов гадюки. / За герцогинями німота; / Хто з соколами на руках,

ГЕРШ-ТУ 1

- 061А 0322 ----- / «Яремо! Герш-ту, хамів сину? / Піди кобилу приведи,

ГЕТЕРИ 4

- 218В 0121 В Алкіда син її росте, / Росте, лицяються гетери / І перед образом Венери
218В 0143 Тойді ж ото її Алкід, / Та ще гетери молодії, / Та козлоногий п'яний дід
218В 0161 І п'яний голий отой Фавн, / І син Алкід твій, і гетери – / Всі, всі упали до землі
218В 0174 На ложах гості. Регот! Гомін! / Гетери гостя привели / Сивобородого. І слово

ГЕТЬ 9

- 030А 0682 Шубовість в воду!.. Попід льодом / Геть загуркотіло. / -----
061А 2362 І як Гонта плаче. / Виніс в поле, геть од шляху; / Свячений виймає,
207А 0276 І не цілувала... / Ой, ой! сором! Геть од мене! / Пусти мене! Бачиш,
016В 0060 І вітряки на полі, / І долом геть собі село / Понад водою простяглось.
029В 0037 Великая слава?!.. / І Трахтемиров геть горою / Нечепурні свої хатки
057В 0331 Господа молити.– / Вийшов в поле геть од шляху, / У балку спустився
103В 0009 Орлине царство затопить / І геть спалить. / Орла ж повісить на тичині.
207В 0064 Ставок, неначе полотно, / А верби геть понад ставом / Тихесенько собі купають
233В 0004 Мене ти в пелену взяла / І геть у поле однесла. / І на могилі серед поля,

ГЕТЬ-ГЕТЬ 2

- 109В 0002 І небо невмите, і заспані хвилі; / І понад берегом геть-геть, / Неначе п'яний, очерет
245В 0009 Неначе дівчина, хатина. / Дніпро геть-геть собі розкинувсь! / Сіє батько та горить!

ГЕТЬМАН 6

- 150А 0180 Не засвітив Галату знову / Або гетьман Іван Підкова / Не кликнув в море на ралець.
221А 0032 Одягнуть, обують, / І гетьман бере на руки, / Носить і цілує.
221А 0054 А я все літаю!.. / Дивлюсь – гетьман з старшиною. / Я води набрала
006В 0054 І земля не приймає. / Як запродав гетьман / У ярмо християн,
038В 0091 Братерство славне ожива. / А сивий гетьман, мов сова, / Ченцеві зазирає в вічі.
137В 0047 Гетьмана укрили. / Гетьман старий ридас, / До Бога руки знімає,

ГЕТЬМАНА 14

- 061А 0944 Згадайте Богдана, / Старого гетьмана; / Будете панами,
114А 0097 І висока, / Хоч за пана гетьмана. / Стала мати гадати
180А 0446 І в темній темниці / Мене, вольного гетьмана, / Голодом замучив
234А 0277 Таку кралю висватали, / Що хоч за гетьмана, / То не сором. Отаке-то
269А 0004 У дурні німчики обули / Великомудрого гетьмана. / -----
033В 0012 Та з фастовським полковником / Гетьмана еднали. / Не строміли б списи в стрісі
091В 0013 Оце ледащо. Щирий пан, / Потомок гетьмана дурного, / І презавзятий патріот;
137В 0036 Щоб дав їм мудрості дознати, / Гетьмана доброго обрати. / І одногласне, одностайне
137В 0038 І одногласне, одностайне / Громада вибрала гетьмана – / Преславного Лободу Івана,

- 137В 0046 Знаменами, бунчугами / Гетьмана укрили. / Гетьман старий ридас,
156В 0027 Нехай Москва знає, / Що гетьмана Дорошенка / На світі немає.
156В 0076 І забули в Україні / Славного гетьмана. / Тільки ти, святий Ростовський,
156В 0083 І Богу молитись / За гетьмана, панахиду / За Петра служити.
198В 0028 Ту думу сумную, днедавну, / Про лицаря того гетьмана, / Що на огні ляхи спекли.

ГЕТЬМАНЕ 1

- 171А 0085 У ворога діти, / Спи, гетьмане, поки встане / Правда на сім світі.

ГЕТЬМАНИ 10

- 020А 0052 Де поділась доля-воля? / Бунчуки? Гетьмани? / Де поділося? Згоріло?
052А 0034 Не вернуться запорожці, / Не встануть гетьмани, / Не покриють Україну
061А 0072 Та розкаже по-нашому / Про свої гетьмани. / А то дурень розказує
061А 0133 Сотники з панами / І гетьмани – всі в золоті, / У мою хатину
061А 0829 ----- / Гетьмани, гетьмани, якби то ви встали, / Встали, подивились на той Чигирин,
061А 0829 ----- / Гетьмани, гетьмани, якби то ви встали, / Встали, подивились на той Чигирин,
061А 1300 Шляхетської крові. Козак оживе; / Оживуть гетьмани в золотім жупані; /
Прокинеться доля; козак заспіва:
171А 0046 Поки тії недолітки / Підростуть гетьмани, / Помолившись, і я б заснув...
250А 0163 Варшавське сміття – ваші пани / Ясновельможні гетьмани. / Чого ж ви чванитеся,
ви!
029В 0051 На вас, проклятіі! Ні, ні... / Не ви прокляті... а гетьмани, / Усобники, ляхи погані!..

ГЕТЬМАНІВ 2

- 061А 1137 І заридують чорні гори. / Згадайте праведних гетьманів: / Де їх могили? Де лежить
218В 0090 Не в нашім краю, Богу милім, / Не за гетьманів і царів, / А в римській ідольській
землі

ГЕТЬМАНОМ 5

- 061А 0906 таке розказує про його, що цур йому! «Кошовим, – каже, / – буде, та й годі; а може,
ще і гетьманом, коли / теє...»
180А 0435 На столицю з козаками / Наказним гетьманом! / О Боже наш милосердий!
221А 0028 І на руках носить... / А з гетьманом як прийдуть / Із Чигрина гості,
156В 0081 І звелів капліцю / Над гетьманом змуровати / І Богу молитись
156В 0088 Ідуть править панахиду / Над нашим гетьманом / В Ярополчі.

ГЕТЬМАН-ПОПОВИЧ 1

- 156В 0006 Із Полісся шляхта лізе, / А гетьман-попович / Із-за Дніпра напірає –

ГЕТЬМАНСТВА 1

- 061А 0079 Били, а не вчили. / Од козацтва, од гетьманства / Високі могили –

ГЕТЬМАНСЬКІІ 1

- 156В 0023 Не встану я знову!.. / Возьміть мої гетьманські / Клейноди, панове,

ГЕТЬМАНША 1

- 221А 0022 У піжмурки граєм. / А гетьманша, було, вийде / Та й кликне в будинок,

ГЕТЬМАНШУ 1

- 061А 0694 Посажу, як паву, / На дзиглику, як гетьманшу, / Та й дивитись буду;

ГЕТЬМАНЩИНА 4

- 020А 0015 ----- / «Була колись гетьманщина / Та вже не вернеться!..
024А 0015 Аж лихо сміється. / «Була колись гетьманщина, / Та вже не вернеться.
029В 0075 Занапали божий рай!.. / Гетьманщина!..» І думнеє / Чоло похмаріло..
033В 0077 З далекого Криму, / Що канає Гетьманщина, / Неповинно гине.

ГЕТЬМАНЩИНИ 3

- 030A 0546 Мов ті діди високочолі, / Дуби з гетьманщини стоять. / У яру гребля, верби в ряд,
 207A 0073 Старий козак і діток двох... / Ще за гетьманщини старої / Давно се діялось колись.
 083B 0007 Як ті гусари на постої. / Ще за гетьманщини святої, / Давно се діялось колись.

ГЕТЬМАНЩИНУ 3

- 020A 0131 Та з голоду криче... / Згада козак гетьманщину, / Згада та й заплаче!
 029B 0067 З хатини видно Україну / І всю Гетьманщину кругом. / Під хатою дідусь сивенький
 033B 0095 Принесли з собою / В Гетьманщину той чудовний / Образ пресвятої.

ГИЛЛІ 1

- 016B 0224 Її єдина дитина! / Мов одірвалось од гиллі, / Ненагодоване і босе,

ГИЛЯ 6

- 095B 0233 Мені вже й косу розплели, / Та пан приїхав... Гиля! Гиля! / Чи то не гуси, то пани,
 095B 0233 Мені вже й косу розплели, / Та пан приїхав... Гиля! Гиля! / Чи то не гуси, то пани,
 095B 0236 Дивися, в ірій полетіли, / Агу! Гиля! До сатани. / До чорта в гості! Чуєш! Чуєш!
 095B 0277 ----- / «Ой гиля, гиля, сірії гуси, / Гиля на Дунай.
 095B 0277 ----- / «Ой гиля, гиля, сірії гуси, / Гиля на Дунай.
 095B 0278 «Ой гиля, гиля, сірії гуси, / Гиля на Дунай. / Зав'язала головоньку,

ГИНЕ 21

- 020A 0024 Ніхто її не рятує... / Козачество гине, / Гине слава, батьківщина,
 020A 0025 Козачество гине, / Гине слава, батьківщина, / Немає де дітись.
 024A 0024 Ніхто її не рятує... / Козачество гине, / Гине слава лицарська,
 024A 0025 Козачество гине, / Гине слава лицарська, / Немає де дітись.
 030A 0008 Піде в свою Московщину, / А дівчина гине... / Якби сама, ще б нічого,
 030A 0464 А люде хоч бачать, та людам не жаль: / «Нехай,– кажуть,– гине ледача дитина, /
 Коли не зуміла себе шанувать».
 047A 0016 Одна, одна, як сирота / На чужині, гине! / -----
 052A 0043 Смійся, лютий враже! / Та не дуже, бо все гине – / Слава не поляже;
 055A 0056 Підняв шапку – човни стали. / «Нехай ворог гине! / Не в Синопу, отамани,
 061A 1169 А диякон: / «Нехай ворог гине! / Беріть ножі! Освятили».
 061A 1175 Освятили, освятили! / Гине шляхта, гине! / Розібрали, забули
 061A 1175 Освятили, освятили! / Гине шляхта, гине! / Розібрали, забули
 061A 1327 Закричали гайдамаки: / «Гине шляхта, гине! / Гине шляхта! Погуляєм
 061A 1327 Закричали гайдамаки: / «Гине шляхта, гине! / Гине шляхта! Погуляєм
 061A 1328 «Гине шляхта, гине! / Гине шляхта! Погуляєм / Та хмару нагрієм!»
 061A 1484 Подивися на Ярему. / Де ти? Може, гине, / Може, тяжко клене долю
 171A 0002 Чигрине, Чигрине, / Все на світі гине, / І святая твоя слава,
 033B 0049 А надто сердешну мою Україну. / Що вона зробила? За що вона гине? / За що її діти
 в кайданах мовчать?
 033B 0078 Що канає Гетьманщина, / Неповинно гине. / Чули, чули небожата,
 095B 0274 У пана взаперті сидить? / І в'яне, сохне, гине, гине / Твоя єдина дитина,
 095B 0274 У пана взаперті сидить? / І в'яне, сохне, гине, гине / Твоя єдина дитина,

ГИНЕС 1

- 169A 0004 За що тебе сплюндровано, / За що, мамо, гинеш? / Чи ти рано до схід сонця

ГИНУ 3

- 030A 0632 Покриткою... Який сором! / І за що я гину! / Покинь мене, забудь мене,
 061A 2393 Дивіться: ви за неї / Й я за неї гину. / А хто мене поховає?
 194B 0060 Мої сльози; бо я, Боже! / Я за неї гину! / Може, мені на чужині

ГИНУТЬ 7

- 061A 1542 Гірше пекла... А за віщо, / За що люде гинуть? / Того ж батька, такі ж діти –

- 171A 0083 ----- / Спи, Чигрине, нехай гинуть / У ворога діти,
016B 0246 І стогне він, стогне по всій Україні. / Кара господава. Тисячами гинуть / Голодні
люде. А скирти гниють.
016B 0256 Або вже аж надто долготерпеливий... / Минають літа; люде гинуть, / Лютує голод в
Україні,
111B 0039 Людей у ярма запрягли / Пани лукаві... Гинуть! Гинуть! / У ярмах лицарські сини,
111B 0039 Людей у ярма запрягли / Пани лукаві... Гинуть! Гинуть! / У ярмах лицарські сини,
209B 0038 Та добре дивися – а я розкажу, / За що Україна наша стала гинуть, / За що й я меж
ними в могилі лежу.

ГИРЛА 1

- 207A 0488 Гарматами риштовали, / З Дніпрового гирла широкого впливали, / Серед ночі
темної,

ГИРЛІ 1

- 129B 0041 Один утопився / У Дніпровім гирлі, / Другого в Козлові

ГИРЛО 1

- 055A 0033 То стогне, то виє. / Дніпра гирло затопило, / «Ануге, хлоп'ята,

ГИРУЄ 1

- 154A 0056 Попереду Гамалія / Байдаком гирує. / Гамалію, серце мліє,

ГИЧ 2

- 061A 1045 Шкандибає, курникає, / І гич не до речі. / «Ну лиш іншу, старче божий!» –
161B 0171 Буде втерти, не женися! / І гич не до речі! / Дивися: рай кругом тебе,

ГІЛЛІ 1

- 188B 0008 Малого хлопчика в селі. / Мов одірвалось од гіллі, / Одно-однісіньке під тином

ГІЛЛЯЧЦІ 1

- 010A 0130 Ворожка зробила! / На самий верх на гіллячці / Стала... В серце коле!

ГІМЕНЕЮ 1

- 218B 0106 Людей шукала. І найшла. / Та, помолившись Гіменею / В своїм веселім гінекею,

ГІМН 2

- 218B 0171 Перед Кіпрідою і в лад / Співають гімн. Приуротован / Веселий пир. І полягли
218B 0257 Круг Капітолія. І хором / Співають гімн і курять дим / З кадил і амфор. І з собором

ГІНЕКЕЮ 1

- 218B 0107 Та, помолившись Гіменею / В своїм веселім гінекею, / В чужий веселий одвела.

ГІРКИМИ 2

- 020A 0042 Обізвавсь Тарас Трясило / Гіркими сльозами: / «Бідна моя Україно,
030A 0273 Покапали сльози. / За сльозами за гіркими / І світа не бачить,

ГІРКОГО 1

- 030A 0419 В Броварях спочила, / Та синові за гіркого / Медяник купила.

ГІРША 1

- 076B 0035 Засіла на стогнах. Ні, чуми нема; / А гірша лихая та люта година / Покрила Ізраїль –
царева война!

ГІРШЕ 10

- 061A 1541 По всій Україні! / Гірше пекла... А за віщо, / За що люде гинуть?

- 114A 0320 Вік одинокому прожить, / А ще гірше, мої квіти, / Нерівню в світі полюбить.
 180A 0181 У безверхій хаті, / А ще гірше дивитися / На сльози та лати.
 234A 0080 У безверхій хаті, / А ще гірше старітись / У білих палатах,
 250A 0196 До самого краю. / Гірше ляха свої діти / Її розпинають.
 265A 0023 Умирать в неволі, / А ще гірше – спати, спати / І спати на волі,
 274A 0474 «А то Бог вас покарає, / А ще гірше люде; / Люде горді, неправедні,
 050B 0095 Людей на старість розпізнати. / А ще гірше ззамо[ло]ду / Гадину кохати.
 092B 0001 ----- / Немає гірше, як в неволі / Про волю згадувать. А я
 209B 0019 Неначе на руки та несе в могилу, / А чорна могила ще гірше розкрилась. / Дивлюся,
 в могилі усе козаки:

ГІРШИМИ 1

- 029B 0098 А получшали?.. Ба де то! / Ще гіршими стали, / Без ножа і автодафе

ГІРШОГО 1

- 249B 0038 Од п'яного царя-владики! / Од гіршого ж тебе спасла / Твоя преправедная мати.

ГІШПАНИ 1

- 246A 0113 Таки хрещених... но простих. / Ми не гішпани; крий нас, Боже, / Щоб крадене
 перекупать,

ГЛАВАХ 1

- 076B 0014 Хотілося б зогнать оскому / На коронованих главах, / На тих помазаниках божих...

ГЛАВИ 1

- 199A 0259 І три папи, і баронство, / І вінчані глави; / Зібралися, мов Іуди

ГЛАВУ 2

- 076B 0107 Багряню ризу роздирає / І сипле попіл на главу. / – Без тебе я не поживу
 218B 0051 Во узи кували; / І главу його честную / Терном увінчали?

ГЛАГОЛАТЬ 1

- 250A 0121 Дас[т]ьбі... Колись будем / І по-своєму глаголать, / Як німець покаже

ГЛАГОЛИ 5

- 246A 0070 А в нас!.. На те письменні ми, / Читаєм божії глаголи!.. / І од глибо[ко]ї тюрми
 258A 0112 Молюсь, Господи, внуши їм / Уст моїх глаголи. / Бо на душу мою встали
 258A 0139 Познать, розбити тьму неволі, / І всеу Господа глаголи, / І всеу плачеться земля.
 250B 0199 Що нині узриться. Равві, / Равві великого глаголи / На ниві сіються новій!
 250B 0648 Путем терновим розійшлись / Обидва. Божії глаголи, / Святую правду на землі

ГЛАДЕСЕНЬКО 1

- 189B 0036 І не дощем, і не слова / Гладесенько Сатурн стирає... / Нехай з святими спочивають

ГЛАДИТЬ 1

- 061A 0351 Та й за що їх лаять? Хіба вони знають, / Кого треба гладить, кого катувать? / Нехай
 бенкетують... У їх доля дбає,

ГЛАДІАТОР 1

- 218B 0442 Кров потекла. Ликую Рим! / І гладіатор і патрицій – / Обидва п'яні. Кров і дим

ГЛАДКІ 1

- 199A 0255 Збиралися кардинали, / Гладкі та червоні, / Мов бугаї в загороду,

ГЛАДКО 2

- 061A 1782 Що я обідрався; / Бо мій батько робив гладко, / То й я в його вдався».

061A 1953 Дивись – горить; на базарі / І видко, і гладко. / Потанцюєм. Грай, кобзарю!»

ГЛАДКОМУ 1

274A 0121 Чом не спиться багатому / Сивому, гладкому? / Чом не спиться убогому

ГЛАС 4

076B 0005 Та, як бувало во дні они, / Возвисили б свій божий глас / До оди пишно-чепурної,
076B 0023 Придибайте хоч на годину / Та хоч старенький божий глас / Возвисьте, дядино. Та
ладом

282B 0004 А ти, Аскоченський, восплач / Воутріє на тяжкий глас. / І Хомяков, Русі ревнитель,
282B 0009 І вся, о Русская беседа, / Во глас єдиний ісповедуї / Свої гріхи.

ГЛЕКОМ 1

250B 0213 Марія встала та й пішла / З глеком по воду до криниці. / І гость за нею, і в ярочку

ГЛЕЧИК 1

175B 0033 Давненько вже у яр пішла, / Узявши глечик; та й немає, / А лановий і не шукає,

ГЛИБОКА 2

221A 0503 Домовина України, / Широка, глибока. / Ото церков Богданова.
057B 0373 Я перш подивився, / Чи глибока.– Власовичу,– / Кажу,– потрудися

ГЛИБОКЕ 1

027A 0096 Сирота на світі, в чужому краю. / Дивлюся на море широке, глибоке, / Поплив би на
той бік –човна не дають.

ГЛИБОКИЙ 2

256A 0027 На лютого ляха. / Де ж ти дівся, в яр глибокий / Протоптаний шляху?
308B 0020 Та високий, та веселий, / Ясний та глибокий... / Походимо ж, моя зоре...

ГЛИБОКИМИ 1

180A 0070 Летить лугами, берегами, та нетрями, / Та глибокими ярами, / Та широкими
степами,

ГЛИБОКИХ 1

068B 0135 В степах широких, в байраках / Крутих, глибоких. Всюди хата, / Було де в хаті
погуляти

ГЛИБОКІ 2

102B 0022 Кайдани повелів кувать, / Глибокі тюрми покопать. / І, роде лютий і жестокий!
275B 0003 У пута кутії не куй, / В склепи глибокі не муруй. / -----

ГЛИБОКІЇ 3

230B 0088 В вертепи темні і в нори, / Без дна глибокії, і вас – / Споборники святої волі –
278B 0012 Омию кров суху, отру / Глибокії, тяжкії рани... / -----
280B 0009 Засохлу кров його... Отру / Глибокії на любім ладо рани.– / -----

ГЛИБОКІЙ 1

061A 2407 «Спочивайте, сини мої, / В глибокій оселі! / Сука мати не придбала

ГЛИБОКИМ 2

029B 0063 На кручі, ніби сирота / Прийшла топитися... в глибокім, / В Дніпрі широкому... отак
274B 0003 У пута кутії окуй, / В склепу глибокім замуруй. / -----

ГЛИБОКО 5

199A 0035 І дождалась... Прозрів єси / В попелі глибоко / Огонь добрий смілим серцем.

250A 0086 Загляне їм в саму душу / Глибоко! глибоко! / Дознаються небожата,
 250A 0086 Загляне їм в саму душу / Глибоко! глибоко! / Дознаються небожата,
 102B 0008 Слова його лились, текли / І в серце падали глибоко! / Огнем невидимим пекли
 230B 0081 І не осліпло! Око, око! / Не дуже бачиш ти глибоко! / Ти спиш в кіоті, а царі...

ГЛИБОКОЇ 1

246A 0071 Читаєм божії глаголи!.. / І од глибо[ко]ї тюрми / Та до високого престола –

ГЛИБОКУ 3

061A 2377 Синам хату серед степу / Глибоку будує. / Та й збудував. Бере синів,
 057B 0334 Та й викопав при долині / Глибоку криницю. / (Не сам один; толокою
 266B 0029 І в Вавілоні посадили / В тюрму глибоку. Щоб не чуть / Було на світі того року

ГЛИБОКУЮ 1

140B 0023 Та й спустили Івана / У ту яму глибокую / На високій могилі.

ГЛИНА 1

074B 0041 Червоніє по пустині / Червона глина та пичина, / Бур'ян колючий та будяк,

ГЛИНЯНИЙ 1

074B 0055 Тихенько спуститься з гори, / І згине в глиняній пустині... / -----

ГЛУЗУЮТЬ 1

030A 0086 А жіночки лихо дзвонять, / Матері глузують, / Що москалі вертаються,

ГЛУХИМИ 1

230B 0060 Не викроїлось, і драму / Глухими, темними задами / На смітник винесли, а я...

ГЛУХІЙ 1

258A 0228 І на вербах повішали / Органи глухії, / І нам стали сміятися

ГЛУХІЙ 1

114A 0136 Що на мову на Петрову / В глухій домовині / Усміхнуся; скажу йому:

ГЛУХО 3

199A 0241 ----- / У Празі глухо гомонять, / І цесаря, і Вячеслава,
 046B 0098 І спинять ніч. Часи літами, / Віками глухо потечуть. / І я кровавими сльозами
 200B 0216 І яд находять в животі. / Громада глухо присягає. / Заприсягла. Питає суд:

ГЛУХОВА 1

180A 0430 ----- / «Із города із Глухова / Полки виступали

ГЛУХОВІ 1

033B 0065 Запорожці чули, / Як дзвонили у Глухові, / З гармати ревнули.

ГЛЯДЬ 3

095B 0212 Щоб злого пана не збудить. / Аж глядь, палати зайнялись. / Пожар! пожар! І де
 взялися
 250B 0344 А сонце праведне швиденько / Додолу котиться. І глядь! / Сховалося, і смеркло в
 полі.
 250B 0623 Зайшла благать благого Бога, / Щоб син її найшовсь. Аж глядь, / Межи равнінами
 дитина,

ГЛЯНЕ 11

027A 0057 Дівчата вийдуть воду брать, / І сонце гляне – рай, та й годі! / Верба сміється, свято
 скрізь!

- 030A 0588 «Лихо моє! Доле моя!» / До їх... Коли гляне – / Попереду старший іде.
 061A 0505 Вальса та мазура. / І жид гляне, та нищечком: / «Шляхетська натура!»
 061A 0651 Плаче собі тихесенько... / Шелест!... Коли гляне: / Попід гаєм, мов ласочка,
 061A 1451 Палають, палають. / Байдуже, ніхто й не гляне, / Сміються та лають
 061A 2432 Іде, спотикнеться, / Пожар світить; Гонта гляне, / Гляне – усміхнеться.
 061A 2433 Пожар світить; Гонта гляне, / Гляне – усміхнеться. / Страшно, страшно усміхався,
 114A 0115 Петро запитає, / Вона гляне, усміхнеться: / «І сама не знаю...»
 074B 0051 Верблюду заплаче, і кайзак / Понурить голову і гляне / На степ і на Карабутак,
 180B 0026 Моє найкраще над всіми! – / І ненароком інший гляне. / Весела, рада, Боже мій!
 192B 0045 Хто з тобою заговорить, / Привітає, гляне?.. / Кругом тебе простяглася

ГЛЯНЕМ 1

- 061A 0848 Згадаєш – заплачеш. / Ну, хоч глянєм на Чигирин, / Колись-то козачий.

ГЛЯНУ 6

- 027A 0013 Чому не осталося? / Отож гляню та згадаю: / Було, як смеркає,
 180A 0265 І кайданами окуті, / Моштруються... Далі гляню: / У долині, мов у ямі,
 266A 0061 Бодай не казати, / Кругом мене, де не гляню, / Не люди, а змії...
 066B 0008 Хоч на годину на Україну, / На неї гляню, подивлюсь, / І, мов добро кому зроблю,
 072B 0001 ----- / Ой гляню я, подивлюся / На той степ, на поле;
 123B 0002 Ой сяду я під хатою, / На улицю гляню, / Як-то тії дівчаточка

ГЛЯНУВ 4

- 030A 0737 Дивується пані. / А пан глянув... Одвернувся... / Пізнав, препоганий,
 274A 0228 Не вступив і в хату, / На дітей своїх не глянув, / Луципер проклятий!
 247B 0002 Якби-то ти, Богдане п'яний, / Тепер на Переяслав глянув! / Та на замчище подив[ив]сь!
 270B 0003 Несло з льоху пиво. / А я глянув, подивився – / Та аж похилився...

ГЛЯНУЛА 4

- 221A 0154 Цариця сиділа. / Я гляннула, усміхнулась... / Та й духу не стало!
 083B 0033 Сама собі, і на Микиту / Неначе гляннула!.. Горить! / Горить Микита в сірій свиті!
 175B 0094 І не привітала, / Тільки гляннула на його... / Та й більше нічого.
 235B 0020 Проснулася – нема нічого... / На сина гляннула, взяла / Його тихенько сповила

ГЛЯНУТЬ 11

- 061A 0766 Що-то там твориться? / Треба глянуть та розказать... / Бодай не дивиться!
 061A 1201 І небо, і зорі, і землю, і море, / Та глянуть на люде, що вони моторять, / Щоб Богові
вранці про те розказать.
 061A 1352 По пеклу гуляють. / А Ярема – страшно глянуть – / По три, по чотири
 061A 2147 Для людей. А люде? / Не хотять на його й глянуть, / А глянуть – огудять.
 061A 2148 Не хотять на його й глянуть, / А глянуть – огудять. / Треба кров'ю домальовать,
 061A 2159 Ні злості людської. / Тяжко глянуть; а згадаєм – / Так було і в Трої.
 207A 0397 І Ярина вийшла з хати / На світ божий глянуть, / Ледве вийшла; усміхнеться,
 029B 0114 І все те, все те радує очі, / А серце плаче, глянуть не хоче! / -----
 095B 0143 Пішла на гору, на прокляті / Палати глянуть, та й пішла / Аж до палат, під тинном
сіла
 178B 0036 І умерти!.. О Господи! / Дай мені хоч глянуть / На народ отой убитий,
 250B 0544 І веселенькі, і здорові, / Аж любо гля[ну]ть, як ідуть! / Отож воно, мале, взяло

ГЛЯНЬ 6

- 061A 0684 А ти й справді плачеш. / Ну, не плач же, глянь на мене: / Завтра не побачиш.
 180A 0123 Хіба ти не чуєш людського плачу? / То глянь, подивися; а я полечу / Високо, високо
за синії хмари;
 180A 0127 Там сміху людського і плачу не чує. / Он глянь, у тім раї, що ти покидаєш, /
Латану свитину з каліки знімають,

- 092B 0011 Моя ти співана воле! / Хоч глянь на мене з-за Дніпра, / Хоч усміхнися з-за
 095B 0094 Та жаль святого сіряка, / А глянь лиш гарно кругом себе – / І раю кращого не треба,
 116B 0010 Доленько моя! / Глянь на мене, чорнобриву, / Моя доле неправдива...

ГЛЯНЬТЕ 2

- 061A 0770 Бо за людей сором, бо серце болить. / Гляньте, подивіться: то конфедерати, / Люде,
 що зібрались волю боронить.
 174B 0028 Посадила на коника... / – Гляньте, вороги! / Подивіться! – Та й повела

ГНАЛИ 3

- 095B 0147 Та плакала. Уже з села / Ватажники ватагу гнали, / А мати плакала, ридала.
 230B 0075 Чи ти дивилося звисока, / Як сотнями в кайданах гнали / В Сибір невольників
 святих,
 250B 0360 А недалеко край дороги / Отару гнали чабани, / Та й їх побачили. Небогу,

ГНАЛИСЬ 1

- 272B 0014 – Скажи, коню, до кого це / Ви так нагло гнались? / – До якоїсь чорнобривки

ГНЕ 8

- 010A 0003 Сердитий вітер завива, / Додолу верби гне високі, / Горами хвилю підійма.
 027A 0003 З поля на долину, / Над водою гне з вербою / Червону калину,
 027A 0063 З поля на долину, / Над водою гне з вербою / Червону калину,
 047A 0003 Гуляє по полю, / Край дороги гне тополю / До самого долу.
 047A 0228 Гуляє по полю, / Край дороги гне тополю / До самого долу.
 061A 1498 Віє вітер з-за Лиману, / Гне тополю в полі – / І дівчина похилиться,
 061A 1500 І дівчина похилиться, / Куди гне недоля. / Посумує, пожуриться.
 123A 0124 Себе забавляє, / Гне стан гнучкий, розгинає. / На сонечку гріє.

ГНЕТЬСЯ 8

- 061A 0152 Кобзар вшкварив, а козаки – / Аж Хортиця гнеться – / Метелиці та гопака
 061A 1053 Ушкваримо!» / Земля гнеться, / А вони з возами
 061A 1249 І день, і ніч гвалт, гармати; / Земля стогне, гнеться; / Сумно, страшно, а згадаєш –
 061A 1776 Пішли по базару. / Земля гнеться. «Нумо, Гонто!» / «Нум, брате Максиме!
 061A 2308 Залізник гукає.– Ану, навісний, / Ушквар нам що-небудь, нехай земля гнеться, /
 Нехай погуляють мої козаки!»
 109B 0004 Неначе п'яний, очерет / Без вітру гнеться. Боже милий! / Чи довго буде ще мені
 109B 0009 Нудити світом? Не говорить, / Мовчить і гнеться, мов жива, / В степу пожовкля
 трава;
 299B 0014 А дід (сердешний інвалід) / За ними гнеться, шкандибає, / Мов у кошару заганяє

ГНИЄ 3

- 014B 0041 Та й та, сердешна, умирає, / А хата пустокою гниє. / Я викресав огню, до неї...
 050B 0081 Старців годували! / «Коли гниє, то спродали б, / Адже ж у їх діти!»
 218B 0207 Любов єдина твоя, / Гниє в неволі, в кайданах. / А [ти], прескорбная, не знаєш,

ГНИЛЕ 2

- 171A 0066 Розпанахають погане, / Гниле серце, трудне, / І вицідять сукровату,
 221A 0462 От добро Богдана! / Черепок, гниле корито / Й костяки в кайданах!

ГНИЛИЙ 2

- 061A 1670 І в пеклі не вміють / Отак курить. Гнилий Тікич / Кров'ю червоніє
 266B 0039 У темнім лузі. Уповають / На корень свій, уже гнилий, / Уже червивий, і малий,

ГНИЛИМИ 1

- 196B 0025 ----- / Нехай гнилими болотами / Течуть собі меж бур'янами

ГНИЛОБОКІ 1

061A 1656 Посипалися додолу, / Груші гнилобокi. / Позбивали, упорались;

ГНИЛОЇ 1

091B 0029 Чому не топчуть!! Люде, люде! / За шмат гнилої ковбаси / У вас хоч матір попроси,

ГНИЛОЮ 2

265A 0015 Серцем замирати / І гнилою колодою / По світу валяться.

246B 0005 Людей і Господа хвалить? / В багні колодою гнилою / Валяться, старітисся, гнить,

ГНИТЬ 1

246B 0006 В багні колодою гнилою / Валяться, старітисся, гнить, / Умерти й сліду не покинуть

ГНИЮТЬ 1

016B 0247 Кара господава. Тисячами гинуть / Голодні люде. А скирти гниють. / А пани й полову жидам продають.

ГНІВИЛИ 1

041B 0010 Коли б ті діти не росли, / Тебе, святого, не гнівили, / Що у неволі народились

ГНІВИТИ 1

198B 0012 Як мав би я у неволі / Господа гнівити. / -----

ГНІВИШ 2

061A 0704 «Може, й є – не знаю». / «Гнівiш Бога, моє серце: / Крашої немає

305B 0026 Дівуєш, молишся, та спиш, / Та Матер Божію гнівiш / Своїм смиренієм лукавим.

ГНІВІ 1

268B 0015 Грiховную твою утробу / І рек во гніві: – Потреблю / Твою красу, твою оздобу,

ГНІЗДЕЧКО 2

027A 0006 На калині одиноке / Гніздечко гойдає. / А де ж дівся соловейко?

027A 0066 На калині одиноке / Гніздечко гойдає. / А де ж дівся соловейко?

ГНІЙ 1

304B 0021 І стане купою на купі / Смердячий гній – і все те, все / Потроху вітер рознесе,

ГНОЮ 2

250A 0059 Не чули б у Бога вашої хули. / І сонце не гріло б смердячого гною / На чистій, широкій, на вольній землі.

230B 0067 Огнем невидимим, святим. / Животворящим, а із гною / Встають стовпом передо мною

ГНУВ 1

230B 0033 Полян, дулебів і древлян / Гаврилич гнув во время оно. / А вас, моїх святих киян,

ГНУВСЯ 2

061A 0335 Над козаком коверзував. / Ярема гнувся, бо не знав, / Не знав, сіромаха, що вирости крила,

061A 1603 Отут, отут позавчора / Перед жидом гнувся, / А сьогодні... Та й жаль стало,

ГНУЛИСЯ 1

281B 0031 Високі гнулися дерева... / Додолу гнулися, журились! / -----

ГНУЛИСЬ 1

281B 0030 І слалась, плачучи, трава, / Високі гнулися дерева... / Додолу гнулися, журились!

ГНУТЬСЯ 4

- 030A 0436 То й вони карають... / Люде гнуться, як ті лози, / Куди вітер віє.
 061A 0397 Куди, каже, хилить доля, / Туди й треба гнуться – / Гнуться мовчки, усміхаться,
 061A 0398 Туди й треба гнуться – / Гнуться мовчки, усміхаться, / Щоб люди не знали,
 192B 0021 Гаєм по долині, / Гай шепоче, гнуться лози / В яру при дорозі,

ГНУЧИЙ 3

- 178A 0015 Очі голубині, / Стан мій гнучий... коли нема / Вірної дружини?
 092B 0049 Дивуються всує / На стан гнучий? Свято моє! / Єдине свято!
 212B 0044 Дивлюся іноді, дивлюсь / На стан твій гнучий і за тебе / Тихенько Богу помолюсь.

ГНУЧИМ 1

- 212B 0001 ----- / І станом гнучим, і красою / Пренепорочно-молодою

ГНУЧКА 2

- 047A 0190 Все вгору та вгору, / Рости гнучка та висока, / До самої хмари,
 123A 0052 Як тополя серед поля, / Гнучка та висока. / «Я Ганнусі не боюся!» –

ГНУЧКИЙ 6

- 114A 0132 І високий стан козачий, / І гнучкий дівочий. / Що є коси, довгі коси,
 123A 0076 Лишенько, дівчата! / Мати стан гнучкий, високий, / А серця не мати.
 123A 0124 Себе забавляє, / Гне стан гнучкий, розгинає, / На сонечку гріє.
 123A 0195 Та і в воду: соромиться / На гнучкий дівочий / На стан голий подивиться...
 173A 0029 Як ясен високий, / Гнучкий і дебелий, / Щасливий, веселий
 276B 0009 Кайдани на римлян. І, взявши / Гнучкий одноліток лози, / Каблучку заходивсь
 плести,

ГНУЧКОЮ 1

- 284B 0018 А калина з ялиною / Та гнучкою лозиною, / Мов дівчаточка із гаю

ГНУЧКУ 1

- 047A 0017 ----- / Хто ж викохав тонку, гнучку / В степу погібати?

ГОВІЛИ 1

- 161B 0279 ----- / Авжеж! Так ми ще не говіли; / Як одповіємось – тойді.

ГОВОРИВ 1

- 250B 0192 І слухала, як молодий / Дивочний гость той говорив. / І словеса його святис

ГОВОРИЛА 5

- 221A 0135 А я в Каневі родилась. / Ще й не говорила, / Мене мати ще сповиту
 274A 0081 Уже забула говорить... / А перше добре говорила. / -----
 006B 0136 – Чого ти ходиш на могилу? – / Насилу мати говорила.– / Чого ти плачеш, ідучи,
 006B 0282 І догнала, привела; / Нарікала, говорила. / Поки в землю положила,
 046B 0071 І хоч би на сміх де могила / О давнім давні говорила. / Неначе люде не жили.

ГОВОРИЛИ 4

- 030A 0285 Пішла... Тільки мріє. / В селі довго говорили / Дечого багато,
 014B 0073 ----- / Вони ще довго говорили, / Я став перед світом дрімать,
 189B 0005 А матері на нас дивились / Та говорили, що колись / Одружимо їх. Не вгадали.
 250B 0277 Якби не вкрив, не заховав! / В Єрусалимі говорили / Тихенько люде, що стяли

ГОВОРИТИ 1

- 019A 0016 Свої люде – мов чужії, / Ні з ким говорити; / Нема кому розпитати,

ГОВОРИТЬ 15

- 015A 0008 Грає серце козацьке, / А думка говорить: / «Куди ти йдеш, не спитавшись?»
 045A 0066 Де воно ночує, як воно встас; / Послухає моря, що воно говорить, / Спита чорну гору:
 «Чого ти німа?»
 045A 0071 Тому, хто все знає, тому, хто все чує: / Що море говорить, де сонце ночує – / Його на
 сім світі ніхто не прийма;
 061A 2288 З'їли моїх діток – тяжко мені жить! / Тяжко мені плакати! ні з ким говорити! / Сини
 мої любі, мої чорноброві!
 180A 0294 «З України».–«Так як же ти / Й говорить не вмиєш / По-здешньому?» – «Ба ні,–
 кажу,–
 180A 0296 По-здешньому?» – «Ба ні,– кажу,– / Говорить умію, / Та не хочу».– «Экой чудак!
 207A 0228 Бог знає на кого / Та й зо мною не говорить. / Утечу, ей-Богу,
 274A 0080 Все співаю, все співаю, / Уже забула говорить... / А перше добре говорила.
 016B 0168 Кохалась дитина. / І говорить уже стало, / І вчила княгиня
 076B 0068 Давид похожає і, о цар неситий, / Сам собі говорить: «Я... Ми повелим! / Я цар над
 божіім народом!
 095B 0174 А Марина сидить собі, / Уже й не говорить / І не плаче... Отак її
 109B 0008 Понад оцим нікчемним морем / Нудити світом? Не говорить, / Мовчить і гнеться,
 мов жива,
 137B 0052 І, мов дзвоном дзвонить, / Говорить: / – Спасибі вам, панове-молдці,
 218B 0056 І повісили меж ними – / За що? Не говорить / Ні сам сивий верхотворець,
 237B 0016 Та й де той пан, що нам закаже / І думати так і говорить? / – Воскресну я! – той пан
 вам скаже,–

ГОВОРИШ 3

- 016A 0002 Вітре буйний, вітре буйний! / Ти з морем говориш, / Збуди його, заграй ти з ним,
 016A 0046 Вітре буйний, вітре буйний! / Ти з морем говориш, / Збуди його, заграй ти з ним,
 061A 0709 Нема кращої за тебе!» / «Що се ти говориш? / Схаменися!»

ГОВОРЯТЬ 6

- 030A 0038 Нехай собі тії люде / Що хотять говорити: / Вона любить, то й не чує,
 030A 0056 А поки що, нехай люде / Що хотять говорити. / Не журиться Катерина –
 055A 0016 Та про волю нишком в полі / З вітрами говорять. / Свідок слави дідівщини
 246A 0170 Сіятиму – нехай ростуть / Та з вітром говорять. / Вітер тихий з України
 088B 0034 На тин похилився, / Люде кажуть і говорять: / Мабуть, він упився.
 104B 0042 Оцей козак; погнало горе / До моря пити; хоч говорять: / Аби файда в руках була,

ГОГОЧЕ 1

- 061A 1310 Лози нагинає; / Грім гогоче, а блискавка / Хмару роздирає.

ГОГОЧУЧИ 1

- 199A 0194 Аж до всесвітньої столиці / Луна, гогочучи, неслась. / Ченці ховаються... Мов кара.

ГОД 9

- 266A 0091 Ляжте дома спати... / А я піду четвертий год / Новий зустрічати;
 057B 0200 ----- / Через год ото й велика / Зима наступила.
 068B 0101 Пішов я в писарі в громаду. / То с'як, то так минає год. / Пишу собі, з людьми
 братаюсь
 083B 0100 Його вже й забули, / Чи й був коли? Год за годом / Три годи минули.
 083B 0102 ----- / На четвертий год, в неділю, / У оранді на селі,
 091B 0016 Та й християнин ще до того. / У Київ їздить всякий год, / У світі ходить меж
 панами,
 091B 0024 Таки своїх байстрят з десяток / У год подержить до хреста. / Та й тільки ж то.
 Кругом паскуда!
 095B 0058 Лихую твар такую, / Як цей правитель?.. Другий год, / Як він з німецькими плугами

189B 0047 За москалями та й пропала. / Вернулась, правда, через год, / Та що з того. З байстрам вернулась,

ГОДА 4

207A 0083 І треба б,— каже,— й трохи шкода. / А треба буде; два-три года / Нехай по світу погуляє
068B 0146 Чого хотілося мені? / Ходив три года я з ножами, / Неначе п'яний той різник.
160B 0012 А я без вірші не улежу. / Уже два года промерезав / І третій в добрий час почну.
196B 0015 Меж бур'янами, за годами / Три года сумно протекли. / Багато дечого взяли

ГОДАМИ 1

196B 0014 Каламутними болотами, / Меж бур'янами, за годами / Три года сумно протекли.

ГОДЕ 1

266A 0093 Новий зустрічати; / Добридень же, новий годе / В торішній свитині,

ГОДИ 4

083B 0101 Чи й був коли? Год за годом / Три годи минули. / -----
143B 0014 Не живем, а тільки ходим / Та згадусь тії годи, / Як жили колись.
150B 0007 Таке, що цур йому й казать. / От що зробили з мене годи / Та безталання; та ще й те,
160B 0003 Уосени верству проходять. / Так і мене минають годи, / А я й байдуже. Книжечки

ГОДИЛА 2

221A 0131 Мабуть, за те, що всякому / Служила, годила... / Що цареві московському
083B 0157 Не день, не два, як панові, / Микиті годила! / Догодилась титарівна

ГОДИЛИ 1

083B 0130 Як тій болячці, як тій хирі, / Громадою годили / Тому борцеві... Вередує,

ГОДИНА 9

030A 0658 Бодай його не кидала / Лихая година! / Гріхом тебе на світ божий
061A 0773 Боронять, прокляті... Будь проклята мати, / І день і година, коли понесла, / Коли породила, на світ привела!
061A 2068 Бабусенько, минулася / Лихая година! / Той Галайда – мій Ярема!..
234A 0470 На коморі. Болящая / Що день, що година, / Ледве чути, питається:
250A 0255 І забудеться срамотня / Давня година, / І оживе добра слава,
016B 0381 Тебе тільки не покине / Лихая година, / Княжно моя безталанна,
068B 0070 Поопреділяла... / Година тяжкая настала! / Настали тяжкі літа!
076B 0035 Засіла на стогнах. Ні, чуми нема; / А гірша лихая та люта година / Покрила Ізраїль – царева война!
137B 0067 Як на ляха стати. / Тепер прелютая година / На нашій славній Україні.

ГОДИНИ 2

061A 1695 Не остались – не вблагали / Лихої години. / Всі полягли, всі покотом;
236B 0006 Мов негодована дитина. / Лихої, тяжкої години, / Мабуть, ти ждеш? Добра не жди,

ГОДИНІ 4

061A 0250 Якби не він спіткав мене / При лихій годині, / Давно б досі заховали
074B 0063 Шепочеться з долиною / О давній годині. / І кайзаки не минають
103B 0011 Орла ж повісить на тичині. / І при такій годині / Республіку зробить!
110B 0004 Не кидайте хоч ви мене / При лихій годині. / Прилітайте, сизокрелі

ГОДИНОЧКУ 4

061A 1968 Там моя Оксана. / Годиночку, батьки мої! / Я її достану!»
076B 0026 Та добрим складом хоть на час, / Хоть на годиночку у нас / Ту вінценосную громаду

- 108B 0007 Мов мати дитину. / Очам любо. Годиночку, / Малую годину
239B 0028 На землю правда прилетить / Хоч на годиночку спочить, / Незрячі прозрять, а кривис,

ГОДИНУ 18

- 030A 0466 Коли не зуміла себе шанувать». / Шануйтеся ж, любі, в недобру годину / Щоб не довелось москаля шукать.
061A 0592 Я виглядаю; / Хоч на годину, / Моя рибчино!
123A 0108 Не допомгло... Кляне мати / Той час і годину, / Коли на світ породила
234A 0027 Не я тебе хреститиму / На лиху годину. / Чужі люде хреститимуть,
234A 0075 Хто поживе добро чесно / В добрую годину / І згадає, дякуючи,
016B 0304 Змолотили, нівроку їм, / За одну годину / І з клунею провіяли...
066B 0007 І ніби сам перелечу / Хоч на годину на Україну, / На неї гляну, подивлюсь,
076B 0022 Покиньте ж свій святий Парнас, / Придибайте хоч на годину / Та хоч старенький божий глас
108B 0008 Очам любо. Годиночку, / Малую годину / Ніби серце одпочине,
111B 0008 Аж бачу, там тільки добро, / Де нас нема. В лиху годину / Якось недавно довелось
129B 0017 Оцій Катерині / За одну годину». / Другий каже: «Друже,
129B 0021 То оддав би я всю силу / За одну годину / Оцій Катерині». /
129B 0027 Для цієї Катерини / За одну годину». / -----
131B 0005 Козак смутний ходить. / Ходить він годину, / Ходить він і другу.
137B 0002 У неділеньку у святую / У досвітнюю годину / У славному-преславному
143B 0003 І високу могилу, / І вечерною годину, / І що снилось-говорилось.
173B 0038 Гукатиме, кричатиме / Не одну годину. / І рознесе тую славу
187B 0017 Та байдуже собі співаєм – / Чи то в годину, чи в напасть. / -----

ГОДИШ 1

- 083B 0153 Сама йому, байстрюкові, / Як панові, годиш! / Не день, не два титарівна

ГОДІ 38

- 020A 0070 Обізвався пан Трясило: / «А годі журиться! / А ходім лиш, пани-брати,
027A 0057 Дівчата вийдуть воду брать, / І сонце гляне – рай, та й годі! / Верба сміється, свято скрізь!
061A 0064 Як письменні начитали... / Розумні та й годі! / А що ж на вас вони скажуть?
061A 0460 «Добривечір в хату! / Ше раз шельму! ще раз!... Годі! / Вибачай, проклятий!
061A 0507 «Шляхетська натура!» / «Добре, годі! Тепер співай!» / «Не вмю, сй-Богу!»
061A 0521 ----- / «Годі! годі! Це погана: / Схизмати співають».
061A 0521 ----- / «Годі! годі! Це погана: / Схизмати співають».
061A 0530 Перед паном Хведірком». / «Добре, годі! Тепер плати!» / «Жартуйте, пане:
061A 0658 Та й знову німили. / «Годі, пташко!» / «Ще трошечки,
061A 0906 таке розказує про його, що цур йому! «Кошовим, – каже, / – буде, та й годі; а може, ще і гетьманом, коли / тее...»
061A 0925 Ото, мабуть, Волох! Не втерпів-таки старий дурень: / треба, та й годі. / -----
061A 0939 В кайданах, в кайданах! / Годі ж, не журиться; / Гарно помоліться,
061A 0964 А що нам ваша старшина? Почує, так послуха, коли / має чим слухати, та й годі. У нас один старший – батько / Максим; а він як почує, то ще карбованця дасть. Співай,
061A 1924 ----- / «Чи ще? чи годі?» / «Ше, ще!
061A 1942 ----- / «Годі! годі! – кричить Гонта,– / Годі, погасає.
061A 1942 ----- / «Годі! годі! – кричить Гонта,– / Годі, погасає.
061A 1943 «Годі! годі! – кричить Гонта,– / Годі, погасає. / Світла, діти!.. А де Лейба?
061A 2145 Вранці зустрічають... / Рай, та й годі! А для кого? / Для людей. А люде?
180A 0373 Ура!.. ура!.. ура! а-а-а...» / Зареготався я, та й годі; / А й мене давнули
221A 0221 Та в Сибір загнали / Своєю шляхту, то вже й годі, / Уже й запишались.
250A 0134 «І гармонія, і сила, / Музика та й годі. / А історія!.. поема
050B 0162 ----- / Отак по-вашому! Ну, годі ж, / Нехай собі і не живуть...
068B 0094 Пустив покриткою... Дарма, / Минуло, годі... Недоладу / Тепер і згадувать. Нема,

- 076B 0090 А щоб не знав він тії шкоди, / То цар убив його, та й годі. / А потім цар перед народом
- 083B 0065 Перед очима все стоїть! / Мара, та й годі! Титарівно! / В недобрий час з того нерівні
- 090B 0013 В самотню душу. Лютий злодій / Впирається-таки, та й годі. / -----
- 095B 0154 Уже й собаками цькували – / Не йде, та й годі / -----
- 095B 0179 Не вдіє нічого, / Хоч заріж її, та й годі, / Така вже вродилась.
- 104B 0039 Покинув матір і господу, / Покинув жінку, жаль, та й годі. / На Бессарабію пішов
- 156B 0039 Понесли клейноди... / Годі тобі, Петре, пити / Із Тясмина воду.
- 161B 0196 ----- / А хіба я школяр, чи що? Не хочу, та й годі. / -----
- 161B 0209 ----- / Годі-бо вже, годі! Незабаром батько прийде, треба / справді читать.
- 161B 0212 ----- / Діти, годі вже вам учитись. Чи не час обідать? / -----
- 161B 0289 ----- / Та годі вам уже з тим намистом. Ішли б швидше / до отця Хоми та порадилися, от що!
- 175B 0120 За невольником убогим / У Сибір... Та й годі. / -----
- 218B 0271 Щоб просто кесаря назвать / Самим Юпітером, та й годі. / І написали воєводам
- 249B 0045 Онуча, сміття з помела / Єго величства. Та й годі. / -----
- 250B 0103 Де ти сховашся? Нігде! / Огонь загнувся вже, годі! / Уже розжеврився. І шкода,

ГОДІ-БО 1

- 161B 0209 ----- / Годі-бо вже, годі! Незабаром батько прийде, треба / справді читать.

ГОДІВ 1

- 014B 0034 Поки ті гроші заробив. / Я годів зо два проходив / По Чорноморії, по Дону...

ГОДІТЬ 1

- 006B 0354 А довелося поважати. / То воля Господа. Годіть! / Смирітєся, молітєся Богу

ГОДОВАНИЙ 2

- 199A 0091 І на апостольськїм престолі / Чернець годований сидить. / Людською кровію шинкує
- 091B 0011 У себе з причетом гуляють. / Оцей годований кабан! / Оце ледащо. Ширий пан,

ГОДОВАНІ 1

- 180A 0331 В сребрі та златі, / Мов кабани годовані, / Пикаті, пузаті!..

ГОДОВАНКУ 1

- 161B 0030 А сам Настусю піджидав, / Таки годованку, щоб з нею / Собі зробитися ріднею.

ГОДОВАТИ 1

- 114A 0245 «Не вмреш, будеш панувати, / Будеш діток годовати». / «Піду в найми, піду в люди,

ГОДОМ 1

- 083B 0100 Його вже й забули, / Чи й був коли? Год за годом / Три годи минули.

ГОДОЧКУ 1

- 250B 0604 Святому батькові в трудах. / Якось по сьомому годочку – / Малий вже добре майстрував –

ГОДОЧОК 2

- 016B 0098 Хотілось любити, / Хоть годочок, хоть часочок / На світ подивитись.
- 016B 0250 Та голоду раді, та Бога благають, / Щоб ще хоч годочок хлібець не рожав. / Тойді б і в Парижі, і іному краї

ГОДУ 1

- 161B 0368 Із сотником оце сталось. / Не минуло году, / Як Настусеньки не стало,

ГОДУВАЛА 4

- 114A 0274 Долі дати не хочеш! / Нащо ж мене годувала? / Нащо доглядала?
 207A 0572 За стіл посадила, / Годувала, напувала, / Положила спати
 274A 0286 Потім не згадаю. / Дітей, бачся, годувала / Та в засік ховала.
 016B 0153 І купала, й колихала, / Сама й годувала. / Бо княгині тільки вміють

ГОДУВАЛИ 5

- 061A 2130 Гризучи трупи. Не ховали, / Вовків ляхами годували, / Аж поки снігом занесло
 123A 0038 Постривайте, що ще буде! / Годували люде / Малу дочку, а вдовиця
 234A 0359 Й за стіл посадили; / Наповали й годували, / Про Київ питали,
 050B 0080 Що сироти таким добром / Старців годували! / «Коли гниє, то спродали б,
 218B 0539 І повезли на Тібр. Тілами / Святих убитих годували / Для царського-таки стола

ГОДУВАЛИСЬ 1

- 292B 0027 (Неначе наші панотці) / В храмах, в пагодах годувались, / Мов кабани царям на сало

ГОДУВАТИ 7

- 123A 0034 Породила, та й байдуже; / Людям годувати / В чужім селі покинула:
 173A 0022 Буду сто літ жити, / Тебе годувати, / В жупані ходити,
 234A 0078 Як своя дитина?.. / Тяжко дітей годувати / У безверхій хаті,
 266A 0038 Жаль великий, брати мої; / Тяжко годувати / Малих діток неумитих
 057B 0173 Та й знов пішов у наймити / Голодні злидні годувати. / Вдова осталась не сама,
 120B 0007 Пшона позичати, / Отих дітей годувати / В нетопленій хаті.
 146B 0004 Не хочу я у запічку / Дітей годувати. / Не хочу я, моя мати,

ГОДУВАТЬ 3

- 061A 1900 Заробляй же на пшоно; / Треба діток годувать, / Треба діток одягать.
 016B 0156 Привести дитину. / А годувать та доглядать / Не вміють княгині.
 235B 0004 Пішла в снопи, пошкандибала / Івана сина годувать. / Воно сповитєє кричало

ГОДУЄ 3

- 173A 0216 Муштрує, то лає, / То годує, як дитину, / Й сином називає,
 205B 0012 А де оті??. Невже в сажах / Годує хам собі на сало? / А може, й так? Добра чимало
 217B 0012 Аж тричі весело цілує, / Прийма на руки, і годує, / І спать несе. А дід сидить

ГОДУЄМО 1

- 303B 0013 А ми, дотепні доїзжачі, / Хортів годуємо та плачем. / -----

ГОДУЄТЕ 1

- 274A 0099 ----- / Кого ж годуєте есте? / Кого ви спати кладете?

ГОДУЙ 1

- 180A 0093 Удово-небого, / Годуй діток; жива правда / У Господа Бога!

ГОДУЮТЬ 1

- 205B 0017 А кров морями. Люде знають, / Кого годують, доглядають. / І що ж ви скажете: за славу

ГОЖЕ 1

- 221A 0300 І ви наші, і все наше, / І гоже, й негоже!» / Тепер уже заходились

ГОЙ 1

- 076B 0188 І приспівують: / «Гой, гою, гою! / Новії покої

ГОЙ-ГИ 2

- 150A 0048 І баша на лаві. / Гой-ги, вороги! / Ми не маєм ваги!

154A 0049 І баша на лаві. / Гой-ги, вороги! / Ми не маєм ваги!

ГОЙДА 1

030A 0161 Як квітка на полі: / Пече сонце, гойда вітер, / Рве всякий по волі.

ГОЙДАЄ 3

027A 0006 На калині одиноке / Гніздечко гойдає. / А де ж дівся соловейко?

027A 0066 На калині одиноке / Гніздечко гойдає. / А де ж дівся соловейко?

114B 0044 І без вітру гойдаються, / І вітер гойдає. / -----

ГОЙДАЙ 1

278B 0023 І моря синього. На морі / Гойдай насади-кораблі. / А ти, прелютий... Горе! Горе!

ГОЙДАЛА 1

250B 0143 Ніби дитину, на руках / Хитала, бавила, гойдала, / До лона тихо пригортала

ГОЙДАЮТЬСЯ 3

016B 0015 Зелені віти, / А на вітах гойдаються / Нехрещені діти.

114B 0005 Одна одну хилить. / І без вітру гойдаються, / Мов борються в полі.

114B 0043 Коло того гаю, / І без вітру гойдаються, / І вітер гойдає.

ГОЛА 2

198A 0008 Яка буде, така й буде, / Чи гола, то й гола. / Та ніхто не докучас

198A 0008 Яка буде, така й буде, / Чи гола, то й гола. / Та ніхто не докучас

ГОЛА-НАГОЛО 1

095B 0219 Та й диво там таки було! / Марина гола-наголо / Перед будинком танцювала

ГОЛГОФИ 1

250B 0660 Аж поки, поки не дійшла / Аж до Голгофи. / Бо за сином

ГОЛГОФІ 1

218B 0134 І Сина Божія во плоті / На тій Голгофі розп'яла / Межи злодіями. І спали,

ГОЛГОФУ 1

199A 0307 І повели Гуса / На Голгофу у кайданах. / І не стрепенувся...

ГОЛГОФУ-ГОРУ 1

218B 0054 І вивели з злодіями / На Голгофу-гору; / І повісили меж ними –

ГОЛЕ 2

030A 0724 Задивляться чорноброві – / І босе і голе. / «Дала,– кажуть,– бровенята,

046B 0004 Гарненько вкраду п'ятака – / Бо я було трохи не голе, / Таке убоге – та й куплю

ГОЛИЙ 9

030A 0540 На кого собаки на улиці лають? / Хто голий, голодний під тином сидить? / Хто лобуря водить? Чорняві байстрята...

061A 1419 У реєстер. Нехай буде... / Нехай буде Голий, / Так і пиши!»

123A 0196 На гнучкий дівочий / На стан голий подивиться... / І ніхто не знає

095B 0060 Як він з німецькими плугами / Забрався голий в цей куток. / А що тих бідних покриток

104B 0017 Стрепенувся сіромаха – / І голий, і босий, / Та на волі, й більш нічого

129B 0006 Один Семен Босий, / Другий Іван Голий, / Третій славний вдовиченко

173B 0006 Оженився, вони скажуть, / Голодний і голий, / Занапастив, нерозумний,

192B 0006 Крутий байрак, / Неначе циган чорний, голий, / В діброві вбитий або спить.

218B 0160 То братолюбіє. І ситий / І п'яний голий отой Фавн, / І син Алкід твій, і гетери –

ГОЛИМ 2

- 153В 0095 Та десь опинилась, / Та з маркізом якимсь голим, / Кажуть, одружилась.
292В 0059 Благоволенсь оддає / Своім всеподданнішим голим. / І в багрянці довгополій

ГОЛИМИ 1

- 218В 0462 На третій день і їх в кайданах / Сторожа з голими мечами / Гуртом в різницю привела.

ГОЛИТИ 1

- 173А 0127 Ой привезли до прийому / Чуприни голити. / Усе дрібні, усе малі,

ГОЛИТЬ 5

- 006В 0336 Чи то пригород, чи город, / Мов бритвою, старий голить / Усе, що даси.
050В 0143 Од цариці / Пришов указ лоби голить. / «Не дав вдовиці утопиться,
057В 0179 Таки із самої столиці, / Пришов указ лоби голить. / Се в перший раз такий указ
057В 0187 Zobралася громада радить, / Кого голить у москалі. / Порадили громадою,
068В 0065 Не дас. І в москалі, / Проклята, не голить. / Що тут на світі робити?

ГОЛИХ 2

- 180А 0478 Ти нас з України / Загнав, голих і голодних, / У сніг на чужину
299В 0018 І де та правда!? Горе! Горе! / Ненагодованих і голих / Женуть (последний долг отдать),

ГОЛІ 11

- 010А 0089 «Ходімо гріться! – закричали. – / Зійшло вже сонце!» (Голі скрізь; / З осоки коси, бо дівчата).
061А 1123 Пожар не гасне, люде мруть, / Конають в тюрмах, голі, босі... / Діти нехрещені ростуть,
061А 2123 А Україна, знай, горить; / По селах голі плачуть діти – / Батьків немає. Шелестить
246А 0073 Та до високого престола – / Усі ми в золоті і голі. / До нас в науку! ми навчим,
250А 0108 Золотого Тамерлана / Онучата голі. / Німець скаже: «Ви слав'яне».
274А 0025 Коло осеннього Миколи, / Обідрані, трохи не голі, / Бендерським шляхом уночі
110В 0011 Вони вже убогі, / Уже голі... Та на волі / Ще моляться Богу.
120В 0023 Лазять діти у запічку / Голодні і голі. / – А де ваша, діти, мати? –
207В 0029 Там батько, плачучи з дітьми / (А ми малі були і голі), / Не витерпів лихої долі,
207В 0056 (Бо без твоєї, Боже, волі / Ми б не нудились в раї голі). / А може, й сам на небесі
249В 0041 Та де ж нам тую матір взяти? / Ми серцем голі догола! / Раби з кокардою на лобі!

ГОЛІЇ 1

- 218В 0169 Куряться амфори. Дівчата / Трохи не голії стоять / Перед Кіпрідою і в лад

ГОЛІЙ 1

- 038В 0029 Мовчки виглядає. / Нема голій школі волі, / А то б догодила...

ГОЛІСІНЬКА 1

- 123А 0188 Ганнусю виносить. / Голісінька, стрепенеться, / Сяде на пісочку...

ГОЛІСІНЬКИЙ 1

- 103В 0018 Сильце поставив, а то зирк! / Таки голісінський мужик / Поставив любо. Та й пішов

ГОЛІСІНЬКІ 1

- 076В 0170 Грались меж собою / Голісінькі. Як там вона / Гріла, я не знаю,

ГОЛОВА 4

- 061А 0901 ----- / Мудра голова, сидить собі в хуторі, ніби не знає нічого, / а дивишся – скрізь Головатий. «Коли сам, – каже, – не

- 180A 0404 І без шапки. Якимсь листом / Голова повита. / Кінь басує – от-от річку,
234A 0349 У Йвана святого, / Щоб голова не боліла / В Марка молодого;
037B 0021 Україна плаче, стогне-плаче! / За головою голова / Додолу пада. Кат лютує,

ГОЛОВАМ 1

- 273B 0004 ----- / Робочим головам, рукам / На сій окраденій землі

ГОЛОВАМИ 1

- 258A 0066 І кивають, сміючися, / На нас головами, / І всякий день перед нами

ГОЛОВАТА 1

- 185B 0056 А на громаду хоч наплюй! / Вона – капуста головата. / А втім, як знаєш, пане-брате,

ГОЛОВАТИЙ 3

- 061A 0900 ----- / Старий Головатий щось дуже коверзує. / -----
061A 0902 Мудра голова, сидить собі в хуторі, ніби не знає нічого, / а дивишся – скрізь
Головатий. «Коли сам, – каже, – не / повершу, то синові передам».
207A 0670 Останки збирає / Головатий та на Кубань / Хлопців підмовляє.

ГОЛОВАХ 1

- 010A 0216 Явір та ялину, / А в головах у дівчини / Червону калину.

ГОЛОВИ 13

- 061A 0912 ----- / Гомонять, поки ляхи почують. Ох, старі голови та / розумні; химерять,
химерять, та й зроблять з лемеша
061A 1190 Поки поганці ляжуть спать. / Лягли, і в голови не клали, / Що вже їм завтра не
вставать.
061A 2387 Червоною китайкою / Голови козачі. / Розкрив, ще раз подивився..
061A 2421 Де полягли Гонти діти, / Голови козачі. / «Спочивайте, виглядайте,
207A 0208 Не їсться, не п'ється, і серце не б'ється, / І очі не бачать, не чуть голови! / Замість
шматка хліба за кухоль береться.
234A 0532 А Марко схилився / До наймички у голови. / «Марку! подивися,
250A 0143 Дніпром умивалась, / У голови гори слала, / Степом укривалась!»
258A 0206 Яко миро добровонне / З голови честної / На бороду Аарону
029B 0093 І наші козачі / Дурні голови, за правду, / За віру христову,
036B 0021 І чудно й нудно, як поміркую, / Що часто котяться голови буї / За теє диво! Мов пси,
гризуться
037B 0018 Замордували, розп'яли... / Поникли голови козачі, / Неначе стоптана трава,
209B 0126 А як ми бились, умирали, / За що ми голови складали / В оці могили? Будеш жить,
209B 0130 Бо слава здорово кричить / За наші голови... А може, / І про могили, і про нас

ГОЛОВІ 2

- 030A 0263 Плаче Катерина; / На голові хустиночка, / На руках дитина.
061A 2465 Спасибі, дідусю, що ти заховав / В голові столітній ту славу козачу: / Я її онукам
тепер розказав.

ГОЛОВКО 1

- 014B 0029 Бери хоч зараз...» Що робити! / Головка бідна! Позичать? / Та хто таку позичить
силу?

ГОЛОВКОЮ 1

- 061A 0680 Усміхнулась. / Прихилилась головкою / Та й ніби заснула.

ГОЛОВНЕЮ 1

- 095B 0243 Що я зарізала його?.. / Дивися, онде головнею / Стоїть на комині. Чого,

ГОЛОВНЯ 1

074В 0035 Де город був або село – / І головня уже не тліла, / І попіл вітром рознесло,

ГОЛОВОНЬКА 2

127В 0005 У степу біда. / Заболіла головонька, / Заболів живіт,

129В 0059 Додолу скотилась / Головонька... «Ходім, брате, / З поганої хати».

ГОЛОВОНЬКО 1

030А 0531 З псами їсти й пити... / Бідна моя головонько! / Що мені робити?

ГОЛОВОНЬКУ 10

030А 0205 З далекого краю... / А хто ж мою головоньку / Без тебе сховає?

047А 0208 В землю заховати... / А хто ж її головоньку / Буде доглядати?

061А 0745 То заплаче, то зомліє, / Головоньку схилить: / «Серце моє, доле моя!

234А 0211 В будень і в неділю / Головоньку йому змиє, / Й сорочечку білу

270А 0015 І Цвіт Королевий / Схилив свою головоньку / Червоно-рожеву

270А 0087 А Цвіт Королевий / Схилив свою головоньку / Червоно-рожеву

006В 0182 Калину мою. / Повий мою головоньку, / Росою умий.

095В 0279 Гиля на Дунай. / Зав'язала головоньку, / Тепер сиди та думай».

250В 0089 Неначе бриликом, свою, / Головоньку тую смутною, / Свою головоньку святую!

250В 0090 Головоньку тую смутною, / Свою головоньку святую! / І зникла в темному гаю.

ГОЛОВОЮ 16

010А 0189 Зареготавсь, розігнався – / Та в дуб головою! / -----

030А 0267 Назад подивилась, / Покивала головою / Та й заголосила.

045А 0013 Недоля жартує / Над старою головою, / А йому байдуже!..

061А 0634 Найду або долю, або за Дніпром / Ляжу головою... А ти не заплачеш, / А ти не побачиш, як ворон клює

061А 0645 А коли почуєш, що на чужім полі / Поляг головою,– нишком помолись. / Одна, серце, на всім світі

180А 0318 Та ще, на лихо, сердешне / Хита головою. / Так оце-то та богиня!

199А 0372 Все зробили... Постривайте! / Он над головою / Старий Жижка з Таборова

207А 0024 Неясний день мій; вже смеркає; / Над головою вже несе / Свою неклепаную косу

250А 0062 І люди б не знали, що ви за орли, / І не покивали б на вас головою. / Схаменіться! будьте люди,

016В 0332 А зорі спати не дають. / Головою молодою / На руку схилилась,

037В 0021 Україна плаче, стогне-плаче! / За головою голова / Додолу пада. Кат лютує,

113В 0027 Дітей привітають, / І сивою головою / Батько покиває.

194В 0069 Нічого не вдію / Убогою головою, / Бо серце холоне,

194В 0084 Сльозами тихо упадуть! / І покиває головою, / І буде плакати зо мною,

218В 0489 Кругом зирнула, і о мур, / Об мур старою головою / Ударилась, і трупом пала

246В 0001 ----- / Колись, дурною головою, / Я думав,– горенько зо мною!

ГОЛОВУ 9

047А 0010 Чумак іде, подивиться / Та й голову схилить, / Чабан вранці з спілкою

180А 0563 Мій медведик! Стоїть собі, / Голову понурив, / Сіромаха. Де ж ділася

207А 0568 Мов рідного брата. / І голову йому змила, / І ноги умила,

074В 0051 Верблюд заплаче, і кайзак / Понурить голову і гляне / На степ і на Карабутах,

160В 0007 Таки віршами. Розважаю / Дурною голову свою, / Та кайдани собі кую

200В 0151 Або, принамені, розбить / О стіну голову... / «Поїду в Київ, помолюся.

218В 0543 Кругом оглянулась, взялась / За битую голову руками / І тихо, мовчки за возами

250В 0114 Сльозу пророчую утри! / Заквітчай голову дівочу / Лілеями та тим рясним

301В 0002 І день іде, і ніч іде. / І голову схопивши в руки, / Дивуєшся, чому не йде

ГОЛОД 2

- 016B 0244 Ревуть палати на помості, / А голод стогне на селі. / І стогне він, стогне по всій Україні.
016B 0257 Минають літа; люде гинуть, / Лютує голод в Україні, / Лютує в княжому селі.

ГОЛОДНА 1

- 221A 0165 Лютий ворог України, / Голодна вовчиця!.. / Скажіте, сестриці?

ГОЛОДНАЯ 1

- 050B 0085 Заздрощі на світі / І ненатля голодная. / Ходили, ходили,

ГОЛОДНЕ 1

- 194A 0003 Чого серце плаче, ридає, кричить, / Мов дитя голодне? Серце моє трудне, / Чого ти бажасш, що в тебе болить?

ГОЛОДНЕЄ 3

- 180A 0135 Бо його, бач, трохи! А онде під тином / Опухла дитина, голоднеє мре, / А мати пшеницю на панщині жне.
212B 0025 Не в аксамиті, не в палатах / Твоє голоднеє дитя... / І в'янеш ти, а дні летять,
238B 0014 Убоге серце, неукрите, / Голоднеє. І оживу, / І думу вольную на волю

ГОЛОДНИЙ 3

- 030A 0540 На кого собаки на улиці лають? / Хто голий, голодний під тином сидить? / Хто лобуря водить? Чорняві байстрята...
158B 0030 Підуть люде... Завтра ж рано / Зависе голодний / Звір в пустині, і повіє
173B 0006 Оженився, вони скажуть, / Голодний і голий, / Занапастив, нерозумний,

ГОЛОДНИХ 1

- 180A 0478 Ти нас з України / Загнав, голих і голодних, / У сніг на чужину

ГОЛОДНІ 5

- 256A 0070 Ви – розбойники неситі, / Голодні ворони. / По якому правдивому,
057B 0173 Та й знов пішов у наймити / Голодні злидні годувати. / Вдова осталась не сама,
120B 0023 Лазять діти у запічку / Голодні і голі. / – А де ваша, діти, мати? –
147B 0017 Та й мруть. По улицях воли / Ревуть голодні, на городі / Пасуться коні, не виходить
242B 0007 Мужичька кров! Кати вінчані, / Мов пси голодні за маслак, / Гризуться знову.

ГОЛОДНІЇ 1

- 016B 0247 Кара господава. Тисячами гинуть / Голодніі люде. А скирти гниють. / А пани й полову жидам продають.

ГОЛОДНОГО 1

- 104B 0045 А хлопа, як того вола, / У плуг голодного запряжеш. /

ГОЛОДОМ 1

- 180A 0447 Мене, вольного гетьмана, / Голодом замучив / У кайданах. Царю! царю!

ГОЛОДУ 4

- 020A 0130 Сидить ворон на могилі / Та з голоду криче... / Згада козак гетьманщину,
024A 0102 Сидить кричок на могилі / Та з голоду криче... / Згада козак колишнєє,
016B 0249 А пани й полову жидам продають. / Та голоду раді, та Бога благають, / Щоб ще хоч годочок хлібець не рожав.
250B 0746 Сумуючи, у бур'яні / Умерла з голоду. Амінь. / -----

ГОЛОМУ 1

- 250B 0435 На тее дивляться. За ними / На голому піску стоять / По шнуру піраміди вряд.

ГОЛОС 8

- 027A 0046 Запеклюю душу злодія не спинить, / Тільки стратить голос, добру не навчить. / Нехай же лютує, поки сам загине,
 052A 0080 Тебе люде поважають, / Добрий голос маєш; / Співай же їм, мій голубе,
 061A 0807 Хто в Бога вірує!» – кричить / Надворі голос що є сили. / Ляхи зомліли. «Хто такий?»
 016B 0370 І зорі зникли. Хоч би слово, / Хоч би де голос обізвась. / Пани в гаю не ворушились,
 088B 0002 Ну що б, здавалося, слова... / Слова та голос – більш нічого. / А серце б'ється – ожива,
 088B 0005 Як їх почує!.. Знать, од Бога / І голос той і ті слова / Ідуть меж люди!
 218B 0068 Пошли мені святее слово, / Святої правди голос новий! / І слово розумом святим
 250B 0304 У город Віфлієм ішли.– / І зник, пропав той тяжкий голос. / Тільки руна в яру гула.

ГОЛОСИЛИ 1

- 006B 0068 Тяжко плакав, ридав, / Сині хвилі голосили. / З-за Дніпра із села

ГОЛОСИТИ 1

- 180A 0369 Недобитків православних, / А ті голосити; / Та верещать; та як ревнуть:

ГОЛОСИТЬ 3

- 030A 0672 Біга Катря боса лісом, / Біга та голосить; / То проклина свого Йвана,
 173A 0239 Селом ходить – то співає, / То страшно голосить. / Люди лаяли... Бо, бачте,
 076B 0118 Лежить, аж стогне, та лежить, / Кепкує з дурня. Аж голосить, / Аж плаче, бідний, батька просить,

ГОЛОСНА 2

- 052A 0055 Без хитрої мови, / А голосна та правдива, / Як Господа слово.
 173B 0036 Заголосить, як та мати, / Голосна гармата. / Гукатиме, кричатиме

ГОЛОСНИЙ 1

- 161B 0277 Нехай хоч зараз сповідає / Отець Хома ваш голосний! / -----

ГОЛОСНІШЕ 1

- 019A 0031 Поки не заснули, / Голосніше, жалібніше, / Щоб вітри почули,

ГОЛОСНО 4

- 061A 0923 ----- / Не спиняй, нехай собі співає, аби не голосно. / -----
 061A 0962 ----- / Та не голосно, щоб не почула старшина. / -----
 266A 0071 То те і робіте: / Чи голосно зневажайте, / Чи нишком хваліте
 038B 0085 Бере письмо святе в руки, / Голосно читає... / А думкою чернець старий

ГОЛОСОК 1

- 052A 0071 Якби малось сили; / Заспівав би – був голосок, / Та позички з'їли.

ГОЛУ 2

- 246A 0041 Отам-то милостивії ми / Ненагодовану і голу / Застукали сердешну волю
 068B 0153 Або панянку білолицю / Розіпнеш голу на коні / Та й пустиш в степ.

ГОЛУБ 2

- 010A 0058 Чи винна ж голубка, що голуба любить? / Чи винен той голуб, що сокіл убив? / Сумус, воркує, білим світом нудить,
 044B 0005 З сиротою покохалась. / Неборак, як голуб, з нею, / З безталанною своєю,

ГОЛУБА 2

- 010A 0057 Бо люде чужії її засміють. / Чи винна ж голубка, що голуба любить? / Чи винен той голуб, що сокіл убив?

047A 0072 День і ніч воркує, / Як голубка без голуба, / А ніхто не чує...

ГОЛУБЕ 14

030A 0226 Що я наробила! / Прости мені, мій голубе, / Мій соколе милий!»
 030A 0495 А може, й зостріну; / Оддам тебе, мій голубе, / А сама загину».
 030A 0599 Хіба не пізнаєш? / Подивися, мій голубе, / Подивись на мене –
 030A 0605 Нібито й не бачить. / «Постривай же, мій голубе! / Дивись – я не плачу.
 030A 0617 «Кого? Мене взяти? / За що ж, скажи, мій голубе? / Кому хоч оддати
 045A 0084 На могилу ходиш! / Ходи собі, мій голубе, / Поки не заснуло
 052A 0081 Добрий голос масш; / Співай же їм, мій голубе, / Про Січ, про могили,
 060A 0011 І на Україні / Я сирота, мій голубе, / Як і на чужині.
 061A 1778 «Нум, брате Максиме! / Ушкваримо, мій голубе, / Поки не загинем!»
 061A 2082 Прилітай же, мій соколе, / Мій голубе сизий! / Ох, як весело на світі,
 114A 0125 Й живими остались? / Ні, не було, мій голубе. / Ти чув, що співають...
 195A 0007 Пустку руйновати, / Боюся ще, мій голубе, / Серце поховати.
 046B 0027 ----- / Ось слухай же, мій голубе, / Мій орле-козаче!
 057B 0093 Без пихи, так, як довелось. / Отут-то, голубе мій сизий, / Отут-то й лихо почалось!

ГОЛУБЕС 1

026B 0022 Село почорніло, / Боже небо голубес / І те помарніло.

ГОЛУБИМИ 1

092B 0045 І тими очима, / Аж чорними – голубими, / І досі чаруєш

ГОЛУБИНІ 1

178A 0014 «Нашо мені коса-краса, / Очі голубині, / Стан мій гнучий... коли нема

ГОЛУБІІ 2

029B 0054 Простіть, високії, мені! / Високії! і голубії! / Найкращі в світі! Найсвятії!
 046B 0064 Руді-руді, аж червоні, / А там голубії, / Зеленії, мережані

ГОЛУБИМ 1

173B 0018 А буду я красоватись / В голубім жупані / На конику вороному

ГОЛУБКА 7

010A 0057 Бо люде чужії її засміють. / Чи винна ж голубка, що голуба любить? / Чи винен той голуб, що сокіл убив?
 010A 0061 Літає, шукає, дума – заблудив. / Щаслива голубка: високо літає, / Полине до Бога – милого питать.
 019A 0021 Чого серце хоче, / Чого серце, мов голубка, / День і ніч воркує;
 047A 0072 День і ніч воркує, / Як голубка без голуба, / А ніхто не чує...
 061A 0742 Обнявшись, сумує; / А Оксана, як голубка, / Воркує, цілує;
 061A 1823 «Де моя Оксана? / Де вона, моя голубка / Приборкана, плаче?»
 161B 0062 Тричі обмотає!.. / А вона, моя голубка, / Нічого не знає.

ГОЛУБКИ 2

123B 0010 Дівчаточка. А моєї / Голубки немає. / У свекрухи десь воркує,
 207B 0038 А сестри! сестри! Горе вам, / Мої голубки молодії, / Для кого в світі живе?

ГОЛУБКО 7

061A 0594 Моя рибчино! / Виглянь, голубко, / Та поворкуєм,
 061A 2005 За єдине слово! / Вибачай, моя голубко! / Може, я грішила,
 123A 0069 Мене зневажаєш? / Ні, голубко!» / І од злості
 006B 0139 Чому не спиш ти уночі, / Моя голубко сизокрила? – / – Так, мамо, так.– І знов ходила,
 076B 0224 Найкраща сестро Аполлона, / Навчи, голубко, поможи / Полазить трохи коло трона;

161В 0281 ----- / Моя голубко сизокрила! / Моя ти ягідко!..
200В 0035 «Не завдавай же серцю жалю! / Купи, голубко! Не печаль / Мого ти серця! А весною

ГОЛУБКОЮ 1

046В 0053 Тихо усміхнеться / І полине голубкою / Понад чужим полем,

ГОЛУБОНЬКА 1

016В 0283 ----- / Мов сизая голубонька, / Село облетіла.

ГОЛУБОНЬКО 3

030А 0248 Чужим людям скаже... / Не розкажуй, голубонько! / Де б не заховали,
047А 0114 На сім світі жити?.. / «Бабусенько, голубонько, / Серце мос, ненько,
047А 0122 Край світа полину! / Бабусенько, голубонько! / Скажи, бо [ти] знаєш...

ГОЛУБОНЬКУ 1

010А 0101 Місяченьку! / Наш голубоньку! / Ходи до нас вечеряти:

ГОЛУБОЧКО 1

095В 0288 Чого ж ти, мамо моя, плачеш? / Не плач, голубочко, дивись, / Це я, Мариночка
твоя!

ГОЛУБЧИКИ 1

030А 0649 Де дінусь з тобою? / Москалики! голубчики! / Возьміть за собою;

ГОЛУБЧИКУ 2

114А 0055 Зострічать сліпого! / «Діду, серце, голубчику, / Заграй яку-небудь.
207А 0222 ----- / «Степаночку, голубчику! / Чого се ти плачеш?

ГОЛУБ'ЯТА 3

061А 1765 Ох ви, дітки мої, / Мої голуб'ята, / Не журіться, подивіться,
110В 0006 Прилітайте, сизокрили / Мої голуб'ята, / Із-за Дніпра широкого
161В 0183 Удвох собі похожають, / Мов ті голуб'ята. / А старого нема дома,

ГОМІН 2

199А 0262 На суд нечестивий / Против Христа. Свари, гомін, / То реве, то віє,
218В 0173 Веселий пир. І полягли / На ложах гості. Регот! Гомін! / Гетери гостя привели

ГОМОНИТЬ 8

010А 0080 Вона все ходить, з уст ні пари. / Широкий Дніпр не гомонить: / Розбивши вітер чорні
хмари
061А 0176 У моїй хатині, як в степу безкраїм, / Козацтво гуляє, байрак гомонить, / У моїй
хатині синє море грає,
061А 0343 Хочеться послухать, як море заграє, / Як пташка щибече, байрак гомонить, / Або
чорнобрива в гаю заспіває...
150А 0185 Перед ними море миле / Гомонить і клекотить. / Гамаліє, вітер віє.
154А 0176 Перед ними море миле / Гомонить та клекотить. / «Гамалію, вітер віє,
250В 0370 Що щось непевне з людьми буде / Во Іудеї. Гомонить / І тихне люд.– О люди! люди! –
281В 0014 ----- / Що гомонить отам, зичить / Удосвіта? То повертає
292В 0077 В новій палаті цар не спить, / Не їсть, не п'є, не гомонить. / А мовчки долі,
всемогучий,

ГОМОНІВ 2

010А 0010 Ще треті півні не співали, / Ніхто нігде не гомонів, / Сичі в гаю перекликались,
061А 0919 тобі й пшик! Що там за рада? Чом вони не дзвонять? Чим / спиниш народ, щоб не
гомонів? Не десять душ, а, слава / Богу, вся Смілянщина, коли не вся Україна. Он,
чуєте?

ГОМОНІЛА 4

- 061A 1216 ----- / Гомоніла Україна, / Довго гомоніла,
 061A 1217 Гомоніла Україна, / Довго гомоніла, / Довго, довго кров степами
 061A 1244 ----- / Гомоніла Україна, / Довго гомоніла,
 061A 1245 Гомоніла Україна, / Довго гомоніла, / Довго-довго кров степами

ГОМОНУ 1

- 061A 1638 «Ну, хлопці, в дорогу! / Та чуєте? Без гомону. / Галайдо, за мною!

ГОМОНЯТЬ 3

- 061A 0911 ----- / Та ні, то люде гомонять. / -----
 061A 0912 ----- / Гомонять, поки ляхи почують. Ох, старі голови та / розумні; химерять,
 химерять, та й зроблять з лемеша
 199A 0241 ----- / У Празі глухо гомонять, / І цесаря, і Вячеслава,

ГОНИТЕЛЮ 1

- 230B 0071 Безбожний царю! Творче зла! / Правди гонителю жестокий! / Чого накоїв на землі?

ГОНОРУ 1

- 061A 0305 Панки сказалися... Кричать: / «Гонору слово, дарма праця! / Поганець, наймит
 москаля!»

ГОНТА 21

- 061A 0908 ----- / А Гонта нащо? А Залізник? До Гонти сама... сама / писала: «Коли, каже...»
 061A 1341 Аж у Волинь. По Поліссі / Гонта бенкетує, / А Залізник в Смілянщині
 061A 1666 Кругом засвітило: / Ото Гонта з Залізником / Люльки закурили.
 061A 1678 А серед базару / Стоїть Гонта з Залізником, / Кричать: «Ляхам кари!
 061A 1942 ----- / «Годі! годі! – кричить Гонта, – / Годі, погасає.
 061A 2199 Як посеред моря / Кривавого, стоїть Гонта / З Максимом завзятим.
 061A 2272 Де учились Гонти діти, / Сам Гонта руйнує: / «Ти поїла моїх діток! –
 061A 2285 До самої ночі ляхів мордували; / Душі не осталося. А Гонта кричить: / «Де ви,
 людоїди? Де ви поховались?
 061A 2299 Де я прихилюся?» / Так Гонта кричав, / По Умані бігав. А серед базару,
 061A 2333 ----- / Всі гуляють. А де ж Гонта? / Чом він не гуляє?
 061A 2351 ----- / Гонта, горем битий, / Несе дітей поховати,
 061A 2358 Де менше горіло, / Поніс Гонта дітей своїх, / Щоб ніхто не бачив,
 061A 2361 Де він синів поховас / І як Гонта плаче. / Виніс в поле, геть од шляху;
 061A 2370 Чого ж страшні діти? / Чого Гонта ніби краде / Або скарб ховає?
 061A 2375 Товариші гайдамаки: / Гонта мов не чує, / Синам хату серед степу
 061A 2430 ----- / Пішов Гонта, похилившись; / Іде, спотикнеться,
 061A 2432 Іде, спотикнеться, / Пожар світить; Гонта гляне, / Гляне – усміхнеться.
 061A 2441 Без свити, без хліба, по тій Україні, / Де Залізник, Гонта з свяченим гуляв. / Давно те
 минуло, як тими шляхами,
 061A 2456 Про Коліївщину, як колись бувало. / Як Залізник, Гонта ляхів покарав. / Столітні
 очі, як зорі, сіяли.
 221A 0319 Родиться близнята. / Один буде, як той Гонта, / Катів катувати!
 221A 0325 А я начитала, / Що, як виросте той Гонта, / Все наше пропало!

ГОНТИ 6

- 061A 0908 ----- / А Гонта нащо? А Залізник? До Гонти сама... сама / писала: «Коли, каже...»
 061A 1237 Багато їх, а хто скаже, / Де Гонти могила, / Мученика праведного
 061A 1831 Галайда питає. / «Я посланець пана Гонти. / Нехай погуляє,
 061A 2271 Базиліан школу, / Де учились Гонти діти, / Сам Гонта руйнує:
 061A 2420 Щоб ніхто не бачив, / Де полягли Гонти діти, / Голови козачі.
 061A 2493 Ножі пощербили. / Нема Гонти; нема йому / Хреста, ні могили.

ГОНТІ 1

061A 2366 А Умань палає, / Світить Гонті до роботи / І на дітей світить.

ГОНТО 4

061A 1735 Ще раз вип'ю! Пийте, діти! / Вип'єм, Гонто, брате! / Вип'єм, друже, погуляєм

061A 1776 Пішли по базару. / Земля гнеться. «Нумо, Гонто!» / «Нум, брате Максиме!

061A 2205 Ксьондза езуїта / І двох хлопців :«Гонто, Гонто! / Оце твої діти.

061A 2205 Ксьондза езуїта / І двох хлопців :«Гонто, Гонто! / Оце твої діти.

ГОНТОЮ 1

061A 1866 І Галайда / З Гонтою танцює. / А Залізник бере кобзу:

ГОНТУ 3

061A 1858 «Зараз, зараз! / Гонту забавляйте, / З півупруга, а там нехай.

256A 0040 І на Умань позирає, / Гонту виглядає. / Не ховайте, не топчіте

256A 0055 І не знає за що! / Та ще й Гонту зневажає, / Ледаче ледащо!

ГОНЧИМ 1

246A 0054 Огненне море! Слава! Слава! / Хортам, і гончим, і псарям, / І нашим батюшкам-царям

ГОП 9

061A 1057 Додає словами: / «Ой гоп, таки так! / Кличе Гандзю козак:

061A 1075 ----- / «Ой гоп, того дива! / Наварили ляхи пива,

061A 1081 З панянками пожартуєм. / Ой гоп, таки так! / Кличе панну козак:

061A 1882 ----- / Ой гоп, гопака! / Полюбила козака,

061A 2329 ----- / Ой гоп по вечері, / Замикайте, діти, двері,

114A 0282 ----- / «Ой гоп, не пила, / На весіллі була,

114A 0296 ----- / Ой гоп, не сама – / Напоїла кума.

207A 0101 До другої не ходив, не любив.» / «Ой гоп, чики-чики, / Та червоні черевики,

207A 0106 Я любила б чоловіка! / Ой гоп, заходивсь, / Зробив хату, оженивсь,

ГОПАКА 2

061A 0153 Аж Хортиця гнеться – / Метелиці та гопака / Гуртом оддирають;

061A 1882 ----- / Ой гоп, гопака! / Полюбила козака,

ГОРА 2

221A 0352 Чи чуєте? Застогнала / Гора над Чигрином. / О!.. Сміється і ридає

218B 0498 І ніби заплакав / Одинокий. Мов гора та / На полі, чорніє

ГОРАМИ 8

010A 0004 Додолу верби гне високі, / Горами хвилю підйма. / І блідний місяць на ту пору

061A 1158 Архістратига Михаїла. / Не за горами кари час. / Моліться, братія!»

114A 0386 Найдю свою долю. / За високими горами, / За широкими степами,

246A 0001 ----- / За горами гори, хмарою повиті, / Засіяні горем, кровію политі.

246A 0038 ----- / За горами гори, хмарою повиті, / Засіяні горем, кровію политі.

250A 0054 Тойді оставсь би сиротою / З святими горами Дніпро! / -----

006B 0341 Приспівує старий, косить, / Кладе горами покоси, / Не мина й царя.

111B 0052 І на Україні добро. / Меж горами старий Дніпро, / Неначе в молоці дитина,

ГОРАХ 4

221A 0395 А може, й так! Так на чорта ж / Їх на горах ставить? / Та ще такі височенні,

029B 0137 Гріхами людськими / На горах оцих високих / І витать над ними...»

029B 0170 Хоч на старість, стати / На тих горах окрадених / У маленькій хаті.

029B 0175 Принести і положити / На Дніпрових горах. / -----

ГОРБАТИЙ 3

- 173A 0132 Той не вмiє стати, / Той горбатий, той багатий, / Тих чотири в хатi.
 221A 0371 Один слiпий, другий кривий, / А третiй горбатий. / Йшли в Суботов про Богдана
 161B 0317 – Нехай i наших люде знають! / Нехай i сивий i горбатий, / А ми!.. хе! хе! а ми
 жонатi!

ГОРДЕ 1

- 258A 0156 Закрий славою своєю / Слiпе горде око. / Доки, Господи, лукави

ГОРДИЙ 1

- 258A 0152 Встань же, Боже, твою славу / Гордий зневажає. / Вознесися над землею

ГОРДИНЕЮ 1

- 218B 0411 В своїх молитвах пом'яніте. / Перед гординею його, / Брати мої, не поклоніться.

ГОРДІ 1

- 274A 0475 А ще гірше люде; / Люде горді, неправедні, / Своїм судом судять».

ГОРДІЄНКО 1

- 033B 0005 В Бендери з Полтави. / А за ними й Гордієнко... / Нарадила мати,

ГОРДІЇ 3

- 118B 0005 ----- / Люде гордії, злі / Розрізнили, взяли
 187B 0001 ----- / Дурні та гордії ми люди / На всіх шляхах, по всій усюді,
 295B 0011 Морозом очі окує, / А думи гордії розвіє, / Як ту сніжину по степу!

ГОРДІЙ 1

- 199A 0111 Розпадуться три корони / На гордій тіарі! / Розпадуться! Благослови

ГОРДІШЕ 1

- 180B 0022 І йде на улицю гулять / Гордіше самої цариці. / Щоб людам, бачте, показати

ГОРДО 2

- 218B 0465 Арена звірем заревла. / А син твій гордо на арену, / Псалом співаючи, ступив.
 250B 0669 Одпочива. Єрусалим / Розкинувсь гордо перед ним, / Сіяє в золотім вісоні

ГОРДОЇ 1

- 153B 0014 То синок був литовської / Гордої графині. / І хороше, і багате,

ГОРДОЮ 1

- 178A 0028 А мені ще й заздують, / Гордою і злою / Злії люди нарікають.

ГОРДУВАЛА 1

- 296B 0006 Титарівна-Немирівна / Людьми гордувала... / А москаля-пройдисвіта

ГОРЕ 64

- 015A 0020 Думав, доля зустріється – / Спiткалося горе. / А журавлі летять собі
 016A 0012 Піду шукать миленького, / Втоплю своє горе. / Втоплю свою недоленку.
 019A 0036 Чорнявому зрадливому / На лютеє горе. / -----
 030A 0040 Вона любить, то й не чує, / Що вкралося горе. / Прийшли вiсти недобрїї –
 030A 0054 Буде собі московкою, / Забудеться горе; / А поки що, нехай люде
 030A 0154 Нема нiгде Катерини; / Та здалась на горе!.. / Вмiла мати брови дати,
 030A 0246 Надо мною ляже, / Та про долю, моє горе, / Чужим людам скаже...
 030A 0358 З ним забула б чорнобрива / Шляхи, пiски, горе; / Він, як мати, привiтас,
 030A 0706 Нi родини, нi хатини; / Шляхи, пiски, горе... / Панське личко, чорнi брови...

- 045A 0068 Спита чорну гору: «Чого ти німа?» / І знову на небо, бо на землі горе, / Бо на їй, широкій, куточка нема
- 047A 0197 По тім боці – моя доля, / По сім боці – горе. / Там десь милий, чорнобривий
- 061A 1133 Сам не соромиться конать / В ярмі у ляха... Горе, горе! / Моліться, діти! Страшний суд
- 061A 1133 Сам не соромиться конать / В ярмі у ляха... Горе, горе! / Моліться, діти! Страшний суд
- 061A 1464 Небо, зорі, добро, люде / І лютеє горе – / Все пропало, все! Нічого
- 061A 1474 «Ой ви сльози, дрібні сльози! / Ви змиєте горе; / Змийте його... тяжко! Нудно!
- 061A 2240 А сьогодні, сини мої, / Горе мені з вами! / Поцілуйте мене, діти,
- 061A 2297 Сховайтесь за хмару; я вас не займав, / Я дітей зарівав!.. Горе мені, горе! / Де я прихилюся?»
- 061A 2297 Сховайтесь за хмару; я вас не займав, / Я дітей зарівав!.. Горе мені, горе! / Де я прихилюся?»
- 150A 0063 Йому Візантію хочеться збудить. / «Не буди, Босфоре: буде тобі горе; / Твої білі ребра піском занесу,
- 154A 0065 Йому Візантію хочеться збудить. / «Не буди, Босфоре, буде тобі горе, / Твої білі ребра піском занесу,
- 180A 0150 Чи Бог бачить із-за хмари / Наші сльози, горе? / Може, й бачить, та помага,
- 199A 0326 Крові! крові з дітей ваших! / О горе! о горе! / Онде вони! в ясных ризах.
- 199A 0326 Крові! крові з дітей ваших! / О горе! о горе! / Онде вони! в ясных ризах.
- 246A 0168 А поки що мої думи, / Моє люте горе / Сіятому – нехай ростуть
- 014B 0004 Так у неволі.) До стіни / Не заговориш ні про горе, / Ні про младенческие сны.
- 029B 0128 Що дав мені добру силу / Пересилить горе / І привів мене, старого,
- 042B 0011 Не так залізо гартували, / Щоб перегризти. Горе нам! / Невольникам і сиротам
- 102B 0017 Пожерли жертву! Омерзились! / І мужа свята..... горе вам! / На стогнах каменем побили.
- 104B 0041 На Бессарабію пішов / Оцей козак; погнало горе / До моря пити; хоч говорять:
- 104B 0090 Як же його? Що діяти? / Горе моє! Горе! – / Та й пішов, торбину взявши,
- 104B 0090 Як же його? Що діяти? / Горе моє! Горе! – / Та й пішов, торбину взявши,
- 147B 0055 І сліду не стало. / Отаке-то людям горе / Чума виробляла.
- 149B 0027 Погуляю понад морем / Та розважу своє горе. / Та Україну згадаю,
- 153B 0068 Мов скажений, вибігає / З сокирою! Горе! / Горе тобі, стара мати,
- 153B 0069 З сокирою! Горе! / Горе тобі, стара мати, / Нема твого сина,
- 153B 0074 Убитая жидовином, / Горе тобі, мати. / Жидівочка... де та сила
- 158B 0012 Свого друга веселого, / Як він горе бере. / Як він, свої думи тії
- 161B 0366 ----- / Отаке-то горе / Із сотником оце сталось.
- 192B 0042 Мій друже єдиний, / Горе тобі на чужині / Та на самотині.
- 194B 0019 Кров'ю та сльозами / Моє горе на чужині, / Бо горе словами
- 194B 0020 Моє горе на чужині, / Бо горе словами / Не розкажеться нікому
- 197B 0015 І Дніпр той дужий, крутогорий, / І молодеє теє горе! / І молодий той грішний рай!
- 200B 0054 Мале хлоп'яточко в стерні. / «О горе, горенько мені! / Що я робитиму на світі?
- 205B 0039 Тихенько-тихо... про любов / Про безталанну, про горе, / Або про Бога, та про море,
- 207B 0037 Поки лоби їм поголили! / А сестри! сестри! Горе вам, / Мої голубки молодії,
- 218B 0038 Дивлюсь, дивлюся, помолюся: / І горе, горенько моє, / Мов нагодована дитина,
- 218B 0071 І оживи, і просвіти! / І розкажу я людям горе, / Як тая мати ріки, море
- 218B 0196 Ридать, і долю проклинать, / І сивіть, кленучи. І горе! / Умреш еси на самоті,
- 218B 0287 Прийшло здалека. / Горе з вами! / Кого благати ви прийшли?
- 218B 0291 Кому ви принесли з сльозами / Свою надію? Горе з вами, / Раби незрячі! Кого?
- 218B 0483 Одна-однісінька надворі. / І що ти зможеш? – Горе! Горе! / О горе лютеє моє!
- 218B 0483 Одна-однісінька надворі. / І що ти зможеш? – Горе! Горе! / О горе лютеє моє!
- 218B 0484 І що ти зможеш? – Горе! Горе! / О горе лютеє моє! / Моя ти доленька! Без його
- 246B 0009 На обкраденій землі... / О горе! горенько мені! / І де я в світі заховаюсь?
- 250B 0514 Небога трохи не втопилась / У тій криниці. Горе нам / Було б, іскупленим рабам!
- 250B 0629 За правду стать! за правду згинуть! / Без правди горе! – Горе вам, / Учителі-архієреї! –
- 250B 0629 За правду стать! за правду згинуть! / Без правди горе! – Горе вам, / Учителі-архієреї! –

- 278В 0024 Гойдай насади-кораблі. / А ти, прелютий... Горе! Горе! / Моє веселіє укрив,
 278В 0024 Гойдай насади-кораблі. / А ти, прелютий... Горе! Горе! / Моє веселіє укрив,
 292В 0110 Прокляту ниву, проросла / Колючим терном. Горе! Горе! / Дрібніють люде на землі,
 292В 0110 Прокляту ниву, проросла / Колючим терном. Горе! Горе! / Дрібніють люде на землі,
 299В 0017 Чужу худобу. Де ж той світ!?! / І де та правда!?! Горе! Горе! / Ненагодованих і голих
 299В 0017 Чужу худобу. Де ж той світ!?! / І де та правда!?! Горе! Горе! / Ненагодованих і голих
 300В 0018 Сердешного, на чужині...- / О горе, горенько мені! / -----

ГОРЕ-ЗАПОРОЖЖЯ 1

- 033В 0027 І в Крим до хана понесли / На нове горе-Запорожжя. / -----

ГОРЕМ 7

- 030А 0314 Ні долі, ні волі! / З нудьгою та з горем / Жупан надівають,
 061А 1508 Розбий кару надо мною, / Та не таким горем / Карай серце: розірветься,
 061А 2351 ----- / Гонта, горем битий, / Несе дітей поховати,
 173А 0074 І не одна... Та все ж тяжко... / З горем та нудьгою / Пішла вона до сусідів
 246А 0002 За горами гори, хмарою повиті, / Засіяні горем, кровію політі. / Споконвіку
 Прометей
 246А 0039 За горами гори, хмарою повиті, / Засіяні горем, кровію політі. / Отам-то милостивіі
 ми
 029В 0173 Хоча серце замучене, / Поточене горем, / Принести і положити

ГОРЕНЬКО 11

- 016В 0107 Красо моя молодая, / Горенько з тобою! / Жить би, жить та славить Бога
 083В 0166 Уже й дев'ятий настає. / Настане горенько твоє! /
 116В 0003 То пішла б я на музики... / Горенько моє! / Черевиків немає,
 127В 0012 Покинули товариші – / Горенько йому. / Воли його коло воза
 200В 0054 Мале хлоп'яточко в стерні. / «О горе, горенько мені! / Що я робитиму на світі?
 200В 0082 Та нам не скаже. Якби знала / Матуся горенько твоє, / Чи оддала б за генерала
 218В 0038 Дивлюсь, дивлюся, помолюся: / І горе, горенько моє, / Мов нагодована дитина,
 246В 0002 Колись, дурною головою, / Я думав,– горенько зо мною! / Як доведеться в світі
 жить?
 246В 0009 На обікраденій землі... / О горе! горенько мені! / І де я в світі заховаюсь?
 250В 0508 Коло криниці поросли. / Маріє! Горенько з тобою! / Молися, серденько, молись!
 300В 0018 Сердешного, на чужині...- / О горе, горенько мені! / -----

ГОРИ 43

- 018А 0004 Нема куди прихилиться – / Хоч з гори та в воду. / Утопився б молоденький,
 020А 0055 А чи затопило / Синє море твої гори, / Високі могили?..
 020А 0057 Високі могили?.. / Мовчать гори, грає море, / Могили сумують,
 020А 0061 Поляки панують. / Грай же, море, мовчить, гори, / Гуляй, буйний, полем –
 027А 0072 Замок, неборака, сиротами кинув / І гори, і море, де перше витав, / Де ватагу
 пройдисвіта
 055А 0014 Високі ті могили / Чорніють, як гори, / Та про волю нишком в полі
 055А 0041 Запінились хвилі. / Кругом хвилі, як ті гори: / Ні землі, ні неба.
 057А 0051 Степ і степ, ревуть пороги, / І могили – гори. / Там родилась, гарцювала
 061А 1136 Ляхи в Україну несуть – / І зарідають чорні гори. / Згадайте праведних гетьманів:
 061А 1462 І темний гай, і Дніпр дужий, / І високі гори, / Небо, зорі, добро, люде
 061А 1977 Галайди немає. / Ревуть гори – і будинок / З ляхами гуляє
 150А 0058 Не злякає! І сховались / За хвилі – за гори. / -----
 150А 0189 І сховалися за хвилі – / За рожеві гори. / -----
 154А 0060 «Нехай казиться»,– і сховались / За хвилі – за гори. / -----
 154А 0180 І сховалися за хвилі – / Неначе за гори. / -----
 180А 0152 Може, й бачить, та помага, / Як і оті гори / Предковічні, що політі
 199А 0301 І світ настав... Ідуть моляться / Ченці за Гуса. З-за гори / Червоне сонце аж горить.
 199А 0322 І пазурі розпустили... / Ні гори, ні мури / Не сховають. Розіллється

- 246A 0001 ----- / За горами гори, хмарою повиті, / Засіяні горем, кровію политі.
 246A 0038 ----- / За горами гори, хмарою повиті, / Засіяні горем, кровію политі.
 246A 0057 Слава. / І вам слава, сині гори, / Кригою окуті.
 246A 0153 Всьому навчим; тільки дайте / Свої сині гори / Остатні... бо вже взяли
 250A 0068 Настане суд, заговорять / І Дніпро, і гори! / І потече сторіками
 250A 0143 Дніпром умивалась, / У голови гори слала, / Степом укривалась!»
 258A 0212 Або роси ермонські / На святі гори / Високі сїонські
 268A 0012 Кров ворожу... отойді я / І лани і гори – / Все покину, і долину
 274A 0110 ----- / Хоч з гори та в воду. / -----
 006B 0325 Не покоси кладе, / Не покоси кладе – гори. / Стогне земля, стогне море,
 016B 0042 А там і ліс, і ліс, і поле, / І сині гори за Дніпром. / Сам Бог витає над селом.
 016B 0321 З-за хмари тихо виступає. / І ніби гори оживають. / Дуби з діброви, мов дива,
 025B 0001 ----- / Сонце заходить, гори чорніють, / Пташечка тихне, поле німіє,
 025B 0008 І ніби серце одпочиває. / Чорніє поле, і гай, і гори, / На синє небо виходить зоря.
 029B 0001 ----- / Гори мої високі, / Не так і високі,
 029B 0048 Все, все неситі рознесли!.. / А ви? ви, гори, оддали!... / Бодай ніколи не дивиться
 029B 0130 І привів мене, старого, / На сі святі гори / Одинокий вік дожити,
 074B 0054 Сингичагач кайзак вспом'яне, / Тихенько спуститься з гори, / І згине в глиняній
 пустині...
 104B 0026 Та співає, йдучи: / – Ой із-під гори та із-під кручі / Ішли мажі риплючі.
 175B 0068 А дехто й куняє. / А з-за гори поїзжане / На шлях виїзжають,
 198B 0019 Мою Оксаночку; щоб з нею / Удвох дивитися з гори / На Дніпр широкий, на яри,
 198B 0030 Що на огні ляхи спекли. / А потім би з гори зійшли; / Понад Дніпром у темнім гаї
 209B 0065 І за могилою могила, / Неначе гори, поросли / На нашій, синочку, землі!
 230B 0086 А я долину на Сибір, / Аж за Байкал; загляну в гори, / В вертепи темні і в нори,
 250B 0352 Мітла огненна зійшла. / І степ і гори осіяла. / Марія з шляху не вставала,

ГОРИТЕ 1

- 180A 0283 Чого се ви раді! / Що горите?» – «Экой хохол! / Не знаєт параду.

ГОРИТЬ 24

- 061A 0201 Надворі світає; / Погас місяць, горить сонце. / Гайдамаки встали,
 061A 0609 Зорі сяють; серед неба / Горить білолиций; / Верба слуха соловейка,
 061A 0835 Базари, де військо, як море червоне / Перед бунчуками, бувало, горить, / А
 ясновельможний, на воронім коні,
 061A 0853 Червоніє, круглолиций, / Горить, а не сяє, / Неначе зна, що не треба
 061A 1334 Небо нагріває. / Горить Сміла, Смілянщина / Кров'ю підпливає.
 061A 1336 Кров'ю підпливає. / Горить Корсунь, горить Канів, / Чигирин, Черкаси;
 061A 1336 Кров'ю підпливає. / Горить Корсунь, горить Канів, / Чигирин, Черкаси;
 061A 1952 Погуляймо, батьку! / Дивись – горить; на базарі / І видко, і гладко.
 061A 2122 Минають дні, минає літо, / А Україна, знай, горить; / По селах голі плачуть діти –
 061A 2164 Гуляють, карають; / Де проїдуть – земля горить, / Кров'ю підпливає.
 150A 0136 І насипають байдаки. / Горить Скутар, стиха робота, / І хлопці сходяться, зійшлись,
 154A 0136 І насипають байдаки. / Горить Скутар, стиха робота, / І хлопці сходяться, зійшлись,
 199A 0302 Ченці за Гуса. З-за гори / Червоне сонце аж горить. / І сонце хоче подивиться,
 016B 0319 І дивиться, як над горою / Червоний місяць аж горить, / З-за хмари тихо виступає.
 083B 0033 Сама собі, і на Микиту / Неначе глянула!.. Горить! / Горить Микита в сірій свиті!
 083B 0034 Неначе глянула!.. Горить! / Горить Микита в сірій свиті! / Шеляга виймає
 095B 0201 Зареготалися псарі, / А пан червоний, аж горить, / Іде в світлицю до Марини,
 095B 0239 У Києві всі дзвони дзвонять. / Чи бачиш, он огонь горить, / А пан лежить собі, читає
 187B 0010 І все-то те по добрій волі, / По волі розуму горить, / Як той маяк у син[ім] морі
 187B 0014 У нас у косяній коморі / Горить розумний той маяк, / А ми оливи наливаєм
 200B 0109 Перед іконою пречистої / Горить лампада уночі. / Поклони тяжкії б'ючи,
 218B 0117 Щоб первенця її вітали / Святі ідоли. Горить / І день і ніч перед Пенатом
 245B 0010 Дніпро геть-геть собі розкинувсь! / Сіяє батько та горить! / Дивлюсь, у темному
 садочку,

250B 0207 ----- / Горить / Огонь тихенько на кабиці,

ГОРИ-ХВИЛІ 4

061A 1307 А Дніпр мов підслухав: широкий та синій, / Підняв гори-хвилі; а в очеретах / Реве,
стогне, завиває,

113A 0011 А воно заграло, / Погралися гори-хвилі – / І скіпок не стало.

150A 0140 На байдаки – та й потягли, / Рвучи червоні гори-хвилі. / Пливають собі, ніби з дому,

154A 0140 На байдаки – та й поплили, / Рвучи червоні гори-хвилі. / Пливають собі, ніби з дому;

ГОРИШІ 2

230B 0065 Якраз на смітничок Миколи, / І світиш, і гориш над ним / Огнем невидимим, святим.

233B 0027 З своєю божою красою / Гориш ти, зоренько моя. / Моя порадонько святая!

ГОРИЩАХ 1

061A 1360 І діти майнули / По горищах, по коморах, / По льохах, усюди;

ГОРИЩЕ 1

308B 0046 Та все б гекзаметри плели, / Та на горище б однесли / Мишам на снідання. А потім

ГОРІ 12

221A 0141 А ми з матір'ю сиділи / На горі в діброві. / Я плакала; я не знаю,

221A 0188 Ворони з трьох сторін, і сіли / На маяку, що на горі / Посеред лісу, усі три.

221A 0501 Стоїть в селі Суботові / На горі високій / Домовина України,

016B 0038 Цвітуть сади, біліють хати, / А на горі стоять палати, / Неначе диво. А кругом

016B 0055 Жили самі. Були багаті, / Високі на горі палати, / Чималий у яру ставок,

016B 0057 Чималий у яру ставок, / Зелений по горі садок, / І верби, і тополі,

016B 0399 Стоїть село. Невесело / На горі палати / Почорніли. Князь хиріє,

137B 0027 Та на трубах вигравало. / І на горі разом стало. / Замовкли гармати,

137B 0033 Молебствіє архімандрит / Сам на горі править, / Святого Бога просить, хвалить,

189B 0029 Із гаю вийшов та й гуляє / Попід горою. По горі / Садочок темний, а в садочку

198B 0050 Щоб хоч умерти на Дніпрі, / Хоч на малесенькій горі. / -----

243B 0001 ----- / Ой по горі роман цвіте, / Долиною козак іде

ГОРІЛА 1

061A 2459 А слово за словом сміялось, лилось: / Як ляхи конали, як Сміла горіла. / Сусіди од
страху, од жалю німіли.

ГОРІЛИ 1

061A 2072 Його знають. Я бачила, / Як села горіли; / Я бачила – кати ляхи

ГОРІЛКИ 2

061A 1185 Минув – і лях, і жидовин / Горілки, крові упивались, / Кляли схизмата, розпинали,

083B 0122 ----- / «Горілки! Меду! Де отаман? / Громада? Соцький? Препогане,

ГОРІЛКУ 2

061A 0989 Аж лихо сміється. / Горілку, мед не чаркою – / Поставцем черкає,

091B 0018 У світлі ходить меж панами, / І п'є горілку з мужиками, / І вольнодумствує в шинку.

ГОРІЛО 2

061A 0826 Навіки, праведний, заснув. / Горіло світло, погасало. / Погасло... Мертвий мов
здрігнув.

061A 2357 І темними улицями, / Де менше горіло, / Поніс Гонта дітей своїх,

ГОРІЛОЧКА 1

125B 0001 ----- / «Ой не п'ється горілочка, / Не п'ються й меди.

ГОРІЛЮЮ 1

195A 0016 Хоч всередині обілить / Горілюю хату. / І витопить, і нагріє,

ГОРЛИЦЮ 1

045A 0024 Заспіває про Чалого – / На Горлицю зверне; / З дівчатами на вигоні –

ГОРНЕ 2

139B 0013 Лимар кичку зашиває, / Мене горне, обнімає, / Молоденьку.

139B 0020 Бондар відра набиває, / Мене горне, пригортає, / Чорноброву.

ГОРНИЛІ 1

237B 0028 І семикрати перелите / Огнем в горнилі, словеса / Твої, о Господи, такіі.

ГОРНИСЬ 1

234B 0009 З нудьги та з похмілля. / Горнисть лишень ти до мене, / Та витнемо з лиха,

ГОРНУСЯ 1

119B 0020 На світ божий не дивлюся, / Ні до кого не горнуся... / А матір стару...

ГОРОБЕЦЬ 2

061A 1893 Пішла баба у танець, / А за нею горобець, / Викрутасом-вихилясом...

061A 1895 Викрутасом-вихилясом... / Молодець горобець! / Старий рудий бабу кличе,

ГОРОД 16

180A 0267 У долині, мов у ямі, / На багнищі город мріє; / Над ним хмарою чорніє

180A 0270 Туман тяжкий... Долітаю – / То город безкрай. / Чи то турецький,

180A 0382 Сміх і сльози! От пішов я / Город озирати. / Там ніч, як день. Дивлюся:

006B 0335 Не клепає коси. / Чи то пригород, чи город, / Мов бритвою, старий голить

033B 0068 Як погнали на болото / Город будувати. / Як плакала за дітками

068B 0098 Покинув ниву я і рало, / Покинув хату і город, / Усе покинув. Чорт нарадив.

074B 0034 Пустиня циганом чорніла, / Де город був або село – / І головня уже не тліла,

076B 0203 ----- / Прийшли, і город обступили / Кругом, і город запалили.

076B 0204 Прийшли, і город обступили / Кругом, і город запалили. / Владимир-князь перед народом

095B 0077 І молодого привели. / Назавтра в город одвезли / Та й заголили в москалі!

175B 0051 Та й опрігся. Порадились, / Дали в город знати; / Суд наїхав, подивились,

200B 0228 Взяли Петруся молодого / Та в город в путях одвезли. / -----

250B 0302 Щоб ви сьогодні, сей же час! / Ви на ревізію у город, / У город Віфлієм ішли.–

250B 0303 Ви на ревізію у город, / У город Віфлієм ішли.– / І зник, пропав той тяжкий голос.

250B 0467 З ціпочком тихо попід тином: / Носив у город шапличок / Продасть. Йому медяничок,

292B 0054 Самодержавця. А Саул / Бере і город і аул, / Бере дівча, бере ягницю,

ГОРОДА 4

180A 0430 ----- / «Із города із Глухова / Полки виступали

074B 0022 Кипіла в озерах вода, / Палають села, города, / Ридають люди, виють звірі

250B 0689 Аж ось і дівора біжить / Із города. Його любили / Святіє діточки. Слідком

302B 0017 ----- / Тече вода край города. / Вода ставом стала.

ГОРОДАМИ 1

147B 0025 Сумують комини без диму, / А за городами, за тином / Могили чорнії ростуть.

ГОРОДАХ 1

180A 0261 Та городи з стома церквами, / А в городах, мов журавлі, / Замоштрували москалі;

ГОРОДИ 2

- 180A 0260 Дивлюся: хати над шляхами / Та городи з стома церквами, / А в городах, мов журавлі,
274A 0412 За селом село минали, / В городи ходили, / І марою за собою

ГОРОДИЩЕ 1

- 234A 0146 Кинусь за кумами / В Городище...» / -----

ГОРОДИ 10

- 061A 1874 ----- / «На городі постернак, постернак; / Чи я ж тобі не козак, не козак?
123A 0092 Та не помагало: / Як маківка на городі, / Ганна розцвітала;
050B 0161 Або, по-вашому, ростуть, / Як та капуста на городі. / -----
076B 0039 І отроки, і весь народ, / Замкнувши в городі ківот, / У поле вийшли, худосилі,
076B 0043 Маленьких діточок своїх. / А в городі младиї вдови / В своїх світлицях, чорноброві.
147B 0017 Та й мруть. По улицях воли / Ревуть голодні, на городі / Пасуться коні, не виходить
153B 0001 ----- / У Вільні, городі преславнім, / Оце случилось недавно,
161B 0370 Як Настусеньки не стало, / А вже на городі / Не осталося нічого,
200B 0031 Ні, я не плачу...» – «Знаєш, Маню, / У городі тепер армяни, / Купи собі, мамуню, шаль».
250B 0279 Тихенько люде, що стяли / У городі Тіверіаді / Чи то якогось розп'яли

ГОРОДОМ 1

- 147B 0005 І со святими не співала, / Чи городом, чи то селом / Мете собі, як помелом.

ГОРОДУ 1

- 250A 0185 Вам байдуже. Аби добра / Була для городу! / А чванитесь, що ми Польщу

ГОРОХ 4

- 114A 0290 Із льоху та в льох / Завертали в горох, / І в коморі і надворі
114A 0295 Жартували, / Зопсували горох. / -----
104B 0132 І, мов водою, залилась / Дрібними, як горох, сльозами. / І це трапляється меж нами,
161B 0283 ----- / «У горох / Вчотирьох

ГОРОЮ 20

- 010A 0013 ----- / В таку добу під горою, / Біля того гаю,
010A 0148 Пішла луна гаєм; / Червоніє за горою; / Плугатир співає.
020A 0097 ----- / Лягло сонце за горою, / Зірки засіяли,
024A 0069 ----- / Лягло сонце за горою, / Зорі засіяли,
030A 0544 ----- / Попід горою, яром, долъм, / Мов ті діди високочолі,
061A 1641 В оцім яру є озеро / Й ліс попід горою, / А в лісі скарб. Як приїдем,
123A 0175 Не купаються дівчата, / Обходять горою; / Як угледять, то хрестяться
207A 0459 І стежечка-доріжечка, / Яром та горою / Утоптана до ворожки,
016B 0002 Зоре моя вечірняя, / Зійди над горою, / Поговорим тихесенько
016B 0005 В неволі з тобою. / Розкажи, як за горою / Сонечко сідає,
016B 0318 В своєму сумному покої / І дивиться, як над горою / Червоний місяць аж горить,
029B 0037 Великая слава?!.. / І Трахтемиров геть горою / Нечепурні свої хатки
046B 0086 Неначе крикне хто надо мною. / І я прокинусь. Поза горою / Вертаюсь, крадуся понад Уралом,
074B 0044 Та інде тирса з осокою / В яру чорніє під горою, / Та дикий інколи кайзак
136B 0003 Добре жити з родиною. / А ще лучше за горою / З дружиною молодою.
189B 0029 Із гаю вийшов та й гуляє / Попід горою. По горі / Садочок темний, а в садочку
198B 0035 Поки з вечернею зорькою / Не зійде місяць над горою, / Туман на лан не прожене.
217B 0001 ----- / І досі сниться: під горою / Меж вербами та над водою
291B 0011 Оріся ж ти, моя ниво, / Долем та горою! / Та засійся, чорна ниво,
302B 0010 Тече вода із-за гаю / Та попід горою. / Хлюпошуться качаточка

ГОРУ 11

- 045A 0067 Послухає моря, що воно говорить, / Спита чорну гору: «Чого ти німа?» / І знову на небо, бо на землі горе,
 061A 1253 Місяцю мій ясний! З високого неба / Сховайся за гору, бо світу не треба; / Страшно тобі буде, хоч ти й бачив Рось,
 061A 1257 Не знать за що, крові широкєє море. / А тепер що буде! Сховайся ж за гору; / Сховайся, мій друже, щоб не довелось
 173A 0094 З бурлаками гуляєш? / Тече вода і на гору / Багатому в хату.
 046B 0057 На полі, на волі. / І на гору високою / Вихожу, дивлюся,
 074B 0046 Та дикий інколи кайзак / Тихенько виїде на гору / На тім захилім верблюді.
 095B 0142 І ледве-ледве вийшла з хати, / Пішла на гору, на прокляті / Палати глянуть, та й пішла
 137B 0012 Народ з попами / З усіх церков на гору йде, / Мов та божа пчола, гуде.
 137B 0021 У раннюю пору / На високу гору / Сходилися полковники.
 142B 0003 Через яр, / Через гору, серденько, / На базар.
 308B 0022 Походимо ж, моя зоре... / Зійдемо на гору, / Спочинемо, а тим часом

ГОРЯ 1

- 113A 0016 Сиротині на чужину, / А там і до горя. / Пограються добрі люди,

ГОРЯТЬ 4

- 061A 1724 На кроквах, чорніють / Панські трупи. Горять крокви / І падають з ними.
 214B 0001 ----- / Огні горять, музика грає, / Музика плаче, завиває;
 218B 0166 ----- / І в термах оргія. Горять / Чертоги пурпуром і златом,
 303B 0019 Очима лупа кошеня. / А то два ліхтаря горять / Коло апостольської брами.

ГОСПОДА 30

- 052A 0056 А голосна та правдива, / Як Господа слово. / Чи так, батьку отамане?
 180A 0032 Так і треба! бо немає / Господа на небі! / А ви в ярмі падаєте
 180A 0094 Годуй діток; жива правда / У Господа Бога! / -----
 180A 0380 Та, стогнучи, за батюшку / Господа благали. / Сміх і сльози! От пішов я
 199A 0124 ----- / «Во ім'я Господа Христа, / За нас розп'ятого на дереві,
 207A 0040 Коло тебе і за тебе / Господа благати! / -----
 250A 0013 Правдою торгують. / І Господа зневажають, / Людей запрягають
 258A 0053 В добрі одпочили, / Слава Господа!.. А нині!.. / Покрив єси знову
 258A 0139 Познать, розбити тьму неволі, / І всеє Господа глаголи, / І всеє плачється земля.
 006B 0020 І за неї, безталанну, / Господа моліте. / І його забудьте, други,
 006B 0147 І сльозами поливає, / І Господа просить, / Щоб послав він дощі вночі
 006B 0322 Що не в Україні буду жить, / Людей і Господа любить. / -----
 006B 0354 А довелось поважати. / То воля Господа. Годіть! / Смирітеся, молітесь Богу
 006B 0360 В остатню тяжкую минуту / За неї Господа моліть. / -----
 016B 0131 Аж страшно!.. А вона молилась / І жить у Господа просилась, / Бо буде вже кого любить.
 016B 0236 Тебе, єдиную свою... / І Господа б благословляла / За долю добрую твою.
 016B 0407 Люде трохи очуняли, / Господа благають, / Щоб княжна до їх вернулась.
 057B 0330 Та за мою грішну душу / Господа молити.– / Вийшов в поле геть од шляху,
 068B 0086 І веселитися, і жить, / Людей і Господа хвалить... / А довелось...
 076B 0238 Там будем жить, людей любить, / Святого Господа хвалить. / -----
 082B 0001 ----- / Добро, у кого є господа, / А в тій господі є сестра
 095B 0130 Путями добрими ходить, / Святого Господа любить / І брата миловать...
 104B 0137 Моя сердешна молодиця! / І де ті в Господа взялися / Усякі штучні іства?
 125B 0041 Співа алілуя. / Хвалить Господа, веселий, / І каже сідлати
 198B 0012 Як мав би я у неволі / Господа гнівити. / -----
 200B 0157 ----- / Моліте Господа, дівчата, / Моліте Господа, щоб мати
 200B 0158 Моліте Господа, дівчата, / Моліте Господа, щоб мати / І вас отак не завдала
 209B 0057 ----- / Во ім'я Господа Христа / І матері його святої!

238B 0002 Недавно я поза Уралом / Блукав і Господа благав, / Щоб наша правда не пропала,
246B 0004 Як доведеться в світі жить? / Людей і Господа хвалить? / В багні колодою гнилою

ГОСПОДАР 1

268B 0039 Що не спасе їх добрий цар, / Їх кроткий, п'яний господар, / Не дасть їм пити, не дасть їм їсти,

ГОСПОДАРЕМ 1

068B 0138 І одпочити де було. / Мене господарем обрали. / Сем'я моя щодень росла

ГОСПОДАРИ 1

061A 0935 Тепер ви не пани; / Ваші господарі – / Наймити татарам,

ГОСПОДАРЮВАЛА 1

207A 0679 До півночі, а Ярина / Господарювала / Та святих отих благала.

ГОСПОДАРЮВАТИ 1

169A 0042 Та допоможуть москалеві / Господарювати, / Та з матері полатану

ГОСПОДЕВА 1

016B 0246 І стогне він, стогне по всій Україні. / Кара господева. Тисячами гинуть / Голодні люди. А скирти гниють.

ГОСПОДЕВІ 3

258A 0121 Вертає їх злая. / Помолюся Господеві / Серцем самотнім

258A 0259 ----- / Псалом новий Господеві / І нову славу

218B 0375 ----- / – Псалом новий Господеві / І нову славу

ГОСПОДИ 28

114A 0284 На весіллі була, / До господи не втрапила, / До сусіда зайшла,

114A 0298 Напоїла кума. / І привела до господи. / Не побачив Хома.

199A 0173 Людської крові?.. Не мені, / Великий Господи, простому, / Судить великі діла

199A 0177 Не дієш без вини нікому. / Молюся, Господи, помилуй, / Спаси ти нас, святая сило,

199A 0311 І молитву діє: / «О Господи милосердий, / Що я заподіяв

199A 0334 «Моліться! моліться! / Господи, помилуй, / Прости ти їм, бо не знають!..»

234A 0479 Ідучи, співає, / Не поспіша до господи – / Воли попасе.

258A 0111 Ти по своїй волі. / Молюсь, Господи, внуши їм / Уст моїх глаголи.

258A 0157 Сліпе горде око. / Доки, Господи, лукаві / Хваляться, доколи

258A 0187 Проклялась на світі. / Ти, Господи, помагаєш / По землі ходити.

006B 0256 Іде, з хреста неначе знята... / Молюся! Господи, молюсь! / Хвалить тебе не перестану!

016B 0096 Як люде люблять, живучи. / А жить так, Господи, хотілось! / Хотілось любити,

029B 0124 «Молюсь тобі, Боже милий, / Господи великий! / Що не дав мені загинуть,

073B 0001 ----- / Та не дай, Господи, нікому, / Як мені тепер, старому,

082B 0011 Заплакати, що немає роду, / Нема пристанища, Господи! /

104B 0070 А жіночку свою любив, / І Господи єдиний! / Як те паня, як ту дитину,

178B 0035 Чоловіка злого. / І умерти!.. О Господи! / Дай мені хоч глянуть

194B 0003 І лік забуваю. / О Господи, як-то тяжко / Тії дні минають.

194B 0086 І буде плакати зо мною, / І може, Господи, мене / В своїй молитві пом'яне!

196B 0003 І лік забуваю: / О Господи, як-то тяжко / Тії дні минають.

198B 0040 ----- / Даєш ти, Господи єдиний, / Сади панам в твоїм раю,

198B 0044 Пани ж неситі, пузаті, / На рай твої, Господи, плюють / І нам дивитись не дають

209B 0005 Що й я таки Бога колись-то хвалив! / Шукаю, шукаю... Господи, б хотілось / Згадати хоч що-небудь! Та оце й наткну[в]сь

237B 0009 З гостей на цвинтар понесуть? / А ти, о Господи єдиний, / Скуш лукаві уста,

237B 0029 Огнем в горнілі, словеса / Твої, о Господи, такі. / Розкинь же їх, твої святіє,

239B 0026 ----- / Тойді, як, Господи, святая / На землю правда прилетить

241В 0011 Веселий рай / Пошли їй, Господи, подай! / Подай їй долю на сім світі
274В 0010 ----- / Мені ж, о Господи, подай / Любити правду на землі

ГОСПОДИНЕ 3

278В 0016 – Вітрило-вітре мій єдиний, / Легкий, крилатий господине! / Нащо на дужому крилі
278В 0048 Туги-нудьги не розвело. / Святий, огненний господине! / Спалив еси луги, степи,
280В 0013 Й рече: / – Вітрило-вітре, господине! / Нащо ти вієши, несеш

ГОСПОДИНІ 1

061А 0324 Піди кобилу приведи, / Подай патинки господині / Та принеси мені води,

ГОСПОДИНЯ 1

030А 0729 Берлин шестернею. / А в берліні господиня / З паном і сем'єю.

ГОСПОДІ 2

082В 0002 Добро, у кого є господа, / А в тій господі є сестра / Чи мати добрая. Добра,
104В 0097 Віку доживати / На господі!.. / Так отак-то

ГОСПОДНЄ 1

026В 0013 Чого так весело було. / Господнє небо, і село, / Ягня, здається, веселилось!

ГОСПОДНІЇ 1

239В 0015 І люде темнії, незрячі, / Дива господнії побачать. / -----

ГОСПОДНІЙ 1

057В 0277 І хрест, кажеш, коло шляху / І досі господній / Стоїть собі на роздоллі.

ГОСПОДНЮЮ 2

045А 0060 То серце по волі з Богом розмовля, / То серце щечече господнюю славу, / А думка
край світа на хмарі гуля.
102В 0014 Навчені люди. І лукаві! / Господнюю святую славу / Розтлили.... І чужим богам

ГОСПОДНЯ 1

050В 0057 Здихать над грішми? Ні, небоже! / Любов – господня благодать! / Люби ж, мій
друже, жінку, діток;

ГОСПОДНЬОМУ 2

258А 0005 І з лютим не сяде. / А в законі господньому / Серце його й воля
016В 0049 Щоб і не знали, де й шукати. / В тому господньому селі, / На нашій славній Україні,

ГОСПОДНЬОЮ 1

016В 0415 Родилась на світ жить, любить, / Сіять господньою красою, / Витать над грішними
святою

ГОСПОДОМ 5

246А 0119 Суєслови, лицеміри, / Господом прокляті. / Ви любите на братові
050В 0198 Отак пиши, – і за гріхи / Карались Господом ляхи, / І пугав Пугач над Уралом.
076В 0033 Врата на запорі, неначе чума / В Давидовом граді, Господом хранимим, / Засіла на
стогнах. Ні, чуми нема;
095В 0082 А молода? Мабуть, без пари / Судилось Господом зносити / Красу і молодість... Мов
чари,
205В 0009 За простих сірих сіромах, / Вони і Господом забуті. / Так що ж мені тут гріти-дути!

ГОСПОДУ 3

173А 0080 Ізниціла, ізмарніла, / Кинула господа, / Пішла в найми... Не минула
173А 0139 Покинула знову хату, / Синову господа, / Пішла в найми, за хліб черствий

104B 0038 Нумо знов. / Покинув матір і господу, / Покинув жінку, жаль, та й годі.

ГОСПОДЬ 20

207A 0598 Моя ти дитино! / І Господь тебе покине, / Як ти нас покинеш». /
 258A 0149 ----- / Господь Бог лихих карає – / Душа моя знає.
 258A 0165 Вдову задавили / І сказали: «Не зривай Господь, / Ніже тее знає».
 258A 0173 Його вічний славі. / Благо тому, кого Господь / Карає меж нами,
 258A 0177 Ізриється яма. / Господь любить свої люди, / Любить, не оставить,
 258A 0195 Кров добру осудять. / Мені Господь пристанище, / Заступником буде,
 258A 0218 Отак братів благих своїх / Господь не забуде, / Воцариться в дому тихім,
 258A 0247 Тебе, наша славо. / І Господь наш вас пом'яне, / Едомські діти,
 016B 0136 Своє дитя. І дав дожить / Господь їй радості на світі. / Узрив його, поціловать
 026B 0045 То серце плаче та болить, / Чому Господь не дав дожить / Малого віку у тім раю.
 046B 0020 І тяжко плакати. І не знаю, / За що мене Господь карає? / У школі мучилось, росло,
 046B 0026 Що вкрав маленьким у дядя, / Отак Господь мене карає. / -----
 083B 0222 Ото він самий! Покарав / Його Господь за гріх великий / Не смертю – він буде жить,
 095B 0056 А надто молодую. / За що пак милує Господь / Лихую твар такую,
 102B 0002 Неначе праведних дітей, / Господь, любя отих людей, / Послав на землю їм пророка;
 102B 0019 На стогнах каменем побили. / І праведно Господь великий, / Мов на звірей тих
 лютих, диких,
 189B 0059 Так так що краля! І невбога, / Та талану Господь не дав...– / А може, й дав, та хтось
 украв,
 200B 0008 А генерал був страх багатий. / От і талан Господь послав / На вбогий хутір, ублагали
 238B 0005 Щоб наше слово не вмирало; / І виблагав. Господь послав / Тебе нам, кроткого
 пророка
 268B 0006 Мій любий краю неповинний! / За що тебе Господь кара, / Карає тяжко? За Богдана,

ГОСТЕЙ 7

150A 0067 Хіба ти не знаєш, яких я несучу / Гостей до султана?» / Так море спиняло
 154A 0069 Хіба ти не бачиш, яких я несучу / Гостей до султана?...» Так море спиняло / (Любило
 завзятих усатих слав'ян).
 006B 0235 В веселих хмарах весняних. / Гостей закованих своїх / Сердешним чаєм напували
 016B 0065 Музика тне, вино рікою / Гостей неситих налива... / А князь аж синій похочає,
 076B 0191 Нумо лиш квітчати, / Гостей сподіватись». / -----
 103B 0022 Не вмившись, зайшов / Гостей довідать... «Та й погані! / Усі до одного сичі,–
 237B 0008 Чи швидко брата в домовині / З гостей на цвинтар понесуть? / А ти, о Господи
 єдиний,

ГОСТЕМ 1

250B 0159 Та повечеряємо вкупі / З веселим гостем молодим; / Ходімо, доненько.– Який?

ГОСТИНЕЦЬ 1

061A 0887 Вози залізної тарані; / То щедрої гостинець пані. / Уміла що кому давать,

ГОСТИНЦІ 2

234A 0412 І внучатам із клучка / Гостинці виймала: / І хрестики, й дукачки,
 104B 0058 Наглядів, клятий! Панські очі! / Та й ну гостинці засилать. / Так і гостинців брать не
 хоче,

ГОСТИНЦІВ 1

104B 0059 Та й ну гостинці засилать. / Так і гостинців брать не хоче, / Не хоче й пана закохать!

ГОСТИНЦЯ 1

173A 0235 Примовляла, що синові / Гостинця ховала. / А уночі розхристана

ГОСТІ 19

- 055A 0060 А у Царград, до султана, / Поїдемо в гості!» / «Добре, батьку отамане!» –
 061A 2114 Виглядає, чи не їде / З боярами в гості – / Перевезти із келії
 150A 0040 Реви, скелі ламай! / Поїдемо в гості. / -----
 154A 0039 Реви, скелі ламай! / Поїдемо в гості / До вашої мості.
 180A 0190 І вороги, й невороги, / Прощайте, в гості не приїду! / Упивайтесь, бенкетуйте, –
 221A 0029 А з гетьманом як приїдуть / Із Чигрина гості, / То це й шлють, було, за мною.
 234A 0391 У Катрину і ніби йшла / До діда в гості. Засміявся / Старий і внучку привітав,
 016B 0069 Та ще й покрикує «віват!». / Гуляє князь, гуляють гості; / І покотились на помості...
 016B 0242 Побачим. Гусла загули, / Гуляє князь, гуляють гості, / Ревуть палати на помості,
 016B 0345 В гаю все покотом лежало – / Пляшки і гості, де що впало, / Там і осталося. Сам не
 впав,
 016B 0374 ----- / Прокинулись вранці гості. / Аж бачать, що лихо,
 067B 0029 Нудить світом, сподіватись / У гості в неволю / Із-за Дніпра широкого
 092B 0030 Чи збираються ще й досі / Веселії гості / Погуляти у старої,
 095B 0190 «Хата на помості, / Наїхали гості, / Розплітали коси
 095B 0237 Агу! Гиля! До сатани. / До чорта в гості! Чуєш! Чуєш! / У Києві всі дзвони дзвонять.
 095B 0294 Бо я зозулею вже стала... / Чи він у гості не приходив? / Убили, мабуть, на війні?
 129B 0004 Із славного Запорозжя / Наїхали гості. / Один Семен Босий,
 158B 0005 Згадай мене, брате. / А як прийде нудьга в гості / Та й на ніч засяде,
 218B 0173 Веселий пир. І полягли / На ложах гості. Регот! Гомін! / Гетери гостя привели

ГОСТРИЛИ 1

- 044B 0015 Щоб сідлили хлопці коні, / Щоб мечі-шаблі гострили / Та збирались на веселля,

ГОСТРИТЬ 1

- 180A 0012 А той нишком у куточку / Гострить ніж на брата. / А той, тихий та тверезий,

ГОСТЯ 2

- 218B 0174 На ложах гості. Регот! Гомін! / Гетери гостя привели / Сивобородого. І слово
 250B 0182 До Йосипа свого старого, / А потім гостя молодого / Просила, ніби повела

ГОСТЯХ 1

- 046B 0108 Та силу позички зносили, / А воля в гостях упиласть / Та до Миколи заблудила...

ГОСТЬ 8

- 250B 0161 Ходімо, доненько.– Який? / Який се гость? – Із Назарета / Зайшов у нас підночувать.
 250B 0169 Старий нарек його Іваном... / Так бачиш що! – А гость роззутий, / Умитий з кущі
 вихожав
 250B 0176 Марію тихо. Їй, небозі, / Аж дивно, чудно. Гость стояв / І ніби справді засіяв.
 250B 0192 І слухала, як молодий / Дивочний гость той говорив. / І словеса його святис
 250B 0197 – Во Іудеї не було,– / Промовив гость,– того ніколи, / Що нині узреться. Равві,
 250B 0214 З глеком по воду до криниці. / І гость за нею, і в ярочку / Догнав Марію...
 250B 0259 Де ж подівсь / Дивочний гость отой лукавий? / Хоч би прийшов та подививсь
 250B 0505 Колись-то з нею яснолиций / Зострівся гость святий. Бур'ян, / Будяк колючий з
 кропивою

ГОСУДАР 2

- 249B 0009 Стояли ліктори, а цар... / Самодержавний государ! / Лизав у ліктора халяву,
 276B 0003 Помпільїй Нума, римський цар, / Тихенький, кроткий государ, / Втомившись, пишучи
 закони,

ГОТИЧЕСКИЙ 1

- 091B 0006 І досі нудно, як згадаю / Готический с часами дом; / Село обідране кругом;

ГОТОВІ 2

- 061A 0876 На припоні коні отаву скубуть; / Осідлані коні, вороні готові. / Куди-то поїдуть? кого повезуть?
 061A 1025 На припоні пасли коні, / Сідлані, готові, / Ночували ляшки-панки

ГОТОВО 1

- 191B 0001 ----- / Готово! Парус розпустили, / Посунули по синій хвилі

ГОТУЮТЬ 1

- 221A 0334 На катів та на все добре / Кайдани готують! / -----

ГОЮ 1

- 266A 0066 І тепер я розбитес / Серце ядом гою, / І не плачу, й не співаю,

ГОЯ 2

- 076B 0188 І приспівують: / «Гой, гоя, гоя! / Новії покої
 076B 0188 І приспівують: / «Гой, гоя, гоя! / Новії покої

ГРАВ 1

- 114A 0073 «На трьох... Ох, дівчата! / І на одній колись-то грав, / Та ба, вже не грати...

ГРАВСЯ 1

- 234A 0388 В брилі, на призьбі. Перед ним / З собакою унучок грався, / А внучка в юпку одяглась

ГРАДИ 2

- 266B 0023 Та вже такого сподаря, / Що гради й весі пожирало. / Земля тряслася, трепетала
 268B 0023 І плача, матернього плача / Ісполню гради і поля, / Да зрить розтленна земля,

ГРАДІ 1

- 076B 0033 Врата на запорі, неначе чума / В Давидовом граді, Господом хранимим, / Засіла на стогнах. Ні, чуми нема;

ГРАЄ 29

- 015A 0006 Пішов козак світ за очі; / Грає синє море, / Грає серце козацьке,
 015A 0007 Грає синє море, / Грає серце козацьке, / А думка говорить:
 015A 0018 Сидить козак на тім боці, / Грає синє море. / Думає, доля зустрінеться –
 020A 0002 На розпутті кобзар сидить / Та на кобзі грає, / Кругом хлопці та дівчата,
 020A 0005 Як мак процвітає. / Грає кобзар, виспівує, / Вимовля словами,
 020A 0013 В зеленім байраці. / Грає кобзар, виспівує, / Аж лихо сміється...
 020A 0057 Високі могили?... / Мовчать гори, грає море, / Могили сумують,
 024A 0002 На розпутті кобзар сидить / Та на кобзі грає, / Кругом хлопці та дівчата –
 024A 0005 Як мак процвітає. / Грає кобзар, приспівує, / Вимовля словами,
 024A 0013 В зеленім байраці. / Грає кобзар, приспівує – / Аж лихо сміється.
 027A 0104 Сироту усюди люде осміють. / Нехай би сміялись, та там море грає, / Там сонце, там місяць ясніше сія,
 045A 0004 Він усюди вештається / Та на кобзі грає. / А хто грає, того знають
 045A 0005 Та на кобзі грає. / А хто грає, того знають / І дякують люде;
 045A 0044 На могилі кобзар сидить / Та на кобзі грає. / Кругом його степ, як море
 052A 0098 Нехай ще раз послухаю, / Як те море грає, / Як дівчина під вербою
 055A 0035 «Ануге, хлоп'ята, / На байдаки! Море грає – / Ходім погуляти!»
 061A 0092 От де слава! А то співа: / «Грає синє море», / А сам плаче, за тобою
 061A 0109 Як мала дитина. / Заспіваю – море грає, / Вітер повіває,
 061A 0177 Козацтво гуляє, байрак гомонить, / У мой хатині синє море грає, / Могила сумує, тополя шумить,
 061A 1055 А вони з возами / Так і ріжуть. Кобзар грає, / Додає словами:

- 207A 0093 І вшкварив по струнах. / Старий грає, а Ярина / З Степаном танцює;
207A 0095 З Степаном танцює; / Старий грає, примовляє, / Ногами тупцює.
207A 0475 Сидять собі та сумують. / Слухають... щось грає, / Мов на кобзі, на улиці
038В 0025 Та й тнуть коряками. / А музика реве, грає, / Людей звеселяє.
116В 0005 Черевиків немає, / А музика грає! грає! / Жалю завдає!
116В 0005 Черевиків немає, / А музика грає! грає! / Жалю завдає!
145В 0004 А на місті, мамо, на місті / Грає, мамо, музика троїста. / А дівчата з парубками
161В 0065 Мов кошеня на припічку / З старим котом грає... / -----
214В 0001 ----- / Огні горять, музика грає, / Музика плаче, завиває;

ГРАЄМ 1

- 221A 0021 Із Юрусем-гетьманенком / У піжмурки граєм. / А гетьманша, було, вийде

ГРАЄТЬСЯ 1

- 234A 0214 Що день божий надіває. / Грається, співає, / Робить возики, а в свято –

ГРАЙ 9

- 020A 0061 Поляки панують. / Грай же, море, мовчїть, гори, / Гуляй, буйний, полем –
055A 0039 Лиман човни вкрили. / «Грай же, море!» – заспівали, / Запінились хвилі.
061A 0147 Як бенкетували. / «Грай, кобзарю, лий, шинкарю!» – / Козаки гукали.
061A 0159 Гуляй, вітре, полем, / Грай, кобзарю, лий, шинкарю, / Поки встане доля».
061A 0501 Жид не схаменеться. / «Де цимбали? Грай, псявіро!» / Аж корчма трясеться –
061A 1954 І видко, і гладко. / Потанцюєм. Грай, кобзарю!» / «Не хочу гуляти!
061A 2568 «А в нашого Галайди хата на помості. / Грай, море! добре, море! / Добре буде,
Галайда!»
150A 0038 Хата на помості. / Гай, гай! Море, грай, / Рєви, скелі ламай!
154A 0037 Хата на помості. / Гай-гай! море, грай! / Рєви, скелі ламай!

ГРАЛАСЯ 2

- 270A 0035 Я була дитина, / Я гралася, забавлялась, / А вона все в'яла,
189В 0042 – Ота маленька, кучерява, / Що з нами гралася колись. / Чого ж ти, брате,
зажуривсь?

ГРАЛАСЬ 2

- 006В 0103 Умерла, плачучи. Давно / Не чуть нікого, де ти гралась, / Собака десь помандрувала,
016В 0147 Ніби на світ народилась – / Гралась, веселилась... / І княжні своїй маленькій

ГРАЛИ 3

- 068В 0107 Уже засватані. Жили / В дворі, гуляли, в карти грали, / Свого весілля дожидали
083В 0011 У оранді на столі / Сиділи лірники та грали / По шелягу за танець.
083В 0107 По шелягу брали / І ту саму грали, / Що й позаторік. Дівчата

ГРАЛИСЯ 1

- 266A 0054 І вони його вітали, / Гралися, хвалили... / А літа тихенько крались

ГРАЛИСЬ 4

- 272A 0058 Радісінькі, що піймали, / Грались, лоскотали, / Поки в вершу не запхали...
076В 0169 Царя свого, а дівчата / Грались меж собою / Голісінькі. Як там вона
182В 0003 Протів сонця діти / Грались собі крашанками / Та й стали хвалитись
306В 0005 Кругом хатини. І пишались, / Неначе князі. Діти грались, / Росли собі та виростали...

ГРАЛО 1

- 207A 0479 У неділю вранці-рано / Синє море грало, / Товариство кошового

ГРАЛОСЬ 2

250B 0148 І не пручалось, не кричало, / На лоні пестилося, гралось. / Миль зо дві любо з козеням

250B 0536 Дитяточко собі росло, / З Івасем-удовенком гралось. / Уже чимале підросло.

ГРАТИ 1

114A 0074 І на одній колись-то грав, / Та ба, вже не грати... / Постривайте, мої любі,

ГРАТИСЯ 1

103B 0027 Таке добро, то повбивав, / А інших гратися оддав, / Приборканих, воронам

ГРАТИСЬ 3

272A 0056 Та до неї, ухопили, / Та й ну з нею гратись, / Радісінькі, що піймали,

180B 0068 І коли-то воно буде / Гратись і промовить / Слово мамо. Великеє,

285B 0002 Росли укупочці, зросли; / Сміялись, гратись перестали. / Неначе й справді розійшлись!..

ГРАТЬ 1

161B 0113 ----- / Е, ні, стривайте, цур не грать. / А то не буду й танцювать,

ГРАФІНІ 1

153B 0014 То синок був литовської / Гордої графині. / І хороше, і багате,

ГРАФІНЯ 1

153B 0091 Там і поховали. / А графиня без дитини, / Сердешна, осталась.

ГРАЦІЙ 1

218B 0001 ----- / Возлюбленику муз і грацій, / Ждучи тебе, я тихо плачу

ГРАЮТЬ 3

020A 0138 Умовк кобзар, сумуючи: / Щось руки не грають. / Кругом хлопці та дівчата

024A 0106 Умовк кобзар, сумуючи, / Щось руки не грають. / Кругом хлопці та дівчата

123B 0006 Без моєї Ганнусеньки / У хрещика грають. / І граються невесело,

ГРАЮТЬСЯ 3

076B 0186 Мов ті валькірії, круг неї / Танцюють, граються дівчата / І приспівують:

123B 0007 У хрещика грають. / І граються невесело, / І не так співають

250B 0462 І невеличке козеня / У сінях граються. А мати / Сидить на призьбі коло хати

ГРЕБЕЛЬКА 1

189B 0025 Далеко в самотній неволі. / Ставок, гребелька, і вітряк / З-за гаю крилами махає.

ГРЕБЛИ 1

175B 0023 ----- / Дівчата на луці гребли, / А парубки копиці клали.

ГРЕБЛЮ 1

061A 1962 «Добре, батьку! Чуєм!» / Через греблю повалили, / Гукають, співають.

ГРЕБЛЯ 1

030A 0547 Дуби з гетьманщини стоять. / У яру гребля, верби в'яд, / Ставок під кригою в неволі

ГРЕКА 1

036B 0014 О непотребная! Кесаря-ката / І грека доброго ти полюбила / Однаковісінько!.. Бо заплатили.

ГРЕЧКОСІВ 1

250A 0047 І знову шкуру дерете / З братів незрящих, гречкосіїв, / І сонця-правди дозрівать

ГРЕЧКУ 1

246A 0108 У нас! чого то ми не вмієм? / І зорі лічим, гречку сієм, / Французів лаєм. Продаєм

ГРИВНЮ 1

180A 0065 Найтверезіший би упився, / Скупий жидюга дав би гривню, / Щоб позирнуть на ті дива.

ГРИЗ 1

042B 0008 Якби кайдани перегризти, / То гриз потроху б. Так не ті, / Не ті їх ковалі кували,

ГРИЗЕМОСЯ 1

218B 0514 У проспаним раї. / Гриземосся, мов собаки / За маслак смердячий,

ГРИЗЛИ 1

033B 0063 Петрові собаки, / Рвали, гризли... І здалека / Запорожці чули,

ГРИЗУТЬ 2

061A 1533 Собаки, ворони / Гризуть шляхту, клюють очі; / Ніхто не боронить.

304B 0005 Минуло все, та не пропало. / Остались шашелі: гризуть, / Ж[е]руть і тлять старого діда...

ГРИЗУТЬСЯ 3

199A 0207 Круг тіари. Та нищечком, / Мов коти, гризуться / За мишеня... Та й як паки?

036B 0022 Що часто котяться голови буї / За теє диво! Мов пси, гризуться / Брати з братами, й не схаменуться.

242B 0008 Мов пси голодні за маслак, / Гризуться знову. / -----

ГРИЗУЧИ 1

061A 2129 Тільки звір вис по селу, / Гризучи трупи. Не ховали, / Вовків ляхами годували,

ГРИМАЛА 1

156B 0034 Задзвонили в усі дзвони, / Гармата гримала, / У дві лави задніпрянці

ГРИМАЛИ 1

207A 0510 Турки-яничари ловили, / З гармати гримали, / В кайдани кували,

ГРИЦЯ 5

030A 0068 Стане собі під калину, / Заспіває Гриця. / Виспіває, вимовляє,

045A 0026 З дівчатами на вигоні – / Гриця та веснянку, / А у шинку з парубками –

052A 0100 Як дівчина під вербою / Гриця заспіває. / Нехай ще раз усміхнеться

061A 0179 Могила сумує, тополя шумить, / Тихесенько Гриця дівчина співає – / Я не одинокий, є з ким вік дожить.

114A 0196 Не те вишивас, / Замість Гриця, задумавшись, / Петруся співає.

ГРИЩЕ 2

221A 0095 Ні, не вбили, а пустили / Москалям на грище! / Насилу я сховалася

029B 0044 Чи те воно тойді було?.. / Та все пішло ц[арям] на грище: / І Запорожжя, і село...

ГРИВСЯ 1

076B 0172 Гріла, я не знаю, / Знаю тільки, що цар грівся, / І... і не позна ю.

ГРИЄ 9

027A 0001 ----- / Сонце гріє, вітер віє / З поля на долину,

027A 0061 Було так перш – тепер дивись: / Сонце гріє, вітер віє / З поля на долину,
 030A 0439 Сиротині сонце світить / (Світить, та не гріє) – / Люде б сонце заступили,
 052A 0011 Мов за дітьми плаче; / Сонце гріє, вітер віє / На степу козачім.
 061A 0409 Виливайся ж, слово-сльози: / Сонечко не гріє, / Не висушить. Поділюся
 123A 0125 Гне стан гнучкий, розгинає, / На сонечку гріє. / Мати дивиться на неї,
 016B 0330 Як сходить місяць, червоніє... / Дивітеся, поки вас гріє, / А зорі спати не дають.
 028B 0001 ----- / Не гріє сонце на чужині, / А дома надто вже пекло.
 200B 0076 І люблю їй. Нехай радіє. / Поки надія серце гріє, / Поки росте з того зерна

ГРІЙ 1

278B 0052 Спали мене насамоті! / Або не грій і не світи... / Загинув ладо... Я загину!

ГРІЛА 3

274A 0060 Постояла, а потім сіла / Коло огню, і руки гріла / На самім полум'ї. «Ну, так!
 076B 0167 Меж цвітами. Отож вона / І гріла собою / Царя свого, а дівчата
 076B 0171 Голісінькі. Як там вона / Гріла, я не знаю, / Знаю тільки, що цар грівся,

ГРІЛИ 2

250B 0386 Ще діточки сповиті спали, / Ше купіль гріли матері, / Намарне гріли: не купали
 250B 0387 Ще купіль гріли матері, / Намарне гріли: не купали / Маленьких діточок своїх!

ГРІЛИСЯ 1

061A 0142 Як гуляли по синьому, / Грілися в Скутарі / Та як, люльки закуривши

ГРІЛИСЬ 1

061A 2136 Ляхи мерзли, а козаки / Грілись на пожарі. / Встала й весна, чорну землю

ГРІЛО 3

250A 0059 Не чули б у Бога вашої хули. / І сонце не гріло б смердячого гною / На чистій,
 широкій, на вольній землі.
 026B 0015 Ягня, здається, веселилось! / І сонце гріло, не пекло! / Та недовго сонце гріло,
 026B 0016 І сонце гріло, не пекло! / Та недовго сонце гріло, / Недовго молилось...

ГРІМ 1

061A 1310 Лози нагинає; / Грім гогоче, а блискавка / Хмару роздирає.

ГРІТИ 1

221A 0292 Та й москаль незгірша штука: / Добре вміє гріти руки! / І я люта, а все-таки

ГРІТИ-ДУТИ 1

205B 0010 Вони і Господом забуті. / Так що ж мені тут гріти-дути! / А де оті??. Невже в сажках

ГРІТИСЬ 1

010A 0225 Поки тії русалоньки / З Дніпра грітись вийдуть. / -----

ГРІТЬСЯ 1

010A 0088 Малії діти, сміючись. / «Ходімо гріться! – закричали. – / Зійшло вже сонце!» (Голі скрізь;

ГРІХ 9

030A 0258 Сама під водою, / А ти гріх мій спокутуєш / В людях сиротою,
 061A 0021 Єсть у мене діти, та де їх подіти? / Заховать з собою? Гріх, душа жива! / А може, їй
 легше буде на тім світі,
 061A 2415 Мене за вас покарає, / За гріх сей великий. / Просіть, сини! Я прошаю.
 178A 0033 Нехай нарікають, / Гріх їм буде... Боже милий, / Чому ти не хочеш
 076B 0138 Де дінусь я, де діну славу, / І гріх, і стид? Тебе самого / І Бог і люде прокленуть!..–

- 083В 0222 Ото він самий! Покарав / Його Господь за гріх великий / Не смертю – він буде жить,
209В 0087 Ще тільки-тільки наливалось, / Мов та черешенька!.. За гріх, / За тяжкий, мабуть,
 гріх великий
209В 0088 Мов та черешенька!.. За гріх, / За тяжкий, мабуть, гріх великий / Не дав мені святий
 владика
305В 0022 Сатурнова іде та йде, / І гріх той праведний плете, / У сиві коси заплітає,

ГРІХА 3

- 061А 0735 Таке диво читаєте, – / Гріха на всю губу! / Тоді, тоді... Та цур йому,
061А 2237 Була не втопила? / Менше б гріха: ви б умерли / Не католиками;
305В 0019 Та ціломудріє хранила, / Та страх боялася гріха / Прелюбодійного. А сила

ГРІХАМ 1

- 016В 0362 А Бог хоч бачить, та мовчить, / Гріхам великим потурає. / Не чуть нічого. Час минає.

ГРІХАМИ 2

- 258А 0094 Коли вони, неситі / Гріхами, дознають? / Їдять люди замість хліба,
029В 0136 І поховать побитеє / Гріхами людськими / На горах оцих високих

ГРІХАХ 1

- 205В 0006 Купається собі в калюжі, / Мов перш купалося в гріхах. / І справді так. Мені
 байдуже

ГРІХИ 7

- 061А 1685 Той молиться, сповідає / Гріхи перед братом, / Уже вбитим. Не милують,
199А 0128 Петра і Павла особливе, / Ми розрішаємо гріхи / Святою буллою сією
016В 0385 Ти ще будеш покутовать / Гріхи на сім світі, / Гріхи батькові. О доле!
016В 0386 Гріхи на сім світі, / Гріхи батькові. О доле! / Лукавая доле!
050В 0197 Минали літа тихо, тихо, – / Отак пиши, – і за гріхи / Карались Господом ляхи,
268В 0029 Бо ти аж надто вже втомилась, / Гріхи синовні несучи. / Спочивши, скорбная, скажи,
282В 0010 Во глас єдиний ісповедуй / Свої гріхи. / І плач! і плач!

ГРІХОВНОГО 1

- 161В 0054 Іншого якогось, / Гріховного пестування / Старе тіло просить!..

ГРІХОВНУЮ 1

- 268В 0014 Дивився мовчки на твою, / Гріховную твою утробу / І рек во гніві: – Потреблю

ГРІХОМ 1

- 030А 0659 Лихая година! / Гріхом тебе на світ божий / Мати породила;

ГРІШИ 1

- 061А 1903 А я буду добувать, / А ти, старий, не гріши, / Та в запічку колиши,

ГРІШИЛА 1

- 061А 2006 Вибачай, моя голубко! / Може, я грішила, / Може, Бог за те й карає,

ГРІШМИ 4

- 114А 0327 А більше нічого не мав я й не маю, / А з грішми такими тяжко в світі жить. / Під
 тином ночую, з вітром розмовляю,
016В 0261 А він байдуже – п'є, гуляє / Та жиди з грішми виглядає. / Нема жидка... Хліби
 зійшли,
016В 0298 А тим часом жиди в селі / З грішми появились. / Радіє князь, запродує
050В 0056 А доведеться умирать? / Здохать над грішми? Ні, небоже! / Любов – господня
 благодать!

ГРІШНА 1

272A 0036 Може, знову розкошує / Моя грішна мати?» / Та й замовкла русалочка,

ГРІШНИЙ 2

197B 0016 І молодеє теє горе! / І молодий той грішний рай! / -----

209B 0075 І трьох синів своїх.– Нехай,– / Я думав, грішний,– перед Богом / Нехай хоч часточка убога

ГРІШНИМ 1

104B 0175 Як сей неук! / Де ж нам, грішним, / Добра цього взяти?

ГРІШНИМИ 1

016B 0416 Сіять господньою красою, / Витать над грішними святою / І всякому добро творить.

ГРІШНІЇ 1

149B 0003 Нічого почта з України... / За грішні, мабуть, діла / Караюсь я в оцій пустині

ГРІШНОГО 1

016B 0404 Ніхто й не загляне / До грішного болящого / В будинки погані.

ГРІШНОЇ 2

030A 0250 Де б не заховали, / Щоб грішної на сім світі / Люде не займали.

215B 0033 Душі убогої цураюсь, / Своєї грішної душі! / -----

ГРІШНОМУ 1

185B 0032 Та іноді старий козак / Верзеться грішному, усатий, / З своєю волею мені

ГРІШНУ 4

030A 0211 Червону калину? / Хто без тебе грішну душу / Поминати буде?

050B 0259 І вдову згадає / І за її грішну душу / Псалтир прочитає.

057B 0329 Будуть воду пити / Та за мою грішну душу / Господа молити.–

127B 0025 Щоб службу служили / Та за мою грішну душу / Псалтир прочитали,

ГРІШУ 1

090B 0007 По цім Аралу; і пишу. / Віршую нищечком, грішу. / Бог зна колишніі случаї

ГРІЮТЬ 1

076B 0155 Дівчат старому навели. / Да гріють кров'ю молодою / Свого царя. І розійшлись,

ГРОБА 1

218B 0138 Твоєю кровію. А ти / Возстав од гроба, слово встало, / І слово правди понесли

ГРОБОВИЩА 1

147B 0002 Чума з лопатою ходила, / Та гробовища рила, рила, / Та трупом, трупом начиняла

ГРОБОКОПАТЕЛІ 2

147B 0029 Зашиті в шкуру і в смолі, / Гробокопателі в селі / Волочать трупи ланцюгами

147B 0036 І кропивою поросло. / Гробокопателі ходили, / Та й ті під хатами лягли.

ГРОМАДА 12

061A 0094 А сам плаче, за тобою / І твоя громада / У сіряках!..» Правда, мудрі!

061A 0168 Похожають, розмовляють; / Вельможна громада / Не втерпіла, ударила

061A 1108 Попи з кадилами, з кропилом; / Громада – ніби нежива, / Анітелень... Поміж возами

061A 2220 Мовчіть, мовчіть! Знаю, знаю!» / Зібралась громада. / «Мої діти – католики...

050B 0148 Бо вдовиного, бачиш, сина / В прийом громада повезла. / Такі-то темні діла

057B 0186 Та теж охочих. На селі / Зобралася громада радить, / Кого голить у москалі.

083В 0123 «Горілки! Меду! Де отаман? / Громада? Соцький? Препогане, / Мерзенне, мерзле парубоцтво,

137В 0030 Онімїли дзвони, / І громада покладає / Земнїє поклони.

137В 0038 І одногласне, одностайне / Громада вибрала гетьмана – / Преславного Лободу Івана,

137В 0077 У своїй Варшаві. – / Громада чмелем загула, / У дзвони задзвонили,

200В 0216 І яд находять в животі. / Громада глухо присягає. / Заприсягла. Питає суд:

200В 0221 Мов стиха дзвони. «Пані! Пані!» – / Громада зично загула. / -----

ГРОМАДИ 2

083В 0004 По селах та дівчат дурили, / З громади кпили, хлопців били / Та верховодили в селі,

200В 0223 Тойді на ганок вихожає / І до громади промовляє / Петрусь. І каже: «Я зробив,

ГРОМАДІ 1

137В 0050 Три поклони покладає / Великій громаді. / І, мов дзвоном дзвонить,

ГРОМАДО 4

061А 1021 ледащиці-живиці, як то кажуть, та й знову. Слухайте ж, / панове громадо! / Ночували гайдамаки

061А 2224 Щоб не було поговору, / Панове громадо! / Я присягав, брав свячений

185В 0015 Неначе й не було мене. / Не похвали собі, громадо! / Без неї, може, обійдусь,

292В 0066 Незабаром зібралась рада. / – Панове чесная громадо! / Що нам робить? Наш мудрий цар,

ГРОМАДОНЬКА 3

020А 0009 Бились з козаками, / Як збиралась громадонька / В неділеньку вранці,

024А 0009 Бились з козаками, / Як збиралась громадонька / В неділеньку вранці,

083В 0198 У неділеньку раненько / Збиралася громадонька, / Та криницю виливали,

ГРОМАДОЮ 11

010А 0208 Задзвонили дзвони. / Поховали громадою / Як слід, по закону.

192А 0070 ----- / Поставили громадою / Хрест над сиротою

274А 0316 Завдав сина у лакеї... / Громадою з хати / Виганяли... Нагадала.

050В 0285 На свою криницю. / Громадою при долині / Його поховали

057В 0188 Кого голить у москалі. / Порадили громадою, / Та скурвого сина,

057В 0393 Чималу капицю / Поставили громадою, / А його криницю

083В 0130 Як тій болячці, як тій хирі, / Громадою годили / Тому борцеві... Вередує,

083В 0195 Соцькому сказати, / Та щоб ішов з громадою / Дитину шукати!!

083В 0207 Батька, матір нарікали, / Громадою осудили / І живу положили

104В 0161 Уже матір поховали / Громадою люде, / І пан умер, а жіночка

236В 0012 Хиренну волю, треба миром, / Громадою обух сталить, / Та добре вигострить сокиру,

ГРОМАДУ 7

057А 0041 Не хотілось в снігу, в лісі, / Козацьку громаду / З булавами, з бунчугами

061А 0811 Та й пада крижем. А старший / Махнув рукою на громаду. / Понура шляхта, мов хорти,

061А 2215 Своєю заріжу. / Клич громаду. Признавайтесь: / Що, ви католики?»

068В 0100 Усе покинув. Чорт нарадив. / Пішов я в писарі в громаду. / То с'як, то так минає год.

076В 0027 Хоть на годиночку у нас / Ту вінченосную громаду / Покажем спереду і ззаду

137В 0007 З гармати стріляли, / Превелебную громаду / Докупи скликали.

185В 0055 Гарненько Богу помолися, / А на громаду хоч наплюй! / Вона – капуста головата.

ГРОМЕ 1

283В 0001 ----- / Удар, громе, над тим домом, / Над тим божим, де мремо ми,

ГРОМОМ 2

218В 0450 Уже встає святая зоря. / Не громом праведним, святим / Тебе уб'ють. Ножем тушим

218В 0472 Святая кров. По Колізеї / Ревучим громом пронеслась / І стихла буря. Де ж була?

ГРОШАМ 1

061А 0916 хрину, треба з'їсти; плачте, очі, хоч повилазьте; бачили, / що купували – грошам не пропадать! А то думають, / думають, ні вголос, ні мовчки; а ляхи догадаються – от

ГРОШЕЙ 6

061А 0086 Дарма праця, пане-брате: / Коли хочеш грошей / Та ще й слави, того дива,

061А 1018 ----- / До грошей я не дуже ласий. Аби була ласка слухати, / поки не охрип, співатиму; а охрипну – чарочку-другу тії

221А 0513 Могили вже розривають / Та грошей шукають, / Льохи твої розкопують

234А 0342 Найнялася носить воду, / Бо грошей не стало / На молебствіє Варварі.

234А 0426 Не принесла: не купила, / Бо грошей не стало, / А заробить не здужала.

274А 0383 Мій син Іван... Ух, холодно! / Позич мені грошей, / Намиста доброго куплю

ГРОШЕНЯТ 2

050В 0034 То сяк, то так / Придбав сірома грошенят, / Одежу справив, жупанину,

057В 0079 У наймах сяк собі, то так / Придбав, сірома, грошенят, / Одежу справив, жупанину,

ГРОШИМА 1

218В 0306 Лилася божа благодать. / Кому чи чином, чи грошима, / Кому [в] аренду Палестину,

ГРОШІ 20

030А 0720 Хто йде, їде – не минає: / Хто бублик, хто гроші; / Хто старому, а дівчата

030А 0735 Рукою махає. / Дає гроші Івасеві, / Дивується пані.

061А 0181 Я не одинокий, є з ким вік дожить. / От де моє добро, гроші, / От де моя слава,

061А 0419 Дрижить, зігнувшись / Над каганцем: лічить гроші / Коло ліжка, клятий.

061А 0535 Не кривись, поганий! / Не жартуєм. Давай гроші!» / «Де мені їх взяти?

061А 0555 «Ні, в Вільшаній...» / «Твої гроші?» / «Мої!.. ховай Боже!

061А 0565 Щоб лиха не знали, / Щоб вам гроші приснилися... / Бачте, у Вільшаній

061А 0572 А червінців! хоч не його, / Так що? Аби гроші». / «Аби гроші, однаково!

061А 0573 Так що? Аби гроші». / «Аби гроші, однаково! / Правду Лейба каже:

061А 0782 Кричать до титаря: «Хоч жить? / Скажи, де гроші?» / Той мовчить.

061А 1193 Ляхи заснули, а Іуди / Ще лічать гроші уночі, / Без світла лічать бариші,

061А 1853 Іду зараз і виручу: / Гроші мур ламають. / Скажу ляхам – замість Паца...»

114А 0219 Нехай старий бурлакує, / Гроші заробляє, / А молодий мене любить,

114А 0335 Ніж ба[чить], як другий, багатий, старий, / Цілує за гроші, вінчається з нею... / О Боже! мій Боже! Волею своєю

207А 0442 Дідусь з бородою / Аж до колін. Ото гроші; / Якби догадався

207А 0446 Злякав та й сховався / За могилу, лічить гроші, / А он знову шляхом

274А 0172 Чи жидові на кров продать, / А гроші пропити? / -----

014В 0033 І де вже ноги не носили, / Поки ті гроші заробив. / Я годів зо два проходив

200В 0065 Занапали, продали! / І вкупі гроші пропили... / І тяжко, тяжко, заридала.

249В 0014 А той кишенею трясє, / Виймає гроші і не лічить, / Неначе старцеві дає.

ГРУДИ 1

153В 0078 Вихватила ту сокиру / І батькові в груди / Аж по обух вгородила.

ГРУНТ 1

050В 0146 Не дам же й з торбою ходити!» – / Сказав Максим, і грунт покинув. / Бо вловиного, бачиш, сина

ГРУШЕНЬКУ 1

265В 0003 На wspomин дружині / І яблуньку і грушеньку, / На wspomин єдиній!

ГРУШІ 4

- 061A 1651 «Ту їх достобіса! / Які груші уродили! / Збивайте, хлоп'ята!
 061A 1656 Посипалися додолу, / Груші гнилобокi. / Позбивали, упорались;
 050B 0186 А може, то така правда, / Як на вербі груші. / Знаю тільки, що про неї
 265B 0009 ----- / А я буду груші рвати, / Діткам подавати...

ГРЯДУЩЕЄ 2

- 200B 0178 І вимовить боюсь тепер / Твоє грядущее... / -----
 250B 0112 Тобі вже зазирає в очі / Твоє грядущее. Не зри! / Сльозу пророчую утри!

ГРЯДУЩИМ 1

- 218B 0016 Розпинателям народним, / Грядущим тиранам. / -----

ГРЯЗЬ 1

- 250A 0161 Ваші славні Брути: / Раби, подножки, грязь Москви, / Варшавське сміття – ваші пани

ГУ 3

- 061A 1920 ----- / І... гу! / Загнув батько дугу,
 274A 0045 Батько утопився. / І... гу...» / Цигане слухають, сміються.
 274A 0305 Сина оженила... / І... гу... / -----

ГУБАТОГО 1

- 018A 0017 Мов недобачають. / Багатого губатого / Дівчина шанує,

ГУБИ 1

- 200B 0190 Не спала; впали карі очі, / Засохли губи; і вночі / Щось, ходя, шепче, сміючись.

ГУБИТЕЛЕЙ 1

- 258A 0279 Ручними окрутять, / І осудять губителів / Судом своїм правим.

ГУБИТЬ 2

- 030A 0292 Того в'яжуть, того ріжуть / Той сам себе губить... / А за віщо? Святий знає.
 194B 0034 Мушу, мушу, а для чого? / Щоб не губить душу? / Не варт вона того жалю.

ГУБУ 1

- 061A 0735 Таке диво читаєте, – / Гріха на всю губу! / Тоді, тоді... Та цур йому,

ГУДЕ 3

- 006B 0327 Стогне земля, стогне море, / Стогне та гуде! / -----
 137B 0013 З усіх церков на гору йде, / Мов та божа пчола, гуде. / З монастиря святого
 200B 0208 До генерала ідучи / Прощатись, люде. Аж гуде, / З усіх усюд народу йде,

ГУДЗИКАМИ 1

- 180A 0291 Спасибі, признався, / З циноними гудзиками: / «Де ты здесь узляся?»

ГУДУТЬ 3

- 006B 0261 Садок вишневий коло хати, / Хрущі над вишнями гудуть. / Плугатарі з плугами
 йдуть,
 016B 0326 З-під стріхи в поле влітає, / А жаби крякають, гудуть. / Дивіться, очі молодії,
 200B 0219 «Тепер скажіте, християни, / Хто отруїв його?» Гудуть, / Мов стиха дзвони. «Пані!
 Пані!» –

ГУДЯТЬ 1

- 061A 0056 Все письменні, дрюковані, / Сонце навіть гудять: / «Не відтіля, – каже, – сходить».

ГУКАЄ 9

- 061A 0288 Та слухали, як шляхетство / Навісне гукає. / «Nie pozwalam! Nie pozwalam!»–
 061A 0493 «Ще Польща не згінела!» – / Хто куди гукає. / «Давай, жиде!»
 061A 1349 Добре, хлопці!» – на базарі / Залізник гукає. / Кругом пекло; гайдамаки
 061A 1373 Гайдамаки. Йде Ярема, / Залізник гукає: / «Чуєш, хлопче? Ходи сюди!
 061A 1702 До самої хмари. / А Галайда, знай, гукає: / «Кари ляхам, кари!»
 061A 2274 «Ти поїла моїх діток!» – / Гукає, лютує, – / Ти поїла невеликих,
 061A 2307 Пийте, поки п'ється, бийте, поки б'ється! – / Залізник гукає. – Ану, навісний, /
 Ушквар нам що-небудь, нехай земля гнеться,
 180A 0551 Що осталося; мов скажений, / На менших гукає – / І ті в землю; він до дрібних –
 207A 0496 Козацтву-товариству із синьої хвилі рукою махає / І зично гукає: / «Нехай вам,
 панове-товариство, Бог допомагає».

ГУКАЛИ 1

- 061A 0148 «Грай, кобзарю, лий, шинкарю!» – / Козаки гукали. / Шинкар знає, наливає

ГУКАТИМЕ 1

- 173B 0037 Голосна гармата. / Гукатиме, кричатиме / Не одну годину.

ГУКАЮТЬ 3

- 061A 0499 А конфедерати, / Знай, гукають: «Жиде, меду!» / Жид не схаменеться.
 061A 1963 Через греблю повалили, / Гукають, співають. / А Галайда кричить: «Батьку!
 061A 2373 Аж труситься. Із Умані / Де-де чуть – гукають / Товариші гайдамаки:

ГУКНИ 1

- 061A 1971 «Добре, добре!.. Залізничче, / Гукни, щоб палили. / Преподобиться з ляхами...

ГУКНУВ 1

- 207A 0344 Разом заридали. / Степан гукнув, і курява / Шляхом піднялася.

ГУКНУТЬ 1

- 173B 0032 Загомонять самопали, / Гукнуть гаківниці. / Як положать отамана

ГУЛА 2

- 006B 0070 З-за Дніпра із села / Руна гаєм гула, / Треті півні співали.
 250B 0305 І зник, пропав той тяжкий голос. / Тільки руна в яру гула. / Марія зараз заходилась

ГУЛЯ 8

- 045A 0061 То серце щечече господню славу, / А думка край світа на хмарі гуля. / Орлом
 сизокрилим літає, ширяє,
 045A 0079 Дурним би назвали, од себе б прогнали. / Нехай понад морем, сказали б, гуля! / -----
 061A 0975 Попід небесами; / Гуля Максим, гуля батько / Степами-лісами.
 061A 0975 Попід небесами; / Гуля Максим, гуля батько / Степами-лісами.
 061A 0979 А за ним орлята; / Гуля Максим, гуля батько, / А за ним хлоп'ята.
 061A 0979 А за ним орлята; / Гуля Максим, гуля батько, / А за ним хлоп'ята.
 180A 0371 Та верещать; та як ревнуть: / «Гуля наш батюшка, гуля! / Ура!.. ура!.. ура! а-а-а...»
 180A 0371 Та верещать; та як ревнуть: / «Гуля наш батюшка, гуля! / Ура!.. ура!.. ура! а-а-а...»

ГУЛЯВ 4

- 061A 2441 Без свити, без хліба, по тій Україні, / Де Залізник, Гонта з свяченим гуляв. / Давно те
 минуло, як тими шляхами,
 207A 0618 Про свою недолю, / Бо й я таки гуляв колись / В турецькій неволі».
 194B 0049 Що на цій чужині! / Гуляв би я понад Дніпром / По веселих селах,
 200B 0143 Її єдина дитина, / Гуляв собі пренеповинний / В саду та арію якусь

ГУЛЯЄ 31

- 027A 0053 Пішла дібровою руна, / Руна гуляє, божа мова. / Встануть сердеги працювать,
 045A 0042 Вітер віє-повіває, / По полю гуляє. / На могилі кобзар сидить
 047A 0002 По діброві вітер віє, / Гуляє по полю, / Край дороги гне тополю
 047A 0199 Там десь милий, чорнобривий / Співає, гуляє, / А я плачу, літа трачу,
 047A 0227 По діброві вітер віє, / Гуляє по полю, / Край дороги гне тополю
 061A 0176 У моїй хатині, як в степу безкраїм, / Козацтво гуляє, байрак гомонить, / У моїй хатині синє море грає,
 061A 0276 Було, шляхта, знай, чваниться, / День і ніч гуляє / Та королем коверзує...
 061A 0491 Ревуть ляхи, а поставець / По столу гуляє. / «Єще Польща не згінела!» –
 061A 1147 Богун не встане загатить / Шляхетським трупом. Лях гуляє! / Нема Богдана червонить
 061A 1448 «Гайдамаки, гайдамаки, / Залізник гуляє». / -----
 061A 1978 Ревуть гори – і будинок / З ляхами гуляє / Коло хмари. Що осталося,
 061A 2334 Всі гуляють. А де ж Гонта? / Чом він не гуляє? / Чому не п'є з козаками?
 061A 2451 І батька, і діда старого згадаю... / Дідусь ще гуляє, а батько вже вмер. / Бувало, в неділю, закривши мінею,
 123A 0001 ----- / Вітер в гаї не гуляє – / Вночі спочиває,
 150A 0097 Гамалія по Скутарі – / По пеклу гуляє, / Сам хурдигу розбиває,
 154A 0097 Гамалія по Скутарі / По пеклу гуляє, / Сам кайдани розбиває,
 207A 0695 Уже й другий. З дружиною / Ярина гуляє / По садочку. Старий батько
 272A 0020 Дніпровою. Нехай собі / Гуляє з дочкою. / Пливи ж, моя єдина.
 016B 0069 Та ще й покрикує «віват!». / Гуляє князь, гуляють гості; / І покотились на помості..
 016B 0072 А завтра знову ожива, / І знову п'є, і знов гуляє, / І так за днями день минає,
 016B 0242 Побачим. Гусла загули, / Гуляє князь, гуляють гості, / Ревуть палати на помості,
 016B 0260 Скирти вже княжі погнили. / А він байдуже – п'є, гуляє / Та жида з грішми виглядає.
 016B 0308 На могорич закликає, / Та п'є, та гуляє / Аж у гаї... Бо в покоях
 083B 0135 Проклятого не нагодує. / А він собі гуляє, п'є, / Та хлопцям жалю завдає
 083B 0141 Уже й не бореться ні з ким, / А так собі гуляє / Та вечорами у садочок
 104B 0080 У доброму намистечку / В садочку гуляє – / Як та краля! – Що тут робить?
 120B 0027 – Тату! тату! наша мати / У шинку гуляє. / -----
 121B 0014 І у ченця, як трапиться, / Нехай не гуляє, / А святе письмо читає,
 132B 0002 Ой пішла я у яр за водою, / Аж там милий гуляє з другою. / А другая тая,
 161B 0331 І скаче в Київ. В Броварях / Уже повинчана гуляє / Його Настуся молода!
 189B 0028 І дуб зелений, мов козак / Із гаю вийшов та й гуляє / Попід горою. По горі

ГУЛЯЄМ 1

- 095B 0298 Удень неначе місяць сходив, / А ми гуляєм понад морем / Удвох собі; дивлюся, зорі

ГУЛЯЄШ 2

- 123A 0066 Ти вже виросла, дівуєш, / З хлопцями гуляєш... / Постривай же, ось я тобі!..
 173A 0093 Обідраний цигане, / З бурлаками гуляєш? / Тече вода і на гору

ГУЛЯЙ 7

- 020A 0062 Грай же, море, мовчїть, гори, / Гуляй, буйний, полем – / Плачте, діти козацькії,
 061A 0157 Так і висихає. / «Гуляй, пане, без жупана, / Гуляй, вітре, полем,
 061A 0158 «Гуляй, пане, без жупана, / Гуляй, вітре, полем, / Грай, кобзарю, лий, шинкарю,
 061A 1358 Або есаулом. / Гуляй, сину! нуте, діти!» / І діти майнули
 061A 1719 Щоб засвітла повечерять. / «Гуляй!» – загукали. / Вечеряють, а кругом їх
 061A 2180 Згадавши Оксану. / А Залізник: «Гуляй, сину, / Поки доля встане!
 134B 0012 Гай не питає й бачить не буде, / Там і гуляй. / Найдеш у гаї тую калину,

ГУЛЯЙТЕ 2

- 061A 1860 З півупруга, а там нехай. / Ідїть же гуляйте... / Куди везти?»
 061A 2305 Остання вечеря! / «Гуляйте, сини! / Пийте, поки п'ється, бийте, поки б'ється! –

ГУЛЯЛА 5

- 123A 0042 З жонатими, з парубками / Піла та гуляла, / Поки лихо не спіткало,
 192A 0001 ----- / У неділю не гуляла / Та на шовки заробляла,
 207A 0645 І по Дніпру у золотій / Галері гуляла, / На пожар той поглядала,
 016B 0276 Кого-небудь? Ні, нікого. / Весела гуляла, / Мов ласочка з кубелечка,
 183B 0018 А то вранці і ввечері / Ходила, гуляла... / Доходилась, осталася,

ГУЛЯЛИ 6

- 061A 0141 Пороги минали, / Як гуляли по синьому, / Грілися в Скутарі
 114A 0032 У неділю на вигоні / Дівчата гуляли, / Жартували з парубками,
 068B 0107 Уже засватані. Жили / В дворі, гуляли, в карти грали, / Свого весілля дожидали
 125B 0024 До схід сонця у Фастові / Хлоп'ята гуляли. / Прийди з того Межигор'я,
 198B 0032 Понад Дніпром у темнім гаї / Гуляли б, поки не смеркає, / Поки мир божий не засне,
 250B 0538 Уже чимале підросло. / Якось вони собі гуляли / Удвох на улиці, знайшли

ГУЛЯТИ 13

- 030A 0328 Як буде серденько / По волі гуляти! / -----
 061A 1428 «Ну, Галайдо, / Поїдем гуляти. / Найдеш долю... А не найдеш...
 061A 1955 Потанцюєм. Грай, кобзарю!» / «Не хочу гуляти! / Огню, діти! дьогтю, клоччя!
 114A 0102 Не до пана / Виходила гуляти, / Не до пана старого,
 114A 0364 Чом у мене коней вороних нема? / Не питала б мати, де ходиш гуляти, / З ким коли стояла. Питала б сама,
 150A 0148 Забрав хлопців та й поїхав / По морю гуляти, / По морю гуляти,
 150A 0149 По морю гуляти, / По морю гуляти, / Слави добувати,
 154A 0045 Не дукати лічить – / Будемо гуляти, / Братів визволяти.
 154A 0148 Забрав хлопців та й поїхав / По морю гуляти, / По морю гуляти,
 154A 0149 По морю гуляти, / По морю гуляти, / Слави здобувати,
 180A 0286 У нас парад! Сам изволит / Сьогодні гуляти!» / «Та де ж вона, тая цяця?»
 192A 0043 Навчи ж мене, моя доле, / Гуляти навчи». / -----
 272A 0011 Завтра серед ночі, / А я вийду гуляти з ним, / А ти й залоскочеш.

ГУЛЯТЬ 3

- 061A 1762 Буду чарочками, / Танцювать та гулять / Таки з парубками.
 117B 0016 Не пускають саму мене / У садочок гулять. / А хоч пустять, то з ним,
 180B 0021 І молиться за його Богу, / І йде на улицю гулять / Гордіше самої цариці.

ГУЛЯЮ 8

- 180A 0043 Ось що, добрі люди: / Я гуляю, бенкетую / В неділю і в будень.
 192A 0030 Як інша, чужая? / Чи я п'ю, гуляю, / Чи сили не маю,
 221A 0019 Отут, було, на цвинтарі / Я з дітьми гуляю / Із Юрусем-гетьманенком
 272A 0030 Уже з тиждень, як расту я, / З сестрами гуляю / Опівночі. Та з будинку
 274A 0078 Я співаю. / Чи то сижу, чи то гуляю, / Все співаю, все співаю,
 090B 0005 Де ж заховатися мені? / Що діяти? Уже й гуляю / По цім Аралу; і пишу.
 183B 0001 ----- / Було, роблю що, чи гуляю, / Чи Богу молюся,
 183B 0026 А ще й досі, чи роблю що, / Чи то так гуляю, / Усе думаю про його.

ГУЛЯЮТЬ 13

- 030A 0332 Понад шляхом, щирцею, / Ховрашки гуляють. / Спочивають добрі люде,
 052A 0008 «Де-то наші діти ділись, / Де вони гуляють?» / Чайка скиглить літаючи.
 061A 1351 Кругом пекло; гайдамаки / По пеклу гуляють. / А Ярема – страшно глянуть –
 061A 2126 Пожовкле листя по діброві; / Гуляють хмари; сонце спить; / Нігде не чуть людської мови;
 061A 2163 Гайдамаки / Гуляють, карають; / Де проїдуть – земля горить,
 061A 2333 ----- / Всі гуляють. А де ж Гонга? / Чом він не гуляє?
 150A 0142 Пливають собі, ніби з дому, / Так, буцім гуляють, / Та, звичайне запорожці,
 154A 0142 Пливають собі, ніби з дому; / Так, буцім гуляють, / Та, звичайне, запорожці.

016В 0069 Та ще й покрикує «віват!». / Гуляє князь, гуляють гості; / І покотились на помості...
 016В 0242 Побачим. Гусла загули, / Гуляє князь, гуляють гості, / Ревуть палати на помості,
 029В 0016 Мов діти в білих сорочках / У піжмурки в яру гуляють, / А долі сивий наш козак
 038В 0018 У Києві на Подолі / Козаки гуляють. / Як ту воду, цебром-відром
 091В 0010 Як флаг побачить. Значить, пан / У себе з причетом гуляють. / Оцей годований
 кабан!

ГУЛЯЮЧИ 2

207А 0132 Полудновать лагодь. / Гуляючи, як той казав, / Шматок хліба з'їсти.
 161В 0149 Щоб дома байдиків не бив, / Щоб він, гуляючи, навчив / Настусю заповідь, щоб знову

ГУЛЬВІСА 1

131В 0012 З собаками та псарями / Іде пан гувльвіса. / Цькують його собаками,

ГУЛЬК 5

010А 0086 Кругом, як в усі, все мовчить. / Аж гульк – з Дніпра повиринали / Малії діти,
 сміючись.
 030А 0472 Поспішала в Московщину; / Аж гульк – зима впала. / Свище полем заверюха,
 057В 0177 Його збиралась восени. / Аж гульк! Од матушки-цариці, / Таки із самої столиці,
 218В 0149 Та й поклонялися Пріапу. / Аж гульк!.. Іде святий Петро / Та, йдучи в Рим
 благовістити,
 242В 0005 Своім невольникам кайдани. / Аж гульк!.. Ізнову потекла / Мужичька кров! Кати
 вінчані,

ГУРІЄВО 1

076В 0058 Мов у раї Єва, / Подружіє Гурієво, / Рабиня царева.

ГУРІЙ 1

076В 0082 Спочити трохи по вечері / З своїм царем. І Гурій спав. / Йому, сердешному, й не
 снилось,

ГУРІЯ 1

076В 0054 На сало, на зелений сад / Сусіди Гурія. А в саді, / В своїм веселім вертограді,

ГУРТАМИ 1

218В 0439 Везуть возами ладан, миро, / Женуть гуртами християн / У Колізей. Мов у різниці,

ГУРТИ 1

221А 0264 На Орелі... на Ладоду / Так гурти за гуртом / Виганяла та цареві

ГУРТОМ 6

061А 0154 Метелиці та гопака / Гуртом оддирають; / Кухоль ходить, переходить,
 150А 0166 Жито жали, в копи клали, / Гуртом заспівали: / «Слава тобі, Гамаліє,
 154А 0166 Жито жали, в копи клали, / Гуртом заспівали: / «Слава тобі, Гамалію,
 199А 0295 «Автодафе! автодафе!..» – / Гуртом заревіли. / -----
 221А 0264 На Орелі... на Ладоду / Так гурти за гуртом / Виганяла та цареві
 218В 0463 Сторожа з голими мечами / Гуртом в різницю привела. / Арена звірем заревла.

ГУС 6

199А 0117 Отак у келії правдивий / Іван Гус думав розірвать / Окови адові!.. і диво,
 199А 0123 І в віфліємськую каплицю / Пішов молитися добрий Гус. / -----
 199А 0184 ----- / І плакав Гус, молитву дія, / І тяжко плакав. Люд мовчав
 199А 0191 Перед народом. Всі здрогнули: / Іван Гус буллу розідрав!! / Із віфліємської каплиці
 199А 0269 Ливанського, у кайданах / Став Гус перед ними! / І окинув нечестивих
 199А 0290 «Ти всіми проклятий!..» / Подивився Гус на папи / Та й вийшов з палати!..

ГУСА 8

- 199A 0077 Великого мученика, / Про славного Гуса. / Прийми, отче. А я тихо
 199A 0218 Одностайне стати / Против Гуса. І в Констанці / Всіх ворон скликати!
 199A 0245 Уголос лають! Не хотять / Пускати в Констанц Івана Гуса! / «Жив Бог! жива душа моя!
 199A 0250 Я вирву їх несите жало!..» / І чехи Гуса провозжали, / Мов діти батька..
 199A 0298 Ченці, барони... всі пили / І, п'яні, Гуса проклинали, / Аж поки дзвони загули.
 199A 0301 І світ настав... Ідуть молитися / Ченці за Гуса. З-за гори / Червоне сонце аж горить.
 199A 0306 Задзвонили в усі дзвони, / І повели Гуса / На Голгофу у кайданах.
 199A 0355 З-під костра і з нею / Пішли в Прагу. Отак Гуса / Ченці осудили,

ГУСАРИ 1

- 083B 0006 Та верховодили в селі, / Як ті гусари на постої. / Ще за гетьманщини святої,

ГУСАРИН 1

- 152B 0006 Що на йому жупан куций, / Що гусарин чорноусий, / Що Машою звав?

ГУСАРИН-МОСКАЛЬ 1

- 152B 0002 Не вернувся із походу / Гусарин-москаль. / Чого ж мені його шкода,

ГУСАРКОЮ 1

- 152B 0013 Насміхаються, прокляті, / Гусаркою звать. / -----

ГУСИ 7

- 173A 0224 Полетіли москалі. / Сірі гуси в ірій, ірій / По чотири, по чотири
 199A 0213 Як згадали, що у Празі / Загелкали гуси / Та з орлами летять биться..
 095B 0195 А чорт їсти просить. / Гуси, гуси білі / В ірій полетіли,
 095B 0195 А чорт їсти просить. / Гуси, гуси білі / В ірій полетіли,
 095B 0234 Та пан приїхав... Гиля! Гиля! / Чи то не гуси, то пани, / Дивися, в ірій полетіли,
 095B 0277 ----- / «Ой гиля, гиля, сірії гуси, / Гиля на Дунай.
 174B 0001 ----- / Ой крикнули сірії гуси / В яру на ставу;

ГУСЛА 2

- 016B 0221 Не стало на селі княгині, / І гусла знову загули. / А сирота її в селі,
 016B 0241 У інститут. А там що буде, / Побачим. Гусла загули, / Гуляє князь, гуляють гості,

ГУСЛЯРА 2

- 292B 0093 Рідня Саулова пузата / Та ще й гусяра привела, / Якогось чабана Давида.
 292B 0101 І вздовж і впоперек хрестить. / А гусяра того Давида / Трохи не вбив. Якби він знав,

ГУСТА 1

- 178A 0001 ----- / Розплелася густа коса / Аж до пояса,

ГУСТЕНЬКА 1

- 200B 0131 Хотілось жити, молодій! / Хотілося б.. Густенька каша, / Та каша, бачте, та не наша,

ГУСТІ 1

- 010A 0155 Пішов шелест по діброві; / Шепчуть густі лози. / А дівчина спить під дубом

ГУСЯ 1

- 199A 0361 Орел із-за хмари / Замість гуся і розклює / Високу тіару.

ГУСЯМ 1

- 061A 0327 Вимети хату, внеси дрова, / Посип індікам, гусям дай, / Піди до льоху, до корови,

ДА 9

- 030A 0487 Сміються, жартують; / «Ай да баба! Ай да наши! / Кого не надують!»
030A 0487 Сміються, жартують; / «Ай да баба! Ай да наши! / Кого не надують!»
199A 0121 Очам незрячим. «Поборюсь... / За мене Бог!.. да совершиться!» / І в віфліємську
капицю
221A 0209 ----- / Да шесть тысяч в одной версте / Душ передушила...
221A 0277 С Петрухою попила / Да немцам запродала. / -----
221A 0367 ----- / Как хвачу да помчу, / В самый ад полечу
258A 0031 Спаси мою душу, / Да не скаже хитрый враг: / «Я його подужав».
076B 0155 Дівчат старому навели. / Да гріють кров'ю молодою / Свого царя. І розійшлись,
268B 0024 Исполню гради і поля, / Да зрить розтленная земля, / Що я держитель і все бачу.

ДАВ 28

- 020A 0068 Обізвався, орел сизий, / Та й дав ляхам знати! / Обізвався пан Трясило:
024A 0044 Обізвався, орел сизий, / Та й дав ляхам знати! / -----
061A 0260 Коли мені на чужині / Не дав погібати, / То й вас прийме, привітає,
061A 1014 І вішати, і мордувати! Добре ей-Богу, добре! Ну, це / так! Далєбі, дав би карбованця,
якби був не пропив учора! / Шкода! Ну, нехай стара в'язне, більше м'яса буде.
150A 0171 На всю Україну, / Що не дав ти товариству / Згинуть на чужині!»
154A 0171 На всю Україну, / Що не дав ти товариству / Згинуть на чужині».
180A 0065 Найтверезіший би упився, / Скупий жидюга дав би гривню, / Щоб позирнуть на ті
дива.
199A 0058 Чеху-слав'янине! / Що не дав ти потонути / В німецькій пучині
274A 0224 Турка воювали. / Тут дав Бог мені близнята, / Якраз проти спаса.
006B 0027 Як билиночка в полі, / Та не дав мені Бог / Ані щастя, ні долі.
006B 0029 Ані щастя, ні долі. / Тільки дав мені Бог / Красу – карії очі,
016B 0135 Уже пишалась і любила / Своє дитя. І дав дожить / Господь їй радості на світі.
026B 0028 Нема в мене хати! / Не дав мені Бог нічого!.. / І хлинули сльози,
026B 0045 То серце плаче та болить, / Чому Господь не дав дожить / Малого віку у тім раку.
029B 0125 Господи великий! / Що не дав мені загинуть, / Небесний владику.
029B 0127 Небесний владику. / Що дав мені добру силу / Пересилить горе
050B 0144 Прийшов указ лоби голить. / «Не дав вдовиці утопиться, / Не дам же й з торбою
ходити!» –
137B 0035 Святого Бога просить, хвалить, / Щоб дав їм мудрості дознати, / Гетьмана доброго
обрати.
161B 0027 А сина (сотник був жонатий, / Та жінка вмерла), сина дав / У бурсу в Київ обучатись,
178B 0013 Ні з ким поділити! / Не дав еси мені долі, / Молодої долі!
178B 0017 Ніколи! ніколи! / Не дав серця молодого / З тим серцем дівочим
185B 0011 Либонь, уже десяте літо, / Як людям дав я «Кобзаря», / А їм неначе рот зашило,
189B 0059 Так так що краля! І невбога, / Та талану Господь не дав...– / А може, й дав, та хтось
украва,
189B 0060 Та талану Господь не дав...– / А може, й дав, та хтось украва, / І одувив святого Бога.
209B 0089 За тяжкий, мабуть, гріх великий / Не дав мені святий владику / Очей нарадувать
старих
218B 0319 Преторіане помолились, / Преторіанам дав указ, / Щоб все, що хочуть, те й робили,
250B 0246 Нам возвістилася. Якби / Пречистій їй не дав ти руку, / Рабами б бідніє раби
292B 0039 Щоб він де хоче, там і взяв, / А дав би їм, старий, царя. / Отож премудрий
прозорливець,

ДАВАВ 1

- 178B 0015 Молодої долі! / Не давав еси ніколи, / Ніколи! ніколи!

ДАВАЙ 5

- 061A 0494 Хто куди гукає. / «Давай, жиде!» / Охрещений
 061A 0535 Не кривись, поганий! / Не жартуєм. Давай гроші!» / «Де мені їх взяти?
 180A 0367 Як кинеться по улицах, / Та й давай місити / Недобитків православних,
 241B 0013 Подай їй долю на сім світі / І більш нічого не давай. / Та не бери її весною
 273B 0009 Подай любов, сердечний рай! / І більш нічого не давай! / -----

ДАВАЙТЕ 2

- 061A 0788 «Мало муки! / Давайте приску! Де смола? / Кропи його! Отак! Холоне?
 061A 1957 Огню, діти! дьогтю, клоччя! / Давайте гармати; / В потайники пустить огонь!

ДАВАЛА 2

- 173A 0241 Люди ляляли... Бо, бачте, / Спать їм не давала / Та кропиву під їх тином
 016B 0181 І пилиночки на неї / Впасти не давала. / І всю ніченьку над нею

ДАВАЛИ 1

- 173A 0123 Де на ніч ставали, / Сторожу давали, / Стару вдову до обозу

ДАВАТИ 1

- 137B 0064 Я стар чоловік, нездужаю встати, / Буду йому пораду давати, / По-батьківській
 научати,

ДАВАТЬ 1

- 061A 0888 То щедрої гостинець пані. / Уміла що кому давать, / Невроку їй, нехай царствує;

ДАВИ 1

- 234A 0016 Чом віку не збавиш? / Ні, не дави, туманочку! / Сховай тільки в полі,

ДАВИД 4

- 076B 0067 В кедрових палатах, мов несамовитий, / Давид похожає і, о цар неситий, / Сам собі
 говорить: «Я... Ми повелим!
 076B 0096 ----- / Давид, святий пророк і цар, / Не дуже був благочестивий.
 076B 0105 Лежить, нездужає чогось? / Давид стенає та ридає, / Багрянну ризу роздирає
 076B 0144 ----- / І поживе Давид на світі / Немалі літа,

ДАВИДА 3

- 292B 0094 Та ще й гусляра привела, / Якогось чабана Давида. / – І вийде цар Саул, і вийде,–
 292B 0101 І вздовж і впоперек хрестить. / А гусляра того Давида / Трохи не вбив. Якби він знав,
 292B 0104 Яке-то лихо з його вийде, / З того лукавого Давида, / То, мов гадюку б, розтоптав

ДАВИДА-СПОДАРЯ 1

- 076B 0048 Свого неситого царя, / Кленуть Давида-сподаря. / А він собі, узявшись в боки,

ДАВИДОВЕ 1

- 249B 0025 Рoste в пшениці! Кляте плем'я / Давидове у нас зійшло! / Зотни, поки не піднялось!

ДАВИДОВОМ 1

- 076B 0033 Врата на запорі, неначе чума / В Давидовом граді, Господом хранимим, / Засіла на
 стогнах. Ні, чуми нема;

ДАВИСЬ 1

- 095B 0247 Це мати! мати! Не дивись! / А то з'їси. Ось на, давись! / -----

ДАВИТЬ 3

- 061A 1471 Жадна випиває / Його сльози, давить душу, / Серце роздирає.

196A 0002 За думою дума роєм вилітає, / Одна давить серце, друга роздирає, / А третя тихо,
тихесенько плаче

274A 0276 Як у ямі, в хаті. / А за руку батько давить. / «Тату! – кричу.– Тату!

ДАВНА 1

234A 0057 Був собі дід та баба. / З давнього давна, у гаї над ставом. / Удвох собі на хуторі жили.

ДАВНЕНЬКО 2

175B 0032 Найкраща з всього села / Давненько вже у яр пішла, / Узявши глечик; та й немає,

250B 0153 Старий, сумуючи під тином, / Давненько вже свою дитину. / Зострів її і привітав

ДАВНЄ 1

234A 0096 Старим сумувати? / Чи то давнє яке лихо / Прокинулось в хаті?

ДАВНЄ-КОЛИШНІЙ 1

290B 0009 Веселая присниться мати, / Давнє-колишній та ясний / Присниться сон мені!.. і ти!..

ДАВНІ 3

258A 0044 І діди нам розказують / Про давні кроваві / Тії літа: як рукою

029V 0110 Київським шляхом верби похили / Трибратні давні могили вкрили. / З Трубайлом
Альта меж осокою

046B 0071 І хоч би на сміх де могила / О давнім давні говорила. / Неначе люде не жили.

ДАВНІЇ 2

028B 0010 І згадував літа лихії, / Погані, давнії літа, / Тойді повісили Христа,

029V 0142 І згадував літа свої / Давнії, благії... / Де, як, коли і що робилось

ДАВНІЙ 1

074B 0063 Шепочеться з долиною / О давній годині. / І кайзаки не минають

ДАВНІМ 2

199A 0030 Що вони на світі! / А на давнім пожарищі / Іскра братства тліла,

046B 0071 І хоч би на сміх де могила / О давнім давні говорила. / Неначе люде не жили.

ДАВНО 28

061A 0251 При лихій годині, / Давно б досі заховали / В снігу на чужині;

061A 2052 Не вставай: ти хвора». / «В Лебедині! Чи давно я?» / «Ба ні, позавчора».

061A 2438 ----- / Давно те минуло, як, мала дитина, / Сирота в ряднині, я колись блукав,

061A 2442 Де Залізник, Гонта з свяченим гуляв. / Давно те минуло, як тими шляхами, / Де
йшли гайдамаки, малими ногами

114A 0085 «Слухайте ж, дівчата, / Та кайтеся... Давно колись / Була собі мати,

123A 0017 ----- / Давно колись те діялось / У нас на Україні.

150A 0103 Стрепенулись соколята, / Бо давно не чули / Хрещеної тії мови.

154A 0103 Стрепенулись соколята, / Бо давно не чули / Хрещеної тії мови.

207A 0074 Ще за гетьманщини старої / Давно се діялось колись. / Так, коло полудня, в неділю,

256A 0006 Нащо б, бачся, те згадувать, / Що давно минуло, / Будить бознає колишне –

270A 0023 «Брате мій, з тобою / Ми давно вже кохаємось, / А я й не сказала,

006B 0102 Та вже й шукати перестала, / Умерла, плачучи. Давно / Не чуть нікого, де ти
гралась,

006B 0242 Привик я трохи, і мені / Не жаль було давно одбутих, / Давно похованих, забутих,

006B 0243 Не жаль було давно одбутих, / Давно похованих, забутих, / Моїх кровавих тяжких
сльоз.

006B 0297 Вечеряти в хату. / А колись... Давно колись-то! / Рушники вже ткались,

029V 0023 Стоїть з похиленим хрестом. / Давно стоїть, виглядає / Запорожця з лугу...

046B 0001 ----- / Давно те діялось. Ще в школі, / Таки в учителя-дяка,

057B 0023 Ні, не криниця, а село. / Пишїть, давно колись було / Межи садами, при долині,

- 076В 0199 Не із Литви йде князь сподіваний, / Ще не знасмиє, давно жаданий; / А із Києва
туром-буйволом
083В 0001 ----- / Давно се діялось колись, / Ще як борці у нас ходили
083В 0008 Ще за гетьманщини святої, / Давно се діялось колись. / -----
088В 0027 ----- / Давно, давно колись / Я чув, як, стоя під вербою,
088В 0027 ----- / Давно, давно колись / Я чув, як, стоя під вербою,
095В 0003 Оцю Марину я ношу. / Давно б списать несамовиту, / Так що ж? Сказали б, що
брешу,
147В 0023 Святу неділеньку забули, / Бо дзвона вже давно не чує. / Сумують комини без диму,
161В 0011 Ватагу вийшли виглядати. / Та й стали. Буде вже давно – / Отут, бувало, із-за тину
218В 0017 ----- / Давно вже я сижу в неволі, / Неначе злодій взаперті,
250В 0717 У Назарет отой пішла! / Вдову давно вже поховали / В чужій позиченій труні

ДАВНУЛИ 1

- 180А 0374 Зареготався я, та й годі; / А й мене давнули / Таки добре. Перед світом

ДАВНЯЯ 1

- 250А 0255 І забудеться срамотня / Давня година, / І оживе добра слава,

ДАВНЬОГО 1

- 234А 0057 Був собі дід та баба. / З давнього давна, у гаї над ставом. / Удвох собі на хуторі жили.

ДАВСЯ 1

- 006В 0317 Дурний свій розум проклинаю, / Що дався дурням одурить, / В калюжі волю утопить.

ДАДУТЬ 3

- 030А 0538 А йвася питають, заранне питають, / Не дадуть до мови дитині дожить. / На кого
собаки на улиці лають?
095В 0097 Чого ти хочеш, забажай, / Всього дадуть, та ще й багато! / Не треба, кажеш, дайте
хату!
249В 0030 Малих дітей; а то, погані, / Нам не дадуть доцарювать. – / Почтар, нівроку, був
підпилий,

ДАЄ 9

- 010А 0074 Не так серце любить, щоб з ким поділитися, / Не так воно хоче, як Бог нам дає: /
Воно жить не хоче, не хоче журиться.
030А 0735 Рукою махає. / Дає гроші Івасеві, / Дивується пані.
207А 0320 Й жупан надіває. / А Ярина дає зброю, / На порозі стоя;
006В 0269 А мати хоче научати, / Так соловейко не дає. / -----
014В 0021 І матір удову еднаю. / Так пан заклятий не дає. / Мала, каже; – нехай, дождуся.
068В 0064 Прошу собі волі – / Не дає. І в москалі, / Проклята, не голить.
161В 0241 ----- / Не дає і пообідать, / В Київ проганяє.
249В 0015 Виймає гроші і не лічить, / Неначе старцеві дає. / І п'яний Ірод знову п'є!
250В 0337 Опріснок Йосип у торбині, / Дає та й каже: – На, моя дитино, / Поки що, буде,
укріпись,

ДАЄТЕ 2

- 046В 0146 І надія, брате, / Не даєте мені Бога / О смерті благати.
050В 0165 А все скажу-таки: як хочеш, / А ви їм жить не даєте, / Бо ви для себе живете.

ДАЄШ 7

- 016В 0116 Може, Бог так хоче? / Боже! Боже! Дасш волю / І розум на світі,
016В 0118 І розум на світі, / Красу дасш, серце чисте... / Та не дасш жити.
016В 0119 Красу дасш, серце чисте... / Та не дасш жити. / Не дасш на рай веселий,
016В 0120 Та не дасш жити. / Не дасш на рай веселий, / На світ твій великий
141В 0007 У морі втопитись, / Що не дасш мені й досі / Ні з ким полюбитись.

198B 0040 ----- / Дасш ти, Господи єдиний, / Сади панам в твоїм раю,
198B 0042 Сади панам в твоїм раю, / Дасш високії палати. / Пани ж неситії, пузаті,

ДАЙ 22

061A 0327 Вимети хату, внеси дрова, / Посип індікам, гусям дай, / Піди до льоху, до корови,
061A 1085 Панно, доле моя! / Не соромся, дай рученьку, / Ходім погуляймо;
150A 0077 «О милий Боже України! / Не дай пропасти на чужині, / В неволі вольним козакам!
154A 0078 «О милий Боже з України! / Не дай пропасти на чужині, / В неволі вольним козакам!
173A 0146 В вікно подавали / Христа ради... Не дай, Боже, / Такого дожити,
173A 0148 Такого дожити, / Не дай, Боже, в багатого / І пить попросити.
199A 0181 Та язви мира ізціли. / Не дай згнуцатися лукавим / І над твоєю вічно-славою,
246A 0104 У нас навчїться!.. В нас дери, / Дери та дай, / І просто в рай,
265A 0012 Коли доброї жаль, Боже, / То дай злої, злої! / Не дай спати ходячому,
265A 0013 То дай злої, злої! / Не дай спати ходячому, / Серцем замирати
265A 0017 По світу валятїсь. / А дай жити, серцем жити / І людей любити,
265A 0032 Коли доброї жаль, Боже, / То дай злої! злої! / -----
029B 0168 На світ народився. / Дай же, Боже, коли-небудь, / Хоч на старість, стати
073B 0001 ----- / Та не дай, Господи, нікому, / Як мені тепер, старому,
145B 0015 ----- / Не дай мені вік дівувати, / Коси мої плести-заплїтати,
178B 0036 І умерти!.. О Господи! / Дай мені хоч глянуть / На народ отой убитий,
194B 0053 Тихі, невеселі. / Дай дожити, подивитись, / О Боже мій милий!
209B 0099 А з ними челядь їх скажена, / Та ще драгуни... Дай мені! / Хоч коли-небудь, Боже
милий!
218B 0064 Святого сина на землі. / Не дай в неволі пропадати, / Летучі літа марне тратить.
234B 0025 Мені, моя доле, / Дай на себе подивитись, / Дай і пригорнутись,
234B 0026 Дай на себе подивитись, / Дай і пригорнутись, / Під крилом твоїм любенько
241B 0016 В свій рай небесний, не бери, / А дай твоєю красою / Надивуватись на землі.

ДАЙТЕ 15

020A 0087 Брати мої, діти! / Дайте мені порадоньку, / Що будем робити?
024A 0059 Брати мої, діти! / Дайте мені порадоньку, / Що мені робити?
030A 0412 «В саму Москву. Христа ради, / Дайте на дорогу!» / Бере шага, аж труситься:
061A 0449 «Я? З панамі? / Крий Боже! Зараз, дайте встать, / Ясновельможні (нишком – свині)».
061A 1119 А ви Україну ховайте: / Не дайте матері, не дайте / В руках у ката пропадать.
061A 1119 А ви Україну ховайте: / Не дайте матері, не дайте / В руках у ката пропадать.
061A 1395 Чом я не сторукий? / Дайте ножа, дайте силу, / Муки ляхам, муки!
061A 1395 Чом я не сторукий? / Дайте ножа, дайте силу, / Муки ляхам, муки!
061A 1706 Мертвих віша, палить. / «Дайте ляха, дайте жида! / Мало мені, мало!
061A 1706 Мертвих віша, палить. / «Дайте ляха, дайте жида! / Мало мені, мало!
061A 1708 Мало мені, мало! / Дайте ляха, дайте крові / Наточить з поганих!
061A 1708 Мало мені, мало! / Дайте ляха, дайте крові / Наточить з поганих!
246A 0146 Сліпим, бачиш, дітям!.. / Все покажем! тільки дайте / Себе в руки взяти,
246A 0152 Кнути узловаті – / Всьому навчим; тільки дайте / Свої сині гори
095B 0098 Всього дадуть, та ще й багато! / Не треба, кажеш, дайте хату! / Цього вже лучше й
не благай,

ДАЛА 12

030A 0500 Стоїть Катря серед поля, / Дала сльозам волю. / Утомилась заверюха,
030A 0725 І босе і голе. / «Дала, – кажуть, – бровенята, / Та не дала долі!»
030A 0726 «Дала, – кажуть, – бровенята, / Та не дала долі!» / -----
061A 2400 Що ти нарбила? / Нащо мені дітей дала? / Чом мене не вбила?
114A 0269 Тяжко мені. Тяжко, мамо! / Нащо дала вроду? / Нащо брови змальовала,
114A 0271 Нащо брови змальовала, / Дала карі очі? / Ти все дала, тільки долі,
114A 0272 Дала карі очі? / Ти все дала, тільки долі, / Долі дати не хочеш!
114A 0366 З ким коли стояла. Питала б сама, / Сама свого серця; дала б йому волю / Любить,
кого знає. Я б тебе сховав

- 173A 0003 В зеленій діброві, / Дала йому карі очі / І чорнії брови.
 274A 0163 Не йде прокляте бісеня! / А то дала б тобі напитися / З моєї чистої криниці...
 174B 0018 Вигодувала малого, / До школи дала. / А із школи його взявши,
 200B 0115 Щоб та її... щоб та спасла, / Щоб одурить їй не дала / Пренепорочная! І всує.

ДАЛАСЯ 1

- 030A 0578 «Мабуть, добре Московщина / В тямку їй далася! / Бо уночі тільки й знає,

ДАЛЕБІ 5

- 061A 0479 «Як же воно? / Далєбі, не знаю». / «Отак, дивись...»
 061A 0728 Аж обридло, слухаючи, / Далєбі, дівчата! / «Ото який! Мов і справді
 061A 1006 Оце то так! Вчистив, нічого сказати: і до ладу, і правда. / Добре, далєбі, добре! Що
 хоче, то так і втне. Спасибі, / спасибі.
 061A 1014 І вішати, і мордувати! Добре ей-Богу, добре! Ну, це / так! Далєбі, дав би карбованця,
 якби був не пропив учора! / Шкода! Ну, нехай стара в'язне, більше м'яса буде.
 050B 0175 ----- / Отже, далєбі, не знаю, / Чи вона верталась,

ДАЛЕКИЙ 2

- 030A 0365 Шлях на Московщину. / Далєкий шлях, пани-брати, / Знаю його, знаю!
 173A 0204 І мовчки журилась / Та на шлях той, на далєкий, / Крізь сльози дивилась.

ДАЛЕКИЙ 8

- 061A 0632 Поплакав сердега, утер рукавом. / «Оставайсь здорова. В далєкий дорозі / Найду або
 долю, або за Дніпром
 258A 0226 Сиділи ми і плакали / В далєкий неволі / І на вербах повішали
 258A 0238 Не співають весело / В далєкий неволі. / І коли тебе забуду,
 082B 0009 І довелось колись мені / В чужій далєкий стороні / Заплакати, що немає роду,
 185B 0037 Хоч я за це і пропадаю / Тепер в далєкий стороні. / Чи доля так оце зробила?
 194B 0024 Нігде на світі! Немає слів / В далєкий неволі! / Немає слів, немає сльоз,
 218B 0218 Не катувалися в тюрмі / Або в далєкий стороні. / В британських, галльських легіонах
 233B 0014 В степу, безлюдному степу / В далєкий неволі, / Ти сіяла, пишалася,

ДАЛЕКИМ 1

- 010A 0054 Кого ж їй любити? Ні батька, ні неньки, / Одна, як та пташка в далєкім краю. /
 Пошли ж ти їй долю – вона молоденька,

ДАЛЕКО 16

- 030A 0139 Умів би спинити... / Так далеко чорнобривий, / Не чує, не бачить,
 030A 0410 «В Московщину? Оцей самий. / Далєко, небого?» / «В саму Москву. Христа ради,
 061A 0597 Та посумуєм; / Бо я далеко / Сю ніч мандрую.
 061A 0686 Завтра не побачиш. / Завтра буду я далеко. / Далєко, Оксано...
 061A 0687 Завтра буду я далеко. / Далєко, Оксано... / Завтра вночі у Чигрині
 061A 1282 Тільки із-за гаю / Десь далеко сіроманці / Вовки завивають.
 114A 0368 Любить, кого знає. Я б тебе сховав / Далєко! далєко! щоб ніхто не знав, / Щоб ніхто
 не бачив, де витає доля,
 114A 0368 Любить, кого знає. Я б тебе сховав / Далєко! далєко! щоб ніхто не знав, / Щоб ніхто
 не бачив, де витає доля,
 270A 0045 Що його дитина. / Пан поїхав десь далеко, / А мене покинув.
 038B 0087 А думкою чернець старий / Далєко літає. / -----
 057B 0001 ----- / Не на Україні, а далеко, / Аж за Уралом, за Елеком,
 158B 0010 Отойді згадай в пустині, / Далєко над морем, / Свого друга веселого,
 189B 0024 Нагнулася, як та журба / Далєко в самотній неволі. / Ставок, гребелька, і вітряк
 250B 0051 І попасти і напоїть, / Хоч і далеко. Так любила ж / Вона той тихий божий став.
 250B 0123 Неначе з злата-серебра, / Далєко, високо сіяє. / Аж сліпить очі. Підняла
 250B 0614 Самісінький Єрусалим. / Хоч і далеко, так спродати / Дорогше можна. От прийшли.

ДАЛЕКОГО 3

- 030A 0204 Не вертайся, дитя моє, / З далекого краю... / А хто ж мою головоньку
033B 0076 Чули, чули запорожці / З далекого Криму, / Що канає Гетьманщина,
113B 0007 Як я їх складаю, / З-за Дніпра мов далекого / Слова прилітають.

ДАЛЕКО-ДАЛЕКО 2

- 150A 0023 І шкурою, сірий бугай, стрепенув, / І хвилю, ревучи, далеко-далеко / У синєє море на
ребрах послав.
154A 0023 І шкурою, сірий бугай, стрепенув, / І хвилю, ревучи, далеко-далеко / У синєє море на
ребрах послав.

ДАЛЕКОЇ 1

- 180A 0454 Витать над Невою. / України далекої / Може, вже немає.

ДАЛЕКОМУ 2

- 030A 0241 Промовила: «Не вернися! / В далекому краю / В чужу землю чужі люде
113B 0020 Щоб не прислав моїх діток / В далекому краю. / Нехай летять додомоньку

ДАЛЕКУ 6

- 061A 0190 Піду синів випровожать / В далеку дорогу. / Нехай ідуть – може, найдуть
061A 0268 Благослови моїх діток / В далеку дорогу. / -----
207A 0525 І згадав сирота Степан в неволі / Свою далеку Україну, / Нерідного батька старого,
083B 0052 Де ж Микита? / В далеку дорогу / Пішов собі... З того часу
172B 0014 А без торгу закинули / В далеку неволю... / Щоб не росло таке зілля
308B 0032 Та й рушимо тихесенько / В далеку дорогу – / Над Летою бездонною

ДАЛЕКУЮ 2

- 234A 0105 Оце збираються до Бога, / Та хто в далеку дорогу / Їм добре коней запряже?
308B 0005 Та заходиться риштувать / Вози в далеку дорогу, / На той світ, друже мій, до Бога,

ДАЛИ 7

- 061A 1431 Рушайте, хлоп'ята». / І Яремі дали коня / Зайвого з обозу.
061A 1627 Вінки не святити: / Не дали ляхи прокляті. / Зате ж їх і били,
270A 0060 Молодого, короткого / Не дали дожити / Люде віку. Я умерла
014B 0076 І паничі мені приснились / І не дали, погані, спать. / -----
175B 0051 Та й опрігся. Порадилися, / Дали в город знати; / Суд наїхав, подивилися,
218B 0275 Що кесар Бог. Що більш од Бога! / І майстрові дали кувать / Із бронзи кесаря. До
того
250B 0400 Од Ірода. Нагодували, / І напоїли, і дали / Кожух і свиту на дорогу,

ДАЛИСЯ 1

- 010A 0069 Її, чорнобриву, уже забува? / Якби-то далися орлині крила, / За синім би морем
милого знайшла;

ДАЛИСЬ 1

- 250B 0727 Нетвердії, душеубогі, / Катам на муку не дались, / Сховались, потім розійшлись,

ДАЛІ 1

- 180A 0265 І кайданами окуті, / Моштруються... Далі гляну: / У долині, мов у ямі,

ДАЛЬШ 2

- 180A 0560 Сталось на світі. / Дивлюся я, що дальш буде, / Що буде робити
274A 0308 ----- / Та добре, добре. Що дальш буде? / Розкажуй дальше.

ДАЛЬШЕ 6

- 030A 0349 Треба одбувати! / А що дальше спіткається? / Буде лихо, буде!

- 030A 0493 Що буде, то й буде. / Піду дальше – більш ходила... / А може, й зостріну;
 274A 0309 Та добре, добре. Що дальш буде? / Розкажуй дальше. / -----
 095B 0042 Чинимо розбої, / Та ще дальше запровторають. / Пропадем обоє...
 232B 0017 Мій друже вбогий, нелукавий! / Ходімо дальше, дальше слава, / А слава – заповідь моя.
 232B 0017 Мій друже вбогий, нелукавий! / Ходімо дальше, дальше слава, / А слава – заповідь моя.

ДАМ 12

- 061A 1771 А червоним черевичкам / Таки дам, таки дам! / -----
 061A 1771 А червоним черевичкам / Таки дам, таки дам! / -----
 114A 0057 Заграй яку-небудь. / Я шага дам». – «Я – черешень». / «Всього, чого треба,–
 221A 0485 Співаємо про Богдана...» / «Я вам дам Богдана, / Мошенники, дармоеды!
 038B 0044 Посіяти мак, мак. / Дам лиха закаблукам, / Дам лиха закаблам,
 038B 0045 Дам лиха закаблукам, / Дам лиха закаблам, / Останеться й передам.
 038B 0049 Набралися лиха й муки! / Дам лиха закаблукам, / Дам лиха закаблам,
 038B 0050 Дам лиха закаблукам, / Дам лиха закаблам, / Останеться й передам!
 050B 0124 «Побачу ще, як там буде; / Коли не дам ради, / То тойді вже, певне, треба
 050B 0145 «Не дав вдовиці утопиться, / Не дам же й з торбою ходити!» – / Сказав Максим, і
 ґрунт покинув.
 057B 0226 Як той Ірод. Що тут робить? / Не дам собі ради. / А Максимові кривому
 125B 0007 А я буду пить. / Не дам же я вражим ляхам / В Україні жити.

ДАМО 1

- 114A 0059 «Всього, чого треба,– / Всього дамо... Одпочинеш, / А ми потанцюєм...

ДАНА 1

- 246A 0080 Чого вона стоїть у вас, / Не нами дана; чом ми вам / Чурек же ваш та вам не кинем,

ДАНЕ 1

- 246A 0066 Чурек і сакля – все твоє, / Воно не прошене, не дане, / Ніхто й не возьме за своє,

ДАНИЛО 1

- 209B 0083 Зо мною, слухай же, остались / Данило, чура мій, та я, / Та Прися, дочечка моя!

ДАНИЛОМ 2

- 209B 0109 У клуні на соломі спать, / Драгуни теж. А ми з Данилом / Соломи в сіни наносили,
 209B 0117 Згоріла з клятими! А я... / На пожарищі хрест з Данилом / Поставили, та
 помолились,

ДАНОЮ 1

- 256A 0073 Святому закону / І землю, всім даною, / І сердешним людом

ДАНТА 1

- 033B 0044 Історію-правду, то перелякать / Саме б пекло можна. А Данта старого / Полупанком
 нашим можна здивувать.

ДАР 1

- 246A 0140 Щоб братню кров пролити, просять / І потім в дар тобі приносять / З пожару
 вкрадений покров!!

ДАРДАНЕЛЛІВ 1

- 150A 0176 Орел орлят мов стереже, / Із Дарданеллів вітер віс, / А не женеться Візантія:

ДАРЕМНЕ 2

- 188B 0016 Святої воленьки. Що так / Даремне, марне пролетять / Його найкращії літа,

250B 0105 Уже розжеврився. І шкода, / Даремне сила пропаде. / До крові дійде, до кості

ДАРИ 3

192A 0034 У степу не знаю? / Чи до тебе свої дари / Я не посилаю?

192A 0036 Я не посилаю? / Є у мене дари – / Очі мої карі.

046B 0011 Та й списую Сквороду / Або «Три царі со дари». / Та сам собі у бур'яні,

ДАРИЛА 1

014B 0011 Така ухабиста собой, / И меньше белой не дарила. / А барин бедненькой такой.

ДАРМА 7

010A 0041 Така його доля. / Дарма щоніч дівчинонька / Його виглядає.

061A 0085 Як старці співають. / Дарма праця, пане-брате: / Коли хочеш грошей

061A 0305 Панки сказалися... Кричать: / «Гонору слово, дарма праця! / Поганець, наймит москаля!»

061A 0960 ----- / Ну, та дарма; утни ще яку-небудь. Ану лишень про / батька Максима ушквар.

274A 0157 ----- / Дарма, аби собі ходило / Та вміло матір проклинать.

068B 0093 Окрав той крам. Розлив те пиво, / Пустив покриткою... Дарма, / Минуло, годі...
Недоладу

232B 0011 І вивчився. А ти збрехала. / Які з нас люде? Та дарма! / Ми не лукавили з тобою,

ДАРМО 1

036B 0019 За пісню-думу?.. Ой гаю, гаю, / Й не такі, як я, дармо співають. / І чудно й нудно, як поміркую,

ДАРМОЕДЫ 1

221A 0486 «Я вам дам Богдана, / Мошенники, дармоеды! / И песню сложили

ДАРОВАВ 1

161B 0139 ----- / І даровав же мені Бог / Таке дитя, такого сина!

ДАРУВАЛА 1

044B 0033 Прощалася при долині. / Дарувала шиту шовками хустину, / Щоб згадував на чужині.

ДАРУЙ 1

095B 0122 Мені їх жаль!.. Мій Боже милий, / Даруй словам святую силу – / Людськеє серце пробивать,

ДАР'Ю 2

082B 0014 Ми довго в морі пропадали, / Прийшли в Дар'ю, на якор стали. / З Ватаги письма принесли

191B 0003 Посунули по синій хвилі / Помеж кугою в С[ир-] Д[ар'ю] / Байдару та баркас чималий.

ДАСИ 6

246A 0029 Ляжеш, Боже, утомлений? / І нам даси жити! / Ми віруєм твоїй силі

274A 0310 ----- / Що даси? / Навариш завтра мамалиги?

006B 0337 Мов бритвою, старий голить / Усе, що даси. / -----

014B 0027 «Шкода,– каже,– і не проси. / П'ятсот,– каже,– коли даси, / Бери хоч зараз...» Що робити!

161B 0099 Дурна ти, Насте, як я бачу, / І посміяться не даси... / Хіба не бачиш, я жартую.

194B 0057 І тії могили! / А не даси, то донеси / На мою країну

ДАСТЕ 1

234A 0186 За рік, чи як?» / «А що дасте». / «Е, ні! треба знати,

ДАСТЬ 15

- 020A 0095 Поки сонце зайде, / А ніч-мати дасть пораду – / Козак ляха знайде».
 024A 0067 Поки сонце зайде, / А ніч-мати дасть пораду – / Козак ляха знайде».
 061A 0050 Там найдеться душа шира, / Не дасть погибати, / А тут... а тут... Тяжко, діти!
 061A 0231 (Рідного немає) – / Дасть він мені раду з вами, / Бо сам, здоров, знає,
 061A 0690 Свячений достану. / Дасть він мені срібло-злото, / Дасть він мені славу;
 061A 0691 Дасть він мені срібло-злото, / Дасть він мені славу; / Одягну тебе, обую,
 061A 0965 має чим слухати, та й годі. У нас один старший – батько / Максим; а він як почує, то
 ще карбованця дасть. Співай, / старче божий, не слухай його.
 061A 1117 Сторожа стане з того світу, / Не дасть святого розпинать. / А ви Україну ховайте:
 072B 0003 На той степ, на поле; / Чи не дасть Бог милосердий / Хоч на старість волі.
 104B 0035 Ще раз те оливо потрачу. / А може, дасть Бог, і заплачу, / То й буде з мене
 250B 0682 Утомлені стопи святис, / І пити дасть, і отрясе, / Одує прах з його хітона,
 265B 0005 ----- / Бог дасть, виростуть. Дружина / Під древами тими
 268B 0040 Їх кроткий, п'яний господар, / Не дасть їм пить, не дасть їм їсти, / Не дасть коня вам
 охляп сісти
 268B 0040 Їх кроткий, п'яний господар, / Не дасть їм пить, не дасть їм їсти, / Не дасть коня вам
 охляп сісти
 268B 0041 Не дасть їм пить, не дасть їм їсти, / Не дасть коня вам охляп сісти / Та утікать; не
 втечете

ДАСТЬБИ 1

- 250A 0120 Всі знаєте. А своєї / Дас[т]ьбі... Колись будем / І по-своєму глаголать,

ДАТИ 12

- 020A 0036 Налітають – нема кому / Порадоньки дати. / Обіззався Наливайко –
 024A 0036 Налітають – нема кому / Порадоньки дати. / Обіззався Наливайко –
 030A 0155 Та здалась на горе!.. / Вміла мати брови дати, / Карі оченята,
 030A 0158 Та не вміла на сім світі / Щастя-долі дати. / А без долі біле личко –
 047A 0124 Скажи, бо [ти] знаєш... / Мене мати хоче дати / За старого заміж.
 173A 0012 Всього того, чого мати / Не зуміє дати». / До схід сонця воду брала,
 180A 0336 Коло самих: може, вдарять / Або дулю дати / Благоволять; хоч маленьку,
 234A 0443 Миколаєві святому / Ї на часточку дати; / Бо щось Марко забарився...
 151B 0004 Та нема кому ширі / Тії радоньки дати. / Що мені на світі,
 153B 0027 Звичайне побратись, / Бо не можна ради дати, / Що то за проклята!
 153B 0038 Усе з батьком, то й не можна / Було ради дати. / І банкір якийсь із Любська
 175B 0072 Коло корчми стали / Дати коням одпочити, / Та й дружки пристали

ДАТЬ 2

- 114A 0273 Ти все дала, тільки долі, / Долі дати не хочеш! / Нащо ж мене годувала?
 218B 0309 Байстрятам дещо. А кому / Самі благоволили дати / Свою підложницю в супруги,

ДАЮТЬ 10

- 027A 0097 Дивлюся на море широче, глибоке, / Поплив би на той бік – човна не дають. / Згадаю
 Енея, згадаю родину,
 030A 0543 Одна його доля – чорні бровенята. / Та й тих люде заздрі не дають носити. / -----
 006B 0109 Віщують сови та сичі / І не дають сусідам спати. / І твій барвіночок хрещатий
 016B 0331 Дивітеся, поки вас гріє, / А зорі спати не дають. / Головою молодю
 095B 0090 А не Мариною! Найпаче / Сердешній плакати не дають, / Вона ж сховається та й
 плаче.
 187B 0029 На руки добрії кайдани / Та чарки в руки не дають / Або ножа, а то б зарані
 198B 0045 На рай твій, Господи, плюють / І нам дивитись не дають / З убогої малої хати.
 207B 0024 Робота тяжкая, ніколи / І помолитись не дають. / Там матір добрую мою,
 250B 0439 І ніби фараонам знать / Вони дають, що правда божа / Встає вже, встала на землі.
 297B 0002 Хоча лежачого й не б'ють, / То і полежать не дають / Ледачому. Тебе ж, о суко!

ДБАЄ 2

- 061A 0352 Кого треба гладить, кого катувать? / Нехай бенкетують... У їх доля дбає, / А сироті треба самому придбать.
274A 0139 Позирає на прибуду / Й на подзвін не дбає. / -----

ДБАЛИ 1

- 173A 0109 А дівчата лицялися / І рушники дбали. / Полюбила багатая –

ДБАТИ 1

- 050B 0112 «Шкода, шкода! Якби знаття, / Копійчину б дбати, / То все б таки не так воно...

ДВА 23

- 061A 0280 Або Яном Собієським: / Ті два незвичайні – / А іншими. Небораки
061A 2345 Ляхів мертвих: шука когось. / Нагнувся, два трупи / Невеликих взяв на плечі
114A 0079 Розв'язав торбину, / Вийняв кобзу, разів зо два / Ударив по рваних.
180A 0067 Щоб позирнуть на ті дива. / Та чорта з два! / Дивлюся: так буцім сова
207A 0174 Так от як, друже, треба в люде / На рік, на два піти / У наймити;
221A 0316 Таки й на льох. Та ще буде / Два дива твориться. / Сю ніч будуть в Україні
221A 0417 Та трохи спочинем! / Та в мене ще шматків зо два / Є хліба в торбині,
221A 0444 ----- / Копають день, копають два, / На третій насилу
014B 0009 Солдатськеє нежитіє / Два часові розмовляють. / -----
014B 0034 Поки ті гроші заробив. / Я годів зо два проходив / По Чорноморії, по Дону...
083B 0154 Як панові, годиш! / Не день, не два титарівна / В садочок ходила,
083B 0156 В садочок ходила, / Не день, не два, як панові, / Микиті годила!
095B 0323 Уже весною, як орали, / Два трупи на полі найшли / І на могилі поховали.
142B 0009 П'ятака. / Я два шаги, два шаги / Пропила,
142B 0009 П'ятака. / Я два шаги, два шаги / Пропила,
146B 0025 І немає вісти.– / Не через два, не три літа, / Не через чотири
160B 0012 А я без вірші не улежу. / Уже два года промережав / І третій в добрий час почну.
161B 0208 ----- / Оце тобі раз! Оце тобі два! / -----
191B 0007 Нудьгу заклятую мою / Ти розважав-таки два літа. / Спасибі, друже; похвались,
209B 0070 З табун я коней до обозу, / Гармату, гаківниць два вози, / Пшона, пшениці, що придбав,
250B 0381 Через час / Чи через два прийшов указ / І легіон з Єрусалима,
250B 0673 Романський золотий плебей! / І час і два мине, не встане, / На матір навіть не погляне
303B 0019 Очима лупа кошеня. / А то два ліхтаря горять / Коло апостольської брами.

ДВАДЦЯТОЮ 1

- 180A 0147 А панич не знає, / З двадцятую, недоліток, / Душі пропиває!

ДВА-ТРИ 1

- 207A 0083 І треба б,– каже,– й трохи шкода. / А треба буде; два-три года / Нехай по світу погуляє

ДВЕРЕЙ 2

- 006B 0239 Синемундирих часових. / І до дверей, на ключ замкнутих, / І до решотки на вікні
212B 0038 І Христа ради простягаєш / Коло зачинених дверей / Старії руки.

ДВЕРИМА 3

- 173A 0106 Квіточка дитина! / Як у Бога за дверима, / Вдова панувала,
014B 0007 Верчуся, світу дожидаю, / А за дверима про своє / Солдатськеє нежитіє
057B 0113 Просохли очі у вдови. / Неначе в Бога за дверима, / У зятя та в сина

ДВЕРІ 10

- 061A 0441 Бо будеш битий... Одчиняй! / Ламайте двері, поки вийде / Старий паскуда!»

- 061A 0452 «Пане полковнику, ламай!» / Упали двері... А нагай / Малює вздовж жидівську спину.
 061A 0809 Ляхи зомліли. «Хто такий?» / Оксана в двері: «Вбили! вбили!» / Та й пада крижем. А старший
 061A 0813 Понура шляхта, мов хорти, / За двері вийшли. Сам позаду / Бере зомлілюю...
 061A 2330 Ой гоп по вечері, / Замикайте, діти, двері, / А ти, стара, не журись
 180A 0536 Та понадувалось, / Як індики, і на двері / Косо поглядало.
 016B 0352 Не схаменувся, ключ виймає, / Прийшов, і двері одмикає, / І лізе до дочки. Прокиньсь!
 076B 0157 Свого царя. І розійшлись, / Замкнувши двері за собою. / -----
 129B 0049 ----- / Заскрипіли рано двері / У великій хаті.
 205B 0055 Поета нашого... На волю / Мені ти двері одчинив! / Спасибі, друже! Прочитаю

ДВЕРМИ 1

- 074B 0001 ----- / У Бога за дверми лежала сокира. / (А Бог тойді з Петром ходив

ДВІ 10

- 010A 0211 Насипали край дороги / Дві могили в житі. / Нема кому запитати,
 030A 0033 Там і заночує. / Не дві ночі карі очі / Любо цілувала,
 221A 0311 І церква б упала... / Тойді б разом дві руїни / В «Пчеле» описали...
 083B 0128 Не неділю, / Не дві, не три і не чотири! / Як тій болячці, як тій хирі,
 114B 0003 На самій могилі, / Дві тополі високіі / Одна одну хилить.
 156B 0035 Гармата гримала, / У дві лави задніпрянці / З москалями стали
 161B 0058 Настусині коси, / Мов дві гадини великі, / Докупи сплітає,
 198B 0016 Одну хатиночку в гаю, / Та дві тополі коло неї, / Та безталанною мою,
 250B 0149 На лоні пестилося, гралось. / Миль зо дві любо з козеням / Трохи, трохи не танцювала
 250B 0540 Удвох на улиці, знайшли / Дві палички, та й понесли / Додому матерям на дрова.

ДВІР 5

- 234A 0299 З молодицями танцює / Та двір вимітає; / Та прохожих, проїжжачих
 234A 0301 Та прохожих, проїжжачих / У двір закликає, / Та вареною частує,
 234A 0400 Аж зирк – і наймичка ввійшла / На двір. Побіг стрічати / З онуками свою Ганну.
 095B 0313 Неначе крилами, руками / І пострибала через двір / У поле, виючи мов звір.
 174B 0008 Що заїздив козак з Січі / До вдови на двір. / – Вечеряли у світлиці,

ДВІСТІ 1

- 125B 0032 Покотилось ляхів, жидів / Не сто, і не двісті. / А тисячі. А майдани

ДВІЧІ 2

- 050B 0140 А потім Богу помолився, / Промовив двічі: – Боже! Боже! – / Та й більш нічого.
 057B 0097 Вертався з Дону я та знову / (Бо я вже двічі посилав / До дівчини за рушниками)

ДВОЄ 4

- 207A 0072 Тойді, як праведно жили / Старий козак і діток двоє... / Ще за гетьманщини старої
 234A 0059 Удвох собі на хуторі жили. / Як діточок двоє, / Усюди обоє.
 095B 0064 Отже й нічого! А жонатий / І має двоє діточок, / Як ангеляточок.
 179B 0019 І йдучи співають. / Як діточок двоє, / Під тую калину

ДВОМА 1

- 095B 0068 Мов краля, пані молодая / З двома маленькими дітьми. / Із коча пан мій вилізає

ДВОРЕЦ 1

- 180A 0300 Я тут служу, коли хочеш, / В дворец попитаюсь / Ввести тебе. Тільки, знаєш,

ДВОРІ 2

- 061A 1549 Бо заздро, що в брата / Є в коморі і на дворі, / І весело в хаті!

068B 0107 Уже засватані. Жили / В дворі, гуляли, в карти грали, / Свого весілля дожидали

ДВОРУ 2

076B 0174 ----- / По двору тихо похожає / Старий веселий Рогволод.

200B 0049 ----- / З нудьги із двору погуляти / Якось, задумавшись, пішла,

ДВОРЯНСТВА 1

221A 0285 Вже ж і в крепость завдала, / І дворянства страшну силу / У мундирах розплодила,

ДВОХ 2

061A 2205 Ксьондза єзуїта / І двох хлопців :«Гонто, Гонто! / Оце твої діти.

234A 0047 Трути-зілля не найшла, / Та синів двох привела, / В китаєчку повила

ДЕ 277

010A 0065 І хто їй розкаже, і хто теє знає, / Де милий ноче: чи в темному гаю, / Чи в бистрім
Дунаю коня напова,

010A 0151 Чорніє гай над водою, / Де ляхи ходили; / Засиніли понад Дніпром

010A 0168 Сьогодні спочинем: / Близько хата, де дівчина / Ворота одчинить.

016A 0005 Спитай сине море. / Воно знає, де мій милий, / Бо його носило,

016A 0008 Воно скаже, сине море, / Де його поділо. / Коли милого втопило,

016A 0023 Буйнесенький, знаєш, / Де він ходить, що він робить, / Ти з ним розмовляєш.

016A 0030 Туди неси мою душу / Туди, де мій милий, / Червоною калиною

018A 0008 Утопився б – тяжко жити, / А нема де дітись. / В того доля ходить полем,

018A 0038 Умираючи, дивився, / Де сонечко сяє. / Тяжко-важко умирати

020A 0026 Гине слава, батьківщина, / Немає де дітись. / Виростають нехрещені

020A 0049 Заплаче серденько... / Де поділось козачество, / Червоні жупани?

020A 0051 Червоні жупани? / Де поділась доля-воля? / Бунчуки? Гетьмани?

020A 0053 Бунчуки? Гетьмани? / Де поділося? Згоріло? / А чи затопило

020A 0127 Могила чорніє, / Де кров текла козацькая, / Трава зеленіє.

024A 0026 Гине слава лицарська, / Немає де дітись. / Виростають нехрещені

024A 0099 Могила чорніє; / Де кров лилась козацькая, / Трава зеленіє.

027A 0007 Гніздечко гойдає. / А де ж дівся соловейко? / Не питай, не знає.

027A 0032 В'яне, сохне сиротою, / Де дітись, не знає, / Піде на шлях подивитись,

027A 0067 Гніздечко гойдає. / А де ж дівся соловейко? / Не питай, не знає.

027A 0072 Замовк, неборака, сиротами кинув / І гори, і море, де перше витав, / Де ватагу
пройдисвіта

027A 0073 І гори, і море, де перше витав, / Де ватагу пройдисвіта / Водив за собою,–

030A 0031 А донька не чує; / Де жартує з москаликом, / Там і заночує.

030A 0101 Лишенько з тобою! / Де ти в світі подінешся / З малим сиротою?

030A 0149 Він живий, здоровий... / А де ж найде такі очі, / Такі чорні брови?

030A 0176 «Що весілля, доню моя? / А де ж твоя пара? / Де світилки з друженьками,

030A 0177 А де ж твоя пара? / Де світилки з друженьками, / Старости, бояре?

030A 0249 Не розкажуй, голубонько! / Де б не заховали, / Щоб грішної на сім світі

030A 0255 Боже ти мій!.. Лихо моє! / Де мені схватись? / Заховаюсь, дитя моє,

030A 0295 Світ, бачся, широкий, / Та нема де прихилитись / В світі одиноким.

030A 0300 А другому оставила / Те, де заховать. / Де ж ті люде, де ж ті добрі,

030A 0301 Те, де заховать. / Де ж ті люде, де ж ті добрі, / Що серце збиралось

030A 0301 Те, де заховать. / Де ж ті люде, де ж ті добрі, / Що серце збиралось

030A 0339 Як діточок мати; / Де ж Катрусю пригорнула: / Чи в лісі, чи в хаті?

030A 0408 Питається: «Люде добрі, / Де шлях в Московщину?» / «В Московщину? Оцей самий.

030A 0468 ----- / Де ж Катруся блудить? / Попідтинню ночувала,

030A 0523 Сину мій Іване! / Де ж ти будеш ночувати, / Як мене не стане?

030A 0561 Щоб ліс оглядіти, / Та де тобі! Таке лихо, / Що не видно й світа.

030A 0571 Які побілілі!» / «Що, москалі?...» – «Де москалі?» / «Що ти? Схаменися!»

030A 0573 «Що ти? Схаменися!» / «Де москалі-лебедики?» / «Та он, подивися».

030A 0592 Серце моє коханеє! / Де ти так барився?» / Та до його... За стремена...

- 030A 0644 «Осьде воно, подивися! / Де ж ти? Заховався? / Утік!.. нема!.. Сина, сина
030A 0648 Боже ти мій!.. Дитя моє! / Де дінусь з тобою? / Москалики! голубчики!
045A 0030 З жонатими на бенкеті / (Де свекруха злая) – / Про тополю, лиху долю,
045A 0065 Спочине на сонці, його запитає, / Де воно ночує, як воно встає; / Послухає моря, що воно говорить,
045A 0071 Тому, хто все знає, тому, хто все чує: / Що море говорить, де сонце ночує – / Його на сім світі ніхто не прийма;
047A 0064 Ніхто не питає: / «Де ти була, що робила?» / Сама собі знає...
047A 0117 Скажи мені щирю правду, / Де милий-серденько? / Чи жив-здоров, чи він любить?
047A 0120 Чи забув-покинув? / Скажи ж мені, де мій милий? / Край світа полину!
047A 0157 Не оглянься, поки станеш / Аж там, де прощалась. / Одпочинеш; а як стане
052A 0008 «Де-то наші діти ділись, / Де вони гуляють?» / Чайка скиглить літаючи,
052A 0016 Питаються у буйного: / «Де наші панують? / Де панують, бенкетують?
052A 0017 «Де наші панують? / Де панують, бенкетують? / Де ви забарились?
052A 0018 Де панують, бенкетують? / Де ви забарились? / Верніться! Дивіться –
052A 0021 Жита похилились, / Де паслися ваші коні, / Де тирса шуміла,
052A 0022 Де паслися ваші коні, / Де тирса шуміла, / Де кров ляха, татарина
052A 0023 Де тирса шуміла, / Де кров ляха, татарина / Морем червоніла...
052A 0051 Не вмере, не загине... / От де, люде, наша слава, / Слава України!
055A 0010 Високії ті могили, / Де лягло спочити / Козацькеє біле тіло,
057A 0104 Виростав вас, доглядав вас – / Де ж мені вас діти?... / В Україну ідіть, діти!
061A 0018 Співать тобі думу, що ти ж нашептав. / Порай мені ще раз, де дітись з журбою? / Я не самотній, я не сирота –
061A 0020 Я не самотній, я не сирота – / Єсть у мене діти, та де їх подіти? / Заховать з собою? Гріх, душа жива!
061A 0029 Так душі почину і краю немає. / А де вона буде? Химерні слова! / Згадай же хто-небудь її на сім світі –
061A 0036 Поки сонце встане, спочивайте, діти, / А я поміркую, ватажка де взять. / -----
061A 0091 Султан, паркет, шпори, – / От де слава! А то співа: / «Грає синє море»,
061A 0181 Я не самотній, є з ким вік дожить. / От де моє добро, гроші, / От де моя слава,
061A 0182 От де моє добро, гроші, / От де моя слава, / А за раду спасибі вам,
061A 0383 Та на дрібні сльози – бодай не втирать! / Доле моя, доле! Де тебе шукать? / Верніся до мене, до моєї хати,
061A 0437 В перинах поганих. / Де ж Ярема? Взявши торбу, / Потяг у Вільшану.
061A 0462 Вибачай, проклятий! / Добровечір! А де дочка?» / «Умерла, панове».
061A 0501 Жид не схаменеться. / «Де цимбали? Грай, псявіро!» / Аж корчма трясеться –
061A 0536 Не жартуєм. Давай гроші!» / «Де мені їх взяти? / Ні шеляга; я панською
061A 0625 Стеблину-билинку вітри рознесуть: / Так і мене люде не знають, де діти. / За що ж одцурались? Що я сирота.
061A 0670 «Серце моє, зоре моя, / Де це ти зоріла?» / «Я сьогодні забарилась:
061A 0782 Кричать до титаря: «Хоч жить? / Скажи, де гроші?» / Той мовчить.
061A 0788 «Мало муки! / Давайте приску! Де смола? / Кропи його! Отак! Холоне?
061A 0815 Бере зомліую... / Де ж ти, / Яремо, де ти? подивися!
061A 0816 Де ж ти, / Яремо, де ти? подивися! / А він, мандруючи, співа,
061A 0831 Встали, подивились на той Чигирин, / Що ви будували, де ви панували! / Заплакали б тяжко, бо ви б не пізнали
061A 0834 ----- / Базари, де військо, як море червоне / Перед бунчуками, бувало, горить,
061A 0868 Сова завиває. / А де ж люде?.. Над Тясмином, / У темному гаю,
061A 0914 розумні; химерять, химерять, та й зроблять з лемеша / швайку. Де можна лантух, там торби не треба. Купили / хрину, треба з'їсти; плачте, очі, хоч повилазьте; бачили,
061A 1103 Бач, розходилися! А ти, / Стара собако, де б молитися, / Верзеш тут погань. От чорти!» –
061A 1138 Згадайте праведних гетьманів: / Де їх могили? Де лежить / Останок славного Богдана?
061A 1138 Згадайте праведних гетьманів: / Де їх могили? Де лежить / Останок славного Богдана?

- 061A 1140 Останок славного Богдана? / Де Острияницина стоїть / Хоч би убогая могила?
061A 1142 Хоч би убогая могила? / Де Наливайкова? Нема! / Живого й мертвого спалили.
061A 1144 Живого й мертвого спалили. / Де той Богун, де та зима? / Інгул щозиму замерзає –
061A 1144 Живого й мертвого спалили. / Де той Богун, де та зима? / Інгул щозиму замерзає –
061A 1153 І Альта плаче: «Тяжко жити! / Я сохну, сохну... Де Тарас? / Нема, не чуть... Не в
батька діти!»
061A 1206 Оксану з Вільшани, мою сироту? / Де її мордують, де вона воркує? / Чи знає Ярема?
Чи знає, чи чує?
061A 1206 Оксану з Вільшани, мою сироту? / Де її мордують, де вона воркує? / Чи знає Ярема?
Чи знає, чи чує?
061A 1237 Багато їх, а хто скаже, / Де Гонти могила, / Мученика праведного
061A 1239 Мученика праведного / Де похоронили? / Де Залізняк, душа щира,
061A 1240 Де похоронили? / Де Залізняк, душа щира, / Де одпочиває?
061A 1241 Де Залізняк, душа щира, / Де одпочиває? / Тяжко! важко! Кат панує,
061A 1344 Домаху гартує, / У Черкасах, де й Ярема / Пробує свячений.
061A 1380 «Я, пане, з Вільшани». / «З Вільшаної, де титаря / Пси замордували?»
061A 1382 Пси замордували?» / «Де? Якого?» / «У Вільшаній;
061A 1481 Оксано, Оксано! / Де ти, де ти? Подивися, / Моя ти єдина,
061A 1481 Оксано, Оксано! / Де ти, де ти? Подивися, / Моя ти єдина,
061A 1484 Подивися на Ярему. / Де ти? Може, гине, / Може, тяжко клене долю
061A 1513 Оксано, Оксано! / Де ти ділася, поділась?» / І хлинули сльози;
061A 1516 Дрібні-дрібні полилися. / Де вони взялися! / А Залізняк гайдамакам
061A 1524 Зійшло сонце; Україна / Де палала, тліла, / А де шляхта, запершися,
061A 1525 Де палала, тліла, / А де шляхта, запершися, / У будинках мліла.
061A 1591 Оксано! Оксано! / Де ти?» / Замовк, зажурився,
061A 1712 Оксано! Оксано! / Де ти?» – крикне й сховається / В полум'ї, в пожарі.
061A 1717 Поставили, несуть страву, / Де що запопали, / Щоб засвітла повечерять.
061A 1738 Укупочці, в парі. / А де ж Волох? Заспівай лиш / Нам, старий кобзарю!
061A 1816 На Лисянку засвічену. / «Де то мій Ярема?» – / Сама думає. Не знає,
061A 1822 Сидить один та думає: / «Де моя Оксана? / Де вона, моя голубка
061A 1823 «Де моя Оксана? / Де вона, моя голубка / Приборкана, плаче?»
061A 1843 «Признавайсь, проклятий жиде, / Де моя Оксана?» / Та й замахнувсь.
061A 1944 Годі, погасає. / Світла, діти!.. А де Лейба? / Ще його немає?
061A 1981 Пеклом запалало... / «Де Галайда?» – Максим кличе. / І сліду не стало...
061A 2049 «Бабусенько! / Скажи мені, де я?» / «В Лебедині, моя пташко,
061A 2061 Той, що привіз...» / «Де він, де він? / Тепер же я знаю!..»
061A 2061 Той, що привіз...» / «Де він, де він? / Тепер же я знаю!..»
061A 2164 Гуляють, карають; / Де проїдуть – земля горить, / Кров'ю підпливає.
061A 2271 Базиліан школу, / Де учились Гонти діти, / Сам Гонта руйнує:
061A 2286 Душі не осталося. А Гонта кричить: / «Де ви, людоді? Де ви поховались? / З'їли моїх
діток – тяжко мені жить!
061A 2286 Душі не осталося. А Гонта кричить: / «Де ви, людоді? Де ви поховались? / З'їли моїх
діток – тяжко мені жить!
061A 2290 Сини мої любі, мої чорноброві! / Де ви поховались? Крові мені, крові! / Шляхетської
крові, бо хочеться п'ять,
061A 2298 Я дітей зарізав!.. Горе мені, горе! / Де я прихилюся?» / Так Гонта кричав,
061A 2302 В крові, гайдамаки ставили столи: / Де що запопали, страви нанесли / І сіли вечерять.
Остатня кара,
061A 2333 ----- / Всі гуляють. А де ж Гонта? / Чом він не гуляє?
061A 2357 І темними улицями, / Де менше горіло, / Поніс Гонта дітей своїх,
061A 2360 Щоб ніхто не бачив, / Де він синів поховає / І як Гонта плаче.
061A 2420 Щоб ніхто не бачив, / Де полягли Гонти діти, / Голови козачі.
061A 2441 Без свити, без хліба, по тій Україні, / Де Залізняк, Гонта з свяченим гуляв. / Давно те
минуло, як тими шляхами,
061A 2443 Давно те минуло, як тими шляхами, / Де йшли гайдамаки, малими ногами / Ходив я,
та плакав, та людей шукав,

- 061A 2483 На ту Україну, / Де ходили гайдамаки / З святими ножами,
 113A 0021 Як сирота плаче, / Потім спитай, де сирота, – / Не чув і не бачив.
 114A 0007 Того нагинає; / Мене котить, а де спинить, / І сама не знає –
 114A 0010 У якому краю мене заховують, / Де я прихилюся, навіки засну. / Коли нема щастя,
 нема талану,
 114A 0153 І мати не знала, / Де Мар'яна до півночі / І з ким розмовляє?
 114A 0262 Ні на вечірниці, / Де дівчата з парубками / Жартують, співають
 114A 0364 Чом у мене коней вороних нема? / Не питала б мати, де ходиш гуляти, / З ким коли
 стояла. Питала б сама,
 114A 0369 Далеко! далеко! щоб ніхто не знав, / Щоб ніхто не бачив, де витає доля, / Моя доля,
 моє щастя,
 123A 0073 Отака-то бува мати!.. / Де ж серце жіноче? / Серце матері?.. Ох, лихо,
 171A 0015 Ніхто й не покаже, / Де ти стояв. Чого стояв. / І на сміх не скаже!!
 173A 0066 І на шляху і без шляху, / Усюди, де люди. / -----
 173A 0122 З дрібними сльозами. / Де на ніч ставали, / Сторожу давали,
 180A 0203 О люде поганій! / Де ти взявся? Що ти робиш? / Чого ти шукаєш
 180A 0248 ----- / А де ж твої думи, рожеві квіти, / Доглядані, смілі, викохані діти,
 180A 0287 Сьогодні гуляти!» / «Та де ж вона, тая цяця?» / «Вон видишь – палати».
 180A 0292 З циноними гудзиками: / «Де ты здесь узялся?» / «З України». – «Так як же ти
 180A 0309 Боже мій єдиний!! / Так от де рай! Уже нащо / Золотом облити
 180A 0564 Голову понурив, / Сіромаха. Де ж ділася / Медвежа натура?
 192A 0076 Все забрав з собою. / А де ж тая мальована, / Шитая хустина,
 192A 0078 Шитая хустина, / А де ж тая веселя / Дівчина-дитина?!
 198A 0011 І не розважає – / Чого болить і де болить, / Ніхто не питає.
 199A 0237 Мов гад у ірій, поспіша! / О чеху! Де твоя душа?? / Дивись, що сили повалило –
 207A 0087 Як я шукав колись... Ярино! / А де Степан?» – «А он під тиним / Неначе вкопаний
 стоїть».
 207A 0181 Ну думай, коли хочеш знати, / Де лучше лихом торгувати, / Іди ти в Січ. Як Бог
 поможе,
 207A 0549 Степаночку, моє серце! / Де ж це ти барився? / Тату! Тату! Ідїть сюди,
 207A 0558 Моя ти дитино! / Де ти в світі погибаєш, / Сину мій єдиний?»
 221A 0431 Та й панства не трохи. / От де нам пожива буде! / Ану, заспіваєм!
 234A 0162 Росте Марко. Старі мої / Не знають, де діти, / Де посадить, де положить
 234A 0163 Не знають, де діти, / Де посадить, де положить / І що з ним робити.
 234A 0163 Не знають, де діти, / Де посадить, де положить / І що з ним робити.
 234A 0283 Треба краю доводити, / Коли й де вінчати, / Та й весілля. Та ще ось що:
 234A 0312 Вимітають, миють... / Та все чужі. Де ж наймичка? / На прощу у Київ
 234A 0394 Неначе справді молодицю: / «А де ж ти діла паляницю? / Чи, може, в лісі хто одняв?
 234A 0445 Бо щось Марко забарився... / Може, де в дорозі / Занедужав, сохрани Боже!»
 234A 0513 Марка оглядає. / «А де ж Ганна, Катерино? / Я пак і байдуже!
 250A 0056 Ох, якби те сталось, щоб ви не вертались, / Щоб там і здихали, де ви поросли! / Не
 плакали б діти, мати б не ридала,
 256A 0027 На лютого ляха. / Де ж ти дівся, в яр глибокий / Протоптаний шляху?
 258A 0098 Там бояться, лякаються, / Де страху й не буде. / Так самі себе бояться
 265A 0009 Бо вже не плачу й не сміюсь... / Доле, де ти! Доле, де ти? / Нема ніякої,
 265A 0009 Бо вже не плачу й не сміюсь... / Доле, де ти! Доле, де ти? / Нема ніякої,
 265A 0029 Чи жив, чи загинув! / Доле, де ти, доле, де ти? / Нема ніякої!
 265A 0029 Чи жив, чи загинув! / Доле, де ти, доле, де ти? / Нема ніякої!
 266A 0047 Та з його й сміється. / От де лихо! От де серце / Разом розірветься!
 266A 0047 Та з його й сміється. / От де лихо! От де серце / Разом розірветься!
 266A 0061 Бодай не казати, / Кругом мене, де не гляну, / Не люди, а змії...
 266A 0079 До вас не вернуся. / І не знаю, де дінуся, / Де я пригорнуся,
 266A 0080 І не знаю, де дінуся, / Де я пригорнуся, / І з ким буду розмовляти,
 270A 0010 З мого цвіту? Дивуються, / Не знають, де діти! / Скажи мені, мій братику,
 274A 0047 Цигане слухають, сміються. / «І де ті люде тут возьмуться? / Оце, мабуть, із-за
 Дністра,

- 274A 0082 ----- / Де ж ти була, що заблудила? / -----
274A 0105 І все діти! і все діти! / Не знаю, де од їх подітись. / Де не піду, й вони за мною,
274A 0106 Не знаю, де од їх подітись. / Де не піду, й вони за мною, / Вони з'їдять мене колись...
274A 0113 Цигане мовчки дивувались, / Поки поснули, де хто впав. / Вона ж не спала, не журилась,
274A 0168 Наплодила, наводила, / Та нема де діти: / Чи то потопити?
274A 0430 Які трави, що од чого, / І де їх шукати. / Як сушити, як варити...
006B 0037 І зросла – не кохалась! / Де ж дружина моя. / Де ви, добрії люде?
006B 0038 Де ж дружина моя, / Де ви, добрії люде? / Їх нема, я сама.
006B 0103 Умерла, плачучи. Давно / Не чуть нікого, де ти гралась, / Собака десь помандрувала,
006B 0114 Ставочок чистий висихає, / Де ти купалася колись. / І гай сумує, похилився.
006B 0120 Верба усохла, похилилась, / І стежечка, де ти ходила, / Колючим терном поросла.
006B 0122 Колючим терном поросла. / Куди полинула, де ділась? / До кого ти перелетіла?
014B 0032 Пішов я, брате, зароблять. / І де вже ноги не носили, / Поки ті гроші заробив.
016B 0048 Щоб люди й сліду не найшли, / Щоб і не знали, де й шукати. / В тому господньому селі,
016B 0051 На нашій славній Україні, / Не знаю, де вони взялись, – / Приблуда князь. Була й княгиня.
016B 0345 В гаю все покотом лежало – / Пляшки і гості, де що впало, / Там і осталося. Сам не впав,
016B 0370 І зорі зникли. Хоч би слово, / Хоч би де голос обізвався. / Пани в гаю не ворушились,
016B 0395 В селі не бачили й не чули, / Де вона поділась. / Думали, на пожарищі
016B 0411 І не буде вже, святої... / Де ж вона поділась? / У Києві пресвятому
016B 0438 Мені і Ксенії-сестрі. / І вмерла в нас. І де ходила, / В яких-то праведних містах!
029B 0097 І своєї крові!.. / А получшали?.. Ба де то! / Ще гіршими стали,
029B 0143 Давнії, благії... / Де, як, коли і що робилось / Було що справді, а що снилось,
042B 0001 ----- / Самому чудно. А де ж дітись? / Що діяти і що почать?
046B 0070 А тут бур'ян, піски, тали... / І хоч би на сміх де могила / О давнім давні говорила.
046B 0102 Перелічу і дні і літа. / Кого я, де, коли любив? / Кому яке добро зробив?
050B 0067 Знову дивувались, / Де в тих сиріт безталанних / Добро теє бралось?
050B 0170 То ми й до вечора не кончим. / Ну, де той безталанний зять? / -----
050B 0216 Зажурився москаль-каліка, / Де йому подітись? / Вдовиченко в пікінерах,
050B 0220 До кого ж він прихилиться? / Де перезимує? / Уже осінь, незабаром
068B 0136 Крутих, глибоких. Всюди хата, / Було де в хаті погуляти / І одпочити де було.
068B 0137 Було де в хаті погуляти / І одпочити де було. / Мене господарем обрали.
074B 0034 Пустиня циганом чорніла, / Де город був або село – / І головня уже не тліла,
076B 0137 Сестра єдина твоя! / Де дінусь я, де діну славу, / І гріх, і стид? Тебе самого
076B 0137 Сестра єдина твоя! / Де дінусь я, де діну славу, / І гріх, і стид? Тебе самого
076B 0232 Шкода і оливо тупить. / Бо де нема святої волі, / Не буде там добра ніколи.
076B 0236 Ходімо в селища, там люде, / А там, де люде, добре буде. / Там будем жить, людей любить,
082B 0019 Та щось такеє розмовляли. / Я думав, де б того добра, / Письмо чи матір, взять на світі.
083B 0051 За ті сміхи!.. / Де ж Микита? / В далеку дорогу
083B 0080 Шукать піде... Отак тепер / Не знає, де дітись, / Титарівна... Хоч у воду,
083B 0122 ----- / «Горілки! Меду! Де отаман? / Громада? Соцький? Препогане,
083B 0132 Тому борцеві... Вередус, / Як той панич... І де взялось? / Таке хиренне? Все село
083B 0176 Як їй дівувати? / Де їй дітись од сороба, / Де їй заховатись?
083B 0177 Де їй дітись од сороба, / Де їй заховатись? /
090B 0004 Нудьга і осінь. Боже милий, / Де ж заховатися мені? / Що діяти? Уже й гуляю
092B 0026 І ті люде, і село те, / Де колись, мов брата, / Привітали мене. Мати!
095B 0213 Аж глядь, палати зайнялись. / Пожар! пожар! І де взялися / Ті люде в Бога? Мов з землі
104B 0137 Моя сердешна молодиця! / І де ті в Господа взялися / Усякі штучні іства?
104B 0175 Як сей неук! / Де ж нам, грішним, / Добра цього взяти?
108B 0018 Оповіє тобі душу, / Ї не знаєш, де дітись, / І ждеш його, того світу,

- 111В 0008 Аж бачу, там тільки добро, / Де нас нема. В лиху годину / Якось недавно довелось
 111В 0012 У те найкраще село... / У те, де мати повивала / Мене малого і внучі
 114В 0026 Заплакали, заридали... / А нема де дітись, / Треба варить. Наварили,
 120В 0024 Голодні і голі. / – А де ваша, діти, мати? – / Сердешний питає.
 128В 0006 Що ж мені робити, / Де мені подітись? / Чи то з іншим полюбитись,
 136В 0007 Дружиноньки пошукаю. / Де ти? Де ти, озовися! / Прийди, серце, пригорнися.
 136В 0007 Дружиноньки пошукаю. / Де ти, озовися! / Прийди, серце, пригорнися.
 136В 0012 Щоб не знали батько й мати, / Де ми будем ночувати. / Одружилась, заховалась,
 153В 0053 Рухля не pomoже. / Уже де вона на світі / Роман сей читала
 153В 0062 До студента на улицю. / І де б утікати, / А вони – звичайне, діти –
 153В 0075 Горе тобі, мати. / Жидівочка... де та сила / Взялася в дитяти?
 153В 0084 Дивувались довго люди, / Де вона сховалась, / Жидівочка та гадюча,
 161В 0078 Стривай, стривай, простоволоса! / Дурненька, де б же ти взяла / Того барвінку
 заквітчатись?
 175В 0117 До світу шукали, / Та не найшли. Де ж поділась? / Де? Помандрувала
 175В 0118 Та не найшли. Де ж поділась? / Де? Помандрувала / За невольником убогим
 180В 0055 ----- / Безталанная! Де ділась / Краса твоя тая,
 188В 0018 Його найкращії літа, / Що він не знатиме, де дітись / На сім широкім вольнім світі,
 189В 0055 А потім знов кудись пішла, / Ніхто не знає, де поділась, / Занастилась, одуріла.
 197В 0005 Чи заспіваємо коли? / А може, й те... Та де? Якими? / І заспіваємо яку?
 205В 0011 Так що ж мені тут гріти-дуги! / А де оті?? Невже в сажах / Годує хам собі на сало?
 205В 0025 Свинар в толоці. Кляті! кляті! / Де ж слава ваша?? На словах! / Де ваше золото,
 палати?
 205В 0026 Де ж слава ваша?? На словах! / Де ваше золото, палати? / Де власть великая? В
 склепах,
 205В 0027 Де ваше золото, палати? / Де власть великая? В склепах, / В склепах, поваплених
 ката[ми],
 205В 0032 ----- / Де ж ти? / Великомучениче святий?
 207В 0002 Якби ви знали, паничі, / Де люде плачуть живучи, / То ви б елегій не творили
 212В 0009 Твої божої краси. / Де з нею дінешся еси? / Хто коло тебе в світі стане
 217В 0015 І усміхається, і стиха / Промовить нишком: – Де ж те лихо? / Печалі тії, вороги?
 218В 0209 А [ти], прескорбная, не знаєш, / Де він канає, пропадає! / Ідеш шукать його в Сибір
 218В 0473 Ревучим громом пронеслась / І стихла буря. Де ж була? / Де ти сховалась? Чом на
 його,
 218В 0474 І стихла буря. Де ж була? / Де ти сховалась? Чом на його, / На кесаря свого святого,
 234В 0003 Перекупко п'яна! / Де ти в ката забарилась / З своїми лучами?
 237В 0015 І розум наш і наш язик... / Та й де той пан, що нам закаже / І думать так і говорить?
 243В 0004 Та у журби питається; / Де та доля пишається? / -----
 245В 0003 Понаддніпряньські невеселі, / Я думав, де ж я прихилюсь? / І де подінуся на світі?
 245В 0004 Я думав, де ж я прихилюсь? / І де подінуся на світі? / І сниться сон мені: дивлюсь,
 246В 0010 О горе! горенько мені! / І де я в світі заховаюсь? / Щодень пілати розпинають,
 249В 0040 Твоя преправедная мати. / Та де ж нам тую матір взяти? / Ми серцем голі догола!
 250В 0102 Святії думоньки твої? / Де ти сховаєшся? Нігде! / Огонь заключувся вже, годі!
 250В 0155 Зострів її і привітав / І тихо мовив: – Де ти в Бога / Загаялась, моя небого?
 250В 0258 Собак напоють. / Де ж подівсь / Дивочний гость отой лукавий?
 250В 0413 ----- / Якби де на світі хоть раз / Цариця сіла на ослицю,
 250В 0499 Отой гайочок! І не знать, / Де він кохався. І хатина, / Все, все, сплюндровано. В руїні
 250В 0618 Сидять собі та продають / Добро своє. А де ж дитина? / Побігло десь. Шукає сина
 250В 0621 Та плаче мати. І не чуть, / Де ділося. У синагогу / Зайшла благать благого Бога,
 283В 0002 Удар, громе, над тим домом, / Над тим божим, де мремо ми, / Тебе ж, Боже,
 зневажаєм,
 292В 0038 Таки старого Самуїла, / Щоб він де хоче, там і взяв, / А дав би їм, старий, царя.
 299В 0016 Мов у кошару заганяє / Чужу худобу. Де ж той світ!? / І де та правда!? Горе! Горе!
 299В 0017 Чужу худобу. Де ж той світ!? / І де та правда!? Горе! Горе! / Ненагодованих і голих

ДЕБЕЛЕ 1

287В 0020 Поможє й лихо донести / І поховать лихе дебеле / В хатині тихий і веселій.

ДЕБЕЛИЙ 1

173А 0029 Як ясен високий, / Гнучкий і дебелій, / Щасливий, веселій

ДЕБЕЛИМ 1

280В 0007 В ріці Каялі... І омию / На княжому дебелім тілі / Засохлу кров його... Отру

ДЕБЕЛУ 1

250В 0291 Повінчані, та не веселі. / Тесляр колисочку дебелу / Майструє в сінях. А вона,

ДЕБРІ 1

006В 0351 І слово правди і любові / В степи і дебрі рознесли! / Нехай і так. Не наша мати,

ДЕБРЬ-ПУСТИНЯ 1

239В 0033 Прорветься слово, як вода, / І дебрь-пустиня неполита, / Зцілющою водою вмита,

ДЕВ'ЯТИЙ 1

083В 0165 Мина сьомий місяць, осьмий, / Ужє й дев'ятий настає. / Настанє горенько твоє!

ДЕ-ДЕ 6

010А 0006 І блідний місяць на ту пору / Із хмари де-де виглядав, / Неначє човен в синім морі
030А 0502 Утомилась заверюха, / Де-де позіхас; / Ще б плакала Катерина,
061А 0821 Пропала з ними і Оксана. / Собаки де-де по Вільшаній / Загавкають та й замовчать.
061А 2373 Аж труситься. Із Умані / Де-де чуть – гукають / Товариші гайдамаки:
180А 0377 Усе те заснуло, / Тіль[ки] де-де православні / По углах стогнали
180А 0511 А меж ними і землячки / Де-де проглядають. / По-московській так і ріжуть,

ДЕКАБРИСТА 1

221А 0198 Аж у Сибір та в одного / Декабриста вкрала / Тро[хи] жовчі. От, бачите,

ДЕКІЯ-ЦАРЯ 1

218В 0093 Се беззаконіє творилось. / Либонь, за Декія-царя? / Чи за Нерона-сподаря?

ДЕЛАЕТЕ 1

221А 0482 Моїх налітає. / «Вы што делаете, плуты!!» / «Та ми, бачте, пане,

ДЕ-НЕБУДЬ 7

180А 0173 Трупом землю криє. / А без тебе я де-небудь / Серце заховаю
207А 0241 Тебе й батька, на чужині / Де-небудь загину, / А ти мене й не згадаєш,
274А 0131 Другий старий і так собі / Де-небудь під тином. / І обидва спочивають,
274А 0147 Я вже ніколи не просплюсь. / Отак де-небудь і загину / У бур'яні...
274А 0193 Коли б мені отих дітей / Найти де-небудь! Ти не знаєш, / Чи є в Туреччині война?
180В 0088 Межи псами, на морозі / Де-небудь під тином. / -----
188В 0022 Щоб він не плакав, не журились, / Щоб він де-небудь прихилився, / То оддадуть у москалі.

ДЕНЬ 52

019А 0022 Чого серце, мов голубка, / День і ніч воркує; / Ніхто його не питає,
027А 0030 Чи дівчина, що милого / Що день виглядає, / В'яне, сохне сиротою,
047А 0071 Не сказало – осталася, / День і ніч воркує, / Як голубка без голуба,
061А 0276 Було, шляхта, знай, чваниться, / День і ніч гуляє / Та королем коверзує...
061А 0773 Боронять, прокляті... Будь проклята мати, / І день і година, коли понесла, / Коли породила, на світ привела!
061А 1178 ----- / Ще день Україну катували / Ляхи скажені; ще один,

- 061A 1182 І Україна, і Чигрин. / І той минув – день маковія, / Велике свято в Україні.
 061A 1248 Текла-червоніла. / І день, і ніч гвалт, гармати; / Земля стогне, гнеться;
 169A 0010 «Молилася, турбувалась, / День і ніч не спала, / Малих діток доглядала,
 173A 0083 Лихої пригоди. / І день, і ніч працювала, / Подушне платила...
 173A 0165 І в село вже не верталась, / День і ніч сиділа / Коло коворот. А літо
 173A 0206 Крізь сльози дивилась. / І день, і ніч дивилася / Та й стала питати:
 180A 0383 Город озирати. / Там ніч, як день. Дивлюся: / Палати, палати
 199A 0149 Кайданами лихої ночі!.. / Прозріте, люди, день настав! / Розправте руки, змийте луду.
 199A 0351 І трапезували / І день і ніч, аж попухли. / Малою сім'єю
 207A 0023 Минає / Неясний день мій; вже смеркає; / Над головою вже несе
 207A 0676 ----- / Отак вони що день божий / Удвох розмовляли
 221A 0436 Лучше полягаєм / Та виспимось. День великий. / Ще будем співати.
 221A 0444 ----- / Копають день, копають два, / На третій насилу
 221A 0470 А він же трудився! / І день і ніч побивався / Та в дурні й убрався.
 234A 0213 Й сорочечку білу / Що день божий надіває. / Грається, співає,
 234A 0470 На коморі. Болящая / Що день, що година, / Ледве чути, питається:
 246A 0005 Там орел карає, / Що день божий добрі ребра / Й серце розбиває.
 250A 0002 І смеркає, і світає, / День божий минає, / І знову люд потомлений,
 250A 0006 Тільки я, мов окаянный, / І день і ніч плачу / На розпуттях велелюдних,
 256A 0081 Та не дуріть Бога. / Бо в день радості над вами / Розпадеться кара.
 258A 0067 На нас головами, / І всякий день перед нами / Стид наш перед нами.
 266A 0001 ----- / І день не день, і йде не йде, / А літа стрілою
 266A 0001 ----- / І день не день, і йде не йде, / А літа стрілою
 266A 0029 Мою добру долю, / Що день божий умивали... / Поки не підкрались
 016B 0073 І знову п'є, і знов гуляє, / І так за днями день минає, / Мужички душі аж пишуть.
 016B 0178 Заходилась вчити. / І що божий день купала, / Рано спати клала
 016B 0198 Мої довгі коси – / Посічуться...– Що день божий / Радості приносить
 016B 0289 Там нагодувала... / Що день божий обходила / Село. Помагала
 033B 0021 В Криму за Україну. / Як мандрували день і ніч, / Як покидали запорожці
 044B 0042 Квітчалася, прибиралась, / Що день божий сподівалась. / А в неділеньку ходила
 083B 0154 Як панові, годиш! / Не день, не два титарівна / В садочок ходила,
 083B 0156 В садочок ходила, / Не день, не два, як панові, / Микиті годила!
 114B 0033 Бо сестри ходили / Що день божий вранці-рано / Плакати над Іваном,
 156B 0086 І досі ще що рік божий, / Як день той настане, / Ідуть править панахиду
 175B 0109 І вік не великий, / Не тільки день. На хуторі / Танці та музики –
 180B 0030 І їй здається, все село / Весь день дивилося на його, / Що тільки й дива там було.
 217B 0020 Крізь верби сонечко сіяє / І тихо гасне. День погас, / І все почило. Сивий в хату
 218B 0118 Святії ідоли. Горить / І день і ніч перед Пенатом / Святий огонь. Радіє мати:
 218B 0326 ----- / На третій день уже пустили / Молитися за християн.
 218B 0454 ----- / Другий день / Реве арена. На арені
 218B 0461 Ще не було у Колізеї. / На третій день і їх в кайданах / Сторожа з голими мечами
 281B 0018 ----- / І бились день, / І другий билися,
 298B 0011 Маленьку душу. Сонце йде / І за собою день веде. / І вже тії хребетносили,
 301B 0001 ----- / І день іде, і ніч іде. / І голову схопивши в руки,
 305B 0007 Не бачила, бо не хотіла / Поглянути на божий день, / На ясний світ животворящий!
 305B 0010 Сліпа була еси, незряща, / Недвига серцем; спала день / І спала ніч. А кругом тебе

ДЕРЕ 1

- 292B 0079 А мовчки долі, всемогучий, / Дере порфіру на онучі / І ніби морщить постолі,

ДЕРЕВА 4

- 028B 0019 Щоб не робили москалі / Труни із дерева чужого, / Або хоч крихотку землі
 074B 0014 Аж страх, аж жаль було дивиться. / Дуби і всякі дерева / Великолітні, мов трава
 074B 0065 І кайзаки не минають / Деревя святого. / На долину заїзжають,
 281B 0030 І слалась, плачучи, трава, / Високі гнулися дерева... / Додолу гнулися, журилися!

ДЕРЕВО 3

- 074В 0039 Тільки одним-одно хиталось / Зелене дерево в степу. / -----
074В 0058 В степу край дороги / Стоїть дерево високе, / Покинута Богом.
074В 0069 І моляться, і жертвами / Дерево благають, / Щоб парости розпустило

ДЕРЕТЕ 1

- 250А 0046 І хилитесь, як і хилились! / І знову шкуру дерете / З братів незрящих, гречкосіїв,

ДЕРЖАЛИ 1

- 187В 0034 Та батька, матір прокляли / І тих, що до хреста держали. / А потім ніж – і потекла

ДЕРЖИТЕЛЬ 1

- 268В 0025 Да зрить розтленна земля, / Що я держитель і все бачу. / Воскресни, мамо! І
вернися

ДЕРИ 2

- 246А 0103 Святим хрестом не просвіщенні, / У нас навчіться!.. В нас дери, / Дери та дай,
246А 0104 У нас навчіться!.. В нас дери, / Дери та дай, / І просто в рай,

ДЕРНОМ 1

- 061А 2418 Що ви католики». / Зрівняв землю, покрит дерном / Щоб ніхто не бачив,

ДЕРУТЬ 1

- 250А 0168 Ще лучше, як батьки ходили. / Не чваньтесь, з вас деруть ремінь, / А з їх, бувало, й
лій топили.

ДЕСПОТ 1

- 218В 0231 А ти собака! Людоїд! / Деспот скажений! / -----

ДЕСПОТИ 2

- 187В 0007 Усе царі, а над собою / Аж деспоти – такі царі, / І на престолі і в неволі,
218В 0237 От-от прокинеться... І потом, / І кров'ю вашою, деспоти, / Похмілля справить.

ДЕСЯТЕ 1

- 185В 0010 Бо вже б, здавалося, пора: / Либонь, уже десяте літо, / Як людям дав я «Кобзаря»,

ДЕСЯТИЙ 1

- 173А 0156 І другий минає, / І четвертий, і десятий, / А чутки немає.

ДЕСЯТОК 1

- 091В 0023 Перебирає. Та спроста / Таки своїх байстрят з десяток / У год подержить до хреста.

ДЕСЯТЬ 1

- 061А 0919 тобі й пшик! Що там за рада? Чом вони не дзвонять? Чим / спиниш народ, щоб не
гомонів? Не десять душ, а, слава / Богу, вся Смілянщина, коли не вся Україна. Он,
чуєте?

ДЕСЬ 12

- 018А 0011 Колоски збирає, / А моя десь, ледащиця, / За морем блукає.
047А 0198 По сім боці – горе. / Там десь милий, чорнобривий / Співає, гуляє,
061А 1282 Тільки із-за гаю / Десь далеко сіроманці / Вовки завивають.
270А 0045 Що його дитина. / Пан поїхав десь далеко, / А мене покинув.
274А 0389 Несе у Київ мишенят. / Не донесеш, утопиш десь, / Або пан одніме.
006В 0104 Не чуть нікого, де ти гралась, / Собака десь помандрувала, / І в хаті вибито вікно.
050В 0136 А Катруся з москалями / Десь помандрувала! / -----
123В 0011 Голубки немає. / У свекрухи десь воркує, / Мене виглядає.

129В 0032 У неволі вражій! / У Криму десь пропадає, / Хто його достане,
 153В 0094 Поїхала у Рим, кажуть, / Та десь опинилась, / Та з маркізом якимсь голим,
 250В 0619 Добро своє. А де ж дитина? / Побігло десь. Шукає сина / Та плаче мати. І не чуть,
 300В 0016 А люде так собі пожнуть / І скажуть: – Десь його убито, / Сердешного, на чужині!..–

ДЕ-ТО 4

030А 0391 Лучче ж поміркую, / Де-то моя Катерина / З Івасем мандрує.
 052А 0007 У Дніпра питають: / «Де-то наші діти ділись, / Де вони гуляють?»
 055А 0052 Поглядає сюди-туди – / Де-то будь роботі? / Закрутивши чорні уси,
 050В 0127 Іти в найми знову... / Де-то моя Катерина, / Моя чорноброва!..

ДЕХТО 1

175В 0067 Сидять собі, розмовляють, / А дехто й куняє. / А з-за гори поїзжане

ДЕЧОГО 3

030А 0286 В селі довго говорили / Дечого багато, / Та не чули вже тих річей
 068В 0036 ----- / – «Багато дечого не стало, / Сказав старий.– Води чимало.
 196В 0016 Три года сумно протекли. / Багато дечого взяли / З моєї темної комори

ДЕЧОМУ 2

061А 0224 Добре били, а багато / Дечому навчили! / Тма, мна знаю, а оксію
 246А 0088 Якби ви з нами подружили, / Багато б дечому навчились! / У нас же й світа, як на те –

ДЕШЕВУ 1

057В 0008 Та рифму нищечком додав, / Та невеличку і дешеву / (Звичайне, крадене) зобгав

ДЕШЕВШИХ 1

068В 0055 Письмо те полилося... Нас! / Дешевших панської собаки, / Письму учити?!

ДЕЩО 4

234А 0529 Я щось маю розпитати, / Дещо розказати». / -----
 066В 0020 Та все-таки меж вами жив, / То, може, дещо і осталося. / -----
 196В 0031 На степ, на море подивлюсь, / Згадаю дещо, заспіваю, / Та й знов мережать захожусь
 218В 0308 Кому [в] аренду Палестину, / Байстрятам дещо. А кому / Самі благоволили дати

ДЕЯКІ 2

114А 0034 Жартували з парубками, / Деякі співали – / Про досвітки-вечірниці
 192В 0004 Звичайне, що не всі, а так, / Хоч деякі. / Крутий байрак,

ДЕЛО 1

221А 0456 Своди розламати, / Верней дело...». Розламали, / Та й перелякались!

ДЗВІН 1

038В 0115 До утрени завив з дзвіниці / Великий дзвін. Чернець мій встав, / Надів клобук, взяв патерицю,

ДЗВІНИЦІ 2

038В 0114 Свою Україну любив? – / До утрени завив з дзвіниці / Великий дзвін. Чернець мій встав,
 158В 0026 У пустині. Завтра рано / Заревуть дзвіниці / В Україні; завтра рано

ДЗВІНИЦЮ 1

122В 0005 Вдова шкандибає / Під дзвіницю, сердешная, / Руки простягати

ДЗВІНИЦЯ 1

180А 0394 І без ножа. По тім боці / Твердиня й дзвіниця, / Мов та швайка загострена,

ДЗВОНА 3

061A 0971_Брехня! Співай, старче божий, яку знаєш, а то й / дзвона не діждемо – поснемо. / -----
 038B 0100 Святе писаніє читай, / Читай, читай та слухай дзвона, / А серцеві не потурай,
 147B 0023 Святу неділеньку забули, / Бо дзвона вже давно не чує. / Сумують комини без диму,

ДЗВОНЕ 2

095B 0256 Навезли намиста!.. / Бий, дзвоне, бий, / Хмару розбий,
 095B 0261 А сонечко на христьяне, / Бий, дзвоне, бий!» / -----

ДЗВОНИ 15

010A 0207 Прийшли попи з корогвами, / Задзвонили дзвони. / Поховали громадою
 061A 1171 Беріть ножі! Освятили». / Ударили в дзвони, / Реве гаєм: «Освятили!».
 061A 1324 ----- / Задзвонили в усі дзвони / По всій Україні;
 199A 0253 Задзвонили у Констанці / Рано в усі дзвони. / Збиралися кардинали,
 199A 0299 І, п'яні, Гуса проклинали, / Аж поки дзвони загули. / І світ настав... Ідуть молитися
 199A 0305 ----- / Задзвонили в усі дзвони, / І повели Гуса
 044B 0013 По всій славній Україні / Заревли великі дзвони, / Щоб сідали хлопці коні,
 095B 0238 До чорта в гості! Чуєш! Чуєш! / У Києві всі дзвони дзвонять. / Чи бачиш, он огонь
 горить,
 137B 0005 Місті в Чигирині / Задзвонили в усі дзвони, / З гармати стріляли,
 137B 0029 Замоккли гармати, / Онімлі дзвони, / І громада покладає
 137B 0043 У труби затрубили, / У дзвони задзвонили, / Вдарили з гармати,
 137B 0078 Громада чмелем загула, / У дзвони задзвонили, / Гармата заревла,
 156B 0033 В Межигор до Спаса.– / Задзвонили в усі дзвони, / Гармата гримала,
 200B 0220 Хто отруїв його?» Гудуть, / Мов стиха дзвони. «Пані! Пані!» – / Громада зично
 загула.
 218B 0404 За матерями христянам. / Мов дзвони, загули кайдани / На неофітах. А твій син,

ДЗВОНИЛИ 1

033B 0065 Запорожці чули, / Як дзвонили у Глухові, / З гармати ревнули.

ДЗВОНИТЬ 1

137B 0051 Великій громаді. / І, мов дзвоном дзвонить, / Говорить:

ДЗВОНКОВУЮ 1

038B 0076 Та хоч пожуритись. / Іде чернець Дзвонковую / У яр воду пити

ДЗВОНОМ 1

137B 0051 Великій громаді. / І, мов дзвоном дзвонить, / Говорить:

ДЗВОНЯТЬ 5

030A 0085 Дитину колише. / А жіночки лихо дзвонять, / Матері глузують,
 061A 0910 ----- / Цитьте лишень, здається, дзвонять! / -----
 061A 0918 думають, ні вголос, ні мовчки; а ляхи догадаються – от / тобі й пшик! Що там за
 рада? Чом вони не дзвонять? Чим / спиниш народ, щоб не гомонів? Не десять душ, а,
 слава
 061A 1030 ----- / Цить лишень! Здається, дзвонять. Чуєш?.. Ще / раз... о!..
 095B 0238 До чорта в гості! Чуєш! Чуєш! / У Києві всі дзвони дзвонять. / Чи бачиш, он огонь
 горить,

ДЗИГАРІ 1

180A 0397 Аж чудно дивиться. / І дзигарі тельняють. / От я повертаюсь –

ДЗИГЛИКУ 2

061A 0694 Посажу, як паву, / На дзиглику, як гетьманшу, / Та й дивитись буду;
 180A 0354 А потім цариця / Сіла мовчки на дзиглику. / Дивлюсь, цар підходить

ДЗУСЬ 1

221A 0232 Та й думають, що ось-то ми! / А дзусь, недоріки! / В колодочки ще не вбились,

ДЗУСЬКИ 1

221A 0225 ----- / А дзуськи вам питать мене! / Ви ще й не родились,

ДИВА 14

047A 0148 Достала з полиці. / «Ось на тобі сього дива. / Піди до криниці.
061A 0087 Коли хочеш грошей / Та ще й слави, того дива, / Співай про Матрьошу,
061A 1075 ----- / «Ой гоп, того дива! / Наварили ляхи пива,
061A 1879 Куплю, куплю, чорнобрива, / Куплю, куплю того дива. / Буду, серце, ходить,
123A 0198 І ніхто не знає / Того дива, що твориться / Серед ночі в гаї,
180A 0066 Скупий жидюга дав би гривню, / Щоб позирнуть на ті дива. / Та чорта з два!
221A 0316 Таки й на льох. Та ще буде / Два дива твориться. / Сю ніч будуть в Україні
016B 0322 І ніби гори оживають. / Дуби з діброви, мов дива, / У поле тихо одхожають.
029B 0011 Дивлюсь – аж он передо мною / Неначе дива виринають, / Із хмари тихо виступають
074B 0003 (А Бог тойді з Петром ходив / По світу та дива творив.) / А кайзак на хирю
180B 0031 Весь день дивилося на його, / Що тільки й дива там було, / А більше не було нічого.
239B 0015 І люде темні, незрячі, / Дива господні побачать. / -----
239B 0021 Радуйтеся, вбогодухі, / Не лякайтесь дива,– / Се Бог судить, визволяє
250B 0348 Ніхто не бачив і не чув / Такого дива. Аж здрогнув / Святий тесляр. Мітла з востоку

ДИВИВСЯ 2

018A 0037 Та там і загинув. / Умираючи, дивився, / Де сонечко сяє.
268B 0013 Бо довго довготерпеливий / Дивився мовчки на твою, / Гріховную твою утробу

ДИВИВШИСЬ 1

216B 0005 Таки аж надто. Не на мир / І на діла його дивившись, / А так, мов іноді упившись

ДИВИЛАСЯ 6

047A 0108 Робила, що знала – / Дивилася чорнобрива, / Сохла і мовчала.
114A 0314 Співали п'яні; а Мар'яна / Крізь тин дивилася на те, / Не додивилася, упала
173A 0206 Крізь сльози дивилась. / І день, і ніч дивилася / Та й стала питати:
016B 0336 На зорі дивилась / Княжна моя. Дивилася... / Та й плакати стала.
044B 0040 Вернулася, журилася, / На шлях битий дивилася. / Квітчалася, прибиралась,
218B 0103 Як тая лілія, цвіло. / Дивилася на неї мати / І молоділа. І дівчаті

ДИВИЛАСЬ 12

173A 0205 Та на шлях той, на далекий, / Крізь сльози дивилась. / І день, і ніч дивилася
207A 0362 Стояла Ярина / Та дивилась, чи не вирне / Знову комашина
270A 0030 І на мене, на дитину, / Дивилась, дивилась / І плакала? Я не знаю,
270A 0030 І на мене, на дитину, / Дивилась, дивилась / І плакала? Я не знаю,
274A 0142 ----- / Дивилась я, вже ти дивись. / -----
016B 0335 До півночі невесела / На зорі дивилась / Княжна моя. Дивилася..
095B 0182 Раз увечері зимою / Марина дивилась / На ліс чорний, а з-за лісу
200B 0060 Жили, жили».– Та й похилилась. / Очей не зводячи, дивилась / На Петруся.
Одним-одна
218B 0554 І ти осталася одна / На березі. І ти дивилась, / Як розстилися, стелились
218B 0558 Над сином праведним твоїм! / Дивилась, поки не осталось / Живого сліду на воді.
250B 0190 В куточку мовчки прихилилась / Та дивувалася, дивилась, / І слухала, як молодий
250B 0409 Мітла огненна світила, / Неначе сонце, і дивилась / На ту ослицю, що несла

ДИВИЛИСЯ 2

061A 0285 Сусіди мовчали, / Дивилися, як королі / Із Польщі втікають,
292B 0048 Та й заходився царювать. / Дивилися та дивувались / На новобранця чабани

ДИВИЛИСЬ 6

- 114A 0179 Усміхнуся...» Та й заплакав. / Дивились дівчата, / Не питали, чого плаче.
 234A 0130 Останньою свитиною!.. / Дивились, молились / Старі мої. А сердешне
 270A 0070 А весною, мов на диво, / На мене дивились. / А дівчата заквітчались
 016B 0372 Пани в гаю не ворушилися, / А люде збіглися та дивилися, / Як дим до неба
 підіймався.
 189B 0004 Маленькими собі любилися. / А матері на нас дивилися / Та говорили, що колись
 230B 0016 Всегда к ефрейторам своїм». / А ми дивилися та мовчали, / Та мовчки чухали чуби.

ДИВИЛОСЯ 3

- 180B 0030 І їй здається, все село / Весь день дивилося на його, / Що тільки й дива там було,
 230B 0074 А ти, всевидящее око! / Чи ти дивилося з висока, / Як сотнями в кайданах гнали
 230B 0079 І вішали?.. А ти не знало? / І ти дивилося на них / І не осліпло! Око, око!

ДИВИСЯ 14

- 044B 0051 А за третім стиха – / Не дивися, безталанна,– / Везуть тобі лихо.
 057B 0060 Отак і загину! / Так і згину. Бо дивися: / Смерті сподіваюсь,
 095B 0101 Бо це... сама здорова знаєш... / Дивися, огирем яким / Сам пан круг тебе похожає,
 095B 0235 Чи то не гуси, то пани, / Дивися, в ірій полетіли, / Агу! Гиля! До сатани.
 095B 0243 Що я зарізала його?.. / Дивися, онде головою / Стоїть на комині. Чого,
 095B 0265 До церкви підемо; поганий, / Дивися, лізе цілувать. / Ось тобі, на!..
 095B 0290 Це я, Мариночка твоя! / Дивися, чорная змія / По снігу лізе... Утечу,
 095B 0310 Ба ні, не плачу, регочусь... / Дивися, як я полечу, / Бо я сова...– Та й замахала,
 161B 0172 І гич не до речі! / Дивися: рай кругом тебе, / І діти, як квіти,
 161B 0224 Великий світ наш, не загинеш! / Дивися, пся його личина! / Оце-то так, що богослов!
 209B 0024 Лежать собі хлопці, мов у теплій хаті. / – Дивися, дитино, оце козаки / (Ніби мені
 каже),– на всій Україні
 209B 0026 (Ніби мені каже),– на всій Україні / Високі могили, дивися, дитино, / Усі ті могили,
 усі отакі.
 209B 0036 Усі ми і встанем, та Бог його знає, / Коли-то те буде. Дивися ж, дитино! / Та добре
 дивися – а я розкажу,
 209B 0037 Коли-то те буде. Дивися ж, дитино! / Та добре дивися – а я розкажу, / За що Україна
 наша стала гинуть,

ДИВИСЬ 15

- 027A 0060 Заплаче злодій, лютий злодій. / Було так перш – тепер дивись: / Сонце гріє, вітер віє
 030A 0569 Мов справді за ділом. / Ничипоре! Дивись лишень, / Які побілілі!»
 030A 0606 «Постривай же, мій голубе! / Дивись – я не плачу. / Ти не пізнав мене, Йване?
 061A 0480 Далєбі, не знаю». / «Отак, дивись...» / Лях хреститься,
 061A 1952 Погуляймо, батьку! / Дивись – горить; на базарі / І видко, і гладко.
 197A 0018 Не завидуй же нікому, / Дивись кругом себе, / Нема раю на всій землі,
 199A 0238 О чеху! Де твоя душа?? / Дивись, що сили повалило – / Мов сарацина воюють
 221A 0229 Та кров розливала! / Дивись, які! Карамзіна, / Бачиш, прочитали!
 274A 0142 ----- / Дивилась я, вже ти дивись. / -----
 274A 0387 А сама піду додому... / Дивись, миша, миша / Несе у Київ мишенят.
 095B 0246 Чого ти дивишся на неї? / Це мати! мати! Не дивись! / А то з'їси. Ось на, давись!
 095B 0288 Чого ж ти, мамо моя, плачеш? / Не плач, голубочко, дивись, / Це я, Мариночка твоя!
 134B 0020 А як побачиш з дітками матір, / То не дивись. / -----
 161B 0067 Та одчепись, божевільна. / Дивись лишень, коси / Мов русалка розтріпала...
 207B 0060 Та, може, радишся з панами, / Як править миром! Бо дивись, / Он гай зелений
 похилився,

ДИВИТЕСЬ 1

- 061A 1811 Тепер заховались / За мурами та дивитесь, / Як жиди конають,

ДИВИТИМУСЬ 1

061A 0696 Та й дивитись буду; / Поки не вмру, дивитимусь». / «А може, й забудеш?

ДИВИТИСЯ 3

180A 0181 У безверхій хаті, / А ще гірше дивитися / На сльози та лати.

095B 0165 Щоб утерла очі... / І дивитися не хоче / І їсти не хоче.

198B 0019 Мою Оксаночку; щоб з нею / Удвох дивитися з гори / На Дніпр широкий, на яри,

ДИВИТИСЬ 9

061A 0341 Тяжко жить на світі, а хочеться жить: / Хочеться дивитись, як сонечко сяє, /
Хочеться послухать, як море заграє,

061A 0695 На дзиглику, як гетьманшу, / Та й дивитись буду; / Поки не вмру, дивитимусь».

061A 0768 Бодай не дивиться! / Бодай не дивитись, бодай не казати! / Бо за людей сором, бо
серце болить.

061A 2292 Шляхетської крові, бо хочеться пити, / Хочеться дивитись, як вона чорніє, /
Хочеться напиться... Чом вітер не віє,

258A 0028 Доки буде ворог лютий / На мене дивитись / І сміятись!.. Спаси мене,

038B 0073 Іде чернець у Вишгород / На Київ дивитись, / Та посидить на пригорі,

111B 0048 А ще поганше на Україні / Дивитись, плакати – і мовчати! / -----

198B 0023 Та на високії могили; / Дивитись, думати, гадати, / Коли-то їх понасипали?

198B 0045 На рай твій, Господи, плюють / І нам дивитись не дають / З убогої малої хати.

ДИВИТЬСЯ 32

030A 0169 На руки схилився, / Не дивиться на світ божий: / Тяжко зажурився.

030A 0478 Іде Катря, шкандибас; / Дивиться – щось мріє... / Либонь, ідуть москалики...

057A 0072 Хто його не знає!.. / А надто той, що дивиться / На людей душою –

061A 0611 Верба слуха соловейка, / Дивиться в криницю; / На калині, над водою,

061A 0618 Ледве-ледве ходить, / Не дивиться, не слухає... / «Нащо мені врода,

061A 0767 Треба глянуть та розказать... / Бодай не дивиться! / Бодай не дивитись, бодай не
казати!

061A 2380 Кладе в темну хату, / Й не дивиться, ніби чує: / «Ми не ляхи, тату!»

114A 0324 Мені їх не шкода, мені їх не жаль. / Ні на що дивиться: ті очі дівочі... / Що колись...
колись-то... Думи та печаль,

123A 0126 На сонечку гріє. / Мати дивиться на неї, / Од злості німіє;

123A 0184 І в мокрій сорочці, / Мовчки дивиться на сей бік, / Рве на собі коси...

173A 0172 Каліку убогу? / Сидить собі та дивиться / В поле на дорогу.

180A 0396 Мов та швайка загострена, / Аж чудно дивиться. / І дзигарі тельнюкають.

199A 0276 Чи на прю позвали? / Чи дивиться на кайдани??» / «Мовчи, чеше смілий...» –

207A 0210 Замість шматка хліба за кухоль береться. / Дивиться Ярина та нишком сміється. /
«Що се йому стало? Ні їсти, ні пити –

207A 0305 Старий виніс із комори, / Дивиться, радіє, / Приміряє, ніби знову

221A 0314 Чого ж ти нас закликала? / Щоб на льох дивиться? / -----

221A 0402 Пани туди повилазять / Та дивиться будуть, / Як мужики тонутимуть.

258A 0089 Не творить благая. / А Бог дивиться чи є ще / Взискающий Бога.

016B 0231 Умийся, серденько! Бо мати / Он дивиться й не пізнає / Межи дітьми дитя своє.

016B 0318 В своєму сумному покої / І дивиться, як над горою / Червоний місяць аж горить,

029B 0049 А ви? ви, гори, оддали!... / Бодай ніколи не дивиться / На вас, проклятії! Ні, ні...

029B 0071 Уже спустилось над Дніпром. / Сидить, і дивиться, і дума, / А сльози капають...
«Гай-гай!..»–

074B 0013 Пішла по лісу косовиця. / Аж страх, аж жаль було дивиться. / Дуби і всякі дерева

083B 0029 Плечима стелю підпирає / Та дивиться і замирає, / На титарівну... А та в квітах,

104B 0003 Понад Дністром іде вночі / Козак. І дивиться, йдучи, / На каламутну темну воду,

161B 0177 Ні, старий мій чепуриться, / Аж бридко дивиться! / А Настуся з богословом

175B 0080 І його сторожу. / Коли дивиться, погляне... / Боже! милий Боже!

180B 0019 Наговоритись.– Це моє! / Моє! – І дивиться на його, / І молиться за його Богу,

250B 0039 Теслу, було, і струг покине / Та й дивиться; і час мине, / А він і оком не мигне

250B 0295 Сидить собі коло вікна / І в поле дивиться, і шиє / Малесеньке сороченя –
 250B 0574 І на єдиную свою / Та мати дивиться і плаче / Тихенько-тихо. Ангел спить,
 250B 0686 Під смокву піде. І сидить / І дивиться, о всевсята! / Як син той скорбний спочиває.

ДИВИШСЯ 3

061A 0902 Мудра голова, сидить собі в хуторі, ніби не знає нічого, / а дивишся – скрізь
 Головатий. «Коли сам, – каже, – не / повершу, то синові передам».
 197A 0015 Та любо та тихо, / Як у раї, – а дивишся: / Ворушиться лихо.
 095B 0245 Стоїть на комині. Чого, / Чого ти дивишся на неї? / Це мати! мати! Не дивись!

ДИВІТЕСЯ 7

052A 0019 Де ви забарились? / Верніться! Дивіться – / Жита похилились,
 061A 2392 На ту Україну / Дивіться: ви за неї / Й я за неї гину.
 258A 0171 І думи лукаві. / Дивіться ділам його, / Його вічній славі.
 016B 0330 Як сходить місяць, червоніє... / Дивіться, поки вас гріє, / А зорі спати не дають.
 161B 0186 То їм своя воля / Награтися. Дивіться: / Там коло тополі,
 161B 0268 ----- / Дивіться, яка печаль! / То й плачте, коли жаль...
 250B 0392 Такеє-то на світі сталось! / Дивіться ж, о! матері! / Що роблять іроди царі!

ДИВІТЕСЬ 3

016B 0327 А жаби крикають, гудуть. / Дивіться, очі молодії, / Як зорі божії встають,
 076B 0143 Пустуючи, на світі, / Дивіться, людські діти. / -----
 095B 0066 Як ангеляточок. / Дивіться, вийшла погуляти, / Мов краля, пані молодая

ДИВІТЬСЯ 6

030A 0427 Щоб під чужим тинем сльози вилити! / Отож-то дивіться та кайтесь, дівчата, /
 Щоб не довелося москаля шукать,
 061A 0775 Коли породила, на світ привела! / Дивіться, що роблять у титаря в хаті / Пекельнії діти.
 061A 0878 Куди-то поїдуть? кого повезуть? / Он кого, дивіться. Лягли по долині, / Неначе побиті, ні слова не чуть.
 114A 0322 Нерівню в світі полюбити. / Дивіться на мене: я виплакав очі. / Мені їх не шкода, мені їх не жаль.
 199A 0188 На кого руку підійма! / «Дивіться, люде: осьде булла, / Що я читав...» – і показав
 161B 0180 Заповіді вчиться. / Он дивіться: у садочок / Вийшли погуляти.

ДИВЛЮСЯ 26

027A 0096 Сирота на світі, в чужому краю. / Дивлюся на море широке, глибоке, / Поплив би на той бік – човна не дають.
 061A 0173 Сміюся сльозами. / Дивлюся, сміюся, дрібні утираю – / Я не одинокий, є з ким в світі жить;
 114A 0026 Виливаю сльози на мою Мар'яну, / На тебе дивлюся, за тебе молюсь. / Згадай же, Оксано, чужа чорнобрива,
 180A 0068 Та чорта з два! / Дивлюся: так буцим сова / Летить лугами, берегами, та нетрями,
 180A 0095 ----- / Летим. Дивлюся, аж світає, / Край неба палає,
 180A 0259 Дрімає розум, серце мліє. / Дивлюся: хати над шляхами / Та городи з стома церквами,
 180A 0383 Город озирати. / Там ніч, як день. Дивлюся: / Палати, палати
 180A 0464 Эжалься, Боже милій». / Та й замовкло; дивлюся я: / Біла хмара криє
 180A 0560 Сталось на світі. / Дивлюся я, що дальш буде, / Що буде робити
 207A 0017 Ніби заговориш, / Усміхнешся... Дивлюся я – / Нічого не бачу...
 025B 0004 Радіють люде, що одпочинуть, / А я дивлюся... і серцем лину / В темний садочок на Україну.
 026B 0020 І рай запалило. / Мов прокинувся, дивлюся: / Село почорніло,
 046B 0058 І на гору високою / Вихожу, дивлюся, / І згадую Україну,
 068B 0167 З Броварського лісу, / Щоб зарізатися. Дивлюся, / Мов на небі висить

- 068B 0173 Богом розмовляють, / Дивлюся я, а сам млію. / Тихо задзвонили
 095B 0299 А ми гуляєм понад морем / Удвох собі; дивлюся, зорі / Попадали неначе в воду,
 119B 0019 ----- / На світ божий не дивлюся, / Ні до кого не горнуса...
 180B 0005 З своїм дитяточком малим. / Буває, іноді дивлюся, / Дивуюсь дивом, і печаль
 209B 0012 Пасу я ягнята, а я ще малий; / Дивлюся, могила ніби розвернулася, / А з неї виходить
 неначе козак,
 209B 0020 А чорна могила ще гірше розкрилася. / Дивлюся, в могилі усе козаки: / Який
 безголовий, який без руки,
 212B 0004 Старії очі веселю. / Дивлюся іноді, дивлюсь, / І чудно, мов перед святою,
 212B 0043 Старії очі веселю. / Дивлюся іноді, дивлюсь / На стан твій гнучий і за тебе
 214B 0010 І всі танцюють. Тільки я, / Неначе заклятий, дивлюся / І нишком плачу, плачу я.
 218B 0019 Неначе злодій взаперті, / На шлях дивлюся та на поле, / Та на ворону на хресті
 218B 0035 Така доленька моя! / Сижу собі та все дивлюся / На хрест високий із тюрми.
 218B 0037 На хрест високий із тюрми. / Дивлюсь, дивлюся, помолюся: / І горе, горенько моє,

ДИВЛЮСЬ 12

- 061A 0171 Старими ногами. / А я дивлюсь, поглядаю / Сміюся сльозами.
 180A 0355 Сіла мовчки на дзиглику. / Дивлюсь, цар підходить / До найстаршого... та в пику
 221A 0054 А я все літаю!.. / Дивлюсь – гетьман з старшиною. / Я води набрала
 006B 0253 Що нікому мене згадати! / Дивлюсь – твоя, мій брате, мати, / Чорніше чорної землі,
 029B 0010 Іду я тихою ходою, / Дивлюсь – аж он передо мною / Неначе дива виринають,
 212B 0004 Старії очі веселю. / Дивлюся іноді, дивлюсь, / І чудно, мов перед святою,
 212B 0022 І я вже Богу не молюсь, / Уже й на тебе не дивлюсь. / Мені приснилось: ти вже мати,
 212B 0043 Старії очі веселю. / Дивлюся іноді, дивлюсь / На стан твій гнучий і за тебе
 218B 0037 На хрест високий із тюрми. / Дивлюсь, дивлюся, помолюся: / І горе, горенько моє,
 245B 0005 І де подінуся на світі? / І сниться сон мені: дивлюсь, / В садочку, квітами повита,
 245B 0011 Сієє батько та горить! / Дивлюсь, у темному садочку, / Під вишнею у холодочку,
 299B 0011 Іду та кашляю йдучи. / Дивлюсь: неначе ті ягнята, / Ідуть задрипані дівчата,

ДИВЛЮЧИСЬ 1

- 027A 0091 Нехай усміхнеться серце на чужині, / Хоть раз усміхнеться, дивлючись, як ти / Всю
 славу козацьку за словом єдиним

ДИВЛЯТЬСЯ 7

- 010A 0123 Схаменулись нехрещені, / Дивляться – мелькає, / Щось лізе ввєрх по стовбуру
 030A 0114 Пішла б в садок поплакати, / Так дивляться люде. / Зайде сонце – Катерина
 061A 1649 Стали кругом ліса; / Дивляться – нема нікого... / «Ту їх достобіа!»
 114A 0050 (Достеменний син Катрусі.) / Дивляться дівчата... / «Кобзар іде! Кобзар іде!»
 161B 0188 Там коло тополі, / Стали собі та й дивляться / Одно на другого.
 161B 0191 Отак ангели святії / Дивляться на Бога, / Як вони одно на друге.
 250B 0434 Страшними мертвими очима / На теє дивляться. За ними / На голому піску стоять

ДИВЛЯЧИСЬ 2

- 250B 0666 І мовчки трепетно раділа, / На сина дивлячись. А він / Сидить, було, на Єлеоні,
 250B 0675 На матір навіть не погляне / Та аж заплаче, дивлячись / На іудейську столицю.

ДИВНЕ 2

- 180A 0558 Тільки застогнало, / Пішли в землю; диво дивне / Сталось на світі.
 068B 0162 І зарівав би, та диво, / Диво дивне сталось / Надо мною недолюдом...

ДИВНЕЄ 2

- 083B 0073 ----- / Диво дивнеє на світі / З тим серцем буває!
 250B 0346 Сховалося, і смеркло в полі. / І диво дивнеє! ніколи / Ніхто не бачив і не чув

ДИВНИЙ 2

- 180A 0062 І усом не моргне. / Та й сон же, сон, напричуд дивний, / Мені приснився –

068В 0177 О Боже мій милий! / Який дивний ти. Я плакав, / До полудня плакав.

ДИВНІЇ 1

207В 0071 Тобі, єдиному, святому, / За дивнії твої діла? / Отим-бо й ба! Хвали нікому,

ДИВНО 1

250В 0176 Марію тихо. Їй, небозі, / Аж дивно, чудно. Гость стояв / І ніби справді засіяв.

ДИВО 31

047А 0224 Плакала, співала... / І на диво серед поля / Тополею стала.

052А 0085 Кого положили. / Про старину, про те диво, / Що було, минуло...

061А 0734 Що ви, мої любі, / Таке диво читаєте, – / Гріха на всю губу!

114А 0018 Що в сірій свитині, бувало, щасливий, / Як побачить диво – твою красоту. / Кого ти без мови, без слова навчила

180А 0391 З калюжі такої / Таке диво?.. Отут крові / Пролито людської –

180А 0413 Первому – вторая / Таке диво наставила. / Тепер же я знаю:

180А 0558 Тільки застогнало, / Пішли в землю; диво дивне / Сталось на світі.

180А 0571 Та й прокинувсь... Отаке-то / Приснилося диво. / Чудне якесь!.. таке тільки

199А 0048 Іезекіїлем, / І – о диво! трупи встали / І очі розкрили,

199А 0118 Іван Гус думав розірвать / Окови адові!.. і диво, / Святеє диво показать

199А 0119 Окови адові!.. і диво, / Святеє диво показать / Очам незрящим. «Поборюсь...

234А 0279 То не сором. Отаке-то / Диво запопали! / -----

270А 0069 В хату не пустили. / А весною, мов на диво, / На мене дивились.

016В 0039 А на горі стоять палати, / Неначе диво. А кругом / Широколистії тополі,

016В 0203 Мов тополя, виростає / Світові на диво. / Виростає... Та недовго

016В 0253 Наш брат хutorянин себе показав. / А Бог куняє. Бо се було б диво, / Щоб чути і бачить – і не покарать.

036В 0022 Що часто котяться голови буї / За теє диво! Мов пси, гризуться / Брати з братами, й не схаменуться.

036В 0024 Брати з братами, й не схаменуться. / А теє диво, всіми кохане: / У шинку покритка, а люде п'яні!

050В 0046 Не торгувавсь і панотець / Усім на диво та на чудо! / За три копи звінчав у будень...

057В 0090 Не торгувавсь і панотець / (На диво людям та на чудо), / За три копи звінчав у будень,

068В 0161 Щоб не нудить світом. / І зарівав би, та диво, / Диво дивне сталось

068В 0162 І зарівав би, та диво, / Диво дивне сталось / Надо мною недолюдом...

076В 0099 Була дочка в його Фамар / І син Амон. І се не диво. / Бувають діти і в святих,

083В 0073 ----- / Диво дивнеє на світі / З тим серцем буває!

094В 0008 Сказавши: снилося дурній. / А я зрадів би, моє диво! / Моя ти доле чорнобрива!

094В 0017 Слізьми-водою розлилось / Колишнєє святеє диво! / -----

095В 0218 Та на пожар той дивувались. / Та й диво там таки було! / Марина гола-наголо

103В 0015 Щоб не толочили пашні... / Воно було б не диво, / Якби хто інший на тій ниві

119В 0007 ----- / І виросла я на диво / Кароока, чорнобрива,

250В 0228 Цвіт зельний, наша красота! – / Промовив Йосип.– Диво сталось / З тобою, доненько моя!

250В 0346 Сховалося, і смеркло в полі. / І диво дивнеє! ніколи / Ніхто не бачив і не чув

ДИВОВАЛИСЬ 1

010А 0138 Та й залоскотали. / Довго, довго дивовались / На її уроду...

ДИВОМ 2

068В 0170 Святий Київ наш великий. / Святим дивом сяють / Храми божі, ніби з самим

180В 0006 Буває, іноді дивлюся, / Дивуюсь дивом, і печаль / Охватить душу; стане жаль

ДИВО-ЦАРИЦЯ 1

180A 0343 Анітелень. Цар цвенькас; / А диво-цариця, / Мов та чапля меж птахами,

ДИВОЧНИЙ 2

250B 0192 І слухала, як молодий / Дивочний гость той говорив. / І словеса його святис
250B 0259 Де ж подівсь / Дивочний гость отой лукавий? / Хоч би прийшов та подививсь

ДИВУВАВСЯ 3

180A 0490 Сонечко вставало, / А я стояв, дивувався, / Та аж страшно стало.
199A 0186 І тяжко плакав. Люд мовчав / І дивувався: що він діє, / На кого руку підійма!
234A 0539 Та й оніміла. / Марко плакав, дивувався. / Знов очі відкрила,

ДИВУВАВСЬ 1

250B 0607 Одпочиваючи в куточку, / Старий на сина дивувався, / Який-то з його майстер буде!

ДИВУВАЛАСЯ 1

250B 0190 В куточку мовчки прихилилась / Та дивувалася, дивилась, / І слухала, як молодий

ДИВУВАЛАСЬ 1

114A 0192 І мати не знала, / Дивувалась, що се таке / Мар'яну спіткало,

ДИВУВАЛИСЯ 1

114A 0340 Сліпими очима. / Дивувалися дівчата: / Вже смерть за плечима,

ДИВУВАЛИСЬ 9

274A 0112 І відьма тяжко заридала. / Цигане мовчки дивувались, / Поки послули, де хто впав.
050B 0062 Одружились небожата. / Дивувались люде, / Як то вони, ті сироти,
050B 0066 Минає рік, минув другий, / Знову дивувались, / Де в тих сиріт безталанних
095B 0217 Неначе хвилі, напливали / Та на пожар той дивувались. / Та й диво там таки було!
153B 0083 У тій Вільні сталось. / Дивувались довго люди, / Де вона сховалась,
180B 0057 Краса твоя тая, / Що всі люде дивувались? / Пропала, немає!
230B 0012 До того люд домуштровали, / Що сам фельдфебель дивувались / І маршировкою, і всім...
250B 0631 Учителі-архієреї! – / І дивувались фарисеї / І книжники його речам.
292B 0048 Та й заходився царювать. / Дивилися та дивувались / На новобранця чабани

ДИВУВАТИСЬ 1

207A 0429 Весна божа. Вийшла з хати / На світ дивуватись / Яриночка, та не Бога

ДИВУЄТЕСЬ 1

215B 0029 Без шляху битого... а ви! / Дивуєтесь, що спотикаюсь, / Що вас і долю проклинаю,

ДИВУЄТЬСЯ 5

030A 0736 Дає гроші Івасеві, / Дивується пані. / А пан глянув... Одвернувся...
207A 0400 То піде, то стане, / Розглядає, дивується, / Та любо, та тихо,
248B 0003 Книжечку читає / Та сам собі дивується, / Що людей немає.
271B 0007 Зеленим покровом – / Аж сам собі дивується / На свою діброву...
276B 0021 І на дівча і на цвіті / Дивується собі і дума, / Який би ретязь ще сплести?

ДИВУЄШСЯ 1

301B 0003 І голову схопивши в руки, / Дивуєшся, чому не йде / Апостол правди і науки!

ДИВУЙТЕСЯ 6

061A 1780 ----- / «Не дивуйтеся, дівчата, / Що я обідрався;
114A 0344 Про колишне плаче. / Не дивуйтеся, дівчата, / На старі козачі
114A 0396 Обнімемось, поцілую, / Дивуйтеся, люди! / А ти стоїш, червонієш...»

173A 0050 Нема кращого й не буде. / Дивуйтеся, люди! / Нема кращого!.. А долю...
 043B 0006 Ой плахотка-червчаточка, / Дивуйтеся, дівчаточка, / Дивуйтеся, парубки,
 043B 0007 Дивуйтеся, дівчаточка, / Дивуйтеся, парубки, / Запорозькі козаки.

ДИВУЙТЕСЬ 1

043B 0009 ----- / Ой дивуйтеся, лицяйтеся, / А з іншими вінчайтеся.

ДИВУЮСЬ 2

180A 0387 А берег ушитий / Увесь каменем. Дивуюсь, / Мов несамовитий!
 180B 0006 Буває, іноді дивлюся, / Дивуюсь дивом, і печаль / Охватить душу; стане жаль

ДИВУЮТЬСЯ 4

234A 0217 То й з рук не спускає. / Дивуються старі мої / Та моляться Богу.
 270A 0009 Очей не спускають / З мого цвіту? Дивуються, / Не знають, де діти!
 074B 0067 На долину заїзжають, / Дивуються з його / І моляться, і жертвами
 092B 0048 Людські душі? Чи ще й досі / Дивуються все / На стан гнучий? Свято моє!

ДИКЕ 1

266B 0015 Хоч бачать люде, та мовчать. / Отож львеня те дике! люте! / Підстерegli його,
 взяли.

ДИКИЙ 2

074B 0045 В яру чорніє під горою, / Та дикий інколи кайзак / Тихенько виїде на гору
 095B 0016 / І звір того не зробить дикий, / Що ви, б'ючи поклони,

ДИКИХ 1

102B 0020 І праведно Господь великий, / Мов на звірей тих лютих, диких, / Кайдани повелів
 кувать,

ДИМ 5

246A 0135 Храми, каплиці, і ікони, / І ставники, і мірри дим, / І перед обра[зо]м твоїм
 250A 0075 І дитини мати. / І дим хмарою заступить / Сонце перед вами,
 016B 0373 А люде збіглись та дивились, / Як дим до неба підіймався. / -----
 218B 0257 Круг Капітолія. І хором / Співають гімн і курять дим / З кадил і амфор. І з собором
 218B 0443 І гладіатор і патрицій – / Обидва п'яні. Кров і дим / Їх упоїв. Руїну слави

ДИМАРІ 1

057B 0168 Тільки вітер свище / У димарі та в комині. / Що на світі діять?

ДИМОМ 3

199A 0331 «Крові! крові хочуть! / Крові вашої!..» І димом / Праведного вкрило.
 074B 0028 І пожарище не вгасало. / І мер[к] за димом божий світ /
 175B 0105 З шинкаркою; кругом неї / Димом розстилалась / В полі курява.

ДИМУ 4

061A 2437 Утер очі... Тільки мріє / В диму, та й сховався. / -----
 074B 0017 В покоси стелеться, а з яру / Встає пожар, і диму хмара / Святеє сонце покрива,
 147B 0024 Бо дзвона вже давно не чує. / Сумують комини без диму, / А за городами, за тином
 218B 0505 А над чорним Колізеєм, / Ніби із-за диму, / Пливе місяць круглолиций.

ДИТИНА 63

020A 0022 Зажурилась, заплакала, / Як мала дитина. / Ніхто її не рятує...
 024A 0022 Зажурилась, заплакала, / Як мала дитина. / Ніхто її не рятує...
 027A 0099 Згадаю Енея, згадаю родину, / Згадаю, заплачу, як тая дитина. / А хвилі на той бік
 ідуть та ревуть.
 030A 0208 Хто заплаче надо мною, / Як рідна дитина? / Хто посадить на могилі

- 030A 0264 На голові хустиночка, / На руках дитина. / Вийшла з села – серце мліє;
 030A 0404 В руці ціпок, а на другій / Заснула дитина. / Зострілася з чумаками,
 030A 0415 Тяжко його брати!.. / Та й навіщо?.. А дитина? / Вона ж його мати!
 030A 0464 А люде хоч бачать, та людям не жаль: / «Нехай, – кажуть, – гине ледача дитина, /
 Коли не зуміла себе шанувать».
- 030A 0642 Несповита, заплакана / Сердешна дитина. / «Осьде воно, подивися!
 061A 0108 Заспіваю, зарідаю, / Як мала дитина. / Заспіваю – море грає,
 061A 1693 Ні каліка, ані старий, / Ні мала дитина / Не остались – не вблагали
 061A 1795 Тяжко-важко плаче, / Як дитина. Чого б, бачся? / В червонім жупані,
 061A 2169 Хоч не рідний син Ярема, / А щира дитина. / Максим ріже, а Ярема
 061A 2438 ----- / Давно те минуло, як, мала дитина, / Сирота в ряднині, я колись блукав,
 061A 2463 За титаря плакати. І ніхто не бачив, / Що мала дитина у куточку плаче. / Спасибі,
 дідуся, що ти заховав
- 114A 0045 Латана торбина / У старого; а дитина! / Сердешна дитина!
 114A 0046 У старого; а дитина! / Сердешна дитина! / Обідране; ледви-ледви
 114A 0155 І з ким розмовляє? / «Воно мале ще, дитина, / Нічого не знає».
 114A 0161 Сама діувала. / Угадала мати: Мар'яна – дитина, / Не знає, як треба на сім світі
 жити.
- 114A 0311 Червоніє хвартушина; / Роду чесного дитина». / -----
 114A 0374 Чом я не в жупані?» / А Мар'яна, як дитина / Без матері, плаче.
 123A 0122 Сором – не згадаю. / Як дитина, калиною / Себе забавляє,
 173A 0027 За півчварта року, / Як княжа дитина, / Як ясен високий,
 173A 0105 І письменний і вродливий – / Квіточка дитина! / Як у Бога за дверима,
 180A 0135 Бо його, бач, трохи! А онде під тинном / Опухла дитина, голоднеє мре, / А мати
 пшеницю на панщині жне.
- 207A 0281 І заплакала Ярина, / Як тая дитина, / І крізь сльози промовляла:
 207A 0373 Дочка нездужає Ярина; / Його єдина дитина / Покинуть хоче. З ким дожить,
 234A 0077 І згадає, дякуючи, / Як своя дитина?.. / Тяжко дітей годувати
 234A 0117 Чи чуєш? щось плаче / За ворітьми... мов дитина! / Побіжім лиш!.. Бачиш?
 234A 0124 Перед самим перелазом / Дитина сповита – / Та й не туго, й новенькою
 234A 0176 Бо ми старі, нездужаєм, / Та таки й дитина, / Хоча воно вже й підросло,
 234A 0240 Вона чує з тії хати, / Як дитина дише. / Вранці Марко до наймички
 270A 0034 Хто їй лихо заподіяв? / Я була дитина, / Я гралася, забавлялась,
 270A 0044 Я не знала, що байстря я, / Що його дитина. / Пан поїхав десь далеко,
 016B 0167 Мов яблучко у садочку, / Кохалась дитина. / І говорить уже стало,
 016B 0223 А сирота її в селі, / Її єдина дитина! / Мов одірвалось од гиллі,
 050B 0032 У наймах виріс сирота, / Неначе батькова дитина! / То с'як, то так
 050B 0250 Ані охне, ні заплаче, / Неначе дитина. / І собаки не кусали
 057B 0062 Смерті сподіваюсь, / А ридую, мов дитина, / Як я нагадаю
 057B 0076 У наймах виріс сирота, / Неначе батькова дитина. / Отож той самий сиротина
 067B 0017 Молодес, сивоусе, – / Звичайне, дитина, – / І подибало тихенько
 068B 0078 О Боже мій! О мій єдиний! / Воно тойді було дитина, / Воно... Не нам твої діла
 095B 0275 І в'яне, сохне, гине, гине / Твоя єдина дитина, / Твоя Мариночка
 104B 0170 До святого Бога, / Заридав, як та дитина... / І простив небогу!
 111B 0053 Меж горами старий Дніпро, / Неначе в молоці дитина, / Красується, любиться
 153B 0016 І хороше, і багате, / І одна дитина, / І училось не паничем,
 153B 0072 На улиці валється / Убита дитина, / Убитая жидовином,
 156B 0020 І заплакав Дорошенко / Як тая дитина! – / Не розсиплем вражу силу,
 161B 0050 Сивими пустує, – / Ну, звичайне, як дитина / Пестує старого.
 161B 0214 Навчилась, нічого сказати! / Оце дитина! Ні, Настусю, / Я коло тебе захожуся
 180B 0076 Та не довго. Бо не дійде / До зросту дитина, / Підє собі сліпця водить,
 192B 0035 Є з ким розмовляти. / Хоч дитина немовляца, / І воно вгадає
 200B 0142 І все на світі. А Петрусь, / Її єдина дитина, / Гуляв собі пренеповинний
 218B 0039 І горе, горенько моє, / Мов нагодована дитина, / Затихне трохи. І тюрма
 218B 0204 В кайданах одвезли. І син / Алкід, твоя дитина, / Єдина твоя родина,
 218B 0367 З неофітами в кайданах. / А твоя дитина / Ще й до щогли прикована –

- 236В 0005 Болить, і плаче, і не спить, / Мов негодована дитина. / Лихої, тяжкої години,
 250В 0460 Ще рік минув. Коло хатини / Коза пасеться; а дитина / І невеличке козеня
 250В 0516 Було б, іскупленням рабам! / Дитина б тая виростала / Без матері, і ми б не знали
 250В 0571 Таки ж у неї на колінах. / Отож і спить собі дитина, / Мов янгеляточко в раю.
 250В 0618 Сидять собі та продають / Добро своє. А де ж дитина? / Побігло десь. Шукає сина
 250В 0624 Щоб син її найшовсь. Аж глядь, / Межи раввінами дитина, / Її хлоп'яточко, сидить
 250В 0714 Розп'ялась / Твоя єдина дитина! / А ти, спочинувши під тинном,

ДИТИНИ 5

- 196А 0018 Не заріже батько сина, / Своєї дитини, / За честь, славу, за братерство,
 234А 0208 Увечері і вдосвіта; / А коло дитини / Так і пада, ніби мати;
 250А 0074 Одцурається брат брата / І дитини мати. / І дим хмарою заступить
 153В 0091 Там і поховали. / А графиня без дитини, / Сердешна, осталась.
 250В 0742 І іменем твого сина, / Твої скорбної дитини, / Любов і правду рознесли

ДИТИНИ 5

- 030А 0538 А йвася питають, заранне питають, / Не дадуть до мови дитині дожить. / На кого
 собаки на улиці лають?
 016В 0194 Заплакані очі. / А дитині ніби сниться, / Мов вимовить хоче:
 161В 0161 Оженитися старому / На такій дитині! / Схаменися, не женися,
 180В 0072 Ти зрадієш; і розкажеш / Дитині правдиво / Про панича лукавого,
 250В 0446 Щоб хоч козу ту заробить / На молоко малій дитині. / Минає рік, коло хатини

ДИТИНКА 1

- 207А 0053 Виглядає доля, / Мов дитинка; а він її / Лає, проклинає!

ДИТИНКУ 1

- 030А 0110 Поглядає на улицу, / Колише дитинку; / Поглядає – нема, нема...

ДИТИНО 15

- 173А 0046 Ой сину мій, сину, / Моя ти дитино, / Чи є кращий на всім світі,
 207А 0557 «Сину ти мій безталанний! / Моя ти дитино! / Де ти в світі погибасш,
 207А 0597 Нагодують».– «Ні, Степане, / Моя ти дитино! / І Господь тебе покине,
 057В 0268 А я! а я!... Не вимовлю. / Моя ти дитино! / Я вбив його! Постривай лиш,
 076В 0110 І дня єдиного, мій сину, / Моя найкраща дитино! / Без тебе сонця не узрю,
 134В 0001 ----- / Ой люлі, люлі, моя дитино, / Вдень і вночі.
 134В 0015 То й пригорнись, / Бо я любила, моя дитино, / Її колись.
 161В 0136 хрестить його і цілує.) Боже тебе благослови, / моя дитино! Настусю! Поведи його в
 покої / та нагодуй, бо він ще, може, й не обідав.
 209В 0024 Лежать собі хлопці, мов у теплій хаті. / – Дивися, дитино, оце козаки / (Ніби мені
 каже),– на всій Україні
 209В 0026 (Ніби мені каже),– на всій Україні / Високі могили, дивися, дитино, / Усі ті могили,
 усі отакі.
 209В 0036 Усі ми і встанем, та Бог його знає, / Коли-то те буде. Дивися ж, дитино! / Та добре
 дивися – а я розкажу,
 209В 0041 Ти ж людям розкажеш, як виростеш, сину. / Слухай же, дитино.– А потім ягнята /
 Приснились у житі, лановий біжить,
 250В 0337 Опріснок Йосип у торбині, / Дає та й каже: – На, моя дитино, / Поки що, буде,
 укріпись,
 250В 0479 У свій маленький тихий рай! / Ходім додомуньку, дитино. / – Ходім, – сказала та й
 пішла
 250В 0556 Недобрий чоловік, лихий! / Навчив тебе, моя дитино, / Зробить оце! Покинь! Покинь! –

ДИТИНОЧКА 1

- 180В 0059 Пропала, немає! / Все забрала дитиночка / І вигнала з хати,

ДИТИНОЮ 1

016B 0144 Сонце просіяло. / І княгиня з дитиною / Не тією стала.

ДИТИНУ 40

- 027A 0018 Чи багатий, кого доля, / Як мати дитину, / Убирає, доглядає,
 030A 0084 Вичуняла, та в запечку / Дитину колише. / А жіночки лихо дзвонять,
 030A 0406 Зострілася з чумаками, / Закрила дитину, / Питається: «Люде добрі,
 030A 0505 Та сліз більш немає. / Подивилась на дитину – / Умите сльозою,
 057A 0008 Чом вас лихо не приспало, / Як свою дитину?.. / Бо вас лихо на світ на сміх породило,
 057A 0116 Моїх діток нерозумних, / Як свою дитину. / -----
 061A 0262 То й вас прийме, привітає, / Як свою дитину. / А од його, помолившись,
 123A 0110 Коли на світ породила / Нелюбу дитину. / «Душно мені; ходім дочко,
 173A 0216 Муштрує, то лас, / То годує, як дитину, / Й сином називає,
 180A 0132 Вдову за подушне, а сина кують, / Єдиного сина, єдину дитину, / Єдину надію! в
 військо отдають!
 207A 0147 Моїй жінці: «А що, – кажу, – Возьмем за дитину?» / Тебе б то це. «Добре, – каже
 234A 0071 Хто ж їх старість привітає, / За дитину стане? / Хто заплаче, поховає?
 270A 0029 Вона все журилась / І на мене, на дитину, / Дивилась, дивилась
 274A 0156 Та, може, ще хоч каліку / Приведу дитину... / -----
 014B 0053 До панича, бачиш, ходила, / Поки дитину привела / Та у криниці й затопила.»
 016B 0155 Бо княгині тільки вміють / Привести дитину. / А годувать та доглядать
 016B 0162 За те, хіба, що привела? / А моя свою дитину / Сама доглядала.
 044B 0024 Випроважала вдова свого сина, / Ту єдину дитину. / Випроважала сестра свого брата.
 068B 0151 Було, мов жабу ту, на списі / Спряжеш дитину на огні / Або панянку білолицю
 083B 0182 Іде боса титарівна / І несе дитину, / То підійде до криниці,
 083B 0196 Та щоб ішов з громадою / Дитину шукати!! / У неділеньку раненько
 104B 0071 І Господи єдиний! / Як те паня, як ту дитину, / У намистах водив!
 108B 0006 Рожевою пеленою, / Мов мати дитину. / Очам любо. Годиночку,
 111B 0018 Щоб доля добрая любила / Її дитину... Добре, мамо, / Що ти зарані спать лягла,
 161B 0020 То в його, знаєте, росло / На божій харчі за дитину / Чись байстря. А може, й так
 161B 0023 Узяв собі старий козак / Чию сирітку за дитину / Та й доглядає в затишку,
 180B 0084 І за те ще, що так тяжко / Дитину любила. / І любитимеш, небого,
 207B 0020 Свою нудьгу переливала / В свою дитину... В тім гаю, / У тій хатині, у раю,
 209B 0104 Вони, вони – не бійся, сину! – / Вони, ксьондзи, мою дитину / З собою в хату завели,
 218B 0240 Скрізь шукала / Дитину мати. Не найшла / І в Сіракузи поплила.
 250B 0037 Тесляр на наймичку свою, / Неначе на свою дитину, / Теслу, було, і струг покине
 250B 0072 Од вітру хилиться в яру. / – Йому я стану за дитину. / Плечми моїми молодими
 250B 0142 А йдучи, козеня, небога, / Ніби дитину, на руках / Хитала, бавила, гойдала,
 250B 0153 Старий, сумуючи під тинном, / Давненько вже свою дитину. / Зострів її і привітав
 250B 0167 Учора, каже, привела / Дитину, сина. А Захарій / Старий нарек його Іваном...
 250B 0317 Бо дома ні на кого кинуть. / А може, Бог пошле дитину / В дорозі; от і молоко
 250B 0355 Марія сина привела. / Єдиную тую дитину, / Що нас од каторги спасла!
 250B 0491 До сходу сонця, по торбині / На плечі взявши, а дитину / Удвох в колисочці несли.
 250B 0530 Якась рідня їм. Вранці-рано / Свою дитину, безталанна, / Нагодувала, одягла
 296B 0004 Та колише московщя, / Малую дитину. / -----

ДИТИНУ-СИНА 1

218B 0111 Із доброї тії дівчати: / Дитину-сина привела. / Молилася своїм Пенатам

ДИТЯ 24

- 030A 0203 До нас не вертайся! / Не вертайся, дитя моє, / З далекого краю...
 030A 0214 Доню моя, доню моя, / Дитя моє любе! / Іди од нас...»
 030A 0256 Де мені схватись? / Заховаюсь, дитя моє, / Сама під водою,
 030A 0647 Батько одцурався! / Боже ти мій!.. Дитя моє! / Де дінусь з тобою?
 030A 0666 Та в ліс з шляху, як навісна! / А дитя осталося, / Плаче, бідне... А москалям
 030A 0715 Його повожатий, / Мале дитя, коло його / На сонці куняє,

- 123A 0088 Лас, проклінає, / Своє дитя без сором / Байстрам нарікає.
 194A 0003 Чого серце плаче, ридає, кричить, / Мов дитя голодне? Серце моє трудне, / Чого ти бажаєш, що в тебе болить?
 234A 0024 Туманочку, брате!.. / Дитя моє! мій синочку, / Нехрещений сину!
 234A 0030 Я не буду знати, / Як і зовуть... Дитя моє! / Я була багата...
 274A 0340 Чи тобі байдуже? / Наталоньку! Дитя своє! / Ірод нечестивий!..
 274A 0358 І остриг, проклятий, / Дитя своє. Полетіла / Я його шукати
 016B 0135 Уже пишалась і любила / Своє дитя. І дав дожить / Господь їй радості на світі.
 016B 0138 Узріть його, поціловать / Своє єдинеє дитя, / І перший крик його почути...
 016B 0232 Он дивиться й не пізнає / Межи дітьми дитя своє. / І думас: тебе не стало...
 057B 0117 А на Катерину, / На дитя своє єдине, / Тільки поглядає.
 083B 0200 Та криницю виливали, / Та дитя теє шукали. / Найшли, найшли твого сина,
 095B 0112 Пішла, ридаючи, в село, / Одним-одно дитя було, / Та й те пропало
 161B 0140 І даровав же мені Бог / Таке дитя, такого сина! / І богослов уже. Причина,
 200B 0084 Чи оддала б за генерала / Дитя єдинеє своє? / Не оддала б... А втім, не знаю...
 212B 0025 Не в аксамиті, не в палатах / Твоє голоднеє дитя... / І в'янеш ти, а дні летять,
 212B 0032 Єдинеє добро було – / Твоє дитя, поки росло, / В колодочки поки вбивалось,
 217B 0010 Веселая, сміючись, мати, / Цілує діда і дитя / Аж тричі весело цілує,
 250B 0180 І стрепенулась. Пригорнулась / Неначе злякане дитя, / До Йосипа свого старого,

ДИТЯТИ 1

- 153B 0076 Жидівочка... де та сила / Взлася в дитяти? / Вихватила ту сокиру

ДИТЯТКОМ 1

- 209B 0091 Очей нарадувать старих / Моїм дитятком!.. / -----

ДИТЯТОЧКО 3

- 250B 0362 Та й їх побачили. Небогу, / Її й дитяточко взяли / І у вертеп свій принесли,
 250B 0425 В пелюшках долі, під вербою, / Дитяточко. А меж лозою / З лози колисочку плете
 250B 0535 ----- / Дитяточко собі росло, / З Івасем-удовенком гралось.

ДИТЯТОЧКОМ 2

- 180B 0004 Як тая мати молодая / З своїм дитяточком малим. / Буває, іноді дивлюся,
 250B 0404 Ослицю дійну. І небогу / З її дитяточком малим / І посадили й провели

ДИТЯЧІЙ 1

- 250B 0390 Ножі солдати сполоскали / В дитячій праведній крові! / Такеє-то на світі сталось!

ДИХНЕ 1

- 266B 0042 І худосильний. Вітер з поля / Дихне, погне і полама. / І ваша злая своєволя

ДИШЕ 4

- 030A 0082 Нездужас Катерина, / Ледве-ледве дише... / Вичуняла, та в запечку
 030A 0582 Через пеньки, заметами, / Летить, ледве дише. / Боса стала серед шляху,
 234A 0240 Вона чує з тії хати, / Як дитина дише. / Вранці Марко до наймишки
 274A 0264 Вбігаю у хату, / А він уже ледве дише... / Я до його: «Тату!»

ДИШИ 1

- 061A 1905 Та в запічку колиши, / Та мовчи, не диши». / -----

ДИЯВОЛ 1

- 057B 0388 Всюди люди, а я один / Диявол проклятий! / -----

ДИЯВОЛА 2

- 057B 0070 То розкажи, сину, / Що ти бачив диявола / Своїми очима.
 200B 0154 Молитва, може, прожене / Диявола... О! мій Петрусью! / Молитва не спасе мене,

ДИЯКОН 1

061A 1168 Та й ту знімуть... / А дякон: / «Нехай ворог гине!

ДІАНА 1

088B 0013 Як кажуть, стала виглядати / Червонолиця Діана... / А я вже думав спать лягати

ДІБРОВА 3

030A 0329 ----- / Кричать сови, спить діброва, / Зірочки сіяють,

061A 1037 Повалили гайдамаки, / Аж стогне діброва; / Не повезли, а на плечах

061A 1460 А за ним німий Ярема. / Зелена діброва, / І темний гай, і Дніпр дужий,

ДІБРОВАМИ 1

194B 0043 Словами-сльозами / З дібровами зеленими! / З темними лугами!

ДІБРОВИ 6

010A 0162 ----- / А тим часом із діброви / Козак виїзжає;

027A 0087 Не мудру, та щирю, прийми, привітай. / Не кинь сиротою, як кинув діброви, / Прилини до мене хоч на одно слово

027A 0110 Не мудру, та щирю, прийми, привітай. / Не кинь сиротою, як кинув діброви, / Прилини до мене хоч на одно слово

030A 0281 Пазухи шукає. / Сіло сонце, з-за діброви / Небо червоніє;

061A 2317 Привели / І корову із діброви, / І намиста нанесли.

016B 0322 І ніби гори оживають. / Дуби з діброви, мов дива, / У поле тихо одхожають.

ДІБРОВІ 14

010A 0107 Молоденький, чорнобровий, / Знайшли вчора у діброві. / Світи довше в чистім полі,

010A 0154 Високі могили; / Пішов шелест по діброві; / Шепчуть густі лози.

027A 0055 Встануть сердеги працювать, / Корови підуть по діброві, / Дівчата вийдуть воду брать,

030A 0343 Сина забавляє, / Чи в діброві з-під колоди / Вовка виглядає?

047A 0001 ----- / По діброві вітер виє, / Гуляє по полю,

047A 0226 ----- / По діброві вітер виє, / Гуляє по полю,

061A 0874 Великого свята. / У темному гаю, в зеленій діброві, / На припоні коні отаву скубуть;

061A 1023 Ночували гайдамаки / В зеленій діброві, / На припоні пасли коні,

061A 1043 «Ночували гайдамаки / В зеленій діброві». / Шкандибає, курникає,

061A 1441 Простяглася / По діброві понад Дніпром / Козацька ватага.

061A 2125 Батьків немає. Шелестить / Пожовкле листя по діброві; / Гуляють хмари; сонце спить;

173A 0002 Породила мати сина / В зеленій діброві, / Дала йому карі очі

221A 0141 А ми з матір'ю сиділи / На горі в діброві. / Я плакала; я не знаю,

192B 0007 Неначе циган чорний, голий, / В діброві вбитий або спить. / А по долині, по роздоллі

ДІБРОВО 1

271B 0001 ----- / Ой діброво – темний гаю! / Тебе одягає

ДІБРОВОЮ 2

027A 0052 Повіє вітер по долині – / Пішла дібровою руна, / Руна гуляє, божа мова.

061A 0885 ----- / Попід дібровою стоять / Вози залізної тарані;

ДІБРОВУ 4

061A 2539 Куди який знає: / Хто додому, хто в діброву, / З ножем у халяві,

074B 0009 Та й потяг по дрова / В зелену діброву, / Древину вибравши та й цюк!

161B 0123 За дружиною. / Полетіла б у діброву, / У зелений гай,

271B 0008 Аж сам собі дивується / На свою діброву... / Надивившись на доненьку

ДІВОНЬКА 2

050B 0028 Зносити брівоньки нізачо?.. / Ні, дівонька вона не та! / -----
 057B 0072 ----- / Так, бачиш, дівонька ота / Росла собі. І роботящий

ДІВОЧЕ 5

057A 0020 Як я з вами плакав?.. Може, і вгадав.. / Може, найдеться дівоче / Серце, карі очі,
 061A 0364 Білі рученята – мліють-обнімають, / Єсть серце єдине, серденько дівоче, / Що плаче,
 сміється, і мре, й оживає,
 114A 0183 Минулося. Помагало / Ласкаве дівоче / Щире слово... « Вибачайте...»
 171A 0077 Богобоязливе, / Згадається – і дівоче / Серце боязливе
 264A 0014 Ані серце твоє тихе, / Добреє дівоче / Не заступить, не закриє

ДІВОЧИЙ 3

114A 0132 І високий стан козачий, / І гнучкий дівочий. / Що є коси, довгі коси,
 123A 0195 Та і в воду: соромиться / На гнучкий дівочий / На стан голий подивиться...
 016B 0422 Прибивсь якось і в Чигирин, / І в монастир отой дівочий, / Що за пісками на болоті

ДІВОЧИМ 1

178B 0018 Не дав серця молодого / З тим серцем дівочим / Поєднати! – Минулися

ДІВОЧИХ 1

246A 0048 З дітьми і внуками, втопить / В сльозах удов'їх. А дівочих, / Пролитих тайно серед
 ночі!

ДІВОЧІ 7

010A 0036 Не вимили біле личко / Слізоньки дівочі: / Орел вийняв карі очі
 019A 0004 Нащо літа молодії, / Веселі, дівочі? / Літа мої молодії
 057A 0035 За вишневий сад зелений, / За ласки дівочі... / За степи та за могили,
 061A 0758 Щоб ніхто не бачив / Ні дівочі дрібні сльози, / Ні щирі козачі.
 114A 0324 Мені їх не шкода, мені їх не жаль. / Ні на що дивиться: ті очі дівочі... / Що колись...
 колись-то... Думи та печаль,
 114A 0379 Тільки сльози Мар'янині; / А сльози дівочі / І серед дня лихо роблять.
 124B 0005 Дружини немає. / А дівочі молодії / Веселії літа,

ДІВОЧИЙ 1

006B 0032 Та й ті виплакала / В самотині дівочій. / Ані братика я,

ДІВОЧУ 2

250B 0114 Сльозу пророчую утри! / Заквітчай голову дівочу / Лілеями та тим рясним
 305B 0030 Та кругом себе подивись, / Начхай на ту дівочу славу / Та щирим серцем нелукаво

ДІВСЯ 3

027A 0007 Гніздечко гойдає. / А де ж дівся соловейко? / Не питай, не знає.
 027A 0067 Гніздечко гойдає. / А де ж дівся соловейко? / Не питай, не знає.
 256A 0027 На лютого ляха. / Де ж ти дівся, в яр глибокий / Протоптаний шляху?

ДІВУВАЛА 6

047A 0138 Чини ж мою волю. / Сама колись дівувала – / Тес лихо знаю;
 114A 0160 Знать, забула, що колись-то / Сама дівувала. / Угадала мати: Мар'яна – дитина,
 114A 0207 Ти вже виросла, нівроку, / Уже й дівувала; / Я вже думаю, що, бачиш...»
 114A 0257 «Я ще, мамо не виросла, / Ще не дівувала. / Бо ти мене не пускала
 200B 0062 На Петруся. Одним-одна / І виростала, й дівувала, / І за старого генерала
 305B 0016 А ти, кумасю, спала, спала, / Пишалася, та дівувала, / Та ждала, ждала жениха,

ДІВУВАЛИ 2

221A 0193 Неначе три сестри старі, / Що дівували, дівували, / Аж поки мохом поросли.

221A 0193 Неначе три сестри старі, / Що дівували, дівували, / Аж поки мохом поросли.

ДІВУВАТИ 8

047A 0095 «Иди, доню,—каже мати,— / Не вік дівувати! / Він багатий, одинокий –
083B 0175 Поплакати, погадати, / Як їй дівувати? / Де їй дітись од сорома,
119B 0014 У високих у палатах / Увесь вік свій дівувати, / Недоля моя.
141B 0014 І не знатиму. Ой, мамо, / Страшно дівувати, / Увесь вік свій дівувати,
141B 0015 Страшно дівувати, / Увесь вік свій дівувати, / Ні з ким не кохатись.
145B 0015 ----- / Не дай мені вік дівувати, / Коси мої плести-заплітати,
161B 0084 ----- / Не будеш дівувати. / -----
183B 0021 Навіки осталась / Дівувати; тяжко мені / У матері в хаті

ДІВУЄШ 2

123A 0065 Байстрия необуте! / Ти вже виросла, дівуєш, / З хлопцями гуляєш..
305B 0025 А ти ніби не добачаєш: / Дівуєш, молишся, та спиш, / Та Матер Божію гнівиш

ДІВУЮ 1

274A 0375 Одружимося, моє серце, / Я й досі дівую. / А сина вже оженила,

ДІВЧА 7

006B 0278 А за ними, молодими, / І дівча одно пішло. / Подибала стара мати
218B 0100 Як у Італії росло / Мале дівча. І красою, / Святою, чистою красою,
270B 0001 ----- / Дівча любе, чорнобриве / Несло з льоху пиво.
276B 0013 У холодочку під платаном / Дівча завітчанеє спить... / Дріадам нічого робить
276B 0020 Повисилась. А мудрий Нума / І на дівча і на цвіті / Дивується собі і дума,
292B 0055 Бере і город і аул, / Бере дівча, бере ягницю, / Будує кедрові світлиці,
302B 0019 Вода ставом стала. / Прийшло дівча воду брати, / Брало, заспівало.

ДІВЧАТ 5

114A 0167 Бо, сліпі, не бачать карих оченят; / Що тільки лякають молодих дівчат... / Лякають,
дівчата, правдою лякають!
274A 0470 І жила собі святою, / Дівчат научала, / Щоб з панами не кохались,
068B 0109 Свого весілля дожидали / Та молодих дівчат в селі, / Мов бугаї, перебирали.
076B 0154 Царевен паче красою, / Дівчат старому навели. / Да гріють кров'ю молодую
083B 0003 Ще як борці у нас ходили / По селах та дівчат дурили, / З громади кпили, хлопців
били

ДІВЧАТА 61

010A 0090 Зійшло вже сонце!» (Голі скрізь; / З осоки коси, бо дівчата). /
010A 0190 ----- / Ідуть дівчата в поле жати / Та, знай, співають ідучи,
020A 0003 Та на кобзі грає, / Кругом хлопці та дівчата, / Як мак процвітає.
020A 0139 Щось руки не грають. / Кругом хлопці та дівчата / Слізеньки втирають.
024A 0003 Та на кобзі грає, / Кругом хлопці та дівчата – / Як мак процвітає.
024A 0107 Щось руки не грають. / Кругом хлопці та дівчата / Слізеньки втирають.
027A 0056 Корови підуть по діброві, / Дівчата вийдуть воду брать, / І сонце гляне – рай, та й
годі!
030A 0059 Слізеньки втирає, / Бо дівчата на улиці / Без неї співають.
030A 0427 Щоб під чужим тинем сльози вилити! / Отож-то дивіться та кайтеся, дівчата, /
Щоб не довелося москаля шукать,
030A 0460 Поки сльози ллються. / Отаке-то лихо, бачите, дівчата. / Жартуючи кинув Катруско
москаль.
030A 0721 Хто бублик, хто гроші; / Хто старому, а дівчата / Шажок міхоніші.
047A 0020 Постривайте – все розкажу. / Слухайте ж, дівчата! / -----
047A 0037 Що нам в світі зострінеться... / Не знайте, дівчата! / Не питайте свою долю!..
047A 0045 Біле личко червоніє – / Не довго, дівчата! / До полудня, та й зав'яне,

- 061A 0032 Безславному тяжко сей світ покидать. / Згадайте, дівчата, – вам треба згадать! /
Вона вас любила, рожеві квіти,
061A 0371 Таким і я колись-то був. / Минуло, дівчата... / Минулося, розійшлося,
061A 0728 Аж обридло, слухаючи, / Далєбі, дівчата! / «Ото який! Мов і справді
061A 1125 Діти нехрещені ростуть, / Козацькі діти; а дівчата!.. / Землі козацької краса
061A 1210 Не ту заспіваю, іншої заграю; / Лихо – не дівчата – буде танцювать. / Недолю співаю
козацького краю:
061A 1780 ----- / «Не дивуйтеся, дівчата, / Що я обідрався;
114A 0032 У неділю на вигоні / Дівчата гуляли, / Жартували з парубками,
114A 0038 Щоб з козаком не стояла. / Звичайне, дівчата... / То про своє все й співають,
114A 0050 (Достеменний син Катрусі.) / Дивляться дівчата... / «Кобзар іде! Кобзар іде!»
114A 0072 «Та хоч на трьох яку-небудь». / «На трьох... Ох, дівчата! / І на одній колись-то грав,
114A 0084 Чи чували?» – «Ні, не чули». / «Слухайте ж, дівчата, / Та кайтеся... Давно колись
114A 0168 Що тільки лякають молодих дівчат... / Лякають, дівчата, правдою лякають! / І я вас
лякаю, бо те лихо знаю,
114A 0171 Бодай його в світі нікому не знать – / Того, що я знаю... Минуло, дівчата! / Серце не
заснуло, я вас не забув.
114A 0179 Усміхнуся...» Та й заплакав. / Дивились дівчата, / Не питали, чого плаче.
114A 0262 Ні на вечірниці, / Де дівчата з парубками / Жартують, співають
114A 0340 Сліпими очима. / Дивувалися дівчата: / Вже смерть за плечима,
114A 0344 Про колишне плаче. / Не дивуйтеся, дівчата, / На старі козачі
123A 0014 «Хто се, хто се?» – питає, / Цікаві дівчата. / Ото дочка по сім боці,
123A 0075 Серце матері?.. Ох, лихо, / Лишенько, дівчата! / Мати стан гнучкий, високий,
123A 0174 Заріс осокою; / Не купаються дівчата, / Обходять горою;
123A 0179 Сумно-сумно кругом його... / А вночі, дівчата, / Впливає з води мати,
173A 0108 Вдова панувала, / А дівчата лицялися / І рушники дбали.
180A 0497 Покрай улиць поспішали / Заспані дівчата, / Та не з дому, а додому!
270A 0071 На мене дивились. / А дівчата заквітчались / І почали звати
272A 0054 І незчулась, як зуспіли / Дніпрові дівчата – / Та до неї, ухопили,
006B 0263 Пługатарі з плугами йдуть, / Співають, ідучи, дівчата, / А матері вечерять ждуть.
006B 0273 Сама заснула коло їх. / Затихло все, тільки дівчата / Та соловейко не затих.
037B 0007 В садах кохалися, цвіли, / Неначе лілії, дівчата. / Пишалася синами мати,
050B 0190 Я чув тойді, на досвітках / Дівчата співали: / «Шелесь, шелесь по дубині,
057B 0239 Коси заплітали, / Мов дівчата, та святее / Борошно псували?
076B 0168 І гріла собою / Царя свого, а дівчата / Грались меж собою
076B 0186 Мов ті валькірії, круг неї / Танцюють, граються дівчата / І приспівують:
083B 0014 Кругом аж курява вставала. / Дівчата танцювали / І парубки...– Уже й кінець!
083B 0018 І знову ліри заревли, / І знов дівчата, мов сороки, / А парубки, узявшись в боки,
083B 0108 І ту саму грали, / Що й позаторік. Дівчата / Так само дрібно танцювали,
083B 0137 Та хлопцям жалю завдає / Тими дівчатами. Дівчата / Аж понедужали за ним,
083B 0214 Дітей своїх научали, / Щоб навчалися дівчата, / Коли не вчить батько, мати.
141B 0009 Ні з ким полюбитись. / Як дівчата цілуються, / Як їх обнімають,
145B 0005 Грає, мамо, музика троїста. / А дівчата з парубками / Лицяються. Мамо! Мамо!
152B 0011 Люде не беруть. / А на улиці дівчата / Насміхаються, прокляті,
161B 0009 Рядок на вигоні тополь, / Неначе з Оглава дівчата / Ватагу вийшли виглядати.
161B 0412 Що тополі на вигоні / Стоять, мов дівчата / Вийшли з Оглава ватагу
175B 0023 ----- / Дівчата на луці гребли, / А парубки копиці клали,
175B 0027 Та нісенітницю верзли. / Звичайне, хлопці. А дівчата, / Мов ті сороки, цокотали
200B 0157 ----- / Моліте Господа, дівчата, / Моліте Господа, щоб мати
218B 0168 Чертоги пурпуром і златом, / Куряться амфори. Дівчата / Трохи не голії стоять
299B 0012 Дивлюсь: неначе ті ягнята, / Ідуть задрипані дівчата, / А дід (сердешний інвалід)

ДІВЧАТАМИ 5

- 045A 0025 На Горлицю зверне; / З дівчатами на вигоні – / Гриця та веснянку,
274A 0091 А все то прокляті пани / З дівчатами такеє діють... / Ще треба другу одружить.
076B 0164 Найкраща меж ними, / Меж дівчатами; мов крин той / Сельний при долині –

- 076B 0197 Сама Рогніда з Рогволодом / Пішла з дівчатами, з народом. / Не із Литви йде князь сподіваний,
083B 0137 Та хлопцям жалю завдає / Тими дівчатами. Дівчата / Аж понедужали за ним,

ДІВЧАТИ 1

- 218B 0110 Незабаром зробилась мати / Із доброї тії дівчати: / Дитину-сина привела.

ДІВЧАТИ 1

- 218B 0104 Дивилася на неї мати / І молоділа. І дівчати / Людей шукала. І найшла.

ДІВЧАТОК 4

- 091B 0021 Отут він весь, хоч надрюкуй. / Та ще в селі своїм дівчаток / Перебирає. Та спроста
095B 0128 На очі їх, щоб стало жаль / Моїх дівчаток, щоб навчились / Путиями добрими ходить,
175B 0006 Отих твоїх безталанних / Дівчаток накритих. / А то верзе біси зна що
306B 0007 Росли собі та виростали... / Дівчаток москалі украли, / А хлопців в москалі забрали,

ДІВЧАТОЧКА 9

- 207A 0686 Скоїлось на світі, / Мої любі дівчаточка, / Рожевії квіти.
043B 0006 Ой плахотка-червчаточка, / Дивуйтеся, дівчаточка, / Дивуйтеся, парубки,
083B 0084 / Стережіться, дівчаточка, / Сміяйтесь з нерівні,
083B 0226 Він буде по світу ходить / І вас, дівчаточка, дурить / Вовіки.
092B 0037 Чорняві діти, / Веселії дівчаточка, / І досі в старої
116B 0013 Безталанна я! / Дівчаточка на музиках / У червоних черевиках...
123B 0003 На улицю гляну, / Як-то тії дівчаточка / Без своєї Ганни,
123B 0009 І не так співають / Дівчаточка. А моєї / Голубки немає.
284B 0019 Та гнучкою лозиною, / Мов дівчаточка із гаю / Вихожаючи, співають;

ДІВЧАТОЧОК 1

- 299B 0021 Женуть до матері байстрят / Дівчаточок, як ту отару. / Чи буде суд! Чи буде кара!

ДІВЧИНА 33

- 010A 0022 Не русальонка блукає: / То дівчина ходить, / Й сама не зна (бо причинна),
010A 0156 Шепчуть густі лози. / А дівчина спить під дубом / При битій дорозі.
010A 0168 Сьогодні спочинем: / Близько хата, де дівчина / Ворота одчинить.
010A 0197 А біля його молоденький / Козак та дівчина лежить. / Цікаві (нігде правди діти)
018A 0018 Багатого губатого / Дівчина шанує, / Надо мною, сиротою,
027A 0029 І люди як люди! / Чи дівчина, що милого / Що день виглядає,
030A 0008 Піде в свою Московщину, / А дівчина гине... / Якби сама, ще б нічого,
047A 0022 Полюбила чорнобрива / Козака дівчина. / Полюбила – не спинила:
052A 0099 Як те море грає, / Як дівчина під вербою / Гриця заспіває.
061A 0179 Могила сумує, тополя шумить, / Тихесенько Гриця дівчина співає – / Я не одинокий,
с з ким вік дожить.
061A 1266 Ледве несуть ноги. / Може, дівчина не любить, / За те, що убогий?
061A 1268 За те, що убогий? / І дівчина його любить, / Хоч лата на латі,
061A 1499 Гне тополю в полі – / І дівчина похилиться, / Куди гне недоля.
173A 0189 Плаче мати одна в хаті, / А дівчина в гаї. / Поплакала чорнобрива
173A 0230 У козака вийма очі, / А дівчина в темнім гаї / Його з війська виглядає».
192A 0082 Вітер розвіває, / А дівчина у черниці / Косу розплітає.
006B 0144 Вночі процвітає. / То дівчина заручена / Калину сажас,
006B 0165 І три літа на могилу / Дівчина ходила. / На четверте... Не сон-трава
006B 0168 Вночі процвітає, / То дівчина з калиною / Плаче, розмовляє:
006B 0192 Пташка шебетала, / Під калиною дівчина / Спала, не вставала.
006B 0215 Сестра при долині... / А дівчина заручена – / Червону калину.
026B 0030 І хлинули сльози, / Тяжкі сльози!.. А дівчина / При самій дорозі
068B 0075 А у сусіда виростала / У наймах дівчина. І я... / О доле! Доленько моя!
088B 0029 Я чув, як, стоя під вербою, / Тихенько дівчина співала, / І жаль мені, малому, стало

- 113В 0031 Діти не родились. / А дівчина подумас: / Я їх полюбила.
 142В 0017 Забуду. / Отака я дівчина, / Така я!
 144В 0003 Барвінок не сходить. / Чомусь дівчина до броду / По воду не ходить.
 144В 0008 Хміль зелений, не виходить / Дівчина з хатини. / Навгороді коло броду
 175В 0043 Сердешну дівчину мордує. / Сердешна дівчина кричить. / Прибігли хлопці, не
 рятують,
 179В 0008 І защебетала. / Почула дівчина, / І в білий свитині
 189В 0057 Занапастилась, одуріла. / А що за дівчина була, / Так так що краля! І невбога,
 245В 0008 На пригорі собі стоїть, / Неначе дівчина, хатина. / Дніпро геть-геть собі розкинувсь!
 250В 0061 Коза нап'ється та й пасеться. / А дівчина собі стоїть, / Неначе вкопана, під гаєм,

ДІВЧИНА-ДИТИНА 2

- 192А 0079 А де ж тая веселая / Дівчина-дитина?! / -----
 179В 0004 Ніби засміялась / Дівчина-дитина. / Любо, любо стало,

ДІВЧИНА-СИРОТИНА 1

- 151В 0019 В гаї зеленіє, / А дівчина-сиротина / У наймах марніє.

ДІВЧИНИ 4

- 010А 0216 Явір та ялину, / А в головах у дівчини / Червону калину.
 014В 0038 Найдорогіших... От вертаюсь / В село до дівчини вночі – / Аж тільки мати на печі,
 057В 0098 (Бо я вже двічі посилав / До дівчини за рушниками) / Послать і втретє міркував.
 243В 0010 Не там, не там, друже-брате, / У дівчини в чужій хаті, / У рушничку та в хустині

ДІВЧИНІ 1

- 127В 0027 Псалтир прочитали, / А дівчині молоденькій / Скажіть, щоб не ждала.

ДІВЧИНОНЬКА 5

- 010А 0041 Така його доля. / Дарма щоніч дівчинонька / Його виглядає.
 010А 0126 До самого краю. / Ото ж тая дівчинонька, / Що сонна блудила:
 173А 0185 Дожидає в темнім [гаї] / Дівчинонька козака. / Понад ставом вітер віє,
 124В 0003 В зеленому гаї, / Заплакала дівчинонька – / Дружини немає.
 141В 0003 Вітер нагинає, / Дівчинонька одинока / Долю зневажає.

ДІВЧИНУ 11

- 015А 0012 Батька, неньку старенькую, / Молоду дівчину? / На чужині не ті люде –
 061А 0614 Так і виливає, / Неначе зна, що дівчину / Козак виглядає.
 192А 0040 Багаті купили, / Може, й дівчину без мене / З іншим заручили...
 192А 0066 На возі додому. / Благов Бога, щоб дівчину... / Хоч село побачить.
 207А 0390 І рястом квітчає / Весна землю, мов дівчину / В зеленому гаї;
 006В 0208 А той сестру. А найменший – / Молоду дівчину. / Посадила стара мати
 006В 0227 Братів на чужину... / А дівчину заручену / Кладуть в домовину.
 014В 0019 Таки ж у нашому селі / Назнав я дівчину... Вчащаю / І матір удову єднаю.
 088В 0017 На круглолицю молодицю, / Чи теє... дівчину!.. Матрос, / Таки земляк наш з
 Островної,
 131В 0019 Той пан замикає... / А дівчину покриткою / По світу пускає.
 175В 0042 Недоліток, таке творить, / Сердешну дівчину мордує. / Сердешна дівчина кричить.

ДІД 12

- 061А 1929 Та криши опеньки: / Дід та баба, / То й до ладу,–
 061А 2471 Без книжної справи. / Так дід колись розказував, / Нехай здоров буде!
 150А 0028 Тую журбу-мову на хвилі подав. / Зареготався дід наш дужий, / Аж піна з уса
 потекла.
 154А 0028 Тую тугу-мову на хвилі подав. / Зареготався дід наш дужий, / Аж піна з уса потекла.
 234А 0056 ----- / Був собі дід та баба. / З давнього давна, у гаї над ставом.
 234А 0086 ----- / І дід, і баба у неділю / На призьбі вдвох собі сиділи

029B 0153 І все то, все то в Україні!.. / І усміхнувся сивий дід... / Бо, може, нігде правди діть,
 217B 0004 Біленька хаточка. Сидить / Неначе й досі сивий дід / Коло хатиночки і бавить
 217B 0013 Прийма на руки, і годує, / І спать несе. А дід сидить / І усміхається, і стиха
 218B 0144 Та ще гетери молодії, / Та козлоногий п'яний дід / Над самим Аппієвим шляхом
 299B 0013 Ідуть задрипані дівчата, / А дід (сердешний інвалід) / За ними гнеться, шкандибає,
 308B 0042 І Парку-пряху?.. І тойді, / Поки б химерив мудрий дід, / Творили б, лежа, епопею,

ДІДА 9

061A 2450 Згадаю те лихо, степи ті безкраї, / І батька, і діда старого згадаю... / Дідусь ще гуляє,
 а батько вже вмер.
 061A 2454 По чарці з сусідом випивши тієї, / Батько діда просить, щоб той розказав / Про
 Коліївшину, як колись бувало.
 207A 0444 Якби догадався / Козак отой злякать діда, / Злякав та й сховався
 234A 0257 З-за гаю темного вернулась / До діда в хату спочивать. / -----
 234A 0391 У Катрину і ніби йшла / До діда в гості. Засміявся / Старий і внучку привітав,
 234A 0403 «А Марко в дорозі?» – / Ганна діда питалася. / «В дорозі ще й досі».
 068B 0002 Тиняючи на чужині / Понад Елеком, стрів я діда / Вельми старого. Наш земляк
 217B 0010 Веселая, сміючись, мати, / Цілує діда і дитя / Аж тричі весело цілує,
 304B 0006 Остались шашелі: гризуть, / Ж[е]руть і тлять старого діда... / А од коріння тихо,
 любо

ДІДАМИ 2

061A 0162 Взявшись в боки, навприсідки / Парубки з дідами. / «Отак, діти! добре, діти!
 250A 0052 І всю мізерію з собою, / Дідами крадене добро, / Тойді оставсь би сиротою

ДІДИ 3

030A 0545 Попід горою, яром, долом, / Мов ті діди високочолі, / Дуби з гетьманщини стоять.
 061A 1222 Степи зеленіють; / Діди лежать, а над ними / Могили синіють.
 258A 0043 Чули твою славу, / І діди нам розказують / Про давні кроваві

ДІДІВ 3

061A 1740 Нам, старий кобзарю! / Не про дідів, бо незгірше / Й ми ляхів караєм;
 250A 0216 Побачите славу, / Живу славу дідів своїх / І батьків лукавих.
 250A 0232 Діла незабуті / Дідів наших. Тяжкі діла! / Якби їх забути,

ДІДІВЩИНИ 1

055A 0017 З вітрами говорять. / Свідок слави дідівщини / З вітром розмовляє,

ДІДОВІ 1

234A 0421 Святої Варвари / Катерині, а дідові / Із воску святого

ДІДОМ 1

061A 1099 Страх мені не хочеться / З старим дідом морочиться. / Якби таки...»

ДІДУ 1

114A 0055 Зострічать сліпого! / «Діду, серце, голубчику, / Заграй яку-небудь.

ДІДУСЮ 2

061A 2464 Що мала дитина у куточку плаче. / Спасибі, дідусю, що ти заховав / В голові
 столітній ту славу козачу:
 061A 2476 Тії речі прочитають. / Вибачай, дідусю – / Нехай лають: а я поки

ДІДУСЬ 4

061A 2451 І батька, і діда старого згадаю... / Дідусь ще гуляє, а батько вже вмер. / Бувало, в
 неділю, закривши мінею,
 207A 0441 Під козаком; а онде йде / Дідусь з бородою / Аж до колін. Ото гроші;

- 029В 0068 І всю Гетьманщину кругом. / Під хатою дідусь сивенький / Сидить, а сонечко
низенько
216В 0007 А так, мов іноді упившись / Дідусь сивесенький, рида – / Того, бачте, що сирота.

ДІЄ 5

- 199А 0186 І тяжко плакав. Люд мовчав / І дивувався: що він діє, / На кого руку підійма!
199А 0310 Перед огнем; став на йому / І молитву діє: / «О Господи милосердий,
046В 0126 В неволі знову за своє, / Зо мною знову лихо діє / І серцю жалю завдає.
125В 0028 Подивися, що той Швачка / У Фастові діє! / Добре діє! У Фастові,
125В 0029 У Фастові діє! / Добре діє! У Фастові, / У славному місті.

ДІЄТЕ 2

- 274А 0258 Лукаві діти, / Що ви дієте на світі!.. / Я перелякалась,
095В 0018 Що ви, б'ючи поклони, / З братами дієте... Закони / Катами писані за вас,

ДІЄТЬСЯ 7

- 234А 0148 Чудно якось / Діється між нами! / Один сина проклинає,
234А 0156 Нема дітей!.. Чудно якось / Діється між нами! / -----
234А 0496 Всього везе, та не знає, / Що діється дома! / -----
016В 0027 Мій друже єдиний! / І хто знає, що діється / В нас на Україні?
074В 0048 На тім захилім верблюді. / Непевне діється тойді. / Мов степ до Бога заговорить.
141В 0011 Як їх обнімають, / І що тойді їм діється, / Я й досі не знаю.
161В 0228 Які-то стали люде злі!.. / А що-то діється у хаті? / Там знову, знать, мої малі

ДІЄШ 1

- 199А 0176 Твоєї волі. Люта зла / Не дієш без вини нікому. / Молюся, Господи, помилуй,

ДІЖДАЛА 1

- 234А 0506 Слава тобі, Христе-Боже! / Насилу діждала!» / І Отче наш тихо-тихо,

ДІЖДАЛАСЯ 1

- 173А 0102 Та й те, як билина. / Діждалася вдова долі, / Зросту того сина.

ДІЖДАЛАСЬ 1

- 274А 0243 Придбала. Одпочила, / Вечера діждалась, / Та й у село. Хотілось, бач,

ДІЖДАЛИСЯ 1

- 234А 0063 А потім побралися, / Худоби діждалися, / Придбали хутір, став і млин,

ДІЖДАЛИСЬ 1

- 207А 0469 Хоч зеленої неділі... / Діждались, і хату / Уквітчали гарнесенько,

ДІЖДАТИ 1

- 207А 0467 Старий батько, хоч літечко, / Хоч Петра діждати, / Хоч зеленої неділі...

ДІЖДАТИСЯ 1

- 234А 0409 Одній умирати! / Коли б Марка діждатися... / Так щось тяжко стало!»

ДІЖДЕМО 1

- 061А 0971 Брехня! Співай, старче божий, яку знаєш, а то й / дзвона не діждемо – поснемо. / -----

ДІЖДЕМОСЯ 1

- 230В 0028 Коли ти видохнеш? Коли / Ми діждемося Вашінгтона / З новим і праведним
законом?

ДІЖДЕМОСЬ-ТАКИ 1

230B 0030 З новим і праведним законом? / А діждемось-таки колись. / -----

ДІЖДЕШ 1

061A 1834 Я підожду». / «Ні, не діждеш, / Жидівська собако!»

ДІЖДЕШСЯ 1

185B 0005 Усе, що треба, що й не треба. / А то не діждешся його, / Того писання святого,

ДІЖДУ 3

047A 0192 До самої хмари, / Спитай Бога, чи діжду я, / Чи не діжду пари?

047A 0193 Спитай Бога, чи діжду я, / Чи не діжду пари? / Рости, рости, подивися

180A 0218 І коли я спокутую, / Коли діжду краю, / Не бачу й не знаю!!

ДІЖДУСЯ 1

234A 0475 Ох, якби я знала, / Що діждуся, що побачу, / То ще б підждала!»

ДІЖДУСЬ 1

185B 0019 Та, мабуть, в яму перейду / Із москалів, а не діждусь! / Мені, було, аж серце мліло,

ДІЖОЮ 1

095B 0184 На ліс чорний, а з-за лісу / Червоний діжою / Місяць сходив...– І я колись

ДІЙДЕ 2

180B 0075 І будеш щаслива. / Та не довго. Бо не дійде / До зросту дитина,

250B 0106 Даремне сила пропаде. / До крові дійде, до кості / Огонь той лютий, негасимий,

ДІЙНА 1

234A 0166 Минає рік. Рoste Марко – / І дійна корова / У розкоші купається.

ДІЙНУ 1

250B 0403 І, небораки, додали / Ослицю дійну. І небогу / З її дитяточком малим

ДІЙШЛА 3

221A 0110 Тяжко согрішила! / Ледве я дійшла до хати, / На порозі впала.

272A 0051 У палати спати. / Та не дійшла, довелося / В Дніпрі ночувати.

250B 0659 Пішла тиняться попідтинню, / Аж поки, поки не дійшла / Аж до Голгофи.

ДІЙШЛО 1

057B 0148 Тиняюся, ховаюся, / І дійшло до того, / Що я, вночі підкравшися,

ДІЙШОВ 1

185B 0051 (Бо, бачте, пари не найшов) / Аж до погібелі дійшов. / -----

ДІЛ 1

030A 0219 «Бог з тобою!» – та, як мертва, / На діл повалилась... / Обіззався старий батько:

ДІЛА 18

199A 0174 Великий Господи, простому, / Судить великіє діла / Твоєї волі. Люта зла

234A 0394 Неначе справді молодлицю: / «А де ж ти діла паляницю? / Чи, може, в лісі хто одняв?»

246A 0020 Не нам на прю з тобою стати! / Не нам діла твої судить! / Нам тільки плакати,
плакати, плакати

250A 0231 Я ридаю, як згадаю / Діла незабуті / Дідів наших. Тяжкі діла!

250A 0232 Діла незабуті / Дідів наших. Тяжкі діла! / Якби їх забути,

258A 0019 Злії з домовини, / Діла добрих оновляться, / Діла злих загинуть.

258A 0020 Діла добрих оновляться, / Діла злих загинуть. / -----

258A 0197 Заступником буде, / І воздасть їм за діла їх / Криваві, лукаві,
 041B 0006 І, не дознавшись, умираєм, / А покидаємо діла... / -----
 041B 0008 Які ж мене, мій Боже милий, / Діла осудять на землі? / Коли б ті діти не росли,
 050B 0149 В прийом громада повезла. / Такі-то темні діла / Творяться нишком на сім світі!
 068B 0079 Воно тойді було дитина, / Воно... Не нам твої діла / Судить, о Боже наш великий!
 149B 0003 Нічого почта з України... / За грішні, мабуть, діла / Караюсь я в оцій пустині
 207B 0045 Оту хатину край села! / Такії, Боже наш, діла / Ми творимо у нашім раї
 207B 0071 Тобі, єдиному, святому, / За дивнії твої діла? / Отим-бо й ба! Хвали нікому,
 216B 0005 Таки аж надто. Не на мир / І на діла його дивившись, / А так, мов іноді упившись
 230B 0069 Встають стовпом передо мною / Його безбожні діла... / Безбожний царю! Творче зла!
 250B 0663 Святая мати vsюди йшла, / Його слова, його діла – / Все чула, й бачила, і мліла,

ДІЛАМ 1

258A 0171 І думи лукаві. / Дивітеся ділам його, / Його вічній славі.

ДІЛАСЯ 2

061A 1513 Оксано, Оксано! / Де ти ділася, поділась?» / І хлинули сльози;
 180A 0564 Голову понурих, / Сіромаха. Де ж ділася / Медвежа натура?

ДІЛАСЬ 2

006B 0122 Колючим терном поросла. / Кудя полинула, де ділась? / До кого ти перелетіла?
 180B 0055 ----- / Безталанная! Де ділась / Краса твоя тая,

ДІЛИ 1

050B 0059 Люби ж, мій друже, жінку, діток; / Діли з убогим заробіток, / То легше буде й зароблять.

ДІЛИВСЯ 1

221A 0507 Щоб москаль добром і лихом / З козаком ділився. / Мир душі твоїй, Богдане!

ДІЛИЛАСЬ 1

274A 0480 А з убогим остатньою / Крихтою ділилась. / Люде добрі і розумні

ДІЛИСЬ 1

052A 0007 У Дніпра питають: / «Де-то наші діти ділись, / Де вони гуляють?»

ДІЛИТИ 1

258A 0204 Братам добрим добро певне / Пожить, не ділити? / Яко миро добровонне

ДІЛИТИСЬ 1

178B 0024 На чужині. Не нашлося / З ким серцем ділитись, / А тепер не маю навіть

ДІЛИТЬ 1

178B 0029 Носити самому / Оці думи. І не ділить / Ні з ким, і нікому

ДІЛО 3

061A 0895 Просте козацтво, старшина, / На певне діло налетіли. / Козацьке панство похожає
 061A 1400 «Добре, сину, ножі будуть / На святеє діло. / Ходім з нами у Лисянку
 200B 0092 І генерал собі радіє, / Що діло, бачите, святе / Удвох таки вони зробили.

ДІЛОМ 2

030A 0568 Недобра їх розносила, / Мов справді за ділом. / Ничипоре! Дивись лишень,
 057B 0259 Ніже анікого / Не зачепить, ніже ділом, / Ніже яким словом.

ДІЛОСЯ 1

250B 0621 Та плаче мати. І не чуть, / Де ділося. У синагогу / Зайшла благать благого Бога.

ДІЛОСЬ 1

061A 0002 Все йде, все минає – і краю немає, / Куди ж воно ділось? Відкіля взялось? / І дурень,
і мудрий нічого не знає.

ДІНЕСЯ 1

212B 0009 Твої божої краси. / Де з нею дінешся еси? / Хто коло тебе в світі стане

ДІНУ 1

076B 0137 Сестра єдина твоя! / Де дінусь я, де діну славу, / І гріх, і стид? Тебе самого

ДІНУСЯ 1

266A 0079 До вас не вернуся. / І не знаю, де дінуся, / Де я пригорнуся,

ДІНУСЬ 2

030A 0648 Боже ти мій!.. Дитя моє! / Де дінусь з тобою? / Москалики! голубчики!

076B 0137 Сестра єдина твоя! / Де дінусь я, де діну славу, / І гріх, і стид? Тебе самого

ДІРОЧКУ 1

250B 0684 Одує прах з його хітона, / Зашие дірочку та знову / Під смокву піде. І сидить

ДІТВОРА 1

250B 0688 Як син той скорбний спочиває. / Аж ось і дівтора біжить / Із города. Його любили

ДІТЕЙ 35

061A 2244 А присяга». Махнув ножем – / І дітей немає! / Попадали зарізані.

061A 2297 Сховайтесь за хмару; я вас не займав, / Я дітей зарівав!.. Горе мені, горе! / Де я
прихилюся?»

061A 2352 Гонта, горем битий, / Несе дітей поховати, / Землею накрити,

061A 2358 Де менше горіло, / Поніс Гонта дітей своїх, / Щоб ніхто не бачив,

061A 2367 Світить Гонті до роботи / І на дітей світить. / Неначе сплять одягнені.

061A 2400 Що ти нарбила? / Нащо мені дітей дала? / Чом мене не вбила?

061A 2549 Ревуть-завивають: / «Поховали дітей наших, / І нас розривають».

199A 0145 За що пропадають? за що ти караєш / Своїх і покорних, і добрих дітей? / За що
закрив їх добрі очі,

199A 0325 Червонеє море / Крові! крові з дітей ваших! / О горе! о горе!

234A 0078 Як своя дитина?.. / Тяжко дітей годувати / У безверхій хаті,

234A 0155 Перед образами – / Нема дітей!.. Чудно якось / Діється між нами!

250A 0071 Кров у синє море / Дітей ваших... і не буде / Кому помагати.

250A 0081 Багном не скверніте. / Не дуріте дітей ваших, / Що вони на світі

250A 0208 Нехай стара мати / Навчається, як дітей тих / Нових доглядати.

250A 0250 Заплакана мати. / Благословить дітей своїх / Твердимися руками

256A 0077 Бо лихо вам буде, / Тяжке лихо!.. Дурить дітей / І брата сліпого,

258A 0257 В радості застане / І розіб'є дітей твоїх / О холодний камінь.

274A 0109 Не плач, небого, не журись. / У нас дітей нема й заводу. / -----

274A 0192 І не соромлюся людей. / Коли б мені отих дітей / Найти де-небудь! Ти не знаєш.

274A 0228 Не вступив і в хату, / На дітей своїх не глянув, / Луципер проклятий!

274A 0286 Потім не згадаю. / Дітей, бачся, годувала / Та в засік ховала.

076B 0046 Запершись, плачуть, на малих / Дітей взираючи. Пророка, / Свого неситого царя.

083B 0213 Щоб про неї люде знали, / Дітей своїх научали, / Щоб навчалися дівчата,

091B 0034 А жаль великий на людей, / На тих юродивих дітей! / -----

102B 0001 ----- / Неначе праведних дітей, / Господь, любя отих людей,

113B 0026 І в сім'ї веселій тихо / Дітей привітають, / І сивою головою

120B 0007 Пшона позичати, / Отих дітей годувати / В нетопленій хаті.

146B 0004 Не хочу я у запічку / Дітей годувати. / Не хочу я, моя мати,

161B 0345 З дурним моїм сталось, / Розігнав дітей по світу, / А добро осталось,

209B 0113 Не встануть, прокляті, оп'ять / Дітей козачих мордують, / Усі до одного згоріли!

- 249В 0029 По всьому царству постинать / Малих дітей; а то, погані, / Нам не дадуть доцарювать. –
 249В 0034 Щоб тільки в Віфліємі били / Малих дітей. / Спаси ти нас,
 250В 0552 Марія ще за ворітьми / Дітей зостріла, і зомліла, / І трупом пала, як узріла
 266В 0010 Зробились львичища! Людей! / Незлобних, праведних дітей, / Жрете, скажені!.. Мов шуліка
 292В 0016 І шатра їх, убогі кущі, / І все добро, дітей малих, / Сестру, жену і все взяли,

ДІТИ 129

- 010А 0087 Аж гульк – з Дніпра повиринали / Малії діти, сміючись. / «Ходімо гріться! –
 закричали. –
 010А 0198 Козак та дівчина лежить. / Цікаві (нігде правди діти) / Підкралися, щоб ізлякать;
 020А 0028 Виростають нехрещені / Козацькі діти, / Кохаються невінчані,
 020А 0063 Гуляй, буйний, полем – / Плачте, діти козацькі, / Така ваша доля!»
 020А 0086 «Отамани товариші, / Брати мої, діти! / Дайте мені порадоньку,
 020А 0146 «Нехай буде отакечки! / Сидіть, діти, у запічку, / А я з журби та до шинку,
 024А 0028 Виростають нехрещені / Козацькі діти, / Кохаються невінчані,
 024А 0058 «Отамани товариші, / Брати мої, діти! / Дайте мені порадоньку,
 024А 0114 «Нехай буде отакечки! / Сидіть, діти, у запічку, / А я з журби та до шинку,
 030А 0691 Що мати вмирає; / Не сироти малі діти, / Що неньку сховали –
 052А 0007 У Дніпра питають: / «Де-то наші діти ділись, / Де вони гуляють?»
 052А 0048 Чия правда, чия кривда / І чиї ми діти. / Наша дума, наша пісня
 057А 0016 ----- / Квіти мої, діти! / Нащо вас кохав я, нащо доглядав?
 057А 0102 Думи мої, думи мої, / Квіти мої, діти! / Виростав вас, доглядав вас –
 057А 0104 Виростав вас, доглядав вас – / Де ж мені вас діти?... / В Україну ідіть, діти!
 057А 0105 Де ж мені вас діти?... / В Україну ідіть, діти! / В нашу Україну,
 061А 0020 Я не одинокий, я не сирота – / Єсть у мене діти, та де їх подіти? / Заховать з собою?
 Гріх, душа жива!
 061А 0035 І про вашу долю любила співать. / Поки сонце встане, спочивайте, діти, / А я
 поміркую, ватажка де взять.
 061А 0042 Сини мої невеликі, / Нерозумні діти, / Хто вас щиро без матері
 061А 0051 Не дасть погібати, / А тут... а тут... Тяжко, діти! / Коли пустять в хату,
 061А 0163 Парубки з дідами. / «Отак, діти! добре, діти! / Будете панами».
 061А 0163 Парубки з дідами. / «Отак, діти! добре, діти! / Будете панами».
 061А 0212 «Постривайте... світ – не хата, / А ви малі діти, / Нерозумні. Хто ватажком
 061А 0215 Піде перед вами? / Хто проведе? Лихо, діти, / Лихо мені з вами!
 061А 0625 Стеблину-билинку вітри рознесуть: / Так і мене люде не знають, де діти. / За що ж
 одцурались? Що я сирота.
 061А 0776 Дивіться, що роблять у титаря в хаті / Пекельнії діти. / У печі пала
 061А 0982 Запорожці ті хлоп'ята, / Сини його, діти, / Поміркує, загадає,
 061А 1067 Нічого немає; / У ряднині ростуть діти, / А козак співає:
 061А 1124 Конають в тюрмах, голі, босі... / Діти нехрещені ростуть, / Козацькі діти; а дівчата!..
 061А 1125 Діти нехрещені ростуть, / Козацькі діти; а дівчата!.. / Землі козацької краса
 061А 1134 В ярмі у ляха... Горе, горе! / Молітесь, діти! Страшний суд / Ляхи в Україну несуть –
 061А 1154 Я сохну, сохну... Де Тарас? / Нема, не чуть... Не в батька діти!» / Не плачте, братія: за
 нас
 061А 1162 Молились щиро козаки, / Як діти, щиро; не журились, / Гадали теє... а зробилось...
 061А 1213 Слухайте ж, щоб дітям потім розказать, / Щоб і діти знали, внукам розказали, / Як
 козаки шляхту тяжко покарали
 061А 1346 Пробоє свячений. / «Отак, отак! Добре, діти, / Мордуйте скажених!
 061А 1358 Або есаулом. / Гуляй, сину! нуте, діти!» / І діти майнули
 061А 1359 Гуляй, сину! нуте, діти!» / І діти майнули / По горищах, по коморах,
 061А 1437 Палають Черкаси... / «Чи всі, діти?» / «Усі, батьку!»
 061А 1536 Та й нікому: осталися / Діти та собаки – / Жінки навіть з рогачами
 061А 1543 За що люде гинуть? / Того ж батька, такі ж діти – / Жити б та брататься.
 061А 1560 Болить серце, як згадаєш: / Старих слов'ян діти / Впились кров'ю. А хто винен?
 061А 1681 Кари ляхам, щоб каялись!» / І діти карають. / Стогнуть, плачуть; один просить,

- 061A 1726 І падають з ними. / «Пийте, діти! пийте, лийте! / З панами такими,
061A 1734 За душі прокляті / Ще раз вип'ю! Пийте, діти! / Вип'єм, Гонто, брате!
061A 1944 Годі, погасає. / Світла, діти!.. А де Лейба? / Ще його немає?
061A 1948 Петелька свиняча! / Гайда, діти! Погасає / Каганець козачий».
061A 1956 «Не хочу гуляти! / Огню, діти! дьогтю, клоччя! / Давайте гармати;
061A 2123 А Україна, знай, горить; / По селах голі плачуть діти – / Батьків немає. Шелестить
061A 2195 Кінні пародові; / Покотились малі діти / І каліки хворі.
061A 2201 З Максимом завзятим. / Кричать удвох: «Добре, діти! / Отак їх, проклятих!»
061A 2206 І двох хлопців :«Гонто, Гонто! / Оце твої діти. / Ти нас ріжеш – заріж і їх:
061A 2221 Зібралась громада. / «Мої діти – католики... / Щоб не було зради,
061A 2241 Горе мені з вами! / Поцілуйте мене, діти, / Бо не я вбиваю,
061A 2271 Базиліан школу, / Де учились Гонти діти, / Сам Гонта руйнує:
061A 2330 Ой гоп по вечері, / Замикайте, діти, двері, / А ти, стара, не журись
061A 2369 Неначе сплять одягнені. / Чого ж страшні діти? / Чого Гонта ніби краде
061A 2411 Без васильків і без рути / Спочивайте, діти, / Та благайте, просіть Бога,
061A 2420 Щоб ніхто не бачив, / Де полягли Гонти діти, / Голови козачі.
061A 2502 Та й той почув, що так страшно / Пекельнії діти / Його брата замучили,
114A 0318 Таке-то лихо, і за те, / Що щиро любить. Тяжко, діти, / Вік одинокому прожити,
169A 0014 Виростали мої квіти, / Мої добрі діти, / Панувала і я колись
169A 0053 Якби-то найшли те, що там схоронили, / Не плакали б діти, мати не журилась. / -----
171A 0084 Спи, Чигрине, нехай гинуть / У ворога діти, / Спи, гетьмане, поки встане
173A 0098 Криницю копати. / У багатих ростуть діти – / Верби при долині,
173A 0129 Усе дрібні, усе малі, / Все багатих діти. / Той каліка-недоріка,
173A 0197 Ох, тяжкі ви, безталанні / У матері діти! / Скалічені старі руки
173A 0244 І бур'ян топтала. / Діти бігли з паліччям / Удень за вдовою
180A 0020 І не благай: не вимолять / Ні діти, ні жінка. / А той, щедрий та розкошний,
180A 0040 І царята, і старчата – / Адамові діти. / І той... і той... А що ж то я?
180A 0053 Поки доплентавсь до хатини. / А в мене діти не кричать / І жінка не лає,
180A 0089 Поки сонце встане; / Поки твої малі діти / На ворога стануть.
180A 0249 А де ж твої думи, рожеві квіти, / Доглядані, смілі, викохані діти, / Кому ти їх,
друже, кому передав?
180A 0523 Україно! Україно! / Оце твої діти, / Твої квіти молодії,
199A 0027 Виростали у кайданах / Слав'янські діти, / І забули у неволі,
199A 0251 І чехи Гуса провозжали, / Мов діти батька... / Задзвонили у Констанці
207A 0002 Думи мої молодії – / Понурії діти, / І ви мене покинули!..
207A 0091 Лишень сюда, та йдіть обоє... / Ануте, діти, отакої!» / І вшкварив по струнах.
207A 0110 І вечерять наварив». / «Ануте, діти, отакої!» – / І старий піднявся,
221A 0547 І помоляться на волі / Невольничі діти!.. / -----
234A 0162 Росте Марко. Старі мої / Не знають, де діти, / Де посадить, де положить
246A 0127 Собі ж на те, що не знають / Ні діти, ні жінка! / -----
250A 0020 Схаменіться, недолюди, / Діти юродиві! / Подивіться на рай тихий,
250A 0057 Щоб там і здихали, де ви поросли! / Не плакали б діти, мати б не ридала, / Не чули б
у Бога вашої хули.
250A 0196 До самого краю. / Гірше ляха свої діти / Її розпинають.
250A 0224 Того Бог карає, / Того діти цураються, / В хату не пускають.
258A 0248 І Господь наш вас пом'яне, / Едомські діти, / Як кричали ви: «Руйнуйте,
266A 0088 До кого ви прихилитесь, / Мої злії діти? / Не хиліться ні до кого,
270A 0010 З мого цвіту? Дивуються, / Не знають, де діти! / Скажи мені, мій братику,
274A 0097 ----- / А діти єсть у вас? / -----
274A 0103 Лягаючи і встаючи, / За кого молитесь? Ох, діти! / І все діти! і все діти!
274A 0104 За кого молитесь? Ох, діти! / І все діти! і все діти! / Не знаю, де од їх подітись.
274A 0104 За кого молитесь? Ох, діти! / І все діти! і все діти! / Не знаю, де од їх подітись.
274A 0166 Стоїть кутя на покуті, / А в запічку діти. / Наплодила, наводила,
274A 0168 Наплодила, наводила, / Та нема де діти: / Чи то потопити?
274A 0257 Ні рук скласти. О прокляті, / Лукаві діти, / Що ви дієте на світі!..
274A 0298 На полі, осталась / На сім світі... Були діти, / І тих не осталось.

- 006B 0189 Широкої твої віти / Діти обірвуть.– / Вранці-рано на калині
 016B 0016 А на вітах гойдаються / Нехрещені діти. / Як у полі на могилі
 016B 0140 І перший крик його почути... / Ох, діти! Діти! Діти! / Велика божа благодать!
 016B 0140 І перший крик його почути... / Ох, діти! Діти! Діти! / Велика божа благодать!
 016B 0140 І перший крик його почути... / Ох, діти! Діти! Діти! / Велика божа благодать!
 029B 0015 Хатки біленькі виглядають, / Мов діти в білих сорочках / У піжмурки в яру гуляють,
 033B 0050 Що вона зробила? За що вона гине? / За що її діти в кайданах мовчать? / Розказали
 кобзарі нам
 041B 0009 Діла осудять на землі? / Коли б ті діти не росли, / Тебе, святого, не гнівили,
 050B 0002 – Не варт, ей-Богу, жить на світі!.. / – То йди топись! – А жінка! Діти? / – Ото ж то,
 бачиш, не бреші!
 050B 0082 «Коли гниє, то спродали б, / Адже ж у їх діти!..» / Ось слухай же, що то роблять
 050B 0102 До стебла все погоріло, / І діти згоріли, / А сусіди, і багаті
 050B 0280 Москаля вже неживого / Найшли в балці діти / Коло самої криниці –
 076B 0100 І син Амон. І се не диво. / Бувають діти і в святих, / Та не такі, як у простих,
 076B 0143 Пустуючи, на світі, / Дивітесь, людські діти. / -----
 082B 0021 Письмо чи матір, взять на світі. / – А в тебе єсть? – Жена і діти, / І дом, і мати, і
 сестра!
 092B 0036 А ви, мої молодії / Чорняві діти, / Веселії дівчаточка,
 108B 0020 І ждеш його, того світу, / Мов матері діти. / -----
 113B 0011 Плачучи, сміючись, / Мов ті діти. І радують / Одинокую душу
 113B 0022 Нехай летять додомоньку / Легенькі діти. / Та розкажуть, як то тяжко
 113B 0030 Мати скаже: бодай тії / Діти не родились. / А дівчина подумає:
 120B 0022 Ударивсь об поли: / Лазять діти у запічку / Голодні і голі.
 120B 0024 Голодні і голі. / – А де ваша, діти, мати? – / Сердешний питає.
 129B 0023 Оцій Катерині». / Третій каже: «Діти, / Нема того в світі,
 153B 0063 І де б утікати, / А вони – звичайне, діти – / Любо ціловатись
 161B 0173 Дивися: рай кругом тебе, / І діти, як квіти, / За що ж ти їх, молоденькі,
 161B 0212 ----- / Діти, годі вже вам учитись. Чи не час обідать? / -----
 161B 0235 А шануйте, чтіте, / Поважайте його, діти, / Бо то батько сивий!
 161B 0404 Аж жаль його. Був багатий, / І рідня і діти / Єсть у його, а нікому
 180B 0035 Літа минають. / Потроху діти виростають, / І вирости, і розійшлись
 182B 0002 На великдень на соломі / Против сонця діти / Грались собі крашанками
 218B 0225 І прилетять зо всього світа / Святе мученики. Діти / Святої волі. Круг одра,
 237B 0033 Твоїм увірують на світі / Твої малі убогі діти! / -----
 306B 0005 Кругом хатини. І пишались, / Неначе князі. Діти грались, / Росли собі та виростили...

ДІТИСЬ 11

- 018A 0008 Утопився б – тяжко жити, / А нема де дітись. / В того доля ходить полем,
 020A 0026 Гине слава, батьківщина, / Немає де дітись. / Виростають нехрещені
 024A 0026 Гине слава лицарська, / Немає де дітись. / Виростають нехрещені
 027A 0032 В'яне, сохне сиротою, / Де дітись, не знає, / Піде на шлях подивитись,
 061A 0018 Співать тобі думу, що ти ж нашептав. / Порай мені ще раз, де дітись з журбою? / Я
 не одинокий, я не сирота –
 042B 0001 ----- / Самому чудно. А де ж дітись? / Що діяти і що почать?
 083B 0080 Шукать піде... Отак тепер / Не знає, де дітись, / Титарівна.. Хоч у воду,
 083B 0176 Як їй дівувати? / Де їй дітись од сорома, / Де їй заховатись?
 108B 0018 Оповіє тобі душу, / Ї не знаєш, де дітись, / І ждеш його, того світу,
 114B 0026 Заплакали, заридали... / А нема де дітись, / Треба варить. Наварили,
 188B 0018 Його найкращії літа, / Що він не знатиме, де дітись / На сім широком вольнім світі,

ДІТКАМ 1

- 265B 0010 А я буду груші рвати, / Діткам подавати... / З дружиною єдиною

ДІТКАМИ 8

- 195A 0022 Може, ще раз помолюся, / З дітками заплачу. / Може, ще раз сонце правди

- 033В 0069 Город будувати. / Як плакала за дітками / Старенькая мати.
 113В 0016 Мов батькові багатому / З дітками малими. / І радий я і веселий,
 134В 0019 То не журись. / А як побачиш з дітками матір, / То не дивись.
 250В 0646 Святиє тії матері / Своїми дітками. Із школи / Путем терновим розійшлись
 250В 0700 Надів бурнус. І веселенький / З своїми дітками пішов / В Єрусалим на слово нове,
 265В 0008 Сяє собі в холодочку / З дітками малими. / -----
 302В 0016 Ловить ряску, розмовляє / З дітками своїми. / -----

ДІТКИ 1

- 061А 1764 Таки з паробками. / Ох ви, дітки мої, / Мої голуб'ята,

ДІТОК 28

- 057А 0115 Моя Україно! / Моїх діток нерозумних, / Як свою дитину.
 061А 0193 Козака старого, / Що привіта моїх діток / Старими сльозами.
 061А 0267 На твоїм порогу, / Благослови моїх діток / В далеку дорогу.
 061А 1769 Сама в найми піду, / Діток в школу оддам, / А червоним черевичкам
 061А 1900 Заробляй же на пшоно; / Треба діток годувать, / Треба діток одягать.
 061А 1901 Треба діток годувать, / Треба діток одягать. / А я буду добувать,
 061А 2273 Сам Гонта руйнує: / «Ти поїла моїх діток!– / Гукає, лютує,–
 061А 2287 «Де ви, людодіди? Де ви поховались? / З'їли моїх діток – тяжко мені жить! / Тяжко мені плакати! ні з ким говорить!
 114А 0245 «Не вмреш, будеш панувати, / Будеш діток годовати». / «Піду в найми, піду в люди,
 169А 0011 День і ніч не спала, / Малих діток доглядала, / Звичаю навчала.
 180А 0093 Удово-небого, / Годуй діток; жива правда / У Господа Бога!
 207А 0072 Тойді, як праведно жили / Старий козак і діток двоє... / Ще за гетьманщини старої
 234А 0051 «Тихий, тихий Дунай! / Моїх діток забавляй. / Ти, жовтенький пісок,
 234А 0053 Ти, жовтенький пісок, / Нагодуй моїх діток; / І скупай, і сповий,
 266А 0039 Тяжко годувати / Малих діток неумитих / В нетопленій хаті,
 274А 0326 Привітав мене, луципер, / Бла[го]словив діток, / Та й забрав їх у покої...
 274А 0362 Совою літаю. / Над байраками. Та діток, / Діточок шукаю,
 274А 0391 Або пан одніме. / Чи я найду моїх діток, / Чи так і загину?
 046В 0032 Слухай, брате, та научай / Своїх малих діток, / Научай їх, щоб не вчились
 050В 0014 І син-семиліток. / Добро, мавши діток / У розкоші, хвалиш Бога...
 050В 0022 Або йти топиться, / Так жаль маленьких діток стало! / Звичайне, мати, що й казати!
 050В 0058 Любов – господня благодать! / Люби ж, мій друже, жінку, діток; / Діли з убогим заробіток,
 057В 0030 І син малоліток. / Добре мати діток / Багатому, хвалить Бога
 057В 0038 Або вбитись, утопитись, / Так жаль маленьких діток стало. / Звичайне, мати, що й казати,
 110В 0015 Тихими речами / Привітаю вас, як діток, / І заплачу з вами.
 113В 0019 І Бога благаю, / Щоб не приспав моїх діток / В далекому краю.
 161В 0388 Старим паном... Так і треба: / Не розганяй діток, / Сивий дурню! Недовго жив
 250В 0696 Пренепорочніє! – сказав, / Як узрів діток. Привітав / І цілував, благословляя,

ДІТОЧКАМ 2

- 173А 0061 З німецького поля / Своїм діточкам закликать / І долю, і волю,
 234А 0489 З білою габою. / А діточкам черевички, / Фіг та винограду,

ДІТОЧКАМИ 1

- 006В 0223 Плаче стара мати, / Плаче жінка з діточками / В нетопленій хаті.

ДІТОЧКИ 10

- 033В 0071 Старенькая мати. / Як діточки на Орелі / Лінію копали
 050В 0071 На току й на ниві, / І діточки як квіточки, / Й самі чорнобриві,
 092В 0056 Може, й мене ненароком / Діточки згадають. / Може, яка і про мене
 200В 0162 І вас отак не продала. / Любіться, діточки, весною. / На світі є кого любить

235В 0017 Свою таки пшеницю жнуть, / А діточки обід несуть. / І усміхнулася небога,
 250В 0385 Й нечуте сталося тойді. / Ще діточки сповіті спали, / Ще купіль гріли матері,
 250В 0542 Додому матерям на дрова. / Звичайні діточки! Ідуть / І веселенькі, і здорові,
 250В 0644 І вкупі вчилися, ростучи / Святе діточки. Пишались / Святе тії матері
 250В 0690 Із города. Його любили / Святе діточки. Слідком / За ним по улиця[х] ходили,
 290В 0007 В садочку буду спочивати, / Присняться діточки мені, / Веселая присниться мати,

ДІТОЧКИ-ДІВЧАТА 1

092В 0052 Як оступлять тебе, доле, / Діточки-дівчата / Й защебечуть по своєму

ДІТОЧОК 16

030А 0338 Всіх покрила темнісінька, / Як діточок мати; / Де ж Катрусю пригорнула:
 114А 0173 Серце не заснуло, я вас не забув. / Люблю вас і досі, як діточок мати, / Буду вам
 співати, поки не засну.
 169А 0007 Богу не молилась, / Чи ти діточок непевних / Звичаю не вчила?
 234А 0059 Удвох собі на хуторі жили. / Як діточок двоє, / Усюди обоє.
 234А 0068 Всього надбали. / Та діточок у їх бігма, / А смерть з косою за плечима.
 250А 0252 Твердими руками / І діточок поцілує / Вольними устами.
 274А 0363 Над байраками. Та діток, / Діточок шукаю, / Наталоньку!.. Ні, ні, ні, ні!
 006В 0271 Поклала мати коло хати / Маленьких діточок своїх, / Сама заснула коло їх.
 076В 0042 У полі бились, сиротили / Маленьких діточок своїх. / А в городі младиї вдови
 095В 0064 Отже й нічого! А жонатий / І має двоє діточок, / Як ангеляточок.
 095В 0071 І послала за молодим. / А потім діточок вітає / І жінку, кралою молодую,
 111В 0032 Німі на панщину ідуть / І діточок своїх ведуть!... /
 179В 0019 І йдучи співають. / Як діточок двоє, / Під тую калину
 180В 0046 В холодній молишся оселі / За їх, за діточок. / -----
 250В 0388 Намарне гріли: не купали / Маленьких діточок своїх! / Ножі солдати сполоскали
 283В 0008 Кохалися б та дружились, / Та діточок виростали, / Научали б та співали:

ДІТЯМ 9

061А 0299 Приборкать трошки... Не зумів! / Добра хотів, як дітям мати, / А може, й ще чого
 хотів.
 061А 1212 Недолю співаю козацького краю: / Слухайте ж, щоб дітям потім розказать, / Щоб і
 діти знали, внукам розказали,
 171А 0031 І в дупло холодне гадюк напустила, / А дітям надію в степу оддала. / А надію...
 173А 0221 «Змія хату запалила, / Дітям каші наварила, / Поморщила постолі,
 234А 0084 Добро покидати / Чужим людям, чужим дітям / На сміх, на розтрату!
 234А 0431 Й по шматочку / Дітям розділила. / -----
 246А 0145 Сонце правди показати / Сліпим, бачиш, дітям!.. / Все покажем! тільки дайте
 161В 0232 Отак батьки на світі, / Нащо вони дітям? / На наругу перед Богом.
 250В 0711 Отак і вас він поведе! – / Сказала дітям. І упала / На землю трупом.

ДІТЯХ 1

161В 0157 Жить би, жить, хвалити Бога, / Кохатися в дітях, / Так же ні, самому треба

ДІТЬ 1

029В 0154 І усміхнувся сивий дід... / Бо, може, нігде правди дить, / Було таке, що й женихались,

ДІТЬМИ 12

020А 0059 Могили сумують, / А над дітьми козацькими / Поляки панують.
 052А 0010 Чайка скиглить літаючи, / Мов за дітьми плаче; / Сонце гріє, вітер віє
 199А 0101 Земля плаче у кайданах, / Як за дітьми мати. / Нема кому розкувати,
 207А 0604 А ти будеш братом, / І дітьми йому обоє, / Батькові старому.
 221А 0019 Отут, було, на цвинтарі / Я з дітьми гуляю / Із Юрусем-гетьманенком
 246А 0047 Всіх імператорів би стало / З дітьми і внуками, втопить / В сльозах удов'їх. А
 дівочих,

- 016B 0229 Лопуцьки їсть, ставочки гатить / В калюжах з дітьми у яру. / Умийся, серденько! Бо мати
 016B 0232 Он дивиться й не пізнає / Межи дітьми дитя своє. / І думає: тебе не стало...
 095B 0068 Мов краля, пані молодая / З двома маленькими дітьми. / Із коча пан мій вилізає
 207B 0028 Нужда та праця положила. / Там батько, плачучи з дітьми / (А ми малі були і голі),
 250B 0598 І вчилися вкупочці. Ніколи / Ані пограється з дітьми, / Ані побігає; самий,
 250B 0706 Ти на розпутті стояла / З малими дітьми. Мужики, / Його брати, ученики,

ДІЮТЬ 3

- 221A 0296 Що москалі в Україні / З козаками діють. / Ото указ надрюкують:
 258A 0116 Не зрятъ Бога над собою, / Не знають, що діють. / А Бог мені помагає,
 274A 0091 А все то прокляті пани / З дівчатами такес діють... / Ще треба другу одружить.

ДІЮЩИХ 1

- 258A 0182 Хто б спас мене од лукавих / І діющих злая? / Якби не Бог поміг мені,

ДІЯ 1

- 199A 0184 ----- / І плакав Гус, молитву дія, / І тяжко плакав. Люд мовчав

ДІЯЛА 1

- 233B 0009 І колихала, і співала, / І чари діяла... І я... / О чарівниченько моя!

ДІЯЛОСЯ 1

- 209B 0056 Не роз'єднали нас... Отак / Те лихо діялося з нами! / -----

ДІЯЛОСЬ 11

- 052A 0046 Не поляже, а розкаже, / Що діялось в світі, / Чия правда, чия кривда
 052A 0089 На весь світ почули, / Що діялось в Україні, / За що погибала,
 057A 0064 Кобзарі співають, / Все співають, як діялось, / Сліпі небораки,
 123A 0017 ----- / Давно колись те діялось / У нас на Вкраїні.
 207A 0074 Ще за гетьманщини старої / Давно се діялось колись. / Так, коло полудня, в неділю,
 014B 0002 Не спалося, а ніч, як море. / (Хоч діялось не восени, / Так у неволі.) До стіни
 033B 0057 Про все розказали. / Що ж діялось по шведчині! / То й вони злякались!
 038B 0003 Було колись... І ніколи / Не вернеться, що діялось, / Не вернеться сподіване,
 046B 0001 ----- / Давно те діялось. Ще в школі, / Таки в учителя-дяка,
 083B 0001 ----- / Давно се діялось колись, / Ще як борці у нас ходили
 083B 0008 Ще за гетьманщини святої, / Давно се діялось колись. / -----

ДІЯТИ 8

- 042B 0002 Самому чудно. А де ж дітись? / Що діяти і що почать? / Людей і долю проклинать
 090B 0005 Де ж заховатися мені? / Що діяти? Уже й гуляю / По цім Аралу; і пишу.
 104B 0089 Дума погуляти! / Як же його? Що діяти? / Горе моє! Горе! –
 158B 0037 Свято зустрічати! / Що ж діяти? На те й лихо, / Щоб з тим лихом битись.
 158B 0046 Та й там живуть, хоч погано, / Що ж діяти маю? / Треба б вмерти. Так надія,
 173B 0009 Молодую волю. / Воно й правда. Що ж діяти? / Навчіть мене, люде,
 200B 0148 Сама не знає, що робить. / І що їй діяти з собою? / Або схватись під волюю,
 233B 0035 Сказати правду. Поможи / Молитву діяти до краю. / А як умру, моя святая!

ДІЯТЬ 6

- 207A 0157 Треба буде людей шукать / Та що-небудь діять. / Як ти скажеш?» – «Я не знаю,
 207A 0248 О Боже мій, світе! / Що тут діять? Батька нема, / А він занедужав,
 207A 0691 Може, воно й не до ладу, / Та що маю діять, / Коли таке сподіялось?
 256A 0033 Люди не ходили / На пораду, що їм діять / З добрими панями,
 057B 0169 У димарі та в комині. / Що на світі діять? / І що тепер йому почати?
 153B 0012 Єй-Богу, я його не вмю / Того студента, що ж нам діять? / То синок був литовської

ДЛАНЬ 1

307В 0009 Чорнявенький і кавалер, / Скромненько длань свою простер, / І хор по манію лакея,

ДЛЯ 29

030А 0621 В садочок ходила, / Свою Катрю, що для тебе / Сина породила?
 047А 0145 Позаторік і зіллячка / Для того придбала». / Пішла стара, мов каламар
 061А 2145 Вранці зустрічають... / Рай, та й годі! А для кого? / Для людей. А люде?
 061А 2146 Рай, та й годі! А для кого? / Для людей. А люде? / Не хотять на його й глянуть,
 221А 0376 Уже й помостили, / Мов для їх те сідало / Москалі зробили.
 221А 0378 ----- / А для кого ж? Чоловіка, / Певне, не посадять
 221А 0407 То понаставляли / Ті фігури он для чого: / Щоб люди не крали
 250А 0185 Вам байдуже. Аби добра / Була для городу! / А чванитесь, що ми Польщу
 028В 0017 Отже таки й на чужині. / Хотілося б... Та й то для того, / Щоб не робили москалі
 038В 0112 А потім сів і зажурився: / – Для чого я на світ родився, / Свою Україну любив? –
 041В 0003 Нащо нас мати привела? / Чи для добра? Чи то для зла? / Нащо живем? Чого
 бажаєм?
 041В 0003 Нащо нас мати привела? / Чи для добра? Чи то для зла? / Нащо живем? Чого
 бажаєм?
 050В 0166 А ви їм жить не дасте, / Бо ви для себе живете, / Заплющивши письменні очі.
 050В 0234 І борошном посипали, / Бог їх зна, для чого! / Максим таки як письменний,
 057В 0344 Широкого було видно. / Се, бачиш, для того, / Щоб знать було, що криниця
 104В 0033 Про мене... Я і не прошу, / Для себе, братики, спишу, / Ще раз те оливо потрачу.
 113В 0001 ----- / Не для людей, тієї слави, / Мережані та кучеряві
 113В 0004 Оці вірші віршую я. / Для себе, братія моя! / -----
 129В 0026 Чого б мені не зробити / Для цієї Катерини / За одну годину».
 139В 0004 Мірошника полюбила / Для потіхи. / Мельник меле, шеретує,
 139В 0007 Обернеться, поцілує / Для потіхи. / -----
 161В 0152 Не довелось дяка наймать, / Як для покойної. А знаю, / Без цього вже не повинчас
 185В 0024 Хоч слово мудре; щоб я знав, / Для кого я пишу? для чого? / За що я Україну
 люблю?
 185В 0024 Хоч слово мудре; щоб я знав, / Для кого я пишу? для чого? / За що я Україну
 люблю?
 194В 0033 А сам мусиш жити. / Мушу, мушу, а для чого? / Щоб не губить душу?
 194В 0036 Не варт вона того жалю. / Ось для чого мушу / Жить на світі, волочити
 207В 0039 Мої голубки молодії, / Для кого в світі живете? / Ви в наймах вирости чужії,
 218В 0540 Святих убитих годували / Для царського-таки стола / У Тібрі рибу. Встала мати,
 281В 0013 І журба-туга на тім полі / Зійшла для руської землі. / -----

ДНА 1

230В 0088 В вертепи темнії і в нори, / Без дна глибокії, і вас – / Споборники святої волі –

ДНЕДАВНУ 1

198В 0027 І вдвох тихенько заспівать / Ту думу сумную, днедавну, / Про лицаря того гетьмана,

ДНЕМ 1

161В 0127 ----- / З тим днем, що сьогодні! Боже, помагай! / -----

ДНІ 27

020А 0073 ----- / Вже не три дні, не три ночі / Б'ється пан Трясило.
 024А 0045 ----- / Вже не три дні, не три ночі / Б'ється наш Трясило.
 057А 0079 Коли так не маю. / Нехай злидні живуть три дні – / Я їх заховаю,
 061А 2086 Через тиждень, бабусенько... / Ще три дні осталось. / Ох, як довго!..
 061А 2121 ----- / Минають дні, минає літо, / А Україна, знай, горить;
 207А 0368 ----- / Минають дні, минає літо, / Настала осень, шелестить
 246А 0014 І неситий не виоре / На дні моря поле. / Не скує душі живої
 265А 0001 ----- / Минають дні, минають ночі, / Минає літо, шелестить

- 046B 0101 ----- / Перелічу і дні і літа. / Кого я, де, коли любив?
 076B 0004 Придбали-таки до нас, / Та, як бувало во дні они, / Возвисили б свій божий глас
 083B 0161 І незчулась! / Дні минули, / Місяці минають,
 147B 0032 За царину – і засипають / Без домовини; дні минають, / Минають місяці – село
 149B 0010 Хоч невеселії случаї / І невеселії ті дні, / Що пронеслися надо мною
 161B 0334 Вернувся сотник мій додому, / Три дні, три ночі не вставав, / Нікому й слова не сказав
 178B 0020 Поєднати! – Минулися / Мої дні і ночі / Без радості, молодії!
 194B 0001 ----- / Лічу в неволі дні і ночі / І лік забуваю.
 194B 0004 О Господи, як-то тяжко / Тії дні минають. / А літа пливуть меж ними,
 196B 0001 ----- / Лічу в неволі дні і ночі / І лік забуваю:
 196B 0004 О Господи, як-то тяжко / Тії дні минають. / А літа пливуть за ними,
 200B 0087 ----- / Минають дні собі поволі, / Петрусь до школи та із школи
 200B 0187 ----- / Не їла три дні й не пила, / Вернувшись з прощі. І три ночі
 212B 0026 Твоє голоднее дитя... / І в'янеш ти, а дні летять, / Несуть все добре за собою,
 216B 0002 На батька бісового я трачу / І дні, і пера, і папір! / А іноді то ще й заплачу,
 230B 0001 ----- / Во дні фельдфебеля-царя / Капрал Гаврилович Безрукий
 249B 0001 ----- / Во Іудеї во дні они, / Во время Ірода-царя,
 266B 0035 Уже потроху і минають / Дні беззаконія і зла. / А львичища того не знають,
 292B 0022 В роботу-каторгу. Минали / За днями дні. Раби мовчали, / Царі лупилися, росли

ДНІПР 13

- 010A 0001 ----- / Реве та стогне Дніпр широкий, / Сердитий вітер завива,
 010A 0080 Вона все ходить, з уст ні пари. / Широкий Дніпр не гомонить: / Розбивши вітер чорні хмари
 057A 0049 Як та воля, що минулась, / Дніпр широкий – море, / Степ і степ, ревуть пороги,
 061A 1291 А там... а там... Йде Ярема, / На Дніпр поглядає. / -----
 061A 1306 Сердега Ярема з свяченим в руках. / А Дніпр мов підслухав: широкий та синій, / Підняв гори-хвилі; а в очеретах
 061A 1461 Зелена діброва, / І темний гай, і Дніпр дужий, / І високі гори,
 150A 0034 Хортиця з Лугом: «Чую! чую!» / І Дніпр укрили байдаки, / І заспівали козаки:
 154A 0033 Хортиця з Лугом: «Чую, чую». / І Дніпр укрили байдаки, / І заспівали козаки.
 221A 0147 Мене мати забавляла, / На Дніпр поглядала; / І галеру золотую
 192B 0013 А річечка його взяла / Та в Дніпр широкий понесла, / А Дніпр у море, на край світа
 192B 0014 Та в Дніпр широкий понесла, / А Дніпр у море, на край світа / Билину море покотило
 197B 0014 Згадавши той веселий край, / І Дніпр той дужий, крутогорий, / І молодеє теє горе!
 198B 0020 Удвох дивитися з гори / На Дніпр широкий, на яри, / Та на лани золотополі,

ДНІПРА 18

- 010A 0086 Кругом, як в усі, все мовчить. / Аж гульк – з Дніпра повиринали / Малії діти, сміючись.
 010A 0225 Поки тії русалоньки / З Дніпра грітись вийдуть. / -----
 052A 0006 Нема Січі; очерети / У Дніпра питають: / «Де-то наші діти ділись,
 055A 0033 То стогне, то висє. / Дніпра гирло затопило, / «Ануге, хлоп'ята,
 061A 1477 І синього моря, / І Дніпра, щоб вилить люте, / І Дніпра не стане.
 061A 1478 І Дніпра, щоб вилить люте, / І Дніпра не стане. / Занапасть хіба душу?
 250A 0034 Нема на світі України, / Немає другого Дніпра, / А ви претесь на чужину
 006B 0010 Ніколи, братія, ніколи / З Дніпра укупі не п'ємо! / Розійдемось, рознесемо
 006B 0069 Сині хвилі голосили. / З-за Дніпра із села / Руна гаєм гула,
 016B 0007 Сонечко сідає, / Як у Дніпра веселочка / Воду позичає.
 016B 0428 Що в монастир до їх зайшла / Княжна якась із-за Дніпра / Позаторік. Одпочивала.
 028B 0021 Або хоч крихотку землі / Із-за Дніпра мого святого / Святії вітри принесли,
 067B 0030 У гості в неволю / Із-за Дніпра широкого / Тебе, моя доле!
 092B 0011 Моя ти співаная воле! / Хоч глянь на мене з-за Дніпра, / Хоч усміхнися з-за
 110B 0007 Мої голуб'ята, / Із-за Дніпра широкого / У степ погуляти
 113B 0007 Як я їх складаю, / З-за Дніпра мов далекого / Слова прилітають.

- 156В 0007 А гетьман-попович / Із-за Дніпра напирас – / Дурний Самойлович.
245В 0016 Неначе в раї спочивас / Та з-за широкого Дніпра / Мене, небога, виглядає.

ДНІПРЕ 3

- 061А 1292 ----- / «Ой Дніпре мій, Дніпре, широкий та дужий! / Багато ти, батьку, у море носив
061А 1292 ----- / «Ой Дніпре мій, Дніпре, широкий та дужий! / Багато ти, батьку, у море носив
278В 0030 І каже: – Дужий і старий, / Широкий Дніпре, немалий! / Пробив-еси високі скали,

ДНІПРІ 4

- 272А 0004 Та й понесла серед ночі / У Дніпрі скупати. / Купаючи, розмовляла
272А 0052 Та не дійшла, довелося / В Дніпрі ночувати. / І незчулась, як зупіли
029В 0064 Прийшла топитися... в глибокім, / В Дніпрі широкому... отак / Стоїть одним-одна хатина...
198В 0049 Благов, і досі ще благаю, / Щоб хоч умерти на Дніпрі, / Хоч на малесенькій горі.

ДНІПРО 18

- 061А 0127 «Невесело, сину! / Дніпро на нас розсердився, / Плаче Україна...»
169А 0033 На чужій роботі. / Дніпро, брат мій, висихас, / Мене покидає,
171А 0008 Над землею летять літа, / Дніпро висихас, / Розсипаються могили,
180А 0459 Може, Москва випалила / І Дніпро спустила / В синє море, розкопала
250А 0054 Тойді оставсь би сиротою / З святими горами Дніпро! / -----
250А 0068 Настане суд, заговорять / І Дніпро, і гори! / І потече сторіками
268А 0006 Щоб лани широкополі, / І Дніпро, і кручі / Було видно, було чути,
272А 0038 Та й замовкла русалочка, / В Дніпро поринула, / Мов пліточка. А лозина
006В 0066 Став на самій могилі, / На Дніпро позирав, / Тяжко плакав, ридав,
029В 0018 А долі сивий наш козак / Дніпро з лугами вигравас. / А онде, онде за Дніпром,
029В 0106 Вечерне сонечко гай золотило, / Дніпро і поле золотом крило, / Собор Мазепин сяє, біліє,
046В 0144 Так ти, і Україна, / І Дніпро крутоберегий, / І надія, брате,
102В 0006 Святую правду возвістити! / Неначе наш Дніпро широкий, / Слова його лились, текли
111В 0005 Здається – кращого немає / Нічого в Бога, як Дніпро / Та наша славная країна...
111В 0052 І на Україні добро. / Меж горами старий Дніпро, / Неначе в молоді дитина,
245В 0009 Неначе дівчина, хатина. / Дніпро геть-геть собі розкинувсь! / Сіяс батько та горить!
284В 0005 ----- / Дніпро берег риє-риє, / Яворові корінь мис.
308В 0069 Тебе, мов кралю, посажу. / Дніпро, Україну згадаєм, / Веселі селища в гаях,

ДНІПРОВИХ 1

- 029В 0175 Принести і положити / На Дніпрових горах. / -----

ДНІПРОВІ 5

- 150А 0026 І море ревнуло Босфорову мову, / У Лиман погнало, а Лиман Дніпрові / Тую журбу-мову на хвилі подав.
154А 0026 І море ревнуло Босфорову мову, / У Лиман погнало, а Лиман Дніпрові / Тую тугу-мову на хвилі подав.
221А 0139 Як їхала Катерина / В Канів по Дніпрові. / А ми з матір'ю сиділи
200В 0156 Молитва не спасе мене, / Я у Дніпрові утоплюся!» / -----
284В 0014 Явор каже: – Похилюся / Та в Дніпрові скупаюся.– / Козак каже: – Погуляю

ДНІПРОВІМ 1

- 129В 0041 Один утопився / У Дніпровім гирлі, / Другого в Козлові

ДНІПРОВОГО 1

- 207А 0488 Гарматами риштовали, / З Дніпрового гирла широкого випливали, / Серед ночі темної,

ДНІПРОВОЇ 1

046B 0130 А може, лихо переплачу? / Води Дніпрової нап'юсь, / На тебе, друже, подивлюсь.

ДНІПРОВОЮ 2

272A 0019 Синьою водою / Дніпровою. Нехай собі / Гуляє з дочкою.

284B 0001 ----- / Над Дніпровою сагою / Стоїть явор меж лозою,

ДНІПРОМ 18

010A 0152 Де ляхи ходили; / Засиніли понад Дніпром / Високі могили;

030A 0393 ----- / За Києвом, та за Дніпром, / Попід темним гаєм,

052A 0038 Обідрана, сиротою / Понад Дніпром плаче; / Тяжко-важко сиротині,

061A 0633 «Оставайсь здорова. В далекій дорозі / Найду або долю, або за Дніпром / Ляжу головою... А ти не заплачеш,

061A 1262 Сяє білолиций. / Понад Дніпром козак іде, / Може, з вечорниці.

061A 1441 Простяглася / По діброві понад Дніпром / Козацька ватага.

061A 2564 Тільки часом увечері, / Понад Дніпром, гаєм / Ідуть старі гайдамаки,

221A 0349 Мітла простяглася, / І над Дніпром і Тясмином / Земля затряслася?

250A 0142 У нас воля виростала, / Дніпром умивалась, / У голови гори слала,

272A 0008 «Пливи, пливи, моя доню, / Дніпром за водою. / Та впливи русалкою

016B 0042 А там і ліс, і ліс, і поле, / І сині гори за Дніпром. / Сам Бог витає над селом.

029B 0008 Ще старішої... мов ті хмари, / Що за Дніпром сіли, / Іду я тихою ходою,

029B 0019 Дніпро з лугами виграває. / А онде, онде за Дніпром, / На пригорі, ніби капличка,

029B 0025 Запорожця з лугу... / З Дніпром своїм розмовляє, / Розважає тугу.

029B 0070 Сидить, а сонечко низенько / Уже спустилось над Дніпром. / Сидить, і дивиться, і дума,

194B 0049 Що на цій чужині! / Гуляв би я понад Дніпром / По веселих селах,

198B 0031 А потім би з гори зійшли; / Понад Дніпром у темнім гаї / Гуляли б, поки не смеркає,

308B 0063 Або над Стіксом, у раю, / Неначе над Дніпром широким, / В гаю – предвічному гаю,

ДНІПРУ 2

207A 0644 Вночі запалила. / І по Дніпру у золотій / Галері гуляла,

221A 0362 Попливе наш Іван / По Дніпру у Лиман / З кумою.

ДНІСТРА 2

274A 0048 «І де ті люде тут возьмуться? / Оце, мабуть, із-за Дністра, / Бо тут все степ... Мара! Мара!»

274A 0409 ----- / Із-за Дністра пішли цигане / І на Волинь і на Україну.

ДНІСТРЕ 1

104B 0007 Неначе вимовити хоче: / – Дністре, водо каламутна, / Винеси на волю!

ДНІСТРОВИЙ 1

241B 0005 Святее слово над землею. / Якби то й ти, дністровий цвіте... / Ні, ні! Крий Боже! Розіпнуть.

ДНІСТРОМ 3

274A 0450 В Московщині. А ти її / За Дністром шукала. / Сина Йвана молодого

104B 0002 Меж скалами, неначе злодій, / Понад Дністром іде вночі / Козак. І дивиться, йдучи,

104B 0118 Кралю карооку! / Та й поплив Дністром на сей бік, / Покинувши волю.

ДНО 1

016A 0016 Пошукаю в чорних [хвилях], / На дно моря кану. / Найду його, пригорнуся,

ДНЮЄ 3

045A 0010 Попідтинню сіромаха / І днює й ночує; / Нема йому в світі хати,

061A 2173 З ножем в руках, на пожарах / І днює, й ночує. / Не милує, не минає

234A 0466 Катерина коло неї / І днює й ночує. / А тим часом сичі вночі

ДНЯ 2

114A 0380 А сльози дівочі / І серед дня лихо роблять. / А що ж серед ночі?
076B 0109 – Без тебе я не поживу / І дня єдиного, мій сину, / Моя найкращая дитино!

ДНЯМИ 2

016B 0073 І знову п'є, і знов гуляє, / І так за днями день минає, / Мужичькі душі аж пишать.
292B 0022 В роботу-каторгу. Минали / За днями дні. Раби мовчали, / Царі лупилися, росли

ДО 392

010A 0062 Щаслива голубка: високо літає, / Полине до Бога – милого питає. / Кого ж сиротина, кого запитає,
010A 0072 Живого б любила, другу б задушила, / А до неживого у яму б лягла. / Не так серце любить, щоб з ким поділитися,
010A 0102 Наш голубоньку! / Ходи до нас вечеряти: / У нас козак в очереті,
010A 0121 Орда мов ріже. Мов скажені, / Летять до дуба... Нічирк... / Схаменулись нехрещені,
010A 0125 Щось лізе вверх по стовбуру / До самого краю. / Ото ж тая дівчинонька,
010A 0182 Моя сизокрила!» / Кинув коня та до неї: / «Боже ти мій, Боже!»
020A 0075 Б'ється пан Трясило. / Од Лимана до Трубайла / Трупом поле крилось.
020A 0147 Сидить, діти, у запічку, / А я з журби та до шинку, / А там найду свою жінку,
024A 0047 Б'ється наш Трясило. / Од Лимана до Трубайла / Трупом поле крилось.
024A 0115 Сидить, діти, у запічку, / А я з журби та до шинку, / Найду в шинку свою жінку,
027A 0021 Не мине калину. / Чи сирота, що до світа / Встає працювати,
027A 0088 Не кинь сиротою, як кинув діброви, / Прилини до мене хоть на одно слово / Та про Україну мені заспівай.
027A 0111 Не кинь сиротою, як кинув діброви, / Прилини до мене хоч на одно слово / Та про Україну мені заспівай.
030A 0066 Щоб вороги не бачили; / Прийде до криниці, / Стане собі під калину,
030A 0185 Що ти народилась! / Якби знала, до схід сонця / Була б утопила...
030A 0202 Будь щаслива в чужих людях, / До нас не вертайся! / Не вертайся, дитя моє,
030A 0271 При битій дорозі; / Як роса та до схід сонця, / Покапали сльози.
030A 0298 Тому доля запродала / Од краю до краю, / А другому оставила
030A 0451 Не показуй людям сльози, / Терпи до загибуні! / А щоб личко не марніло
030A 0454 З чорними бровами, / До схід сонця в темнім лісі / Умийся сльозами.
030A 0538 А йвася спитають, заранне спитають, / Не дадуть до мови дитині дожить. / На кого собаки на улиці лають?
030A 0588 «Лихо моє! Доле моя!» / До їх... Коли гляне – / Попереду старший їде.
030A 0593 Де ти так барився?» / Та до його... За стремена... / А він подивився,
030A 0619 Кому хоч оддати / Свою Катрю, що до тебе / В садочок ходила,
030A 0711 ----- / Ішов кобзар до Києва / Та сів спочивати;
030A 0727 ----- / Їде шляхом до Києва / Берлин шестернею.
047A 0004 Край дороги гне тополю / До самого долу. / Стан високий, лист широкий
047A 0031 Пізно за водою, / Не стояла б до півночі / З милим під вербою.
047A 0046 Не довго, дівчата! / До полудня, та й зав'яне, / Брови полиняють.
047A 0110 Сохла і мовчала. / Пішла вночі до ворожки, / Щоб поворожити,
047A 0149 «Ось на тобі сього дива. / Піди до криниці. / Поки півні не співали,
047A 0191 Рости гнучка та висока, / До самої хмари, / Спитай Бога, чи діжду я,
047A 0216 Як нема – заплачеш, / До схід сонця, ранісінко, / Щоб ніхто не бачив...
047A 0229 Край дороги гне тополю / До самого долу. / -----
052A 0061 Кебети не маю. / А до того – Московщина, / Кругом чужі люде...
055A 0059 Панове молодці, / А у Царград, до султана, / Поїдемо в гості!»
057A 0047 Там широко, там весело / Од краю до краю... / Як та воля, що минулась,
061A 0103 Я слухать не буду / Та й до себе не покличу: / Ви розумні люди –
061A 0115 Висока могила, / Аж до моря запорожці / Степ широкий вкрили.
061A 0235 Сироті без роду; / А до того – душа щира, / Козацького роду,

- 061A 0328 Посип індикам, гусям дай, / Піди до льоху, до корови, / Та швидче, хаме!.. Постривай!
- 061A 0328 Посип індикам, гусям дай, / Піди до льоху, до корови, / Та швидче, хаме!.. Постривай!
- 061A 0384 Доле моя, доле! Де тебе шукать? / Вернися до мене, до моєї хати, / Або хоч приснився... Не хочеться спати.
- 061A 0384 Доле моя, доле! Де тебе шукать? / Вернися до мене, до моєї хати, / Або хоч приснився... Не хочеться спати.
- 061A 0387 Вибачайте, люди добрі: / Може, не до ладу, / Та прокляте лихо-злидні
- 061A 0415 На чужині... А поки що— / До корчми вернуса, / Що там робиться.
- 061A 0781 Проклятий жид; конфедерати / Кричать до титаря: «Хоч жить? / Скажи, де гроші?»
- 061A 0908 ----- / А Гонта нащо? А Залізник? До Гонти сама... сама / писала: «Коли, каже...»
- 061A 1005 ----- / Оце то так! Вчистив, нічого сказати: і до ладу, і правда. / Добре, далєбі, добре! Що хоче, то так і втне. Спасибі,
- 061A 1018 ----- / До грошей я не дуже ласий. Аби була ласка слухати, / поки не охрип, співатиму; а охрипну – чарочку-другу тії
- 061A 1045 Шкандибас, курникає, / І гич не до речі. / «Ну лиш іншу, старче божий!» –
- 061A 1061 Ходи, Гандзю, поцілюю; / Ходім, Гандзю, до попа / Богу помолиться;
- 061A 1285 Байдуже! Іде Ярема, / Та не до Оксани, / Не в Вільшану на досвітки –
- 061A 1287 Не в Вільшану на досвітки – / До ляхів поганих / У Черкаси. А там третій
- 061A 1622 Отам воно; оцим яром / Втрапите до його». / «Що, сьогодні ляхів бачив?»
- 061A 1701 Розгорівся, розпалався / До самої хмари. / А Галайда, знай, гукає:
- 061A 1748 ----- / Од села до села / Танці та музики:
- 061A 1752 Маю черевьки. / Од села до села / Буду танцювати:
- 061A 1772 ----- / «Добре! добре! Ну, до танців, / До танців, кобзарю!»
- 061A 1773 «Добре! добре! Ну, до танців, / До танців, кобзарю!» / Сліпий вшкварив – навприсядки
- 061A 1888 А ти, старий, за водою, / А я – так до шинку. / Вип'ю чарку, вип'ю другу,
- 061A 1930 Дід та баба, / То й до ладу, – / Обоє раденькі.
- 061A 2097 «Я вже одспівала...» / Задзвонили до вечерні; / Оксана осталась,
- 061A 2185 Купою на купі / Од Києва до Умані / Лягли ляхи трупом.
- 061A 2189 Умань обступили / Опівночі; до схід сонця / Умань затопили;
- 061A 2235 Що вас породила! / Чом вона вас до схід сонця / Була не втопила?
- 061A 2284 Живих поховали. / До самої ночі ляхів мордували; / Душі не осталося. А Гонта кричить:
- 061A 2324 І чоботи і підкови. / Вийду вранці до корови, / Я корову напою,
- 061A 2332 А ти, стара, не журись / Та до мене пригорнись! / -----
- 061A 2338 Нема його; тепер йому, / Мабуть, не до неї, / Не до співи.
- 061A 2339 Мабуть, не до неї, / Не до співи. / А хто такий
- 061A 2366 А Умань палає, / Світить Гонті до роботи / І на дітей світить.
- 061A 2478 Нехай лають: а я поки / До своїх вернуса / Та доведу вже до краю,
- 061A 2479 До своїх вернуса / Та доведу вже до краю, / Доведу – спочину,
- 113A 0014 Недовгий шлях – як човнові / До синього моря – / Сиротині на чужину,
- 113A 0016 Сиротині на чужину, / А там і до горя. / Пограються добрі люди,
- 114A 0101 А Мар'яна / Не до пана / Виходила гуляти,
- 114A 0103 Виходила гуляти, / Не до пана старого, / Усатого, товстого,
- 114A 0153 І мати не знала, / Де Мар'яна до півночі / І з ким розмовляє?
- 114A 0259 Бо ти мене не пускала / Вранці до криниці, / Ні жита жать, ні льону брать,
- 114A 0284 На весіллі була, / До господи не втрапила, / До сусіда зайшла,
- 114A 0285 До господи не втрапила, / До сусіда зайшла, / А в сусіда
- 114A 0287 А в сусіда / До обіда / В льоху спати лягла.
- 114A 0298 Напоїла кума. / І привела до господи. / Не побачив Хома.
- 114A 0305 Я не ляжу спати дома, / А до кума / До Наума
- 114A 0306 А до кума / До Наума / Піду в клуню на солому.
- 114A 0352 Три перебирає. / «Аж до вечора Мар'яна / У темному гаю
- 114A 0392 Не в свитині, а сотником / До тебе вернуса, / Не в бур'яні – серед церкви
- 123A 0105 І трути достала, / І трутою до схід сонця / Дочку наповала.
- 123A 0112 «Душно мені; ходім дочко, / До ставка купатись». / «Ходім, мамо».

- 123A 0132 Рве на собі коси. / Кинулася до Ганнусі / І в коси впилася.
150A 0067 Хіба ти не знаєш, яких я несучу / Гостей до султана?» / Так море спиняло
150A 0101 «Вилітайте, сірі птахи, / На базар до паю!» / Стрепенулись соколята,
150A 0115 Без шашлика. «Засвіtimo!» / До самої хмари / З щоглистими кораблями
154A 0040 Поїдемо в гості / До вашої мості. / -----
154A 0069 Хіба ти не бачиш, яких я несучу / Гостей до султана?..» Так море спиняло / (Любило завзятих усатих слав'ян).
154A 0101 «Вилітайте, сірі птахи, / На базар до паю!» / Стрепенулись соколята,
154A 0115 Без шашлика. «Засвіtimo!» / До самої хмари / З щоглистими кораблями
169A 0005 За що, мамо, гинеш? / Чи ти рано до сходу сонця / Богу не молилась,
171A 0056 Може, викую я з його / До старого плуга / Новий леміш і чересло.
173A 0013 Не зуміє дати». / До сходу сонця воду брала, / В барвінку купала,
173A 0015 В барвінку купала, / До півночі колихала, / До світа співала:
173A 0016 До півночі колихала, / До світа співала: / -----
173A 0075 З горем та нудьгою / Пішла вона до сусідів / Поради просити...
173A 0088 Щоб і воно, удовине, / До школи ходило. / -----
173A 0118 В кайдани кувати / Та повезли до прийому / Битими шляхами.
173A 0124 Сторожу давали, / Стару вдову до обозу / Та й не допускали.
173A 0126 Та й не допускали. / Ой привезли до прийому / Чуприни голити.
173A 0152 Копу назбирала. / Та до сина лист писала, / У військо послала –
173A 0161 Та йти... іти собак дражнить / Од хати до хати. / Взяла торбу, пішла селом,
173A 0181 Скажиде сина мати / До досвіта вечерять. / Понад ставом увечері
173A 0199 Дожалічені старі руки / До Бога здіймала, / Свою долю проклінала,
178A 0002 Розплелася густа коса / Аж до пояса, / Розкрилися перси-гори –
180A 0052 Я міркував собі йдучи, / Поки доплентавсь до хатини. / А в мене діти не кричать
180A 0081 Безталанна вдова, / Я до тебе літатиму / З хмари на розмову.
180A 0159 В кризі ляжем спати, / Пошлем думу аж до Бога, / Його розпитати,
180A 0356 Дивлюсь, цар підходить / До найстаршого... та в пику / Його як затопить!..
180A 0531 Піти лишень подивиться / До царя в палати, / Що там робиться. Прихожу,
180A 0546 На самих пузатих – / Всі пузаті до одного / В землю провалились!
180A 0552 На менших гукає – / І ті в землю; він до дрібних – / І ті пропадають!
180A 0554 І ті пропадають! / Він до челяді – і челядь, / І челядь пропала;
180A 0556 І челядь пропала; / До москалів – москалики, / Тільки застогнало,
192A 0032 Чи сили не маю, / Чи до тебе доріженьки / У степу не знаю?
192A 0034 У степу не знаю? / Чи до тебе свої дари / Я не посилаю?
199A 0042 Во тьмі і неволі / Перелічив до одного, / Перелічив трупи,
199A 0193 Із віфліємської каплиці / Аж до всевітньої столиці / Луна, гогочучи, неслась.
199A 0226 Ченці повалили / До Константи; ступи, шляхи, / Мов сарана, відкрили
207A 0100 Якби мені чоловік молодий, / До другої не ходив, не любив.» / «Ой гоп, чики-чики,
207A 0104 Та троїсті музики, / Од віку до віку / Я любила б чоловіка!
207A 0129 О бодай вас! Що то літа? / Ні, вже не до ладу... / Минулося. Іди лишень
207A 0163 Воно просто, любітеся, / Та й з Богом до шлюби. / А поки що, треба буде
207A 0217 А сіяти треба,– старий промовляє / Нібито до себе.– Анумо вставать, / До вечерні,
може, ще пошкандибаю.
207A 0218 Нібито до себе.– Анумо вставать, / До вечерні, може, ще пошкандибаю. / А ти,
Степане, ляжеш спати,
207A 0259 Недалеко. А на той рік / Я до вас приїду / З старостами – за тобою
207A 0302 Ніби за водою / До криниці. А тим часом / Запорозьку зброю
207A 0442 Дідусь з бородою / Аж до колін. Ото гроші; / Якби догадався
207A 0460 Яром та горою / Утоптана до ворожки, / Поросла травою.
207A 0530 Плаче-ридає, / До Бога руки здіймає, / Кайдани ламає,
207A 0535 Турки-яничари догнали, / До стовпа в'язали, / Очі виймали,
207A 0666 Із своєї хати / До турчина поганого / В сусіди прохатись.
207A 0678 Удвох розмовляли / До півночі, а Ярина / Господарювала
207A 0690 Мої молодії. / Може, воно й не до ладу, / Та що маю діяти,
221A 0061 І вже ледви я, наледви / Донесла до хати / Оту воду... Чом я з нею

- 221A 0104 А я йшла з водою / До хатини... А він мені / Махає рукою.
 221A 0110 Тяжко согрішила! / Ледве я дійшла до хати, / На порозі впала.
 221A 0237 Не та рано встала, / Що до світа упилася... / А та, що й проспалась!
 221A 0446 На третій насилу / Докопалися до муру / Та трохи спочили.
 234A 0006 Молодиця молодая. / Щось до лона пригортає / Та з туманом розмовляє:
 234A 0035 Долю виплачу сльозами / І пошлю до тебе». / -----
 234A 0104 Старі сумують. Може, вже / Оце збираються до Бога, / Та хто в далеку дорогу
 234A 0121 І разом схопились / Та до воріт... Прибігають – / Мовчки зупинились.
 234A 0134 Випручало рученята / Й до їх простягає / Манюсінки... і замовкло,
 234A 0241 Як дитина дише. / Вранці Марко до наймички / Ручки простягає
 234A 0257 З-за гаю темного вернулась / До діда в хату спочивать. / -----
 234A 0265 У наймички. А наймичка / До царівни б рада / Слать старости: «Треба Марка
 234A 0378 Провела небогу / Аж у поле, до могили, / І молила Бога,
 234A 0391 У Катрину і ніби йшла / До діда в гості. Засміявсь / Старий і внучку привітав,
 234A 0406 «А я ледве додибала / До вашої хати, / Не хотілось на чужині
 234A 0479 Ідучи, співає, / Не поспіша до господи – / Воли попасає.
 234A 0532 А Марко схилився / До наймички у голови. / «Марку! подивися,
 234A 0550 Й земля задрижала. / Прокинувся... до матері – / А мати вже спала!
 246A 0072 І од глибокої тюрми / Та до високого престоло – / Усі ми в золоті і голі.
 246A 0074 Усі ми в золоті і голі. / До нас в науку! ми навчим, / Почому хліб і сіль почім!
 246A 0092 А тюрм! а люду!.. Що й лічить! / Од молдованина до фінна / На всіх язиках все мовчить,
 246A 0098 Що цар якийсь-то свині пас / Та дружню жінку взяв до себе, / А друга вбив. Тепер на небі.
 246A 0173 Понесе з росою. / Мої думи аж до тебе!.. / Братньою сльозою
 250A 0123 Як німець покаже / Та до того й історію / Нашу нам розкаже,—
 250A 0152 Тую славу. Та читайте / Од слова до слова, / Не минайте ані титли,
 250A 0195 Доборолась Україна / До самого краю. / Гірше ляха свої діти
 256A 0009 Добре, що заснуло. / Хоч і яр той, вже до його / І стежки малої
 256A 0016 З монастиря Мотринога / До яру страшного. / В яру колись гайдамаки
 256A 0031 Чи то засадили / Нові кати? Щоб до тебе / Люди не ходили
 258A 0222 І пошле їм добру долю / Од віка до віка. / -----
 266A 0078 Не вернеться... І я серцем / До вас не вернуся. / І не знаю, де дінуся,
 266A 0087 Тяжкіі три літа, / До кого ви прихилитесь, / Мої зліі діти?
 266A 0089 Мої зліі діти? / Не хилітьє ні до кого, / Ляжте дома спати...
 268A 0014 Все покину, і долину / До самого Бога / Молитися... а до того
 268A 0015 До самого Бога / Молитися... а до того / Я не знаю Бога.
 270A 0017 Червоно-рожеву / До білого пониклого / Личенька Лілеї.
 272A 0045 Ні з ким розмовляти. / А як прийшла до берега, / То й дочку згадала,
 272A 0055 Дпіпрові дівчата – / Та до неї, ухопили, / Та й ну з нею гратись,
 274A 0161 Очима лупа кошенья? / Іди до мене. Кицю, кицю... / Не йде прокляте бісеня!
 274A 0247 От я крадусь попідтинню / До своєї хати. / В хаті темно, нема дома
 274A 0265 А він уже ледве дише... / Я до його: «Тату! / Мій таточку! це я прийшла».
 274A 0323 Аж і сам приїхав. / Я до його кинулася, / Забудучи лихо.
 274A 0342 Ірод нечестивий!.. / Занапастив... А до того / Посилає в Київ
 274A 0366 Я шукаю пана. / Розірву!.. Возьміть до себе / І мене, цигане,
 274A 0455 Панів шанувати. / До кого ж ти прихилився? / Нікого немає!..
 274A 0457 Нікого немає!.. / До людей хились, небого, / Люде привітають.
 006B 0123 Кудя полинула, де ділась? / До кого ти перелетіла? / В чужій землі, в чужій сем'ї
 006B 0125 В чужій землі, в чужій сем'ї / Кого ти радуєш? До кого, / До кого руки приросли?
 006B 0126 Кого ти радуєш? До кого, / До кого руки приросли? / Віщує серце, що в палатах
 006B 0172 Калино моя, / Не водою до схід-сонця / Поливаная.
 006B 0239 Синемундирих часових. / І до дверей, на ключ замкнутих, / І до решотки на вікні
 006B 0240 І до дверей, на ключ замкнутих, / І до решотки на вікні / Привик я трохи, і мені
 006B 0303 Та Бога хвалити! / А довелось... Ні до кого / В світі прихилитись.
 014B 0003 (Хоч діялось не восени, / Так у неволі.) До стіни / Не заговориш ні про горе.

- 014В 0023 Мала, каже; – нехай, дождуся. / І, знай, вчашаю до Ганнусі. / На той рік знову за своє;
- 014В 0038 Найдорогіших... От вертаюсь / В село до дівчини вночі – / Аж тільки мати на печі,
- 014В 0042 А хата пустою гниє. / Я викресав огню, до неї... / Од неї пахне вже землею,
- 014В 0045 Уже й мене не пізнає! / Я до попа та до сусіди, / Привів попа, та не застав –
- 014В 0045 Уже й мене не пізнає! / Я до попа та до сусіди, / Привів попа, та не застав –
- 014В 0052 Ганнуса на Сибір пішла. / До панича, бачиш, ходила, / Поки дитину привела
- 014В 0067 Та Бог помилював... А знаєш, / Його до нас перевели / Із армії чи що?
- 016В 0226 Ненагодоване і босе, / Сорочечку до зносу носить. / Спеклося, бідне, на жару.
- 016В 0292 Усякому. А сироти / До неї в покої / Приходили. І матір'ю
- 016В 0334 На руку схилилась, / До півночі невесела / На зорі дивилась
- 016В 0353 Прийшов, і двері одмикає, / І лізе до дочки. Прокинись! / Прокинись, чистая! Схопись,
- 016В 0373 А люде збіглись та дивились, / Як дим до неба підіймався. / -----
- 016В 0391 На безлюдді. Не покинеш, / Поведеш до краю, / До самої домовини,
- 016В 0392 Поведеш до краю, / До самої домовини, / Сама й поховаш.
- 016В 0404 Ніхто й не загляне / До грішного боляшого / В будинки погані.
- 016В 0408 Господа благають, / Щоб княжна до їх вернулась. / А її немає
- 016В 0427 Стара черниця новину. / Що в монастир до їх зайшла / Княжна якась із-за Дніпра
- 016В 0436 Недовго щось, седмиці з три, / І все до крихти розказала... / Мені і Ксенії-сестрі.
- 026В 0007 Неначе в Бога / Уже прокликали до паю, / А я собі у бур'яні
- 026В 0042 І ми, жартуючи, погнали / Чужі ягнята до води. / Бридня!.. А й досі, як згадаю,
- 028В 0006 Ніхто любив мене, вітав, / І я хилився ні до кого, / Блукав собі, молився Богу
- 033В 0026 А більш нічого не взяли, / І в Крим до хана понесли / На нове горе-Запорожжя.
- 038В 0052 ----- / Аж до Межигорського Спаса / Потанцював сивий.
- 038В 0056 І ввесь святий Київ. / Дотанцював аж до брами, / Крикнув: «Пугу! пугу!
- 038В 0114 Свою Україну любив? – / До утрени завив з дзвіниці / Великий дзвін. Чернець мій встав,
- 043В 0001 ----- / Ой стрічечка до стрічечки / Мережаю три ніченьки,
- 044В 0007 З безталанною своєю, / Од зіроньки до зіроньки / Сидять собі у вдівоньки.
- 044В 0022 В поход, у дорогу славні компаніїці / До схід сонечка рушали. / Випроважала вдова свого сина,
- 044В 0028 Випроважала: коня напувала / До зірничі із криниці, / Виносила зброю – шаблю золотую
- 046В 0109 А воля в гостях упила / Та до Миколи заблудила... / Та й упиваться зареклась.
- 050В 0017 А вдові убогій, / Мабуть, не до його, / Бо залили за шкуру сала,
- 050В 0041 І за науку добрим людям / Та до вдовівни навпростець / Шелесть за рушниками!
- 050В 0101 Що смерть за плечима. / Що стебла все погоріло, / І діти згоріли,
- 050В 0117 Попродай скотину / Та ходи до мене в найми, / Що буде, те й буде.
- 050В 0169 Отже, як будем так писать, / То ми й до вечора не кончим. / Ну, де той безталанний зять?
- 050В 0177 Чи вона верталась, / Катерина, до матері, / Чи так і пропала?
- 050В 0219 Вдова на тім світі! / До кого ж він прихилиться? / Де перезимує?
- 050В 0226 Попросився зимувати / До дяка у школу. / Бо таки й письма, спасибі,
- 050В 0232 Сиві коси з кучерями / Усі до одного / І борошном посипали,
- 057В 0033 В розкошах! А вбогій / Вдові не до того, / Бо залили за шкуру сала,
- 057В 0085 І за науку добрим людям, / Та до вдовівни навпростець / Шелесть за рушниками!
- 057В 0098 (Бо я вже двічі посилав / До дівчини за рушниками) / Послать і втретє міркував.
- 057В 0102 Якраз в неділю на весілля / До удовівни причвалав. / Пропало! Все добро пропало!
- 057В 0134 Чи то мене злая доля / Привела до того, / Таки й досі ще не знаю,
- 057В 0148 Тиняюся, ховаюся, / І дійшло до того, / Що я, вночі підкравшись,
- 057В 0181 Се в перший раз такий указ / Прийшов з Московщини до нас. / Бо на Україні в нас, бувало,
- 057В 0192 Забили в скрепицю, / Та й повезли до прийому. / Он яке твориться
- 057В 0202 Зима наступила. / До зеленої неділі / В байраках біліли
- 057В 0220 Чи то ліву підстрелено... / Мені не до того / Було тойді. Знову люта

- 057B 0256 А трудящий, роботящий, / Та тихий до того, / Та ласкавий... Було тобі
057B 0288 Ось послухай, / Доводить до чого / Сатана той душу нашу.
057B 0291 Як не схаменеться / Та до Бога не вернеться, / То так і воп'ється
057B 0352 А тепер уже, он бачиш, / Доходить до чого. / Що я стратить наміряюсь
057B 0371 Понесли з собою. / От приходим до криниці, / Я перш подивився,
068B 0067 Що тут на світі робити? / Пішов я до рала... / А паничів у гвардію
068B 0140 Сем'я моя щодень росла / І вже до сотні доростала. / Мов пороссяча, кров лилась.
068B 0148 Неначе п'яний той різник. / До сльоз, до крові, до пожару, / До всього, всього я
привик.
068B 0148 Неначе п'яний той різник. / До сльоз, до крові, до пожару, / До всього, всього я
привик.
068B 0148 Неначе п'яний той різник. / До сльоз, до крові, до пожару, / До всього, всього я
привик.
068B 0149 До сльоз, до крові, до пожару, / До всього, всього я привик. / Було, мов жабу ту, на
списі
068B 0178 Який дивний ти. Я плакав, / До полудня плакав. / Та так мені любо стало:
074B 0020 І стала тьма, і од Уралу / Та до Тингиза, до Аралу / Кипіла в озерах вода,
074B 0020 І стала тьма, і од Уралу / Та до Тингиза, до Аралу / Кипіла в озерах вода,
074B 0049 Непевне діється тойді. / Мов степ до Бога заговорить. / Верблюди заплаче, і кайзак
076B 0003 Якби ви часом хоч на час / Придубали-таки до нас, / Та, як бувало во дні они,
076B 0006 Возвисили б свій божий глас / До оди пишно-чепурної, / Та й заходилися б обоє
076B 0077 Таки Вірсавію. Нівроку, / До божого царя-пророка / Сама Вірсавія прийшла,
076B 0113 Без тебе я умру! умру! – / І йде, ридаючи, до сина. / Аж тюпає, немов біжить.
076B 0133 Сестра ридас. І, рвучись, / Кричить до брата: – Схаменись, / Амоне, брате мій
лукавий!
076B 0161 І пазорі простягає / До Самантянини, / Бо була собі на лихо
076B 0180 Із Литви князя-жениха / За рушниками до Рогніди. / -----
083B 0026 Байстрюк собі, та ще й убогий, / Так і нікому не до його, / Стоїть собі, як той...
083B 0082 Титарівна... Хоч у воду, / Аби до Микити... /
083B 0143 Та вечорами у садочок / До титаря вчащає. / А титарівна зустрічає,
083B 0150 Ти насміялася колись. / А тепер сама до його / У садочок ходиш,
083B 0159 Догодилась титарівна / До самого краю. / І незчулась!
083B 0170 У яру, криниця / Під вербою... До криниці, / Не води напитися,
083B 0183 І несе дитину, / То підійде до криниці, / То знов одступає.
091B 0015 І презавзятий патріот; / Та й християнин ще до того. / У Київ їздить всякий год,
091B 0024 Таки своїх байстрюк з десяток / У год подержить до хреста. / Та й тільки ж то.
Кругом паскуда!
092B 0034 По-давньому, по-старому, / Од світу до світу? / А ви, мої молодії
095B 0144 Палати глянуть, та й пішла / Аж до палат, під тинном сіла / І ніч цілісіньку сиділа
095B 0202 А пан червоний, аж горить, / Іде в світлицю до Марини, / Як Кирик п'яний...
095B 0230 ----- / А ви до мене на весілля / З того світу прийшли?
095B 0236 Дивися, в ірій полетіли, / Агу! Гиля! До сатани. / До чорта в гості! Чуєш! Чуєш!
095B 0237 Агу! Гиля! До сатани. / До чорта в гості! Чуєш! Чуєш! / У Києві всі дзвони дзвонять.
095B 0264 Ходімо спать, бо завтра рано / До церкви підемо; поганий, / Дивися, лізе цілувать.
095B 0270 Беріть мене! Беріть, в'яжіте, / Ведіть до пана у світлицю! / А ти чи підеш
подивиться,
095B 0317 Свою Марину доганяти. / Пани до одного спеклись, / Неначе добрі пороссята,
103B 0023 Гостей довідать... «Та й погані! / Усі до одного сичі, – / Оце тобі вари й печі!»
104B 0042 Оцей козак; погнало горе / До моря пити; хоч говорять: / Аби файда в руках була,
104B 0065 Трохи не сталося отак. / До нитки звівся мій козак, / Усе на панщині проклятій,
104B 0149 А жіночка молодая / Кинулась до пана, / Розказала – отак і так.
104B 0155 Пройдисвіта, волоцюгу... / Прямо до прийому. / -----
104B 0157 І там доля не кинула. / Дослуживсь до чину, / Та й вернувся в село своє,
104B 0169 Підняв руки калічені / До святого Бога, / Заридав, як та дитина...
118B 0007 Розрізнили, взяли / Та повезли до прийому – / Оддали в москалі!
119B 0020 На світ божий не дивлюся, / Ні до кого не горнуся... / А матір стару...

- 120В 0003 В дорогу послала, / А од шинку та до шинку / Стежечку топтала.
120В 0005 Стежечку топтала. / Та до куми заходила / Пшона позичати,
120В 0011 І спати поклала, / Сама пішла до дяка / Добувати п'ятака
122В 0007 Руки простягати / До тих самих, до багатих, / Що сина в салдати
122В 0007 Руки простягати / До тих самих, до багатих, / Що сина в салдати
125В 0023 Нишком ночували. / До схід сонця у Фастові / Хлоп'ята гуляли.
127В 0016 А із степу гайворони / До його летять. / – Ой не клюйте, гайворони,
127В 0023 Мої сизокрилі, / До батечка та скажіте, / Щоб службу служили
128В 0003 В хаті батько лас, / А до вдови на досвітки / Мати не пускає.
132В 0013 Женитися буде, / І до себе злую суку / Просила в придане,
137В 0048 Гетьман старий ридас, / До Бога руки знімас, / Три поклони покладає
144В 0003 Барвінок не сходить. / Чомусь дівчина до броду / По воду не ходить.
153В 0030 Мов змальована сиділа / До самої ночі / Перед вікном і втирала
153В 0043 Хоч іти топиться / До Закрету, не хочеться / Без жидівки жити
153В 0049 В хаті замикає. / Як іде до лавок вранці, / І найма сторожу,
153В 0061 І вночі спустилась / До студента на улицю. / І де б утікати,
156В 0032 Та піду поклони бити / В Межигор до Спаси.– / Задзвонили в усі дзвони,
158В 0028 В Україні; завтра рано / До церкви молитись / Підуть люде... Завтра ж рано
161В 0052 Пестує старого. / А старому не до того, / Іншого якогось,
161В 0110 А думка проклята марою / До серця так і приросла... / А ти вже й скрипку принесла?
161В 0171 Буде втерти, не женися! / І гич не до речі! / Дивися: рай кругом тебе,
161В 0274 А я вже заповіді знаю / Усі до одної! / -----
161В 0290 Та годі вам уже з тим намистом. Ішли б швидше / до отця Хоми та порадилися, от що! / -----
173В 0011 Навчіть мене, люде, / Іти хіба до вас в найми? / Чи до ладу буде?
173В 0012 Іти хіба до вас в найми? / Чи до ладу буде? / Ні, не буду чужі воли
174В 0008 Що заїздив козак з Січі / До вдови на двір. / – Вечеряли у світлиці,
174В 0018 Вигодувала малого, / До школи дала. / А із школи його взявши,
174В 0031 Коня вздовж села. / Та й привела до обозу; / В військо оддала...
175В 0029 Мов ті сороки, цокотали / Та до криниці учащали / У яр погуляти.
175В 0111 Танці та музики – / Аж до півночі. Придане / Постіль пішли слати
175В 0116 Та й пропала. Скрізь шукали, / До світу шукали, / Та не найшли. Де ж поділась?
179В 0013 У гай на долину. / І вийшов до неї / З зеленого гаю
180В 0076 Та не довго. Бо не дійде / До зросту дитина, / Піде собі сліпця водить,
183В 0015 То я б не любила, / Може, була б до криниці / У гай не ходила,
185В 0002 Хіба самому написать / Таки посланіє до себе / Та все дочиста розказать,
185В 0051 (Бо, батче, пари не найшов) / Аж до погібелі дійшов. / -----
187В 0005 І над землею і водою, / І од палат та до тюрми / Усе царі, а над собою
187В 0034 Та батька, матір прокляли / І тих, що до хреста держали. / А потім ніж – і потекла
188В 0006 Оступить душу, аж заплачу. / А ще до того, як побачу / Малого хлопчика в селі.
192В 0011 Рудим ягнятчком біжить / До річечки собі напиться. / А річечка його взяла
200В 0057 Се ти, Петрусь?» – «Ажеж я». / «Ходім до мене, будем жити, / Як там на хуторі колись
200В 0088 Минають дні собі поволі, / Петрусь до школи та із школи / З книжками ходить та росте.
200В 0203 І ждала світу, і дожить / До світу божого боялась. / -----
200В 0207 Заговорили щось погане, / До генерала ідучи / Прощатись, люде. Аж гуде,
200В 0223 Тойді на ганок вихожає / І до громади промовляє / Петрусь. І каже: «Я зробив,
207В 0033 Розлізлися межі людьми, / Мов мишенята. Я до школи – / Носити воду школярам.
209В 0015 Уже й сивоусий собі неборак, / Та і йде до мене... Я собі звернулось, / Щеня мов під тинном, – звичайне, мале,
209В 0069 Я стар був, немощен. Послав / З табун я коней до обозу, / Гармату, гаківниць два вози,
209В 0096 Таке-то у нас було! / Якось їх, клятих, і до мене / Вночі на хутір занесло.
209В 0114 Дітей козачих мордують, / Усі до одного згоріли! / І Прися бідная моя
209В 0120 Заплакали... Та й потягли, / На коней сівши, до обозу, / Синів всіх трьох моїх найшли.

- 218В 0078 Ти Матер Бога на землі! / Ти сльози матері до краю, / До каплі вилила! Ридаю,
 218В 0079 Ти сльози матері до краю, / До каплі вилила! Ридаю, / Молю ридуючи, пошли,
 218В 0162 І син Алкід твій, і гетери – / Всі, всі упали до землі / Перед Петром. І повели
 218В 0164 Перед Петром. І повели / До себе в терми на вечерю / Того апостола...
 218В 0276 І майстрові дали кувать / Із бронзи кесаря. До того / Так, нотабене, додали,
 218В 0368 А твоя дитина / Ще й до шогли прикована – / Не неофіт новий,
 218В 0486 Моя ти доленько! Без його / Що я робитиму? До кого / Я прихилюся?... – І небога
 218В 0512 Не одпочиваєм / До самої домовини / У проспаним раї.
 218В 0528 А може, й так. Тихесенько / До брами підкралась, / Послухала, усміхнулась
 230В 0011 Та жвавим, на лихо лихим, / До того люд домуштровали, / Що сам фельдфебель
 дивувались
 230В 0055 Послав на каторгу святого, / А до побитого старого / Сатрапа «навсегда оставсь
 232В 0006 І в школу хлопця одвела / До п'яного дяка в науку. / – Учися, серденько, колись
 233В 0035 Сказати правду. Поможи / Молитву діяти до краю. / А як умру, моя святая!
 234В 0009 З нудьги та з похмілля. / Горнись лишень ти до мене, / Та витнемо з лиха,
 235В 0022 Його тихенько сповила / Та, щоб дожать до ланового, / Ше копу дожинать пішла.
 236В 0016 А то проспить собі небога / До суду божого страшного! / А панство буде колихать,
 250В 0014 Щоб хрест-кайдани донесли / До самого, самого краю. / Достойно петая! благаю!
 250В 0106 Даремне сила пропаде. / До крові дійде, до кості / Огонь той лютий, негасимий,
 250В 0106 Даремне сила пропаде. / До крові дійде, до кості / Огонь той лютий, негасимий,
 250В 0144 Хитала, бавила, гойдала, / До лона тихо пригортала / І цілувала. Козеня,
 250В 0181 Неначе злякане дитя, / До Йосипа свого старого, / А потім гостя молодого
 250В 0213 Марія встала та й пішла / З глеком по воду до криниці. / І гость за нею, і в ярочку
 250В 0217 Холодочком / До сходу сонця провели / До самої Тіверіади
 250В 0218 До сходу сонця провели / До самої Тіверіади / Благовістителя. І раді,
 250В 0240 Спродать би то та молодій / Купить хустиночку до речі, / Та й за повинчання оддать.
 250В 0339 Поки що, буде, укріпись, / До Віфлієма не близенько; / Та й я спочину. Утомивсь.–
 250В 0366 ----- / До сходу сонця, рано-рано! / У Віфліємі на майдані
 250В 0490 Собі в дорогу. Та й знялись / До сходу сонця, по торбині / На плечі взявши, а дитину
 250В 0502 Їм довелося ночувать. / В ярк Марія до криниці / Швиденько кинулася. Там
 250В 0533 І за святим своїм пішла / У Назарет той до вдовиці / В сусіду, в наймичку проситись!
 250В 0660 Аж поки, поки не дійшла / Аж до Голгофи. / Бо за сином
 250В 0678 Й вона заплаче, ідучи / У яр по воду до криниці, / Тихесенько. І принесе
 250В 0693 А іноді й на Єлеон / До його бігали малії. / Отож прибігли.– О святії!
 268В 0010 Та за панів отих поганих / До краю нищить... Покара, / Уб'є незримо і правдиво;
 272В 0008 Беру коня, та й нічого – / Веду до криниці. / Кінь утомлений, копита
 272В 0013 Зопсуте, некрите. / – Скажи, коню, до кого це / Ви так нагло гнались?
 272В 0015 Ви так нагло гнались? / – До якоїсь чорнобривки / Всю ніч майнували.
 281В 0001 ----- / З передсвіта до вечора, / А з вечора до досвіта
 281В 0002 З передсвіта до вечора, / А з вечора до досвіта / Летить стріла каленая,
 285В 0007 Душею-серцем неповинні, / Аж до самої домовини. / А меж людьми ж вони жили!
 297В 0015 Без всякого лихого лиха / Царя до ката поведуть. / -----
 299В 0020 Женуть (последний долг отдают), / Женуть до матері байстрят / Дівчаточок, як ту
 отару.
 308В 0006 Вози в далеку дорогу, / На той світ, друже мій, до Бога, / Почимчикуєм спочивать.
 308В 0039 Ходімо просто-навпростець / До Ескулапа на ралець – / Чи не одурить він Харона
 308В 0052 Поки огонь не захолонув, / Ходімо лучче до Харона – / Через Лету бездонную

ДОБАЧАЄ 1

- 180А 0233 Вседержитель... А може, ще / Й він не добачає. / -----

ДОБАЧАЄШ 1

- 305В 0024 У сиві коси заплітає, / А ти ніби не добачаєш: / Дівуєш, молишся, та спиш,

ДОБИРАЮ 1

- 068В 0103 Пишу собі, з людьми братаюсь / Та добрих хлопців добираю. / Минув і другий. Паничі

ДОБИТИ 2

207A 0375 Покинуть хоче. З ким дожить, / Добити віку вікового? / Згадав Степана молодого,
133B 0010 Щоб з тебе сміятись, / Щоб тебе добити... / Без ворогів можна в світі

ДОБИТИЙ 1

038B 0067 Семен Палій, запорожець, / Лихом не добитий. / -----

ДОБИТО 2

286B 0008 Багрянцями закрито / І розп'ятієм добито? / -----
286B 0009 ----- / Не добито! Стрепенися! / Та над нами просвітіся,

ДОБЛАГАВ 1

192A 0068 Хоч село побачить. / Не доблагав... Поховали, / Ніхто й не заплаче!

ДОБОРОЛАСЬ 1

250A 0194 ----- / Доборолась Україна / До самого краю.

ДОБРА 23

030A 0693 Що неньку сховали – / Їм зосталась добра слава, / Могила зосталась.
061A 0299 Приборкать трошки... Не зумів! / Добра хотів, як дітям мати, / А може, й ще чого хотів.
061A 2155 Коли то з вас буде / Того добра, що маєте? / Чудні, чудні люде!
234A 0114 Кому понадбали / Добра цього?...» / «Стривай лишень!
250A 0036 А ви претесея на чужину / Шукати доброго добра, / Добра святого. Волі! волі!
250A 0037 Шукати доброго добра, / Добра святого. Волі! волі! / Братерства братнього! Найшли,
250A 0184 Що картопля родить, – / Вам байдуже. Аби добра / Була для городу!
250A 0212 Не турбуйтеся, буде / Материна добра плата. / Розпадеться луда
250A 0256 Давня година, / І оживе добра слава, / Слава України,
041B 0003 Нащо нас мати привела? / Чи для добра? Чи то для зла? / Нащо живем? Чого бажаєм?
076B 0233 Бо де нема святої волі, / Не буде там добра ніколи. / Нащо ж себе таки дурить?
082B 0003 А в тій господі є сестра / Чи мати добрая. Добра, / Добра такого таки зроду
082B 0004 Чи мати добрая. Добра, / Добра такого таки зроду / У мене, правда, не було,
082B 0019 Та щось такеє розмовляли. / Я думав, де б того добра, / Письмо чи матір, взять на світі.
083B 0016 І парубки...– Уже й кінець! / Ануте іншу! – Та й це добра! – / І знову ліри заревли,
104B 0176 Де ж нам, гришним, / Добра цього взяти? /
161B 0350 Розкидати, розточити, / І добра нікому / Не зробити ні на шеляг,
205B 0013 Годує хам собі на сало? / А може, й так? Добра чимало / Вони творили на землі,
230B 0004 Та унтер п'яний Долгорукий / Україну правили. Добра / Таки чимало натворили,
236B 0007 Лихої, тяжкої години, / Мабуть, ти ждеш? Добра не жди, / Не жди сподіваної волі –
277B 0004 І плуги, й кораблі, / І всі добра землі, / І хвалебні псалми
277B 0022 І плуги, й кораблі, / І всі добра землі, / Моя любо!.. а нам –
304B 0003 Галагани, і Киселі, і Кочубеї-Нагаї – / Було добра того чимало. / Минуло все, та не пропало.

ДОБРАЯ 3

082B 0003 А в тій господі є сестра / Чи мати добрая. Добра, / Добра такого таки зроду
095B 0137 На стінах фарбами хрести, / Неначе добрая картина, / Понамальовані... Марина!
111B 0017 Пречистій ставила, молила, / Щоб доля добрая любила / Її дитину... Добре, мамо,

ДОБРЕ 108

010A 0158 При битій дорозі. / Знать, добре спить, що не чує, / Як кує зозуля,
010A 0161 Що не лічить, чи довго жить... / Знать, добре заснула. / -----
018A 0013 За морем блукає. / Добре тому багатому, / Його люди знають,
027A 0011 Минулось... Пропало... / Згадай добре – серце в'яне, / Чому не осталось?

- 030A 0534 Сирота-собака має свою долю, / Має добре слово в світі сирота; / Його б'ють і лають, закують в неволю,
- 030A 0577 І не одяглася. / «Мабуть, добре Московщина / В тямку їй далася!
- 030A 0669 Байдуже; минули. / Воно й добре; та на лихо / Лісничі почули.
- 045A 0080 ----- / Добре єси, мій кобзарю, / Добре, батьку, робиш,
- 045A 0081 Добре єси, мій кобзарю, / Добре, батьку, робиш, / Що співати, розмовляти
- 047A 0136 Скажи ж мою долю». / «Добре, доню! Спочинь трошки. / Чини ж мою волю.
- 055A 0025 Поставцем кружала. / Було колись добре жити / На тій Україні...
- 055A 0061 Поїдемо в гості!» / «Добре, батьку отамане!» – / Кругом заревіло.
- 060A 0002 Бандуристе, орле сизий, / Добре тобі, брате, / Маєш крила, маєш силу,
- 061A 0163 Парубки з дідами. / «Отак, діти! добре, діти! / Будете панами».
- 061A 0223 Бо й мене хоч били, / Добре били, а багато / Дечому навчили!
- 061A 0507 «Шляхетська натура!» / «Добре, годі! Тепер співай!» / «Не вмю, ей-Богу!»
- 061A 0530 Перед паном Хведірком». / «Добре, годі! Тепер плати!» / «Жартуєте, пане:
- 061A 0930 ----- / Добре, ходімо. / -----
- 061A 0955 Небо запалас... / Добре погуляєм! / -----
- 061A 0956 ----- / Добре погуляєм! Правду старий співа, як не бреше. / А що б то з його за кобзар був, якби не волох!
- 061A 1006 Оце то так! Вчистив, нічого сказати: і до ладу, і правда. / Добре, далєбі, добре! Що хоче, то так і втне. Спасибі, / спасибі.
- 061A 1006 Оце то так! Вчистив, нічого сказати: і до ладу, і правда. / Добре, далєбі, добре! Що хоче, то так і втне. Спасибі, / спасибі.
- 061A 1013 ----- / І вішати, і мордувати! Добре ей-Богу, добре! Ну, це / так! Далєбі, дав би карбованця, якби був не пропив учора!
- 061A 1013 ----- / І вішати, і мордувати! Добре ей-Богу, добре! Ну, це / так! Далєбі, дав би карбованця, якби був не пропив учора!
- 061A 1049 Кричать йому гайдамаки. / «Добре, хлопці, нате! / Отак! Отак! Добре, хлопці!
- 061A 1050 «Добре, хлопці, нате! / Отак! Отак! Добре, хлопці! / Ануте, хлоп'ята,
- 061A 1073 Ти-ни-ни, ти-ни-ни!» / «Добре! Добре! Ще раз! Ще раз!» – / Кричать гайдамаки.
- 061A 1073 Ти-ни-ни, ти-ни-ни!» / «Добре! Добре! Ще раз! Ще раз!» – / Кричать гайдамаки.
- 061A 1346 Пробоє свячений. / «Отак, отак! Добре, діти, / Мордуйте скажених!
- 061A 1348 Мордуйте скажених! / Добре, хлопці!» – на базарі / Залізник гукає.
- 061A 1354 По три, по чотири / Так і кладе. «Добре, сину, / Матері їх хиря!
- 061A 1399 Тряслося та мліло!» / «Добре, сину, ножі будуть / На святеє діло.
- 061A 1632 А то й вона б». / «Добре, хлопче. / Ось на ж тобі, друже,
- 061A 1772 ----- / «Добре! добре! Ну, до танців, / До танців, кобзарю!»
- 061A 1772 ----- / «Добре! добре! Ну, до танців, / До танців, кобзарю!»
- 061A 1784 ----- / «Добре, брате, ей же богу!» / «Ану ти, Максиме!»
- 061A 1850 Виручай, проклятий!» / «Добре, добре... Які ж бо ви, / Яремо, завзяті!
- 061A 1850 Виручай, проклятий!» / «Добре, добре... Які ж бо ви, / Яремо, завзяті!
- 061A 1855 Скажу ляхам – замість Паца...» / «Добре, добре! Знаю. / Іди швидче!»
- 061A 1855 Скажу ляхам – замість Паца...» / «Добре, добре! Знаю. / Іди швидче!»
- 061A 1961 Заревіли гайдамаки: / «Добре, батьку! Чуєм!» / Через греблю повалили,
- 061A 1970 Я її достану!» / «Добре, добре!.. Залізничче, / Гукни, щоб палили.
- 061A 1970 Я її достану!» / «Добре, добре!.. Залізничче, / Гукни, щоб палили.
- 061A 2032 Хто сироті убогому / Добре слово скаже?» / Я так думала, бабусю,
- 061A 2201 З Максимом завзятим. / Кричать удвох: «Добре, діти! / Отак їх, проклятих!»
- 061A 2488 Погуляли гайдамаки. / Добре погуляли: / Трохи не рік шляхетською
- 061A 2568 «А в нашого Галайди хата на помості. / Грай, море! добре, море! / Добре буде, Галайда!»
- 061A 2569 Грай, море! добре, море! / Добре буде, Галайда!» / -----
- 180A 0375 А й мене давнули / Таки добре. Перед світом / Усе те заснуло,
- 197A 0008 Не завидуй і славному, / Славний добре знає, / Що не його люди люблять,
- 207A 0148 Возьмем за дитину?» / Тебе б то це. «Добре, – каже / Покойна Марина, –
- 221A 0278 ----- / Та ти добре натворила: / Так кацапів закрепила
- 221A 0292 Та й москаль незгірша штука: / Добре вміє гріти руки! / І я люта, а все-таки

- 221A 0327 Все наше пропало! / Усе добре поплюндрує / Й брата не покине!
221A 0333 Що тут компонують! / На катів та на все добре / Кайдани готують!
221A 0464 Й костяки в кайданах! / Якби в форменних, то добре: / Вони б ще здалися...
234A 0106 Та хто в далеку дорогу / Їм добре коней запряже? / -----
234A 0199 Чи так, дочко?» / «Добре, дядьку». / «Просимо ж у хату».
234A 0268 Самого спитати». / «Добре, дочко, спитаємо, / Та й будемо сватать».
250A 0099 Та кучий німець узловатий, / А більш нікого!..» – «Добре, брате, / Що ж ти таке?»
250A 0126 Отойді ми заходимось!.. / Добре заходились / По німецькому показу
250A 0149 Окрадених трупах! / Подивіться лишень добре, / Прочитайте знову
250A 0166 Сини сердешної України! / Що добре ходите в ярмі, / Ще лучше, як батьки ходили.
250A 0206 Сліпую каліку. / Добре, ведіть, показуйте, / Нехай стара мати
256A 0008 Будить бознає колишне – / Добре, що заснуло. / Хоч і яр той, вже до його
266A 0004 Пролітають, забирають / Все добре з собою. / Окрадають добрі думи,
266A 0019 Моє серце тихе, / Погасили усе добре, / Запалили лихо,
274A 0081 Уже забула говорить... / А перше добре говорила. / -----
274A 0096 Не йди, немого, будь ти з нами. / У нас, ей-Богу, добре жить. / -----
274A 0173 ----- / Що, добре наші завдають? / Сідай лиш ближченько, отут.
274A 0308 ----- / Та добре, добре. Що дальш буде? / Розкажуй дальше.
274A 0308 ----- / Та добре, добре. Що дальш буде? / Розкажуй дальше.
274A 0482 Люде добрі і розумні / Добре її знали. / А все-таки покриткою
016B 0025 Я їх, добрих, знаю. / Добре знаю. Зоре моя! / Мій друже єдиний!
016B 0210 Бо люде не знають, / Чому добре умирає, / Злеє оживає,
033B 0081 Чули, та мовчали. / Бо й їм добре на чужині / Мурзи завдавали.
057B 0030 І син малоліток. / Добре мати діток / Багатому, хвалить Бога
057B 0066 Мій друже єдиний! / Слухай добре, та записуй, / Та на Україні,
057B 0365 На твою криницю / Подивитись.– Добре,– каже,– / Ходімо напитись
076B 0151 От отроки й домірковались / (Натуру вовчу добре знали), / То, щоб нагріть його,
взяли,
076B 0236 Ходімо в селища, там люде, / А там, де люде, добре буде. / Там будем жить, людей
любить,
095B 0054 Той управитель, лях ледачий. / А він так добре бачив, / А надто молодую.
104B 0077 Отой пан проклятий / Допік добре. А жіночка / Мов цього й не знає,
111B 0018 Щоб доля добрая любила / Її дитину... Добре, мамо, / Що ти зарані спать лягла,
125B 0029 У Фастові діє! / Добре діє! У Фастові, / У славному місті.
128B 0010 Ой надіну я сережки / І добре намисто, / Та піду я на ярмарок
136B 0002 Туман, туман долиною, / Добре жити з родиною. / А ще лучше за горою
139B 0022 ----- / Коли хочеш добре знати, / Моя мати,
146B 0014 На Хортиці у матері / Буду добре жити, / У аксамиті ходити,
147B 0021 Неначе люди тії сплять. / Заснули, добре, знать, заснули, / Святу неділеньку забули,
153B 0019 І шапку знімало / В Острій брамі. Добре було, / Та лихо спіткало!
156B 0064 Та й пішли собі у Польщу, / Мов добре зробили. / А москалі з Ромоданом
161B 0104 ----- / Добре, тату. / -----
161B 0226 Оце-то так, що богослов! / У батька краде! Добре, свату! / Які-то стали люде злі!..
161B 0237 Бо то батько сивий! / Батько мудрий! Добре отим / Сиротам шасливим,
161B 0295 ----- / Добре, добре, не ждатиму. / -----
161B 0295 ----- / Добре, добре, не ждатиму. / -----
175B 0019 І не турбуйсь, брате. / – Добре,– кажу.– А все-таки / Невеличку нате,
184B 0013 Добро якесь комусь зробити. / А що ж, як зробити? Добре жить / Тому, чия душа і
дума
187B 0027 Мов у калюжу, та й сопуть. / І добре роблять, що кують / На руки добрії кайдани
200B 0231 В тюрмі, в суді, а в добрий час / В кайдани добре закували, / Переголили про запас;
209B 0037 Коли-то те буде. Дивися ж, дитино! / Та добре дивися – а я розкажу, / За що Україна
наша стала гинуть,
209B 0043 Приснились у житі, лановий біжить, / Та б'є мене добре, і ніби проклятий / Свитину
здирає. І досі болить,
212B 0027 І в'янеш ти, а дні летять, / Несуть все добре за собою, / Уже й надію понесли,

- 236В 0013 Громадою обух сталить, / Та добре вигострить сокиру, / Та й заходиться вже будить.
 250В 0488 Сорочечки. А потім в хаті / Поморщив добре постолі / Собі в дорогу. Та й знялись
 250В 0605 Яюсь по сьомому годочку – / Малий вже добре майстрував – / Одпочиваючи в
 куточку,
 266В 0017 Підстерегли його, взяли. / Та, закувавши добре в пута, / В Єгипет люде одвели –

ДОБРЕЄ 1

- 264А 0014 Ані серце твоє тихе, / Добреє дівоче / Не заступить, не закряє

ДОБРЕТВОРЯЩОГО 1

- 258А 0091 Взискающий Бога. / Нема добретворящего, / Нема ні одного,

ДОБРИВЕЧІР 2

- 061А 0459 «Не жартуйте, мості-пане!» / «Добри вечір в хату! / Ще раз шельму! ще раз!... Годі!
 061А 0462 Вибачай, проклятий! / Добри вечір! А де дочка?» / «Умерла, панове».

ДОБРИДЕНЬ 2

- 061А 0265 Гайда в Україну!» / Добридень же, тату, в хату, / На твоім порогу,
 266А 0093 Новий зострічати; / Добридень же, новий годі / В торішній свитині,

ДОБРИЙ 12

- 052А 0080 Тебе люде поважають, / Добрий голос маєш; / Співай же їм, мій голубе,
 199А 0036 В попелі глибоко / Огонь добрий смілим серцем, / Смілим орлім оком!
 199А 0123 І в віфліємську каплицю / Пішов молитись добрий Гус. / -----
 207А 0278 Пусті мене! Бачиш, / Який добрий! Та пусті-бо! / Єй-Богу, заплачу».
 246А 0157 І тебе загнали, мій друже єдиний, / Мій Якове добрий! Не за Україну, / А за її ката
 довелось пролить
 246А 0161 З московської чаші московську отруту! / О друже мій добрий! друже забутий! /
 Живою душею в Україні витай,
 076В 0029 Покажем спереду і ззаду / Незрячим людям. В добрий час / Заходимось, моя порадо.
 095В 0020 Катами писані за вас, / То вам байдуже, в добрий час / У Київ їздите щороку
 160В 0013 Уже два года промережав / І третій в добрий час почну. / -----
 200В 0230 Його недовго мордували / В тюрмі, в суді, а в добрий час / В кайдани добре закували,
 209В 0122 Синів всіх трьох моїх найшли, / Та в добрий час і полягли / Отут укупі!..
 268В 0038 Що крикне кара невиспуца, / Що не спасе їх добрий цар, / Їх кроткий, п'яний
 господар,

ДОБРИМ 14

- 030А 0181 Іди ж їх шукати, / Та не кажи добрим людям, / Що є в тебе мати.
 057А 0062 Сторожем лігає, / І про неї добрим людям / Кобзарі співають,
 192А 0024 Іде чумаки з-за Лиману / З чужим добрим, безталанний, / Чужі воли поганяє,
 199А 0065 З широкими вітрилами / І з добрим кормилом, / Попливе на вольнім морі,
 258А 0203 Як укупі жити, / Братам добрим добро певне / Пожить, не ділити?
 050В 0040 Подякував за хліб, за сіль / І за науку добрим людям / Та до вдовівни навпростець
 057В 0084 Подякував за хліб і сіль / І за науку добрим людям, / Та до вдовівни навпростець
 076В 0025 Возвисьте, дядино. Та ладом / Та добрим складом хоть на час, / Хоть на годиночку у
 нас
 095В 0103 Сам пан круг тебе похожає, / Уже чи добрим, чи лихим, / А будеш панською ріднею,
 161В 0353 І притчею стати / Добрим людям, і охати / У холодній хаті
 214В 0003 Музика плаче, завиває; / Алмазом добрим, дорогим / Сіяють очі молодії;
 218В 0155 І оргію благословив. / І тихим, добрим, кротким словом / Благовістив їм слово нове,
 291В 0016 Полям розстелися! / Та посійся добрим житом, / Долею полийся!
 291В 0027 Чи не дурю себе я знову / Своїм химерним добрим словом? / Дурю! Бо лучше
 одурить

ДОБРИМИ 3

- 199A 0081 Щоб усі слав'яне стали / Добрими братами, / І синами сонця правди,
 256A 0034 На пораду, що їм діять / З добрими панями, / Людоїдами лихими,
 095B 0129 Моїх дівчаток, щоб навчились / Путиами добрими ходить, / Святого Господа любить

ДОБРИХ 6

- 199A 0145 За що пропадають? за що ти караєш / Своїх і покорних, і добрих дітей? / За що
 закрив їх добрі очі,
 246A 0130 Христе, сине божий? / За нас, добрих, чи за слово / Істини... чи, може,
 258A 0019 Злії з домовини, / Діла добрих оновляться, / Діла злих загинуть.
 016B 0024 А про людей... Та нехай їм. / Я їх, добрих, знаю. / Добре знаю. Зоре моя!
 068B 0103 Пишу собі, з людьми братаюсь / Та добрих хлопців добираю. / Минув і другий. Паничі
 250B 0077 Аж іскри сипнули з очей. / А з добрих молодих плечей / Хітон полатаний додолу

ДОБРИ 32

- 030A 0301 Те, де заховать. / Де ж ті люде, де ж ті добрі, / Що серце збиралось
 030A 0333 Ховрашки гуляють. / Спочивають добрі люде, / Що кого втомило:
 030A 0407 Закрила дитину, / Питається: « Люде добрі, / Де шлях в Московщину?»
 061A 0386 ----- / Вибачайте, люди добрі: / Може, не до ладу,
 061A 1215 Як козаки шляхту тяжко покарали / За те, що не вмiла в добрі панувать. / -----
 061A 2467 ----- / Вибачайте, люде добрі, / Що козацьку славу
 113A 0017 А там і до горя. / Пограються добрі люди, / Як холодні хвилі,
 169A 0014 Виростали мої квіти, / Мої добрі діти, / Панувала і я колись
 180A 0042 І той... і той... А що ж то я? / Ось що, добрі люди: / Я гуляю, бенкетую
 199A 0146 Своїх і покорних, і добрих дітей? / За що закрив їх добрі очі, / І вольний розум окував
 199A 0316 За що мене розпинають? / Люди! добрі люди! / Моліться!.. неповинні –
 234A 0369 Ні, не догадались; / Вони добрі...» / І наймичка
 246A 0005 Там орел карас, / Що день божий добрі ребра / Й серце розбиває.
 258A 0012 Плодом вкрите. Так і муж той / В добрі своїм спіє. / А лукавих, нечестивих
 258A 0052 Твої люде і в покої, / В добрі одпочили, / Слава Господа!.. А нині!..
 258A 0271 Хвалять ім'я Боже, / І мечі в руках їх добрі, / Острі обоюду,
 266A 0005 Все добре з собою. / Окрадають добрі думи, / О холодний камінь
 266A 0022 Висушили чадом-димом / Тії добрі сльози, / Що лилися з Катрусєю
 274A 0018 І примиренному присняться / І люде добрі, і любов, / І все добро. І встане вранці
 274A 0481 Крихтою ділилась. / Люде добрі і розумні / Добре її знали.
 016B 0238 За долю добрую твою. / Умилася. А добрі люде / Прибрали, в Київ одвезли
 028B 0015 Та, мабуть, весело й не буде / І на Украй[ні], добрі люде, / Отже таки й на чужині.
 057B 0337 Йому помагати / Й добрі люде приходили / Криницю копати.)
 072B 0015 Жити без надії? / Навчіть мене, люди добрі, / А то одурію...
 095B 0318 Пани до одного спеклись, / Неначе добрі поросята, / Згоріли білії палати,
 122B 0012 Хоч на старість у невістки / В добрі одпочити. / Не довелось. Виблагала
 133B 0013 Як-небудь прожити. / А ці добрі люде / Найдуть тебе всюди,
 161B 0399 Забрали й онучі / Добрі люди, а самого / Гарно поховали
 172B 0011 Доля заховалась; / А воленьку люде добрі / І не торговали,
 218B 0387 Хвалять ім'я Боже. / І мечі в руках їх добрі, / Острі обоюду,
 268B 0004 А ти пишалася колись / В добрі і розкоші! Вкраїно! / Мій любий краю неповинний!
 291B 0006 Свій переліг – убогу ниву! / Та сію слово. Добрі жнива / Колись-то будуть. І дурю!

ДОБРИЇ 4

- 030A 0229 «Нехай тебе Бог прощає / Та добрії люде; / Молись Богу та йди собі –
 006B 0038 Де ж дружина моя, / Де ви, добрії люде? / Їх нема, я сама.
 133B 0002 Не так тії вороги, / Як добрії люди – / І окрадуть, жалкуючи,
 187B 0028 І добре роблять, що кують / На руки добрії кайдани / Та чарки в руки не дають

ДОБРИЙ 2

- 187B 0009 І на престолі і в неволі, / І все-то те по добрій волі, / По волі розуму горить,

286B 0004 За що ж тебе, світе-брате, / В своїй добрій, теплій хаті / Оковано, омурано

ДОБРИМ 2

258A 0008 Навчається, і стане він, / Як на добрім полі / Над водою посажене
300B 0014 В самотині. Пшениця, жито / На добрім сіялись лану, / А люде так собі пожнуть

ДОБРО 41

061A 0181 Я не одинокий, є з ким вік дожить. / От де моє добро, гроші, / От де моя слава,
061A 1165 Над козаками хусточки! / Одно добро, одна слава – / Біліє хустина,
061A 1463 І високі гори, / Небо, зорі, добро, люде / І лютеє горе –
207A 0188 А коли згубиш, поживеш / Моє добро! То хоч звичаю / Козацького наберешся,
221A 0461 Що сонечко побачили. / От добро Богдана! / Черепок, гниле корито
234A 0074 Хто душу спом'яне? / Хто поживе добро чесно / В добрую годину
234A 0083 Старітися, умирати, / Добро покидати / Чужим людям, чужим дітям
246A 0077 Ми християне; храми, школи, / Усе добро, сам Бог у нас! / Нам тільки сакля очі коле:
250A 0052 І всю мізерію з собою, / Дідами крадене добро, / Тойді оставсь би сиротою
258A 0161 Во тьмі і неволі / Закували... Добро твоє / Кров'ю потопили,
258A 0203 Як укупі жити, / Братам добрим добро певне / Пожить, не ділити?
258A 0215 Спадають і творять / Добро тварям земнородним, / І землі, і людам,–
274A 0019 І люде добрі, і любов, / І все добро. І встане вранці / Веселий, і забуде знов

016B 0109 Жить би, жить та славить Бога / І добро творити, / Та божою красою
016B 0417 Витать над грішними святою / І всякому добро творить. / А сталось ось як. У
черницях
016B 0419 А сталось ось як. У черницях / Занапастилося добро... / -----
046B 0103 Кого я, де, коли любив? / Кому яке добро зробив? / Нікого в світі, нікому в світі.
046B 0128 І серцю жалю завдає. / А може, ще добро побачу? / А може, лихо переплачу?
050B 0014 І син-семиліток. / Добро, мавши діток / У розкоші, хвалиш Бога...
050B 0068 Де в тих сиріт безталанних / Добро тее бралось? / І в коморі і надворі,
057B 0103 До удовінні причвалав. / Пропало! Все добро пропало! / Ані щетинки не осталось.
066B 0009 На неї гляну, подивлюсь, / І, мов добро кому зроблю, / Так любо серце одпочине.
076B 0087 Не золото, не сребро, / А лучшєє його добро, / Його Версавію украв.
082B 0001 ----- / Добро, у кого є господа, / А в тій господі є сестра
103B 0026 Щоб не нести додому / Таке добро, то повбивав, / А інших гратися оддав,
104B 0111 Нудно йому на чужині, / І добро остило! / Хочеться хоч подивиться
111B 0007 Та наша славная країна... / Аж бачу, там тільки добро, / Де нас нема. В лиху годину
111B 0051 То скрізь здається любо, тихо, / І на Україні добро. / Меж горами старий Дніпро,
161B 0346 Розігнав дітей по світу, / А добро осталось, / Немає з ким поділити.
180B 0015 Вона серед ночі встає, / І стереже добро своє, / І дожидає того світу,
180B 0024 Щоб людам, бачте, показати / Своє добро.– А подивіться! / Моє найкраще над всіми! –
184B 0012 Що, бачите, старий подумав / Добро якесь комусь зробити. / А що ж, як зробити?
Добре жить
184B 0015 Тому, чия душа і дума / Добро навчилася любити! / Не раз такому любо стане,
194B 0008 Забирають за собою / І добро і лихо! / Забирають, не вертають
196B 0008 Забирають за собою / І добро і лихо. / Забирають, не вертають
196B 0021 Моє не злато-сребро – / Мої літа, моє добро, / Мою нудьгу, мої печалі,
212B 0031 Одна-однісінька; з тобою / Єдинєє добро було – / Твоє дитя, поки росло,
218B 0157 Благовістив ім слово нове, / Любов, і правду, і добро, / Добро найкращєє на світі,
218B 0158 Любов, і правду, і добро, / Добро найкращєє на світі, / То братолюбіє. І ситий
250B 0618 Сидять собі та продають / Добро своє. А де ж дитина? / Побігло десь. Шукає сина
292B 0016 І шатра їх, убогі кущі, / І все добро, дітей малих, / Сестру, жену і все взяли,

ДОБРОВОННЕ 1

258A 0205 Пожить, не ділити? / Яко миро добровонне / З голови честної

ДОБРОГО 8

- 250A 0036 А ви претесея на чужину / Шукати доброго добра, / Добра святого. Волі! волі!
 274A 0384 Позич мені грошей, / Намиста доброго куплю / Та й тебе повішу,
 036B 0014 О непотребная! Кесаря-ката / І грека доброго ти полюбила / Однаковісінько!.. Бо
 заплатили.
 076B 0073 Раби вечерю принесли / І кінву доброго сикеру... / І цар сказав, щоб на вечерю
 091B 0003 І слава сторожем стоїть. / А жаль на доброго такого, / Що й славу вміє одурить.
 095B 0026 Чого я турбуюсь? / Ані злого, ні доброго / Я вже не почую.
 137B 0036 Щоб дав їм мудрості дознати, / Гетьмана доброго обрати. / І одногласне, одностайне
 250B 0471 Собі ж несе на постолі / Ременю доброго. Спочинув / Та й каже: – Доню, не журись.

ДОБРОДІЇ 1

- 160B 0009 Та кайдани собі кую / (Як ці добродії дознають). / Та вже ж нехай хоч розіпнуть,

ДОБРОЗИЖДУЩИМ 1

- 275B 0004 ----- / А доброзиждушчим рукам / І покажи, і поможи,

ДОБРОЇ 3

- 265A 0011 Нема ніякої, / Коли доброї жаль, Боже, / То дай злої, злої!
 265A 0031 Нема ніякої! / Коли доброї жаль, Боже, / То дай злої! злої!
 218B 0110 Незабаром зробилась мати / Із доброї тії дівчати: / Дитину-сина привела.

ДОБРОМ 4

- 180A 0246 Не плаче, не стогне! / Раз добром нагріте серце / Вік не прохолоне!
 221A 0506 Там-то він молився, / Щоб москаль добром і лихом / З козаком ділився.
 050B 0079 Та все жалкували, / Що сироти таким добром / Старців годували!
 239B 0012 Золототканім, хитроштитим, / Добром та волею підбитим, / Святим омофором своїм.

ДОБРОМУ 2

- 092B 0054 Й защебечуть по своєму / Доброму звичаю, / Може, й мене ненароком
 104B 0079 Мов цього й не знає, / У доброму намистечку / В садочку гуляє –

ДОБРОСЕРДИМ-МАЛИМ 1

- 277B 0013 ----- / Добросердим-малим, / Тихолюбцям-святим,

ДОБРУ 12

- 027A 0046 Запеклюю душу злодія не спинить, / Тільки стратить голос, добру не навчить. / Нехай
 же лютує, поки сам загине,
 061A 2276 Ти поїла невеликих, / Добру не навчила!.. / Валить стіни!»
 061A 2445 Ходив я, та плакав, та людей шукав, / Щоб добру навчили. Я тепер згадав, / Згадав,
 та й жаль стало, що лихо минуло.
 199A 0002 Запалили у сусіда / Нову добру хату / Злі сусіди; нагрілися
 234A 0487 Парчі золотої / І червону добру хустку / З білою габою.
 246A 0159 А за її ката довелось пролить / Кров добру, не чорну. Довелось запить / З московської
 чаші московську отруту!
 258A 0102 Хто ж пошле нам спасеніс, / Верне добру долю? / Колись Бог нам верне волю,
 258A 0194 Вловлять душу праведничу, / Кров добру осудять. / Мені Господь пристанище,
 258A 0221 В сім'ї тій великій, / І пошле їм добру долю / Од віка до віка.
 266A 0028 І Оксану, мою зорю, / Мою добру долю, / Що день божий умивали...
 029B 0127 Небесний владико. / Що дав мені добру силу / Пересилить горе
 250B 0594 Сама його, сама й навчала / Добру і розуму. Івась, / Таки вдовенко, в його вдавсь,

ДОБРУЮ 3

- 234A 0075 Хто поживе добро чесно / В добрую годину / І згадає, дякуючи,
 016B 0237 І Господа б благословляла / За долю добрую твою. / Умилася. А добрі люде
 207B 0025 І помолитись не дають. / Там матір добрую мою, / Ще молодую, у могилу

ДОБРЯГИ 1

133В 0015 Найдуть тебе всюди, / І на тім світі добряги / Тебе не забудуть.

ДОБУ 1

010А 0013 ----- / В таку добу під горою, / Біля того гаю,

ДОБУВАЛА 1

266В 0006 Зо львами кліщилась, щенята? / І добувала вас, лихих? / І множила ваш род проклятий?

ДОБУВАЛИ 2

055А 0005 Вміли панувати. / Панували, добували / І славу, і волю;

083В 0119 Що нас добули! / Як нас добували, / Жито розсипали

ДОБУВАТИ 3

150А 0150 По морю гуляти, / Слави добувати, / Із турецької неволі

120В 0012 Сама пішла до дядя / Добувати п'ятака / Та й заночувала.

146В 0018 Пішов козак нерозумний / Слави добувати, / Осталася сиротою

ДОБУВАТЬ 1

061А 1902 Треба діток одягать. / А я буду добувать, / А ти, старий, не гріши,

ДОБУДЕ 1

061А 0722 Укупочці, як золото / І долю добуде, / Як виріжуть гайдамаки

ДОБУЛИ 1

083В 0118 Та спасибі матері, / Що нас добули! / Як нас добували,

ДОВГЕНЬКО 2

180А 0346 Скаче, бадьориться. / Довгенько вдвох похажали, / Мов сичі надуті.

029В 0160 Старий мій знову зажуривсь, / Ходив довгенько коло хати, / А потім Богу помоливсь.

ДОВГИЙ 2

068В 0013 І розмовляли, сповідались / Один другому.– Довгий вік! – / Старий промовив.– Все од Бога!

266В 0048 Почують люде. І той плач, / Нікчемний, довгий і поганий, / Межи людьми во притчу стане,

ДОВГИМИ 1

230В 0093 На світ вас виведу надалі / Рядами довгими в кайданах... / -----

ДОВГІ 8

114А 0133 І гнучкий дівочий. / Що є коси, довгі коси, / Козацька чуприна...

114А 0232 Мої чорні брови, / Довгі вії, карі очі, / Ласкавеє слово.

123А 0203 Сидить сумно над водою, / Чеше довгі коси?» / -----

173А 0055 Нащо ти кувала, / Нащо ти їй довгі літа, / Сто літ накувала?

270А 0051 Убити не вбили, / Тільки мої довгі коси / Остригли, накрили

274А 0057 Од стужі кров; аж струпом стала. / І довгі коси в реп'яхах / О поли бились в ковтунах.

016В 0188 І раділа з нею, / І плакала; довгі коси / Уже розплітала

016В 0197 – Не плач, мамо, не розплітай / Мої довгі коси – / Посічуться...– Що день божий

ДОВГІЙ 1

038В 0070 Низенько заходить. / В довгий рясі по келії / Старий чернець ходить.

ДОВГО 29

- 010A 0138 Та й залоскотали. / Довго, довго дивовались / На її уроду...
 010A 0138 Та й залоскотали. / Довго, довго дивовались / На її уроду...
 010A 0160 Як кує зозуля, / Що не лічить, чи довго жить... / Знать, добре заснула.
 030A 0285 Пішла... Тільки мріє. / В селі довго говорили / Дечого багато,
 030A 0421 Медяник купила. / Довго, довго, сердешная, / Все йшла та питала;
 030A 0421 Медяник купила. / Довго, довго, сердешная, / Все йшла та питала;
 047A 0042 Поки закопають, / Бо не довго, чорнобриві! / Карі оченята,
 047A 0045 Біле личко червоніє – / Не довго, дівчата! / До полудня, та й зав'яне,
 047A 0112 Щоб поворожити, / Чи довго їй одинкій / На сім світі жити?..
 061A 0293 Шабельки гартують. / Довго таке творилося, / Поки не в Варшаві
 061A 0713 Та й знову, та й знову. / Довго вони, як бачите, / Меж мови-розмови
 061A 1217 Гомоніла Україна, / Довго гомоніла, / Довго, довго кров степами
 061A 1218 Довго гомоніла, / Довго, довго кров степами / Текла-червоніла.
 061A 1218 Довго гомоніла, / Довго, довго кров степами / Текла-червоніла.
 061A 1245 Гомоніла Україна, / Довго гомоніла, / Довго-довго кров степами
 061A 2087 Ще три дні осталося. / Ох, як довго!.. / Загібай, мамо, жар, жар,
 061A 2519 На кий похилився, / Стояв довго. «Спочинь, батьку, / На чужому полі,
 061A 2527 Сльози утирає. / Довго, довго оглядався, / Та й не видно стало.
 061A 2527 Сльози утирає. / Довго, довго оглядався, / Та й не видно стало.
 123A 0164 Старі сині руки. / Довго плакав рибалонька: / «Нема в мене роду,
 180A 0161 Його розпитати, / Чи довго ще на сім світі / Катам панувати.
 014B 0073 ----- / Вони ще довго говорили, / Я став перед світом дрімать,
 082B 0013 / Ми довго в морі пропадали, / Прийшли в Дар'ю, на якор стали.
 109B 0005 Без вітру гнеться. Боже милий! / Чи довго буде ще мені / В оцій незамкнутій тюрмі,
 147B 0047 По жовтому полю. / Довго воно зеленіло, / Поки люди з поля
 153B 0083 У тій Вільні сталось. / Дивувались довго люди, / Де вона сховалась,
 180B 0075 І будеш щаслива. / Та не довго. Бо не дійде / До зросту дитина,
 183B 0031 У той гай ходила? / І за що його так довго, / Так тяжко любила!
 268B 0012 Уб'є незримо і правдиво; / Бо довго довготерпеливий / Дивився мовчки на твою,

ДОВГО-ДОВГО 3

- 061A 0656 «Серце!» – та й зомліли. / Довго-довго тільки «серце» – / Та й знову німіли.
 061A 1246 Довго гомоніла, / Довго-довго кров степами / Текла-червоніла.
 207A 0360 Тільки-тільки мріє, / Та й пропало. Довго-довго / Стояла Ярина

ДОВГОНОГА 1

- 180A 0316 Мов опеньок засушений, / Тонка, довгонога, / Та ще, на лихо, сердешне

ДОВГОПОЛІЙ 1

- 292B 0060 Своім всеподданнішим голим. / І в багрянці довгополій / Ходив по храміні, ходив,

ДОВГОТЕРПЕЛИВИЙ 1

- 268B 0012 Уб'є незримо і правдиво; / Бо довго довготерпеливий / Дивився мовчки на твою,

ДОВГУ 1

- 010A 0045 Та й не привітас, / Не розплете довгу косу, / Хустку не зав'яже,

ДОВЕДЕТЬСЯ 7

- 050B 0055 Себе люби, то й Бог допоможе. / А доведеться умирать? / Здихать над грішми? Ні, небоже!
 158B 0035 Курінь – мою хату. / Отак мені доведеться / Свято зустрічати!
 178B 0007 Ніколи додому? / Мабуть, мені доведеться / Читати самому
 194B 0090 Чи то плести, чи то брести. / Хоч доведеться розп'ястись! / А я таки мережать буду
 246B 0003 Я думаю, – горенько зо мною! / Як доведеться в світі жить? / Людей і Господа хвалить?

300B 0007 Людей чимало на землі... / А доведеться самотнім / В холодній хаті кривобокій,
300B 0012 Хоча б на чортовій сестрі! / Бо доведеться одурити / В самотині. Пшениця, жито

ДОВЕДУ 2

061A 2479 До своїх вернуса / Та доведу вже до краю, / Доведу – спочину,
061A 2480 Та доведу вже до краю, / Доведу – спочину, / Та хоч крізь сон подивлюся

ДОВЕЛОСЯ 16

030A 0428 Отож-то дивіться та кайтесь, дівчата, / Щоб не довелось москаля шукать, / Щоб не довелось, як Катря шукає...
030A 0429 Щоб не довелось москаля шукать, / Щоб не довелось, як Катря шукає... / Тоді не питайте, за що люде лають,
030A 0467 Шануйтеся ж, любі, в недобру годину / Щоб не довелось москаля шукать. / -----
272A 0051 У палати спати. / Та не дійшла, довелось / В Дніпрі ночувати.
006B 0353 Нехай і так. Не наша мати, / А довелось поважати. / То воля Господа. Годить!
046B 0015 Виспівую та плачу. / І довелось знов мені / На старість з віршами ховатись,
046B 0041 Щоб і ти не бачив. / Щоб не довелось, брате, / І йому каратись.
068B 0087 Людей і Господа хвалить... / А довелось... / Накупили
068B 0090 І краму, й пива наварили, / Не довелось тільки пить. / Старої пані бахур сивий
088B 0047 Було в йому, то розлилося, / Що ось як жити довелось, – / Чи так, лебедику?! – Еге...
149B 0017 Без сльоз, роси тії святої. / І довелось знов мені / Людей на старості... Ні, ні,
156B 0051 Віку доживати. / Отак тобі довелось, / Запорозький брате!
175B 0001 ----- / Якби тобі довелось / В нас попанувати,
245B 0024 На панщині, а я в неволі!.. / Отак нам довелось йти / Ще змалечку колючу ниву!
250B 0501 Все, все, сплюндровано. В руїні / Їм довелось ночувать. / В ярк Марія до криниці
250B 0583 Щоб він не бачив. І небозі / Не довелось одурити / Малого сина. Подивилось

ДОВЕЛОСЬ 19

061A 1258 А тепер що буде! Сховайся ж за гору; / Сховайся, мій друже, щоб не довелось / На старість заплакати...
061A 2461 Сусіди од страху, од жалю німіли. / І мені, малому, не раз довелось / За титаря плакати. І ніхто не бачив,
246A 0158 Мій Якове добрий! Не за Україну, / А за її ката довелось пролити / Кров добру, не чорну. Довелось запить
246A 0159 А за її ката довелось пролити / Кров добру, не чорну. Довелось запить / З московської чаші московську отруту!
274A 0447 На дочку, на сина». / Не довелось. Пан вернувся, / Покинув Наталю
006B 0303 Та Бога хвалити! / А довелось... Ні до кого / В світі прихилитись.
006B 0314 Тепер же злої тії долі, / Як Бога, ждати довелось. / І жду її, і виглядаю,
016B 0100 На світ подивитись. / Не довелось, а все було, / Всього понадбала
046B 0022 У школі мучилось, росло, / У школі й сивить довелось, / У школі дурня й поховають.
057B 0092 За три копи звінчав у будень, / Без пихи, так, як довелось. / Отут-то, голубе мій сизий,
068B 0083 Та на погибель підросла. / Не довелось і надивитись, / А я вже думав одружитись,
082B 0008 / І довелось колись мені / В чужій далекій стороні
095B 0085 Розсипалось та розлилось, / І знову в люде довелось / Проситись в найми? Ні, не знову:
104B 0102 Та Бога хвалити, / А довелось на чужині / Тільки сльози лити!
111B 0009 Де нас нема. В лиху годину / Якось недавно довелось / Мені заїхати в Україну,
122B 0013 В добрі одпочити. / Не довелось. Виблагала / Тую копійчину...
161B 0151 Настусю заповідь, щоб знову / Не довелось дяка наймать, / Як для покойної. А знаю,
161B 0348 Немає з ким поділити. / Довелось самому / Розкидати, розточити,
250B 0494 То сьак, то так прийшли додому. / Бодай не довелось нікому / Узріти таке.
Благодать!

ДОВІДАТЬ 1

103В 0022 Не вмившись, зайшов / Гостей довідать... «Та й погані! / Усі до одного сичі,—

ДОВІКА 1

266А 0010 Амінь всьому веселому / Однині довіка, / І кидають на розпутті

ДОВІКУ 2

274А 0273 І заснула. Якби була / Довіку проспала! / Опівночі прокинулась –

006В 0131 Благаю Бога, щоб печаль / Тебе довіку не збудила, / Щоб у палатах не найшла...

ДОВОДИТИ 1

234А 0282 Тепер, щоб ви знали, / Треба краю доводити, / Коли й де вінчати,

ДОВОДИТЬ 1

057В 0288 Ось послухай, / Доводить до чого / Сатана той душу нашу.

ДОВОЛІ 1

010А 0109 Світи довше в чистім полі, / Щоб нагулятись доволі. / Поки відьми ще літають,

ДОВОЛІК 1

120В 0015 А із Криму чоловік / Ледве ноги доволік. / Воли поздыхали,

ДОВШЕ 1

010А 0108 Знайшли вчора у діброві. / Світи довше в чистім полі, / Щоб нагулятись доволі.

ДОГАДАВСЯ 1

207А 0443 Аж до колін. Ото гроші; / Якби догадався / Козак отой злякать діда,

ДОГАДАЛАСЬ 1

153В 0057 І Рухля не знала. / Може, сама догадалась. / Тільки заходилась

ДОГАДАЛИСЬ 2

234А 0367 Може, вони знають... / Може, вони догадались... / Ні, не догадались;

234А 0368 Може, вони догадались... / Ні, не догадались; / Вони добрі...»

ДОГАДАЮТЬСЯ 1

061А 0917 що купували – грошам не пропадать! А то думають, / думають, ні вголос, ні мовчки;
а ляхи догадаються – от / тобі й пшик! Що там за рада? Чом вони не дзвонять? Чим

ДОГАНЯТИ 3

006В 0280 Подибала стара мати / Доню в полі доганяти... / І догнала, привела;

095В 0316 Пошкандибала стара мати / Свою Марину доганяти. / Пани до одного спеклись,

129В 0062 Поїхали запорожці / Вітер доганяти. / Катерину чорнобриву

ДОГАНЯТИМУ 1

161В 0299 У намисто уберуся, / Доганятиму Петруся. / -----

ДОГЛЕДІЛА 1

250В 0577 То щоб його-то не збудить. / Та й не догледіла. Неначе / Окропу капля, як огонь

ДОГЛЯДАВ 2

057А 0017 Квіти мої, діти! / Нащо вас кохав я, нащо доглядав? / Чи заплаче серце одно на всім
світі,

057А 0103 Квіти мої, діти! / Виростав вас, доглядав вас – / Де ж мені вас діти?...

ДОГЛЯДАЄ 2

- 027A 0019 Як мати дитину, / Убирає, доглядає, / Не мине калину.
161B 0024 Чию сирітку за дитину / Та й доглядає в затишку, / Як квіточку, чужу дочку.

ДОГЛЯДАЛА 6

- 114A 0275 Нащо ж мене годувала? / Нащо доглядала? / Поки лиха я не знала,
169A 0011 День і ніч не спала, / Малих діток доглядала, / Звичаю навчала.
016B 0163 А моя свою дитину / Сама доглядала. / А п'яного свого князя
067B 0011 Долю за те, щоб не спала / Та нас доглядала. / А то бач, що наробила:
233B 0012 Мені ти всюди помагала. / Мене ти всюди доглядала. / В степу, безлюдному степу
250B 0592 Та в школу хлопця одвела, / У ієсейську. Доглядала ж / Сама його, сама й навчала

ДОГЛЯДАЛИ 1

- 114A 0405 Зорям яснооким, / Щоб без мене доглядали / Тебе, одиноку.

ДОГЛЯДАНИ 1

- 180A 0249 А де ж твої думи, рожеві квіти, / Доглядані, смілі, викохані діти, / Кому ти їх, друже, кому передав?

ДОГЛЯДАТИ 2

- 047A 0209 А хто ж її головоньку / Буде доглядати? / Хто догляне, розпитає,
250A 0209 Навчається, як дітей тих / Нових доглядати. / Покажуйте!.. за науку,

ДОГЛЯДАТЬ 2

- 016B 0156 Привести дитину. / А годувать та доглядать / Не вміють княгині.
200B 0069 Ходім, Петрусь, в сад, в палати». / «А хто ж тут буде доглядать / Хто попасе мої ягнята?»

ДОГЛЯДАЮСЬ 1

- 266A 0059 І я прозрівати / Став потроху... Доглядаюсь – / Бодай не казати,

ДОГЛЯДАЮТЬ 1

- 205B 0017 А кров морями. Люде знають, / Кого годують, доглядають. / І що ж ви скажете: за славу

ДОГЛЯНЕ 2

- 047A 0210 Буде доглядати? / Хто догляне, розпитає, / На старість pomoже?
104B 0085 Хто ж їх нагодує? / Хто догляне? Одна – стара, / Нездужає встати,

ДОГМАТИ 2

- 199A 0157 І нам, сліпим, передали / Свої догмати!.. кров, пожари, / Всі зла на світі, війни, чвари,
199A 0161 І повен Рим байстрят! / От їх догмати і їх слава. / То явна слава... А тепер

ДОГНАВ 3

- 061A 1596 Боротись з нудьгою. / Догнав своїх. Боровиків / Вже хутір минають.
207A 0047 З усієї сили / За долею... от-от догнав – / І бебех в могилу!
250B 0215 І гость за нею, і в ярочку / Догнав Марію... / Холодочком

ДОГНАЛА 1

- 006B 0281 Доню в полі доганяти... / І догнала, привела; / Нарікала, говорила.

ДОГНАЛИ 1

- 207A 0534 Уже на третьому полю / Турки-яничари догнали, / До стовпа в'язали.

ДОГОДИЛА 1

038В 0030 Нема голій школі волі, / А то б догодила... / Кого ж то там з музикою

ДОГОДИЛАСЬ 1

083В 0158 Микиті годила! / Догодилась титарівна / До самого краю.

ДОГОДУВАТИ 1

270А 0040 Та й умерла... А мене пан / Взяв догодувати. / Я виросла, викохалась

ДОГОЛА 1

249В 0041 Та де ж нам тую матір взяти? / Ми серцем голі догола! / Раби з кокардою на лобі!

ДОДАВ 1

057В 0007 А я, сумуючи, списав, / Та рифму нищечком додав, / Та невеличку і дешеvu

ДОДАЄ 3

061А 1056 Так і ріжуть. Кобзар грає, / Додає словами: / «Ой гоп, таки так!

061А 1873 Оддирає постоломи, / Додає словами: / -----

278В 0004 Як та зозуленька кує, / Словами жалю додає. / – Полечу, каже, зигзицею,

ДОДАЙ 2

268В 0054 Собак напоять... / І додай, / Такеє слово їм додай

268В 0055 І додай, / Такеє слово їм додай / Без притчі.– Ви,– скажи,– зробили

ДОДАЛИ 2

218В 0277 Із бронзи кесаря. До того / Так, нотабене, додали, / Що бронзовий той кесар буде

250В 0402 Кожух і свиту на дорогу, / І, небораки, додали / Ослицю дійну. І небогу

ДОДБАЄ 1

180А 0115 І краю немає! / Ніхто його не додбає / І не розруйнує...

ДОДИБАЛА 1

234А 0405 «В дорозі ще й досі». / «А я ледве додибала / До вашої хати,

ДОДИВИЛАСЯ 1

114А 0315 Крізь тин дивилася на те, / Не додивилася, упала / І тяжко-тяжко заридала.

ДОДОЛУ 9

010А 0003 Сердитий вітер завива, / Додолу верби гне високі, / Горами хвилю підійма.

010А 0133 Подивилась на всі боки / Та й лізе додолу. / Кругом дуба русалоньки

061А 1390 Ледве вимовив Ярема / Та й упав додолу. / «Еге! ось що... Шкода хлопця,

061А 1655 І конфедерати / Посипалися додолу, / Груші гнилобокі.

037В 0022 За головою голова / Додолу пада. Кат лютує, / А ксьондз скаженим язиком

129В 0058 «Одурила!..» – І Катрина / Додолу скотилась / Головонька... «Ходім, брате,

250В 0078 А з добрих молодих плечей / Хітон полатаний додолу / Тихенько зсунувся. Ніколи

250В 0344 А сонце праведне швиденько / Додолу котиться. І глядь! / Сховалося, і смеркло в полі.

281В 0031 Високі гнулися дерева... / Додолу гнулися, журились! / -----

ДОДОМОНЬКУ 2

113В 0021 В далекому краю. / Нехай летять додомоньку / Легенькі діти.

250В 0479 У свій маленький тихий рай! / Ходім додомоньку, дитино. / – Ходім, – сказала та й пішла

ДОДОМУ 33

010А 0173 Швидче, коню, швидче, коню, / Поспішай додому!» / Утомився вороненький,

- 015A 0022 А журавлі летять собі / Додому ключами. / Плаче козак – шляхи биті
 047A 0132 Зроби, моя пташко! / Щоб додому не вернулась... / Тяжко мені, тяжко!
 061A 2539 Куди який знає: / Хто додому, хто в діброву, / З ножем у халяві,
 180A 0498 Заспані дівчата, / Та не з дому, а додому! / Посилала мати
 192A 0065 Що привезли його з Дону / На возі додому. / Благав Бога, щоб дівчину...
 207A 0367 Заплакала Яриночка / Та й пішла додому. / -----
 207A 0453 І радесенька Ярина / Додому верталась. / -----
 234A 0354 І, всім святим поклонившись, / Додому верталась. / -----
 274A 0038 Неначе п'яна, з приданок / Додому йдучи, молодиця: / «Ой у новій хаті
 274A 0182 В Туреччині сповила / Та додому однесла – / Аж у Київ. Та вже дома
 274A 0386 Та й тебе повішу, / А сама піду додому... / Дивись, миша, миша
 006B 0049 – Наносили землі / Та й додому пішли, / І ніхто не згадає,
 050B 0171 ----- / Вернувсь вдовиченко додому, / А зять пішов у москалі.
 072B 0006 Пішо[в] би я в Україну, / Пішов би додому, / Там би мене привітали,
 083B 0057 ----- / Додому плачучи прийшла, / І спати плачучи лягла,
 095B 0133 Насилу / Прийшла додому, подивилась: / Цвіти за образом святим,
 103B 0025 Оце тобі вари й печі!» / Щоб не нести додому / Таке добро, то повбивав,
 104B 0126 ----- / Прийшов додому уночі. / Стогнала мати на печі,
 120B 0019 З батіжками чумаченьки / Додому вертались. / Увійшов у хату,
 158B 0001 ----- / Не додому вночі йдучи / З куминої хати
 161B 0313 ----- / Іде додому уночі / П'янений сотник, а йдучи
 161B 0324 Уже й «Достойно» одзвонили, / Уже додому люде йдуть – / Не йде Настусенька, не
 чуть!
 161B 0333 Його Настуся молода! / Вернувся сотник мій додому, / Три дні, три ночі не вставав,
 178B 0006 Мабуть, мені не вернутись / Ніколи додому? / Мабуть, мені доведеться
 180B 0028 Весела, рада, Боже мій! / Несе додому свого Йвана. / І їй здається, все село
 189B 0012 Носило всюди. Принесло / На старість ледве і додому. / Веселеє колись село
 250B 0221 Радісінки собі прийшли / Додому. / Жде його Марія,
 250B 0289 Ото вони собі ідуть, / Прийшли додому. І живуть / Повінчані, та не веселі.
 250B 0493 Удвох в колосочці несли. / То с'як, то так прийшли додому. / Бодай не довелось
 нікому
 250B 0541 Дві палички, та й понесли / Додому матерям на дрова. / Звичайні діточки! Ідуть
 250B 0549 Зробило хрестик та й несло / Додому, бачте, показати, / Що й він уміє майструвати.
 250B 0640 І веселенькі у дорогу / Додому рушили вночі / По холодочку.

ДОДУМАТЬ 1

- 276B 0007 І одпочить. Та, спочивавши, / Додумать, як би то скувать / Кайдани на римлян. І.
 взявши

ДОЖАТЬ 1

- 235B 0022 Його тихенько сповила / Та, щоб дожать до ланового, / Ще копу дожинать пішла.

ДОЖДАЛАСЬ 1

- 199A 0034 Рук твердих та смілих. / І дождалась... Прозрів еси / В попелі глибоко

ДОЖДАЛИСЯ 1

- 044B 0011 Пречистої дождають. / Дождалися... З Чигирина / По всій славній Україні

ДОЖДУСЯ 1

- 014B 0022 Так пан заклятий не дає. / Мала, каже; – нехай, дождуся. / І, знай, вчащаю до
 Ганнусі.

ДОЖИВАТИ 3

- 029B 0158 Покинула самого жить, / В хатині віку доживати!.. / Старий мій знову зажурився,
 104B 0096 Стара мати і тут буде / Віку доживати / На господі!..
 156B 0050 А з Сосниці в Ярополче / Віку доживати. / Отак тобі довелось.

ДОЖИВАЮ 1

265A 0006 І все заснуло, і не знаю, / Чи я живу, чи доживаю, / Чи так по світу волочусь,

ДОЖИДАЄ 7

173A 0180 Хитається очерет. / Дожидає сина мати / До досвіта вечерять.

173A 0184 Шепочеться осока, / Дожидає в темнім [гаї] / Дівчинонька козака.

199A 0012 Жде підпалу, як той месник, / Часу дожидає, / Злого часу. Тліла іскра,

234A 0521 Воли батько: вона тебе, / Марку, дожидає». / -----

258A 0179 Любить, не оставить, / Дожидає, поки правда / Перед ними стане.

180B 0016 І стереже добро своє, / І дожидає того світу, / Щоб знов на його надивитись,

185B 0043 Розтоптана в степу здихає, / Захода сонця дожидає. / Отак-то я тепер терплю

ДОЖИДАЙСЯ 1

161B 0261 ----- / Чуєш! Дожидайся ж! / -----

ДОЖИДАЛА 4

030A 0130 Як москаля молодого / В вишник дожидала. / Не співає чорнобрива,

199A 0014 Злого часу. Тліла іскра, / Тліла, дожидала / На розпутті широкому,

199A 0032 Іскра братства тліла, / Дотлівала, дожидала / Рук твердих та смілих.

006B 0199 А мати й спати не лягала, / Дочку вечерять дожидала / І тяжко плакала, ждучи.

ДОЖИДАЛИ 2

010A 0135 Кругом дуба русалоньки / Мовчки дожидали; / Взяли її, сердешную,

068B 0108 В дворі, гуляли, в карти грали, / Свого весілля дожидали / Та молодих дівчат в селі,

ДОЖИДАЮ 1

014B 0006 Ні про младенческие сны. / Верчуся, світу дожидаю, / А за дверима про своє

ДОЖИДАЮТЬ 4

061A 0872 Убогий, багатий / Поєднались – дожидають / Великого свята.

150A 0156 Сидять брати-запорожці, / Дожидають кари. / Ой як крикнув Гамалія:

154A 0156 Сидять брати-запорожці, / Дожидають кари. / Ой як крикнув Гамалія:

044B 0010 Сидять собі, розмовляють, / Пречистої дожидають. / Дождалися... З Чигирина

ДОЖИЛА 1

234A 0286 Хто в нас буде мати? / Не дожила моя Настя!..» / Та й заливсь сльозами.

ДОЖИНАТЬ 1

235B 0023 Та, щоб дожать до ланового, / Ще копу дожинать пішла. / -----

ДОЖИТИ 6

173A 0147 Христа ради... Не дай, Боже, / Такого дожити, / Не дай, Боже, в багатого

270A 0060 Молодого, короткого / Не дали дожити / Люде віку. Я умерла

029B 0131 На сі святі гори / Одинокий вік дожити, / Тебе восхвалити,

057B 0314 – Все од Бога,– скаже собі,– / Треба вік дожити.– / Отакий-то муж праведний

145B 0018 Бровенята дома зносити, / В самотині віку дожити. / А поки я заробляю,

194B 0053 Тихі, невеселі. / Дай дожити, подивитись, / О Боже мій милий!

ДОЖИТЬ 6

030A 0538 А йвася спитають, заранне спитають, / Не дадуть до мови дитині дожить. / На кого собаки на улиці лають?

061A 0180 Тихесенько Гриця дівчина співає – / Я не одинокий, є з ким вік дожить. / От де моє добро, гроші,

207A 0374 Його єдина дитина / Покинуть хоче. З ким дожить, / Добити віку вікового?

016B 0135 Уже пишалась і любила / Своє дитя. І дав дожить / Господь їй радості на світі.

026B 0045 То серце плаче та болить, / Чому Господь не дав дожить / Малого віку у тім раю.

200B 0202 Хотіла спати, але не спала, / І ждала світу, і дожить / До світу божого боялась.

ДОЗВОЛЕНО 1

292B 0089 Тельця отрокам принесли, / Щоб їм дозволено співати / У сінях царських. Заревла

ДОЗНАВШИСЬ 1

041B 0005 Нащо живем? Чого бажаєм? / І, не дознавшись, умираєм, / А покидаємо діла...

ДОЗНАЄТЕСЬ 1

180A 0195 В снігу заночую. / І поки ви дознаєтесь, / Що ще є країна,

ДОЗНАЛИ 1

264A 0005 Серце не розбите, / Поки люди не дознали / Тихої долини,

ДОЗНАЛИСЬ 1

095B 0039 Та нищечком, щоб не чули / Або не дознались. / А то скажуть, що на шляху

ДОЗНАТИ 1

137B 0035 Святого Бога просить, хвалить, / Щоб дав їм мудрості дознати, / Гетьмана доброго
обрати.

ДОЗНАЮТЬ 2

258A 0094 Коли вони, неситі / Гріхами, дознають? / Їдять люди замість хліба,

160B 0009 Та кайдани собі кую / (Як ці добродії дознають). / Та вже ж нехай хоч розіпнуть,

ДОЗНАЮТЬСЯ 2

250A 0087 Глибоко! глибоко! / Дознаються небожата, / Чия на вас шкура,

264A 0007 Тихої долини, / Дознаються – пограються, / Засушать та й кинуть.

ДОЗРІВАТЬ 1

250A 0048 З братів незрящих, гречкосіїв, / І сонця-правди дозрівать / В німецькі землі, не чужії,

ДОЇЗЖАЧІ 1

303B 0012 Псарі з псарятами царять, / А ми, дотепні доїзжачі, / Хортів годуємо та плачем.

ДОЇТЬ 1

292B 0008 І гадки-гадоньки не має, / Пасе, і доїть, і стриже / Свою худобу та співає...

ДОКАЖУ 1

199A 0248 Брати, я смерті не боюся! / Я докажу отим зміям, / Я вирву їх несите жало!..»

ДОКАЗАЛА 1

030A 0122 А там... а там... сину, сину!» / Та й не показала. / -----

ДОКАНАВ 1

095B 0176 І не плаче... Отак її / Доканав, небогу, / Той правитель... а все-таки

ДОКАНАЛА 1

180A 0417 Нашу Україну, / А вторая доканала / Вдову сиротину.

ДОКАНАТЬ 1

218B 0268 Самим їм дурня вихвалють, / То, разом щоб доканать, / Вони на раді й присудили,

ДОКИ 3

258A 0025 Мене покидаєш? / Доки буду мучить душу / І серцем боліти?

258A 0027 І серцем боліти? / Доки буде ворог лютий / На мене дивитись

258A 0157 Сліпе горде око. / Доки, Господи, лукаві / Хваляться, доколи

ДОКОЛИ 2

258A 0129 Небесний владика. / «Доколи будете стяжати / І кров невинну розливать

258A 0158 Доки, Господи, лукаві / Хваляться, доколи / Неправдою? Твої люди

ДОКОПАЛИСЯ 1

221A 0446 На третій насилу / Докопалися до муру / Та трохи спочили.

ДОКУПИ 8

020A 0081 Дуже звеселився. / Зібрав шляхту всю докупи / Та й ну частувати.

024A 0053 Тому звеселився. / Зібрав шляхту всю докупи / Та й ну частувати.

207A 0152 Ми та й спарували / З Яриночкою докупи... / А тепер осталося

207A 0294 І сестру і брата, / Ніби скованих докупи, / Застав батько в хаті.

006B 0202 Ой три шляхи широкії / Докупи зійшлися. / На чужину з України

137B 0008 Превелебную громаду / Докупи скликали. / З святими корогвами

161B 0059 Мов дві години великі, / Докупи сплітає, / То розплете та круг шиї

239B 0047 Без гвалту і крику / Позіходяться докупи, / Раді та веселі.

ДОКУЧАЄ 1

198A 0009 Чи гола, то й гола. / Та ніхто не докучає / І не розважає –

ДОКУЧАТИ 1

172B 0002 Як маю я журитися, / Докучати людям, / Піду собі світ-за-очі –

ДОКУЧИЛО 1

068B 0156 Всього, всього тойді бувало, / І все докучило мені... / Одурів я, тяжко стало

ДОЛАДУ 1

150B 0012 Ніже єдиного случая, / Щоб доладу було згадать. / А душу треба розважать,

ДОЛГ 1

299B 0019 Ненагодованих і голих / Женуть (последний долг отдать), / Женуть до матері байстрят

ДОЛГОДЕНСТВИЄ 1

277B 0016 Творче неба й землі! / Долгоденствіє їм / На сім світі; на тім...

ДОЛГОРУКИЙ 1

230B 0003 Капрал Гаврилович Безрукий / Та унтер п'яний Долгорукий / Україну правили. Добра

ДОЛГОТЕРПЕЛИВИЙ 1

016B 0255 Щоб чути і бачить – і не покарать. / Або вже аж надто долготерпеливий... / Минають літа; люде гинуть,

ДОЛГОТЕРПЕЛИВИХ 1

239B 0023 Се Бог судить, визволяє / Долготерпеливих / Вас, убогих. І воздає

ДОЛГОТЕРПЕНІЄМ 1

250B 0511 Окуй свою святую силу... / Долготерпенієм окуй, / В сльозах кровавих загартуй!..

ДОЛЕ 40

030A 0587 Як один верхами. / «Лихо моє! Доле моя!» / До їх... Коли гляне –

047A 0212 На старість поможе? / Мамо моя!.. Доле моя!.. / Боже милий, Боже!..

061A 0383 Та на дрібні сльози – бодай не втирать! / Доле моя, доле! Де тебе шукать? / Вернися до мене, до моєї хати,

- 061A 0383 Та на дрібні сльози – бодай не втирать! / Доле моя, доле! Де тебе шукать? / Вернися до мене, до моєї хати,
 061A 0746 Головоньку схилить: / «Серце моє, доле моя! / Соколе мій милий!
 061A 1084 «Панно, пташко моя! / Панно, доле моя! / Не соромся, дай рученьку,
 061A 1092 Панно, пташко моя, / Панно, доле моя!» / -----
 061A 1511 Хоч би було камень. / Доле моя! серце моє! / Оксано, Оксано!
 061A 1886 Лиха доля така, / Иди ж, доле, за журбою, / А ти, старий, за водою,
 061A 2397 Хто заплаче надо мною? / Доле моя, доле! / Доле моя нещаслива!
 061A 2397 Хто заплаче надо мною? / Доле моя, доле! / Доле моя нещаслива!
 061A 2398 Доле моя, доле! / Доле моя нещаслива! / Що ти наробила?
 123A 0148 Вириває коси. / «Серце моє! доле моя! / Розкрий карі очі!
 192A 0027 Поганяючи, співає: / «Доле моя, доле, / Чом ти не така,
 192A 0027 Поганяючи, співає: / «Доле моя, доле, / Чом ти не така,
 192A 0042 З іншим заручили... / Навчи ж мене, моя доле, / Гуляти навчи».
 265A 0009 Бо вже не плачу й не сміюсь... / Доле, де ти! Доле, де ти? / Нема ніякої,
 265A 0009 Бо вже не плачу й не сміюсь... / Доле, де ти! Доле, де ти? / Нема ніякої,
 265A 0029 Чи жив, чи загинув! / Доле, де ти, доле, де ти? / Нема ніякої!
 265A 0029 Чи жив, чи загинув! / Доле, де ти, доле, де ти? / Нема ніякої!
 016B 0386 Гріхи на сім світі, / Гріхи батькові. О доле! / Лукавая доле!
 016B 0387 Гріхи батькові. О доле! / Лукавая доле! / Покинь її хоть на старість,
 046B 0079 Всього наробимо колись! / О доле моя! Моя країно! / Коли я вирвусь з цієї пустині?
 067B 0023 Як же тебе не проклинать, / Лукавая доле? / Не проклену ж тебе, доле,
 067B 0024 Лукавая доле? / Не проклену ж тебе, доле, / А буду ховатись
 067B 0031 Із-за Дніпра широкого / Тебе, моя доле! / -----
 068B 0076 У наймах дівчина. І я... / О доле! Доленько моя! / О Боже мій! О мій єдиний!
 092B 0009 Так, як тепер на чужині, / Та ще й в неволі. Доле! Доле! / Моя ти співана воле!
 092B 0009 Так, як тепер на чужині, / Та ще й в неволі. Доле! Доле! / Моя ти співана воле!
 092B 0039 І досі в старої / Танцює? А ти, доле! / А ти, мій покою!
 092B 0051 Єдине свято! / Як оступлять тебе, доле, / Діточки-дівчата
 094B 0009 А я зрадів би, моє диво! / Моя ти доле чорнобрива! / Якби побачив, нагадав
 116B 0011 Глянь на мене, чорнобриву, / Моя доле неправдива... / Безталанна я!
 141B 0005 Долю зневажас. / – Бодай тобі, доле, / У морі втопитись,
 233B 0029 Моя порадонько святая! / Моя ти доле молодая! / Не покидай мене. Вночі,
 234B 0024 Та мені про те байдуже. / Мені, моя доле, / Дай на себе подивитись,
 238B 0017 Із домовини воззову. / І думу вольную... О доле! / Пророче наш! Моя ти доне!
 245B 0021 І в хвилі човен порина. / – Мій братику! Моя ти доле! – / І ми прокинулися. Ти...
 250B 0069 Якая доля вийде нам / З старим Іосифом? О доле! – / І похилилась, мов тополя
 308B 0017 На сей світ поглянем... / Поглянемо, моя доле.. / Бач, який широкий,

ДОЛЕНЬКА 2

- 068B 0042 Та на погибель виріс я,– / Лихая доленька моя!.. / У нашої старої пані
 218B 0034 Що хрест поставили. А я... / Така доленька моя! / Сижу собі та все дивлюся

ДОЛЕНЬКО 8

- 192A 0017 З дружиною похожаю. / Доленько моя, / Матінко моя».
 068B 0076 У наймах дівчина. І я... / О доле! Доленько моя! / О Боже мій! О мій єдиний!
 092B 0063 Та й більше нічого. / А я, доленько, в неволі / Помолюся Богу.
 116B 0009 Пошукаю свою долю... / Доленько моя! / Глянь на мене, чорнобриву,
 145B 0014 Як я, мамо, потанцюю. / Доленько моя! / -----
 218B 0485 О горе лютеє моє! / Моя ти доленько! Без його / Що я робитиму? До кого
 232B 0015 Зерна неправди за собою. / Ходімо ж, доленько моя! / Мій друже вбогий, нелукавий!
 250B 0084 Згнушалася над красою! / О доленько! Понад водою / Ходою тихою пішла.

ДОЛЕНЬКУ 4

- 025B 0015 Коли забули, бодай заснули, / Про мою доленьку щоб і не чули. / -----
 151B 0016 А як же ні, то я піду / Доленьку шукати.– / Посходила тая рута,

250В 0022 Псалмом і тихим і веселим / Святу доленьку твою. / А нині плач, і скорбь, і сльози
276В 0018 Сама Егерія в гаю, / Кленучи доленьку свою, / Повисилась. А мудрий Нума

ДОЛЕТЯТЬ 1

194В 0079 Мої мережані сльозами / І долетять коли-небудь / На Україну... і падуть,

ДОЛЕЮ 4

207А 0047 З усієї сили / За долею... от-от догнав – / І бебех в могилу!
274А 0008 Над неправдою людською, / Над долею злою. / Озовітьсь! А за вами,
029В 0039 Нечепурні свої хатки / Розкидав з долею лихою, / Мов п'яний старець торбинки,
291В 0017 Та посійся добрим житом, / Долею полийся! / Розвернися ж на всі боки,

ДОЛИВАЄ 2

150А 0128 Через базари кров тече, / Босфор широкий доливає. / Неначе птахи чорні в гаї,
154А 0128 Через базари кров тече, / Босфор широкий доливає. / Неначе птахи чорні в гаї,

ДОЛИНА 1

027А 0049 Поки безголов'я ворон прокричить. / Засне долина. На калині / І соловейко задріма.

ДОЛИНИ 1

264А 0006 Поки люди не дознали / Тихої долини, / Дознаються – пограються,

ДОЛИНИ 25

027А 0051 І соловейко задріма. / Повіє вітер по долині – / Пішла дібровою руна,
047А 0053 Заспіває козаченько, / Ходя по долині. / Виспіває, поки вийде
061А 0616 Козак виглядає. / А Ярема по долині / Ледве-ледве ходить,
061А 0878 Куди-то поїдуть? кого повезуть? / Он кого, дивіться. Лягли по долині, / Неначе побиті, ні слова не чуть.
123А 0094 Ганна розцвітала; / Як калина при долині / Вранці під росою,
173А 0099 У багатих ростуть діти – / Верби при долині, / А у вдови одним одно,
180А 0266 Моштруються... Далі гляну: / У долині, мов у ямі, / На багнищі город мріє;
207А 0350 Мов тая ялина / При долині, похилилась... / Мовчала Ярина.
270А 0064 А весною процвіла я / Цвітом при долині, / Цвітом білим, як сніг, білим!
006В 0214 Три явори посадила / Сестра при долині... / А дівчина заручена –
016В 0021 Недолю віщує. / Як сон-трава при долині / Вночі розцвітає...
044В 0032 Випроважала три поля, три милі, / Прощалася при долині. / Дарувала шиту шовками хустину,
050В 0269 Шкандибає в поле... / І край шляху при долині – / Отже, не вгадаєш,
050В 0285 На свою криницю. / Громадою при долині / Його поховали
057В 0024 Пишіть, давно колись було / Межи садами, при долині, / Таки у нас на Україні
057В 0333 У балку спустився / Та й викопав при долині / Глибоку криницю.
074В 0056 ----- / Одним-єдине при долині / В степу край дороги
076В 0165 Меж дівчатами; мов крин той / Сельний при долині – / Меж цвітами. Отож вона
119В 0016 ----- / Як билина при долині, / В одинокій самотині
131В 0003 За гай і заходить. / По долині увечері / Козак смутний ходить.
173В 0022 Найду собі чорнобривку / В степу при долині – / Високою могилоньку
179В 0001 ----- / Зацвіла в долині / Червона калина,
179В 0017 Цілує, вітає, / І йдуть по долині / І йдучи співають.
192В 0008 В діброві вбитий або спить. / А по долині, по роздоллі / Із степу перекотиполе
192В 0020 Підеш собі зажурившись / Гасм по долині, / Гай шепоче, гнуться лози

ДОЛИНОЮ 3

074В 0062 Огнем непалиме, / Шепочеться з долиною / О давній годині.
136В 0001 ----- / Туман, туман долиною, / Добре жити з родиною.
243В 0002 Ой по горі роман цвіте, / Долиною козак іде / Та у журби питається;

ДОЛИНУ 8

- 027A 0002 Сонце гріє, вітер віє / З поля на долину, / Над водою гне з вербою
 027A 0062 Сонце гріє, вітер віє / З поля на долину, / Над водою гне з вербою
 050B 0287 Його поховали / І долину і криницю / На пам'ять назвали
 074B 0066 Деревя святого. / На долину заїзжають, / Дивуються з його
 140B 0006 Невеселая виходила. / Я виходила за гай на долину, / Щоб не бачила мати,
 143B 0001 ----- / І широкою долину, / І високою могилу,
 179B 0012 Вийшла погуляти / У гай на долину. / І вийшов до неї
 302B 0002 Тече вода з-під явора / Яром на долину. / Пишається над водою

ДОЛИТЬ 1

- 278B 0040 У море сліз не посилала, / Сльозами моря не долить. / -----

ДОЛІ 36

- 015A 0004 Шука козак свою долю, / А долі немає. / Пішов козак світ за очі;
 018A 0035 Нікого не кинув, / Шукав долі в чужім полі / Та там і загинув.
 019A 0012 Нащо ж мені краса моя, / Коли нема долі?.. / Тяжко мені сиротою
 030A 0159 Щастя-долі дати. / А без долі біле личко – / Як квітка на полі:
 030A 0312 Здається, панують, / А долі не знають – / Ні долі, ні волі!
 030A 0313 А долі не знають – / Ні долі, ні волі! / З нудьгою та з горем
 030A 0726 «Дала,– кажуть,– бровенята, / Та не дала долі!» / -----
 057A 0077 Журбою / Не накличу собі долі, / Коли так не маю.
 061A 0040 Ідїть, сини, погуляйте, / Пошукайте долі. / Сини мої невеликі,
 061A 0349 Попихач жидівський, вирїс у порогу; / А не клене долі, людей не займа. / Та й за що
 їх лаять? Хїба вона знають,
 061A 0435 Чортова кишеня. / Стара Хайка лежить долі, / В перинах поганих.
 061A 0620 «Нащо мені врода, / Коли нема долі, нема талану! / Літа молодїї марно пропадуть.
 114A 0014 Не скаже хоть на смїх: «Нехай спочивас, / Тїлько його й долі, що рано заснув». / Чи
 правда, Оксано? чужа чорнобрива!
 114A 0221 А молодий мене любить, / Долі не шукає. / Не шукає, не блукає
 114A 0229 Має поле, має волю, / Та долі не має. / Його щастя, його доля –
 114A 0272 Дала карі очі? / Ти все дала, тїлько долі, / Долі дати не хочеш!
 114A 0273 Ти все дала, тїлько долі, / Долі дати не хочеш! / Нащо ж мене годувала?
 123A 0166 «Нема в мене роду, / Нема долі на сїм свїті – / Ходїм жити в воду!»
 173A 0102 Та й те, як билина. / Дїждалася вдова долі, / Зросту того сина.
 198A 0006 Оженись на вольнїй волі, / На козацькїй долі, / Яка буде, така й буде,
 234A 0014 У землю не вдавиш? / Чому мені злої долі, / Чом віку не збавиш?
 006B 0028 Та не дав мені Бог / Ані щастя, ні долі. / Тїлько дав мені Бог
 006B 0313 Хоть на чужому, та на полі... / Тепер же злої тїї долі, / Як Бога, ждати довелось.
 029B 0017 У піжмурки в яру гуляють, / А долі сивий наш козак / Днїпро з лугами вигравас.
 050B 0223 Зима залютує. / Нема йому в свїті долі, / Полинула в поле!
 104B 0023 Талану того попросиш / Та тїєї долі. / Пішов собі темним яром
 104B 0093 За синєє море! / Шукать долі. Думав прийти / Та хоч жїнку взяти...
 104B 0107 Всього надбав, роботяга, / Та не придбав долі! / Талану того святого...
 178B 0013 Ні з ким подїлити! / Не дав єси мені долі, / Молодої долі!
 178B 0014 Не дав єси мені долі, / Молодої долі! / Не давав єси ніколи,
 188B 0003 Мені, щоб знали ви, не жаль / Моєї долі молодої; / А іноді така печаль
 207B 0030 (А ми малі були і голі), / Не витерпів лихої долі, / Умер на панщині!.. А ми
 250B 0424 У Нілі скупанєє спить / В пелюшках долі, під вербою, / Дитяточко. А меж лозою
 284B 0009 ----- / Що без долі, без родини / Та без вірної дружини,
 292B 0078 Не їсть, не п'є, не гомонить. / А мовчки долі, всемогучий, / Дерє порфїру на онучі
 295B 0014 Сиди ж один собі в кутку. / Не жди весни – святої долі! / Вона не зїйде вже ніколи

ДОЛІ-ДОЛЕНЬКИ 1

- 207A 0043 Свїт перехожає, / Долі-доленьки шукає – / Немає, немає...

ДОЛІТАЮ 1

180A 0269 Над ним хмарою чорніє / Туман тяжкий... Долітаю – / То город безкрай.

ДОЛОМ 3

030A 0544 ----- / Попід горою, яром, долом, / Мов ті діди високочолі,
016B 0060 І вітряки на полі, / І долом геть собі село / Понад водою простяглось.
291B 0011 Оріся ж ти, моя ниво, / Долом та горою! / Та засійся, чорна ниво,

ДОЛУ 2

047A 0004 Край дороги гне тополю / До самого долу. / Стан високий, лист широкий
047A 0229 Край дороги гне тополю / До самого долу. / -----

ДОЛЮ 44

010A 0055 Одна, як та пташка в далеких краях. / Пошли ж ти їй долю – вона молоденька, / Бо люде чужії її засміють.
015A 0003 Та не витікає, / Шука козак свою долю, / А долі немає.
030A 0027 В садочок ходила, / Поки себе, свою долю / Там занастила.
030A 0132 Не співає чорнобрива, / Кляне свою долю. / А тим часом вороженьки
030A 0246 Надо мною ляже, / Та про долю, моє горе, / Чужим людям скаже...
030A 0533 ----- / Сирота-собака має свою долю, / Має добре слово в світі сирота;
045A 0031 (Де свекруха злая) – / Про тополю, лиху долю, / А потім – У гаю;
047A 0038 Не знайте, дівчата! / Не питайте свою долю!.. / Само серце знає,
047A 0135 Там старий жде з старостами... / Скажи ж мою долю». / «Добре, доню! Спочинь трошки.
047A 0142 Людям помагаю. / Твою долю, моя доню! / Позаторік знала,
057A 0013 Не питали б люди, що в мене болить, / Не питали б, за що проклинаю долю, / Чого нуду світом? «Нічого робить», –
061A 0034 Вона вас любила, рожеві квіти, / І про вашу долю любила співать. / Поки сонце встане, спочивайте, діти,
061A 0209 Поки маєм силу; / Благослови шукать долю / На широкім світі».
061A 0633 «Оставайсь здорова. В далекій дорозі / Найдю або долю, або за Дніпром / Ляжу головою... А ти не заплачеш,
061A 0722 Укупочці, як золото / І долю добуде, / Як виріжуть гайдамаки
061A 1429 Поїдем гуляти. / Найдеш долю... А не найдеш... / Рушайте, хлоп'ята».
061A 1485 Де ти? Може, гине, / Може, тяжко клене долю / Клене, умирає,
061A 1799 Та нема Оксани; / Ні з ким долю поділити, / Ні з ким заспівати;
061A 2016 Ні, бабусю, а за його, / За милого долю. / Карай, Боже! Твою правду
061A 2027 Його привітає? / Хто про долю, про недолю, / Як я, розпитає?
061A 2448 Молодеє лихо! Якби ти вернулось, / Проміняв би долю, що маю тепер. / Згадаю те лихо, степи ті безкраї,
114A 0385 Люби мене, моє серце, / Найдю свою долю. / За високими горами,
114A 0390 По волі-неволі / Найдю свою долю! / Не в свитині, а сотником
173A 0051 Дивуйтеся, люди! / Нема кращого!.. А долю... / Долю роздобуде».
173A 0052 Нема кращого!.. А долю... / Долю роздобуде». / -----
173A 0062 Своім діточкам закликать / І долю, і волю, / Та ба... А зле безталання
173A 0200 До Бога здіймала, / Свою долю проклінала, / Сина вимовляла.
207A 0589 І Бог святий покарає, / І прожене долю / З цієї хати веселої
234A 0034 Із самого неба / Долю виплачу сльозами / І пошлю до тебе».
234A 0221 Що вечір, небога, / Свою долю проклінає, / Тяжко-важко плаче;
258A 0102 Хто ж пошле нам спасеніє, / Верне добру долю? / Колись Бог нам верне волю,
258A 0221 В сім'ї тій великій, / І пошле їм добру долю / Од віка до віка.
266A 0028 І Оксану, мою зорю, / Мою добру долю, / Що день божий умивали...
016B 0237 І Господа б благословляла / За долю добру твою. / Умилася. А добрі люде
042B 0003 Що діяти і що почать? / Людей і долю проклінають / Не варт, ей-Богу. Як же жити
067B 0007 Щоб не збрехавши. Нумо знову / Людей і долю проклінають. / Людей за те, щоб нас знали

067B 0010 Та нас шанували. / Долю за те, щоб не спала / Та нас доглядала.
 116B 0008 Ой піду я боса полем, / Пошукаю свою долю... / Доленько моя!
 135B 0020 Мене стиха та орючи / Долю проклинати. / -----
 141B 0004 Дівчинонька одинока / Долю зневажає. / – Бодай тобі, доле,
 172B 0005 Що буде, те й буде. / Найду долю, одружуся, / Не найду, втоплюся,
 215B 0030 Дивуєтесь, що спотикаюсь, / Що вас і долю проклинаю, / І плачу тяжко, і, як ви...
 218B 0195 Ні, не вечерять, а ридать, / Ридать, і долю проклинать, / І сивіть, кленучи. І горе!
 241B 0012 Пошли їй, Господи, подай! / Подай їй долю на сім світі / І більш нічого не давай.

ДОЛЯ 56

010A 0040 Біле тіло вовки з'їли – / Така його доля. / Дарма щоніч дівчинонька
 010A 0049 ----- / Така її доля... О Боже мій милий! / За що ж ти караєш її, молоду?
 010A 0078 О Боже мій милий! така твоя воля, / Таке її щастя, така її доля! / -----
 015A 0019 Грає синє море. / Думає, доля зустрінеться – / Спіткалося горе.
 018A 0009 А нема де дітись. / В того доля ходить полем, / Колоски збирає,
 020A 0020 Зажурилась Україна – / Така її доля! / Зажурилась, заплакала,
 020A 0064 Плачте, діти козацькі, / Така ваша доля!» / -----
 024A 0020 Зажурилась Україна – / Така її доля! / Зажурилась, заплакала,
 027A 0017 Ніхто не минає. / Чи багатий, кого доля, / Як мати дитину,
 027A 0102 А може, я й темний, нічого не бачу, / Злая доля, може, по тім боці плаче, / Сироту
 усюди люде осміють.
 030A 0297 В світі одиницею. / Тому доля запродає / Од краю до краю,
 030A 0305 ----- / Єсть на світі доля, / А хто її знає?
 030A 0542 Хто лобуря водить? Чорняві байстрия... / Одна його доля – чорні бровенята. / Та й
 тих люде заздрі не дають носити.
 047A 0196 За синє море: / По тім боці – моя доля, / По сім боці – горе.
 052A 0030 Правда, море, правда, синє! / Така їх доля: / Не вернуться сподівані,
 060A 0031 Заплакав би з ними. / Та ба, доля приборкала / Меж людьми чужими.
 061A 0160 Грай, кобзарю, лий, шинкарю, / Поки встане доля». / Взввшись в боки, навприсідки
 061A 0352 Кого треба гладить, кого катувати? / Нехай бенкетують... У їх доля дбає, / А сироті
 треба самому придбати.
 061A 0379 Люди одібрали, бо їм було мало. / «Нащо йому доля? треба закопати: / Він і так
 багатий...»
 061A 0396 Нігде пригорнуться: / Куди, каже, хилить доля, / Туди й треба гнутися –
 061A 0403 Бо їх ласка... Нехай сниться / Тому, в кого доля, / А сироті щоб не снилась,
 061A 0622 Літа молодії марно пропадуть. / Один я на світі без роду, і доля – / Стеблина-билина
 на чужому полі.
 061A 0642 А ти титарівна. Кращого вітай, / Вітай, кого знаєш... Така моя доля. / Забудь мене,
 пташко, забудь, не журись.
 061A 1301 Оживуть гетьмани в золотім жупані; / Прокинеться доля; козак заспіва: / «Ні жиди,
 ні ляха», а в степах України –
 061A 1675 І хатина, і будинок; / Мов доля карає / Вельможного й неможного.
 061A 1885 Та рудого, та старого – / Лиха доля така, / Іди ж, доле, за журбою,
 061A 2181 А Залізник: «Гуляй, сину, / Поки доля встане! / Погуляєм!»
 061A 2510 В чужу землю положила: / Така його доля! / Сумно-сумно гайдамаки
 114A 0005 Перекотиполе. / Так і доля: того лама, / Того нагинає;
 114A 0230 Та долі не має. / Його щастя, його доля – / Мої чорні брови,
 114A 0369 Далеко! далеко! щоб ніхто не знав, / Щоб ніхто не бачив, де витає доля, / Моя доля,
 моє щастя,
 114A 0370 Щоб ніхто не бачив, де витає доля, / Моя доля, моє щастя, / Ти, моя Мар'яно.
 173A 0058 Чи є ж таки на сім світі / Слухняна доля? / Ох, якби то... Вміла б мати
 173A 0135 Усі невлад, усіх назад, / В усіх доля мати. / А у вдови один син,
 180A 0001 ----- / У всякого своя доля / І свій шлях широкий,
 207A 0052 Тільки торба, а з торбини / Виглядає доля, / Мов дитинка; а він її
 207A 0065 Мов у своїй хаті. / Така-то доля тая, / Хоч і не шукайте:
 207A 0383 Нехай буде так, як хочеш, / Така моя доля», – / Старий вимовив і нишком

- 207A 0422 Ридала-молилась, / Щоб Степан той, доля тая, / Їй хоча приснилась.
 234A 0140 Я й казав! От бачиш? / От і талан, от і доля, / І не одинокі!
 044B 0002 Чи то на те божа воля? / Чи така її доля? / Росла в наймах, виростала,
 046B 0124 Минають літа молодії, / Минула доля, а надія / В неволі знову за своє,
 057B 0133 Чи я занедужав? / Чи то мене злая доля / Привела до того,
 068B 0061 Не повинен знати невольник. / Така його доля. / Отож і вивчився я, виріс,
 104B 0010 Або втопи принамені, / Коли така доля.– / Та й роздігся на камені,
 104B 0156 ----- / І там доля не кинула. / Дослуживсь до чину,
 111B 0017 Пречистій ставила, молила, / Щоб доля добрая любила / Її дитину... Добре, мамо,
 118B 0004 З безталанним сиротою – / Така доля моя! / -----
 118B 0012 Старіюся в чужій хаті – / Така доля моя! / -----
 172B 0010 Пішов же я світ-за-очі, / Доля заховалась; / А воленьку люде добрі
 185B 0038 Тепер в далекій стороні. / Чи доля так оце зробила? / Чи мати Богу не молилась,
 212B 0048 На тебе, серце, не зійшла / Твоя і доля і недоля. / -----
 243B 0004 Та у журби питається; / Де та доля пишається? / -----
 250B 0068 Скажи мені, моя порадо! / Якая доля вийде нам / З старим Іосифом? О доле! –
 250B 0081 Такої божої краси / Ніхто не узрить! Злая ж доля / Колючим терном провела,
 250B 0497 Гайочок тихий серед поля, / Одна єдина їх доля / Отой гайочок! І не знає,

ДОЛЯ-ВОЛЯ 1

- 020A 0051 Червоні жупани? / Де поділась доля-воля? / Бунчуки? Гетьмани?

ДОМ 2

- 082B 0022 – А в тебе єсть? – Жена і діти, / І дом, і мати, і сестра! / А письма нема...
 091B 0006 І досі нудно, як згадаю / Готический с часами дом; / Село обідране кругом;

ДОМА 18

- 030A 0386 Та тютюну, щоб, знаєте, / Дома не журились. / А то лихо розказувать,
 114A 0302 Ляжем спати. / Хоми дома нема. / -----
 114A 0304 Тряси ж тебе тряся, Хомо! / Я не ляжу спати дома, / А до кума
 234A 0496 Всього везе, та не знає, / Що діється дома! / -----
 266A 0090 Не хиліться ні до кого, / Ляжте дома спати... / А я піду четвертий год
 272A 0043 Не спиться в палатах. / Пана Яна нема дома, / Ні з ким розмовляти.
 274A 0183 Та додому однесла – / Аж у Київ. Та вже дома / Без кадила, без кропила
 274A 0248 До своєї хати. / В хаті темно, нема дома / Або вже ліг спати
 028B 0002 Не гріє сонце на чужині, / А дома надто вже пекло. / Мені невесело було
 076B 0084 Йому, сердешному, й не снилось, / Що дома нищечком робилось, / Що з дому цар
 його украв
 145B 0017 Коси мої плести-заплітати, / Бровенята дома зносити, / В самотині віку дожити.
 151B 0008 Чи йти в люде жити, / Чи дома журитись? / Ой піду я в гай зелений,
 161B 0148 Заставить треба богослова, / Щоб дома байдиків не бив, / Щоб він, гуляючи, навчив
 161B 0184 Мов ті голуб'ята. / А старого нема дома, / То їм своя воля
 161B 0383 І сволок не митий, / І челяді нема дома, / Й худоби немає,
 180B 0040 І не осталося нікого / З тобою дома. Наготи / Старої нічим одягти
 250B 0298 Комуś то ще? / – Хазяїн дома? – / Надворі крикнуло.– Указ
 250B 0316 Козу з козяточком женуть, / Бо дома ні на кого кинуть. / А може, Бог пошле дитину

ДОМАЛЬОВАТЬ 1

- 061A 2149 А глянуть – огудятъ. / Треба кров'ю домальовати, / Освітить пожаром:

ДОМАХУ 1

- 061A 1343 А Залізник в Смілянщині / Домаху гартує, / У Черкасах, де й Ярема

ДОМАШНЬОМУ 1

- 068B 0115 Їх і повінчано обох, / Таки в домашньому костьолі. / Вони ляхи були. Ніколи

ДОМІРКОВАЛИСЬ 1

076B 0150 Котюгу блудного свого. / От отроки й домірковались / (Натуру вовчу добре знали),

ДОМОВИНА 2

114A 0163 Не знає, як треба на сім світі жити. / Думала – ні люди, ані домовина / З Петром не розрізнять... Уміла любить.

221A 0502 На горі високій / Домовина України, / Широка, глибока.

ДОМОВИНИ 11

061A 1588 А сьогодні, коли й умру, / З домовини встану / Ляхів мучить. Серце моє!

150A 0080 І сором тут, і сором там – / Вставать з чужої домовини, / На суд твій праведний прийти,

154A 0081 І сором тут, і сором там / Вставать з чужої домовини, / На суд твій праведний прийти,

180A 0221 Заворушилася пустиня. / Мов із тісної домовини / На той остатній страшний суд

258A 0018 І не встануть з праведними / Злії з домовини, / Діла добрих оновляться,

016B 0392 Поведеш до краю, / До самої домовини, / Сама й поховаєш.

029B 0030 Зеленими, позирає / На світ з домовини. / Може, часеш оновлення?

147B 0032 За царину – і засипають / Без домовини; дні минають, / Минають місяці – село

218B 0512 Не одпочиваєм / До самої домовини / У проспаним раї.

238B 0016 І думу вольную на волю / Із домовини воззову. / І думу вольную... О доле!

285B 0007 Душею-серцем неповинні, / Аж до самої домовини. / А меж людьми ж вони жили!

ДОМОВИНІ 7

052A 0104 Поки ляже в чужу землю / В чужій домовині. / -----

061A 0859 І смерклося, а в Чигрині, / Як у домовині, / Сумно-сумно. (Отак було

114A 0136 Що на мову на Петрову / В глухій домовині / Усміхнуся; скажу йому:

274A 0129 Один старий одпочине / В пишній домовині. / Другий старий і так собі

006B 0250 Кого я там коли покинув? / І батько й мати в домовині... / І жалем серце запеклось,

200B 0169 Святий покой ваш стерегти / І в домовині. Що ж то буде / З превосходительною? Що ти

237B 0007 Цілюються і часу ждуть, / Чи швидко брата в домовині / З гостей на цвинтар понесуть?

ДОМОВИНУ 8

010A 0047 Хустку не зав'яже, / Не на ліжку, в домовину / Сиротою ляже!

180A 0008 Щоб загарбать і з собою / Взять у домовину. / Той тузами обирає

266A 0036 Молодую, веселую, / Класти в домовину, / Жаль великий, брати мої;

274A 0094 Піду, без мене не зуміють / І в домовину положить... / -----

274A 0292 Прибралась, ходила, / Поки люде домовину / Надворі робили.

006B 0228 А дівчину заручену / Кладуть в домовину. / Не вертаються три брати,

083B 0209 І живу положили / В домовину!.. й сина з нею! / Та й засипали землею!

233B 0038 Моя ти мамо! Положи / Свого ти сина в домовину, / І хоть єдиную сльозину

ДОМОВЛЯЛИ 2

150A 0019 Співали, сердеги, а сльози лились, / Лилися козацькі, тугу домовляли. / Босфор аж затрясся, бо зроду не чув

154A 0019 Співали, сердеги, а сльози лились, / Лилися козацькі, тугу домовляли. / Босфор аж затрясся, бо зроду не чув

ДОМОМ 1

283B 0001 ----- / Удар, громе, над тим домом, / Над тим божим, де мремо ми,

ДОМУ 7

150A 0141 Рвучи червоні гори-хвилі. / Пливуть собі, ніби з дому, / Так, буцім гуляють,

154A 0141 Рвучи червоні гори-хвилі. / Пливуть собі, ніби з дому; / Так, буцім гуляють,

- 180A 0498 Заспані дівчата, / Та не з дому, а додому! / Посилала мати
250A 0229 На всій землі безконечній / Веселого дому. / Я ридаю, як згадаю
258A 0219 Господь не забуде, / Воцариться в дому тихім, / В сім'ї тій великій,
076B 0085 Що дома нищечком робилось, / Що з дому цар його украв / Не золото, не сrebro,
104B 0153 Прийшли, взяли сіромаху / Та й повезли з дому / Пройдисвіта, волоцюгу...

ДОМУШТРОВАЛИ 1

- 230B 0011 Та жвавим, на лихо лихим, / До того люд домуштровали, / Що сам фельдфебель дивувались

ДОНЕ 1

- 238B 0018 І думу вольную... О доле! / Пророче наш! Моя ти доне! / Твою думу назову.

ДОНЕНЬКО 2

- 250B 0160 З веселим гостем молодим; / Ходімо, доненько.– Який? / Який се гость? – Із Назарета
250B 0229 Промовив Йосип.– Диво сталося / З тобою, доненько моя! / Ходім, Маріє, повинчаймось,

ДОНЕНЬКУ 1

- 271B 0009 На свою діброву... / Надивившись на доненьку / Любу, молодую,

ДОНЕСЕШ 1

- 274A 0389 Несе у Київ мишенят. / Не донесеш, утопиш десь, / Або пан одніме.

ДОНЕСИ 2

- 194B 0057 І тії могили! / А не даси, то донеси / На мою країну
194B 0065 Згадувати будуть! / Донеси ж, мій Боже милий! / Або хоч надію

ДОНЕСЛА 1

- 221A 0061 І вже ледви я, наледви / Донесла до хати / Оту воду... Чом я з нею

ДОНЕСЛИ 1

- 250B 0013 Твого мученика сина, / Щоб хрест-кайдани донесли / До самого, самого краю.

ДОНЕСТИ 1

- 287B 0019 І він поможе нам калюжу, / Поможє й лихо донести / І поховать лихе дебеле

ДОНІНІ 1

- 046B 0073 Неначе люде не жили. / Од споконвіку і донині / Ховалась од людей пустиня.

ДОНІ 1

- 030A 0174 За сльозами ледве-ледве / Вимовляє доні: / «Що весілля, доню моя?

ДОНОМ 1

- 278B 0007 Тією чайкою-вдовицею, / Та понад Доном полечу, / Рукав бобровий омочу

ДОНОСИТЬ 1

- 221A 0451 Щоб нікого не пускали, / І в Чигрин доносить / По начальству. Приїхало

ДОНОЩИКИ 1

- 230B 0022 Не вам, в мережаній лівреї, / Донощики і фарисеї, / За правду пресвятую стать

ДОНУ 4

- 192A 0064 Йому, молодому, / Що привезли його з Дону / На возі додому.
234A 0494 Відер з трос у барилі, / І кав'яру з Дону – / Всього везе, та не знає,

014В 0035 Я годів зо два проходив / По Чорноморії, по Дону... / І подарунків накупив
057В 0096 Уже, либонь, після покрови / Вертався з Дону я та знову / (Бо я вже двічі посилав

ДОНЮ 19

030А 0175 Вимовляє доні: / «Що весілля, доню моя? / А де ж твоя пара?
030А 0179 Старости, бояре? / В Московщині, доню моя! / Іди ж їх шукати,
030А 0189 Тепер – москалеві... / Доню моя, доню моя, / Цвіте мій рожевий!
030А 0189 Тепер – москалеві... / Доню моя, доню моя, / Цвіте мій рожевий!
030А 0193 Кохала, ростила / На лишенько... Доню моя, / Що ти наробила?..
030А 0199 То її послухай. / Іди, доню, найди її, / Найди, привітайся,
030А 0213 Поминати буде? / Доню моя, доню моя, / Дитя моє любе!
030А 0213 Поминати буде? / Доню моя, доню моя, / Дитя моє любе!
047А 0090 Мати не питає: / «Чого в'янеш, моя доню?» / Стара не спитала,
047А 0094 Тихенько єднала. / «Іди, доню, – каже мати, – / Не вік дівувати!
047А 0136 Скажи ж мою долю». / «Добре, доню! Спочинь трошки. / Чини ж мою волю.
047А 0142 Людям помагаю. / Твою долю, моя доню! / Позаторік знала,
047А 0168 То зараз прибуде... / А за третій, моя доню! / Не питай, що буде...
061А 1923 Тягне мати супоню; / «А ти зав'яжи, доню». / -----
207А 0134 Шматок хліба з'їсти. / Іди ж, доню..... А ти, сину, / Послухаєш вісти.
234А 0472 Ледве чути, питається: / «Доню Катерино! / Чи ще Марко не приїхав?
272А 0007 Зо мною, малою: / «Пливи, пливи, моя доню, / Дніпром за водою.
006В 0280 Подибала стара мати / Доню в полі доганяти... / І догнала, привела;
250В 0472 Ременю доброго. Спочинув / Та й каже: – Доню, не журись. / Царя вже Ірода не
стало.

ДОНЯ 2

016В 0315 Реве хазяїн: – Будем пить, / Аж поки наша доня спить. / -----
016В 0316 ----- / А доня взаперті сидить / В своєму сумному покої

ДОНЬКА 1

030А 0030 Кличе мати вечеряти, / А донька не чує; / Де жартує з москаликом,

ДОП'Є 1

234А 0231 Так його цілує – / Сама не з'їсть і не доп'є, / Його нагодує.

ДОПИВ 1

016В 0348 Остатню каплю допивав. / Та й ту допив. Встає, не пада, / Іде в покої... Скверний гаде!

ДОПИВАВ 1

016В 0347 Там і осталося. Сам не впав, / Остатню каплю допивав. / Та й ту допив. Встає, не
пада,

ДОПИРОВАЛИ 1

281В 0024 Брати різнилися; бо нестало / Крові-вина!.. Допировали / Хоробрі русичі той пир,

ДОПІК 1

104В 0077 Отой пан проклятий / Допік добре. А жіночка / Мов цього й не знає,

ДОПЛЕНТАВСЬ 1

180А 0052 Я міркував собі йдучи, / Поки доплентавсь до хатини. / А в мене діти не кричать

ДОПЛИВ 1

123А 0142 Хвилю роздирає, / Пливе, пливе... От-от доплив! / Пірнув, виринає –

ДОПЛИВА 1

245В 0019 І їй здається, виринає / З-за хвилі човен, доплива... / І в хвилі човен порина.

ДОПОМАГАЄ 1

207A 0497 І зично гукає: / «Нехай вам, панове-товариство, Бог допомагає». / І в синій хвилі потопає,

ДОПРОВАДИТЬ 1

057B 0068 Та на Україні, / Як Бог тебе допровадить, / То розкажи, сину,

ДОПУСКА 1

258A 0175 Карас меж нами, / Не допуска, поки злому / Ізриється яма.

ДОПУСКАЛА 1

016B 0165 А п'яного свого князя / І не допускала. / Мов яблучко у садочку,

ДОПУСКАЛИ 1

173A 0125 Стару вдову до обозу / Та й не допускали. / Ой привезли до прийому

ДОПУСТИ 1

207A 0516 І лютому ворогові / Не допусти впасти / В турецькую землю, в тяжкую неволю!

ДОПУСТИЛИ 2

274A 0466 Не допомгла болящому, / Бо не допустили. / А як умер, то за його

218B 0244 Найшла, сердешная, в тюрмі. / Не допустили й подивитись, / І мусила вона сидіть

ДОРІЖЕНЬКИ 1

192A 0032 Чи сили не маю, / Чи до тебе доріженьки / У степу не знаю?

ДОРОБИЛИ 1

274A 0294 Надворі робили. / Доробили, положили, / Понесли, сховали...

ДОРОГА 2

256A 0014 Не ступив там, а згадаєш, / То була й дорога / З монастиря Мотриного

250B 0421 Хотів у Йосипа купить, / Та здохла ти. Мабуть, дорога / Таки завадила тобі?

ДОРОГИ 11

010A 0210 Як слід, по закону. / Насипали край дороги / Дві могили в житі.

030A 0515 Бачить – ліс чорніє; / А під лісом, край дороги, / Либонь, курінь мріє.

047A 0003 Гуляє по полю, / Край дороги гне тополю / До самого долу.

047A 0228 Гуляє по полю, / Край дороги гне тополю / До самого долу.

114A 0402 Іди в хату, лягай спати. / А я край дороги / Серед степу помолюся

192A 0022 Чи не ревуть круторогі, / Чи не йде чумак з дороги. / Іде чумак з-за Лиману

057B 0346 Щоб знать було, що криниця / Єсть коло дороги, / Щоб заходили з криниці

074B 0057 Одним-єдине при долині / В степу край дороги / Стоїть дерево високе,

140B 0009 Мого молодого / Чумака з дороги / Зострічати.

215B 0027 Та серце праведне колись! / Тепер іду я без дороги, / Без шляху битого... а ви!

250B 0359 За нас, лукавих, розп'ялась! / А недалеко край дороги / Отару гнали чабани,

ДОРОГИЙ 2

174B 0026 Одягла його в червоний / В жупан дорогий. / Посадила на коника...

215B 0013 В багно погане заховали / Алмаз мій чистий, дорогий, / Мою колись святую душу!

ДОРОГИМ 2

214B 0003 Музика плаче, завиває; / Алмазом добрим, дорогим / Сіяють очі молодії;

239B 0010 Ліванова, а не лукава, / Тебе укріє дорогим, / Золототканим, хитроштитим.

ДОРОГІЇ 1

143B 0008 Розійшлися, мов не знались. / А тим часом дорогії / Літа тії молодії

ДОРОГОГО 1

234A 0482 Везе Марко Катерині / Сукна дорогого, / А батькові шитий пояс

ДОРОГОЇ 2

258A 0210 І на шитії омети / Ризи дорогої; / Або роси єрмонській
188B 0001 ----- / І золотої й дорогої / Мені, щоб знали ви, не жаль

ДОРОГОЮ 1

271B 0013 В ризу золотую. / І сповіє дорогою / Білою габою –

ДОРОГУ 21

030A 0412 «В саму Москву. Христа ради, / Дайте на дорогу!» / Бере шага, аж труситься:
061A 0190 Піду синів випровожать / В далеку дорогу. / Нехай ідуть – може, найдуть
061A 0268 Благослови моїх діток / В далеку дорогу. / -----
061A 1637 Подивився: «Спасибі вам!» / «Ну, хлопці, в дорогу! / Та чуєте? Без гомону.
173A 0173 Сидить собі та дивиться / В поле на дорогу. / І світає, і смеркає,
192A 0057 Не допомгло... з незціленим / В дорогу рушали. / Чи то праця задавила
207A 0200 Осідлаєм буланого, / Та й гайда в дорогу! / Ходім лишень полудновать.
221A 0206 Три указа накаркала / На одну дорогу... / -----
234A 0105 Оце збираються до Бога, / Та хто в далеку дорогу / Їм добре коней запряже?
274A 0396 Розбирали шатро своє, / В дорогу рушали, / Та й рушили. Пішли степом.
044B 0021 Сурми-труби вигравали. / В поход, у дорогу славні компанійці / До схід сонечка
рушали.
083B 0052 Де ж Микита? / В далеку дорогу / Пішов собі... З того часу
120B 0002 Ой я свого чоловіка / В дорогу послала, / А од шинку та до шинку
140B 0004 А я, молоденька, / На шлях, на дорогу / Невеселая виходила.
175B 0097 Попереду поїзжане / Рушили в дорогу. / А за ними й невольники
250B 0401 І напоїли, і дали / Кожух і свиту на дорогу, / І, небораки, додали
250B 0482 На Ніл сороченята прати / В дорогу синові. Паслась / Коза з козятком коло хати,
250B 0489 Поморщив добре постолі / Собі в дорогу. Та й знялись / До сходу сонця, по торбині
250B 0639 Во храмі помолились Богу / І веселенькі у дорогу / Додому рушили вночі
308B 0005 Та заходиться риштувать / Вози в далеку дорогу, / На той світ, друже мій, до Бога,
308B 0032 Та й рушимо тихесенько / В далеку дорогу – / Над Летою бездонною

ДОРОГШЕ 1

250B 0615 Хоч і далеко, так спродати / Дорогше можна. От прийшли, / Розташувались. Батько й
мати

ДОРОЗІ 16

010A 0157 А дівчина спить під дубом / При битій дорозі. / Знать, добре спить, що не чує,
030A 0270 Як тополя, стала в полі / При битій дорозі; / Як роса та до схід сонця,
061A 0632 Поплакав сердега, утер рукавом. / «Оставайсь здорова. В далекій дорозі / Найдю або
долю, або за Дніпром
114A 0347 Щирі сльози. То не роса / Вранці при дорозі / На спориші, і не ваші
234A 0402 З онуками свою Ганну. / «А Марко в дорозі?» – / Ганна діда питалася.
234A 0404 Ганна діда питалася. / «В дорозі ще й досі». / «А я ледве додибала
234A 0445 Бо щось Марко забарився... / Може, де в дорозі / Занедужав, сохранны Боже!»
266A 0024 Що лилися з Катрусєю / В московській дорозі, / Що молились з козаками
026B 0031 Тяжкі сльози!.. А дівчина / При самій дорозі / Недалеко коло мене
033B 0092 Побив Петра, побив ката / На наглій дорозі. / Вернулися запорожці,
038B 0040 ----- / – По дорозі рак, рак, / Нехай буде так, так.
132B 0018 Побий тебе сила божа / На наглій дорозі. / -----
140B 0019 Коло великів немає. / Ой копали йому в степу при дорозі / Та притиками яму.
192B 0022 Гай шепоче, гнутья лози / В яру при дорозі, / Думи душу осідають,
250B 0318 А може, Бог пошле дитину / В дорозі; от і молоко / Сердешній матері. Скотина
285B 0012 Так одружитися і йти, / Не сварячись в тяжкій дорозі, / На той світ тихий перейти.

ДОРОСТАЛА 1

068В 0140 Сем'я моя щодень росла / І вже до сотні доростала. / Мов поросляча, кров лилась.

ДОРОШЕНКА 2

156В 0027 Нехай Москва знає, / Що гетьмана Дорошенка / На світі немає.

156В 0045 Молитися Богу. / Не пустили Дорошенка, / У рясі пізнали,

ДОРОШЕНКО 2

156В 0019 Та жаль України, – / І заплакав Дорошенко / Як тая дитина! –

156В 0071 Без крил та без волі, / Знеміг славний Дорошенко, / Сидячи в неволі,

ДОРОШЕНКУ 1

156В 0013 А ти, Чигирине! / А ти, старий Дорошенку, / Запорозький брате!

ДОСВІТА 2

173А 0181 Дожидає сина мати / До досвіта вечерять. / Понад ставом увечері

281В 0002 З передсвіта до вечора, / А з вечора до досвіта / Летить стріла каленая,

ДОСВІТКАХ 1

050В 0189 І пісню проклали. / Я чув тойді, на досвітках / Дівчата співали:

ДОСВІТКИ 2

061А 1286 Та не до Оксани, / Не в Вільшану на досвітки – / До ляхів поганих

128В 0003 В хаті батько лас, / А до вдови на досвітки / Мати не пускає.

ДОСВІТКИ-ВЕЧІРНИЦІ 1

114А 0035 Деякі співали – / Про досвітки-вечірниці / Та як біла мати,

ДОСВІТНЮЮ 1

137В 0002 У неділеньку у святую / У досвітнюю годину / У славному-преславному

ДОСВІТНЯЯ 1

207А 0009 Раю мій, покою, / Моя зоре досвітняя, / Єдиная думо

ДОСІ 49

061А 0226 Тма, мна знаю, а оксію / Не втну така й досі. / Що ж вам скажуть? Ходім, сини,

061А 0251 При лихій годині, / Давно б досі заховали / В снігу на чужині;

061А 1121 В руках у ката пропадать. / Од Конашевича і досі / Пожар не гасне, люде мруть,

061А 2541 З ножем у халяві, / Жидів кінчать. Така й досі / Осталася слава.

114А 0024 І ти не згадаєш. Оксано! Оксано! / А я й досі плачу, і досі журюсь, / Виливаю сльози на мою Мар'яну,

114А 0024 І ти не згадаєш. Оксано! Оксано! / А я й досі плачу, і досі журюсь, / Виливаю сльози на мою Мар'яну,

114А 0173 Серце не заснуло, я вас не забув. / Люблю вас і досі, як діточок мати, / Буду вам співати, поки не засну.

207А 0185 Я їх чимало попоїв, / І досі нудно, як згадаю! / Коли здобудеш, принесеш,

221А 0127 І степами козацькими / І досі літаю! / І за що мене карають,

221А 0161 За що мене на митарство / Й досі не пускають. / Чи я знала, ще сповита,

221А 0244 А про тебе, щебетухо, / І досі б стояла. / А з вольними козаками

234А 0404 Ганна діда питалася. / «В дорозі ще й досі». / «А я ледве додидала

274А 0188 Упилася, упилась! / І досі п'яна!.. / І вже ніколи не просплюся,

274А 0197 ----- / А я думала, що й досі... / Аж уже немає.

274А 0375 Одружилось, моє серце, / Я й досі дівую. / А сина вже оженила,

014В 0050 Таки сусіду про Ганусю. / «Хіба ти й досі ще не знаєш? / Ганнуса на Сибір пішла.

014В 0063 А я пішов у москалі. / І досі страшно, як згадаю. / Хотів палати запалить

026В 0043 Чужі ягнята до води. / Бридня!.. А й досі, як згадаю, / То серце плаче та болить.

- 033В 0099 В мурованім храмі. / Отам вона й досі плаче / Та за козаками.
 037В 0028 Нас порізнили, розвели, / А ми б і досі так жили. / Подай же руку козакові
 050В 0291 Або маковія / І досі там воду святять. / І дуб зеленіє.
 057В 0135 Привела до того, / Таки й досі ще не знаю, / Не знаю нічого.
 057В 0158 Не згоріла, а осталась, / Тліє, й досі тліє! / І коли вона зотліє,
 057В 0196 У людей, мій сину. / Така й досі, я думаю, / В нас на Україні.
 057В 0236 Та ще й борошном посипле. / Я не знаю й досі, / Нащо воно москалі ті
 057В 0274 Що бачив криницю / Москалеву, що ще й досі / Беруть з неї воду,
 057В 0277 І хрест, кажеш, коло шляху / І досі господній / Стоїть собі на роздоллі.
 057В 0284 Праведнії люде! / А я й досі караюся / І каратись буду
 091В 0005 ----- / І досі нудно, як згадаю / Готический с часами дом;
 092В 0029 Старесенька мати! / Чи збираються ще й досі / Веселії гості
 092В 0038 Веселії дівчаточка, / І досі в старі / Танцюєте? А ти, доле!
 092В 0042 Моє свято чорнобриве, / І досі меж ними / Тихо, пишно похожаєш?
 092В 0046 Аж чорними – голубими, / І досі чаруєш / Людські душі? Чи ще й досі
 092В 0047 І досі чаруєш / Людські душі? Чи ще й досі / Дивуються все
 141В 0007 У морі втопитись, / Що не даєш мені й досі / Ні з ким полкобитись.
 141В 0012 І що тойді їм діється, / Я й досі не знаю. / І не знатиму. Ой, мамо,
 156В 0085 За Петра служити. / І досі ще що рік божий, / Як день той настане,
 161В 0007 А буде так, як Борисполь. / І досі ще стоїть любенько / Рядок на вигоні тополь,
 161В 0069 Мов русалка розтріпала... / А чому ти й досі / Ніколи не вплетеш кісники
 183В 0025 Вже хати не мати! / А ще й досі, чи роблю що, / Чи то так гуляю,
 198В 0048 Я тільки хаточку в тім раї / Благов, і досі ще благаю, / Щоб хоч умерти на Дніпрі,
 209В 0044 Та б'є мене добре, і ніби проклятий / Свистину здирає. І досі болить, / Як сон той
 згадаю. А як нагадаю
 209В 0046 Як сон той згадаю. А як нагадаю / Козака в могилі, то й досі не знаю, / Чи то було
 справді, чи то було так,
 217В 0001 ----- / І досі сниться: під горою / Меж вербами та над водою
 217В 0004 Біленька хаточка. Сидить / Неначе й досі сивий дід / Коло хатиночки і бавить
 217В 0008 Своє маленькеє внуча. / І досі сниться, вийшла з хати / Веселая, сміючись, мати,
 234В 0016 Моя крале мальована. / Бо я таки й досі / За тобою чимчикую.
 250В 0248 Рабами б бідніє раби / І досі мерли би. О муко! / О тяжкая душі печаль!
 250В 0518 Без матері, і ми б не знали / І досі правди на землі! / Святої волі! Схаменулась

ДОСЛУЖИВСЬ 1

- 104В 0157 І там доля не кинула. / Дослуживсь до чину, / Та й вернувся в село своє,

ДОСЛУХАВ 1

- 061А 1583 Вчора поховали». / Не дослухав...«Неси, коню!» / І поводи кинув.

ДОСЛУХАЛА 1

- 207А 0545 За тином слухала Ярина, / І не дослухала, упала. / «Степаночку! Степаночку! –

ДОСПІВАЮ 1

- 061А 1035 «Ідіть же ви та молітесь. / А я доспіваю». / -----

ДОСТАЄ 2

- 150А 0123 Реве, лютує Візантія, / Руками берег достає; / Достала, зикнула, встає –
 154А 0123 Реве, лютує Візантія, / Руками берег достає, / Достала, зикнула, встає...

ДОСТАЛА 5

- 047А 0147 Пішла стара, мов каламар / Достала з полиці. / «Ось на тобі сього дива.
 123А 0104 Найшла відьму, / І трути достала, / І трутою до схід сонця
 150А 0124 Руками берег достає; / Достала, зикнула, встає – / І на ножах в крові німіє.
 154А 0124 Руками берег достає, / Достала, зикнула, встає... / І на списах в крові німіє.
 234А 0352 І перстенок у Варвари / Невістці достала, / І, всім свягим поклонившись,

ДОСТАЛИ 1

030A 0747 Курява покрила... / Полічили, що достали, / Встали сіромахи,

ДОСТАНЕ 2

061A 0337 Не знав, сіромаха, що вирости крила, / Що неба достане, коли полетить, / Не знав, нагинався...

129B 0033 У Криму десь пропадає, / Хто його достане, / То той мені, запорожці,

ДОСТАНЕШ 1

221A 0397 Та ще такі височенні, / Що й хмари достанеш, / Як вилізти...

ДОСТАНУ 4

061A 0689 Завтра вночі у Чигрині / Свячений достану. / Дасть він мені срібло-злото,

061A 1406 Мій єдиний! На край світу / Полечу, достану, / З пекла вирву, отамане...

061A 1969 Годиночку, батьки мої! / Я її достану!» / «Добре, добре!.. Залізничче,

207A 0233 Може, й справді нездужаєш? / Я зілля достану, / Я побіжу за бабою...

ДОСТАТИ 1

033B 0008 Як пшениченьку пожати, / Полтаву достати. / Ой пожали б, якби були

ДОСТАТЬ 2

274A 0075 Співуча, нічого сказати. / Якби собі таку достать, / Та ще й з медведем...

057B 0375 Кажу, – потрудися / Води достать, я не вмію. – / Він і нахилився,

ДОСТЕМЕННИЙ 1

114A 0049 Несе ноженята... / (Достемениий син Катрусі.) / Дивляться дівчата...

ДОСТОБІСА 2

030A 0566 Піти в хату... Що там таке? / От їх достобіса! / Недобра їх розносила,

061A 1650 Дивляться – нема нікого... / «Ту їх достобіса! / Які груші уродили!

ДОСТОЙНО 2

161B 0323 Та сором не наробить. / Уже й «Достойно» оддзвонили, / Уже додому люде йдуть –

250B 0015 До самого, самого краю. / Достойно петая! благаю! / Царице неба і землі!

ДОСТРОЙТЬ 1

274A 0125 Один дума, як би його / Достройть палати. / Другий дума, як би його

ДОТАНЦЮВАВ 1

038B 0056 І ввесь святий Київ. / Дотанцював аж до брами, / Крикнув: «Пугу! пугу!

ДОТЕПНІ 2

057A 0066 Сліпі небораки, / Бо дотепні... А я... А я / Тільки вмію плакати,

303B 0012 Псарі з псарятами царять, / А ми, дотепні доізжачі, / Хортів годуємо та плачем.

ДОТЛІВАЛА 1

199A 0032 Іскра братства тліла, / Дотлівала, дожидала / Рук твердих та смілих.

ДОХОДИЛАСЬ 1

183B 0019 Ходила, гуляла... / Доходилась, осталася, / Навіки осталася

ДОХОДИТЬ 1

057B 0352 А тепер уже, он бачиш, / Доходить до чого. / Що я стратить наміряюсь

ДОЦАРЮВАТЬ 1

249B 0030 Малих дітей; а то, погані, / Нам не дадуть доцарювать. – / Почтар, нівроку, був підпилий,

ДОЧЕЧКА 2

200B 0003 І пан, і пані неба[га]ті. / І дочечка у їх росла. / Уже чимала піднялась.
209B 0084 Данило, чура мій, та я, / Та Пріся, дочечка моя! / Воно ще тільки вир[ос]тало,

ДОЧИСТА 1

185B 0003 Таки посланіє до себе / Та все дочиста розказать, / Усе, що треба, що й не треба.

ДОЧКА 16

030A 0089 Та в неї ночують; / «В тебе дочка чорнобрива, / Та ще й не єдина,
061A 0433 Гарна нехрещена! / Ото дочка, а то батько – / Чортова кишенья.
061A 0462 Вибачай, проклятий! / Добривечір! А де дочка?» / «Умерла, панове».
061A 0568 У костьолі... у титаря... / А дочка Оксана! / Ховай Боже! Як панночка!
114A 0093 Й малою дочкою. / Росла дочка Мар'яна, / А виросла, як панна, –
114A 0266 Нишком розмовляють: / «Багатого дочка батька, / Шляхетського роду».
123A 0015 Цікаві дівчата. / Ото дочка по сім боці, / По тім боці – мати.
123A 0048 Лихо, лихо! Мати в'яне, / Дочка червоніє, / Виростає... Та й виросла
207A 0372 Старий під хатою сидить, / Дочка нездужає Ярина; / Його єдина дитина
274A 0377 А сина вже оженила, / А дочка й так буде. / Лазитиме попідтинню,
006B 0267 Вечірня зіронька встає. / Дочка вечерять подає, / А мати хоче научати,
016B 0201 Своїй матері щасливій / Дочка уродлива. / Мов тополя, виростає
016B 0310 Аж у гаї... Бо в покоях / Дочка спочиває. / -----
050B 0012 А в тім селі вдова жила, / А у вдови дочка була / І син-семиліток.
057B 0028 В селі тому вдова жила, / А у вдови дочка росла / І син малоліток.
076B 0098 Не дуже був благочестивий. / Була дочка в його Фамар / І син Амон. І се не диво.

ДОЧКИ 2

061A 2089 Загрібай, мамо, жар, жар, / Буде тобі дочки жаль, жаль... / Ох, як весело на світі!
016B 0353 Прийшов, і двері одмикає, / І лізе до дочки. Прокиньсь! / Прокинься, чистая!
Схопись,

ДОЧКО 7

061A 0798 Душа, без сповіді святої! / «Оксано, дочко!» – та й умер. / Ляхи задумалися, стоя,
114A 0238 ----- / «Дочко моя, Мар'яно, / Оддам тебе за пана,
114A 0248 А за сотником не буду». / «Будеш, дочко Мар'яно, / За сотником Іваном».
123A 0111 Нелюбу дитину. / «Душно мені; ходім дочко, / До ставка купатись».
234A 0188 «Е, ні! треба знати, / Треба, дочко, лічить плату, / Зароблену плату,
234A 0198 Отоді й за плату, / Чи так, дочко?» / «Добре, дядьку».
234A 0268 Самого спитати». / «Добре, дочко, спитаємо, / Та й будемо сватать».

ДОЧКОЮ 3

114A 0092 І з возами, / Й малою дочкою. / Росла дочка Мар'яна,
272A 0020 Дніпровою. Нехай собі / Гуляє з дочкою. / Пливи ж, моя єдина.
274A 0314 Нагадала! Нагадала! / З дочкою ліг спати... / Завдав сина у лакеї...

ДОЧКУ 15

061A 1385 І кажуть, що вкрали / Дочку його, коли знаєш». / «Дочку, у Вільшаній?»
061A 1386 Дочку його, коли знаєш». / «Дочку, у Вільшаній?» / «У титаря, коли знавав».
061A 1788 «Отак чини, як я чиню: / Люби дочку абичию – / Хоч попову, хоч дякову,
123A 0032 Гоки вдова без сорома / Дочку породила, / Породила, та й байдуже;
123A 0039 Годували люде / Малу дочку, а вдовиця / В неділю і в будень
123A 0106 І трутою до схід сонця / Дочку наповала. / Не допомгло... Кляне мати
272A 0046 А як прийшла до берега, / То й дочку згадала, / І згадала, як купала

274A 0203 Та сина Івана. / Дочку свою Наталоньку... / Та шукаю пана,
274A 0282 Якби таку суку / Тобі дочку. Що б зробив? / -----
274A 0303 Коровай сама бгала, / Дочку оддавала, / Сина оженила..
274A 0446 «Вернусь, каже, хоч погляну / На дочку, на сина». / Не довелось. Пан вернувся,
006B 0199 А мати й спати не лягала, / Дочку вечерять дожидала / І тяжко плакала, ждучи.
016B 0080 А патріот, убогих брат... / Дочку й теличку однімас / У мужика... І Бог не знає,
153B 0047 Ніби тес знає. / Дочку свою одиночу / В хаті замикає.
161B 0025 Та й доглядає в затишку, / Як квіточку, чужу дочку. / А сина (сотник був жонатий,

ДОЦІ 1

246A 0123 Та й лупите по закону / Дочці на кожушок, / Байстрюкові на придане,

ДОШУКАЛАСЬ 1

221A 0499 Великого ж того льоху / Ще й не дошукалась. / -----

ДОЩЕМ 2

189B 0034 Хрести дубові посихлялись, / Слова дощем позамивались... / І не дощем, і не слова
189B 0035 Слова дощем позамивались... / І не дощем, і не слова / Гладесенько Сатурн стирає...

ДОЩІ 1

006B 0148 І Господа просить, / Щоб послав він дощі вночі / І дрібнії роси.

ДПІПРОВІ 1

272A 0054 І незчулась, як зуспіли / Дпіпрові дівчата – / Та до неї, ухопили,

ДРАБИНКОЮ 1

153B 0055 Роман сей читала / З шовковою драбинкою – / І Рухля не знала.

ДРАГИЙ 1

076B 0121 Щоб та Фамар, сестра, прийшла, / – Драгий мій отче і мій царю! / Вели сестрі моїй
Фамарі,

ДРАГИМ 2

076B 0183 Огонь Рогніда розвела; / Драгим елеєм полила / І сипала в огнище ладан,
218B 0177 Із уст апостола святого / Драгим елеєм потекло. / І стихла оргія. А жриця

ДРАГУНИ 2

209B 0099 А з ними челядь їх скажена, / Та ще драгуни... Дай мені! / Хоч коли-небудь, Боже
милий!
209B 0109 У клуні на солomé спать, / Драгуни теж. А ми з Данилом / Солomé в сіні наносили,

ДРАЖНИЛА 2

274A 0318 Виганяли... Нагадала. / Я собак дражнила / Попід вікнами з старцями.
180B 0080 Калікою на розпутті, / Щоб собак дражнила, / Та ще й вилає. За те, бач,

ДРАЖНИЛИ 1

173A 0247 По улицях та, сміючись / Дражнили Совою. / -----

ДРАЖНИТЬ 1

173A 0160 Треба торбу брати / Та йти... йти собак дражнить / Од хати до хати.

ДРАМУ 1

230B 0059 Більш нічого / Не викроїлось, і драму / Глухими, темними задами

ДРАТИ 2

180A 0508 У сенат писати, / Та підписувать, та драти / І з батька і брата.

286B 0012 Просвітіся!.. Будем, брате, / З багрянлиць онучі драти, / Люльки з кадил закуряти,

ДРЕВА 1

265B 0014 – Тойді, серце, як бралися, / Сі дерева садив я... / Щасливий я! – І я, друже,

ДРЕВАМИ 1

265B 0006 Бог дасть, виростуть. Дружина / Під деревами тими / Сяде собі в холодочку

ДРЕВИНУ 1

074B 0010 В зелену діброву, / Древину вибравши та й цюк! / Як вирветься сокира з рук –

ДРЕВІ 1

199A 0125 «Во ім'я Господа Христа, / За нас розп'ятого на дереві, / І всіх апостолів святих,

ДРЕВЛЄ 1

268B 0066 Натхне, накличе, нажене / Не ветхе[є], не дровле слово / Розтленне, а слово нове

ДРЕВЛЯН 1

230B 0032 Не сотні вас, а мільони / Полян, дулебів і дровлян / Гаврилич гнув во время оно.

ДРЕВНОСТИ 1

221A 0302 Тепер уже заходились / Древности шукати / У могилах... бо нічого

ДРЕВО 1

258A 0010 Над водою посажене / Древо зеленіє, / Плодом вкрите. Так і муж той

ДРИЖИТЬ 2

061A 0418 Жидюга / Дрижить, зігнувшись / Над каганцем: лічить гроші

061A 0779 Огонь і світить на всю хату, / В кутку собакою дрижить / Проклятий жид;
конфедерати

ДРІАДАМ 1

276B 0014 Дівча заквітчанеє спить... / Дріадам нічого робить / Перед такою красою,

ДРІБНЕНЬКИМ 1

277B 0006 І хвалебні псалми / Тим дрібненьким богам. / -----

ДРІБНЕНЬКО 1

196B 0033 Та й знов мережать захожусь / Дрібненько книжечку. Рушаю. / -----

ДРІБНИМИ 7

030A 0164 Умивай же біле личко / Дрібними сльозами, / Бо вернулись москалики

030A 0322 Затоплю недолю / Дрібними сльозами, / Затопчу неволю

061A 1231 Тільки роси ранесенько / Сльозами дрібними / Їх умиють. Зійде сонце,

061A 1566 А за ними і Галайда / З дрібними сльозами. / Вже минули Воронівку,

173A 0121 Пішла й вдова з матерями / З дрібними сльозами. / Де на ніч ставали,

246A 0165 Розриті могили в степу назирай. / Заплач з козаками дрібними сльозами / І мене з
неволи в степу виглядай.

104B 0132 І, мов водою, залилась / Дрібними, як горох, сльозами. / І це трапляється меж нами,

ДРІБНИХ 2

180A 0364 А менший малого, / А той дрібних, а дрібнота / Уже за порогом

180A 0552 На менших гукає – / І ті в землю; він до дрібних – / І ті пропадають!

ДРІБНІ 7

027A 0036 Защебече соловейко – / Сохнуть дрібні сльози. / Послухас, усміхнеться,

- 061A 0173 Сміюся сльозами. / Дивлюся, сміюся, дрібні утираю – / Я не самотній, є з ким в світі
жити;
- 061A 0382 Багатий на лати / Та на дрібні сльози – бодай не втирають! / Доле моя, доле! Де тебе
шукать?
- 061A 0758 Щоб ніхто не бачив / Ні дівочі дрібні сльози, / Ні щирі козачі.
- 061A 1473 Серце роздирає. / «Ой ви сльози, дрібні сльози! / Ви змієте горе;
- 114A 0349 На спориші, і не ваші / Дуже дрібні сльози. / Наплакався. Струни рвані
- 173A 0128 Чуприни голити. / Усе дрібні, усе малі, / Все багатих діти.

ДРІБНІ-ДРІБНІ 1

- 061A 1515 І хлинули сльози; / Дрібні-дрібні полилися. / Де вони взялися!

ДРІБНІ 1

- 006B 0149 Щоб послав він дощі вночі / І дрібні роси. / Щоб калина прийнялася,

ДРІБНІЮТЬ 1

- 292B 0111 Колючим терном. Горе! Горе! / Дрібніють люде на землі, / Ростуть і висяться царі!

ДРІБНО 2

- 027A 0041 А він, знай, співає, / Та дрібно, та рівно, як Бога благас, / Поки вийде злодій на шлях
погулять
- 083B 0109 Що й позаторік. Дівчата / Так само дрібно танцювали, / Як і позаторік.

ДРІБНОТА 1

- 180A 0364 А менший малого, / А той дрібних, а дрібнота / Уже за порогом

ДРІБНОЮ 2

- 180A 0110 Зеленіє, вмивається / Дрібною росою, / Споконвіку вмивається
- 195A 0012 Зцілющою й живущою, / Дрібною сльозою – / Може, вернеться з-за світа

ДРІМАВ 2

- 150A 0071 Босфор схаменувся. Туркенья дримала. / Дримав у харемі ледачий султан. / Тільки у
Скутарі, в склепу, не дримають
- 154A 0072 Босфор схаменувся. Туркенья дримала, / Дримав у гаремі ледачий султан. / Тільки у
Скутарі, в тюрмі, не дримають

ДРІМАЄ 7

- 150A 0059 ----- / Дрімає в харемі – в раю Візантія. / І Скутар дримає; Босфор клекотить,
150A 0060 Дрімає в харемі – в раю Візантія. / І Скутар дримає; Босфор клекотить, / Неначе
скажений; то стогне, то висє:
- 154A 0061 ----- / Дрімає в гаремах, в садах Візантія. / І Скутар дримає. Босфор клекотить,
154A 0062 Дрімає в гаремах, в садах Візантія. / І Скутар дримає. Босфор клекотить, / Неначе
скажений, то стогне, то висє.
- 180A 0258 І знов лечу. Земля чорніє, / Дрімає розум, серце мліє. / Дивлюся: хати над шляхами
- 076B 0065 Надворі вже смеркло, і, тьмою повитий, / Дрімає, сумує Іерусалим. / В кедрових
палатах, мов несамовитий,
- 104B 0147 Як то будем мандрувати. / І тихо дримає... / А жіночка молодая

ДРІМАЛА 2

- 150A 0070 (Любило завзятих чубатих слав'ян). / Босфор схаменувся. Туркенья дримала. / Дримав
у харемі ледачий султан.
- 154A 0071 (Любило завзятих усатих слав'ян). / Босфор схаменувся. Туркенья дримала, / Дримав у
гаремі ледачий султан.

ДРІМАТЬ 1

- 014B 0074 Вони ще довго говорили, / Я став перед світом дримать, / І паничі мені приснились

ДРІМАЮТЬ 3

- 061A 1198 І сном нечистим задрімали. / Дрімають... навіки бодай задрімали! / А тим часом місяць пливе оглядати
 150A 0072 Дрімав у харемі ледачий султан. / Тільки у Скутарі, в склепу, не дрімають / Козаки-сердеги. Чого вони ждуть?
 154A 0073 Дрімав у гаремі ледачий султан. / Тільки у Скутарі, в тюрмі, не дрімають / Козаки-сердеги. Чого вони ждуть?

ДРОВА 4

- 061A 0326 Та принеси мені води, / Вимети хату, внеси дрова, / Посип індікам, гусям дай,
 074B 0008 І вкрав ту сокиру. / Та й потяг по дрова / В зелену діброву,
 139B 0016 У перетику ходила / Я по дрова / Та бондаря полюбила,
 250B 0541 Дві палички, та й понесли / Додому матерям на дрова. / Звичайні діточки! Ідуть

ДРОЖАЛА 1

- 274A 0053 Те, що співало. Жаль і страх! / В свитині латаній дрожала / Якась людина. На ногах

ДРУГА 6

- 061A 1315 Одна думка усміхнеться, / А друга заплаче. / «Там Оксана, там весело
 196A 0002 За думою дума роєм вилітає, / Одна давить серце, друга роздирає, / А третя тихо, тихесенько плаче
 246A 0099 Та дружню жінку взяв до себе, / А друга вбив. Тепер на небі. / От бачите, які у нас
 156B 0079 Згадав у темниці / Свого друга великого / І звелів капліцю
 158B 0011 Далеко над морем, / Свого друга веселого, / Як він горе боре.
 274B 0012 Любити правду на землі / І друга щирого пошли! / -----

ДРУГАЯ 4

- 020A 0018 Встає хмара з-за Лиману, / А другая з поля, / Зажурилась Україна –
 024A 0018 Встала хмара з-за Лиману, / А другая з поля, / Зажурилась Україна –
 104B 0087 Нездужає встати, / А другая – молодая, / Дума погуляти!
 132B 0003 Аж там милий гуляє з другою. / А другая тая, / Розлучниця злая,

ДРУГЕ 7

- 061A 0005 Живе... умирає... Одно зацвіло, / А друге зав'яло, навіки зав'яло... / І листя пожовкле вітри рознесли.
 274A 0435 Та Богу молилась. / Минуло літо, уже й друге, / І третє настало;
 044B 0045 ----- / Мина літо, мина й друге, / А на третє линуть
 044B 0049 В свою Україну. / Іде військо, іде й друге, / А за третім стиха –
 050B 0278 На прикмету проїзжачим. / А на друге літо / Москаля вже неживого
 161B 0192 Дивляться на Бога, / Як вони одно на друге. / І Петрусь питає:
 266B 0020 На каторгу. А люта мати! / Спустила друге бісновате / Своє скаженеє звіря.

ДРУГИ 1

- 006B 0021 Господа моліте. / І його забудьте, други, / І не проклинайте.

ДРУГИЙ 19

- 047A 0086 ----- / Минув і рік, минув другий – / Козака немає;
 047A 0164 Будеш ти такою; / А за другий – серед степу / Тупне кінь ногою.–
 061A 1683 Стогнуть, плачуть; один просить, / Другий проклинає; / Той молиться, сповідає
 114A 0334 Легше, мої любі, покритись землею, / Ніж ба[чить], як другий, багатий, старий, / Цілує за гроші, вінчається з нею...
 173A 0155 Полегшало. Минає рік, / І другий минає, / І четвертий, і десятий,
 207A 0494 Один потопас, / Другий виринає, / Козацтву-товариству із синьої хвилі рукою махає
 207A 0694 Рік уже минає, / Уже й другий. З дружиною / Ярина гуляє
 221A 0321 Катів катувати! / Другий буде... оце вже наш! / Катам помагати.
 221A 0370 ----- / Один сліпий, другий кривий, / А третій горбатий.

234A 0151 З хати виганяє, / Другий свічку, сердешний, / Потом заробляє
 274A 0126 Достроїть палати. / Другий дума, як би його / На подзвін придбати.
 274A 0130 В пишній домовині. / Другий старий і так собі / Де-небудь під тином.
 050B 0065 Жить на світі будуть? / Минає рік, минув другий, / Знову дивувались,
 068B 0104 Та добрих хлопців добираю. / Минув і другий. Паничі / На третє літо поз'їзжались,
 095B 0058 Лихую твар такую, / Як цей правитель?.. Другий год, / Як він з німецькими плугами
 129B 0006 Один Семен Босий, / Другий Іван Голий, / Третій славний вдовиченко
 129B 0018 За одну годину». / Другий каже: «Друже, / Якби я був дужий,
 218B 0454 ----- / Другий день / Реве арена. На арені
 281B 0019 І бились день, / І другий билися, / Та коло полудня на третій

ДРУГИХ 1

246A 0143 Просвітились! та ще й хочем / Других просвітити, / Сонце правди показати

ДРУГІЙ 1

030A 0403 На плечах торбина, / В руці ціпок, а на другій / Заснула дитина.

ДРУГОГО 8

061A 0639 Забудь мої сльози, забудь сиротину, / Забудь, що клялася; другого шукай; / Я тобі не пара; я в сірій свитині,
 250A 0034 Нема на світі України, / Немає другого Дніпра, / А ви претесь на чужину
 006B 0356 Смиріться, молітьсь Богу / І згадуйте один другого. / Свою Україну любіть,
 041B 0001 ----- / Один у другого питаєм, / Нащо нас мати привела?
 129B 0042 У Дніпровім гирлі, / Другого в Козлові / На кіл посадили.
 161B 0189 Стали собі та й дивляться / Одно на другого. / Отак ангели святії
 207B 0049 Ми в раї пекло розвели, / А в тебе другого благаєм, / З братами тихо живемо,
 237B 0003 Святих людей на світі стало. / Один на другого кують / Кайдани в серці. А словами,

ДРУГОЇ 2

207A 0100 Якби мені чоловік молодий, / До другої не ходив, не любив.» / «Ой гоп, чики-чики,
 057B 0198 В нас на Україні. / Та другої і не буде / В невольниках людях.

ДРУГОМ 3

146B 0010 А піду я, одружуся / З моім вірним другом, / З славним батьком запорозьким
 161B 0305 «Ой піду я не берегом-лугом, / Зострінуся з несуженим другом. / Здоров, здоров,
 несужений друже!
 232B 0002 Ти не лукавила зо мною, / Ти другом, братом і сестрою / Сіромі стала. Ти взяла

ДРУГОМУ 4

010A 0171 А може, вже одчинила – / Не мені, другому... / Швидче, коню, швидче, коню,
 030A 0299 Од краю до краю, / А другому оставила / Те, де заховують.
 266A 0044 Що полюбить, побереться, / А вона другому / За три шаги продається
 068B 0013 І розмовляли, сповідались / Один другому.– Довгий вік! – / Старий промовив.– Все од Бога!

ДРУГОЮ 4

010A 0067 Чи в бистрім Дунаю коня напова, / Чи, може, з другою, другую кохає, / Її,
 чорнобриву, уже забува?
 030A 0626 Наймичкою тобі стану... / З другою кохайся... / З цілим світом... Я забуду,
 114B 0014 А лицявся то з тією, / То з другою любо... / Поки в яру увечері
 132B 0002 Ой пішла я у яр за водою, / Аж там милий гуляє з другою. / А другая тая,

ДРУГУ 7

010A 0071 За синім би морем милого знайшла; / Живого б любила, другу б задушила, / А до неживого у яму б лягла.
 061A 1889 А я – так до шинку. / Вип'ю чарку, вип'ю другу, / Вип'ю третю на потугу.

- 221A 0191 Мов на мороз, понадувались, / Одна на другу позирали, / Неначе три сестри старі,
 258A 0076 Поборов ти першу силу, / Побори ж і другу, / Ще лютишу!.. Встань же, Боже,
 274A 0092 З дівчатами такеє діють... / Ще треба другу одружить. / Піду, без мене не зуміють
 131B 0006 Ходить він годину, / Ходить він і другу. / Не виходить чорнобрива
 161B 0118 Отже одна вже й увірвалась. / Стривай, і другу увірву... / -----

ДРУГУЮ 3

- 010A 0067 Чи в бистрім Дунаю коня напова, / Чи, може, з другою, другую кохає, / Її,
 чорнобриву, уже забува?
 030A 0146 А може, вже в Московщині / Другую кохає! / Ні, чорнявий не убитий,
 250B 0546 Отож воно, мале, взяло / Другую паличку у Йвася – / Івась у коники і[г]рався –

ДРУЖЕ 54

- 052A 0074 Отаке-то лихо тяжке, / Батьку ти мій, друже! / Блужу в снігах та сам собі:
 061A 1258 А тепер що буде! Сховайся ж за гору; / Сховайся, мій друже, щоб не довелось / На
 старість заплакати...
 061A 1294 Багато ти, батьку, у море носив / Козацької крові; ще понесеш, друже! / Червонив ти
 синє, та не напоїв;
 061A 1633 «Добре, хлопче. / Ось на ж тобі, друже, / Цей дукачик, та не згуби».
 061A 1736 Вип'єм, Гонто, брате! / Вип'єм, друже, погуляєм / Укупочці, в парі.
 171A 0040 Чигрине, Чигрине, / Мій друже єдиний, / Проспав еси степи, ліси
 180A 0250 Доглядані, смілі, викохані діти, / Кому ти їх, друже, кому передав? / Чи, може,
 навіки в серці поховав?
 195A 0002 Заворожи мені, волхве, / Друже сивоусий, / Ти вже серце запечатав,
 196A 0012 Ти смієшся, а я плачу, / Великий мій друже. / А що вродить з того плачу?
 207A 0173 Все треба знать. / Так от як, друже, треба в люде / На рік, на два піти
 221A 0529 Отаке-то, Зіновію, / Олексіїв друже! / Ти все оддав приятелям,
 246A 0156 ----- / І тебе загнали, мій друже єдиний, / Мій Якове добрий! Не за Україну,
 246A 0161 З московської чаші московську отруту! / О друже мій добрий! друже незабутий! /
 Живою душею в Україні витай,
 246A 0161 З московської чаші московську отруту! / О друже мій добрий! друже незабутий! /
 Живою душею в Україні витай,
 246A 0175 Братньою сльозою / Ти їх, друже, привітаєш, / Тихо прочитаєш...
 274A 0337 Мого слова. Страшно буде. / І ти, старий друже, / Злякаєшся, як вимовлю...
 016B 0026 Добре знаю. Зоре моя! / Мій друже єдиний! / І хто знає, що діється
 037B 0025 ----- / Отак-то, ляше, друже, брате! / Неситі ксьондзи, магнати
 046B 0089 ----- / Отак я, друже мій, святкую / Отут неділеньку святую.
 046B 0131 Води Дніпрової нап'юсь, / На тебе, друже, подивлюсь. / І може, в тихій твоїй хаті
 046B 0134 Я буду знову розмовляти / З тобою, друже мій. Боюсь! / Боюся сам себе спитати,
 050B 0049 Просохли очі у вдови. / Отак-то, друже мій, живи, / То й весело на світі буде.
 050B 0058 Любов – господня благодать! / Люби ж, мій друже, жінку, діток; / Діли з убогим
 заробіток,
 057B 0011 Тобі поему на спомини, / Мій друже ширий, мій єдиний! / -----
 057B 0065 Катерину. Слухай, сину, / Мій друже єдиний! / Слухай добре, та записуй,
 057B 0130 А то битимуть, та й дуже!.. / Не знаю, мій друже, / Чи сатана лихо коїв?
 057B 0156 Не згоріла. Моя душа! / Мій друже, мій брате! / Не згоріла, а осталась,
 068B 0022 Нічого не прошу. Отак, / Мій сину, друже мій єдиний, / Так і загину на чужині
 095B 0031 Прилітай же з України, / Єдиний мій друже, / Моя думо пречистая,
 129B 0018 За одну годину». / Другий каже: «Друже, / Якби я був дужий,
 132B 0016 Йване мій, Іване, / Друже мій коханий, / Побий тебе сила божа
 158B 0007 Та й на ніч засяде, / Отойді мене, мій друже, / Зови на пораду.
 158B 0018 Та згадає Україну / І тебе, мій друже, / Та іноді й пожуриться –
 158B 0039 Щоб з тим лихом битись. / А ти, друже мій єдиний, / Як маєш журитись,
 161B 0306 Зострінуся з несуженим другом. / Здоров, здоров, несужений друже! / Любилися ми з
 тобою дуже.
 185B 0052 ----- / Нічого, друже, не журися! / В дулевину себе закуй,

- 191В 0008 Ти розважав-таки два літа. / Спасибі, друже; похвались, / Що люде і тебе знайшли
 191В 0011 І знали, що з тебе зробити. / Прощай же, друже! Ні хвали, / Ані ганьби я не сплітаю
 192В 0041 А тобі, мій одинокий, / Мій друже єдиний, / Горі тобі на чужині
 200В 0135 ----- / «Петрусю! Друже мій єдиний! / Моє ти серце! мій ти сину!
 205В 0037 Витаєш ангелом святим. / Ти, любий друже, заговориш / Тихенько-тихо... про любов
 205В 0049 ----- / Спасибі, друже мій убогий! / Ти, знаю, лепту розділив
 205В 0056 Мені ти двері одчинив! / Спасибі, друже! Прочитаю / Собі хоть мало... оживу...
 218В 0008 Наш великий чудотворче, / Мій друже єдиний! / Привітаєш; убогая,
 232В 0016 Ходімо ж, доленько моя! / Мій друже вбогий, нелукавий! / Ходімо даліше, даліше слава,
 265В 0015 Сі дерева садив я... / Щасливий я! – І я, друже, / З тобою щаслива!
 287В 0001 ----- / Моя ти любо! мій ти друже! / Не ймуть нам віри без хреста,
 287В 0006 Заснули, мов свиня в калюжі, / В своїй неволі! Мій ти друже, / Моя ти любо! Не хрестись,
 287В 0016 І вольную святую душу / І руку вольную, мій друже, / Подай мені. То перейти
 308В 0006 Вози в далеку дорогу, / На той світ, друже мій, до Бога, / Почимчикуєм спочивать.
 308В 0014 Ой не йдімо, не ходімо, / Рано, друже, рано – / Походимо, посидимо –
 308В 0035 Та каламутною. / Благослови мене, друже, / Славою святою.
 308В 0049 Співали б прозу, та по нотах, / А не як-небудь... Друже мій, / О мій супутниче святий!
 308В 0058 Молодую безвічну. / Або цур їй, друже, / І без неї обійдуся –

ДРУЖЕ-БРАТЕ 4

- 046В 0091 Отут неділеньку святую. / А понеділок?.. Друже-брате! / Ще прийде ніч в смердячу хату,
 158В 0023 Наступає свято... / Тяжко його, друже-брате, / Самому стрічати
 192В 0031 ----- / Благо тобі, друже-брате, / Як є в тебе хата.
 243В 0009 ----- / Не там, не там, друже-брате, / У дівчини в чужій хаті,

ДРУЖЕНЬКАМИ 1

- 030А 0177 А де ж твоя пара? / Де світилки з друженьками, / Старости, бояре?

ДРУЖИЛИСЬ 1

- 283В 0007 Якби не ти, ми б любились, / Кохалися б та дружились, / Та діточок виростали,

ДРУЖИНА 3

- 006В 0037 І зросла – не кохалась! / Де ж дружина моя, / Де ви, добрії люде?
 076В 0176 Старий веселий Рогволод. / Дружина, отроки, народ / Кругом його во златі сяють.
 265В 0005 ----- / Бог дасть, виростуть. Дружина / Під древами тими

ДРУЖИНИ 5

- 178А 0016 Стан мій гнучий... коли нема / Вірної дружини? / Немає з ким полюбитись,
 006В 0040 Їх нема, я сама. / А дружини й не буде! / -----
 124В 0004 Заплакала дівчинонька – / Дружини немає. / А дівочі молодії
 284В 0010 Що без долі, без родини / Та без вірної дружини, / І дружини і надії
 284В 0011 Та без вірної дружини, / І дружини і надії / В самотині посивіє!

ДРУЖИНІ 1

- 265В 0002 Посажу коло хатини / На wspomин дружині / І яблуньку і грушеньку,

ДРУЖИНО 2

- 095В 0033 Моя думо пречистая, / Вірняя дружино, / Та розкажи, моя зоре,
 308В 0028 Підождемо ж, моя сестро, / Дружино святая! / Та нескверними устами

ДРУЖИНОНЬКИ 1

- 136В 0006 Ой піду я темним гаєм, / Дружиноньки пошукаю. / Де ти? Де ти, озовися!

ДРУЖИНОЮ 6

- 192A 0016 А я косу розплітаю, / З дружиною пожожаю. / Доленько моя,
 207A 0694 Рік уже минає, / Уже й другий. З дружиною / Ярина гуляє
 129B 0035 То той мені, запорожці, / Дружиною стане». / Разом повставали,
 136B 0004 А ще лучше за горою / З дружиною молодою. / Ой піду я темним гаєм,
 161B 0122 Полетіла б я за милим, / За дружиною. / Полетіла б у діброву,
 265B 0011 Діткам подавати... / З дружиною єдиною / Тихо розмовляти.

ДРУЖИНУ 5

- 207A 0593 Ні, Ярино, Бог не кине / І найде дружину; / А я піду в Запорожжя,
 266A 0034 Жаль і батька, жаль і матір, / І вірну дружину, / Молодую, веселую,
 036B 0004 Караюсь, мучуся... але не каюсь!.. / Люблю, як щирю, вірну дружину, / Як
 безталанну свою Україну!
 278B 0035 На половчан, на Кобяка / Дружину тую Святославлю!.. / О мій Словутицю
 преславний!
 278B 0050 Спалив еси луги, степи, / Спалив і князя і дружину, / Спали мене насамоті!

ДРУЖКИ 2

- 047A 0103 Нехай попи заспівають, / А дружки заплачуть, / Легше, мамо, в труні лежать,
 175B 0073 Дати коням одпочити, / Та й дружки пристали / Співаючи. Отож стали,

ДРУЖНЮ 1

- 246A 0098 Що цар якийсь-то свині пас / Та дружню жінку взяв до себе, / А друга вбив. Тепер на
 небі.

ДРЮКОВАНІ 1

- 061A 0055 Такі, бачте, люди: / Все письменні, дрюковані, / Сонце навіть гудять:

ДУБ 6

- 010A 0178 Як гадина в'ється. / «Ось і дуб той кучерявий... / Вона! Боже милий!
 010A 0189 Зареготавсь, розігнався – / Та в дуб головою! / -----
 207A 0411 Старий батько коло неї, / Як дуб, похилився. / -----
 050B 0276 На самого маковія, / І дуб посадили / На прикмету проїзжачим.
 050B 0292 І досі там воду святять. / І дуб зеленіє. / Хто йде, їде – не минають
 189B 0027 З-за гаю крилами махає. / І дуб зелений, мов козак / Із гаю вийшов та й гуляє

ДУБА 5

- 010A 0121 Орда мов ріже. Мов скажені, / Летять до дуба... Ніччирк... / Схаменулись нехрещені,
 010A 0134 Та й лізе додолу. / Кругом дуба русалоньки / Мовчки дожидали;
 030A 0688 То не вітер, то не буйний, / Що дуба ламає, / То не лихо, то не тяжке,
 114A 0003 Лозу і тополю, / Лама дуба, котить полем / Перекотиполе.
 050B 0294 Хто йде, їде – не минають / Зеленого дуба, / В холодочку посідають

ДУБИ 3

- 030A 0546 Мов ті діди високочолі, / Дуби з гетьманщини стоять. / У яру гребля, верби в ряд,
 016B 0322 І ніби гори оживають. / Дуби з діброви, мов дива, / У поле тихо одхожають.
 074B 0014 Аж страх, аж жаль було дивитися. / Дуби і всякі дерева / Великолітні, мов трава

ДУБИНІ 1

- 050B 0191 Дівчата співали: / «Шелесь, шелесь по дубині, / Шапки хлопці погубили,

ДУБОВІ 1

- 189B 0033 Мов у раю, мої старі. / Хрести дубові посхилялись, / Слова дощем позамивались...

ДУБОМ 4

- 010A 0113 Посвіти нам... Он щось ходить! / Он під дубом щось там робить. / Ух! Ух!

- 010A 0156 Шепчуть густі лози. / А дівчина спить під дубом / При битій дорозі.
 010A 0194 Як бивсь татарин уночі. / Ідуть – під дубом зелененьким / Кінь замордований стоїть,
 114B 0016 Поки в яру увечері / Під зеленим дубом / Не зійшлися усі троє.

ДУБОЧКУ 1

- 221A 0173 І в ліс полетіли, / І в купочці на дубочку / Ночувати сіли.

ДУБУ 1

- 010A 0145 Закувала зозуленька, / На дубу сидячи; / Зашебетав соловейко –

ДУГУ 1

- 061A 1921 І... гу! / Загнув батько дугу, / Тягне мати супоню;

ДУДНИКА 1

- 142B 0011 Пропила, / За копійку дудника / Найняла.

ДУДНИКУ 1

- 142B 0013 Найняла. / Заграй мені, дуднику, / На дуду,

ДУДУ 1

- 142B 0014 Заграй мені, дуднику, / На дуду, / Нехай своє лишенько

ДУЖЕ 19

- 020A 0080 А поганий Конецьпольський / Дуже звеселився. / Зібрав шляхту всю докупі
 052A 0043 Смійся, лютий враже! / Та не дуже, бо все гине – / Слава не поляже;
 061A 0737 Тоді, тоді... Та цур йому, / А дуже цікаве! / А надто вам розказать би,
 061A 0900 ----- / Старий Головатий щось дуже коверзує. / -----
 061A 1018 ----- / До грошей я не дуже ласий. Аби була ласка слухати, / поки не охрип,
 співатиму; а охрипну – чарочку-другу тії
 114A 0349 На спориші, і не ваші / Дуже дрібні сльози. / Наплакався. Струни рвані
 234A 0517 «Ні, не вмерла, / А дуже нездужа. / Ходім лишень в малу хату,
 016B 0433 І прехорошая собою. / На сонці дуже запеклась, / Та й занедужала. Лежала
 057B 0129 Як на світі жити, / А то битимуть, та й дуже!.. / Не знаю, мій друже,
 076B 0010 Бо як по правді вам сказать, / То дуже вже й мені самому / Обридли тії мужики,
 076B 0097 Давид, святий пророк і цар, / Не дуже був благочестивий. / Була дочка в його Фамар
 088B 0008 Похилившись, / Не те щоб дуже зажурившись, / А так на палубі стояв
 111B 0045 / Погано дуже, страх погано! / В оцій пустині пропадать.
 114B 0031 В полі на могилі. / І байдуже? Ні, не дуже. / Бо сестри ходили
 158B 0020 Та іноді й пожуриться – / Звичайне, не дуже, / А так тільки. Надворі, бач,
 161B 0307 Здоров, здоров, несужений друже! / Любилися ми з тобою дуже. / Любилися, та не
 побралися,
 218B 0340 Іди зустрічати / Свого сина. Та не дуже / Радій лиш, небого.
 230B 0081 І не осліпло! Око, око! / Не дуже бачиш ти глибоко! / Ти спиш в кіюті, а царі..
 247B 0011 Амінь тобі, великий муже! / Великий, славний! та не дуже... / Якби ти на світ не
 родивсь

ДУЖИЙ 7

- 061A 1292 ----- / «Ой Дніпре мій, Дніпре, широкий та дужий! / Багато ти, батьку, у море носив
 061A 1461 Зелена діброва, / І темний гай, і Дніпр дужий, / І високі гори,
 150A 0028 Тую журбу-мову на хвилі подав. / Зареготався дід наш дужий, / Аж піна з уса
 потекла.
 154A 0028 Тую тугу-мову на хвилі подав. / Зареготався дід наш дужий, / Аж піна з уса потекла.
 129B 0019 Другий каже: «Друже, / Якби я був дужий, / То оддав би я всю силу
 197B 0014 Згадавши той веселий край, / І Дніпр той дужий, крутогорий, / І молодес тее горе!
 278B 0029 В Путивлі-граді Ярославна. / І каже: – Дужий і старий, / Широкий Дніпре, немалий!

ДУЖОМУ 1

278В 0017 Легкий, крилатий господине! / Нащо на дужому крили / На вої любії мої,

ДУКАТИ 3

150А 0042 У туркені у кишені / Таляри, дукати. / Не кишені трусить,

154А 0042 У туркені у кишені / Таляри, дукати. / Не кишені трусить,

154А 0044 Не кишені трусить, / Не дукати лічить – / Будемо гуляти,

ДУКАЧИК 1

061А 1634 Ось на ж тобі, друже, / Цей дукачик, та не згуби». / Узяв золотого,

ДУКАЧИКИ 1

234А 0413 Гостинці виймала: / І хрестики, й дукачики, / Й намиста разочок

ДУКАЧІ 1

273В 0002 Царям, всесвітнім шинкарям, / І дукачі, і таляри, / І пута кутії пошли.

ДУКАЧІВ 1

095В 0253 Паничі / Дукачів, / А поповичі з міста

ДУЛЕБІВ 1

230В 0032 Не сотні вас, а мільони / Полян, дулебів і древлян / Гаврилич гнув во время оно.

ДУЛЕВИНУ 1

185В 0053 Нічого, друже, не журися! / В дулевину себе закуй, / Гарненько Богу помолися,

ДУЛІ 1

061А 1897 Старий рудий бабу кличе, / А та йому дулі тиче: / «Оженився, сатано,–

ДУЛЮ 1

180А 0336 Коло самих: може, вдарять / Або дулю дати / Благоволять; хоч маленьку,

ДУМА 11

010А 0060 Сумує, воркує, білим світом нудить, / Літає, шукає, дума – заблудив. / Щаслива голубка: високо літає,

052А 0049 І чий ми діти. / Наша дума, наша пісня / Не вмре, не загине...

196А 0001 ----- / За думою дума роєм вилітає, / Одна давить серце, друга роздирає,

234А 0262 Кого-небудь треба сватать! / «Кого ж би тут?» – старий дума / І просить поради

274А 0124 Сироті старому? / Один дума, як би його / Достроїть палати.

274А 0126 Достроїть палати. / Другий дума, як би його / На подзвін придбати.

029В 0071 Уже спустилось над Дніпром. / Сидить, і дивиться, і дума, / А сльози капають...
«Гай-гай!..–

104В 0088 А другая – молодая, / Дума погуляти! / Як же його? Що діяти?

184В 0014 А що ж, як зробить? Добре жить / Тому, чия душа і дума / Добро навчилася любити!

209В 0133 З старцями божими по селах / Правдива дума невесела / Меж людьми ходить...

276В 0021 І на дівча і на цвіті / Дивується собі і дума, / Який би ретязь ще сплести?

ДУМАВ 18

015А 0019 Грає синє море. / Думав, доля зустрінеться – / Спіткалося горе.

061А 0297 Понятовський жвавий. / Запановав та й думав шляхту / Приборкать трошки... Не зумів!

061А 0302 Єдине слово «nie pozwalam» / У шляхти думав одібрати, / А потім!.. Польща запалала,

061А 1304 ----- / Так думав, ідучи в латаній свитині, / Сердега Ярема з свяченим в руках.

199А 0117 Отак у келії правдивий / Іван Гус думав розірвати / Окови адові!.. і диво,

207А 0159 Як ти скажеш?» – «Я не знаю, / Бо я думав тес...» / «Що Ярина сестра тобі?

006В 0301 Шовком вишивалась. / Думав жити, любитися, / Та Бога хвалити!

- 068В 0084 Не довелось і надивитись, / А я вже думав одружитись, / І веселитися, і жити,
 068В 0159 У вертепах жити. / Думав сам себе зарізати, / Щоб не нудить світом.
 082В 0019 Та щось такеє розмовляли. / Я думав, де б того добра, / Письмо чи матір, взяти на
 світі.
 088В 0014 Червонолиця Діана... / А я вже думав спати лягати / Та й став, щоб трохи подивитися
 104В 0093 За синєє море! / Шукать долі. Думав прийти / Та хоч жінку взяти...
 104В 0100 Трапляється в світі. / Думав жити, поживати / Та Бога хвалити,
 209В 0075 І трьох синів своїх.– Нехай,– / Я думав, грішний,– перед Богом / Нехай хоч часточка
 убога
 245В 0003 Понаддніпрянські невеселі, / Я думав, де ж я прихилюсь? / І де подінуся на світі?
 246В 0002 Колись, дурною головою, / Я думав,– горенько зо мною! / Як доведеться в світі
 жити?
 303В 0016 Понад Невою ідучи, / Гарненько думав. І не бачу, / Що з того боку, мов із ями,
 303В 0024 Та й знову думать заходивсь / Про те ж таки, що й перше думав. / -----

ДУМАВШИ 1

- 095В 0080 Отак по нашому звичаю / Не думавши, кончають! / А молода? Мабуть, без пари

ДУМАЄ 7

- 061А 1817 «Де то мій Ярема?» – / Сама думає. Не знає, / Що він коло неї,
 061А 1821 В червонім жупані, / Сидить один та думає: / «Де моя Оксана?
 016В 0233 Межи дітьми дитя своє. / І думає: тебе не стало... / Умийся, серце, щоб пізнала
 104В 0145 Лежить собі неборака, / Думає, гадає, / Як то будем мандрувати.
 175В 0008 А то верзе біси зна що / Та й думає: – Ми то! / Ми то людям покажемо
 250В 0041 А він і оком не мигне / І думає: – Ані родини! / Ані хатиночки нема,
 250В 0210 А Йосип праведний сидить / Та думає. Уже зірниця / На небі ясно зайнялась.

ДУМАЄШ 3

- 114А 0117 «І сама не знаю...» / «Може, думаєш, покину? / Ні, моя рибчино,
 207А 0179 То той не вмітиме й пожити. / А ти як думаєш, небоже? / Ну думай, коли хочеш
 знати,
 161В 0175 За що ж ти їх, молоденькі, / Думаєш убити! / Ні, старий мій чепуриться,

ДУМАЄШ-ГАДАЄШ 1

- 250В 0454 Не плачеш ти і не співаєш, / Гадаєш, думаєш-гадаєш, / Як його вчити, навести

ДУМАЙ 2

- 207А 0180 А ти як думаєш, небоже? / Ну думай, коли хочеш знати, / Де лучше лихом
 торгувати,
 095В 0280 Зав'язала головоньку, / Тепер сиди та думай». / -----

ДУМАЛА 12

- 061А 2019 Я витерпів мушу. / Страшно сказати: я думала / Занапасти душу.
 061А 2023 І занапастила. / Тяжко було! Я думала: / «О Боже мій милий!
 061А 2033 Добре слово скаже?» / Я так думала, бабусю, / І серце сміялось:
 061А 2041 То й себе погубить». / Так я думала, молилась, / Ждала, виглядала:
 114А 0163 Не знає, як треба на сім світі жити. / Думала – ні люди, ані домовина / З Петром не
 розрізнять... Уміла любить.
 114А 0165 З Петром не розрізнять... Уміла любить. / Думала, що тільки кобзарі співають, / Бо,
 сліпі, не бачать карих оченят;
 114А 0201 Мати спершу сміялася. / Думала – жартує, / Потім бачить, що не жарти.
 221А 0250 Та й живуші ж, проклятуші! / Думала, з Богданом / От-от уже поховала.
 274А 0197 ----- / А я думала, що й досі... / Аж уже немає.
 050В 0020 Трохи не пропала. / Думала – в черниці / Або йти топиться,
 057В 0036 Трохи не пропала. / Думала йти в черниці / Або вбитись, утопитись,
 122В 0010 Позаторік заголили. / А думала жити... / Хоч на старість у невістки

ДУМАЛИ 2

- 006B 0005 Із-за решотки визирали. / І, певне, думали, коли / На раду тиху, на розмову,
016B 0396 Де вона поділась. / Думали, на пожарищі / Небога згоріла.

ДУМАЛО 1

- 153B 0024 У жидівку молодую / Та й думало з нею, / Щоб цього не знала мати,

ДУМАТИ 1

- 198B 0023 Та на високії могили; / Дивитись, думати, гадать, / Коли-то їх понасіпали?

ДУМАТЬ 3

- 237B 0016 Та й де той пан, що нам закаже / І думать так і говорить? / – Воскресну я! – той пан
вам скаже,–
277B 0010 Перелогі орать, / Думать, сіять, не ждять / І посіяне жать
303B 0023 Святим хрестом і тричі плюнув / Та й знову думать заходивсь / Про те ж таки, що й
перше думав.

ДУМАЮ 9

- 114A 0208 Уже й дівувала; / Я вже думаю, що, бачиш...» / Насилу сказала.
180A 0503 А я стою, похилившись, / Думаю, гадаю, / Як то тяжко той насущний
057B 0196 У людей, мій сину. / Така й досі, я думаю, / В нас на Україні.
057B 0241 Борошно псували? / На іграшку, я думаю, / Так собі, аби-то!
161B 0143 Причина мудрая. (Задумується.) Чого? / Чого я думаю? У попи, / А як не схоче, то
на Січ.
183B 0003 Чи Богу молюся, / Усе думаю про його / І чогось боюся.
183B 0027 Чи то так гуляю, / Усе думаю про його, / І сама не знаю,
183B 0029 І сама не знаю, / Чого думаю! Чого я / У той гай ходила?
303B 0004 Міркую сам-таки з собою: / – Якби то,– думаю,– якби / Не похилилися раби...

ДУМАЮТЬ 4

- 061A 0916 хрину, треба зїсти; плачте, очі, хоч повилазьте; бачили, / що купували – грошам не
пропадать! А то думають, / думають, ні вголос, ні мовчки; а ляхи догадаються – от
061A 0917 що купували – грошам не пропадать! А то думають, / думають, ні вголос, ні мовчки;
а ляхи догадаються – от / тобі й пшик! Що там за рада? Чом вони не дзвонять? Чим
061A 1959 В потайники пустить огонь! / Думають, жартую!» / Заревіли гайдамаки:
221A 0231 Бачиш, прочитали! / Та й думають, що ось-то ми! / А дзусь, недоріки!

ДУМИ 33

- 057A 0001 ----- / Думи мої, думи мої, / Лихо мені з вами!
057A 0001 ----- / Думи мої, думи мої, / Лихо мені з вами!
057A 0022 Серце, карі очі, / Що заплачуть на сі думи – / Я більше не хочу...
057A 0026 І... пан над панами!.. / Думи мої, думи мої! / Лихо мені з вами!
057A 0026 І... пан над панами!.. / Думи мої, думи мої! / Лихо мені з вами!
057A 0101 ----- / Думи мої, думи мої, / Квіти мої, діти!
057A 0101 ----- / Думи мої, думи мої, / Квіти мої, діти!
114A 0325 Ні на що дивиться: ті очі дівочі... / Що колись... колись-то... Думи та печаль, / А
більше нічого не мав я й не маю,
171A 0048 Помолившись, і я б заснув... / Так думи прокляті / Рвуться душу запалити,
171A 0051 Серце розірвати. / Не рвіть, думи, не паліте, / Може, верну знову
180A 0214 І галичі силу / Думи розпустили?? / За що, не знаю, а караюсь,
180A 0248 ----- / А де ж твої думи, рожеві квіти, / Доглядані, смілі, викохані діти,
207A 0001 ----- / Думи мої молодії – / Понурії діти,
246A 0167 І мене з неволі в степу виглядай. / А поки що мої думи, / Моє люте горе
246A 0173 Понесе з росюю / Мої думи аж до тебе!.. / Братньою сльозюю
258A 0170 Той і серце ваше знає / І думи лукаві. / Дивітеся ділам його,
265A 0004 Пожовкле листя, гаснуть очі, / Заснули думи, серце спить, / І все заснуло, і не знаю,

- 266A 0005 Все добре з собою. / Окрадають добрі думи, / О холодний камінь
 266A 0073 Чи нишком хваліте / Мої думи; однаково / Не вернуться знову
 266A 0083 Кого розважати, / І перед ким мої думи / Буду сповідати?
 266A 0085 Буду сповідати? / Думи мої! літа мої, / Тяжкії три літа,
 036B 0001 ----- / О думи мої! О славо злая! / За тебе марно я в чужому краю
 046B 0093 Ще прийде ніч в смердячу хату, / Ще придуть думи. Розіб'ють / На стократ серце, і надію,
 110B 0001 ----- / Думи мої, думи мої, / Ви мої єдині,
 110B 0001 ----- / Думи мої, думи мої, / Ви мої єдині,
 158B 0013 Як він горе бере. / Як він, свої думи тії / І серце убоге
 178B 0009 Читати самому / Оці думи? Боже милий! / Тяжко мені жити!
 178B 0029 Носити самому / Оці думи. І не ділить / Ні з ким, і нікому
 192B 0023 В яру при дорозі, / Думи душу осідають, / І капають сльози.
 192B 0037 І воно вгадає / Твої думи веселії... / Сам Бог розмовляє
 194B 0051 По веселих селах, / Та співав би свої думи, / Тихі, невеселі.
 194B 0073 Мене похоронять / На чужині,– і ці думи / Зо мною сховають!..
 295B 0011 Морозом очі окує, / А думи гордії розвіє, / Як ту сніжину по степу!

ДУМИ-ДІТИ 1

- 195A 0020 Може, ще раз прокинеться / Мої думи-діти. / Може, ще раз помолюся,

ДУМКА 7

- 010A 0076 Воно жить не хоче, не хоче журиться. / «Журись», – каже думка, жалю завдає. / О Боже мій милий! така твоя воля,
 015A 0008 Грає серце козацьке, / А думка говорить: / «Куди ти йдеш, не спитавшись?»
 045A 0061 То серце щечече господню славу, / А думка край світа на хмарі гуля. / Орлом сизокрилим літає, ширяє,
 057A 0085 Як лихо сміється... / Нехай думка, як той ворон, / Літає та криче,
 061A 1314 Нічого не бачить; / Одна думка усміхнеться, / А друга заплаче.
 161B 0109 Літа не ждуть! літа летять, / А думка проклята марою / До серця так і приросла...
 237B 0025 Неначе стоптана трава, / І думка ваша і слова – / Неначе срібло куте, бите

ДУМКИ-ГАДОНЬКИ 1

- 284B 0023 Та з таланом заручені, / Думки-гадоньки не мають, / В'ються-гнується та співають.

ДУМКОЮ 1

- 038B 0086 Голосно читає... / А думкою чернець старий / Далеко літає.

ДУМКУ 1

- 161B 0043 Сидить сотник на причілку / Та думку гадає, / А Настуся по садочку

ДУМНЕС 1

- 029B 0075 Занапали божий рай!.. / Гетьманщина!..» І думнес / Чоло похмаріло..

ДУМО 3

- 180A 0163 Катам панувати. / Лети ж, моя думо, моя люта муко, / Забери з собою всі лиха, всі зла,
 207A 0010 Моя зоре досвітняя, / Єдина думо / Пречистая!.. Ти витаєш...
 095B 0032 Єдиний мій друже, / Моя думо пречистая, / Вірняя дружино,

ДУМОНЬКИ 1

- 250B 0101 І без води прорве, потопить / Святії думоньки твої? / Де ти сховаєшся? Нігде!

ДУМОЮ 1

- 196A 0001 ----- / За думою дума роєм вилітає, / Одна давить серце, друга роздирає,

ДУМУ 12

- 061A 0017 Як з братом, з сестрою, розмовлять з тобою, / Співать тобі думу, що ти ж нашептав. /
Порай мені ще раз, де дітись з журбою?
- 061A 0245 Співає під тином. / Любить її, думу правди, / Козацькую славу,
180A 0159 В кризі ляжем спати, / Пошлем думу аж до Бога, / Його розпитати,
207A 0031 Вилиту сльозами / Мою думу і тихими, / Тихими речами
274A 0003 І знову сльози виливаю, / І думу тяжкую мою / Німим стінам передаю.
025B 0006 В темний садочок на Україну. / Лину я, лину, думу гадаю, / І ніби серце одпочиває.
198B 0027 І вдох тихенько заспівать / Ту думу сумную, днедавно, / Про лицаря того гетьмана,
218B 0003 Ждучи тебе, я тихо плачу / І думу скорбную мою / Твоїй душі передаю.
238B 0015 Голоднеє. І живу, / І думу вольную на волю / Із домовини воззову.
238B 0017 Із домовини воззову. / І думу вольную... О доле! / Пророче наш! Моя ти доне!
238B 0019 Пророче наш! Моя ти доне! / Твоєю думу назову. / -----
295B 0018 Твою надію оновить! / І думу вольную на волю / Не прийде випустить... Сиди

ДУНАЄВІ 3

- 234A 0040 Про вдову співала, / Як удова в Дунаєві / Синів поховала:
274A 0180 У білих Яссах колихала, / У Дунаєві купала, / В Туреччині сповила
095B 0304 А я, неначе навісна, / В Дунаєві шукаю броду, / З байстрам розхристана бреду,

ДУНАЄМ 3

- 030A 0144 Може, вбитий чорнобривий / За тихим Дунаєм; / А може, вже в Московщині
274A 0222 З москалями на квартирах, / А москалі за Дунаєм / Турка воювали.
280B 0004 – Полечу, рече, зозулею, / Понад Дунаєм полечу! / Рукав бебряний омочу

ДУНАЇ 1

- 274A 0152 Ой у гаї погуляю, / В Дунаї скупаюсь. / В зеленому баговинні

ДУНАЙ 5

- 061A 2545 Січ розруйновали: / Хто на Кубань, хто за Дунай, / Тільки і остались,
234A 0049 В китаєчку повила / І на Дунай однесла: / «Тихий, тихий Дунай!
234A 0050 І на Дунай однесла: / «Тихий, тихий Дунай! / Моїх діток забавляй.
095B 0278 «Ой гиля, гиля, сірії гуси, / Гиля на Дунай. / Зав'язала головоньку,
161B 0126 Полетіла б, чорноброва, / За тихий Дунай» / -----

ДУНАЮ 5

- 010A 0066 Де милий ночує: чи в темному гаю, / Чи в бистрім Дунаю коня напова, / Чи, може, з
другою, другу кохає,
113A 0003 Шепче з осокою, / Пливе човен по Дунаю / Один за водою.
207A 0628 Вольними ногами; / А на тихому Дунаю / Нас перебігають
207A 0638 Вночі утікали / І на тихому Дунаю / Новим кошом стали;
274A 0150 Гаю, гаю, темний гаю, / Тихенький Дунаю, / Ой у гаї погуляю,

ДУНУВ 2

- 030A 0685 Найшла, що шукала. / Дунув вітер понад ставом – / І сліду не стало.
199A 0343 Або на тіарі. / Погас огонь, дунув вітер / І попіл розвіяв.

ДУПЛО 1

- 171A 0030 В калюжі, в болоті серце прогноїла / І в дупло холодне гадюк напустила, / А дітям
надію в степу оддала.

ДУРА 1

- 030A 0610 Їй же богу, я Катруся!» / «Дура, отвяжися! / Возьмите прочь безумную!»

ДУРАК 1

- 292B 0045 І їм помазав во царя. / Саул, не будучи дурак, / Набрал гарем собі чималий

ДУРЕНЬ 9

- 061A 0003 Куди ж воно ділось? Відкіля взялось? / І дурень, і мудрий нічого не знає. / Живе...
умирає... Одно зацвіло,
061A 0073 Про свої гетьмани. / А то дурень розкажує / Мертвими словами
061A 0077 Веде перед нами / У постолах. Дурень! дурень! / Били, а не вчили.
061A 0077 Веде перед нами / У постолах. Дурень! дурень! / Били, а не вчили.
061A 0105 Ви розумні люди – / А я дурень; один собі / У моїй хатині
061A 0924 ----- / Ото, мабуть, Волох! Не втерпів-таки старий дурень: / треба, та й годі.
076B 0219 Морока з ними, щоб ви знали, / Мов дурень, ходиш кругом їх, / Не знаєш, на яку й
ступити.
095B 0008 Про їх собачії звичаї... / Сказали б просто – дурень лає / За те, що сам крепак,
185B 0058 А втім, як знаєш, пане-брате, / Не дурень, сам собі міркуй. / -----

ДУРИЛА 1

- 129B 0056 «Це не брат мій, це мій милий, / Я тебе дурила...» / «Одурила!...» – І Катрина

ДУРИЛИ 1

- 083B 0003 Ще як борці у нас ходили / По селах та дівчат дурили, / З громади кпили, хлопців
били

ДУРИЛО 1

- 038B 0103 Воно тебе в Сибір водило, / Воно тебе весь вік дурило. / Приспи ж його і занехай

ДУРИТИ 1

- 221A 0475 У москалі заголив би, / Щоб знав, як дурити / Правительство!! Кричить, біга,

ДУРИТЬ 3

- 076B 0234 Не буде там добра ніколи. / Нащо ж себе таки дурить? / Ходімо в селища, там люде,
083B 0226 Він буде по світу ходить / І вас, дівчаточка, дурить / Вовіки.
183B 0009 І не сподівалась, / Що він мене, дурну, дурить. / А серце боліло,

ДУРИТЕ 2

- 250A 0081 Багном не скверніте. / Не дуріте дітей ваших, / Що вони на світі
250A 0218 І батьків лукавих. / Не дуріте самі себе, / Учітесь, читайте,

ДУРИТЬ 3

- 256A 0077 Бо лихо вам буде, / Тяжке лихо!.. Дурить дітей / І брата сліпого,
256A 0079 І брата сліпого, / Дурить себе, чужих людей, / Та не дурить Бога.
256A 0080 Дурить себе, чужих людей, / Та не дурить Бога. / Бо в день радості над вами

ДУРНА 8

- 274A 0345 Мене, бачиш, молитися. / Я, дурна, й ходила, / І молилась... Ні, цигане,
095B 0092 Вона ж сховається та й плаче. / Дурна, їй шкода мужика / Та жаль святого сіряка,
161B 0098 ----- / Дурна ти, Насте, як я бачу, / І посміяться не даси...
161B 0134 ----- / Дурна, чого ти боїшся! (Підходить до сина, / хрестить його і цілує.) Боже тебе
благослови,
183B 0005 І чогось боюся. / Дурна була, молодая, – / Я все виглядала,
218B 0354 Не жаль і назвати / Юпітером. А я, дурна, / Ходила благати
218B 0357 У Афіни Юпітера. / Дурна, більш нічого! – / І нищечком помолилась
305B 0002 Великомученице кумо! / Дурна єси та нерозумна! / В раю веселому зросла,

ДУРНЕНЬКА 1

- 161B 0078 Стривай, стривай, простоволоса! / Дурненька, де б же ти взяла / Того барвінку
заквітчатись?

ДУРНИЙ 8

- 180A 0321 Лишенько з тобою. / А я, дурний, не бачивши / Тебе, цяце, й разу,
 180A 0325 Твоїм віршемазам. / Ото дурний! а ще й битий / На квіток повірив
 256A 0053 Овеча натура; / Дурний шию підставляє / І не знає за що!
 006B 0316 І жду її, і виглядаю, / Дурний свій розум проклинаю, / Що дався дурням одурить,
 068B 0016 Од Бога все! А сам нічого / Дурний не вдіє чоловік! / Я сам, як бачиш, марне, всує,
 156B 0008 Із-за Дніпра напірає – / Дурний Самойлович. / З Ромоданом. Мов та галич,
 230B 0040 Найшовсь-таки якийсь проява, / Якийсь дурний оригінал, / Що в морду затопив
 капрала,
 291B 0003 Не нарікаю ні на кого. / Я сам себе, дурний, дурю, / Та ще й співаючи. Орю

ДУРНИМ 2

- 045A 0078 На божєє слово вони б насміялись, / Дурним би назвали, од себе б прогнали. / Нехай
 понад морем, сказали б, гуля!
 161B 0344 Отак тепер і з сотником / З дурним моїм сталось, / Розігнав дітей по світу,

ДУРНІ 7

- 180A 0281 Ура!» – закричали. / «Щу-цу, дурні! схаменіться! / Чого се ви раді!
 221A 0471 І день і ніч побивався / Та в дурні й убрався. / Якби йому Богдан оце
 269A 0003 За те, що москалі його забули, / У дурні німчики обули / Великомудрого гетьмана.
 029B 0093 І наші козаці / Дурні голови, за правду, / За віру христову,
 076B 0063 І царя свого святого / У дурні пошила. / -----
 187B 0001 ----- / Дурні та горді ми люди / На всіх шляхах, по всій усюді,
 292B 0051 Та промовляли, що й вони / Таки не дурні. Ач якого / Собі ми виблагали в Бога

ДУРНИЙ 1

- 094B 0007 А може б, потім нагадала, / Сказавши: снилося дурній. / А я зрадів би, моє диво!

ДУРНОГО 1

- 091B 0013 Оце ледащо. Щирий пан, / Потомок гетьмана дурного, / І презавзятий патріот;

ДУРНОМУ 1

- 266A 0042 Тяжке лихо, та не таке, / Як тому дурному, / Що полюбить, побереться,

ДУРНОЮ 2

- 095B 0307 Сміються люде надо мною, / Зовуть покриткою, дурною, / І ти смієшся, а я плачу,
 246B 0001 ----- / Колись, дурною головою, / Я думав,– горенько зо мною!

ДУРНУ 1

- 183B 0009 І не сподівалась, / Що він мене, дурну, дурить. / А серце боліло,

ДУРНУЮ 1

- 160B 0007 Таки віршами. Розважаю / Дурную голову свою, / Та кайдани собі кую

ДУРНЮ 2

- 050B 0099 Карими очима... / А пек тобі, забув, дурню, / Що смерть за плечима.
 161B 0389 Не розганяй діток, / Сивий дурню! Недовго жив / На свій заробіток

ДУРНЯ 7

- 046B 0023 У школі й сивість довелось, / У школі дурня й поховують. / А все за того п'ятака,
 046B 0120 Бо на позорище ведуть / Старого дурня муштровать. / Щоб знав, як волю шанувати,
 046B 0122 Щоб знав, як волю шанувати, / Щоб знав, що дурня всюди б'ють. / -----
 076B 0118 Лежить, аж стогне, та лежить, / Кепкус з дурня. Аж голосить, / Аж плаче, бідний,
 батька просить,
 153B 0009 За те, що шапки не ламали / У Острій брамі. Дурня знать / По походу. Отже назвать,
 218B 0267 На всі лади, що аж остило / Самим їм дурня вихвалять. / То, заразом щоб доканать,

295В 0009 Сиди ж один, поки надія / Одурить дурня, осміє... / Морозом очі окує,

ДУРНЯМ 1

006В 0317 Дурний свій розум проклинаю, / Що дався дурням одурить, / В калюжі волю утопить.

ДУРНЯХ 1

161В 0034 А забандюрилось старому / Самому в дурнях побувать. / А щоб не знать було нікому,

ДУРЮ 4

291В 0003 Не нарікаю ні на кого. / Я сам себе, дурний, дурю, / Та ще й співаючи. Орю

291В 0007 Та сію слово. Добрі жнива / Колись-то будуть. І дурю! / Себе-таки, себе самого,

291В 0026 ----- / Чи не дурю себе я знову / Своім химерним добрим словом?

291В 0028 Своім химерним добрим словом? / Дурю! Бо лучше одурить / Себе-таки, себе самого,

ДУХ 5

010А 0097 Ух! Ух! / Солом'яний дух, дух! / Мене мати породила,

010А 0097 Ух! Ух! / Солом'яний дух, дух! / Мене мати породила,

010А 0115 Ух! Ух! / Солом'яний дух, дух! / Мене мати породила,

010А 0115 Ух! Ух! / Солом'яний дух, дух! / Мене мати породила,

250В 0736 Своім святим огненним словом! / Ти дух святий свій пронесла / В їх душі вбогії!
Хвала!

ДУХОМ 2

061А 0366 Що плаче, сміється, і мре, й оживає, / Святим духом серед ночі / Понад ним витає.

061А 1730 Ще раз погуляєм». / І поставець одним духом / Залізник черкає.

ДУХУ 3

221А 0155 Я глянула, усміхнулась... / Та й духу не стало! / Й мати вмерла, в одній ямі

246А 0031 Ми віруєм твоїй силі / І духу живому. / Встане правда! встане воля!

161В 0222 Не так, як в бурсі!.. Помелом! / Щоб духу в хаті не було! / Великий світ наш, не
загинеш!

ДУШ 2

061А 0919 тобі й пшик! Що там за рада? Чом вони не дзвонять? Чим / спиниш народ, щоб не
гомонів? Не десять душ, а, слава / Богу, вся Смілянщина, коли не вся Україна. Он,
чуєте?

221А 0210 Да шесть тысяч в одной версте / Душ передушила... / -----

ДУША 20

061А 0021 Єсть у мене діти, та де їх подіти? / Заховать з собою? Гріх, душа жива! / А може, їй
легше буде на тім світі,

061А 0026 Що так вона нишком над ними ридала. / Ні, не заховаю, бо душа жива. / Як небо
блакитне – нема йому краю,

061А 0049 Так не на чужині. / Там найдеться душа щира, / Не дасть погибати,

061А 0235 Сироті без роду; / А до того – душа щира, / Козацького роду,

061А 0628 Одно було серце, одно на всім світі, / Одна душа щира, та бачу, що й та, / Що й та
одцуралась».

061А 0797 Упав, сердега. Пропадай, / Душа, без сповіді святої! / «Оксано, дочко!» – та й умер.

061А 1240 Де похоронили? / Де Залізник, душа щира, / Де одпочиває?

061А 1999 Серце розривалось, / Сльози сохли, душа мерла... / Ох, якби я знала,

061А 2523 Нема місця волі... / Спи, козаче, душа щира! / Хто-небудь згадає».

199А 0237 Мов гад у ірій, поспіша! / О чеху! Де твоя душа?? / Дивись, що сили повалило –

199А 0246 Пускати в Констанц Івана Гуса! / «Жив Бог! жива душа моя! / Брати, я смерті не
боюся!

246А 0011 І сміється знову. / Не вмирає душа наша, / Не вмирає воля.

258А 0081 Скорби забувати! / Смирилася душа наша, / Жить тяжко в оковах!

- 258A 0150 Господь Бог лихих карас – / Душа моя знає. / Встань же, Боже, твою славу
 258A 0184 Якби не Бог поміг мені, / То душа б живая / Во тьмі ада потонула,
 057B 0154 Запалив. Згоріла хата. / А душа проклята / Не згоріла. Моя душа!
 057B 0155 А душа проклята / Не згоріла. Моя душа! / Мій друже, мій брате!
 184B 0014 А що ж, як зробити? Добре жить / Тому, чия душа і дума / Добро навчилася любить!
 205B 0045 І ми заплачемо... Жива / Душа поетова святая, / Жива в святих своїх речах,
 298B 0002 І тут, і всюди – скрізь погано. / Душа убога встала рано, / Напряла мало та й лягла

ДУШАХ 1

- 268B 0036 Кровавим, пламенним мечем / Нарізани на людських душах, / Що крикне кара
 невсипуща,

ДУШЕ 5

- 027A 0085 Тебе не забудуть! / Праведная душе, прийми мою мову / Не мудру, та щирю, прийми,
 привітай.
 027A 0108 Там не одинокий був би з нею й я. / Праведная душе, прийми мою мову / Не мудру,
 та щирю, прийми, привітай.
 180A 0117 І не розруйнує... / І все-то те... Душе моя, / Чого ти сумуєш?
 180A 0119 Чого ти сумуєш? / Душе моя убогая, / Чого марне плачеш,
 180A 0155 Кровію людською!.. / Душе моя убогая! / Лишенько з тобою.

ДУШЕУБІЙЦІ 1

- 250B 0255 Кайдани новіє. Уб'ють, / Заріжуть вас, душеубійці, / І із кровавої криниці

ДУШЕУБОГІ 1

- 250B 0726 Брати його, ученики, / Нетверді, душеубогі, / Катам на муку не дались,

ДУШЕЮ 2

- 114A 0020 Кого ти без мови, без слова навчила / Очима, душею, серцем розмовлять. / З ким ти
 усміхалась, плакала, журилась,
 246A 0162 О друже мій добрий! друже незабутий! / Живою душею в Україні витай, / Літай з
 козаками понад берегами,

ДУШЕЮ-СЕРЦЕМ 1

- 285B 0006 І тихо, весело прийшли, / Душею-серцем неповинні, / Аж до самої домовини.

ДУШІ 26

- 057A 0044 Збирать на пораду... / Нехай душі козацькіі / В Україні витають –
 061A 0028 Як небо блакитне – нема йому краю, / Так душі почину і краю немає. / А де вона
 буде? Химерні слова!
 061A 1156 Не плачте, братія: за нас / І душі праведних, і сила / Архістратиґа Михаїла.
 061A 1370 Щоб не повставали / Нехрещені, клятї душі». / На базар збирались
 061A 1697 Всі полягли, всі покотом; / Ні душі живої / Шляхетської й жидівської.
 061A 1733 «За прокляті ваші трупи, / За душі прокляті / Ще раз вип'ю! Пийте, діти!
 061A 2285 До самої ночі ляхів мордували; / Душі не осталося. А Гонта кричить: / «Де ви,
 людоїди? Де ви поховались?
 180A 0148 З двадцятьою, недоліток, / Душі пропиває! / -----
 221A 0005 На старій церкві. «Бог простить: / Ми тепер душі, а не люди, / А відціля видніше
 буде,
 221A 0508 З козаком ділився. / Мир душі твій, Богдане! / Не так воно стало;
 246A 0015 На дні моря поле. / Не скує душі живої / І слова живого.
 016B 0074 І так за днями день минає, / Мужичькі душі аж пишцять. / Судовики благають Бога...
 057B 0305 Отож у садочку / За упокой душі її / Псалтир прочитає,
 090B 0009 Бог зна колишніі случаї / В душі своїй перебираю / Та списую; щоб та печаль
 092B 0047 І досі чаруєш / Людські душі? Чи ще й досі / Дивуються всеу
 102B 0010 Огнем невидимим пекли / Замерзлі душі. Полюбили / Того пророка, скрізь ходили

- 200B 0121 Свого Петруся. Тяжко їй! / Душі негрішній, молодій! / Та що ж робить? Нестало сили,
 200B 0205 І задзвонили вранці-рано / По генераловій душі; / Заговорили щось погане,
 215B 0032 І плачу тяжко, і, як ви... / Душі убогої цураюсь, / Своєї грішної душі!
 215B 0033 Душі убогої цураюсь, / Своєї грішної душі! / -----
 218B 0004 І думу скорбную мою / Твоїй душі передаю. / -----
 218B 0081 Молю ридачучи, пошли, / Подай душі убогій силу, / Щоб огненно заговорила,
 218B 0430 Молились радісно. Хвала! / Хвала вам, душі молодіє! / Хвала вам, лицарі святіє!
 250B 0024 А нині плач, і скорбь, і сльози / Душі убогої – убогий / Остатню лепту подаю.
 250B 0249 І досі мерли би. О муко! / О тяжкая душі печаль! / Не вас мені, сердешних, жаль,
 250B 0737 Ти дух святий свій пронесла / В їх душі вбогії! Хвала! / І похвала тобі, Маріє!

ДУШКО 1

- 200B 0029 Краса і молодість моя». / «Ти, душко, плачеш?» – «Хто се, я? / Ні, я не плачу...» –
 «Знаєш, Маню,

ДУШНО 3

- 061A 0421 Коло ліжка, клятий. / А на ліжку... ох, аж душно!.. / Білі рученята
 061A 0427 Пазухи немає – / Розірвана... Мабуть, душно / На перині спати
 123A 0111 Нелюбу дитину. / «Душно мені; ходім дочко, / До ставка купатись».

ДУШОЮ 2

- 057A 0073 А надто той, що дивиться / На людей душою – / Пекло йому на сім світі,
 250B 0251 Не вас мені, сердешних, жаль, / Сліпі і маліє душою, / А тих, що бачать над собою

ДУШУ 56

- 016A 0029 То й я погибаю. / Тоді неси мою душу / Туди, де мій милий,
 027A 0045 Піде та замовкне – нащо щебетать? / Запеклюю душу злодія не спинить, / Тільки
 стратить голос, добру не навчить.
 030A 0211 Червону калину? / Хто без тебе грішну душу / Поминати буде?
 030A 0679 Мовчки опинилась. / «Прийми, Боже, мою душу, / А ти – моє тіло!»
 047A 0129 Пішла б же я утопилась – / Жаль душу згубити... / Коли не жив чорнобривий,
 061A 0661 Ще... ще... сизокрилий! / Вийми душу!.. ще раз... ще раз... / Ох, як я втомилась!
 061A 1471 Жадна випиває / Його сльози, давить душу, / Серце роздирає.
 061A 1479 І Дніпра не стане. / Занапасть хіба душу? / Оксано, Оксано!
 061A 1505 А лях... Боже, Боже! / Карай пеклом мою душу, / Вилий муки море,
 061A 2020 Страшно сказати: я думала / Занапасть душу. / Якби не він, може б... може,
 061A 2030 Хто обійме, як я, його? / Хто душу покаже? / Хто сироті убогому
 114A 0337 О Боже! мій Боже! Волею своєю / Розбий моє тіло і душу розбий». / Заридав кобзар,
 заплакав
 171A 0049 Так думи прокляті / Рвуться душу запалити, / Серце розірвати.
 180A 0211 Чиї тяжкі руки / В тілі душу закували, / Серце запалили
 234A 0073 Хто заплаче, поховає? / Хто душу спом'яне? / Хто поживе добро чесно
 246A 0121 Ви любите на братові / Шкуру, а не душу! / Та й лупите по закону
 250A 0085 Бо невчене око / Загляне їм в саму душу / Глибоко! глибоко!
 256A 0050 А кричите, що несете / І душу і шкуру / За отечество!.. Єй-Богу,
 258A 0025 Мене покидаєш? / Доки буду мучить душу / І серцем боліти?
 258A 0030 І сміятись!.. Спаси мене, / Спаси мою душу, / Да не скаже хитрий ворог:
 258A 0113 Уст моїх глаголи. / Бо на душу мою встали / Сильнії чужії,
 258A 0189 По землі ходити. / Ти радуєш мою душу / І серце врачуєш,
 258A 0193 І труд твій не всує. / Вловлять душу праведничу, / Кров добру осудять.
 016B 0430 Позаторік. Одпочивала, / Та й Богу душу оддала... / «Вона була ще молодою
 029B 0060 Що проклену святого Бога, / За неї душу погублю! / -----
 050B 0259 І вдову згадає / І за її грішну душу / Псалтир прочитає.
 057B 0120 А я в шинку з п'яницями / Душу пропиваю! / Та й пропив. Запродав душу,
 057B 0121 Душу пропиваю! / Та й пропив. Запродав душу, / І душу і тіло,

- 057B 0122 Та й пропив. Запродав душу, / І душу і тіло, / Тіло катові, а душу!..
 057B 0123 І душу і тіло, / Тіло катові, а душу!.. / О Боже мій милий!
 057B 0289 Доводить до чого / Сатана той душу нашу. / Як не схаменеться
 057B 0329 Будуть воду пити / Та за мою грішну душу / Господа молити.–
 083B 0069 Тобі його... Нудьга, печаль / І сором душу оступила, / І ти заплакала! Чого?
 090B 0012 Не перлася, як той москаль, / В самотню душу. Лютий злодій / Впирається-таки, та й годі.
 095B 0125 Людській сльози проливать, / Щоб милость душу осінила, / Щоб спала тихая печаль
 108B 0017 І тьмою німою / Оповіє тобі душу, / Й не знаєш, де дітись,
 113B 0012 Мов ті діти. І радують / Одинокую душу / Убогую. Любо мені.
 127B 0025 Щоб службу служили / Та за мою грішну душу / Псалтир прочитали,
 150B 0013 Щоб доладу було згадать. / А душу треба розважать, / Бо їй так хочеться, так просить
 178B 0032 Не сказать святого слова, / І душу убогу / Не радовать, і не корить
 180B 0007 Дивуюсь дивом, і печаль / Охватить душу; стане жаль / Мені її, і зажурюся,
 188B 0005 А іноді така печаль / Оступить душу, аж заплачу. / А ще до того, як побачу
 192B 0023 В яру при дорозі, / Думи душу осідають, / І капають сльози.
 194B 0034 Мушу, мушу, а для чого? / Щоб не губить душу? / Не варт вона того жалю.
 194B 0067 Або хоч надію / Пошли в душу... бо нічого, / Нічого не вдію
 200B 0139 О Матер Божая! розкуй / Мою ти душу!» – І ридала, / І батька й матір проклинала,
 215B 0003 Чи то літа ті, летячи, / Розбили душу? Чи ніколи / Й не жив я з нею, живучи
 215B 0006 З людьми в паскуді, опаскудив / І душу чистую?.. А люде! / (Звичайне, люде, сміючись)
 215B 0014 Алмаз мій чистий, дорогий, / Мою колись святую душу! / Та й смієтесь. Нехристияне!
 218B 0075 Так, як і ти. І прийняла / В живу душу світ незримий / Твого розп'ятого сина!..
 218B 0566 І ти слова його живії / В живу душу прийняла. / І на торжища і в чертоги
 233B 0024 Мов живущою водою / Душу окропила. / І я живу, і надо мною
 250B 0286 Що наймичка його несла / В утробі праведную душу / За волю розп'ятого мужа.
 287B 0015 Моя ти любо! усміхнись / І вольную святую душу / І руку вольную, мій друже,
 298B 0005 Одпочивать собі, небога. / А воля душу стерегла. / – Прокинсья,– каже.– Плач, убога!
 298B 0010 Ледача воля одурила / Маленьку душу. Сонце йде / І за собою день веде.

ДЩЕРЕ 1

- 258A 0252 Сіон святий!» Вавілоня / Дщере окаянна! / Блаженний той, хто заплатить

ДЮКИ 1

- 199A 0228 Мов сарана, вкрили / Барони, герцоги і дюки, / Псарі, герольди, шинкарі,

ДЯДЕЧКУ 1

- 050B 0213 Ніж в чужій в палатах. Чи чув ти? – Ба ні. / Ей, дядечку, швидче будемо писати, / Бо хочеться спати і вам і мені.

ДЯДИНО 1

- 076B 0024 Та хоч старенький божий глас / Возвисьте, дядино. Та ладом / Та добрим складом хоть на час,

ДЯДЬКИ 1

- 304B 0015 Людській шашелі. Няньки, / Дядьки отечества чужого! / Не стане ідола святого,

ДЯДЬКУ 2

- 061A 1577 «Що, титаря вбили?» / «Ба ні, дядьку; батько казав, / Що його спалили
 234A 0199 Чи так, дочко?» / «Добре, дядьку». / «Просимо ж у хату».

ДЯК 1

061A 1106 Кричить отаман. Опинились; / Аж церков бачать. Дяк співа, / Попи з кадилами, з кропилом;

ДЯКА 6

221A 0520 Сироту Україну! / За те ж тобі така й дяка. / Церков-домовину
046B 0025 А все за того п'ятака, / Що вкрав маленьким у дяка, / Отак Господь мене карає.
050B 0226 Попросився зимувати / До дяка у школу. / Бо таки й письма, спасибі,
120B 0011 І спати поклала, / Сама пішла до дяка / Добувати п'ятака
161B 0151 Настусю заповідь, щоб знову / Не довелось дяка наймать, / Як для покойної. А знаю,
232B 0006 І в школу хлопця одвела / До п'яного дяка в науку. / – Учися, серденько, колись

ДЯКОВІ 1

050B 0237 Було, помагає / І на клиросі дякові / І псалтир читає

ДЯКОВУ 1

061A 1789 Люби дочку абичюю – / Хоч попову, хоч дякову, / Хоч хорошу мужикову».

ДЯКОМ-ТАКИ 1

057B 0249 Стане, та й співає / За дяком-таки, та возьме / Та ще й прочитає

ДЯКУЙ 1

250B 0273 В свою убогую хатину. / Молися й дякуй, що не кинув, / Що на розпуття не прогнав.

ДЯКУЮТЬ 1

045A 0006 А хто грає, того знають / І дякують люде; / Він їм тугу розганяє,

ДЯКУЮЧИ 1

234A 0076 В добрую годину / І згадає, дякуючи, / Як своя дитина?..

ДЬОГТЮ 1

061A 1956 «Не хочу гуляти! / Огню, діти! дьогтю, клоччя! / Давайте гармати

Е 6

- 173A 0017 ----- / «Е... е... лю-лі, / Питала зозулі,
173A 0017 ----- / «Е... е... лю-лі, / Питала зозулі,
234A 0187 «А що дасте». / «Е, ні! треба знати, / Треба, дочко, лічить плату,
234A 0398 Чи, може, ще й не напекла? / Е, сором, сором, лепська мати!» / Аж зирк – і
наймичка ввійшла
161B 0113 ----- / Е, ні, стривайте, цур не грать. / А то не буду й танцювать,
161B 0203 ----- / І з тобою нехай собі... Е, ні, нехай повинчає!.. / -----

ЕГЕ 3

- 030A 0563 Що не видно й світа. / «Еге, бачу, яка фуга! / Цур же йому з лісом!
061A 1391 Та й упав додолу. / «Еге! ось що... Шкода хлопця, / Провітри, Миколо!»
088B 0048 Що ось як жити довелось, – / Чи так, лебедику?! – Еге... / -----

ЕГЕРІЯ 2

- 207A 0013 Як у того Нуми / Тая німфа Егерія, / Так ти, моя зоре,
276B 0017 Перед богинею такою! / Сама Егерія в гаю, / Кленучи доленьку свою,

ЕДОМЛЯНЕ 1

- 258A 0230 І нам стали сміятися / Едомляне злії: / «Розкажіть нам пісню вашу,

ЕДОМСЬКІЇ 1

- 258A 0248 І Господь наш вас пом'яне, / Едомські діти, / Як кричали ви: «Руйнуйте,

ЕЙ 1

- 050B 0213 Ніж в чужій в палатах. Чи чув ти? – Ба ні. / Ей, дядечку, швидче будемо писати, / Бо
хочеться спати і вам і мені.

ЕЛЕГІЙ 1

- 207B 0003 Де люде плачуть живучи, / То ви б елегій не творили / Та марне Бога б не хвалили,

ЕЛЕКОМ 2

- 057B 0002 Не на Україні, а далеко, / Аж за Уралом, за Елеком, / Старий недобиток варнак
068B 0002 Тиняючи на чужині / Понад Елеком, стрів я діда / Вельми старого. Наш земляк

ЕММАНУЇЛОМ 1

- 250B 0365 І чабани його убогі / Еммануїлом нарекли. / -----

ЕМУ 1

- 221A 0340 Я царевими чинами / Скручу ему руки!.. / -----

ЕНЕЯ 1

- 027A 0098 Поплив би на той бік – човна не дають. / Згадаю Енея, згадаю родину, / Згадаю,
заплачу, як тая дитина.

ЕПОПЕЮ 1

- 308B 0043 Поки б химерив мудрий дід, / Творили б, лежа, епопею, / Парили б скрізь понад
землею,

ЕСАУЛОМ 1

- 061A 1357 Мордуй, мордуй: в раю будеш / Або есаулом. / Гуляй, сину! нуте, діти!»

ЕСКУЛАПА 1

308В 0039 Ходімо просто-навпростець / До Ескулапа на ралець – / Чи не одурить він Харона

ЕХ 2

052А 0059 Чи правду співаю? / Ех, якби-то!.. Та що й казать? / Кебети не маю.

169А 0051 Що там схоронили / Старі батьки? Ех, якби-то, / Якби-то найшли те, що там схоронили,

Є 31

- 030A 0182 Та не кажи добрим людям, / Що є в тебе мати. / Проклятий час-годинионька
060A 0004 Масш крила, масш силу, / Є коли літати. / Тепер летиш в Україну,
061A 0174 Дивлюся, сміюся, дрібні утираю – / Я не саодикий, є з ким в світі жить; / У моїй хатині, як в степу безкраім,
061A 0180 Тихесенько Гриця дівчина співає – / Я не саодикий, є з ким вік дожить. / От де моє добро, гроші,
061A 0361 Сирота Ярема – сирота багатий, / Бо є з ким заплакати, є з ким заспівати: / Єсть карії очі – як зіроньки сяють,
061A 0361 Сирота Ярема – сирота багатий, / Бо є з ким заплакати, є з ким заспівати: / Єсть карії очі – як зіроньки сяють,
061A 0702 Забудеш Оксану!» / «Хіба краща є за тебе?» / «Може, й є – не знаю».
061A 0703 «Хіба краща є за тебе?» / «Може, й є – не знаю». / «Гнівиш Бога, моє серце:
061A 0807 Хто в Бога вірує!» – кричить / Надворі голос що є сили. / Ляхи зомліли. «Хто такий?»
061A 1549 Бо заздру, що в брата / Є в коморі і на дворі, / І весело в хаті!
061A 1640 Галайдо, за мною! / В оцім яру є озеро / Й ліс попід горою,
061A 1797 В червонім жупані, / У золоті, слава є, / Та нема Оксани;
114A 0069 Кобза зопсувалася... / Розбилася...» – «А струни є?» / «Тільки три осталося».
114A 0129 Бо, сліпі, не знають, / Бо не бачать, що є брови / Чорні, карії очі,
114A 0133 І гнучкий дівочий. / Що є коси, довгі коси, / Козацька чуприна...
173A 0047 Моя ти дитино, / Чи є краший на всім світі, / На всій Україні!
173A 0057 Сто літ накувала? / Чи є ж таки на сім світі / Слухняная доля?
180A 0196 І поки ви дознаєтесь, / Що ще є країна, / Не полита сльозьми, кров'ю,
192A 0036 Я не посилаю? / Є у мене дари – / Очі мої карії.
221A 0200 Тро[хи] жовчі. От, бачите, / Й є чим розговіться! / Ну, а в твоїй Московщині
221A 0202 Ну, а в твоїй Московщині / Є чим поживиться? / Чи чортма й тепер нічого?
221A 0392 Москаля плодити. / Бо чутка є, що цар хоче / Весь світ полонити.
221A 0418 Та в мене ще шматків зо два / Є хліба в торбині, / То поснідаєм в пригоді,
258A 0089 Не творить благая. / А Бог дивиться чи є ще / Вискаючий Бога.
258A 0201 ----- / Чи є що краще, луще в світі, / Як укупі жити,
274A 0194 Найти де-небудь! Ти не знаєш, / Чи є в Туреччині война? / -----
082В 0001 ----- / Добро, у кого є господа, / А в тій господі є сестра
082В 0002 Добро, у кого є господа, / А в тій господі є сестра / Чи мати добрая. Добра,
192В 0032 Благо тобі, друже-брате, / Як є в тебе хата. / Благо тобі, як у хаті
192В 0034 Благо тобі, як у хаті / Є з ким розмовляти. / Хоч дитина немовляща,
200В 0163 Любіться, діточки, весною. / На світі є кого любить / І без користі. Молодою,

ЄВА 1

- 076В 0057 Версавія купалася, / Мов у раї Єва, / Подружіє Гурієво,

ЄВАНГЕЛІЄ 1

- 199A 0104 Одностайне стати / За євангеліє правди, / За темні люде!

ЄВФРАТОМ 1

- 292В 0003 В Єгипті темному, у нас, / І понад Індом і Євфратом / Свої ягнята і телята

ЄГИПЕТ 2

- 250В 0411 На ту ослицю, що несла / В Єгипет кроткую Марію / І народженого Месію.
266В 0018 Та, закувавши добре в пута, / В Єгипет люде одвели – / На каторгу. А люта мати!

ЄГИПТІ 1

- 292В 0002 В непробудимому Китаї, / В Єгипті темному, у нас, / І понад Індом і Євфратом

ЕГО 1

249В 0045 Онуча, сміття з помела / Его величства. Та й годі. / -----

ЕДВАБНОМ 1

038В 0015 Аksamитом шляхи стеле, / А едвабном застилає / І нікому не звертає.

ЄДИНА 2

030А 0090 «В тебе дочка чорнобрива, / Та ще й не єдина, / А муштрує у запечку

061А 1482 Де ти, де ти? Подивися, / Моя ти єдина, / Подивися на Ярему.

ЄДИНАЯ 14

207А 0010 Моя зоре досвітня, / Єдиная думо / Пречистая!.. Ти витаєш...

207А 0373 Дочка нездужає Ярина; / Його єдиная дитина / Покинуть хоче. З ким дожить,

272А 0021 Гуляє з дочкою. / Пливи ж, моя єдиная. / Хвили! мої хвили!

016В 0223 А сирота її в селі, / Її єдиная дитина! / Мов одірвалось од гиллі,

076В 0136 Єдиний брате мій! Я! Я! / Сестра єдиная твоя! / Де дінусь я, де дину славу,

092В 0013 ----- / І ти, моя єдиная, / Встаєш із-за моря,

092В 0017 Рожевая зоре! / І ти, моя єдиная, / Ведеш за собою

095В 0275 І в'яне, сохне, гине, гине / Твоя єдиная дитина, / Твоя Мариночка

200В 0142 І все на світі. А Петрусь, / Її єдиная дитина, / Гуляв собі пренеповинний

218В 0205 Алкід, твоя дитина, / Єдиная твоя родина, / Любов єдиная твоя,

218В 0206 Єдиная твоя родина, / Любов єдиная твоя, / Гниє в неволі, в кайданах.

245В 0013 Під вишнею у холодочку, / Моя єдиная сестра! / Многострадалиця святая!

250В 0497 Гайочок тихий серед поля, / Одна єдиная їх доля / Отой гайочок! І не знає,

250В 0714 Розп'ялась / Твоя єдиная дитина! / А ти, спочинувши під тинном,

ЄДИНЕ 4

061А 0301 А може, й ще чого хотів. / Єдине слово «nie pozwalam» / У шляхти думав одібрати,

061А 0364 Білі рученята – мліють-обнімають, / Єсть серце єдине, серденько дівоче, / Що плаче, сміється, і мре, й оживає,

061А 2004 Вдвоє, втроє б витерпіла / За єдине слово! / Вибачай, моя голубко!

057В 0117 А на Катерину, / На дитя своє єдине, / Тільки поглядає.

ЄДИНЕЄ 4

016В 0138 Узріть його, поціловати / Своє єдинеє дитя, / І перший крик його почути...

092В 0050 На стан гнучий? Свято моє! / Єдинеє свято! / Як оступлять тебе, доле,

200В 0084 Чи оддала б за генерала / Дитя єдинеє своє? / Не оддала б... А втім, не знаю...

212В 0031 Одна-однісінька; з тобою / Єдинеє добро було – / Твоє дитя, поки росло,

ЄДИНИЙ 29

061А 1405 Батьку ти мій, брате, / Мій єдиний! На край світу / Полечу, достану,

171А 0040 Чигрине, Чигрине, / Мій друже єдиний, / Проспав еси степи, ліси

180А 0308 Та й пропхався у палати. / Боже мій єдиний!! / Так от де рай! Уже нашо

207А 0559 Де ти в світі погибаєш, / Сину мій єдиний?» / -----

246А 0156 ----- / І тебе загнали, мій друже єдиний, / Мій Якове добрий! Не за Україну,

270А 0032 І плакала? Я не знаю, / Мій брате єдиний! / Хто їй лихо заподіяв?

016В 0026 Добре знаю. Зоре моя! / Мій друже єдиний! / І хто знає, що діється

057В 0011 Тобі поему на спомини, / Мій друже ширий, мій єдиний! / -----

057В 0065 Катерину. Слухай, сину, / Мій друже єдиний! / Слухай добре, та записуй,

057В 0108 Всі люде бачать лихо, сину. / Але такого, мій єдиний, / Такого лютотого ніхто,

068В 0022 Нічого не прошу. Отак, / Мій сину, друже мій єдиний, / Так і загину на чужині

068В 0077 О доле! Доленько моя! / О Боже мій! О мій єдиний! / Воно тойді було дитина,

068В 0127 Весілля вмилося. Не втік / Ніже єдиний католик, / Всі полягли, мов поросята

076В 0135 Амоне, брате мій лукавий! / Єдиний брате мій! Я! Я! / Сестра єдиная твоя!

095В 0031 Прилітай же з України, / Єдиний мій друже, / Моя думо пречистая,

104В 0070 А жіночку свою любив, / І Господи єдиний! / Як те паня, як ту дитину,

- 129B 0030 І третьому каже: / «Єсть у мене брат єдиний / У неволі вражій!
 158B 0039 Щоб з тим лихом битись. / А ти, друже мій єдиний, / Як маєш журитись,
 175B 0083 Меж невольниками в путах / Той самий єдиний / Її месник безталанний –
 192B 0041 А тобі, мій одинокий, / Мій друже єдиний, / Горі тобі на чужині
 198B 0040 ----- / Даєш ти, Господи єдиний, / Сади панам в твоїм раю,
 200B 0135 ----- / «Петрусю! Друже мій єдиний! / Моє ти серце! мій ти сину!
 218B 0008 Наш великий чудотворче, / Мій друже єдиний! / Привітаєш; убогая,
 218B 0046 Що він зробив їм, той святий, / Той назорей, той син єдиний / Богом ізбранної Марії,
 218B 0184 І за апостолом пішли / У катакомби. І єдиний / Твій син Алкід пішов за ними
 218B 0406 На неопітах. А твій син, / Єдиний твій! Апостол новий, / Перехрестившись,
 возгласив:
 237B 0009 З гостей на цвинтар понесуть? / А ти, о Господи єдиний, / Скуєш лукаві уста,
 278B 0015 В Путивлі рано на валу: / – Вітрило-вітре мій єдиний, / Легкий, крилатий господине!
 282B 0009 І вся, о Русская беседа, / Во глас єдиний ісповедуй / Свої гріхи.

ЄДИНИМ 1

- 027A 0092 Хоть раз усміхнеться, дивлючись, як ти / Всю славу козацьку за словом єдиним /
 Переніс в убогу хату сироти.

ЄДИНІ 1

- 110B 0002 Думи мої, думи мої, / Ви мої єдині, / Не кидайте хоч ви мене

ЄДИНІЙ 1

- 265B 0004 І яблуньку і грушеньку, / На wspomин єдиній! / -----

ЄДИНОГО 3

- 180A 0132 Вдову за подушне, а сина кують, / Єдиного сина, єдину дитину, / Єдину надію! в
 військо оддають!
 076B 0109 – Без тебе я не поживу / І дня єдиного, мій сину, / Моя найкраща дитино!
 150B 0011 Минуло хмарно, що немає / Ніже єдиного случаю, / Щоб доладу було згадать.

ЄДИНОМИСЛІЄ 1

- 275B 0011 А всім нам вкупі на землі / Єдиномисліє подай / І братолюбіє пошли.

ЄДИНОМУ 1

- 207B 0070 Звичайне, радість та хвала! / Тобі, єдиному, святому, / За дивнії твої діла?

ЄДИНОЮ 1

- 265B 0011 Діткам подавати... / З дружиною єдиною / Тихо розмовляти.

ЄДИНУ 3

- 180A 0132 Вдову за подушне, а сина кують, / Єдиного сина, єдину дитину, / Єдину надію! в
 військо оддають!
 180A 0133 Єдиного сина, єдину дитину, / Єдину надію! в військо оддають! / Бо його, бач, трохи!
 А онде під тином
 205B 0051 Ти, знаю, лепту розділив / Свою єдину... Перед Богом / Багато, брате, заробив!

ЄДИНУЮ 5

- 016B 0235 Умийся, серце, щоб пізнала / Тебе, єдиную свою... / І Господа б благословляла
 044B 0024 Випроважала вдова свого сина, / Ту єдиную дитину. / Випроважала сестра свого брата.
 233B 0039 Свого ти сина в домовину, / І хоть єдиную сльозину / В очах безсмертних покажи.
 250B 0355 Марія сина привела. / Єдиную тую дитину, / Що нас од каторги спасла!
 250B 0573 Мов янгеляточко в раю. / І на єдиную свою / Та мати дивиться і плаче

ЄДНАЛА 2

- 047A 0093 За сивого, багатого / Тихенько єднала. / «Іди, доню, – каже мати, –

016B 0186 Княжною своєю... / І жениха їй єднала, / І раділа з нею,

ЄДНАЛИ 1

033B 0012 Та з фастовським полковником / Гетьмана єднали. / Не строміли б списи в стрісі

ЄДНАЛИСЬ 1

306B 0010 А ми неначе розійшлись, / Неначе брались – не єднались. / -----

ЄДНАТИ 1

114A 0099 Стала мати гадати / Та за пана єднати. / А Мар'яна

ЄДНАЮ 1

014B 0020 Назнав я дівчину... Вчашаю / І матір удову єднаю. / Так пан заклятий не дає.

ЄЗУЇТА 1

061A 2204 Аж ось ведуть гайдамаки / Ксьондза єзуїта / І двох хлопців :«Гонто, Гонто!

ЄЗУЇТИ 1

061A 1562 Впились кров'ю. А хто винен? / Ксьондзи, єзуїти. / -----

ЄЙ 4

061A 0546 Аж пір'я летіло... / «Єй же богу, ні шеляга! / Іжте моє тіло!

061A 0675 «А мене й байдуже?» / «Який-бо ти, єй же богу!» / І сльози блиснули.

061A 1784 ----- / «Добре, брате, єй же богу!» / «Ану ти, Максиме!»

029B 0085 Отим киргизам, отже, й там, / Єй же богу, лучше жити, / Ніж нам на Україні.

ЄЙ-БОГУ 18

061A 0467 «Ой паночки-голубчики, / Єй-богу, немає!» / «Брешеш, шельмо!»

061A 0508 «Добре, годі! Тепер співай!» / «Не вмю, єй-богу!» / «Не божись, собача шкуро!»

061A 1013 ----- / І вішати, і мордувати! Добре єй-богу, добре! Ну, це / так! Далєбі, дав би карбованця, якби був не пропив учора!

180A 0046 А вам нудно! жалкуєте! / Єй-богу, не чую. / І не кричїть! Я свою п'ю,

207A 0229 Та й зо мною не говорить. / Утечу, єй-богу, / Та й сховаюсь у бур'яні...

207A 0245 Свого брата...» – «Схаменися! / Єй-богу, з пристрїту! / Я не сестра? Хто ж оце я?

207A 0265 Ще й жартує!» – «Не жартую, / Єй-богу, Ярино, / Не жартую!...» – «Та це й справді

207A 0279 Який добрий! Та пусти-бо! / Єй-богу, заплачу». / І заплакала Ярина,

256A 0051 І душу і шкуру / За отечество!.. Єй-богу, / Овеча натура;

274A 0096 Не йди, небого, будь ти з нами. / У нас, єй-богу, добре жить. / -----

274A 0283 ----- / Єй-богу, не знаю. / -----

042B 0004 Людей і долю проклинать / Не варт, єй-богу. Як же жити / На чужині на самоті?

050B 0001 ----- / – Не варт, єй-богу, жить на світі!.. / – То йди топись! – А жінка! Дїти?

066B 0003 Папір тільки, чорнило трачу... / А перш! Єй-богу, не брешу! / Згадаю що чи що набачу.

066B 0015 За те, що я тепер терплю, – / Єй-богу, братія, прощаю / І милосердому молюсь,

095B 0011 Неодукований сіряк. / Неправда! Єй-богу, не лаю. / Мені не жаль, що я не пан,

153B 0011 По походу. Отже назвать, / Єй-богу, я його не вмю / Того студента, що ж нам дїять?

185B 0046 Та смерть із степу виглядаю, / А за що, єй-богу, не знаю! / А все-таки її люблю,

ЄКАТЕРИНИ 1

221A 0526 Ляха задавила! / Байстриюки Єкатерины / Сараною сіли.

ЄЛЕЄМ 2

076B 0183 Огонь Рогніда розвела; / Драгим єлеєм полила / І сипала в огнище ладан,

218B 0177 Із уст апостола святого / Драгим єлеєм потекло. / І стихла оргїя. А жриця

ЄЛЕЙ 3

- 289В 0002 І Архімед, і Галілей / Вина й не бачили. Єлей / Потік у черво чернече!
 292В 0041 Отож премудрий прозорливець, / Поміркувавши, взяв єлей / Та взяв од козлищ і свиней
 307В 0006 Засвітим світоч». І зайшли, / Єлей і миро принесли. / І чепуренький жрець Ізиди,

ЄЛЕОН 1

- 250В 0692 За ним по улиця[x] ходили, / А іноді й на Єлеон / До його бігали малії.

ЄЛЕОНІ 1

- 250В 0667 На сина дивлячись. А він / Сидить, було, на Єлеоні, / Одпочива. Єрусалим

ЄЛИКО 1

- 156В 0011 Вкрили Україну, / Та й клюють єлико мога... / А ти, Чигирине!

ЄЛИСАВЕТА 1

- 250В 0525 ----- / Єлисавета, / Стара вдова, у Назареті

ЄЛИСАВЕТУ 1

- 250В 0164 І каже, божа благодать / На ветхую Єлисавету / Учора рано пролилась,

ЄНІСЕЙ 1

- 038В 0095 Кайдани брязкають... Москва, / Бори, сніги і Єнісей... / І покотились із очей

ЄРЕТИК 5

- 199А 0085 Отакими, як констанцький / Єретик великий! / Мир мирові подарують
 199А 0280 Звірем заревіли. / «Ти єретик! ти єретик! / Ти сієш розколи!
 199А 0280 Звірем заревіли. / «Ти єретик! ти єретик! / Ти сієш розколи!
 199А 0286 «Ти Богом проклятий! / Ти єретик! ти єретик!.. – / Ревіли прелати. –
 199А 0286 «Ти Богом проклятий! / Ти єретик! ти єретик!.. – / Ревіли прелати. –

ЄРЕТИКАМИ 1

- 199А 0083 І синами сонця правди, / І єретиками / Отакими, як констанцький

ЄРМОНСЬКІЇ 1

- 258А 0211 Ризи дорогої; / Або роси ермонські / На святії гори

ЄРУСАЛИМ 3

- 250В 0613 Пішли на ярмарок у самий / Самісінький Єрусалим. / Хоч і далеко, так спродати
 250В 0668 Сидить, було, на Єлеоні, / Одпочива. Єрусалим / Розкинувсь гордо перед ним,
 250В 0701 З своїми дітками пішов / В Єрусалим на слово нове, / Поніс лукавим правди слово!

ЄРУСАЛИМА 1

- 250В 0382 Чи через два прийшов указ / І легіон з Єрусалима, / Од того Ірода. Незрима

ЄРУСАЛИМІ 1

- 250В 0277 Якби не вкрив, не заховав! / В Єрусалимі говорили / Тихенько люде, що стяли

ЄСАУЛИ 2

- 044В 0059 Характерник з Січі. / За ним ідуть єсаули / Та плачуть, ідучи.
 044В 0061 Та плачуть, ідучи. / Несуть пани єсаули / Козацькую зброю:

ЄСЕЇ 1

- 250В 0328 І Авраама і Мойсея! / Возобновлять мужі єсеї. / І каже, поти не умру,

ЕСИ 18

- 045A 0080 ----- / Добре єси, мій кобзарю, / Добре, батьку, робиш,
 171A 0041 Мій друже єдиний, / Проспав єси степи, ліси / І всю Україну.
 199A 0034 Рук твердих та смілих. / І дождалась... Прозрів єси / В попелі глибоко
 199A 0044 Перелічив трупи, / А не слав'ян. І став єси / На великих купах,
 199A 0070 Вовіки і віки! / Що звів єси в одно море / Слав'янські ріки!
 221A 0518 Отак-то, Богдане! / Занапастив єси вбогу / Сироту Україну!
 258A 0054 Славя Господа!.. А нині!.. / Покрив єси знову / Срамотою свої люди,
 258A 0059 І жеруть!.. Без плати / І без ціни оддав єси / Ворогам проклятим;
 088B 0043 Що світ зав'язаний, закритий! / Що сам єси тепер москаль, / Що серце порване,
 побите,
 178B 0013 Ні з ким поділити! / Не дав єси мені долі, / Молодої долі!
 178B 0015 Молодої долі! / Не давав єси ніколи, / Ніколи! ніколи!
 207B 0054 А може, й те ще... Ні, не знаю, / А так здається... сам єси... / (Бо без твоєї, Боже, волі
 212B 0009 Твоєї божої краси. / Де з нею дінешся єси? / Хто коло тебе в світі стане
 218B 0197 І сивіть, кленучи. І горе! / Умреш єси на самоті, / Мов прокаженна!
 218B 0348 Святих привітати / На березі. Пішла єси, / Трохи не співаєш
 278B 0049 Святий, огненний господине! / Спалив єси луги, степи, / Спалив і князя і дружину,
 305B 0002 Великомученице кумо! / Дурна єси та нерозумна! / В раю веселому зросла,
 305B 0009 На ясний світ животворящий! / Сліпа була єси, незряца, / Недвига серцем; спала
 день

ЕСТЕ 1

- 274A 0099 ----- / Кого ж годуєте есте? / Кого ви спати кладете?

ЕСТЬ 17

- 030A 0305 ----- / Есть на світі доля, / А хто її знає?
 030A 0307 А хто її знає? / Есть на світі воля, / А хто її має?
 030A 0309 А хто її має? / Есть люде на світі – / Сріблом-злотом сяють,
 061A 0020 Я не одинокий, я не сирота – / Есть у мене діти, та де їх подіти? / Заховать з собою?
 Гріх, душа жива!
 061A 0229 Ходімо, попросим. / Есть у мене щирий батько / (Рідного немає) –
 061A 0362 Бо є з ким заплакати, є з ким заспівати: / Есть карії очі – як зіроньки сяють, / Білі
 рученята – мліють-обнімають,
 061A 0364 Білі рученята – мліють-обнімають, / Есть серце єдине, серденько дівоче, / Що плаче,
 сміється, і мре, й оживає,
 114A 0382 А що ж серед ночі? / «Не плач, серце, есть у мене / І сила, і воля,
 234A 0020 Моєї недолі!.. / Я не одна, есть у мене / І батько, і мати...
 234A 0022 І батько, і мати... / Есть у мене... туманочку, / Туманочку, брате!..
 274A 0097 ----- / А діти есть у вас? / -----
 274A 0348 Я марне молилась. / Чи в вас есть Бог який-небудь? / В нас його немає...
 057B 0346 Щоб знати було, що криниця / Есть коло дороги, / Щоб заходили з криниці
 082B 0021 Письмо чи матір, взяти на світі. / – А в тебе есть? – Жена і діти, / І дом, і мати, і
 сестра!
 129B 0030 І третьому каже: / «Есть у мене брат єдиний / У неволі вражий!
 161B 0405 І рідня і діти / Есть у його, а нікому / Хрест постановити.
 207B 0011 Найперші сльози; я не знаю, / Чи есть у Бога люте зло! / Що б у тій хаті не жило?

ЕФРЕЙТОРАМ 1

- 230B 0015 І «благосклонні пребивали / Всегда к ефрейторам своїм». / А ми дивились та
 мовчали,

ЕФРЕЙТОРОМ 1

- 230B 0009 А надто стрижений Гаврилич / З своїм ефрейтором малим, / Та жвавим, на лихо
 лихим,

ЕЩЕ 1

- 061A 0492 По столу гуляє. / «Еще Польша не згінела!» – / Хто куди гукає.

Ж 292

- 010A 0050 Така її доля... О Боже мій милий! / За що ж ти карасш її, молоду? / За те, що так широ вона полюбила
- 010A 0053 Козацькі очі?... Прости сироту! / Кого ж їй любити? Ні батька, ні неньки, / Одна, як та пташка в далекім краю.
- 010A 0055 Одна, як та пташка в далекім краю. / Пошли ж ти їй долю – вона молоденька, / Бо люде чужії її засміють.
- 010A 0057 Бо люде чужії її засміють. / Чи винна ж голубка, що голуба любить? / Чи винен той голуб, що сокіл убив?
- 010A 0063 Полине до Бога – милого питать. / Кого ж сиротина, кого запитає, / І хто їй розкаже, і хто теє знає,
- 010A 0126 До самого краю. / Ото ж тая дівчинька, / Що сонна блудила:
- 010A 0186 Ні, вже не поможе! / «За що ж вони розлучили / Мене із тобою?»
- 016A 0021 Куди вітер віє! / Коли ж милий на тім боці, / Буйнесенький, знаєш,
- 016A 0027 Коли ні – співаю, / Коли ж згинув чорнобривий, / То й я погибаю.
- 018A 0021 Сміється, кепкує. / Чи я ж тобі не вродливий, / Чи не в тебе вдався,
- 018A 0025 Чи з тебе сміявся? / Люби ж собі, моє серце, / Люби, кого знаєш,
- 019A 0011 Мов пташка без волі... / Нащо ж мені краса моя, / Коли нема долі?..
- 027A 0007 Гніздечко гойдає. / А де ж дівся соловейко? / Не питає, не знає.
- 027A 0067 Гніздечко гойдає. / А де ж дівся соловейко? / Не питає, не знає.
- 030A 0017 А скажуть – ледашо! / Кохайтеся ж, чорнобриві, / Та не з москалями,
- 030A 0112 Поглядає – нема, нема... / Чи то ж і не буде? / Пішла б в садок поплакати,
- 030A 0149 Він живий, здоровий... / А де ж найде такі очі, / Такі чорні брови?
- 030A 0176 «Що весілля, доню моя? / А де ж твоя пара? / Де світилки з друженьками,
- 030A 0180 В Московщині, доню моя! / Іди ж їх шукати, / Та не кажи добрим людям,
- 030A 0195 Що ти наробила?... / Оддячила!.. Іди ж, шукай / У Москві свекрухи.
- 030A 0205 З далекого краю... / А хто ж мою головоньку / Без тебе сховає?
- 030A 0301 Те, де заховать. / Де ж ті люде, де ж ті добрі, / Що серце збиралось
- 030A 0301 Те, де заховать. / Де ж ті люде, де ж ті добрі, / Що серце збиралось
- 030A 0339 Як діточок мати; / Де ж Катрусю пригорнула: / Чи в лісі, чи в хаті?
- 030A 0372 Розказав би про те лихо, / Та чи то ж повірять! / «Бреше,–скажуть,–сякий-такий!»
- 030A 0390 Нехай його лихий візьме! / Лучче ж поміркую, / Де-то моя Катерина
- 030A 0399 Мусить бути, з проці. / Чого ж смутна, невесела, / Заплакані очі?
- 030A 0416 Та й навіщо?... А дитина? / Вона ж його мати! / Заплакала, пішла шляхом,
- 030A 0466 Коли не зуміла себе шанувать». / Шануйтеся ж, любі, в недобру годину / Щоб не довелось москаля шукать.
- 030A 0468 ----- / Де ж Катруся блудить? / Попідтинню ночувала,
- 030A 0523 Сину мій Іване! / Де ж ти будеш ночувати, / Як мене не стане?
- 030A 0596 Та шпорами коня в боки. / «Чого ж утікаєш? / Хіба забув Катерину?
- 030A 0614 І ти мене покидаєш? / А ти ж присягався!» / «Возьміть прочь! Что ж вы стали?»
- 030A 0615 А ти ж присягався!» / «Возьміть прочь! Что ж вы стали?» / «Кого? Мене взяти?
- 030A 0617 «Кого? Мене взяти? / За що ж, скажи, мій голубе? / Кому хоч оддати
- 030A 0644 «Осьде воно, подивися! / Де ж ти? Заховався? / Утік!.. нема!.. Сина, сина
- 047A 0017 ----- / Хто ж викохав тонку, гнучку / В степу погигати?
- 047A 0020 Постривайте – все розкажу. / Слухайте ж, дівчата! / -----
- 047A 0048 Брови полиняють. / Кохайтеся ж, любітеся, / Як серденько знає.
- 047A 0120 Чи забув-покинув? / Скажи ж мені, де мій милий? / Край світа полину!
- 047A 0135 Там старий жде з старостами... / Скажи ж мою долю». / «Добре, доню! Спочинь трошки.
- 047A 0137 «Добре, доню! Спочинь трошки. / Чини ж мою волю. / Сама колись дівувала –
- 047A 0208 В землю заховати... / А хто ж її головоньку / Буде доглядати?
- 047A 0218 Щоб ніхто не бачив... / Рости ж, серце-тополенько, / Все вгору та вгору;
- 057A 0091 То й не засміються... / Не втирайте ж мої сльози, / Нехай собі ллються,

- 057A 0099 Журба не поможе. / Хто ж сироті завидує – / Карай того, Боже!
- 057A 0104 Виростав вас, доглядав вас – / Де ж мені вас діти?... / В Україну ідять, діти!
- 060A 0013 Як і на чужині. / Чого ж серце б'ється, рветься? / Я там самотній.
- 061A 0002 Все йде, все минає – і краю немає, / Куди ж воно ділось? Відкіля взялось? / І дурень, і мудрий нічого не знає.
- 061A 0017 Як з братом, з сестрою, розмовлять з тобою, / Співать тобі думу, що ти ж нашептав. / Порай мені ще раз, де дітись з журбою?
- 061A 0065 Розумні та й годі! / А що ж на вас вони скажуть? / Знаю вашу славу!
- 061A 0227 Не втну таки й досі. / Що ж вам скажуть? Ходім, сини, / Ходімо, попросим.
- 061A 0408 А мовчать не вмю. / Виливайся ж, слово-сльози: / Сонечко не гріє,
- 061A 0437 В перинах поганих. / Де ж Ярема? Взавши торбу, / Потяг у Вільшану.
- 061A 0510 «Не божись, собача шкура!» / «Яку ж вам? Небогу?» / -----
- 061A 0523 Схизмати співають». / «Якої ж вам? Хіба оцю? / Стривайте, згадаю...
- 061A 0626 Так і мене люде не знають, де діти. / За що ж одцурались? Що я сирота. / Одно було серце, одно на всім світі,
- 061A 0801 Хоч і запеклі. / «Що ж тепер? / Панове, ради! Поміркуєм,
- 061A 0815 Бере зомлілюю... / Де ж ти, / Яремо, де ти? подивися!
- 061A 0868 Сова завивас. / А де ж люде?.. Над Тясмином, / У темному гаю,
- 061A 0929 ----- / А що ж? То й ходімо! / -----
- 061A 0939 В кайданах, в кайданах! / Годі ж, не журіться; / Гарно помоліться,
- 061A 1001 Скрізь золото, слава. / Шануйтеся ж, вражі ляхи, / Скажені собаки:
- 061A 1020 поки не охрип, співатиму; а охрипну – чарочку-другу тії / ледащиці-живиці, як то кажуть, та й знову. Слухайте ж, / панове громадо!
- 061A 1212 Недолю співаю козацького краю: / Слухайте ж, щоб дітям потім розказать, / Щоб і діти знали, внукам розказали,
- 061A 1257 Не знать за що, крові широкее море. / А тепер що буде! Сховайся ж за гору; / Сховайся, мій друже, щоб не довелось
- 061A 1272 То буде й багатий. / Чого ж смутний, невеселий / Іде – чуть не плаче?
- 061A 1543 За що люде гинуть? / Того ж батька, такі ж діти – / Жити б та брататься.
- 061A 1543 За що люде гинуть? / Того ж батька, такі ж діти – / Жити б та брататься.
- 061A 1628 Не дали ляхи прокляті. / Зате ж їх і били, / І я й батько святим ножем;
- 061A 1633 «Добре, хлопче. / Ось на ж тобі, друже, / Цей дукачик, та не згуби».
- 061A 1738 Укупочці, в парі. / А де ж Волох? Заспівай лиш / Нам, старий кобзарю!
- 061A 1850 Виручай, проклятий!» / «Добре, добре... Які ж бо ви, / Яремо, завзяті!
- 061A 1875 «На городі постернак, постернак; / Чи я ж тобі не козак, не козак? / Чи я ж тебе не люблю, не люблю?
- 061A 1876 Чи я ж тобі не козак, не козак? / Чи я ж тебе не люблю, не люблю? / Чи я ж тобі черевичків не куплю?
- 061A 1877 Чи я ж тебе не люблю, не люблю? / Чи я ж тобі черевичків не куплю? / Куплю, куплю, чорнобрива,
- 061A 1886 Лиха доля така, / Іди ж, доле, за журбою, / А ти, старий, за водою,
- 061A 2209 Вони католики. / Чого ж ти став? Чом не ріжеш? / Поки невеликі,
- 061A 2333 ----- / Всі гуляють. А де ж Гонта? / Чом він не гуляє?
- 061A 2350 Криється в пожарі / За костьолом. Хто ж це такий? / -----
- 061A 2369 Неначе сплять одягнені. / Чого ж страшні діти? / Чого Гонта ніби краде
- 114A 0084 Чи чували?» – «Ні, не чули». / «Слухайте ж, дівчата, / Та кайтеся... Давно колись
- 114A 0113 Плакала, німіла... / «Чого ж плачеш, моє серце?» – / Петро запитає,
- 114A 0175 Буду вам співати, поки не засну. / Тойді ж, мої любі, як мене не стане, / Згадайте про мене, про мою Мар'яну;
- 114A 0274 Долі дати не хочеш! / Нащо ж мене годувала? / Нащо доглядала?
- 114A 0303 ----- / Тряси ж тебе тряся, Хомо! / Я не ляжу спати дома,
- 114A 0381 І серед дня лихо роблять. / А що ж серед ночі? / «Не плач, серце, єсть у мене
- 114A 0417 Поки не світає. / Чого ж знову заплакала?» / «І сама не знаю».
- 123A 0073 Отака-то бува мати!.. / Де ж серце жіноче? / Серце матері?.. Ох, лихо,
- 171A 0017 ----- / За що ж боролись ми з ляхами? / За що ж ми різались з ордами?

- 171A 0018 За що ж боролись ми з ляхами? / За що ж ми різались з ордами? / За що скородили списками
- 171A 0023 І шаблями скородили. / Що ж на ниві уродилось??! / Уродила рута... рута...
- 171A 0043 І всю Україну. / Спи ж, повитий жидовою, / Поки сонце встане,
- 173A 0057 Сто літ накувала? / Чи є ж таки на сім світі / Слухняная доля?
- 173A 0073 Хоч і молодію / І не одна... Та все ж тяжко... / З горем та нудьгою
- 180A 0041 Адамів діти. / І той... і той... А що ж то я? / Ось що, добрі люди:
- 180A 0163 Катам панувати. / Лети ж, моя думо, моя люта муко, / Забери з собою всі лиха, всі зла,
- 180A 0167 Ти з ними кохалась, їх тяжкіі руки / Тебе повивали. Бери ж їх, лети / Та по всьому небу орду розпусти.
- 180A 0207 Я не заховаюсь / І на небі!.. За що ж кара, / За що мені муки?
- 180A 0248 ----- / А де ж твої думи, рожеві квіти, / Доглядані, смілі, викохані діти,
- 180A 0287 Сьогодні гуляти!» / «Та де ж вона, тая цяця?» / «Вон видишь – палаты».
- 180A 0409 Мов світ увесь хоче / Загарбати. Хто ж це такий? / От собі й читаю,
- 180A 0564 Голову понурив, / Сіромаха. Де ж ділася / Медвежа натура?
- 192A 0042 З іншим заручили... / Навчи ж мене, моя доле, / Гуляти навчи».
- 192A 0076 Все забрав з собою. / А де ж тая мальована, / Шитая хустина,
- 192A 0078 Шитая хустина, / А де ж тая веселая / Дівчина-дитина?!
- 196A 0005 У самому серці, може, й Бог не бачить. / Кому ж її покажу я, / І хто тую мову
- 199A 0107 Нема кому! Боже! Боже! / Чи то ж і не буде? / Ні, настане час великий
- 199A 0165 Хто без святої булли вмер – / У пекло просто; хто ж заплатить / За буллу вдвоє, рїж хоч брата,
- 207A 0134 Шматок хліба зїсти. / Иди ж, доню..... А ти, сину, / Послухаєш вісти.
- 207A 0246 Єй-богу, з пристріту! / Я не сестра? Хто ж оце я? / О Боже мій, світе!
- 207A 0272 «Ні, моє кохання, / Моє серце!» – «Боже ж ти мій! / Чому я не знала?
- 207A 0549 Степаночку, моє серце! / Де ж це ти барився? / Тату! Тату! Ідїть сюда,
- 207A 0584 Навіки загинув! / За що ж свої молодїї / Ти літа погубиш
- 207A 0616 ----- / «Розкажи ж ти нам, Степане, / Про свою недолю,
- 207A 0681 Та святих отих благала. / Таки ж ублагала; / На вседній у неділю
- 221A 0249 Не запродавала? / Та й живуці ж, проклятуці! / Думала, з Богданом
- 221A 0254 Із шведською прибудуою... / Та й тойді ж творилось! / Аж злішаю, як згадаю...
- 221A 0284 Кого вони виглядають. / Вже ж і в крепость завдала, / І дворянства страшну силу
- 221A 0289 Все вельможніі байстрята! / Вже ж і Сїч їх бісновата / Жидовою поросла.
- 221A 0313 ----- / Чого ж ти нас закликала? / Щоб на льох дивиться?
- 221A 0378 ----- / А для кого ж? Чоловіка, / Певне, не посадять
- 221A 0394 ----- / А може, й так! Так на чорта ж / Їх на горах ставить?
- 221A 0488 И песню сложили / Про тако[го] ж мошенника...» / «Нас, пане, навчили...»
- 221A 0498 Москва розкопала! / Великого ж того льоху / Ще й не дошукалась.
- 221A 0515 Льохи твої розкопують / Та тебе ж і лають. / Що й за труди не находять!
- 221A 0520 Сироту Україну! / За те ж тобі така й дяка. / Церков-домовину
- 221A 0538 Нехай і так буде! / Так сміються ж з України / Сторонніі люди!
- 234A 0070 ----- / Хто ж їх старість привітає, / За дитину стане?
- 234A 0142 І не одинокі! / Бери ж лишень та сповивай... / Ач яке, нївроку!
- 234A 0144 Ач яке, нївроку! / Неси ж в хату, а я верхи / Кинусь за кумами
- 234A 0173 У найми проситься. / «А що ж,– каже,– возьмім, Насте». / «Возьмімо, Трохиме,
- 234A 0178 Хоча воно вже й піросло, / Та все ж таки треба / Коло його піклуватись».
- 234A 0183 Прожив, слава Богу,– / Підтопався. Так що ж тепер, / Що візьмеш, небого?
- 234A 0200 «Добре, дядьку». / «Просимо ж у хату». / -----
- 234A 0262 Кого-небудь треба сватать! / «Кого ж би тут?» – старий дума / І просить поради
- 234A 0312 Вимітають, миють... / Та все чужі. Де ж наймичка? / На прощу у Київ
- 234A 0394 Неначе справді молодицю: / «А де ж ти діла паляницю? / Чи, може, в лісі хто одняв?
- 234A 0463 Мов убитий, ходить. / Катерина ж з болящої / І очей не зводить;
- 234A 0513 Марка оглядає. / «А де ж Ганна, Катерина? / Я пак і байдуже!
- 246A 0084 Платить за сонце не повинні! / Та й тільки ж то! Ми не погане, / Ми настоящі христїяне,

- 246A 0126 Жінці на патинки. / Собі ж на те, що не знають / Ні діти, ні жінка!
- 246A 0128 ----- / За кого ж ти розіп'явся, / Христе, сине божий?
- 246A 0133 Щоб ми з тебе насміялись? / Воно ж так і сталось. / Храми, каплиці, і ікони,
- 250A 0100 А більш нікого!..» – «Добре, брате, / Що ж ти такеє?» / «Нехай скаже
- 250A 0164 Ясновельможні гетьмани. / Чого ж ви чванитесь, ви! / Сини сердешної України!
- 250A 0246 За що розпинали! / Обніміте ж, брати мої, / Найменшого брата –
- 250A 0260 Тихо засіє... / Обніміться ж, брати мої. / Молю вас, благаю!
- 256A 0027 На лютого ляха. / Де ж ти дівся, в яр глибокий / Протоптаний шляху?
- 256A 0075 І сердешним людом / Торгуєте? Стережіться ж, / Бо лихо вам буде,
- 258A 0076 Поборов ти першу силу, / Побори ж і другу, / Ще лютішу!.. Встань же, Боже,
- 258A 0101 Лукаві люде. / Хто ж пошле нам спасеніє, / Верне добру долю?
- 258A 0235 Невольники наші». / Якої ж ми заспіваєм?.. / На чужому полі
- 264A 0021 І прокленеш Бога. / Не цвіти ж, мій цвіте новий, / Нерозвитий цвіте,
- 266A 0099 Новеньким повите». / Іди ж здоров, та не забудь / Злидням поклонитись.
- 270A 0077 І в білих палатах. / Скажи ж мені, мій братику, / Королевий Цвіте,
- 272A 0021 Гуляє з дочкою. / Пливи ж, моя єдина. / Хвилі! мої хвилі!
- 274A 0005 Німим стінам передаю. / Озовітеся ж, заплачте, / Німії, зо мною
- 274A 0065 І тяжко, страшно усміхалась. / Що ж се таке? Се не мара. / Моя се мати і сестра.
- 274A 0082 ----- / Де ж ти була, що заблудила? / -----
- 274A 0099 ----- / Кого ж годуєте есте? / Кого ви спати кладете?
- 274A 0114 Поки послули, де хто впав. / Вона ж не спала, не журилась, / Сиділа, ноги устромила
- 274A 0455 Панів шанувати. / До кого ж ти прихилишся? / Нікого немає!..
- 006B 0037 І зроста – не кохалась! / Де ж дружина моя, / Де ви, добрії люде?
- 014B 0018 Я сам пішов у москалі; / Таки ж у нашому селі / Назнав я дівчину... Вчащаю
- 016B 0085 Її в сні не пускає / Убогих брат. А що ж робить? / Сама втекла і повинчалась,
- 016B 0160 Мене мій Поль або Філат! – / За що ж воно тебе згадає? / За те, хіба, що привела?
- 016B 0411 І не буде вже, святої... / Де ж вона поділась? / У Києві пресвятому
- 033B 0047 І все то те лихо, все, кажуть, од Бога! / Чи вже ж йому любо людей мордувать? / А надто сердешну мою Україну.
- 033B 0057 Про все розказали. / Що ж діялось по шведчині! / То й вони злякались!
- 038B 0031 А то б догодила... / Кого ж то там з музикою / Люде обступили?
- 038B 0036 Іде козак.– Ох, літа! літа! / Що ви творите? – На тоте ж / Старий ударив в закаблуки,
- 038B 0047 Останеться й передам. / А вже ж тії закаблуки / Набралися лиха й муки!
- 038B 0064 Навік зачинилась / Козакові. Хто ж цей свий / Попрощався з світом?
- 038B 0104 Воно тебе весь вік дурило. / Приспи ж його і занехай / Свою Борзну і Фастовщину,
- 041B 0007 ----- / Які ж мене, мій Боже милий, / Діла осудять на землі?
- 042B 0001 ----- / Самому чудно. А де ж дітись? / Що діяти і що почать?
- 046B 0035 Змалку віршовати. / Коли ж яке поквартиться, / То нищечком, брате,
- 050B 0003 – То йди топись! – А жінка! Діти? / – Ото ж то, бачиш, не бреш! / А сядь лишень та напиши
- 050B 0026 Бо вже Катруся підростала. / Чи вже ж їй вік продівувать, / Зносити брівоньки нізашо?..
- 050B 0029 ----- / Таки ж у тім селі, трудящий! / (Бо всюди сироти – ледащо)
- 050B 0058 Любов – господня благодать! / Люби ж, мій друже, жінку, діток; / Діли з убогим заробіток,
- 050B 0082 «Коли гние, то продали б, / Адже ж у їх діти!..» / Ось слухай же, що то роблять
- 050B 0155 ----- / Хіба ж живуть вони? І знають, / Як ви сказали, благодать,
- 050B 0162 ----- / Отак по-вашому! Ну, годі ж, / Нехай собі і не живуть...
- 050B 0209 Ні сестри, ні брата, нікого нема. / Чого ж він приплентав? – А хто його зна! / Чи чув ти, що кажуть: легше умирати
- 050B 0219 Вдова на тім світі! / До кого ж він прихилиться? / Де перезимує?
- 057B 0204 В байраках біліли / Сніги білі; тойді ж ото / І Очаков брали
- 067B 0024 Лукавая доле? / Не проклену ж тебе, доле, / А буду ховатись
- 076B 0016 На тих помазаниках божих... / Так що ж, не втну, а як поможеш / Та як покажеш, як тих птах

- 076В 0021 Святопомазану чуприну. / Покиньте ж свій святий Парнас, / Придибайте хоч на годину
- 076В 0221 Не знаєш, на яку й ступити. / Так що ж мені тепер робити / З цими поганцями? Скажи,
- 076В 0228 Тобі к великодню куплю. / Пострижемось ж у лакеї / Та ревнсно в новій лівреї
- 076В 0234 Не буде там добра ніколи. / Нащо ж себе таки дурить? / Ходімо в селища, там люде,
- 083В 0051 За ті сміхи!.. / Де ж Микита? / В далеку дорогу
- 088В 0039 / Чого ж тепер заплакав ти? / Чого тепер тобі, старому,
- 090В 0004 Нудьга і осінь. Боже милий, / Де ж заховатися мені? / Що діяти? Уже й гуляю
- 091В 0025 У год подержить до хреста. / Та й тільки ж то. Кругом паскуда! / Чому ж його не так зовуть?
- 091В 0026 Та й тільки ж то. Кругом паскуда! / Чому ж його не так зовуть? / Чому на його не плюють?
- 095В 0004 Давно б списать несамовиту, / Так що ж? Сказали б, що брешу, / Що на панів, бачиш, сердитий,
- 095В 0091 Сердешній плакати не дають, / Вона ж сховається та й плаче. / Дурна, їй шкода мужика
- 095В 0224 І приспівувала / «Чи не це ж та кумася, / Що підтикалася!..
- 095В 0287 Тепер і шкода... хоч топись! / Чого ж ти, мамо моя, плачеш? / Не плач, голубочко, дивись,
- 103В 0010 І геть спалить. / Орла ж повісить на тичині. / І при такій годині
- 104В 0084 Покину їх та утечу. / Хто ж їх нагодує? / Хто догляне? Одна – стара,
- 104В 0139 Усякі штучні іства? / Сама ж неначе нежива / На плечі пада... Напоїла,
- 104В 0175 Як сей неук! / Де ж нам, грішним, / Добра цього взяти?
- 110В 0013 Ще моляться Богу. / Прилітайте ж, мої любі, / Тихими речами
- 128В 0005 Мати не пускає. / Що ж мені робити, / Де мені подітись?
- 152В 0003 Гусарин-москаль. / Чого ж мені його шкода, / Чого його жаль?
- 153В 0012 Ёй-богу, я його не вмію / Того студента, що ж нам діять? / То синок був литовської
- 158В 0029 До церкви молитись / Підуть люде... Завтра ж рано / Завіє голодний
- 158В 0037 Свято зустрічати! / Що ж діяти? На те й лихо, / Щоб з тим лихом битись.
- 158В 0046 Та й там живуть, хоч погано, / Що ж діяти маю? / Треба б вмерти. Так надія,
- 160В 0010 (Як ці добродії дознають). / Та вже ж нехай хоч розіпнуть, / А я без вірші не улежу.
- 161В 0085 ----- / А що ж, умру хіба? / -----
- 161В 0112 А ти вже й скрипку принесла? / Яку ж ми вчистимо з тобою? / -----
- 161В 0174 І діти, як квіти, / За що ж ти їх, молоденькі, / Думаєш убити!
- 161В 0261 ----- / Чуєш! Дождайся ж! / -----
- 161В 0291 ----- / Правда, правда, моя квіточко! Побіжу ж я швиденько, / а ти тут, моя любко, погуляй собі тихенько
- 173В 0009 Молодую волю. / Воно й правда. Що ж діяти? / Навчіть мене, люде,
- 175В 0022 Оцю одну, останню, / Слухайте ж, панята. / -----
- 175В 0117 До світу шукали, / Та не найшли. Де ж поділась? / Де? Помандрувала
- 179В 0023 ----- / Якого ж ми раю / У Бога благаєм?
- 184В 0009 Витає весело над ним. / Що ж се зробилося з старим, / Чого зрадів оце? Того,
- 184В 0013 Добро якесь комусь зробити. / А що ж, як зробити? Добре жить / Тому, чия душа і дума
- 188В 0012 Мені здається, що се я, / Що це ж та молодість моя. / Мені здається, що ніколи
- 189В 0043 Що з нами гралася колись. / Чого ж ти, брате, зажурилась? / – Я не журиюсь. Помандрувала
- 194В 0065 Згадувати будуть! / Донеси ж, мій Боже милий! / Або хоч надію
- 197В 0003 Без сльоз і без розмови. / Чи зйдемося ж знову? / Чи заспіваємо коли?
- 198В 0043 Даш високії палати. / Пани ж неситії, пузаті, / На рай твій, Господи, плюють
- 200В 0069 Ходім, Петрусю, в сад, в палати». / «А хто ж тут буде доглядать / Хто попасе мої ягнята?»
- 200В 0122 Душі негрішній, молодій! / Та що ж робить? Нестало сили, / Сердега разом одуріла.
- 200В 0126 Прожити літа молодії? / Вони ж не вернуться! Як хоч, / А лихо, кажуть, перескоч,

- 200B 0169 Святий покой ваш стерегти / І в домовині. Що ж то буде / З превосходительною? Що ти
- 205B 0010 Вони і Господом забуті. / Так що ж мені тут гріти-дути! / А де оті?? Невже в сажах
- 205B 0018 Кого годують, доглядають. / І що ж ви скажете: за славу / Лили вони моря кроваві
- 205B 0025 Свинар в толоці. Кляті! кляті! / Де ж слава ваша?? На словах! / Де ваше золото, палати?
- 205B 0029 В склепах, поваплених ката[ми], / Такими ж самими, як ви. / Жили ви лютими звірми,
- 205B 0032 ----- / Де ж ти? / Великомучениче святий?
- 209B 0036 Усі ми і встанем, та Бог його знає, / Коли-то те буде. Дивися ж, дитино! / Та добре дивися – а я розкажу,
- 209B 0040 За що й я меж ними в могилі лежу. / Ти ж людям розкажеш, як виростеш, сину. / Слухай же, дитино.– А потім ягнята
- 212B 0018 Опріче праведного Бога. / Молися ж, серце, помолюсь / І я з тобою. Щось пророче
- 214B 0012 І нишком плачу, плачу я. / Чого ж я плачу? Мабуть, шкода, / Що без пригоди, мов негода,
- 215B 0011 І ще якоюсь... Вороги!! / І люті! люті! Ви ж украли, / В багно погане заховали
- 215B 0016 Та й смієтесь. Нехристияне! / Чи не меж вами ж я, погані, / Так опоганився, що й не знаць,
- 217B 0015 І усміхається, і стиха / Промовить нишком: – Де ж те лихо? / Печалі тії, вороги?
- 218B 0142 ----- / Тойді ж ото її Алкід, / Та ще гетери молодії,
- 218B 0295 Раби незрячії, сліпії! / Чи ж кат помилує кого? / Молітесь Богові одному,
- 218B 0473 Ревучим громом пронеслась / І стихла буря. Де ж була? / Де ти сховалась? Чом на його,
- 232B 0015 Зерна неправди за собою. / Ходімо ж, доленько моя! / Мій друже вбогий, нелукавий!
- 245B 0003 Понаддніпряньські невеселі, / Я думав, де ж я прихилюсь? / І де подінуся на світі?
- 249B 0027 Зотни, поки не піднялось! / – Так що ж,– промовив Ірод п'яний,– / По всьому царству постинать
- 249B 0038 Од п'яного царя-владики! / Од гіршого ж тебе спасла / Твоя преправедная мати.
- 249B 0040 Твоя преправедная мати. / Та де ж нам тую матір взяти? / Ми серцем голі догола!
- 250B 0044 Одна-однісінька!.. Хіба... / Ще ж смерть моя не за плечима?.. – / А та стоїть собі під тином
- 250B 0051 І попасти і напоїть, / Хоч і далеко. Так любила ж / Вона той тихий божий став,
- 250B 0081 Такої божої краси / Ніхто не узрить! Злая ж доля / Колючим терном провела,
- 250B 0188 Їм на вечерю подала. / Сама ж не їла й не пила. / В куточку мовчки прихилилась
- 250B 0258 Собак напоють. / Де ж подівсь / Дивочний гость отой лукавий?
- 250B 0392 Такеє-то на світі сталось! / Дивіться ж, о! матері! / Що роблять іроди царі!
- 250B 0417 І про великую ослицю / По всьому світу. Ся ж несла / Живого істинного Бога.
- 250B 0419 Живого істинного Бога. / Тебе ж, сердешну, копт убогий / Хотів у Йосипа купити,
- 250B 0470 А їй немудрою хустину, / Собі ж несе на постолі / Ременю доброго. Спочинув
- 250B 0567 Та коржиком погодувала, / Свіженьким коржиком. Воно ж / Попестилось собі, погралось
- 250B 0570 Та й спатоньки, мале, лягло / Таки ж у неї на колінах. / Отож і спить собі дитина,
- 250B 0589 Півкопи тую на буквар. / Сама б учила, так не знала ж / Вона письма того. Взяла
- 250B 0592 Та в школу хлопця одвела, / У ієсейську. Доглядала ж / Сама його, сама й навчала
- 250B 0618 Сидять собі та продають / Добро своє. А де ж дитина? / Побігло десь. Шукає сина
- 250B 0744 Любов і правду рознесли / По всьому світу. Ти ж під тином, / Сумуючи, у бур'яні
- 268B 0045 Вас найде правда-мста; а люде / Підстережуть вас на тоте ж, / Уловлять і судить не будуть,
- 270B 0008 Боже сильний! Твоя сила / Та тобі ж і шкодить. / -----
- 272B 0017 Всю ніч майнували. / – Чи ти ж, коню, будеш пити / З нашої криниці?
- 273B 0007 ----- / Мені ж, мій Боже, на землі / Подай любов, сердечний рай!
- 274B 0010 ----- / Мені ж, о Господи, подай / Любити правду на землі
- 283B 0003 Над тим божим, де мремо ми, / Тебе ж, Боже, зневажаєм, / Зневажаючи співаєм:
- 283B 0012 Одурих ти нас, убогих. / Ми ж, окрадені небоги, / Самі тебе одурили
- 285B 0008 Аж до самої домовини. / А меж людьми ж вони жили! / -----

286В 0003 Світе вольний, несповитий! / За що ж тебе, світе-брате, / В своїй добрій, теплій хаті
291В 0010 ----- / Оріся ж ти, моя ниво, / Долон та горою!
291В 0014 Волею ясною! / Оріся ж ти, розвернися, / Полеми розстелися!
291В 0018 Долею полийся! / Розвернися ж на всі боки, / Ниво-десятино!
291В 0024 Веселії жнива!.. / Розвернися ж, розстелися ж, / Убогая ниво!!!
291В 0024 Веселії жнива!.. / Розвернися ж, розстелися ж, / Убогая ниво!!!
295В 0008 Анікогісінько нема! / Сиди ж один, поки надія / Одурить дурня, осміє...
295В 0013 Як ту сніжину по степу! / Сиди ж один собі в кутку. / Не жди весни – святої долі!
297В 0003 То і полежать не дають / Ледачому. Тебе ж, о суко! / І ми самі, і наші внуки,
299В 0004 Нащо здалися вам псарі? / Ви ж таки люди, не собаки! / -----
299В 0016 Мов у кошару заганяє / Чужу худобу. Де ж той світ!? / І де та правда!? Горе! Горе!
303В 0024 Та й знову думать заходивсь / Про те ж таки, що й перше думав. / -----
308В 0021 Ясний та глибокий... / Походимо ж, моя зоре... / Зійдемо на гору,
308В 0027 Попливають, засяють. / Підождемо ж, моя сестро, / Дружино святая!

ЖАБИ 1

016В 0326 З-під стріхи в поле вилітас, / А жаби крикають, гудуть. / Дивіться, очі молодії,

ЖАБУ 2

068В 0150 До всього, всього я привик. / Було, мов жабу ту, на списі / Спряжеш дитину на огні
175В 0048 Та вилами пана / І просадив, мов ту жабу. / Застогнав поганець

ЖАДАНИЙ 1

076В 0199 Не із Литви йде князь сподіваний, / Ще не знаємий, давно жаданий; / А із Києва
туром-буйволом

ЖАДНА 1

061А 1470 Ні, не плаче: змія люта, / Жадна випиває / Його сльози, давить душу,

ЖАЙВОРОНОК 2

010А 0142 ----- / Защебетав жайворонок, / Угору летючи;
061А 2141 Барвінком укрила; / І на полі жайворонок, / Соловейко в гаї

ЖАЛА 1

235В 0001 ----- / На панщині пшеницю жала, / Втомилася; не спочивать

ЖАЛЕМ 1

006В 0251 І батько й мати в домовині... / І жалем серце запеклось, / Що нікому мене згадати!

ЖАЛИ 3

061А 2533 В Україні жито, / Та не вони його жали. / Що мусим робити?
150А 0165 На лан жито жати, / Жито жали, в копи клали, / Гуртом заспівали:
154А 0165 На лан жито жати; / Жито жали, в копи клали, / Гуртом заспівали:

ЖАЛІБНІШЕ 1

019А 0031 Поки не заснули, / Голосніше, жалібніше, / Щоб вітри почули,

ЖАЛКУВАЛИ 1

050В 0078 Не минали, себелюби, / Та все жалкували, / Що сироти таким добром

ЖАЛКУВАТИ 1

050В 0109 Що з ними зрівнялись! / Посходились жалкувати, / Жалю завдавати.

ЖАЛКУЄТЕ 1

180А 0045 В неділю і в будень. / А вам нудно! жалкуєте! / Єй-богу, не чую.

ЖАЛКУЮ 1

068B 0019 Я сам занівечив свій вік. / І ні на кого не жалкую, / І ні у кого не прошу я,

ЖАЛКУЮЧИ 2

050B 0087 Ходили, ходили, / Поки вночі, жалкуючи, / Хату запалили!

133B 0003 Як добрії люди – / І окрадуть, жалкуючи, / Плачучи, осудять,

ЖАЛО 1

199A 0249 Я докажу отим зміям, / Я вирву їх несите жало!..» / І чехи Гуса провозжали,

ЖАЛЮ 15

010A 0076 Воно жить не хоче, не хоче журиться. / «Журись», – каже думка, жалю завдає. / О Боже мій милий! така твоя воля,

061A 2460 Як ляхи конали, як Сміла горіла. / Сусіди од страху, од жалю німіли. / І мені, малому, не раз довелось

173A 0202 Сина вимовляла. / То од жалю одходила / І мовчки журилась

038B 0008 Таки буду виглядати, / Жалю серцю завдавати. / -----

046B 0127 Зо мною знову лихо діє / І серцю жалю завдає. / А може, ще добро побачу?

050B 0110 Посходились жалкувати, / Жалю завдавати. / «Шкода, шкода! Якби знаття,

083B 0136 А він собі гуляє, п'є, / Та хлопцям жалю завдає / Тими дівчатами. Дівчата

116B 0006 А музика грає! грає! / Жалю завдає! / Ой піду я боса полем,

149B 0023 / Ой із журби та із жалю, / Щоб не бачить, як читають

161B 0004 Троха лиш! Треба розказати, / Щоб з жалю не зробить сміху. / Од Борисполя недалеко,

161B 0309 Любилися, та не побралися, / Тільки жалю серцю набралися». / -----

187B 0032 Гарненько з лиха б напились, / А потім з жалю заридали / Та батька, матір прокляли

194B 0035 Щоб не губить душу? / Не варт вона того жалю. / Ось для чого мушу

200B 0034 «Мені не треба тії шалі». / «Не завдавай же серцю жалю! / Купи, голубко! Не печаль

278B 0004 Як та зозуленька кує, / Словами жалю додає. / – Полечу, каже, зигзицею,

ЖАЛЬ 48

030A 0463 Недоля не бачить, з ким їй жартувати, / А люде хоч бачать, та людям не жаль: / «Нехай, – кажуть, – гине ледача дитина,

047A 0129 Пішла б же я утопилась – / Жаль душу згубити... / Коли не жив чорнобривий,

061A 1604 Перед жидом гнувся, / А сьогодні... Та й жаль стало, / Що лихо минуло.

061A 2089 Загрібай, мамо, жар, жар, / Буде тобі дочки жаль, жаль... / Ох, як весело на світі!

061A 2089 Загрібай, мамо, жар, жар, / Буде тобі дочки жаль, жаль... / Ох, як весело на світі!

061A 2446 Щоб добру навчили. Я тепер згадав, / Згадав, та й жаль стало, що лихо минуло. / Молодеє лихо! Якби ти вернулось,

114A 0323 Дивіться на мене: я виплавав очі. / Мені їх не шкода, мені їх не жаль. / Ні на що дивиться: ті очі дівочі...

265A 0011 Нема ніякої, / Коли доброї жаль, Боже, / То дай злої, злої!

265A 0031 Нема ніякої! / Коли доброї жаль, Боже, / То дай злої! злої!

266A 0033 Заразом украли. / Жаль і батька, жаль і матір, / І вірну дружину,

266A 0033 Заразом украли. / Жаль і батька, жаль і матір, / І вірну дружину,

266A 0037 Класти в домовину, / Жаль великий, брати мої; / Тяжко годувати

274A 0052 А перед ними опинилось / Те, що співало. Жаль і страх! / В свитині латаній дрожала

274A 0239 Трохи була не втопилась, / Та жаль було кинуть / Близняточок. То сьак, то так

274A 0438 Уже прийшли в Україну... / Жаль їй чогось стало. / Поклонилась Маріюлі

006B 0128 Віщує серце, що в палатах / Ти розкошуєш, і не жаль / Тобі покинутої хати...

006B 0242 Привик я трохи, і мені / Не жаль було давно одбутих, / Давно похованих, забутих,

050B 0022 Або йти топиться, / Так жаль маленьких діток стало! / Звичайне, мати, що й казати!

050B 0091 Які вельможі просвіщенні: / То і не жаль було б; чи так? / А то сірісінський сіряк

050B 0173 А зять пішов у москалі. / Не жаль було його нікому, / Та ще й сміялись у селі!

057B 0038 Або вбитись, утопитись, / Так жаль маленьких діток стало. / Звичайне, мати, що й казати,

- 074В 0013 Пішла по лісу косовиця. / Аж страх, аж жаль було дивиться. / Дуби і всякі дерева
 083В 0067 В недобрий час з того нерівні / Ти насміялась... Стало жаль / Тобі його... Нудьга,
 печаль
 088В 0030 Тихенько дівчина співала, / І жаль мені, малому, стало / Того сірому-сироту,
 088В 0036 Мабуть, він упився. / І я заплакав, жаль малому / Було сіроми-сироти.
 088В 0041 Чого тепер тобі, старому, / У цій неволі стало жаль– / Що світ зав'язаний, закритий!
 091В 0001 ----- / Не жаль на злого, коло його / І слава сторожем стоїть.
 091В 0003 І слава сторожем стоїть. / А жаль на доброго такого, / Що й славу вмє одурить.
 091В 0031 У вас хоч матір попроси, / То оддасте, Не жаль на його, / На п'яного Петра кривого.
 091В 0033 На п'яного Петра кривого. / А жаль великий на людей, / На тих юродивих дітей!
 095В 0012 Неправда! Єй-богу, не лаю. / Мені не жаль, що я не пан, / А жаль мені, і жаль
 великий,
 095В 0013 Мені не жаль, що я не пан, / А жаль мені, і жаль великий, / На просвіщенних
 християн.
 095В 0013 Мені не жаль, що я не пан, / А жаль мені, і жаль великий, / На просвіщенних
 християн.
 095В 0093 Дурна, їй шкода мужика / Та жаль святого сіряка, / А глянь лиш гарно кругом себе –
 095В 0119 Та про байстрят отих ледачих, / Хоть і нікому їх не жаль, / Розказую та плачу.
 095В 0121 Розказую та плачу. / Мені їх жаль!.. Мій Боже милий, / Даруй словам святую силу –
 095В 0127 Щоб спала тихая печаль / На очі їх, щоб стало жаль / Моїх дівчаток, щоб навчились
 104В 0039 Покинув матір і господу, / Покинув жінку, жаль, та й годі. / На Бессарабію пішов
 152В 0004 Чого ж мені його шкода, / Чого його жаль? / Що на йому жупан куций,
 156В 0018 – Не боюсь я, отамани, / Та жаль України,– / І заплакав Дорошенко
 161В 0269 Дивітеся, яка печаль! / То й плачте, коли жаль... / -----
 161В 0403 Над ним не вкопали. / Аж жаль його. Був багатий, / І рідня і діти
 180В 0007 Дивуюсь дивом, і печаль / Охватить душу; стане жаль / Мені її, і зажурюся,
 188В 0002 І золотої й дорогої / Мені, щоб знали ви, не жаль / Моєї долі молоді;
 192В 0017 ----- / І жаль тобі її стане, / Малої биліни.
 212В 0007 Перед тобою помолюсь. / І жаль мені, старому, стане / Твоєї божої краси.
 218В 0353 – От Юпітер, так Юпітер! / Не жаль і назвати / Юпітером. А я, дурна,
 250В 0250 О тяжкая душі печаль! / Не вас мені, сердешних, жаль, / Сліпі і маліє душою,

ЖАР 2

- 061А 2088 Ох, як довго!.. / Загрібай, мамо, жар, жар, / Буде тобі дочки жаль, жаль...
 061А 2088 Ох, як довго!.. / Загрібай, мамо, жар, жар, / Буде тобі дочки жаль, жаль...

ЖАРТИ 3

- 061А 0678 «Не плач, серце, я жартую». / «Жарти!» / Усміхнулась.
 114А 0030 Часом на Петруся усміхнись, щаслива, / І хоч так, як жарти, колишнє згадай. / -----
 114А 0202 Думала – жартує, / Потім бачить, що не жарти. / Та й каже: «Мар'яно!

ЖАРТУВАЛА 1

- 114А 0109 Розмовляла, / Жартувала, / Обнімала, мліла...

ЖАРТУВАЛИ 2

- 114А 0033 Дівчата гуляли, / Жартували з парубками, / Деякі співали –
 114А 0294 Пустували, / Жартували, / Зопсували горох.

ЖАРТУВАТИ 1

- 030А 0462 Жартуючи кинув Катрусю москаль. / Недоля не бачить, з ким їй жартувати, / А
 люде хоч бачать, та людам не жаль:

ЖАРТУВАТЬ 1

- 061А 0446 «Нагаями / Свиняче ухо! Жартувать, / Чи що, ти хочеш?»

ЖАРТУЄ 4

- 030A 0031 А донька не чує; / Де жартує з москаликом, / Там і заночує.
 045A 0012 Нема йому в світі хати, / Недоля жартує / Над старою головою,
 114A 0201 Мати спершу сміялася. / Думала – жартує, / Потім бачить, що не жарти.
 207A 0264 З тими старостами, / Ще й жартує!» – «Не жартую, / Єй-богу, Ярино,

ЖАРТУЄМ 1

- 061A 0535 Не кривись, поганий! / Не жартуєм. Давай гроші!» / «Де мені їх взяти?

ЖАРТУЄТЕ 1

- 061A 0531 «Добре, годі! Тепер плати!» / «Жартуйте, пане: / За що платить?»

ЖАРТУЄШ 1

- 207A 0268 Ти завтра покинеш / Мене й батька? Не жартуєш? / Скажи-бо, Степане,

ЖАРТУЙТЕ 1

- 061A 0458 А жид зогнув спину: / «Не жартуйте, мості-пане!» / «Добривечір в хату!

ЖАРТУЮ 7

- 061A 0677 І сльози блиснули. / «Не плач, серце, я жартую». / «Жарти!»
 061A 0682 Та й ніби заснула. / «Бач, Оксано, я жартую, / А ти й справді плачеш.
 061A 1959 В потайники пустить огонь! / Думають, жартую!» / Заревіли гайдамаки:
 114A 0409 «Хіба сю ніч кинеш? / Хіба зараз?..» – «Я жартую. / Тепер Україну
 207A 0264 З тими старостами, / Ще й жартує!» – «Не жартую, / Єй-богу, Ярино,
 207A 0266 Єй-богу, Ярино, / Не жартую!..» – «Та це й справді / Ти завтра покинеш
 161B 0100 І посміяться не даси... / Хіба не бачиш, я жартую. / Піди лиш скрипку принеси

ЖАРТУЮТЬ 3

- 030A 0486 І, звичайно, як москалі, / Сміються, жартують; / «Ай да баба! Ай да наши!
 114A 0263 Де дівчата з парубками / Жартують, співають / Та про мене, чорнобриву,
 114A 0414 «А я чула, що ляхи йдуть». / «То вони жартують. / Розійдемось, моє серце,

ЖАРТУЮЧИ 4

- 030A 0005 Роблять лихо з вами. / Москаль любить жартуючи, / Жартуючи кине;
 030A 0006 Москаль любить жартуючи, / Жартуючи кине; / Піде в свою Московщину,
 030A 0461 Отаке-то лихо, бачите, дівчата. / Жартуючи кинув Катрусю москаль. / Недоля не бачить, з ким їй жартувати,
 026B 0041 Моє... лани, гаї, сади!.. / І ми, жартуючи, погнали / Чужі ягнята до води.

ЖАРУ 3

- 061A 0793 Завзята бестія! Стривай!» / Насипали в халяви жару... / «У тім'я цвяшок закатай!»
 199A 0340 Боялися, щоб не виліз / Гадиною з жару / Та не повис на короні
 016B 0227 Сорочечку до зносу носить. / Спеклося, бідне, на жару. / Лопуцьки їсть, ставочки гатить

ЖАТИ 4

- 010A 0190 ----- / Ідуть дівчата в поле жати / Та, знай, співають ідучи,
 150A 0164 Вилітали запорожці / На лан жито жати, / Жито жали, в копи клали,
 154A 0164 Вилітали небожата / На лан жито жати; / Жито жали, в копи клали,
 291B 0022 А розумом, ниво! / Вийдуть люде жито жати... / Веселії жнива!..

ЖАТЬ 4

- 114A 0260 Вранці до криниці, / Ні жита жать, ні льону брать, / Ні на вечірниці,
 207A 0215 Ярина питає. Старому байдуже, / Нібито й не чує. «Чи жать, чи не жать, / А сіяти треба, – старий промовляє

- 207A 0215 Ярина питає. Старому байдуже, / Нібито й не чує. «Чи жать, чи не жать, / А сіяти треба, – старий промовляє
277B 0011 Думать, сіять, не ждять / І посіяне жать / Роботящим рукам.

ЖВАВИЙ 2

- 061A 0296 Запановав над ляхами / Понятовський жвавий. / Запановав та й думав шляхту
123A 0058 А надто той рибалонька, / Жвавий, кучерявий, / Мліє, в'яне, як зостріне

ЖВАВИМ 1

- 230B 0010 З своїм єфрейтором малим, / Та жвавим, на лихо лихим, / До того люд домуштровали,

ЖДАВСЯ-ТАКИ 1

- 057B 0040 Звичайне, мати, що й казать, / Та, може, ждався-таки й зять, / Бо вже Катруся піростала

ЖДАЛА 5

- 061A 2042 Так я думала, молилась, / Ждала, виглядала: / «Нема його, не прибуде,
127B 0028 А дівчині молоденькій / Скажіть, щоб не ждала. / -----
200B 0202 Хотіла спать, але не спала, / І ждала світу, і дожить / До світу божого боялась.
305B 0017 Пишлася, та дівувала, / Та ждала, ждала жениха, / Та ціломудріє хранила,
305B 0017 Пишлася, та дівувала, / Та ждала, ждала жениха, / Та ціломудріє хранила,

ЖДАЛИ 1

- 061A 1188 Кляли, що нічого вже взять. / А гайдамаки мовчки ждали, / Поки поганці ляжуть спать.

ЖДАТИ 1

- 006B 0314 Тепер же злої тії долі, / Як Бога, ждати довелось. / І жду її, і виглядаю,

ЖДАТИМЕШ 1

- 250B 0267 Ти, безталанная, чого / І ждеш і ждатимеш од Бога / І од людей його? Нічого,

ЖДАТИМУ 3

- 161B 0295 ----- / Добре, добре, не ждатиму. / -----
161B 0296 ----- / Не ждатиму, не ждатиму, / У свитину вдягатимусь,
161B 0296 ----- / Не ждатиму, не ждатиму, / У свитину вдягатимусь,

ЖДАТЬ 5

- 114A 0204 Та й каже: «Мар'яно! / Треба буде старостів ждять, / Та, може, й од пана!
185B 0008 Святої правди ні од кого. / Та й ждять не маю од кого. / Бо вже б, здавалося, пора:
218B 0246 І мусила вона сидіть / Коло острога. Ждять, і ждять, / Як Бога з неба виглядять
218B 0246 І мусила вона сидіть / Коло острога. Ждять, і ждять, / Як Бога з неба виглядять
277B 0010 Перелогі орать, / Думать, сіять, не ждять / І посіяне жать

ЖДЕ 5

- 010A 0019 Матері шукати, / А може, жде козаченька, / Щоб залоскотати.
047A 0134 Тяжко мені, тяжко! / Там старий жде з старостами... / Скажи ж мою долю».
199A 0011 Тліє, не вгасає, / Жде підпалу, як той месник, / Часу дожидає,
236B 0003 А щось такеє бачить око, / І серце жде чогось. Болить, / Болить, і плаче, і не спить,
250B 0222 Додому. / Жде його Марія, / І ждучи плаче, молодії

ЖДЕМО 2

- 068B 0111 Мов бугаї, перебирали. / Звичайне, паничі. Ждемо, / І ми ждемо того весілля.
068B 0112 Звичайне, паничі. Ждемо, / І ми ждемо того весілля. / Отож у клечальну неділю

ЖДЕШ 4

- 030A 0221 Обізвався старий батько: / «Чого ждеш, небого?» / Заридала Катерина,
 108B 0019 Й не знаєш, де дітись, / І ждеш його, того світу, / Мов матері діти.
 236B 0007 Лихої, тяжкої години, / Мабуть, ти ждеш? Добра не жди, / Не жди сподіваної волі –
 250B 0267 Ти, безталанная, чого / І ждеш і ждатимеш од Бога / І од людей його? Нічого,

ЖДИ 7

- 029B 0032 Може, чаєш оновлення? / Не жди тії слави! / Твої люде окрадені,
 161B 0293 а ти тут, моя любко, погуляй собі тихенько / та завітчайся. Та не жди мене, бо бути має, / що я остануся і на вечерню.
 236B 0007 Лихої, тяжкої години, / Мабуть, ти ждеш? Добра не жди, / Не жди сподіваної волі –
 236B 0008 Мабуть, ти ждеш? Добра не жди, / Не жди сподіваної волі – / Вона заснула: цар Микола
 250B 0270 Ніже апостола того, / Тепер не жди. Тесляр убогий / Тебе повинчану веде
 295B 0014 Сиди ж один собі в кутку. / Не жди весни – святої долі! / Вона не зійде вже ніколи
 295B 0020 Не прийде випустить... Сиди / І нічогісінько не жди!.. / -----

ЖДУ 3

- 006B 0315 Як Бога, ждати довелось. / І жду її, і виглядаю, / Дурний свій розум проклинаю,
 046B 0116 Благаю Бога, щоб світало, / Мов волі, світу сонця жду. / Цвіркун замовкне, зорю б'ють.
 185B 0017 Без неї, може, обійдусь, / А ради жду собі, поради! / Та, мабуть, в яму перейду

ЖДУТЬ 8

- 150A 0073 Тільки у Скутарі, в склепу, не дримають / Козаки-сердеги. Чого вони ждуть? / По-своєму Бога в кайданах благають,
 154A 0074 Тільки у Скутарі, в тюрмі, не дримають / Козаки-сердеги. Чого вони ждуть? / По-своєму Бога в кайданах благають,
 006B 0264 Співають, ідучи, дівчата, / А матері вечерять ждуть. / -----
 161B 0108 Воно б то так! Та от що, брате: / Літа не ждуть! літа летять, / А думка проклята марою
 200B 0211 Та щось шепочуть про отруту / І судових неначе ждуть, / І разом стихли на минуту.
 237B 0006 Медоточивими устами / Цілюються і часу ждуть, / Чи швидко брата в домовині
 250B 0264 Не чуть ані його, ані Месії, / А люде ждуть чогось і ждуть, / Чогось непевного. Маріє!
 250B 0264 Не чуть ані його, ані Месії, / А люде ждуть чогось і ждуть, / Чогось непевного. Маріє!

ЖДУЧИ 5

- 006B 0111 І твій барвіночок хрещатий / Заріс богилою, ждучи / Тебе не квітчану. І в гаї
 006B 0141 – Так, мамо, так.– І знов ходила, / А мати плакала, ждучи. / Не сон-трава на могилі
 006B 0200 Дочку вечерять дожидала / І тяжко плакала, ждучи. / -----
 218B 0002 Возлюбленику муз і грацій, / Ждучи тебе, я тихо плачу / І думу скорбную мою
 250B 0223 Жде його Марія, / І ждучи плаче, молодії / Ланіти, очі і уста

ЖЕ 91

- 019A 0029 Нехай літа тратить... / Плач же, серце, плачте, очі, / Поки не заснули,
 020A 0061 Поляки панують. / Грай же, море, мовчїть, гори, / Гуляй, буйний, полем –
 027A 0047 Тільки стратить голос, добру не навчить. / Нехай же лютує, поки сам загине, / Поки безголов'я ворон прокричить.
 030A 0095 Мабуть, сама вчила...» / Бодай же вас, цокотухи, / Та злидні побили,
 030A 0163 Рве всякий по волі. / Умивай же біле личко / Дрібними сльозами,
 030A 0345 Вовка виглядає? / Бодай же вас, чорні брови, / Нікому не мати,
 030A 0383 І свого чимало... / Цур же йому!.. А тим часом / Кете лиш кресало
 030A 0564 «Еге, бачу, яка фуга! / Цур же йому з лісом! / Піти в хату... Що там таке?
 030A 0605 Нібито й не бачить. / «Постривай же, мій голубе! / Дивись – я не плачу.

- 029B 0085 Отим киргизам, отже, й там, / Єй же богу, лучше жити, / Ніж нам на Україні.
 029B 0168 На світ народився. / Дай же, Боже, коли-небудь, / Хоч на старість, стати
 037B 0029 А ми б і досі так жили. / Подай же руку козакові / І серце чистее подай!
 042B 0004 Людей і долю проклинають / Не варт, ей-богу. Як же жити / На чужині на самоті?
 046B 0027 ----- / Ось слухай же, мій голубе, / Мій орле-козаче!
 050B 0083 Адже ж у їх діти!..» / Ось слухай же, що то роблять / Заздрощі на світі
 050B 0145 «Не дав вдовиці утопиться, / Не дам же й з торбою ходити!» – / Сказав Максим, і
 ґрунт покинув.
 057B 0043 (Катрусею вдовівна звалась). / Чи вік же їй продівувать? / Зносити брівоньки нізащо.
 057B 0294 Пазорями в саме серце. / Ось слухай же, сину, / Про Максима праведного...
 067B 0022 В пустині, в неволі... / Як же тебе не проклинають, / Лукавая доле?
 072B 0013 Не буде нічого. / Як же його у неволі / Жити без надії?
 095B 0030 То тому й байдуже. / Прилітай же з України, / Єдиний мій друже,
 104B 0089 Дума погуляти! / Як же його? Що діяти? / Горе моє! Горе! –
 125B 0007 А я буду пить. / Не дам же я вражим ляхам / В Україні жити.
 151B 0015 Хазяїнувати. / А як же ні, то я піду / Доленьку шукати.–
 161B 0078 Стривай, стривай, простоволоса! / Дурненька, де б же ти взяла / Того барвінку
 завітчатись?
 161B 0139 ----- / І даровав же мені Бог / Таке дитя, такого сина!
 161B 0158 Кохатися в дітях, / Так же ні, самому треба / Себе одурити,
 161B 0194 ----- / Чом же ти оце, Настусю, / Справді не читаєш?
 161B 0204 ----- / Та читай же, а то... / -----
 161B 0266 Неначе та сорока, скаче. / Настусю! Чом же ти не плачеш? / Аджеж Петруся вже
 немає.
 172B 0009 В найми не наймуся. / Пішов же я світ-за-очі, / Доля заховалась;
 191B 0011 І знали, що з тебе зробити. / Прощай же, друже! Ні хвали, / Ані ганьби я не сплітаю
 200B 0020 У генеральськеє село / Свиной же пасти, безталанне. / -----
 200B 0034 «Мені не треба тії шалі». / «Не завдавай же серцю жалю! / Купи, голубко! Не печаль
 209B 0041 Ти ж людям розкажеш, як виростеш, сину. / Слухай же, дитино.– А потім ягнята /
 Приснились у житі, лановий біжить,
 209B 0082 ----- / Зо мною, слухай же, остались / Данило, чура мій, та я,
 218B 0005 ----- / Привітай же благодуже / Мою сиротину,
 237B 0030 Твої, о Господи, такіі. / Розкинь же їх, твої святис, / По всій землі. І чудесам
 250B 0301 Од кесаря, його самого, / Щоб ви сьогодні, сей же час! / Ви на ревізію у город,
 285B 0009 ----- / Подай же й нам, всещедрий Боже! / Отак цвісти, отак рости,

ЖЕНА 1

- 082B 0021 Письмо чи матір, взять на світі. / – А в тебе єсть? – Жена і діти, / І дом, і мати, і
 сестра!

ЖЕНАХ 3

- 218B 0061 ----- / Благословенная в женах, / Святая праведная мати
 250B 0093 О світе наш незаходимий! / О ти, пречистая в женах! / Благоуханный зельний крине!
 250B 0732 Вночі круг тебе сумовати. / І ти, великая в женах! / І їх унініє і страх

ЖЕНЕТЬСЯ 1

- 150A 0177 Із Дарданеллів вітер віє, / А не женеться Візантія: / Вона боїться, щоб Чернець

ЖЕНИСЯ 4

- 198A 0001 ----- / Не женися на багатій, / Бо вижене з хати,
 198A 0003 Бо вижене з хати, / Не женися на убогій, / Бо не будеш спати.
 161B 0162 На такій дитині! / Схаменися, не женися, / І вона загине,
 161B 0170 Ті сльози старечі / Буде втерти, не женися! / І гич не до речі!

ЖЕНИТИ 1

- 057B 0175 Вдова осталась не сама, / А з сином-парубком; женити / Його збиралась восени.

ЖЕНИТИСЯ 3

- 132В 0012 Що як мене любити, / Женитися буде, / І до себе злую суку
146В 0001 ----- / – Не хочу я женитися, / Не хочу я братись,
173В 0001 ----- / Нащо мені женитися? / Нащо мені братись?

ЖЕНИХ 1

- 207А 0394 Опинилось-стало, / Мов жених той молодую, / Землю оглядало,

ЖЕНИХА 2

- 016В 0186 Княжною своєю... / І жениха їй єднала, / І раділа з нею,
305В 0017 Пишалася, та діувала, / Та ждала, ждала жениха, / Та ціломудріє хранила,

ЖЕНИХАЛИСЬ 1

- 029В 0155 Бо, може, нігде правди діть, / Було таке, що й женихались, / Та розійшлися, не
побрались,

ЖЕНУ 1

- 292В 0017 І все добро, дітей малих, / Сестру, жену і все взяли, / І все розтлили, осквернили,

ЖЕНУТЬ 4

- 218В 0439 Везуть возами ладан, миро, / Женуть гуртами християн / У Колізей. Мов у різниці,
250В 0315 І вбогії перед собою / Козу з козяточком женуть, / Бо дома ні на кого кинуть.
299В 0019 Ненагодованих і голих / Женуть (последний долг отдать), / Женуть до матері
байстрят
299В 0020 Женуть (последний долг отдать), / Женуть до матері байстрят / Дівчаточок, як ту
отару.

ЖЕРТВАМИ 1

- 074В 0068 Дивуються з його / І моляться, і жертвами / Дерево благають,

ЖЕРТВИ 1

- 218В 0114 І в Капітолій принесла / Немалі жертви. Ублагала / Капітолійський той синкліт,

ЖЕРТВУ 1

- 102В 0016 Розтлили.... І чужим богам / Пожерли жертву! Омерзались! / І мужа свята..... горе
вам!

ЖЕРУТЬ 2

- 258А 0058 Розкрадають, як овець, нас / І жеруть!.. Без плати / І без ціни оддав єси
304В 0006 Остались шашелі: гризуть, / Ж[е]руть і тлять старого діда... / А од коріння тихо,
любо

ЖЕРЦІ 2

- 218В 0255 Преторіане і сенат, / Жерці і ліктори стоять / Круг Капітолія. І хором
292В 0025 І Вавілоні муровали. / А маги, бонзи і жерці / (Неначе наші панотці)

ЖЕРЦЯ 1

- 307В 0011 І хор по манію лакея, / Чи то жерця: «Во Іудеї / Бисть цар Саул». Потім хор

ЖЕСТОКИЙ 2

- 102В 0023 Глибoki тюрми покопать. / І, роде лютий і жестокий! / Вомісто кроткого пророка...
230В 0071 Безбожний царю! Творче зла! / Правди гонителю жестокий! / Чого накоїв на землі?

ЖЕСТОКИХ 1

- 238В 0007 Тебе нам, кроткого пророка / І обличителя жестоких / Людей неситих. Світе мій!

ЖИВ 8

- 047A 0130 Жаль душу згубити... / Коли не жив чорнобривий, / Зроби, моя пташко!
 199A 0246 Пускать в Констанц Івана Гуса! / «Жив Бог! жива душа моя! / Брати, я смерті не боюся!
 265A 0028 Ніякого, однаково, / Чи жив, чи загинув! / Доле, де ти, доле, де ти?
 066B 0019 Хоч я вам кривди не робив, / Та все-таки меж вами жив, / То, може, дещо і осталося.
 161B 0389 Не розганяй діток, / Сивий дурню! Недовго жив / На свій заробіток
 209B 0003 Своє стародавнє, шукаю, шукаю, / Щоб чим похвалитись, що й я таки жив, / Що й я таки Бога колись-то хвалив!
 209B 0067 ----- / Я жив на хуторі, / Я стар був, немощен. Послав
 215B 0004 Розбили душу? Чи ніколи / Й не жив я з нею, живучи / З людьми в паскуді, опаскудив

ЖИВА 10

- 061A 0021 Єсть у мене діти, та де їх подіти? / Заховать з собою? Гріх, душа жива! / А може, їй легше буде на тім світі,
 061A 0026 Що так вона нишком над ними ридала. / Ні, не заховаю, бо душа жива. / Як небо блакитне –нема йому краю,
 061A 0473 «Нащо б мав ховати, / Якби жива? Нехай, Боже, / Щоб я був проклятий!...»
 180A 0093 Удово-небого, / Годуй діток; жива правда / У Господа Бога!
 199A 0246 Пускать в Констанц Івана Гуса! / «Жив Бог! жива душа моя! / Брати, я смерті не боюся!
 083B 0219 Якогось панича; питав, / Чи жива, каже, титарівна? / Чи насміхається з нерівні?
 109B 0009 Нудити світом? Не говорить, / Мовчить і гнеться, мов жива, / В степу поживкляя трава;
 189B 0038 Нехай з святими спочивають / Мої старії...– Чи жива / Ота Оксаночка? – питаю
 205B 0044 Заплачеш тяжко перед нами, / І ми заплачемо... Жива / Душа поетова святая,
 205B 0046 Душа поетова святая, / Жива в святих своїх речах, / І ми, читая, оживаєм,

ЖИВАЯ 1

- 258A 0184 Якби не Бог поміг мені, / То душа б живая / Во тьмі ада потонула,

ЖИВЕ 6

- 061A 0004 І дурень, і мудрий нічого не знає. / Живе... умирає... Одно зацвіло, / А друге зав'яло, навіки зав'яло...
 256A 0067 Лукавого сина, / Не розіб'є живе серце / За свою країну.
 068B 0026 Заплакав нишком. Сивий брате! / Поки живе надія в хаті, / Нехай живе, не виганяй,
 068B 0027 Поки живе надія в хаті, / Нехай живе, не виганяй, / Нехай пустку нетоплену
 205B 0003 А люде справді не вмирають, / А перелізе ще живе / В свиню абощо, та й живе,
 205B 0004 А перелізе ще живе / В свиню абощо, та й живе, / Купається собі в калюжі,

ЖИВЕМ 2

- 041B 0004 Чи для добра? Чи то для зла? / Нащо живем? Чого бажаєм? / І, не дознавшись, умираєм,
 143B 0013 Я в неволі, ти вдовою, / Не живем, а тільки ходим / Та згадуєм тії годи,

ЖИВЕМО 1

- 207B 0050 А в тебе другого благаєм, / З братами тихо живемо, / Лани братами оремо

ЖИВЕТЕ 2

- 050B 0166 А ви їм жить не даєте, / Бо ви для себе живете, / Заплющивши письменні очі.
 207B 0039 Мої голубки молодії, / Для кого в світі живете? / Ви в наймах виросли чужії,

ЖИВ-ЗДОРОВ 1

- 047A 0118 Де милий-серденько? / Чи жив-здоров, чи він любить? / Чи забув-покинув?

ЖИВИ 1

050B 0049 Просохли очі у вдови. / Отак-то, друже мій, живи, / То й весело на світі буде.

ЖИВИЙ 2

030A 0148 Ні, чорнявий не убитий, / Він живий, здоровий... / А де ж найде такі очі,
047A 0166 Тупне кінь ногою, – / Коли живий козаченько, / То зараз прибуде...

ЖИВИМИ 1

114A 0124 Розійшлися, не взялися / Й живими остались? / Ні, не було, мій голубе.

ЖИВИХ 1

061A 2283 А школярів у криниці / Живих поховали. / До самої ночі ляхів мордували;

ЖИВИ 3

180A 0226 Не суда просити! / Ні, то люди, живі люди, / В кайдани залиті.
207A 0192 Не такого, як у бурсі, / А живі мисліте / З товариством прочитаєш,
245B 0026 Ще змалечку колочу ниву! / Молися, сестро! Будем живі, / То Бог допоможе перейти.

ЖИВИЇ 1

218B 0565 Тебе розп'ятий син Марії. / І ти слова його живії / В живую душу прийняла.

ЖИВИТ 1

127B 0006 Заболіла головонька, / Заболів живіт, / Упав чумак коло воза,

ЖИВИТЬ 1

050B 0299 ----- / Отак живіть, недоуки, / То й жить не остине.

ЖИВОГО 6

010A 0071 За синім би морем милого знайшла; / Живого б любила, другу б задушила, / А до
неживого у яму б лягла.
061A 1143 Де Наливайкова? Нема! / Живого й мертвого спалили. / Де той Богун, де та зима?
246A 0016 Не скує душі живої / І слова живого. / Не понесе слави Бога,
218B 0559 Дивилась, поки не осталося / Живого сліду на воді. / І усміхнулася тойді,
218B 0568 І на торжища і в чертоги / Живого істинного Бога / Ти слово правди понесла.
250B 0418 По всьому світу. Ся ж несла / Живого істинного Бога. / Тебе ж, сердешну, копт
убогий

ЖИВОЇ 3

061A 1697 Всі полягли, всі покотом; / Ні душі живої / Шляхетської й жидівської.
171A 0068 І вицідять сукровату, / І наллють живої / Козацької тії крові,
246A 0015 На дні моря поле. / Не скує душі живої / І слова живого.

ЖИВОМУ 1

246A 0031 Ми віруєм твоїй силі / І духу живому. / Встане правда! встане воля!

ЖИВОТВОРЯЩИЙ 1

305B 0008 Поглянути на божий день, / На ясний світ животворящий! / Сліпа була еси, незряща.

ЖИВОТВОРЯЩИМ 1

230B 0067 Огнем невидимим, святим. / Животворящим, а із гною / Встають стовпом передо
мною

ЖИВОТІ 1

200B 0215 І генерала розчиняють, / І яд находять в животі. / Громада глухо присягає.

ЖИВОЮ 1

246A 0162 О друже мій добрий! друже незабутий! / Живою душею в Україні витай, / Літай з козаками понад берегами,

ЖИВУ 5

061A 0185 За раду лукаву. / Буде з мене, поки живу, / І мертвого слова,

061A 1986 Аж у будинок, в самий льох; / Оксану вихопив чуть живу / Ярема з льоху та й полинув

250A 0216 Побачите славу, / Живу славу дідів своїх / І батьків лукавих.

265A 0006 І все заснуло, і не знаю, / Чи я живу, чи доживаю, / Чи так по світу волочуся,

233B 0025 Душу окропила. / І я живу, і надо мною / З своєю божою красою

ЖИВУТЬ 11

027A 0082 Будеш, батьку, панувати, / Поки живуть люди; / Поки сонце з неба сяє,

057A 0079 Коли так не маю. / Нехай злидні живуть три дні – / Я їх заховаю,

061A 0560. По три сем'ї, по чотири / Живуть в одній хаті». / «Ми це знаєм, бо ми самі

207A 0166 І на чужі люде / Подивитись, як там живуть, / Чи орють,

050B 0155 ----- / Хіба ж живуть вони? І знають, / Як ви сказали, благодать,

050B 0163 Отак по-вашому! Ну, годі ж, / Нехай собі і не живуть... / А все скажу-таки: як хочеш,

076B 0141 Не допомгло-таки нічого. / Отак царевичі живуть. / Пустуючи, на світі,

158B 0045 У неволі жити; / Та й там живуть, хоч погано, / Що ж діяти маю?

209B 0050 ----- / – Не знаю, як тепер ляхи живуть / З своїми вольними братами.

218B 0023 З тюрми не видно. Слава Богу / Й за те, що бачу. Ще живуть, / І Богу моляться, і мруть

250B 0289 Ото вони собі ідуть, / Прийшли додому. І живуть / Повінчані, та не веселі.

ЖИВУЧИ 3

016B 0095 Не знатимеш, як хвалять Бога, / Як люде люблять, живучи. / А жить так, Господи, хотілось!

207B 0002 Якби ви знали, паничі, / Де люде плачуть живучи, / То ви б елегій не творили

215B 0004 Розбили душу? Чи ніколи / Й не жив я з нею, живучи / З людьми в паскуді, опаскудив

ЖИВУЩІ 1

221A 0249 Не запродавала? / Та й живущі ж, проклятущі! / Думала, з Богданом

ЖИВУЩОЇ 1

246A 0008 Розбиває, та не вип'є / Живущої крові – / Воно знову оживає

ЖИВУЩОЮ 2

195A 0011 З тією водою / Зцілющою й живущою, / Дрібною сльозою –

233B 0023 Ти, золотокрила... / Мов живущою водою / Душу окропила.

ЖИВУЩОЮ 1

218B 0520 Стара мати недобита. / Живущою силу / Сила ночі оживила.

ЖИВУЮ 3

083B 0208 Громадою осудили / І живу ю положили / В домовину!.. й сина з нею!

218B 0075 Так, як і ти. І прийняла / В живу ю душу світ незримий / Твого розп'ятого сина!..

218B 0566 І ти слова його живії / В живу ю душу прийняла. / І на торжища і в чертоги

ЖИД 10

061A 0333 ----- / Отак уранці жид поганий / Над козаком коверзував.

061A 0457 Та нагаєм, та нагаєм. / А жид зогнув спину: / «Не жартуйте, мості-пане!»

061A 0500 Знай, гукають: «Жиде, меду!» / Жид не скаменеться. / «Де цимбали? Грай, псявіро!»

- 061A 0505 Вальса та мазура. / І жид гляне, та нищечком: / «Шляхетська натура!»
061A 0526 Перед паном Хведором / Ходить жид ходором / І задком,
061A 0780 В кутку собакою дрижить / Проклятий жид; конфедерати / Кричать до титаря: «Хоч
жити?»
061A 1836 Жидівська собака!» / «Ховай Боже, який я жид! / Бачиш? Гайдамака!
061A 2056 Пожар над водою... / Жид, будинок, Майданівка... / Зовуть Галайдою...»
153B 0045 Без жидівки жити / Студентові. А жид старий / Ніби теє знає.
153B 0066 Коло воріт заходились. / А жид ізнадвору, / Мов скажений, вибігає

ЖИДА 3

- 061A 1302 Прокинеться доля; козак заспіва: / «Ні жида, ні ляха», а в степах України – / О Боже
мій милий – блисне булава!»
061A 1706 Мертвих віша, палить. / «Дайте ляха, дайте жида! / Мало мені, мало!
016B 0261 А він байдуже – п'є, гуляє / Та жида з грішми виглядає. / Нема жидка... Хліби
зійшли,

ЖИДАМ 8

- 020A 0031 Без попа ховають, / Запродана жидам віра, / В церкву не пускають!
024A 0031 Без попа ховають, / Запродана жидам церков, / В церков не пускають!
061A 0882 Орли налетіли; вони рознесуть / Ляхам, жидам кару; / За кров і пожари
173A 0141 Пішла в найми, за хліб черствий / Жидам носить воду. / Бо хрещені не приймають:
180A 0520 Остатню корову / Жидам продав, поки вивчив / Московської мови.
016B 0248 Голодніі люде. А скирти гниють. / А пани й полову жидам продають. / Та голоду раді,
та Бога благають,
111B 0042 А препоганії пани / Жидам, братам своїм хорошим, / Остатні продають штани...
292B 0033 Раби німії поклонялись. / Жидам сердешним заздра стало, / Що й невеличкого царя

ЖИДАМИ 2

- 061A 0316 Волю рятувати, / Полигалися з жидами, / Та й ну руйнувати.
061A 1027 Ночували ляшки-панки / В будинках з жидами, / Напилися, простяглися

ЖИДАХ 1

- 104B 0164 Московкою всюди / Хиляється... і по жидах, / І по панах, боса...

ЖИДЕ 5

- 061A 0439 ----- / «Одчиняй, проклятий жиде! / Бо будеш битий... Одчиняй!
061A 0454 Малює вздовж жидівську спину. / «Здоров, свине, здоров, жиде, / Здоров, чортів
сину!»
061A 0494 Хто куди гукає. / «Давай, жиде!» / Охрещений
061A 0499 А конфедерати, / Знай, гукають: «Жиде, меду!» / Жид не схаменеться.
061A 1842 З халяви виймає. / «Признавайсь, проклятий жиде, / Де моя Оксана?»

ЖИДИ 6

- 061A 1812 За мурами та дивитесь, / Як жиди конають, / Брати ваші! А Оксана
199A 0265 Як та орда у таборі, / Або жиди в школі... / І всім разом заціпило!..
246A 0115 Щоб крадене перекупать, / Як ті жиди. Ми по закону!.. / По закону апостола
270A 0055 Та ще й реготались. / Жиди навіть нечистіі / На мене пльовали.
016B 0297 За неї молилось... / А тим часом жиди в селі / З грішми появились.
125B 0004 Не будете шинкувати, / Прокляті жиди. / Ой не п'ється теє пиво,

ЖИДІВ 2

- 061A 2541 З ножем у халяві, / Жидів кінчать. Така й досі / Осталася слава.
125B 0031 У славному місті. / Покотилось ляхів, жидів / Не сто, і не двісті.

ЖИДІВКИ 1

- 153B 0044 До Закрету, не хочеться / Без жидівки жити / Студентові. А жид старий

ЖИДІВКУ 1

153В 0023 Було молодес, / У жидівку молодую / Та й думало з нею,

ЖИДІВОЧКА 2

153В 0075 Горе тобі, мати. / Жидівочка... де та сила / Взялася в дитяти?

153В 0085 Де вона сховалась, / Жидівочка та гадюча, / Що батька убила.

ЖИДІВОЧКИ 1

061А 1690 На літа, на вроду / Шляхтяночки й жидівочки. / Тече кров у воду.

ЖИДІВОЧКУ 1

153В 0040 І банкір якийсь із Любська / Жидівочку сватав. / Що тут на світі робити?

ЖИДІВСЬКА 1

061А 1835 «Ні, не діждеш, / Жидівська собако!» / «Ховай Боже, який я жид!

ЖИДІВСЬКИЙ 1

061А 0348 Ні сестри, ні брата, нікого нема! / Попихач жидівський, виріс у порогу; / А не клене долі, людей не займа.

ЖИДІВСЬКІЙ 1

247В 0007 Розумний батьку!.. і в смердячій / Жидівській хаті б похмелився / Або б в калюжі утопивсь,

ЖИДІВСЬКОГО 1

125В 0047 З Левченком укупі, / Потоптати жидівського / Й шляхетського трупу.

ЖИДІВСЬКОЇ 1

061А 1698 Ні душі живої / Шляхетської й жидівської. / А пожар удвоє

ЖИДІВСЬКОЮ 1

061А 1672 Кров'ю червоніє / Шляхетською, жидівською; / А над ним палають

ЖИДІВСЬКУ 1

061А 0453 Упали двері... А нагай / Малює вздовж жидівську спину. / «Здоров, свине, здоров, жиде,

ЖИДКА 1

016В 0262 Та жида з грішми виглядає. / Нема жидка... Хліби зійшли, / Радіють люде, Бога просять...

ЖИДОВИН 1

061А 1184 Велике свято в Україні. / Минув – і лях, і жидовин / Горілки, крові упивались,

ЖИДОВИНА 1

121В 0009 А понад шляхами. / Та питаю в жидовина, / В багатого пана,

ЖИДОВИНОМ 1

153В 0073 Убита дитина, / Убитая жидовином, / Горе тобі, мати.

ЖИДОВІ 2

169А 0030 Степи мої запродані / Жидові, німоті, / Сини мої на чужині,

274А 0171 Чи то подушити? / Чи жидові на кров продать, / А гроші пропити?

ЖИДОВОЮ 2

171А 0043 І всю Україну. / Спи ж, повитий жидовою, / Поки сонце встане,

221A 0290 Вже ж і Січ їх бісновата / Жидовою поросла. / Та й москаль незгірша штука:

ЖИДОМ 1

061A 1603 Отут, отут позавчора / Перед жидом гнувся, / А сьогодні... Та й жаль стало,

ЖИДЮГА 2

061A 0417 ----- / Жидюга / Дрижить, зігнувшись

180A 0065 Найтверезіший би упився, / Скупий жидюга дав би гривню, / Щоб позирнуть на ті дива.

ЖИЖКА 1

199A 0373 Он над головою / Старий Жижка з Таборова / Махнув булавою.

ЖИЛА 5

123A 0019 У нас на Україні. / Серед села вдова жила / У новій хатині,

274A 0469 Богу помолилась. / І жила собі святою, / Дівчат научала,

050B 0011 Пиши: у нас на Україні. / А в тім селі вдова жила, / А у вдови дочка була

057B 0027 Було те божеє село. / В селі тому вдова жила, / А у вдови дочка росла

250B 0527 Стара вдова, у Назареті / З малим синком своїм жила, / Таки з Івасем. Та й була

ЖИЛАМИ 1

180A 0482 Собі багрянцю / Пошив жилами твердими / І заклав столицю

ЖИЛИ 12

207A 0071 І вольнії пишались села / Тойді, як праведно жили / Старий козак і діток двоє...

234A 0058 З давнього давна, у гаї над ставом. / Удвох собі на хуторі жили. / Як діточок двоє,

016B 0054 Ще молоді собі були, / Жили самі. Були багаті, / Високі на горі палати,

037B 0028 Нас порізнили, розвели, / А ми б і досі так жили. / Подай же руку козакові

046B 0072 О давнім давні говорила. / Неначе люде не жили. / Од споконвіку і донині

068B 0106 На третє літо поз'їзжались, / Уже засватані. Жили / В дворі, гуляли, в карти грали,

143B 0015 Та згадуєм тії годи, / Як жили колись. / -----

200B 0059 Як там на хуторі колись / Жили, жили».- Та й похилилась. / Очей не зводячи, дивилась

200B 0059 Як там на хуторі колись / Жили, жили».- Та й похилилась. / Очей не зводячи, дивилась

205B 0030 Такими ж самими, як ви. / Жили ви лютими звірми, / А в свині перейшли!..

209B 0033 Неначе сповита!.. Тут пана немає, / Усі ми однако на волі жили! / Усі ми однако за волю лягли,

285B 0008 Аж до самої домовини. / А меж людьми ж вони жили! / -----

ЖИЛО 1

207B 0012 Чи єсть у Бога люте зло! / Що б у тій хаті не жило? / А хату раєм називають!

ЖИЛОСЬ 5

006B 0311 Сказать по правді, не було. / Та все-таки якось жилось. / Хоть на чужому, та на полі...

037B 0003 А унії не чуть було, / Отам-то весело жилось! / Братались з вольними ляхами,

082B 0006 У мене, правда, не було, / А так собі якось жилось. /

197B 0011 Бо й тут невесело було, / Та все-таки якось жилось, / Принаймні вкупі сумували,

300B 0004 Хоч і як-небудь на сім світі, / А все б таки якось жилось. / Та ба! Нема з ким. Світ широкий,

ЖИТА 3

052A 0020 Вернітеся! Дивітеся – / Жита похилились, / Де паслися ваші коні,

061A 1063 Богу помолиться; / Нема жита ні снопа, / Вари варениці».

114A 0260 Вранці до криниці, / Ні жита жать, ні льону брать, / Ні на вечірниці,

ЖИТЕЙСЬКИХ 1

250B 0458 І як його од зол спасти? / Од бурь житейських одвести? / -----

ЖИТЕЙСЬКИМ 1

187B 0012 Як той маяк у син[ім] морі / Чи те... в житейським. Само так / У нас у косяній коморі

ЖИТИ 48

- 015A 0014 На чужині не ті люде – / Тяжко з ними жити! / Ні з ким буде поплакати,
 018A 0001 ----- / Тяжко-важко в світі жити / Сироті без роду,
 018A 0007 Щоб не нудить світом, / Утопився б – тяжко жити, / А нема де дітись.
 019A 0014 Тяжко мені сиротою / На сім світі жити; / Свої люде – мов чужії,
 030A 0106 Батько, мати – чужі люде, / Тяжко з ними жити! / -----
 030A 0303 Що серце збиралось / З ними жити, їх любити? / Пропали, пропали!
 047A 0113 Чи довго їй одинокій / На сім світі жити?... / «Бабусенько, голубонько,
 052A 0068 Насміються... Тяжко, батьку, / Жити з ворогами! / Поборовся б і я, може,
 055A 0025 Поставцем кружала. / Було колись добре жити / На тій Україні...
 061A 1152 Нема журбу з ким поділить. / І Альта плаче: «Тяжко жити! / Я сохну, сохну... Де
 Тарас?
 061A 1544 Того ж батька, такі ж діти – / Жити б та брататься. / Ні, не вміли, не хотіли,
 123A 0167 Нема долі на сім світі – / Ходім жити в воду!» / Підняв її, поціловав...
 150A 0158 Ой як крикнув Гамалія: / «Брати, будем жити, / Будем жити, вино пити,
 150A 0159 «Брати, будем жити, / Будем жити, вино пити, / Яничара бити,
 154A 0158 Ой як крикнув Гамалія: / «Брати, будем жити, / Будем жити, вино пити,
 154A 0159 «Брати, будем жити, / Будем жити, вино пити, / Яничара бити,
 173A 0021 Правдоньку казала. / Буду сто літ жити, / Тебе годувати,
 178A 0021 Тяжко тобі битись / Одинокому. З ким жити, / З ким, світе лукавий,
 178A 0025 Тая слава... слава? / Я любить, я жити хочу / Серцем, не красою!
 246A 0029 Ляжеш, Боже, утомлений? / І нам даси жити! / Ми віруєм твої сили
 258A 0202 Чи є що краще, краще в світі, / Як укупі жити, / Братам добрим добро певне
 265A 0017 По світу валятись. / А дай жити, серцем жити / І людей любити,
 265A 0017 По світу валятись. / А дай жити, серцем жити / І людей любити,
 006B 0014 Повіруєм ще трохи в волю, / А потім жити почнемо / Меж людьми, як люде.
 006B 0301 Шовком вишивалась. / Думав жити, любитися, / Та Бога хвалити!
 016B 0119 Красу даєш, серце чисте... / Та не даєш жити. / Не даєш на рай веселий,
 029B 0085 Отим киргизам, отже, й там, / Єй же богу, краще жити, / Ніж нам на Україні.
 038B 0079 Та згадує, як то тяжко / Було жити в світі. / Іде чернець у келію
 042B 0004 Людей і долю проклинає / Не варт, ей-богу. Як же жити / На чужині на самоті?
 050B 0153 Щоб не кричали: «Ах! аллах! / Не варт, не варт на світі жити!» / А чом пак темні не
 кричать?
 057B 0128 Ще змалечку треба вчитись, / Як на світі жити, / А то битимуть, та й дуже!..
 068B 0158 Одурів я, тяжко стало / У вертепах жити. / Думав сам себе зарізати,
 072B 0014 Як же його у неволі / Жити без надії? / Навчіть мене, люди добрі,
 088B 0047 Було в йому, то розлилося, / Що ось як жити довелось, – / Чи так, лебедику?! – Еге...
 104B 0100 Трапляється в світі. / Думав жити, поживати / Та Бога хвалити,
 122B 0010 Позаторік заголили. / А думала жити... / Хоч на старість у невістки
 136B 0002 Туман, туман долиною, / Добре жити з родиною. / А ще краще за горою
 136B 0015 Бодай була не кохалась. / Легше було б самій жити, / Як з тобою в світі битись.
 146B 0014 На Хортиці у матері / Буду добре жити, / У аксамиті ходити,
 151B 0007 Сироті, робити? / Чи йти в люде жити, / Чи дома журитись?
 153B 0044 До Закрета, не хочеться / Без жидівки жити / Студентові. А жид старий
 158B 0044 Тільки й тяжко, що в пустині / У неволі жити; / Та й там живуть, хоч погано,
 178B 0010 Оці думи? Боже милий! / Тяжко мені жити! / Маю серце широке –
 180B 0013 ----- / Тепер їй любо, любо жити. / Вона серед ночі встає,
 192B 0028 І хочеться... Боже милий! / Як хочеться жити, / І любити твою правду,
 194B 0032 Жить не хочеться на світі, / А сам мусиш жити. / Мушу, мушу, а для чого?

- 200B 0057 Се ти, Петрусь?» – «Ажеж я». / «Ходім до мене, будем жити, / Як там на хуторі
колись
200B 0130 Не перескочила, бо їй / Хотілось жити, молодій! / Хотілося б... Густенька каша,

ЖИТІ 2

- 010A 0211 Насипали край дороги / Дві могили в житі. / Нема кому запитати,
209B 0042 Слухай же, дитино.– А потім ягнята / Приснились у житі, лановий біжить, / Та б'є
мене добре, і ніби проклятий

ЖИТНИЦЮ 1

- 250B 0202 І виростуть, і пожнемо / І в житницю соберемо / Зерно святее. Я Месію

ЖИТО 13

- 061A 1235 А унуки? Їм байдуже, / Жито собі сіють. / Багато їх, а хто скаже,
061A 2532 Посіяли гайдамаки / В Україні жито, / Та не вони його жали.
061A 2556 З того часу в Україні / Жито зеленіє: / Не чуть плачу, ні гармати,
150A 0164 Вилітали запорожці / На лан жито жати, / Жито жали, в копи клали,
150A 0165 На лан жито жати, / Жито жали, в копи клали, / Гуртом заспівали:
154A 0164 Вилітали небожата / На лан жито жати; / Жито жали, в копи клали,
154A 0165 На лан жито жати; / Жито жали, в копи клали, / Гуртом заспівали:
016B 0300 Радіє князь, запродує / З половою жито. / І молотить виганяє
083B 0120 Як нас добували, / Жито розсипали / Вночі на печі...»
103B 0001 ----- / На ниву в жито уночі, / На полі, на роздоллі,
289B 0008 Царям убогим. Буде бите / Царями сіянее жито! / А люде виростуть. Умруть
291B 0022 А розумом, ниво! / Вийдуть люде жито жати... / Веселії жнива!..
300B 0013 Бо доведеться одуріть / В самотині. Пшениця, жито / На добрім сіялись лану,

ЖИТОМ 1

- 291B 0016 Полям розстелися! / Та посійся добрим житом, / Долею полийся!

ЖИТЬ 47

- 010A 0075 Не так воно хоче, як Бог нам дає: / Воно жить не хоче, не хоче журиться. /
«Журись», – каже думка, жалю завдає.
010A 0160 Як кує зозуля, / Що не лічить, чи довго жить... / Знать, добре заснула.
061A 0174 Дивлюся, сміюся, дрібні утираю – / Я не одинокий, є з ким в світі жить; / У моїй
хатині, як в степу безкраім,
061A 0340 О Боже мій милий! / Тяжко жить на світі, а хочеться жить: / Хочеться дивитись, як
сонечко сяє,
061A 0340 О Боже мій милий! / Тяжко жить на світі, а хочеться жить: / Хочеться дивитись, як
сонечко сяє,
061A 0345 Або чорнобрива в гаю заспіває... / О Боже мій милий, як весело жить! / -----
061A 0357 Що-небудь згадає або що побачить... / Та й знову за працю. Отак треба жить! / Нащо
батько, мати, високі палати,
061A 0720 Їй Ярема розказував, / Як жить вони будуть / Укупочці, як золото
061A 0781 Проклятий жид; конфедерати / Кричать до титаря: «Хоч жить? / Скажи, де гроші?»
061A 2287 «Де ви, людоїди? Де ви поховались? / З'їли моїх діток – тяжко мені жить! / Тяжко
мені плакати! ні з ким говорить!
061A 2294 Хочеться напиться... Чом вітер не віє, / Ляхів не навіє?.. Тяжко мені жить! / Тяжко
мені плакати! Праведній зорі!
114A 0162 Угадала мати: Мар'яна – дитина, / Не знає, як треба на сім світі жить. / Думала – ні
люди, ані домовина
114A 0327 А більше нічого не мав я й не маю, / А з грішми такими тяжко в світі жить. / Під
тином ночую, з вітром розмовляю,
258A 0082 Смирилася душа наша, / Жить тяжко в оковах! / Встань же, Боже, поможи нам
274A 0096 Не йди, небого, будь ти з нами. / У нас, ей-богу, добре жить. / -----
006B 0076 Мені однаково, чи буду / Я жить в Україні, чи ні. / Чи хто згадає, чи забуде

- 006B 0321 Що не в Україні похваляють, / Що не в Україні буду жить, / Людей і Господа любить.
 016B 0096 Як люде люблять, живучи. / А жить так, Господи, хотілось! / Хотілось любити,
 016B 0108 Горенько з тобою! / Жить би, жить та славить Бога / І добро творити,
 016B 0108 Горенько з тобою! / Жить би, жить та славить Бога / І добро творити,
 016B 0124 ----- / Невесело на світі жить, / Коли нема кого любить.
 016B 0131 Аж страшно!.. А вона молилась / І жить у Господа просилась, / Бо буде вже кого любить.
 016B 0414 ----- / Родилась на світ жить, любить, / Сіять господньою красою,
 029B 0157 Та розійшлися, не побрались, / Покинула самого жить, / В хатині віку доживати!..
 050B 0001 ----- / – Не варт, ей-богу, жить на світі!.. / – То йди топись! – А жінка! Діти?
 050B 0051 То й весело на світі буде. / І буде варт на світі жить, / Як матимеш кого любить.
 050B 0064 Як то вони, ті сироти, / Жить на світі будуть? / Минає рік, минув другий,
 050B 0165 А все скажу-таки: як хочеш, / А ви їм жить не даєте, / Бо ви для себе живете,
 050B 0300 Отак живіть, недоуки, / То й жить не остине. / -----
- 057B 0125 О Боже мій милий! / Хотілося б жить на світі, / Та ба! Треба вчитись,
 068B 0085 А я вже думав одружитись, / І веселитися, і жить, / Людей і Господа хвалить..
 076B 0237 А там, де люде, добре буде. / Там будем жить, людей любить, / Святого Господа хвалить.
- 083B 0223 Його Господь за гріх великий / Не смертію – він буде жить, / І сатаною-чоловіком
 117B 0005 Безталанна я. / Тяжко, тяжко в світі жить / І нікого не любить,
 125B 0008 Не дам же я вражим ляхам / В Україні жить. / Ходім, батьки-отамани,
 161B 0156 ----- / Жить би, жить, хвалити Бога, / Кохатися в дітях,
 161B 0156 ----- / Жить би, жить, хвалити Бога, / Кохатися в дітях,
 184B 0013 Добро якесь комусь зробить. / А що ж, як зробить? Добре жить / Тому, чия душа і дума
 194B 0031 З ким поговорити. / Жить не хочеться на світі, / А сам мусиш жити.
 194B 0037 Ось для чого мушу / Жить на світі, волочити / В неволі кайдани!
 200B 0166 Пренепорочною, святою / В малій хатині буде жить / Любов та чистая. І буде
 200B 0198 А молодого привітаю, / Та й буду жить собі та жить, / Петруся-серденько любить»,–
 200B 0198 А молодого привітаю, / Та й буду жить собі та жить, / Петруся-серденько любить»,–
 209B 0127 За що ми голови складали / В оці могили? Будеш жить, / То, може, й знатимеш, небоже,
 246B 0003 Я думав,– горенько зо мною! / Як доведеться в світі жить? / Людей і Господа хвалить?
 250B 0627 І навчає, неповинне, / Як в світі жить, людей любить, / За правду стать! за правду згинуть!
 291B 0030 Себе-таки, себе самого, / Ніж з ворогом по правді жить / І всує нарікать на Бога!

ЖІНКА 8

- 180A 0020 І не благай: не вимолять / Ні діти, ні жінка. / А той, щедрий та розкошний,
 180A 0054 А в мене діти не кричать / І жінка не лає, / Тихо, як у раї,
 246A 0127 Собі ж на те, що не знають / Ні діти, ні жінка! / -----
 006B 0223 Плаче стара мати, / Плаче жінка з діточками / В нетопленій хаті.
 050B 0002 – Не варт, ей-богу, жить на світі!.. / – То йди топись! – А жінка! Діти? / – Ото ж то, бачиш, не бреши!
 104B 0128 Стогнала мати на печі, / А жінка у коморі спала / (Бо пан нездужа). Жінка встала,
 104B 0129 А жінка у коморі спала / (Бо пан нездужа). Жінка встала, / Неначе п'явка та, випилась
 161B 0027 А сина (сотник був жонатий, / Та жінка вмерла), сина дав / У бурсу в Київ обучатись,

ЖІНКИ 1

- 061A 1537 Діти та собаки – / Жінки навіть з рогачами / Пішли в гайдамаки.

ЖІНКО 1

- 061A 1071 І по сінях ти-ни-ни, / Вари, жінко, лини, / Ти-ни-ни, ти-ни-ни!»

ЖІНКУ 11

- 020A 0148 А я з журби та до шинку, / А там найду свою жінку, / Найду жінку, почащую,
 020A 0149 А там найду свою жінку, / Найду жінку, почащую, / З вороженьків покепкую».
 024A 0116 А я з журби та до шинку, / Найду в шинку свою жінку, / Найду жінку, почащую,
 024A 0117 Найду в шинку свою жінку, / Найду жінку, почащую, / Та з ворогів покепкую».
 246A 0098 Що цар якийсь-то свині пас / Та дружню жінку взяв до себе, / А друга вбив. Тепер на
 небі.
 006B 0206 Покинули стару матір. / Той жінку покинув, / А той сестру. А найменший –
 050B 0058 Любов – господня благодать! / Люби ж, мій друже, жінку, діток; / Діли з убогим
 заробіток,
 095B 0072 А потім діточок вітає / І жінку, кралою молодую, / Аж тричі, бідную, цілує.
 104B 0039 Покинув матір і господу, / Покинув жінку, жаль, та й годі. / На Бессарабію пішов
 104B 0063 Укоротивши йому віка... / А жінку можна привітати. / Трохи не сталося отак.
 104B 0094 Шукать долі. Думав прийти / Та хоч жінку взяти... / Стара мати і тут буде

ЖІНОЧЕ 1

- 123A 0073 Отака-то бува мати!.. / Де ж серце жіноче? / Серце матері?.. Ох, лихо,

ЖІНОЧИЙ 1

- 016B 0313 Срамотні співи. Аж лящить / Жіночий регот. Завиває, / Реве хазяїн: – Будем пить,

ЖІНОЧКА 3

- 104B 0077 Отой пан проклятий / Допік добре. А жіночка / Мов цього й не знає,
 104B 0148 І тихо дрімає... / А жіночка молодая / Кинулась до пана,
 104B 0162 Громадою люде, / І пан умер, а жіночка / Московкою всюди

ЖІНОЧКИ 2

- 030A 0085 Дитину колише. / А жіночки лихо дзвонять, / Матері глузують,
 161B 0038 А тільки сам собі гадає... / А жіночки... лихий їх знає! / Уже сміялися над ним!

ЖІНОЧКУ 2

- 104B 0069 / А жіночку свою любив, / І Господи єдиний!
 104B 0116 На степи широкі! / На садочок! На жіночку! / Кралою карооку!

ЖІНЦІ 2

- 207A 0146 Покойній Марині, / Моїй жінці: «А що, – кажу, – / Возьмем за дитину?»
 246A 0125 Байстрюкові на придане, / Жінці на патинки. / Собі ж на те, що не знають

ЖНЕ 1

- 180A 0136 Опухла дитина, голоднее мре, / А мати пшеницю на панщині жне. / А он бачиш? Очі!
 Очі!

ЖНИВА 3

- 250A 0018 А що вродить? побачите, / Які будуть жнива! / Схаменіться, недолюди,
 291B 0006 Свій переліг – убогу ниву! / Та сію слово. Добрі жнива / Колись-то будуть. І дурю!
 291B 0023 Вийдуть люде жито жати... / Веселі жнива!.. / Розвернися ж, розстелися ж,

ЖНУТЬ 2

- 207A 0169 Чи не на ораному сіють, / А просто жнуть / І немолоченеє віють,
 235B 0016 Та на своїм веселім полі / Свою таки пшеницю жнуть, / А діточки обід несуть.

ЖОВТЕ 1

- 147B 0045 Тільки вітер віє / Та розносить жовте листя / По жовтому полю.

ЖОВТЕНЬКИЙ 1

- 234A 0052 Моїх діток забавляй. / Ти, жовтенький пісок, / Нагодуй моїх діток;

ЖОВТИЙ 1

123A 0162 Од страшної муки, / Втеребила в пісок жовтий / Старі сині руки.

ЖОВТІ 4

030A 0351 Буде лихо, буде! / Зострінуться жовті піски / І чужії люде;

061A 1149 Нема Богдана червонить / І Жовті Води, й Рось зелену. / Сумує Корсунь староденний:

221A 0424 Я співаю. І про Ясси, / І про Жовті Води, / І містечко Берестечко.

161B 0074 То я б кісники заплела, / Наділа б жовті черевики, / Червону б юпку одягла,

ЖОВТІЄ 1

123A 0128 Од злості німіє; / То жовтіє, то синіє; / Розхристана, боса,

ЖОВТОМУ 1

147B 0046 Та розносить жовте листя / По жовтому полю. / Довго воно зеленіло,

ЖОВЧІ 1

221A 0199 Декабриста вкрала / Тро[хи] жовчі. От, бачите, / Й є чим розговоріться!

ЖОЛОБИ 1

234A 0308 В хаті і надворі. / І жолоби викотили / З нової комори.

ЖОЛОБОК 1

061A 0011 По синьому небу вийдеш погулять, / Вийдеш подивиться в жолобок, криницю / І в море безкрає і будеш сіять,

ЖОНАТИЙ 3

095B 0063 Пустив по світу з байстрюками, / Отже й нічого! А жонатий / І має двоє діточок,

161B 0026 Як квіточку, чужу дочку. / А сина (сотник був жонатий, / Та жінка вмерла), сина дав

235B 0012 І уродливий, і багатий, / Не одинокий, а жонатий / На вольній, бачиться, бо й сам

ЖОНАТИМИ 2

045A 0029 Сербина, Шинкарку; / З жонатими на бенкеті / (Де свекруха злая) –

123A 0041 В неділю і в будень / З жонатими, з парубками / Піла та гуляла,

ЖОНАТІ 1

161B 0318 Нехай і сивий і горбатий, / А ми!.. хе! хе! а ми жонаті! / А ми!..– Насилу вліз у хату

ЖРЕТЕ 1

266B 0011 Незлобних, праведних дітей, / Жрете, скажені!.. Мов шуліка / Хватає в бур'яні курча,

ЖРЕЦЬ 1

307B 0007 Єлей і миро принесли. / І чепуренький жрець Ізиди, / Чорнявенький і кавалер,

ЖРИЦЯ 1

218B 0178 Драгим єлеєм потекло. / І стихла оргія. А жриця / Кіприди, оргії цариця,

ЖУПАН 5

030A 0315 З нудьгою та з горем / Жупан надівають, / А плакати – сором.

207A 0319 Коня, свого товариша, / Й жупан надіває. / А Ярина дає зброю,

029B 0082 «Блукав я по світу чимало, / Носив і свиту і жупан... / Нащо вже лихо за Уралом

152B 0005 Чого його жаль? / Що на йому жупан куций, / Що гусарин чорноусий,

174B 0026 Одягла його в червоний / В жупан дорогий. / Посадила на коника...

ЖУПАНА 1

061A 0157 Так і висихає. / «Гуляй, пане, без жупана, / Гуляй, вітре, полем,

ЖУПАНАХ 1

050В 0073 Й самі чорнобриві, / У жупанах похожають, / Старців закликають

ЖУПАНИ 5

020А 0050 Де поділось козачество, / Червоні жупани? / Де поділась доля-воля?
052А 0036 Не покрийють Україну / Червоні жупани! / Обідрана, сиротою
061А 1913 «Семени, Івани, / Надівайте жупани, / Та ходімо погуляймо,
117В 0007 І нікого не любить, / Аксамитові жупани / Одинокій носить.
146В 0007 За плугом ходити, / Аксамитові жупани / На ріллі носити.

ЖУПАНИНУ 2

050В 0035 Придбав сірома грошенят, / Одежу справив, жупанину, / Та ні відсіль і ні відтіль
057В 0080 Придбав, сірома, грошенят, / Одежу справив, жупанину, / Та ні відсіль і ні відтіль

ЖУПАНИ 14

061А 1300 Шляхетської крові. Козак оживе; / Оживуть гетьмани в золотім жупані; /
Прокинеться доля; козак заспіва:
061А 1503 Забуде... і може... / У жупані сама пані, / А лях... Боже, Боже!
061А 1796 Як дитина. Чого б, бачся? / В червонім жупані, / У золоті, слава є,
061А 1820 У Лисянці, не в свитині – / В червонім жупані, / Сидить один та думає:
114А 0373 Чом не ти в сірій свитині, / Чом я не в жупані?» / А Мар'яна, як дитина
123А 0023 І станом висока, / У жупані; кругом пані, / І спереду, й збоку.
173А 0023 Тебе годувати, / В жупані ходити, / Буду панувати.
173А 0038 У червоних черевиках, / В зеленім жупані / По світлиці похожає,
234А 0275 З святим хлібом обміненим. / Панну у жупані, / Таку кралю висватали,
038В 0012 Без холопа і без пана, / Сама собі у жупані / Розвернулася весела,
083В 0112 Завзятий, / У синій шапці, у жупані, / В червоних, як калина, штанях,
095В 0227 Як була я пані / В новому жупані, / Паничі лицялись,
121В 0012 У шляхтича поганого / В поганім жупані. / І у ченця, як трапиться,
173В 0018 А буду я красоватись / В голубім жупані / На конику вороному

ЖУПАНОК 1

173А 0086 І синові за три копи / Жупанок купила. / Щоб і воно, удовине,

ЖУРАВЛІ 2

015А 0021 Спіткалося горе. / А журавлі летять собі / Додому ключами.
180А 0261 Та городи з стома церквами, / А в городах, мов журавлі, / Замоштрували москалі;

ЖУРБА 3

055А 0023 Лихо танцювало, / Журба в шинку мед-горілку / Поставцем кружала.
057А 0098 Отаке-то... А що робить? / Журба не pomoже. / Хто ж сироті завидує –
189В 0023 І над криницею верба. / Нагнулася, як та журба / Далеко в самотній неволі.

ЖУРБА-ТУГА 1

281В 0012 А кровію полита. / І журба-туга на тім полі / Зійшла для руської землі.

ЖУРБИ 6

020А 0142 Пішов кобзар по улиці – / З журби як заграє! / Кругом хлопці навприсядки,
020А 0147 Сидіть, діти, у запічку, / А я з журби та до шинку, / А там найду свою жінку,
024А 0110 Пішов кобзар по улиці – / З журби як заграє! / Кругом хлопці навприсядки,
024А 0115 Сидіть, діти, у запічку, / А я з журби та до шинку, / Найду в шинку свою жінку,
149В 0023 / Ой із журби та із жалю, / Щоб не бачить, як читають
243В 0003 Долиною козак іде / Та у журби питається; / Де та доля пишається?

ЖУРБОЮ 3

057А 0076 ----- / Журбою / Не накличу собі долі,

- 061A 0018 Співать тобі думу, що ти ж нашептав. / Порай мені ще раз, де дітись з журбою? / Я не самотній, я не сирота –
 061A 1886 Лиха доля така, / Іди ж, доле, за журбою, / А ти, старий, за водою,

ЖУРБУ 4

- 045A 0095 Заспіває весільної, / А на журбу зверне. / -----
 061A 0187 І мертвого слова, / Щоб виливать журбу, сльози. / Бувайте здорові,
 061A 0377 Чому не осталося, чому не вітало? / Легше було б сльози, журбу виливать. / Люди одібрали, бо їм було мало.
 061A 1151 Сумує Корсунь староденний: / Нема журбу з ким поділити. / І Альта плаче: «Тяжко жити!»

ЖУРБУ-МОВУ 1

- 150A 0027 У Лиман погнало, а Лиман Дніпрові / Тую журбу-мову на хвилі подав. / Зареготався дід наш дужий,

ЖУРИВСЯ 1

- 088B 0020 На вахті стоя, / Журився сам собі чогось, / Та й заспівав, – звичайне, тихо,

ЖУРИВСЬ 1

- 188B 0021 І піде в найми, і колись, / Щоб він не плакав, не журивсь, / Щоб він де-небудь прихилився,

ЖУРИЛАСЯ 1

- 044B 0039 Сіделечко вкрити. / Вернулася, журилася, / На шлях битий дивилася.

ЖУРИЛАСЬ 6

- 061A 1747 Про вдовицю-молодицю, / Як вона журилася». / -----
 114A 0021 Очима, душею, серцем розмовлять. / З ким ти усміхалася, плакала, журилася, / Кому ти любила Петруся співать.
 169A 0053 Якби-то найшли те, що там схоронили, / Не плакали б діти, мати не журилася. / -----
 173A 0203 То од жалю одходила / І мовчки журилася / Та на шлях той, на далекий,
 270A 0028 Моя мати... чого вона, / Вона все журилася / І на мене, на дитину,
 274A 0114 Поки поснули, де хто впав. / Вона ж не спала, не журилася, / Сиділа, ноги устромила

ЖУРИЛИСЬ 3

- 030A 0386 Та тютюну, щоб, знаєте, / Дома не журились. / А то лихо розказувать,
 061A 1162 Молились щиро козаки, / Як діти, щиро; не журились, / Гадали тее... а зробилось...
 281B 0031 Високі гнулися дерева... / Додолу гнулися, журились! / -----

ЖУРИСЯ 2

- 061A 2117 ----- / Не журися, сподівайся / Та Богу молися.
 185B 0052 ----- / Нічого, друже, не журися! / В дулевину себе закуй,

ЖУРИСЬ 6

- 010A 0076 Воно жить не хоче, не хоче журиться. / «Журись», – каже думка, жалю завдає. / О Боже мій милий! така твоя воля,
 061A 0643 Вітай, кого знаєш... Така моя доля. / Забудь мене, пташко, забудь, не журись. / А коли почувеш, що на чужім полі
 061A 2331 Замикайте, діти, двері, / А ти, стара, не журись / Та до мене пригорнись!
 274A 0108 ----- / Не плач, немого, не журись. / У нас дітей нема й заводу.
 134B 0018 Як підеш в села, у тії хати, / То не журись. / А як побачиш з дітками матір,
 250B 0472 Ременю доброго. Спочинув / Та й каже: – Доню, не журись. / Царя вже Ірода не стало.

ЖУРИТИСЯ 1

172В 0001 ----- / Як маю я журитися, / Докучати людям,

ЖУРИТИСЬ 3

195А 0027 Скажи, що робити: / Чи молитись, чи журитись, / Чи тім'я розбити?!
151В 0008 Чи йти в люде жити, / Чи дома журитись? / Ой піду я в гай зелений,
158В 0040 А ти, друже мій єдиний, / Як маєш журитись, / Прочитай оцю цидулу

ЖУРИТЬСЯ 6

010А 0075 Не так воно хоче, як Бог нам дає: / Воно жить не хоче, не хоче журиться. /
«Журись», – каже думка, жалю завдає.
020А 0070 Обізвався пан Трясило: / «А годі журиться! / А ходім лиш, пани-брати,
030А 0057 Що хочять говорять. / Не журиться Катерина – / Слізеньки втирає,
030А 0061 Без неї співають. / Не журиться Катерина – / Вмиється сльозою,
030А 0073 Що ніхто не бачив. / Не журиться Катерина / І гадки не має –
234А 0497 ----- / Іде Марко, не журиться. / Прийшов – слава Богу!

ЖУРИТЬСЯ 2

061А 0939 В кайданах, в кайданах! / Годі ж, не журіться; / Гарно помоліться,
061А 1766 Мої голуб'ята, / Не журіться, подивіться, / Як танцює мати.

ЖУРЮСЯ 1

114А 0187 Вибачайте, мої любі, / Нехотя журюся. / Так от, бачите, Мар'яна

ЖУРЮСЬ 2

114А 0024 І ти не згадаєш. Оксано! Оксано! / А я й досі плачу, і досі журюсь, / Виливаю сльози
на мою Мар'яну,
189В 0044 Чого ж ти, брате, зажурилась? / – Я не журюсь. Помандрувала / Ота Оксаночка в
поход

З 959

- 010A 0067 Чи в бистрім Дунаю коня напова, / Чи, може, з другою, другу кохає, / Її,
чорнобриву, уже забува?
- 010A 0073 А до неживого у яму б лягла. / Не так серце любить, щоб з ким поділитися, / Не так
воно хоче, як Бог нам дає:
- 010A 0079 ----- / Вона все ходить, з уст ні пари. / Широкий Дніпр не гомонить:
- 010A 0083 Ліг біля моря одпочить. / А з неба місяць так і сяє; / І над водою, і над гаєм,
- 010A 0086 Кругом, як в усі, все мовчить. / Аж гульк – з Дніпра повиринали / Малі діти,
сміючись.
- 010A 0090 Зійшло вже сонце!» (Голі скрізь; / З осоки коси, бо дівчата). /
- 010A 0201 Коли подивляться, що вбитий, – / З переполоху ну втікати! / -----
- 010A 0206 Та ями копають; / Прийшли попи з корогвами, / Задзвонили дзвони.
- 010A 0225 Поки тії русалоньки / З Дніпра грітись вийдуть. / -----
- 015A 0014 На чужині не ті люде – / Тяжко з ними жити! / Ні з ким буде поплакати,
- 015A 0015 Тяжко з ними жити! / Ні з ким буде поплакати, / Ні поговорити».
- 016A 0002 Вітре буйний, вітре буйний! / Ти з морем говориш, / Збуди його, заграй ти з ним,
- 016A 0003 Ти з морем говориш, / Збуди його, заграй ти з ним, / Спитай сине море.
- 016A 0019 На серці зомлію. / Тоді, хвиле, неси з милим, / Куди вітер віє!
- 016A 0024 Де він ходить, що він робить, / Ти з ним розмовляєш. / Коли плаче, то й я плачу,
- 016A 0046 Вітре буйний, вітре буйний! / Ти з морем говориш, / Збуди його, заграй ти з ним,
- 016A 0047 Ти з морем говориш, / Збуди його, заграй ти з ним, / Спитай сине море...
- 018A 0004 Нема куди прихилиться – / Хоч з гори та в воду. / Утопився б молоденький,
- 018A 0024 Чи не люблю тебе щиро, / Чи з тебе сміявся? / Люби ж собі, моє серце,
- 019A 0016 Свої люде – мов чужії, / Ні з ким говорити; / Нема кому розпитати,
- 020A 0008 Як москалі, орда, ляхи / Бились з козаками, / Як збиралась громадонька
- 020A 0018 Встає хмара з-за Лиману, / А другая з поля, / Зажурилась Україна –
- 020A 0072 А ходім лиш, пани-брати, / З поляками битися!» / -----
- 020A 0111 Несе Альта вісти, / Щоб летіли круки з поля / Ляшків-панків їсти.
- 020A 0130 Сидить ворон на могилі / Та з голоду кряче... / Згада козак гетьманщину,
- 020A 0142 Пішов кобзар по улиці – / З журби як заграє! / Кругом хлопці навприсядки,
- 020A 0147 Сидіть, діти, у запічку, / А я з журби та до шинку, / А там найду свою жінку,
- 020A 0150 Найду жінку, почастую, / З вороженьків покепкую». / -----
- 024A 0008 Як москалі, орда, ляхи / Бились з козаками, / Як збиралась громадонька
- 024A 0018 Встала хмара з-за Лиману, / А другая з поля, / Зажурилась Україна –
- 024A 0083 Несе Альта вісти, / Щоб летіли круки з поля / Та ляшеньків їсти.
- 024A 0102 Сидить крячок на могилі / Та з голоду кряче... / Згада козак колишнєс,
- 024A 0110 Пішов кобзар по улиці – / З журби як заграє! / Кругом хлопці навприсядки,
- 024A 0115 Сидіть, діти, у запічку, / А я з журби та до шинку, / Найду в шинку свою жінку,
- 024A 0118 Найду жінку, почастую, / Та з ворогів покепкую». / -----
- 027A 0002 Сонце гріє, вітер віє / З поля на долину, / Над водою гне з вербою
- 027A 0003 З поля на долину, / Над водою гне з вербою / Червону калину,
- 027A 0039 Піде темним гаєм... / Ніби з милим розмовляла... / А він, знай, співає,
- 027A 0043 Поки вийде злодій на шлях погулять / З ножем у халяві,– піде руна гаєм, / Піде та
замовкне – нащо щебетать?
- 027A 0062 Сонце гріє, вітер віє / З поля на долину, / Над водою гне з вербою
- 027A 0063 З поля на долину, / Над водою гне з вербою / Червону калину,
- 027A 0083 Поки живуть люди; / Поки сонце з неба сяє, / Тебе не забудуть!
- 027A 0106 Там сонце, там місяць ясніше сія, / Там з вітром могила в степу розмовляє, / Там не
одинокий був би з нею й я.
- 027A 0107 Там з вітром могила в степу розмовляє, / Там не одинокий був би з нею й я. /
Праведная душе, прийми мою мову
- 030A 0002 Кохайтеся, чорнобриві, / Та не з москалями, / Бо москалі – чужі люде,
- 030A 0004 Бо москалі – чужі люде, / Роблять лихо з вами. / Москаль любить жартуючи,

- 030A 0018 Кохайтеся ж, чорнобриві, / Та не з москалями, / Бо москалі – чужі люде,
030A 0031 А донька не чує; / Де жартує з москаликом, / Там і заночує.
030A 0100 Катерино, серце моє! / Лишенько з тобою! / Де ти в світі подінешся
030A 0102 Де ти в світі подінешся / З малим сиротою? / Хто питає, привітає
030A 0106 Батько, мати – чужі люде, / Тяжко з ними жити! / -----
030A 0119 Очиці поводить: / «Отут з муштри виглядала, / Отут розмовляла,
030A 0177 А де ж твоя пара? / Де світилки з друженьками, / Старости, бояре?
030A 0204 Не вертайся, дитя моє, / З далекого краю... / А хто ж мою головоньку
030A 0218 Поблагословила: / «Бог з тобою!» – та, як мертва, / На діл повалилась...
030A 0233 Ледве встала, поклонилась, / Вийшла мовчки з хати; / Осталися сиротами
030A 0265 На руках дитина. / Вийшла з села – серце мліє; / Назад подивилась,
030A 0303 Що серце збиралось / З ними жити, їх любити? / Пропали, пропали!
030A 0314 Ні долі, ні волі! / З нудьгою та з горем / Жупан надівають,
030A 0314 Ні долі, ні волі! / З нудьгою та з горем / Жупан надівають,
030A 0357 Привітає сина? / З ним забула б чорнобрива / Шляхи, піски, горе;
030A 0392 Де-то моя Катерина / З Івасем мандрує. / -----
030A 0398 Іде шляхом молодиця, / Мусить бути, з прощі. / Чого ж смутна, невесела,
030A 0405 Заснула дитина. / Зострілася з чумаками; / Закрила дитину,
030A 0424 Було й таке, що під тином / З сином ночувала... / -----
030A 0453 А щоб личко не марніло / З чорними бровами, / До схід сонця в темнім лісі
030A 0462 Жартуючи кинув Катрусю москаль. / Недоля не бачить, з ким їй жартувати, / А
люде хоч бачать, та людям не жаль:
030A 0525 Як мене не стане? / З собаками, мій синочку, / Кохайся надворі!
030A 0530 Не розкажуть, сміючися... / З псами їсти й пити... / Бідна моя головонько!
030A 0546 Мов ті діди високочолі, / Дуби з гетьманщини стоять. / У яру гребля, верби в ряд,
030A 0559 Снігом покотилось. / Вийшов з хати карбівничий, / Щоб ліс оглядіти,
030A 0564 «Еге, бачу, яка fuga! / Цур же йому з лісом! / Піти в хату... Що там таке?
030A 0626 Наймичкою тобі стану... / З другою кохайся... / З цілим світом... Я забуду,
030A 0627 З другою кохайся... / З цілим світом... Я забуду, / Що колись кохалась,
030A 0648 Боже ти мій!.. Дитя моє! / Де дінусь з тобою? / Москалики! голубчики!
030A 0665 А я вже шукала». / Та в ліс з шляху, як навісна! / А дитя осталося,
030A 0704 Що зосталось байстрюкові? / Хто з ним заговорить? / Ні родини, ні хатини;
030A 0730 А в берліні господиня / З паном і сем'єю. / Опинився против старців –
030A 0733 Курява лягає. / Побіг Івась, бо з віконця / Рукою махає.
045A 0025 На Горлицю зверне; / З дівчатами на вигоні – / Гриця та веснянку,
045A 0027 Гриця та веснянку, / А у шинку з парубками – / Сербина, Шинкарку;
045A 0029 Сербина, Шинкарку; / З жонатими на бенкеті / (Де свекруха злая) –
045A 0059 Щоб люде не чули, бо то боже слово, / То серце по волі з Богом розмовля, / То серце
щебече господню славу,
045A 0076 А якби почули, що він, одинокий, / Співа на могилі, з морем розмовля, – / На божес
слово вони б насміялись,
047A 0011 Та й голову схилить, / Чабан вранці з сопілкою / Сяде на могилі,
047A 0032 Не стояла б до півночі / З милим під вербою. / Якби знала!..
047A 0055 Виспіває, поки вийде / Чорнобрива з хати, / А він її запитає,
047A 0134 Тяжко мені, тяжко! / Там старий жде з старостами... / Скажи ж мою долю».
047A 0147 Пішла стара, мов каламар / Достала з полиці. / «Ось на тобі сього дива.
047A 0176 «Спасибі, бабусю!» / Вийшла з хати – чи йти, чи ні?.. / «Ні! Вже не вернуса!»
052A 0064 «Не потурай», – може, скажеш, / Та що з того буде? / Насміються на псалом той,
052A 0068 Насміються... Тяжко, батьку, / Жити з ворогами! / Поборовся б і я, може,
055A 0016 Та про волю нишком в полі / З вітрами говорять. / Свідок слави дідівщини
055A 0018 Свідок слави дідівщини / З вітром розмовляє, / А внук косу несе в росу,
057A 0002 Думи мої, думи мої, / Лихо мені з вами! / Нащо стали на папері
057A 0019 Чи заплаче серце одно на всім світі, / Як я з вами плакав?.. Може, і вгадав... / Може,
найдеться дівоче
057A 0024 Я більше не хочу... / Одну сльозу з очей карих – / І... пан над панамі!..
057A 0027 Думи мої, думи мої! / Лихо мені з вами! / -----

- 057A 0042 Козацьку громаду / З булавами, з бунчугами / Збирають на пораду...
- 057A 0042 Козацьку громаду / З булавами, з бунчугами / Збирають на пораду...
- 060A 0023 Тугу розганяє, / Там могили з буйним вітром / В степу розмовляють,
- 060A 0030 Полетів би, послухав би, / Заплакав би з ними. / Та ба, доля приборкала
- 061A 0014 Як над Вавілоном, над його садами, / І над тим, що буде з нашими синами; / Ти вічний без краю!.. Люблю розмовлять,
- 061A 0016 Ти вічний без краю!.. Люблю розмовлять, / Як з братом, з сестрою, розмовлять з тобою, / Співать тобі думу, що ти ж нашептав.
- 061A 0016 Ти вічний без краю!.. Люблю розмовлять, / Як з братом, з сестрою, розмовлять з тобою, / Співать тобі думу, що ти ж нашептав.
- 061A 0016 Ти вічний без краю!.. Люблю розмовлять, / Як з братом, з сестрою, розмовлять з тобою, / Співать тобі думу, що ти ж нашептав.
- 061A 0018 Співать тобі думу, що ти ж нашептав. / Порай мені ще раз, де дітись з журбою? / Я не самотній, я не сирота –
- 061A 0021 Єсть у мене діти, та де їх подіти? / Заховать з собою? Гріх, душа жива! / А може, їй легше буде на тім світі,
- 061A 0112 Степ чорніє, і могила / З вітром розмовляє. / Заспіваю – розвернулась
- 061A 0132 Виступають отамани, / Сотники з панами / І гетьмани – всі в золоті,
- 061A 0162 Взавшись в боки, навприсідки / Парубки з дідами. / «Отак, діти! добре, діти!
- 061A 0174 Дивлюся, сміюся, дрібні утираю – / Я не самотній, є з ким в світі жити; / У моїй хатині, як в степу безкраїм,
- 061A 0180 Тихесенько Гриця дівчина співає – / Я не самотній, є з ким вік дожити. / От де моє добро, гроші,
- 061A 0185 За раду лукаву. / Буде з мене, поки живу, / І мертвого слова,
- 061A 0195 Старими сльозами. / Буде з мене. Скажу ще раз: / Пан я над панами.
- 061A 0216 Хто проведе? Лихо, діти, / Лихо мені з вами! / Викохав вас, вигодував,
- 061A 0231 (Рідного немає) – / Дасть він мені раду з вами, / Бо сам, здоров, знає,
- 061A 0240 Як малого повивала, / З малим розмовляла; / Не одцуравсь того слова,
- 061A 0271 Вельможная пані; / Мірялася з москалями, / З ордою, з султаном,
- 061A 0272 Мірялася з москалями, / З ордою, з султаном, / З німотою... Було колись...
- 061A 0272 Мірялася з москалями, / З ордою, з султаном, / З німотою... Було колись...
- 061A 0273 З ордою, з султаном, / З німотою... Було колись... / Та що не минає?
- 061A 0316 Волю рятувати, / Полигалися з жидами, / Та й ну руйнувати.
- 061A 0359 Нащо батько, мати, високі палати, / Коли нема серця з серцем розмовлять? / Сирота Ярема – сирота багатий,
- 061A 0361 Сирота Ярема – сирота багатий, / Бо є з ким заплакати, є з ким заспівати: / Єсть карії очі – як зіроньки сяють,
- 061A 0361 Сирота Ярема – сирота багатий, / Бо є з ким заплакати, є з ким заспівати: / Єсть карії очі – як зіроньки сяють,
- 061A 0412 Моїми сльозами... / Та не з братом, не з сестрою – / З німими стінами
- 061A 0412 Моїми сльозами... / Та не з братом, не з сестрою – / З німими стінами
- 061A 0413 Та не з братом, не з сестрою – / З німими стінами / На чужині... А поки що–
- 061A 0430 Самотній, молоденькій; / Ні з ким розмовляти, – / Одна шепче. Несказанно
- 061A 0448 Чи що, ти хочеш?» / «Я? З панами? / Крий Боже! Зараз, дайте встать,
- 061A 0664 «Одпочинь, моя ти зоре! / Ти з неба злетіла!» / Послав свитку. Як ясочка,
- 061A 0699 Розбагатієш, у Київ / Поїдеш з панами, / Найдеш собі шляхтяночку,
- 061A 0716 Цілувались, обнімались / З усієї сили; / -----
- 061A 0764 А тим часом світить / З усіх вікон у титаря. / Що-то там твориться?
- 061A 0803 Панове, ради! Поміркуєм, / Тепер з ним нічого робить. / Запалим церкву!»
- 061A 0818 А він, мандруючи, співа, / Як Наливайко з ляхом бився. / Ляхи пропали; нежива
- 061A 0820 Ляхи пропали; нежива / Пропала з ними і Оксана. / Собаки де-де по Вільшаній
- 061A 0846 Бо щоб не почувли. / Та й що з того, що згадаєш? / Згадаєш – заплачеш.
- 061A 0893 Неначе в ірій налетіло / З Смілянщини, з Чигирини / Просте козацтво, старшина,
- 061A 0893 Неначе в ірій налетіло / З Смілянщини, з Чигирини / Просте козацтво, старшина,
- 061A 0904 ----- / Та й син же штука! Я вчора зострівся з Залізником; / таке розказує про його, що цур йому! «Кошовим, – каже,

- 061A 0913 Гомоняють, поки ляхи почують. Ох, старі голови та / розумні; химерять, химерять, та й зроблять з лемеша / швайку. Де можна лантух, там торби не треба. Купили
- 061A 0941 Гарно помоліться, / Братайтеся з нами, / З нами, козаками;
- 061A 0942 Братайтеся з нами, / З нами, козаками; / Згадайте Богдана,
- 061A 0946 Будете панамі, / Та, як ми, з ножами, / З ножами святими,
- 061A 0947 Та, як ми, з ножами, / З ножами святими, / Та з батьком Максимом
- 061A 0948 З ножами святими, / Та з батьком Максимом / Сю ніч погуляєм,
- 061A 0957 Добре погуляєм! Правду старий співа, як не бреше. / А що б то з його за кобзар був, якби не волох! / -----
- 061A 0996 І воює і гарцює / З усієї сили – / Нема в його ні оселі,
- 061A 1011 щоб ляхи погані, скажені собаки, каялись, бо йде Залізник / Чорним шляхом з гайдамаками, щоб ляхів, бачиш, / різати...
- 061A 1027 Ночували ляшки-панки / В будинках з жидами, / Напилися, простяглися
- 061A 1047 «Ну лиш іншу, старче божий!» – / З возами на плечах / Кричать йому гайдамаки.
- 061A 1054 Земля гнеться, / А вони з возами / Так і ріжуть. Кобзар грає,
- 061A 1080 Ляшків-панків почастиєм, / З панянками пожартуєм. / Ой гоп, таки так!
- 061A 1099 Страх мені не хочеться / З старим дідом морочиться. / Якби таки...»
- 061A 1107 Аж церков бачать. Дяк співа, / Попи з кадилами, з кропилом; / Громада – ніби нежива,
- 061A 1107 Аж церков бачать. Дяк співа, / Попи з кадилами, з кропилом; / Громада – ніби нежива,
- 061A 1110 Анітельень... Поміж возами / Попи з кропилами пішли; / За ними корогви несли,
- 061A 1116 Кругом святого Чигрина / Сторожа стане з того світу, / Не дасть святого розпінать.
- 061A 1151 Сумує Корсунь староденний: / Нема журбу з ким поділить. / І Альта плаче: «Тяжко жити!
- 061A 1205 Світить... а чи бачить мою сиротину, / Оксану з Вільшани, мою сироту? / Де її мордують, де вона воркує?
- 061A 1224 Могили синіють. / Та що з того, що високі? / Ніхто їх не знає,
- 061A 1252 ----- / Місяцю мій ясний! З високого неба / Сховайся за гору, бо світу не треба;
- 061A 1263 Понад Дніпром козак іде, / Може, з вечорниці. / Іде смутний, невеселий,
- 061A 1305 Так думав, ідучи в латаній свитині, / Сердега Ярема з свяченим в руках. / А Дніпр мов підслухав: широкий та синій,
- 061A 1379 «Відкіля ти? Хто ти такий?» / «Я, пане, з Вільшани». / «З Вільшаної, де титаря
- 061A 1380 «Я, пане, з Вільшани». / «З Вільшаної, де титаря / Пси замордували?»
- 061A 1401 На святеє діло. / Ходім з нами у Лисянку / Ножі гартувати!»
- 061A 1407 Полечу, достану, / З пекла вирву, отамане... / На край світу, пане...
- 061A 1432 І Яремі дали коня / Зайвого з обозу. / Усміхнувся на воронім
- 061A 1537 Діти та собаки – / Жінки навіть з рогами / Пішли в гайдамаки.
- 061A 1566 А за ними і Галайда / З дрібними сльозами. / Вже минули Воронівку,
- 061A 1588 А сьогодні, коли й умру, / З домовини встану / Ляхів мучить. Серце моє!
- 061A 1595 Тяжко-важко сіромасі / Боротись з нудьгою. / Догнав своїх. Боровиків
- 061A 1598 Вже хутір минають. / Корчма тліє з стодолюю, / А Лейби немає,
- 061A 1607 Гайдамаки понад яром / З шляху повернули. / Наганяють півпаробка.
- 061A 1617 «Відкіля ти?» / «З Керелівки». / «А Будища знаєш?
- 061A 1666 Кругом засвітило: / Ото Гонта з Залізником / Люльки закурили.
- 061A 1678 А серед базару / Стоїть Гонта з Залізником, / Кричать: «Ляхам кари!
- 061A 1709 Дайте ляха, дайте крові / Наточить з поганих! / Крові море... мало моря...
- 061A 1725 Панські трупи. Горять крокви / І падають з ними. / «Пийте, діти! пийте, лийте!
- 061A 1727 «Пийте, діти! пийте, лийте! / З панамі такими, / Може, ще раз зострінемось,
- 061A 1763 Танцювать та гулять / Таки з паробками. / Ох ви, дітки мої,
- 061A 1799 Та нема Оксани; / Ні з ким долю поділити, / Ні з ким заспівати;
- 061A 1800 Ні з ким долю поділити, / Ні з ким заспівати; / Один, один сиротою
- 061A 1806 По тім боці за Тікичем / В будинку з панамі, / З тими самими ляхами,
- 061A 1807 В будинку з панамі, / З тими самими ляхами, / Що замордували
- 061A 1841 «Знаю, знаю», – і свячений / З халяви виймає. / «Признавайсь, проклятий жиде,
- 061A 1846 «Ховай, Боже!.. / В будинку... з панамі... / Вся в золоті...»

- 061A 1859 Гонту забавляйте, / З півупруга, а там нехай. / Ідїть же гуляйте...
- 061A 1866 І Галайда / З Гонтою танцює. / А Залізняк бере кобзу:
- 061A 1972 Гукни, щоб палили. / Преподобитсья з ляхами... / А ти, сизокрилий,
- 061A 1978 Ревуть гори – і будинок / З ляхами гуляє / Коло хмари. Що осталося,
- 061A 1984 Поки хлоп'ята танцювали, / Ярема з Лейбою прокрались / Аж у будинок, в самий
льох;
- 061A 1987 Оксана вихопив чуть живу / Ярема з льоху та й полинув / У Лебедин...
- 061A 1989 ----- / «Я сирота з Вільшаної, / Сирота, бабусю.
- 061A 1994 Боюсь згадать, моя сиза... / Узяли з собою, / Не розпитуй, бабусенько,
- 061A 2109 Покинув Оксану; / Ляхів кінча; з Залізняком / Весілля справляє
- 061A 2114 Виглядає, чи не їде / З боярами в гості – / Перевезти із келїї
- 061A 2154 Пекла мало!.. Люде, люде! / Коли то з вас буде / Того добра, що маєте?
- 061A 2172 Не ріже – лютує: / З ножем в руках, на пожарах / І днює, й ночує.
- 061A 2200 Кривавого, стоїть Гонта / З Максимом завзятим. / Кричать удвох: «Добре, діти!
- 061A 2240 А сьогодні, сини мої, / Горє мені з вами! / Поцілуйте мене, діти,
- 061A 2288 З'їли моїх діток – тяжко мені жити! / Тяжко мені плакати! ні з ким говорить! / Сини
мої любі, мої чорноброві!
- 061A 2327 Подою, / З паробками постою, / Постою.
- 061A 2335 Чом він не гуляє? / Чому не п'є з козаками? / Чому не співає?
- 061A 2441 Без свити, без хліба, по тій Україні, / Де Залізняк, Гонта з свяченим гуляв. / Давно те
минуло, як тими шляхами,
- 061A 2453 Бувало, в неділю, закривши мінею, / По чарці з сусідом випивши тієї, / Батько діда
просить, щоб той розказав
- 061A 2484 Де ходили гайдамаки / З святими ножами, / На ті шляхи, що я міряв
- 061A 2540 Хто додому, хто в діброву, / З ножем у халяві, / Жидів кінчать. Така й досі
- 061A 2555 ----- / З того часу в Україні / Жито зеленіє:
- 113A 0001 ----- / Вітер з гаєм розмовляє, / Шепче з осокою,
- 113A 0002 Вітер з гаєм розмовляє, / Шепче з осокою, / Пливе човен по Дунаю
- 114A 0021 Очима, душею, серцем розмовлять. / З ким ти усміхалась, плакала, журилась, / Кому
ти любила Петруся співать.
- 114A 0033 Дівчата гуляли, / Жартували з парубками, / Деякі співали –
- 114A 0037 Та як била мати, / Щоб з козаком не стояла. / Звичайне, дівчата...
- 114A 0041 Яка про що знає... / Аж ось з хлопцем старий кобзар / В село шкандибає.
- 114A 0090 Та й не молодію, / І з волами, / І з возами,
- 114A 0091 І з волами, / І з возами, / Й малою дочкою.
- 114A 0105 Усатого, товстого, / А з Петрусем / В гаю, в лузі
- 114A 0154 Де Мар'яна до півночі / І з ким розмовляє? / «Воно мале ще, дитина,
- 114A 0164 Думала – ні люди, ані домовина / З Петром не розрізнять... Уміла любить. / Думала,
що тільки кобзарі співають,
- 114A 0177 Згадайте про мене, про мою Мар'яну; / Я вам з того світа, любі, усміхнусь. /
Усміхнуся...» Та й заплакав.
- 114A 0189 Так от, бачите, Мар'яна / З убогим Петрусем / Щовечора розмовляла,
- 114A 0262 Ні на вечірницї, / Де дівчата з парубками / Жартують, співають
- 114A 0281 А Мар'яна за сльозами / Ледви вийшла з хати. / -----
- 114A 0292 І в коморі і надворі / З нежонатим удвох / Пустували,
- 114A 0327 А більше нічого не мав я й не маю, / А з грїшми такими тяжко в світі жити. / Під
тином ночую, з вітром розмовляю,
- 114A 0328 А з грїшми такими тяжко в світі жити. / Під тиним ночую, з вітром розмовляю, /
Соромляться люди у хату пустити
- 114A 0335 Ніж ба[чить], як другий, багатий, старий, / Цїлує за гроші, вінчається з нею... / О
Боже! мій Боже! Волею своєю
- 114A 0365 Не питала б мати, де ходиш гуляти, / З ким коли стояла. Питала б сама, / Сама
свого серця; дала б йому волю
- 123A 0041 В неділю і в будень / З жонатими, з парубками / Пила та гуляла,
- 123A 0041 В неділю і в будень / З жонатими, з парубками / Пила та гуляла,
- 123A 0066 Ти вже вироста, дівуеш, / З хлопцями гуляєш... / Постривай же, ось я тобі!..

- 123A 0130 Розхристана, боса, / З роту піна; мов скажена, / Рве на собі коси.
 123A 0139 Рибалонька кучерявий / З усієї сили / Кинувсь в воду; пливе, синю
 123A 0172 ----- / З того часу ставок чистий / Заріс осокою;
 123A 0180 А вночі, дівчата, / Впливає з води мати, / Сяде по тім боці;
 123A 0200 Серед ночі в гаї, / Тільки вітер з осокою / Шепче: «Хто се, хто се
 150A 0006 Ой повій, повій, вітре, через море / Та з Великого Лугу, / Суши наші сльози, заглуши
 кайдани,
 150A 0014 Ой Боже наш, Боже, хоч і не за нами, / Неси ти їх з України. / Почуємо славу,
 козацькою славу,
 150A 0029 Зареготався дід наш дужий, / Аж піна з уса потекла. / «Чи спиш, чи чуєш, брате
 Луже?
 150A 0033 Загула / Хортиця з Лугом: «Чую! чую!» / І Дніпр укрили байдаки,
 150A 0080 І сором тут, і сором там – / Вставать з чужої домовини, / На суд твій праведний
 прийти,
 150A 0112 А свято чимале. / Не злодії з Гамалієм / Ідять мовчки сало
 150A 0116 До самої хмари / З щоглистами кораблями / Палає Скутара.
 150A 0138 І хлопці сходяться, зійшлись, / Люльки з пожару закурили, / На байдаки – та й
 потягли,
 150A 0141 Рвучи червоні гори-хвилі. / Пливуть собі, ніби з дому, / Так, буцім гуляють,
 154A 0006 Ой повій, повій, вітре, через море / Та з Великого Лугу, / Суши наші сльози, заглуши
 кайдани
 154A 0014 Ой Боже наш, Боже, хоч і не за нами, / Неси ти їх з України; / Почуємо славу,
 козацькою славу,
 154A 0029 Зареготався дід наш дужий, / Аж піна з уса потекла. / «Чи спиш, чи чуєш, брате
 Луже,
 154A 0032 Хортице-сестро?» Загула / Хортиця з Лугом: «Чую, чую». / І Дніпр укрили байдаки,
 154A 0077 ----- / «О милий Боже з України! / Не дай пропасти на чужині,
 154A 0081 І сором тут, і сором там / Вставать з чужої домовини, / На суд твій праведний
 прийти,
 154A 0090 Скутар скаженіє! / «Нехай казиться», – з твердині / Кричить Гамалія.
 154A 0112 А свято чимале. / Не злодії з Гамалієм / Ідять нишком сало
 154A 0116 До самої хмари / З щоглистами кораблями / Палає Скутара.
 154A 0138 І хлопці сходяться, зійшлись, / Люльки з пожару закурили, / На байдаки – та й
 поплили,
 154A 0141 Рвучи червоні гори-хвилі. / Пливуть собі, ніби з дому; / Так, буцім гуляють,
 169A 0043 Господарювати, / Та з матері полатану / Сорочку знімати.
 171A 0017 ----- / За що ж боролись ми з ляхами? / За що ж ми різались з ордами?
 171A 0018 За що ж боролись ми з ляхами? / За що ж ми різались з ордами? / За що скородили
 списками
 171A 0055 Моє тихе слово. / Може, викую я з його / До старого плуга
 173A 0041 Як пава, як пані, / Та з тобою розмовляє. / В хаті, як у раї!!
 173A 0060 Ох, якби то... Вміла б мати / З німецького поля / Своїм діточкам закликать
 173A 0074 І не одна... Та все ж тяжко... / З горем та нудьгою / Пішла вона до сусідів
 173A 0093 Обідраний цигане, / З бурлаками гуляєш? / Тече вода і на гору
 173A 0120 Битими шляхами. / Пішла й вдова з матерями / З дрібними сльозами.
 173A 0121 Пішла й вдова з матерями / З дрібними сльозами. / Де на ніч ставали,
 173A 0231 А дівчина в темнім гаї / Його з війська виглядає». / -----
 173A 0244 І бур'ян топтала. / Діти бігли з паліччям / Удень за вдовою
 178A 0012 Та й заклакли, та й замерли, / З плачем рознялися. / -----
 178A 0017 Вірної дружини? / Немає з ким полюбитись, / Серцем поділитись...
 178A 0021 Тяжко тобі битись / Одинокому. З ким жити, / З ким, світе лукавий,
 178A 0022 Одинокому. З ким жити, / З ким, світе лукавий, / Скажи мені... Нашо мені
 178A 0038 Бо я вдень не одинока – / З полем розмовляю, / Розмовляю і недолю
 180A 0007 Чи нема країни, / Щоб загарбать і з собою / Взять у домовину.
 180A 0050 Отак, ідучи попідтинню / З бенкету п'яний уночі, / Я міркував собі йдучи,
 180A 0067 Щоб позирнуть на ті дива. / Та чорта з два! / Дивлюся: так буцім сова

- 180A 0074 А я за нею та за нею, / Лечу й прощаюся з землею: / -----
180A 0082 Я до тебе літатиму / З хмари на розмову. / На розмову тихо-сумну,
180A 0084 На розмову тихо-сумну, / На раду з тобою; / Опівночі падатиму
180A 0106 Стоять собі, мов сторожа, / Розмовляють з полем. / І все-то те, вся країна
180A 0128 Он глянь, у тім раї, що ти покидаєш, / Латану свитину з каліки знімають, / З шкурою знімають, бо нічим обуть
180A 0129 Латану свитину з каліки знімають, / З шкурою знімають, бо нічим обуть / Княжат недорослих; а он розпинають
180A 0142 То покритка попідтинню / З байстрам шкандибає, / Батько й мати одцурались
180A 0147 А панич не знає, / З двадцятьою, недоліток, / Душі пропиває!
180A 0156 Душе моя убогая! / Лишенько з тобою. / Уп'ємося отрутою,
180A 0164 Лети ж, моя думо, моя люта муко, / Забери з собою всі лиха, всі зла, / Своє товариство – ти з ними росла,
180A 0165 Забери з собою всі лиха, всі зла, / Своє товариство – ти з ними росла, / Ти з ними кохалась, їх тяжкі руки
180A 0166 Своє товариство – ти з ними росла, / Ти з ними кохалась, їх тяжкі руки / Тебе повивали. Бери ж їх, лети
180A 0178 І знов лечу понад землею, / І знов прощаюся я з нею. / Тяжко матір покидати
180A 0260 Дивлюся: хати над шляхами / Та городи з стома церквами, / А в городах, мов журавлі,
180A 0291 Спасибі, признався, / З циновими гудзиками: / «Де ты здесь узялся?»
180A 0293 «Де ты здесь узялся?» / «З України». – «Так як же ти / Й говорить не вмиєш
180A 0320 Так оце-то та богиня! / Лишенько з тобою. / А я, дурний, не бачивши
180A 0390 Як-то воно зробилося / З калюжі такої / Таке диво?.. Отут крові
180A 0422 Накралися; а що взяли / На той світ з собою? / Тяжко-тяжко мені стало,
180A 0432 Полки виступали / З заступами на лінію, / А мене послали
180A 0434 А мене послали / На столицю з козаками / Наказним гетьманом!
180A 0440 Аспиде неситий! / Що ти зробив з козаками? / Болота засипав
180A 0450 І Бог не розлучить / Нас з тобою. Кайданами / Скований зо мною
180A 0472 І заголосила: / «І ми сковані з тобою, / Людоїде, змію!
180A 0477 Од очей твоїх неситих. / Ти нас з України / Загнав, голих і голодних,
180A 0480 У сніг на чужину / Та й порізав; а з шкур наших / Собі багрянцю
180A 0498 Заспані дівчата, / Та не з дому, а додому! / Посилала мати
180A 0509 Та підписувать, та драти / І з батька і брата. / А меж ними і землячки
180A 0539 Аж ось вони й одчинились. / Неначе з берлоги / Медвідь виліз, ледве-ледве
180A 0548 В землю провалились! / Він вилупив баньки з лоба – / І все затрусилось,
192A 0016 А я косу розплітаю, / З дружиною похожаю. / Доленько моя,
192A 0022 Чи не ревуть круторогі, / Чи не йде чумак з дороги. / Іде чумак з-за Лиману
192A 0024 Іде чумак з-за Лиману / З чужим добрим, безталанний, / Чужі воли поганяє,
192A 0041 Може, й дівчину без мене / З іншим заручили... / Навчи ж мене, моя доле,
192A 0056 Й ворожки питали – / Не помогло... з незціленим / В дорогу рушали.
192A 0061 Чи то нудьга невсипуща / Його з ніг звалила. / Чи то люди поробили
192A 0064 Йому, молодому, / Що привезли його з Дону / На возі додому.
192A 0074 Як лист за водою, / Пішов козак з сього світа, / Все забрав з собою.
192A 0075 Пішов козак з сього світа, / Все забрав з собою. / А де ж тая мальована,
195A 0010 Може, вернеться надія / З тією водою / Зцілющою й живущою,
195A 0022 Може, ще раз помолюся, / З дітками заплачу. / Може, ще раз сонце правди
196A 0013 Великий мій друже. / А що вродить з того плачу? / Богилова, брате...
198A 0002 Не женися на багатій, / Бо вижене з хати, / Не женися на убогій,
199A 0050 І очі розкрили, / І брат з братом обнялися / І проговорили
199A 0064 І попливе човен / З широкими вітрилами / І з добрим кормилом,
199A 0065 З широкими вітрилами / І з добрим кормилом, / Попливе на вольнім морі,
199A 0201 Шепочеться Авіньйона / З римськими ченцями, / Шепочуться антипапи,
199A 0214 Загелкали гуси / Та з орлами летять биться... / Конглав схаменувся,
199A 0233 За герцогинями німота; / Хто з соколами на руках, / Хто пішки, верхи на ослах –
199A 0291 Подивився Гус на папи / Та й вийшов з палати!.. / «Побороли! побороли!..» –

- 199A 0304 І сонце хоче подивитися, / Що будуть з праведним творить?! / -----
 199A 0318 Моліться!.. неповинні – / І з вами те буде! / Моліться! люті звірі
 199A 0325 Червоне море / Крові! крові з дітей ваших! / О горе! о горе!
 199A 0340 Боялися, щоб не виліз / Гадиною з жару / Та не повис на короні
 199A 0354 Зійшлись чехи, взяли землі / З-під костра і з нею / Пішли в Прагу. Отак Гуса
 199A 0365 Мов тії ворони, / З кровавого того свята. / -----
 199A 0373 Он над головою / Старий Жижка з Таборова / Махнув булавою.
 207A 0007 Та не сиротою, / А з тобою, молодію, / Раю мій, покою,
 207A 0046 Мов умерла; а той рветься / З усієї сили / За долею... от-от догнав –
 207A 0051 Ні хати, ні поля, / Тільки торба, а з торбини / Виглядає доля,
 207A 0078 Під хатою в сорочці білій / Сидів, з бандурою в руках, / Старий козак.
 207A 0094 Старий грає, а Ярина / З Степаном танцює; / Старий грає, примовляє,
 207A 0152 Ми та й спарували / З Яриночкою до купи... / А тепер осталося
 207A 0163 Воно просто, любіться, / Та й з Богом до шлюби. / А поки що, треба буде
 207A 0193 А живі мислите / З товариством прочитаєш, / Та по-молодечи
 207A 0235 Я побіжу за бабою... / Може, це з пристриту?» / «Ні, Ярино, моє серце,
 207A 0245 Свого брата...» – «Схаменися! / Єй-Богу, з пристриту! / Я не сестра? Хто ж оце я?
 207A 0260 Я до вас приїду / З старостами – за тобою / Та за рушниками...
 207A 0263 Чи подаєш?» – «Та цур тобі / З тими старостами, / Ще й жартує!» – «Не жартую,
 207A 0300 Коня напуває. / Й вона з відрами побігла – / Ніби за водою
 207A 0374 Його єдина дитина / Покинуть хоче. З ким дожить, / Добити віку вікового?
 207A 0396 Землю оглядало, / І Ярина вийшла з хати / На світ божий глянуть,
 207A 0408 Ярина схилилась; / Як з квіточки роса вранці, / Сльози полилися.
 207A 0415 Та в Почаїв помолитись, / І вона йде з ними. / -----
 207A 0428 Знов зазеленіла / Весна божа. Вийшла з хати / На світ дивуватись
 207A 0437 Талан-долю та весілля / З воску виливала. / «Он, бачиш, кінь осідланий
 207A 0441 Під козаком; а онде йде / Дідусь з бородою / Аж до колін. Ото гроші;
 207A 0488 Гарматами ристовали, / З Дніпрового гирла широкого впливали, / Серед ночі
 темної,
 207A 0510 Турки-яничари ловили, / З гармати гримали, / В кайдани кували,
 207A 0554 І свого Степана / Не пізнає, таке з його / Зробили кайдани.
 207A 0575 У кімнаті і тихенько / Вийшла з батьком з хати. / -----
 207A 0575 У кімнаті і тихенько / Вийшла з батьком з хати. / -----
 207A 0590 І прожене долю / З цієї хати веселої / На чужее поле.
 207A 0613 Хотів вшкварить метелицю / З усієї сили / Та не вшкварив... Під хатою
 207A 0622 На світ випускали / З товариством. Товариство / На Січ прямувало
 207A 0624 На Січ прямувало / І мене взяло з собою; / І через Балкани
 207A 0641 Як цариця по Києву / З Нечосом ходила... / І Межигорського Спаса
 207A 0652 Люд закріпостили. / Як Кирило з старшинами / Пудром осипались
 207A 0673 Нехай йому Бог поможе! / А що з того буде, / Святий знає: почуємо,
 207A 0684 Вона спарувалась / З сліпим своїм. Такеє-то / Скоїлось на світі,
 207A 0694 Рік уже минає, / Уже й другий. З дружиною / Ярина гуляє
 221A 0019 Отут, було, на цвинтарі / Я з дітьми гуляю / Із Юрусем-гетьманенком
 221A 0028 І на руках носить... / А з гетьманом як приїдуть / Із Чигрина гості,
 221A 0054 А я все літаю!.. / Дивлюсь – гетьман з старшиною. / Я води набрала
 221A 0062 Донесла до хати / Оту воду... Чом я з нею / Відер не побила!
 221A 0103 Як вертався із-під Полтави. / А я йшла з водою / До хатини... А він мені
 221A 0123 Уже й хату розкидали / І сволок з словами / На угілля попалили!..
 221A 0140 В Канів по Дніпрові. / А ми з матір'ю сиділи / На горі в діброві.
 221A 0181 Я в Парижі була / Та три злота з Радзівілом / Та Потоцьким пропила.
 221A 0187 Отак кричали і летіли / Ворони з трьох сторін, і сіли / На маяку, що на горі
 221A 0212 Та не бреші, бо тільки п'ять, / Та й то з фоном Корфом. / Ще й чваниться, показує
 221A 0219 Поганці погані! / Що розлили з річку крові / Та в Сибір загнали
 221A 0240 Упилася б ти без мене / З своїми ксьондзами? / Чортма хисту! Я спалила
 221A 0242 Чортма хисту! Я спалила / Польщу з королями; / А про тебе, щебетухо,
 221A 0245 І досі б стояла. / А з вольними козаками / Що я виробляла?

- 221A 0250 Та й живуші ж, проклятуші! / Думала, з Богданом / От-от уже поховала.
221A 0296 Що москалі в Україні / З козаками діють. / Ото указ надрюкують:
221A 0307 Та лихий їх знає, / Чого вони з тим поганим / Льохом поспішають.
221A 0341 ----- / А я зберу з всього світа / Всі зла і всі муки!..
221A 0363 По Дніпру у Лиман / З кумою. / -----
221A 0409 Щоб люди не крали / Води з річки та щоб нишком / Піску не орали,
221A 0507 Щоб москаль добром і лихом / З козаком ділився. / Мир душі твоїй, Богдане!
221A 0524 На тій Україні, / На тій самій, що з тобою / Ляха задавила!
221A 0538 Нехай і так буде! / Так сміються ж з України / Сторонні люди!
234A 0007 Щось до лона пригортає / Та з туманом розмовляє: / -----
234A 0057 Був собі дід та баба. / З давнього давна, у гаї над ставом. / Удвох собі на хуторі жили.
234A 0069 Та діточок у їх бігма, / А смерть з косою за плечима. / -----
234A 0150 Один сина проклинає, / З хати виганяє, / Другий свічечку, сердешний,
234A 0164 Де посадить, де положить / І що з ним робити. / Минає рік. Росте Марко –
234A 0203 Рада та весела, / Ніби з паном повінчалась, / Закупила села.
234A 0216 Робить возики, а в свято – / То й з рук не спускає. / Дивуються старі мої
234A 0239 Тихо заколише; / Вона чує з тієї хати, / Як дитина дише.
234A 0273 Пішов Марко. Вернулися / Люде з рушниками, / З святим хлібом обміненим.
234A 0274 Люде з рушниками, / З святим хлібом обміненим. / Панну у жупані,
234A 0297 На хуторі. Старий батько / З усієї сили / З молодлицями танцює
234A 0298 З усієї сили / З молодлицями танцює / Та двір вимітає;
234A 0309 І жолоби викотили / З нової комори. / Скрізь порання: печуть, варять,
234A 0320 То багаті люде, / А я наймичка... ще й з тебе / Сміятися будуть.
234A 0388 В брилі, на призьбі. Перед ним / З собакою унучок грався, / А внучка в юпку
одяглась
234A 0401 На двір. Побіг стрічати / З онуками свою Ганну. / «А Марко в дорозі?» –
234A 0416 Яриночці, і червоний / З фольги образочок, / А Карпові соловейка
234A 0448 Й покапали сльози / З старих очей замучених. / Ледве-ледве встала
234A 0463 Мов убитий, ходить. / Катерина ж з болящою / І очей не зводить;
234A 0477 ----- / Іде Марко з чумаками. / Ідучи, співає,
234A 0488 І червону добру хустку / З білою габою. / А діточкам черевички,
234A 0492 А всім вкупі – червоного / Вина з Цареграду / Відер з троє у барилі,
234A 0493 Вина з Цареграду / Відер з троє у барилі, / І кав'яру з Дону –
234A 0494 Відер з троє у барилі, / І кав'яру з Дону – / Всього везе, та не знає,
234A 0527 Ходи сюди, не лякайся... / Вийди, Катре, з хати: / Я щось маю розпитати,
234A 0530 ----- / Вийшла з хати Катерина, / А Марко схилився
246A 0019 ----- / Не нам на прою з тобою стати! / Не нам діла твої судить!
246A 0047 Всіх імператорів би стало / З дітьми і внуками, втупить / В сльозах удов'їх. А
дівочих,
246A 0087 Ми малим ситі!.. А зате! / Якби ви з нами подружили, / Багато б дечому навчились!
246A 0132 Істини... чи, може, / Щоб ми з тебе насміялись? / Воно ж так і сталось.
246A 0141 І потім в дар тобі приносять / З пожару вкрадений покров!! / Просвітилися! та ще й
хочем
246A 0160 Кров добру, не чорну. Довелось запить / З московської чаші московську отруту! / О
друже мій добрий! друже незабутий!
246A 0163 Живою душею в Україні витай, / Літай з козаками понад берегами, / Розриті могили
в степу назирай.
246A 0165 Розриті могили в степу назирай. / Заплач з козаками дрібними сльозами / І мене з
неволі в степу виглядай.
246A 0166 Заплач з козаками дрібними сльозами / І мене з неволі в степу виглядай. / А поки що
мої думи,
246A 0170 Сіятиму – нехай ростуть / Та з вітром говорять. / Вітер тихий з України
246A 0171 Та з вітром говорять. / Вітер тихий з України / Понесе з росою
246A 0172 Вітер тихий з України / Понесе з росою / Мої думи аж до тебе!..
250A 0039 Братерства братнього! Найшли, / Несли, несли з чужого поля / І в Україну принесли
250A 0047 І знову шкуру дерете / З братів незрящих, гречкосіїв, / І сонця-правди дозрівать

- 250A 0051 Претеся знову!.. Якби взять / І всю мізерію з собою, / Дідами крадене добро,
 250A 0054 Тойді оставсь би сиротою / З святими горами Дніпро! / -----
 250A 0114 І Коллара читаєте / З усієї сили, / І Шафарика, і Ганка,
 250A 0168 Ше лучше, як батьки ходили. / Не чваньтесь, з вас деруть ремінь, / А з їх, бувало, й лій топили.
 250A 0169 Не чваньтесь, з вас деруть ремінь, / А з їх, бувало, й лій топили. / Може, чванитесь, що братство
 256A 0015 То була й дорога / З монастиря Мотринога / До яру страшного.
 256A 0023 Мов із хреста зняті, / Батько з сином і брат з братом – / Одностайне стати
 256A 0023 Мов із хреста зняті, / Батько з сином і брат з братом – / Одностайне стати
 256A 0034 На пораду, що їм діять / З добрими панами, / Людоїдами лихими,
 256A 0036 Людоїдами лихими, / З новими ляхами. / Не сховаєте! над яром
 256A 0084 І пові огонь новий / З Холодного Яру. / -----
 258A 0004 І не стане на путь злого, / І з лютим не сяде. / А в законі господньому
 258A 0017 Вітер розмахає. / І не встануть з праведними / Злії з домовини,
 258A 0018 І не встануть з праведними / Злії з домовини, / Діла добрих оновляться,
 258A 0206 Яко миро добровонне / З голови честної / На бороду Аарону
 266A 0004 Пролітають, забирають / Все добре з собою. / Окрадають добрі думи,
 266A 0023 Тії добрі сльози, / Що лилися з Катрусю / В московській дорозі,
 266A 0025 В московській дорозі, / Що молились з козаками / В турецькій неволі,
 266A 0046 За три шаги продається / Та з його й сміється. / От де лихо! От де серце
 266A 0081 Де я пригорнуся, / І з ким буду розмовляти, / Кого розважати,
 268A 0009 Як реве ревучий. / Як понесе з України / У синее море
 270A 0009 Очей не спускають / З мого цвіту? Дивуються, / Не знають, де діти!
 270A 0022 Заплакала і сказала: / «Брате мій, з тобою / Ми давно вже кохаємось,
 272A 0011 Завтра серед ночі, / А я вийду гуляти з ним, / А ти й залоскочеш.
 272A 0020 Дніпровою. Нехай собі / Гуляє з дочкою. / Пливи ж, моя єдина.
 272A 0028 Поки сестри не зостріли, / Не взяли з собою. / Уже з тиждень, як росту я,
 272A 0029 Не взяли з собою. / Уже з тиждень, як росту я, / З сестрами гуляю
 272A 0030 Уже з тиждень, як росту я, / З сестрами гуляю / Опівночі. Та з будинку
 272A 0031 З сестрами гуляю / Опівночі. Та з будинку / Батька виглядаю.
 272A 0034 А може, вже поєдналась / З паном у палатах? / Може, знову розкошує
 272A 0044 Пана Яна нема дома, / Ні з ким розмовляти. / А як прийшла до берега,
 272A 0056 Та до неї, ухопили, / Та й ну з нею гратись, / Радісінькі, що піймали,
 274A 0013 І нам усміхнеться. / Поєднає з недолею / Із людьми, і скаже
 274A 0033 І кругом його посідали. / Хто з шашликом, а хто і так. / Зате він вольний, як козак
 274A 0037 А за шатром в степу співає, / Неначе п'яна, з приданок / Додому йдучи, молодиця:
 274A 0076 Якби собі таку достать, / Та ще й з медведем... / -----
 274A 0091 А все то прокляті пани / З дівчатами такес діють... / Ше треба другу одружить.
 274A 0095 ----- / Не йди, небого, будь ти з нами. / У нас, ей-Богу, добре жить.
 274A 0110 ----- / Хоч з гори та в воду. / -----
 274A 0137 Коло огню старий циган / З люлькою куняє. / Позирає на приблуду
 274A 0164 А то дала б тобі напитись / З моєї чистої криниці... / -----
 274A 0218 І стриже, неначе хлопця, / І в поход з собою / Бере мене. У Бендери
 274A 0221 Прийшли ми. Стояли / З москалями на квартирах, / А москалі за Дунаєм
 274A 0230 Луципер проклятий! / Пішов собі з москалями, / А я з байстрюками
 274A 0231 Пішов собі з москалями, / А я з байстрюками / Повертала в Україну
 274A 0236 У селах питала / Шлях у Київ. І що з мене / Люде насміялись...
 274A 0314 Нагадала! Нагадала! / З дочкою ліг спати... / Завдав сина у лакеї...
 274A 0316 Завдав сина у лакеї... / Громадою з хати / Виганяли... Нагадала.
 274A 0319 Я самка дражнила / Попід вікнами з старцями. / І байстрят носила
 274A 0354 Зобкнуті покої. / Він узяв її з собою / Та й поїхав з нею,
 274A 0355 Він узяв її з собою / Та й поїхав з нею, / З Наталею... Чи чуєш ти?
 274A 0356 Та й поїхав з нею, / З Наталею... Чи чуєш ти? / І остриг, проклятий,
 274A 0417 Не пила й не їла... / Неначе смерть, з циганами / По селах ходила.
 274A 0441 За науку в ноги, / Попрощалась з циганами, / Помолилась Богу;

- 274A 0471 Дівчат научала, / Щоб з панями не кохались, / Людей не цурались.
274A 0479 Болящих лічила. / А з убогим остатньою / Крихтою ділилась.
006B 0010 Ніколи, братія, ніколи / З Дніпра укупі не п'ємо! / Розійдемося, рознесемо
006B 0083 В неволі, плачучи, умру. / І все з собою заберу, / Малого сліду не покину
006B 0087 На нашій – не своїй землі. / І не пом'яне батько з сином, / Не скаже синові: – Молись,
006B 0117 У гаї пташка не співає – / Й її з собою занесла, / В яру криниця завалилась,
006B 0153 – Може, пташкою прилине / Милий з того світа. / Зов'ю йому кубелечко,
006B 0157 І будемо щebetати / З милим на калині. / Будем плакати, щebetати,
006B 0168 Вночі процвітає, / То дівчина з калиною / Плаче, розмовляє:
006B 0203 Докупи зійшлися. / На чужину з України / Брати розійшлися.
006B 0223 Плаче стара мати, / Плаче жінка з діточками / В нетопленій хаті.
006B 0255 Чорніше чорної землі, / Іде, з хреста неначе знята... / Молюся! Господи, молюсь!
006B 0258 Хвалить тебе не перестану! / Що я ні з ким не поділю / Мою тюрму, мої кайдани!
006B 0262 Хрущі над вишнями гудуть. / Плугатарі з плугами йдуть, / Співають, идучи, дівчата,
006B 0294 Марне, брате, не вигляє / Чорнобрива з хати. / Не покличе стара мати
014B 0025 На той рік знову за своє; / Пішов я з матір'ю просити. / «Шкода,– каже,– і не проси.
014B 0056 Неначе згага запекла. / Я ледве-ледве вийшов з хати, / Ще не світало. Я в палати
014B 0058 Ще не світало. Я в палати / Пішов з ножем, не чув землі... / Аж панича вже одвезли
016B 0004 Поговорим тихесенько / В неволі з тобою. / Розкажи, як за горою
016B 0107 Красо моя молодая, / Горенько з тобою! / Жить би, жить та славить Бога
016B 0144 Сонце просіяло. / І княгиня з дитиною / Не тією стала.
016B 0172 А «тато» не вчила... / І книжечок з кунштниками / В Ромні накупила.
016B 0187 І жениха їй єднала, / І раділа з нею, / І плакала; довгі коси
016B 0229 Лопуцьки їсть, ставочки гатить / В калюжах з дітьми у яру. / Умийся, серденько! Бо
мати
016B 0261 А він байдуже – п'є, гуляє / Та жиди з грішми виглядає. / Нема жидка... Хліби
зійшли,
016B 0277 Весела гуляла, / Мов ласочка з кубелечка, / На світ виглядала
016B 0279 На світ виглядала / З того Києва. Аж поки / Побачила села
016B 0281 Побачила села / Знівечені. З того часу / Стала невесела.
016B 0298 А тим часом жиди в селі / З грішми появились. / Радіє князь, запродує
016B 0300 Радіє князь, запродує / З половиною жито. / І молотить виганяє
016B 0305 За одну годину / І з клунєю провіяли... / Князь і не спочинув,
016B 0322 І ніби гори оживають. / Дуби з діброви, мов дива, / У поле тихо одхожають.
016B 0435 Та й занедужала. Лежала / Недовго щось, седмиці з три, / І все до крихти розказала...
029B 0005 Блакитні здалека. / З Переяслава старого, / З Виблої могили,
029B 0006 З Переяслава старого, / З Виблої могили, / Ще старішої... мов ті хмари,
029B 0018 А долі сивий наш козак / Дніпро з лугами виграває. / А онде, онде за Дніпром,
029B 0022 Козацька церква невеличка / Стоїть з похиленим хрестом. / Давно стоїть, виглядає
029B 0024 Давно стоїть, виглядає / Запорожця з лугу... / З Дніпром своїм розмовляє,
029B 0025 Запорожця з лугу... / З Дніпром своїм розмовляє, / Розважає тугу.
029B 0030 Зеленими, позирає / На світ з домовини. / Може, чаєш оновлення?
029B 0039 Нечепурні свої хатки / Розкидав з долею лихою, / Мов п'яний старець торбинки,
029B 0066 Стоїть одним-одна хатина... / З хатини видно Україну / І всю Гетьманщину кругом.
029B 0111 Трибратні давні могили вкрили. / З Трубайлом Альта меж осокою / Зійшлися,
з'єдналися, мов брат з сестрою.
029B 0112 З Трубайлом Альта меж осокою / Зійшлися, з'єдналися, мов брат з сестрою. / І все
те, все те радує очі,
029B 0116 Попрощалося ясне сонце / З чорною землею, / Виступає круглий місяць
029B 0118 Виступає круглий місяць / З сестрою зорею, / Виступають із-за хмари,
029B 0148 І чорнобривка молоденька, / І місяць з зорями сіяв, / І соловейко на калині
033B 0003 Великої слави, / Утікали з Мазепою / В Бендери з Полтави.
033B 0004 Утікали з Мазепою / В Бендери з Полтави. / А за ними й Гордієнко...
033B 0011 Одностайне стали / Та з фастовським полковником / Гетьмана єднали.
033B 0024 Великий Луг і матір Січ, / Взяти з собою матер божу, / А більш нічого не взяли,
033B 0039 ----- / Боже мій з тобою! / Мій краю прекрасний, розкошний, багатий!

- 033В 0059 То й вони злякались! / Оніміли з переляку, / Сліпі небораки.
 033В 0066 Як дзвонили у Глухові, / З гармати ревнули. / Як погнали на болото
 033В 0076 Чули, чули запорожці / З далекого Криму, / Що канає Гетьманщина,
 033В 0084 Мордувались сіромахи, / Плакали, і з ними / Заплакала Матер Божа
 033В 0094 Вернулися запорожці, / Принесли з собою / В Гетьманщину той чудовний
 036В 0006 Як безталанною своєю Україну! / Роби, що хочеш, з темним зо мною, / Тільки не
 кидай, в пекло з тобою
 036В 0007 Роби, що хочеш, з темним зо мною, / Тільки не кидай, в пекло з тобою /
 Пошкандибаю
 036В 0023 За теє диво! Мов пси, гризуться / Брати з братами, й не схаменуться. / А теє диво,
 всіми кохане:
 037В 0004 Отам-то весело жилось! / Братались з вольними ляхами, / Пишались вольними
 степами,
 038В 0021 Вино розливають. / Льохи, шинки з шинкарками, / З винами, медами
 038В 0022 Льохи, шинки з шинкарками, / З винами, медами / Закупили запорожці
 038В 0031 А то б догодила... / Кого ж то там з музикою / Люде обступили?
 038В 0059 Привітайте, святі ченці, / Товариша з Лугу!» / Свята брама одчинилась,
 038В 0065 Козакові. Хто ж цей сивий / Попрошався з світом? / Семен Палій, запорожець,
 038В 0114 Свою Україну любив? – / До утрени завив з дзвіниці / Великий дзвін. Чернець мій
 встав,
 043В 0010 Ой дивуйтесь, лицяйтесь, / А з іншими вінчайтесь. / Подавані рушники...
 044В 0004 Росла в наймах, виростала, / З сиротою покохалась. / Неборак, як голуб, з нею,
 044В 0005 З сиротою покохалась. / Неборак, як голуб, з нею, / З безталанною своєю,
 044В 0006 Неборак, як голуб, з нею, / З безталанною своєю, / Од зіроньки до зіроньки
 044В 0011 Пречистої дожидають. / Дождалися... З Чигирини / По всій славній Україні
 044В 0055 Китайкою криту. / А за нею з старшиною / Іде в чорній свиті
 044В 0058 Сам полковник компанійський, / Характерник з Січі. / За ним ідуть есаули
 046В 0008 Маленьку книжечку. Хрестами / І везерунками з квітками / Кругом листочки обведу.
 046В 0016 І довелося знов мені / На старість з віршами ховатись, / Мережать книжечки, співати
 046В 0080 О доле моя! Моя країно! / Коли я вирвусь з цієї пустині? / Чи, може, крий Боже,
 046В 0134 Я буду знову розмовляти / З тобою, друже мій. Боюсь! / Боюся сам себе спитати,
 046В 0137 Чи се коли сподіється? / Чи, може, вже з неба / Подивлюсь на Україну,
 050В 0043 Шелесть за рушниками! / Не торгувались з старостами / (Як те буває меж панами),
 050В 0059 Люби ж, мій друже, жінку, діток; / Діли з убогим заробіток, / То легше буде й
 зароблять.
 050В 0108 А вбогії тому раді, / Що з ними зрівнялись! / Посходились жалкувати,
 050В 0135 Разом поздыхали, / А Катруся з москалями / Десь помандрувала!
 050В 0145 «Не дав вдовиці утопиться, / Не дам же й з торбою ходити!» – / Сказав Максим, і
 ґрунт покинув.
 050В 0231 Тойді, бач, носили / Сиві коси з кучерями / Усі до одного
 050В 0240 Над покойними. Й хавтури / З школярами носить. / А в пилипівку, сірома,
 057В 0052 Бувало, вигляне із хижі, / Як тая квіточка з роси, / Як теє сонечко з-за хмари.
 057В 0087 Шелесть за рушниками! / Не торгувались з старостами, / Як те бува з багатирями;
 057В 0088 Не торгувались з старостами, / Як те бува з багатирями; / Не торгувавсь і панотець
 057В 0096 Уже, либонь, після покрови / Вертався з Дону я та знову / (Бо я вже двічі послав
 057В 0100 Послать і втретє міркував. / Та з чумаками та з волами / Якраз в неділю на весілля
 057В 0100 Послать і втретє міркував. / Та з чумаками та з волами / Якраз в неділю на весілля
 057В 0119 Тільки поглядає. / А я в шинку з п'яницями / Душу пропиваю!
 057В 0162 ----- / З переляку / Вмерла Катерина.
 057В 0175 Вдова осталась не сама, / А з сином-парубком; женили / Його збиралась восени.
 057В 0181 Се в перший раз такий указ / Прийшов з Московщини до нас. / Бо на Україні в нас,
 бувало,
 057В 0217 Та й на Україну / Повернено з одставкою. / Бачиш, праву ногу
 057В 0275 Москалеву, що ще й досі / Беруть з неї воду, / І хрест, кажеш, коло шляху
 057В 0311 А потім пом'яне / О здоровій тещу з сином / І веселий стане.
 057В 0347 Єсть коло дороги, / Щоб заходили з криниці / Люде воду пити

- 057В 0367 Ходімо напитись / Води з неї погожої.– / Та й пішли обоє,
057В 0370 І відерце і віжечки / Понесли з собою. / От приходим до криниці,
057В 0390 Через тиждень вже витягли / Максима з криниці / Та у балці й поховали.
068В 0030 Іноді нагріє. / І потечуть з очей старих / Сльози молодії,
068В 0102 То сьак, то так минає год. / Пишу собі, з людьми братаюсь / Та добрих хлопців
добираю.
068В 0146 Чого хотілося мені? / Ходив три года я з ножами, / Неначе п'яний той різник.
068В 0165 Вже на світ займалось, / Вийшов я з ножем в халяві / З Броварського лісу,
068В 0166 Вийшов я з ножем в халяві / З Броварського лісу, / Щоб зарізаться. Дивлюся,
068В 0171 Святим дивом сяють / Храми божі, ніби з самим / Богом розмовляють,
073В 0007 Та розважу свою тугу. / Не йди, кажуть, з цієї хати / Не пускають погуляти.
074В 0002 У Бога за дверми лежала сокира. / (А Бог тойді з Петром ходив / По світу та дива
творив.)
074В 0011 Древіну вибравши та й цюк! / Як вирветься сокира з рук – / Пішла по лісу косовиця.
074В 0016 Великолітні, мов трава / В покоси стелеться, а з яру / Встає пожар, і диму хмара
074В 0043 Бур'ян колючий та будяк, / Та інде тирса з осокою / В яру чорніє під горою,
074В 0054 Сингичагач кайзак вспом'яне, / Тихенько спуститься з гори, / І згине в глиняній
пустині...
074В 0062 Огнем непалиме, / Шепочеться з долиною / О давній годині.
074В 0067 На долину заїзжають, / Дивуються з його / І моляться, і жертвами
076В 0060 Рабиня царева. / Купалася собі з Богом, / Лоно біле мила,
076В 0080 І повечеряла, й сикеру / З пророком випила, й пішла / Спочити трохи по вечері
076В 0082 Спочити трохи по вечері / З своїм царем. І Гурій спав. / Йому, сердешному, й не
снилось,
076В 0085 Що дома нищечком робилось, / Що з дому цар його украв / Не золото, не сrebro,
076В 0118 Лежить, аж стогне, та лежить, / Кепкує з дурня. Аж голосить, / Аж плаче, бідний,
батька просить,
076В 0126 То я, вкусив його, возстану / З одра недуги.– Вранці-рано / Фамар спекла і принесла
076В 0196 Із Литви князя зустрічать. / Сама Рогніда з Рогволодом / Пішла з дівчатами, з
народом.
076В 0197 Сама Рогніда з Рогволодом / Пішла з дівчатами, з народом. / Не із Литви йде князь
сподіваний,
076В 0197 Сама Рогніда з Рогволодом / Пішла з дівчатами, з народом. / Не із Литви йде князь
сподіваний,
076В 0209 Отиде в волості своя, / Отиде з шумом. І растлі ю, / Тую Рогніду молодую,
076В 0213 Блукає по світу одна, / Нічого з ворогом не вдіє. / Так отакіі-то святії
076В 0218 Отих царів, катів людських. / Морока з ними, щоб ви знали, / Мов дурень, ходиш
кругом їх,
076В 0222 Так що ж мені тепер робити / З цими поганцями? Скажи, / Найкраща сестро
Аполлона,
082В 0015 Прийшли в Дар'ю, на якор стали. / З Ватаги письма принесли / І всі тихенько
зачитали.
082В 0017 І всі тихенько зачитали. / А ми з колегою лягли / Та щось такеє розмовляли.
083В 0004 По селах та дівчат дурили, / З громади кпили, хлопців били / Та верховодили в селі,
083В 0045 Насміялась титарівна / З бідного Микити. / Насміялася при людях,
083В 0053 В далеку дорогу / Пішов собі... З того часу / Не чуть його стало...
083В 0055 Не чуть його стало... / З того часу титарівні / Щось такеє сталося!
083В 0066 Мара, та й годі! Титарівно! / В недобрий час з того нерівні / Ти насміялась... Стало
жаль
083В 0074 Диво дивнеє на світі / З тим серцем буває! / Увечері цурається,
083В 0085 Стережіться, дівчаточка, / Сміялись з нерівні, / Щоб не було і вам того,
083В 0140 Такий хороший та багатий! / Уже й не бореться ні з ким, / А так собі гуляє
083В 0147 «Чи не той це Микита, / Що з вільотами свита?» / Той це, той, що на селі
083В 0185 То знов одступає. / А з калини, мов гадина, / Байстрик виглядає!
083В 0195 Соцькому сказати, / Та щоб ішов з громадою / Дитину шукати!!
083В 0209 І живує положили / В домовину!.. й сина з нею! / Та й засипали землею!

- 083B 0220 Чи жива, каже, титарівна? / Чи насміхається з нерівні? / Ото він самий! Покарав
088B 0018 Чи тес... дівчину!.. Матрос, / Таки земляк наш з Островної, / На вахті стоя,
091B 0010 Як флаг побачить. Значить, пан / У себе з причетом гуляють. / Оцей годований
кабан!
- 091B 0018 У свиті ходить меж панами, / І п'є горілку з мужиками, / І вольнодумствує в шинку.
091B 0023 Перебирає. Та спроста / Таки своїх байстрят з десяток / У год подержить до хреста.
092B 0023 Широкої села / З вишневими садочками / І люде веселі.
095B 0018 Що ви, б'ючи поклони, / З братами дієте... Закони / Катами писані за вас,
095B 0030 То тому й байдуже. / Прилітай же з України, / Єдиний мій друже,
095B 0048 Через село весілля йшло, / А пан з костьолю їхав, / Чи управитель, а не пан.
095B 0059 Як цей правитель?.. Другий год, / Як він з німецькими плугами / Забрався голий в
цей куток.
- 095B 0062 А що тих бідних покриток / Пустив по світу з байстрюками, / Отже й нічого! А
жонатий
- 095B 0068 Мов краля, пані молодая / З двома маленькими дітьми. / Із коча пан мій вилізає
095B 0141 Тільки Мариночки нема. / І ледве-ледве вийшла з хати, / Пішла на гору, на прокляті
095B 0146 І ніч цілісіньку сиділа / Та плакала. Уже з села / Ватажники ватагу гнали,
095B 0214 Пожар! пожар! І де взялися / Ті люде в Бога? Мов з землі / Родилися і тут росли,
095B 0221 Перед будинком танцювала / У парі з матір'ю! – і страх – / З ножем окровленим в
руках
- 095B 0222 У парі з матір'ю! – і страх – / З ножем окровленим в руках / І приспівувала
095B 0231 А ви до мене на весілля / З того світу прийшли? / Мені вже й косу розплели,
095B 0254 Дукачів, / А поповичі з міста / Навезли намиста!..
- 095B 0305 В Дунаєві шукаю броду, / З байстрам розхристана бреду, / Сміються люде надо мною,
104B 0036 А може, дасть Бог, і заплачу, / То й буде з мене / Нумо знов.
104B 0048 Троха лишень, чи так? / Ще змалку з матір'ю старою / Ходив з торбами цей козак,
104B 0049 Ще змалку з матір'ю старою / Ходив з торбами цей козак, / Отак і виріс сиротою,
104B 0153 Прийшли, взяли сіромаху / Та й повезли з дому / Пройдисвіта, волоцюгу...
- 108B 0010 Ніби серце одпочине, / З Богом заговорить... / А туман, неначе ворог,
110B 0009 У степ погуляти / З киргизами убогими. / Вони вже убогі,
110B 0016 Привітаю вас, як діток, / І заплачу з вами. / -----
- 113B 0014 Убогую. Любо мені. / Любо мені з ними. / Мов батькові багатому
113B 0016 Мов батькові багатому / З дітками малими. / І радий я і веселий,
114B 0013 Обох їх не ганив, / А лицявся то з тією, / То з другою любо...
114B 0014 А лицявся то з тією, / То з другою любо... / Поки в яру увечері
117B 0011 Одружилась би я / З чорнобривим сиротою, / Та не воля моя!
117B 0017 У садочок гулять. / А хоч пустять, то з ним, / З препоганим старим,
117B 0018 А хоч пустять, то з ним, / З препоганим старим, / З моім нелюбом багатим,
117B 0019 З препоганим старим, / З моім нелюбом багатим, / З моім ворогом злим!
117B 0020 З моім нелюбом багатим, / З моім ворогом злим! / -----
- 118B 0003 Одружилася я / З безталанним сиротою – / Така доля моя!
120B 0018 Вози поламались, / З батіжками чумаченьки / Додому вертались.
124B 0008 Як квіточка за водою, / Пливають з цього світа. / -----
- 125B 0025 Хлоп'ята гуляли. / Прийди з того Межигор'я, / Наш славний Палію,
125B 0035 Кров почервонила. / А оранди з костьолами, / Мов свічки, згоріли.
125B 0046 У Бихові, славнім місті, / З Левченком укупі, / Потоптати жидівського
127B 0003 Не п'ється вода, / Прилучилась з чумаченьком / У степу біда.
128B 0007 Де мені подітись? / Чи то з іншим полюбитись, / Чи то утопитись?
129B 0046 Славний вдовиченко, / З лютої неволі / Із Бакчисараю
129B 0060 Головонька... «Ходім, брате, / З погані хати». / Поїхали запорожці
131B 0010 Не виходить зрадливая... / А з яру та з лісу / З собаками та псарями
131B 0010 Не виходить зрадливая... / А з яру та з лісу / З собаками та псарями
131B 0011 А з яру та з лісу / З собаками та псарями / Їде пан гульвіса.
132B 0002 Ой пішла я у яр за водою, / Аж там милий гуляє з другою. / А другая тая,
132B 0007 Вдова молодая. / А я вчора з нею, / З сією змією,
132B 0008 А я вчора з нею, / З сією змією, / В полі плоскінь вибирала

- 133В 0009 Щоб потім сміятись, / Щоб з тебе сміятись, / Щоб тебе добити...
- 134В 0019 То не журись. / А як побачиш з дітками матір, / То не дивись.
- 135В 0010 Та ще мене гайворони / Укрили з півночі... / Ключуть очі козацькі,
- 136В 0002 Туман, туман долиною, / Добре жити з родиною. / А ще лучше за горою
- 136В 0004 А ще лучше за горою / З дружиною молодою. / Ой піду я темним гаєм,
- 136В 0016 Легше було б самій жити, / Як з тобою в світі битись. / -----
- 137В 0006 Задзвонили в усі дзвони, / З гармати стріляли, / Превелібную громаду
- 137В 0009 Докупи скликали. / З святими корогвами / Та з пречистними образами
- 137В 0010 З святими корогвами / Та з пречистними образами / Народ з попами
- 137В 0011 Та з пречистними образами / Народ з попами / З усіх церков на гору йде,
- 137В 0012 Народ з попами / З усіх церков на гору йде, / Мов та божа пчола, гуде.
- 137В 0014 Мов та божа пчола, гуде. / З монастиря святого / У золоті, аж сяє,
- 137В 0024 І військо, як море, / З знаменами, з бунчугами / З лугу виступало
- 137В 0024 І військо, як море, / З знаменами, з бунчугами / З лугу виступало
- 137В 0025 З знаменами, з бунчугами / З лугу виступало / Та на трубах вигравало.
- 137В 0044 У дзвони задзвонили, / Вдарили з гармати, / Знаменами, бунчугами
- 140В 0009 Мого молодого / Чумака з дороги / Зострічати.
- 140В 0013 За тими лозами / Та з чумацькими возами. / Ідуть його воли,
- 141В 0008 Що не даєш мені й досі / Ні з ким полюбитись. / Як дівчата цілуються,
- 141В 0016 Увесь вік свій дівувати, / Ні з ким не кохатись. / -----
- 143В 0006 ----- / Та що з того? Не побрались, / Розійшлися, мов не знались.
- 144В 0008 Хміль зелений, не виходить / Дівчина з хатини. / Навгороді коло броду
- 145В 0005 Грає, мамо, музика троїста. / А дівчата з парубками / Лицяються. Мамо! Мамо!
- 146В 0010 А піду я, одружуся / З моїм вірним другом, / З славним батьком запорозьким
- 146В 0011 З моїм вірним другом, / З славним батьком запорозьким / Та з Великим Лугом.
- 146В 0012 З славним батьком запорозьким / Та з Великим Лугом. / На Хортиці у матері
- 146В 0034 Нема кому привітати, / Ні з ким пожуритись. / Треба було б молодому,
- 146В 0039 Веселії літа, / Немає з ким ости[г]лого / Серденька нагріти.
- 147В 0001 ----- / Чума з лопатою ходила, / Та гробовища рила, рила,
- 147В 0038 Та й ті під хатами лягли. / Ніхто не вийшов вранці з хати, / Щоб їх, сердешних, поховати,
- 147В 0048 Довго воно зеленіло, / Поки люди з поля / Пожарище не пустили
- 149В 0002 І знов мені не привезла / Нічого почта з України... / За грішні, мабуть, діла
- 149В 0019 Людей на старості... Ні, ні, / Вони з холери повмирали, / А то б хоч клаптик переслали
- 150В 0002 В неволі, в самоті немає, / Нема з ким серце поєднать. / То сам собі оце шукаю
- 150В 0004 То сам собі оце шукаю / Когось-то, з ним щоб розмовлять. / Шукаю Бога, а нахожу
- 150В 0007 Таке, що цур йому й казать. / От що зробили з мене годи / Та безталання; та ще й те,
- 153В 0006 Тойді здоровий-прездоровий / Зробили з його лазарет, / А бакалярів розігнали
- 153В 0024 У жидівку молодую / Та й думало з нею, / Щоб цього не знала мати,
- 153В 0037 І в школу ходила, / Усе з батьком, то й не можна / Було ради дати.
- 153В 0055 Роман сей читала / З шовковою драбинкою – / І Рухля не знала.
- 153В 0068 Мов скажений, вибігає / З сокирою! Горе! / Горе тобі, стара мати,
- 153В 0095 Та десь опинилась, / Та з маркізом якимсь голим, / Кажуть, одружилась.
- 156В 0004 Виступили з-за лиману / З турками татари. / Із Полісся шляхта лізе,
- 156В 0009 Дурний Самойлович. / З Ромоданом. Мов та галич, / Вкрили Україну,
- 156В 0036 У дві лави задніпрянці / З москалями стали / Аж на мило – меж лавами
- 156В 0049 В Сосницю послали. / А з Сосниці в Ярополче / Віку доживати.
- 156В 0056 Потягли в свої улуси / З турками татаре. / А ляхи з своїм Чарнецьким,
- 156В 0057 З турками татаре. / А ляхи з своїм Чарнецьким, / З поганим Степаном,
- 156В 0058 А ляхи з своїм Чарнецьким, / З поганим Степаном, / Запалили церкву божу.
- 156В 0065 Мов добре зробили. / А москалі з Ромоданом / В неділеньку рано
- 156В 0067 В неділеньку рано / Пішли собі з поповичем / Шляхом Ромоданом.
- 156В 0073 Сидячи в неволі, / Та й умер з нудьги. Остило / Волочить кайдани.
- 158В 0002 Не додому вночі йдучи / З куминої хати / І не спати лягаючи,
- 158В 0038 Що ж діяти? На те й лихо, / Щоб з тим лихом битись. / А ти, друже мій єдиний,

- 161В 0004 Троха лиш! Треба розказати, / Щоб з жалю не зробить сміху. / Од Борисполя недалеко,
 161В 0009 Рядок на вигоні тополь, / Неначе з Оглава дівчата / Ватагу вийшли виглядати.
 161В 0014 Вилась квасоля по тичині, / І з оболонками вікно / В садочок літом одчинялось.
 161В 0030 А сам Настусю піджидав, / Таки годованку, щоб з нею / Собі зробитися ріднею.
 161В 0032 Собі зробитися ріднею. / Не сина з нею поеднать, / А забандюрилось старому
 161В 0036 А щоб не знать було нікому, / То ще й не радився ні з ким. / А тільки сам собі гадає...
 161В 0065 Мов кошеня на припічку / З старим котом грає... / -----
 161В 0102 Піди лиш скрипку принеси / Та з лиха гарно потанцюєш, / А я заграю...
 161В 0112 А ти вже й скрипку принесла? / Яку ж ми вчистимо з тобою? / -----
 161В 0127 ----- / З тим днем, що сьогодні! Боже, помагай! / -----
 161В 0178 Аж бридко дивиться! / А Настуся з богословом / Заповіді вчиться.
 161В 0203 ----- / І з тобою нехай собі... Е, ні, нехай повінчає!.. / -----
 161В 0248 Та не вдарить... А я таки / У Київ з Петрусем / Помандрую, хоч що хочеш!
 161В 0289 ----- / Та годі вам уже з тим намистом. Ішли б швидше / до отця Хоми та порадилися, от що!
 161В 0305 «Ой піду я не берегом-лугом, / Зострінуся з несуженим другом. / Здоров, здоров, несужений друже!
 161В 0307 Здоров, здоров, несужений друже! / Любилися ми з тобою дуже. / Любилися, та не побралися,
 161В 0343 І все занегаїть. / Отак тепер і з сотником / З дурним моїм сталось,
 161В 0344 Отак тепер і з сотником / З дурним моїм сталось, / Розігнав дітей по світу,
 161В 0347 А добро осталось, / Немає з ким поділити. / Довелось самому
 161В 0413 Стоять, мов дівчата / Вийшли з Оглава ватагу / З поля виглядати.
 161В 0414 Вийшли з Оглава ватагу / З поля виглядати. / -----
 173В 0003 Нащо мені братись? / Будуть з мене, молодого, / Козаки сміятись.
 174В 0007 Як той поговір, / Що заїздив козак з Січі / До вдови на двір.
 175В 0017 Покритки веселі / По шиночках з москалями, / І не турбуйсь, брате.
 175В 0031 У яр погуляти. / Найкраща з всього села / Давненько вже у яр пішла,
 175В 0085 Ї месник безталанний – / Несе з України / Аж у Сибір ланцюг-пута...
 175В 0104 Поки що осталась / З шинкаркою; кругом неї / Димом розстигалась
 175В 0114 У комору, а молода / Вийшла мовчки з хати / Та й пропала. Скрізь шукали,
 178В 0012 Маю серце широкєє – / Ні з ким поділити! / Не дав єси мені долі,
 178В 0018 Не дав серця молодого / З тим серцем дівочим / Поєднати! – Минулися
 178В 0024 На чужині. Не нашлося / З ким серцем ділитись, / А тепер не маю навіть
 178В 0026 А тепер не маю навіть / З ким поговорити!.. / Тяжко мені, Боже милий,
 178В 0030 Оці думи. І не ділить / Ні з ким, і нікому / Не сказать святого слова,
 179В 0010 І в білий свитині / З біленької хати / Вийшла погуляти
 179В 0014 І вийшов до неї / З зеленого гаю / Козак молоденький;
 179В 0030 Сказав би я правду, / Та що з неї буде? / Самому завадить,
 180В 0004 Як тая мати молодая / З своїм дитяточком малим. / Буває, іноді дивлюся,
 180В 0040 І не осталося нікого / З тобою дома. Наготи / Старої нічим одягти
 180В 0060 Все забрала дитиночка / І вигнала з хати, / І вийшла ти за царину,
 180В 0062 І вийшла ти за царину, / З хреста ніби знята. / Старці тебе цураються,
 182В 0006 Обновами. Тому к святкам / З лиштвою пошили / Сорочечку. А тій стьожку,
 184В 0009 Витає весело над ним. / Що ж се зробилося з старим, / Чого зрадів оце? Того,
 185В 0033 Верзеться грішному, усатий, / З своєю волею мені / На чорнім вороні-коні!
 187В 0031 Або ножа, а то б зарані / Гарненько з лиха б напились, / А потім з жалю заридали
 187В 0032 Гарненько з лиха б напились, / А потім з жалю заридали / Та батька, матір прокляляти
 187В 0037 Свиняча кров, як та смола, / З печінок ваших порослячих. / А потім...
 189В 0037 Гладесенько Сатурн стирає... / Нехай з святими спочивають / Мої старії...– Чи жива
 189В 0042 – Ота маленька, кучерява, / Що з нами гралася колись. / Чого ж ти, брате, зажуривсь?
 189В 0048 Вернулась, правда, через год, / Та що з того. З байстрам вернулась, / Острижена. Було, вночі

- 189В 0048 Вернулась, правда, через год, / Та що з того. З байстрам вернулась, / Острижена.
Було, вночі
- 191В 0010 Що люде і тебе знайшли / І знали, що з тебе зробити. / Прощай же, друже! Ні хвали,
- 192В 0034 Благо тобі, як у хаті / Є з ким розмовляти. / Хоч дитина немовляща,
- 192В 0044 Та на самотині. / Хто з тобою заговорить, / Привітає, гляне?..
- 194В 0030 Нема на що подивитись, / З ким поговорити. / Жить не хочеться на світі,
- 194В 0043 Словами-сльозами / З дібровами зеленими! / З темними лугами!
- 194В 0044 З дібровами зеленими! / З темними лугами! / Бо немає в мене роду
- 196В 0017 Багато дечого взяли / З моєї темної комори / І в море нишком однесли.
- 198В 0018 Та безталанною мою, / Мою Оксаночку; щоб з нею / Удвох дивитися з гори
- 198В 0019 Мою Оксаночку; щоб з нею / Удвох дивитися з гори / На Дніпр широкий, на яри,
- 198В 0030 Що на огні ляхи спекли. / А потім би з гори зійшли; / Понад Дніпром у темнім гаї
- 198В 0034 Поки мир божий не засне, / Поки з вечернею зорьєю / Не зійде місяць над горою,
- 198В 0046 І нам дивитись не дають / З убогої малої хати. / -----
- 200В 0037 Мого ти серця! А весною / В Париж поїдемо з тобою, / Або поїдемо в село,
- 200В 0049 ----- / З нудьги із двору погуляти / Якось, задумавшись, пішла,
- 200В 0077 Поки надія серце гріє, / Поки росте з того зерна / Або кукіль, або пшениця.
- 200В 0089 Петрусь до школи та із школи / З книжками ходить та росте. / Сама аж ніби мо[
ло]діє,
- 200В 0098 І там чимало поповчили. / Вернувся з Києва Петрусь / Уже Петром і паничем,
- 200В 0148 Сама не знає, що робить. / І що їй діяти з собою? / Або сховатись під водою,
- 200В 0170 І в домовині. Що ж то буде / З превосходительною? Що ти / Тепер робитимеш з собою,
- 200В 0171 З превосходительною? Що ти / Тепер робитимеш з собою, / З своєю божою красою?
- 200В 0172 Тепер робитимеш з собою, / З своєю божою красою? / Хто стерегтиме твій покой,
- 200В 0188 Не їла три дні й не пила, / Вернувшись з прощі. І три ночі / Не спала; впали карі очі,
- 200В 0209 Прощатись, люде. Аж гуде, / З усіх усюд народу йде, / Та щось шепочуть про отруту
- 205В 0035 Пророче божий? Ти меж нами, / Ти, присносуший, всюди з нами / Витаєш ангелом святим.
- 205В 0042 Або про марне литу кров / З людей великими катами. / Заплачеш тяжко перед нами,
- 207В 0028 Нужда та праця положила. / Там батько, плачучи з дітьми / (А ми малі були і голі),
- 207В 0050 А в тебе другого благаєм, / З братами тихо живемо, / Лани братами оремо
- 207В 0059 Смієшся, батечку, над нами / Та, може, радишся з панами, / Як править миром! Бо дивись,
- 209В 0013 Дивлюся, могила ніби розвернулася, / А з неї виходить неначе козак, / Уже й сивоусий собі неборак,
- 209В 0031 Лягла вона славно, лягла вона вкупі / З нами, козаками! Бачиш, як лежить – / Неначе сповита!.. Тут пана немає,
- 209В 0051 – Не знаю, як тепер ляхи живуть / З своїми вольними братами. / А ми браталися з ляхами!
- 209В 0052 З своїми вольними братами. / А ми браталися з ляхами! / Аж поки третій Сигизмонд
- 209В 0054 Аж поки третій Сигизмонд / З проклятими його ксьондзами / Не роз'єднали нас...
Отак
- 209В 0056 Не роз'єднали нас... Отак / Те лихо діялося з нами! / -----
- 209В 0069 Я стар був, немощен. Послав / З табун я коней до обозу, / Гармату, гаківниць два вози,
- 209В 0094 Ксьондзи по селах, а возили / На людях їх з села в село, / Такес-то у нас було!
- 209В 0098 Вночі на хутір занесло. / А з ними челядь їх скажена, / Та ще драгуни... Дай мені!
- 209В 0101 Хоч коли-небудь, Боже милий! / На світ твій виглянуть з могили – / Спряжу всю шляхту на огні!
- 209В 0105 Вони, ксьондзи, мою дитину / З собою в хату завели, / Замкнулись п'янії, я бачив.
- 209В 0109 У клуні на соломі спать, / Драгуни теж. А ми з Данилом / Соломи в сіні наносили,
- 209В 0116 І Пріся бідная моя / Згоріла з клятими! А я... / На пожарищі хрест з Данилом
- 209В 0117 Згоріла з клятими! А я... / На пожарищі хрест з Данилом / Поставили, та помолились,
- 209В 0132 І про могили, і про нас / З старцями божими по селах / Правдива дума невесела

- 212В 0009 Твоєї божої краси. / Де з нею дінешся еси? / Хто коло тебе в світі стане
 212В 0019 Молися ж, серце, помолюсь / І я з тобою. Щось пророче / Мені вже зазирає в очі,
 212В 0030 А ти осталась на землі / Одна-однісінька; з тобою / Єдинеє добро було –
 212В 0046 Тихенько Богу помолюсь. / Молися й ти, з святого неба / На тебе, серце, не зійшла
 215В 0004 Розбили душу? Чи ніколи / Й не жив я з нею, живучи / З людьми в паскуді,
 опаскудив
 215В 0005 Й не жив я з нею, живучи / З людьми в паскуді, опаскудив / І душу чистую?.. А
 люде!
 215В 0019 Чи й був я чистим коли-небудь, / Бо ви мене з святого неба / Взяли меж себе – і
 писать
 217В 0008 Своє маленькеє внуца. / І досі сниться, вийшла з хати / Веселая, сміючись, мати,
 218В 0010 Привітаєш; убогая, / Сірая, з тобою / Перепливе вона Лету,
 218В 0022 На кладовищі. Більш нічого / З тюрми не видно. Слава Богу / Й за те, що бачу. Ще
 живуть,
 218В 0053 Терном увінчали? / І вивели з злодіями / На Голгофу-гору;
 218В 0188 За тим учителем своїм. / А ти весела вийшла з хати / На шлях із гаю виглядати
 218В 0235 В льохах і тюрмах. А Медуза / В шинку з старцями п'яна спить. / От-от прокинеться...
 І потом,
 218В 0247 Коло острога. Ждать, і ждать, / Як Бога з неба виглядать / Свогого сина, аж поки-то
 218В 0258 Співають гімн і курять дим / З кадил і амфор. І з собором / Іде сам кесар. Перед ним
 218В 0258 Співають гімн і курять дим / З кадил і амфор. І з собором / Іде сам кесар. Перед ним
 218В 0287 Прийшло здалека. / Горе з вами! / Кого благати ви прийшли?
 218В 0290 Кому ви сльози принесли? / Кому ви принесли з сльозами / Свою надію? Горе з вами,
 218В 0291 Кому ви принесли з сльозами / Свою надію? Горе з вами, / Раби незрячі! Кого?
 218В 0344 Ласкавого Бога. / А поки що з матерями / Алкідова мати
 218В 0366 Везуть твого сина / З неофітами в кайданах. / А твоя дитина
 218В 0462 На третій день і їх в кайданах / Сторожа з голими мечами / Гуртом в різницю
 привела.
 218В 0492 ----- / З позорища увечері / У терми сховався
 218В 0494 У терми сховався / Святий кесар з лікторами. / Колізей остався
 218В 0552 У воду трупи та й назад / З возами скіфи повертали. / І ти осталася одна
 230В 0009 А надто стрижений Гаврилич / З своїм єфрейтором малим, / Та жвавим, на лихо
 лихим,
 230В 0029 Ми діждемося Вашінгтона / З новим і праведним законом? / А діждемось-таки
 колись.
 230В 0063 О зоре ясная моя! / Ведеш мене з тюрми, з неволі, / Якраз на смітничок Миколи,
 230В 0063 О зоре ясная моя! / Ведеш мене з тюрми, з неволі, / Якраз на смітничок Миколи,
 232В 0008 – Учися, серденько, колись / З нас будуть люде,– ти сказала. / А я й послухав, і
 учивсь,
 232В 0011 І вивчився. А ти збрехала. / Які з нас люде? Та дарма! / Ми не лукавили з тобою,
 232В 0012 Які з нас люде? Та дарма! / Ми не лукавили з тобою, / Ми просто йшли; у нас нема
 233В 0026 І я живу, і надо мною / З своєю божою красою / Гориш ти, зоренько моя.
 234В 0004 Де ти в ката забарилась / З своїми лучами? / У Версалі над злодієм
 234В 0007 Набор розпустила? / Чи з ким іншим мизкаєшся / З нудьги та з похмілля.
 234В 0008 Чи з ким іншим мизкаєшся / З нудьги та з похмілля. / Горнись лишень ти до мене,
 234В 0008 Чи з ким іншим мизкаєшся / З нудьги та з похмілля. / Горнись лишень ти до мене,
 234В 0010 Горнись лишень ти до мене, / Та витнемо з лиха, / Гарнесенько обіймемось,
 234В 0019 Ти хоча й пишалась / І з п'яними кесарями / По шинках хиялась,
 234В 0021 По шинках хиялась, / А надто з тим Миколою / У Севастополі,–
 237В 0008 Чи швидко брата в домовині / З гостей на цвинтар понесуть? / А ти, о Господи
 єдиний,
 239В 0030 Незрячі прозрять, а кривис, / Мов сарна з гаю, помайнують. / Німим отверзуться
 уста;
 243В 0005 ----- / Чи то в шинках з багачами? / Чи то в степах з чумаками?
 243В 0006 Чи то в шинках з багачами? / Чи то в степах з чумаками? / Чи то в полі на роздоллі
 243В 0008 Чи то в полі на роздоллі / З вітром віється по волі? – / -----

- 244В 0008 Ой маю, маю і ноженята, / Та ні з ким, матінко, потанцювати, / Та ні з ким, серденько, потанцювати!
- 244В 0009 Та ні з ким, матінко, потанцювати, / Та ні з ким, серденько, потанцювати! / -----
- 249В 0020 Марія сина привела, / І в Віфлієм з малим пішла... / Біжить почтар із Віфлієма
- 249В 0042 Ми серцем голі догола! / Раби з кокардою на лобі! / Лакеї в золотій оздобі...
- 249В 0044 Лакеї в золотій оздобі... / Онуча, сміття з помела / Єго величства. Та й годі.
- 250В 0049 Або на берег поведе / Козу з козятчком сердешним / І попасти і напоїть,
- 250В 0069 Якая доля вийде нам / З старим Іосифом? О доле! – / І похилилась, мов тополя
- 250В 0076 І кинула кругом очима, / Аж іскри сипнули з очей. / А з добрих молодих плечей
- 250В 0077 Аж іскри сипнули з очей. / А з добрих молодих плечей / Хітон полатаний додолу
- 250В 0120 Увечері, мов зоря тая, / Марія з гаю вихожає / Заквітчана. Фавор-гора,
- 250В 0122 Заквітчана. Фавор-гора, / Неначе з злата-серебра, / Далеко, високо сіяє,
- 250В 0128 Та й усміхнулась. Зайняла / Козу з козятчком з-під гаю / І заспівала.–
- 250В 0149 На лоні пестилося, гралось. / Миль зо дві любо з козеням / Трохи, трохи не танцювала
- 250В 0159 Та повечеряємо вкупі / З веселим гостем молодим; / Ходімо, доненько.– Який?
- 250В 0170 Так бачиш що! – А гость роззутий, / Умитий з кущі вихожав / В одному білому хітоні,
- 250В 0185 Очима в кущу. Принесла / Води погожої з криниці, / І молоко і сир козлиці
- 250В 0213 Марія встала та й пішла / З глеком по воду до криниці. / І гость за нею, і в ярочку
- 250В 0229 Промовив Йосип.– Диво сталось / З тобою, доненько моя! / Ходім, Маріє, повинчаймось,
- 250В 0237 Отож вони собі ідуть, / Несе з торбиною на плечах / Нову коновочку старий.
- 250В 0244 Не од Сіона благодать, / А з тихої твоєї хати / Нам возвістилася. Якби
- 250В 0315 І вбогії перед собою / Козу з козятчком женуть, / Бо дома ні на кого кинуть.
- 250В 0349 Такого дива. Аж здрогнув / Святий тесляр. Мітла з востоку / Над самим Віфліємом, боком,
- 250В 0353 І степ і гори осіяла. / Марія з шляху не вставала, / Марія сина привела.
- 250В 0369 Зійшовся люд і шепотить, / Що щось непевне з людьми буде / Во Іудеї. Гомонить
- 250В 0382 Чи через два прийшов указ / І легіон з Єрусалима, / Од того Ірода. Незримо
- 250В 0395 Марія навіть не ховалась / З своїм младенцем. Слава вам, / Убогим людям, чабанам,
- 250В 0404 Ослицю дійну. І небогу / З її дитятчком малим / І посадили й провели
- 250В 0426 Дитятчко. А меж лозою / З лози колисочку плете / Та плаче праведная мати,
- 250В 0464 Сидить на призьбі коло хати / Та вовну з кужеля пряде. / Аж ось і сам старий іде
- 250В 0466 Аж ось і сам старий іде / З щіпочком тихо попід тином: / Носив у город шапличок
- 250В 0483 В дорогу синові. Паслась / Коза з козятком коло хати, / А Йосип сина забавляв,
- 250В 0504 Швиденько кинулася. Там / Колись-то з нею яснолиций / Зострівся гость святий. Бур'ян,
- 250В 0506 Зострівся гость святий. Бур'ян, / Будяк колючий з кропивою / Коло криниці поросли.
- 250В 0508 Коло криниці поросли. / Маріє! Горенько з тобою! / Молися, серденько, молись!
- 250В 0527 Стара вдова, у Назареті / З малим синком своїм жила, / Таки з Івасем. Та й була
- 250В 0528 З малим синком своїм жила, / Таки з Івасем. Та й була / Якась рідня ім. Вранці-рано
- 250В 0536 Дитятчко собі росло, / З Івасем-удовенком гралось. / Уже чимале підросло.
- 250В 0598 І вчилися вкупочці. Ніколи / Ані пограється з дітьми, / Ані побігає; самий,
- 250В 0608 Старий на сина дивувався, / Який-то з його майстер буде! / Які-то люди з його будуть!
- 250В 0609 Який-то з його майстер буде! / Які-то люди з його будуть! / Та взявши відер, кандійок,
- 250В 0683 І пити дасть, і отрясе, / Одує прах з його хітона, / Зашиє дірочку та знову
- 250В 0698 І цілував, благословляя, / Погрався з ними, мов маленький, / Надів бурнус. І веселенький
- 250В 0700 Надів бурнус. І веселенький / З своїми дітками пішов / В Єрусалим на слово нове,
- 250В 0706 Ти на розпутті стояла / З малими дітьми. Мужики, / Його брати, ученики,
- 250В 0746 Самуючи, у бур'яні / Умерла з голоду. Амінь. / -----
- 265В 0008 Сяде собі в холодочку / З дітками малими. / -----
- 265В 0011 Діткам подавати... / З дружиною єдиною / Тихо розмовляти.

- 265B 0016 Щасливий я! – І я, друже, / З тобою щаслива! / -----
 266B 0008 І множила ваш род проклятий? / А потім з вас, щенят зубатих, / Зробились львичища! Людей!
- 266B 0041 Уже червивий, і малий, / І худосильний. Вітер з поля / Дихне, погне і полама.
 270B 0002 Дівча любе, чорнобриве / Несло з льоху пиво. / А я глянув, подивився –
 272B 0004 Вони собі пішли в хату / З батьком розмовляти; / А я в його, молодого,
 272B 0018 – Чи ти ж, коню, будеш пити / З нашої криниці? / Чи буде та чорнобривка
 281B 0001 ----- / З передсвіта до вечора, / А з вечора до досвіта
 281B 0002 З передсвіта до вечора, / А з вечора до досвіта / Летить стріла каленая,
 284B 0003 Стоїть явор меж лозою, / Меж лозою з ялиною, / З червоною калиною.
 284B 0004 Меж лозою з ялиною, / З червоною калиною. / -----
 284B 0017 ----- / А калина з ялиною / Та гнучкою лозиною,
 284B 0022 Повбирані, завітчані / Та з таланом заручені, / Думки-гадоньки не мають,
 286B 0012 Просвітися!.. Будем, брате, / З багрянниць онучі драти, / Люльки з кадил закуряті,
 286B 0013 З багрянниць онучі драти, / Люльки з кадил закуряті, / Явленними піч топити,
 291B 0030 Себе-таки, себе самого, / Ніж з ворогом по правді жить / І все нарікать на Бога!
 292B 0011 Аж ось лихий царя несе / З законами, з мечем, з катами, / З князями, темними рабами.
 292B 0011 Аж ось лихий царя несе / З законами, з мечем, з катами, / З князями, темними рабами.
 292B 0011 Аж ось лихий царя несе / З законами, з мечем, з катами, / З князями, темними рабами.
 292B 0012 З законами, з мечем, з катами, / З князями, темними рабами. / Вночі підкralись, зайняли
 292B 0014 Вночі підкralись, зайняли / Отари з поля; а пасущих, / І шатра їх, убогі куші,
 292B 0035 Що й невеличкою царя / І з кізяка хоч олтаря / У їх немає. Попросили
 292B 0103 Трохи не вбив. Якби він знав, / Яке-то лихо з його вийде, / З того лукавого Давида,
 292B 0104 Яке-то лихо з його вийде, / З того лукавого Давида, / То, мов гадюку б, розтоптав
 295B 0005 Сиди один в холодній хаті, / Нема з ким тихо розмовляти, / Ані порадитись. Нема,
 296B 0012 Виглядає пройдисвіта, / Москаля з походу. / -----
 297B 0011 Чи ти минеш коли? Чи псами / Царі з міністрами-рабами / Тебе, о люту, зацькують!
 300B 0001 ----- / Якби з ким сісти хліба з'їсти, / Промовить слово, то воно б,
 300B 0005 А все б таки якось жилось. / Та ба! Нема з ким. Світ широкий, / Людей чимало на землі...
- 302B 0014 А качечка впливає / З качуром за ними, / Ловить ряску, розмовляє
 302B 0016 Ловить ряску, розмовляє / З дітками своїми. / -----
 302B 0021 Брало, заспівало. / Вийшли з хати батько й мати / В садок погуляти,
 303B 0003 Понад Невою... та йдучи / Міркую сам-таки з собою: / – Якби то,– думаю,– якби
 303B 0011 Ні Бога навіть, ні півбога. / Псарі з псарятами царять, / А ми, дотепні доїзжачі,
 303B 0017 Гарненько думав. І не бачу, / Що з того боку, мов із ями, / Очима лупа кошеня.
 307B 0013 Бисть цар Саул». Потім хор / Ревнув з Бортнянського : «О скорбь, / О скорбь моя! О скорбь велика!»
 308B 0010 І розуму таки набрались, / То й буде з нас! Ходімо спать, / Ходімо в хату спочивать...

ЗА 609

- 010A 0050 Така її доля... О Боже мій милий! / За що ж ти караєш її, молоду? / За те, що так широ вона полюбила
 010A 0051 За що ж ти караєш її, молоду? / За те, що так широ вона полюбила / Козацькії очі?.. Прости сироту!
 010A 0070 Якби-то далися орлині крила, / За синім би морем милого знайшла; / Живого б любила, другу б задушила,
 010A 0148 Пішла луна гаєм; / Червоніє за горою; / Плугатир співає.
 010A 0186 Ні, вже не поможе! / «За що ж вони розлучили / Мене із тобою?»
 010A 0213 Нема кому запитати, / За що їх убито. / Посадили над козаком
 015A 0005 А долі немає. / Пішов козак світ за очі; / Грає синє море,
 018A 0012 А моя десь, ледащиця, / За морем блукає. / Добре тому багатому,

- 019A 0034 Щоб понесли буйнесенські / За синєє море / Чорнявому зрадливому
020A 0040 Обіззавсь козак Павлюга – / За нею полинув! / Обіззавсь Тарас Трясило
020A 0097 ----- / Лягло сонце за горою, / Зірки засіяли,
024A 0040 Обіззавсь козак Павлюга – / За нею полинув! / Обіззавсь Тарас Трясило
024A 0069 ----- / Лягло сонце за горою, / Зорі засіяли,
027A 0074 Де ватагу пройдисвіта / Водив за собою,– / Все осталоє, все сумує,
027A 0092 Хоть раз усміхнеться, дивлючись, як ти / Всю славу козацьку за словом єдиним /
Переніс в убогу хату сироти.
030A 0014 Серце в'яне співаючи, / Коли знає, за що; / Люде серця не побачать,
030A 0047 Що коса покрита: / За милого, як співати, / Любо й потужити.
030A 0064 Возьме відра, опівночі / Піде за водою, / Щоб вороги не бачили;
030A 0144 Може, вбитий чорнобривий / За тихим Дунаєм; / А може, вже в Московщині
030A 0173 Сидить на ослоні, / За сльозами ледве-ледве / Вимовляє доні:
030A 0273 Покапали сльози. / За сльозами за гіркими / І світа не бачить,
030A 0273 Покапали сльози. / За сльозами за гіркими / І світа не бачить,
030A 0293 Той сам себе губить... / А за віщо? Святий знає. / Світ, бачся, широкий,
030A 0347 Нікому не мати, / Коли за вас таке лихо / Треба одбувати!
030A 0393 ----- / За Києвом, та за Дніпром, / Попід темним гаєм,
030A 0393 ----- / За Києвом, та за Дніпром, / Попід темним гаєм,
030A 0419 В Броварях спочила, / Та синові за гіркого / Медяник купила.
030A 0430 Щоб не довелося, як Катря шукає... / Тоді не питайте, за що люде лають, / За що не пускають в хату ночувать.
030A 0431 Тоді не питайте, за що люде лають, / За що не пускають в хату ночувать. / Не питайте, чорнобриві,
030A 0444 Сльози не сушило. / А за віщо, Боже милий! / За що світом нудить?
030A 0445 А за віщо, Боже милий! / За що світом нудить? / Що зробила вона людам,
030A 0568 Недобра їх розносила, / Мов справді за ділом. / Ничипоре! Дивись лишень,
030A 0593 Де ти так барився?» / Та до його... За стремена... / А він подивився,
030A 0617 «Кого? Мене взяти? / За що ж, скажи, мій голубе? / Кому хоч оддати
030A 0632 Покриткою... Який сором! / І за що я гину! / Покинь мене, забудь мене,
030A 0650 Москалики! голубчики! / Возьміть за собою; / Не цурайтесь, лебедики:
030A 0654 Возьміть його та оддайте / Старшому за сина. / Возьміть його... бо покину,
045A 0047 Широке, синіє: / За могилою могила, / А там – тільки мріє.
047A 0030 Якби знала – не ходила б / Пізно за водою, / Не стояла б до півночі
047A 0092 Стара не спитала, / За сивого, багатого / Тихенько єднала.
047A 0125 Мене мати хоче дати / За старого заміж. / Любить того, моя сиза,
047A 0162 Втретє випить треба. / За перший раз, як за той рік, / Будеш ти такою;
047A 0162 Втретє випить треба. / За перший раз, як за той рік, / Будеш ти такою;
047A 0164 Будеш ти такою; / А за другий – серед степу / Тупне кінь ногою,–
047A 0168 То зараз прибуде... / А за третій, моя доню! / Не питай, що буде...
047A 0195 Рости, рости, подивися / За синєє море: / По тім боці – моя доля,
052A 0010 Чайка скиглить літаючи, / Мов за дітьми плаче; / Сонце гріє, вітер віє
052A 0090 Що діялось в Україні, / За що погібала, / За що слава козацькая
052A 0091 За що погібала, / За що слава козацькая / На всім світі стала!
055A 0020 А внук косу несе в росу, / За ними співає. / -----
055A 0054 Закрутивши чорні уси, / За ухо чуприну, / Підняв шапку – човни стали.
057A 0013 Не питали б люди, що в мене болить, / Не питали б, за що проклинаю долю, / Чого нужу світом? «Нічого робить»,–
057A 0028 ----- / За карії оченята, / За чорнії брови
057A 0029 За карії оченята, / За чорнії брови / Серце рвалося, сміялось,
057A 0033 Виливало, як уміло, / За темнії ночі, / За вишневий сад зелений,
057A 0034 За темнії ночі, / За вишневий сад зелений, / За ласки дівочі...
057A 0035 За вишневий сад зелений, / За ласки дівочі... / За степи та за могили,
057A 0036 За ласки дівочі... / За степи та за могили, / Що на Україні,
057A 0036 За ласки дівочі... / За степи та за могили, / Що на Україні,
057A 0068 Тільки вмію плакати, / Тільки сльози за Україну... / А слова – немає...

- 057A 0070 А слова – немає... / А за лихо... Та цур йому! / Хто його не знає!..
- 060A 0007 Тебе виглядають. / Полетів би за тобою, / Та хто привітає?
- 061A 0093 «Грає синє море», / А сам плаче, за тобою / І твоя громада
- 061A 0096 У сір'яках!..» Правда, мудрі! / Спасибі за раду. / Теплий кожух, тільки шкода –
- 061A 0183 От де моя слава, / А за раду спасибі вам, / За раду лукаву.
- 061A 0184 А за раду спасибі вам, / За раду лукаву. / Буде з мене, поки живу,
- 061A 0256 Тяжко, важко нудить світом, / Не знаючи за що. / Минулося, щоб не снилось!..
- 061A 0350 А не клене долі, людей не займа. / Та й за що їх ляять? Хіба вони знають, / Кого треба гладить, кого катувать?
- 061A 0357 Що-небудь згадає або що побачить... / Та й знову за працю. Отак треба жить! / Нашо батько, мати, високі палати,
- 061A 0392 Поки шкандибаю / За Яремою по світу, / А може... й не знаю.
- 061A 0482 Лях хреститься, / А за ним Іуда. / «Браво! браво! Охрестили.
- 061A 0484 «Браво! браво! Охрестили. / Ну, за таке чудо / Могоричу, мості-пане!
- 061A 0517 На панщину не ходила, / А за парубками / Тихесенько,
- 061A 0532 «Жартуєте, пане: / За що платить?» / «Що слухали.
- 061A 0570 Ховай Боже! Як панночка! / Що-то за хороше! / А червінців! хоч не його,
- 061A 0626 Так і мене люде не знають, де діти. / За що ж одцурались? Що я сирота. / Одно було серце, одно на всім світі,
- 061A 0633 «Оставайсь здорова. В далекій дорозі / Найду або долю, або за Дніпром / Ляжу головою... А ти не заплачеш,
- 061A 0702 Забудеш Оксану!» / «Хіба краща є за тебе?» / «Може, й є – не знаю».
- 061A 0706 Кращої немає / Ні на небі, ні за небом, / Ні за синім морем
- 061A 0707 Ні на небі, ні за небом, / Ні за синім морем / Нема кращої за тебе!»
- 061A 0708 Ні за синім морем / Нема кращої за тебе!» / «Що се ти говориш?
- 061A 0769 Бодай не дивитись, бодай не казати! / Бо за людей сором, бо серце болить. / Гляньте, подивіться: то конфедерати,
- 061A 0813 Понура шляхта, мов хорти, / За двері вийшли. Сам позаду / Бере зомлілюю...
- 061A 0841 Лихо мліє перед ними... / А за козаками... / Та що й казати? Минулося;
- 061A 0883 Ляхам, жидам кару; / За кров і пожари / Пеклом гайдамаки ляхам оддадут.
- 061A 0918 думають, ні вголос, ні мовчки; а ляхи догадаються – от / тобі й пшик! Що там за рада? Чом вони не дзвонять? Чим / спиниш народ, щоб не гомонів? Не десять душ, а, слава
- 061A 0957 Добре погуляєм! Правду старий співа, як не бреше. / А що б то з його за кобзар був, якби не волох! / -----
- 061A 0959 Та я й не волох; так тільки – був колись у Волощині, / а люде й зовуть Волохом, сам не знаю за що. / -----
- 061A 0978 Ой літає орел сизий, / А за ним орлята; / Гуля Максим, гуля батько,
- 061A 0980 Гуля Максим, гуля батько, / А за ним хлоп'ята. / Запорожці ті хлоп'ята,
- 061A 1004 Йде Залізник Чорним шляхом, / За ним гайдамаки. / -----
- 061A 1040 Чумацькі воліві / Несуть вози. А за ними / Сліпий Волох знову:
- 061A 1111 Попи з кропилами пішли; / За ними корогви несли, / Як на великдень над пасками.
- 061A 1155 Нема, не чуть... Не в батька діти!» / Не плачте, братія: за нас / І душі праведних, і сила
- 061A 1158 Архістратига Михаїла. / Не за горами кари час. / Молітесь, братія!»
- 061A 1215 Як козаки шляхту тяжко покарали / За те, що не вмiла в добрі панувать. / -----
- 061A 1253 Місяцю мій ясний! З високого неба / Сховайся за гору, бо світу не треба; / Страшно тобі буде, хоч ти й бачив Рось,
- 061A 1256 І Альту, і Сену, і там розлилось, / Не знать за що, крові широкєє море. / А тепер що буде! Сховайся ж за гору;
- 061A 1257 Не знать за що, крові широкєє море. / А тепер що буде! Сховайся ж за гору; / Сховайся, мій друже, щоб не довелось
- 061A 1267 Може, дівчина не любить, / За те, що убогий? / І дівчина його любить,
- 061A 1435 Та й знову у сльози. / Виїхали за царину; / Палають Черкаси...
- 061A 1443 Козацька ватага. / А за ними кобзар Волох / Переваги-ваги
- 061A 1459 Нікому ні слова. / А за ним німий Ярема. / Зелена діброва,

- 061A 1541 По всій Україні! / Гірше пекла... А за віщо, / За що люде гинуть?
061A 1542 Гірше пекла... А за віщо, / За що люде гинуть? / Того ж батька, такі ж діти –
061A 1557 Замучені руки / Розв'язались – і кров за кров, / І муки за муки!
061A 1558 Розв'язались – і кров за кров, / І муки за муки! / Болить серце, як згадаєш:
061A 1565 Лісами, ярами, / А за ними і Галайда / З дрібними сльозами.
061A 1572 Не питаю, щоб не знали, / За що пропадаю». / А тим часом гайдамаки
061A 1639 Та чуєте? Без гомону. / Галайдо, за мною! / В оцім яру є озеро
061A 1732 Залізнях черкає. / «За прокляті ваші трупи, / За душі прокляті
061A 1733 «За прокляті ваші трупи, / За душі прокляті / Ще раз вип'ю! Пийте, діти!
061A 1805 Що його Оксана / По тім боці за Тікичем / В будинку з панами,
061A 1811 Тепер заховались / За мурами та дивитесь, / Як жиди конають,
061A 1886 Лиха доля така, / Иди ж, доле, за журбою, / А ти, старий, за водою,
061A 1887 Иди ж, доле, за журбою, / А ти, старий, за водою, / А я – так до шинку.
061A 1893 Пішла баба у танець, / А за нею горобець, / Викрутасом-вихилясом...
061A 2004 Вдвоє, втроє б витерпіла / За єдине слово! / Вибачай, моя голубко!
061A 2007 Може, я грішила, / Може, Бог за те й карає, / Що я полюбила –
061A 2013 Як серденько хоче. / Не за себе, не за батька / Молилась в неволі –
061A 2013 Як серденько хоче. / Не за себе, не за батька / Молилась в неволі –
061A 2015 Молилась в неволі – / Ні, бабусю, а за його, / За милого долю.
061A 2016 Ні, бабусю, а за його, / За милого долю. / Карай, Боже! Твою правду
061A 2064 «Через тиждень обіцявся / Прийти за тобою». / «Через тиждень! через тиждень!
061A 2176 Нігде ні одного; / За титаря ляхам платить, / За батька святого;
061A 2177 За титаря ляхам платить, / За батька святого; / За Оксану... Та й зомліє,
061A 2178 За батька святого; / За Оксану... Та й зомліє, / Згадавши Оксану.
061A 2296 Тяжко мені плакати! Праведні зорі! / Сховайтесь за хмару; я вас не займав, / Я дітей зарівав!.. Горе мені, горе!
061A 2350 Криється в пожарі / За костьолом. Хто ж це такий? / -----
061A 2392 На ту Україну / Дивітеся: ви за неї / Й я за неї гину.
061A 2393 Дивітеся: ви за неї / Й я за неї гину. / А хто мене поховає?
061A 2414 Нехай на сім світі / Мене за вас покарає, / За гріх сей великий.
061A 2415 Мене за вас покарає, / За гріх сей великий. / Просіть, сини! Я прощаю,
061A 2458 Столітні очі, як зорі, сіяли. / А слово за словом сміялось, лилось: / Як ляхи конали,
як Сміла горіла.
061A 2462 І мені, малому, не раз довелось / За титаря плакати. І ніхто не бачив, / Що мала
дитина у куточку плаче.
061A 2473 Нехай здоров буде! / А я за ним. Не знав старий, / Що письменні люде
061A 2545 Січ розруйновали: / Хто на Кубань, хто за Дунай, / Тільки і остались,
113A 0004 Пливе човен по Дунаю / Один за водою. / Пливе човен, води повен,
114A 0026 Виливаю сльози на мою Мар'яну, / На тебе дивлюся, за тебе молюся. / Згадай же,
Оксано, чужа чорнобрива,
114A 0064 Спасибі вам, мої квіти, / За слово ласкаве. / Заграв би вам, та, бачите,
114A 0097 І висока, / Хоч за пана гетьмана. / Стала мати гадати
114A 0099 Стала мати гадати / Та за пана єднати. / А Мар'яна
114A 0211 «Що вже й заміж, коли тес...» / «А за кого, мамо!?» / «Хто вподоба, тому й оддам».
114A 0215 «Оддай мене, моя мамо, / Та не за старого, / Оддай мене, моє серце,
114A 0217 Оддай мене, моє серце, / Та за молодого. / Нехай старий бурлакує,
114A 0235 Оддай мене, моя мамо, / Та не за старого, / Оддай мене, моє серце,
114A 0237 Оддай мене, моє серце, / Та за молодого». / -----
114A 0239 «Дочко моя, Мар'яно, / Оддам тебе за пана, / За старшого, багатого,
114A 0240 Оддам тебе за пана, / За старшого, багатого, / За сотника Івана».
114A 0241 За старшого, багатого, / За сотника Івана». / «Умру, серце-мамо,
114A 0243 «Умру, серце-мамо, / За сотником Іваном». / «Не вмреш, будеш панувати,
114A 0247 «Піду в найми, піду в люди, / А за сотником не буду». / «Будеш, дочко Мар'яно,
114A 0249 «Будеш, дочко Мар'яно, / За сотником Іваном». / Заплакала, заридала
114A 0252 Сердешна Мар'яна. / «За старого... багатого... / За сотника Івана...» –
114A 0253 «За старого... багатого... / За сотника Івана...» – / Сама собі розмовляла,

- 114A 0280 Лягла спочивати. / А Мар'яна за сльозами / Ледви вийшла з хати.
- 114A 0317 І тяжко-тяжко заридала. / Таке-то лихо, і за те, / Що щиро любить. Тяжко, діти,
- 114A 0335 Ніж ба[чить], як другий, багатий, старий, / Цілує за гроші, вінчається з нею... / О
Боже! мій Боже! Волею своєю
- 114A 0341 Дивувалися дівчата: / Вже смерть за плечима, / А він, сліпий, сивоусий,
- 114A 0386 Найду свою долю. / За високими горами, / За широкими степами,
- 114A 0387 За високими горами, / За широкими степами, / На чужому полі,
- 123A 0026 І молода, нівроку їй, / А за молодою, / А надто ще за вдовою,
- 123A 0027 А за молодою, / А надто ще за вдовою, / Козаки ордою
- 123A 0029 Козаки ордою / Так і ходять. І за нею / Козаки ходили,
- 123A 0085 Тяжко плакала Ганнуса, / І не знала, за що, / За що мати згнущається,
- 123A 0086 І не знала, за що, / За що мати згнущається, / Лас, проклінає,
- 123A 0158 Білі рученята / Розкидала; а за нею / Стара люта мати:
- 150A 0012 Що пливуть козаки, тільки мріють шапки, / Та на сей бік за нами. / Ой Боже наш,
Боже, хоч і не за нами,
- 150A 0013 Та на сей бік за нами. / Ой Боже наш, Боже, хоч і не за нами, / Неси ти їх з України.
- 150A 0058 Не злякає! І сховались / За хвилі – за гори. / -----
- 150A 0058 Не злякає! І сховались / За хвилі – за гори. / -----
- 150A 0087 Мордуй невіру-бусурмана!» – / Кричать за муром. Хто такий? / Гамалію, серце мліє:
- 150A 0188 Ось-ось наше море!.. / І сховалися за хвилі – / За рожеві гори.
- 150A 0189 І сховалися за хвилі – / За рожеві гори. / -----
- 154A 0012 Що пливуть козаки, тільки мріють шапки / Та на сей бік за нами. / Ой Боже наш,
Боже, хоч і не за нами,
- 154A 0013 Та на сей бік за нами. / Ой Боже наш, Боже, хоч і не за нами, / Неси ти їх з України;
- 154A 0060 «Нехай казиться», – і сховались / За хвилі – за гори. / -----
- 154A 0060 «Нехай казиться», – і сховались / За хвилі – за гори. / -----
- 154A 0087 Мордуй невіру-бусурмана!» – / Кричать за муром. Хто такий? / Гамалію, серце мліє,
- 154A 0179 Ось-ось наше море!..» / І сховалися за хвилі – / Неначе за гори.
- 154A 0180 І сховалися за хвилі – / Неначе за гори. / -----
- 169A 0003 Моя Україно, / За що тебе сплюндровано, / За що, мамо, гинеш?
- 169A 0004 За що тебе сплюндровано, / За що, мамо, гинеш? / Чи ти рано до схід сонця
- 171A 0005 Як пилина, лине / За вітрами холодними, / В хмарі пропадає,
- 171A 0017 ----- / За що ж боролись ми з ляхами? / За що ж ми різались з ордами?
- 171A 0018 За що ж боролись ми з ляхами? / За що ж ми різались з ордами? / За що скородили
списами
- 171A 0019 За що ж ми різались з ордами? / За що скородили списами / Московські ребра??
Засівали,
- 173A 0026 Ой виростеш, сину, / За півчварта року, / Як княжа дитина,
- 173A 0033 Найду тобі рівню / Хоч за морем синім, / Або крамарівну,
- 173A 0085 Подушне платила... / І синові за три копи / Жупанок купила.
- 173A 0106 Квіточка дитина! / Як у Бога за дверима, / Вдова панувала,
- 173A 0140 Синову господу, / Пішла в найми, за хліб черствий / Жидам носить воду.
- 173A 0167 Коло коворот. А літо / За літом минає. / Помарніла, скалічила,
- 173A 0245 Діти бігли з паліччям / Удень за вдовою / По улицах та, сміючись
- 180A 0005 Той неситим оком – / За край світа зазирає, / Чи нема країни,
- 180A 0024 Та отечество так любить, / Так за ним бідкує, / Так із його, сердешного,
- 180A 0073 Та байраками. / А я за нею та за нею, / Лечу й прощаюся з землею:
- 180A 0073 Та байраками. / А я за нею та за нею, / Лечу й прощаюся з землею:
- 180A 0124 То глянь, подивися; а я полечу / Високо, високо за синії хмари; / Немає там власті,
немає там кари,
- 180A 0131 Княжат недорослих; а он розпинають / Вдову за подушне, а сина кують, / Єдиного
сина, єдину дитину,
- 180A 0207 Я не заховаюсь / І на небі!.. За що ж кара, / За що мені муки?
- 180A 0208 І на небі!.. За що ж кара, / За що мені муки? / Кому я що заподіяв?
- 180A 0215 Думи розпустили?? / За що, не знаю, а караюся, / І тяжко караюся!
- 180A 0223 На той остатній страшний суд / Мертвці за правдою встають. / То не вмерлі, не убиті,

- 180A 0231 Неситому!.. То катаржні. / А за що? Те знає... / Вседержитель... А може, ще
180A 0329 І йми ти їм віри! / За богами – панства, панства / В сребрі та златі,
180A 0365 А той дрібних, а дрібнота / Уже за порогом / Як кинеться по улицах,
180A 0379 По углах стогнали / Та, стогнучи, за батюшку / Господа благали.
192A 0073 Й розійшлися... Як билина, / Як лист за водою, / Пішов козак з сього світа,
196A 0001 ----- / За думою дума роєм вилітає, / Одна давить серце, друга роздирає,
196A 0019 Своєї дитини, / За честь, славу, за братерство, / За волю України.
196A 0019 Своєї дитини, / За честь, славу, за братерство, / За волю України.
196A 0020 За честь, славу, за братерство, / За волю України. / Не заріже – викохає
199A 0101 Земля плаче у кайданах, / Як за дітьми мати. / Нема кому розкувати,
199A 0104 Одностайне стати / За євангеліє правди, / За темні люде!
199A 0105 За євангеліє правди, / За темні люде! / Нема кому! Боже! Боже!
199A 0121 Очам незрячим. «Поборюсь... / За мене Бог!.. да совершиться!» / І в віфліємськую
каплицю
199A 0125 «Во ім'я Господа Христа, / За нас розп'ятого на дереві, / І всіх апостолів святих,
199A 0144 Одпочинь од кари у світлому раї. / За що пропадають? за що ти караєш / Своїх і
покорних, і добрих дітей?
199A 0144 Одпочинь од кари у світлому раї. / За що пропадають? за що ти караєш / Своїх і
покорних, і добрих дітей?
199A 0146 Своїх і покорних, і добрих дітей? / За що закриті їх добрі очі, / І вольний розум окував
199A 0166 У пекло просто; хто ж заплатить / За буллу вдвоє, рїж хоч брата, / Окриме папи і
ченця,
199A 0179 Спаси ти нас, святая сило, / Язви язик мій за хули / Та язви мира ізціли.
199A 0208 Мов коти, гризуться / За мишеня... Та й як паки? / Однієї шкури
199A 0232 І шляхом військо, мов гадуки. / За герцогинями німота; / Хто з соколами на руках,
199A 0301 І світ настав... Ідуть молитися / Ченці за Гуса. З-за гори / Червоне сонце аж горить.
199A 0314 Оцим людам? твоїм людам! / За що мене судять! / За що мене розпинають?
199A 0315 За що мене судять! / За що мене розпинають? / Люди! добрі люди!
207A 0039 Я буду витати / Коло тебе і за тебе / Господа благи!
207A 0041 ----- / Той блукає за морями, / Світ перехожає,
207A 0047 З усієї сили / За долею... от-от догнав – / І бебех в могилу!
207A 0055 Лає, проклинає! / І за чвертку закладає – / Ні, не покидає!
207A 0058 Як реп'ях той, учепиться / За латані поли / Та й збирає колосочки
207A 0073 Старий козак і діток двоє... / Ще за гетьманщини старої / Давно се діялось колись.
207A 0147 Моїй жінці: «А що, – кажу, – Возьмем за дитину?» / Тебе б то це. «Добре, – каже
207A 0209 І очі не бачать, не чуть голови! / Замість шматка хліба за кухоль береться. /
Дивиться Ярина та нишком сміється.
207A 0234 Я зілля достану, / Я побіжу за бабою.... / Може, це з пристрїту?»
207A 0260 Я до вас приїду / З старостами – за тобою / Та за рушниками...
207A 0261 З старостами – за тобою / Та за рушниками... / Чи подаєш?» – «Та цур тобі
207A 0301 Й вона з відрами побігла – / Ніби за водою / До криниці. А тим часом
207A 0327 Й самопал семип'яденний / Повис за плечима. / Аж зомліла, як узріла;
207A 0332 Такого юнака. / Веде коня за поводи / Та плаче Ярина;
207A 0341 «Нехай тебе Бог заступить!» – / Як за селом стали, / Сказав батько, та всі трое
207A 0426 Знову забіліла / Зима біла. За зимою / Знов зазеленіла
207A 0446 Злякав та й сховався / За могилу, лічить гроші, / А он знову шляхом
207A 0484 Байдаки спускати / Та за Тендер погуляти, / Турка пошукати».
207A 0491 На морі синьому / За островом Тендером потопали, / Пропадали.
207A 0544 І про невольника співав. / За тином слухала Ярина, / І не дослухала, упала.
207A 0571 І в сорочці тонкій білій / За стіл посадила, / Годувала, напувала,
207A 0577 Через тиждень без старостів / За Степана свата / Старий свою Яриночку.
207A 0584 Навіки загинув! / За що ж свої молодії / Ти літа погубиш
207A 0586 Ти літа погубиш / За калікою?.. Ярино! / Насміються люде
207A 0611 Зрадів старий, мов маленький, / Аж за кобзу взявся, / Хотів вшкварить метелицю
221A 0030 Із Чигрина гості, / То це й шлють, було, за мною. / Одягнуть, обують,
221A 0050 Якраз у неділю, / Побігла я за водою... / Вже й криниця тая

- 221A 0067 Тію клятою водою! / От за що караюсь, / От за що мене, сестрички,
 221A 0068 От за що караюсь, / От за що мене, сестрички, / І в рай не пускають.
 221A 0071 А мене, мої сестрички, / За те не впустили, / Що цареві московському
 221A 0128 І досі літаю! / І за що мене карають, / Я й сама не знаю!
 221A 0130 Я й сама не знаю! / Мабуть, за те, що всякому / Служила, годила...
 221A 0158 Обою поховали! / От за що, мої сестриці, / Я тепер караюсь,
 221A 0160 Я тепер караюсь, / За що мене на митарство / Й досі не пускають.
 221A 0264 На Орелі... на Ладогу / Так гурти за гуртом / Виганяла та цареві
 221A 0411 Піску не орали, / Що скрізь отам за Тяською. / -----
 221A 0516 Та тебе ж і лають. / Що й за труди не находять! / Отак-то, Богдане!
 221A 0520 Сироту Україну! / За те ж тобі така й дяка. / Церков-домовину
 234A 0069 Та діточок у їх бігма, / А смерть з косою за плечима. / -----
 234A 0071 Хто ж їх старість привітає, / За дитину стане? / Хто заплаче, поховає?
 234A 0117 Чи чуєш? щось плаче / За ворітьми... мов дитина! / Побіжім лиш!.. Бачиш?
 234A 0145 Неси ж в хату, а я верхи / Кинусь за кумами / В Городище...»
 234A 0185 Що візьмеш, небого? / За рік, чи як?» / «А що дасте».
 234A 0197 Та й ми тебе побачимо – / Отоді й за плату, / Чи так, дочко?»
 234A 0271 Розпитали, порадилися, / Та й за старостами / Пішов Марко. Вернулися
 234A 0277 Таку кралю висватали, / Що хоч за гетьмана, / То не сором. Отак-то
 234A 0290 Вхопилась руками / За одвірок та й зомліла. / Тихо стало в хаті;
 234A 0316 А Марко аж плакав, / Щоб була вона за матір. / «Ні, Марку, ніяко
 234A 0332 Само Марка... заплакала / Й пішла за ворота. / -----
 234A 0357 І Марко зостріли / За ворітьми, ввели в хату / Й за стіл посадили;
 234A 0358 За ворітьми, ввели в хату / Й за стіл посадили; / Наповали й годували,
 234A 0363 ----- / «За що вони мене люблять? / За що поважають?
 234A 0364 «За що вони мене люблять? / За що поважають? / О Боже мій милосердний!
 246A 0001 ----- / За горами гори, хмарою повиті, / Засіяні горем, кровію політі.
 246A 0038 ----- / За горами гори, хмарою повиті, / Засіяні горем, кровію політі.
 246A 0063 Вам Бог помагає! / За вас правда, за вас сила / І воля святая!
 246A 0063 Вам Бог помагає! / За вас правда, за вас сила / І воля святая!
 246A 0067 Воно не прошене, не дане, / Ніхто й не возьме за своє, / Не поведе тебе в кайданах.
 246A 0083 Як тій собаці! Чом ви нам / Платить за сонце не повинні! / Та й тільки ж то! Ми не погане,
 246A 0128 ----- / За кого ж ти розп'явся, / Христе, сине божий?
 246A 0130 Христе, сине божий? / За нас, добрих, чи за слово / Істини... чи, може,
 246A 0130 Христе, сине божий? / За нас, добрих, чи за слово / Істини... чи, може,
 246A 0138 Неутомленніє поклони. / За кражу, за войну, за кров, / Щоб братню кров пролити, просять
 246A 0138 Неутомленніє поклони. / За кражу, за войну, за кров, / Щоб братню кров пролити, просять
 246A 0138 Неутомленніє поклони. / За кражу, за войну, за кров, / Щоб братню кров пролити, просять
 246A 0157 І тебе загнали, мій друже єдиний, / Мій Якове добрий! Не за Україну, / А за її ката довелось пролити
 246A 0158 Мій Якове добрий! Не за Україну, / А за її ката довелось пролити / Кров добру, не чорну. Довелось запить
 250A 0061 На чистій, широкій, на вольній землі. / І люди б не знали, що ви за орли, / І не покивали б на вас головою.
 250A 0158 Чиї сини? яких батьків? / Ким? за що закуті?.. / То й побачите, що ось що
 250A 0191 Так от як кров свою лили / Батьки за Москву і Варшаву, / І вам, синам, передали
 250A 0203 Современними огнями. / Повести за віком, / За німцями, недоріку,
 250A 0204 Повести за віком, / За німцями, недоріку, / Сліпуу каліку.
 250A 0210 Нових доглядати. / Покажуть!.. за науку, / Не турбуйтеся, буде
 250A 0245 Мучеників, кого, коли, / За що розпинали! / Обніміте ж, брати мої,
 256A 0051 І душу і шкуру / За отечество!.. Єй-Богу, / Овеча натура;
 256A 0054 Дурний шию підставляє / І не знає за що! / Та ще й Гонту зневажає,

- 256A 0061 Брешеш, людоморе! / За святую правду-волю / Розбойник не стане,
256A 0068 Не розіб'є живе серце / За свою країну. / Ви – розбойники неситі,
258A 0197 Заступником буде, / І воздасть їм за діла їх / Криваві, лукаві,
258A 0254 Блаженний той, хто заплатить / За твої кайдани! / Блажен! блажен! Тебе, злая,
266A 0045 А вона другому / За три шаги продається / Та з його й сміється.
269A 0001 ----- / За що ми любимо Богдана? / За те, що москалі його забули,
269A 0002 За що ми любимо Богдана? / За те, що москалі його забули, / У дурні німчики обули
270A 0001 ----- / «За що мене, як росла я, / Люде не любили?
270A 0003 Люде не любили? / За що мене, як виросла, / Молодую вбили?
270A 0005 Молодую вбили? / За що вони тепер мене / В палатах вітають,
270A 0049 Будинок спалили... / А мене, не знаю за що, / Убити не вбили,
272A 0008 «Пливи, пливи, моя доню, / Дніпром за водою. / Та впливи русалкою
272A 0026 Та й побігла. А я собі / Плила за водою, / Поки сестри не зостріли,
274A 0009 Над долею злою. / Озовіться! А за вами, / Може, озоветься
274A 0036 Колись-то був. Сидять, куняють, / А за шатром в степу співає, / Неначе п'яна, з
приданок
274A 0103 Лягаючи і встаючи, / За кого молитесь? Ох, діти! / І все діти! і все діти!
274A 0106 Не знаю, де од їх подітись. / Де не піду, й вони за мною, / Вони з'їдять мене колись...
274A 0185 Без кадила, без кропила / За три шаги охрестила, / А три шаги пропила.
274A 0222 З москалями на квартирах, / А москалі за Дунаєм / Турка воювали.
274A 0267 Мій таточку! це я прийшла». / За руки хватаю. / «Це я», – кажу. А він мені
274A 0276 Як у ямі, в хаті. / А за руку батько давить. / «Тату! – кричу. – Тату!
274A 0321 І байстрят носила / За плечима. Щоб привчались... / Аж і сам приїхав.
274A 0403 Та й пошкандибала / За циганами. І тихо, / Тихенько співала:
274A 0411 ----- / За селом село минали, / В городи ходили,
274A 0413 В городи ходили, / І марою за собою / Приблуду водили.
274A 0421 Стала їсти й пити, / І ховатись за шатрами, / І Богу молитись.
274A 0440 Поклонилась Маріулі / За науку в ноги, / Попрошачалась з циганами,
274A 0450 В Московщині. А ти її / За Дністром шукала. / Сина Йвана молодого
274A 0453 Оддали в солдати / За те, що ти не навчила / Панів шанувати.
274A 0467 Бо не допустили. / А як умер, то за його / Богу помолилась.
006B 0019 Україну любіте, / І за неї, безталанну, / Господа моліте.
006B 0041 ----- / За байраком байрак, / А там степ та могила.
006B 0089 Не скаже синові: – Молись, / Молися, сину, за Україну / Його замучили колись.–
006B 0276 Рано-вранці новобранці / Виходили за село, / А за ними, молодими,
006B 0277 Виходили за село, / А за ними, молодими, / І дівча одно пішло.
006B 0345 На чужині зотне, / За решоткою задавить, / Хреста ніхто не поставить.
006B 0360 В остатню тяжкую минуту / За неї Господа молить. / -----
014B 0007 Верчуся, світу дожидаю, / А за дверима про своє / Солдатськеє нежитіє
014B 0024 І, знай, вчащаю до Ганнусі. / На той рік знову за своє; / Пішов я з матір'ю просити.
016B 0005 В неволі з тобою. / Розкажи, як за горою / Сонечко сідає,
016B 0042 А там і ліс, і ліс, і поле, / І сині гори за Дніпром. / Сам Бог витає над селом.
016B 0073 І знову п'є, і знов гуляє, / І так за днями день минає, / Мужичькі душі аж пишать.
016B 0089 Казали: вгору не залазь. / Так ні, за князя. От і князь! / От і пишайсь тепер, княгине!
016B 0160 Мене мій Поль або Філат! – / За що ж воно тебе згадає? / За те, хіба, що привела?
016B 0161 За що ж воно тебе згадає? / За те, хіба, що привела? / А моя свою дитину
016B 0208 Княгиню на світі... / А за віщо? Чудно людям, / Бо люде не знають,
016B 0214 І князь схаменувся. / За бабами-знахурками / По селах метнувся.
016B 0237 І Господа б благословляла / За долю добрую твою. / Умилася. А добрі люде
016B 0296 Її звали. І все село / За неї молилось... / А тим часом жиди в селі
016B 0304 Змолотили, нівроку їм, / За одну годину / І з клунею провіяли...
016B 0423 І в монастир отой дівочий, / Що за пісками на болоті / У лозах самотний стоїть.
026B 0002 Мені тринадцятий минало. / Я пас ягнята за селом. / Чи то так сонечко сіяло,
029B 0008 Ще старішої... мов ті хмари, / Що за Дніпром сіли, / Іду я тихою ходою,
029B 0019 Дніпро з лугами виграває. / А онде, онде за Дніпром, / На пригорі, ніби капличка,
029B 0060 Що проклену святого Бога, / За неї душу погублю! / -----

- 029В 0083 Носив і свиту і жупан... / Нащо вже лихо за Уралом / Отим киргизам, отже, й там,
029В 0093 І наші козачі / Дурні голови, за правду, / За віру христову,
029В 0094 Дурні голови, за правду, / За віру христову, / Упивались і чужої
033В 0005 В Бендери з Полтави. / А за ними й Гордієнко... / Нарадила мати,
033В 0020 Не плакала б Матер Божа / В Криму за Україну. / Як мандрували день і ніч,
033В 0049 А надто сердешну мою Україну. / Що вона зробила? / За що вона гине? / За що її діти
в кайданах мовчать?
033В 0050 Що вона зробила? / За що вона гине? / За що її діти в кайданах мовчать? / Розказали
кобзарі нам
033В 0069 Город будувати. / Як плакала за дітками / Старенькая мати.
033В 0088 Заплакала милосерда, / Неначе за сином. / І Бог зглянувсь на ті сльози,
033В 0100 Отам вона й досі плаче / Та за козаками. / -----
036В 0002 О думи мої! О славо злая! / За тебе марно я в чужому краю / Караюсь, мучуся... але
не каюсь!..
036В 0017 А я, убогий, що принесу я? / За що сірому ти поцілуєш? / За пісню-думу?.. Ой гаю,
гаю,
036В 0018 За що сірому ти поцілуєш? / За пісню-думу?.. Ой гаю, гаю, / Й не такі, як я, дармо
співають.
036В 0022 Що часто котяться голови буї / За теє диво! Мов пси, гризуться / Брати з братами, й
не схаменуться.
037В 0021 Україна плаче, стогне-плаче! / За головою голова / Додолу пада. Кат лютує,
038В 0054 Потанцював сивий. / А за ним і товариство / І весь святий Київ.
038В 0118 Перехрестився, чотки взяв... / І за Україну молитись / Старий чернець пошкандибав.
042В 0013 Невольникам і сиротам / В степу безкраім за Уралом. / -----
044В 0050 Іде військо, іде й друге, / А за третім стиха – / Не дивися, безталанна,–
044В 0055 Китайкою крити. / А за нею з старшиною / Іде в чорній свиті
044В 0059 Характерник з Січі. / За ним ідуть есаули / Та плачуть, ідучи.
046В 0020 І тяжко плакати. І не знаю, / За що мене Господь карає? / У школі мучилось, росло,
046В 0024 У школі дурня й поховають. / А все за того п'ятака, / Що вкрав маленьким у дяка,
046В 0125 Минула доля, а надія / В неволі знову за своє, / Зо мною знову лихо діє
050В 0018 Мабуть, не до його, / Бо залили за шкуру сала, / Трохи не пропала.
050В 0039 Купив садочок і хатину, / Подякував за хліб, за сіль / І за науку добрим людям
050В 0039 Купив садочок і хатину, / Подякував за хліб, за сіль / І за науку добрим людям
050В 0040 Подякував за хліб, за сіль / І за науку добрим людям / Та до вдовівни навпростець
050В 0042 Та до вдовівни навпростець / Шелесть за рушниками! / Не торгувались з старостами
050В 0047 Усім на диво та на чудо! / За три копи звінчав у будень... / -----
050В 0100 А так тобі, забув, дурню, / Що смерть за плечима. / До стебла все погоріло,
050В 0122 А там знову...» Подякував / Максим за пораду. / «Побачу ще, як там буде;
050В 0197 Минали літа тихо, тихо, – / Отак пиши, – і за гріхи / Карались Господом ляхи,
050В 0259 І вдову згадає / І за її грішну душу / Псалтир прочитає.
057В 0002 Не на Україні, а далеко, / Аж за Уралом, за Елеком, / Старий недобиток варнак
057В 0002 Не на Україні, а далеко, / Аж за Уралом, за Елеком, / Старий недобиток варнак
057В 0013 Після великої зими, / За Катерини за цариці, / Москаль ту викопав криницю;
057В 0013 Після великої зими, / За Катерини за цариці, / Москаль ту викопав криницю;
057В 0034 Вдові не до того, / Бо залили за шкуру сала, / Трохи не пропала.
057В 0045 Зносити брівоньки нізащо. / Хіба за те, що сирота? / А красота-то красота!
057В 0083 Купив садочок і хатину; / Подякував за хліб і сіль / І за науку добрим людям,
057В 0084 Подякував за хліб і сіль / І за науку добрим людям, / Та до вдовівни навпростець
057В 0086 Та до вдовівни навпростець / Шелесть за рушниками! / Не торгувались з старостами,
057В 0091 (На диво людям та на чудо), / За три копи звінчав у будень, / Без пихи, так, як
довелось.
057В 0098 (Бо я вже двічі посилав / До дівчини за рушниками) / Послать і втретє міркував.
057В 0113 Просохла очі у вдови. / Неначе в Бога за дверима, / У зятя та в сина
057В 0209 Розбрелоя товариство. / А що то за люде / Були тії запорожці –
057В 0249 Стане, та й співає / За дяком-таки, та возьме / Та ще й прочитає
057В 0305 Отож у садочку / За упокой душі її / Псалтир прочитає,

- 057В 0329 Будуть воду пити / Та за мою грішну душу / Господа молити.–
057В 0349 Люде воду пити / Та за того, що викопав, / Богу помолитись.
057В 0355 Максима святого. / Отаке-то! А за віщо? / За те, за що Каїн
057В 0356 Отаке-то! А за віщо? / За те, за що Каїн / Убив брата праведного
057В 0356 Отаке-то! А за віщо? / За те, за що Каїн / Убив брата праведного
057В 0378 Опускаючи відерце; / А я... я за ноги / Вхопив його, та й укинув
057В 0404 Мов той Іуда! Помолись / За мене Богу, мій ти сину, / На тій преславній Україні,
066В 0014 Або лукавих проклинаю / За те, що я тепер терплю,– / Єй-Богу, братія, прощаю
067В 0008 Людей і долю проклинаю / Людей за те, щоб нас знали / Та нас шанували.
067В 0010 Та нас шанували. / Долю за те, щоб не спала / Та нас доглядала.
067В 0020 Попід чужим тинном / Аж за Урал. Опинилось, / В пустині, в неволі...
067В 0026 А буду ховатись / За валами. Та нищечком / Буду віршувати,
068В 0011 Свою бувальщину. І ми / В траві за валом посідали, / І розмовляли, сповідались
068В 0058 Молитись Богу / Та за ралом спотикатись, / А більш нічого
068В 0072 Настали тяжкі літа! / Отож працюю я за ралом. / Я був убогий сирота,
074В 0001 ----- / У Бога за дверми лежала сокира. / (А Бог тойді з Петром ходив
074В 0024 Ридають люди, виють звірі / І за Тоболом у Сибірі / В снігах ховаються. Сім літ
074В 0028 І пожарище не вгасало. / І мер[к] за димом божий світ /
076В 0128 Фамар спекла і принесла / Опріснок братові. За руку / Амон бере її, веде
076В 0157 Свого царя. І розійшлись, / Замкнувши двері за собою. / -----
076В 0180 Із Литви князя-жениха / За рушниками до Рогніди. / -----
076В 0192 ----- / За Полоцьком, неначе хмара, / Чорніє курява. Біжать
076В 0201 А із Києва туром-буйволом / Іде веприщем за Рогнідою / Володимир князь со
княнами.
083В 0007 Як ті гусари на постої. / Ще за гетьманщини святої, / Давно се діялось колись.
083В 0012 Сиділи лірники та грали / По шелягу за танець. / Кругом аж курява вставала.
083В 0036 Шеляга виймає / І за того остатнього / Музику наймає,
083В 0050 Заплачеш, небого, / За ті сміхи!.. / Де ж Микита?
083В 0100 Його вже й забули, / Чи й був коли? Год за годом / Три годи минули.
083В 0138 Тими дівчатами. Дівчата / Аж понедужали за ним, / Такий хороший та багатий!
083В 0222 Ото він самий! Покарав / Його Господь за гріх великий / Не смертю – він буде жить,
090В 0001 ----- / Мов за подушне, оступили / Оце мене на чужині
091В 0029 Чому не топчуть!! Люде, люде! / За шмат гнилої ковбаси / У вас хоч матір попроси,
092В 0018 І ти, моя єдина, / Ведеш за собою / Літа мої молодії,
095В 0009 Сказали б просто – дурень лає / За те, що сам крепак, / Неодукований сіряк.
095В 0019 З братами дієте... Закони / Катами писані за вас, / То вам байдуже, в добрий час
095В 0037 Чи вона у пана злого / І за що страдала. / Та нищечком, щоб не чули
095В 0050 Як управитель, а не пан. / За вихилясами придан, / За зиком та за сміхом
095В 0051 За вихилясами придан, / За зиком та за сміхом / Ніхто й не бачив, як проїхав
095В 0051 За вихилясами придан, / За зиком та за сміхом / Ніхто й не бачив, як проїхав
095В 0056 А надто молодую. / За що пак милує Господь / Лихую твар такую,
095В 0070 Із коча пан мій вилізає / І посила за молодим. / А потім діточок вітає
095В 0105 А будеш панською ріднею, / Хіба повісишся!.. За нею / Приходила мати
095В 0134 Прийшла додому, подивилась: / Цвіти за образом святим, / І на вікні стоять цвіти,
102В 0012 Того пророка, скрізь ходили / За ним і сльози, знай, лили / Навчені люди. І лукаві!
104В 0028 Ішли мажі риплючі. / А за ними йде та чорнявая / Та плаче-рида, йдучи.–
104В 0061 Не хоче й пана закохати! / Що тут робить? За чоловіка, / Укоротивши йому віка...
104В 0092 Та й пішов, торбину взявши, / За синєє море! / Шукать долі. Думав прийти
108В 0001 ----- / За сонцем хмаронька пливе, / Червоні поли розстилає
108В 0014 І хмароньку рожевую, / І тьму за собою / Розстилає туман сивий,
111В 0021 А то б ти Бога прокляла / За мій талан. / Аж страх погано
122В 0016 Та пречистій поставила / Свічечку за сина. / -----
124В 0007 Веселії літа, / Як квіточка за водою, / Пливають з цього світа.
127В 0025 Щоб службу служили / Та за мою грішну душу / Псалтир прочитали,
129В 0017 Оцій Катерині / За одну годину». / Другий каже: «Друже,
129В 0021 То оддав би я всю силу / За одну годину / Оцій Катерині».

- 129B 0027 Для цієї Катерини / За одну годину». / -----
 131B 0002 Із-за гаю сонце сходить, / За гай і заходить. / По долині увечері
 132B 0001 ----- / Ой пішла я у яр за водою, / Аж там милий гуляє з другою.
 135B 0004 – Почорніло я од крові / За вольную волю. / Круг містечка Берестечка
 135B 0014 Почорніло я, зелене, / Та за вашу волю... / Я знов буду зеленіти,
 136B 0003 Добре жити з родиною. / А ще лучше за горою / З дружиною молодою.
 137B 0055 Преславнії запорожці, / За честь, за славу, за повагу, / Що ви мені учинили,
 137B 0055 Преславнії запорожці, / За честь, за славу, за повагу, / Що ви мені учинили,
 137B 0055 Преславнії запорожці, / За честь, за славу, за повагу, / Що ви мені учинили,
 140B 0006 Невеселая виходила. / Я виходила за гай на долину, / Щоб не бачила мати,
 140B 0012 Ой зострілась я / За тими лозами / Та з чумацькими возами.
 142B 0011 Пропила, / За копійку дудника / Найняла.
 146B 0006 Не хочу я, моя мати, / За плугом ходити, / Аксамитові жупани
 147B 0025 Сумують комини без диму, / А за городами, за тином / Могили чорнії ростуть.
 147B 0025 Сумують комини без диму, / А за городами, за тином / Могили чорнії ростуть.
 147B 0031 Волочать трупи ланцюгами / За царину – і засипають / Без домовини; дні минають,
 149B 0003 Нічого почта з України... / За грішнії, мабуть, діла / Караюсь я в оцій пустині
 149B 0006 Сердитим Богом. Не мені / Про теє знать, за що караюсь, / Та й знать не хочеться мені.
 153B 0008 А бакалярів розігнали / За те, що шапки не ламали / У Острій брамі. Дурня знать
 153B 0028 Бо не можна ради дати, / Що то за проклята! / Мов змальована сиділа
 156B 0083 І Богу молитись / За гетьмана, панахиду / За Петра служити.
 156B 0084 За гетьмана, панахиду / За Петра служити. / І досі ще що рік божий,
 161B 0017 І хата, бачите, була / За тином, сотникова хата. / А сотник був собі багатий,
 161B 0020 То в його, знаєте, росло / На божій харчі за дитину / Чись байстря. А може, й так
 161B 0023 Узяв собі старий козак / Чию сирітку за дитину / Та й доглядає в затишку,
 161B 0121 Соколинїї, / Полетіла б я за милим, / За дружиною.
 161B 0122 Полетіла б я за милим, / За дружиною. / Полетіла б у діброву,
 161B 0126 Полетіла б, чорноброва, / За тихий Дунай» / -----
 161B 0174 І діти, як квіти, / За що ж ти їх, молоденькі, / Думаєш убити!
 161B 0259 Моє серце!.. Увечері?.. / За царину?.. Буду! / Ранше буду! Ось на, лови!
 161B 0300 ----- / Обнімемось, поцілуємось, поберемося за рученьки / та й підем удвох собі аж у Київ. Треба
 175B 0098 Рушили в дорогу. / А за ними й невольники / Побрязкали путом
 175B 0119 Де? Помандрувала / За невольником убогим / У Сибір... Та й годі.
 180B 0020 Моє! – І дивиться на його, / І молиться за його Богу, / І йде на улицю гулять
 180B 0046 В холодній молишся оселі / За їх, за діточок. / -----
 180B 0046 В холодній молишся оселі / За їх, за діточок. / -----
 180B 0061 І вигнала з хати, / І вийшла ти за царину, / З хреста ніби знята.
 180B 0081 Щоб собака дражнила, / Та ще й вилає. За те, бач, / Що на світ родила.
 180B 0083 Що на світ родила. / І за те ще, що так тяжко / Дитину любила.
 183B 0007 Я все виглядала, / Чи не шле за рушниками... / І не сподівалась,
 183B 0031 У той гай ходила? / І за що його так довго, / Так тяжко любила!
 185B 0025 Для кого я пишу? для чого? / За що я Україну люблю? / Чи варт вона огня святого?..
 185B 0036 А більш нічого я не знаю, / Хоч я за це і пропадаю / Тепер в далекій стороні.
 185B 0046 Та смерть із степу виглядаю, / А за що, ей-Богу, не знаю! / А все-таки її люблю,
 189B 0046 Ота Оксаночка в поход / За москалями та й пропала. / Вернулась, правда, через год,
 189B 0057 Занапастилась, одуріла. / А що за дівчина була, / Так так що краля! І невбога,
 194B 0007 Пливають собі стиха, / Забирають за собою / І добро і лихо!
 194B 0012 І не благай, бо пропаде / Молитва за Богом. / -----
 194B 0060 Мої сльози; бо я, Боже! / Я за неї гину! / Може, мені на чужині
 194B 0077 ----- / А може, тихо за літами / Мої мережані сльозами
 196B 0005 Тії дні минають. / А літа пливають за ними, / Пливають собі стиха,
 196B 0007 Пливають собі стиха, / Забирають за собою / І добро і лихо.
 196B 0012 І не благай, бо пропаде / Молитва за Богом. / -----
 196B 0014 Каламутними болотами, / Меж бур'янами, за годами / Три года сумно протекли.

- 198В 0001 ----- / Не молилася за мене, / Поклони не клала
200В 0018 Петрусем звалось; на придане / Воно за панною пішло / У генеральське село
200В 0021 ----- / За балом бал у генерала / За генеральшею чимала
200В 0022 За балом бал у генерала / За генеральшею чимала / Орда панів і паничів;
200В 0051 Яюсь, задумавшись, пішла, / Та аж за царину зайшла / Та й бачить, що пасе ягнята
200В 0063 І виростала, й дівувала, / І за старого генерала / Занапали, продали!
200В 0083 Матуся горенько твоє, / Чи оддала б за генерала / Дитя єдине своє?
200В 0160 І вас отак не завдала / За генерала, за палати / І вас отак не продала.
200В 0160 І вас отак не завдала / За генерала, за палати / І вас отак не продала.
205В 0008 І справді так. Мені байдуже / За простих сірих сіромах, / Вони і Господом забуті.
205В 0018 Кого годують, доглядають. / І що ж ви скажете: за славу / Лили вони моря кроваві
205В 0020 Лили вони моря кроваві / Або за себе? Ні, за нас! / За нас, сердешних, мир палили!
205В 0020 Лили вони моря кроваві / Або за себе? Ні, за нас! / За нас, сердешних, мир палили!
205В 0021 Або за себе? Ні, за нас! / За нас, сердешних, мир палили! / Поки їх в саж не засадили.
207В 0006 На наші сльози сміючись. / За що, не знаю, називають / Хатину в гаї тихим раєм.
207В 0071 Тобі, єдиному, святому, / За дивнії твої діла? / Отим-бо й ба! Хвали нікому,
209В 0034 Усі ми однако на волі жили! / Усі ми однако за волю лягли, / Усі ми і встанем, та Бог його знає,
209В 0038 Та добре дивися – а я розкажу, / За що Україна наша стала гинуть, / За що й я меж ними в могилі лежу.
209В 0039 За що Україна наша стала гинуть, / За що й я меж ними в могилі лежу. / Ти ж людям розкажеш, як виростеш, сину.
209В 0064 І кров'ю, сину, полилась, / І за могилою могила, / Неначе гори, поросли
209В 0077 Нехай хоч часточка убога / За мене піде, за наш край, / За церков божію, за люде,
209В 0077 Нехай хоч часточка убога / За мене піде, за наш край, / За церков божію, за люде,
209В 0078 За мене піде, за наш край, / За церков божію, за люде, / А я молитись в хаті буду.–
209В 0078 За мене піде, за наш край, / За церков божію, за люде, / А я молитись в хаті буду.–
209В 0087 Ще тільки-тільки наливалось, / Мов та черешенька!.. За гріх, / За тяжкий, мабуть, гріх великий
209В 0088 Мов та черешенька!.. За гріх, / За тяжкий, мабуть, гріх великий / Не дав мені святий владика
209В 0126 А як ми бились, умирали, / За що ми голови складали / В оці могили? Будеш жить,
209В 0130 Бо слава здорово кричить / За наші голови... А може, / І про могили, і про нас
212В 0027 І в'янеш ти, а дні летять, / Несуть все добре за собою, / Уже й надію понесли,
212В 0044 Дивлюся іноді, дивлюсь / На стан твій гнучий і за тебе / Тихенько Богу помолюсь.
218В 0023 З тюрми не видно. Слава Богу / Й за те, що бачу. Ще живуть, / І Богу моляться, і мруть
218В 0031 І намальовано: розп'ятий / За нас син божий на хресті. / Спасибі сиротам багатим,
218В 0048 Богом ізбранної Марії, / Що він зробив їм? І за що / Його, святого, мордували,
218В 0056 І повісили меж ними – / За що? Не говорить / Ні сам сивий верхотворець,
218В 0090 Не в нашім краю, Богу милім, / Не за гетьманів і царів, / А в римській ідолівській землі
218В 0093 Се беззаконіє творилось. / Либонь, за Декія-царя? / Чи за Нерона-сподаря?
218В 0094 Либонь, за Декія-царя? / Чи за Нерона-сподаря? / Сказать запевне не зумію.
218В 0096 Сказать запевне не зумію. / Нехай за Нерона. / Росії
218В 0182 Перед апостолом. І встала, / І всі за нею повставали, / І за апостолом пішли
218В 0183 І всі за нею повставали, / І за апостолом пішли / У катакомби. І єдиний
218В 0185 У катакомби. І єдиний / Твій син Алкід пішов за ними / І за апостолом святим,
218В 0186 Твій син Алкід пішов за ними / І за апостолом святим, / За тим учителем своїм.
218В 0187 І за апостолом святим, / За тим учителем своїм. / А ти весела вийшла з хати
218В 0327 На третій день уже пустили / Молитися за християн. / І ти приходила, молилася,
218В 0403 А алілуя подала / За матерями християнам. / Мов дзвони, загули кайдани
218В 0409 – Моліться, братія! Моліться / За ката лютого. Його / В своїх молитвах пом'яніте.
218В 0478 Кругом в три лави оступили / Зевеса ліктори. За ним, / Твоїм Юпітером святим,
218В 0515 Гриземося, мов собаки / За маслак смердячий, / Та тебе ще зневажам,
218В 0543 Кругом оглянулася, взялася / За битую голову руками / І тихо, мовчки за возами

- 218В 0544 За бити голову руками / І тихо, мовчки за возами / Марою чорною пішла
 218В 0563 І помолилась в перший раз / За нас розп'ятому. І спас / Тебе розп'ятий син Марії.
 230В 0023 Донощики і фарисеї, / За правду пресвятую стать / І за свободу! Розпинать,
 230В 0024 За правду пресвятую стать / І за свободу! Розпинать, / А не любить ви вчилися брата!
 230В 0086 А я полину на Сибір, / Аж за Байкал; загляну в гори, / В вертепи темні і в нори,
 232В 0004 Сіромі стала. Ти взяла / Мене, маленького, за руку / І в школу хлопця одвела
 232В 0014 Ми просто йшли; у нас нема / Зерна неправди за собою. / Ходімо ж, доленько моя!
 234В 0017 Бо я таки й досі / За тобою чимчикую. / Ти хоча й пишалась
 235В 0006 Воно сповитеє кричало / У холодочку за снопом. / Розповіла, нагодувала,
 239В 0025 Вас, убогих. І воздає / Злодіям за злая! / -----
 242В 0007 Мужицька кров! Кати вінчані, / Мов пси голодні за маслак, / Гризуться знову.
 249В 0007 У Ірода таки самого, / І у порогу й за порогом / Стояли ліктори, а цар..
 250В 0044 Одна-однісінька!.. Хіба... / Ше ж смерть моя не за плечима?.. – / А та стоїть собі під
 тиним
 250В 0059 А він сидить та все сидить, / За струг сердега не береться... / Коза нап'ється та й
 пасеться.
 250В 0072 Од вітру хилиться в яру. / – Йому я стану за дитину. / Плечми моїми молодими
 250В 0108 Огонь той лютий, негасимий, / І, недобитая, за сином / Повинна будеш перейти
 250В 0214 З глеком по воду до криниці. / І гость за нею, і в ярочку / Догнав Марію..
 250В 0241 Купить хустиночку до речі, / Та й за повінчання оддать. / О старче праведний,
 багатий!
 250В 0287 В утробі праведную душу / За волю розп'ятого мужа. / -----
 250В 0309 В торбину мовчки положила / І мовчки за старим пішла / У Віфлієм.– Святая сило!
 250В 0321 Иде, пасучися, рядком / Ідуть за нею батько й мати, / І починають розмовляти
 250В 0358 І пресвятая, неповинна, / За нас, лукавих, розп'ялась! / А недалеко край дороги
 250В 0434 Страшними мертвими очима / На теє дивляться. За ними / На голому піску стоять
 250В 0532 Нагодувала, одягла / І за святим своїм пішла / У Назарет той до вдовиці
 250В 0551 Що й він уміє майструвати. / Марія ще за ворітьми / Дітей зостріла, і зомліла,
 250В 0628 Як в світі жить, людей любить, / За правду стать! за правду згинуть! / Без правди
 горе! – Горе вам,
 250В 0628 Як в світі жить, людей любить, / За правду стать! за правду згинуть! / Без правди
 горе! – Горе вам,
 250В 0651 І прорекли, і розп'ялись / За воленьку, святую волю! / -----
 250В 0653 Іван пішов собі в пустиню, / А твій меж люди. А за ним, / За сином праведним своїм,
 250В 0654 А твій меж люди. А за ним, / За сином праведним своїм, / І ти пішла. В старій хатині
 250В 0661 Аж до Голгофи. / Бо за сином / Святая мати всюди йшла,
 250В 0691 Святиє діточки. Слідком / За ним по улица[x] ходили, / А іноді й на Єлеон
 268В 0006 Мій любий краю неповинний! / За що тебе Господь кара, / Карає тяжко? За Богдана,
 268В 0007 За що тебе Господь кара, / Карає тяжко? За Богдана, / Та за скаженого Петра,
 268В 0008 Карає тяжко? За Богдана, / Та за скаженого Петра, / Та за панів отих поганих
 268В 0009 Та за скаженого Петра, / Та за панів отих поганих / До краю нищить... Покара,
 272В 0002 Наїхали старости / Й молодик за ними: / Вони собі пішли в хату
 281В 0028 А самі простяглися / За землю руськую. Хилилась / І слалась, плачучи, трава,
 286В 0003 Світе вольний, несповитий! / За що ж тебе, світе-брате, / В своїй добрій, теплій хаті
 292В 0022 В роботу-каторгу. Минали / За днями дні. Раби мовчали, / Царі лупилися, росли
 298В 0011 Маленьку душу. Сонце йде / І за собою день веде. / І вже тії хребтносили,
 299В 0014 А дід (сердешний інвалід) / За ними гнеться, шкандибає, / Мов у кошару заганяє
 302В 0014 А качечка впливає / З качуром за ними, / Ловить ряску, розмовляє

ЗАБАВЛЯВ 1

- 250В 0484 Коза з козятком коло хати, / А Йосип сина забавляв, / На призьбі сидя, поки мати

ЗАБАВЛЯЄ 2

- 030А 0342 Чи на полі під копою / Сина забавляє, / Чи в діброві з-під колоди
 123А 0123 Як дитина, калиною / Себе забавляє, / Гне стан гнучкий, розгинає,

ЗАБАВЛЯЙ 1

234A 0051 «Тихий, тихий Дунай! / Моїх діток забавляй. / Ти, жовтенький пісок,

ЗАБАВЛЯЙТЕ 1

061A 1858 «Зараз, зараз! / Гонту забавляйте, / З півупруга, а там нехай.

ЗАБАВЛЯЛА 2

221A 0146 На той час боліло. / Мене мати забавляла, / На Дніпр поглядала;

016B 0174 В Ромні накупила. / Забавляла, розмовляла, / І Богу молитись

ЗАБАВЛЯЛАСЬ 1

270A 0035 Я була дитина, / Я гралася, забавлялась, / А вона все в'яла,

ЗАБАВУ 1

197A 0012 Що він тяжкими сльозами / Вилив на забаву. / А молоді як зійдуться,

ЗАБАЖАСЬ 2

083B 0076 Увечері цурається, / Вранці забажає! / Та так тяжко забажає,

083B 0077 Вранці забажає! / Та так тяжко забажає, / Що хоч на край світа

ЗАБАЖАЙ 1

095B 0096 І раю кращого не треба, / Чого ти хочеш, забажай, / Всього дадуть, та ще й багато!

ЗАБАЛАКАЛИСЬ 1

068B 0007 Яюсь у полі ми зустрілись / Та й забалакались. Старий / Згадав свою Волинь святую

ЗАБАНДЮРИЛОСЬ 1

161B 0033 Не сина з нею поєднать, / А забандюрилось старому / Самому в дурнях побувать.

ЗАБАРИВСЯ 1

234A 0444 Й на часточку дати; / Бо щось Марко забарився... / Може, де в дорозі

ЗАБАРИЛАСЬ 2

061A 0671 Де це ти зоріла?» / «Я сьогодні забарилась: / Батько занедужав;

234B 0003 Перекупко п'яна! / Де ти в ката забарилась / З своїми лучами?

ЗАБАРИЛИСЬ 1

052A 0018 Де панують, бенкетують? / Де ви забарились? / Верніться! Дивіться –

ЗАБВЕН 1

258A 0241 Ієрусалиме, / Забвен буду, покинутий / Рабом на чужині.

ЗАБЕРИ 2

180A 0164 Лети ж, моя думо, моя люта муко, / Забери з собою всі лиха, всі зла, / Своє товариство – ти з ними росла,

246A 0106 І просто в рай, / Хоч і рідню всю забери! / У нас! чого то ми не вмієм?

ЗАБЕРУ 1

006B 0083 В неволі, плачучи, умру. / І все з собою заберу, / Малого сліду не покину

ЗАБИЛИ 1

057B 0191 Вдовиченка-ледащицю, / Забили в скрепицю, / Та й повезли до прийому.

ЗАБИРАЮТЬ 5

266A 0003 А літа стрілою / Пролітають, забирають / Все добре з собою.

194B 0007 Пливають собі стиха, / Забирають за собою / І добро і лихо!

194В 0009 І добро і лихо! / Забирають, не вертають / Ніколи нічого!
 196В 0007 Пливуть собі стиха, / Забирають за собою / І добро і лихо.
 196В 0009 І добро і лихо. / Забирають, не вертають / Ніколи нічого,

ЗАБІЛІЛА 1

207А 0425 Не приснилась. Вернулася, / Знову забіліла / Зима біла. За зимою

ЗАБЛИЩАЛИ 1

061А 1176 Гине шляхта, гине! / Розібрали, заблищали / По всій Україні.

ЗАБЛУДИВ 1

010А 0060 Сумує, воркує, білим світом нудить, / Літає, шукає, дума – заблудив. / Щаслива голубка: високо літає,

ЗАБЛУДИЛА 2

274А 0082 ----- / Де ж ти була, що заблудила? / -----
 046В 0109 А воля в гостях упиласть / Та до Миколи заблудила... / Та й упиваться зареклась.

ЗАБОЛІВ 1

127В 0006 Заболіла головонька, / Заболів живіт, / Упав чумак коло воза,

ЗАБОЛІЛА 1

127В 0005 У степу біда. / Заболіла головонька, / Заболів живіт,

ЗАБРАВ 4

150А 0147 Отаман завзятий, / Забрав хлопців та й поїхав / По морю гуляти,
 154А 0147 Отаман завзятий, / Забрав хлопців та й поїхав / По морю гуляти,
 192А 0075 Пішов козак з сього світа, / Все забрав з собою. / А де ж тая мальована,
 274А 0327 Бла[го]словив діток, / Та й забрав їх у покої... / Ростуть мої квіти!

ЗАБРАВСЯ 1

095В 0060 Як він з німецькими плугами / Забрався голий в цей куток. / А що тих бідних покриток

ЗАБРАЛА 1

180В 0059 Пропала, немає! / Все забрала дитиночка / І вигнала з хати,

ЗАБРАЛИ 6

061А 1362 По льохах, усюди; / Всіх уклали, все забрали. / «Тепер, хлопці, буде!
 061А 1659 Козакам нівроку, / Найшли льохи, скарб забрали, / У ляхів кишені
 207А 0635 Як москалі срібло, золото / І свічі забрали / У Покрові; як козаки
 221А 0305 Уже в хаті взяти; / Все забрали любісінько. / Та лихий їх знає,
 161В 0398 Байдуже кому питати. / Забрали й онучі / Добрі люди, а самого
 306В 0008 Дівчаток москалі украли, / А хлопців в москалі забрали, / А ми неначе розійшлись,

ЗАБРИЛИ 1

014В 0014 Меня-то, слышь, и подсмотрили, / Свезли в Калугу и забрали. / Так вот те случай-то какой!

ЗАБУВ 4

030А 0597 «Чого ж утікаєш? / Хіба забув Катерину? / Хіба не пізнаєш?
 061А 0654 Крадеться Оксана. / Забув, побіг, обнялися. / «Серце!» – та й зомліли.
 114А 0172 Того, що я знаю... Минуло, дівчата! / Серце не заснуло, я вас не забув. / Люблю вас і досі, як діточок мати,
 050В 0099 Карими очима... / А пек тобі, забув, дурню, / Що смерть за плечима.

ЗАБУВА 1

010A 0068 Чи, може, з другою, другую кохає, / Її, чорнобриву, уже забува? / Якби-то далися орлині крила,

ЗАБУВАЄ 2

250A 0222 Й свого не цурайтесь. / Бо хто матір забуває, / Того Бог карає,
016B 0158 Не вміють княгині. / А потім оха: – Забуває / Мене мій Поль або Філат! –

ЗАБУВАЄШ 1

258A 0022 Чи ти мене, Боже милий, / Навік забуваєш, / Одвертаєш лице своє,

ЗАБУВАТИ 1

258A 0080 Од сльоз наших одвертатись, / Скорби забувати! / Смирилася душа наша,

ЗАБУВАЮ 4

178A 0040 Розмовляю і недолю / В полі забуваю, / А вночі...» Та й оніміла,
066B 0012 Якби сказати, що не люблю, / Що я Україну забуваю, / Або лукавих проклинаю
194B 0002 Лічу в неволі дні і ночі / І лік забуваю. / О Господи, як-то тяжко
196B 0002 Лічу в неволі дні і ночі / І лік забуваю: / О Господи, як-то тяжко

ЗАБУВАЮТЬ 1

025B 0013 Чи очі карі тебе шукають / На небі синім? Чи забувають? / Коли забули, бодай заснули,

ЗАБУВ-ПОКИНУВ 1

047A 0119 Чи жив-здоров, чи він любить? / Чи забув-покинув? / Скажи ж мені, де мій милий?

ЗАБУДЕ 4

061A 1502 Посумує, пожуриться. / Забуде... і може... / У жупані сама пані,
258A 0218 Отак братів благих своїх / Господь не забуде, / Воцариться в дому тихім,
274A 0020 І все добро. І встане вранці / Веселий, і забуде знов / Свою недолю. І в неволі
006B 0077 Я жить в Україні, чи ні. / Чи хто згадає, чи забуде / Мене в снігу на чужині –

ЗАБУДЕМ 1

020A 0136 Тії слави козацької / Повік не забудем!...» / -----

ЗАБУДЕТЬСЯ 3

030A 0054 Буде собі московкою, / Забудеться горе; / А поки що, нехай люде
250A 0254 Вольними устами. / І забудеться срамотня / Давня година,
014B 0072 Нехай собі. А Бог допоможе, / І так забудеться колись. / -----

ЗАБУДЕШ 3

061A 0697 Поки не вмру, дивитимусь». / «А може, й забудеш? / Розбагатієш, у Київ
061A 0701 Найдеш собі шляхтяночку, / Забудеш Оксану!» / «Хіба краща є за тебе?»
207A 0243 А ти мене й не згадаєш, / Забудеш, Ярино, / Свого брата...» – «Схаменися!

ЗАБУДУ 7

030A 0627 З другою кохайся... / З цілим світом... Я забуду, / Що колись кохалась,
258A 0239 В далекій неволі. / І коли тебе забуду, / Ієрусалиме,
258A 0245 Висохне, лукавий, / Як забуду пом'янути / Тебе, наша славо.
274A 0284 ----- / Та мовчи вже, бо забуду. / Потім не згадаю.
142B 0016 Нехай своє лишенько / Забуду. / Отака я дівчина,
143B 0005 І що снилось-говорилось. / Не забуду я. / -----
161B 0155 Отець Хома... Піти сказати, / А то забуду... / -----

ЗАБУДУТЬ 3

- 027A 0084 Поки сонце з неба сяє, / Тебе не забудуть! / Праведная душе, прийми мою мову
 133B 0016 І на тім світі добряги / Тебе не забудуть. / -----
 153B 0099 На те вони люди, / І вдовицю не забудуть, / І тую осудять!

ЗАБУДУЧИ 1

- 274A 0324 Я до його кинулася, / Забудучи лихо. / Привітав мене, лущипер,

ЗАБУДЬ 7

- 030A 0633 І за що я гину! / Покинь мене, забудь мене, / Та не кидай сина.
 061A 0638 Що ти цілувала, серденько моє! / Забудь мої сльози, забудь сиротину, / Забудь, що
 клялася; другого шукай;
 061A 0638 Що ти цілувала, серденько моє! / Забудь мої сльози, забудь сиротину, / Забудь, що
 клялася; другого шукай;
 061A 0639 Забудь мої сльози, забудь сиротину, / Забудь, що клялася; другого шукай; / Я тобі не
 пара; я в сірій свитині,
 061A 0643 Вітай, кого знаєш... Така моя доля. / Забудь мене, пташко, забудь, не журись. / А
 коли почувеш, що на чужім полі
 061A 0643 Вітай, кого знаєш... Така моя доля. / Забудь мене, пташко, забудь, не журись. / А
 коли почувеш, що на чужім полі
 266A 0099 Новеньким повите». / Іди ж здоров, та не забудь / Злидням поклонитись.

ЗАБУДЬТЕ 2

- 268A 0023 В сем'ї вольній, новій, / Не забудьте пом'янути / Незлим тихим словом.
 006B 0021 Господа моліте. / І його забудьте, други, / І не проклинайте.

ЗАБУЛА 4

- 030A 0357 Привітає сина? / З ним забула б чорнобрива / Шляхи, піски, горе;
 114A 0159 Та не все вгадала, / Знать, забула, що колись-то / Сама дівувала.
 234A 0396 Чи, може, в лісі хто одняв? / Чи попросту забула взяти?.. / Чи, може, ще й не
 напекла?
 274A 0080 Все співаю, все співаю, / Уже забула говорить... / А перше добре говорила.

ЗАБУЛИ 8

- 061A 0314 І по Україні; / Розбрілися та й забули / Волю рятувати,
 199A 0005 Й полягали спати, / І забули сірий попіл / По вітру розвіять.
 199A 0028 Слав'янські діти, / І забули у неволі, / Що вони на світі!
 269A 0002 За що ми любимо Богдана? / За те, що москалі його забули, / У дурні німчики обули
 025B 0014 На небі синім? Чи забувають? / Коли забули, бодай заснули, / Про мою доленьку щоб
 і не чули.
 083B 0099 А він канув, провалився, / Його вже й забули, / Чи й був коли? Год за годом
 147B 0022 Заснули, добре, знать, заснули, / Святу неділеньку забули, / Бо дзвона вже давно не
 чуть.
 156B 0075 Волочить кайдани. / І забули в Україні / Славного гетьмана.

ЗАБУТЕ 1

- 171A 0074 І барвінок розів'ється – / І слово забуте, / Мое слово тихо-сумне,

ЗАБУТИ 1

- 250A 0233 Дідів наших. Тяжкі діла! / Якби їх забути, / Я оддав би веселого

ЗАБУТИХ 1

- 006B 0243 Не жаль було давно одбутих, / Давно похованих, забутих, / Моїх кровавих тяжких
 сльоз.

ЗАБУТИ 2

246A 0060 І вам, лицарі великі, / Богом не забуті. / Борітеся – поборете,
205B 0009 За простих сірих сіромах, / Вони і Господом забуті. / Так що ж мені тут гріти-дути!

ЗАВАДИЛА 1

250B 0422 Та здохла ти. Мабуть, дорога / Таки завадила тобі? / -----

ЗАВАДИТЬ 3

061A 0389 Та прокляте лихо-злидні / Кому не завадить? / Може, ще раз зустрінемось,
050B 0132 Та остання ся рада / Навіки завадить. / Воли твої і корови
179B 0031 Та що з неї буде? / Самому завадить, / А попам та людям

ЗАВАЛИЛАСЬ 1

006B 0118 Й її з собою занесла, / В яру криниця завалилась, / Верба усохла, похилилась,

ЗАВАЛИЛИ 2

221A 0491 «Я вас навчу!.. Завалить им!» / Взяли й завалили – / Випарили у московській
250A 0187 А чванитесь, що ми Польщу / Колись завалили!.. / Правда ваша: Польща впала,

ЗАВАЛИТЬ 1

221A 0490 «Нас, пане, навчили...» / «Я вас навчу!.. Завалить им!» / Взяли й завалили –

ЗАВДАВ 2

274A 0315 З дочкою ліг спати... / Завдав сина у лакеї... / Громадою з хати
218B 0436 Постригши сам себе в Зевеса, / Завдав Зевесу юбілей. / Ликую Рим. Перед кумира

ЗАВДАВАЙ 1

200B 0034 «Мені не треба тії шалі». / «Не завдавай же серцю жалю! / Купи, голубко! Не печаль

ЗАВДАВАЛИ 3

207A 0512 В кайдани кували, / В тяжкую неволю завдавали. / Ой Спасе наш Межигорський,
033B 0055 Про лютії кари, / Що ляхи нам завдавали – / Про все розказали.
033B 0082 Бо й їм добре на чужині / Мурзи завдавали. / Мордувались сіромахи,

ЗАВДАВАТИ 3

038B 0008 Таки буду виглядати, / Жалю серцю завдавати. / -----
050B 0110 Посходились жалкувати, / Жалю завдавати. / «Шкода, шкода! Якби знаття,
218B 0337 Ось побач, якеє свято / Буде завдавати / В Колізеї. А тим часом

ЗАВДАЄ 4

010A 0076 Воно жить не хоче, не хоче журиться. / «Журись», – каже думка, жалю завдає. / О
Боже мій милий! така твоя воля,
046B 0127 Зо мною знову лихо діє / І серцю жалю завдає. / А може, ще добро побачу?
083B 0136 А він собі гуляє, п'є, / Та хлопцям жалю завдає / Тими дівчатами. Дівчата
116B 0006 А музика грає! грає! / Жалю завдає! / Ой піду я боса полем,

ЗАВДАЛА 2

221A 0284 Кого вони виглядають. / Вже ж і в крепость завдала, / І дворянства страшну силу
200B 0159 Моліте Господа, щоб мати / І вас отак не завдала / За генерала, за палати

ЗАВДАЛИ 1

292B 0020 І осквернених, худосилих, / Убогих серцем, завдали / В роботу-каторгу. Минали

ЗАВДАЮТЬ 2

274A 0173 ----- / Що, добре наші завдають? / Сідай лиш ближченько, отут.
131B 0015 Крутять назад руки / І завдають козакові / Смертельніє муки;

ЗАВЕЗЛИ 1

127B 0010 Із Одеси преславної / Завезли чуму, / Покинули товариші –

ЗАВЕЛА 1

250B 0564 Ніби полегло. Взяла / У холодочок завела, / В бур'ян, в садок, поцілувала

ЗАВЕЛИ 1

209B 0105 Вони, ксьондзи, мою дитину / З собою в хату завели, / Замкнулись п'янії, я бачив.

ЗАВЕРНУЛИ 1

140B 0021 Та притиками яму, / Завернули його у тую рогожу / Та й спустили Івана

ЗАВЕРНУЛО 1

234A 0249 Води чимало утекло; / І в хутір лихо завершило, / І сліз чимало принесло.

ЗАВЕРТАЛИ 1

114A 0290 Із льоху та в льох / Завертали в горох, / І в коморі і надворі

ЗАВЕРТАЮТЬ 1

207A 0631 Січовики-запорожці / І в Січ завертають, / І розказують і плачуть,

ЗАВЕРЮХА 3

030A 0473 Аж гульк – зима впала. / Свище полем заверюха, / Іде Катерина

030A 0501 Дала сльозам волю. / Утомилась заверюха, / Де-де позіхає;

030A 0555 Та тільки лісом загуло. / Реве, свище заверюха. / По лісу завило;

ЗАВЗЯТА 1

061A 0792 Що? скажеш, шельмо?.. І не стогне! / Завзята бестія! Стривай!» / Насипали в халяви жару...

ЗАВЗЯТИЙ 4

150A 0146 «Наш отаман Гамалія, / Отаман завзятий, / Забрав хлопців та й поїхав

150A 0174 Пливають співаючи; пливе / Позад завзятий Гамалія: / Орел орлят мов стереже,

154A 0146 «Наш отаман Гамалія, / Отаман завзятий, / Забрав хлопців та й поїхав

083B 0111 Як і позаторік. / Завзятий, / У синій шапці, у жупані,

ЗАВЗЯТИМ 1

061A 2200 Кровавого, стоїть Гонта / З Максимом завзятим. / Кричать удвох: «Добре, діти!

ЗАВЗЯТИХ 2

150A 0069 Так море спиняло / (Любило завзятих чубатих слав'ян). / Босфор схаменувся.
Туркенья дрімала.

154A 0070 Гостей до султана?... Так море спиняло / (Любило завзятих усатих слав'ян). / Босфор
схаменувся. Туркенья дрімала,

ЗАВЗЯТІ 2

061A 1687 Уже вбитим. Не милують, / Карають, завзяті. / Як смерть люта, не вважають

061A 1851 «Добре, добре... Які ж бо ви, / Яремо, завзяті! / Іду зараз і виручу:

ЗАВЗЯТО 1

175B 0053 Суд наїхав, подивились, / Попились завзято / Судовики. Закували

ЗАВЗЯТОГО 1

137B 0060 Та обрали молодого / Завзятого молодця, / Преславною запорожця

ЗАВИВ 1

038В 0114 Свою Україну любив? – / До утрени завив з дзвіниці / Великий дзвін. Чернець мій встав,

ЗАВИВА 1

010А 0002 Реве та стогне Дніпр широкий, / Сердитий вітер завива, / Додолу верби гне високі,

ЗАВИВАЄ 4

061А 0867 Перелетить; на вигоні / Сова завиває. / А де ж люде?.. Над Тясмином,
061А 1308 Підняв гори-хвилі; а в очеретах / Реве, стогне, завиває, / Лози нагинає;
016В 0313 Срамотні співи. Аж лящить / Жіночий регот. Завиває, / Реве хазяїн: – Будем пить,
214В 0002 Огні горять, музика грає, / Музика плаче, завиває; / Алмазом добрим, дорогим

ЗАВИВАЮТЬ 1

061А 1283 Десь далеко сіроманці / Вовки завивають. / Байдуже! Іде Ярема,

ЗАВИДУЄ 1

057А 0099 Журба не поможе. / Хто ж сироті завидує – / Карай того, Боже!

ЗАВИДУЙ 4

197А 0001 ----- / Не завидуй багатому, / Багатий не знає
197А 0005 Він все те наймає. / Не завидуй могучому, / Бо той заставляє.
197А 0007 Бо той заставляє. / Не завидуй і славному, / Славний добре знає,
197А 0017 Ворушиться лихо. / Не завидуй же нікому, / Дивись кругом себе,

ЗАВИДУЮТЬ 1

178А 0027 Серцем, не красою! / А мені ще й завидують, / Гордою і злою

ЗАВИЄ 2

158В 0030 Підуть люде... Завтра ж рано / Завіє голодний / Звір в пустині, і повіє
161В 0360 Поки пугач над стріхою / В вікно не завіє, / А наймичка холодного

ЗАВИЛИ 1

095В 0199 / Завили пси надворі, / Зареготалися псарі,

ЗАВИЛО 1

030А 0556 Реве, свище заверюха. / По лісу завило; / Як те море, біле поле

ЗАВОДУ 1

274А 0109 Не плач, небого, не журись. / У нас дітей нема й заводу. / -----

ЗАВОРОЖЕНА 1

123А 0098 Милася сльозою. / «Заворожена!.. Стривай же! – / Шепче люта мати. –

ЗАВОРОЖИ 1

195А 0001 ----- / Заворожи мені, волхве, / Друже сивоусий,

ЗАВОРУШИЛАСЯ 1

180А 0220 ----- / Заворушилася пустиня. / Мов із тісної домовини

ЗАВОРУШИЛАСЬ 1

218В 0131 І вся мерзенна Іудея / Заворушилась, заревла, / Неначе гадина в болоті.

ЗАВТРА 18

061А 0685 Ну, не плач же, глянь на мене: / Завтра не побачиш. / Завтра буду я далеко.
061А 0686 Завтра не побачиш. / Завтра буду я далеко. / Далекі, Оксано...

- 061A 0688 Далеко, Оксано... / Завтра вночі у Чигрині / Свячений достану.
 061A 1016 Шкода! Ну, нехай стара в'язне, більше м'яса буде. / Поборгуй, будь ласкав, завтра оддам. Утни ще що-небудь / про гайдамаків.
 061A 1191 Лягли, і в голови не клали, / Що вже їм завтра не вставать. / Ляхи заснули, а Іуди
 207A 0220 А ти, Степане, ляжеш спати, / Бо завтра рано треба встать / Та коня сідлать».
 207A 0239 Я не брат тобі, Ярино, / Я завтра покину / Тебе й батька, на чужині
 207A 0267 Не жартую!..» – «Та це й справді / Ти завтра покинеш / Мене й батька? Не жартуєш?
 272A 0010 Та впливи русалкою / Завтра серед ночі, / А я вийду гуляти з ним,
 274A 0311 Що даси? / Навариш завтра мамалиги? / Я кукурузи принесу.
 016B 0031 Тобі; й спати не ляжу. / А ти завтра тихесенько / Богові розкажеш.
 016B 0071 І покотились на помості... / А завтра знову ожива, / І знову п'є, і знов гуляє,
 095B 0263 ----- / Ходімо спати, бо завтра рано / До церкви підемо; поганій,
 114B 0022 Трути-зілля, щоб Івана / Завтра отруїти. / Найшли зілля, накопили
 145B 0002 Якби мені, мамо, намисто, / То пішла б [я] завтра на місто, / А на місті, мамо, на місті
 158B 0025 Самому стрічати / У пустині. Завтра рано / Заревуть дзвіниці
 158B 0027 Заревуть дзвіниці / В Україні; завтра рано / До церкви молитись
 158B 0029 До церкви молитись / Підуть люде... Завтра ж рано / Завіє голодний

ЗАВ'ЯЖЕ 1

- 010A 0046 Не розплете довгу косу, / Хустку не зав'яже, / Не на ліжку, в домовину

ЗАВ'ЯЖИ 1

- 061A 1923 Тягне мати супоню; / «А ти зав'яжи, доню». / -----

ЗАВ'ЯЗАЛА 1

- 095B 0279 Гиля на Дунай. / Зав'язала головоньку, / Тепер сиди та думай».

ЗАВ'ЯЗАНИЙ 1

- 088B 0042 У цій неволі стало жаль– / Що світ зав'язаний, закритий! / Що сам еси тепер москаль,

ЗАВ'ЯЛО 2

- 061A 0005 Живе... умирає... Одно зацвіло, / А друге зав'яло, навіки зав'яло... / І листя пожовкле вітри рознесли.
 061A 0005 Живе... умирає... Одно зацвіло, / А друге зав'яло, навіки зав'яло... / І листя пожовкле вітри рознесли.

ЗАВ'ЯНЕ 1

- 047A 0046 Не довго, дівчата! / До полудня, та й зав'яне, / Брови полиняють.

ЗАГАВКАЮТЬ 1

- 061A 0822 Собаки де-де по Вільшаній / Загавкають та й замовчать. / Біліє місяць; люде сплять,

ЗАГАДАЄ 1

- 061A 0983 Сини його, діти, / Поміркує, загадає, / Чи бити, чи пити,

ЗАГАНЯЄ 1

- 299B 0015 За ними гнеться, шкандибає, / Мов у кошару заганяє / Чужу худобу. Де ж той світ!?

ЗАГАНЯЙТЕ 1

- 061A 1916 ----- / Заганяйте квочку в бочку, / А курчата в вершу

ЗАГАНЯТИ 1

- 173B 0014 Ні, не буду чужі воли / Пасту, заганяти; / Не буду я в чужій хаті

ЗАГАРБАТИ 1

180A 0409 Мов світ увесь хоче / Загарбати. Хто ж це такий? / От собі й читаю,

ЗАГАРБАТЬ 1

180A 0007 Чи нема країни, / Щоб загарбать і з собою / Взять у домовину.

ЗАГАРТУЙ 1

250B 0512 Долготерпенієм окуй, / В сльозах кровавих загартуй!.. / Небога трохи не втопилась

ЗАГАСИЛИ 1

199A 0023 Полилися ріки крові, / Пожар загасили. / А німчики пожарище

ЗАГАТИЛА 1

221A 0257 Батурин спалила, / Сулу в Ромні загатила / Тільки старшинами

ЗАГАТИТЬ 1

061A 1146 Інгул шозиму замерзає – / Богун не встане загатить / Шляхетським трупом. Лях гуляє!

ЗАГАЯЛАСЬ 1

250B 0156 І тихо мовив: – Де ти в Бога / Загаялась, моя небого? / Ходімо в кушу, опочий,

ЗАГЕЛКАЛИ 1

199A 0213 Як згадали, що у Празі / Загелкали гуси / Та з орлами летять битися...

ЗАГИНЕ 7

027A 0047 Тільки стратить голос, добру не навчить. / Нехай же лютує, поки сам загине, / Поки безголов'я ворон прокричить.

030A 0050 Обіцявся чорнобривий, / Коли не загине, / Обіцявся вернутися.

047A 0027 Було б не любила; / Якби знала, що загине – / Було б не пустила;

052A 0050 Наша дума, наша пісня / Не вмре, не загине... / От де, люде, наша слава,

061A 0726 Як він буде панувати, / Коли не загине. / Аж обридло, слухаючи,

038B 0106 Свою Борзну і Фастовщину, / Загине все, ти сам загинеш. / І не згадають, щоб ти знав...

161B 0163 Схаменися, не женися, / І вона загине, / І сам сивим посмішищем

ЗАГИНЕМ 3

061A 1779 Ушкваримо, мій голубе, / Поки не загинем!» / -----

150A 0016 Почуємо славу, козацькую славу, / Почуємо та й загинем». / -----

154A 0016 Почуємо славу, козацькую славу, / Почуємо та й загинем». / -----

ЗАГИНESH 5

016B 0091 От і пишайсь тепер, княгине! / Загинеш, серденько, загинеш, / Мов ряст весною уночі.

016B 0091 От і пишайсь тепер, княгине! / Загинеш, серденько, загинеш, / Мов ряст весною уночі.

038B 0106 Свою Борзну і Фастовщину, / Загине все, ти сам загинеш. / І не згадають, щоб ти знав...

161B 0223 Щоб духу в хаті не було! / Великий світ наш, не загинеш! / Дивися, пся його личина!

180B 0086 І любитимеш, небого, / Поки не загинеш / Межи псами, на морозі

ЗАГИНУ 14

030A 0451 Не показуй людям сльози, / Терпи до загину! / А щоб личко не марніло

030A 0496 Оддам тебе, мій голубе, / А сама загину». / -----

047A 0204 Що сміються люди, / Скажи йому, що загино, / Коли не прибуде!

057A 0108 Попідтинню, сиротами, / А я тут загино. / Там найдете щире серце

061A 1319 А тут... а тут... що ще буде? / Може, ще загину». / А тим часом із байрака
 114A 0120 Буду ходити, буду любити, / Поки не загину!...» / «Хіба було коли в світі,
 207A 0241 Тебе й батька, на чужині / Де-небудь загину, / А ти мене й не згадаєш,
 207A 0595 А я піду в Запорозжя, / Там я не загину, / Нагодують».- «Ні, Степане,
 274A 0147 Я вже ніколи не просплюсь. / Отак де-небудь і загину / У бур'яні...
 274A 0392 Чи я найду моїх діток, / Чи так і загину? / -----
 046B 0082 Чи, може, крий Боже, / Тут і загину. / -----
 057B 0059 Тії сили не втомили... / Отак і загину! / Так і згину. Бо дивися:
 068B 0023 Мій сину, друже мій єдиний, / Так і загину на чужині / В неволі.- І старий варнак
 278B 0053 Або не грій і не світи... / Загинув ладо... Я загину! / -----

ЗАГИНУВ 7

018A 0036 Шукав долі в чужім полі / Та там і загинув. / Умираючи, дивився,
 047A 0024 Полюбила – не спинила: / Пішов – та й загинув... / Якби знала, що покине –
 061A 1586 «Чом я вчора, поки не знав, / Вчора не загинув! / А сьогодні, коли й умру,
 207A 0582 Не треба, Ярино, – / Степан каже.– Я загинув, / Навіки загинув!
 207A 0583 Степан каже.– Я загинув, / Навіки загинув! / За що ж свої молодії
 265A 0028 Ніякого, однаково, / Чи жив, чи загинув! / Доле, де ти, доле, де ти?
 278B 0053 Або не грій і не світи... / Загинув ладо... Я загину! / -----

ЗАГИНУТЬ 2

258A 0020 Діла добрих оновляться, / Діла злих загинуть. / -----
 029B 0125 Господи великий! / Що не дав мені загинуть, / Небесний владико.

ЗАГЛУШЕНІ 1

180A 0528 В німецьких теплицях / Заглушені!.. Плач, Україно! / Бездітна вдовице!

ЗАГЛУШИ 2

150A 0007 Та з Великого Лугу, / Суши наші сльози, заглуши кайдани, / Розвій нашу тугу.
 154A 0007 Та з Великого Лугу, / Суши наші сльози, заглуши кайдани / Та розвій нашу тугу.

ЗАГЛЯДАЄ 1

006B 0292 На садочок позирає, / В пустку заглядає. / Марне, брате, не вигляне

ЗАГЛЯНЕ 3

250A 0085 Бо невчене око / Загляне їм в саму душу / Глибоко! глибоко!
 016B 0403 А підвести нема кому, / Ніхто й не загляне / До грішного болящого
 184B 0019 Отак, буває, в темну яму / Святес сонечко загляне, / І в темній ямі, як на те,

ЗАГЛЯНУ 1

230B 0086 А я полину на Сибір, / Аж за Байкал; загляну в гори, / В вертепи темнії і в нори,

ЗАГНАВ 1

180A 0478 Ти нас з України / Загнав, голих і голодних, / У сніг на чужину

ЗАГНАЛИ 2

221A 0220 Що розлили з річку крові / Та в Сибір загнали / Свою шляхту, то вже й годі,
 246A 0156 ----- / І тебе загнали, мій друже єдиний, / Мій Якове добрий! Не за Україну,

ЗАГНАТЬ 1

147B 0019 Пасуться коні, не виходить / Ніхто загнать, нагодувать, / Неначе люди тії сплять.

ЗАГНУВ 1

061A 1921 І... гу! / Загнув батько дугу, / Тягне мати супоню;

ЗАГОВОРИЛА 1

218В 0082 Подай душі убогій силу, / Щоб огненно заговорила, / Щоб слово пламенем взялось,

ЗАГОВОРИЛИ 2

250А 0128 По німецькому показу / І заговорили / Так, що й німець не второпа
200В 0206 По генераловій душі; / Заговорили щось погане, / До генерала ідучи

ЗАГОВОРИТЬ 6

030А 0360 Він, як мати, привітає, / Як брат, заговорить... / -----
030А 0704 Що zostалося байстрюкові? / Хто з ним заговорить? / Ні родини, ні хатини;
060А 0018 Там повіє буйнесенький, / Як брат заговорить, / Там в широкім полі воля,
074В 0049 Непевне діється тойді. / Мов степ до Бога заговорить. / Верблюду заплаче, і кайзак
108В 0010 Ніби серце одпочине, / З Богом заговорить... / А туман, неначе ворог,
192В 0044 Та на самотині. / Хто з тобою заговорить, / Привітає, гляне?..

ЗАГОВОРИШ 3

207А 0016 Просіяєш надо мною, / Ніби заговориш, / Усміхнешся... Дивлюся я –
014В 0004 Так у неволі.) До стіни / Не заговориш ні про горе, / Ні про младенческие сны.
205В 0037 Витаєш ангелом святим. / Ти, любий друже, заговориш / Тихенько-тихо... про любов

ЗАГОВОРЯТЬ 2

030А 0528 Собаки злі, покусують, / Та не заговорять, / Не розкажуть, сміючися...
250А 0067 Заковані люде, / Настане суд, заговорять / І Дніпро, і гори!

ЗАГОЇТЬ 1

047А 0153 Випий трошки сього зілля – / Все лихо загоїть. / Вип'єш – біжи, якомога;

ЗАГОЛИВ 1

221А 0474 У руки попався, / У москалі заголив би, / Щоб знав, як дурити

ЗАГОЛИЛИ 2

095В 0078 Назавтра в город одвезли / Та й заголили в москалі! / Отак по нашому звичаю
122В 0009 Що сина в салдати / Позаторік заголили. / А думала жити...

ЗАГОЛОСИЛА 4

030А 0268 Покивала головою / Та й заголосила. / Як тополя, стала в полі
180А 0471 Над царем тим мусянджовим / І заголосила: / «І ми сковані з тобою,
272А 0024 Привітайте русалоньку...» – / Та й заголосила, / Та й побігла. А я собі
129В 0054 Катерина подивилась / Та й заголосила: / «Це не брат мій, це мій милий,

ЗАГОЛОСИТЬ 2

207А 0291 То замовкне, подивиться / І знов заголосить. / Незчулися, як смерклося,
173В 0035 В новій хаті спати, / Заголосить, як та мати, / Голосна гармата.

ЗАГОМОНЯТЬ 1

173В 0031 В нову світлицю, / Загомонять самопали, / Гукнуть гаківниці.

ЗАГОРОДУ 1

199А 0256 Гладкі та червоні, / Мов бугаї в загороду, / І прелатів лава.

ЗАГОСТРЕНА 1

180А 0395 Твердиня й дзвіниця, / Мов та швайка загострена, / Аж чудно дивиться.

ЗАГРАВ 1

114А 0065 За слово ласкаве. / Заграв би вам, та, бачите, / Справи нема... справи.

ЗАГРАЄ 4

- 020A 0142 Пішов кобзар по улиці – / З журби як заграє! / Кругом хлопці навприсядки,
 024A 0110 Пішов кобзар по улиці – / З журби як заграє! / Кругом хлопці навприсядки,
 061A 0342 Хочеться дивитись, як сонечко сяє, / Хочеться послухать, як море заграє, / Як
 пташка щебече, байрак гомонить,
 292B 0084 Про батькове ося питає. / То возьме скіпетр і заграє, / Мов на сопілці.

ЗАГРАЙ 9

- 016A 0003 Ти з морем говориш, / Збуди його, заграй ти з ним, / Спитай синє море.
 016A 0047 Ти з морем говориш, / Збуди його, заграй ти з ним, / Спитай синє море...
 114A 0056 «Діду, серце, голубчику, / Заграй яку-небудь. / Я шага дам». – «Я – черешень».
 114A 0061 А ми потанцюєм... / Заграй же нам яку-небудь. / «Чую любі, чую...
 150A 0009 Розвій нашу тугу. / Ой заграй, заграй, синесеньке море, / Та під тими байдаками,
 150A 0009 Розвій нашу тугу. / Ой заграй, заграй, синесеньке море, / Та під тими байдаками,
 154A 0009 Та розвій нашу тугу. / Ой заграй, заграй, синесеньке море, / Та під тими байдаками,
 154A 0009 Та розвій нашу тугу. / Ой заграй, заграй, синесеньке море, / Та під тими байдаками,
 142B 0013 Найняла. / Заграй мені, дуднику, / На дуду,

ЗАГРАЛА 1

- 068B 0120 Як молодії ті були... / Заграла весело музика... / Їх із костьола повели

ЗАГРАЛО 2

- 052A 0026 Верніться!» – «Не вернеться!» – / Заграло, сказало / Синє море.– Не вернеться,
 113A 0010 Поплив човен в синє море, / А воно заграло, / Погралися гори-хвилі –

ЗАГРАТЬ 1

- 114A 0081 Ударив по рваних. / «Що б вам заграють? Постривайте... / Черницю Мар'яну

ЗАГРАЮ 3

- 061A 1209 Побачимо потім, а тепер не ту, / Не ту заспіваю, іншої заграю; / Лихо – не дівчата –
 буде танцювать.
 061A 1869 «Потанцюй, кобзарю, / Я заграю». / Навприсядки
 161B 0103 Та з лиха гарно потанцюєш, / А я заграю... / -----

ЗАГРИЗУ 1

- 274A 0373 Ні, не спушу. Сама його / Загризу... Чи чуєш? / Одружимося, моє серце,

ЗАГРІБАЙ 1

- 061A 2088 Ох, як довго!.. / Загрібай, мамо, жар, жар, / Буде тобі дочки жаль, жаль...

ЗАГУБИВ 1

- 050B 0205 Вернувся і Максим безногий. / В поході, каже, загубив. / Та срібний хрестик заробив!

ЗАГУДЕ 1

- 304B 0010 І виростуть; і без сокири / Аж зареве та загуде, / Козак безверхий упаде,

ЗАГУКАЛИ 1

- 061A 1719 Щоб засвітла повечерять. / «Гуляй!» – загукали. / Вечеряють, а кругом їх

ЗАГУЛА 4

- 150A 0032 Хортице-сестро?» / Загула / Хортиця з Лугом: «Чую! чую!»
 154A 0031 «Чи спиш, чи чуєш, брате Луже, / Хортице-сестро?» Загула / Хортиця з Лугом:
 «Чую, чую».
 137B 0077 У своїй Варшаві. – / Громада чмелем загула, / У дзвони задзвонили,
 200B 0221 Мов стиха дзвони. «Пані! Пані!» – / Громада зично загула. / -----

ЗАГУЛИ 6

180A 0200 Одпочину... Аж слухаю – / Загули кайдани / Під землею... Подивлюся...
 199A 0299 І, п'яні, Гуса проклинали, / Аж поки дзвони загули. / І світ настав... Ідуть молитись
 016B 0221 Не стало на селі княгині, / І гусла знову загули. / А сирота її в селі,
 016B 0241 У інститут. А там що буде, / Побачим. Гусла загули, / Гуляє князь, гуляють гості,
 200B 0045 Поїхали в село весною, / В селі банкети загули, / А генеральша плаче, плаче,
 218B 0404 За матерями християнам. / Мов дзвони, загули кайдани / На неофітах. А твій син,

ЗАГУЛО 3

030A 0554 Нема нічого: скрізь біліє... / Та тільки лісом загуло. / Реве, свище заверюха.
 180A 0360 Та меншого в пузо – / Аж загуло!.. А той собі / Ще меншого туза
 250B 0376 У нас, у пастирей, Месія / Родився вчора! – Загуло / У Віфліємі на майдані:

ЗАГУРКОТІЛО 1

030A 0682 Шубовість в воду!.. Попід льодом / Геть загуркотіло. / -----

ЗАДАВИЛА 3

061A 2507 Умер неборака. / Нудьга його задавила / На чужому полі,
 192A 0058 В дорогу рушали. / Чи то праця задавила / Молодую силу,
 221A 0525 На тій самій, що з тобою / Ляха задавила! / Байстрюки Єкатерини

ЗАДАВИЛИ 1

258A 0164 Зарізали прохожого, / Вдову задавили / І сказали: «Не зривай Господь,

ЗАДАВИТЬ 2

006B 0345 На чужині зотне, / За решоткою задавить, / Хреста ніхто не поставить.
 200B 0128 А лихо, кажуть, перескоч, / А то задавить. Генеральша / Не перескочила, бо їй

ЗАДАВИШ 1

234A 0012 Отут серед лану? / Чому мене не задавиш, / У землю не вдавиш?

ЗАДАВЛЕНЕ 1

234A 0098 Прокинулось в хаті? / Чи вчорашнє, задавлене / Знов поворушилось,

ЗАДАМИ 1

230B 0060 Не викроїлось, і драму / Глухими, темними задами / На смітник винесли, а я...

ЗАДЗВОНИЛИ 13

010A 0207 Прийшли попи з корогвами, / Задзвонили дзвони. / Поховали громадою
 061A 1032 ----- / «Задзвонили, задзвонили!» – / Пішла луна гаєм.
 061A 1032 ----- / «Задзвонили, задзвонили!» – / Пішла луна гаєм.
 061A 1324 ----- / Задзвонили в усі дзвони / По всій Україні;
 061A 2097 «Я вже одспівала...» / Задзвонили до вечерні; / Оксана осталась,
 199A 0252 Мов діти батька... / Задзвонили у Констанці / Рано в усі дзвони.
 199A 0305 ----- / Задзвонили в усі дзвони, / І повели Гуса
 068B 0174 Дивлюся я, а сам млію. / Тихо задзвонили / У Києві, мов на небі...
 137B 0005 Місті в Чигирині / Задзвонили в усі дзвони, / З гармати стріляли,
 137B 0043 У труби затрубили, / У дзвони задзвонили, / Вдарили з гармати,
 137B 0078 Громада чмелем загула, / У дзвони задзвонили, / Гармата заревла,
 156B 0033 В Межигор до Спаса.– / Задзвонили в усі дзвони, / Гармата гримала,
 200B 0204 ----- / І задзвонили вранці-рано / По генераловій душі;

ЗАДЗВОНЯТЬ 1

061A 0928 Підкрадьмось, братці, та послухаємо, а тим часом / задзвонять. / -----

ЗАДИВЛЯТЬСЯ 1

030A 0723 Шажок міхоноші. / Задивляться чорноброві – / І босе і голе.

ЗАДКОМ 1

061A 0527 Ходить жид ходором / І задком, / І передком

ЗАДНІПРЯНЦІ 1

156B 0035 Гармата гримала, / У дві лави задніпрянці / З москалями стали

ЗАДРИЖАЛА 1

234A 0549 Зомлів Марко, / Й земля задрижала. / Прокинувся... до матері –

ЗАДРИПАНА 1

161B 0385 Й худоби немає, / А наймичка задрипана, / Та й та помикає

ЗАДРИПАНІ 1

299B 0012 Дивлюсь: неначе ті ягнята, / Ідуть задрипані дівчата, / А дід (сердешний інвалід)

ЗАДРИПАНКО 1

234B 0001 ----- / А ти, задрипанко, шинкарко, / Перекупко п'яна!

ЗАДРІМА 2

027A 0050 Засне долина. На калині / І соловейко задріма. / Повіє вітер по долині –

123A 0011 Спитає-повіє, / Та й задріма, поки неба / Край зачервоніє.

ЗАДРІМАЛА 1

235B 0009 Попестила; і ніби сном, / Над сином сидя, задрімала. / І сниться їй той син Іван

ЗАДРІМАЛИ 2

061A 1197 І ті на золото лягли / І сном нечистим задрімали. / Дрімать... навіки бодай задрімали!

061A 1198 І сном нечистим задрімали. / Дрімать... навіки бодай задрімали! / А тим часом місяць пливе оглядять

ЗАДУМАВШИСЬ 2

114A 0196 Не те вишиває, / Замість Гриця, задумавшись, / Петруся співає.

200B 0050 З нудьги із двору погуляти / Якось, задумавшись, пішла, / Та аж за царину зайшла

ЗАДУМАЛАСЬ 2

095B 0187 Була молодою...– / Прошептала, задумалась, / Потім заспівала:

129B 0028 ----- / Катерина задумалась / І третьому каже:

ЗАДУМАЛИСЯ 1

061A 0799 «Оксано, дочко!» – та й умер. / Ляхи задумалися, стоя, / Хоч і запеклі.

ЗАДУШАТЬ 1

050B 0184 Та все то те,– знаєш, люде / Втоплять і задушать! / А може, то така правда,

ЗАДУШИЛА 3

010A 0071 За синім би морем милого знайшла; / Живого б любила, другу б задушила, / А до неживого у яму б лягла.

169A 0027 Якби була знала, / У колісці б задушила, / Під серцем приспала.

221A 0268 І славного Полуботка / В тюрмі задушила. / Отойді-то було свято!

ЗАЖУРИВСЯ 7

020A 0078 Ізнемігся козаченько, / Тяжко зажурився, / А поганий Конєцьпольський

- 024A 0050 Ізнемігся наш Трясило, / Тяжко зажурився, / А поганець Конецьпольський
030A 0170 Не дивиться на світ божий: / Тяжко зажурився. / Коло його стара мати
061A 1065 Вари варениці». / Оженився, зажурився – / Нічого немає;
061A 1592 Де ти?» / Замок, зажурився, / Поїхав ходою.
038B 0111 Ходив по келії. Ходив, / А потім сів і зажурився: / – Для чого я на світ родився,
284B 0008 Стоїть старий, похилився, / Мов козак той зажурився. / -----

ЗАЖУРИВСЬ 4

- 006B 0063 У могилі заклятій.– / Та й замок, зажурився / І на спис похилився.
029B 0159 В хатині віку доживати!.. / Старий мій знову зажурився, / Ходив довгенько коло хати,
050B 0215 ----- / Зажурився москаль-каліка, / Де йому подітись?
189B 0043 Що з нами гралася колись. / Чого ж ти, брате, зажурився? / – Я не журюсь.
Помандрувала

ЗАЖУРИВШИСЬ 2

- 088B 0008 Похилившись, / Не те щоб дуже зажурившись, / А так на палубі стояв
192B 0019 Малої билини. / Підеш собі зажурившись / Гаєм по долині,

ЗАЖУРИЛАСЬ 8

- 020A 0019 А другая з поля, / Зажурилась Україна – / Така її доля!
020A 0021 Така її доля! / Зажурилась, заплакала, / Як мала дитина.
024A 0019 А другая з поля, / Зажурилась Україна – / Така її доля!
024A 0021 Така її доля! / Зажурилась, заплакала, / Як мала дитина.
061A 2047 Стоя коло неї, / Зажурилась. / «Бабусенько!
144B 0011 Верба похилилась. / Зажурилась чорнобрива, / Тяжко зажурилась.
144B 0012 Зажурилась чорнобрива, / Тяжко зажурилась. / Плаче, плаче та ридає,
218B 0533 Коло брами сіла / Й зажурилась. Незабаром / Брама одчинилась.

ЗАЖУРИЛИСЬ 2

- 192A 0048 В степу на могилі, / Зажурились чумаченьки, / Тяжко зажурились.
192A 0049 Зажурились чумаченьки, / Тяжко зажурились. / «Благослови, отамане,

ЗАЖУРЮСЯ 1

- 180B 0008 Охватить душу; стане жаль / Мені її, і зажурюся, / І перед нею помолюся,

ЗАЗАЛЕНІЛА 1

- 207A 0427 Зима біла. За зимою / Знов зазаленіла / Весна божа. Вийшла з хати

ЗАЗДРІ 1

- 030A 0543 Одна його доля – чорні бровенята. / Та й тих люде заздрі не дають носити. / -----

ЗАЗДРІЛИ 1

- 221A 0510 Не так воно стало; / Москалики, що заздріли, / То все очухрали.

ЗАЗДРО 2

- 061A 1548 Треба крові брата, крові, / Бо заздо, що в брата / Є в коморі і на дворі,
292B 0033 Раби німії поклонялись. / Жидам сердешним заздо стало, / Що й невеличконого царя

ЗАЗДРОЩІ 1

- 050B 0084 Ось слухай же, що то роблять / Заздощі на світі / І ненатля голодная.

ЗАЗИРАЄ 4

- 180A 0005 Той неситим оком – / За край світа зазирає, / Чи нема країни,
038B 0092 А сивий гетьман, мов сова, / Ченцеві зазирає в вічі. / Музика, танці і Бердичів.
212B 0020 І я з тобою. Щось пророче / Мені вже зазирає в очі, / І я вже Богу не молюсь,
250B 0111 Огонь пекельний! Вже пророчить, / Тобі вже зазирає в очі / Твоє грядущее. Не зри!

ЗАЇЗДИВ 1

174В 0007 Як той поговір, / Що заїздив козак з Січі / До вдови на двір.

ЗАЇЗЖАЮТЬ 1

074В 0066 Деревя святого. / На долину заїзжають, / Дивуються з його

ЗАЇХАТЬ 1

111В 0010 Якось недавно довелось / Мені заїхати в Україну, / У те найкраще село...

ЗАЙВОГО 1

061А 1432 І Яремі дали коня / Зайвого з обозу. / Усміхнувся на воронім

ЗАЙДЕ 3

020А 0094 Нехай, кляті, бенкетують, / Поки сонце зайде, / А ніч-мати дасть пораду –

024А 0066 Нехай, кляті, бенкетують, / Поки сонце зайде, / А ніч-мати дасть пораду –

030А 0115 Так дивляться люде. / Зайде сонце – Катерина / По садочку ходить,

ЗАЙМА 1

061А 0349 Попихач жидівський, виріс у порогу; / А не клене долі, людей не займа. / Та й за що їх лаять? Хіба вона знають,

ЗАЙМАВ 1

061А 2296 Тяжко мені плакати! Праведні зорі! / Сховайтесь за хмару; я вас не займав, / Я дітей зарівав!.. Горе мені, горе!

ЗАЙМАЛИ 1

030А 0251 Щоб грішної на сім світі / Люде не займали. / Ти не скажеш... Ось хто скаже,

ЗАЙМАЛОСЬ 1

068В 0164 Надо мною недолюдом... / Вже на світ займалось, / Вийшов я з ножом в халяві

ЗАЙНЯЛА 1

250В 0127 Очиці кроткіє Марія / Та й усміхнулась. Зайняла / Козу з козяточком з-під гаю

ЗАЙНЯЛАСЯ 1

061А 1330 Та хмару нагрієм!» / Зайнялася Смілянщина, / Хмара червоніє.

ЗАЙНЯЛАСЬ 2

209В 0062 Ксьондзи скажені осквернили! / Земля козача зайнялась / І кров'ю, сину, полилась,

250В 0211 Та думає. Уже зірниця / На небі ясно зайнялась. / Марія встала та й пішла

ЗАЙНЯЛИ 1

292В 0013 З князями, темними рабами. / Вночі підкрались, зайняли / Отари з поля; а пасущих,

ЗАЙНЯЛИСЬ 2

016В 0368 Не чуть нічого. І в той час / Скирти і клуня зайнялись, / І зорі зникли. Хоч би слово,

095В 0212 Щоб злого пана не збудить. / Аж глядь, палати зайнялись. / Пожар! пожар! І де
взялися

ЗАЙНЯЛОСЬ 1

030А 0551 Мов покотьюло червоніє, / Крізь хмару сонце зайнялось. / Надувся вітер; як повіє –

ЗАЙШЛА 4

114А 0285 До господи не втрапила, / До сусіда зайшла, / А в сусіда

016В 0427 Стара черниця новину. / Що в монастир до їх зайшла / Княжна якась із-за Дніпра

200В 0051 Якось, задумавшись, пішла, / Та аж за царину зайшла / Та й бачить, що пасе ягнята

250В 0622 Де ділося. У синагогу / Зайшла благать благого Бога, / Щоб син її найшовсь. Аж глядь,

ЗАЙШЛИ 1

307В 0005 «Ходімо, куме, в піраміду, / Засвітим світоч». І зайшли, / Єлей і миро принесли.

ЗАЙШОВ 3

103В 0021 В копиці спать собі, а рано, / Не вмившись, зайшов / Гостей довідать... «Та й погані!

218В 0151 Та, йдучи в Рим благовістити, / Зайшов у гай води напиться / І одпочити.– Благо вам! –

250В 0162 Який се гость? – Із Назарета / Зайшов у нас підночувать. / І каже, божа благодать

ЗАКАБЛАМ 2

038В 0045 Дам лиха закаблукам, / Дам лиха закаблам, / Останеться й передам.

038В 0050 Дам лиха закаблукам, / Дам лиха закаблам, / Останеться й передам!

ЗАКАБЛУКАМ 2

038В 0044 Посіяти мак, мак. / Дам лиха закаблукам, / Дам лиха закаблам,

038В 0049 Набралися лиха й муки! / Дам лиха закаблукам, / Дам лиха закаблам,

ЗАКАБЛУКИ 2

038В 0037 Що ви творите? – На тоте ж / Старий ударив в закаблуки, / Аж встала курява! Отак!

038В 0047 Останеться й передам. / А вже ж тіі закаблуки / Набралися лиха й муки!

ЗАКАЖЕ 1

237В 0015 І розум наш і наш язик... / Та й де той пан, що нам закаже / І думать так і говорить?

ЗАКАЗАВ 1

033В 0034 Новим кошом стати, / Та наказав запорожцям / Церкву будувати.

ЗАКАТАЙ 1

061А 0794 Насипали в халяви жару... / «У тім'я цвяшок закатай!» / Не витерпів святої кари,

ЗАКВІТЧАЙ 1

250В 0114 Сльозу пророчую утри! / Заквітчай голову дівочу / Лілеями та тим рясним

ЗАКВІТЧАЙСЯ 1

161В 0293 а ти тут, моя любко, погуляй собі тихенько / та заквітчайся. Та не жди мене, бо бути має, / що я остануся і на вечерню.

ЗАКВІТЧАЛА 1

161В 0076 Червону б юпку одягла, / Заквітчала б барвінком коси... / -----

ЗАКВІТЧАЛИСЬ 1

270А 0071 На мене дивились. / А дівчата заквітчались / І почали звати

ЗАКВІТЧАНА 1

250В 0121 Марія з гаю вихожає / Заквітчана. Фавор-гора, / Неначе з злата-серебра,

ЗАКВІТЧАНЕС 1

276В 0013 У холодочку під платаном / Дівча заквітчанес спить... / Дріадам нічого робить

ЗАКВІТЧАНІ 1

284В 0021 ----- / Повбирані, заквітчані / Та з таланом заручені,

ЗАКВІТЧАТИСЬ 1

161В 0079 Дуренька, де б же ти взяла / Того барвінку завітчатись? / -----

ЗАКВІТЧАТЬСЯ 1

161В 0302 та й підем удвох собі аж у Київ. Треба / завітчатись, – може, в останній раз, бо він казав, / що у Броварях і повинчаємося.

ЗАКВІТЧАЮСЬ 1

161В 0116 Поки барвінку не нарву / Та не завітчаюсь. Я зараз! / -----

ЗАКИНУЛИ 1

172В 0013 І не торговали, / А без торгу закинули / В далеку неволю...

ЗАКИПИТЬ 2

061А 0837 А ясновельможний, на воронім коні, / Блисне булавою – море закипить... / Закипить – і розлилося

061А 0838 Блисне булавою – море закипить... / Закипить – і розлилося / Степами, ярами;

ЗАКИПІЛА 1

123А 0136 Хвиля роздалася, / Закипіла, застогнала – / І обох покрила.

ЗАКИПІЛО 1

055А 0065 Надів шапку. / Знову закипіло / Синє море; вздовж байдака

ЗАКЛАВ 1

180А 0483 Пошив жилами твердими / І заклав столицю / В новій рясі. Подивися:

ЗАКЛАДАЄ 1

207А 0055 Лас, проклинає! / І за чвертку закладає – / Ні, не покидає!

ЗАКЛИКАЄ 2

234А 0301 Та прохожих, проїжджачих / У двір закликає, / Та вареною частує,

016В 0307 Князь і не спочинув, / На могорич закликає, / Та п'є, та гуляє

ЗАКЛИКАЛА 1

221А 0313 ----- / Чого ж ти нас закликала? / Щоб на льох дивиться?

ЗАКЛИКАТЬ 1

173А 0061 З німецького поля / Своім діточкам закликать / І долю, і волю,

ЗАКЛИКАЮТЬ 1

050В 0074 У жупанах похажують, / Старців закликають / На обіди, а багаті –

ЗАКЛЮНУВСЯ 1

250В 0103 Де ти сховася? Нігде! / Огонь заклунувся вже, годі! / Уже розжеврився. І шкода,

ЗАКЛЮНУЛОСЬ 1

234А 0100 Знов поворушилось, / Чи ще тільки заклунулось – / І рай запалило?

ЗАКЛЯКЛИ 1

178А 0011 Холодну впилися, / Та й закликали, та й замерли, / З плачем рознялися.

ЗАКЛЯКЛИХ 1

123А 0146 На берег виносить, / Із рук матері закликлих / Вириває коси.

ЗАКЛЯТИЙ 2

014В 0021 І матір удову еднаю. / Так пан заклятий не дає. / Мала, каже; – нехай, дождуся.
214В 0010 І всі танцюють. Тільки я, / Неначе заклятий, дивлюся / І нишком плачу, плачу я.

ЗАКЛЯТИМ 1

123А 0177 Як угледять, то хрестяться / І зовуть заклятим... / Сумно-сумно кругом його...

ЗАКЛЯТИЙ 1

006В 0062 І отут полягли / У могилі заклятій.– / Та й замовк, зажурився

ЗАКЛЯТЮЮ 1

191В 0006 Прощай, убогий Кос-Аралє. / Нудьгу заклятую мою / Ти розважав-таки два літа.

ЗАКОВАЛА 1

124В 0001 ----- / Заковала зозуленька / В зеленому гаї,

ЗАКОВАНІЙ 1

256А 0063 Розбойник не стане, / Не розкує закований / У ваші кайдани

ЗАКОВАНИХ 2

006В 0235 В веселих хмарах весняних. / Гостей закованих своїх / Сердешним часем напували
237В 0019 Воскресну нині! Ради їх, / Людей закованих моїх, / Убогих, нищих... Возвеличу

ЗАКОВАНІ 1

250А 0066 Розкуються незабаром / Заковані люде, / Настане суд, заговорять

ЗАКОЛИШЕ 1

234А 0238 І укриє, й перехрестить, / Тихо заколише; / Вона чує з тії хати,

ЗАКОЛОЛО 1

030А 0080 Занудило коло серця / Заколело в боку. / Нездужає Катерина,

ЗАКОН 1

250В 0326 Такеє-то пророче слово / Сказав мені.– Святий закон! / І Авраама і Мойсея!

ЗАКОНА 1

256А 0042 Не ховайте, не топчіте / Святого закона, / Не зовіте преподобним

ЗАКОНАМИ 1

292В 0011 Аж ось лихий царя несе / З законами, з мечем, з катами, / З князями, темними рабами.

ЗАКОНИ 2

095В 0018 Що ви, б'ючи поклони, / З братами дієте... Закони / Катами писані за вас,
276В 0004 Тихенький, кроткий государ, / Втомившись, пишучи закони, / Пішов любенько погулять

ЗАКОНІ 1

258А 0005 І з лютим не сядє. / А в законі господньому / Серце його й воля

ЗАКОНОМ 1

230В 0029 Ми діждемося Вашінгтона / З новим і праведним законом? / А діждемось-таки колись.

ЗАКОНУ 5

010А 0209 Поховали громадою / Як слід, по закону. / Насипали край дороги

- 246A 0115 Щоб крадене перекупать, / Як ті жиди. Ми по закону!.. / По закону апостола
 246A 0116 Як ті жиди. Ми по закону!.. / По закону апостола / Ви любите брата!
 246A 0122 Шкуру, а не душу! / Та й лупите по закону / Дочці на кожушок,
 256A 0072 По якому правдивому, / Святому закону / І землею, всім даною,

ЗАКОПАТЬ 1

- 061A 0379 Люди одібрали, бо їм було мало. / «Нащо йому доля? треба закопать: / Він і так багатий...»

ЗАКОПАЮТЬ 2

- 047A 0041 Кого любить. Нехай в'яне, / Поки закопають, / Бо не довго, чорнобриві!
 114A 0143 Отак поцілую, / Нехай вкупі закопають... / Умру... не почую.

ЗАКОХАЛИСЯ 1

- 114B 0009 ----- / Закохалися обидві / В одного Івана:

ЗАКОХАТЬ 1

- 104B 0060 Так і гостинців брать не хоче, / Не хоче й пана закохати! / Що тут робить? За чоловіка,

ЗАКРЕПИЛА 1

- 221A 0279 Та ти добре натворила: / Так кацапів закрепила / У німецькі кайдани –

ЗАКРЕТІ 1

- 153B 0089 В Вілії втопилась, / Бо найшли її в Закреті, / Там і поховали.

ЗАКРЕТУ 1

- 153B 0043 Хоч іти топиться / До Закрету, не хочеться / Без жидівки жити

ЗАКРИВ 1

- 199A 0146 Своїх і покорних, і добрих дітей? / За що закрити їх добрі очі, / І вольний розум окував

ЗАКРИВАЄ 1

- 108B 0012 А туман, неначе ворог, / Закриває море / І хмароньку рожевую,

ЗАКРИВАЄШ 1

- 180B 0051 І полем-степом ідучи, / Свого ти сина закриваєш. / Бо й пташка іноді пізнає

ЗАКРИВШИ 1

- 061A 2452 Дідусь ще гуляє, а батько вже вмер. / Бувало, в неділю, закрити мінею, / По чарці з сусідом випивши тієї,

ЗАКРИЄ 1

- 264A 0015 Добреє дівоче / Не заступить, не закрий / Неситі очі.

ЗАКРИЄМ 1

- 180A 0475 На страшному на судищі / Ми Бога закриєм / Од очей твоїх неситих.

ЗАКРИЙ 3

- 194A 0008 Невкриті, розбите – а люд нависний / Нехай скаженіє... Закрий, серце, очі. / -----
 258A 0155 Високо, високо, / Закрий славою своєю / Слепе горде око.
 006B 0185 І вітами широкими / Од сонця закрий. / Вранці найдуть мене люде,

ЗАКРИЛА 2

- 030A 0406 Зострілася з чумаками, / Закрила дитину, / Питається: « Люде добрі,
 016B 0192 П'яного згадала – / У мундирі. Та й закрила / Заплакані очі.

ЗАКРИЛАСЯ 1

123A 0170 Хвиля застогнала, / Розкрилася, закрилася, / І сліду не стало...

ЗАКРИТИЙ 1

088B 0042 У цій неволі стало жаль– / Що світ зав'язаний, закритий! / Що сам еси тепер москаль,

ЗАКРИТО 1

286B 0007 (Премудрого одурено). / Багряницями закрито / І розп'ятієм добито?

ЗАКРИЧАЛИ 5

010A 0088 Малії діти, сміючись. / «Ходімо гріться! – закричали. – / Зійшло вже сонце!» (Голі скрізь;

061A 1326 По всій Україні; / Закричали гайдамаки: / «Гине шляхта, гине!

061A 2191 Умань затопили; / Затопили, закричали: / «Карай ляха знову!»

061A 2261 Пішли вздовж базару, / І обидва закричали: / «Кари ляхам, кари!»

180A 0280 Аж злякався я... «Ура! ура! / Ура!» – закричали. / «Цу-цу, дурні! схаменіться!

ЗАКРІПОСТИЛИ 1

207A 0651 І панам на Україні / Люд закріпостили. / Як Кирило з старшинами

ЗАКРУТИВШИ 1

055A 0053 Де-то будь роботи? / Закрутивши чорні уси, / За ухо чуприну,

ЗАКРЯКАЛИ 2

020A 0117 Богу помолитись. / Закрякали чорні круки, / Виймаючи очі,

024A 0089 Богу помолитись. / Закрякали гайворони, / Виймаючи очі,

ЗАКУВАВШИ 1

266B 0017 Підстерегли його, взяли. / Та, закувавши добре в пута, / В Єгипет люде одвели –

ЗАКУВАЛА 1

010A 0144 Угору летючи; / Закувала зозуленька, / На дубу сидячи;

ЗАКУВАЛИ 8

180A 0211 Чиї тяжкі руки / В тілі душу закували, / Серце запалили

207A 0663 А москалі і світ божий / В путо закували. / Отаке-то! Тяжко, тату,

258A 0161 Во тьмі і неволі / Закували... Добро твоє / Кров'ю потопили,

029B 0100 Без ножа і автодафе / Людей закували / Та й мордують... Ой, ой, пани,

083B 0204 Ой узяти безталанну, / Закували у кайдани, / Сповідали, причащали,

156B 0047 У рясі пізнали, / Закували у кайдани, / В Сосницю послали.

175B 0054 Попились завзято / Судовики. Закували / Хлопця молодого,

200B 0231 В тюрмі, в суді, а в добрий час / В кайдани добре закували, / Переголили про запас;

ЗАКУЙ 1

185B 0053 Нічого, друже, не журися! / В дулевину себе закуй, / Гарненко Богу помолися,

ЗАКУПИЛА 1

234A 0204 Ніби з паном повінчалась, / Закупила села. / І у хаті, і надворі,

ЗАКУПИЛИ 1

038B 0023 З винами, медами / Закупили запорожці / Та й тнуть коряками.

ЗАКУРЕНА 1

221A 0215 На чужу роботу! / Капусниця! закурена... / А ви, мості-пані?

ЗАКУРИВШИ 1

061A 0143 Грілися в Скутарі / Та як, люльки закуривши / В Польщі на пожарі,

ЗАКУРИЛИ 4

061A 1667 Ото Гонта з Залізником / Люльки закурили. / Страшно, страшно закурили!

061A 1668 Люльки закурили. / Страшно, страшно закурили! / І в пеклі не вміють

150A 0138 І хлопці сходяться, зійшлись, / Люльки з пожару закурили, / На байдаки – та й потягли,

154A 0138 І хлопці сходяться, зійшлись, / Люльки з пожару закурили, / На байдаки – та й поплили,

ЗАКУРЯТИ 1

286B 0013 З багряниць онучі драти, / Люльки з кадил закуряти, / Явленними піч топити,

ЗАКУТІ 2

250A 0158 Чиї сини? яких батьків? / Ким? за що закуті?.. / То й побачите, що ось що

218B 0428 Молилися перед хрестом / Закуті в пута неофіти, / Молились радостно. Хвала!

ЗАКУЮТЬ 1

030A 0535 Має добре слово в світі сирота; / Його б'ють і лають, закують в неволю, / Та ніхто про матір на сміх не пита;

ЗАЛАЗЬ 1

016B 0088 І батько й мати не пускали, / Казали: вгору не залазь. / Так ні, за князя. От і князь!

ЗАЛИВСЬ 1

234A 0287 Не дожила моя Настя!..» / Та й заливсь сльозами. / А наймичка у порогу

ЗАЛИЛАСЬ 1

104B 0131 Неначе п'явка та, впилась / І, мов водою, залилась / Дрібними, як горох, сльозами.

ЗАЛИЛИ 2

050B 0018 Мабуть, не до його, / Бо залили за шкуру сала, / Трохи не пропала.

057B 0034 Вдові не до того, / Бо залили за шкуру сала, / Трохи не пропала.

ЗАЛИТИ 1

180A 0229 Із нор золото виносять, / Щоб пельку залити / Неситому!.. То катаржні.

ЗАЛИТІ 1

180A 0227 Ні, то люди, живі люди, / В кайдани залиті. / Із нор золото виносять,

ЗАЛИЦЯЙСЯ 1

161B 0262 ----- / «Не ходи, не нуди, не залицяйся, / Не сватай, не піду, не сподівайся».

ЗАЛИЦЯЛИСЬ 1

221A 0042 Та ще й чорноброва. / Всі на мене залицялись / І сватати стали,

ЗАЛИЦЯННЯ 1

044B 0018 На веселе погуляння, / На кроваве залицяння. / -----

ЗАЛІЗАХ 1

150A 0082 На суд твій праведний прийти, / В залізах руки принести, / І перед всіми у кайданах

ЗАЛІЗЕТЕ 1

250A 0093 То й мудрость би була своя. / А то залізете на небо: / «І ми не ми, і я не я,

ЗАЛІЗІ 1

154A 0083 На суд твій праведний прийти, / В залізі руки принести / І перед всіми у кайданах

ЗАЛІЗНІЄ 1

258A 0276 Окують царей неситих / В залізніє пута / І їх славних оковами

ЗАЛІЗНІЄ 1

218B 0392 Окують царей неситих / В залізніє пута, / І їх, славних, оковами

ЗАЛІЗНОЇ 1

061A 0886 Попід дібровою стоять / Вози залізної тарані; / То щедрої гостиниць пані.

ЗАЛІЗНУ 1

218B 0480 Твоїм Юпітером святим, / Залізну браму зачинили. / А ти осталася одна,

ЗАЛІЗНУЮ 1

061A 2512 Сумно-сумно гайдамаки / Залізную силу / Поховали; насипали

ЗАЛІЗНЯК 18

061A 0908 ----- / А Гонта нащо? А Залізняк? До Гонти сама... сама / писала: «Коли, каже...»

061A 1003 Скажені собаки: / Йде Залізняк Чорним шляхом, / За ним гайдамаки.

061A 1010 Який-бо ти бевзь і справді! Бачиш, ось що він співав: / щоб ляхи погані, скажені
собаки, калялись, бо йде Залізняк / Чорним шляхом з гайдамаками, щоб ляхів, бачиш,

061A 1240 Де похоронили? / Де Залізняк, душа щира, / Де одпочиває?

061A 1342 Гонта бенкетує, / А Залізняк в Смілянщині / Домаху гартує,

061A 1349 Добре, хлопці!» – на базарі / Залізняк гукає. / Кругом пекло; гайдамаки

061A 1373 Гайдамаки. Йде Ярема, / Залізняк гукає: / «Чуєш, хлопче? Ходи сюди!

061A 1448 «Гайдамаки, гайдамаки, / Залізняк гуляє». / -----

061A 1455 Хто кобзаря слуха. / А Залізняк попереду / Нашорошив уха;

061A 1517 Де вони взялися! / А Залізняк гайдамакам / Каже опинитись:

061A 1731 І поставець одним духом / Залізняк черкає. / «За прокляті ваші трупи,

061A 1867 З Гонтою танцює. / А Залізняк бере кобзу: / «Потанцюй, кобзарю,

061A 2180 Згадавши Оксану. / А Залізняк: «Гуляй, сину, / Поки доля встане!

061A 2307 Пийте, поки п'ється, бийте, поки б'ється! – / Залізняк гукає.– Ану, нависний, / Ушквар
нам що-небудь, нехай земля гнеться,

061A 2441 Без свити, без хліба, по тій Україні, / Де Залізняк, Гонта з свяченим гуляв. / Давно те
минуло, як тими шляхами,

061A 2456 Про Колівщину, як колись бувало. / Як Залізняк, Гонта ляхів покарав. / Столітнії
очі, як зорі, сіяли.

061A 2504 Його брата замучили, / Залізняк заплакав / Вперше зроду; сльози не втер,

256A 0038 Не сховаєте! над яром / Залізняк витає / І на Умань позирає,

ЗАЛІЗНЯКОМ 4

061A 0904 ----- / Та й син же штука! Я вчора зострівся з Залізняком; / таке розказує про його,
що цур йому! «Кошовим, – каже,

061A 1666 Кругом засвітило: / Ото Гонта з Залізняком / Люльки закурили.

061A 1678 А серед базару / Стоїть Гонта з Залізняком, / Кричать: «Ляхам карі!

061A 2109 Покинув Оксану; / Ляхів кінча; з Залізняком / Весілля справляє

ЗАЛІЗНЯЧЕ 1

061A 1970 Я її достану!» / «Добре, добре!.. Залізняче, / Гукни, щоб палили.

ЗАЛІЗО 1

042B 0010 Не ті їх ковалі кували, / Не так залізо гартували, / Щоб перегризти. Горе нам!

ЗАЛІЗОМ 1

207A 0537 Очі виймали, / Гарячим залізом випікали, / В кайдани кували,

ЗАЛЛЮ 1

221A 0336 Я золотом розтопленим / Заллю йому очі! / -----

ЗАЛОСКОТАЛИ 1

010A 0137 Взяли її, сердешную, / Та й залоскотали. / Довго, довго дивовались

ЗАЛОСКОТАТИ 1

010A 0020 А може, жде козаченька, / Щоб залоскотати. / Не русальонка блукає:

ЗАЛОСКОЧЕШ 1

272A 0012 А я вийду гуляти з ним, / А ти й залоскочеш. / Залоскочи, моє серце,

ЗАЛОСКОЧИ 1

272A 0013 А ти й залоскочеш. / Залоскочи, моє серце, / Нехай не сміється

ЗАЛЮТУЄ 1

050B 0222 Уже осінь, незабаром / Зима залютує. / Нема йому в світі долі,

ЗАМАХАЛА 1

095B 0311 Дивися, як я полечу, / Бо я сова...– Та й замахала, / Неначе крилами, руками

ЗАМАХНУВСЬ 1

061A 1844 Де моя Оксана?» / Та й замахнувся. / «Ховай, Боже!..

ЗАМЕРЗАЄ 1

061A 1145 Де той Богун, де та зима? / Ингул шозиму замерзає – / Богун не встане загатить

ЗАМЕРЗАЛА 1

234A 0372 ----- / Тричі крига замерзала, / Тричі розтавала,

ЗАМЕРЗЛІ 1

102B 0010 Огнем невидимим пекли / Замерзлі душі. Полюбили / Того пророка, скрізь ходили

ЗАМЕРЛИ 1

178A 0011 Холодну впилися, / Та й залякли, та й замерли, / З плачем рознялися.

ЗАМЕТАМИ 1

030A 0581 Що москаля кличе». / Через пеньки, заметами, / Летить, ледве дише.

ЗАМИКАЄ 2

131B 0018 У льох його, молодого, / Той пан замикає... / А дівчину покриткою

153B 0048 Дочку свою одиночу / В хаті замикає. / Як іде до лавок вранці,

ЗАМИКАЙТЕ 1

061A 2330 Ой гоп по вечері, / Замикайте, діти, двері, / А ти, стара, не журись

ЗАМИРАЄ 1

083B 0029 Плечима стелю підпирає / Та дивиться і замирає, / На титарівну... А та в квітах,

ЗАМИРАТИ 1

265A 0014 Не дай спати ходячому, / Серцем замирати / І гнилою колодою

ЗАМИРАЮ 1

180A 0426 Історію України. / Стою, замираю... / А тим часом тихо, тихо

ЗАМІЖ 4

047A 0125 Мене мати хоче дати / За старого заміж. / Любить того, моя сиза,
114A 0210 Насилу сказала. / «Що вже й заміж, коли теє...» / «А за кого, мамо!?»
119B 0011 Убогого полюбила, / Мати заміж не пустила, / Осталася я
161B 0091 Як приймуться, то восени / Ти вийдеш заміж. / -----

ЗАМІРИВСЯ 1

161B 0245 Що мені робити? / Помандрую! (Дивиться в хату.) Замірився! / Ух! Який сердитий!

ЗАМІСІВСЬ 1

218B 0458 Покрився пурпуром червоним, / В болото крові замісивсь. / А сіракузьких назореїв

ЗАМІСИТЬ 1

246A 0022 Нам тільки плакати, плакати, плакати / І хліб насущний замісить / Кривавим потом і сльозами.

ЗАМІСТЬ 7

061A 1854 Гроші мур ламають. / Скажу ляхам – замість Паца...» / «Добре, добре! Знаю.
114A 0196 Не те вишиває, / Замість Гриця, задумавшись, / Петруся співає.
199A 0361 Орел із-за хмари / Замість гуся і розклює / Високу тіару.
207A 0209 І очі не бачать, не чують голови! / Замість шматка хліба за кухоль береться. /
Дивиться Ярина та нишком сміється.
250A 0198 Її розпинають. / Заміс[т]ь пива праведную / Кров із ребер точать.
258A 0095 Гріхами, дознають? / Їдять люди замість хліба, / Бога не згадають,
137B 0058 А ще б краще ви зробили, / Якби замість старого / Та обрали молодого

ЗАМІТАЄ 1

122B 0002 По улиці вітер віє / Та сніг замітає. / По улиці попідтинню

ЗАМКНУВШИ 2

076B 0039 І отроки, і весь народ, / Замкнувши в городі ківот, / У поле вийшли, худосилі,
076B 0157 Свого царя. І розійшлись, / Замкнувши двері за собою. / -----

ЗАМКНУЛИСЬ 1

209B 0106 З собою в хату завели, / Замкнулись п'яні, я бачив. / А челядь п'яна полягала

ЗАМКНУТА 1

095B 0158 Богу молитися та плаче, / Замкнута в світлиці. / Опріч пана, у світлицю

ЗАМКНУТИХ 1

006B 0239 Синемундирих часових. / І до дверей, на ключ замкнутих, / І до решотки на вікні

ЗАМКНУТІ 1

274A 0353 Вертаюся із Києва – / Замкнуті покої. / Він узяв її з собою

ЗАМКНУТОЇ 1

218B 0523 Встала, походила / Коло замкнутої брами / Та щось шепотала.

ЗАМКУ 1

125B 0037 Мов свічки, згоріли. / В самім замку невеличку / Церковку святую

ЗАМОВК 3

- 027A 0071 Старий Котляревський отак щебетав; / Замовк, неборака, сиротами кинув / І гори, і море, де перше витав,
 061A 1592 Де ти?» / Замовк, зажурився, / Поїхав ходою.
 006B 0063 У могилі заклятій.– / Та й замовк, зажурився / І на спис похилився.

ЗАМОВКЛА 4

- 234A 0547 Я.. я твоя мати». / Та й замовкла... / Зомлів Марко,
 272A 0037 Моя грішна мати?» / Та й замовкла русалочка, / В Дніпро поринула,
 274A 0393 ----- / Та й замовкла, мов заснула. / Цигане вставали,
 250B 0136 Нагуляюсь?» / Та й замовкла. / Круг себе сумно озирнулась,

ЗАМОВКЛИ 2

- 061A 2491 Кров'ю наповали / Україну та й замовкли – / Ножі пощербили.
 137B 0028 І на горі разом стало. / Замовкли гармати, / Онімилі дзвони,

ЗАМОВКЛО 4

- 061A 2561 А тирсу на полі. / Все замовкло. Нехай мовчить; / Така божа воля.
 180A 0464 Зжалься, Боже милий». / Та й замовкло; дивлюся я: / Біла хмара криє
 234A 0135 Й до їх простягає / Манюсінкі... і замовкло, / Неначе не плаче,
 147B 0034 Минають місяці – село / Навік замовкло, онімилі / І кропивою поросло.

ЗАМОВКНЕ 3

- 027A 0044 З ножем у халяві,– піде руна гаєм, / Піде та замовкне – нащо щебетать? / Запеклюю душу злодія не спинить,
 207A 0290 То клене, то просить, / То замовкне, подивиться / І знов заголосить.
 046B 0117 Мов волі, світу сонця жду. / Цвіркун замовкне, зорю б'ють. / Благаю Бога, щоб смеркало,

ЗАМОВЛЯЛА 1

- 207A 0435 І ворожка ворожила, / Пристріт замовляла, / Талан-долю та весілля

ЗАМОВЧАЛИ 1

- 061A 2248 Тату, тату... ми не ляхи! / Ми...» – та й замовчали. / «Поховать хіба?»

ЗАМОВЧАТЬ 1

- 061A 0822 Собаки де-де по Вільшаній / Загавкають та й замовчать. / Біліє місяць; люде сплять,

ЗАМОРДОВАНИЙ 1

- 010A 0195 Ідуть – під дубом зелененьким / Кінь замордований стоїть, / А біля його молоденький

ЗАМОРДУВАЛИ 3

- 061A 1381 «З Вільшаної, де титаря / Пси замордували?» / «Де? Якого?»
 061A 1808 З тими самими ляхами, / Що замордували / Її батька. Недолюди,
 037B 0017 А сирот іменем Христовим / Замордували, розп'яли... / Поникли голови козачі,

ЗАМОШТРУВАЛИ 1

- 180A 0262 А в городах, мов журавлі, / Замоштрували москалі; / Нагодовані, обути

ЗАМУЛІЛА 1

- 221A 0052 Вже й криниця тая / Замуліла і висохла! / А я все літаю!..

ЗАМУРОВАЛИ 1

- 207A 0540 В тюрму посадили / Та й замурували». / -----

ЗАМУРУЙ 1

274В 0003 У пута кутії окуй, / В склепу глибокім замуруй. / -----

ЗАМУЧЕНЕ 1

029В 0172 У маленькій хаті. / Хоча серце замучене, / Поточене горем,

ЗАМУЧЕНИЙ 1

199А 0089 «Кругом неправда і неволя, / Народ замучений мовчить, / І на апостольським престолі

ЗАМУЧЕНИХ 1

234А 0448 Й покапали сльози / З старих очей замучених. / Ледве-ледве встала

ЗАМУЧЕНІ 2

061А 1556 В сльозах росли та й вирости; / Замучені руки / Розв'язались – і кров за кров,
258А 0069 Стид наш перед нами. / Окрадені, замучені, / В путах умираєм,

ЗАМУЧИВ 1

180А 0447 Мене, вольного гетьмана, / Голодом замучив / У кайданах. Царю! царю!

ЗАМУЧИЛИ 3

061А 1991 Сирота, бабусю. / Батька ляхи замучили, / А мене... боюся,
061А 2503 Пекельнії діти / Його брата замучили, / Залізник заплакав
006В 0090 Молися, сину, за Україну / Його замучили колись.– / Мені однаково, чи буде

ЗАМУЧИШСЯ 1

264А 0019 І тебе, убогу, / Кинуть в пекло... Замучишся / І прокленеш Бога.

ЗАМЧИЩЕ 1

247В 0003 Тепер на Переяслав глянув! / Та на замчище подив[ив]сь! / Упився б! здорово упивсь!

ЗАНАПАСТИВ 3

221А 0518 Отак-то, Богдане! / Занапастив еси вбогу / Сироту Україну!
274А 0342 Ірод нечестивий!.. / Занапастив... А до того / Посилає в Київ
173В 0007 Голодний і голий, / Занапастив, нерозумний, / Молодую волю.

ЗАНАПАСТИЛА 3

030А 0028 Поки себе, свою долю / Там занапастила. / Кличе мати вечеряти,
061А 2022 Якби не він, може б... може, / І занапастила. / Тяжко було! Я думала:
200В 0026 Тихенько плакати собі стала. / «Занапастила мене мати. / Зов'яне марне у палатах

ЗАНАПАСТИЛАСЬ 1

189В 0056 Ніхто не знає, де поділась, / Занапастилась, одуріла. / А що за дівчина була,

ЗАНАПАСТИЛИ 2

029В 0074 Старий промовив.– Недоуми! / Занапастили божий рай!.. / Гетьманщина!!..» І думнес
200В 0064 І за старого генерала / Занапастили, продали! / І вкупі гроші пропили...

ЗАНАПАСТИЛОСЯ 1

016В 0419 А сталось ось як. У черницях / Занапастилося добро... / -----

ЗАНАПАСТИТЬ 3

061А 1479 І Дніпра не стане. / Занапастить хіба душу? / Оксано, Оксано!
061А 2020 Страшно сказати: я думала / Занапастить душу. / Якби не він, може б... може,
014В 0065 Хотів палати запалить / Або себе занапастить, / Та Бог помилював... А знаєш,

ЗАНЕДУЖАВ 6

- 061A 0672 «Я сьогодні забарилась: / Батько занедужав; / Коло його все поралась...»
 207A 0212 «Що се йому стало? Ні їсти, ні пити – / Нічого не хоче! Чи не занедужав? / Братіку Степане, що в тебе болить?» –
 207A 0249 Що тут діять? Батька нема, / А він занедужав, / Та ще й умре. О Боже мій!
 234A 0446 Може, де в дорозі / Занедужав, сохрани Боже!» / Й покапали сльози
 274A 0459 ----- / Пан, вернувшись, занедужав, / Стогне, пропадає.
 057B 0132 Чи сатана лихо коїв? / Чи я занедужав? / Чи то мене злая доля

ЗАНЕДУЖАЛА 3

- 234A 0457 ----- / Занедужала небога. / Уже й причащали,
 016B 0212 Злеє оживає, / Занедужала княгиня, / І князь схаменувся.
 016B 0434 На сонці дуже запеклась, / Та й занедужала. Лежала / Недовго щось, седмиці з три,

ЗАНЕСЕ 2

- 207A 0027 Косар непевний... Мовчки скосить, / А там – і слід мій занесе / Холодний вітер... Все минає!..
 158B 0033 Ураган холодний. / І занесе піском, снігом / Курінь – мою хату.

ЗАНЕСЛА 1

- 006B 0117 У гаї пташка не співає – / Й її з собою занесла, / В яру криниця завалилась,

ЗАНЕСЛО 2

- 061A 2131 Вовків ляхами годували, / Аж поки снігом занесло / Огризки вовчі..
 209B 0097 Яюсь їх, клятих, і до мене / Вночі на хутір занесло. / А з ними челядь їх скажена,

ЗАНЕСУ 2

- 150A 0064 «Не буди, Босфоре: буде тобі горе; / Твої білі ребра піском занесу, / У мул поховаю! – реве синє море.–
 154A 0066 «Не буди, Босфоре, буде тобі горе, / Твої білі ребра піском занесу, / У мул поховаю! – реве синє море.–

ЗАНЕХАЇТЬ 1

- 161B 0342 Що на старість одуріє / І все занехаїть. / Отак тепер і з сотником

ЗАНЕХАЙ 1

- 038B 0104 Воно тебе весь вік дурило. / Приспи ж його і занехай / Свою Борзну і Фастовщину,

ЗАНЕХАЯЛА 1

- 200B 0184 А ти аж плакала, молилась – / Та й занехаяла. Везла / Назад гадюку в серці люту

ЗАНІВЕЧИВ 1

- 068B 0018 Я сам, як бачиш, марне, всує, / Я сам занівечив свій вік. / І ні на кого не жалкую,

ЗАНОЗИ 1

- 234A 0510 Старий воли випрягає, / Занози ховає / Мережані, а Катруся

ЗАНОСИТЬ 1

- 150B 0016 Хоч слова тихого; не чуть, / І мов у полі сніг заносить / Неохолонувший ще труп.

ЗАНОЧУВАЛА 1

- 120B 0013 Добувати п'ятака / Та й заночувала. / А із Криму чоловік

ЗАНОЧУЄ 1

- 030A 0032 Де жартує з москаликом, / Там і заночує. / Не дві ночі карі очі

ЗАНОЧУЄМ 1

030A 0521 Будем ночувати. / Під хатою заночуєм, / Сину мій Іване!

ЗАНОЧУЮ 1

180A 0194 Один собі навек-віки / В снігу заночую. / І поки ви дознаєтесь,

ЗАНУДИЛО 1

030A 0079 Минуло півроку; / Занудило коло серця / Заколело в боку.

ЗАПАЛАЄ 1

061A 0954 Земля затрясється, / Небо запалає... / Добре погуляєм!

ЗАПАЛАЛА 2

061A 0303 У шляхти думав одібрати, / А потім!.. Польща запалала, / Панки сказалися...
Кричать:

061A 2264 І карали: страшно, страшно / Умань запалала. / Ні в будинку, ні в костьолі,

ЗАПАЛАЛО 3

061A 1338 Чигирин, Черкаси; / Чорним шляхом запалало, / І кров полилася

061A 1980 Коло хмари. Що осталося, / Пеклом запалало... / «Де Галайда?» – Максим кличе.

180A 0278 Смеркалося... огонь огнем / Кругом запалало, / Аж злякався я... «Ура! ура!

ЗАПАЛИВ 1

057B 0153 Вдовиного зятя) / Запалив. Згоріла хата. / А душа проклята

ЗАПАЛИЛА 4

173A 0220 ----- / «Змія хату запалила, / Дітям каші наварила,

199A 0017 ----- / Отак німота запалила / Велику хату. І сім'ю,

207A 0643 І Межигорського Спаса / Вночі запалила. / І по Дніпру у золотій

221A 0078 Як Батурин славний / Москва вночі запалила, / Чечеля убила,

ЗАПАЛИЛИ 10

180A 0212 В тілі душу закували, / Серце запалили / І галичі силу

199A 0001 ----- / Запалили у сусіда / Нову добру хату

199A 0357 Ченці осудили, / Запалили... Та божого / Слова не спалили,

266A 0020 Погасили усе добре, / Запалили лихо, / Висушили чадом-димом

037B 0013 Аж поки іменем Христа / Прийшли ксьондзи і запалили / Наш тихий рай. І розлили

050B 0088 Поки вночі, жалкуючи, / Хату запалили! / Нехай би вже були певні

076B 0204 Прийшли, і город обступили / Кругом, і город запалили. / Владимир-князь перед
народом

147B 0050 Пожарище не пустили / Та не запалили / Села того зеленого.

156B 0059 З поганим Степаном, / Запалили церкву божу. / І кості Богдана

209B 0111 Соломи в сіни наносили, / А клуню просто запалили... / Не встануть, прокляті, оп'ять

ЗАПАЛИЛО 3

207A 0405 В самім серці ворухнулось / І світ запалило. / Як билина підкошена,

234A 0101 Чи ще тільки заклоулось – / І рай запалило? / -----

026B 0019 Запекло, почервоніло / І рай запалило. / Мов прокинувся, дивлюся:

ЗАПАЛИМ 1

061A 0804 Тепер з ним нічого робить. / Запалим церкву!» / «Гвалт! рятуйте!

ЗАПАЛИТИ 2

171A 0049 Так думи прокляті / Рвуться душу запалити, / Серце розірвати.

265A 0020 А коли ні... то проклинають / І світ запалити! / Страшно впасти у кайдани,

ЗАПАЛИТЬ 1

014В 0064 І досі страшно, як згадаю. / Хотів палати запалить / Або себе занапастить,

ЗАПАЛИШ 1

290В 0015 Підкрадешся, наробиш лиха... / Запалиш рай мій самотний. / -----

ЗАПАНОВАВ 2

061А 0295 Поки не в Варшаві / Запановав над ляхами / Понятовський жвавий.

061А 0297 Понятовський жвавий. / Запановав та й думав шляхту / Приборкать трошки... Не зумів!

ЗАПАС 1

200В 0232 В кайдани добре закували, / Переголили про запас; / Перехрестивсь, отак убраний,

ЗАПАСОК 1

095В 0251 Москалі! москалі! / Запасок навезли, / Паничі

ЗАПЕВНЕ 1

218В 0095 Чи за Нерона-сподаря? / Сказать запевне не зумію. / Нехай за Нерона.

ЗАПЕКЛА 1

014В 0055 Та у криниці й затопила.» / Неначе згага запекла. / Я ледве-ледве вийшов з хати,

ЗАПЕКЛАСЬ 1

016В 0433 І прехорошая собою. / На сонці дуже запеклась, / Та й занедужала. Лежала

ЗАПЕКЛИМИ 1

180А 0240 Зарізати хоче! / А меж ними, запеклими, / В кайдани убраний,

ЗАПЕКЛИСЯ 1

207А 0287 Щірі сльози козацькіі / В серці запеклися, / Мов у пеклі. А Ярина

ЗАПЕКЛИХ 2

150А 0132 Ніхто на світі не втече! / Огонь запеклих не пече. / Руйнують мури, срібло-злото

154А 0132 Ніхто на світі не втече; / Огонь запеклих не пече. / Руйнують мури, срібло, злото

ЗАПЕКЛІ 1

061А 0800 Ляхи задумалися, стоя, / Хоч і запеклі. / «Що ж тепер?

ЗАПЕКЛО 1

026В 0018 Недовго молилось... / Запекло, почервоніло / І рай запалило.

ЗАПЕКЛОСЬ 1

006В 0251 І батько й мати в домовині... / І жалем серце запеклось, / Що нікому мене згадати!

ЗАПЕКЛЮЮ 1

027А 0045 Піде та замовкне – нащо щебетать? / Запеклюю душу злодія не спинить, / Тільки стратить голос, добру не навчить.

ЗАПЕРЛИ 1

266В 0027 Окули люде і цього. / Заперли в щелепи удила / І в Вавілоні посадили

ЗАПЕРШИСЯ 1

061А 1525 Де палала, тліла, / А де шляхта, запершися, / У будинках мліла.

ЗАПЕРШИТЬСЯ 1

076В 0045 В своїх світлицях, чорноброві. / Запершись, плачуть, на малих / Дітей взираючи.
Пророка,

ЗАПЕЧАТАВ 1

195А 0003 Друже сивоусий, / Ти вже серце запечатав, / А я ще боюся.

ЗАПЕЧКУ 2

030А 0083 Ледве-ледве дише... / Вичуняла, та в запечку / Дитину колише.
030А 0091 Та ще й не єдина, / А муштрує у запечку / Московського сина.

ЗАПИСАЛИ 1

061А 1426 Пиши Галайдою». / Записали. / «Ну, Галайдо,

ЗАПИСАТЬ 1

057В 0018 А ви записуйте, не шкодить / Таку річ і записать. / Бо се не казка, а билиця,

ЗАПИСУЙ 1

057В 0066 Мій друже єдиний! / Слухай добре, та записуй, / Та на Україні,

ЗАПИСУЙТЕ 1

057В 0017 Оце й розкажемо в пригоді, / А ви записуйте, не шкодить / Таку річ і записать.

ЗАПИТАЄ 4

010А 0063 Полине до Бога – милого питать. / Кого ж сиротина, кого запитає, / І хто їй розкаже,
і хто теє знає,
045А 0064 Аж небо блакитне широкими б'є; / Спочине на сонці, його запитає, / Де воно ночує,
як воно встає;
047А 0056 Чорнобрива з хати, / А він її запитає, / Чи не біла мати.
114А 0114 «Чого ж плачеш, моє серце?» – / Петро запитає, / Вона гляне, усміхнеться:

ЗАПИТАТИ 1

010А 0212 Дві могили в житі. / Нема кому запитати, / За що їх убито.

ЗАПИТЬ 1

246А 0159 А за її ката довелось пролить / Кров добру, не чорну. Довелось запити / З московської
чаші московську отруту!

ЗАПИШАЛИСЬ 1

221А 0222 Свою шляхту, то вже й годі, / Уже й запишались. / Ач, яка вельможна пава...

ЗАПИШИ 1

061А 1417 «Хіба байстрюк? Без прізвища... / Запиши, Миколо, / У реєстер. Нехай буде...

ЗАПІНИЛИСЬ 1

055А 0040 «Грай же, море!» – заспівали, / Запінулись хвилі. / Кругом хвилі, як ті гори:

ЗАПІЧКУ 6

020А 0146 «Нехай буде отакечки! / Сидіть, діти, у запічку, / А я з журби та до шинку,
024А 0114 «Нехай буде отакечки! / Сидіть, діти, у запічку, / А я з журби та до шинку,
061А 1904 А ти, старий, не гріши, / Та в запічку колиши, / Та мовчи, не диши».
274А 0166 Стоїть кутя на покуті, / А в запічку діти. / Наплодила, наводила,
120В 0022 Ударивсь об поли: / Лазять діти у запічку / Голодні і голі.
146В 0003 Не хочу я братись, / Не хочу я у запічку / Дітей годувати.

ЗАПЛАКАВ 15

- 060A 0030 Полетів би, послухав би, / Заплакав би з ними. / Та ба, доля приборкала
 061A 0648 Хоч ти помолися!» / Та й заплакав сіромаха, / На кий похилившись,
 061A 2504 Його брата замучили, / Залізник заплакав / Вперше зроду; сльози не втер,
 114A 0178 Я вам з того світа, любі, усміхнусь. / Усміхнуся...» Та й заплакав. / Дивились дівчата,
 114A 0338 Розбий моє тіло і душу розбий». / Заридав кобзар, заплакав / Сліпими очима.
 192A 0044 ----- / Та й заплакав, сіромаха, / Степом ідучи.
 207A 0308 Старий молодіє. / Та й заплакав. «Зброе моя, / Зброе золота!..
 207A 0329 Аж зомліла, як узріла; / І старий заплакав, / Як побачив на коневі
 207A 0378 Згадав свої благі літа, / Згадав та й заплакав / Багатий сивий сирота.
 068B 0025 В неволі.– І старий варнак / Заплакав нишком. Сивий брате! / Поки живе надія в хаті,
 076B 0092 А потім цар перед народом / Заплакав трохи, одурив / Псалмом старого Анафана...
 088B 0036 Мабуть, він упився. / І я заплакав, жаль малому / Було сіроми-сироти.
 088B 0039 / Чого ж тепер заплакав ти? / Чого тепер тобі, старому,
 156B 0019 Та жаль України,– / І заплакав Дорошенко / Як тая дитина! –
 218B 0497 Без кесаря і без римлян, / І ніби заплакав / Одинокий. Мов гора та

ЗАПЛАКАВШИ 1

- 111B 0034 / І я, заплакавши, назад / Поїхав знову на чужину.

ЗАПЛАКАЛА 17

- 020A 0021 Така її доля! / Зажурилась, заплакала, / Як мала дитина.
 024A 0021 Така її доля! / Зажурилась, заплакала, / Як мала дитина.
 030A 0417 Вона ж його мати! / Заплакала, пішла шляхом, / В Броварях спочила,
 047A 0184 Серед степу пала, / Пала, стала, заплакала / І... і заспівала:
 061A 2045 Одна я осталась...» / Та й заплакала. Черниця, / Стоя коло неї,
 114A 0250 За сотником Іваном». / Заплакала, заридала / Сердешна Мар'яна.
 114A 0417 Поки не світає. / Чого ж знову заплакала?» / «І сама не знаю».
 207A 0280 Єй-Богу, заплачу». / І заплакала Ярина, / Як тая дитина,
 207A 0366 Пропала! І знову / Заплакала Яриночка / Та й пішла додому.
 234A 0331 Поблагословила / Свого Марка... заплакала / Й пішла за ворота.
 270A 0019 Личенька Лілеї. / І заплакала Лілея / Росою-сльозою...
 270A 0021 Росою-сльозою... / Заплакала і сказала: / «Брате мій, з тобою
 270A 0085 Святий Боже милий!» / І заплакала Лілея, / А Цвіт Королевий
 033B 0085 Плакали, і з ними / Заплакала Матер Божа / Сльозами святими,
 033B 0087 Сльозами святими, / Заплакала милосерда, / Неначе за сином.
 083B 0070 І сором душу оступила, / І ти заплакала! Чого? / Того, що тяжко полюбила
 124B 0003 В зеленому гаї, / Заплакала дівчинонька – / Дружини немає.

ЗАПЛАКАЛИ 4

- 061A 0832 Що ви будували, де ви панували! / Заплакали б тяжко, бо ви б не пізнали / Козацької слави убогих руїн.
 061A 2515 Високу могилу; / Заплакали, розійшлися, / Відкіля взялися.
 114B 0025 І стали варити. / Заплакали, заридали... / А нема де дітись,
 209B 0119 Поставили, та помолились, / Заплакали... Та й потягли, / На коней сівши, до обозу,

ЗАПЛАКАНА 2

- 030A 0641 Несе йому сина. / Несповита, заплакана / Сердешна дитина.
 250A 0249 Нехай мати усміхнеться, / Заплакана мати. / Благословить дітей своїх

ЗАПЛАКАНІ 3

- 030A 0400 Чого ж смутна, невесела, / Заплакані очі? / У латаній свитиночці,
 016B 0193 У мундирі. Та й закрила / Заплакані очі. / А дитині ніби сниться,
 153B 0032 Перед вікном і втирала / Заплакані очі, / Бо й вона таки любила –

ЗАПЛАКАТЬ 4

- 061A 0361 Сирота Ярема – сирота багатий, / Бо є з ким заплакати, є з ким заспівати: / Єсть карії очі – як зіроньки сяють,
 061A 1259 Сховайся, мій друже, щоб не довелось / На старість заплакати... / -----
 061A 2498 І нікому помолитись, / Нікому заплакати. / Один тільки брат названий
 082B 0010 В чужій далекій стороні / Заплакати, що немає роду, / Нема пристанища, Господи!

ЗАПЛАТИЛИ 1

- 036B 0015 І грека доброго ти полюбила / Однаковісінько!.. Бо заплатили. / А я, убогий, що принесу я?

ЗАПЛАТИТЬ 2

- 199A 0165 Хто без святої булли вмер – / У пекло просто; хто ж заплатить / За буллу вдвоє, рїж хоч брата,
 258A 0253 Дщере окаянна! / Блаженний той, хто заплатить / За твої кайдани!

ЗАПЛАЧ 1

- 246A 0165 Розриті могили в степу назирай. / Заплач з козаками дрібними сльозами / І мене з неволі в степу виглядай.

ЗАПЛАЧЕ 18

- 020A 0048 Як згадаю тебе, краю, / Заплаче серденько... / Де поділось козачество,
 020A 0132 Згада козак гетьманщину, / Згада та й заплаче! / Було колись, панували,
 024A 0104 Згада козак колишнєс, / Згада та й заплаче». / -----
 027A 0059 Верба сміється, свято скрізь! / Заплаче злодій, лютий злодій. / Було так перш – тепер дивись:
 030A 0207 Без тебе сховає? / Хто заплаче надо мною, / Як рідна дитина?
 057A 0018 Нащо вас кохав я, нащо доглядав? / Чи заплаче серце одно на всім світі, / Як я з вами плакав?.. Може, і вгадав..
 061A 0354 А сироті треба самому придбати. / Трапляється, часом тихенько заплаче, / Та й то не од того, що серце болить:
 061A 0744 Воркує, цілує; / То заплаче, то зомліє, / Головоньку схилить:
 061A 1226 Ніхто їх не знає, / Ніхто щиро не заплаче, / Ніхто не згадає.
 061A 1315 Одна думка усміхнеться, / А друга заплаче. / «Там Оксана, там весело
 061A 2396 На чужому полі / Хто заплаче надо мною? / Доле моя, доле!
 192A 0069 Не доблагав... Поховали, / Ніхто й не заплаче! / -----
 234A 0072 За дитину стане? / Хто заплаче, поховає? / Хто душу спом'яне?
 050B 0249 Все,– каже,– од Бога. / Ані охне, ні заплаче, / Неначе дитина.
 057B 0309 Тихо заспіває / Со святими; та й заплаче. / А потім пом'яне
 074B 0050 Мов степ до Бога заговорить. / Верблюд заплаче, і кайзак / Понурить голову і гляне
 250B 0675 На матір навіть не погляне / Та аж заплаче, дивлячись / На іудейську столицю.
 250B 0677 На іудейську столицю. / Й вона заплаче, ідучи / У яр по воду до криниці,

ЗАПЛАЧЕМ 1

- 258A 0232 «Розкажіть нам пісню вашу, / Може, й ми заплачем. / Або нашу заспівайте,

ЗАПЛАЧЕМО 1

- 205B 0044 Заплачеш тяжко перед нами, / І ми заплачемо... Жива / Душа постова святая.

ЗАПЛАЧЕШ 5

- 047A 0215 Подивися, тополенько! / Як нема – заплачеш, / До схід сонця, ранісінько,
 061A 0634 Найду або долю, або за Дніпром / Ляжу головою... А ти не заплачеш, / А ти не побачиш, як ворон ключ
 061A 0847 Та й що з того, що згадаєш? / Згадаєш – заплачеш. / Ну, хоч глянем на Чигирин,
 083B 0049 Буде тобі, титарівно! / Заплачеш, небого, / За ті сміхи!..
 205B 0043 З людей великими катами. / Заплачеш тяжко перед нами, / І ми заплачемо... Жива

ЗАПЛАЧТЕ 1

274A 0005 Німим стінам передаю. / Озовітеся ж, заплачте, / Німії, зо мною

ЗАПЛАЧУ 10

027A 0099 Згадаю Енея, згадаю родину, / Згадаю, заплачу, як тая дитина. / А хвилі на той бік ідуть та ревуть.

052A 0094 Утни, батьку, орле сизий! / Нехай я заплачу, / Нехай свою Україну

195A 0022 Може, ще раз помолюся, / З дітками заплачу. / Може, ще раз сонце правди

207A 0279 Який добрий! Та пусти-бо! / Єй-Богу, заплачу». / І заплакала Ярина,

066B 0005 Згадаю що чи що набачу. / То так утну, що аж заплачу. / І ніби сам перелечу

104B 0035 Ще раз те оливо потрачу. / А може, дасть Бог, і заплачу, / То й буде з мене

110B 0016 Привітаю вас, як діток, / І заплачу з вами. / -----

161B 0097 ----- / Ба ні, втечу, та ще й заплачу. / -----

188B 0005 А іноді така печаль / Оступить душу, аж заплачу. / А ще до того, як побачу

216B 0003 І дні, і пера, і папір! / А іноді то ще й заплачу, / Таки аж надто. Не на мир

ЗАПЛАЧУТЬ 3

047A 0103 Нехай попи заспівають, / А дружки заплачуть, / Легше, мамо, в труні лежать,

057A 0022 Серце, карі очі, / Що заплачуть на сі думи – / Я більше не хочу...

207A 0020 Прокинуся... серце плаче – / І очі заплачуть. / Спасибі, зіронько!..

ЗАПЛЕЛА 1

161B 0073 Якби пустили на музики, / То я б кісники заплела, / Наділа б жовті черевики,

ЗАПЛЕТЕ 1

057B 0234 І медаль і хрест причепить, / І заплете косу, / Та ще й борошном посипле.

ЗАПЛІТАЄ 1

305B 0023 І гріх той праведний плете, / У сиві коси заплітає, / А ти ніби не добачаєш:

ЗАПЛІТАЛИ 1

057B 0238 Нащо воно москалі ті / Коси заплітали, / Мов дівчата, та святес

ЗАПЛЮЩИВШИ 2

050B 0167 Бо ви для себе живете, / Заплющивши письменні очі. / -----

179B 0027 А ми в церкву лізем, / Заплющивши очі, – / Такого не хочем.

ЗАПЛЮЩИВШИСЬ 1

061A 0991 Поставцем черкас, / А ворога, заплющившись, / Ката, не минає.

ЗАПОВІДІ 2

161B 0179 А Настуся з богословом / Заповіді вчиться. / Он дивіться: у садочок

161B 0273 Ще байдужіше, він не мій. / А я вже заповіді знаю / Усі до одної!

ЗАПОВІДЬ 4

161B 0150 Щоб він, гуляючи, навчив / Настусю заповідь, щоб знову / Не довелось дяка наймать,

161B 0197 ----- / Хоч одну невеличку заповідь сьогодні вивчи, хоть / п'яту.

196B 0028 Літа невольничі. А я! / Така заповідь моя! / Посижу трошки, погуляю,

232B 0018 Ходімо дальше, дальше слава, / А слава – заповідь моя. / -----

ЗАПОДІЯВ 3

180A 0209 За що мені муки? / Кому я що заподівав? / Чиї тяжкі руки

199A 0312 «О Господи милосердий, / Що я заподівав / Оцим людям? твоїм людям!

270A 0033 Мій брате єдиний! / Хто їй лихо заподівав? / Я була дитина,

ЗАПОПАЛИ 3

- 061A 1717 Поставили, несуть страву, / Де що запопали, / Щоб засвітла повечерять.
061A 2302 В крові, гайдамаки ставили столи: / Де що запопали, страви нанесли / І сіли вечерять.
Остатня кара,
234A 0279 То не сором. Отаке-то / Диво запопали! / -----

ЗАПОРІ 1

- 076B 0032 Не видно нікого в Іерусалимі, / Врата на запорі, неначе чума / В Давидовом граді,
Господом хранимим,

ЗАПОРОЖЕЦЬ 2

- 038B 0066 Попрощався з світом? / Семен Палій, запорожець, / Лихом не добитий.
146B 0027 Не через чотири / Вернувся наш запорожець / Як та хиря, хиря,

ЗАПОРОЖЖЯ 6

- 207A 0594 І найде дружину; / А я піду в Запорожжя, / Там я не загину,
250A 0180 Їсте на здоров'я / Та славите Запорожжя. / А чиєю кров'ю
029B 0045 Та все пішло ц[арям] на грище: / І Запорожжя, і село... / І монастир святий,
скарбниця,—
057B 0206 І Очаков брали / Москалі. А Запорожжя / Перше руйновали.
129B 0003 Хата на помості, / Із славного Запорожжя / Наїхали гості.
146B 0031 Калікою в хату. / Оце тобі Запорожжя / І сердешна мати.

ЗАПОРОЖЦЕМ 1

- 033B 0030 Та білу хмару. / Опанував запорожцем / Поганий татарин.

ЗАПОРОЖЦІ 19

- 052A 0033 Не вернеться воля. / Не вернуться запорожці, / Не встануть гетьмани,
055A 0003 Ревіли гармати; / Було колись – запорожці / Вміли панувати.
055A 0037 Ходім погуляти!» / Висипали запорожці – / Лиман човни вкрили.
061A 0115 Висока могила, / Аж до моря запорожці / Степ широкий вкрили.
061A 0981 А за ним хлоп'ята. / Запорожці ті хлоп'ята, / Сини його, діти,
150A 0143 Так, буцім гуляють, / Та, звичайне запорожці, / Пливучи співають:
150A 0163 Оксамитом крити!» / Вилітали запорожці / На лан жито жати,
154A 0143 Так, буцім гуляють, / Та, звичайне, запорожці, / Пливучи, співають.
033B 0022 Як мандрували день і ніч, / Як покидали запорожці / Великий Луг і матір Січ,
033B 0064 Рвали, гризли... І здалека / Запорожці чули, / Як дзвонили у Глухові,
033B 0075 В снігу пропадали. / Чули, чули запорожці / З далекого Криму,
033B 0093 На наглій дорозі. / Вернулися запорожці, / Принесли з собою
038B 0023 З винами, медами / Закупили запорожці / Та й тнуть коряками.
057B 0210 А що то за люде / Були тії запорожці – / Не було й не буде
129B 0034 Хто його достане, / То той мені, запорожці, / Дружиною стане».
129B 0061 З погані хати». / Поїхали запорожці / Вітер доганяти.
129B 0065 В полі поховали, / А славні запорожці / В степу побратались.
135B 0007 На чотири милі / Мене славні запорожці / Своім трупом вкрили.
137B 0054 – Спасибі вам, панове-молодці, / Преславні запорожці, / За честь, за славу, за повагу,

ЗАПОРОЖЦЯ 3

- 029B 0024 Давно стоїть, виглядає / Запорожця з лугу... / З Дніпром своїм розмовляє,
137B 0061 Завзятого молодця, / Преславного запорожця / Павла Кравченка-Наливайка.
137B 0081 І бунчугами вкрили / Преславного запорожця / Павла Кравченка-Наливайка.

ЗАПОРОЖЦЯМ 1

- 033B 0034 Новим кошом стати, / Та наказав запорожцям / Церкву будувати.

ЗАПОРОЗЬКИЙ 3

- 061A 1095 «Якби таки або так, або сяк, / Якби таки запорозький козак, / Якби таки молодий,
молодий,
156B 0014 А ти, старий Дорошенку, / Запорозький брате! / Нездужаєш чи боїшся
156B 0052 Отак тобі довелося, / Запорозький брате! / -----

ЗАПОРОЗЬКИМ 1

- 146B 0011 З моїм вірним другом, / З славним батьком запорозьким / Та з Великим Лугом.

ЗАПОРОЗЬКІ 2

- 207A 0648 Нишком усміхалась. / І як степи запорозькі / Тоді поділили
043B 0008 Дивуйтеся, парубки, / Запорозькі козаки. / -----

ЗАПОРОЗЬКУ 1

- 207A 0303 До криниці. А тим часом / Запорозьку зброю / Старий виніс із комори,

ЗАПРИСЯГЛА 1

- 200B 0217 Громада глухо присягає. / Заприсягла. Питає суд: / «Тепер скажіте, християни,

ЗАПРОВТОРЯТЬ 1

- 095B 0042 Чинимо розбої, / Та ще дальше заповторять. / Пропадем обоє...

ЗАПРОДАВ 2

- 006B 0054 І земля не приймає. / Як запродав гетьман / У ярмо християн,
057B 0121 Душу пропиваю! / Та й пропив. Запродав душу, / І душу і тіло,

ЗАПРОДАВАЛА 1

- 221A 0248 Кому я їх не наймала, / Не запродавала? / Та й живущі ж, проклятуці!

ЗАПРОДАЛА 2

- 030A 0297 В світі одиноким. / Тому доля запродала / Од краю до краю,
221A 0277 С Петрухою попила / Да немцам запродала. / -----

ЗАПРОДАНА 2

- 020A 0031 Без попа ховають, / Запродана жидам віра, / В церкву не пускають!
024A 0031 Без попа ховають, / Запродана жидам церков, / В церков не пускають!

ЗАПРОДАНИ 1

- 169A 0029 Під серцем приспала. / Степи мої запродані / Жидові, німоті,

ЗАПРОДУЄ 1

- 016B 0299 З грішми появились. / Радіє князь, запродає / З половою жито.

ЗАПРЯГАЮТЬ 1

- 250A 0014 І Господа зневажають, / Людей запрягають / В тяжкі ярма. Орють лихо,

ЗАПРЯГЛИ 1

- 111B 0038 А скрізь на славній Україні / Людей у ярма запрягли / Пани лукаві... Гинуть! Гинуть!

ЗАПРЯЖЕ 1

- 234A 0106 Та хто в далеку дорогу / Їм добре коней запряже? / -----

ЗАПРЯЖЕШ 1

- 104B 0045 А хлопа, як того вола, / У плуг голодного запряжеш. /

ЗАПУСТИТЬ 1

180A 0017 Вижде нещасливий / У тебе час та й запустить / Пазурі в печінки, –

ЗАПХАЛИ 1

272A 0059 Грались, лоскотали, / Поки в вершу не запхали... / Та й зареготались.

ЗАРАЗ 13

047A 0167 Коли живий козаченько, / То зараз прибуде... / А за третій, моя доню!

061A 0444 «Постривай! / Стривайте, зараз!» / «Нагаями

061A 0449 «Я? З панами? / Крий Боже! Зараз, дайте встать, / Ясновельможні (нишком – свині)».

061A 0488 Могоричу?» / «Зараз, зараз!» / Ревуть, мов скажені,

061A 0488 Могоричу?» / «Зараз, зараз!» / Ревуть, мов скажені,

061A 1852 Яremo, завзяті! / Іду зараз і виручу: / Гроші мур ламають.

061A 1857 Іди швидче!» / «Зараз, зараз! / Гонту забавляйте,

061A 1857 Іди швидче!» / «Зараз, зараз! / Гонту забавляйте,

114A 0409 «Хіба сю ніч кинеш? / Хіба зараз?...» – «Я жартую. / Тепер Україну

014B 0028 П'ятсот,– каже,– коли даси, / Бери хоч зараз...» Що робити! / Головка бідна!
Позичать?

161B 0116 Поки барвінку не нарву / Та не заквітчаюсь. Я зараз! / -----

161B 0276 ----- / Нехай хоч зараз сповідає / Отець Хома ваш голосний!

250B 0306 Тільки руна в яру гула. / Марія зараз заходилась / Пекти опрісноки. Спекла,

ЗАРАЗОМ 2

266A 0032 Злії літа; та все теє / Заразом украли. / Жаль і батька, жаль і матір,

218B 0268 Самим ім дурня вихвалять, / То, заразом щоб доканать, / Вони на раді й присудили,

ЗАРАНИ 2

111B 0019 Ї дитину... Добре, мамо, / Що ти зарані спать лягла, / А то б ти Бога прокляла

187B 0030 Та чарки в руки не дають / Або ножа, а то б зарані / Гарненко з лиха б напились,

ЗАРАННЄ 2

030A 0537 Та ніхто про матір на сміх не спита; / А йвася спитають, заранне спитають, / Не дадуть до мови дитині дожить.

189B 0007 Одружимо їх. Не вгадали. / Старі заранне повмирили, / А ми малими розійшлись

ЗАРЕВЕ 2

061A 1297 А сю ніч уп'єшся. Пекельнеє свято / По всій Україні сю ніч зареве; / Потече багато, багато-багато

304B 0010 І виростуть; і без сокири / Аж зареве та загуде, / Козак безверхий упаде,

ЗАРЕВІЛИ 3

061A 1960 Думають, жартую!» / Заревіли гайдамаки: / «Добре, батьку! Чуєм!»

199A 0279 Гадюкою зашипіли, / Звірем заревіли. / «Ти єретик! ти єретик!

199A 0295 «Автодафе! автодафе!..» – / Гуртом заревіли. / -----

ЗАРЕВІЛО 1

055A 0062 «Добре, батьку отамане!» – / Кругом заревіло. / «Спасибі вам!»

ЗАРЕВЛА 4

137B 0079 У дзвони задзвонили, / Гармата заревла, / І бунчугами вкрили

218B 0131 І вся мерзенна Іудея / Заворушилась, заревла, / Неначе гадина в болоті.

218B 0464 Гуртом в різницю привела. / Арена звірем заревла. / А син твій гордо на арену,

292B 0090 Щоб ім дозволено співати / У сінях царських. Заревла / Сивоборода, волохата

ЗАРЕВЛИ 2

044B 0013 По всій славній Україні / Заревли великі дзвони, / Щоб сиддали хлопці коні,

083B 0017 Ануте іншу! – Та й це добра! – / І знову ліри заревли, / І знов дівчата, мов сороки,

ЗАРЕВУТЬ 2

196A 0015 Богилова, брате... / Не заревуть в Україні / Вольнії гармати.

158B 0026 У пустині. Завтра рано / Заревуть дзвіниці / В Україні; завтра рано

ЗАРЕГОТАВСЯ 3

150A 0028 Тую журбу-мову на хвилі подав. / Зареготався дід наш дужий, / Аж піна з уса потекла.

154A 0028 Тую тугу-мову на хвилі подав. / Зареготався дід наш дужий, / Аж піна з уса потекла.

180A 0373 Ура!.. ура!.. ура! а-а-а...» / Зареготався я, та й годі; / А й мене давнули

ЗАРЕГОТАВСЬ 2

010A 0188 Мене із тобою?» / Зареготавсь, розігнався – / Та в дуб головою!

218B 0468 І п'яний кесар, мов скажений, / Зареготавсь. І леопард / Із льоху вискочив на сцену,

ЗАРЕГОТАЛАСЬ 2

272A 0062 Одна тільки русалонька / Не зареготалась. / -----

083B 0041 – Одчепися, пройдисвіте! – / І зареготалась / Титарівна, – хіба тобі

ЗАРЕГОТАЛИСЯ 1

095B 0200 Завили пси надворі, / Зареготалися псарі, / А пан червоний, аж горить,

ЗАРЕГОТАЛИСЬ 2

010A 0118 Нехрещену положила». / Зареготались нехрещені... / Гай обізвався; галас, зик.

272A 0060 Поки в вершу не запхали... / Та й зареготались. / Одна тільки русалонька

ЗАРЕКЛАСЬ 1

046B 0110 Та до Миколи заблудила... / Та й упиваться зареклась. / -----

ЗАРИДАВ 6

114A 0338 Розбий моє тіло і душу розбий». / Заридав кобзар, заплакав / Сліпими очима.

038B 0108 І не згадають, щоб ти знав... / І старець тяжко заридав. / Читать писаніє покинув.

094B 0013 Колишне лишенько лихес. / Я заридав би, заридав! / І помоливсь, що не правдивим,

094B 0013 Колишне лишенько лихес. / Я заридав би, заридав! / І помоливсь, що не правдивим,

104B 0170 До святого Бога, / Заридав, як та дитина... / І простив небогу!

250B 0560 Святую шибеничку кинув / І заридав, і пролились / Ще в перший раз младенчі сльози

ЗАРИДАЛА 9

030A 0222 «Чого ждеш, небогу?» / Заридала Катерина, / Та бух йому в ноги:

114A 0250 За сотником Іваном». / Заплакала, заридала / Сердешна Мар'яна.

114A 0316 Не додивилася, упала / І тяжко-тяжко заридала. / Таке-то лихо, і за те,

221A 0272 Матер Божа у Ржавиці / Вночі заридала. / -----

234A 0371 І наймичка / Тяжко заридала. / -----

274A 0111 ----- / І відьма тяжко заридала. / Цигане мовчки дивувались,

200B 0066 І вкупі гроші пропили... / І тяжко, тяжко, заридала. / «Ходімо, серце, погулять!

218B 0561 І усміхнулася тойді, / І тяжко, страшно заридала, / І помолилась в перший раз

250B 0521 І тяжко, важко усміхнулася, / Та й заридала. Полились / На цямрину святіє сльози

ЗАРИДАЛИ 3

207A 0343 Сказав батько, та всі троє / Разом заридали. / Степан гукнув, і курява

114B 0025 І стали варити. / Заплакали, заридали... / А нема де дітись,

187B 0032 Гарненько з лиха б напились, / А потім з жалю заридали / Та батька, матір прокляли

ЗАРИДАЛО 1

250B 0585 Малого сина. Подивилось / І заридало. / -----

ЗАРИДАЮ 1

061A 0107 У мойї хатині / Заспіваю, заридаю, / Як мала дитина.

ЗАРИДАЮТЬ 1

061A 1136 Ляхи в Україну несуть – / І заридають чорні гори. / Згадайте праведних гетьманів:

ЗАРІЖ 3

061A 2207 Оце твої діти. / Ти нас ріжеш – заріж і їх: / Вони католики.

061A 2211 Поки невеликі, / Заріж і їх, бо виростуть, / То тебе заріжуть...»

095B 0179 Не вдіє нічого, / Хоч заріж її, та й годі, / Така вже вродилась.

ЗАРІЖЕ 3

196A 0017 Вольнії гармати. / Не заріже батько сина, / Своєї дитини,

196A 0021 За волю України. / Не заріже – викохає / Та й продасть в різницю

256A 0065 У ваші кайдани / Народ темний, не заріже / Лукавого сина,

ЗАРІЖУ 1

061A 2214 «Убийте пса! А собачат / Своєю заріжу. / Клич громаду. Признавайтесь:

ЗАРІЖУТЬ 3

061A 2212 Заріж і їх, бо виростуть, / То тебе заріжуть...» / «Убийте пса! А собачат

218B 0452 Тебе уб'ють. Ножем тупим / Тебе заріжуть, мов собаку, / Уб'ють обухом.

250B 0255 Кайдани новіє. Уб'ють, / Заріжуть вас, душеубійці, / І із кровавої криниці

ЗАРІЗАВ 2

061A 2297 Сховайтесь за хмару; я вас не займав, / Я дітей зарізавав!.. Горе мені, горе! / Де я
прихилюся?»

068B 0161 Щоб не нудить світом. / І зарізавав би, та диво, / Диво дивне сталося

ЗАРІЗАЛА 1

095B 0242 І просить пити... А ти знаєш, / Що я зарізала його?.. / Дивися, онде головою

ЗАРІЗАЛИ 3

258A 0163 Кров'ю потопили, / Зарізали прохожого, / Вдову задавили

006B 0059 Свою кров розлили / І зарізали брата. / Крові брата впились

250B 0720 Чужії люде. А Івана / Її зарізали в тюрмі. / І Йосипа твого не стало.

ЗАРІЗАНИ 2

061A 2245 І дітей немає! / Попадали зарізані. / «Тату! – белькотали.–

221A 0086 І сестра, і мати / Зарізані, обнявшись, / Зо мною лежали;

ЗАРІЗАТИ 1

180A 0239 Недобитка товариша / Зарізати хоче! / А меж ними, запеклими,

ЗАРІЗАТЬ 1

068B 0159 У вертепах жити. / Думає сам себе зарізати, / Щоб не нудить світом.

ЗАРІЗАТЬСЯ 1

068B 0167 З Броварського лісу, / Щоб зарізаться. Дивлюся, / Мов на небі висить

ЗАРІС 3

123A 0173 З того часу ставок чистий / Заріс осокою; / Не купаються дівчата,

256A 0029 Протоптаний шляху? / Чи сам заріс темним лісом, / Чи то засадили

006B 0111 І твій барвіночок хрещатий / Заріс богилюю, ждучи / Тебе не квітчану. І в гаї

ЗАРОБИВ 3

- 014B 0033 І де вже ноги не носили, / Поки ті гроші заробив. / Я годів зо два проходив
 050B 0206 В поході, каже, загубив. / Та срібний хрестик заробив! / -----
 205B 0052 Свою єдину... Перед Богом / Багато, брате, заробив! / Та переслав мені в неволю

ЗАРОБИЛА 3

- 199A 0138 По келіях п'яна! / Ота сама заробила / Та буллу купила –
 234A 0345 Носила-носила, / Кіп із вісім заробила / Й Маркові купила
 250B 0586 ----- / Заробила / Чи то позичила вдова

ЗАРОБИТЬ 3

- 207A 0177 Тойді й побачимо, що буде. / Бо хто не вміє заробить, / То той не вмітиме й пожить.
 234A 0427 Бо грошей не стало, / А заробить не здужала. / «А ось ще осталося
 250B 0445 Іосиф взявсь отару пасти, / Щоб хоч козу ту заробить / На молоко малій дитині.

ЗАРОБИТКИ 1

- 180B 0037 І виресли, і розійшлись / На заробітки, в москалі. / І ти осталася, небого.

ЗАРОБИТОК 2

- 050B 0059 Люби ж, мій друже, жінку, діток; / Діли з убогим заробіток, / То легше буде й зароблять.
 161B 0390 Сивий дурню! Недовго жив / На свій заробіток / П'яний сотник. Ще минуло

ЗАРОБЛЕНУ 1

- 234A 0189 Треба, дочко, лічить плату, / Зароблену плату, / Бо сказано: хто не лічить,

ЗАРОБЛЮ 1

- 076B 0226 Полазить трохи коло трона; / Намистечко, як зароблю, / Тобі к великодню куплю.

ЗАРОБЛЯЄ 3

- 114A 0219 Нехай старий бурлакус, / Гроші заробляє, / А молодий мене любить,
 234A 0152 Другий свічечку, сердешний, / Потом заробляє / Та, ридючи, становить
 161B 0339 / Турбується, заробляє, / А того не знає,

ЗАРОБЛЯЙ 1

- 061A 1899 «Оженився, сатано,– / Заробляй же на пшоно; / Треба діток годувать,

ЗАРОБЛЯЛА 3

- 173A 0150 І пить попросити. / По копійці заробляла, / Копу назбирала.
 192A 0002 У неділю не гуляла / Та на шовки заробляла, / Та хустину вишивала,
 111B 0014 Мене малого і вночі / На свічку Богу заробляла; / Поклони тяжкій б'ючи,

ЗАРОБЛЯТИ 1

- 180A 0501 На цілу ніч працювати, / На хліб заробляти. / А я стою, похилившись,

ЗАРОБЛЯТЬ 2

- 014B 0031 Та хто таку позичить силу? / Пішов я, брате, зароблять. / І де вже ноги не носили,
 050B 0060 Діли з убогим заробіток, / То легше буде й зароблять. / -----

ЗАРОБЛЯЮ 1

- 145B 0019 В самотині віку дожити. / А поки я заробляю, / Чорні брови полиняють.

ЗАРОБЛЯЮТЬ 1

- 180A 0505 Як то тяжко той насущний / Люди заробляють. / От і братія сипнула

ЗАРОСЛИ 2

015A 0024 Плаче козак – шляхи биті / Заросли тернами. / -----
178B 0001 ----- / Заросли шляхи тернами / На тую країну,

ЗАРОСТАТЬ 1

083B 0095 Все виглядає його ходила. / І стежка стала заростать, / Бо вже нездужає і встать.

ЗАРОСТАЮТЬ 1

006B 0232 А три шляхи широкії / Терном заростають. / -----

ЗАРУЧЕНА 2

006B 0144 Вночі процвітає. / То дівчина заручена / Калину сажас,
006B 0215 Сестра при долині... / А дівчина заручена – / Червону калину.

ЗАРУЧЕНІ 1

284B 0022 Повбирані, завітчані / Та з таланом заручені, / Думки-гадоньки не мають,

ЗАРУЧЕНУ 1

006B 0227 Братів на чужину... / А дівчину заручену / Кладуть в домовину.

ЗАРУЧИЛИ 1

192A 0041 Може, й дівчину без мене / З іншим заручили... / Навчи ж мене, моя доле,

ЗАСАДИЛИ 2

256A 0030 Чи сам заріс темним лісом, / Чи то засадили / Нові кати? Щоб до тебе
205B 0022 За нас, сердешних, мир палили! / Поки їх в саж не засадили. / Якби не те, то, певне, б пас

ЗАСВАТАНІ 1

068B 0106 На третє літо поз'їзжались, / Уже засватані. Жили / В дворі, гуляли, в карти грали,

ЗАСВИСТІЛИ 1

061A 0542 Батогами!» / Засвистіли, / Хрестять Лейбу знову.

ЗАСВІТИВ 2

150A 0179 Вона боїться, щоб Чернець / Не засвітив Галату знову / Або гетьман Іван Підкова
199A 0038 Смілим орлім оком! / І засвітив, любомудре, / Світоч правди, волі...

ЗАСВІТИЛО 1

061A 1665 Смеркалося. Із Лисянки / Кругом засвітило: / Ото Гонта з Залізником

ЗАСВІТИМ 1

307B 0005 «Ходімо, куме, в піраміду, / Засвітим світоч». І зайшли, / Єлей і миро принесли.

ЗАСВІТИМО 2

150A 0114 Їдять мовчки сало / Без шашлика. «Засвітимо!» / До самої хмари
154A 0114 Їдять нишком сало / Без шашлика. «Засвітимо!» / До самої хмари

ЗАСВІТИТЬ 2

195A 0018 І витопить, і нагріє, / І світло засвітить... / Може, ще раз прокинеться
221A 0545 І розвіє тьму неволі, / Світ правди засвітить, / І помоляться на волі

ЗАСВІТЛА 1

061A 1718 Де що запопали, / Щоб засвітла повечерять. / «Гуляй!» – загукали.

ЗАСВІЧЕНУ 1

061A 1815 В вікно поглядає / На Лисянку засвічену. / «Де то мій Ярема?» –

ЗАСИЛАТЬ 1

104B 0058 Наглядів, клятий! Панські очі! / Та й ну гостинці засилать. / Так і гостинців брать не хоче,

ЗАСИНИЛИ 1

010A 0152 Де ляхи ходили; / Засиніли понад Дніпром / Високі могили;

ЗАСИПАВ 1

180A 0441 Що ти зробив з козаками? / Болота засипав / Благородними костюми;

ЗАСИПАЄ 1

061A 2405 Поцілував, перехрестив, / Покрив, засипає: / «Спочивайте, сини мої,

ЗАСИПАЛИ 1

083B 0210 В домовину!.. й сина з нею! / Та й засипали землею! / Стоп високий муровали,

ЗАСИПАЮТЬ 1

147B 0031 Волочать трупи ланцюгами / За царину – і засипають / Без домовини; дні минають,

ЗАСИПЛЮТЬ 1

057A 0095 Щодня і щоночі, / Поки, поки... не засиплють / Чужим піском очі...

ЗАСИХАЄ 1

161B 0376 Притоптаний, коло тину / Засихає, в'яне! / А сам сотник у кожусі,

ЗАСИХАЛА 1

083B 0088 ----- / Як та билина засихала, / А батько, мати турбувались,

ЗАСІВАЛА 2

057A 0055 Там шляхтою, татарами / Засівала поле, / Засівала трупом поле,

057A 0056 Засівала поле, / Засівала трупом поле, / Поки не остило...

ЗАСІВАЛИ 1

171A 0020 За що скородили списами / Московські ребра?? Засівали, / І рудою поливали...

ЗАСІВАЮТЬ 1

250A 0016 В тяжкі ярма. Орють лихо, / Лихом засівають, / А що вродить? побачите,

ЗАСІЙСЯ 1

291B 0012 Долом та горою! / Та засійся, чорна ниво, / Волею ясною!

ЗАСІК 1

274A 0287 Дітей, бачся, годувала / Та в засік ховала. / Та очіпок, се вже вранці,

ЗАСІЛА 1

076B 0034 В Давидовом граді, Господом хранимим, / Засіла на стогнах. Ні, чуми нема; / А гірша лихая та люта година

ЗАСІЯВ 1

250B 0177 Аж дивно, чудно. Гость стояв / І ніби справді засіяв. / Марія на його зирнула

ЗАСІЯЄ 1

250A 0259 І світ ясний, невечерній / Тихо засіяє... / Обніміться ж, брати мої.

ЗАСІЯЛА 2

027A 0078 Все сумує – тільки слава / Сонцем засіяла, / Не вмере кобзар, бо навіки
221A 0261 Просто козаками, / Фінляндію засіяла; / Насипала бурта

ЗАСІЯЛИ 3

020A 0098 Лягло сонце за горою, / Зірки засіяли, / А козаки, як та хмара,
024A 0070 Лягло сонце за горою, / Зорі засіяли, / А козаки, як та хмара,
178A 0005 Хвилі серед моря, / Засіяли карі очі – / Зорі серед ночі,

ЗАСІЯЛО 1

026B 0038 І поцілувала... / Неначе сонце засіяло, / Неначе все на світі стало

ЗАСІЯНА 1

281B 0010 Поорана, поритая; / Костьми земля засіяна, / А кровію политая.

ЗАСІЯНІ 2

246A 0002 За горами гори, хмарою повиті, / Засіяні горем, кровію политі. / Споконвіку
Прометей
246A 0039 За горами гори, хмарою повиті, / Засіяні горем, кровію политі. / Отам-то милостиві
ми

ЗАСКРИПІЛИ 1

129B 0049 ----- / Заскрипіли рано двері / У великій хаті.

ЗАСМІЄТЬСЯ 2

045A 0039 Старий та химерний! / Заспіває, засміється, / А на сльози зверне.
061A 0952 Та так погуляєм, / Що аж пекло засміється, / Земля затрясється,

ЗАСМІЮТЬ 1

010A 0056 Пошли ж ти їй долю – вона молоденька, / Бо люде чужії її засміють. / Чи винна ж
голубка, що голуба любить?

ЗАСМІЮТЬСЯ 3

030A 0457 Умиєшся – не побачать, / То й не засміються; / А серденько одпочине,
030A 0695 Могила зосталась. / Засміються злії люде / Малій сиротині;
057A 0090 Нишком – люди не побачуть, / То й не засміються... / Не втирайте ж мої сльози,

ЗАСМІЯВСЯ 1

180A 0567 Мов кошеня, такий чудний. / Я аж засміявся. / Він і почув, та як зикне –

ЗАСМІЯВСЬ 1

234A 0391 У Катрину і ніби йшла / До діда в гості. Засміявсь / Старий і внучку привітав,

ЗАСМІЯЛАСЬ 1

179B 0003 Червона калина, / Ніби засміялась / Дівчина-дитина.

ЗАСМІЯЛИСЬ 1

221A 0466 Вони б ще здалися... / Засміялись... А ісправник / Трохи не сказився!

ЗАСНЕ 3

027A 0049 Поки безголов'я ворон прокричить. / Засне долина. На калині / І соловейко задріма.
180A 0059 Отож я ліг спати. / А вже підпилий як засне, / То хоч коти гармати,
198B 0033 Гуляли б, поки не смеркає, / Поки мир божий не засне, / Поки з вечернею зорьою

ЗАСНИ 4

- 194A 0006 Чи пити, чи їсти, чи спатоньки хочеш? / Засни, моє серце, навіки засни, / Невкрите, розбите – а люд навісний
 194A 0006 Чи пити, чи їсти, чи спатоньки хочеш? / Засни, моє серце, навіки засни, / Невкрите, розбите – а люд навісний
 221A 0281 У німецькі кайдани – / Хоч лягай та й засни. / А в мене ще враг їх знає,
 250B 0116 Лілеями та тим рясним / Червоним маком. Та й засни / Під явором у холодочку,

ЗАСНУ 2

- 114A 0010 У якому краю мене заховають, / Де я прихилися, навіки засну. / Коли нема щастя, нема талану,
 114A 0174 Люблю вас і досі, як діточок мати, / Буду вам співати, поки не засну. / Тойді ж, мої любі, як мене не стане,

ЗАСНУВ 4

- 061A 0825 І титар спить... Не рано встане: / Навіки, праведний, заснув. / Горіло світло, погасало.
 114A 0014 Не скаже хоть на сміх: «Нехай спочиває, / Тільки його й долі, що рано заснув». / Чи правда, Оксано? чужа чорнобрива!
 171A 0047 Підростуть гетьмани, / Помолившись, і я б заснув... / Так думи прокляті
 209B 0007 Згадять хоть що-небудь! Та оце й наткну[в]сь / На таке погане, що так і заснув, / Богу не молившись!.. От мені приснилось...

ЗАСНУВШИ 1

- 209B 0009 Богу не молившись!.. От мені приснилось... / Свиною заснувши, звичайне, такий / І сон приверзеться... Ніби край могили

ЗАСНУЛА 11

- 010A 0161 Що не лічить, чи довго жить... / Знать, добре заснула. / -----
 010A 0180 Вона! Боже милий! / Бач, заснула, виглядавши, / Моя сизокрила!»
 030A 0404 В руці ціпок, а на другій / Заснула дитина. / Зострілася з чумаками,
 061A 0681 Прихилилась головою / Та й ніби заснула. / «Бач, Оксано, я жартую,
 061A 2554 А Україна навіки, / Навіки заснула. / -----
 171A 0027 А я, юродивий, на твоїх руїнах / Марно сльози трачу: заснула Україна, / Бур'яном укрилась, цвіллю зацвіла,
 274A 0272 Здається, я впала. / І заснула. Якби була / Довіку проспала!
 274A 0393 ----- / Та й замовкла, мов заснула. / Цигане вставали,
 006B 0272 Маленьких діточок своїх, / Сама заснула коло їх. / Затихло все, тільки дівчата
 016B 0343 Помолилась та й спать лягла. / І тихо заснула. / -----
 236B 0009 Не жди сподіваної волі – / Вона заснула: цар Микола / Її приспав. А щоб збудить

ЗАСНУЛИ 8

- 019A 0030 Плач же, серце, плачте, очі, / Поки не заснули, / Голосніше, жалібніше,
 061A 1192 Що вже їм завтра не вставать. / Ляхи заснули, а Іуди / Ще лічать гроші уночі,
 221A 0440 ----- / Старці під берестом заснули; / Ще сонце спить, пташки мовчать,
 265A 0004 Пожовкле листя, гаснуть очі, / Заснули думи, серце спить, / І все заснуло, і не знаю,
 025B 0014 На небі синім? Чи забувають? / Коли забули, бодай заснули, / Про мою доленьку щоб і не чули.
 147B 0021 Неначе люди тії сплять. / Заснули, добре, знать, заснули, / Святу неділеньку забули,
 147B 0021 Неначе люди тії сплять. / Заснули, добре, знать, заснули, / Святу неділеньку забули,
 287B 0005 Раби, невольники недужі! / Заснули, мов свиня в калюжі, / В своїй неволі! Мій ти друже,

ЗАСНУЛО 6

- 045A 0085 Ходи собі, мій голубе, / Поки не заснуло / Твоє серце, та виспуй,
 114A 0172 Того, що я знаю... Минуло, дівчата! / Серце не заснуло, я вас не забув. / Люблю вас і досі, як діточок мати,

- 180A 0376 Таки добре. Перед світом / Усе те заснуло, / Тіль[ки] де-де православні
234A 0254 Трохима-діда. Прогуло / Прокляте лихо та й заснуло. / На хутір знову благодать
256A 0008 Будить бознає колишне – / Добре, що заснуло. / Хоч і яр той, вже до його
265A 0005 Заснули думи, серце спить, / І все заснуло, і не знаю, / Чи я живу, чи доживаю,

ЗАСНУТИ 2

- 265A 0025 І спати на волі, / І заснути навік-віки, / І сліду не кинуть
234В 0028 Під крилом твоїм любенько / В холодку заснути. / -----

ЗАСНУТЬ 1

- 016В 0123 Надивитись, намолитись / І заснуть навіки. / -----

ЗАСОХЛИ 2

- 266A 0063 Не люди, а змії... / І засохли мої сльози, / Сльози молодії.
200В 0190 Не спала; впали карі очі, / Засохли губи; і вночі / Щось, ходя, шепче, сміючись.

ЗАСОХЛУ 1

- 280В 0008 На княжому дебелім тілі / Засохлу кров його... Отру / Глибокії на любім ладо рани.–

ЗАСПАНІ 2

- 180A 0497 Покрай улиць поспішали / Заспані дівчата, / Та не з дому, а додому!
109В 0001 ----- / І небо невмите, і заспані хвилі; / І понад берегом геть-геть,

ЗАСПІВА 1

- 061A 1301 Оживуть гетьмани в золотім жупані; / Прокинеться доля; козак заспіва: / «Ні жида, ні ляха», а в степах України –

ЗАСПІВАВ 2

- 052A 0071 Якби малось сили; / Заспівав би – був голосок, / Та позички з'їли.
088В 0021 Журився сам собі чогось, / Та й заспівав,– звичайне, тихо, / Щоб капітан не чув, бо злиха

ЗАСПІВАЄ 14

- 030A 0068 Стане собі під калину, / Заспіває Гриця. / Виспіває, вимовляє,
045A 0015 А йому байдуже!.. / Сяде собі, заспіває: / «Ой не шуми, луже!»
045A 0017 «Ой не шуми, луже!» / Заспіває та й згадає, / Що він сиротина,
045A 0023 Старий та химерний; / Заспіває про Чалого – / На Горлицю зверне;
045A 0035 Або, щоб те знали, / Тяжко-важко заспіває, / Як Січ руйновали.
045A 0039 Старий та химерний! / Заспіває, засміється, / А на сльози зверне.
045A 0094 Старий та химерний; / Заспіває весільної, / А на журбу зверне.
047A 0052 В лузі на калині, / Заспіває козаченько, / Ходя по долині.
052A 0100 Як дівчина під вербою / Гриця заспіває. / Нехай ще раз усміхнеться
061A 0344 Як пташка щибече, байрак гомонить, / Або чорнобрива в гаю заспіває... / О Боже мій милий, як весело жить!
061A 0987 Аж земля трясеться. / Заспіває – заспівають, / Аж лихо сміється.
061A 1289 У Черкаси. А там третій / Півень заспіває... / А там... а там... Йде Ярема,
057В 0308 Потім собі тихесенько, / Тихо заспіває / Со святыми; та й заплаче.
184В 0004 Неначе стане молодий, / І заспіває... як уміє. / І стане ясно перед ним

ЗАСПІВАЄМ 4

- 221A 0432 От де нам пожива буде! / Ану, заспіваєм! / Проби ради...
258A 0235 Невольники наші». / Якої ж ми заспіваєм?.. / На чужому полі
197В 0008 Не тут, і певне, не такими! / І заспіваєм не таку! / І тут невесело співали,
308В 0072 Могили-гори на степах – / І веселенько заспіваєм... / -----

ЗАСПІВАЄМО 2

- 197B 0004 Чи зйдемося ж знову? / Чи заспіваємо коли? / А може, й те... Та де? Якими?
197B 0006 А може, й те... Та де? Якими? / І заспіваємо яку? / Не тут, і певне, не такими!

ЗАСПІВАЙ 3

- 027A 0089 Прилини до мене хоть на одно слово / Та про Україну мені заспівай. / Нехай
усміхнеться серце на чужині,
027A 0112 Прилини до мене хоч на одно слово / Та про Україну мені заспівай. / -----
061A 1738 Укупочці, в парі. / А де ж Волох? Заспівай лиш / Нам, старий кобзарю!

ЗАСПІВАЙМО 4

- 010A 0095 Пограємось, погуляймо / Та пісеньку заспіваймо: / Ух! Ух!
061A 1088 Нехай людям лихо сниться, / А ми заспіваймо. / А ми заспіваймо,
061A 1089 А ми заспіваймо. / А ми заспіваймо, / А ми посідаймо,
061A 1915 Та ходімо погуляймо, / Та сядемо заспіваймо». / -----

ЗАСПІВАЙТЕ 1

- 258A 0233 Може, й ми заплачем. / Або нашу заспівайте, / Невольники наші».

ЗАСПІВАЛА 4

- 047A 0185 Пала, стала, заплакала / І... і заспівала: / -----
095B 0188 Прошептала, задумалась, / Потім заспівала: / «Хата на помості,
233B 0021 І понадо мною / Полинула, заспівала / Ти, золотокрила...
250B 0129 Козу з козяточком з-під гаю / І заспівала.– / «Раю! раю!

ЗАСПІВАЛИ 8

- 020A 0119 Виймаючи очі, / Заспівали козаченьки / Пісню тії ночі,
024A 0091 Виймаючи очі, / Заспівали козаченьки / Пісню тії ночі,
055A 0039 Лиман човни вкрили. / «Грай же, море!» – заспівали, / Запінились хвилі.
150A 0035 І Дніпр укрили байдаки, / І заспівали козаки: / -----
150A 0166 Жито жали, в копи клали, / Гуртом заспівали: / «Слава тобі, Гамаліє,
154A 0034 І Дніпр укрили байдаки, / І заспівали козаки. / -----
154A 0166 Жито жали, в копи клали, / Гуртом заспівали: / «Слава тобі, Гамалію,
197B 0001 ----- / Ми заспівали, розійшлись / Без сльоз і без розмови.

ЗАСПІВАЛО 1

- 302B 0020 Прийшло дівча воду брати, / Брало, заспівало. / Вийшли з хати батько й мати

ЗАСПІВАТИ 1

- 061A 1800 Ні з ким долю поділити, / Ні з ким заспівати; / Один, один сиротою

ЗАСПІВАТЬ 2

- 061A 0361 Сирота Ярема – сирота багатий, / Бо є з ким заплакати, є з ким заспівати: / Єсть карії
очі – як зіроньки сяють,
198B 0026 Кого там люде поховали? / І вдвох тихенько заспівати / Ту думу сумную, днедавну,

ЗАСПІВАЮ 7

- 061A 0107 У мойй хатині / Заспіваю, заридаю, / Як мала дитина.
061A 0109 Як мала дитина. / Заспіваю – море грас, / Вітер повіває,
061A 0113 З вітром розмовляє. / Заспіваю – розвернулась / Висока могила,
061A 1209 Побачимо потім, а тепер не ту, / Не ту заспіваю, іншої заграю; / Лихо – не дівчата –
буде танцювати.
149B 0029 Та Україну згадаю, / Та пісеньку заспіваю. / Люде скажуть, люде зрадять,
196B 0031 На степ, на море подивлюсь, / Згадаю децю, заспіваю, / Та й знов мережать захожусь
205B 0059 Надію в серці привітаю, / Тихенько-тихо заспіваю / І Бога Богом назову.

ЗАСПІВАЮТЬ 2

047A 0102 Спусти мене в яму. / Нехай попи заспівають, / А дружки заплачуть,
061A 0987 Аж земля трясеться. / Заспіває – заспівають, / Аж лихо сміється.

ЗАСТАВ 2

207A 0295 Ніби скованих докупи, / Застав батько в хаті. / -----
014B 0046 Я до попа та до сусіди, / Привів попа, та не застав – / Вона вже вмерла. Нема й сліду

ЗАСТАВИТЬ 1

161B 0147 Іти лиш в хату... От ще річ: / Заставить треба богослова, / Щоб дома байдиків не бив,

ЗАСТАВЛЯЄ 1

197A 0006 Не завидуй могучому, / Бо той заставляє. / Не завидуй і славному,

ЗАСТАВЛЯТЬ 1

221A 0390 Нехай Бог боронить! / Може, ще нестись заставлять, / Москаля плодити.

ЗАСТАНЕ 1

258A 0256 Блажен! блажен! Тебе, злая, / В радості застане / І розіб'є дітей твоїх

ЗАСТИЛАЄ 1

038B 0015 Аксамитом шляхи стеле, / А єдвабном застилає / І нікому не звертає.

ЗАСТОГНАВ 4

150A 0021 Босфор аж затрявся, бо зроду не чув / Козацького плачу, застогнав широкий, / І шкурою, сірий бугай, стрепенув,
154A 0021 Босфор аж затрявся, бо зроду не чув / Козацького плачу; застогнав широкий / І шкурою, сірий бугай, стрепенув,
192A 0046 Степом ідучи. / Ой застогнав сивий пугач / В степу на могилі,
175B 0049 І просадив, мов ту жабу. / Застогнав поганець / Та й опрігся. Порадилися,

ЗАСТОГНАЛА 4

123A 0136 Хвиля роздалася, / Закипіла, застогнала – / І обох покрила.
123A 0169 Підняв її, поціловав... / Хвиля застогнала, / Розкрилася, закрилася,
221A 0351 Земля затряслася? / Чи чуєте? Застогнала / Гора над Чигрином.
006B 0074 Стрепенувся байрак, / А могила застогнала. / -----

ЗАСТОГНАЛО 1

180A 0557 До москалів – москалики, / Тільки застогнало, / Пішли в землю; диво дивне

ЗАСТУКАЛИ 1

246A 0042 Ненагодовану і голу / Застукали сердешну волю / Та й цькуємо. Лягло костями

ЗАСТУП 2

050B 0267 Не спочине в школі, / Бере заступ і лопату, / Шкандибає в поле...
057B 0324 Ще опухнеш.– Та взяв якось / Заступ і лопату / Та й пішов собі у поле

ЗАСТУПАЄ 1

258A 0118 А Бог мені помагає, / Мене заступає / І ім правдою своєю

ЗАСТУПАМИ 1

180A 0432 Полки виступали / З заступами на лінію, / А мене послали

ЗАСТУПАЮТЬ 1

092B 0021 І передо мною / Ніби море заступають / Широкії села

ЗАСТУПИ 1

218В 0213 І чи одна ти? Божа Мати! / І заступи вас і укрий! / Нема сім'ї, немає хати,

ЗАСТУПИЛА 2

033В 0028 ----- / Заступила чорна хмара / Та білу хмару.

156В 0001 ----- / Заступила чорна хмара / Та білу хмару.

ЗАСТУПИЛИ 2

030А 0440 (Світить, та не гріє) – / Люде б сонце заступили, / Якби мали силу,

274А 0119 І на шатро мов позирав, / Аж поки хмари заступили. / -----

ЗАСТУПИЛО 1

250А 0171 Може, чванитесь, що братство / Віру заступило. / Що Синопом, Трапезондом

ЗАСТУПИТЬ 5

207А 0340 В табор не ховатись. / «Нехай тебе Бог заступить!» – / Як за селом стали,

250А 0075 І дитини мати. / І дим хмарою заступить / Сонце перед вами,

264А 0015 Добреє дівоче / Не заступить, не закрие / Неситі очі.

103В 0007 Поміркувать, / Щоб бідне птаство заступить, / Орлине царство затопить

212В 0012 Святим хранителем твоїм? / І хто заступить? Хто укрие / Од зла людського в час лихий?

ЗАСТУПИТЕ 1

258А 0136 І виведіть із тісноти / На волю тихих, заступіте / Од рук неситих». Не хотять

ЗАСТУПНИКОМ 1

258А 0196 Мені Господь пристанище, / Заступником буде, / І воздасть їм за діла їх

ЗАСУНУ 1

121В 0002 Ой виострю товариша, / Засуну в халяву / Та піду шукати правди

ЗАСУШАТЬ 1

264А 0008 Дознаються – пограються, / Засушать та й кинуть. / Ані літа молодії,

ЗАСУШЕНИЙ 1

180А 0315 Цариця-небога, / Мов опеньок засушений, / Тонка, довгонога,

ЗАСУШИТЬ 1

016В 0128 Ще молодій моїй княгині, / Красу і серце засушить / І марне згинуть в самотині.

ЗАСХНЕШ 1

016В 0093 Мов ряст весною уночі. / Засхнеш, не знатимеш нічого, / Не знатимеш, як хвалять Бога,

ЗАСЯДЕ 1

158В 0006 А як прийде нудьга в гості / Та й на ніч засяде, / Отойді мене, мій друже,

ЗАСЯДУТЬ 1

250А 0089 Чия на вас шкура, / Та й засядуть, і премудрих / Немудрі одурять!

ЗАСЯЮТЬ 1

308В 0026 Безвічнії попід небом / Попливають, засяють. / Підождемо ж, моя сестро,

ЗАТЕ 3

061А 1628 Не дали ляхи прокляті. / Зате ж їх і били, / І я й батько святим ножем;

246А 0086 Ми настоящі християне, / Ми малим ситі!.. А зате! / Якби ви з нами подружили,

274A 0034 Хто з шашликом, а хто і так. / Зате він вольний, як козак / Колись-то був. Сидять,
куняють,

ЗАТИХ 2

006B 0274 Затихло все, тільки дівчата / Та соловейко не затих. / -----

029B 0103 Пани-християне!..» / Затих мій сивий, битий тугою, / Поник старою буй-головою.

ЗАТИХАВ 1

029B 0150 І соловейко на калині / То затихав, то щebetав, / Святого Бога вихваляв;

ЗАТИХЛО 1

006B 0273 Сама заснула коло їх. / Затихло все, тільки дівчата / Та соловейко не затих.

ЗАТИХНЕ 1

218B 0040 Мов нагодована дитина, / Затихне трохи. І тюрма / Неначе ширшає. Співає

ЗАТИШКУ 1

161B 0024 Чию сирітку за дитину / Та й доглядає в затишку, / Як квіточку, чужу дочку.

ЗАТОГО 3

199A 0062 Слав'янськеє, нове! / Затога вже буде повне, / І попливе човен

046B 0077 Уже й твердині поробили, / Затога будуть і могили, / Всього наробимо колись!

185B 0027 Чи варт вона огня святого?.. / Бо хоч зостаріюсь затога, / А ще не знаю, що роблю.

ЗАТОПИВ 3

207A 0108 Зробив хату, оженився, / І піч затопив / І вечерять наварив».

230B 0041 Якийсь дурний оригінал, / Що в морду затопив капрала, / Та ще й у церкві, і пропало,

230B 0048 Що царство все оголосив – / Сатрапа в морду затопив. / А ви – юродиві – тим часом,

ЗАТОПИЛА 1

014B 0054 Поки дитину привела / Та у криниці й затопила.» / Неначе згага запекла.

ЗАТОПИЛИ 3

057A 0010 Бо вас лихо на світ на сміх породило, / Поливали сльози... Чом не затопили, / Не
винесли в море, не розмили в полі?

061A 2190 Опівночі; до схід сонця / Умань затопили; / Затопили, закричали:

061A 2191 Умань затопили; / Затопили, закричали: / «Карай ляха знову!»

ЗАТОПИЛО 2

020A 0054 Де поділося? Згоріло? / А чи затопило / Синє море твої гори,

055A 0033 То стогне, то вис. / Дніпра гирло затопило, / «Ануге, хлоп'ята,

ЗАТОПИТИ 2

146B 0042 Нема кому зострінати, / Затопити хату, / Нема кому води тії

161B 0356 Під кожухом, і нікому / Хату затопити / І вимести... по смітнику

ЗАТОПИТЬ 2

180A 0357 До найстаршого... та в пику / Його як затопить!.. / Облизався неборака;

103B 0008 Щоб бідне птаство заступить, / Орлине царство затопить / І геть спалить.

ЗАТОПЛЮ 1

030A 0321 Лихо виливати; / Затоплю недолю / Дрібними сльозами,

ЗАТОПЧУ 1

030A 0323 Дрібними сльозами, / Затопчу неволю / Босими ногами!

ЗАТРУБИЛИ 2

030A 0042 Прийшли вісти недобрії – / В поход затрубили. / Пішов москаль в Туреччину;
137B 0042 Брата військового. / У труби затрубили, / У дзвони задзвонили,

ЗАТРУСИЛИСЬ 1

199A 0272 Орліми очима. / Затрусилась, побіліли, / Мовчки озирали

ЗАТРУСИЛОСЬ 1

180A 0549 Він вилупив баньки з лоба – / І все затрусилось, / Що осталося; мов скажений,

ЗАТРЯСЕТЬСЯ 1

061A 0953 Що аж пекло засміється, / Земля затрясється, / Небо запалає...

ЗАТРЯСЛАСЯ 1

221A 0350 І над Дніпром і Тясмином / Земля затряслася? / Чи чуєте? Застогнала

ЗАТРЯССЯ 2

150A 0020 Лилися козацькі, тугу домовляли. / Босфор аж затрясся, бо зроду не чув /
Козацького плачу, застогнав широкий,

154A 0020 Лилися козацькі, тугу домовляли. / Босфор аж затрясся, бо зроду не чув /
Козацького плачу; застогнав широкий

ЗАХАРІЙ 1

250B 0167 Учора, каже, привела / Дитину, сина. А Захарій / Старий нарек його Іваном...

ЗАХВАСУВАЛИ 1

175B 0056 Хлопця молодого, / Та в тюрму захвасували... / Та й більше нічого.

ЗАХИЛІМ 1

074B 0047 Тихенько виїде на гору / На тім захилім верблюді. / Непевне діється тойді.

ЗАХОВАВ 2

061A 2464 Що мала дитина у куточку плаче. / Спасибі, дідусю, що ти заховав / В голові
столітній ту славу козачу:

250B 0276 А то б цеглиною убили – / Якби не вкрив, не заховав! / В Єрусалимі говорили

ЗАХОВАВСЯ 1

030A 0644 «Осьде воно, подивися! / Де ж ти? Заховався? / Утік!.. нема!.. Сина, сина

ЗАХОВАВСЬ 1

045A 0055 Послуха, повіє... / Старий заховавсь / В степу на могилі, щоб ніхто не бачив,

ЗАХОВАВШИ 1

158B 0015 І серце убоге / Заховавши, ходить собі, / Та молиться Богу,

ЗАХОВАЄШСЯ 1

250B 0097 В яких незнаємих вертепах / Ти заховаєшся од спеки / Огнепалимої тії,

ЗАХОВАЙМОСЬ 1

250B 0232 А то... Й не вимовив: уб'ють / На улиці.– І заховайтесь / В своїм оазисі.– І в путь

ЗАХОВАЛА 3

114A 0277 Поки лиха я не знала, / Чом не заховала?» / Не слухала стара мати,

178A 0031 А того й не знають, / Що я в серці заховала... / Нехай нарікають,

274A 0261 Хата пустою смерділа. / От я заховала / Близнят своїх у коморі,

ЗАХОВАЛАСЬ 2

136В 0013 Де ми будем ночувати. / Одружилась, заховалась, / Бодай була не кохалась.
172В 0010 Пішов же я світ-за-очі, / Доля заховалась; / А воленьку люде добрі

ЗАХОВАЛИ 5

030А 0249 Не розкажуй, голубонько! / Де б не заховали, / Щоб грішної на сім світі
061А 0251 При лихій годині, / Давно б досі заховали / В снігу на чужині;
061А 0253 В снігу на чужині; / Заховали б та й сказали: / «Так... якесь ледащо...»
215В 0012 І люті! люті! Ви ж украли, / В багно погане заховали / Алмаз мій чистий, дорогий,
250В 0397 Убогим людям, чабанам, / Що привітали, заховали / І нам Спасителя спасли.

ЗАХОВАЛИСЬ 1

061А 1810 Її батька. Недолуди, / Тепер заховались / За мурами та дивитесь,

ЗАХОВАНА 1

243В 0012 У рушничку та в хустині / Захована в новій скрині. / -----

ЗАХОВАНО 1

061А 0400 Щоб люди не знали, / Що на серці заховано, / Щоб не привітали.

ЗАХОВАТИ 1

047А 0207 Сама хоче мене мати / В землю заховати... / А хто ж її головоньку

ЗАХОВАТИСЯ 1

090В 0004 Нудьга і осінь. Боже милий, / Де ж заховатися мені? / Що діяти? Уже й гуляю

ЗАХОВАТИСЬ 1

083В 0177 Де їй дітись од сорома, / Де їй заховатись? /

ЗАХОВАТЬ 1

061А 0021 Єсть у мене діти, та де їх подіти? / Заховать з собою? Гріх, душа жива! / А може, їй
легше буде на тім світі,

ЗАХОВАЮ 5

057А 0080 Нехай злидні живуть три дні – / Я їх заховаю, / Заховаю змію люту
057А 0081 Я їх заховаю, / Заховаю змію люту / Коло свого серця,
061А 0026 Що так вона нишком над ними ридала. / Ні, не заховаю, бо душа жива. / Як небо
блакитне –нема йому краю,
180А 0078 Мої муки, мої люті / В хмарі заховаю. / А ти, моя Україно,
180А 0174 А без тебе я де-небудь / Серце заховаю / Та тим часом пошукаю

ЗАХОВАЮСЬ 3

030А 0256 Де мені сховатись? / Заховаюсь, дитя моє, / Сама під водою,
180А 0206 Під землею? Ні, вже, мабуть, / Я не заховаюсь / І на небі!.. За що ж кара,
246В 0010 О горе! горенько мені! / І де я в світі заховаюсь? / Щодень пілати розпинають,

ЗАХОВАЮТЬ 3

030А 0243 В чужу землю чужі люде / Мене заховають; / А свої ся крихотка
030А 0300 А другому оставила / Те, де заховають. / Де ж ті люде, де ж ті добрі,
114А 0009 І сама не знає – / У якому краю мене заховають, / Де я прихилюся, навкі засну.

ЗАХОДА 1

185В 0043 Розтоптана в степу здихас, / Захода сонця дожидає. / Отак-то я тепер терплю

ЗАХОДИВСЯ 2

250В 0429 Колиску тую плетучи. / А Йосип заходився хату / Із очерету будувати,

292В 0047 Набрив гарем собі чималий / Та й заходився царювать. / Дивилися та дивувались

ЗАХОДИВСЬ 4

207А 0106 Я любила б чоловіка! / Ой гоп, заходивсь, / Зробив хату, оженивсь,
076В 0095 І, знов веселий, знову п'яний, / Коло рабині заходивсь. / -----
276В 0010 Гнучкий одноліток лози, / Каблучку заходивсь плести, / На шию б то. Коли погляне,
303В 0023 Святим хрестом і тричі плюнув / Та й знову думать заходивсь / Про те ж таки, що й
перше думав.

ЗАХОДИЛА 1

120В 0005 Стежечку топтала. / Та до куми заходила / Пшона позичати,

ЗАХОДИЛАСЬ 3

016В 0177 І азбуку по кунштниках / Заходилась вчити. / І що божий день купала,
153В 0058 Може, сама догадалась. / Тільки заходилась / Та сплела й собі таку
250В 0306 Тільки руна в яру гула. / Марія зараз заходилась / Пекти опрісноки. Спекла,

ЗАХОДИЛИ 1

057В 0347 Єсть коло дороги, / Щоб заходили з криниці / Люде воду пити

ЗАХОДИЛИСЯ 2

221А 0443 А коло льоху вже проснулись / І заходилися копати. / -----
076В 0007 До оди пишно-чепурної, / Та й заходилися б обоє / Царів абощо воспівать.

ЗАХОДИЛИСЬ 5

221А 0301 І гоже, й негоже!» / Тепер уже заходились / Древности шукати
250А 0126 Отойді ми заходимось!.. / Добре заходились / По німецькому показу
016В 0216 По селах метнувся. / Наїхали... Заходились. / Лічили, лічили...
153В 0065 Любо ціловатись / Коло воріт заходились. / А жид ізнавору,
242В 0003 Було так любо, було тихо; / Ми заходились розкувать / Своім невольникам кайдани.

ЗАХОДИМОСЬ 3

250А 0125 Нашу нам розкаже,– / Отойді ми заходимось!.. / Добре заходились
076В 0030 Незрячим людям. В добрий час / Заходимось, моя порадо. / -----
076В 0230 Та ревносно в новій лівреї / Заходимось царів любить. / Шкода і оливо тупить.

ЗАХОДИТЬ 4

025В 0001 ----- / Сонце заходить, гори чорніють, / Пташечка тихне, поле німіє,
038В 0069 Ой високо сонце сходить, / Низенько заходить. / В довгій рясі по келії
131В 0002 Із-за гаю сонце сходить, / За гай і заходить. / По долині увечері
147В 0043 Село зеленіє. / Ніхто в його не заходить, / Тільки вітер віє

ЗАХОДИТЬСЯ 3

236В 0014 Та добре вигострить сокиру, / Та й заходиться вже будить. / А то проспить собі
небога
292В 0071 Чи нам його тепер лічить? / Чи заходиться та зробиць / Царя здоровшого? – По мові,
308В 0004 Вірші нікчемні віршувать, / Та заходиться риштувать / Вози в далеку дорогу,

ЗАХОЖУСЯ 1

161В 0215 Оце дитина! Ні, Настусю, / Я коло тебе захожуся / Тепер, лебедонько, не так!

ЗАХОЖУСЬ 1

196В 0032 Згадаю дещо, заспіваю, / Та й знов мережать захожусь / Дрібненько книжечку.
Рушаю.

ЗАХОЛОНУВ 1

308В 0051 О мій супутниче святий! / Поки огонь не захолонув, / Ходімо лучче до Харона –

ЗАЦВІВ 1

161В 0083 Та синій! Синій-голубий / Зацвів... / -----

ЗАЦВІЛА 2

171А 0028 Марно сльози трачу: заснула Україна, / Бур'яном укрилась, цвіллю зацвіла, / В калюжі, в болоті серце прогноїла

179В 0001 ----- / Зацвіла в долині / Червона калина,

ЗАЦВІЛИ 1

147В 0007 Мете собі, як помелом. / Весна, садочки зацвіли; / Неначе полотном укриті,

ЗАЦВІЛО 1

061А 0004 І дурень, і мудрий нічого не знає. / Живе... умирає... Одно зацвіло, / А друге зав'яло, навіки зав'яло...

ЗАЦВІТЕ 2

161В 0094 ----- / І як барвінок зацвіте... / -----

184В 0017 Не раз такому любо стане, / Не раз барвінком зацвіте. / Отак, буває, в темну яму

ЗАЦПИЛО 1

199А 0266 Або жиди в школі... / І всім разом заціпило!.. / -----

ЗАЦЬКУЮТЬ 2

297В 0012 Царі з міністрами-рабами / Тебе, о люту, зацькують! / Не зацькують. А люде тихо

297В 0013 Тебе, о люту, зацькують! / Не зацькують. А люде тихо / Без всякого лихого лиха

ЗАЧАЛИСЬ 1

218В 0417 Нехай усіх нас розпинає; / Уже внучата зачались, / І виростуть вони колись.

ЗАЧЕПИТЬ 1

057В 0259 Ніже анікого / Не зачепить, ніже ділом, / Ніже яким словом.

ЗАЧЕРВОНІЄ 1

123А 0012 Та й задріма, поки неба / Край зачервоніє. / -----

ЗАЧИНЕНИХ 1

212В 0038 І Христа ради простягаєш / Коло зачинених дверей / Старії руки.

ЗАЧИНИЛАСЬ 2

038В 0062 Козака впустили, / І знов брама зачинилась, / Навік зачинилась

038В 0063 І знов брама зачинилась, / Навік зачинилась / Козакові. Хто ж цей сивий

ЗАЧИНИЛИ 1

218В 0480 Твоїм Юпітером святим, / Залізну браму зачинили. / А ти осталася одна,

ЗАЧИТАЛИ 1

082В 0016 З Ватаги письма принесли / І всі тихенько зачитали. / А ми з колегою лягли

ЗАШИВАЄ 1

139В 0012 Молоденька. / Лимар кичку зашиває, / Мене горне, обнімає,

ЗАШИЄ 1

250В 0684 Одує прах з його хітона, / Зашиє дірочку та знову / Під смокву піде. І сидить

ЗАШИПЛИ 2

- 199A 0198 ----- / Зашипіли, мов гадюки, / Ченці в Ватікані,
199A 0278 «Мовчи, чеше смілий...» – / Гадюкою зашипіли, / Звірем заревіли.

ЗАШИТІ 1

- 147B 0028 Під хатами поміж садами, / Зашиті в шкуру і в смолі, / Гробокопателі в селі

ЗАШИТО 1

- 185B 0012 Як людям дав я «Кобзаря», / А їм неначе рот зашито, / Ніхто й не гавкне, не лайне,

ЗАШЛО 1

- 095B 0150 Уже і сонечко зійшло, / Уже й зашло, смеркати стало, / Не йде, сердешная, в село,

ЗАЩЕБЕТАВ 2

- 010A 0142 ----- / Защебетав жайворонок, / Угору летючи;
010A 0146 На дубу сидячи; / Защебетав соловейко – / Пішла луна гаєм;

ЗАЩЕБЕТАЛА 1

- 179B 0007 Пташечка зраділа / І защебетала. / Почула дівчина,

ЗАЩЕБЕЧЕ 4

- 027A 0015 Було, як смеркає, / Защебече на калині – / Ніхто не минає.
027A 0035 Поплакати в лози, / Защебече соловейко – / Сохнуть дрібні сльози.
047A 0050 Як серденько знає. / Защебече соловейко / В лузі на калині,
180B 0053 Бо й пташка іноді пізнає / І защебече: – Он байстря / Несе покритка на базар.

ЗАЩЕБЕЧУТЬ 1

- 092B 0053 Діточки-дівчата / Й защебечуть по своєму / Доброму звичаю,

ЗБАВИШ 1

- 234A 0015 Чому мені злої долі, / Чом віку не збавиш? / Ні, не дави, туманочку!

ЗБЕРУ 1

- 221A 0341 ----- / А я зберу з всього світа / Всі зла і всі муки!..

ЗБИВАЙТЕ 1

- 061A 1652 Які груші уродили! / Збивайте, хлоп'ята! / Швидче! швидче! Отак! отак!» –

ЗБИРАЄ 3

- 018A 0010 В того доля ходить полем, / Колоски збирає, / А моя десь, ледащиця,
207A 0059 За латані поли / Та й збирає колосочки / На чужому полі,
207A 0669 Тепер, кажуть, в Слободзеї / Останки збирає / Головатий та на Кубань

ЗБИРАЛА 1

- 173A 0233 Вдень лазила на смітниках, / Черепки збирала, / Примовляла, що синові

ЗБИРАЛАСЯ 1

- 083B 0198 У неділеньку раненько / Збиралася громадонька, / Та криницю виливали,

ЗБИРАЛАСЬ 4

- 020A 0009 Бились з козаками, / Як збиралась громадонька / В неділеньку вранці,
024A 0009 Бились з козаками, / Як збиралась громадонька / В неділеньку вранці,
057B 0176 А з сином-парубком; женити / Його збиралась восени. / Аж гульк! Од матушки-цариці,
250B 0234 В своїм оазисі.– І в путь / Марія нашвидку збиралась / Та тяжко плакала, ридала.

ЗБИРАЛИСЯ 3

010A 0202 ----- / Збиралися подруженьки, / Слізюньки втирають;
010A 0204 Слізюньки втирають; / Збиралися товариші / Та ями копають;
199A 0254 Рано в усі дзвони. / Збиралися кардинали, / Гладкі та червоні,

ЗБИРАЛИСЬ 2

061A 1371 Нехрещені, клятї душі». / На базар збирались / Гайдамаки. Йде Ярема,
044B 0016 Щоб мечі-шаблі гострили / Та збирались на веселля, / На веселе погуляння,

ЗБИРАЛОСЬ 1

030A 0302 Де ж ті люде, де ж ті добрі, / Що серце збиралось / З ними жити, їх любити?

ЗБИРАТИ 1

250B 0729 Сховались, потім розійшлись, / І ти їх мусила збирати... / Отож вони якось зійшлись

ЗБИРАТЬ 1

057A 0043 З булавами, з бунчугами / Збирають на раду... / Нехай душі козацькїї

ЗБИРАЮТЬСЯ 2

234A 0104 Старі сумують. Може, вже / Оце збираються до Бога, / Та хто в далеку дорогу
092B 0029 Старесенька мати! / Чи збираються ще й досі / Веселїї гості

ЗБІГЛИСЬ 1

016B 0372 Пани в гаю не ворушились, / А люде збіглись та дивились, / Як дим до неба
підіймавсь.

ЗБОКУ 2

123A 0024 У жупані; кругом пані, / І спереду, й збоку. / І молода, нівроку їй,
218B 0027 Хрест високий / На кладовищі трохи збоку / Златомальований стоїть.

ЗБРЕХАВШИ 1

067B 0006 А сиріч... як би вам сказать, / Щоб не збрехавши. Нумо знову / Людей і долю
проклинать.

ЗБРЕХАЛА 1

232B 0010 А я й послухав, і учивсь, / І вивчився. А ти збрехала. / Якї з нас люде? Та дарма!

ЗБРЕШУТЬ 1

287B 0009 І не кленись, і не молись / Нікому в світі! Збрешуть люде, / І візантїйський Саваоф

ЗБРОЄ 3

207A 0308 Старий молодіє. / Та й заплакав. «Зброє моя, / Зброє золотая!..
207A 0309 Та й заплакав. «Зброє моя, / Зброє золотая!.. / Літа мої молодїї,
207A 0312 Сило молодая! / Послужи, моя ти зброє, / Молодїй ще силі,

ЗБРОЇ 1

044B 0067 І три самопали... / А на зброї... козацькая / Кров позасихала.

ЗБРОЮ 2

207A 0303 До криниці. А тим часом / Запорозьку зброю / Старий виніс із комори,
207A 0320 Й жупан надівас. / А Ярина дає зброю, / На порозі стоя;

ЗБРУЮ 2

044B 0029 До зірниці із криниці, / Виносила зброю – шаблю золотую / І рушницю-гаківницю.
044B 0062 Несуть пани есаули / Козацькую зброю: / Литий панцер порубаний,

ЗБУДИ 2

- 016A 0003 Ти з морем говориш, / Збуди його, заграй ти з ним, / Спитай синє море.
016A 0047 Ти з морем говориш, / Збуди його, заграй ти з ним, / Спитай синє море...

ЗБУДИЛА 1

- 006B 0131 Благаю Бога, щоб печаль / Тебе довіку не збудила, / Щоб у палатах не найшла...

ЗБУДИЛИ 1

- 161B 0326 Не йде Настусенька, не чуть! / Насилу сотника збудили / Та розказали: так і так!

ЗБУДИТЬ 6

- 150A 0062 Неначе скажений; то стогне, то вис: / Йому Візантію хочеться збудить. / «Не буди, Босфоре: буде тобі горе;
154A 0064 Неначе скажений, то стогне, то вис. / Йому Візантію хочеться збудить. / «Не буди, Босфоре, буде тобі горе,
095B 0211 І сторож боязно кричить, / Щоб злого пана не збудить. / Аж глядь, палати зайнялись.
161B 0321 Та й ліг собі тихенько спати, / Щоб Настю, бачте, не збудить, / Та сорома не наробить.
236B 0010 Вона заснула: цар Микола / Її приспав. А щоб збудить / Хиренну волю, треба миром,
250B 0576 Тихенько-тихо. Ангел спить, / То щоб його-то не збудить. / Та й не догледіла. Неначе

ЗБУДУВАВ 1

- 061A 2378 Глибоку будує. / Та й збудував. Бере синів, / Кладе в темну хату,

ЗБУДЯТЬ 1

- 006B 0096 Присплять, лукаві, і в огні / Її, окрадену, збудять... / Ох, не однаково мені.

ЗБУЛОСЬ 2

- 250B 0374 – Пророчество Ієремія, / Ісаія збулось! збулось! / У нас, у пастирей, Месія
250B 0374 – Пророчество Ієремія, / Ісаія збулось! збулось! / У нас, у пастирей, Месія

ЗВАВ 1

- 152B 0007 Що гусарин чорноусий, / Що Машою звав? / Ні, не того мені шкода;

ЗВАЛАСЬ 2

- 221A 0015 Як була я людиною, / То Прісею звалась; / Я отутечки родилась,
057B 0042 Бо вже Катруся підросла / (Катрусею вдовівна звалась). / Чи вік же їй продівувать?

ЗВАЛИ 4

- 274A 0484 А все-таки покриткою / І відьмою звали. / -----
016B 0295 Своєю святою / Її звали. І все село / За неї молилось...
050B 0115 А що пак, Максиме! / (Бо його Максимом звали.) / Попродай скотину
057B 0151 Максимову хату / (Бо його Максимом звали, / Вдовиного зятя)

ЗВАЛИЛА 1

- 192A 0061 Чи то нудьга невсипуша / Його з ніг звалила. / Чи то люди поробили

ЗВАЛОСЬ 2

- 068B 0142 Мов порсяча, кров лилась. / Я різав все, що паном звалось, / Без милосердя і зла,
200B 0017 Мале байстря, свиней пасло, / Петрусем звалось; на придане / Воно за панною пішло

ЗВАТИ 5

- 221A 0358 Регочеться, що Йванами / Обох буде звати! / Полетімо!...– Полетіли
270A 0072 А дівчата завітчались / І почали звати / Лілеєю-снігоцвітом;
139B 0025 Кого будеш попереду / Зятем звати, – / Усіх, усіх, моя мамо,
139B 0028 У неділеньку зятями / Будеш звати. / -----

302В 0024 Порадитись, кого б то їм / Своїм зятем звати? / -----

ЗВЕЛІВ 3

095В 0108 У пана просити. / Звелів не пускати, / А як прийде, бити –

156В 0080 Свого друга великого / І звелів капицю / Над гетьманом змуровати

218В 0330 І милосердий істукан / Звелів везти із Сіракузи / У Рим в кайданах християн.

ЗВЕРНЕ 3

045А 0024 Заспіває про Чалого – / На Горлицю зверне; / З дівчатами на вигоні –

045А 0040 Заспіває, засміється, / А на сльози зверне. / -----

045А 0095 Заспіває весільної, / А на журбу зверне. / -----

ЗВЕРНУЛОСЬ 1

209В 0015 Уже й сивоусий собі неборак, / Та і йде до мене... Я собі звернулось, / Щеня мов під
тином, – звичайне, мале,

ЗВЕРТАЄ 1

038В 0016 А сдвабном застилає / І нікому не звертає. / -----

ЗВЕРХУ 1

199А 0221 Та стерегти якомога / І зверху і здолу, / Щоб не втекла сіра птаха

ЗВЕСЕЛИВСЯ 2

020А 0080 А поганий Конєцьпольський / Дуже звеселився. / Зібрав шляхту всю докупи

024А 0052 А поганець Конєцьпольський / Тому звеселився. / Зібрав шляхту всю докупи

ЗВЕСЕЛИЛА 1

270А 0066 Цвітом білим, як сніг, білим! / Аж гай звеселила. / Зимою люде... Боже мій!

ЗВЕСЕЛІЛИ 1

029В 0120 Виступають із-за хмари, / Хмари звеселіли... / А старий мій подивився,

ЗВЕСЕЛЯЄ 1

038В 0026 А музика реве, грає, / Людей звеселяє. / А із Братства те бурсацтво

ЗВИСОКА 1

230В 0074 А ти, всевидящеє око! / Чи ти дивилося звисока, / Як сотнями в кайданах гнали

ЗВИЧАЇ 1

095В 0007 То все такеє і пишу / Про їх собачії звичаї... / Сказали б просто – дурень лас

ЗВИЧАЙНЕ 24

114А 0038 Щоб з козаком не стояла. / Звичайне, дівчата... / То про своє все й співають,

150А 0143 Так, буцім гуляють, / Та, звичайне запорожці, / Пливучи співають:

154А 0143 Так, буцім гуляють, / Та, звичайне, запорожці, / Пливучи, співають.

274А 0028 Ішли цигане. А йдучи, / Звичайне, вольниє, співали. / Ішли, ішли, а потім стали.

050В 0023 Так жаль маленьких діток стало! / Звичайне, мати, що й казати! / Та, може,
снівся-таки й зять,

057В 0009 Та невеличку і дешеву / (Звичайне, крадене) зобгав / Тобі поему на спомини,

057В 0039 Так жаль маленьких діток стало. / Звичайне, мати, що й казати, / Та, може,
ждався-таки й зять,

067В 0002 А нумо знову віршувать. / Звичайне, нишком. Нумо знову / Поки новинка на основі.

067В 0017 Молодес, сивоусе, – / Звичайне, дитина, – / І подибало тихенько

068В 0111 Мов бугаї, перебирали. / Звичайне, паничі. Ждемо, / І ми ждемо того весілля.

088В 0021 Журився сам собі чогось, / Та й заспівав, – звичайне, тихо, / Щоб капітан не чув, бо
злиха

- 104В 0054 Узяв хорошу, та убогу, / Звичайне, наймичку. А пан!.. / (І неталан наш і талан,
 153В 0026 Щоб цього не знала мати, / Звичайне побратись, / Бо не можна ради дати,
 153В 0063 І де б утікати, / А вони – звичайне, діти – / Любо ціловатись
 153В 0097 Кажуть, одружилась. / Може, й брешуть, бо, звичайне, / На те вони люди,
 158В 0020 Та іноді й пожуриться – / Звичайне, не дуже, / А так тільки. Надворі, бач,
 161В 0050 Сивими пустує,– / Ну, звичайне, як дитина / Пестує старого.
 175В 0027 Та нісенітницю верзли. / Звичайне, хлопці. А дівчата, / Мов ті сороки, цокотали
 175В 0070 На шлях виїзжають, / Аж три тройки. І, звичайне, / Коло корчми стали
 192В 0003 Хоч капельку на образ божий, / Звичайне, що не всі, а так, / Хоч деякі.
 207В 0069 Що там твориться, у тім раї! / Звичайне, радість та хвала! / Тобі, єдиному, святому,
 209В 0009 Богу не молившись!.. От мені приснилось... / Свиною заснувши, звичайне, такий / І
 сон приверзеться... Ніби край могили
 209В 0016 Та і йде до мене.. Я собі звернулось, / Щеня мов під тином,– звичайне, мале, / То й
 перелякалось. От мене бере
 215В 0007 І душу чистую?.. А люде! / (Звичайне, люде, сміючись) / Зовуть її і молодою,

ЗВИЧАЙНИЙ 2

- 061А 2106 А ввечері мій Ярема / (От хлопець звичайний!), / Щоб не сердить отамана,
 114В 0011 В одного Івана: / А Іван, козак звичайний, / Обох їх не ганив,

ЗВИЧАЙНІ 1

- 250В 0542 Додому матерям на дрова. / Звичайні діточки! Ідуть / І веселенькі, і здорові,

ЗВИЧАЙНО 2

- 030А 0374 «Бреше,–скажуть,–сякий-такий!» / (Звичайно, не в очі.) / «А так тільки псує мову
 030А 0485 А ті: «Мы не знаем». / І, звичайно, як москалі, / Сміються, жартують;

ЗВИЧАЮ 5

- 169А 0008 Чи ти діточок непевних / Звичаю не вчила? / «Молилася, турбувалась,
 169А 0012 Малих діток доглядала, / Звичаю навчала. / Виростали мої квіти,
 207А 0188 А коли згубиш, поживеш / Моє добро! То хоч звичаю / Козацького наберешся,
 092В 0054 Й защебечуть по своєму / Доброму звичаю, / Може, й мене ненароком
 095В 0079 Та й заголили в москалі! / Отак по нашому звичаю / Не думавши, кончають!

ЗВІВ 1

- 199А 0070 Вовіки і віки! / Що звів еси в одно море / Слав'янській ріки!

ЗВІВСЯ 1

- 104В 0065 Трохи не сталося отак. / До нитки звівся мій козак, / Усе на панщині проклятій,

ЗВІНЧАВ 2

- 050В 0047 Усім на диво та на чудо! / За три копи звінчав у будень... / -----
 057В 0091 (На диво людям та на чудо), / За три копи звінчав у будень, / Без пихи, так, як
 довелось.

ЗВІР 6

- 061А 2128 Нігде не чуть людської мови; / Тільки звір вис по селу, / Гризучи трупи. Не ховали,
 180А 0467 Сіре небо. А в тій хмарі / Мов звір в гаї вис. / То не хмара – біла пташка
 234А 0093 Сховалося у серці лихо, / Як звір у темнім гаї. / В такім раї, чого б, бачся,
 095В 0016 / І звір того не зробить дикий, / Що ви, б'ючи поклони,
 095В 0314 І пострибала через двір / У поле, виючи мов звір. / Пошкандибала стара мати
 158В 0031 Завис голодний / Звір в пустині, і повіє / Ураган холодний.

ЗВІРЕЙ 1

- 102В 0020 І праведно Господь великий, / Мов на звірей тих лютих, диких, / Кайдани повелів
 кувать,

ЗВІРЕМ 2

199A 0279 Гадюкою зашипіли, / Звірем заревіли. / «Ти еретик! ти еретик!
218B 0464 Гуртом в різницю привела. / Арена звірем заревла. / А син твій гордо на арену,

ЗВІРІ 2

199A 0319 І з вами те буде! / Моліться! люті звірі / Прийшли в овніх шкурах
074B 0023 Палають села, города, / Ридають люди, виють звірі / І за Тоболом у Сибірі

ЗВІРМИ 1

205B 0030 Такими ж самими, як ви. / Жили ви лютими звірми, / А в свині перейшли!..

ЗВІРЮКОЮ 1

055A 0031 Небо, сонце криє. / Синє море звірюкою / То стогне, то висє.

ЗВІРЯ 1

266B 0021 Спустила друге бісновате / Своє скаженєє звіря. / Та вже такого сподаря,

ЗВОДИТЬ 1

234A 0464 Катерина ж з болящої / І очей не зводить; / Катерина коло неї

ЗВОДЯЧИ 1

200B 0060 Жили, жили».— Та й похилилась. / Очей не зводячи, дивилась / На Петруся.
Одним-одна

ЗВУТЬ 1

152B 0013 Насміхаються, прокляті, / Гусаркою звуть. / -----

ЗГАГА 1

014B 0055 Та у криниці й затопила.» / Неначе згага запекла. / Я ледве-ледве вийшов з хати,

ЗГАДА 4

020A 0131 Та з голоду кряче... / Згада козак гетьманщину, / Згада та й заплаче!
020A 0132 Згада козак гетьманщину, / Згада та й заплаче! / Було колись, панували,
024A 0103 Та з голоду кряче... / Згада козак колишнєє, / Згада та й заплаче».
024A 0104 Згада козак колишнєє, / Згада та й заплаче». / -----

ЗГАДАВ 9

061A 2445 Ходив я, та плакав, та людей шукав, / Щоб добру навчили. Я тепер згадав, / Згадав,
та й жаль стало, що лихо минуло.
061A 2446 Щоб добру навчили. Я тепер згадав, / Згадав, та й жаль стало, що лихо минуло. /
Молодєє лихо! Якби ти вернулось,
207A 0376 Добити віку вікового? / Згадав Степана молодого, / Згадав свої благі літа,
207A 0377 Згадав Степана молодого, / Згадав свої благі літа, / Згадав та й заплакав
207A 0378 Згадав свої благі літа, / Згадав та й заплакав / Багатий сивий сирота.
207A 0524 Як собаки, здихають. / І згадав сирота Степан в неволі / Свою далеку Україну,
006B 0248 А то нічого не зійшло! / І я згадав своє село. / Кого я там коли покинув?
068B 0008 Та й забалакались. Старий / Згадав свою Волинь святую / І волю-долю молодую,
156B 0078 Тільки ти, святий Ростовський, / Згадав у темниці / Свого друга великого

ЗГАДАВШИ 2

061A 2179 За Оксану... Та й зомліє, / Згадавши Оксану. / А Залізняк: «Гуляй, сину,
197B 0013 Принаймні вкупі сумували, / Згадавши той веселий край, / І Дніпр той дужий,
крутогорий,

ЗГАДАЄ 12

045A 0017 «Ой не шуми, луже!» / Заспіває та й згадає, / Що він сиротина,

- 061A 0356 Та й то не од того, що серце болить: / Що-небудь згадає або що побачить... / Та й знову за працю. Отак треба жить!
- 061A 1227 Ніхто щиро не заплаче, / Ніхто не згадає. / Тільки вітер тихесенько
- 061A 2524 Спи, козаче, душа щира! / Хто-небудь згадає». / -----
- 114A 0012 Коли нема щастя, нема талану, / Нема кого й кинуть, ніхто не згадає, / Не скаже хоть на сміх: «Нехай спочиває,
- 171A 0080 Стрепенеться, як рибонька, / І мене згадає... / Слово моє, сльози мої,
- 234A 0076 В добрую годину / І згадає, дякуючи, / Як своя дитина?..
- 006B 0050 Та й додому пішли, / І ніхто не згадає, / Нас тут триста як скло!
- 006B 0077 Я жить в Україні, чи ні. / Чи хто згадає, чи забуде / Мене в снігу на чужині –
- 016B 0160 Мене мій Поль або Філат! – / За що ж воно тебе згадає? / За те, хіба, що привела?
- 050B 0258 Сяде собі у садочку..... / І вдову згадає / І за її грішну душу
- 194B 0076 І мене на Україні / Ніхто не згадає! / -----

ЗГАДАЄМ 3

- 061A 2159 Ні злості людської. / Тяжко глянуть; а згадаєм – / Так було і в Трої.
- 125B 0016 Та в пригоді свого батька / Старого згадаєм, / Полковника фастовського
- 308B 0069 Тебе, мов кралою, посажу. / Дніпро, Україну згадаєм, / Веселі селища в гаях,

ЗГАДАЄТЬСЯ 1

- 171A 0077 Богобоязливе, / Згадається – і дівоче / Серце боязливе

ЗГАДАЄШ 11

- 018A 0028 Та не смійся надо мною, / Як коли згадаєш. / А я піду на край світа,
- 061A 0846 Бо щоб не почули. / Та й що з того, що згадаєш? / Згадаєш – заплачеш.
- 061A 0847 Та й що з того, що згадаєш? / Згадаєш – заплачеш. / Ну, хоч глянем на Чигирин,
- 061A 1250 Земля стогне, гнеться; / Сумно, страшно, а згадаєш – / Серце усміхнеться.
- 061A 1559 І муки за муки! / Болить серце, як згадаєш: / Старих слов'ян діти
- 114A 0016 Чи правда, Оксано? чужа чорнобрива! / І ти не згадаєш того сироту, / Що в сірій свитині, бувало, щасливий,
- 114A 0023 Кому ти любила Петруся співать. / І ти не згадаєш. Оксано! Оксано! / А я й досі плачу, і досі журюсь,
- 207A 0029 Холодний вітер... Все минає!.. / Згадаєш, може, молодая, / Вилиту сльозами
- 207A 0242 Де-небудь загину, / А ти мене й не згадаєш, / Забудеш, Ярино,
- 246A 0178 І могили, степи, море, / І мене згадаєш. / -----
- 256A 0013 Що ніхто й ногою / Не ступив там, а згадаєш, / То була й дорога

ЗГАДАЙ 7

- 027A 0009 Не питай, не знає. / Згадай лихо, та й байдуже... / Минулось... Пропало...
- 027A 0011 Минулось... Пропало... / Згадай добре – серце в'яне, / Чому не осталося?
- 061A 0030 А де вона буде? Химерні слова! / Згадай же хто-небудь її на сім світі – / Безславному тяжко сей світ покидать.
- 114A 0027 На тебе дивлюся, за тебе молюсь. / Згадай же, Оксано, чужа чорнобрива, / І сестру Мар'яну рястом уквітчай,
- 114A 0030 Часом на Петруся усміхнись, щаслива, / І хоч так, як жарти, колишнє згадай. / -----
- 158B 0004 І не спати лягаючи, / Згадай мене, брате. / А як прийде нудьга в гості
- 158B 0009 Зови на пораду. / Отойді згадай в пустині, / Далеко над морем,

ЗГАДАЙМО 1

- 055A 0027 На тій Україні... / А згадаймо! Може, серце / Хоч трохи спочине.

ЗГАДАЙТЕ 6

- 061A 0032 Безславному тяжко сей світ покидать. / Згадайте, дівчата, – вам треба згадать! / Вона вас любила, рожеві квіти,
- 061A 0943 З нами, козаками; / Згадайте Богдана, / Старого гетьмана;
- 061A 1137 І зарідають чорні гори. / Згадайте праведних гетьманів: / Де їх могили? Де лежить

- 114A 0176 Тойді ж, мої любі, як мене не стане, / Згадайте про мене, про мою Мар'яну; / Я вам з того світа, любі, усміхнусь.
 006B 0001 ----- / Згадайте, братія моя... / Бодай те лихо не верталось,
 006B 0024 І мене в неволі лютиї / Інколи згадайте. / -----

ЗГАДАЛА 4

- 272A 0046 А як прийшла до берега, / То й дочку згадала, / І згадала, як купала
 272A 0047 То й дочку згадала, / І згадала, як купала / І як примовляла.
 016B 0191 І, лишенько, свого князя / П'яного згадала – / У мундирі. Та й закрила
 146B 0021 Старенькая мати. / Ой згадала в неділеньку, / Сідаючи їсти:

ЗГАДАЛИ 2

- 199A 0212 Аж здригнули мури, / Як згадали, що у Празі / Загелкали гуси
 066B 0017 І милосердому молюсь, / Щоб ви лихим чим не згадали. / Хоч я вам кривди не робив,

ЗГАДАТИ 1

- 006B 0252 І жалем серце запеклось, / Що нікому мене згадати! / Дивлюсь – твоя, мій брате, мати,

ЗГАДАТЬ 5

- 061A 0032 Безславному тяжко сей світ покидать. / Згадайте, дівчата, – вам треба згадать! / Вона вас любила, рожевії квіти,
 061A 1993 А мене... боюся, / Боюсь згадать, моя сиза... / Узяли з собою,
 046B 0060 І згадую Україну, / І згадать боюся. / І там степи, і тут степи,
 150B 0012 Ніже єдиного случаю, / Щоб доладу було згадать. / А душу треба розважать,
 209B 0006 Шукаю, шукаю... Господи, б хотілось / Згадать хоть що-небудь! Та оце й наткну[в]сь / На таке погане, що так і заснув,

ЗГАДАЮ 27

- 020A 0047 Ненько моя, ненько! / Як згадаю тебе, краю, / Заплаче серденько...
 027A 0013 Чому не осталось? / Отож гляну та згадаю: / Було, як смеркає,
 027A 0098 Поплив би на той бік – човна не дають. / Згадаю Енея, згадаю родину, / Згадаю, заплачу, як тая дитина.
 027A 0098 Поплив би на той бік – човна не дають. / Згадаю Енея, згадаю родину, / Згадаю, заплачу, як тая дитина.
 027A 0099 Згадаю Енея, згадаю родину, / Згадаю, заплачу, як тая дитина. / А хвилі на той бік ідуть та ревуть.
 030A 0368 Аж на серці похолоне, / Як його згадаю. / Попоміряв і я колись –
 061A 0374 І сліду не стало. / Серце мліє, як згадаю... / Чому не осталось?
 061A 0524 «Якої ж вам? Хіба оцю? / Стривайте, згадаю... / -----
 061A 2449 Проміняв би долю, що маю тепер. / Згадаю те лихо, степи ті безкраї, / І батька, і діда старого згадаю...
 061A 2450 Згадаю те лихо, степи ті безкраї, / І батька, і діда старого згадаю... / Дідусь ще гуляє, а батько вже вмер.
 123A 0121 І я колись... Та цур йому! / Сором – не згадаю. / Як дитина, калиною
 207A 0185 Я їх чимало попоїв, / І досі нудно, як згадаю! / Коли здобудеш, принесеш,
 221A 0255 Та й тойді ж творилось! / Аж злішаю, як згадаю... / Батурин спалила,
 250A 0230 Веселого дому. / Я ридаю, як згадаю / Діла незабуті
 274A 0285 Та мовчи вже, бо забуду. / Потім не згадаю. / Дітей, бачся, годувала
 006B 0319 В калюжі волю утопить. / Холоне серце, як згадаю, / Що не в Україні поховають,
 014B 0016 ----- / А я... аж страшно, як згадаю. / Я сам пішов у москалі;
 014B 0063 А я пішов у москалі. / І досі страшно, як згадаю. / Хотів палати запалить
 026B 0043 Чужі ягнята до води. / Бридня!.. А й досі, як згадаю, / То серце плаче та болить,
 066B 0004 А перш! Єй-Богу, не брешу! / Згадаю що чи що набачу. / То так утну, що аж заплачу.
 091B 0005 ----- / І досі нудно, як згадаю / Готический с часами дом;
 149B 0008 Та й знать не хочеться мені. / А серце плаче, як згадаю / Хоч невеселії случай

- 149B 0028 Та розважу своє горе. / Та Україну згадаю, / Та пісеньку заспіваю.
 196B 0031 На степ, на море подивлюсь, / Згадаю дещо, заспіваю, / Та й знов мережать захожусь
 207B 0043 ----- / Мені аж страшно, як згадаю / Оту хатину край села!
 209B 0001 ----- / Буває, в неволі іноді згадаю / Своє стародавнє, шукаю, шукаю,
 209B 0045 Свитину здирає. І досі болить, / Як сон той згадаю. А як нагадаю / Козака в могилі,
 то й досі не знаю,

ЗГАДАЮТЬ 5

- 061A 1243 Тяжко! важко! Кат панусе, / А їх не згадають. / -----
 123A 0081 І незчуетесь; а люде / Сміючись згадають / Ваші літа молодії,
 258A 0096 Їдять люди замість хліба, / Бога не згадають, / Там бояться, лякаються,
 038B 0107 Загине все, ти сам загинеш. / І не згадають, щоб ти знав... / І старець тяжко заривав.
 092B 0056 Може, й мене ненароком / Діточки згадають. / Може, яка і про мене

ЗГАДУВАВ 3

- 028B 0009 Та люте панство проклинав. / І згадував літа лихії, / Погані, давнії літа,
 029B 0141 Хоч не молодії... / І згадував літа свої / Давнії, благії...
 044B 0034 Дарувала шиту шовками хустину, / Щоб згадував на чужині. / -----

ЗГАДУВАТИ 1

- 194B 0064 Як іноді в Україні / Згадувати будуть! / Донеси ж, мій Боже милий!

ЗГАДУВАТЬ 3

- 256A 0005 А все-таки лихо. / Нащо б, бачся, те згадувать, / Що давно минуло,
 068B 0095 Минуло, годі... Недоладу / Тепер і згадувать. Нема, / Нема, минулося, пропало...
 092B 0002 Немає гірше, як в неволі / Про волю згадувать. А я / Про тебе, воленько моя,

ЗГАДУЄ 5

- 061A 1489 У склепу конає. / Може, згадує Ярему, / Згадує Вільшану.
 061A 1490 Може, згадує Ярему, / Згадує Вільшану. / Кличе його: «Серце моє,
 038B 0078 У яр воду пити / Та згадує, як то тяжко / Було жити в світі.
 038B 0082 Меж стіни німії / Та згадує літа свої, / Літа молодії.
 158B 0017 Та молиться Богу, / Та згадує Україну / І тебе, мій друже,

ЗГАДУЄМ 1

- 143B 0014 Не живем, а тільки ходим / Та згадуєм тії годи, / Як жили колись.

ЗГАДУЙТЕ 2

- 061A 0844 А те, що минуло, / Не згадуйте, пани-брати, / Бо щоб не почули.
 006B 0356 Смиріться, моліться Богу / І згадуйте один другого. / Свою Україну любіть,

ЗГАДУЮ 1

- 046B 0059 Вихожу, дивлюся, / І згадую Україну, / І згадать боюся.

ЗГАДУЮТЬ 2

- 274A 0134 І гадки не мають. / Убогого не згадують, / А того ще й лають.
 050B 0298 П'ючи воду погожую, / Згадують Максима... / -----

ЗГИНЕ 3

- 061A 1270 Хоч лата на латі, / Чорнобривий, а не згине, / То буде й багатий.
 074B 0055 Тихенько спуститься з гори, / І згине в глиняній пустині... / -----
 161B 0145 А як не схоче, то на Січ. / І там не згине вражий хлопець. / Іти лиш в хату... От ще
 річ:

ЗГИНЕТЕ 1

- 125B 0019 Славного Семена. / Ходім, брати: не згинете, / Хлопці, коло мене.

ЗГИНЕШ 1

268В 0001 ----- / Погибнеш, згинеш, Україно, / Не стане знаку на землі,

ЗГИНУ 2

018А 0031 На чужій сторонці / Найдю крашу або згину, / Як той лист на сонці.

057В 0060 Отак і загину! / Так і згину. Бо дивися: / Смерті сподіваюсь,

ЗГИНУВ 2

010А 0032 Обіщався вернутися, / Та, мабуть, і згинув! / Не китайкою покрились

016А 0027 Коли ні – співаю, / Коли ж згинув чорнобривий, / То й я погибаю.

ЗГИНУТЬ 5

150А 0172 Що не дав ти товариству / Згинуть на чужині!» / -----

154А 0172 Що не дав ти товариству / Згинуть на чужині». / -----

016В 0129 Красу і серце засушить / І марне згинуть в самотині. / Аж страшно!.. А вона молилась

250В 0628 Як в світі жить, людей любить, / За правду стать! за правду згинуть! / Без правди
горе! – Горе вам,

268В 0020 Оперені, а злозачаті / Во чреві згинуть, пропадуть, / Мов недолежані курчата!..

ЗГІНЕЛА 1

061А 0492 По столу гуляє. / «Єще Польща не згінела!» – / Хто куди гукає.

ЗГЛЯНУВСЬ 1

033В 0089 Неначе за сином. / І Бог зглянувсь на ті сльози, / Пречистії сльози!

ЗГЛЯНЬСЯ 1

199А 0142 Великая сило! / Великая славо! зглянься на людей, / Одпочинь од кари у світлому
раї.

ЗГНИЛИ 1

161В 0408 Умер сотник, і покої / Згнили, повалились, / Все пропало, погинуло,

ЗГНИЛО 1

189В 0019 Мені так бачиться, нічого / Не виросло і не згнило, / Таке собі, як і було.

ЗГНУЩАЄТЬСЯ 1

123А 0086 І не знала, за що, / За що мати згнущається, / Лас, проклинає,

ЗГНУЩАЄШСЯ 1

114В 0019 – Отак-то ти, кате! / Згнущаєшся над сестрами...– / І пішли шукати

ЗГНУЩАЛАСЯ 1

250В 0083 Колючим терном провела, / Згнущалася над красотою! / О доленько! Понад водою

ЗГНУЩАТИСЯ 1

199А 0181 Та язви мира ізціли. / Не дай згнущатися лукавим / І над твоєю вічно-славою,

ЗГНУЩАЮТЬСЯ 3

030А 0020 Бо москалі – чужі люде, / Згнущаються вами. / -----

061А 1495 Навіки зомлієм. / Нехай ляхи згнущаються, – / Не почуєм...» Віс,

246А 0024 Кривавим потом і сльозами. / Кати згнущаються над нами, / А правда наша п'яна
спить.

ЗГОДОМ 1

076В 0071 І сам я Бог в моїй землі! / Я все!... – А трохи згодом / Раби вечерю принесли

ЗГОРІЛА 5

- 016В 0397 Думали, на пожарищі / Небога згоріла. / -----
 057В 0153 Вдовиного зятя) / Запалив. Згоріла хата. / А душа проклята
 057В 0155 А душа проклята / Не згоріла. Моя душа! / Мій друже, мій брате!
 057В 0157 Мій друже, мій брате! / Не згоріла, а осталась, / Тліє, й досі тліє!
 209В 0116 І Прися бідная моя / Згоріла з клятими! А я... / На пожарищі хрест з Данилом

ЗГОРІЛИ 4

- 050В 0102 До стебла все погоріло, / І діти згоріли, / А сусіди, і багаті
 095В 0319 Неначе добрі поросята, / Згоріли білії палати, / А люде тихо розійшлись.
 125В 0036 А оранди з костьолами, / Мов свічки, згоріли. / В самім замку невеличку
 209В 0114 Дітей козачих мордувать, / Усі до одного згоріли! / І Прися бідная моя

ЗГОРІЛО 2

- 020А 0053 Бунчуки? Гетьмани? / Де поділося? Згоріло? / А чи затопило
 147В 0052 Села того зеленого. / Згоріло, зотліло, / Попіл вітром розмахало,

ЗГУБИ 1

- 061А 1634 Ось на ж тобі, друже, / Цей дукачик, та не згуби». / Узяв золотого,

ЗГУБИВ 1

- 050В 0193 Шапки хлопці погубили, / Тільки наймит не згубив, / Удовівну полюбив...»

ЗГУБИЛА 1

- 161В 0288 Ходячи, / Намисто згубила». / -----

ЗГУБИТИ 1

- 047А 0129 Пішла б же я утопилась – / Жаль душу згубити... / Коли не жив чорнобривий,

ЗГУБИШ 1

- 207А 0187 Коли здобудеш, принесеш, / А коли згубиш, поживеш / Моє добро! То хоч звичаю

ЗДАВАЛАСЯ 1

- 092В 0005 Оце нагадюю. Ніколи / Ти не здавалася мені / Такою гарно-молодою

ЗДАВАЛОСЯ 3

- 088В 0001 ----- / Ну що б, здавалося, слова... / Слова та голос – більш нічого.
 103В 0013 Республіку зробіть! / І все б, здавалося? А ні, / Щоб не толочили пашні...
 185В 0009 Та й ждять не маю од кого. / Бо вже б, здавалося, пора: / Либонь, уже десяте літо,

ЗДАВАЛОСЬ 1

- 189В 0015 Чомусь тепер мені, старому, / Здавалось темним і німим, / Таким, як я тепер,
 старим.

ЗДАЄТЬСЯ 17

- 030А 0311 Сріблом-злотом сяють, / Здається, панують, / А долі не знають –
 061А 0910 ----- / Цитьте лишень, здається, дзвонять! / -----
 061А 1030 ----- / Цитть лишень! Здається, дзвонять. Чуєш?... Ще / раз... о!..
 061А 1553 Сказали, і сталося. / Все б, здається; ні, на кару / Сироти остались.
 180А 0350 Здалека не чути – / О отчестві, здається, / Та нових петлицях,
 256А 0011 І стежки малої / Не осталося; і здається, / Що ніхто й ногою
 274А 0271 Я прощаю». Тільки й чула. / Здається, я впала. / І заснула. Якби була
 026В 0014 Господнє небо, і село, / Ягня, здається, веселилось! / І сонце гріло, не пекло!
 111В 0004 То одинокому мені / Здається – кращого немає / Нічого в Бога, як Дніпро
 111В 0050 А як не бачиш того лиха, / То скрізь здається любо, тихо, / І на Україні добро.
 180В 0029 Несе додому свого Йвана. / І їй здається, все село / Весь день дивилося на його,

188В 0011 Сидить собі в старій ряднині. / Мені здається, що се я, / Що це ж та молодість моя.
188В 0013 Що це ж та молодість моя. / Мені здається, що ніколи / Воно не бачитиме волі,
205В 0001 ----- / Мені здається, я не знаю, / А люде справді не вмирають,
207В 0054 А може, й те ще... Ні, не знаю, / А так здається... сам еси... / (Бо без твоєї, Боже, волі
207В 0076 Нема святого на землі... / Мені здається, що й самого / Тебе вже люди прокляли!
245В 0018 Мене, небога, виглядає. / І їй здається, виринає / З-за хвилі човен, доплива...

ЗДАЛАСЬ 3

030А 0154 Нема нігде Катерини; / Та здалась на горе!.. / Вміла мати брови дати,
030А 0187 Була б утопила... / Здалась тоді б ти гадині, / Тепер – москалеві...
029В 0035 А панам лукавим... / Нащо здалась козацькая / Великая слава?!..

ЗДАЛЕКА 6

180А 0349 Та щось нишком розмовляли – / Здалека не чути – / О отчестві, здається,

016В 0045 Село! Село! Веселі хати! / Веселі здалека палати, / Бодай ви терном поросли!
029В 0004 Як хороші, хорошії, / Блакитні здалека. / З Переяслава старого,
033В 0063 Петрові собаки, / Рвали, гризли... І здалека / Запорожці чули,
057В 0110 Такого лютого ніхто, / Ніхто і здалека не бачив, / Як я, лукавий. А тим часом
218В 0286 Прийшло їх тисячі в сльозах, / Прийшло здалека. / Горє з вами!

ЗДАЛИСЯ 5

030А 0425 ----- / Бач, на що здалися карі оченята: / Щоб під чужим тином сльози вилити!
180А 0138 А он бачиш? Очі! Очі! / Нащо ви здалися, / Чом ви змалку не висохли,
221А 0465 Якби в форменних, то добре: / Вони б ще здалися... / Засміялись... А ісправник
299В 0002 О люди! люди небораки! / Нащо здалися вам царі? / Нащо здалися вам псарі?
299В 0003 Нащо здалися вам царі? / Нащо здалися вам псарі? / Ви ж такі люди, не собаки!

ЗДЕСЬ 1

180А 0292 З циноними гудзиками: / «Де ты здесь узялся?» / «З України».–«Так як же ти

ЗДИВУВАТЬ 1

033В 0045 Саме б пекло можна. А Данта старого / Полупанком нашим можна здивувать. / І все
то те лихо, все, кажуть, од Бога!

ЗДИВУЙТЕ 1

180А 0574 Сниться юродивим / Та п'яницям. Не здивуйте, / Брати любі, милі,

ЗДИВУЮТЬ 1

145В 0012 Та найму я троїсті музики. / Нехай люде не здивують, / Як я, мамо, потанцюю.

ЗДИВУЮТЬСЯ 1

192А 0011 Мальованая. / Здивуються вранці люди, / Що в сироти хустка буде

ЗДИРАЄ 1

209В 0044 Та б'є мене добре, і ніби проклятий / Свитину здирає. І досі болить, / Як сон той
згадаю. А як нагадаю

ЗДИХАЄ 1

185В 0042 Неначе лютая змія / Розтоптана в степу здихає, / Захода сонця дожидає.

ЗДИХАЛИ 1

250А 0056 Ох, якби те сталось, щоб ви не вертались. / Щоб там і здихали, де ви поросли! / Не
плакали б діти, мати б не ридала,

ЗДИХАТЬ 1

050B 0056 А доведеться умирать? / Здихать над грішми? Ні, небоже! / Любов – господня благодать!

ЗДИХАЮТЬ 1

207A 0523 Без сповіді святої умирають, / Як собаки, здихають. / І згадав сирота Степан в неволі

ЗДІЙМАЄ 1

207A 0530 Плаче-ридає, / До Бога руки здійсмає, / Кайдани ламає,

ЗДІЙМАЛА 1

173A 0199 Скалічені старі руки / До Бога здійсмала, / Свою долю проклінала,

ЗДОБУВАТИ 1

154A 0150 По морю гуляти, / Слави здобувати, / Із турецької неволі

ЗДОБУДЕШ 1

207A 0186 І досі нудно, як згадаю! / Коли здобудеш, принесеш, / А коли згубиш, поживеш

ЗДОЛУ 1

199A 0221 Та стерегти якомога / І зверху і здолу, / Щоб не втекла сіра птаха

ЗДОРОВ 9

052A 0078 Не втну більше. А ти, батьку, / Як сам, здоров, знаєш, / Тебе люде поважають,

061A 0232 Дасть він мені раду з вами, / Бо сам, здоров, знає, / Як то тяжко блукать в світі

061A 0454 Малює вздовж жидівську спину. / «Здоров, свине, здоров, жиде, / Здоров, чортів сину!»

061A 0454 Малює вздовж жидівську спину. / «Здоров, свине, здоров, жиде, / Здоров, чортів сину!»

061A 0455 «Здоров, свине, здоров, жиде, / Здоров, чортів сину!» / Та нагаєм, та нагаєм.

061A 2472 Так дід колись розказував, / Нехай здоров буде! / А я за ним. Не знав старий,

266A 0099 Новеньким повите». / Іди ж здоров, та не забудь / Злидням поклонитись.

161B 0306 Зострінуся з несуженим другом. / Здоров, здоров, несужений друже! / Любилися ми з тобою дуже.

161B 0306 Зострінуся з несуженим другом. / Здоров, здоров, несужений друже! / Любилися ми з тобою дуже.

ЗДОРОВА 2

061A 0632 Поплакав сердега, утер рукавом. / «Оставайсь здорова. В далекій дорозі / Найду або долю, або за Дніпром

095B 0100 Цього вже лучше й не благай, / Бо це... сама здорова знаєш... / Дивися, огирем яким

ЗДОРОВЕ 1

198B 0006 Співаючи.– Нехай росте / Та здорове буде! – / І виріс я, хвалить Бога,

ЗДОРОВИЙ 2

030A 0148 Ні, чорнявий не убитий, / Він живий, здоровий... / А де ж найде такі очі,

076B 0115 Аж тюпас, немов біжить. / А той, бугай собі здоровий, / У храміні своїй кедровій

ЗДОРОВИЙ-ПРЕЗДОРОВИЙ 1

153B 0005 Не вбгаю в віршу цього слова... / Тойді здоровий-прездоровий / Зробили з його лазарет,

ЗДОРОВІ 3

061A 0188 Щоб виливать журбу, сльози. / Бувайте здорові, / Піду синів випровожать

- 161В 0311 Оце нагадала яку! Цур їй, яка погана! Побіжу / лиш швидше. Оставайтеся здорові,
мої високії / тополі і хрещатий мій барвіночку.
250В 0543 Звичайні діточки! Ідуть / І веселенькі, і здорові, / Аж любо гля[ну]ть, як ідуть!

ЗДОРОВО 2

- 209В 0129 То, може, й знатимеш, небоже, / Бо слава здорово кричить / За наші голови... А
може,
247В 0004 Та на замчище подив[ив]сь! / Упився б! здорово упивсь! / І препрославлений козачий

ЗДОРОВШОГО 1

- 292В 0072 Чи заходиться та зробиць / Царя здоровшого? – По мові, / По мудрій раді розійшлись

ЗДОРОВ'Я 3

- 020А 0092 «Нехай собі бенкетують, / Нехай на здоров'я! / Нехай, кляті, бенкетують,
024А 0064 «Бенкетують, препогані, / Собі на здоров'я! / Нехай, кляті, бенкетують,
250А 0179 А ви її купуєте / Їсте на здоров'я / Та славите Запорожжя.

ЗДОХЛА 1

- 250В 0421 Хотів у Йосипа купить, / Та здохла ти. Мабуть, дорога / Таки завадила тобі?

ЗДОХНИ 1

- 061А 0552 «Почуєм, почуєм, / Та не бреши, бо, хоч здохни, / Брехня не допоможе».

ЗДРАВІЇ 2

- 050В 0261 Псалтир прочитає. / Катерину о здоров'ї / Тихенько пом'яне!
057В 0311 А потім пом'яне / О здоров'ї тещу з сином / І веселий стане.

ЗДРИГНУВ 1

- 061А 0827 Горіло світло, погасало. / Погасло... Мертвий мов здригнув. / І сумно-сумно в хаті
стало.

ЗДРИГНУЛИ 1

- 199А 0211 Така сила... а м'ясива! / Аж здригнули мури, / Як згадали, що у Празі

ЗДРОГНУВ 1

- 250В 0348 Ніхто не бачив і не чув / Такого дива. Аж здрогнув / Святий тесляр. Мітла з востоку

ЗДРОГНУЛИ 1

- 199А 0190 Що я читав...» – і показав / Перед народом. Всі здрогнули: / Іван Гус буллу розідрав!!

ЗДУЖАЛА 1

- 234А 0427 Бо грошей не стало, / А заробить не здужала. / «А ось ще осталося

ЗДУЖАТЬ 1

- 308В 0060 І без неї обійдуся – / Та як буду здужать, / То над самим Флегетоном

ЗЕВЕСА 2

- 218В 0435 Минає тиждень. П'яний кесар, / Постригши сам себе в Зевеса, / Завдав Зевесу юбілей.
218В 0478 Кругом в три лави оступили / Зевеса ліктори. За ним, / Твоїм Юпітером святим,

ЗЕВЕСУ 1

- 218В 0436 Постригши сам себе в Зевеса, / Завдав Зевесу юбілей. / Ликую Рим. Перед кумира

ЗЕЛЕН 1

- 304В 0008 А од коріння тихо, любо / Зелен [і парості] ростуть. / І виростуть; і без сокири

ЗЕЛЕНА 2

061A 1460 А за ним німий Ярема. / Зелена діброва, / І темний гай, і Дніпр дужий,
184В 0021 І в темній ямі, як на те, / Зелена травка поросте. / -----

ЗЕЛЕНЕ 2

074В 0039 Тільки одним-одно хиталось / Зелене дерево в степу. / -----
135В 0013 А трупу не хочуть. / Почорніло я, зелене, / Та за вашу волю...

ЗЕЛЕНЕЄ 1

135В 0002 Ой чого ти почорніло, / Зеленеє поле? / – Почорніло я од крові

ЗЕЛЕНЕНЬКИЙ 1

029В 0146 Які моря перепливав!.. / І темний гайок зелененький, / І чорнобривка молоденька,

ЗЕЛЕНЕНЬКИМ 1

010А 0194 Як бивсь татарин уночі. / Ідуть – під дубом зелененьким / Кінь замордований стоїть,

ЗЕЛЕНИЙ 9

057А 0034 За темні ночі, / За вишневий сад зелений, / За ласки дівочі...
016В 0057 Чималий у яру ставок, / Зелений по горі садок, / І верби, і тополі,
076В 0053 Та, мов котюга, позирає / На сало, на зелений сад / Сусіди Гурія. А в саді,
144В 0007 Сохне на тичині / Хміль зелений, не виходить / Дівчина з хатини.
151В 0009 Чи дома журитись? / Ой піду я в гай зелений, / Посажу я руту.
161В 0081 А коло тину! Там такий / Поріс зелений, та хрещатий, / Та синій! Синій-голубий
161В 0124 Полетіла б у діброву, / У зелений гай, / Полетіла б, чорноброва,
189В 0027 З-за гаю крилами махає. / І дуб зелений, мов козак / Із гаю вийшов та й гуляє
207В 0061 Як править миром! Бо дивись, / Он гай зелений похилився, / А он з-за гаю виглядає

ЗЕЛЕНИМ 3

016В 0036 Неначе писанка, село. / Зеленим гаєм поросло. / Цвітуть сади, білють хати,
114В 0016 Поки в яру увечері / Під зеленим дубом / Не зійшлися усі троє.
271В 0006 Раз укрие тебе рясно / Зеленим покровом – / Аж сам собі дивується

ЗЕЛЕНИМИ 2

029В 0029 Мов мертвець очима / Зеленими, позирає / На світ з домовини.
194В 0043 Словами-сльозами / З дібровами зеленими! / З темними лугами!

ЗЕЛЕНИХ 1

207А 0076 Так, коло полудня, в неділю, / Та на зелених ще й святках, / Під хатою в сорочці білій

ЗЕЛЕНІ 4

111В 0026 Блукають люди, повсихали / Сади зелені, погнили / Біленькі хати, повалялись,
194В 0055 О Боже мій милий! / На лани тії зелені / І тії могили!
207В 0066 Тихесенько собі купають / Зелені віти... Правда, рай? / А подивися та спитай!
239В 0007 Мов Іорданові святис / Луги зелені, береги! / І честь Кармілова і слава

ЗЕЛЕНІВ 1

288В 0001 ----- / Барвінок цвів і зеленів, / Слався, розстилався;

ЗЕЛЕНІЄ 9

020А 0128 Де кров текла козацькая, / Трава зеленіє. / Сидить ворон на могилі
024А 0100 Де кров лилась козацькая, / Трава зеленіє. / Сидить крячок на могилі
047А 0006 Стан високий, лист широкий / Марне зеленіє.* / Кругом поле, як те море

* зеленіє

061A 2556 З того часу в Україні / Жито зеленіє: / Не чуть плачу, ні гармати,
 180A 0109 Повита красою, / Зеленіє, вмивається / Дрібною росою,
 258A 0010 Над водою посажене / Древо зеленіє, / Плодом вкрите. Так і муж той
 050B 0292 І досі там воду святять. / І дуб зеленіє. / Хто йде, їде – не минають
 147B 0042 Мов оазис, в чистім полі / Село зеленіє. / Ніхто в його не заходить,
 151B 0018 Посходила тая рута, / В гаї зеленіє, / А дівчина-сиротина

ЗЕЛЕНІЇ 2

016B 0014 Аж по воді розіслала / Зеленії віти, / А на вітах гойдаються
 046B 0065 А там голубії, / Зеленії, мережані / Нивами, ланами,

ЗЕЛЕНІЙ 4

061A 0874 Великого свята. / У темному гаю, в зеленій діброві, / На припоні коні отаву скубуть;
 061A 1023 Ночували гайдамаки / В зеленій діброві, / На припоні пасли коні,
 061A 1043 «Ночували гайдамаки / В зеленій діброві». / Шкандибає, курникає,
 173A 0002 Породила мати сина / В зеленій діброві, / Дала йому карі очі

ЗЕЛЕНІЛО 1

147B 0047 По жовтому полю. / Довго воно зеленіло, / Поки люди з поля

ЗЕЛЕНІМ 3

020A 0012 Як ховали козаченька / В зеленім байраці. / Грає кобзар, виспіває,
 024A 0012 Як ховали отамана / В зеленім байраці. / Грає кобзар, приспіває –
 173A 0038 У червоних черевиках, / В зеленім жупані / По світлиці пожожає,

ЗЕЛЕНІТИ 1

135B 0015 Та за вашу волю... / Я знов буду зеленіти, / А ви вже ніколи

ЗЕЛЕНІЮТЬ 5

030A 0123 ----- / Зеленіють по садочку / Черешні та вишні;
 061A 1221 Текла, текла та й висохла. / Степи зеленіють; / Діди лежать, а над ними
 180A 0102 Меж ярами над ставами / Верби зеленіють. / Сади рясні похилились,
 111B 0056 На всю Україну. / А понад ним зеленіють / Широкої села,
 302B 0008 А кругом їх верболози / Й лози зеленіють. / -----

ЗЕЛЕНОГО 4

123A 0192 Несе на сорочку / Баговиння зеленого; / Поцілує в очі –
 050B 0294 Хто йде, їде – не минають / Зеленого дуба, / В холодочку посідають
 147B 0051 Та не запалили / Села того зеленого. / Згоріло, зотліло,
 179B 0014 І вийшов до неї / З зеленого гаю / Козак молоденький;

ЗЕЛЕНОЇ 2

207A 0468 Хоч Петра діждати, / Хоч зеленої неділі... / Діждались, і хату
 057B 0202 Зима наступила. / До зеленої неділі / В байраках біліли

ЗЕЛЕНОМУ 3

207A 0391 Весна землю, мов дівчину / В зеленому гаї; / І сонечко серед неба
 274A 0153 В Дунаї скупаюсь. / В зеленому баговинні / Трохи одпочину...
 124B 0002 Заковала зозуленька / В зеленому гаї, / Заплакала дівчинонька –

ЗЕЛЕНУ 3

061A 1149 Нема Богдана червонить / І Жовті Води, й Рось зелену. / Сумує Корсунь
 староденний:
 068B 0132 Нової хати, і найшли / Зелену хату і кімнату / У гаї темному. В лугах,
 074B 0009 Та й потяг по дрова / В зелену діброву, / Древину вибравши та й цюк!

ЗЕЛЬНИЙ 2

- 250B 0094 О ти, пречистая в женах! / Благоуханный зельний крине! / В яких гаях? В яких ярах,
250B 0227 Не та тепер, Маріє, стала! / Цвіт зельний, наша красота! – / Промовив Йосип.– Диво
сталось

ЗЕМЛЕ 2

- 180A 0075 ----- / Прощай, світе, прощай, земле, / Неприязний краю,
239B 0002 Радуйся, ниво неполітая! / Радуйся, земле, не повитая / Квітчастим злаком!
Розпустись,

ЗЕМЛЕЮ 19

- 061A 2353 Несе дітей поховати, / Землею накрити, / Щоб козацьке мале тіло
114A 0333 Тому, хто не має талану любить. / Легше, мої любі, покриться землею, / Ніж ба[
чить], як другий, багатий, старий,
171A 0007 В хмарі пропадає, / Над землею летять літа, / Дніпро висихає,
180A 0074 А я за нею та за нею, / Лечу й прощаюся з землею: / -----
180A 0177 ----- / І знов лечу понад землею, / І знов прощаюся я з нею.
180A 0201 Загули кайдани / Під землею... Подивлюся... / О люде поганій!
180A 0205 Чого ти шукаєш / Під землею? Ні, вже, мабуть, / Я не заховаюсь
207A 0521 І світа божого не бачать, не знають, / Під землею камінь ламають, / Без сповіді
святої умирають,
256A 0073 Святому закону / І землею, всім даною, / І сердешним людом
258A 0015 І слід пропадає, / Як той попіл над землею / Вітер розмахає.
258A 0048 Розв'язав ти наші руки / І покрив землею / Трупи ворожі. І силу
258A 0153 Гордий зневажає. / Вознесися над землею / Високо, високо,
014B 0043 Я викресав огню, до неї... / Од неї пахне вже землею, / Уже й мене не пізнає!
029B 0116 Попрошалося ясне сонце / З чорною землею, / Виступає круглий місяць
083B 0210 В домовину!.. й сина з нею! / Та й засипали землею! / Стоп високий муровали,
187B 0004 А хвалимось, що ось-то ми / І над землею і водою, / І од палат та до тюрми
194B 0081 На Україну... і падуть, / Неначе роси над землею, / На щире серце молодєє
241B 0004 І воплотила, пронесла / Святеє слово над землею. / Якби то й ти, дністровий цвіте...
308B 0044 Творили б, лежа, епопею, / Парили б скрізь понад землею, / Та все б гексаметри
плели,

ЗЕМЛІ 69

- 030A 0238 Богу помолилась, / Взяла землі під вишнею, / На хрест почепила,
045A 0068 Спита чорну гору: «Чого ти німа?» / І знову на небо, бо на землі горе, / Бо на їй,
широкій, куточка нема
055A 0042 Кругом хвилі, як ті гори: / Ні землі, ні неба. / Серце мліє, а козакам
061A 1126 Козацькі діти; а дівчата!.. / Землі козацької краса / У ляха в'яне, як перш мати,
171A 0038 Нехай же серце плаче, просить / Святої правди на землі. / Чигрине, Чигрине,
197A 0019 Дивись кругом себе, / Нема раю на всій землі, / Та нема й на небі.
199A 0353 Малою сім'єю / Зійшлись чехи, взяли землі / З-під костра і з нею
250A 0049 І сонця-правди дозрівать / В німецькі землі, не чужії, / Претєся знову!.. Якби взяли
250A 0060 І сонце не гріло б смердячого гною / На чистій, широкій, на вольній землі. / І люди б
не знали, що ви за орли,
250A 0228 І немає злomu / На всій землі безконечній / Веселого дому.
258A 0188 Ти, Господи, помагаш / По землі ходити. / Ти радуєш мою душу
258A 0216 Добро тварям земнородним, / І землі, і людяма, – / Отак братів благих своїх
006B 0008 Коли ми зійдемося знову / На сій зубоженій землі? / Ніколи, братія, ніколи
006B 0048 Співа, сумно співає: / – Наносили землі / Та й додому пішли,
006B 0057 Нас послав поганяти. / По своїй по землі / Свою кров розлили
006B 0086 На нашій славній Україні, / На нашій – не своїй землі. / І не пом'яне батько з сином,
006B 0124 До кого ти перелетіла? / В чужій землі, в чужій сем'ї / Кого ти радуєш? До кого,
006B 0254 Дивлюсь – твоя, мій брате, мати, / Чорніше чорної землі, / Іде, з хреста неначе
знята...

- 014В 0058 Ще не світало. Я в палати / Пішов з ножем, не чув землі... / Аж панича вже одвезли
028В 0020 Труни із дерева чужого, / Або хоч крихотку землі / Із-за Дніпра мого святого
041В 0008 Які ж мене, мій Боже милий, / Діла осудять на землі? / Коли б ті діти не росли,
068В 0118 Нічого кращого сам Бог / Не бачив на землі великій, / Як молодії ті були...
076В 0070 Я цар над божієм народом! / І сам я Бог в моїй землі! / Я все!..» – А трохи згодом
095В 0214 Пожар! пожар! І де взялися / Ті люде в Бога? Мов з землі / Родилися і тут росли,
111В 0024 У тім хорошому селі, / Чорніше чорної землі / Блукають люди, повсихали
147В 0010 Росю божою умиті, / Біліють. Весело землі, / Цвіте, красується цвітами,
180В 0001 ----- / У нашім раї на землі / Нічого кращого немає,
205В 0014 А може, й так? Добра чимало / Вони творили на землі, / Ріками сльози розлили,
207В 0047 Ми творимо у нашім раї / На праведній твоїй землі! / Ми в раї пекло розвели,
207В 0075 Хула всьому! Ні, ні, нічого / Нема святого на землі... / Мені здається, що й самого
209В 0066 Неначе гори, поросли / На нашій, синочку, землі! / -----
212В 0029 Уже й надію понесли, / А ти осталась на землі / Одна-однісінька; з тобою
218В 0063 Свята праведная мати / Святого сина на землі. / Не дай в неволі пропадати,
218В 0077 Твого розп'ятого сина!.. / Ти Матер Бога на землі! / Ти сльози матері до краю,
218В 0091 Не за гетьманів і царів, / А в римській ідолівській землі / Се беззаконіє творилось.
218В 0140 І слово правди понесли / По всій невольничій землі / Твої апостоли святії.
218В 0162 І син Алкід твій, і гетери – / Всі, всі упали до землі / Перед Петром. І повели
218В 0297 Моліться Богові одному, / Моліться правді на землі, / А більше на землі нікому
218В 0298 Моліться правді на землі, / А більше на землі нікому / Не поклоніться. Все брехня –
218В 0414 Молитва Богові. А він / Нехай лютує на землі, / Нехай пророка побиває,
230В 0072 Правди гонителю жестокий! / Чого накоїв на землі? / -----
237В 0031 Розкинь же їх, твої святис, / По всій землі. І чудесам / Твоїм увірують на світі
241В 0017 А дай твоєю красою / Надивуватись на землі. / -----
246В 0008 Умерти й сліду не покинуть / На обікраденій землі... / О горе! горенько мені!
250В 0016 Достойно петая! благаю! / Царице неба і землі! / Вонми їх стону і пошли
250В 0440 Вони дають, що правда божа / Встає вже, встала на землі. / Щоб фараони стереглись.
250В 0518 Без матері, і ми б не знали / І досі правди на землі! / Святої волі! Схаменулась
250В 0635 Неізреченная. Месію, / Самого Бога на землі / Вона вже зріла.
250В 0649 Обидва. Божії глаголи, / Святу правду на землі / І прорекли, і розп'ялись
268В 0002 Погибнеш, згинеш, Україно, / Не стане знаку на землі, / А ти пишалася колись
273В 0005 Робочим головам, рукам / На сій окраденій землі / Свою ти силу ниспошли.
273В 0007 ----- / Мені ж, мій Боже, на землі / Подай любов, сердечний рай!
274В 0005 Трудящим людям, всеблагий, / На їх окраденій землі / Свою ти силу ниспошли.
274В 0011 Мені ж, о Господи, подай / Любити правду на землі / І друга широкого пошли!
275В 0010 ----- / А всім нам вкупі на землі / Єдиномислиє подай
277В 0004 І плуги, й кораблі, / І всі добра землі, / І хвалебні псалми
277В 0015 Тихолюбцям-святим, / Творче неба й землі! / Долгоденствіє їм
277В 0022 І плуги, й кораблі, / І всі добра землі, / Моя любо!.. а нам –
278В 0021 Ти ханові метаєш стріли? / Немало неба, і землі, / І моря синього. На морі
278В 0046 На землю радість принесло / І людям і землі, моє / Туги-нудьги не розвело.
281В 0007 В степу, в незнаемому полі, / Середи землі половецької. / -----
281В 0013 І журба-туга на тім полі / Зійшла для руської землі. / -----
289В 0011 Ще незачатіє царята... / І на оновленій землі / Врага не буде, супостата,
289В 0014 А буде син, і буде мати, / І будуть люде на землі. / -----
292В 0111 Колючим терном. Горе! Горе! / Дрібніють люде на землі, / Ростуть і висяються царі!
298В 0008 Не зійде сонце. Тьма і тьма! / І правди на землі нема! / Ледача воля одурила
298В 0014 Уже ворущатся царі... / І буде правда на землі. / -----
299В 0023 Чи буде суд! Чи буде кара! / Царям, царятам на землі? / Чи буде правда меж
людьми?
300В 0006 Та ба! Нема з ким. Світ широкий, / Людей чимало на землі... / А доведеться
одиноким

ЗЕМЛО 2

- 278В 0032 Пробив-еси високі скали, / Текучи в землю половчана, / Носив-еси на байда[ка]х

278В 0045 І каже: – Сонце пресвятеє / На землю радість принесло / І людям і землі, моєї

ЗЕМЛЮ 27

- 030А 0242 В далекому краю / В чужу землю чужі люде / Мене заховують;
 047А 0207 Сама хоче мене мати / В землю заховати... / А хто ж її головоньку
 052А 0103 Серце на чужині, / Поки ляже в чужу землю / В чужій домовині.
 061А 0785 Налигачем скрутили руки, / Об землю вдарили – нема, / Нема ні слова.
 061А 1200 А тим часом місяць пливе оглядать / І небо, і зорі, і землю, і море, / Та глянуть на люде, що вони моторять,
 061А 2137 Грілись на пожарі. / Встала й весна, чорну землю / Сонну розбудила,
 061А 2143 Соловейко в гаї / Землю, убрану весною, / Вранці зустрічають...
 061А 2418 Що ви католики». / Зрівняв землю, покрит дерном / Щоб ніхто не бачив,
 061А 2509 На чужому полі, / В чужу землю положила: / Така його доля!
 180А 0172 Нехай знову рига змії, / Трупом землю криє. / А без тебе я де-небудь
 180А 0547 Всі пузаті до одного / В землю провалились! / Він вилупив баньки з лоба –
 180А 0552 На менших гукає – / І ті в землю; він до дрібних – / І ті пропадають!
 180А 0558 Тільки застогнало, / Пішли в землю; диво дивне / Сталося на світі.
 207А 0390 І рястом квітчає / Весна землю, мов дівчину / В зеленому гаї;
 207А 0395 Мов жених той молодую, / Землю оглядало, / І Ярина вийшла з хати
 207А 0504 Синє море не втопило, / А в турецьку землю агарянську / Без кормиг прибило.
 207А 0517 Не допусти впасти / В турецькую землю, в тяжкую неволю! / Там кайдани по три пуда,
 234А 0013 Чому мене не задавиш, / У землю не вдавиш? / Чому мені злої долі,
 258А 0145 І ваш раб убогий. / Встань же, Боже, суди землю / І судей лукавих.
 006В 0283 Нарікала, говорила. / Поки в землю положила, / А сама в старці пішла.
 102В 0003 Господь, любя отих людей, / Послав на землю їм пророка; / Свою любов благовістить!
 218В 0013 І огнем-сльозою / Упаде колись на землю / І притчею стане
 218В 0129 І мир і радість принесла / На землю людам. Фарисеї, / І вся мерзєнна Іудея
 239В 0027 Тойді, як, Господи, святая / На землю правда прилетить / Хоч на годиночку спочить,
 250В 0712 Сказала дітям. І упала / На землю трупом. / Розп'ялась
 281В 0028 А самі простяглися / За землю руськую. Хилилась / І слалась, плачучи, трава,
 299В 0026 Повинна бути, бо сонце стане / І осквернену землю спалить. / -----

ЗЕМЛЯ 23

- 045А 0074 Один він між ними, як сонце високе, / Його знають люде, бо носить земля; / А якби почувли, що він, одинокий,
 061А 0308 На гвалт Пулавського і Паца / Встає шляхетська земля, / І разом сто конфедерацій.
 061А 0953 Що аж пекло засміється, / Земля затрясється, / Небо запалає...
 061А 0986 Чи танцювать, то й ушкварять, / Аж земля трясється. / Заспіває – заспівають,
 061А 1053 Ушкваримо!» / Земля гнеться, / А вони з возами
 061А 1249 І день, і ніч гвалт, гармати; / Земля стогне, гнеться; / Сумно, страшно, а згадаєш –
 061А 1745 Веселої утни, старче, / Щоб земля ломилась, – / Про вдовицю-молодицю,
 061А 1776 Пішли по базару. / Земля гнеться. «Нумо, Гонто!» / «Нум, брате Максиме!
 061А 2164 Гуляють, карають; / Де проїдуть – земля горить, / Кров'ю підпливає.
 061А 2308 Залізник гукає.– Ану, навісний, / Ушквар нам що-небудь, нехай земля гнеться, / Нехай погуляють мої козаки!»
 180А 0257 ----- / І знов лечу. Земля чорніє, / Дрімає розум, серце мліє.
 199А 0100 І силу, і волю. / Земля плаче у кайданах, / Як за дітьми мати.
 221А 0350 І над Дніпром і Тясмином / Земля затряслася? / Чи чує? Застогнала
 234А 0549 Зомлів Марко, / Й земля задрижала. / Прокинувся... до матері –
 250А 0182 А цією кров'ю / Ота земля напоєна, / Що картопля родить, –
 258А 0140 І всєю Господа глаголи, / І всєу плачється земля. / Царі, раби – однакові
 006В 0053 Товариства лягло! / І земля не приймає. / Як запродав гетьман
 006В 0326 Не покоси кладе – гори. / Стогне земля, стогне море, / Стогне та гуде!
 209В 0062 Ксьондзи скажені осквернили! / Земля козача зайнялась / І кров'ю, сину, полилась,

266В 0024 Що гради й весі пожирало. / Земля тряслася, трепетала / Од реву львичища твого.
268В 0024 Ісполню гради і поля, / Да зрить розтленна земля, / Що я держитель і все бачу.
281В 0008 ----- / Земля чорна копитами / Поорана, поритая;
281В 0010 Поорана, поритая; / Костьми земля засіяна, / А кровію политая.

ЗЕМЛЯК 3

068В 0003 Понад Елеком, стрів я діда / Вельми старого. Наш земляк / І недомучений варнак
088В 0018 Чи тее... дівчину!.. Матрос, / Таки земляк наш з Островної, / На вахті стоя,
088В 0023 Щоб капітан не чув, бо злиха / Якийсь лихий, хоч і земляк. / Співа матрос, як той
козак,

ЗЕМЛЯЧКИ 1

180А 0510 І з батька і брата. / А меж ними і землячки / Де-де проглядають.

ЗЕМЛЯЧОК 1

180А 0289 «Вон видишь – палаты». / Штовхаюсь я; аж землячок, / Спасибі, признався,

ЗЕМНИЄ 1

137В 0031 І громада покладає / Земниє поклони. / Молебствіє архімандрит

ЗЕМНИМ 1

277В 0002 Тим неситим очам, / Земним богам – царям, / І плуги, й кораблі,

ЗЕМНИХ 1

258А 0127 На раді великій / Став земних владик судити / Небесний владика.

ЗЕМНОРОДНИМ 1

258А 0215 Спадають і творять / Добро тварям земнородним, / І землі, і людям,–

ЗЕРНА 2

200В 0077 Поки надія серце гріє, / Поки росте з того зерна / Або кукіль, або пшениця.
232В 0014 Ми просто йшли; у нас нема / Зерна неправди за собою. / Ходімо ж, доленько моя!

ЗЕРНО 1

250В 0203 І в житницю соберемо / Зерно святее. Я Месію / Іду народу возвістити! –

З'ЄДНАЛИСЬ 1

029В 0112 З Трубайлом Альта меж осокою / Зійшлись, з'єднались, мов брат з сестрою. / І все
те, все те радує очі,

ЗЖАЛЬСЯ 1

180А 0463 Нашу славу. Боже милий, / Зжалься, Боже милий». / Та й замовкло; дивлюся я:

З-ЗА 29

020А 0017 ----- / Встає хмара з-за Лиману, / А другая з поля,
024А 0017 ----- / Встала хмара з-за Лиману, / А другая з поля,
030А 0281 Пазухи шукає. / Сіло сонце, з-за діброви / Небо червоніє;
055А 0029 ----- / Чорна хмара з-за Лиману / Небо, сонце криє.
061А 0850 ----- / Із-за лісу, з-за туману, / Місяць випливає,
061А 1497 Не почуєм...» Віє, / Віє вітер з-за Лиману, / Гне тополю в полі –
150А 0182 Не кликнув в море на ралець. / Пливуть собі, а з-за хвилі / Сонце хвилю червонить,
154А 0173 ----- / Пливуть собі, а з-за хвилі / Сонце хвилю червонить;
192А 0023 Чи не йде чумац з дороги. / Іде чумац з-за Лиману / З чужим добрим, безталанний,
195А 0013 Дрібною сльозою – / Може, вернеться з-за світа / В пустку зимовати,
199А 0301 І світ настав... Ідуть молитися / Ченці за Гуса. З-за гори / Червоне сонце аж горить.
234А 0256 На хутір знову благодать / З-за гаю темного вернулась / До діда в хату спочивать.

274A 0117 В гарячий попіл. Виступав / Щербатий місяць з-за могили, / І на шатро мов позирав,
 006В 0069 Сині хвилі голосили. / З-за Дніпра із села / Руна гаєм гула,
 006В 0196 Навіки спочило... / Вставало сонце з-за могили, / Раділи люде, встаючи,
 016В 0320 Червоний місяць аж горить, / З-за хмари тихо виступас. / І ніби гори оживають.
 057В 0053 Як тая квіточка з роси, / Як теє сонечко з-за хмари. / Ввесь похолону, неживий
 092В 0011 Моя ти співана воле! / Хоч глянь на мене з-за Дніпра, / Хоч усміхнися з-за
 092В 0012 Хоч глянь на мене з-за Дніпра, / Хоч усміхнися з-за / -----
 092В 0015 Встаєш із-за моря, / З-за туману, слухняная / Рожевая зоре!
 095В 0183 Марина дивилась / На ліс чорний, а з-за лісу / Червоний діжою
 113В 0007 Як я їх складаю, / З-за Дніпра мов далекого / Слова прилітають.
 156В 0003 Та білу хмару. / Виступили з-за лиману / З турками татари.
 175В 0068 А дехто й куняє. / А з-за гори поїжане / На шлях виїзжають,
 189В 0026 Ставок, гребелька, і вітряк / З-за гаю крилами махас. / І дуб зелений, мов козак
 207В 0062 Он гай зелений похилився, / А он з-за гаю виглядає / Ставок, неначе полотно,
 245В 0016 Неначе в раї спочиває / Та з-за широкого Дніпра / Мене, небога, виглядає.
 245В 0019 І їй здається, виринає / З-за хвилі човен, доплива... / І в хвилі човен порина.
 250В 0432 Щоб хоч укритися вночі. / З-за Нілу сфінкси, мов сичі, / Страшними мертвими очима

ЗЗАДУ 1

076В 0028 Ту вінценосную громаду / Покажем спереду і ззаду / Незрячим людям. В добрий час

ЗЗАМОЛОДУ 1

050В 0095 Людей на старість розпізнати. / А ще гірше ззамо[ло]ду / Гадину кохати.

ЗИГЗИЦЕЮ 1

278В 0005 Словами жалю додає. / – Полечу, каже, зигзицею, / Тією чайкою-вдовицею,

ЗИК 1

010А 0119 Зареготались нехрещені... / Гай обіззався; галас, зик. / Орда мов ріже. Мов скажені,

ЗИКНЕ 1

180А 0568 Я аж засміявся. / Він і почув, та як зикне – / Я перелякався

ЗИКНУЛА 2

150А 0124 Руками берег достає; / Достала, зикнула, встає – / І на ножах в крові німіє.

154А 0124 Руками берег достає, / Достала, зикнула, встає... / І на списах в крові німіє.

ЗИКОМ 1

095В 0051 За вихилясами придан, / За зиком та за сміхом / Ніхто й не бачив, як проїхав

ЗИМА 9

030А 0353 І чужії люде; / Зострінеться зима люта... / А той чи зостріне,

030А 0472 Поспішала в Московщину; / Аж гульк – зима впала. / Свище полем заверюха,

061А 1144 Живого й мертвого спалили. / Де той Богун, де та зима? / Інгул щозиму замерзає –

207А 0426 Знову забіліла / Зима біла. За зимою / Знов зазеленіла

050В 0222 Уже осінь, незабаром / Зима залютує. / Нема йому в світі долі,

057В 0201 Через год ото й велика / Зима наступила. / До зеленої неділі

095В 0172 Уже й літо минулося, / Зима вже надворі, / А Марина сидить собі,

200В 0041 Тихо, тихо / Зима минала, кралось лихо / Та в самім серці й уляглося

295В 0003 Холодним вітром од надії / Уже повіяло. Зима! / Сиди один в холодній хаті,

ЗИМИ 2

050В 0203 ----- / Після великої зими / Вернувся і Максим безногий.

057В 0012 ----- / Після великої зими, / За Катерини за цариці,

ЗИМОВАТИ 1

195A 0014 Може, вернеться з-за світа / В пустку зимовати, / Хоч всередині обіліть

ЗИМОЮ 8

207A 0426 Знову забіліла / Зима біла. За зимою / Знов зазеленіла
270A 0062 Люде віку. Я умерла / Зимою під тином, / А весною процвіла я
270A 0067 Аж гай звеселила. / Зимою люде... Боже мій! / В хату не пустили.
016B 0063 Колись там весело було. / Бувало, літом і зимою / Музика тне, вино рікою
083B 0179 / Раз увечері зимою / У одній свитині
095B 0181 Така вже вродилась. / Раз увечері зимою / Марина дивилась
180B 0042 Старої нічим одягти / І витопить зимою хату. / А ти нездужаєш і встати,
200B 0095 Петра на волю одпустили, / Зимою в Київ одвезли, / І там у школу оддали,

ЗИМУВАТИ 1

050B 0225 Полинула в поле! / Попросився зимувати / До дяка у школу.

ЗИРК 2

234A 0399 Е, сором, сором, лепська мати!» / Аж зирк – і наймичка ввійшла / На двір. Побіг
стрічати
103B 0017 Якби хто інший на тій ниві / Сильце поставив, а то зирк! / Таки голісінський мужик

ЗИРНУВ 1

218B 0470 Із льоху вискочив на сцену, / Ступив, зирнув... І полилась / Святая кров. По Колізеї

ЗИРНУЛА 2

218B 0488 Я прихилюся?.. – І небога / Кругом зирнула, і о мур, / Об мур старою головою
250B 0178 І ніби справді засіяв. / Марія на його зирнула / І стрепенулась. Пригорнулась

ЗИЧИТЬ 1

281B 0014 ----- / Що гомонить отам, зичить / Удосвіта? То повертає

ЗИЧНО 2

207A 0496 Козацтву-товариству із синьої хвилі рукою махає / І зично гукає: / «Нехай вам,
панове-товариство, Бог допомагає».
200B 0221 Мов стиха дзвони. «Пані! Пані!» – / Громада зично загула. / -----

ЗІБРАВ 5

020A 0081 Дуже звеселився. / Зібрав шляхту всю до купи / Та й ну частувати.
020A 0083 Та й ну частувати. / Зібрав Тарас козаченьків / Поради прохати.
024A 0053 Тому звеселився. / Зібрав шляхту всю до купи / Та й ну частувати.
024A 0055 Та й ну частувати. / Зібрав Тарас товариство / Поради питати.
199A 0216 Конглав схаменувся, / Зібрав раду. Положили / Одностайне стати

ЗІБРАЛАСЬ 2

061A 2220 Мовчіть, мовчіть! Знаю, знаю!» / Зібралась громада. / «Мої діти – католики...
292B 0065 ----- / Незабаром зібралась рада. / – Панове чесная громадо!

ЗІБРАЛИСЯ 2

061A 0870 У темному гаю, / Зібралися; старий, малий, / Убогий, багатий
199A 0260 І вінчані глави; / Зібралися, мов Іуди / На суд нечестивий

ЗІБРАЛИСЬ 1

061A 0771 Гляньте, подивіться: то конфедерати, / Люде, що зібрались волю боронить. /
Боронять, прокляті... Будь проклята мати,

ЗІБРАЛОСЯ 2

- 020A 0115 Вельможних будити. / Зібралосся козачество / Богу помолитись.
024A 0087 Вельможних будити... / Зібралосся козачество / Богу помолитись.

ЗІЙДЕ 8

- 010A 0223 Виспівує та щебече, / Поки місяць зійде, / Поки тії русалоньки
016A 0043 А вранці поплачу, / Зійде сонце – утру сльози, / Ніхто й не побачить.
061A 0968 Та воно так, чоловіче; я це й сам знаю, та ще ось що; / не так пани, як підпанки, або
– поки сонце зійде, то роса / очі виїсть.
061A 1232 Сльозами дрібними / Їх умиють. Зійде сонце, / Осушить, пригріє;
151B 0011 Посажу я руту. / Якщо зійде моя рута, / Остануся тут,
198B 0035 Поки з вечернею зорьєю / Не зійде місяць над горою, / Туман на лан не прожене.
295B 0015 Не жди весни – святої долі! / Вона не зійде вже ніколи / Садочок твій позеленить,
298B 0007 – Прокинься, – каже. – Плач, убога! / Не зійде сонце. Тьма і тьма! / І правди на землі
нема!

ЗІЙДЕМО 1

- 308B 0022 Походимо ж, моя зоре... / Зійдемо на гору, / Спочинемо, а тим часом

ЗІЙДЕМОСЯ 3

- 006B 0007 На раду тиху, на розмову, / Коли ми зійдемося знову / На сій зубоженій землі?
006B 0348 ----- / Чи ми ще зійдемося знову? / Чи вже навіки розійшлись?
197B 0003 Без сльоз і без розмови. / Чи зійдемося ж знову? / Чи заспіваємо коли?

ЗІЙДИ 1

- 016B 0002 Зоре моя вечірняя, / Зійди над горою, / Поговорим тихесенько

ЗІЙДУТЬ 2

- 171A 0063 Мої щирі сльози. / Може, зійдуть, і виростуть / Ножі обоюдні,
180A 0253 О, не ховай, брате! Розсип їх, розкидай! / Зійдуть, і ростимуть, і у люди вийдуть! / ---

ЗІЙДУТЬСЯ 1

- 197A 0013 Вилив на забаву. / А молоді як зійдуться, / Та любо та тихо,

ЗІЙШЛА 5

- 025B 0011 Ой зоре! зоре! – і сльози кануть. / Чи ти зійшла вже і на Україні? / Чи очі карі тебе
шукають
212B 0047 Молися й ти, з святого неба / На тебе, серце, не зійшла / Твоя і доля і недоля.
218B 0127 Святої правди і любові / Зоря всесвітня зійшла! / І мир і радість принесла
250B 0351 Над самим Віфліємом, боком, / Мітла огненна зійшла. / І степ і гори осіяла.
281B 0013 І журба-туга на тім полі / Зійшла для руської землі. / -----

ЗІЙШЛИ 2

- 016B 0262 Та жидка з грішми виглядає. / Нема жидка... Хліби зійшли, / Радіють люде, Бога
просяють...
198B 0030 Що на огні ляхи спекли. / А потім би з гори зійшли; / Понад Дніпром у темнім гаї

ЗІЙШЛИСЯ 2

- 006B 0202 Ой три шляхи широкії / Докупи зійшлися. / На чужину з України
114B 0017 Під зеленим дубом / Не зійшлися усі трое. / – Отак-то ти, кате!

ЗІЙШЛИСЬ 7

- 150A 0137 Горить Скутар, стиха робота, / І хлопці сходяться, зійшлись, / Люльки з пожару
закурили,

- 154A 0137 Горить Скутар, стиха робота, / І хлопці сходяться, зійшлись, / Люльки з пожегу закурили,
 199A 0353 Малою сім'єю / Зійшлись чехи, взяли землі / З-під костра і з нею
 029B 0112 З Трубайлом Альта меж осокою / Зійшлись, з'єднались, мов брат з сестрою. / І все те, все те радує очі,
 250B 0730 І ти їх мусила збирати... / Отож вони якось зійшлись / Вночі круг тебе сумовати.
 285B 0004 Неначе й справді розійшлись!.. / Зійшлись незабаром. Побрались; / І тихо, весело прийшли,
 306B 0001 ----- / Зійшлись, побрались, поєднались, / Помолоділи, піросли.

ЗІЙШЛО 9

- 010A 0089 «Ходімо гріться! – закричали. – / Зійшло вже сонце!» (Голі скрізь; / З осоки коси, бо дівчата).
 020A 0107 Та й не повставали. / Зійшло сонце – ляшки-панки / Покотом лежали.
 061A 1523 ----- / Зійшло сонце; Україна / Де палала, тліла,
 006B 0247 На марне поле. Хоч би рута, / А то нічого не зійшло! / І я згадав своє село.
 016B 0265 Аж ось із Києва привозять / Княжну. Мов сонечко зійшло / Над обікраденим селом.
 074B 0032 Неначе ляля в льолі білій, / Святеє сонечко зійшло. / Пустиня циганом чорніла,
 095B 0149 А мати плакала, ридала. / Уже і сонечко зійшло, / Уже й зашло, смеркати стало,
 249B 0025 Росте в пшениці! Кляте плем'я / Давидове у нас зійшло! / Зотни, поки не піднялось!
 278B 0043 В Путивлі на валу на брамі. / Святеє сонечко зійшло. / І каже: – Сонце пресвятеє

ЗІЙШОВСЯ 1

- 250B 0368 У Віфліємі на майдані / Зійшовся люд і шепотить, / Що щось непевне з людьми буде

ЗІЛЛЯ 6

- 047A 0152 Умийся водою, / Випий трошки сього зілля – / Все лихо загоїть.
 047A 0174 ----- / Взяла зілля, поклонилась: / «Спасибі, бабусю!»
 207A 0233 Може, й справді нездужаєш? / Я зілля достану, / Я побіжу за бабою...
 274A 0461 Стогне, пропадає. / А вона набрала зілля / Та пішла в палати
 114B 0023 Завтра отруїти. / Найшли зілля, накопили / І стали варити.
 172B 0015 В далеку неволю... / Щоб не росло таке зілля / На нашому полію.

ЗІЛЛЯМ 2

- 274A 0425 Стара Маріула. / Якимсь зіллям напувала, / То воно й минулось.
 114B 0036 Поки самі потруїлись / Тим зіллям поганим. / А Бог людям на науку

ЗІЛЛЯЧКА 1

- 047A 0144 Позаторік знала, / Позаторік і зіллячка / Для того придбала».

ЗІНОВАТЬ 1

- 249B 0023 І каже: – Царю! так і так! / Зіновать, кукіль і будяк / Росте в пшениці! Кляте плем'я

ЗІНОВІЮ 1

- 221A 0528 ----- / Отаке-то, Зіновію, / Олексіїв друже!

ЗІРКИ 1

- 020A 0098 Лягло сонце за горою, / Зірки засіяли, / А козаки, як та хмара,

ЗІРНИЦІ 1

- 044B 0028 Випроважала: коня напувала / До зірниць із криниці, / Виносила зброю – шаблю золотую

ЗІРНИЦЯ 2

- 274A 0141 Чому не ляжеш, не спочинеш? / Зірниця сходить, подивись. / -----
 250B 0210 А Йосип праведний сидить / Та думає. Уже зірниця / На небі ясно зайнялась.

ЗІРОНЬКА 1

006B 0266 Сем'я вечера коло хати, / Вечірня зіронька встає. / Дочка вечерять подає,

ЗІРОНЬКИ 5

030A 0330 Кричать сови, спить діброва, / Зіроньки сіяють, / Понад шляхом, ширицею,
061A 0362 Бо є з ким заплакати, є з ким заспівати: / Єсть карії очі – як зіроньки сяють, / Білі
ручунята – мліють-обнімають,
061A 0589 Місяць високо, / Зіроньки сяють. / Вийди, серденько,–
044B 0007 З безталанною своєю, / Од зіроньки до зіроньки / Сидять собі у вдівоньки.
044B 0007 З безталанною своєю, / Од зіроньки до зіроньки / Сидять собі у вдівоньки.

ЗІРОНЬКО 1

207A 0021 І очі заплачуть. / Спасибі, зіронько!.. / Минає

ЗІХОДИЛО 1

140B 0002 У неділеньку та ранесеньку, / Ще сонечко не зіходило, / А я, молоденька,

З'ІДЯТЬ 1

274A 0107 Де не піду, й вони за мною, / Вони з'їдять мене колись... / -----

З'ЇЗДИЛИ 1

129B 0009 Іван Ярошенко. / «З'їздили ми Польщу / І всю Україну,

З'ЇЛИ 3

010A 0039 На чужому полі, / Біле тіло вовки з'їли – / Така його доля.
052A 0072 Заспівав би – був голосок, / Та позички з'їли. / Отаке-то лихо тяжке,
061A 2287 «Де ви, людодіди? Де ви поховались? / З'їли моїх діток – тяжко мені жить! / Тяжко
мені плакати! ні з ким говорить!

З'ЇСИ 1

095B 0247 Це мати! мати! Не дивись! / А то з'їси. Ось на, давись! / -----

З'ЇСТИ 3

061A 0915 швайку. Де можна лантух, там торби не треба. Купили / хрину, треба з'їсти; плачте,
очі, хоч повилазьте; бачили, / що купували – грошам не пропадуть! А то думають,
207A 0133 Гуляючи, як той казав, / Шматок хліба з'їсти. / Іди ж, доню..... А ти, сину,
300B 0001 ----- / Якби з ким сісти хліба з'їсти, / Промовить слово, то воно б,

З'ЇСТЬ 1

234A 0231 Так його цілує – / Сама не з'їсть і не доп'є, / Його нагодує.

ЗЛА 9

180A 0164 Лети ж, моя думо, моя люта муко, / Забери з собою всі лиха, всі зла, / Своє
товариство – ти з ними росла,
199A 0158 Свої догмати!.. кров, пожари, / Всі зла на світі, війни, чвари, / Пекельних мук
безкрай ряд...
199A 0175 Судить великіє діла / Твоєї волі. Люта зла / Не дієш без вини нікому.
221A 0342 А я зберу з всього світа / Всі зла і всі муки!.. / -----
041B 0003 Нащо нас мати привела? / Чи для добра? Чи то для зла? / Нащо живем? Чого
бажаєм?
068B 0143 Я різав все, що паном звалось, / Без милосердя і зла, / А різав так. І сам не знаю,
212B 0013 І хто заступить? Хто укрис / Од зла людського в час лихий? / Хто серце чистеє
нагріє
230B 0070 Його безбожні діла... / Безбожний царю! Творче зла! / Правди гонителю жестокий!
266B 0035 Уже потроху і минають / Дні беззаконія і зла. / А львичища того не знають,

ЗЛАКОМ 1

239В 0003 Радуйся, земле, не повитая / Квітчастим злаком! Розпустися, / Рожевим крином процвіти!

ЗЛАТА-СЕРЕБРА 1

250В 0122 Заквітчана. Фавор-гора, / Неначе з злата-серебра, / Далеко, високо сіяє,

ЗЛАТІ 2

180А 0330 За богами – панства, панства / В сребрі та златі, / Мов кабани годовані,
076В 0177 Дружина, отроки, народ / Кругом його во златі сяють. / У князя свято, виглядає

ЗЛАТОМ 2

174В 0024 Самим шовком вишивала, / Златом окула, / Одягла його в червоний
218В 0167 І в термах оргія. Горять / Чертоги пурпуром і златом, / Куряться амфори. Дівчата

ЗЛАТОМАЛЬОВАНИЙ 1

218В 0028 На кладовищі трохи збоку / Златомальований стоїть. / Не вбогий, мабуть, хтось лежить?

ЗЛАТО-СЕРЕБРО 1

196В 0020 І нишком проковтнуло море / Моє не злато-серебро – / Мої літа, моє добро,

ЗЛАЯ 11

027А 0102 А може, я й темний, нічого не бачу, / Злая доля, може, по тім боці плаче, / Сироту усюди люде осміють.
045А 0030 З жонатими на бенкеті / (Де свекруха злая) – / Про тополю, лиху долю,
258А 0120 І їм правдою своєю / Вертає їх злая. / Помолюся Господеві
258А 0182 Хто б спас мене од лукавих / І діющих злая? / Якби не Бог поміг мені,
258А 0255 За твої кайдани! / Блажен! блажен! Тебе, злая, / В радості застане
036В 0001 ----- / О думи мої! О славо злая! / За тебе марно я в чужому краю
057В 0133 Чи я занедужав? / Чи то мене злая доля / Привела до того,
132В 0004 А другая тая, / Розлучниця злая, / Багатая сусідонька,
239В 0025 Вас, убогих. І воздає / Злодіям за злая! / -----
250В 0081 Такої божої краси / Ніхто не узрить! Злая ж доля / Колючим терном провела,
266В 0043 Дихне, погне і полама. / І ваша злая своєволя / Сама скупається, сама

ЗЛЕ 1

173А 0063 І долю, і волю, / Та ба... А зле безталання / Зострінеться всюди,

ЗЛЕДАЩІЛА 1

234А 0453 Не та вже я стала: / Зледащіла, нездужаю / І на ноги встати.

ЗЛЕЄ 2

266А 0049 Разом розірветься! / Отаке-то злеє лихо / Й зо мною спіткалось:
016В 0211 Чому добре умирає, / Злеє оживає, / Занедужала княгиня,

ЗЛЕТІЛА 1

061А 0664 «Одпочинь, моя ти зоре! / Ти з неба злетіла!» / Послав свитку. Як ясочка,

ЗЛИДНІ 4

030А 0096 Бодай же вас, цокотухи, / Та злидні побили, / Як ту матір, що вам на сміх
057А 0079 Коли так не маю. / Нехай злидні живуть три дні – / Я їх заховаю,
173А 0114 Не подарувала. / Кралась злидні із-за моря / В удовину хату
057В 0173 Та й знов пішов у наймити / Голодні злидні годувати. / Вдова осталась не сама,

ЗЛИДНЯМ 1

266A 0100 Иди ж здоров, та не забудь / Злидням поклонитись. / -----

ЗЛИЙ 1

250B 0554 І трупом пала, як узріла / Той хрестик-шибеничку.– Злий! / Недобрий чоловік, лихий!

ЗЛИЛИСЯ 1

180A 0140 Чом ви змалку не висохли, / Слізьми не злилися? / То покритка попідтинню

ЗЛИМ 1

117B 0020 З моїм нелюбом багатим, / З моїм ворогом злим! / -----

ЗЛИХ 2

258A 0020 Діла добрих оновляться, / Діла злих загинуть. / -----

258A 0123 Серцем одиноким / І на злих моїх погляну / Незлим моїм оком.

ЗЛИХА 1

088B 0022 Та й заспівав,– звичайне, тихо, / Щоб капітан не чув, бо злиха / Якийсь лихий, хоч і земляк.

ЗЛІ 4

030A 0527 Кохайся надворі! / Собаки злі, покусують, / Та не заговорять,

199A 0003 Нову добру хату / Злі сусіди; нагрілися / Й полягали спати,

118B 0005 ----- / Люде гордії, злі / Розрізнили, взяли

161B 0227 У батька краде! Добре, свату! / Які-то стали люде злі!.. / А що-то діється у хаті?

ЗЛІІ 9

030A 0695 Могила зосталась. / Засміються злії люде / Малій сиротині;

178A 0029 Гордою і злою / Злії люди нарікають. / А того й не знають,

258A 0018 І не встануть з праведними / Злії з домовини, / Діла добрих оновляться,

258A 0033 «Я його подужав». / І всі злії посміяться, / Як упаду в руки,

258A 0230 І нам стали сміятися / Едомляне злії: / «Розкажіть нам пісню вашу,

264A 0017 Неситії очі. / Найдуть злії та й окрадуть... / І тебе, убогу,

266A 0031 Поки не підкравлись / Злії літа; та все теє / Заразом украли.

266A 0088 До кого ви прихилитесь, / Мої злії діти? / Не хилітесь ні до кого,

006B 0094 Та неоднаково мені, / Як Україну злії люде / Присплять, лукаві, і в огні

ЗЛІТАЛИСЯ 1

103B 0003 На полі, на роздоллі, / Зліталися поволі / Сичі.

ЗЛІШАЮ 1

221A 0255 Та й тойді ж творилось! / Аж злішаю, як згадаю... / Батурин спалила,

ЗЛО 1

207B 0011 Найперші сльози; я не знаю, / Чи єсть у Бога люте зло! / Що б у тій хаті не жило?

ЗЛОБІ 1

268B 0017 Твою красу, твою оздобу, / Сама розіпнешся. Во злобі / Сини твої тебе уб'ють

ЗЛОГО 9

199A 0013 Часу дожидає, / Злого часу. Тліла іскра, / Тліла, дожидала

221A 0039 І нікому я нічого, / Ніже злого слова, / Не сказала. Уродлива

258A 0003 Не вступає раду, / І не стане на путь злого, / І з лютим не сяде.

270A 0037 А вона все в'яла, / Та нашого злого пана / Кляла-проклинала.

091B 0001 ----- / Не жаль на злого, коло його / І слава сторожем стоїть.

- 095В 0026 Чого я турбуюсь? / Ані злого, ні доброго / Я вже не почую.
095В 0036 Про тую Марину, / Як вона у пана злого / І за що страдала.
095В 0211 І сторож боязно кричить, / Щоб злого пана не збудить. / Аж глядь, палати зайнялись.
178В 0034 Не радовать, і не корить / Чоловіка злого. / І умерти!.. О Господи!

ЗЛОДИЄМ 1

- 234В 0005 З своїми лучами? / У Версалі над злодієм / Набор розпустила?

ЗЛОДІЇ 2

- 150А 0112 А свято чимале. / Не злодії з Гамалієм / Їдять мовчки сало
154А 0112 А свято чимале. / Не злодії з Гамалієм / Їдять нишком сало

ЗЛОДІЙ 10

- 027А 0042 Та дрібно, та рівно, як Бога благає, / Поки вийде злодій на шлях погулять / З ножем
у халяві,– піде руна гаєм,
027А 0059 Верба сміється, свято скрізь! / Заплаче злодій, лютий злодій. / Було так перш – тепер
дивись:
027А 0059 Верба сміється, свято скрізь! / Заплаче злодій, лютий злодій. / Було так перш – тепер
дивись:
180А 0234 ----- / Онде злодій штепований / Кайдани волочить;
199А 0169 І в рай іди! Конець концям! / У злодія вже злодій краде, / Та ще й у церкві. Гади!
гади!
046В 0045 ----- / Неначе злодій, поза валами / В неділю крадуся я в поле.
046В 0088 Вертаюсь, крадуся понад Уралом, / Неначе злодій той, поза валами. / -----
090В 0012 Не перлася, як той москаль, / В самотню душу. Лютий злодій / Впирається-таки, та й
годі.
104В 0001 ----- / Меж скалами, неначе злодій, / Понад Дністром іде вночі
218В 0018 Давно вже я сижу в неволі, / Неначе злодій взаперті, / На шлях дивлюся та на поле,

ЗЛОДІЯ 2

- 027А 0045 Піде та замовкне – нащо щебетать? / Запеклюю душу злодія не спинить, / Тільки
стратить голос, добру не навчить.
199А 0169 І в рай іди! Конець концям! / У злодія вже злодій краде, / Та ще й у церкві. Гади!
гади!

ЗЛОДІЯМ 2

- 221А 0178 Та повіз у Київ, / Та продав злодіям / Той крам, що накрив.
239В 0025 Вас, убогих. І воздає / Злодіям за злая! / -----

ЗЛОДІЯМИ 2

- 218В 0053 Терном увінчали? / І вивели з злодіями / На Голгофу-гору;
218В 0135 На тій Голгофі розп'яла / Межи злодіями. І спали, / Упившись кровію, кати,

ЗЛОЗАЧАТІ 1

- 268В 0019 Сини твої тебе уб'ють / Оперені, а злозачаті / Во чреві згинуть, пропадуть,

ЗЛОЇ 6

- 234А 0014 У землю не вдавиш? / Чому мені злої долі, / Чом віку не збавиш?
265А 0012 Коли доброї жаль, Боже, / То дай злої, злої! / Не дай спати ходячому,
265А 0012 Коли доброї жаль, Боже, / То дай злої, злої! / Не дай спати ходячому,
265А 0032 Коли доброї жаль, Боже, / То дай злої! злої! / -----
265А 0032 Коли доброї жаль, Боже, / То дай злої! злої! / -----
006В 0313 Хоть на чужому, та на полі... / Тепер же злої тії долі, / Як Бога, ждати довелось.

ЗЛОМУ 2

- 250А 0227 Чужі люди проганяють, / І немає злomu / На всій землі безконечній

258A 0175 Карає меж нами, / Не допуска, поки злому / Ізриється яма.

ЗЛОНАЧИНАЮЩИХ 1

275B 0001 ----- / Злоначинающих спини, / У пута кутії не куй,

ЗЛОСТІ 3

061A 2158 Не спинила весна крові, / Ні злості людської. / Тяжко глянуть; а згадаєм –

123A 0070 Ні, голубко!» / І од злості / Зубами скрегоче.

123A 0127 Мати дивиться на неї, / Од злості німіє; / То жовтіє, то синіє;

ЗЛОТА 1

221A 0181 Я в Парижі була / Та три злота з Радзивілом / Та Потоцьким пропила.

ЗЛОТО 2

154A 0133 Огонь запеклих не пече. / Руйнують мур, срібло, золото / Несуть шапками козаки

207A 0634 Як Січ руйнували, / Як москалі срібло, золото / І свічі забрали

ЗЛОЮ 3

178A 0028 А мені ще й завидують, / Гордою і злою / Злії люди нарікають.

268A 0019 Кайдани порвіте / І вражою злою кров'ю / Волю окропіте.

274A 0008 Над неправдою людською, / Над долею злою. / Озовіться! А за вами,

ЗЛЮЮ 1

132B 0013 Женитися буде, / І до себе злюю суку / Просила в придане,

ЗЛЯКА 1

161B 0253 А відьма злякає?! / Ні, не зляка. (Загляда знову.) / Сердешенький.

ЗЛЯКАВ 1

207A 0445 Козак отой злякать діда, / Злякав та й сховався / За могилу, лічить гроші,

ЗЛЯКАВСЯ 1

234A 0524 І став у порогу... / Аж злякався. Ганна шепче: / «Слава... слава Богу!

ЗЛЯКАВСЬ 1

180A 0279 Кругом запалало, / Аж злякався я... «Ура! ура! / Ура!» – закричали.

ЗЛЯКАЄ 2

150A 0057 Сказилося море, / Не злякає! І сховались / За хвилі – за гори.

161B 0252 Серед ночі помандрую. / А відьма злякає?! / Ні, не зляка. (Загляда знову.)

ЗЛЯКАЄШСЯ 1

274A 0338 І ти, старий друже, / Злякаєшся, як вимовлю... / Чи тобі байдуже?

ЗЛЯКАЛАСЯ 1

094B 0002 Якби зустрілися ми знову, / Чи ти злякалася б, чи ні? / Якеє тихеє ти слово

ЗЛЯКАЛАСЬ 1

016B 0359 Убила батька кардинала / І Саваофа не злякалась. / Ні, не прокинулася, спить,

ЗЛЯКАЛИСЬ 1

033B 0058 Що ж діялось по шведчині! / То й вони злякались! / Онімилі з переляку,

ЗЛЯКАЛОСЬ 1

221A 0270 Отойді-то було свято! / Аж пекло злякалось. / Матер Божа у Ржавиці

ЗЛЯКАНЕ 1

250В 0180 І стрепенулась. Пригорнулась / Неначе злякане дитя, / До Йосипа свого старого,

ЗЛЯКАНІ 1

147В 0014 А люди бідні в селі, / Неначе злякані ягнята, / Позамикалися у хатах

ЗЛЯКАТЬ 1

207А 0444 Якби догадався / Козак отой злякати діда, / Злякав та й сховався

ЗЛЯКАЮ 1

061А 1375 «Чуєш, хлопче? Ходи сюди! / Не бійсь, не злякаю». / «Не боюся!» Знявши шапку,

ЗМАЙСТРУВАЛА 1

207А 0203 Чи ти вже, Ярино, / Змайструвала нам що-небудь? / Отаке-то сину...»

ЗМАЛЕЧКУ 4

180А 0514 Сміються та лають / Батьків своїх, що змалечку / Цвенькати не навчили
234А 0061 Усюди обоє. / Ще змалечку удвох ягнята пасли. / А потім побралися,
057В 0127 Та ба! Треба вчитись, / Ще змалечку треба вчитись, / Як на світі жити,
245В 0025 Отак нам довелося йти / Ще змалечку колочу ниву! / Молися, сестро! Будем живі,

ЗМАЛКУ 3

180А 0139 Нащо ви здалися, / Чом ви змалку не висохли, / Слізьми не злилися?
046В 0034 Научай їх, щоб не вчилися / Змалку віршовати. / Коли ж яке поквипиться,
104В 0048 Троха лишень, чи так? / Ще змалку з матір'ю старою / Ходив з торбами цей козак,

ЗМАЛЬОВАЛА 2

030А 0709 Нащо? Щоб пізнали! / Змальовала, не сховала... / Бодай полиняли!
114А 0270 Нащо дала вроду? / Нащо брови змальовала, / Дала карі очі?

ЗМАЛЬОВАНА 1

153В 0029 Що то за проклята! / Мов змальована сиділа / До самої ночі

ЗМАРНІЛА 1

234А 0535 Подивися ти на мене: / Бач, як я змарніла? / Я не Ганна, не наймичка,

ЗМЕРЕЖАЮ 1

194В 0017 Книжечку в неволі / Мережати,— змережаю / Кров'ю та сльозами

ЗМИЄ 1

234А 0211 В будень і в неділю / Головоньку йому змиє, / Й сорочечку білу

ЗМИЄТЕ 1

061А 1474 «Ой ви сльози, дрібні сльози! / Ви змиєте горе; / Змийте його... тяжко! Нудно!

ЗМИЙТЕ 2

061А 1475 Ви змиєте горе; / Змийте його... тяжко! Нудно! / І синього моря,
199А 0150 Прозріте, люди, день настав! / Розправте руки, змийте луду. / Прокиньтесь, чехи,
будьте люди,

ЗМИЛА 1

207А 0568 Мов рідного брата. / І голову йому змила, / І ноги умила,

ЗМІСЮ 1

132В 0008 А я вчора з нею, / З сією змією, / В полі плоскінь вибирала

ЗМІЇ 2

- 180A 0171 Полум'ям повіє, / Нехай знову рига змії, / Трупом землю криє.
266A 0062 Кругом мене, де не гляну, / Не люди, а змії... / І засохли мої сльози,

ЗМІЇНИМИ 1

- 050B 0097 Гадину кохати. / Очарує зміїними / Карими очима...

ЗМІЮ 3

- 057A 0081 Я їх заховаю, / Заховаю змію люту / Коло свого серця,
180A 0473 «І ми сковані з тобою, / Людоїде, змію! / На страшному на судищі
199A 0021 І тихо, тихо упустила / Усобищ лютую змію. / -----

ЗМІЯ 5

- 061A 1469 Тяжко, а не плаче. / Ні, не плаче: змія люта, / Жадна випивас
173A 0220 ----- / «Змія хату запалила, / Дітям каші наварила,
199A 0346 І бачили на тіарі / Червоного змія / Прості люде. Пішли ченці
095B 0290 Це я, Мариночка твоя! / Дивися, чорная змія / По снігу лізе... Утечу,
185B 0041 Як понесла мене? Що я – / Неначе лютая змія / Розтоптана в степу здихас,

ЗМІЯМ 1

- 199A 0248 Брати, я смерті не боюся! / Я докажу отим зміям, / Я вирву їх несите жало!..»

ЗМОЖЕШ 1

- 218B 0483 Одна-однісінька надворі. / І що ти зможеш? – Горе! Горе! / О горе лютеє моє!

ЗМОЛОТИЛИ 1

- 016B 0303 Людей недобитих. / Змолотили, нівроку їм, / За одну годину

ЗМУРОВАТИ 1

- 156B 0081 І звелів капицю / Над гетьманом змуровати / І Богу молитись

ЗНА 12

- 010A 0023 То дівчина ходить, / Її сама не зна (бо причинна), / Що такеє робить.
061A 0614 Так і виливає, / Неначе зна, що дівчину / Козак виглядає.
061A 0854 Горить, а не сяє, / Неначе зна, що не треба / Людям його світу,
234A 0229 Його умиває. / Не зна Марко, чого вона / Так його цілує –
234A 0233 Його нагодує. / Не зна Марко, як в колісці / Часом серед ночі
234A 0245 Ганну величає... / Не зна Марко, росте собі, / Росте, виростає.
050B 0209 Ні сестри, ні брата, нікого нема. / Чого ж він приплентав? – А хто його зна! / Чи чув ти, що кажуть: легше умирати
050B 0234 І борошном посипали, / Бог їх зна, для чого! / Максим таки як письменний,
090B 0008 Віршую нищечком, грішу. / Бог зна колишніі случаї / В душі своїй перебираю
095B 0168 Мордується лях поганій, / Не зна, що й почати. / А Марина в'яне, сохне
175B 0007 Дівчаток накритих. / А то верзе біси зна що / Та й думає: – Ми то!
200B 0080 Бо ми не знаєм, що твориться / У його там. А він хоч зна, / Та нам не скаже. Якби знала

ЗНАВ 16

- 061A 0335 Над козаком коверзував. / Ярема гнувся, бо не знав, / Не знав, сіромаха, що вирости крила,
061A 0336 Ярема гнувся, бо не знав, / Не знав, сіромаха, що вирости крила, / Що неба достане, коли полетить,
061A 0338 Що неба достане, коли полетить, / Не знав, нагинався... / -----
061A 1585 І поводи кинув. / «Чом я вчора, поки не знав, / Вчора не загинув!
061A 2473 Нехай здоров буде! / А я за ним. Не знав старий, / Що письменні люде

- 114A 0368 Любить, кого знає. Я б тебе сховав / Далеко! далеко! щоб ніхто не знав, / Щоб ніхто не бачив, де витає доля,
 221A 0475 У москалі заголив би, / Щоб знав, як дурити / Правительство!! Кричить, біга,
 234A 0018 Сховай тільки в полі, / Щоб ніхто не знав, не бачив / Моєї недолі!..
 026B 0048 Умер би, орючи на ниві, / Нічого б на світі не знав. / Не був би в світі юродивим.
 038B 0107 Загине все, ти сам загинеш. / І не згадають, щоб ти знав... / І старець тяжко зарідав.
 046B 0121 Старого дурня муштровать. / Щоб знав, як волю шанувати, / Щоб знав, що дурня всюди б'ють.
 046B 0122 Щоб знав, як волю шанувати, / Щоб знав, що дурня всюди б'ють. / -----
 076B 0089 Його Версавію украв. / А щоб не знав він тії шкоди, / То цар убив його, та й годі.
 175B 0003 В нас попанувати, / То знав би ти, пане-брате, / Як їх називати,
 185B 0023 Щоб хто-небудь мені сказав / Хоч слово мудре; щоб я знав, / Для кого я пишу? для чого?
 292B 0102 А гусяра того Давида / Трохи не вбив. Якби він знав, / Яке-то лихо з його вийде,

ЗНАВАВ 1

- 061A 1387 «Дочку, у Вільшаній?» / «У титаря, коли знавав». / «Оксано, Оксано!» –

ЗНАЕМ 1

- 030A 0484 Мого Йвана чорнявого?» / А ті: «Мы не знаем». / І, звичайно, як москалі,

ЗНАЕТ 1

- 180A 0284 Що горите?» – «Экой хохол! / Не знает параду. / У нас парад! Сам изволит

ЗНАЕШ 1

- 180A 0301 В дворец попытаюсь / Ввесты тебе. Только, знаеш, / Мы, брат, просвищенны,–

ЗНАЄ 68

- 010A 0064 Кого ж сиротина, кого питає, / І хто їй розкаже, і хто тее знає, / Де милий ночує: чи в темному гаю,
 016A 0005 Спитай синє море. / Воно знає, де мій милий, / Бо його носило,
 019A 0024 Ніхто його не питає, / Не знає, не чує. / Чужі люде не питають –
 027A 0008 А де ж дівся соловейко? / Не питай, не знає. / Згадай лихо, та й байдуже...
 027A 0032 В'яне, сохне сиротою, / Де дітись, не знає, / Піде на шлях подивитись,
 027A 0068 А де ж дівся соловейко? / Не питай, не знає. / Недавно, недавно у нас в Україні
 030A 0014 Серце в'яне співаючи, / Коли знає, за що; / Люде серця не побачать,
 030A 0278 А воно, як янгелятко, / Нічого не знає, / Маленькими ручищами
 030A 0293 Той сам себе губить... / А за віщо? Святий знає. / Світ, бачся, широкий,
 030A 0306 Єсть на світі доля, / А хто її знає? / Єсть на світі воля,
 030A 0579 В тямку їй далася! / Бо уночі тільки й знає, / Що москаля кличе».
 045A 0002 Перебендя старий, сліпий – / Хто його не знає? / Він усюди вештається
 045A 0070 Бо на їй, широкій, куточка нема / Тому, хто все знає, тому, хто все чує: / Що море говорить, де сонце ночує –
 047A 0039 Не питайте свою долю!.. / Само серце знає, / Кого любить. Нехай в'яне,
 047A 0049 Кохайтеся ж, любітеся, / Як серденько знає. / Защербече соловейко
 047A 0065 «Де ти була, що робила?» / Сама собі знає... / Любилася, кохалася,
 055A 0048 А попереду отаман / Веде, куди знає. / Похожає вздовж байдака,
 057A 0071 А за лихо... Та цур йому! / Хто його не знає!.. / А надто той, що дивиться
 061A 0003 Куди ж воно ділось? Відкіля взялось? / І дурень, і мудрий нічого не знає. / Живе... умирає... Одно зацвіло,
 061A 0149 Козаки гукали. / Шинкар знає, наливає / І не схаменеться;
 061A 0232 Дасть він мені раду з вами, / Бо сам, здоров, знає, / Як то тяжко блукать в світі
 061A 0901 ----- / Мудра голова, сидить собі в хуторі, ніби не знає нічого, / а дивишся – скрізь Головатий. «Коли сам,– каже,– не
 061A 1207 Де її мордують, де вона воркує? / Чи знає Ярема? Чи знає, чи чує? / Побачимо потім, а тепер не ту,

- 061A 1207 Де її мордують, де вона воркує? / Чи знає Ярема? Чи знає, чи чує? / Побачимо потім,
а тепер не ту,
061A 1225 Та що з того, що високі? / Ніхто їх не знає, / Ніхто щиро не заплаче,
061A 1466 Все пропало, все! Нічого / Не знає, не бачить, / Як убитий. Тяжко йому,
061A 1803 Мусить пропадати. / А того, того й не знає, / Що його Оксана
061A 1817 «Де то мій Ярема?» – / Сама думас. Не знає, / Що він коло неї,
061A 2538 Розійшлися гайдамаки, / Куди який знає: / Хто додому, хто в діброву,
114A 0008 Мене котить, а де спинить, / І сама не знає – / У якому краю мене заховають,
114A 0040 То про своє все й співають, / Яка про що знає... / Аж ось з хлопцем старий кобзар
114A 0156 «Воно мале ще, дитина, / Нічого не знає». / Угадала стара мати,
114A 0162 Угадала мати: Мар'яна – дитина, / Не знає, як треба на сім світі жити. / Думала – ні
люди, ані домовина
114A 0367 Сама свого серця; дала б йому волю / Любить, кого знає. Я б тебе сховав / Далеко!
далеко! щоб ніхто не знав,
123A 0197 На стан голий подивиться... / І ніхто не знає / Того дива, що твориться
180A 0146 Старці навіть цураються!! / А панич не знає, / З двадцятьою, недоліток,
180A 0231 Неситому!.. То катаржні. / А за що? Те знає... / Вседержитель... А може, ще
197A 0002 Не завидуй багатому, / Багатий не знає / Ні приятні, ні любові –
197A 0008 Не завидуй і славному, / Славний добре знає, / Що не його люди люблять,
207A 0227 Що й я плачу? Розсердився / Бог знає на кого / Та й зо мною не говорить.
207A 0674 А що з того буде, / Святий знає: почуємо, / Що розкажуть люде».
221A 0282 Хоч лягай та й засни. / А в мене ще враг їх знає, / Кого вони виглядають.
221A 0306 Все забрали любісінько. / Та лихий їх знає, / Чого вони з тим поганим
234A 0224 І ніхто того не чує, / Не знає й не бачить, / Опріч Марка маленького.
234A 0226 Опріч Марка маленького. / Так воно не знає, / Чого наймичка сльозами
234A 0495 І кав'яру з Дону – / Всього везе, та не знає, / Що діється дома!
250A 0009 І ніхто не бачить, / І не бачить, і не знає / Оглухли, не чують;
256A 0054 Дурний шию підставляє / І не знає за що! / Та ще й Гонту зневажає,
258A 0150 Господь Бог лихих карає – / Душа моя знає. / Встань же, Боже, твою славу
258A 0166 І сказали: «Не зрять Господь, / Ніже тее знає». / Умудрітесь, немудрії,
258A 0169 Хто світ оглядає, / Той і серце ваше знає / І думи лукаві.
016B 0027 Мій друже єдиний! / І хто знає, що діється / В нас на Україні?
016B 0081 Дочку й теличку однімає / У мужика... І Бог не знає, / А може, й знає, та мовчить.
016B 0082 У мужика... І Бог не знає, / А може, й знає, та мовчить. / -----
057B 0161 Коли одпочине? / Святий знає. / -----
083B 0062 Мов одуріла! Що робить? / Сама не знає! А Микита, / Неначе сич, у сірій свиті
083B 0080 Шукать піде... Отак тепер / Не знає, де дітись, / Титарівна... Хоч у воду,
104B 0078 Допік добре. А жіночка / Мов цього й не знає, / У доброму намістечку
153B 0046 Студентові. А жид старий / Ніби тее знає. / Дочку свою одиночу
156B 0026 Та однесіть москалеві, / Нехай Москва знає, / Що гетьмана Дорошенка
161B 0038 А тільки сам собі гадає... / А жіночки... лихий їх знає! / Уже сміялися над ним!
161B 0063 А вона, моя голубка, / Нічого не знає. / Мов кошеня на припічку
161B 0264 ----- / А їй байдуже! мов не знає! / Неначе та сорока, скаче.
161B 0340 Турбується, заробляє, / А того не знає, / Що на старість одуріє
184B 0002 Буває, іноді старий / Не знає сам, чого зрадіє, / Неначе стане молодий,
189B 0055 А потім знов кудись пішла, / Ніхто не знає, де поділась, / Занапастилась, одуріла.
200B 0147 Петрусь не бачив. А небога / Сама не знає, що робить. / І що їй діяти з собою?
209B 0035 Усі ми однако за волю лягли, / Усі ми і встанем, та Бог його знає, / Коли-то те буде.
Дивися ж, дитино!

ЗНАЄМ 4

- 061A 0561 Живуть в одній хаті». / «Ми це знаєм, бо ми самі / Їх так очухрали».
061A 1743 Не про лихо, бо ми його / Не знали й не знаєм. / Веселої утни, старче,
250A 0102 «Нехай скаже / Німець. Ми не знаєм». / Отак-то ви навчаетесь
200B 0079 Або кукіль, або пшениця. / Бо ми не знаєм, що твориться / У його там. А він хоч зна,

ЗНАЄМИЙ 1

076В 0199 Не із Литви йде князь сподіваний, / Ще не знаєсний, давно жаданий; / А із Києва
туром-буйволом

ЗНАЄТЕ 6

030А 0385 Кете лиш кресало / Та тютюну, щоб, знаєте, / Дома не журились.
221А 0405 Розумні ви люди, / А нічого не знаєте! / То понаставляли
250А 0119 Слав'янського люду – / Всі знаєте. А свої / Дас[т]ьбі... Колись будем
256А 0047 Святою воюю. / Бо ви й самі не знаєте, / Що царики коять.
161В 0019 А сотник був собі багатий, / То в його, знаєте, росло / На божій харчі за дитину
200В 0226 Я генерала отруїв, / А ви не знаєте нічого!!-- / Взяли Петруся молодого

ЗНАЄШ 29

016А 0022 Коли ж милий на тім боці, / Буйнесенький, знаєш, / Де він ходить, що він робить,
018А 0026 Люби ж собі, моє серце, / Люби, кого знаєш, / Та не смійся надо мною,
047А 0123 Бабусенько, голубонько! / Скажи, бо [ти] знаєш... / Мене мати хоче дати
052А 0078 Не втну більше. А ти, батьку, / Як сам, здоров, знаєш, / Тебе люде поважають,
061А 0642 А ти титарівна. Кращого вітай, / Вітай, кого знаєш... Така моя доля. / Забудь мене,
пташко, забудь, не журись.
061А 0970 ----- / Брехня! Співай, старче божий, яку знаєш, а то й / дзвона не діждемо –
поснемо.
061А 1385 І кажуть, що вкрали / Дочку його, коли знаєш». / «Дочку, у Вільшаній?»
061А 1618 «З Керелівки». / «А Будища знаєш? / І озеро коло Будищ?»
061А 1839 Ось копійка... подивися... / Хіба ти не знаєш?» / «Знаю, знаю», – і свячений
150А 0066 У мул поховаю! – реве синє море.– / Хіба ти не знаєш, яких я несу / Гостей до
султана?»
207А 0253 Мов сміється. Степаночку, / Хіба ти не знаєш, / Що без тебе і таточка,
234А 0193 Так отак хіба, небого? / Ні ти нас не знаєш, / Ні ми тебе. А поживеш,
274А 0175 Сідай лиш ближченько, отут. / Ото-то й то! А ти не знаєш... / Що я в Волощині була.
274А 0193 Коли б мені отих дітей / Найти де-небудь! Ти не знаєш, / Чи є в Туреччині війна?
274А 0205 Та шукаю пана, / Того ірода, що, знаєш?... / Стривай, нагадала.
014В 0050 Таки сусіду про Ганнусю. / «Хіба ти й досі ще не знаєш? / Ганнуса на Сибір пішла.
014В 0066 Або себе занастить, / Та Бог помилював... А знаєш, / Його до нас перевели
050В 0183 Потім утопилась. / Та все то те, – знаєш, люде / Втоплять і задушать!
076В 0220 Мов дурень, ходиш кругом їх, / Не знаєш, на яку й ступити. / Так що ж мені тепер
робити
095В 0100 Цього вже лучше й не благай, / Бо це... сама здорова знаєш... / Дивися, огирем яким
095В 0241 А пан лежить собі, читає / І просить пити... А ти знаєш, / Що я зарізала його?..
095В 0296 Убили, мабуть, на війні? / А знаєш, снилося мені: / Удень неначе місяць сховався,
108В 0018 Оповіс тобі душу, / Й не знаєш, де дітись, / І ждеш його, того світу,
161В 0219 Й читать не хоче! А бурсак! / Собачий сину, знаєш смак. / Ось я тебе попомуштрую
185В 0057 Вона – капуста головата. / А втім, як знаєш, пане-брате, / Не дурень, сам собі міркуй.
200В 0030 «Ти, душко, плачеш?» – «Хто се, я? / Ні, я не плачу...» – «Знаєш, Маню, / У городі
тепер армяни,
200В 0134 А наш несолений куліш – / Як знаєш, так його і їж. / -----
218В 0208 Гніє в неволі, в кайданах. / А [ти], прескорбная, не знаєш, / Де він канає, пропадає!
218В 0342 Радій лиш, небого. / Ще не знаєш ти нового / Ласкавого Бога.

ЗНАЙ 15

010А 0191 Ідуть дівчата в поле жати / Та, знай, співають ідучи, / Як провозжала сина мати,
027А 0040 Ніби з милим розмовляла... / А він, знай, співає, / Та дрібно, та рівно, як Бога благас,
061А 0275 Та що не минає? / Було, шляхта, знай, чваниться, / День і ніч гуляє
061А 0497 Із льоху та в хату, / Знай, шмигляє, наливає, / А конфедерати,
061А 0499 А конфедерати, / Знай, гукають: «Жиде, меду!» / Жид не схаменеться.
061А 1702 До самої хмари. / А Галайда, знай, гукає: / «Кари ляхам, кари!»
061А 2122 Минають дні, минає літо, / А Україна, знай, горить; / По селах голі плачуть діти –

- 234A 0304 На весілля просить. / Знай, бігас, а самого / Ледве ноги носять.
 014B 0023 Мала, каже; – нехай, дождуся. / І, знай, вчащаю до Ганнусі. / На той рік знову за своє;
 016B 0076 Судовики благають Бога... / П'яниці, знай собі, кричать: / – І патріот! І брат убогих!
 050B 0243 Христа ради просить! / Нічого, знай, своє пиши / Та перед людьми не брешу.
 095B 0206 На холоді сердешна мати / Під тинном знай собі сидить. / Стара неначе одуріла.
 102B 0012 Того пророка, скрізь ходили / За ним і сльози, знай, лили / Навчені люди. І лукаві!
 158B 0042 Прочитай оцю цидулу / І знай, що на світі / Тільки й тяжко, що в пустині
 175B 0025 А парубки копиці клали, / Та, знай, на сонце позирали, / Та нісенітницю верзли.

ЗНАЙДЕ 2

- 020A 0096 А ніч-мати дасть пораду – / Козак ляха знайде». / -----
 024A 0068 А ніч-мати дасть пораду – / Козак ляха знайде». / -----

ЗНАЙТЕ 1

- 047A 0037 Що нам в світі зострінеться... / Не знайте, дівчата! / Не питайте свою долю!..

ЗНАЙШЛА 1

- 010A 0070 Якби-то далися орлині крила, / За синім би морем милого знайшла; / Живого б любила, другу б задушила,

ЗНАЙШЛИ 3

- 010A 0107 Молоденький, чорнобровий, / Знайшли вчора у діброві. / Світи довше в чистім полі,
 191B 0009 Спасибі, друже; похвались, / Що люде і тебе знайшли / І знали, що з тебе зробити.
 250B 0539 Якось вони собі гуляли / Удвох на улиці, знайшли / Дві палички, та й понесли

ЗНАКУ 3

- 068B 0180 Та так мені любо стало: / І малого знаку / Нудьги тії не осталося,
 161B 0001 ----- / У Оглаві... Чи по знаку / Кому цей Оглав білохатий?
 268B 0002 Погибнеш, згинеш, Україно, / Не стане знаку на землі, / А ти пишалася колись

ЗНАЛА 26

- 030A 0185 Що ти народилась! / Якби знала, до схід сонця / Була б утопила...
 047A 0025 Пішов – та й загинув... / Якби знала, що покине – / Було б не любила;
 047A 0027 Було б не любила; / Якби знала, що загине – / Було б не пустила;
 047A 0029 Було б не пустила; / Якби знала – не ходила б / Пізно за водою,
 047A 0033 З милим під вербою. / Якби знала!.. / -----
 047A 0107 Не слухала стара мати, / Робила, що знала – / Дивилася чорнобрива,
 047A 0143 Твою долю, моя доню! / Позаторік знала, / Позаторік і зіллячка
 061A 2000 Сльози сохли, душа мерла... / Ох, якби я знала, / Що побачу його ще раз,
 114A 0152 Щовечора сходилися, / І мати не знала, / Де Мар'яна до півночі
 114A 0191 Щовечора розмовляла, / І мати не знала, / Дивувалась, що се таке
 114A 0276 Нащо доглядала? / Поки лиха я не знала, / Чом не заховала?»
 114A 0357 Все, що чула од матері / І що сама знала. / І не втерпіла, сказала,
 123A 0085 Тяжко плакала Ганнуся, / І не знала, за що, / За що мати згнушталась,
 169A 0026 Ой Богдане, Богданочку, / Якби була знала, / У колиці б задушила,
 207A 0273 Моє серце!» – «Боже ж ти мій! / Чому я не знала? / Була б тебе не любила
 221A 0057 Та вповні шлях і перейшла; / А того й не знала, / Що він їхав в Переяслов
 221A 0108 А я й напоїла! / Я не знала, що я тяжко, / Тяжко согрішила!
 221A 0162 Й досі не пускають. / Чи я знала, ще сповита, / Що тая цариця –
 234A 0474 Чи ще Марко не приїхав? / Ох, якби я знала, / Що дїждуся, що побачу,
 270A 0043 У білих палатах. / Я не знала, що байстря я, / Що його дитина.
 006B 0034 Ані братика я, / Ні сестрички не знала, / Меж чужими зросла,
 153B 0025 Та й думало з нею, / Щоб цього не знала мати, / Звичайне побратись,
 153B 0056 З шовковою драбинкою – / І Рухля не знала. / Може, сама догадалась.

200B 0081 У його там. А він хоч зна, / Та нам не скаже. Якби знала / Матуся горенько твоє,
250B 0589 Півкопи тую на буквар. / Сама б учила, так не знала ж / Вона письма того. Взяла
308B 0012 Ходімо в хату спочивать... / Весела хата, щоб ти знала!.. / Ой не йдімо, не ходімо,

ЗНАЛИ 21

045A 0034 На базарі – про Лазаря, / Або, щоб те знали, / Тяжко-важко заспіває,
061A 0399 Гнуться мовчки, усміхаться, / Щоб люди не знали, / Що на серці заховано,
061A 0564 «Та ні, не те... вибачайте... / Щоб лиха не знали, / Щоб вам гроші приснилися...
061A 1213 Слухайте ж, щоб дітям потім розказать, / Щоб і діти знали, внукам розказали, / Як
козаки шляхту тяжко покарали
061A 1571 Спитать про Оксану? / Не питаю, щоб не знали, / За що пропадаю».
061A 1743 Не про лихо, бо ми його / Не знали й не знаєм. / Веселої утни, старче,
234A 0281 «Спасибі вам! – старий каже. / Тепер, щоб ви знали, / Треба краю доводити,
250A 0061 На чистій, широкій, на вольній землі. / І люди б не знали, що ви за орли, / І не
покивали б на вас головою.
274A 0067 Моя се мати і сестра. / Моя се відьма, щоб ви знали. / -----
274A 0245 Та й у село. Хотілось, бач, / Щоб люде не знали. / От я крадусь попідтинню
274A 0482 Люде добрі і розумні / Добре її знали. / А все-таки покриткою
016B 0048 Щоб люди й сліду не найшли, / Щоб і не знали, де й шукати. / В тому господньому
селі,
067B 0008 Людей і долю проклинать. / Людей за те, щоб нас знали / Та нас шанували.
076B 0151 От отроки й домірковались / (Натуру вовчу добре знали), / То, щоб нагрить його,
взяли,
076B 0218 Отих царів, катів людських. / Морока з ними, щоб ви знали, / Мов дурень, ходиш
кругом їх,
083B 0212 Стовп високий муровали, / Щоб про неї люде знали, / Дітей своїх научали,
136B 0011 Та поїдем вінчатися, / Щоб не знали батько й мати, / Де ми будем ночувати.
188B 0002 І золотої й дорогої / Мені, щоб знали ви, не жаль / Моєї долі молодой;
191B 0010 Що люде і тебе знайшли / І знали, що з тебе зробити. / Прощай же, друже! Ні хвали,
207B 0001 ----- / Якби ви знали, паничі, / Де люде плачуть живучи,
250B 0517 Дитина б тая виростала / Без матері, і ми б не знали / І досі правди на землі!

ЗНАЛИСЬ 1

143B 0007 Та що з того? Не побрались, / Розійшлися, мов не знали. / А тим часом дорогії

ЗНАЛО 3

030A 0024 Полюбила москалика, / Як знало серденько, / Полюбила молодого,
183B 0011 А серце боліло, / Ніби знало, що так буде, / Сказати не вміло.
230B 0078 Як мордовали, розпинали / І вішали?.. А ти не знало? / І ти дивилося на них

ЗНАМЕНАМИ 2

137B 0024 І військо, як море, / З знаменами, з бунчугами / З лугу виступало
137B 0045 Вдарили з гармати, / Знаменами, бунчугами / Гетьмана укрили.

ЗНАТИ 9

020A 0068 Обізвався, орел сизий, / Та й дав ляхам знати! / Обізвався пан Трясило:
024A 0044 Обізвався, орел сизий, / Та й дав ляхам знати! / -----
030A 0378 Правда ваша, правда, люде! / Та й нащо те знати, / Що сльозами перед вами
047A 0035 І то лихо – / Попереду знати, / Що нам в світі зострінеться...
234A 0029 Чужі люде хреститимуть, / Я не буду знати, / Як і зовуть... Дитя моє!
234A 0187 «А що дасте». / «Е, ні! треба знати, / Треба, дочко, лічить плату,
139B 0022 ----- / Коли хочеш добре знати, / Моя мати,
175B 0051 Та й опрігся. Порадилися, / Дали в город знати; / Суд наїхав, подивились,
175B 0089 У розкоші і не будеш / Ні знати, ні чути / Його плачу всенедного...

ЗНАТИМЕ 1

188В 0018 Його найкращі літа, / Що він не знатиме, де дітись / На сім широкім вольнім світі,

ЗНАТИМЕШ 3

016В 0093 Мов ряст весною уночі. / Засхнеш, не знатимеш нічого, / Не знатимеш, як хвалять Бога,

016В 0094 Засхнеш, не знатимеш нічого, / Не знатимеш, як хвалять Бога, / Як люде люблять, живучи.

209В 0128 В оці могили? Будеш жить, / То, може, й знатимеш, небоже, / Бо слава здорово кричить

ЗНАТИМУ 1

141В 0013 Я й досі не знаю. / І не знатиму. Ой, мамо, / Страшно дівувати,

ЗНАТТЯ 1

050В 0111 Жалю завдавати. / «Шкода, шкода! Якби знаття, / Копійчину б дбати,

ЗНАТЬ 21

010А 0158 При битій дорозі. / Знать, добре спить, що не чує, / Як кує зозуля,

010А 0161 Що не лічить, чи довго жить... / Знать, добре заснула. / -----

061А 1256 І Альту, і Сену, і там розлилось, / Не знать за що, крові широкее море. / А тепер що буде! Сховайся ж за гору;

114А 0159 Та не все вгадала, / Знать, забула, що колись-то / Сама дівувала.

114А 0170 І я вас лякаю, бо те лихо знаю, / Бодай його в світі нікому не знать – / Того, що я знаю... Минуло, дівчата!

180А 0187 Туман, туман і пустота. / Людей не чуць, не знать і сліду / Людської страшної ноги.

207А 0172 Та як і мелють і їдять – / Все треба знать. / Так от як, друже, треба в люде

207А 0180 А ти як думаєш, небоже? / Ну думай, коли хочеш знать, / Де лучше лихом торгувать,

274А 0290 Клоччям вимощала, / Щоб не знать було, що стриґа. / Прибралась, ходила,

057В 0345 Се, бачиш, для того, / Щоб знать було, що криниця / Єсть коло дороги,

068В 0060 А більш нічого / Не повинен знать невольник. / Така його доля.

088В 0004 А серце б'ється – ожива, / Як їх почує!.. Знать, од Бога / І голос той і ті слова

147В 0021 Неначе люди тії сплять. / Заснули, добре, знать, заснули, / Святу неділеньку забули,

149В 0006 Сердитим Богом. Не мені / Про теє знать, за що караюсь, / Та й знать не хочеться мені.

149В 0007 Про теє знать, за що караюсь, / Та й знать не хочеться мені. / А серце плаче, як згадаю

153В 0009 За те, що шапки не ламали / У Острій брамі. Дурня знать / По походу. Отже назвать,

161В 0035 Самому в дурнях побувать. / А щоб не знать було нікому, / То ще й не радився ні з ким.

161В 0229 А що-то діється у хаті? / Там знову, знать, мої малі / Читають... Треба розігнати.

215В 0017 Чи не меж вами ж я, погані, / Так опоганивсь, що й не знать, / Чи й був я чистим коли-небудь,

250В 0438 Мов фараонова сторожа, / І ніби фараонам знать / Вони дають, що правда божа

250В 0498 Одна єдина їх доля / Отой гайочок! І не знать, / Де він кохався. І хатина,

ЗНАЧИТЬ 1

091В 0009 І шапочку мужик знімає, / Як флаг побачить. Значить, пан / У себе з причетом гуляють.

ЗНАЮ 74

030А 0366 Далекий шлях, пани-брати, / Знаю його, знаю! / Аж на серці похолоне,

030А 0366 Далекий шлях, пани-брати, / Знаю його, знаю! / Аж на серці похолоне,

047А 0139 Сама колись дівувала – / Теє лихо знаю; / Минулося – навчилася:

061А 0066 А що ж на вас вони скажуть? / Знаю вашу славу! / Поглузують, покепкують

- 061A 0225 Дечому навчили! / Тма, мна знаю, а оксію / Не втну таки й досі.
061A 0393 За Яремою по світу, / А може... й не знаю. / Лихо, люди, всюди лихо.
061A 0479 «Як же воно? / Далєбі, не знаю». / «Отак, дивись...»
061A 0703 «Хіба краща є за тебе?» / «Може, й є – не знаю». / «Гнівиш Бога, моє серце:
061A 0959 Та я й не волох; так тільки – був колись у Волощині, / а люде й зовуть Волохом, сам
не знаю за що. / -----
061A 0967 ----- / Та воно так, чоловіче; я це й сам знаю, та ще ось що; / не так пани, як
підпанки, або – поки сонце зійде, то роса
061A 1412 «Може, й найдеш. А як тебе / Зовуть? Я не знаю». / «Яремою».
061A 1620 І озеро коло Будищ?» / «І озеро знаю, / Отам воно; оцим яром
061A 1840 Хіба ти не знаєш?» / «Знаю, знаю»,– і свячений / З халяви виймає.
061A 1840 Хіба ти не знаєш?» / «Знаю, знаю»,– і свячений / З халяви виймає.
061A 1855 Скажу ляхам – замість Паца...» / «Добре, добре! Знаю. / Іди швидче!»
061A 2062 «Де він, де він? / Тепер же я знаю!..» / «Через тиждень обіцявся
061A 2219 «Боже мій великий! / Мовчіть, мовчіть! Знаю, знаю!» / Зібралась громада.
061A 2219 «Боже мій великий! / Мовчіть, мовчіть! Знаю, знаю!» / Зібралась громада.
114A 0116 Вона гляне, усміхнеться: / «І сама не знаю...» / «Може, думаєш, покину?»
114A 0169 Лякають, дівчата, правдою лякають! / І я вас лякаю, бо те лихо знаю, / Бодай його в
світі нікому не знать –
114A 0171 Бодай його в світі нікому не знать – / Того, що я знаю... Минуло, дівчата! / Серце не
заснуло, я вас не забув.
114A 0418 Чого ж знову заплакала?» / «І сама не знаю». / -----
180A 0215 Думи розпустили?? / За що, не знаю, а караюсь, / І тяжко караюсь!
180A 0219 Коли діжду краю, / Не бачу й не знаю!! / -----
180A 0298 Та не хочу».– «Экой чудак! / Я всі входи знаю, / Я тут служу, коли хочеш,
180A 0414 Таке диво наставила. / Тепер же я знаю: / Це той первий, що розпинав
192A 0033 Чи до тебе доріженьки / У степу не знаю? / Чи до тебе свої дари
207A 0158 Та що-небудь діять. / Як ти скажеш?» – «Я не знаю, / Бо я думав теє...»
207A 0659 Що нічого того в світі / Не бачу й не знаю... / Ляхи були, усе взяли,
221A 0129 І за що мене карають, / Я й сама не знаю! / Мабуть, за те, що всякому
221A 0142 На горі в діброві. / Я плакала; я не знаю, / Чи їсти хотілось,
234A 0102 ----- / Не знаю, що і після чого / Старі сумують. Може, вже
234A 0109 Як помремо?» / «Сама не знаю! / Я все оце міркувала,
250A 0095 «І ми не ми, і я не я, / І все те бачив, і все знаю. / Нема ні пекла, ані раю.
265A 0005 Заснули думи, серце спить, / І все заснуло, і не знаю, / Чи я живу, чи доживаю,
266A 0079 До вас не вернуся. / І не знаю, де дінуся, / Де я пригорнуся,
268A 0016 Молитися... а до того / Я не знаю Бога. / Поховайте та вставайте,
270A 0013 Королєвий Цвіте!» / «Я не знаю, моя сестро». / І Цвіт Королєвий
270A 0031 Дивилась, дивилась / І плакала? Я не знаю, / Мій брате єдиний!
270A 0049 Будинок спалили... / А мене, не знаю за що, / Убити не вбили,
274A 0105 І все діти! і все діти! / Не знаю, де од їх подітись. / Де не піду, й вони за мною,
274A 0283 ----- / Єй-Богу, не знаю. / -----
016В 0024 А про людей... Та нехай ім. / Я їх, добрих, знаю. / Добре знаю. Зоре моя!
016В 0025 Я їх, добрих, знаю. / Добре знаю. Зоре моя! / Мій друже єдиний!
016В 0029 В нас на Україні? / А я знаю. І розкажу / Тобі; й спать не ляжу.
016В 0051 На нашій славній Україні, / Не знаю, де вони взялись,– / Приблуда князь. Була й
княгиня.
026В 0009 А я собі у бур'яні / Молюся Богу... І не знаю, / Чого маленькому мені
046В 0019 І плакати у бур'яні. / І тяжко плакати. І не знаю, / За що мене Господь карає?
050В 0175 ----- / Отже, далєбі, не знаю, / Чи вона верталась,
050В 0187 Як на вербі груші. / Знаю тільки, що про неї / І пісню проклали.
057В 0130 А то битимуть, та й дуже!.. / Не знаю, мій друже, / Чи сатана лихо коїв?
057В 0135 Привела до того, / Таки й досі ще не знаю, / Не знаю нічого.
057В 0136 Таки й досі ще не знаю, / Не знаю нічого. / Знаю тільки, що тверезий.
057В 0137 Не знаю нічого. / Знаю тільки, що тверезий. / Бо вже ані вина,
057В 0236 Та ще й борошном посипле. / Я не знаю й досі, / Нащо воно москалі ті

- 068B 0144 Без милосердя і зла, / А різав так. І сам не знаю, / Чого хотілося мені?
 076B 0171 Голісінькі. Як там вона / Гріла, я не знаю, / Знаю тільки, що цар грівся,
 076B 0172 Гріла, я не знаю, / Знаю тільки, що цар грівся, / І... і не познаю.
 141B 0012 І що тойді їм діється, / Я й досі не знаю. / І не знатиму. Ой, мамо,
 161B 0152 Не довелось дяка наймать, / Як для покойної. А знаю, / Без цього вже не повинчає
 161B 0273 Ще байдужіше, він не мій. / А я вже заповіді знаю / Усі до одної!
 183B 0028 Усе думаю про його, / І сама не знаю, / Чого думаю! Чого я
 185B 0028 Бо хоч зостаріюсь за того, / А ще не знаю, що роблю. / Пишу собі, щоб не міняти
 185B 0035 На чорнім вороні-коні! / А більш нічого я не знаю, / Хоч я за це і пропадаю
 185B 0046 Та смерть із степу виглядаю, / А за що, ей-Богу, не знаю! / А все-таки її люблю,
 191B 0014 Твоїй пустині; в іншим кр[аю], / Не знаю, може, й нагадаю / Нудьгу колишню
 колись!
 200B 0085 Дитя єдинеє своє? / Не оддала б... А втім, не знаю... / Бо всякі матері бувають.
 205B 0001 ----- / Мені здається, я не знаю, / А люде справді не вмирають,
 205B 0050 Спасибі, друже мій убогий! / Ти, знаю, лепту розділив / Свою єдину... Перед Богом
 207B 0006 На наші сльози сміючись. / За що, не знаю, називають / Хатину в гаї тихим расм.
 207B 0010 Мої там сльози пролились, / Найперші сльози; я не знаю, / Чи єсть у Бога люте зло!
 207B 0053 І їх сльозами поливасм. / А може, й те ще... Ні, не знаю, / А так здається... сам еси...
 209B 0046 Як сон той згадаю. А як нагадаю / Козака в могилі, то й досі не знаю, / Чи то було
 справді, чи то було так,
 209B 0050 ----- / – Не знаю, як тепер ляхи живуть / З своїми вольними братами.

ЗНАЮТЬ 24

- 018A 0014 Добре тому багатому, / Його люди знають, / А зо мною зострінуться –
 030A 0312 Здається, панують, / А долі не знають – / Ні долі, ні волі!
 030A 0433 Не питайте, чорнобриві, / Бо люде не знають; / Кого Бог кара на світі,
 045A 0005 Та на кобзі грає. / А хто грає, того знають / І дякують люде;
 045A 0074 Один він між ними, як сонце високе, / Його знають люде, бо носить земля; / А якби
 почули, що він, одинокий,
 061A 0350 А не клене долі, людей не займа. / Та й за що їх лаять? Хіба вони знають, / Кого
 треба гладить, кого катувать?
 061A 0625 Стеблину-билинку вітри рознесуть: / Так і мене люде не знають, де діти. / За що ж
 одцурались? Що я сирота.
 061A 2071 По всій Україні / Його знають. Я бачила, / Як села горіли;
 061A 2076 Як хто скаже про Галайду. / Знають вони, знають, / Хто такий і відкіля він,
 061A 2076 Як хто скаже про Галайду. / Знають вони, знають, / Хто такий і відкіля він,
 114A 0128 То кобзарі вигадують, / Бо, сліпі, не знають, / Бо не бачать, що є брови
 178A 0030 Злії люди нарікають. / А того й не знають, / Що я в серці заховала...
 199A 0335 Господи, помилуй, / Прости ти їм, бо не знають!...» / Та й не чути стало!
 207A 0520 Отаманам по чотири, / І світа божого не бачать, не знають, / Під землею камень
 ламають,
 234A 0162 Росте Марко. Старі мої / Не знають, де діти, / Де посадить, де положить
 234A 0366 О Боже мій милосердний! / Може, вони знають... / Може, вони догадались...
 246A 0126 Жінці на патинки. / Собі ж на те, що не знають / Ні діти, ні жінка!
 258A 0116 Не зрять Бога над собою, / Не знають, що діють. / А Бог мені помагає,
 270A 0010 З мого цвіту? Дивуються, / Не знають, де діти! / Скажи мені, мій братику,
 016B 0209 А за віщо? Чудно людам, / Бо люде не знають, / Чому добре умирає,
 050B 0155 ----- / Хіба ж живуть вони? І знають, / Як ви сказали, благодать,
 161B 0316 Собі веселий розмовляє: / – Нехай і наших люде знають! / Нехай і сивий і горбатий,
 205B 0016 Ріками сльози розлили, / А кров морями. Люде знають, / Кого годують, доглядають.
 266B 0036 Дні беззаконія і зла. / А львчища того не знають, / Ростуть собі, як та лоза

ЗНАЮЧИ 1

- 061A 0256 Тяжко, важко нудить світом, / Не знаючи за що. / Минулося, щоб не снилось!..

ЗНЕВАЖАЄ 3

- 256A 0055 І не знає за що! / Та ще й Гонту зневажає, / Ледаче ледащо!
258A 0152 Встань же, Боже, твою славу / Гордий зневажає. / Вознесися над землею
141В 0004 Дівчинонька одинока / Долю зневажає. / – Бодай тобі, доле,

ЗНЕВАЖАЄМ 2

- 218В 0516 За маслак смердячий, / Та тебе ще зневажаєм, / Праотче ледачий!
283В 0003 Над тим божим, де мремо ми, / Тебе ж, Боже, зневажаєм, / Зневажаючи співаєм:

ЗНЕВАЖАЄШ 1

- 123A 0068 Постривай же, ось я тобі!.. / Мене зневажаш? / Ні, голубко!»

ЗНЕВАЖАЙТЕ 1

- 266A 0071 То те і робіте: / Чи голосно зневажайте, / Чи нишком хваліте

ЗНЕВАЖАЮТЬ 3

- 250A 0013 Правдою торгують. / І Господа зневажають, / Людей запрягають
006В 0178 Люде понесли. / Зневажають подруженьки / Подругу свою,
006В 0180 Подругу свою, / Зневажають червону / Калину мою.

ЗНЕВАЖАЮЧИ 1

- 283В 0004 Тебе ж, Боже, зневажаєм, / Зневажаючи співаєм: / Алілуя!

ЗНЕМІГ 1

- 156В 0071 Без крил та без волі, / Знеміг славний Дорошенко, / Сидячи в неволі,

ЗНЕМІГСЯ 1

- 104В 0073 У намистах водив! / Та знемігся неборака, / Хоч продавай хату

ЗНИК 1

- 250В 0304 У город Віфлієм ішли.– / І зник, пропав той тяжкий голос. / Тільки руна в яру гула.

ЗНИКЛА 1

- 250В 0091 Свою головоньку святую! / І зникла в темному гаю. / О світе наш незаходимий!

ЗНИКЛИ 1

- 016В 0369 Сирти і клуня зайнялись, / І зорі зникли. Хоч би слово, / Хоч би де голос обізвась.

ЗНІВЕЧЕНИЙ 1

- 016В 0383 Княжно моя безталанна, / Знівечений цвіте. / Ти ще будеш покутовать

ЗНІВЕЧЕНІ 1

- 016В 0281 Побачила села / Знівечені. З того часу / Стала невесела.

ЗНІМАЄ 2

- 091В 0008 Село обідране кругом; / І шапочку мужик знімає, / Як флаг побачить. Значить, пан
137В 0048 Гетьман старий ридас, / До Бога руки знімає, / Три поклони покладає

ЗНІМАЛИ 1

- 095В 0192 Розплітали коси / Та стрічки знімали, / А пан просить сала,

ЗНІМАЛО 1

- 153В 0018 І училось не паничем, / І шапку знімало / В Острій брамі. Добре було,

ЗНІМАТИ 1

- 169A 0044 Та з матері полатану / Сорочку знімати. / Помагайте, недолюдки,

ЗНИМАЮТЬ 2

- 180A 0128 Он глянь, у тім раї, що ти покидаєш, / Латану свитину з каліки знімають, / З шкурою знімають, бо нічим обуць
 180A 0129 Латану свитину з каліки знімають, / З шкурою знімають, бо нічим обуць / Княжат недорослих; а он розпинають

ЗНИМУТЬ 1

- 061A 1167 Біліє хустина, / Та й ту знімуть... / А дякон:

ЗНОВ 25

- 180A 0177 ----- / І знов лечу понад землю, / І знов прощаюся я з нею.
 180A 0178 І знов лечу понад землю, / І знов прощаюся я з нею. / Тяжко матір покидати
 180A 0257 ----- / І знов лечу. Земля чорніє, / Дрімає розум, серце мліє.
 207A 0291 То замовкне, подивиться / І знов заголосить. / Незчулися, як смерклося,
 207A 0355 Із куряви щось вигляне / І знов пропадає; / Ніби шапка через поле
 207A 0427 Зима біла. За зимою / Знов зазеленіла / Весна божа. Вийшла з хати
 234A 0099 Чи вчорашнє, задалене / Знов поворушилось, / Чи ще тільки заклонулось –
 234A 0540 Марко плакав, дивувався. / Знов очі відкрила, / Пильно, пильно подивилась –
 274A 0020 І все добро. І встане вранці / Веселий, і забуде знов / Свою недолю. І в неволі
 006B 0140 Моя голубко сизокрила? – / – Так, мамо, так.– І знов ходила, / А мати плакала, ждучи.
 016B 0072 А завтра знову ожива, / І знову п'є, і знов гуляє, / І так за днями день минає,
 038B 0062 Козака впустили, / І знов брама зачинилась, / Навік зачинилась
 046B 0015 Виспівую та плачу. / І довелося знов мені / На старість з віршами ховатись,
 050B 0119 Що буде, те й буде. / Будем знов чумакувати, / Поки вийдем в люде,
 057B 0172 Подумавши, перехрестивсь / Та й знов пішов у наймити / Голодні злидні годувати.
 076B 0094 Псалмом старого Анафана... / І, знов веселий, знову п'яний, / Коло рабині заходивсь.
 083B 0018 І знову ліри заревли, / І знов дівчата, мов сороки, / А парубки, узявшись в боки,
 083B 0184 То підійде до криниці, / То знов одступає. / А з калини, мов гадина,
 104B 0037 То й буде з мене / Нумо знов. / Покинув матір і господа,
 135B 0015 Та за вашу волю... / Я знов буду зеленіти, / А ви вже ніколи
 149B 0001 ----- / І знов мені не привезла / Нічого почта з України...
 149B 0017 Без сльоз, роси тії святої. / І довелося знов мені / Людей на старості.... Ні, ні,
 180B 0017 І дожидає того світу, / Щоб знов на його надивитись, / Наговоритись.– Це мое!
 189B 0054 Та ніби коси розплітає. / А потім знов кудись пішла, / Ніхто не знає, де поділась,
 196B 0032 Згадаю дещо, заспіваю, / Та й знов мережать захожусь / Дрібненько книжечку. Рушаю.

ЗНОВУ 82

- 045A 0068 Спита чорну гору: «Чого ти німа?» / І знову на небо, бо на землі горе, / Бо на їй, широкій, куточка нема
 055A 0065 Надів шапку. / Знову закипіло / Синє море; вздовж байдака
 055A 0067 Синє море; вздовж байдака / Знову похожає / Пан отаман та на хвилю
 060A 0028 «Було колись – минулося, / Не вернеться знову». / Полетів би, послушав би,
 061A 0357 Що-небудь згадає або що побачить... / Та й знову за працю. Отак треба жить! / Нащо батько, мати, високі палати,
 061A 0465 «Лжеш, Іудо! Нагаями!» / Посипались знову. / «Ой паночки-голубчики,
 061A 0543 Засвистіли, / Хрестять Лейбу знову. / Періцили, періцили,
 061A 0657 Довго-довго тільки «серце» – / Та й знову німіли. / «Годі, пташко!»
 061A 0712 «Правду, рибко!» / Та й знову, та й знову. / Довго вони, як бачите,
 061A 0712 «Правду, рибко!» / Та й знову, та й знову. / Довго вони, як бачите,
 061A 1020 поки не охрип, співатиму; а охрипну – чарочку-другу тії / ледащиці-живиці, як то кажуть, та й знову. Слухайте ж, / панове громадо!
 061A 1041 Несуть вози. А за ними / Сліпий Волох знову: / «Ночували гайдамаки
 061A 1434 Усміхнувся на воронім / Та й знову у сльози. / Виїхали за царину;
 061A 2002 Що побачу його ще раз, / Що побачу знову, – / Двоє, втрое б витерпіла

- 061A 2192 Затопили, закричали: / «Карай ляха знову!» / Покотились по базару
114A 0417 Поки не світає. / Чого ж знову заплакала?» / «І сама не знаю».
150A 0179 Вона боїться, щоб Чернець / Не засвітив Галату знову / Або гетьман Іван Підкова
171A 0052 Не рвіть, думи, не паліте, / Може, верну знову / Мою правду безталанну,
173A 0138 ----- / Покинула знову хату, / Синову господу,
173A 0175 І світає, і смеркає, / І знову смеркає, / А москаля, її сина,
180A 0171 Полум'ям повіє, / Нехай знову рига змії, / Трупом землю криє.
180A 0306 Каламарю... І зробився / Я знову незримий / Та й пропхався у палати.
207A 0306 Дивиться, радіє, / Приміряє, ніби знову / Старий молодіє.
207A 0363 Та дивилась, чи не вирне / Знову комашина / Із куряви. Не вирнула –
207A 0365 Із куряви. Не вирнула – / Пропала! І знову / Заплакала Яриночка
207A 0425 Не приснилась. Вернулася, / Знову забіліла / Зима біла. За зимою
207A 0447 За могилу, лічить гроші, / А он знову шляхом / Козак іде, ніби старець,
207A 0607 Не йди од нас, Степаночку, / Не кидай нас знову. / Не покинеш?» – «Ні, Ярино!»
234A 0255 Прокляте лихо та й заснуло. / На хутір знову благодать / З-за гаю темного вернулась
234A 0325 Усім святим у Києві, / Та й знову вернуся / В вашу хату, як приймете.
246A 0009 Живущої крові – / Воно знову оживає / І сміється знову.
246A 0010 Воно знову оживає / І сміється знову. / Не вмирає душа наша,
250A 0003 День божий минає, / І знову люд потомлений, / І все спочиває.
250A 0046 І хилитесь, як і хилились! / І знову шкуру дерете / З братів незрящих, гречкосіїв,
250A 0050 В німецькі землі, не чужії, / Претеса знову!.. Якби взяли / І всю мізерію з собою,
250A 0150 Подивіться лишень добре, / Прочитайте знову / Тую славу. Та читайте
258A 0038 Спаси мене, помолюся / І воспою знову / Твої блага чистим серцем,
258A 0054 Слава Господа!.. А нині!.. / Покрив еси знову / Срамотою свої люди,
258A 0084 Встань же, Боже, поможи нам / Встать на ката знову. / -----
266A 0074 Мої думи; однаково / Не вернуться знову / Літа мої молодії,
272A 0035 З паном у палатах? / Може, знову розкошує / Моя грішна мати?»
274A 0001 ----- / Молюся, знову уповаю, / І знову сльози виливаю,
274A 0002 Молюся, знову уповаю, / І знову сльози виливаю, / І думу тяжкую мою
006B 0007 На раду тиху, на розмову, / Коли ми зйдемося знову / На сій зубоженій землі?
006B 0348 ----- / Чи ми ще зйдемося знову? / Чи вже навіки розійшлись?
014B 0024 І, знай, вчащаю до Ганнусі. / На той рік знову за своє; / Пішов я з матір'ю просити.
016B 0071 І покотились на помості... / А завтра знову ожива, / І знову п'є, і знов гуляє,
016B 0072 А завтра знову ожива, / І знову п'є, і знов гуляє, / І так за днями день минає,
016B 0221 Не стало на селі княгині, / І гусла знову загули. / А сирота її в селі,
016B 0366 І плач почули із палат – / Почули сови. Потім знову / Не чуть нічого. І в той час
029B 0159 В хатині віку доживати!.. / Старий мій знову зажурився, / Ходив довгенько коло хати,
029B 0166 Сон мені приснився! / Ніби знову я на волю, / На світ народився.
037B 0031 І серце чистеє подай! / І знову іменем Христовим / Ми оновим наш тихий рай.
046B 0125 Минула доля, а надія / В неволі знову за своє, / Зо мною знову лихо діє
046B 0126 В неволі знову за своє, / Зо мною знову лихо діє / І серцю жалю завдає.
046B 0133 І може, в тихій твоїй хаті / Я буду знову розмовляти / З тобою, друже мій. Боюсь!
050B 0066 Минає рік, минув другий, / Знову дивувались, / Де в тих сиріт безталанних
050B 0121 Поки вийдем в люде, / А там знову...» Подякував / Максим за пораду.
050B 0126 То тойді вже, певне, треба / Іти в найми знову... / Де-то моя Катерина,
057B 0096 Уже, либонь, після покрови / Вертався з Дону я та знову / (Бо я вже двічі послав
057B 0221 Мені не до того / Було тойді. Знову люта / Гадина впилася
067B 0001 ----- / А нумо знову віршувать. / Звичайне, нишком. Нумо знову
067B 0002 А нумо знову віршувать. / Звичайне, нишком. Нумо знову / Поки новинка на основі.
067B 0006 А сиріч... як би вам сказати, / Щоб не збрехавши. Нумо знову / Людей і долю
проклинати.
076B 0094 Псалмом старого Анафана... / І, знов веселий, знову п'яний, / Коло рабині заходивсь.
083B 0017 Ануте іншу! – Та й це добра! – / І знову ліри заревли, / І знов дівчата, мов сороки,
094B 0001 ----- / Якби зострілися ми знову, / Чи ти злякалася б, чи ні?
095B 0085 Розсипалось та розлилось, / І знову в люде довелось / Проситись в найми? Ні, не
знову:

- 095B 0086 І знову в люде довелось / Проситись в найми? Ні, не знову: / Вона вже панна
покойова,
095B 0292 По снігу лізе... Утечу, / У ірій знову полечу, / Бо я зозулею вже стала...
111B 0035 І я, заплакавши, назад / Поїхав знову на чужину. / -----
156B 0022 Не розсиплем вражу силу, / Не встану я знову!.. / Возьміть мої гетьманські
161B 0150 Щоб він, гуляючи, навчив / Настусю заповідь, щоб знову / Не довелось дяка наймать,
161B 0229 А що-то діється у хаті? / Там знову, знать, мої малі / Читають... Треба розігнати.
197B 0003 Без сльоз і без розмови. / Чи зйдемося ж знову? / Чи заспіваємо коли?
218B 0333 І рада ти, і весела / Кумирові знову / Помолилась. А кумир той,
242B 0001 ----- / Мій Боже милий, знову лихо!.. / Було так любо, було тихо;
242B 0008 Мов пси голодні за маслак, / Гризуться знову. / -----
249B 0016 Неначе старцеві дає. / І п'яний Ірод знову п'є! / Як ось, не в самім Назареті,
250B 0684 Одує прах з його хітона, / Зашие дірочку та знову / Під смокву піде. І сидить
291B 0026 ----- / Чи не дурю себе я знову / Своім химерним добрим словом?
303B 0023 Святим хрестом і тричі плюнув / Та й знову думать заходивсь / Про те ж таки, що й
перше думав.

ЗНОСИЛИ 1

- 046B 0107 А малась воля, малась сила, / Та силу позички зносили, / А воля в гостях упилась

ЗНОСИТИ 3

- 050B 0027 Чи вже ж їй вік продівувать, / Зносити брівоньки нізащо?.. / Ні, дівонька вона не та!
057B 0044 Чи вік же їй продівувать? / Зносити брівоньки нізащо. / Хіба за те, що сирота?
145B 0017 Коси мої плести-заплітати, / Бровенята дома зносити, / В самотині віку дожити.

ЗНОСИТЬ 1

- 095B 0082 А молода? Мабуть, без пари / Судилось Господом зносить / Красу і молодість... Мов
чари,

ЗНОСУ 1

- 016B 0226 Ненагодоване і босе, / Сорочечку до зносу носить. / Спеклося, бідне, на жару.

ЗНОШУ 2

- 116B 0017 Без розкоші, без любові / Зношу мої чорні брови, / У наймах зношу!
116B 0018 Зношу мої чорні брови, / У наймах зношу! / -----

ЗНЯВШИ 1

- 061A 1376 Не бійсь, не злякаю». / «Не боюся!» Знявши шапку, / Став, мов перед паном.

ЗНЯЛИСЬ 1

- 250B 0489 Поморщив добре постолі / Собі в дорогу. Та й знялись / До сходу сонця, по торбині

ЗНЯТА 2

- 006B 0255 Чорніше чорної землі, / Иде, з хреста неначе знята... / Молюся! Господи, молюсь!
180B 0062 І вийшла ти за царину, / З хреста ніби знята. / Старці тебе цураються,

ЗНЯТІ 1

- 256A 0022 У яр тойді сходилися, / Мов із хреста зняті, / Батько з сином і брат з братом –

ЗО 29

- 018A 0015 Його люди знають, / А зо мною зострінуться – / Мов недобачають.
061A 1996 Не розпитуй, бабусенько, / Що було зо мною. / Я молилась, я плакала,
114A 0079 Розв'язав торбину, / Вийняв кобзу, разів зо два / Ударив по рваних.
180A 0451 Нас з тобою. Кайданами / Скований зо мною / Навік-віки. Тяжко мені
207A 0228 Бог знає на кого / Та й зо мною не говорить. / Утечу, ей-Богу,
221A 0087 Зарізані, обнявшись, / Зо мною лежали; / І насилу-то, насилу

- 221A 0366 В ірій їсти гадюк / Зо мною. / -----
 221A 0417 Та трохи спочинем! / Та в мене ще шматків зо два / Є хліба в торбині,
 266A 0050 Отаке-то злеє лихо / Й зо мною спіткалось: / Серце люди полюбило
 272A 0006 Купаючи, розмовляла / Зо мною, малою: / «Пливи, пливи, моя доню,
 274A 0006 Озовітеся ж, заплачте, / Німії, зо мною / Над неправдою людською,
 274A 0085 Цить, лишень, цить. / Он, бач, зо мною пан лежить. / Огонь погас, а місяць сходить,
 014B 0034 Поки ті гроші заробив. / Я годів зо два проходив / По Чорноморії, по Дону...
 036B 0006 Як безталанну свою Україну! / Роби, що хочеш, з темним зо мною, / Тільки не
 кидай, в пекло з тобою
 046B 0126 В неволі знову за своє, / Зо мною знову лихо діє / І серцю жалю завдає.
 057B 0342 Височенний хрест поставив... / Зо всього роздолля / Широкого було видно.
 068B 0045 Малії паничі були; / Таки однолітки зо мною. / Вона й бере мене в покої
 149B 0014 Колись божились та клялись, / Братались, сестрились зо мною, / Поки, мов хмара,
 розійшлись
 161B 0202 ----- / А зо мною? / -----
 194B 0074 На чужині,– і ці думи / Зо мною сховають!.. / І мене на Україні
 194B 0085 І покиває головою, / І буде плакати зо мною, / І може, Господи, мене
 209B 0082 ----- / Зо мною, слухай же, остались / Данило, чура мій, та я,
 218B 0224 Тебе осудить. Припливуть / І прилетять зо всього світа / Святиє мученики. Діти
 218B 0253 Велике свято! Тиск народу, / Зо всього царства воеводи, / Преторіане і сенат,
 232B 0001 ----- / Ти не лукавила зо мною, / Ти другом, братом і сестрою
 233B 0032 І вдень, і ввечері, і рано / Витай зо мною і учи, / Учи неложними устами
 246B 0002 Колись, дурною головою, / Я думав,– горенько зо мною! / Як доведеться в світі
 жить?
 250B 0149 На лоні пестилося, гралось. / Миль зо дві люблю з козелям / Трохи, трохи не
 танцювала
 266B 0005 Нащо та сука, ваша мати, / Зо львами кліщилась, щенята? / І добувала вас, лихих?

ЗОБГАВ 1

- 057B 0009 Та невеличку і дешеvu / (Звичайне, крадене) зобгав / Тобі поему на спомини,

ЗОБРАЛАСЯ 1

- 057B 0186 Та теж охочих. На селі / Зобралася громада радить, / Кого голить у москалі.

ЗОВЕ 1

- 108B 0003 Червоні поли розстилає / І сонце спатоньки зове / У синє море: покриває

ЗОВЕТЬСЯ 1

- 030A 0743 Та не хоче взяти. / Пита пані, як зоветься? / «Івась».– «Какой милый!»

ЗОВИ 1

- 158B 0008 Отойді мене, мій друже, / Зови на пораду. / Отойді згадай в пустині,

ЗОВІТЕ 1

- 256A 0043 Святого закона, / Не зовіте преподобним / Лютого Нерона.

ЗОВУТЬ 9

- 061A 0959 Та я й не волох; так тільки – був колись у Волощині, / а люде й зовуть Волохом, сам
 не знаю за що. / -----
 061A 1412 «Може, й найдеш. А як тебе / Зовуть? Я не знаю». / «Яремою».
 061A 2057 Жид, будинок, Майданівка... / Зовуть Галайдою...» / «Галайдою Яремою
 123A 0177 Як угледять, то хрестяться / І зовуть заклятим... / Сумно-сумно кругом його...
 234A 0030 Я не буду знати, / Як і зовуть... Дитя моє! / Я була багата...
 091B 0026 Та й тільки ж то. Кругом паскуда! / Чому ж його не так зовуть? / Чому на його не
 плюють?
 095B 0088 Вона вже панна покойова, / Уже Марисею зовуть, / А не Мариною! Найпаче

095B 0307 Сміються люде надо мною, / Зовуть покриткою, дурною, / І ти смієшся, а я плачу,
215B 0008 (Звичайне, люде, сміючись) / Зовуть її і молодою, / І непорочною, святою,

ЗОВ'Ю 1

006B 0154 Милий з того світа. / Зов'ю йому кубелечко, / І сама прилину,

ЗОВ'ЯЛА 1

006B 0220 Повсихали три явори, / Калина зов'яла. / Не вертаються три брати.

ЗОВ'ЯНЕ 1

200B 0027 «Занапастила мене мати. / Зов'яне марне у палатах / Краса і молодість моя».

ЗОВ'ЯНУЛА 1

095B 0283 І пташкам весело літять. / А я зов'янула в неволі. / -----

ЗОВ'ЯНЬ 1

264A 0023 Нерозвитий цвіте, / Зов'янь тихо, поки твоє / Серце не розбите.

ЗОГНАТЬ 1

076B 0013 Та паничі, та покритки. / Хотілося б зогнать оскому / На коронованих главах,

ЗОГНУВ .1

061A 0457 Та нагаєм, та нагаєм. / А жид зогнув спину: / «Не жартуйте, мості-пане!»

ЗОЗУЛЕ 1

173A 0053 ----- / Ой зозуле, зозуленько, / Нащо ти кувала,

ЗОЗУЛЕНЬКА 4

010A 0144 Угору летючи; / Закувала зозуленька, / На дубу сидячи;

010A 0218 Червону калину. / Прилітає зозуленька / Над ними кувати;

124B 0001 ----- / Заковала зозуленька / В зеленому гаї,

278B 0003 Співає, плаче Ярославна, / Як та зозуленька кує, / Словами жалю додає.

ЗОЗУЛЕНЬКО 1

173A 0053 ----- / Ой зозуле, зозуленько, / Нащо ти кувала,

ЗОЗУЛЕЮ 2

095B 0293 У ірій знову полечу, / Бо я зозулею вже стала... / Чи він у гості не приходив?

280B 0003 Сумує, плаче Ярославна. / – Полечу, рече, зозулею, / Понад Дунаєм полечу!

ЗОЗУЛІ 1

173A 0018 «Е... е... лю-лі, / Питала зозулі, / Зозуля кувала,

ЗОЗУЛЯ 2

010A 0159 Знать, добре спить, що не чує, / Як кує зозуля, / Що не лічить, чи довго жить...

173A 0019 Питала зозулі, / Зозуля кувала, / Правдоньку казала.

ЗОЛ 1

250B 0457 На путь святий святого сина, / І як його од зол спасти? / Од бурь житейських одвести?

ЗОЛОТА 3

052A 0053 Слава України! / Без золота, без каменю, / Без хитрої мови,

221A 0338 А він, клятий недолюдок, / Золота не схоче. / -----

292B 0057 Будує кедрові світлиці, / Престол із золота кує, / Благоволенсь оддає

ЗОЛОТАЯ 1

207A 0309 Та й заплакав. «Зброе моя, / Зброе золота!.. / Літа мої молодії,

ЗОЛОТИЙ 2

218B 0456 Реве арена. На арені / Лідійський золотий пісок / Покрився пурпуром червоним,
250B 0672 Ізраїльський архієрей! / Романський золотий плебей! / І час і два мине, не встане,

ЗОЛОТИЛО 1

029B 0105 Поник старою буй-головою. / Вечерне сонечко гай золотило, / Дніпро і поле золотом крило,

ЗОЛОТІ 6

061A 0133 Сотники з панами / І гетьмани – всі в золоті, / У мою хатину
061A 1797 В червонім жупані, / У золоті, слава є, / Та нема Оксани;
061A 1847 В будинку... з панами... / Вся в золоті...» / «Виручай же!
246A 0073 Та до високого престола – / Усі ми в золоті і голі. / До нас в науку! ми навчим,
119B 0004 ----- / У золоті, в аксамиті, / Мов та квіточка укрита,
137B 0015 З монастиря святого / У золоті, аж сяє, / Сам архімандрит вихожає,

ЗОЛОТИЙ 2

207A 0644 Вночі запалила. / І по Дніпру у золотій / Галері гуляла,
249B 0043 Раби з кокардою на лобі! / Лакеї в золотій оздобі... / Онуча, сміття з помела

ЗОЛОТИМ 2

061A 1300 Шляхетської крові. Козак оживе; / Оживуть гетьмани в золотім жупані; /
Прокинеться доля; козак заспіва:
250B 0670 Розкинувсь гордо перед ним, / Сіяє в золотім вісоні / Ізраїльський архієрей!

ЗОЛОТО 7

061A 0721 Як жить вони будуть / Укупочці, як золото / І долю добуде,
061A 1000 Степ і море; скрізь битий шлях, / Скрізь золото, слава. / Шануйтеся ж, вражі ляхи,
061A 1196 Щоб не побачили, бач, люде. / І ті на золото лягли / І сном нечистим задрімали.
180A 0228 В кайдани залиті. / Із нор золото виносять, / Щоб пельку залити
076B 0086 Що з дому цар його украв / Не золото, не сrebro, / А лучшее його добро,
129B 0015 Якби я багатий, / То оддав би все золото / Оцій Катерині
205B 0026 Де ж слава ваша?? На словах! / Де ваше золото, палати? / Де власть великая? В
склепах,

ЗОЛОТОГО 2

061A 1635 Цей дукачик, та не згуби». / Узяв золотого, / Подивився: «Спасибі вам!»
250A 0107 «Моголи! моголи!» / Золотого Тамерлана / Онучата голі.

ЗОЛОТОЇ 2

234A 0486 А наймишці на очіпок / Парчі золотої / І червону добру хустку
188B 0001 ----- / І золотої й дорогої / Мені, щоб знали ви, не жаль

ЗОЛОТОКРИЛА 1

233B 0022 Полинула, заспівала / Ти, золотокрила... / Мов живущою водою

ЗОЛОТОМ 3

180A 0310 Так от де рай! Уже нащо / Золотом облиті / Блюдолизи; аж ось і сам,
221A 0335 ----- / Я золотом розтопленням / Заллю йому очі!
029B 0106 Вечерне сонечко гай золотило, / Дніпро і поле золотом крило, / Собор Мазепин сяє,
біліє,

ЗОЛОТОПОЛІ 1

198В 0021 На Дніпр широкий, на яри, / Та на лани золотополі, / Та на високії могили;

ЗОЛОТОТКАНИМ 1

239В 0011 Тебе укріє дорогим, / Золототканим, хитроштитим, / Добром та волею підбитим,

ЗОЛОТУЮ 4

221А 0148 На Дніпр поглядала; / І галеру золотую / Мені показала,

044В 0029 До зірниць із криниці, / Виносила зброю – шаблю золотую / І рушницю-гаківницю.

044В 0064 Литий панцер порубаний, / Шаблю золотую, / Три рушниці-гаківниці

271В 0012 Возьме її та й огорне / В ризу золотую. / І сповіє дорогою

ЗОМЛІВ 1

234А 0548 Та й замовкла... / Зомлів Марко, / Й земля задрожала.

ЗОМЛІЄ 2

061А 0744 Воркує, цілус; / То заплаче, то зомліє, / Головоньку схилить:

061А 2178 За батька святого; / За Оксану... Та й зомліє, / Згадавши Оксану.

ЗОМЛІЄМ 1

061А 1494 Обнімемось, мій соколе! / Навіки зомлієм. / Нехай ляхи згнущаються,–

ЗОМЛІЛА 3

207А 0328 Повис за плечима. / Аж зомліла, як узріла; / І старий заплакав,

234А 0290 Вхопилась руками / За одвірок та й зомліла. / Тихо стало в хаті;

250В 0552 Марія ще за ворітьми / Дітей зостріла, і зомліла, / І трупом пала, як узріла

ЗОМЛІЛИ 3

061А 0655 Забув, побіг, обнялися. / «Серце!» – та й зомліли. / Довго-довго тільки «серце» –

061А 0808 Надворі голос що є сили. / Ляхи зомліли. «Хто такий?» / Оксана в двері: «Вбили! вбили!»

114А 0146 Не почую...» Обнялися, / Обнялись, зомліли... / Отак вони любилися!

ЗОМЛІЛЮЮ 1

061А 0814 За двері вийшли. Сам позаду / Бере зомлілюю... / Де ж ти,

ЗОМЛЮ 1

016А 0018 Найду його, пригорнуся, / На серці зомлюю. / Тоді, хвиле, неси з милим,

ЗОПСУВАЛАСЬ 1

114А 0068 Учора був на базарі, / Кобза зопсувалася... / Розбилася...» – «А струни є?»

ЗОПСУВАЛИ 1

114А 0295 Жартували, / Зопсували горох. / -----

ЗОПСУТЕ 1

272В 0012 Сіделечко мережане / Зопсугте, некрите. / – Скажи, коню, до кого це

ЗОРВАЛА 1

250В 0087 Лопух край берега найшла, / Лопух зорвала і накрила, / Неначе бриликом, свою,

ЗОРЕ 13

061А 0663 Ох, як я втомилась!» / «Одпочинь, моя ти зоре! / Ти з неба злетіла!»

061А 0669 Сів, та й обнялися. / «Серце моє, зоре моя, / Де це ти зоріла?»

207А 0009 Раю мій, покою, / Моя зоре досвітняя, / Єдина думо

207А 0014 Тая німфа Егерія, / Так ти, моя зоре, / Просіяєш надо мною,

- 207A 0037 О мій тихий світе, / Моя зоре вечірняя! / Я буду витати
016В 0001 ----- / Зоре моя вечірняя, / Зійди над горою,
016В 0025 Я їх, добрих, знаю. / Добре знаю. Зоре моя! / Мій друже єдиний!
025В 0010 На синє небо виходить зоря. / Ой зоре! зоре! – і сльози кануть. / Чи ти зійшла вже і на Україні?
025В 0010 На синє небо виходить зоря. / Ой зоре! зоре! – і сльози кануть. / Чи ти зійшла вже і на Україні?
092В 0016 З-за туману, слухняная / Рожевая зоре! / І ти, моя єдина,
095В 0034 Вірна дружино, / Та розкажи, моя зоре, / Про тую Марину,
230В 0062 На смітник винесли, а я... / О зоре ясна моя! / Ведеш мене з тюрми, з неволі,
308В 0021 Ясний та глибокий... / Походимо ж, моя зоре... / Зійдемо на гору,

ЗОРЕНЬКО 2

- 233В 0027 З своєю божою красою / Гориш ти, зоренько моя. / Моя порадонько святая!
238В 0009 Людей неситих. Світе мій! / Моя ти зоренько святая! / Моя ти сило молодая!

ЗОРЕЮ 1

- 029В 0118 Виступає круглий місяць / З сестрою зорею, / Виступають із-за хмари,

ЗОРІ 15

- 024А 0070 Лягло сонце за горою, / Зорі засіяли, / А козаки, як та хмара,
061А 0008 А сонечко встане, як перше вставало, / І зорі червоні, як перше плили, / Попливуть і потім, і ти, білолиций,
061А 0608 Немає, немає. / Зорі сяють; серед неба / Горить білолиций;
061А 1200 А тим часом місяць пливе оглядять / І небо, і зорі, і землю, і море, / Та глянуть на люде, що вони моторять,
061А 1463 І високі гори, / Небо, зорі, добро, люде / І лютеє горе –
061А 2295 Ляхів не навіє?.. Тяжко мені жити! / Тяжко мені плакати! Праведні зорі! / Сховайтесь за хмару; я вас не займав,
061А 2457 Як Залізник, Гонта ляхів покарав. / Столітні очі, як зорі, сіяли. / А слово за словом сміялось, лилось:
178А 0006 Засіяли карі очі – / Зорі серед ночі, / Білі руки простяглися –
221А 0380 Певне, не посадять / Лічить зорі... / -----
246А 0108 У нас! чого то ми не вмієм? / І зорі лічим, гречку сієм, / Французів лаєм. Продаєм
016В 0328 Дивіться, очі молодії, / Як зорі божії встають, / Як сходить місяць, червоніє...
016В 0331 Дивіться, поки вас гріє, / А зорі спати не дають. / Головою молодю
016В 0335 До півночі невесела / На зорі дивилась / Княжна моя. Дивилася...
016В 0369 Скирти і клуня зайнялись, / І зорі зникли. Хоч би слово, / Хоч би де голос обізвась.
095В 0299 А ми гуляєм понад морем / Удвох собі; дивлюся, зорі / Попадали неначе в воду,

ЗОРІЛА 1

- 061А 0670 «Серце мос, зоре моя, / Де це ти зоріла?» / «Я сьогодні забарилась»

ЗОРЮ 3

- 171А 0059 І в тяжкі упрugi... / Може, зорю переліг той, / А на перелозі...
266А 0027 В турецькій неволі, / І Оксану, мою зорю, / Мою добру долю,
046В 0117 Мов волі, світу сонця жду. / Цвіркун замовкне, зорю б'ють. / Благаю Бога, щоб смеркало,

ЗОРЯ 6

- 025В 0009 Чорніє поле, і гай, і гори, / На синє небо виходить зоря. / Ой зоре! зоре! – і сльози кануть.
184В 0007 Надія ангелом святим, / І зоря, молодість його, / Витає весело над ним.
218В 0124 ----- / Тойді вже сходила зоря / Над Віфлєсмом. Правди слово,
218В 0127 Святої правди і любові / Зоря всесвітняя зійшла! / І мир і радість принесла
218В 0449 В своїх гаремах. Із-за моря / Уже встає святая зоря. / Не громом праведним, святим

250B 0119 ----- / Увечері, мов зоря тая, / Марія з гаю вихожає

ЗОРЯМ 1

114A 0404 Серед степу помолюся / Зорям яснооким, / Щоб без мене доглядали

ЗОРЯМИ 1

029B 0148 І чорнобривка молоденька, / І місяць з зорями сіяв, / І соловейко на калині

ЗОРЬОЮ 1

198B 0034 Поки мир божий не засне, / Поки з вечернею зорьєю / Не зійде місяць над горою,

ЗОСТАЛАСЬ 2

030A 0693 Що неньку сховали – / Їм зосталась добра слава, / Могила зосталась.

030A 0694 Їм зосталась добра слава, / Могила зосталась. / Засміються злії люде

ЗОСТАЛОСЬ 2

030A 0700 А тому, тому на світі, / Що йому зосталось, / Кого батько і не бачив,

030A 0703 Мати одцуралась? / Що зосталось байстрюкові? / Хто з ним заговорить?

ЗОСТАРІЛИСЬ 1

234A 0112 Та аж сумно стало: / Одинокі зостарілись... / Кому понадбали

ЗОСТАРІЮСЬ 1

185B 0027 Чи варт вона огня святого?.. / Бо хоч зостаріюсь за того, / А ще не знаю, що роблю.

ЗОСТРІВ 1

250B 0154 Давненько вже свою дитину. / Зострів її і привітав / І тихо мовив: – Де ти в Бога

ЗОСТРІВСЯ 2

061A 0904 ----- / Та й син же штука! Я вчора зострівся з Залізняком; / таке розкаже про його, що цур йому! «Кошовим, – каже,

250B 0505 Колись-то з нею яснолиций / Зострівся гость святий. Бур'ян, / Будяк колючий з кропивою

ЗОСТРІВШИ 1

061A 0053 Коли пустять в хату, / То, зострівши, насміються – / Такі, бачте, люди:

ЗОСТРІЛА 1

250B 0552 Марія ще за ворітьми / Дітей зостріла, і зомліла, / І трупом пала, як узріла

ЗОСТРІЛАСЯ 2

030A 0405 Заснула дитина. / Зострілася з чумаками, / Закрила дитину,

030A 0481 Лихо!.. Серце мліє... / Полетіла, зострілася, / Пита: «Чи немає

ЗОСТРІЛАСЬ 1

140B 0011 Зострічати. / Ой зострілась я / За тими лозами

ЗОСТРІЛИ 3

234A 0356 Вернулася. Катерина / І Марко зостріли / За ворітьми, ввели в хату

272A 0027 Плила за водою, / Поки сестри не зостріли, / Не взяли з собою.

068B 0123 В возобновленні покої, / А ми й зостріли їх і всіх – / Княжат, панят і молодих –

ЗОСТРІЛИСЯ 1

094B 0001 ----- / Якби зострілися ми знову, / Чи ти злякалася б, чи ні?

ЗОСТРІЛИСЬ 1

068В 0006 Старий той був. Та у неділю / Якось у полі ми зострілись / Та й забалакались. Старий

ЗОСТРІЛО 1

221А 0047 От-от була б подавала, / Та лихо зостріло! / Вранці-рано, в пилипівку,

ЗОСТРІНЕ 2

030А 0354 Зострінеться зима люта... / А той чи зостріне, / Що пізнає Катерину,

123А 0059 Жвавий, кучерявий, / Мліє, в'яне, як зостріне / Ганнусю чорняву.

ЗОСТРІНЕМОСЬ 1

061А 1728 З панами такими, / Може, ще раз зострінемось, / Ще раз погуляєм».

ЗОСТРІНЕТЬСЯ 4

030А 0353 І чужії люде; / Зострінеться зима люта... / А той чи зостріне,

047А 0036 Попереду знати, / Що нам в світі зострінеться... / Не знайте, дівчата!

061А 0047 Летіть в Україну – / Хоч і лихо зострінеться, / Так не на чужині.

173А 0064 Та ба... А зле безталання / Зострінеться всюди, / І на шляху і без шляху,

ЗОСТРІНУ 1

030А 0494 Піду дальше – більш ходила... / А може, й зостріну; / Оддам тебе, мій голубе,

ЗОСТРІНУСЯ 1

161В 0305 «Ой піду я не берегом-лугом, / Зострінуся з несуженим другом. / Здоров, здоров, несужений друже!

ЗОСТРІНУТИ 2

146В 0041 Серденька нагріти. / Нема кому зострінути, / Затопити хату,

218В 0346 Алкідова мати / Пішла його зострінути, / Святих привітати

ЗОСТРІНУТЬСЯ 3

018А 0015 Його люди знають, / А зо мною зострінуться – / Мов недобачають.

030А 0351 Буде лихо, буде! / Зострінуться жовті піски / І чужії люде;

061А 0762 Вони на сім світі / Зострінуться... Побачимо... / -----

ЗОСТРІЧАЄ 3

180А 0098 Соловейко в темнім гаї / Сонце зострічає. / Тихесенько вітер віє,

180А 0112 Споконвіку вмивається / Сонце зострічає / І нема тому почину,

083В 0144 До титаря вчащає. / А титарівна зострічає, / Приспівує, примовляє:

ЗОСТРІЧАЛИ 1

083В 0217 Борця того в селі не стало; / А люде в Польщі зострічали / Якогось панича; питав,

ЗОСТРІЧАТИ 5

266А 0092 А я піду четвертий год / Новий зострічати; / Добридень же, новий годе

129В 0052 Вставай, вставай, Катерино, / Брата зострічати. / Катерина подивилась

140В 0010 Чумака з дороги / Зострічати. / Ой зострілась я

158В 0036 Отак мені доведеться / Свято зострічати! / Що ж діяти? На те й лихо,

218В 0339 В Колізеї. А тим часом / Іди зострічати / Свого сина. Та не дуже

ЗОСТРІЧАТЬ 2

114А 0054 Хлопців кинули, побігли / Зострічать сліпого! / «Діду, серце, голубчику,

076В 0195 І отроки, й старі бояра / Із Литви князя зострічать. / Сама Рогніда з Рогволодом

ЗОСТРІЧАЮТЬ 2

061А 2144 Землю, убрану весною, / Вранці зострічають... / Рай, та й годі! А для кого?

006B 0329 Косаря уночі / Зострічають сичі. / Тне косар, не спочивас

ЗОТЛІЄ 1

057B 0159 Тліє, й досі тліє! / І коли вона зотліє, / Коли одпочине?

ЗОТЛІЛА 1

221A 0119 А назавтра й вона вмерла / Й зотліла у хаті, / Бо нікому в Батурині

ЗОТЛІЛО 1

147B 0052 Села того зеленого. / Згоріло, зотліло, / Попіл вітром розмахало,

ЗОТНЕ 1

006B 0344 І мене не мине, / На чужині зотне, / За решоткою задавить,

ЗОТНИ 1

249B 0026 Давидове у нас зійшло! / Зотни, поки не піднялось! / – Так що ж, – промовив Ірод п'яний, –

З-ПІД 8.

030A 0343 Сина забавляє, / Чи в діброві з-під колоди / Вовка виглядає?

199A 0354 Зійшлись чехи, взяли землі / З-під костра і з нею / Пішли в Прагу. Отак Гуса

207A 0386 Богу помолвився; / Та й пішов собі з-під хати / В садок походити.

221A 0542 Церков-домовина / Розвалиться... і з-під неї / Встане Україна.

016B 0325 І пугач пуга, і сова / З-під стріхи в поле вилітає, / А жаби крикають, гудуть.

218B 0312 Хоча й підтоптану. Нічого, / Аби з-під кесаря. А в кого / Сестру благоволили взяти

250B 0128 Та й усміхнулася. Зайняла / Козу з козяточком з-під гаю / І заспівала.–

302B 0001 ----- / Тече вода з-під явора / Яром на долину.

ЗРАДА 1

268B 0033 Що пропадуть вони, лихі, / Що їх безчестіє, і зрада, / І криводушіє огнем,

ЗРАДИ 1

061A 2222 «Мої діти – католики... / Щоб не було зради, / Щоб не було поговору,

ЗРАДІВ 3

207A 0610 І Степан остався. / Зрадів старий, мов маленький, / Аж за кобзу взявся,

094B 0008 Сказавши: снилося дурній. / А я зрадів би, моє диво! / Моя ти доле чорнобрива!

184B 0010 Що ж се зробилося з старим, / Чого зрадів оце? Того, / Що, бачите, старий подумав

ЗРАДІЄ 1

184B 0002 Бувас, іноді старий / Не знає сам, чого зрадїє, / Неначе стане молодий,

ЗРАДІЄШ 1

180B 0071 Найкращеє слово! / Ти зрадїєш; і розкажеш / Дитині правдиво

ЗРАДІЛА 1

179B 0006 Любо, любо стало, / Пташечка зрадїла / І защебетала.

ЗРАДІЛИ 1

072B 0008 Там би мене привітали, / Зрадїли б старому; / Там би я спочив хоч мало,

ЗРАДЛИВАЯ 1

131B 0009 Із темного луку, / Не виходить зрадливая... / А з яру та з лісу

ЗРАДЛИВОМУ 1

019A 0035 За синєє море / Чорнявому зрадливому / На лютеє горе.

ЗРАДЯТЬ 1

149В 0030 Та пісеньку заспіваю. / Люде скажуть, люде зрадять, / А вона мене порадить,

ЗРИ 1

250В 0112 Тобі вже зазирає в очі / Твоє грядущє. Не зри! / Сльозу пророчую утри!

ЗРИМО 1

250В 0225 Ланіти, очі і уста / Марніють зримо.– Ти не та, / Не та тепер, Маріє, стала!

ЗРИТЬ 2

258А 0165 Вдову задавили / І сказали: «Не зрять Господь, / Ніже тєє знає».

268В 0024 Ісполню гради і поля, / Да зрять розтленна земля, / Що я держитель і все бачу.

ЗРИЩЕ 1

268В 0048 В кайдани туго окують, / В село на зрище приведуть, / І на хресті отім без ката

ЗРІВНЯВ 1

061А 2418 Що ви католики». / Зрівняв землю, покрив дерном / Щоб ніхто не бачив,

ЗРІВНЯЛИСЬ 1

050В 0108 А вбогії тому раді, / Що з ними зрівнялись! / Посходились жалкувати,

ЗРІЄ 1

207А 0155 Ось що робить. Ти на літі, / І Ярина зріє. / Треба буде людей шукать

ЗРІЛА 2

250В 0636 Самого Бога на землі / Вона вже зріла. / Спродались,

305В 0005 Рожевим цвітом процвіла / І раю красного не зріла, / Не бачила, бо не хотіла

ЗРОБИ 1

047А 0131 Коли не жив чорнобривий, / Зроби, моя пташко! / Щоб додому не вернулась...

ЗРОБИВ 7

180А 0440 Аспиде неситий! / Що ти зробив з козаками? / Болота засипав

207А 0107 Ой гоп, заходивсь, / Зробив хату, оженивсь, / І піч затопив

274А 0282 Якби таку суку / Тобі дочку. Що б зробив? / -----

046В 0103 Кого я, де, коли любив? / Кому яке добро зробив? / Нікого в світі, нікому в світі.

200В 0224 І до громади промовляє / Петрусь. І каже: «Я зробив, / Я генерала отруїв,

218В 0045 Та праведних твоїх питає, / Що він зробив їм, той святий, / Той назорей, той син
єдиний

218В 0048 Богом ізбранної Марії, / Що він зробив їм? І за що / Його, святого, мордували,

ЗРОБИВСЯ 1

180А 0305 Цур тобі, мерзенний / Каламарю... І зробився / Я знову незримий

ЗРОБИЛА 5

010А 0129 Отаку-то їй причину / Ворожка зробила! / На самий верх на гіллячці

030А 0446 За що світом нудить? / Що зробила вона людям, / Чого хотять люде?

221А 0224 ----- / А ти що зробила?? / -----

033В 0049 А надто сердешну мою Україну. / Що вона зробила? За що вона гине? / За що її діти
в кайданах мовчать?

185В 0038 Тепер в далекій стороні. / Чи доля так оце зробила? / Чи мати Богу не молилась,

ЗРОБИЛАСЬ 1

218В 0109 В чужий веселий одвела. / Незабаром зробилась мати / Із доброї тії дівчати:

ЗРОБИЛИ 9

- 199A 0371 Те Deum співають. / Все зробили... Постривайте! / Он над головою
 207A 0555 Не пізнає, таке з його / Зробили кайдани. / «Сину ти мій безталанний!
 221A 0377 Мов для їх те сідало / Москалі зробили. / -----
 137B 0057 Що ви мені учинили, / А ще б краще ви зробили, / Якби замість старого
 150B 0007 Таке, що цур йому й казать. / От що зробили з мене годи / Та безталання; та ще й те,
 153B 0006 Тойді здоровий-прездоровий / Зробили з його лазарет, / А бакалярів розігнали
 156B 0064 Та й пішли собі у Польщу, / Мов добре зробили. / А москалі з Ромоданом
 200B 0093 Що діло, бачите, святе / Удвох таки вони зробили. / -----
 268B 0056 Такеє слово їм додай / Без притчі.– Ви,– скажи,– зробили / Руками скверними
 створили

ЗРОБИЛИСЬ 1

- 266B 0009 А потім з вас, щенят зубатих, / Зробились львичища! Людей! / Незлобних, праведних
 дітей,

ЗРОБИЛО 1

- 250B 0548 Івась у коники і[г]рався – / Зробило хрестик та й несло / Додому, бачте, показати,

ЗРОБИЛОСЯ 2

- 180A 0389 Мов несамовитий! / Як-то воно зробилося / З калюжі такої
 184B 0009 Витає весело над ним. / Що ж се зробилося з старим, / Чого зрадів оце? Того,

ЗРОБИЛОСЬ 1

- 061A 1163 Як діти, широко; не журились, / Гадали тес... а зробилось... / Над козаками хусточки!

ЗРОБИТИ 3

- 129B 0025 Нема того в світі, / Чого б мені не зробити / Для цієї Катерини
 161B 0351 І добра нікому / Не зробити ні на шеляг, / І притчею стати
 191B 0010 Що люде і тебе знайшли / І знали, що з тебе зробити. / Прощай же, друже! Ні хвали,

ЗРОБИТИСЯ 1

- 161B 0031 Таки годованку, щоб з нею / Собі зробитися ріднею. / Не сина з нею поєднать,

ЗРОБИТЬ 7

- 095B 0016 / І звір того не зробить дикий, / Що ви, б'ючи поклони,
 103B 0012 І при такій годині / Республіку зробить! / І все б, здавалося? А ні,
 161B 0004 Троха лиш! Треба розказати, / Щоб з жалю не зробить сміху. / Од Борисполя
 недалеко,
 184B 0012 Що, бачите, старий подумав / Добро якесь комусь зробить. / А що ж, як зробить?
 Добре жить
 184B 0013 Добро якесь комусь зробить. / А що ж, як зробить? Добре жить / Тому, чия душа і
 дума
 250B 0557 Навчив тебе, моя дитино, / Зробить оце! Покинь! Покинь! – / А він, маленький,
 неповинний,
 292B 0071 Чи нам його тепер лічить? / Чи заходиться та зробить / Царя здоровшого? – По мові,

ЗРОБИШ 1

- 161B 0205 ----- / А то що ти зобиш? / -----

ЗРОБЛЮ 3

- 061A 1758 Кумові хатину, / Я куплю, я зроблю / Яточку під тинном;
 046B 0006 Таке убоге – та й куплю / Паперу аркуш. І зроблю / Маленьку книжечку. Хрестами
 066B 0009 На неї гляну, подивлюсь, / І, мов добро кому зроблю, / Так любо серце одпочине.

ЗРОБЛЯТЬ 1

061A 0913 Гомонять, поки ляхи почують. Ох, старі голови та / розумні; химерять, химерять, та й зроблять з лемеша / швайку. Де можна лантух, там торби не треба. Купили

ЗРОДУ 4

061A 2505 Залізник заплакав / Вперше зроду; сльози не втер, / Умер неборака.
150A 0020 Лилися козацькі, тугу домовляли. / Босфор аж затрясся, бо зроду не чув / Козацького плачу, застогнав широкий,
154A 0020 Лилися козацькі, тугу домовляли. / Босфор аж затрясся, бо зроду не чув / Козацького плачу; застогнав широкий
082B 0004 Чи мати добрая. Добра, / Добра такого таки зроду / У мене, правда, не було,

ЗРОСЛА 3

006B 0035 Ні сестрички не знала, / Меж чужими зросла, / І зросла – не кохалась!
006B 0036 Меж чужими зросла, / І зросла – не кохалась! / Де ж дружина моя,
305B 0003 Дурна єси та нерозумна! / В раю веселому зросла, / Рожевим цвітом процвіла

ЗРОСЛИ 1

285B 0001 ----- / Росли укупочці, зросли; / Сміялись, гратись перестали.

ЗРОСТУ 2

173A 0103 Діждалася вдова долі, / Зросту того сина. / І письменний і вродливий –
180B 0076 Та не довго. Бо не дійде / До зросту дитина, / Піде собі сліпця водить,

ЗРЯТЬ 1

258A 0115 Сильнії чужії, / Не зрять Бога над собою, / Не знають, що діють.

ЗСУНУВСЯ 1

250B 0079 Хітон полатаний додолу / Тихенько зсунувся. Ніколи / Такої божої краси

ЗУБА 1

285B 0014 На той світ тихий перейти. / Не плач, не вопль, не скрежет зуба – / Любов безвічну, сугубу

ЗУБАМИ 4

123A 0071 І од злості / Зубами скрегоче. / Отака-то бува мати!..
150A 0121 Переплива на допомогу, / Зубами скрегоче. / -----
154A 0121 Переплива на допомогу, / Зубами скрегоче. / -----
180A 0237 Он розбойник катований / Зубами скрегоче, / Недобитка товариша

ЗУБАТИХ 1

266B 0008 І множила ваш род проклятий? / А потім з вас, щенят зубатих, / Зробились львичища! Людей!

ЗУБИ 1

095B 0249 «Полюбила москаля, / Та ще й зуби вискаля! / Москалі! москалі!

ЗУБОЖЕНІЙ 1

006B 0008 Коли ми зійдемося знову / На сій зубоженій землі? / Ніколи, братія, ніколи

ЗУЗУЛЯ 1

189B 0050 Острижена. Було, вночі / Сидить під тином, мов зузуля, / Та кукає, або кричить,

ЗУМІВ 1

061A 0298 Запановав та й думав шляхту / Приборкать трошки... Не зумів! / Добра хотів, як дітям мати,

ЗУМІЄ 1

173A 0012 Всього того, чого мати / Не зуміє дати». / До схід сонця воду брала,

ЗУМІЛА 1

030A 0465 «Нехай,— кажуть,— гине ледача дитина, / Коли не зуміла себе шанувать». / Шануйтеся ж, любі, в недобру годину

ЗУМІЮ 2

221A 0294 І я люта, а все-таки / Того не зумію, / Що москалі в Україні
218В 0095 Чи за Нерона-сподаря? / Сказать запевне не зумію. / Нехай за Нерона.

ЗУМІЮТЬ 1

274A 0093 Ще треба другу одружить. / Піду, без мене не зуміють / І в домовину положить...

ЗУПИНИЛИСЬ 1

234A 0122 Та до воріт... Прибігають – / Мовчки зупинились. / Перед самим перелазом

ЗУСПІЛИ 1

272A 0053 В Дніпрі ночувати. / І незчулась, як зуспіли / Дніпрові дівчата –

ЗУСТРІНЕМОСЬ 1

061A 0390 Кому не завадить? / Може, ще раз зустрінемося, / Поки шкандибаю

ЗУСТРІНЕТЬСЯ 1

015A 0019 Грає синє море. / Думає, доля зустрінеється – / Спіткалося горе.

ЗУСТРІЧАТИ 1

234A 0502 «Чи чуєш ти, Катерино? / Біжи зустрічати! / Уже прийшов! Біжи швидче!

ЗЦІЛЮЩОЮ 2

195A 0011 З тією водою / Зцілющою й живущою, / Дрібною сльозою –
239В 0034 І дєбрь-пустиня неполита, / Зцілющою водою вмита, / Прокинеться; і потечуть

ЗЯТЕМ 2

139В 0025 Кого будеш попереду / Зятем звати, – / Усіх, усіх, моя мамо,
302В 0024 Порадитись, кого б то їм / Своім зятем звати? / -----

ЗЯТЯ 2

057В 0114 Неначе в Бога за дверима, / У зятя та в сина / Стара собі спочиває,
057В 0152 (Бо його Максимом звали, / Вдовиного зятя) / Запалив. Згоріла хата.

ЗЯТЯМИ 1

139В 0027 Усіх, усіх, моя мамо, / У неділеньку зятями / Будеш звати.

ЗЯТЬ 4

050В 0024 Звичайне, мати, що й казать! / Та, може, снівся-таки й зять, / Бо вже Катруся
підросла.
050В 0170 То ми й до вечора не кончим. / Ну, де той безталанний зять? / -----
050В 0172 Вернувсь вдовиченко додому, / А зять пішов у москалі. / Не жаль було його нікому,
057В 0040 Звичайне, мати, що й казать, / Та, може, ждався-таки й зять, / Бо вже Катруся
підросла

И 6

- 221A 0273 ----- / И я таки пожила: / С татарами помутила,
221A 0487 Мошенники, дармоеды! / И песню сложили / Про тако[го] ж мошенника...»
014В 0011 Така ухабиста собой, / И меньше белой не дарила. / А барин бедненькой такой.
014В 0013 А барин бедненькой такой. / Меня-то, слышь, и подсмотрили, / Сvezли в Калугу и
забрили.
014В 0014 Меня-то, слышь, и подсмотрили, / Сvezли в Калугу и забрили. / Так вот те случай-то
какой!
014В 0070 Так что же, / Ну, вот теперь и приколи. / -----

ИДЕТ 1

- 221A 0183 ----- / Через мост идет черт, / А коза по воде.

ИЗВОЛИТ 1

- 180A 0285 Не знает парад. / У нас парад! Сам изволит / Сегодня гуляти!»

ИМ 1

- 221A 0490 «Нас, пане, навчили...» / «Я вас навчу!.. Завалить им!» / Взяли й завалили –

ИСТОРИИ 1

- 256A 0059 Розбойники, воры. / Пятно в нашей истории...» / Брешеш, людоморе!

I 2762

- 010A 0005 Горами хвилю підійма. / І блідний місяць на ту пору / Із хмари де-де виглядав,
010A 0032 Обіщався вернутися, / Та, мабуть, і згинув! / Не китайкою покрились
010A 0064 Кого ж сиротина, кого запитає, / І хто їй розкаже, і хто теє знає, / Де милий ночує:
чи в темному гаю,
010A 0064 Кого ж сиротина, кого запитає, / І хто їй розкаже, і хто теє знає, / Де милий ночує:
чи в темному гаю,
010A 0083 Ліг біля моря одпочить. / А з неба місяць так і сяє; / І над водою, і над гаєм,
010A 0084 А з неба місяць так і сяє; / І над водою, і над гаєм, / Кругом, як в усі, все мовчить.
010A 0084 А з неба місяць так і сяє; / І над водою, і над гаєм, / Кругом, як в усі, все мовчить.
010A 0178 Як гадина в'ється. / «Ось і дуб той кучерявий... / Вона! Боже милий!
016A 0037 Квіткою стояти. / І квіткою, й калиною / Цвісти над ним буду,
018A 0036 Шукав доли в чужім полі / Та там і загинув. / Умираючи, дивився,
019A 0022 Чого серце, мов голубка, / День і ніч воркує; / Ніхто його не питає,
027A 0027 Серце б'ється, любо... / І світ божий як великдень, / І люди як люди!
027A 0028 І світ божий як великдень, / І люди як люди! / Чи дівчина, що милого
027A 0050 Засне долина. На калині / І соловейко задріма. / Повіє вітер по долині –
027A 0057 Дівчата вийдуть воду брать, / І сонце гляне – рай, та й годі! / Верба сміється, свято
скрізь!
027A 0072 Замок, неборака, сиротами кинув / І гори, і море, де перше витав, / Де ватагу
пройдисвіта
027A 0072 Замок, неборака, сиротами кинув / І гори, і море, де перше витав, / Де ватагу
пройдисвіта
030A 0032 Де жартує з москаликом, / Там і заночує. / Не дві ночі карі очі
030A 0071 Аж калина плаче. / Вернулася – і раденька, / Що ніхто не бачив.
030A 0074 Не журиться Катерина / І гадки не має – / У новенькій хустиночці
030A 0112 Поглядає – нема, нема... / Чи то ж і не буде? / Пішла б в садок поплакати,
030A 0125 Черешні та вишні; / Як і перше виходила, / Катерина вийшла.
030A 0274 За сльозами за гіркими / І світа не бачить, / Тільки сина пригортає,
030A 0352 Зострінуться жовті піски / І чужії люде; / Зострінеться зима люта...
030A 0369 Як його згадаю. / Попоміряв і я колись – / Щоб його не мірять!..
030A 0382 Нащо воно? У всякого / І свого чимало... / Щур же йому!.. А тим часом
030A 0476 У личаках – лихо тяжке! – / І в одній свитині. / Іде Катря, шкандибає;
030A 0485 А ті: «Мы не знаем». / І, звичайно, як москалі, / Сміються, жартують;
030A 0490 Подивилась Катерина: / «І ви, бачу, люде! / Не плач, сину, моє лихо!
030A 0535 Має добре слово в світі сирота; / Його б'ють і лають, закують в неволю, / Та ніхто про
матір на сміх не спита;
030A 0549 Ставок під кригою в неволі / І ополонка – воду брать... / Мов покотьюло червоніє,
030A 0576 Полетіла Катерина / І не одяглася. / «Мабуть, добре Московщина
030A 0613 «Боже мій! Іване! / І ти мене покидаєш? / А ти ж присягався!»
030A 0632 Покриткою... Який сором! / І за що я гину! / Покинь мене, забудь мене,
030A 0686 Дунув вітер понад ставом – / І сліду не стало. / -----
030A 0701 Що йому зосталось, / Кого батько і не бачив, / Мати одцуралась?
030A 0724 Задивляться чорноброві – / І босе і голе. / «Дала, – кажуть, – бровенята,
030A 0724 Задивляться чорноброві – / І босе і голе. / «Дала, – кажуть, – бровенята,
030A 0730 А в берліні господиня / З паном і сем'єю. / Опинився против старців –
045A 0006 А хто грає, того знають / І дякують люде; / Він їм тугу розганяє,
045A 0010 Попідтинню сіромаха / І днює й ночує; / Нема йому в світі хати,
045A 0068 Спита чорну гору: «Чого ти німа?» / І знову на небо, бо на землі горе, / Бо на їй,
широкій, куточка нема
047A 0034 ----- / І то лихо – / Попереду знати,
047A 0071 Не сказало – осталася, / День і ніч воркує, / Як голубка без голуба,
047A 0086 ----- / Минув і рік, минув другий – / Козака немає;

- 047A 0109 Дивилася чорнобрива, / Сохла і мовчала. / Пішла вночі до ворожки,
 047A 0144 Позаторік знала, / Позаторік і зіллячка / Для того придбала».
- 047A 0181 Вдруге, втретє напилася / І не оглянулась. / Полетіла, мов на крилах,
 047A 0185 Пала, стала, заплакала / І... і заспівала: / -----
 047A 0185 Пала, стала, заплакала / І... і заспівала: / -----
 047A 0224 Плакала, співала... / І на диво серед поля / Тополею стала.
- 052A 0002 Б'ють пороги; місяць сходить, / Як і перше сходив... / Нема Січі, пропав і той,
 052A 0003 Як і перше сходив... / Нема Січі, пропав і той, / Хто всім верховодив!
- 052A 0048 Чия правда, чия кривда / І чиї ми діти. / Наша дума, наша пісня
 052A 0069 Жити з ворогами! / Поборовся б і я, може, / Якби малось сили;
- 055A 0006 Пановали, добували / І славу, і волю; / Минулося – осталися
 055A 0006 Пановали, добували / І славу, і волю; / Минулося – осталися
- 057A 0019 Чи заплаче серце одно на всім світі, / Як я з вами плакав?.. Може, і вгадав... / Може,
 знайдеться дівоче
- 057A 0025 Одну сльозу з очей карих – / І... пан над панами!.. / Думи мої, думи мої!
 057A 0050 Дніпр широкий – море, / Степ і степ, ревуть пороги, / І могили – гори.
 057A 0051 Степ і степ, ревуть пороги, / І могили – гори. / Там родилась, гарцювала
 057A 0062 Сторожем літає, / І про неї добрим людям / Кобзарі співають,
 057A 0094 Чуже поле поливають / Щодня і щоночі, / Поки, поки... не засиплють
 057A 0110 Там знайдете щире серце / І слово ласкаве, / Там знайдете щирю правду,
 060A 0010 Я й тут чужий, одинокий, / І на Україні / Я сирота, мій голубе,
 060A 0012 Я сирота, мій голубе, / Як і на чужині. / Чого ж серце б'ється, рветься?
 061A 0001 ----- / Все йде, все минає – і краю немає, / Куди ж воно ділось? Відкіля взялось?
 061A 0003 Куди ж воно ділось? Відкіля взялось? / І дурень, і мудрий нічого не знає. / Живе...
 умирає... Одно зацвіло,
 061A 0003 Куди ж воно ділось? Відкіля взялось? / І дурень, і мудрий нічого не знає. / Живе...
 умирає... Одно зацвіло,
 061A 0006 А друге зав'яло, навіки зав'яло... / І листя пожовкле вітри рознесли. / А сонечко
 встане, як перше вставало,
 061A 0008 А сонечко встане, як перше вставало, / І зорі червоні, як перше пилили, / Попливуть і
 потім, і ти, білолиций,
 061A 0009 І зорі червоні, як перше пилили, / Попливуть і потім, і ти, білолиций, / По синьому
 небу вийдеш погулять,
 061A 0009 І зорі червоні, як перше пилили, / Попливуть і потім, і ти, білолиций, / По синьому
 небу вийдеш погулять,
 061A 0012 Вийдеш подивиться в жолобок, криницю / І в море безкрає і будеш сіять, / Як над
 Вавилоном, над його садами,
 061A 0012 Вийдеш подивиться в жолобок, криницю / І в море безкрає і будеш сіять, / Як над
 Вавилоном, над його садами,
 061A 0014 Як над Вавилоном, над його садами, / І над тим, що буде з нашими синами; / Ти
 вічний без краю!.. Люблю розмовлять,
 061A 0028 Як небо блакитне – нема йому краю, / Так душі почину і краю немає. / А де вона
 буде? Химерні слова!
 061A 0034 Вона вас любила, рожеві квіти, / І про вашу долю любила співать. / Поки сонце
 встане, спочивайте, діти,
 061A 0047 Летіть в Україну – / Хоч і лихо зострінеться, / Так не на чужині.
 061A 0058 «Не відтіля, – каже, – сходить, / Та не так і світить, / Отак, – каже, – було б треба...»
 061A 0094 А сам плаче, за тобою / І твоя громада / У сіряках!..» Правда, мудрі!
 061A 0111 Вітер повіває, / Степ чорніє, і могила / З вітром розмовляє.
 061A 0129 Плаче Україна...» / І я плачу. А тим часом / Пишними рядами
 061A 0133 Сотники з панами / І гетьмани – всі в золоті, / У мою хатину
 061A 0136 Прийшли, сіли коло мене / І про Україну / Розмовляють, розказують,
 061A 0150 Шинкар знає, наливає / І не схаменеться; / Кобзар вшкварив, а козаки –
 061A 0156 Кухоль ходить, переходить, / Так і висихає. / «Гуляй, пане, без жупана,
 061A 0186 Буде з мене, поки живу, / І мертвого слова, / Щоб виливать журбу, сльози.
 061A 0276 Було, шляхта, знай, чваниться, / День і ніч гуляє / Та королем коверзує...

- 061A 0307 Поганець, наймит москаля!» / На гвалт Пулавського і Паца / Встає шляхетська земля,
- 061A 0309 Встає шляхетська земля, / І разом сто конфедерацій. / Розбрілись конфедерати
- 061A 0313 По Литві, по Молдаванах / І по Україні; / Розбрілися та й забули
- 061A 0365 Єсть серце єдине, серденько дівоче, / Що плаче, сміється, і мре, й оживає, / Святим духом серед ночі
- 061A 0370 Сирота багатий. / Таким і я колись-то був. / Минуло, дівчата...
- 061A 0373 Минулося, розійшлося, / І сліду не стало. / Серце мліє, як згадаю...
- 061A 0380 «Нащо йому доля? треба закопати: / Він і так багатий...» / Багатий на лати
- 061A 0505 Вальса та мазура. / І жид гляне, та нищечком: / «Шляхетська натура!»
- 061A 0527 Ходить жид ходором / І задком, / І передком
- 061A 0528 І задком, / І передком / Перед паном Хведірком».
- 061A 0583 Нездужа встать, а курника, / П'яний і веселий: / «Му зyjету, му зyjету,
- 061A 0613 На калині, над водою, / Так і виливає, / Неначе зна, що дівчину
- 061A 0622 Літа молодії марно пропадуть. / Один я на світі без роду, і доля – / Стеблина-билина на чужому полі.
- 061A 0625 Стеблину-билинку вітри рознесуть: / Так і мене люде не знають, де діти. / За що ж одцурались? Що я сирота.
- 061A 0630 Що й та одцуралась». / І хлинули сльози. / Поплакав сердега, утер рукавом.
- 061A 0676 «Який-бо ти, ей же богу!» / І сльози блиснули. / «Не плач, серце, я жартую».
- 061A 0722 Укупочці, як золото / І долю добуде, / Як виріжуть гайдамаки
- 061A 0729 Далєбі, дівчата! / «Ото який! Мов і справді / Обридло!»
- 061A 0773 Боронять, прокляті... Будь проклята мати, / І день і година, коли понесла, / Коли породила, на світ привела!
- 061A 0773 Боронять, прокляті... Будь проклята мати, / І день і година, коли понесла, / Коли породила, на світ привела!
- 061A 0778 У печі пала / Огонь і світить на всю хату, / В кутку собакою дрижить
- 061A 0791 Мерщій же приском посипай! / Що? скажеш, шельмо?.. І не стогне! / Завзята бестія! Стривай!»
- 061A 0800 Ляхи задумалися, стоя, / Хоч і запеклі. / «Що ж тепер?
- 061A 0820 Ляхи пропали; нежива / Пропала з ними і Оксана. / Собаки де-де по Вільшаній
- 061A 0824 Біліє місяць; люде сплять, / І титар спить... Не рано встане: / Навіки, праведний, заснув.
- 061A 0828 Погасло... Мертвий мов здригнув. / І сумно-сумно в хаті стало. / -----
- 061A 0838 Блисне булавою – море закипить... / Закипить – і розлилося / Степами, ярами;
- 061A 0858 Нагріють, освітять. / І смерклося, а в Чигрині, / Як у домовині,
- 061A 0883 Ляхам, жидам кару; / За кров і пожари / Пеклом гайдамаки ляхам оддадуть.
- 061A 0899 Тихенько ходя розмовляє / І поглядає на Чигрин. / -----
- 061A 0906 таке розкаже про його, що цур йому! «Кошовим, – каже, / – буде, та й годі; а може, ще і гетьманом, коли / тес...»
- 061A 0933 Вас осталося трохи; / І ви, молдавани, / Тепер ви не пани;
- 061A 0995 Орел сизокрилий! / І воює і гарцює / З усієї сили –
- 061A 0995 Орел сизокрилий! / І воює і гарцює / З усієї сили –
- 061A 0999 Ні саду, ні ставу... / Степ і море; скрізь битий шлях, / Скрізь золото, слава.
- 061A 1005 ----- / Оце то так! Вчистив, нічого сказати: і до ладу, і правда. / Добре, далєбі, добре! Що хоче, то так і втне. Спасибі,
- 061A 1005 ----- / Оце то так! Вчистив, нічого сказати: і до ладу, і правда. / Добре, далєбі, добре! Що хоче, то так і втне. Спасибі,
- 061A 1006 Оце то так! Вчистив, нічого сказати: і до ладу, і правда. / Добре, далєбі, добре! Що хоче, то так і втне. Спасибі, / спасибі.
- 061A 1009 ----- / Який-бо ти бевзь і справді! Бачиш, ось що він співав: / щоб ляхи погані, скажені собаки, каялись, бо йде Залізник
- 061A 1013 ----- / І вішати, і мордувати! Добре ей-Богу, добре! Ну, це / так! Далєбі, дав би карбованця, якби був не пропив учора!
- 061A 1013 ----- / І вішати, і мордувати! Добре ей-Богу, добре! Ну, це / так! Далєбі, дав би карбованця, якби був не пропив учора!

- 061A 1045 Шкандибає, курникає, / І гич не до речі. / «Ну лиш іншу, старче божий!» –
- 061A 1055 А вони з возами / Так і ріжуть. Кобзар грає, / Додає словами:
- 061A 1069 А козак співає: / «І по хаті ти-ни-ни, / І по сінях ти-ни-ни,
- 061A 1070 «І по хаті ти-ни-ни, / І по сінях ти-ни-ни, / Вари, жінко, лини,
- 061A 1121 В руках у ката пропадять. / Од Конашевича і досі / Пожар не гасне, люде мруть,
- 061A 1128 У ляха в'яне, як перш мати, / І непокрита коса / Стидом січеться; карі очі
- 061A 1136 Ляхи в Україну несуть – / І зарідають чорні гори. / Згадайте праведних гетьманів:
- 061A 1149 Нема Богдана червонить / І Жовті Води, й Рось зелену. / Сумує Корсунь староденний:
- 061A 1152 Нема журбу з ким поділить. / І Альта плаче: «Тяжко жити! / Я сохну, сохну... Де Тарас?
- 061A 1156 Не плачте, братія: за нас / І душі праведних, і сила / Архістратиґа Михаїла.
- 061A 1156 Не плачте, братія: за нас / І душі праведних, і сила / Архістратиґа Михаїла.
- 061A 1181 Один останній сумували / І Україна, і Чигрин. / І той минув – день маковія,
- 061A 1181 Один останній сумували / І Україна, і Чигрин. / І той минув – день маковія,
- 061A 1182 І Україна, і Чигрин. / І той минув – день маковія, / Велике свято в Україні.
- 061A 1184 Велике свято в Україні. / Минув – і лях, і жидовин / Горілки, крові упивались,
- 061A 1184 Велике свято в Україні. / Минув – і лях, і жидовин / Горілки, крові упивались,
- 061A 1190 Поки поганці ляжуть спать. / Лягли, і в голови не клали, / Що вже їм завтра не вставать.
- 061A 1196 Щоб не побачили, бач, люде. / І ті на золото лягли / І сном нечистим задрімали.
- 061A 1197 І ті на золото лягли / І сном нечистим задрімали. / Дрімають... навіки бодай задрімали!
- 061A 1200 А тим часом місяць пливе оглядять / І небо, і зорі, і землю, і море, / Та глянуть на люде, що вони моторять,
- 061A 1200 А тим часом місяць пливе оглядять / І небо, і зорі, і землю, і море, / Та глянуть на люде, що вони моторять,
- 061A 1200 А тим часом місяць пливе оглядять / І небо, і зорі, і землю, і море, / Та глянуть на люде, що вони моторять,
- 061A 1200 А тим часом місяць пливе оглядять / І небо, і зорі, і землю, і море, / Та глянуть на люде, що вони моторять,
- 061A 1213 Слухайте ж, щоб дітям потім розказать, / Щоб і діти знали, внукам розказали, / Як козаки шляхту тяжко покарали
- 061A 1248 Текла-червоніла. / І день, і ніч гвалт, гармати; / Земля стогне, гнеться;
- 061A 1248 Текла-червоніла. / І день, і ніч гвалт, гармати; / Земля стогне, гнеться;
- 061A 1255 Страшно тобі буде, хоч ти й бачив Рось, / І Альту, і Сену, і там розлилось, / Не знать за що, крові широкее море.
- 061A 1255 Страшно тобі буде, хоч ти й бачив Рось, / І Альту, і Сену, і там розлилось, / Не знать за що, крові широкее море.
- 061A 1255 Страшно тобі буде, хоч ти й бачив Рось, / І Альту, і Сену, і там розлилось, / Не знать за що, крові широкее море.
- 061A 1268 За те, що убогий? / І дівчина його любить, / Хоч лата на латі,
- 061A 1317 «Там Оксана, там весело / І в сірій свитині; / А тут... а тут... що ще буде?
- 061A 1339 Чорним шляхом запалало, / І кров полилася / Аж у Волинь. По Поліссі
- 061A 1354 По три, по чотири / Так і кладе. «Добре, сину, / Матері їх хиря!
- 061A 1359 Гуляй, сину! нуте, діти!» / І діти майнули / По горищах, по коморах,
- 061A 1384 «У Вільшаній; / І кажуть, що вкрали / Дочку його, коли знаєш».
- 061A 1420 Нехай буде Голий, / Так і пиши!» / «Ні, погано!»
- 061A 1423 «Ну, хіба Бідою?» / «І це не так». / «Стривай лишень,
- 061A 1431 Рушайте, хлоп'ята». / І Яремі дали коня / Зайвого з обозу.
- 061A 1461 Зелена діброва, / І темний гай, і Дніпр дужий, / І високі гори,
- 061A 1461 Зелена діброва, / І темний гай, і Дніпр дужий, / І високі гори,
- 061A 1462 І темний гай, і Дніпр дужий, / І високі гори, / Небо, зорі, добро, люде
- 061A 1464 Небо, зорі, добро, люде / І лютее горе – / Все пропало, все! Нічого
- 061A 1476 Змийте його... тяжко! Нудно! / І синього моря, / І Дніпра, щоб вилить люте,
- 061A 1477 І синього моря, / І Дніпра, щоб вилить люте, / І Дніпра не стане.

- 061A 1478 І Дніпра, щоб вилить люте, / І Дніпра не стане. / Занапастить хіба душу?
061A 1499 Гне тополю в полі – / І дівчина похилиться, / Куди гне недоля.
061A 1502 Посумує, пожуриться. / Забуде... і може... / У жупані сама пані,
061A 1514 Де ти ділася, поділася?» / І хлинули сльози; / Дрібні-дрібні полилися.
061A 1520 «У ліс, хлопці! вже світає, / І коні пристали: / Попасемо». І тихенько
061A 1521 І коні пристали: / Попасемо». І тихенько / У лісі сховались.
061A 1549 Бо заздро, що в брата / Є в коморі і на дворі, / І весело в хаті!
061A 1550 Є в коморі і на дворі, / І весело в хаті! / «Уб'єм брата! Спалим хату!» –
061A 1552 «Уб'єм брата! Спалим хату!» – / Сказали, і сталось. / Все б, здається; ні, на кару
061A 1557 Замучені руки / Розв'язались – і кров за кров, / І муки за муки!
061A 1558 Розв'язались – і кров за кров, / І муки за муки! / Болить серце, як згадаєш:
061A 1565 Лісами, ярами, / А за ними і Галайда / З дрібними сльозами.
061A 1580 Оті ляхи, що там лежать, / І Оксану вкрали. / А титаря на цвинтарі
061A 1584 Не дослухав...«Неси, коню!» / І поводи кинув. / «Чом я вчора, поки не знав,
061A 1619 «А Будища знаєш? / І озеро коло Будищ?» / «І озеро знаю,
061A 1620 І озеро коло Будищ?» / «І озеро знаю, / Отам воно; оцим яром
061A 1628 Не дали ляхи прокляті. / Зате ж їх і били, / І я й батько святим ножем;
061A 1629 Зате ж їх і били, / І я й батько святим ножем; / А мати нездужа,
061A 1654 Швидче! швидче! Отак! отак!» – / І конфедерати / Посипалися додолу,
061A 1669 Страшно, страшно закурили! / І в пеклі не вміють / Отак курить. Гнилий Тікич
061A 1674 А над ним палають / І хатина, і будинок; / Мов доля карає
061A 1674 А над ним палають / І хатина, і будинок; / Мов доля карає
061A 1681 Кари ляхам, щоб каялись!» / І діти карають. / Стогнуть, плачуть; один просить,
061A 1725 Панські трупи. Горять крокви / І падають з ними. / «Пийте, діти! пийте, лийте!
061A 1730 Ще раз погуляєм». / І поставець одним духом / Залізник черкас.
061A 1840 Хіба ти не знаєш?» / «Знаю, знаю», – і свячений / З халяви виймає.
061A 1852 Яремо, завзяті! / Іду зараз і виручу: / Гроші мур ламають.
061A 1865 «Чую, чую». / І Галайда / З Гонтою танцює.
061A 1920 ----- / І... гу! / Загнув батько дугу,
061A 1953 Дивись – горить; на базарі / І видко, і гладко. / Потанцюєм. Грай, кобзарю!»
061A 1953 Дивись – горить; на базарі / І видко, і гладко. / Потанцюєм. Грай, кобзарю!»
061A 1977 Галайди немає. / Ревуть гори – і будинок / З ляхами гуляє
061A 1982 «Де Галайда?» – Максим кличе. / І сліду не стало... / Поки хлоп'ята танцювали,
061A 2010 Полюбила стан високий / І карії очі – / Полюбила, як уміла,
061A 2022 Якби не він, може б... може, / І занапастила. / Тяжко було! Я думала:
061A 2034 Я так думала, бабусю, / І серце сміялось: / «Я сирота: без матері,
061A 2037 Без батька осталась, / І він один на всім світі, / Один мене любить;
061A 2077 Знають вони, знають, / Хто такий і відкіля він, / І кого шукає!..
061A 2078 Хто такий і відкіля він, / І кого шукає!.. / Мене шукав, мене найшов,
061A 2141 Барвінком укрила; / І на полі жайворонок, / Соловейко в гаї
061A 2152 Сонця мало, рясту мало / І багато хмари. / Пекла мало!.. Люде, люде!
061A 2160 Тяжко глянуть; а згадаєм – / Так було і в Трої. / Так і буде.
061A 2161 Так було і в Трої. / Так і буде. / Гайдамаки
061A 2173 З ножем в руках, на пожарах / І днює, й ночує. / Не милує, не минає
061A 2196 Покотились малі діти / І каліки хворі. / Гвалт і галас. На базарі,
061A 2197 І каліки хворі. / Гвалт і галас. На базарі, / Як посеред моря
061A 2205 Ксьондза єзуїта / І двох хлопців :«Гонто, Гонто! / Оце твої діти.
061A 2207 Оце твої діти. / Ти нас ріжеш – заріж і їх: / Вони католики.
061A 2211 Поки невеликі, / Заріж і їх, бо виростуть, / То тебе заріжуть...»
061A 2244 А присяга». Махнув ножем – / І дітей немає! / Попадали зарізані.
061A 2261 Пішли вздовж базару, / І обидва закричали: / «Кари ляхам, кари!»
061A 2263 «Кари ляхам, кари!» / І карали: страшно, страшно / Умань запалала.
061A 2303 Де що запопали, страви нанесли / І сіли вечерять. Остатня кара, / Остатня вечеря!
061A 2310 Нехай погуляють мої козаки!» / І кобзар ушкварив: / -----
061A 2317 Привели / І корову із діброви, / І намиста нанесли.
061A 2318 І корову із діброви, / І намиста нанесли. / А я собі Христа

- 061A 2323 та листя, / І чоботи і підкови. / Вийду вранці до корови,
 061A 2323 та листя, / І чоботи і підкови. / Вийду вранці до корови,
 061A 2347 Невеликих взяв на плечі / І, позад базару, / Через мертвих переступа,
 061A 2356 Собаки не їли. / І темними улицями, / Де менше горіло,
 061A 2361 Де він синів поховає / І як Гонта плаче. / Виніс в поле, геть од шляху;
 061A 2364 Свячений виймає, / І свяченим копа яму. / А Умань палає,
 061A 2367 Світить Гонті до роботи / І на дітей світить. / Неначе сплять одягнені.
 061A 2410 Нової постелі. / Без васильків і без рути / Спочивайте, діти,
 061A 2425 Укоротив я вам віку, / І мені те буде. / І мене вб'ють... коли б швидче!
 061A 2426 І мені те буде. / І мене вб'ють... коли б швидче! / Та хто поховає?
 061A 2450 Згадаю те лихо, степи ті безкраї, / І батька, і діда старого згадаю... / Дідусь ще гуляє,
 а батько вже вмер.
 061A 2450 Згадаю те лихо, степи ті безкраї, / І батька, і діда старого згадаю... / Дідусь ще гуляє,
 а батько вже вмер.
 061A 2461 Сусіди од страху, од жалю німіли. / І мені, малому, не раз довелось / За титаря
 плакати. І ніхто не бачив,
 061A 2462 І мені, малому, не раз довелось / За титаря плакати. І ніхто не бачив, / Що мала
 дитина у куточку плаче.
 061A 2497 Попіл гайдамаки, / І нікому помолитись, / Нікому заплакати.
 061A 2546 Хто на Кубань, хто за Дунай, / Тільки і остались, / Що пороги серед степу.
 061A 2550 «Поховали дітей наших, / І нас розривають». / Ревуть собі й ревітимуть.
 113A 0012 Погралися гори-хвилі – / І скіпок не стало. / -----
 113A 0016 Сиротині на чужину, / А там і до горя. / Пограються добрі люди,
 113A 0022 Потім спитай, де сирота, – / Не чув і не бачив. / -----
 114A 0002 Вітер в гаї нагинає / Лозу і тополю, / Лама дуба, котить полем
 114A 0005 Перекотиполе. / Так і доля: того лама, / Того нагинає;
 114A 0008 Мене котить, а де спинить, / І сама не знає – / У якому краю мене заховують,
 114A 0016 Чи правда, Оксано? чужа чорнобрива! / І ти не згадаєш того сироту, / Що в сірій
 свитині, бувало, щасливий,
 114A 0023 Кому ти любила Петруся співати. / І ти не згадаєш. Оксано! Оксано! / А я й досі
 плачу, і досі журюсь,
 114A 0024 І ти не згадаєш. Оксано! Оксано! / А я й досі плачу, і досі журюсь, / Виливаю сльози
 на мою Мар'яну,
 114A 0028 Згадай же, Оксано, чужа чорнобрива, / І сестру Мар'яну рястом уквітчай, / Часом на
 Петруся усміхнись, щаслива,
 114A 0030 Часом на Петруся усміхнись, щаслива, / І хоч так, як жарти, колишнє згадай. / -----
 114A 0073 «На трьох... Ох, дівчата! / І на одній колись-то грав, / Та ба, вже не грати...
 114A 0087 Була собі мати, / Був і батько, та не стало; / Осталась вдовою,
 114A 0090 Та й не молодію, / І з волами, / І з возами,
 114A 0091 І з волами, / І з возами, / Й малою дочкою.
 114A 0096 Кароока / І висока, / Хоч за пана гетьмана.
 114A 0116 Вона гляне, усміхнеться: / «І сама не знаю...» / «Може, думаєш, покину?»
 114A 0131 Чорні, карі очі, / І високий стан козачий, / І гнучкий дівочий.
 114A 0132 І високий стан козачий, / І гнучкий дівочий. / Що є коси, довгі коси,
 114A 0152 Щовечора сходилися, / І мати не знала, / Де Мар'яна до півночі
 114A 0154 Де Мар'яна до півночі / І з ким розмовляє? / «Воно мале ще, дитина,
 114A 0169 Лякають, дівчата, правдою лякають! / І я вас лякаю, бо те лихо знаю, / Бодай його в
 світі нікому не знати –
 114A 0173 Серце не заснуло, я вас не забув. / Люблю вас і досі, як діточок мати, / Буду вам
 співати, поки не засну.
 114A 0191 Щовечора розмовляла, / І мати не знала, / Дивувалась, що се таке
 114A 0291 Завертали в горох, / І в коморі і надворі / З нежонатим удвох
 114A 0291 Завертали в горох, / І в коморі і надворі / З нежонатим удвох
 114A 0298 Напоїла кума. / І привела до господи. / Не побачив Хома.
 114A 0316 Не додивилася, упала / І тяжко-тяжко заридала. / Таке-то лихо, і за те,
 114A 0317 І тяжко-тяжко заридала. / Таке-то лихо, і за те, / Що щиро любить. Тяжко, діти,

- 114A 0330 Соромляться люди у хату пустить / І привітатъ словом старого каліку. / Укороти,
Боже, молодого віку
- 114A 0337 О Боже! мій Боже! Волею своєю / Розбий моє тіло і душу розбий». / Заридав кобзар,
заплакав
- 114A 0348 Вранці при дорозі / На спориші, і не ваші / Дуже дрібні сльози.
- 114A 0357 Все, що чула од матері / І що сама знала. / І не втерпіла, сказала,
- 114A 0358 І що сама знала. / І не втерпіла, сказала, / Як п'яні придани
- 114A 0380 А сльози дівочі / І серед дня лихо роблять. / А що ж серед ночі?
- 114A 0383 «Не плач, серце, єсть у мене / І сила, і воля, / Люби мене, моє серце,
- 114A 0383 «Не плач, серце, єсть у мене / І сила, і воля, / Люби мене, моє серце,
- 114A 0418 Чого ж знову заплакала?» / «І сама не знаю». / -----
- 123A 0022 Білолиця, кароока / І станом висока, / У жупані; кругом пані,
- 123A 0024 У жупані; кругом пані, / І спереду, й збоку. / І молода, нівроку їй,
- 123A 0025 І спереду, й збоку. / І молода, нівроку їй, / А за молодою,
- 123A 0029 Козаки ордою / Так і ходять. І за нею / Козаки ходили,
- 123A 0029 Козаки ордою / Так і ходять. І за нею / Козаки ходили,
- 123A 0040 Малу дочку, а вдовиця / В неділю і в будень / З жонатими, з парубками
- 123A 0070 Ні, голубко!» / І од злості / Зубами скрегоче.
- 123A 0080 Брови полиняють, / І незчується; а люде / Сміючись згадають
- 123A 0085 Тяжко плакала Ганнуса, / І не знала, за що, / За що мати згнущається,
- 123A 0104 Найшла відьму, / І трути достала, / І трутою до схід сонця
- 123A 0105 І трути достала, / І трутою до схід сонця / Дочку наповала.
- 123A 0108 Не помогло... Кляне мати / Той час і годину, / Коли на світ породила
- 123A 0120 Мліє на тім боці... / І я колись... Та цур йому! / Сором – не згадаю.
- 123A 0133 Кинулася до Ганнусі / І в коси впилася. / «Мамо! мамо! Що ти робиш?»
- 123A 0137 Закипіла, застогнала – / І обох покрила. / Рибалонька кучерявий
- 123A 0144 Пірнув, виринає – / І утоплена Ганнусю / На берег виносить,
- 123A 0171 Розкрилася, закрилася, / І сліду не стало... / -----
- 123A 0177 Як угледять, то хрестяться / І зовуть заклятим... / Сумно-сумно кругом його...
- 123A 0183 Страшна, синя, розхристана / І в мокрій сорочці, / Мовчки дивиться на сей бік,
- 123A 0190 Сяде на пісочку... / І рибалка впливає, / Несе на сорочку
- 123A 0194 Поцілує в очі – / Та і в воду: соромиться / На гнучкий дівочий
- 123A 0197 На стан голий подивиться... / І ніхто не знає / Того дива, що твориться
- 150A 0013 Та на сей бік за нами. / Ой Боже наш, Боже, хоч і не за нами, / Неси ти їх з України.
- 150A 0022 Козацького плачу, застогнав широкий, / І шкурою, сірий бугай, стрепенув, / І хвилю,
ревучи, далеко-далеко
- 150A 0023 І шкурою, сірий бугай, стрепенув, / І хвилю, ревучи, далеко-далеко / У синєє море на
ребрах послав.
- 150A 0025 У синєє море на ребрах послав. / І море ревнуло Босфорову мову, / У Лиман погнало,
а Лиман Дніпрові
- 150A 0034 Хортиця з Лугом: «Чую! чую!» / І Дніпр укрили байдаки, / І заспівали козаки:
- 150A 0035 І Дніпр укрили байдаки, / І заспівали козаки: / -----
- 150A 0047 У туркені яничари / І баша на лаві. / Гой-ги, вороги!
- 150A 0057 Сказилося море, / Не злякає! І сховались / За хвилі – за гори.
- 150A 0060 Дрімає в харемі – в раю Візантія. / І Скутар дрімає; Босфор клетотить, / Неначе
скажений; то стогне, то вис:
- 150A 0079 В неволі вольним козакам! / І сором тут, і сором там – / Вставать з чужої домовини,
- 150A 0079 В неволі вольним козакам! / І сором тут, і сором там – / Вставать з чужої домовини,
- 150A 0083 В залізах руки принести, / І перед всіми у кайданах / Стать козакові...»
- 150A 0085 Стать козакові...» / «Ріж і бий! / Мордуй невіру-бусурмана!» –
- 150A 0095 Козацтво преться без ваги – / І покотились яничари. / Гамалія по Скутарі –
- 150A 0105 Хрещеної тії мови. / І ніч стрепенулась: / Не бачила стара мати
- 150A 0125 Достала, зикнула, встає – / І на ножах в крові німіє. / Скутар, мов пекло те, палає,
- 150A 0135 Несуть шапками козаки / І насипають байдаки. / Горить Скутар, стиха робота,
- 150A 0137 Горить Скутар, стиха робота, / І хлопці сходяться, зійшлись, / Люльки з пожару
закурили,

- 150A 0185 Перед ними море миле / Гомонить і клекотить. / Гамаліє, вітер віє.
 150A 0188 Ось-ось наше море!.. / І сховалися за хвилі – / За рожеві гори.
 154A 0013 Та на сей бік за нами. / Ой Боже наш, Боже, хоч і не за нами, / Неси ти їх з України;
 154A 0022 Козацького плачу; застогнав широкий / І шкурою, сірий бугай, стрепенув, / І хвилю,
 ревучи, далеко-далеко
 154A 0023 І шкурою, сірий бугай, стрепенув, / І хвилю, ревучи, далеко-далеко / У синєє море на
 ребрах послав.
 154A 0025 У синєє море на ребрах послав. / І море ревнуло Босфорову мову, / У Лиман погнало,
 а Лиман Дніпрові
 154A 0033 Хортиця з Лугом: «Чую, чую». / І Дніпр укрили байдаки, / І заспівали козаки.
 154A 0034 І Дніпр укрили байдаки, / І заспівали козаки. / -----
 154A 0048 У туркені яничари / І баша на лаві. / Гой-ги, вороги!
 154A 0059 Сказилося море. / «Нехай казиться»,– і сховались / За хвилі – за гори.
 154A 0062 Дрімає в гаремах, в садах Візантія. / І Скутар дрімає. Босфор клекотить, / Неначе
 скажений, то стогне, то віє.
 154A 0080 В неволі вольним козакам! / І сором тут, і сором там / Вставать з чужої домовини,
 154A 0080 В неволі вольним козакам! / І сором тут, і сором там / Вставать з чужої домовини,
 154A 0084 В залізі руки принести / І перед всіми у кайданах / Стать козакові!...» – «Ріж та бий!
 154A 0095 Козацтво преться без ваги – / І покотились яничари. / Гамалія по Скутарі
 154A 0105 Хрещеної тії мови. / І ніч стрепенулась. / Не бачила стара мати
 154A 0125 Достала, зикнула, встає... / І на списках в крові німіє. / Скутар, мов пекло те, палає,
 154A 0135 Несуть шапками козаки / І насипають байдаки. / Горить Скутар, стиха робота,
 154A 0137 Горить Скутар, стиха робота, / І хлопці сходяться, зійшлись, / Люльки з пожару
 закурили,
 154A 0179 Ось-ось наше море!..» / І сховалися за хвилі – / Неначе за гори.
 169A 0010 «Молилася, турбувалась, / День і ніч не спала, / Малих діток доглядала,
 169A 0015 Мої добрі діти, / Панувала і я колись / На широких світі,
 169A 0035 Мене покидає, / І могили мої милі / Москаль розриває...
 171A 0003 Все на світі гине, / І святая твоя слава, / Як пилина, лине
 171A 0011 Високі могили – / Твоя слава... і про тебе, / Старче малосилий,
 171A 0016 Де ти стояв. Чого стояв. / І на сміх не скаже! / -----
 171A 0021 Московські ребра?? Засівали, / І рудою поливали... / І шаблями скородили.
 171A 0022 І рудою поливали... / І шаблями скородили. / Що ж на ниві уродилось??!
 171A 0030 В калюжі, в болоті серце прогноїла / І в дупло холодне гадюк напустила, / А дітям
 надію в степу оддала.
 171A 0042 Прослав еси степи, ліси / І всю Україну. / Спи ж, повитий жидовою,
 171A 0047 Підрустуть гетьмани, / Помолившись, і я б заснув... / Так думи прокляті
 171A 0057 До старого плуга / Новий леміш і чересло. / І в тяжкі упруги...
 171A 0058 Новий леміш і чересло. / І в тяжкі упруги... / Може, зорю череліг той,
 171A 0063 Мої ширі сльози. / Може, зйдуть, і виростуть / Ножі обоюдні,
 171A 0067 Гниле серце, трудне, / І вицідять сукровату, / І наллють живої
 171A 0068 І вицідять сукровату, / І наллють живої / Козацької тії крові,
 171A 0073 Меж ножами рута / І барвінок розів'ється – / І слово забуде,
 171A 0074 І барвінок розів'ється – / І слово забуде, / Моє слово тихо-сумне,
 171A 0077 Богобоязливе, / Згадається – і дівоче / Серце боязливе
 171A 0080 Стрепенеться, як рибонька, / І мене згадає... / Слово моє, сльози мої,
 173A 0004 Дала йому карі очі / І чорні брови. / Китайкою повивала,
 173A 0029 Як ясен високий, / Гнучкий і дебелий, / Щасливий, веселий
 173A 0031 Щасливий, веселий / І не одинокий. / Найду тобі рівню
 173A 0062 Своім діточкам закликать / І долю, і волю, / Та ба... А зле безталання
 173A 0062 Своім діточкам закликать / І долю, і волю, / Та ба... А зле безталання
 173A 0065 Зострінеться всюди, / І на шляху і без шляху, / Усюди, де люди.
 173A 0065 Зострінеться всюди, / І на шляху і без шляху, / Усюди, де люди.
 173A 0072 Осталася удовою, / Хоч і молодістю / І не одна... Та все ж тяжко...
 173A 0073 Хоч і молодістю / І не одна... Та все ж тяжко... / З горем та нудьгою
 173A 0083 Лихої пригоди. / І день, і ніч працювала, / Подушне платила...

- 173A 0083 Лихої пригоди. / І день, і ніч працювала, / Подушне платила...
173A 0085 Подушне платила... / І синові за три копи / Жупанок купила.
173A 0087 Жупанок купила. / Щоб і воно, удовине, / До школи ходило.
173A 0094 З бурлаками гуляеш? / Тече вода і на гору / Багатому в хату.
173A 0104 Зросту того сина. / І письменний і вродливий – / Квіточка дитина!
173A 0104 Зросту того сина. / І письменний і вродливий – / Квіточка дитина!
173A 0109 А дівчата лицялися / І рушники дбали. / Полюбила багата –
173A 0144 «Стара, – кажуть, – стала, / Нездужає...». І огризок / В вікно подавали
173A 0149 Не дай, Боже, в багатого / І пить попросити. / По копійці заробляла,
173A 0155 Полегшало. Минає рік, / І другий минає, / І четвертий, і десятий,
173A 0156 І другий минає, / І четвертий, і десятий, / А чутки немає.
173A 0156 І другий минає, / І четвертий, і десятий, / А чутки немає.
173A 0164 На вигоні сіла / І в село вже не верталась, / День і ніч сиділа
173A 0165 І в село вже не верталась, / День і ніч сиділа / Коло коворот. А літо
173A 0174 В поле на дорогу. / І світає, і смеркає, / І знову смеркає,
173A 0174 В поле на дорогу. / І світає, і смеркає, / І знову смеркає,
173A 0175 І світає, і смеркає, / І знову смеркає, / А москаля, її сина,
173A 0194 Та й стала ридати. / І молилась, і ридала, / Кляла все на світі.
173A 0194 Та й стала ридати. / І молилась, і ридала, / Кляла все на світі.
173A 0203 То од жалю одходила / І мовчки журилась / Та на шлях той, на далекий,
173A 0206 Крізь сльози дивилась. / І день, і ніч дивилася / Та й стала питати:
173A 0206 Крізь сльози дивилась. / І день, і ніч дивилася / Та й стала питати:
173A 0211 Мого сина?...» Ніхто не чув, / Ніхто і не бачив. / Сидить вона, не йде в село,
173A 0214 Не пита й не плаче. / Одурила!.. І цеглину / Муштрує, то лає,
173A 0218 Й сином називає, / І нищечком тихесенько / Крізь сльози співає:
173A 0237 А уночі розхристана / І простоволоса / Селом ходить – то співає,
173A 0243 Та кропиви під їх тином / І бур'ян топтала. / Діти бігли з паліччям
178A 0009 Так би й обвилися / Кругом стану, і в подушку / Холодну впилися,
178A 0028 А мені ще й завидують, / Гордою і злою / Злії люди нарікають.
178A 0039 З полем розмовляю, / Розмовляю і недолю / В полі забуваю,
180A 0002 У всякого своя доля / І свій шлях широкий, / Той мурує, той руйнує,
180A 0007 Чи нема країни, / Щоб загарбать і з собою / Взять у домовину.
180A 0019 Пазурі в печінки, – / І не благай: не вимолять / Ні діти, ні жінка.
180A 0030 Як ягнята; нехай, каже, / Може, так і треба. / Так і треба! бо немає
180A 0031 Може, так і треба. / Так і треба! бо немає / Господа на небі!
180A 0039 Усі на сім світі – / І царята, і старчата – / Адамові діти.
180A 0039 Усі на сім світі – / І царята, і старчата – / Адамові діти.
180A 0041 Адамові діти. / І той... і той... А що ж то я? / Ось що, добрі люди:
180A 0041 Адамові діти. / І той... і той... А що ж то я? / Ось що, добрі люди:
180A 0044 Я гуляю, бенкетую / В неділю і в будень. / А вам нудно! жалкуєте!
180A 0047 Єй-Богу, не чую. / І не кричіть! Я свою п'ю, / А не кров людськую!
180A 0054 А в мене діти не кричать / І жінка не лає, / Тихо, як у раї,
180A 0057 Усюди божа благодать – / І в серці, і в хаті. / Отож я ліг спати.
180A 0057 Усюди божа благодать – / І в серці, і в хаті. / Отож я ліг спати.
180A 0061 То хоч коти гармати, / І усом не моргне. / Та й сон же, сон, напричуд дивний,
180A 0107 Розмовляють з полем. / І все-то те, вся країна / Повита красою,
180A 0113 Сонце зустрічає / І нема тому почину, / І краю немає!
180A 0114 І нема тому почину, / І краю немає! / Ніхто його не додбає
180A 0116 Ніхто його не додбає / І не розруйнує... / І все-то те... Душе моя,
180A 0117 І не розруйнує... / І все-то те... Душе моя, / Чого ти сумуєш?
180A 0126 Немає там власті, немає там кари, / Там сміху людського і плачу не чуть. / Он
глянь, у тім раї, що ти покидаєш,
180A 0152 Може, й бачить, та помага, / Як і оті гори / Предковічні, що політі
180A 0177 ----- / І знов лечу понад землею, / І знов прощаюся я з нею.
180A 0178 І знов лечу понад землею, / І знов прощаюся я з нею. / Тяжко матір покидати
180A 0186 Кругом бори та болота, / Туман, туман і пустота. / Людей не чуть, не знають і сліду

- 180A 0187 Туман, туман і пустота. / Людей не чуть, не знать і сліду / Людської страшної ноги.
 180A 0189 Людської страшної ноги. / І вороги, й невороги, / Прощайте, в гості не приїду!
 180A 0195 В снігу заночую. / І поки ви дознаєтесь, / Що ще є країна,
 180A 0207 Я не заховаюсь / І на небі!.. За що ж кара, / За що мені муки?
 180A 0213 Серце запалили / І галичі силу / Думи розпустили??
 180A 0216 За що, не знаю, а караюсь, / І тяжко караюсь! / І коли я спокутую,
 180A 0217 І тяжко караюсь! / І коли я спокутую, / Коли діжду краю,
 180A 0253 О, не ховай, брате! Розсип їх, розкидай! / Зійдуть, і ростимуть, і у люди вийдуть! / -----
 180A 0253 О, не ховай, брате! Розсип їх, розкидай! / Зійдуть, і ростимуть, і у люди вийдуть! / -----
 180A 0257 ----- / І знов лечу. Земля чорніє, / Дрімає розум, серце мліє.
 180A 0264 Нагодовані, обуті / І кайданами окуті, / Моштруються... Далі гляну:
 180A 0276 Та пани пузаті, / І ні однісінької хати. / -----
 180A 0305 Цур тобі, мерзенний / Каламарю... І зробився / Я знову незримий
 180A 0311 Золотом облиті / Блюдолизи; аж ось і сам, / Високий, сердитий,
 180A 0327 На квиток повірив / Москалеві; от і читай, / І йми ти їм віри!
 180A 0328 Москалеві; от і читай, / І йми ти їм віри! / За богами – панства, панства
 180A 0340 Під самую пику. / І всі уряд поставали, / Ніби без'язики –
 180A 0381 Господа благали. / Сміх і сльози! От пішов я / Город озирати.
 180A 0393 Пролито людської – / І без ножа. По тім боці / Твердиня й дзвіниця,
 180A 0397 Аж чудно дивиться. / І дзигарі теленькають. / От я повертаюсь –
 180A 0403 У свиті – не свиті, / І без шапки. Якимсь листом / Голова повита.
 180A 0445 На їх трупах катованих! / І в темній темниці / Мене, вольного гетьмана,
 180A 0449 У кайданах. Царю! царю! / І Бог не розлучить / Нас з тобою. Кайданами
 180A 0459 Може, Москва випалила / І Дніпро спустила / В синє море, розкопала
 180A 0471 Над царем тим мусянджовим / І заголосила: / «І ми сковані з тобою,
 180A 0472 І заголосила: / «І ми сковані з тобою, / Людоїде, змію!
 180A 0478 Ти нас з України / Загнав, голих і голодних, / У сніг на чужину
 180A 0483 Пошив жилами твердими / І заклав столицю / В новій рясі. Подивися:
 180A 0494 На труд поспішали, / І москалі на розпуттях / Уже моштрувались.
 180A 0506 Люди заробляють. / От і братія сипнула / У сенат писати,
 180A 0509 Та підписувать, та драти / І з батька і брата. / А меж ними і землячки
 180A 0509 Та підписувать, та драти / І з батька і брата. / А меж ними і землячки
 180A 0510 І з батька і брата. / А меж ними і землячки / Де-де проглядають.
 180A 0512 Де-де проглядають. / По-московській так і ріжуть, / Сміються та лають
 180A 0517 По-німецькій – а то тепер / І кисни в чорнилах! / П'явки! п'явки! Може, батько
 180A 0536 Та понадувалось, / Як індики, і на двері / Косо поглядало.
 180A 0549 Він вилупив баньки з лоба – / І все затрусилось, / Що осталось; мов скажений,
 180A 0552 На менших гукає – / І ті в землю; він до дрібних – / І ті пропадають!
 180A 0553 І ті в землю; він до дрібних – / І ті пропадають! / Він до челяді – і челядь,
 180A 0554 І ті пропадають! / Він до челяді – і челядь, / І челядь пропала;
 180A 0555 Він до челяді – і челядь, / І челядь пропала; / До москалів – москалики,
 180A 0568 Я аж засміявся. / Він і почув, та як зикне – / Я перелякався
 195A 0017 Горілюю хату. / І витопить, і нагріє, / І світло засвітить...
 195A 0017 Горілюю хату. / І витопить, і нагріє, / І світло засвітить...
 195A 0018 І витопить, і нагріє, / І світло засвітить... / Може, ще раз прокинуться
 196A 0006 Кому ж її покажу я, / І хто тую мову / Привітає, угадає
 197A 0007 Бо той заставляє. / Не завидуй і славному, / Славний добре знає,
 198A 0010 Та ніхто не докучає / І не розважає – / Чого болить і де болить,
 198A 0011 І не розважає – / Чого болить і де болить, / Ніхто не питає.
 198A 0013 Ніхто не питає. / Удвох, кажуть, і плакати / Мов легше неначе;
 199A 0005 Й полягати спати, / І забули сірий попіл / По вітру розвіять.
 199A 0018 Отак німота запалила / Велику хату. І сім'ю, / Сім'ю слав'ян роз'єдiniла
 199A 0020 Сім'ю слав'ян роз'єдiniла / І тихо, тихо упустила / Усобищ лютую змію.
 199A 0028 Слав'янські діти, / І забули у неволі, / Що вони на світі!
 199A 0034 Рук твердих та смілих. / І дождалась... Прозрів єси / В попелі глибоко
 199A 0038 Смілим орлім оком! / І засвітив, любомудре, / Світоч правди, волі...

- 199A 0040 Світоч правди, волі... / І слав'ян сім'ю велику / Во тьмі і неволі
199A 0041 І слав'ян сім'ю велику / Во тьмі і неволі / Перелічив до одного,
199A 0044 Перелічив трупи, / А не слав'ян. І став єси / На великих купах,
199A 0048 Іезекіїлем, / І – о диво! трупи встали / І очі розкрили,
199A 0049 І – о диво! трупи встали / І очі розкрили, / І брат з братом обнялися
199A 0050 І очі розкрили, / І брат з братом обнялися / І проговорили
199A 0051 І брат з братом обнялися / І проговорили / Слово тихої любові
199A 0053 Слово тихої любові / Навіки і віки! / І потекли в одно море
199A 0054 Навіки і віки! / І потекли в одно море / Слав'янській ріці!
199A 0063 Затога вже буде повне, / І попливе човен / З широкими вітрилами
199A 0065 З широкими вітрилами / І з добрим кормилом, / Попливе на вольнім морі,
199A 0069 Слава тобі, Шафаріку, / Вовіки і віки! / Що звів єси в одно море
199A 0073 Привітай же в своїй славі / І мою убогу / Лепту-думу немудрую
199A 0082 Добрими братами, / І синами сонця правди, / І еретиками
199A 0083 І синами сонця правди, / І еретиками / Отакими, як констанцький
199A 0087 Мир мирові подарують / І славу вовіки! / -----
199A 0088 ----- / «Кругом неправда і неволя, / Народ замучений мовчить,
199A 0090 Народ замучений мовчить, / І на апостольським престолі / Чернець годований сидить.
199A 0093 Людською кровію шинкує / І рай у найми оддає! / Небесний царю! суд твій всує,
199A 0095 Небесний царю! суд твій всує, / І всує царствіє твоє. / Розбойники, людоїди
199A 0099 Осміяли твою славу, / І силу, і волю. / Земля плаче у кайданах,
199A 0099 Осміяли твою славу, / І силу, і волю. / Земля плаче у кайданах,
199A 0107 Нема кому! Боже! Боже! / Чи то ж і не буде? / Ні, настане час великий
199A 0113 Розпадуться! Благослови / На месть і на муки, / Благослови мої, Боже,
199A 0118 Іван Гус думав розірвать / Окови адові!.. і диво, / Святеє диво показать
199A 0122 За мене Бог!.. да совершиться!» / І в віфліємськую каплицю / Пішов молитися
добрый Гус.
199A 0126 За нас розп'ятого на дереві, / І всіх апостолів святих, / Петра і Павла особливе,
199A 0127 І всіх апостолів святих, / Петра і Павла особливе, / Ми розрішаємо гріхи
199A 0145 За що пропадають? за що ти караєш / Своїх і покорних, і добрих дітей? / За що
закрив їх добрі очі,
199A 0145 За що пропадають? за що ти караєш / Своїх і покорних, і добрих дітей? / За що
закрив їх добрі очі,
199A 0147 За що заккрив їх добрі очі, / І вольний розум окував / Кайданами лихої ночі!..
199A 0156 Мов у Московії татаре, / І нам, сліпим, передали / Свої догмати!.. кров, пожари,
199A 0160 Пекельних мук безкрай ряд... / І повен Рим байстрят! / От їх догмати і їх слава.
199A 0161 І повен Рим байстрят! / От їх догмати і їх слава. / То явна слава... А тепер
199A 0167 За буллу вдвоє, рїж хоч брата, / Окрме папи і ченця, / І в рай іди! Конєць концям!
199A 0168 Окрме папи і ченця, / І в рай іди! Конєць концям! / У злодія вже злодій краде,
199A 0182 Не дай згнушатися лукавим / І над твоєю вічно-славою, / Й над нами, простими
людьми!..»
199A 0184 ----- / І плакав Гус, молитву дія, / І тяжко плакав. Люд мовчав
199A 0185 І плакав Гус, молитву дія, / І тяжко плакав. Люд мовчав / І дивувався: що він діє,
199A 0186 І тяжко плакав. Люд мовчав / І дивувався: що він діє, / На кого руку підійма!
199A 0189 «Дивіться, люде: осьде булла, / Що я читав...» – і показав / Перед народом. Всі
здрогнули:
199A 0197 Луна в конграві оддалась – / І похилилася тіара! / -----
199A 0218 Одностайне стати / Против Гуса. І в Констанці / Всіх ворон скликати!
199A 0221 Та стерегти якомога / І зверху і здолу, / Щоб не втекла сіра птаха
199A 0221 Та стерегти якомога / І зверху і здолу, / Щоб не втекла сіра птаха
199A 0228 Мов сарана, вкрили / Барони, герцоги і дюки, / Псарі, герольди, шинкарі,
199A 0230 Псарі, герольди, шинкарі, / І трубадури (кобзарі), / І шляхом військо, мов гадюки.
199A 0231 І трубадури (кобзарі), / І шляхом військо, мов гадюки. / За герцогинями німота;
199A 0242 У Празі глухо гомонять, / І цесаря, і Вячеслава, / І той собор тисячоглавий
199A 0242 У Празі глухо гомонять, / І цесаря, і Вячеслава, / І той собор тисячоглавий
199A 0243 І цесаря, і Вячеслава, / І той собор тисячоглавий / Уголос лають! Не хотять

- 199A 0250 Я вирву їх несите жало!..» / І чехи Гуса провозжали, / Мов діти батька...
- 199A 0257 Мов бугаї в загороду, / І прелатів лава. / І три папи, і баронство,
- 199A 0258 І прелатів лава. / І три папи, і баронство, / І вінчані глави;
- 199A 0258 І прелатів лава. / І три папи, і баронство, / І вінчані глави;
- 199A 0259 І три папи, і баронство, / І вінчані глави; / Зібралися, мов Іуди
- 199A 0266 Або жиди в школі... / І всім разом заціпило!.. / -----
- 199A 0270 Став Гус перед ними! / І окинув нечестивих / Орліми очима.
- 199A 0296 ----- / І цілу ніч бенкетували / Ченці, барони... всі пили
- 199A 0298 Ченці, барони... всі пили / І, п'яні, Гуса проклинали, / Аж поки дзвони загули.
- 199A 0300 Аж поки дзвони загули. / І світ настав... Ідуть молитися / Ченці за Гуса. З-за гори
- 199A 0303 Червоне сонце аж горить. / І сонце хоче подивиться, / Що будуть з праведним творить?!
- 199A 0306 Задзвонили в усі дзвони, / І повели Гуса / На Голгофу у кайданах.
- 199A 0308 На Голгофу у кайданах. / І не стрепенувся... / Перед огнем; став на йому
- 199A 0310 Перед огнем; став на йому / І молитву діє: / «О Господи милосердий,
- 199A 0318 Молітеся!.. неповинні – / І з вами те буде! / Молітеся! люті звірі
- 199A 0321 Прийшли в овніх шкурах / І пазурі розпустили... / Ні гори, ні мури
- 199A 0331 «Крові! крові хочуть! / Крові вашої!..» І димом / Праведного вкрило.
- 199A 0344 Погас огонь, дунув вітер / І попіл розвіяв. / І бачили на тіарі
- 199A 0345 І попіл розвіяв. / І бачили на тіарі / Червоного змія
- 199A 0350 Розійшлися по трапезах / І трапезували / І день і ніч, аж попухли.
- 199A 0351 І трапезували / І день і ніч, аж попухли. / Малою сім'єю
- 199A 0351 І трапезували / І день і ніч, аж попухли. / Малою сім'єю
- 199A 0354 Зійшлись чехи, взяли землі / З-під костра і з нею / Пішли в Прагу. Отак Гуса
- 199A 0361 Орел із-за хмари / Замість гуся і розкльоє / Високу тіару.
- 199A 0366 ----- / Ченці і барони / Розвернулись у будинках
- 199A 0368 Розвернулись у будинках / І гадки не мають – / Бенкетують та інколи
- 207A 0003 Понурії діти, / І ви мене покинули!.. / Пустку натопити
- 207A 0020 Прокинувся... серце плаче – / І очі заплачуть. / Спасибі, зіронько!..
- 207A 0027 Косар непевний... Мовчки скосить, / А там – і слід мій занесе / Холодний вітер... Все минає!..
- 207A 0031 Вилиту сльозами / Мою думу і тихими, / Тихими речами
- 207A 0039 Я буду витати / Коло тебе і за тебе / Господа благати!
- 207A 0048 За долею... от-от догнав – / І бебех в могилу! / А в іншого сіромахи
- 207A 0055 Лає, проклинає! / І за чвертку закладає – / Ні, не покидає!
- 207A 0066 Така-то доля тая, / Хоч і не шукайте: / Кого схоче – сама найде,
- 207A 0070 Ще на Україні веселі / І вольнії пишались села / Тойді, як праведно жили
- 207A 0072 Тойді, як праведно жили / Старий козак і діток двоє... / Ще за гетьманщини старої
- 207A 0080 Старий козак. / «І так і с'як! – / Старий міркує, розмовляє.–
- 207A 0080 Старий козак. / «І так і с'як! – / Старий міркує, розмовляє.–
- 207A 0082 Старий міркує, розмовляє.– / І треба б,– каже,– й трохи шкода. / А треба буде; два-три года
- 207A 0092 Ануте, діти, отакої!» / І вшкварив по струнах. / Старий грас, а Ярина
- 207A 0108 Зробив хату, оженився, / І піч затопив / І вечерять наварив».
- 207A 0109 І піч затопив / І вечерять наварив». / «Ануте, діти, отакої!» –
- 207A 0111 «Ануте, діти, отакої!» – / І старий піднявся, / Як ударить, як ушкварить,
- 207A 0122 Кинув хату / І кімнату, / Та й потяг у байрак».
- 207A 0155 Ось що робить. Ти на літі, / І Ярина зріє. / Треба буде людей шукать
- 207A 0165 А поки що, треба буде / І на чужі люде / Подивитись, як там живуть,
- 207A 0170 А просто жнуть / І немолоченєє віють, / Та як і мелють і їдять –
- 207A 0171 І немолоченєє віють, / Та як і мелють і їдять – / Все треба знать.
- 207A 0171 І немолоченєє віють, / Та як і мелють і їдять – / Все треба знать.
- 207A 0185 Я їх чимало попоїв, / І досі нудно, як згадаю! / Коли здобудеш, принесеш,
- 207A 0207 Із хати Ярина. / Не їсться, не п'ється, і серце не б'ється, / І очі не бачать, не чуть голови!

- 207A 0208 Не їсться, не п'ється, і серце не б'ється, / І очі не бачать, не чуть голови! / Замість шматка хліба за кухоль береться.
- 207A 0254 Хіба ти не знаєш, / Що без тебе і таточка, / І мене не стане?»
- 207A 0255 Що без тебе і таточка, / І мене не стане?» / «Ні, Ярино, я не кину,
- 207A 0275 Була б тебе не любила / І не цілувала... / Ой, ой! сором! Геть од мене!
- 207A 0280 Єй-Богу, заплачу». / І заплакала Ярина, / Як тая дитина,
- 207A 0282 Як тая дитина, / І крізь сльози промовляла: / «Покине! покине!»
- 207A 0291 То замовкне, подивиться / І знов заголосить. / Незчулися, як смерклося,
- 207A 0293 Незчулися, як смерклося, / І сестру і брата, / Ніби скованих докупи,
- 207A 0293 Незчулися, як смерклося, / І сестру і брата, / Ніби скованих докупи,
- 207A 0296 ----- / І світ настав, а Ярині / Не спиться – ридас.
- 207A 0317 Вернулися од криниці, / І Степан сідлає / Коня, свого товариша,
- 207A 0324 Та плачуть обоє. / І шаблюка, мов гадюка, / Й ратище-дрючина,
- 207A 0329 Аж зомліла, як узріла; / І старий заплакав, / Як побачив на коневі
- 207A 0344 Разом заридали. / Степан гукнув, і курява / Шляхом піднялася.
- 207A 0355 Із куряви щось вигляне / І знов пропадає; / Ніби шапка через поле
- 207A 0365 Із куряви. Не вирнула – / Пропала! І знову / Заплакала Яриночка
- 207A 0384 Така моя доля», – / Старий вимовив і нишком / Богу помолився;
- 207A 0388 ----- / І барвінком, і рутою, / І рястом квітчає
- 207A 0388 ----- / І барвінком, і рутою, / І рястом квітчає
- 207A 0389 І барвінком, і рутою, / І рястом квітчає / Весна землю, мов дівчину
- 207A 0392 В зеленому гаї; / І сонечко серед неба / Опинилось-стало,
- 207A 0396 Землю оглядало, / І Ярина вийшла з хати / На світ божий глянуть,
- 207A 0405 В самім серці ворухнулось / І світ запалило. / Як билина підкошена,
- 207A 0415 Та в Почаїв помолитись, / І вона йде з ними. / -----
- 207A 0434 ----- / І ворожка ворожила, / Пристрит замовляла,
- 207A 0452 Часом не спіткали». / І радесенька Ярина / Додому верталась.
- 207A 0454 ----- / Уже третій, і четвертий, / І п'ятий минає
- 207A 0455 Уже третій, і четвертий, / І п'ятий минає / Немалий рік, а Степана
- 207A 0458 Немає, немає. / І стежечка-доріжечка, / Яром та горою
- 207A 0469 Хоч зеленої неділі... / Діждались, і хату / Уквітчали гарнесенько,
- 207A 0471 Уквітчали гарнесенько, / І в сорочках білих, / Невеселі, мов сироти,
- 207A 0477 Мов на кобзі, на улиці / І ніби співає. / -----
- 207A 0486 Турка пошукати». / Чайки і байдаки спускали, / Гарматами риштовали,
- 207A 0496 Козацтву-товариству із синьої хвилі рукою махає / І зично гукає: / «Нехай вам, панове-товариство, Бог допомагає».
- 207A 0498 «Нехай вам, панове-товариство, Бог допомагає». / І в синій хвилі потопає, / Пропadaє.
- 207A 0515 Чудотворний Спасе, / І лютому ворогові / Не допусти впасти
- 207A 0520 Отаманам по чотири, / І світа божого не бачать, не знають, / Під землею камень ламають,
- 207A 0524 Як собаки, здихають. / І згадав сирота Степан в неволі / Свою далеку Україну,
- 207A 0527 Нерідного батька старого, / І коника вороного, / І нерідную сестру Ярину.
- 207A 0528 І коника вороного, / І нерідную сестру Ярину. / Плаче-ридає,
- 207A 0543 Ще молодий кобзар стояв / І про невольника співав. / За тином слухала Ярина,
- 207A 0545 За тином слухала Ярина, / І не дослухала, упала. / «Степаночку! Степаночку! –
- 207A 0553 Прийшов старий, розглядає, / І свого Степана / Не пізнає, таке з його
- 207A 0564 Мов сонце побачив. / І беруть його під руки, / І ведуть у хату,
- 207A 0565 І беруть його під руки, / І ведуть у хату, / І вітає Яриночка,
- 207A 0566 І ведуть у хату, / І вітає Яриночка, / Мов рідного брата.
- 207A 0568 Мов рідного брата. / І голову йому змила, / І ноги умила,
- 207A 0569 І голову йому змила, / І ноги умила, / І в сорочці тонкій білій
- 207A 0570 І ноги умила, / І в сорочці тонкій білій / За стіл посадила,
- 207A 0574 Положила спати / У кімнаті і тихенько / Вийшла з батьком з хати.
- 207A 0579 Старий свою Яриночку. / І Ярина в хаті. / «Ні, не треба, мій таточку,
- 207A 0588 Насміються люде / І Бог святий покарає, / І прожене долю
- 207A 0589 І Бог святий покарає, / І прожене долю / З цієї хати веселої

- 207A 0593 Ні, Ярино, Бог не кине / І найде дружину; / А я піду в Запорожжя,
 207A 0598 Моя ти дитино! / І Господь тебе покине, / Як ти нас покинеш».
 207A 0604 А ти будеш братом, / І дітьми йому обоє, / Батькові старому.
 207A 0609 Не покинеш?» – «Ні, Ярино!» / І Степан остався. / Зрадів старий, мов маленький,
 207A 0624 На Січ прямувало / І мене взяло з собою; / І через Балкани
 207A 0625 І мене взяло з собою; / І через Балкани / Простали ми в Україні
 207A 0631 Січовики-запорожці / І в Січ завертають, / І розказують і плачуть,
 207A 0632 І в Січ завертають, / І розказують і плачуть, / Як Січ руйнували,
 207A 0632 І в Січ завертають, / І розказують і плачуть, / Як Січ руйнували,
 207A 0635 Як москалі срібло, злото / І свічі забрали / У Покрові; як козаки
 207A 0638 Вночі утікали / І на тихому Дунаю / Новим кошем стали;
 207A 0642 З Нечосом ходила... / І Межигорського Спаса / Вночі запалила.
 207A 0644 Вночі запалила. / І по Дніпру у золотій / Галері гуляла,
 207A 0648 Нишком усміхалась. / І як степи запорозькі / Тоді поділили
 207A 0650 Тоді поділили / І панам на Україні / Люд закріпостили.
 207A 0654 Пудром осипались / І в цариці, мов собаки, / Патинки лизали.
 207A 0662 Кров повипивали!.. / А москалі і світ божий / В путо закували.
 221A 0002 Як сніг, три пташечки летіли / Через Суботове і сіли / На похилленому хресті
 221A 0017 Я отутечки родилась, / Тут і виростала, / Отут, було, на цвинтарі
 221A 0025 Онде клуня. А там мені / І фіг і родзинок – / Всього мені понадає
 221A 0025 Онде клуня. А там мені / І фіг і родзинок – / Всього мені понадає
 221A 0027 Всього мені понадає / І на руках носить... / А з гетьманом як прийдуть
 221A 0032 Одягнуть, обують, / І гетьман бере на руки, / Носить і цілує.
 221A 0033 І гетьман бере на руки, / Носить і цілує. / Отак-то я в Суботіві
 221A 0036 Росла, виростала! / Як квіточка; і всі мене / Любили й вітали.
 221A 0038 Любили й вітали. / І нікому я нічого, / Ніже злого слова,
 221A 0043 Всі на мене залицялись / І сватати стали, / А у мене, як на тес,
 221A 0052 Вже й криниця тая / Замуліла і висохла! / А я все літаю!..
 221A 0056 Я води набрала / Та вповні шлях і перейшла; / А того й не знала,
 221A 0060 Москві присягати!.. / І вже ледви я, наледви / Донесла до хати
 221A 0069 От за що мене, сестрички, / І в рай не пускають. / -----
 221A 0080 Чечеля убила, / І малого, і старого / В Сейму потопила.
 221A 0080 Чечеля убила, / І малого, і старого / В Сейму потопила.
 221A 0085 Мазепиних... Коло мене / І сестра, і мати / Зарізані, обнявшись,
 221A 0085 Мазепиних... Коло мене / І сестра, і мати / Зарізані, обнявшись,
 221A 0088 Зо мною лежали; / І насилу-то, насилу / Мене одірвали
 221A 0093 Московського копитана, / Щоб і мене вбили. / Ні, не вбили, а пустили
 221A 0100 В Батурині хата! / І в тій хаті поставили / Царя ночувати,
 221A 0123 Уже й хату розкидали / І сволок з словами / На угілля попалили!..
 221A 0126 А я над ярами / І степами козацькими / І досі літаю!
 221A 0127 І степами козацькими / І досі літаю! / І за що мене карають,
 221A 0128 І досі літаю! / І за що мене карають, / Я й сама не знаю!
 221A 0148 На Дніпр поглядала; / І галеру золотую / Мені показала,
 221A 0151 Мов будинок. А в галері / Князі, і всі сили, / Воеводи... і меж ними
 221A 0152 Князі, і всі сили, / Воеводи... і меж ними / Цариця сиділа.
 221A 0172 Схопилися, білесенькі, / І в ліс полетіли, / І в купочці на дубочку
 221A 0173 І в ліс полетіли, / І в купочці на дубочку / Ночувати сіли.
 221A 0186 ----- / Отак кричали і летіли / Ворони з трьох сторін, і сіли
 221A 0187 Отак кричали і летіли / Ворони з трьох сторін, і сіли / На маяку, що на горі
 221A 0244 А про тебе, щебетухо, / І досі б стояла. / А з вольними козаками
 221A 0267 Болота гатила. / І славного Полуботка / В тюрмі задушила.
 221A 0284 Кого вони виглядають. / Вже ж і в крепость завдала, / І дворянства страшну силу
 221A 0285 Вже ж і в крепость завдала, / І дворянства страшну силу / У мундирах розплодила,
 221A 0289 Все вельможні байстрята! / Вже ж і Січ їх бісновата / Жидовою поросла.
 221A 0293 Добре вміє гріти руки! / І я люта, а все-таки / Того не зумію,
 221A 0299 «По милості божій, / І ви наші, і все наше, / І гоже, й негоже!»

- 221A 0299 «По милості божій, / І ви наші, і все наше, / І гоже, й негоже!»
221A 0300 І ви наші, і все наше, / І гоже, й негоже!» / Тепер уже заходились
221A 0310 Трошки, трошки б підждали, / І церква б упала... / Тойді б разом дві руїни
221A 0329 Й брата не покине! / І розпустить правду й волю / По всій Україні!
221A 0342 А я зберу з всього світа / Всі зла і всі муки!.. / -----
221A 0349 Мітла простяглася, / І над Дніпром і Тясмином / Земля затряслася?
221A 0349 Мітла простяглася, / І над Дніпром і Тясмином / Земля затряслася?
221A 0353 Гора над Чигрином. / О!.. Сміється і ридає / Уся Україна!
221A 0385 А москаль та німець / І там найдуть хлібець. / -----
221A 0423 ----- / Я співаю. І про Ясси, / І про Жовті Води,
221A 0424 Я співаю. І про Ясси, / І про Жовті Води, / І містечко Берестечко.
221A 0425 І про Жовті Води, / І містечко Берестечко. / -----
221A 0438 ----- / І я кажу: помолимося / Та будемо спати.
221A 0443 А коло льоху вже проснулись / І заходилися копати. / -----
221A 0451 Щоб нікого не пускали, / І в Чигрин доносить / По начальству. Приїхало
221A 0459 Костяки в льоху лежали / І мов усміхались, / Що сонечко побачили.
221A 0470 А він же трудився! / І день і ніч побивався / Та в дурні й убрався.
221A 0470 А він же трудився! / І день і ніч побивався / Та в дурні й убрався.
221A 0480 По-московській лає / Увесь народ. І на старців / Моїх налітає.
221A 0506 Там-то він молився, / Щоб москаль добром і лихом / З козаком ділився.
221A 0515 Льохи твої розкопують / Та тебе ж і лають. / Що й за труди не находять!
221A 0531 Ти все оддав приятелям, / А їм і байдуже. / Кажуть, бачиш, що все-то те
221A 0537 Та полякам... Може, й справді! / Нехай і так буде! / Так сміються ж з України
221A 0542 Церков-домовина / Розвалиться... і з-під неї / Встане Україна.
221A 0544 Встане Україна. / І розвіє тьму неволі, / Світ правди засвітить,
221A 0546 Світ правди засвітить, / І помоляться на волі / Невольничі діти!..
234A 0021 Я не одна, єсть у мене / І батько, і мати... / Єсть у мене... туманочку,
234A 0021 Я не одна, єсть у мене / І батько, і мати... / Єсть у мене... туманочку,
234A 0030 Я не буду знати, / Як і зовуть... Дитя моє! / Я була багата...
234A 0035 Долю виплачу сльозами / І пошлю до тебе». / -----
234A 0049 В китаєчку повила / І на Дунай однесла: / «Тихий, тихий Дунай!
234A 0054 Нагодуй моїх діток; / І скупай, і сповий, / І собою укрій!»
234A 0054 Нагодуй моїх діток; / І скупай, і сповий, / І собою укрій!»
234A 0055 І скупай, і сповий, / І собою укрій!» / -----
234A 0064 Худоби діждалися, / Придбали хутір, став і млин, / Садок у гаї розвели
234A 0066 Садок у гаї розвели / І пасіку чималу – / Всього надбали.
234A 0076 Я добрую годину / І згадає, дякуючи, / Як своя дитина?..
234A 0086 ----- / І дід, і баба у неділю / На призьбі вдвох собі сиділи
234A 0086 ----- / І дід, і баба у неділю / На призьбі вдвох собі сиділи
234A 0101 Чи ще тільки заклюнулось – / І рай запалило? / -----
234A 0102 ----- / Не знаю, що і після чого / Старі сумують. Може, вже
234A 0120 ----- / І разом схопились / Та до воріт... Прибігають –
234A 0128 Бо то мати сповивала – / І літом укрила / Останньою свитиною!..
234A 0135 Й до їх простягає / Манюсінкі... і замовкло, / Неначе не плаче,
234A 0140 Я й казав! От бачиш? / От і талан, от і доля, / І не одинокі!
234A 0140 Я й казав! От бачиш? / От і талан, от і доля, / І не одинокі!
234A 0141 От і талан, от і доля, / І не одинокі! / Бери ж лишень та сповивай...
234A 0160 Та ввечері й охрестили / І Марком назвали. / Росте Марко. Старі мої
234A 0164 Де посадить, де положить / І що з ним робити. / Минає рік. Росте Марко –
234A 0166 Минає рік. Росте Марко – / І дійна корова / У розкоші купається.
234A 0191 Бо сказано: хто не лічить, / То той і не має. / Так отак хіба, небого?
234A 0205 Закупила села. / І у хаті, і надворі, / І коло скотини,
234A 0205 Закупила села. / І у хаті, і надворі, / І коло скотини,
234A 0206 І у хаті, і надворі, / І коло скотини, / Увечері і вдосвіта;
234A 0207 І коло скотини, / Увечері і вдосвіта; / А коло дитини
234A 0209 А коло дитини / Так і пада, ніби мати; / В будень і в неділю

- 234A 0210 Так і пада, ніби мати; / В будень і в неділю / Головоньку йому змис,
 234A 0223 Тяжко-важко плаче; / І ніхто того не чує, / Не знає й не бачить,
 234A 0231 Так його цілує – / Сама не з'їсть і не доп'є, / Його нагодує.
 234A 0237 То вона вже скочить, / І укриє, й перехрестить, / Тихо заколише;
 234A 0243 Ручки простягає / І мамою невсипушу / Ганну величає...
 234A 0249 Води чимало утекло; / І в хутір лихо завернуло, / І сліз чимало принесло.
 234A 0250 І в хутір лихо завернуло, / І сліз чимало принесло. / Бабусю Настю поховали
 234A 0252 Бабусю Настю поховали / І ледве-ледве одволали / Трохима-діда. Прогуло
 234A 0259 Уже Марко чумакує / І восени не ночує / Ні під хатою, ні в хаті...
 234A 0263 «Кого ж би тут?» – старий дума / І просить поради / У наймички. А наймичка
 234A 0307 Скрізь гармидер та реготня, / В хаті і надворі. / І жолоби викотили
 234A 0308 В хаті і надворі. / І жолоби викотили / З нової комори.
 234A 0335 Музикам робота / І підковам. Вареною / Столи й лави миють.
 234A 0351 В Марка молодого; / І перстенок у Варвари / Невістці достала,
 234A 0353 Невістці достала, / І, всім святим поклонившись, / Додому верталась.
 234A 0356 Вернулася. Катерина / І Марко зостріли / За ворітьми, ввели в хату
 234A 0361 Про Київ питали, / І в кімнаті Катерина / Одпочить послала.
 234A 0370 Вони добрі...» / І наймичка / Тяжко заридала.
 234A 0376 Катря провожала, / Так, як матір; і в четвертий / Провела небогу
 234A 0379 Аж у поле, до могили, / І молила Бога, / Щоб швиденько верталася,
 234A 0390 А внучка в юпку одяглась / У Катрину і ніби йшла / До діда в гості. Засміявсь
 234A 0392 До діда в гості. Засміявсь / Старий і внучку привітав, / Неначе справді молодицю:
 234A 0399 Е, сором, сором, лепська мати!» / Аж зирк – і наймичка ввійшла / На двір. Побіг
 стрічати
 234A 0411 Так щось тяжко стало!» / І внучатам із клуночка / Гостинці виймала:
 234A 0413 Гостинці виймала: / І хрестики, й дукачики, / Й намиста разочок
 234A 0415 Й намиста разочок / Яриночці, і червоний / З фольги образочок,
 234A 0419 Та коників пару, / І четвертий уже перстень / Святої Варвари
 234A 0424 Три свічечки; а Маркові / І собі нічого / Не принесла: не купила,
 234A 0454 Зледашила, нездужаю / І на ноги встати. / Тяжко, Катре, умирати
 234A 0464 Катерина ж з болящої / І очей не зводить; / Катерина коло неї
 234A 0466 Катерина коло неї / І днює й ночує. / А тим часом сичі вночі
 234A 0487 Парчі золотої / І червону добру хустку / З білою габою.
 234A 0494 Відер з троє у барилі, / І кав'яру з Дону – / Всього везе, та не знає,
 234A 0499 Прийшов – слава Богу! / І ворота одчиняє, / І молиться Богу.
 234A 0500 І ворота одчиняє, / І молиться Богу. / «Чи чуєш ти, Катерино?
 234A 0507 Насилу діждала!» / І Отче наш тихо-тихо, / Мов крізь сон, читала.
 234A 0514 «А де ж Ганна, Катерино? / Я пак і байдуже! / Чи не вмерла?»
 234A 0523 Ввійшов Марко в малу хату / І став у порогу... / Аж злякався. Ганна шепче:
 246A 0010 Воно знову оживає / І сміється знову. / Не вмирає душа наша,
 246A 0013 Не вмирає воля. / І неситий не виоре / На дні моря поле.
 246A 0016 Не скує душі живої / І слова живого. / Не понесе слави Бога,
 246A 0022 Нам тільки плакати, плакати, плакати / І хліб насущний замість / Кривавим потом і
 сльозами.
 246A 0023 І хліб насущний замість / Кривавим потом і сльозами. / Кати згнушаються над
 нами,
 246A 0029 Ляжеш, Боже, утомлений? / І нам даси жити! / Ми віруєм твоїй силі
 246A 0031 Ми віруєм твоїй силі / І духу живому. / Встане правда! встане воля!
 246A 0033 Встане правда! встане воля! / І тобі одному / Помоляться всі язики
 246A 0035 Помоляться всі язики / Вовіки і віки. / А поки що течуть ріки,
 246A 0041 Отам-то милостивії ми / Ненагодовану і голу / Застукали сердешну волю
 246A 0047 Всіх імператорів би стало / З дітьми і внуками, втопить / В сльозах удов'їх. А
 дівочих,
 246A 0054 Огненне море! Слава! Слава! / Хортам, і гончим, і псарям, / І нашим
 батюшкам-царям

- 246A 0054 Огненне море! Слава! Слава! / Хортам, і гончим, і псарям, / І нашим батюшкам-царям
- 246A 0055 Хортам, і гончим, і псарям, / І нашим батюшкам-царям / Слава.
- 246A 0057 Слава. / І вам слава, сині гори, / Кригою окуті.
- 246A 0059 Кригою окуті. / І вам, лицарі великі, / Богом не забуті.
- 246A 0064 За вас правда, за вас сила / І воля святая! / Чурек і сакля – все твоє,
- 246A 0065 І воля святая! / Чурек і сакля – все твоє, / Воно не прошене, не дане,
- 246A 0071 Читаєм божії глаголи!.. / І од глибо[ко]ї тюрми / Та до високого престола –
- 246A 0073 Та до високого престола – / Усі ми в золоті і голі. / До нас в науку! ми навчим,
- 246A 0075 До нас в науку! ми навчим, / Почому хліб і сіль почім! / Ми христіяне; храми, школи,
- 246A 0096 Святую Біблію читає / Святий чернець і навчає, / Що цар якийсь-то свині пас
- 246A 0105 Дери та дай, / І просто в рай, / Хоч і рідню всю забори!
- 246A 0106 І просто в рай, / Хоч і рідню всю забори! / У нас! чого то ми не вмієм?
- 246A 0108 У нас! чого то ми не вмієм? / І зорі лічим, гречку сієм, / Французів ласм. Продаєм
- 246A 0133 Щоб ми з тебе насміялись? / Воно ж так і сталось. / Храми, каплиці, і ікони,
- 246A 0134 Воно ж так і сталось. / Храми, каплиці, і ікони, / І ставники, і мірри дим,
- 246A 0135 Храми, каплиці, і ікони, / І ставники, і мірри дим, / І перед обра[зо]м твоїм
- 246A 0135 Храми, каплиці, і ікони, / І ставники, і мірри дим, / І перед обра[зо]м твоїм
- 246A 0136 І ставники, і мірри дим, / І перед обра[зо]м твоїм / Неутомленніє поклони.
- 246A 0140 Щоб братню кров пролити, просять / І потім в дар тобі приносять / З пожару вкрадений покров!!
- 246A 0148 Себе в руки взяти, / Як і тюрми муровати. / Кайдани кувати,
- 246A 0150 Кайдани кувати, / Як і носить!.. і як плести / Кнути узловаті –
- 246A 0150 Кайдани кувати, / Як і носить!.. і як плести / Кнути узловаті –
- 246A 0155 Остатнії... бо вже взяли / І поле і море. / -----
- 246A 0155 Остатнії... бо вже взяли / І поле і море. / -----
- 246A 0156 ----- / І тебе загнали, мій друже єдиний, / Мій Якове добрий! Не за Україну,
- 246A 0166 Заплач з козаками дрібними сльозами / І мене з неволі в степу виглядай. / А поки що мої думи,
- 246A 0177 Тихо прочитаєш... / І могили, степи, море, / І мене згадаєш.
- 246A 0178 І могили, степи, море, / І мене згадаєш. / -----
- 250A 0001 ----- / І смеркас, і світає, / День божий минає,
- 250A 0001 ----- / І смеркас, і світає, / День божий минає,
- 250A 0003 День божий минає, / І знову люд потомлений, / І все спочиває.
- 250A 0004 І знову люд потомлений, / І все спочиває. / Тільки я, мов окаянний,
- 250A 0006 Тільки я, мов окаянний, / І день і ніч плачу / На розпуттях велелюдних,
- 250A 0006 Тільки я, мов окаянний, / І день і ніч плачу / На розпуттях велелюдних,
- 250A 0008 На розпуттях велелюдних, / І ніхто не бачить, / І не бачить, і не знає
- 250A 0009 І ніхто не бачить, / І не бачить, і не знає / Оглухли, не чують;
- 250A 0009 І ніхто не бачить, / І не бачить, і не знає / Оглухли, не чують;
- 250A 0013 Правдою торгують. / І Господа зневажають, / Людей запрягають
- 250A 0029 Того, що немає / І на небі, а не тільки / На чужому полі.
- 250A 0032 В своїй хаті своя й правда, / І сила, і воля. / -----
- 250A 0032 В своїй хаті своя й правда, / І сила, і воля. / -----
- 250A 0040 Несли, несли з чужого поля / І в Україну принесли / Великих слов велику силу,
- 250A 0045 Щоб ви неправді поклонились!.. / І хилитесь, як і хилились! / І знову шкуру дерете
- 250A 0045 Щоб ви неправді поклонились!.. / І хилитесь, як і хилились! / І знову шкуру дерете
- 250A 0046 І хилитесь, як і хилились! / І знову шкуру дерете / З братів незрящих, гречкосіїв,
- 250A 0048 З братів незрящих, гречкосіїв, / І сонця-правди дозрівать / В німецькі землі, не чужії,
- 250A 0051 Претеся знову!.. Якби взять / І всю мізерію з собою, / Дідами крадене добро,
- 250A 0056 Ох, якби те сталось, щоб ви не вертались, / Щоб там і здихали, де ви поросли! / Не плакали б діти, мати б не ридала,
- 250A 0059 Не чули б у Бога вашої хули. / І сонце не гріло б смердячого гною / На чистій, широкій, на вольній землі.

- 250A 0061 На чистій, широкій, на вольній землі. / І люди б не знали, що ви за орли, / І не покивали б на вас головою.
- 250A 0062 І люди б не знали, що ви за орли, / І не покивали б на вас головою. / Схаменіться! будьте люди,
- 250A 0068 Настане суд, заговорять / І Дніпро, і гори! / І потече сторіками
- 250A 0068 Настане суд, заговорять / І Дніпро, і гори! / І потече сторіками
- 250A 0069 І Дніпро, і гори! / І потече сторіками / Кров у синє море
- 250A 0071 Кров у синє море / Дітей ваших... і не буде / Кому помагати.
- 250A 0074 Одцурається брат брата / І дитини мати. / І дим хмарою заступить
- 250A 0075 І дитини мати. / І дим хмарою заступить / Сонце перед вами,
- 250A 0077 Сонце перед вами, / І навіки прокленетесь / Своїми синами!
- 250A 0089 Чия на вас шкура, / Та й засядуть, і премудрих / Немудрі одурять!
- 250A 0094 А то залізете на небо: / «І ми не ми, і я не я, / І все те бачив, і все знаю.
- 250A 0094 А то залізете на небо: / «І ми не ми, і я не я, / І все те бачив, і все знаю.
- 250A 0095 «І ми не ми, і я не я, / І все те бачив, і все знаю. / Нема ні пекла, ані раю.
- 250A 0095 «І ми не ми, і я не я, / І все те бачив, і все знаю. / Нема ні пекла, ані раю.
- 250A 0113 Правнуки погані! / І Коллара читаєте / З усієї сили,
- 250A 0115 З усієї сили, / І Шафарика, і Ганка, / І в слав'янофіли
- 250A 0115 З усієї сили, / І Шафарика, і Ганка, / І в слав'янофіли
- 250A 0116 І Шафарика, і Ганка, / І в слав'янофіли / Так і претесь... І всі мови
- 250A 0117 І в слав'янофіли / Так і претесь... І всі мови / Слав'янського люду –
- 250A 0117 І в слав'янофіли / Так і претесь... І всі мови / Слав'янського люду –
- 250A 0121 Дас[т]ьбі... Колись будем / І по-своєму глаголать, / Як німець покаже
- 250A 0128 По німецькому показу / І заговорили / Так, що й німець не второпа
- 250A 0133 А гвалту! а крику! / «І гармонія, і сила, / Музика та й годі.
- 250A 0133 А гвалту! а крику! / «І гармонія, і сила, / Музика та й годі.
- 250A 0139 Чортзна-що – не Брути! / У нас Брути! і Коклеси! / Славні, забуті!
- 250A 0176 А вам тепер вадить. / І на Січі мудрий німець / Картопельку садить,
- 250A 0191 Так от як кров свою лили / Батьки за Москву і Варшаву, / І вам, синам, передали
- 250A 0192 Батьки за Москву і Варшаву, / І вам, синам, передали / Свої кайдани, свою славу!
- 250A 0217 Живу славу дідів своїх / І батьків лукавих. / Не дуріте самі себе,
- 250A 0220 Учїтесь, читайте, / І чужому научайтесь, / Й свого не цурайтесь.
- 250A 0227 Чужі люди проганяють, / І немає злону / На всій землі безконечній
- 250A 0238 Слава України. / Отак і ви прочитай[те], / Щоб не сонним снились
- 250A 0252 Твердими руками / І діточок поцілує / Вольними устами.
- 250A 0254 Вольними устами. / І забудеться срамотня / Давня година,
- 250A 0256 Давня година, / І оживе добра слава, / Слава України,
- 250A 0258 Слава України, / І світ ясний, невечерній / Тихо засяє...
- 256A 0002 У всякого своє лихо, / І в мене не тихо, / Хоч не своє, позичене,
- 256A 0009 Добре, що заснуло. / Хоч і яр той, вже до його / І стежки малої
- 256A 0010 Хоч і яр той, вже до його / І стежки малої / Не осталося; і здається,
- 256A 0011 І стежки малої / Не осталося; і здається, / Що ніхто й ногою
- 256A 0023 Мов із хреста зняті, / Батько з сином і брат з братом – / Одностайне стати
- 256A 0039 Залізник витає / І на Умань позирає, / Гонту виглядає.
- 256A 0050 А кричите, що несете / І душу і шкуру / За отечество!.. Єй-Богу,
- 256A 0050 А кричите, що несете / І душу і шкуру / За отечество!.. Єй-Богу,
- 256A 0054 Дурний шию підставляє / І не знає за що! / Та ще й Гонту зневажає,
- 256A 0073 Святому закону / І землею, всім даною, / І сердешним людом
- 256A 0074 І землею, всім даною, / І сердешним людом / Торгуєте? Стережіться ж,
- 256A 0078 Тяжке лихо!.. Дурить дітей / І брата сліпого, / Дурить себе, чужих людей,
- 256A 0083 Розпадеться кара. / І повіє огонь новий / З Холодного Яру.
- 258A 0003 Не вступає раду, / І не стане на путь злого, / І з лютим не сяде.
- 258A 0004 І не стане на путь злого, / І з лютим не сяде. / А в законі господньому
- 258A 0007 Серце його й воля / Навчається, і стане він, / Як на добрім полі
- 258A 0011 Древо зеленіє, / Плодом вкрите. Так і муж той / В добрі своїм спіє,
- 258A 0014 А лукавих, нечестивих / І слід пропадає, / Як той попіл над землею

- 258A 0017 Вітер розмахас. / І не встануть з праведними / Злії з домовини,
258A 0026 Доки буду мучить душу / І серцем боліти? / Доки буде ворог лютий
258A 0029 На мене дивитись / І сміятись!.. Спаси мене, / Спаси мою душу,
258A 0033 «Я його подужав». / І всі злії посміяться, / Як упаду в руки,
258A 0038 Спаси мене, помолюся / І воспою знову / Твої блага чистим серцем,
258A 0043 Чули твою славу, / І діди нам розказують / Про давні кроваві
258A 0048 Розв'язав ти наші руки / І покрив землею / Трупи ворожі. І силу
258A 0049 І покрив землею / Трупи ворожі. І силу / Твою восхвалили
258A 0051 Твою восхвалили / Твої люде і в покої, / В добрі одпочили,
258A 0056 Срамотою свої люди, / І вороги нові / Розкрадають, як овець, нас
258A 0058 Розкрадають, як овець, нас / І жеруть!.. Без плати / І без ціни оддав єси
258A 0059 І жеруть!.. Без плати / І без ціни оддав єси / Ворогам проклятим;
258A 0065 Нерозумним людям. / І кивають, сміючися, / На нас головами,
258A 0067 На нас головами, / І всякий день перед нами / Стид наш перед нами.
258A 0076 Поборов ти першу силу, / Побори ж і другу, / Ще лютішу!.. Встань же, Боже,
258A 0108 Возрадується Ізраїль / І святий Іаков. / -----
258A 0119 Мене заступає / І їм правдою своєю / Вертає їх злая.
258A 0123 Серцем одиноким / І на злих моїх погляну / Незлим моїм оком.
258A 0130 «Доколи будете стяжати / І кров невинну розливать / Людей убогих? а багатим
258A 0135 Не осудіте сироти / І виведіть із тісноти / На волю тихих, заступіте
258A 0139 Познать, розбити тьму неволі, / І всеу Господа глаголи, / І всеу плачеться земля.
258A 0140 І всеу Господа глаголи, / І всеу плачеться земля. / Царі, раби – однакові
258A 0143 Сини перед Богом, / І ви вмерете, як і князь ваш / І ваш раб убогий.
258A 0143 Сини перед Богом, / І ви вмерете, як і князь ваш / І ваш раб убогий.
258A 0144 І ви вмерете, як і князь ваш / І ваш раб убогий. / Встань же, Боже, суди землю
258A 0146 Встань же, Боже, суди землю / І судей лукавих. / На всім світі твоя правда.
258A 0148 На всім світі твоя правда. / І воля, і слава. / -----
258A 0148 На всім світі твоя правда. / І воля, і слава. / -----
258A 0160 Неправдою? Твої люди / Во тьмі і неволі / Закували... Добро твое
258A 0165 Вдову задавили / І сказали: «Не зрить Господь, / Ніже теє знає».
258A 0169 Хто світ оглядає, / Той і серце ваше знає / І думи лукаві.
258A 0170 Той і серце ваше знає / І думи лукаві. / Дивітеся ділам його,
258A 0182 Хто б спас мене од лукавих / І діющих злая? / Якби не Бог поміг мені,
258A 0190 Ти радуєш мою душу / І серце врачуєш, / І пребудет твоя воля
258A 0191 І серце врачуєш, / І пребудет твоя воля / І труд твій не всеу.
258A 0192 І пребудет твоя воля / І труд твій не всеу. / Вловлять душу праведничу,
258A 0197 Заступником буде, / І воздасть їм за діла їх / Кроваві, лукаві,
258A 0199 Кроваві, лукаві, / Погубить їх, і їх слава / Стане їм в неславу.
258A 0209 Спадає рососою / І на шитії омети / Ризи дорогої;
258A 0214 Високії сіонськії / Спадають і творять / Добро тварям земнородним,
258A 0216 Добро тварям земнородним, / І землі, і людяма, – / Отак братів благих своїх
258A 0216 Добро тварям земнородним, / І землі, і людяма, – / Отак братів благих своїх
258A 0221 В сім'ї тій великій, / І пошле їм добру долю / Од віка до віка.
258A 0225 Під вербами в полі, / Сиділи ми і плакали / В далекій неволі
258A 0227 В далекій неволі / І на вербах повішали / Органи глухії,
258A 0229 Органи глухії, / І нам стали сміятися / Едомляне злії:
258A 0239 В далекій неволі. / І коли тебе забуду, / Ієрусалиме,
258A 0243 Рабом на чужині. / І язик мій оніміє, / Висохне, лукавий,
258A 0247 Тебе, наша славо. / І Господь наш вас пом'яне, / Едомськії діти,
258A 0257 В радості застане / І розіб'є дітей твоїх / О холодний камінь.
258A 0260 Псалом новий Господеві / І новую славу / Воспоєм честним собором,
258A 0263 Серцем нелукавим; / Во псалтирі і тимпані / Воспоєм благая,
258A 0268 Переподобнії во славі / І на тихих ложах / Радуються, славословлять,
258A 0271 Хвалять ім'я боже, / І мечі в руках їх добрі, / Острі обоюду,
258A 0274 На отмщеніє язикам / І в науку людяма. / Окують царей неситих
258A 0277 В залізніє пута / І їх славних оковами / Ручними окрутять,

- 258A 0279 Ручними окрутять, / І осудять губителей / Судом своїм правим.
258A 0281 Судом своїм правим. / І вовіки стане слава, / Преподобним слава.
264A 0018 Найдуть злії та й окрадуть... / І тебе, убогу, / Кинуть в пекло... Замучишся
264A 0020 Кинуть в пекло... Замучишся / І прокленеш Бога. / Не цвіти ж, мій цвіте новий,
265A 0005 Заснули думи, серце спить, / І все заснуло, і не знаю, / Чи я живу, чи доживаю,
265A 0005 Заснули думи, серце спить, / І все заснуло, і не знаю, / Чи я живу, чи доживаю,
265A 0015 Серцем замирати / І гнилою колодою / По світу валятись.
265A 0018 А дай жити, серцем жити / І людей любити, / А коли ні... то проклинать
265A 0020 А коли ні... то проклинать / І світ запалити! / Страшно впасти у кайдани,
265A 0024 А ще гірше – спати, спати / І спати на волі, / І заснути навек-віки,
265A 0025 І спати на волі, / І заснути навек-віки, / І сліду не кинуть
265A 0026 І заснути навек-віки, / І сліду не кинуть / Ніякого, однаково,
266A 0001 ----- / І день не день, і йде не йде, / А літа стрілою
266A 0001 ----- / І день не день, і йде не йде, / А літа стрілою
266A 0008 Розбивають серце наше / І співають амінь, / Амінь всьому веселому
266A 0011 Однині довика, / І кидають на розпутті / Сліпого каліку.
266A 0027 В турецькій неволі, / І Оксану, мою зорю, / Мою добру долю,
266A 0033 Заразом украли. / Жаль і батька, жаль і матір, / І вірну дружину,
266A 0033 Заразом украли. / Жаль і батька, жаль і матір, / І вірну дружину,
266A 0034 Жаль і батька, жаль і матір, / І вірну дружину, / Молодую, веселую,
266A 0052 Серце люди полюбило / І в людях кохалось, / І вони його вітали,
266A 0053 І в людях кохалось, / І вони його вітали, / Грالیся, хвалили...
266A 0056 А літа тихенько кралась / І сльози сушили, / Сльози щирої любові;
266A 0058 Сльози щирої любові; / І я прозрівати / Став потроху... Доглядаюсь –
266A 0063 Не люди, а змії... / І засохли мої сльози, / Сльози молодії.
266A 0065 Сльози молодії. / І тепер я розбитеє / Серце ядом гою,
266A 0067 Серце ядом гою, / І не плачу, й не співаю, / А вию совою.
266A 0070 Отаке-то, що хочете, / То те і робіте: / Чи голосно зневажайте,
266A 0077 Веселеє слово. / Не вернеться... І я серцем / До вас не вернуся.
266A 0079 До вас не вернуся. / І не знаю, де дінуся, / Де я пригорнуся,
266A 0081 Де я пригорнуся, / І з ким буду розмовляти, / Кого розважати,
266A 0083 Кого розважати, / І перед ким мої думи / Буду сповідати?
268A 0006 Щоб лани широкополі, / І Дніпро, і кручі / Було видно, було чути,
268A 0006 Щоб лани широкополі, / І Дніпро, і кручі / Було видно, було чути,
268A 0012 Кров ворожу... отойді я / І лани і гори – / Все покину, і долину
268A 0012 Кров ворожу... отойді я / І лани і гори – / Все покину, і долину
268A 0013 І лани і гори – / Все покину, і долину / До самого Бога
268A 0019 Кайдани порвіте / І вражою злою кров'ю / Волю окропіте.
268A 0021 Волю окропіте. / І мене в сем'ї великій, / В сем'ї вольній, новій,
270A 0014 «Я не знаю, моя сестро». / І Цвіт Королевий / Схилив свою головоньку
270A 0019 Личенька Лілеї. / І заплакала Лілея / Росою-сльозою...
270A 0021 Росою-сльозою... / Заплакала і сказала: / «Брате мій, з тобою
270A 0029 Вона все журилась / І на мене, на дитину, / Дивилась, дивилась
270A 0031 Дивилась, дивилась / І плакала? Я не знаю, / Мій брате єдиний!
270A 0047 А мене покинув. / І прокляли його люде, / Будинок спалили...
270A 0072 А дівчата завітчались / І почали звати / Лілесю-снігоцвітом;
270A 0074 Лілесю-снігоцвітом; / І я процвітати / Стала в гаї, і в теплиці,
270A 0075 І я процвітати / Стала в гаї, і в теплиці, / І в білих палатах.
270A 0076 Стала в гаї, і в теплиці, / І в білих палатах. / Скажи ж мені, мій братику,
270A 0085 Святий Боже милий!» / І заплакала Лілея, / А Цвіт Королевий
272A 0047 То й дочку згадала, / І згадала, як купала / І як примовляла.
272A 0048 І згадала, як купала / І як примовляла. / Та й байдуже. Пішла собі
272A 0053 В Дніпрі ночувати. / І незчулась, як зуспіли / Дніпрові дівчата –
274A 0002 Молюся, знову уповаю, / І знову сльози виливаю, / І думу тяжкую мою
274A 0003 І знову сльози виливаю, / І думу тяжкую мою / Німим стінам передаю.
274A 0012 Безталання невсипує / І нам усміхнеться. / Поєднає з недолею

- 274A 0014 Поеднає з недолею / Із людьми, і скаже / Спасибі нам. Помолиться
274A 0017 Й тихо спати ляже. / І примиренному присняться / І люде добрі, і любов,
274A 0018 І примиренному присняться / І люде добрі, і любов, / І все добро. І встане вранці
274A 0018 І примиренному присняться / І люде добрі, і любов, / І все добро. І встане вранці
274A 0019 І люде добрі, і любов, / І все добро. І встане вранці / Веселий, і забуде знов
274A 0019 І люде добрі, і любов, / І все добро. І встане вранці / Веселий, і забуде знов
274A 0020 І все добро. І встане вранці / Веселий, і забуде знов / Свою недолю. І в неволі
274A 0021 Веселий, і забуде знов / Свою недолю. І в неволі / Познає рай, познає волю
274A 0023 Познає рай, познає волю / І всетворящую любов. / -----
274A 0032 Огонь чималий розвели / І кругом його посідали. / Хто з шашликом, а хто і так.
274A 0033 І кругом його посідали. / Хто з шашликом, а хто і так. / Зате він вольний, як козак
274A 0045 Батько утопився. / І... гу...» / Цигане слухають, сміються.
274A 0047 Цигане слухають, сміються. / «І де ті люде тут возьмуться? / Оце, мабуть, із-за
Дністра,
274A 0052 А перед ними опинилось / Те, що співало. Жаль і страх! / В свитині латаній дрожала
274A 0055 Якась людина. На ногах / І на руках повиступала / Од стужі кров; аж струпом стала.
274A 0057 Од стужі кров; аж струпом стала. / І довгі коси в реп'яхах / О поли бились в
ковтунах.
274A 0060 Постояла, а потім сіла / Коло огню, і руки гріла / На самім полум'ї. «Ну, так!
274A 0064 Сама собі вона шептала / І тяжко, страшно усміхалась. / Що ж се таке? Се не мара.
274A 0066 Що ж се таке? Се не мара. / Моя се мати і сестра. / Моя се відьма, щоб ви знали.
274A 0089 Я в приданках була, випилася, / І молода не придалася... / А все то прокляті пани
274A 0094 Піду, без мене не зуміють / І в домовину положить... / -----
274A 0102 Кого колишете вночі? / Лягаючи і встаючи, / За кого молитесь? Ох, діти!
274A 0104 За кого молитесь? Ох, діти! / І все діти! і все діти! / Не знаю, де од їх подітись.
274A 0104 За кого молитесь? Ох, діти! / І все діти! і все діти! / Не знаю, де од їх подітись.
274A 0111 ----- / І відьма тяжко заридала. / Цигане мовчки дивувались,
274A 0118 Щербатий місяць з-за могили, / І на шатро мов позирав, / Аж поки хмари заступили.
274A 0130 В пишній домовині. / Другий старий і так собі / Де-небудь під тинном.
274A 0132 Де-небудь під тинном. / І обидва спочивають, / І гадки не мають.
274A 0133 І обидва спочивають, / І гадки не мають. / Убогого не згадують,
274A 0147 Я вже ніколи не просплюсь. / Отак де-небудь і загину / У бур'яні...
274A 0188 Упилася, упилась! / І досі п'яна!.. / І вже ніколи не просплюся,
274A 0189 І досі п'яна!.. / І вже ніколи не просплюся, / Бо я вже й Бога не боюся
274A 0191 Бо я вже й Бога не боюся / І не соромлюся людей. / Коли б мені отих дітей
274A 0208 Як була я молодою, / І гадки не мала, / По садочку похожала,
274A 0211 Квітчалась, пишталась. / А він мене і набачив, / Ірод!.. І не снилось,
274A 0212 А він мене і набачив, / Ірод!.. І не снилось, / Що я була крепачкою,
274A 0217 Та й бере в покої, / І стриже, неначе хлопця, / І в поход з собою
274A 0218 І стриже, неначе хлопця, / І в поход з собою / Бере мене. У Бендери
274A 0226 Якраз проти спаса. / А він мене і покинув, / Не вступив і в хату,
274A 0227 А він мене і покинув, / Не вступив і в хату, / На дітей своїх не глянув,
274A 0236 У селах питала / Шлях у Київ. І що з мене / Люде насміялись...
274A 0254 Ніби умирає, – / То мій батько. І нікому / Ні перехрестити,
274A 0272 Здається, я впала. / І заснула. Якби була / Довіку проспала!
274A 0296 Понесли, сховали... / І одна я, як билина / На полі, осталась
274A 0299 На сім світі... Були діти, / І тих не осталось. / -----
274A 0305 Сина оженила... / І... гу... / -----
274A 0320 Попід вікнами з старцями. / І байстрят носила / За плечима. Щоб привчались...
274A 0322 За плечима. Щоб привчались... / Аж і сам приїхав. / Я до його кинулася,
274A 0337 Мого слова. Страшно буде. / І ти, старий друже, / Злякаєшся, як вимовлю...
274A 0346 Я, дурна, й ходила, / І молилась... Ні, цигане. / Я марне молилась.
274A 0357 З Наталею... Чи чуєш ти? / І остриг, проклятий, / Дитя своє. Полетіла
274A 0367 Розірву!.. Возьміть до себе / І мене, цигане, / Я медведя водитиму,
274A 0392 Чи я найду моїх діток, / Чи так і загину? / -----
274A 0398 Та й рушили. Пішли степом. / І вона, небога / Безталанна, встала мовчки

- 274A 0400 Безталанна, встала мовчки / І нібито Богу / Нишком собі помолилась
 274A 0403 Та й пошкандибала / За циганами. І тихо, / Тихенько співала:
 274A 0410 Із-за Дністра пішли цигане / І на Волинь і на Україну. / -----
 274A 0410 Із-за Дністра пішли цигане / І на Волинь і на Україну. / -----
 274A 0413 В городи ходили, / І марою за собою / Приблуду водили.
 274A 0415 Приблуду водили. / І співала, й танцювала, / Не пила й не їла...
 274A 0421 Стала їсти й пити, / І ховатись за шатрами, / І Богу молитись.
 274A 0422 І ховатись за шатрами, / І Богу молитись. / Щось таке їй поробила
 274A 0428 Потім її стала вчити / І лікарувати, / Які трави, що од чого,
 274A 0430 Які трави, що од чого, / І де їх шукати. / Як сушити, як варити...
 274A 0436 Минуло літо, уже й друге, / І третє настало; / Уже прийшли в Україну...
 274A 0469 Богу помолилась. / І жила собі святою, / Дівчат научала,
 274A 0481 Крихтою ділилась. / Люде добрі і розумні / Добре її знали.
 274A 0484 А все-таки покриткою / І відьмою звали. / -----
 006В 0003 Бодай те лихо не верталось, / Як ви гарнесенько і я / Із-за решотки визирали.
 006В 0005 Із-за решотки визирали. / І, певне, думали, коли / На раду тиху, на розмову,
 006В 0019 Україну любіте, / І за неї, безталанну, / Господа моліте.
 006В 0021 Господа моліте. / І його забудьте, други, / І не проклинайте.
 006В 0022 І його забудьте, други, / І не проклинайте. / І мене в неволі лютії
 006В 0023 І не проклинайте. / І мене в неволі лютії / Інколи згадайте.
 006В 0036 Меж чужими зросла, / І зросла – не кохалась! / Де ж дружина моя,
 006В 0050 Та й додому пішли, / І ніхто не згадає, / Нас тут триста як скло!
 006В 0053 Товариства лягло! / І земля не приймає. / Як запродав гетьман
 006В 0059 Свою кров розлили / І зарізали брата. / Крові брата впились
 006В 0061 Крові брата впились / І отут полягли / У могилі заклятій.–
 006В 0064 Та й замовк, зажуривсь / І на спис похиливсь. / Став на самій могилі,
 006В 0081 В неволі виріс меж чужими / І, неоплаканий своїми, / В неволі, плачучи, умру.
 006В 0083 В неволі, плачучи, умру. / І все з собою заберу, / Малого сліду не покину
 006В 0087 На нашій – не своїй землі. / І не пом'яне батько з сином, / Не скаже синові: – Молись,
 006В 0095 Як Україну злії люде / Присплять, лукаві, і в огні / Її, окрадену, збудять...
 006В 0105 Собака десь помандрувала, / І в хаті вибито вікно. / В садочку темному ягнята
 006В 0109 Віщують сови та сичі / І не дають сусідам спати. / І твій барвіночок хрещатий
 006В 0110 І не дають сусідам спати. / І твій барвіночок хрещатий / Заріс богилою, ждучи
 006В 0112 Заріс богилою, ждучи / Тебе не квітчану. І в гаї / Ставочок чистий висихає,
 006В 0115 Де ти купалася колись. / І гай сумує, похиливсь. / У гаї пташка не співає –
 006В 0120 Верба усохла, похилилась, / І стежечка, де ти ходила, / Колючим терном поросла.
 006В 0128 Віщує серце, що в палатах / Ти розкошуєш, і не жаль / Тобі покинутої хати...
 006В 0134 Щоб Бога ти не осудила / І матері не прокляла. / -----
 006В 0140 Моя голубко сизокрила? – / – Так, мамо, так.– І знов ходила, / А мати плакала,
 ждучи.
 006В 0146 Калину сажас, / І сльозами поливає, / І Господа просить,
 006В 0147 І сльозами поливає, / І Господа просить, / Щоб послав він дощі вночі
 006В 0149 Щоб послав він дощі вночі / І дрібнії роси. / Щоб калина прийнялася,
 006В 0155 Зов'ю йому кубелечко, / І сама прилину, / І будемо щебетати
 006В 0156 І сама прилину, / І будемо щебетати / З милим на калині.
 006В 0162 ----- / І калина прийнялася, / Віти розпустила.
 006В 0164 Віти розпустила. / І три літа на могилу / Дівчина ходила.
 006В 0184 Росою умий. / І вітами широкими / Од сонця закрый.
 006В 0200 Дочку вечерять дожидала / І тяжко плакала, ждучи. / -----
 006В 0237 Сердешним чаєм напували / І часових переменяли, / Синемундирих часових.
 006В 0239 Синемундирих часових. / І до дверей, на ключ замкнутих, / І до решотки на вікні
 006В 0240 І до дверей, на ключ замкнутих, / І до решотки на вікні / Привик я трохи, і мені
 006В 0241 І до решотки на вікні / Привик я трохи, і мені / Не жаль було давно одбутих,
 006В 0248 А то нічого не зійшло! / І я згадав своє село. / Кого я там коли покинув?
 006В 0250 Кого я там коли покинув? / І батько й мати в домовині... / І жалем серце запеклось,
 006В 0251 І батько й мати в домовині... / І жалем серце запеклось, / Що нікому мене згадати!

- 006В 0278 А за ними, молодими, / І дівча одно пішло. / Подибала стара мати
006В 0281 Доню в полі доганяти... / І догнала, привела; / Нарікала, говорила.
006В 0299 Рушники вже ткались, / І хустина мережалась, / Шовком вишивалась.
006В 0315 Як Бога, ждати довелось. / І жду її, і виглядаю, / Дурний свій розум проклинаю,
006В 0315 Як Бога, ждати довелось. / І жду її, і виглядаю, / Дурний свій розум проклинаю,
006В 0322 Що не в Україні буду жить, / Людей і Господа любить. / -----
006В 0332 Й ні на кого не вважає, / Хоч і не проси. / -----
006В 0343 ----- / І мене не мине, / На чужині зотне,
006В 0347 Хреста ніхто не поставить. / І не пом'яне. / -----
006В 0350 Чи вже навіки розійшлись? / І слово правди і любові / В степи і дебрі рознесли!
006В 0350 Чи вже навіки розійшлись? / І слово правди і любові / В степи і дебрі рознесли!
006В 0351 І слово правди і любові / В степи і дебрі рознесли! / Нехай і так. Не наша мати,
006В 0352 В степи і дебрі рознесли! / Нехай і так. Не наша мати, / А довелося поважати.
006В 0356 Смиріться, молитесь Богу / І згадуйте один другого. / Свою Україну любіть,
014В 0020 Назнав я дівчину... Вчашаю / І матір удову еднаю. / Так пан заклятий не дає.
014В 0023 Мала, каже; – нехай, дождуся. / І, знай, вчашаю до Ганнусі. / На той рік знову за
своє;
014В 0026 Пішов я з матір'ю просити. / «Шкода,– каже,– і не проси. / П'ятсот,– каже,– коли
даси,
014В 0032 Пішов я, брате, зароблять. / І де вже ноги не носили, / Поки ті гроші заробив.
014В 0036 По Чорномор'ї, по Дону... / І подарунків накупив / Найдорогіших... От вертаюсь
014В 0061 У школу в Київ. От як, брате! / Осталися і батько й мати, / А я пішов у москалі.
014В 0063 А я пішов у москалі. / І досі страшно, як згадаю. / Хотів палати запалити
014В 0072 Нехай собі. А Бог поможе, / І так забудеться колись. / -----
014В 0075 Я став перед світом дримать, / І паничі мені приснились / І не дали, погані, спать.
014В 0076 І паничі мені приснились / І не дали, погані, спать. / -----
016В 0027 Мій друже єдиний! / І хто знає, що діється / В нас на Україні?
016В 0029 В нас на Україні? / А я знаю. І розкажу / Тобі; й спать не ляжу.
016В 0033 ----- / Село! І серце одпочине: / Село на нашій Україні –
016В 0041 Широколістії тополі, / А там і ліс, і ліс, і поле, / І сині гори за Дніпром.
016В 0041 Широколістії тополі, / А там і ліс, і ліс, і поле, / І сині гори за Дніпром.
016В 0041 Широколістії тополі, / А там і ліс, і ліс, і поле, / І сині гори за Дніпром.
016В 0042 А там і ліс, і ліс, і поле, / І сині гори за Дніпром. / Сам Бог витає над селом.
016В 0048 Щоб люди й сліду не нашли, / Щоб і не знали, де й шукати. / В тому господньому
селі,
016В 0058 Зелений по горі садок, / І верби, і тополі, / І вітряки на полі,
016В 0058 Зелений по горі садок, / І верби, і тополі, / І вітряки на полі,
016В 0059 І верби, і тополі, / І вітряки на полі, / І долом геть собі село
016В 0060 І вітряки на полі, / І долом геть собі село / Понад водою простяглося.
016В 0063 Колись там весело було. / Бувало, літом і зимою / Музика тне, вино рікою
016В 0070 Гуляє князь, гуляють гості; / І покотились на помості... / А завтра знову ожива,
016В 0072 А завтра знову ожива, / І знову п'є, і знов гуляє, / І так за днями день минає,
016В 0072 А завтра знову ожива, / І знову п'є, і знов гуляє, / І так за днями день минає,
016В 0073 І знову п'є, і знов гуляє, / І так за днями день минає, / Мужичькі душі аж пишчать.
016В 0077 П'яниці, знай собі, кричать: / – І патріот! І брат убогих! / Наш славний князь! Віват!
Віват! –
016В 0077 П'яниці, знай собі, кричать: / – І патріот! І брат убогих! / Наш славний князь! Віват!
Віват! –
016В 0081 Дочку й телечку однімає / У мужика... І Бог не знає, / А може, й знає, та мовчить.
016В 0084 Княгиня взаперті сидить. / Її і в сні не пускає / Убогих брат. А що ж робить?
016В 0086 Убогих брат. А що ж робить? / Сама втекла і повінчалась, / І батько й мати не
пускали,
016В 0087 Сама втекла і повінчалась, / І батько й мати не пускали, / Казали: вгору не залазь.
016В 0089 Казали: вгору не залазь. / Так ні, за князя. От і князь! / От і пишайсь тепер, княгине!
016В 0090 Так ні, за князя. От і князь! / От і пишайсь тепер, княгине! / Загинеш, серденько,
загинеш,

- 016В 0109 Жить би, жить та славить Бога / І добро творити, / Та божою красою
016В 0117 Боже! Боже! Даш волю / І розум на світі, / Красу даєш, серце чисте...
016В 0123 Надивитись, намолитись / І заснуть навіки. / -----
016В 0126 Коли нема кого любить. / Отак і їй, одній-єдиній, / Ще молодій моїй княгині,
016В 0128 Ще молодій моїй княгині, / Красу і серце засушить / І марне згинуть в самотині.
016В 0129 Красу і серце засушить / І марне згинуть в самотині. / Аж страшно!.. А вона молилась
016В 0131 Аж страшно!.. А вона молилась / І жить у Господа просилась, / Бо буде вже кого
любить.
016В 0134 Вона вже матір'ю ходила, / Уже пишалась і любила / Своє дитя. І дав дожить
016В 0135 Уже пишалась і любила / Своє дитя. І дав дожить / Господь їй радості на світі.
016В 0139 Своє єдинеє дитя, / І перший крик його почути... / Ох, діти! Діти! Діти!
016В 0144 Сонце просіяло. / І княгиня з дитиною / Не тією стала.
016В 0148 Гралась, веселилась... / І княжні своїй маленькій / Сорочечки шила.
016В 0150 Сорочечки шила. / І маленькі рукавчата / Шовком вишивала,
016В 0152 Шовком вишивала, / І купала, й колихала, / Сама й годувала.
016В 0165 А п'яного свого князя / І не допускала. / Мов яблучко у садочку,
016В 0168 Кохалась дитина. / І говорить уже стало, / І вчила княгиня
016В 0169 І говорить уже стало, / І вчила княгиня / Тільки «мамо» вимовляти,
016В 0172 А «тато» не вчила... / І книжечок з кунштиками / В Ромні накупила.
016В 0175 Забавляла, розмовляла, / І Богу молитись / І азбуку по кунштиках
016В 0176 І Богу молитись / І азбуку по кунштиках / Заходилась вчити.
016В 0178 Заходилась вчити. / І що божий день купала, / Рано спати клала
016В 0180 Рано спати клала / І пилиночки на неї / Впасти не давала.
016В 0182 Впасти не давала. / І всю ніченьку над нею / Витала, не спала.
016В 0186 Княжною своєю... / І жениха їй єднала, / І раділа з нею,
016В 0187 І жениха їй єднала, / І раділа з нею, / І плакала; довгі коси
016В 0188 І раділа з нею, / І плакала; довгі коси / Уже розплітала
016В 0190 Уже розплітала / І, лишенько, свого князя / П'яного згадала –
016В 0213 Занедужала княгиня, / І князь схаменувся. / За бабами-знахурками
016В 0221 Не стало на селі княгині, / І гусла знову загули. / А сирота її в селі,
016В 0225 Мов одірвалось од гиллі, / Ненагодоване і босе, / Сорочечку до зносу носить.
016В 0233 Межи дітьми дитя своє. / І думає: тебе не стало... / Умийся, серце, щоб пізнала
016В 0236 Тебе, єдиную свою... / І Господа б благословляла / За долю добрую твою.
016В 0245 А голод стогне на селі. / І стогне він, стогне по всій Україні. / Кара Господева.
Тисячами гинуть
016В 0251 Щоб ще хоч годочок хлібець не рожав. / Тойді б і в Парижі, і іному краї / Наш брат
хуторянин себе показав.
016В 0251 Щоб ще хоч годочок хлібець не рожав. / Тойді б і в Парижі, і іному краї / Наш брат
хуторянин себе показав.
016В 0254 А Бог куняс. Бо се було б диво, / Щоб чути і бачить – і не покарать. / Або вже аж
надто долготерпеливий...
016В 0254 А Бог куняс. Бо се було б диво, / Щоб чути і бачить – і не покарать. / Або вже аж
надто долготерпеливий...
016В 0293 До неї в покої / Приходили. І матір'ю / Своєю святою
016В 0295 Своєю святою / Її звали. І все село / За неї молилось...
016В 0301 З половою жито. / І молотить виганяє / Людей недобитих.
016В 0305 За одну годину / І з клунею провіяли... / Князь і не спочинув,
016В 0306 І з клунею провіяли... / Князь і не спочинув, / На могорич закликає,
016В 0318 В своєму сумному покої / І дивиться, як над горою / Червоний місяць аж горить,
016В 0321 З-за хмари тихо виступає. / І ніби гори оживають. / Дуби з діброви, мов дива,
016В 0324 У поле тихо одхожають. / І пугач пуга, і сова / З-під стріхи в поле вилітає,
016В 0324 У поле тихо одхожають. / І пугач пуга, і сова / З-під стріхи в поле вилітає,
016В 0343 Помолилась та й спать лягла. / І тихо заснула. / -----
016В 0345 В гаю все покотом лежало – / Пляшки і гості, де що впало, / Там і осталось. Сам не
впав,
016В 0346 Пляшки і гості, де що впало, / Там і осталось. Сам не впав, / Остатню каплю допивав.

- 016В 0352 Не схаменувся, ключ виймає, / Прийшов, і двері одмикає, / І лізе до дочки.
Прокиньсь!
- 016В 0353 Прийшов, і двері одмикає, / І лізе до дочки. Прокиньсь! / Прокинься, чистая!
Схопись,
- 016В 0356 Убий гадюку, покусася! / Убий, і Бог не покарає! / Як тая Ченчію колись
- 016В 0359 Убила батька кардинала / І Саваофа не злякалась. / Ні, не прокинулася, спить,
- 016В 0365 А потім крик, а потім гвалт, / І плач почули із палат – / Почули сови. Потім знову
- 016В 0367 Почули сови. Потім знову / Не чуть нічого. І в той час / Скирти і клуня зайнялись,
- 016В 0368 Не чуть нічого. І в той час / Скирти і клуня зайнялись, / І зорі зникли. Хоч би слово,
- 016В 0369 Скирти і клуня зайнялись, / І зорі зникли. Хоч би слово, / Хоч би де голос обізвась.
- 016В 0378 Та любо та тихо. / Так і ми його покинем, / Так і Бог покине.
- 016В 0379 Так і ми його покинем, / Так і Бог покине. / Тебе тільки не покине
- 016В 0410 А її немає / І не буде вже, святої... / Де ж вона поділась?
- 016В 0417 Витать над грішними святою / І всякому добро творить. / А сталося ось як. У
черницях
- 016В 0421 Блукаючи по Україні, / Прибивсь якось і в Чигирин, / І в монастир отой дівочий,
- 016В 0422 Прибивсь якось і в Чигирин, / І в монастир отой дівочий, / Що за пісками на болоті
- 016В 0425 У лозах самотний стоїть. / Отам мені і розказала / Стара черниця новину.
- 016В 0432 «Вона була ще молодою / І прехорошая собою. / На сонці дуже запеклась,
- 016В 0436 Недовго щось, седмиці з три, / І все до крихти розказала... / Мені і Ксенії-сестрі.
- 016В 0437 І все до крихти розказала... / Мені і Ксенії-сестрі. / І вмерла в нас. І де ходила,
- 016В 0438 Мені і Ксенії-сестрі. / І вмерла в нас. І де ходила, / В яких-то праведних містах!
- 016В 0438 Мені і Ксенії-сестрі. / І вмерла в нас. І де ходила, / В яких-то праведних містах!
- 025В 0004 Радіють люде, що одпочинуть, / А я дивлюся... і серцем лину / В темний садочок на
Україну.
- 025В 0007 Лину я, лину, думу гадаю, / І ніби серце одпочиває. / Чорніє поле, і гай, і гори,
- 025В 0008 І ніби серце одпочиває. / Чорніє поле, і гай, і гори, / На синє небо виходить зоря.
- 025В 0008 І ніби серце одпочиває. / Чорніє поле, і гай, і гори, / На синє небо виходить зоря.
- 025В 0010 На синє небо виходить зоря. / Ой зоре! зоре! – і сльози кануть. / Чи ти зійшла вже і
на Україні?
- 025В 0011 Ой зоре! зоре! – і сльози кануть. / Чи ти зійшла вже і на Україні? / Чи очі карі тебе
шукають
- 025В 0015 Коли забули, бодай заснули, / Про мою доленьку щоб і не чули. / -----
- 026В 0009 А я собі у бур'яні / Молюся Богу... І не знаю, / Чого маленькому мені
- 026В 0013 Чого так весело було. / Господне небо, і село, / Ягня, здається, веселилось!
- 026В 0015 Ягня, здається, веселилось! / І сонце гріло, не пекло! / Та недовго сонце гріло,
- 026В 0019 Запекло, почервоніло / І рай запалило. / Мов прокинувся, дивлюся:
- 026В 0023 Боже небо голубеє / І те помарніло. / Поглянув я на ягнята –
- 026В 0029 Не дав мені Бог нічого!.. / І хлинули сльози, / Тяжкі сльози!.. А дівчина
- 026В 0037 Утирала мої сльози / І поцілувала... / Неначе сонце засіяло,
- 026В 0041 Моє... лани, гаї, сади!.. / І ми, жартуючи, погнали / Чужі ягнята до води.
- 026В 0050 Не був би в світі юродивим. / Людей і [бога] не прокляв! / -----
- 028В 0006 Ніхто любив мене, вітав, / І я хилився ні до кого, / Блукав собі, молився Богу
- 028В 0009 Та люте панство проклинав. / І згадував літа лихії, / Погані, давні літа,
- 028В 0015 Та, мабуть, весело й не буде / І на Украй[ні], добрі люде, / Отже таки й на чужині.
- 029В 0002 Гори мої високії, / Не так і високі, / Як хороші, хорошії,
- 029В 0037 Великая слава?!.. / І Трахтемиров геть горою / Нечепурні свої хатки
- 029В 0045 Та все пішло ц[арям] на грище: / І Запорожжя, і село... / І монастир святий,
скарбниця,–
- 029В 0045 Та все пішло ц[арям] на грище: / І Запорожжя, і село... / І монастир святий,
скарбниця,–
- 029В 0046 І Запорожжя, і село... / І монастир святий, скарбниця,– / Все, все неситі рознесли!..
- 029В 0054 Простіть, високії, мені! / Високії! і голубії! / Найкращі в світі! Найсвятії!
- 029В 0067 З хатини видно Україну / І всю Гетьманщину кругом. / Під хатою дідусь сивенький
- 029В 0071 Уж спустилось над Дніпром. / Сидить, і дивиться, і дума, / А сльози капають...
«Гай-гай!..–

- 029В 0071 Уже спустилось над Дніпром. / Сидить, і дивиться, і дума, / А сльози капають...
«Гай-гай!..»
- 029В 0075 Занапали божий рай!.. / Гетьманщина!..» І думнеє / Чоло похмаріло...
- 029В 0082 «Блукав я по світу чимало, / Носив і свиту і жупан... / Нащо вже лихо за Уралом
- 029В 0082 «Блукав я по світу чимало, / Носив і свиту і жупан... / Нащо вже лихо за Уралом
- 029В 0092 Людей божих?! Котилися / І наші козаці / Дурні голови, за правду,
- 029В 0095 За віру христову, / Упивались і чужої / І своєї крові!..
- 029В 0096 Упивались і чужої / І своєї крові!.. / А получшали?.. Ба де то!
- 029В 0099 Ще гіршими стали, / Без ножа і автодафе / Людей закували
- 029В 0106 Вечерне сонечко гай золотило, / Дніпро і поле золотом крило, / Собор Мазепин сяє,
біліє,
- 029В 0113 Зійшлись, з'єднались, мов брат з сестрою. / І все те, все те радує очі, / А серце плаче,
глянуть не хоче!
- 029В 0129 Пересилить горе / І привів мене, старого, / На сі святі гори
- 029В 0133 Тебе восхвалити, / І твоєю красою / Серце веселити...
- 029В 0135 Серце веселити... / І поховать побитеє / Гріхами людськими
- 029В 0138 На горах оцих високих / І витать над ними...» / Утер сльози нехолодні,
- 029В 0141 Хоч не молодії... / І згадував літа свої / Давнії, благії...
- 029В 0143 Давнії, благії... / Де, як, коли і що робилось / Було що справді, а що снилось,
- 029В 0146 Які моря перепливав!.. / І темний гайок зелененький, / І чорнобривка молоденька,
- 029В 0147 І темний гайок зелененький, / І чорнобривка молоденька, / І місяць з зорями сіяв,
- 029В 0148 І чорнобривка молоденька, / І місяць з зорями сіяв, / І соловейко на калині
- 029В 0149 І місяць з зорями сіяв, / І соловейко на калині / То затихав, то щебетав,
- 029В 0152 Святого Бога вихваляв; / І все то, все то в Україні!.. / І усміхнувся сивий дід...
- 029В 0153 І все то, все то в Україні!.. / І усміхнувся сивий дід... / Бо, може, нігде правди діть,
- 029В 0174 Поточене горем, / Принести і положити / На Дніпрових горах.
- 033В 0021 В Криму за Україну. / Як мандрували день і ніч, / Як покидали запорожці
- 033В 0023 Як покидали запорожці / Великий Луг і матір Січ, / Взяли з собою матер божу,
- 033В 0026 А більш нічого не взяли, / І в Крим до хана понесли / На нове горе-Запорожжя.
- 033В 0038 Образ пресвятої / І крадькома молилися... / -----
- 033В 0046 Полупанком нашим можна здивувать. / І все то те лихо, все, кажуть, од Бога! / Чи
вже ж йому любо людей мордувать?
- 033В 0052 Розказали кобзарі нам / Про війни і чвари, / Про тяжкеє лихоліття...
- 033В 0063 Петрові собаки, / Рвали, гризли... І здалека / Запорожці чули,
- 033В 0073 Лінію копали / І як у тій Фінляндії / В снігу пропадали.
- 033В 0084 Мордувались сіромахи, / Плакали, і з ними / Заплакала Матер Божа
- 033В 0089 Неначе за сином. / І Бог зглянувсь на ті сльози, / Пречистії сльози!
- 036В 0014 О непотребная! Кесаря-ката / І грека доброго ти полюбила / Однаковісінько!.. Бо
заплатили.
- 036В 0020 Й не такі, як я, дармо співають. / І чудно й нудно, як поміркую, / Що часто котяться
голови буї
- 037В 0010 Синами вольними... росли, / Росли сини і веселили / Старії скорбнії літа...
- 037В 0013 Аж поки іменем Христа / Прийшли ксьондзи і запалили / Наш тихий рай. І розлили
- 037В 0014 Прийшли ксьондзи і запалили / Наш тихий рай. І розлили / Широке море сльоз і
крові,
- 037В 0015 Наш тихий рай. І розлили / Широке море сльоз і крові, / А сирот іменем Христовим
- 037В 0028 Нас порізнили, розвели, / А ми б і досі так жили. / Подай же руку козакові
- 037В 0030 Подай же руку козакові / І серце чистеє подай! / І знову іменем Христовим
- 037В 0031 І серце чистеє подай! / І знову іменем Христовим / Ми оновим наш тихий рай.
- 038В 0002 У Києві на Подолі / Було колись... І ніколи / Не вернеться, що діялось,
- 038В 0011 Братерська наша воля / Без холопа і без пана, / Сама собі у жупані
- 038В 0016 А сдвабном застилає / І нікому не звертає. / -----
- 038В 0054 Потанцював сивий. / А за ним і товариство / І весь святий Київ.
- 038В 0055 А за ним і товариство / І весь святий Київ. / Дотанцював аж до брами,
- 038В 0062 Козака впустили, / І знов брама зачинилась, / Навік зачинилась
- 038В 0088 ----- / І тихнуть божії слова, / І в келії, неначе в Січі,

- 038В 0089 І тихнуть божії слова, / І в келії, неначе в Січі, / Братерство славне ожива.
038В 0093 Ченцеві зазирає в вічі. / Музика, танці і Бердичів. / Кайдани брязкають... Москва,
038В 0095 Кайдани брязкають... Москва, / Бори, сніги і Єнісей... / І покотились із очей
038В 0096 Бори, сніги і Єнісей... / І покотились із очей / На рясу сльози... Бий поклони!
038В 0098 На рясу сльози... Бий поклони! / І плоть старечу усмирйай. / Святе писаніє читай,
038В 0104 Воно тебе весь вік дурило. / Приспи ж його і занехай / Свою Борзну і Фастовщину,
038В 0105 Приспи ж його і занехай / Свою Борзну і Фастовщину, / Загине все, ти сам загинеш.
038В 0107 Загине все, ти сам загинеш. / І не згадають, щоб ти знав... / І старець тяжко заривав.
038В 0108 І не згадають, щоб ти знав... / І старець тяжко заривав. / Читав писаніє покинув.
038В 0111 Ходив по келії. Ходив, / А потім сів і зажурився: / – Для чого я на світ родився,
038В 0118 Перехрестився, чотки взяв... / І за Україну молитись / Старий чернець пошкандибав.
041В 0005 Нащо живем? Чого бажаєм? / І, не дознавшись, умираєм, / А покидаємо діла...
041В 0012 Що у неволі народились / І стид на тебе понесли. / -----
042В 0002 Самому чудно. А де ж дітись? / Що діяти і що почать? / Людей і долю проклинать
042В 0003 Що діяти і що почать? / Людей і долю проклинать / Не варт, ей-Богу. Як же жити
042В 0006 На чужині на самоті? / І що робити взаперті? / Якби кайдани перегризти,
042В 0012 Щоб перегризти. Горі нам! / Невольникам і сиротам / В степу безкраім за Уралом.
044В 0030 Виносила зброю – шаблю золотую / І рушницю-гаківницю. / Випровожала три поля,
три милі,
044В 0066 Три рушниці-гаківниці / І три самопали... / А на зброї... козацька
046В 0006 Таке убоге – та й куплю / Паперу аркуш. І зроблю / Маленьку книжечку. Хрестами
046В 0008 Маленьку книжечку. Хрестами / І везерунками з квітками / Кругом листочки обведу.
046В 0015 Виспіваю та плачу. / І довелося знов мені / На старість з віршами ховатись,
046В 0018 Мережат книжечки, співати / І плакати у бур'яні. / І тяжко плакати. І не знаю,
046В 0019 І плакати у бур'яні. / І тяжко плакати. І не знаю, / За що мене Господь карає?
046В 0019 І плакати у бур'яні. / І тяжко плакати. І не знаю, / За що мене Господь карає?
046В 0038 Нехай собі у куточку / І віршує й плаче / Тихесенько, щоб Бог не чув,
046В 0040 Тихесенько, щоб Бог не чув, / Щоб і ти не бачив. / Щоб не довелося, брате,
046В 0042 Щоб не довелося, брате, / І йому каратись. / Як я тепер у неволі
046В 0049 На степ широкий, мов на волю. / І болящеє, побите / Серце стрепенеться,
046В 0053 Тихо усміхнеться / І полине голубкою / Понад чужим полем,
046В 0055 Понад чужим полем, / І я ніби оживаю / На полі, на волі.
046В 0057 На полі, на волі. / І на гору високою / Вихожу, дивлюся,
046В 0059 Вихожу, дивлюся, / І згадую Україну, / І згадять боюся.
046В 0060 І згадую Україну, / І згадять боюся. / І там степи, і тут степи,
046В 0061 І згадять боюся. / І там степи, і тут степи, / Та тут не такії,
046В 0061 І згадять боюся. / І там степи, і тут степи, / Та тут не такії,
046В 0070 А тут бур'ян, піски, тали... / І хоч би на сміх де могила / О давнім давні говорила.
046В 0073 Неначе люде не жили. / Од споконвіку і донині / Ховалась од людей пустиня,
046В 0077 Уже й твердині поробили, / Затого будуть і могили, / Всього наробимо колись!
046В 0082 Чи, може, крий Боже, / Тут і загину. / -----
046В 0083 ----- / І почорніє червоне поле... / – Айда в казарми! Айда в неволю! –
046В 0086 Неначе крикне хто надо мною. / І я прокинусь. Поза горою / Вертаюсь, крадуся понад
Уралом,
046В 0094 Ще прийдуть думи. Розіб'ють / На стократ серце, і надію, / І те, що вимовить не
вмію...
046В 0095 На стократ серце, і надію, / І те, що вимовить не вмію... / І все на світі проженуть.
046В 0096 І те, що вимовить не вмію... / І все на світі проженуть. / І спинять ніч. Часи літами,
046В 0097 І все на світі проженуть. / І спинять ніч. Часи літами, / Віками глухо потечуть.
046В 0099 Віками глухо потечуть. / І я кровавими сльозами / Не раз постелю омочу.
046В 0101 ----- / Перелічу і дні і літа. / Кого я, де, коли любив?
046В 0101 ----- / Перелічу і дні і літа. / Кого я, де, коли любив?
046В 0127 Зо мною знову лихо діє / І серцю жалю завдає. / А може, ще добро побачу?
046В 0132 На тебе, друже, подивлюсь. / І може, в тихій твоїй хаті / Я буду знову розмовляти
046В 0142 Що й сльози не стане. / І благов би я о смерті... / Так ти, і Україна,
046В 0143 І благов би я о смерті... / Так ти, і Україна, / І Дніпро крутоберегий,

- 046B 0144 Так ти, і Україна, / І Дніпро крутоберегий, / І надія, брате,
046B 0145 І Дніпро крутоберегий, / І надія, брате, / Не дасте мені Бога
050B 0013 А у вдови дочка була / І син-семиліток. / Добро, мавши діток
050B 0036 Одежу справив, жупанину, / Та ні відсіль і ні відтіль / На ту сирітську копійчину
050B 0038 На ту сирітську копійчину / Купив садочок і хатину, / Подякував за хліб, за сіль
050B 0040 Подякував за хліб, за сіль / І за науку добрим людям / Та до вдовівни навпростець
050B 0045 (Як те буває меж панами), / Не торгувався і панотець / Усім на диво та на чудо!
050B 0051 То й весело на світі буде. / І буде варт на світі жить, / Як матимеш кого любить.
050B 0069 Добро теє бралось? / І в коморі і надворі, / На току й на ниві,
050B 0069 Добро теє бралось? / І в коморі і надворі, / На току й на ниві,
050B 0071 На току й на ниві, / І діточки як квіточки, / Й самі чорнобриві,
050B 0085 Заздрощі на світі / І ненатля голодная. / Ходили, ходили,
050B 0091 Які вельможі просвіщенні: / То і не жаль було б; чи так? / А то сірісінський сіряк
050B 0102 До стебла все погоріло, / І діти згоріли, / А сусіди, і багаті
050B 0103 І діти згоріли, / А сусіди, і багаті / І вбогі, раділи.
050B 0104 А сусіди, і багаті / І вбогі, раділи. / Багатії, бач, раділи,
050B 0130 Вона мене все радила, / І тепер порадить!...» / Та остання ся рада
050B 0133 Навіки завадить. / Воли твої і корови / Разом поздыхали,
050B 0146 Не дам же й з торбою ходити!» – / Сказав Максим, і грунт покинув. / Бо вдовиного,
бачиш, сина
050B 0155 ----- / Хіба ж живуть вони? І знають, / Як ви сказали, благодать,
050B 0163 Отак по-вашому! Ну, годі ж, / Нехай собі і не живуть... / А все скажу-таки: як
хочеш,
050B 0178 Катерина, до матері, / Чи так і пропала? / Була чутка, що стрижену
050B 0184 Та все то те,– знаєш, люде / Втоплять і задушать! / А може, то така правда,
050B 0188 Знаю тільки, що про неї / І пісню проклали. / Я чув тойді, на досвітках
050B 0197 Минали літа тихо, тихо,– / Отак пиши, – і за гріхи / Карались Господом ляхи,
050B 0199 Карались Господом ляхи, / І пугав Пугач над Уралом. / Пііти в одах вихваляли
050B 0204 Після великої зими / Вернувся і Максим безногий. / В поході, каже, загубив.
050B 0214 Ей, дядечку, швидче будемо писати, / Бо хочеться спати і вам і мені. / -----
050B 0214 Ей, дядечку, швидче будемо писати, / Бо хочеться спати і вам і мені. / -----
050B 0229 Москалі навчили, / І в косі був, бо й москалі / Тойді, бач, носили
050B 0233 Усі до одного / І борошном посипали, / Бог їх зна, для чого!
050B 0237 Було, помагає / І на клиросі дякові / І псалтир читає
050B 0238 І на клиросі дякові / І псалтир читає / Над покойними. Й хавтури
050B 0247 Почув хто од його. / – І талан і безталання – / Все,– каже,– од Бога.
050B 0247 Почув хто од його. / – І талан і безталання – / Все,– каже,– од Бога.
050B 0251 Неначе дитина. / І собаки не кусали / Москаля Максима.
050B 0258 Сяде собі у садочку..... / І вдову згадає / І за її грішну душу
050B 0259 І вдову згадає / І за її грішну душу / Псалтир прочитає.
050B 0265 Й веселенький стане. / А в петрівку і спасівку / Не спочине в школі,
050B 0267 Не спочине в школі, / Бере заступ і лопату, / Шкандибає в поле...
050B 0269 Шкандибає в поле... / І край шляху при долині – / Отже, не вгадаєш,
050B 0276 На самого маковія, / І дуб посадили / На прикмету проїзжачим.
050B 0287 Його поховали / І долину і криницю / На пам'ять назвали
050B 0287 Його поховали / І долину і криницю / На пам'ять назвали
050B 0291 Або маковія / І досі там воду святять. / І дуб зеленіє.
050B 0292 І досі там воду святять. / І дуб зеленіє. / Хто йде, їде – не минають
057B 0008 Та рифму нищечком додав, / Та невеличку і дешеvu / (Звичайне, крадене) зобгав
057B 0018 А ви записуйте, не шкодить / Такую річ і записать. / Бо се не казка, а билиця,
057B 0029 А у вдови дочка росла / І син малоліток. / Добре мати діток
057B 0049 А чепурне, та роботяще, / Та тихе. Бач, і сирота, / А всім була навдивовижу.
057B 0059 Тії сили не втомили... / Отак і загину! / Так і згину. Бо дивися:
057B 0060 Отак і загину! / Так і згину. Бо дивися: / Смерті сподіваюсь,
057B 0073 Так, бачиш, дівонька ота / Росла собі. І роботящий / (Бо всюди сироти – ледащо)
057B 0081 Одежу справив, жупанину, / Та ні відсіль і ні відтіль / Купив садочок і хатину;

- 057В 0082 Та ні відсіль і ні відтіть / Купив садочок і хатину; / Подякував за хліб і сіль
057В 0083 Купив садочок і хатину; / Подякував за хліб і сіль / І за науку добрим людям,
057В 0084 Подякував за хліб і сіль / І за науку добрим людям, / Та до вдовівни навпростець
057В 0089 Як те бува з багатирями; / Не торгувавсь і панотець / (На диво людям та на чудо),
057В 0099 До дівчини за рушниками) / Послать і втретє міркував. / Та з чумаками та з волами
057В 0105 Ані щетинки не осталось. / Пропав і я, та не в шинку, / А на кобилі. На віку
057В 0110 Такого лютого ніхто, / Ніхто і здалека не бачив, / Як я, лукавий. А тим часом
057В 0122 Та й пропив. Запродав душу, / І душу і тіло, / Тіло катові, а душу!..
057В 0122 Та й пропив. Запродав душу, / І душу і тіло, / Тіло катові, а душу!..
057В 0142 Отаке-то сподіялось. / Вмер батько і мати, / Чужі люде поховали..
057В 0146 Той Іуда, одринутий / І людьми і Богом, / Тиняюся, ховаюся,
057В 0146 Той Іуда, одринутий / І людьми і Богом, / Тиняюся, ховаюся,
057В 0148 Тиняюся, ховаюся, / І дійшло до того, / Що я, вночі підкравшися,
057В 0159 Тліє, й досі тліє! / І коли вона зотліє, / Коли одпочине?
057В 0170 Що на світі діять? / І що тепер йому почати? / Подумавши, перехрестивсь
057В 0198 В нас на Україні. / Та другої і не буде / В невольниках людях.
057В 0205 Сніги білі; тойді ж ото / І Очаков брали / Москалі. А Запорожжя
057В 0230 Шкандибає на милиці / І гадки не має. / А в неділеньку святую
057В 0233 Мундир надіває, / І медаль і хрест причепить, / І заплете косу,
057В 0233 Мундир надіває, / І медаль і хрест причепить, / І заплете косу,
057В 0234 І медаль і хрест причепить, / І заплете косу, / Та ще й борошном посипле.
057В 0261 Ніже яким словом. / – І талан і безталання, / Все,– каже,– од Бога,
057В 0261 Ніже яким словом. / – І талан і безталання, / Все,– каже,– од Бога,
057В 0276 Беруть з неї воду, / І хрест, кажеш, коло шляху / І досі господній
057В 0277 І хрест, кажеш, коло шляху / І досі господній / Стоїть собі на роздоллі.
057В 0285 А я й досі караюся / І каратись буду / Й на тім світі.
057В 0292 Та до Бога не вернеться, / То так і воп'ється / Пазорями в саме серце.
057В 0312 О здорові тещу з сином / І веселий стане. / – Все од Бога,– скаже собі,–
057В 0324 Ще опухнеш.– Та взяв якось / Заступ і лопату / Та й пішов собі у поле
057В 0339 Криницю копати.) / І виложив цямриною, / І над шляхом в полі
057В 0340 І виложив цямриною, / І над шляхом в полі / Височенний хрест поставив..
057В 0369 Та й пішли обоє, / І відерце і віжечки / Понесли з собою.
057В 0369 Та й пішли обоє, / І відерце і віжечки / Понесли з собою.
057В 0376 Води достать, я не вмю.– / Він і нахилився, / Опускаючи відерце;
057В 0402 (Бо тут Сибір була колись.) / І пропадаю, мов собака, / Мов той Іуда! Помолись
066В 0001 ----- / То так і я тепер пишу, / Папір тільки, чорнило трачу..
066В 0006 То так утну, що аж заплачу. / І ніби сам перелечу / Хоч на годину на Україну,
066В 0009 На неї гляну, подивлюсь, / І, мов добро кому зроблю, / Так любо серце одпочине.
066В 0016 Єй-Богу, братія, прощаю / І милосердому молюсь, / Щоб ви лихим чим не згадали.
066В 0020 Та все-таки меж вами жив, / То, може, дещо і осталось. / -----
067В 0007 Щоб не збрехавши. Нумо знову / Людей і долю проклинать. / Людей за те, щоб нас знали
067В 0018 Звичайне, дитина,– / І подибало тихенько / Попід чужим тином
068В 0004 Вельми старого. Наш земляк / І недомучений варнак / Старий той був. Та у неділю
068В 0009 Згадав свою Волинь святую / І волю-долю молодую, / Свою бувальщину. І ми
068В 0010 І волю-долю молодую, / Свою бувальщину. І ми / В траві за валом посідали,
068В 0012 В траві за валом посідали, / І розмовляли, сповідались / Один другому.– Довгий вік! –
068В 0019 Я сам занівечив свій вік. / І ні на кого не жалкую, / І ні у кого не прошу я,
068В 0020 І ні на кого не жалкую, / І ні у кого не прошу я, / Нічого не прошу. Отак,
068В 0023 Мій сину, друже мій єдиний, / Так і загину на чужині / В неволі.– І старий варнак
068В 0024 Так і загину на чужині / В неволі.– І старий варнак / Заплакав нишком. Сивий брате!
068В 0030 Іноді нагріє. / І потечуть з очей старих / Сльози молодії,
068В 0032 Сльози молодії, / І уमितєє сльозами / Серце одпочине
068В 0034 Серце одпочине / І полине із чужини / На свою країну.
068В 0051 Не одного мене малі. / Отож і вчити почали / Письму панят. На безголов'я

- 068В 0053 Письму панят. На безголов'я / І я учуся. Слізьми! Кров'ю! / Письмо те полилося...
Нас!
- 068В 0062 Така його доля. / Отож і вивчився я, виріс, / Прошу собі волі –
- 068В 0064 Прошу собі волі – / Не дає. І в москалі, / Проклята, не голить.
- 068В 0075 А у сусіда виростала / У наймах дівчина. І я... / О доле! Доленько моя!
- 068В 0083 Та на погибель підросла. / Не довелось і надивитись, / А я вже думав одружитись,
- 068В 0085 А я вже думав одружитись, / І веселитися, і жить, / Людей і Господа хвалить...
- 068В 0085 А я вже думав одружитись, / І веселитися, і жить, / Людей і Господа хвалить...
- 068В 0086 І веселитися, і жить, / Людей і Господа хвалить... / А довелося...
- 068В 0089 Накупили / І краму, й пива наварили, / Не довелося тільки пить.
- 068В 0095 Минуло, годі... Недоладу / Тепер і згадувать. Нема, / Нема, минулося, пропало...
- 068В 0097 Нема, минулося, пропало... / Покинув ниву я і рало, / Покинув хату і город,
- 068В 0098 Покинув ниву я і рало, / Покинув хату і город, / Усе покинув. Чорт нарадив.
- 068В 0104 Та добрих хлопців добираю. / Минув і другий. Паничі / На третє літо поз'їзжались,
- 068В 0112 Звичайне, паничі. Ждемо, / І ми ждемо того весілля. / Отож у клечальну неділю
- 068В 0114 Отож у клечальну неділю / Їх і повинчано обох, / Таки в домашньому костьолі.
- 068В 0123 В возобновленні покої, / А ми й зостріли їх і всіх – / Княжат, панят і молодих –
- 068В 0124 А ми й зостріли їх і всіх – / Княжат, панят і молодих – / Всіх перерізали. Рудю
- 068В 0131 Упоравшись, пішли шукати / Нової хати, і найшли / Зелену хату і кімнату
- 068В 0132 Нової хати, і найшли / Зелену хату і кімнату / У гаї темному. В лугах,
- 068В 0137 Було де в хаті погуляти / І одпочити де було. / Мене господарем обрали.
- 068В 0140 Сем'я моя щодень росла / І вже до сотні dorostala. / Мов пороссяча, кров лилась.
- 068В 0143 Я різав все, що паном звалось, / Без милосердія і зла, / А різав так. І сам не знаю,
- 068В 0144 Без милосердія і зла, / А різав так. І сам не знаю, / Чого хотілося мені?
- 068В 0156 Всього, всього тойді бувало, / І все докучило мені... / Одурів я, тяжко стало
- 068В 0161 Щоб не нудить світом. / І зарівав би, та диво, / Диво дивне сталось
- 068В 0180 Та так мені любо стало: / І малого знаку / Нудьги тії не осталось,
- 068В 0184 Подивився кругом себе / І, перехрестившись, / Пішов собі тихо в Київ
- 074В 0007 Любенько та тихо / І вкрав ту сокиру. / Та й потяг по дрова
- 074В 0014 Аж страх, аж жаль було дивитися. / Дуби і всякі дерева / Великолітні, мов трава
- 074В 0017 В покоси стелеться, а з яру / Встає пожар, і диму хмара / Святеє сонце покрива,
- 074В 0019 Святеє сонце покрива, / І стала тьма, і од Уралу / Та до Тингиза, до Аралу
- 074В 0019 Святеє сонце покрива, / І стала тьма, і од Уралу / Та до Тингиза, до Аралу
- 074В 0024 Ридають люди, виють звірі / І за Тоболом у Сибірі / В снігах ховаються. Сім літ
- 074В 0027 Сокира божа ліс стинала / І пожарище не вгасало. / І мер[к] за димом божий світ
- 074В 0028 І пожарище не вгасало. / І мер[к] за димом божий світ /
- 074В 0035 Де город був або село – / І головня уже не тліла, / І попіл вітром рознесло,
- 074В 0036 І головня уже не тліла, / І попіл вітром рознесло, / Билини навіть не осталось.
- 074В 0050 Мов степ до Бога заговорить. / Верблюду заплаче, і кайзак / Понурить голову і гляне
- 074В 0051 Верблюду заплаче, і кайзак / Понурить голову і гляне / На степ і на Карабутак,
- 074В 0052 Понурить голову і гляне / На степ і на Карабутак, / Сингичагач кайзак вспом'яне,
- 074В 0055 Тихенько спуститься з гори, / І згине в глиняній пустині... / -----
- 074В 0064 О давній годині. / І кайзаки не минають / Дерева святого.
- 074В 0068 Дивуються з його / І моляться, і жертвами / Дерево благають,
- 074В 0068 Дивуються з його / І моляться, і жертвами / Дерево благають,
- 076В 0018 Та як покажеш, як тих птах / Скубуть і патрають, то, може, / І ми б подержали в
руках
- 076В 0019 Скубуть і патрають, то, може, / І ми б подержали в руках / Святопомазану чуприну.
- 076В 0028 Ту вінченосную громаду / Покажем спереду і ззаду / Незрячим людям. В добрий час
- 076В 0037 Покрила Ізраїль – царева война! / Цареві князі, і всі сили, / І отроки, і весь народ,
- 076В 0038 Цареві князі, і всі сили, / І отроки, і весь народ, / Замкнувши в городі ківот,
- 076В 0038 Цареві князі, і всі сили, / І отроки, і весь народ, / Замкнувши в городі ківот,
- 076В 0062 Лоно біле мила, / І царя свого святого / У дурні пошила.
- 076В 0064 ----- / Надворі вже смеркло, і, тьмою повитий, / Дрімає, сумує Ієрусалим.
- 076В 0067 В кедрових палатах, мов несамовитий, / Давид похожає і, о цар неситий, / Сам собі
говорить: «Я... Ми повелим!

- 076В 0070 Я цар над божіим народом! / І сам я Бог в моїй землі! / Я все!..» – А трохи згодом
076В 0073 Раби вечерю принесли / І кінву доброго сикеру... / І цар сказав, щоб на вечерю
076В 0074 І кінву доброго сикеру... / І цар сказав, щоб на вечерю / Раби рабиню привели,
076В 0079 Сама Вірсавія прийшла, / І повечеряла, й сикеру / З пророком випила, й пішла
076В 0082 Спочити трохи по вечері / З своїм царем. І Гурій спав. / Йому, сердешному, й не
снілось,
076В 0094 Псалмом старого Анафана... / І, знов веселий, знову п'яний, / Коло рабині заходивсь.
076В 0096 ----- / Давид, святий пророк і цар, / Не дуже був благочестивий.
076В 0099 Була дочка в його Фамар / І син Амон. І се не диво. / Бувають діти і в святих,
076В 0099 Була дочка в його Фамар / І син Амон. І се не диво. / Бувають діти і в святих,
076В 0100 І син Амон. І се не диво. / Бувають діти і в святих, / Та не такі, як у простих,
076В 0107 Багрян ризу роздирає / І сипле попіл на голову. / – Без тебе я не поживу
076В 0109 – Без тебе я не поживу / І дня єдиного, мій сину, / Моя найкраща дитино!
076В 0113 Без тебе я умру! умру! – / І йде, ридаючи, до сина. / Аж тюпає, немов біжить.
076В 0121 Щоб та Фамар, сестра, прийшла, / – Драгий мій отче і мій царю! / Вели сестрі моїй
Фамарі,
076В 0124 Щоб коржика мені спекла / Та щоб сама і принесла, / То я, вкусив його, возстану
076В 0127 З одра недуги.– Вранці-рано / Фамар спекла і принесла / Опріснок братові. За руку
076В 0132 Сестру на ліжко. Ламле руки, / Сестра ридає. І, рвучись, / Кричить до брата: –
Схаменись,
076В 0138 Де дінусь я, де діну славу, / І гріх, і стид? Тебе самого / І Бог і люде прокленуть!..–
076В 0138 Де дінусь я, де діну славу, / І гріх, і стид? Тебе самого / І Бог і люде прокленуть!..–
076В 0139 І гріх, і стид? Тебе самого / І Бог і люде прокленуть!..– / Не допомгло-таки нічого.
076В 0139 І гріх, і стид? Тебе самого / І Бог і люде прокленуть!..– / Не допомгло-таки нічого.
076В 0144 ----- / І поживе Давид на світі / Немалі літа,
076В 0146 Немалі літа, / Одрях старий, і покривали / Многими ризами його,
076В 0156 Да гріють кров'ю молодою / Свого царя. І розійшлись, / Замкнувши двері за собою.
076В 0159 Облизавсь старий котюга, / І розпустив слини, / І пазорі простягає
076В 0160 І розпустив слини, / І пазорі простягає / До Самантянини,
076В 0167 Меж цвітами. Отож вона / І гріла собою / Царя свого, а дівчата
076В 0173 Знаю тільки, що цар грівся, / І... і не позна ю. / -----
076В 0173 Знаю тільки, що цар грівся, / І... і не позна ю. / -----
076В 0181 ----- / Перед богами Лель і Ладю / Огонь Рогніда розвела;
076В 0184 Драгим єлеєм полила / І сипала в огнище ладан, / Мов ті валькірії, круг неї
076В 0187 Танцюють, граються дівчата / І приспівують: / «Гой, гою, гою!»
076В 0194 Чорніє курява. Біжать / І отроки, й старі бояра / Із Литви князя зустрічать.
076В 0203 ----- / Прийшли, і город обступили / Кругом, і город запалили.
076В 0204 Прийшли, і город обступили / Кругом, і город запалили. / Владимир-князь перед
народом
076В 0209 Отиде в волості своя, / Отиде з шумом. І растлі ю, / Тую Рогніду молодую,
076В 0211 Тую Рогніду молодую, / І прожене ю, і княжна / Блукає по світу одна,
076В 0211 Тую Рогніду молодую, / І прожене ю, і княжна / Блукає по світу одна,
076В 0231 Заходимось царів любить. / Шкода і оливо тупить. / Бо де нема святої волі,
082В 0008 / І довелось колись мені / В чужій далекій стороні
082В 0016 З Ватаги письма принесли / І всі тихенько зачитали. / А ми з колегою лягли
082В 0021 Письмо чи матір, взять на світі. / – А в тебе єсть? – Жена і діти, / І дом, і мати, і
сестра!
082В 0022 – А в тебе єсть? – Жена і діти, / І дом, і мати, і сестра! / А письма нема...
082В 0022 – А в тебе єсть? – Жена і діти, / І дом, і мати, і сестра! / А письма нема...
082В 0022 – А в тебе єсть? – Жена і діти, / І дом, і мати, і сестра! / А письма нема...
083В 0015 Дівчата танцювали / І парубки...– Уже й кінець! / Ануте іншу! – Та й це добра! –
083В 0017 Ануте іншу! – Та й це добра! – / І знову ліри заревли, / І знов дівчата, мов сороки,
083В 0018 І знову ліри заревли, / І знов дівчата, мов сороки, / А парубки, узавшись в боки,
083В 0026 Байстрюк собі, та ще й убогий, / Так і нікому не до його, / Стоїть собі, як той...
083В 0029 Плечима стелю підпирає / Та дивиться і замирає, / На титарівну... А та в квітах,
083В 0032 Мов намальована, стоїть / Сама собі, і на Микиту / Неначе глянула!.. Горить!

- 083В 0036 Шеляга виймає / І за того остатнього / Музику наймає,
083В 0038 Музику наймає, / І нерівню титарівну / У танець вітає!!
083В 0041 – Одчепися, пройдисвіте! – / І зареготалась / Титарівна,– хіба тобі
083В 0058 Додому плачучи прийшла, / І спати плачучи лягла, / І не вечеряла!... Не спала,
083В 0059 І спати плачучи лягла, / І не вечеряла!... Не спала, / Яка лягла, така і встала,
083В 0060 І не вечеряла!... Не спала, / Яка лягла, така і встала, / Мов одуріла! Що робить?
083В 0069 Тобі його... Нудьга, печаль / І сором душу оступила, / І ти заплакала! Чого?
083В 0070 І сором душу оступила, / І ти заплакала! Чого? / Того, що тяжко полюбила
083В 0086 Сміятись з нерівні, / Щоб не було і вам того, / Що тій титарівні!
083В 0092 Святими травами поїли / І все-таки не помогли! / Втоптала стежку на могилу,
083В 0095 Все виглядять його ходила. / І стежка стала заростать, / Бо вже нездужає і встать.
083В 0096 І стежка стала заростать, / Бо вже нездужає і встать. / Так от що сміхи нарobili!
083В 0107 По шелягу брали / І ту саму грали, / Що й позаторік. Дівчата
083В 0110 Так само дрібно танцювали, / Як і позаторік. / Завзятий,
083В 0128 Не неділю, / Не дві, не три і не чотири! / Як тій болящці, як тій хирі,
083В 0132 Тому борцеві... Вередус, / Як той панич... І де взялось? / Таке хиренне? Все село
083В 0160 До самого краю. / І незчулась! / Дні минули,
083В 0182 Іде боса титарівна / І несе дитину, / То підійде до криниці,
083В 0208 Громадою осудили / І живую положили / В домовину!.. й сина з нею!
083В 0224 Не смертю – він буде жить, / І сатаною-чоловіком / Він буде по світу ходить
083В 0226 Він буде по світу ходить / І вас, дівчаточка, дурить / Вовіки.
088В 0005 Як їх почує!.. Знать, од Бога / І голос той і ті слова / Ідуть меж люди!
088В 0005 Як їх почує!.. Знать, од Бога / І голос той і ті слова / Ідуть меж люди!
088В 0010 А так на палубі стояв / І сторч на море поглядав, / Мов на Іуду... Із туману,
088В 0023 Щоб капітан не чув, бо злиха / Якийсь лихий, хоч і земляк. / Співа матрос, як той
козак,
088В 0030 Тихенько дівчина співала, / І жаль мені, малому, стало / Того сірому-сироту,
088В 0034 На тин похилився, / Люде кажуть і говорять: / Мабуть, він упився.
088В 0036 Мабуть, він упився. / І я заплакав, жаль малому / Було сіроми-сироти.
088В 0045 Що серце порване, побите, / І що хороше-дороге / Було в йому, то розлилося,
090В 0003 Оце мене на чужині / Нудьга і осінь. Боже милий, / Де ж захватися мені?
090В 0006 Що діяти? Уже й гуляю / По цім Аралу; і пишу. / Віршую нищечком, грішу.
091В 0002 Не жаль на злого, коло його / І слава сторожем стоїть. / А жаль на доброго такого,
091В 0005 ----- / І досі нудно, як згадаю / Готический с часами дом;
091В 0008 Село обідране кругом; / І шапочку мужик знімає, / Як флаг побачить. Значить, пан
091В 0014 Потомок гетьмана дурного, / І презавзятий патріот; / Та й християнин ще до того.
091В 0018 У світі ходить меж панями, / І п'є горілку з мужиками, / І вольнодумствує в шинку.
091В 0019 І п'є горілку з мужиками, / І вольнодумствує в шинку. / Отут він весь, хоч
надрюкуй.
092В 0007 Такою гарно-молодою / [І] прехорошою такою, / Так, як тепер на чужині,
092В 0013 ----- / І ти, моя єдина, / Встаєш із-за моря,
092В 0017 Рожевая зоре! / І ти, моя єдина, / Ведеш за собою
092В 0020 Літа мої молодії, / І передо мною / Ніби море заступають
092В 0024 З вишневыми садочками / І люде веселі. / І ті люде, і село те,
092В 0025 І люде веселі. / І ті люде, і село те, / Де колись, мов брата,
092В 0025 І люде веселі. / І ті люде, і село те, / Де колись, мов брата,
092В 0038 Веселії дівчаточка, / І досі в старій / Танцюєте? А ти, доле!
092В 0042 Моє свято чорнобриве, / І досі меж ними / Тихо, пишно похожаєш?
092В 0044 Тихо, пишно похожаєш? / І тими очима, / Аж чорними – голубими,
092В 0046 Аж чорними – голубими, / І досі чаруєш / Людські душі? Чи ще й досі
092В 0057 Діточки згадають. / Може, яка і про мене / Скаже яке лихо.
092В 0061 Тихесенько-тихо, / Щоб ніхто і не побачив... / Та й більше нічого.
094В 0005 Тойді б промовила мені? / Ніякого. І не пізнала б. / А може б, потім нагадала,
094В 0014 Я зарідав би, зарідав! / І помоливсь, що не правдивим, / А сном лукавим розійшлося,
095В 0006 Що на панів, бачиш, сердитий, / То все таке і пишу / Про їх собачії звичаї...

- 095B 0013 Мені не жаль, що я не пан, / А жаль мені, і жаль великий, / На просвіщенних християн.
- 095B 0016 / І звір того не зробить дикий, / Що ви, б'ючи поклони,
- 095B 0037 Як вона у пана злого / І за що страдала. / Та нищечком, щоб не чули
- 095B 0064 Отже й нічого! А жонатий / І має двоє діточок, / Як ангеляточок.
- 095B 0070 Із коча пан мій вилізає / І посила за молодим. / А потім діточок вітає
- 095B 0072 А потім діточок вітає / І жінку, кралою молодую, / Аж тричі, бідную, цілує.
- 095B 0074 Аж тричі, бідную, цілує. / І, розмовляючи, пішли / Собі в покої... Незабаром
- 095B 0076 Собі в покої... Незабаром / І молодого привели. / Назавтра в город одвезли
- 095B 0083 Судилось Господом зносить / Красу і молодість... Мов чари, / Розсипалось та розлилось,
- 095B 0085 Розсипалось та розлилось, / І знову в люде довелось / Проситись в найми? Ні, не знову:
- 095B 0095 А глянь лиш гарно кругом себе – / І раю кращого не треба, / Чого ти хочеш, забажай,
- 095B 0119 Та про байстрят отих ледачих, / Хоть і нікому їх не жаль, / Розказую та плачу.
- 095B 0131 Святого Господа любить / І брата миловать... / Насилу
- 095B 0135 Цвіти за образом святим, / І на вікні стоять цвіти, / На стінах фарбами хрести,
- 095B 0139 Понамальовані... Марина! / І все Марина, все сама! / Тільки Мариночки нема.
- 095B 0141 Тільки Мариночки нема. / І ледве-ледве вийшла з хати, / Пішла на гору, на прокляті
- 095B 0145 Аж до палат, під тином сіла / І ніч цілісіньку сиділа / Та плакала. Уже з села
- 095B 0149 А мати плакала, ридала. / Уже і сонечко зійшло, / Уже й зашло, смеркати стало,
- 095B 0161 Ніхто не вступає, / Сам і їсти їй приносить, / І просить, благає,
- 095B 0162 Сам і їсти їй приносить, / І просить, благає, / Щоб на його подивилась,
- 095B 0165 Щоб утерла очі... / І дивитися не хоче / І їсти не хоче.
- 095B 0166 І дивитися не хоче / І їсти не хоче. / Мордується лях поганий,
- 095B 0175 Уже й не говорить / І не плаче... Отак її / Доканав, небогу,
- 095B 0185 Червоний діжою / Місяць сходив...– І я колись / Була молодою...–
- 095B 0210 Луна червона побіліла, / І сторож боязно кричить, / Щоб злого пана не збудить.
- 095B 0213 Аж глядь, палати зайнялись. / Пожар! пожар! І де взялися / Ті люде в Бога? Мов з землі
- 095B 0215 Ті люде в Бога? Мов з землі / Родилися і тут росли, / Неначе хвилі, напливали
- 095B 0221 Перед будинком танцювала / У парі з матір'ю! – і страх – / З ножем окровленим в руках
- 095B 0223 З ножем окровленим в руках / І приспівувала / «Чи не це ж та кумася,
- 095B 0241 А пан лежить собі, читає / І просить пити... А ти знаєш, / Що я зарізала його?..
- 095B 0274 У пана взаперті сидить? / І в'яне, сохне, гине, гине / Твоя єдина дитина,
- 095B 0281 ----- / І пташкам воля, в чистім полі / І пташкам весело літати.
- 095B 0282 І пташкам воля, в чистім полі / І пташкам весело літати. / А я зов'янула в неволі.
- 095B 0286 Оце б повісилась... От бачиш, / Тепер і шкода... хоч топись! / Чого ж ти, мамо моя, плачеш?
- 095B 0308 Зовуть покриткою, дурною, / І ти смієшся, а я плачу, / Ба ні, не плачу, регочусь...
- 095B 0313 Неначе крилами, руками / І пострибала через двір / У поле, виючи мов звір.
- 095B 0324 Два трупи на полі найшли / І на могилі поховали. / -----
- 102B 0008 Слова його лились, текли / І в серце падали глибоко! / Огнем невидимим пекли
- 102B 0012 Того пророка, скрізь ходили / За ним і сльози, знай, лили / Навчені люди. І лукаві!
- 102B 0013 За ним і сльози, знай, лили / Навчені люди. І лукаві! / Господню святую славу
- 102B 0015 Господню святую славу / Розтлили.... І чужим богам / Пожерли жертву! Омерзались!
- 102B 0017 Пожерли жертву! Омерзались! / І мужа свята.... горе вам! / На стогнах каменем побили.
- 102B 0019 На стогнах каменем побили. / І праведно Господь великий, / Мов на звірей тих лютих, диких,
- 102B 0023 Глибокі тюрми покопати. / І, роде лютий і жестокий! / Вомісто кроткого пророка...
- 102B 0023 Глибокі тюрми покопати. / І, роде лютий і жестокий! / Вомісто кроткого пророка...
- 103B 0009 Орлине царство затопить / І геть спалить. / Орла ж повісить на тичині.
- 103B 0011 Орла ж повісить на тичині. / І при такій годині / Республіку зробить!

- 103В 0013 Республіку зробіть! / І все б, здавалося? А ні, / Щоб не толочили пашні...
- 103В 0029 Приборканих, воронам / І не сказав нікому. / -----
- 104В 0003 Понад Дністром іде вночі / Козак. І дивиться, йдучи, / На каламутну темну воду,
- 104В 0014 Аж хвиля синяя реве. / І, ревучи, на той берег / Козака виносить.
- 104В 0017 Стрепенувся сіромаха – / І голий, і босий, / Та на волі, й більш нічого
- 104В 0017 Стрепенувся сіромаха – / І голий, і босий, / Та на волі, й більш нічого
- 104В 0031 Уже як хочете, хоч лайте, / Хоч і не лайте й не читайте, / Про мене.... Я і не прошу,
- 104В 0032 Хоч і не лайте й не читайте, / Про мене.... Я і не прошу, / Для себе, братики, пишу,
- 104В 0035 Ще раз те оливо потрачу. / А може, дасть Бог, і заплачу, / То й буде з мене
- 104В 0038 Нумо знов. / Покинув матір і господу, / Покинув жінку, жаль, та й годі.
- 104В 0050 Ходив з торбами цей козак, / Отак і виріс сиротою, / У наймах; сказано, шарпак,
- 104В 0055 Звичайне, наймичку. А пан!.. / (І неталан наш і талан, / Як кажуть люде, все од Бога)
- 104В 0055 Звичайне, наймичку. А пан!.. / (І неталан наш і талан, / Як кажуть люде, все од Бога)
- 104В 0059 Та й ну гостинці засилать. / Так і гостинців брать не хоче, / Не хоче й пана закохать!
- 104В 0070 А жіночку свою любив, / І Господи єдиний! / Як те паня, як ту дитину,
- 104В 0095 Та хоч жінку взяти... / Стара мати і тут буде / Віку доживати
- 104В 0111 Нудно йому на чужині, / І добро остило! / Хочеться хоч подивиться
- 104В 0131 Неначе п'явка та, впилаь / І, мов водою, залилась / Дрібними, як горох, сльозами.
- 104В 0133 Дрібними, як горох, сльозами. / І це трапляється меж нами, / Що ніж на серце наставля,
- 104В 0137 Моя сердешна молодиця! / І де ті в Господа взялися / Усякі штучні іства?
- 104В 0141 На плечі пада... Напоїла, / І нагодувала, / І спать його, веселого,
- 104В 0142 І нагодувала, / І спать його, веселого, / В коморі поклала!..
- 104В 0147 Як то будем мандрувати. / І тихо дримає... / А жіночка молодая
- 104В 0150 Кинулась до пана, / Розказала – отак і так. / Любо та кохано
- 104В 0156 ----- / І там доля не кинула. / Дослуживсь до чину,
- 104В 0159 Та й вернувся в село своє, / І служить покинув. / Уже матір поховали
- 104В 0162 Громадою люде, / І пан умер, а жіночка / Московкою всюди
- 104В 0164 Московкою всюди / Хиляється... і по жидах, / І по панах, боса...
- 104В 0165 Хиляється... і по жидах, / І по панах, боса... / Найшов її, подивився...
- 104В 0167 Найшов її, подивився... / І, сивоволосий, / Підняв руки калічені
- 104В 0171 Заридав, як та дитина... / І простив небогу! / -----
- 108В 0003 Червоні поли розстилає / І сонце спатоньки зове / У синє море: покриває
- 108В 0013 Закриває море / І хмароньку рожевую, / І тьму за собою
- 108В 0014 І хмароньку рожевую, / І тьму за собою / Розстилає туман сивий,
- 108В 0016 Розстилає туман сивий, / І тьмою німою / Оповіє тобі душу,
- 108В 0019 Й не знаєш, де дітись, / І ждеш його, того світу, / Мов матері діти.
- 109В 0001 ----- / І небо невмите, і заспані хвилі; / І понад берегом геть-геть,
- 109В 0001 ----- / І небо невмите, і заспані хвилі; / І понад берегом геть-геть,
- 109В 0002 І небо невмите, і заспані хвилі; / І понад берегом геть-геть, / Неначе п'яний, очерет
- 109В 0009 Нудити світом? Не говорить, / Мовчить і гнеться, мов жива, / В степу пожовклая трава;
- 110В 0016 Привітаю вас, як діток, / І заплачу з вами. / -----
- 111В 0001 ----- / І виріс я на чужині, / І сивію в чужому краї:
- 111В 0002 І виріс я на чужині, / І сивію в чужому краї: / То одинокому мені
- 111В 0013 У те, де мати повивала / Мене малого і вночі / На свічку Богу заробляла;
- 111В 0032 Німі на панщину ідуть / І діточок своїх ведуть!.. /
- 111В 0034 / І я, заплакавши, назад / Поїхав знову на чужину.
- 111В 0036 ----- / І не в однім отім селі, / А скрізь на славній Україні
- 111В 0048 А ще поганше на Україні / Дивитись, плакати – і мовчать! / -----
- 111В 0051 То скрізь здається любо, тихо, / І на Україні добро. / Меж горами старий Дніпро,
- 111В 0059 А у селах у веселих / І люде веселі. / Воно б, може, так і сталося,
- 111В 0060 І люде веселі. / Воно б, може, так і сталося, / Якби не осталося
- 113В 0009 Слова прилітають. / І стеляться на папері, / Плачучи, сміючись,
- 113В 0011 Плачучи, сміючись, / Мов ті діти. І радують / Одиноку душу
- 113В 0017 З дітками малими. / І радий я і веселий, / І Бога благаю,

- 113В 0017 З дітками малими. / І радий я і веселий, / І Бога благаю,
113В 0018 І радий я і веселий, / І Бога благаю, / Щоб не приспав моїх діток
113В 0025 Було їм на світі. / І в сім'ї веселій тихо / Дітей привітають,
113В 0027 Дітей привітають, / І сивою головою / Батько покиває.
114В 0005 Одна одну хилить. / І без вітру гойдаються, / Мов борються в полі.
114В 0020 Згнушаєшся над сестрами...– / І пішли шукати / Трути-зілля, щоб Івана
114В 0024 Найшли зілля, накопили / І стали варити. / Заплакали, заридали...
114В 0031 В полі на могилі. / І байдуже? Ні, не дуже. / Бо сестри ходили
114В 0040 На могилі тополями. / І тії тополі / Над Іваном на могилі,
114В 0043 Коло того гаю, / І без вітру гойдаються, / І вітер гойдає.
114В 0044 І без вітру гойдаються, / І вітер гойдає. / -----
117В 0001 ----- / І багата я, / І вродлива я,
117В 0002 І багата я, / І вродлива я, / Та не маю собі пари,
117В 0006 Тяжко, тяжко в світі жить / І нікого не любить, / Аksamитові жупани
118В 0009 ----- / І московкою я, / Одинокую я
119В 0007 ----- / І виросла я на диво / Кароока, чорнобрива,
120В 0009 В нетопленій хаті. / І нагодувала, / І спати поклала,
120В 0010 І нагодувала, / І спати поклала, / Сама пішла до дяка
120В 0023 Лазять діти у запічку / Голодні і голі. / – А де ваша, діти, мати? –
121В 0004 Та піду шукати правди / І тієї слави. / Ой піду я не лугами
121В 0006 Ой піду я не лугами / І не берегами, / А піду я не шляхами,
121В 0013 В поганім жупані. / І у ченця, як трапиться, / Нехай не гуляє,
123В 0007 У хрещика грають. / І граються невесело, / І не так співають
123В 0008 І граються невесело, / І не так співають / Дівчаточка. А моєї
125В 0032 Покотилось ляхів, жидів / Не сто, і не двісті. / А тисячі. А майдани
125В 0042 Хвалить Господа, веселий, / І каже сідлати / Коня свого вороного;
128В 0010 Ой надіну я сережки / І добре намисто, / Та піду я на ярмарок
129В 0010 «З'їздили ми Польщу / І всю Україну, / А не бачили такої,
129В 0029 Катерина задумалась / І третьому каже: / «Єсть у мене брат єдиний
129В 0057 Я тебе дурила...» / «Одурила!..» – І Катрина / Додолу скотилась
131В 0002 Із-за гаю сонце сходить, / За гай і заходить. / По долині увечері
131В 0006 Ходить він годину, / Ходить він і другу. / Не виходить чорнобрива
131В 0015 Крутять назад руки / І завдають козакові / Смертельніє муки;
132В 0013 Женитися буде, / І до себе злую суку / Просила в придане,
133В 0003 Як добрії люди – / І окрадуть, жалкуючи, / Плачучи, осудять,
133В 0005 Плачучи, осудять, / І попросять тебе в хату, / І будуть вітати,
133В 0006 І попросять тебе в хату, / І будуть вітати, / І питать тебе про тебе,
133В 0007 І будуть вітати, / І питать тебе про тебе, / Щоб потім сміятись,
133В 0015 Найдуть тебе всюди, / І на тім світі добряги / Тебе не забудуть.
134В 0002 Ой люлі, люлі, моя дитино, / Вдень і вночі. / Підеш, мій сину, по Україні,
134В 0012 Гай не питає й бачить не буде, / Там і гуляй. / Найдеш у гаї тую калину,
137В 0023 Сходилися полковники. / І військо, як море, / З знаменами, з бунчугами
137В 0027 Та на трубах вигравало. / І на горі разом стало. / Замовкли гармати,
137В 0030 Онімїли дзвони, / І громада покладає / Земніє поклони.
137В 0037 Гетьмана доброго обрати. / І одногласне, одностайне / Громада вибрала гетьмана –
137В 0051 Великій громаді. / І, мов дзвоном дзвонить, / Говорить:
137В 0080 Гармата заревла, / І бунчугами вкрили / Преславного запорожця
141В 0011 Як їх обнімають, / І що тойді їм діється, / Я й досі не знаю.
141В 0013 Я й досі не знаю. / І не знатиму. Ой, мамо, / Страшно діувати,
143В 0001 ----- / І широкою долину, / І високою могилу,
143В 0002 І широкою долину, / І високою могилу, / І вечернюю годину,
143В 0003 І високою могилу, / І вечернюю годину, / І що снилось-говорилось.
143В 0004 І вечернюю годину, / І що снилось-говорилось. / Не забуду я.
146В 0024 – Нема мого сина Йвана / І немає вісти.– / Не через два, не три літа,
146В 0032 Оце тобі Запорожжя / І сердешна мати. / Нема кому привітати,
147В 0004 Та трупом, трупом начиняла / І со святими не співала, / Чи городом, чи то селом

- 147В 0028 Під хатами поміж садами, / Зашиті в шкуру і в смолі, / Гробокпателі в селі
147В 0031 Волочать трупи ланцюгами / За царину – і засипають / Без домовини; дні минають,
147В 0035 Навік замовкло, оніміло / І кропивою поросло. / Гробокпателі ходили,
147В 0040 Щоб їх, сердешних, поховати, / Під хатами і погнили. / Мов оазис, в чистім полі
147В 0054 Попіл вітром розмахало, / І сліду не стало. / Отаке-то людям горе
149В 0001 ----- / І знов мені не привезла / Нічого почта з України...
149В 0010 Хоч невеселії случаї / І невеселії ті дні, / Що пронеслися надо мною
149В 0017 Без сльоз, роси тії святої. / І довелося знов мені / Людей на старості... Ні, ні,
149В 0032 А вона мене порадить, / І порадить, і розважить, / І правдоньку мені скаже.
149В 0032 А вона мене порадить, / І порадить, і розважить, / І правдоньку мені скаже.
149В 0033 І порадить, і розважить, / І правдоньку мені скаже. / -----
150В 0016 Хоч слова тихого; не чуть, / І мов у полі сніг заносить / Неохолонувший ще труп.
151В 0002 – Ой умер старий батько / І старенькая мати, / Та нема кому широї
153В 0015 Гордої графині. / І хороше, і багате, / І одна дитина,
153В 0015 Гордої графині. / І хороше, і багате, / І одна дитина,
153В 0016 І хороше, і багате, / І одна дитина, / І училось не паничем,
153В 0017 І одна дитина, / І училось не паничем, / І шапку знімало
153В 0018 І училось не паничем, / І шапку знімало / В Острій брамі. Добре було,
153В 0031 До самої ночі / Перед вікном і втирала / Заплакані очі,
153В 0034 Бо й вона таки любила – / І страх як любила! / Та на бульвар виходила
153В 0036 Та на бульвар виходила / І в школу ходила, / Усе з батьком, то й не можна
153В 0039 Було ради дати. / І банкір якийсь із Любська / Жидівочку сватав.
153В 0050 Як іде до лавок вранці, / І найма сторожу, / Стару Рухлю. Ні, небоже,
153В 0056 З шовковою драбинкою – / І Рухля не знала. / Може, сама догадалась.
153В 0060 Та сплела й собі таку / І вночі спустилась / До студента на улицу.
153В 0062 До студента на улицу. / І де б утікати, / А вони – звичайне, діти –
153В 0078 Вихватила ту сокиру / І батькові в груди / Аж по обух вгородила.
153В 0090 Бо найшли її в Закреті, / Там і поховали. / А графиня без дитини,
153В 0099 На те вони люди, / І вдовицю не забудуть, / І тую осудять!
153В 0100 І вдовицю не забудуть, / І тую осудять! / -----
156В 0019 Та жаль України, – / І заплакав Дорошенко / Як тая дитина! –
156В 0060 Запалили церкву божу. / І кості Богдана / Й Тимошеві в Суботіві
156В 0075 Волочить кайдани. / І забули в Україні / Славного гетьмана.
156В 0080 Свого друга великого / І звелів капліцю / Над гетьманом змуровати
156В 0082 Над гетьманом змуровати / І Богу молитись / За гетьмана, панахиду
156В 0085 За Петра служити. / І досі ще що рік божий, / Як день той настане,
158В 0003 З куминої хати / І не спати лягаючи, / Згадай мене, брате.
158В 0014 Як він, свої думи тії / І серце убоге / Заховавши, ходить собі,
158В 0018 Та згадує Україну / І тебе, мій друже, / Та іноді й пожуриться –
158В 0031 Завіє голодний / Звір в пустині, і повіє / Ураган холодний.
158В 0033 Ураган холодний. / І занесе піском, снігом / Курінь – мою хату.
158В 0042 Прочитай оцю цидулу / І знай, що на світі / Тільки й тяжко, що в пустині
160В 0003 Уосени верству проходять, / Так і мене минають годи, / А я й байдуже. Книжечки
160В 0013 Уже два года промерезав / І третій в добрий час почну. / -----
161В 0007 А буде так, як Борисполь. / І досі ще стоїть любенько / Рядок на вигоні тополь,
161В 0014 Вилась квасоля по тичині, / І з оболонками вікно / В садочок літом одчинялось.
161В 0016 В садочок літом одчинялось. / І хата, бачите, була / За тином, сотникова хата.
161В 0056 Старе тіло просить!.. / І пальцями старий сотник / Настусині коси,
161В 0093 Схаменись!! / І щепи ваші поламаю... / -----
161В 0094 ----- / І як барвінок зацвіте... / -----
161В 0099 Дурна ти, Насте, як я бачу, / І посміяться не даси... / Хіба не бачиш, я жартую.
161В 0105 ----- / (І веселенька шасьт у хату.) / -----
161В 0110 А думка проклята марою / До серця так і приросла... / А ти вже й скрипку принесла?
161В 0118 Отже одна вже й увірвалась. / Стривай, і другу увірву... / -----
161В 0139 ----- / І даровав же мені Бог / Таке дитя, такого сина!

- 161В 0141 Таке дитя, такого сина! / І богослов уже. Причина, / Причина мудрая. (Задумується.)
Чого?
- 161В 0145 А як не схоче, то на Січ. / І там не згине вражий хлопець. / Іти лиш в хату... От ще
річ:
- 161В 0163 Схаменися, не женися, / І вона загине, / І сам сивим посмішищем
- 161В 0164 І вона загине, / І сам сивим посмішищем / Будеш в своїй хаті,
- 161В 0168 Повік проклинати, / Будеш плакати, і нікому / Ті сльози старечі
- 161В 0171 Буде втерти, не женися! / І гич не до речі! / Дивися: рай кругом тебе,
- 161В 0173 Дивися: рай кругом тебе, / І діти, як квіти, / За що ж ти їх, молоденькі,
- 161В 0193 Як вони одно на друге. / І Петрусь питає: / -----
- 161В 0199 ----- / І п'ятої, і шостої, ніякої не хочу. / -----
- 161В 0199 ----- / І п'ятої, і шостої, ніякої не хочу. / -----
- 161В 0200 ----- / То піп і не вінчатиме ніколи, як не вмітимеш! / -----
- 161В 0203 ----- / І з тобою нехай собі... Е, ні, нехай повинчає!.. / -----
- 161В 0211 ----- / А! тепер і читать! / -----
- 161В 0241 ----- / Не дає і пообідать, / В Київ проганяє.
- 161В 0256 Книжечки складає / У торбину і бриль бере, / Прощай, моє любе,
- 161В 0294 та завітчайся. Та не жди мене, бо бути має, / що я остануся і на вечерню. / -----
- 161В 0303 завітчаться, – може, в останній раз, бо він казав, / що у Броварях і повинчаємося. /

- 161В 0312 лиш швидше. Оставайтесь здорові, мої високії / тополі і хрещатий мій барвіночку. /

- 161В 0316 Собі веселий розмовляє: / – Нехай і наших люде знають! / Нехай і сивий і горбатий,
- 161В 0317 – Нехай і наших люде знають! / Нехай і сивий і горбатий, / А ми!.. хе! хе! а ми
жонаті!
- 161В 0317 – Нехай і наших люде знають! / Нехай і сивий і горбатий, / А ми!.. хе! хе! а ми
жонаті!
- 161В 0327 Насилу сотника збудили / Та розказали: так і так! / Перехрестився неборак,
- 161В 0330 Коня найкращого сідлає / І скаче в Київ. В Броварях / Уже повинчана гуляє
- 161В 0336 Нікому й слова не сказав / І не пожалувавсь нікому. / -----
- 161В 0342 Що на старість одуріє / І все занехаїть. / Отак тепер і з сотником
- 161В 0343 І все занехаїть. / Отак тепер і з сотником / З дурним моїм сталось,
- 161В 0350 Розкидати, розточити, / І добра нікому / Не зробити ні на шеляг,
- 161В 0352 Не зробити ні на шеляг, / І притчею стати / Добрим людам, і охати
- 161В 0353 І притчею стати / Добрим людам, і охати / У холодній хаті
- 161В 0355 У холодній хаті / Під кожухом, і нікому / Хату затопити
- 161В 0357 Хату затопити / І вимести... по смітнику / Ходити, нудити,
- 161В 0380 Коло клуні пожожає. / І стоги не вкриті, / І покої не мазані,
- 161В 0381 І стоги не вкриті, / І покої не мазані, / І сволок не митий,
- 161В 0382 І покої не мазані, / І сволок не митий, / І челяді нема дома,
- 161В 0383 І сволок не митий, / І челяді нема дома, / Й худоби немає,
- 161В 0387 Та й та помикає / Старим паном... Так і треба: / Не розганяй діток,
- 161В 0401 Гарно поховали / У леваді. І хрестика / Над ним не вкопали.
- 161В 0404 Аж жаль його. Був багатий, / І рідня і діти / Єсть у його, а нікому
- 161В 0404 Аж жаль його. Був багатий, / І рідня і діти / Єсть у його, а нікому
- 161В 0407 Хрест постановити. / Умер сотник, і покої / Згнили, повалялись,
- 161В 0410 Все пропало, погинуло, / Тільки і остались, / Що тополі на вигоні
- 172В 0012 А воленьку люде добрі / І не торговали, / А без торгу закинули
- 173В 0006 Оженився, вони скажуть, / Голодний і голий, / Занапастив, нерозумний,
- 173В 0039 Не одну годину. / І рознесе тую славу / По всій Україні.
- 174В 0011 Мед-вино пили; / І в кімнаті на кроваті / Спочити лягли.–
- 175В 0018 По шиночках з москалями, / І не турбуйсь, брате. / – Добре, – кажу. – А все-таки
- 175В 0034 Узявши глечик; та й немає, / А лановий і не шукає, / Мов і не бачить. Не новий
- 175В 0035 А лановий і не шукає, / Мов і не бачить. Не новий / Оцей лукавий лановий.
- 175В 0048 Та вилами пана / І просадив, мов ту жабу. / Застогнав поганець
- 175В 0070 На шлях виїзжають, / Аж три тройки. І, звичайне, / Коло корчми стали

- 175В 0079 Сердешного невольника / І його сторожу. / Коли дивиться, погляне...
- 175В 0088 А ти будеш тут / У розкоші і не будеш / Ні знати, ні чути
- 175В 0093 Свого месника святого / І не привітала, / Тільки глянула на його...
- 175В 0100 Побрязкали путом / Понад шляхом. І нікого / Не видно, не чути
- 175В 0107 В полі курява. / І смерклось. / І вік не великий,
- 175В 0108 І смерклось. / І вік не великий, / Не тільки день. На хуторі
- 178В 0020 Поєднати! – Минулися / Мої дні і ночі / Без радості, молодії!
- 178В 0029 Носити самому / Оці думи. І не ділить / Ні з ким, і нікому
- 178В 0030 Оці думи. І не ділить / Ні з ким, і нікому / Не сказать святого слова,
- 178В 0032 Не сказать святого слова, / І душу убогу / Не радовать, і не корить
- 178В 0033 І душу убогу / Не радовать, і не корить / Чоловіка злого.
- 178В 0035 Чоловіка злого. / І умерти!.. О Господи! / Дай мені хоч глянуть
- 179В 0007 Пташечка зраділа / І защебетала. / Почула дівчина,
- 179В 0009 Почула дівчина, / І в білий свитині / З біленької хати
- 179В 0013 У гай на долину. / І вийшов до неї / З зеленого гаю
- 179В 0017 Цілує, вітає, / І йдуть по долині / І йдучи співають.
- 179В 0018 І йдуть по долині / І йдучи співають. / Як діточок двоє,
- 179В 0022 Прийшли, посідали / І поцілювались. / -----
- 180В 0006 Буває, іноді дивлюся, / Дивуюсь дивом, і печаль / Охватить душу; стане жаль
- 180В 0008 Охватить душу; стане жаль / Мені її, і зажурюся, / І перед нею помолюся,
- 180В 0009 Мені її, і зажурюся, / І перед нею помолюся, / Мов перед образом святим
- 180В 0015 Вона серед ночі встає, / І стереже добро своє, / І дожидає того світу,
- 180В 0016 І стереже добро своє, / І дожидає того світу, / Щоб знов на його надивитись,
- 180В 0019 Наговоритись.– Це моє! / Моє! – І дивиться на його, / І молиться за його Богу,
- 180В 0020 Моє! – І дивиться на його, / І молиться за його Богу, / І йде на улицу гулять
- 180В 0021 І молиться за його Богу, / І йде на улицу гулять / Гордіше самої цариці.
- 180В 0026 Моє найкраще над всіми! – / І ненароком інший гляне. / Весела, рада, Боже мій!
- 180В 0029 Несе додому свого йвана. / І їй здається, все село / Весь день дивилося на його,
- 180В 0036 Потроху діти виростають, / І вирости, і розійшлися / На заробітки, в москалі.
- 180В 0036 Потроху діти виростають, / І вирости, і розійшлися / На заробітки, в москалі.
- 180В 0038 На заробітки, в москалі. / І ти осталася, небого. / І не осталося нікого
- 180В 0039 І ти осталася, небого. / І не осталося нікого / З тобою дома. Наготи
- 180В 0042 Старої нічим одягти / І витопить зимою хату. / А ти нездужаєш і встати,
- 180В 0043 І витопить зимою хату. / А ти нездужаєш і встати, / Щоб хоч огонь той розвести.
- 180В 0050 Минаєш, плачучи, вночі. / І полем-степом ідучи, / Свого ти сина закриваєш.
- 180В 0053 Бо й пташка іноді пізнає / І защебече: – Он байстря / Несе покритка на базар.
- 180В 0060 Все забрала дитиночка / І вигнала з хати, / І вийшла ти за царину,
- 180В 0061 І вигнала з хати, / І вийшла ти за царину, / З хреста ніби знята.
- 180В 0067 Воно ще й не лазить. / І коли-то воно буде / Гратись і промовить
- 180В 0068 І коли-то воно буде / Гратись і промовить / Слово мамо. Великеє,
- 180В 0071 Найкращеє слово! / Ти зрадієш; і розкажеш / Дитині правдиво
- 180В 0074 Про панича лукавого, / І будеш щаслива. / Та не довго. Бо не дійде
- 180В 0083 Що на світ родила. / І за те ще, що так тяжко / Дитину любила.
- 180В 0085 Дитину любила. / І любитимеш, небого, / Поки не загинеш
- 183В 0004 Усе думаю про його / І чогось боюся. / Дурна була, молодая,–
- 183В 0008 Чи не шле за рушниками... / І не сподівалась, / Що він мене, дурну, дурить.
- 183В 0017 У гай не ходила, / А то вранці і ввечері / Ходила, гуляла...
- 183В 0028 Усе думаю про його, / І сама не знаю, / Чого думаю! Чого я
- 183В 0031 У той гай ходила? / І за що його так довго, / Так тяжко любила!
- 184В 0004 Неначе стане молодий, / І заспіває... як уміє. / І стане ясно перед ним
- 184В 0005 І заспіває... як уміє. / І стане ясно перед ним / Надія ангелом святим,
- 184В 0007 Надія ангелом святим, / І зоря, молодость його, / Вітає весело над ним.
- 184В 0014 А що ж, як зробити? Добре жить / Тому, чия душа і дума / Добро навчилася любить!
- 184В 0020 Святеє сонечко загляне, / І в темній ямі, як на те, / Зелена травка поросте.
- 185В 0036 А більш нічого я не знаю, / Хоч я за це і пропадаю / Тепер в далекій стороні.
- 185В 0049 Мою Україну широку, / Хоч я по їй і одинокий / (Бо, бачте, пари не найшов)

- 187В 0004 А хвалимось, що ось-то ми / І над землею і водою, / І од палат та до тюрми
187В 0004 А хвалимось, що ось-то ми / І над землею і водою, / І од палат та до тюрми
187В 0005 І над землею і водою, / І од палат та до тюрми / Усе царі, а над собою
187В 0008 Аж деспоти – такі царі, / І на престолі і в неволі, / І все-то те по добрій волі,
187В 0008 Аж деспоти – такі царі, / І на престолі і в неволі, / І все-то те по добрій волі,
187В 0009 І на престолі і в неволі, / І все-то те по добрій волі, / По волі розуму горить,
187В 0024 Огонь небесний той погас, / І в тую косяну комору / Полізли свині ізнадвору,
187В 0027 Мов у калюжу, та й сопуть. / І добре роблять, що кують / На руки добрії кайдани
187В 0034 Та батька, матір прокляли / І тих, що до хреста держали. / А потім ніж – і потекла
187В 0035 І тих, що до хреста держали. / А потім ніж – і потекла / Свиняча кров, як та смола,
188В 0001 ----- / І золотої й дорогої / Мені, щоб знали ви, не жаль
188В 0020 На сім широкім вольнім світі, / І піде в найми, і колись, / Щоб він не плакав, не журились,
188В 0020 На сім широкім вольнім світі, / І піде в найми, і колись, / Щоб він не плакав, не журились,
189В 0010 Та вже й не сходились ніколи. / Мене по волі і неволі / Носило всюди. Принесло
189В 0012 Носило всюди. Принесло / На старість ледве і додому. / Веселеє колись село
189В 0015 Чомусь тепер мені, старому, / Здавалось темним і німим, / Таким, як я тепер, старим.
189В 0017 Таким, як я тепер, старим. / І бачиться, в селі убогим, / Мені так бачиться, нічого
189В 0019 Мені так бачиться, нічого / Не виросло і не згнило, / Таке собі, як і було.
189В 0020 Не виросло і не згнило, / Таке собі, як і було. / І яр, і поле, і тополі,
189В 0021 Таке собі, як і було. / І яр, і поле, і тополі, / І над криницею верба.
189В 0021 Таке собі, як і було. / І яр, і поле, і тополі, / І над криницею верба.
189В 0021 Таке собі, як і було. / І яр, і поле, і тополі, / І над криницею верба.
189В 0022 І яр, і поле, і тополі, / І над криницею верба. / Нагнулася, як та журба
189В 0025 Далеко в самотній неволі. / Ставок, гребелька, і вітряк / З-за гаю крилами махає.
189В 0027 З-за гаю крилами махає. / І дуб зелений, мов козак / Із гаю вийшов та й гуляє
189В 0035 Слова дощем позамивались... / І не дощем, і не слова / Гладесенько Сатурн стирає...
189В 0035 Слова дощем позамивались... / І не дощем, і не слова / Гладесенько Сатурн стирає...
189В 0058 А що за дівчина була, / Так так що краля! І невбога, / Та талану Господь не дав...–
189В 0061 А може, й дав, та хтось украв, / І одурив святого Бога. / -----
191В 0009 Спасибі, друже; похвались, / Що люде і тебе знайшли / І знали, що з тебе зробити.
191В 0010 Що люде і тебе знайшли / І знали, що з тебе зробити. / Прощай же, друже! Ні хвали,
192В 0017 ----- / І жаль тобі її стане, / Малої билини.
192В 0024 Думи душу осідають, / І капають сльози. / І хочеться сповідатись,
192В 0025 І капають сльози. / І хочеться сповідатись, / Серце розповіти,
192В 0027 Серце розповіти, / І хочеться... Боже милий! / Як хочеться жити,
192В 0029 Як хочеться жити, / І любити твою правду, / І весь світ обняти!
192В 0030 І любити твою правду, / І весь світ обняти! / -----
192В 0036 Хоч дитина немовляща, / І воно вгадає / Твої думи веселії...
194В 0001 ----- / Лічу в неволі дні і ночі / І лік забуваю.
194В 0002 Лічу в неволі дні і ночі / І лік забуваю. / О Господи, як-то тяжко
194В 0008 Забирають за собою / І добро і лихо! / Забирають, не вертають
194В 0008 Забирають за собою / І добро і лихо! / Забирають, не вертають
194В 0011 Ніколи нічого! / І не благай, бо пропаде / Молитва за Богом.
194В 0013 ----- / І четвертий рік минає / Тихенько, поволі,
194В 0015 Тихенько, поволі, / І четверту починаю / Книжечку в неволі
194В 0056 На лани тії зелені / І тії могили! / А не даси, то донеси
194В 0073 Мене похоронять / На чужині,– і ці думи / Зо мною сховають!..
194В 0075 Зо мною сховають!.. / І мене на Україні / Ніхто не згадає!
194В 0079 Мої мережані сльозами / І долетять коли-небудь / На Україну... і падуть,
194В 0080 І долетять коли-небудь / На Україну... і падуть, / Неначе роси над землею,
194В 0084 Сльозами тихо упадуть! / І покиває головою, / І буде плакати зо мною,
194В 0085 І покиває головою, / І буде плакати зо мною, / І може, Господи, мене
194В 0086 І буде плакати зо мною. / І може, Господи, мене / В своїй молитві пом'яне!

- 194В 0088 ----- / Нехай як буде, так і буде. / Чи то плисти, чи то брести.
196В 0001 ----- / Лічу в неволі дні і ночі / І лік забуваю:
196В 0002 Лічу в неволі дні і ночі / І лік забуваю: / О Господи, як-то тяжко
196В 0008 Забирають за собою / І добро і лихо. / Забирають, не вертають
196В 0008 Забирають за собою / І добро і лихо. / Забирають, не вертають
196В 0011 Ніколи нічого, / І не благай, бо пропаде / Молитва за Богом.
196В 0018 З моєї темної комори / І в море нишком однесли. / І нишком проковтнуло море
196В 0019 І в море нишком однесли. / І нишком проковтнуло море / Моє не злато-серебро –
197В 0002 Ми заспівали, розійшлись / Без сльоз і без розмови. / Чи зійдемося ж знову?
197В 0006 А може, й те... Та де? Якими? / І заспіваємо яку? / Не тут, і певне, не такими!
197В 0007 І заспіваємо яку? / Не тут, і певне, не такими! / І заспіваєм не таку!
197В 0008 Не тут, і певне, не такими! / І заспіваєм не таку! / І тут невесело співали,
197В 0009 І заспіваєм не таку! / І тут невесело співали, / Бо й тут невесело було,
197В 0014 Згадавши той веселий край, / І Дніпр той дужий, крутогорий, / І молодеє теє горе!
197В 0015 І Дніпр той дужий, крутогорий, / І молодеє теє горе! / І молодий той грішний рай!
197В 0016 І молодеє теє горе! / І молодий той грішний рай! / -----
198В 0007 Та здорове буде! – / І виріс я, хвалить Бога, / Та не виліз в люде.
198В 0026 Кого там люде поховали? / І вдох тихенько заспівать / Ту думу сумную, днедавну,
198В 0038 Ми б подивились, помолились / І розмовляючи пішли б / Вечеряти в свою хатину.
198В 0045 На рай твій, Господи, плюють / І нам дивитись не дають / З убогої малої хати.
198В 0048 Я тільки хаточку в тім раї / Благов, і досі ще благаю, / Щоб хоч умерти на Дніпрі,
200В 0002 Були на хуторі пани. / І пан, і пані неба[га]ті. / І дочечка у їх росла.
200В 0002 Були на хуторі пани. / І пан, і пані неба[га]ті. / І дочечка у їх росла.
200В 0003 І пан, і пані неба[га]ті. / І дочечка у їх росла. / Уже чимала піднялась.
200В 0005 Уже чимала піднялась. / І генерал її посватав, / Бо страх хороша була,
200В 0008 А генерал був страх багатий. / От і талан Господь послав / На вбогий хутір, ублагали
200В 0013 Та у неділю й повинчали, / І генеральшею назвали, / І цугом в Київ повезли.
200В 0014 І генеральшею назвали, / І цугом в Київ повезли. / -----
200В 0023 За генеральшею чимала / Орда панів і паничів; / І генеральша уночі
200В 0024 Орда панів і паничів; / І генеральша уночі / Тихенько плакати собі стала.
200В 0028 Зов'яне марне у палатах / Краса і молодість моя». / «Ти, душко, плачеш?» – «Хто се, я?
200В 0062 На Петруся. Одним-одна / І виростала, й дівувала, / І за старого генерала
200В 0063 І виростала, й дівувала, / І за старого генерала / Занапали, продали!
200В 0065 Занапали, продали! / І вкупі гроші пропили... / І тяжко, тяжко, заридала.
200В 0066 І вкупі гроші пропили... / І тяжко, тяжко, заридала. / «Ходімо, серце, погулять!
200В 0075 А потім в школу оддала. / І любо їй. Нехай радіє. / Поки надія серце гріє,
200В 0091 Сама аж ніби мо[ло]діє, / І генерал собі радіє, / Що діло, бачите, святе
200В 0096 Зимом в Київ одвезли, / І там у школу оддали, / І там чимало поповчили.
200В 0097 І там у школу оддали, / І там чимало поповчили. / Вернувся з Києва Петрусь
200В 0099 Вернувся з Києва Петрусь / Уже Петром і паничем, / І кучері аж по плече,
200В 0100 Уже Петром і паничем, / І кучері аж по плече, / І висипався чорний ус,
200В 0101 І кучері аж по плече, / І висипався чорний ус, / І ще... Та се ще не втече,
200В 0102 І висипався чорний ус, / І ще... Та се ще не втече, / Розкажем іноді колись
200В 0116 Щоб одурить їй не дала / Пренепорочная! І всує. / Молитва їй не помогла:
200В 0134 А наш несолений куліш – / Як знаєш, так його і їж. / -----
200В 0139 О Матер Божая! розкуй / Мою ти душу!» – І ридала, / І батька й матір проклинала,
200В 0140 Мою ти душу!» – І ридала, / І батька й матір проклинала, / І все на світі. А Петрусь,
200В 0141 І батька й матір проклинала, / І все на світі. А Петрусь, / Її єдина дитина,
200В 0148 Сама не знає, що робить. / І що їй діяти з собою? / Або сховатись під водою,
200В 0159 Моліте Господа, щоб мати / І вас отак не завдала / За генерала, за палати
200В 0161 За генерала, за палати / І вас отак не продала. / Любіться, діточки, весною.
200В 0164 На світі є кого любить / І без користі. Молодою, / Пренепорочною, святою
200В 0167 В малій хатині буде жить / Любою та чистою. І буде / Святий покой ваш стерегти
200В 0169 Святий покой ваш стерегти / І в домовині. Що ж то буде / З превосходительною? Що ти
200В 0177 Не встереже тепер. Боюся, / І вимовить боюсь тепер / Твоє грядущее...
200В 0188 Не їла три дні й не пила, / Вернувшись з прощі. І три ночі / Не спала; впали карі очі,

- 200B 0190 Не спала; впали карі очі, / Засохли губи; і вночі / Щось, ходя, шепче, сміючись.
200B 0194 А потім трути розвела / І генерала напоїла / Та й спать, упоравшись, лягла.
200B 0202 Хотіла спать, але не спала, / І ждала світу, і дожить / До світу божого боялась.
200B 0202 Хотіла спать, але не спала, / І ждала світу, і дожить / До світу божого боялась.
200B 0204 ----- / І задзвонили вранці-рано / По генераловій душі;
200B 0211 Та щось шепочуть про отруту / І судових неначе ждуть, / І разом стихли на минуту.
200B 0212 І судових неначе ждуть, / І разом стихли на минуту. / Приїхали: ножі беруть,
200B 0214 Приїхали: ножі беруть, / І генерала розчиняють, / І яд знаходять в животі.
200B 0215 І генерала розчиняють, / І яд знаходять в животі. / Громада глухо присягає.
200B 0223 Тойді на ганок вихожає / І до громади промовляє / Петрусь. І каже: «Я зробив,
200B 0224 І до громади промовляє / Петрусь. І каже: «Я зробив, / Я генерала отруїв,
200B 0234 Перехрестивсь, отак убраний, / І поволік Петрусь кайдани / Аж у Сибір...
205B 0007 Мов перш купалося в гріхах. / І справді так. Мені байдуже / За простих сірих сіромах,
205B 0009 За простих сірих сіромах, / Вони і Господом забуті. / Так що ж мені тут гріти-дуги!
205B 0018 Кого годують, доглядають. / І що ж ви скажете: за славу / Лили вони моря кроваві
205B 0044 Заплачеш тяжко перед нами, / І ми заплачемо... Жива / Душа постова святая,
205B 0047 Жива в святих своїх речах, / І ми, читая, оживаєм, / І чуєм Бога в небесах.
205B 0048 І ми, читая, оживаєм, / І чуєм Бога в небесах. / -----
205B 0060 Тихенько-тихо заспіваю / І Бога Богом назову. / -----
207B 0018 Мене там мати повила / І, повиваючи, співала, / Свою нудьгу переливала
207B 0024 Робота тяжкая, ніколи / І помолитись не дають. / Там матір добрую мою,
207B 0029 Там батько, плачучи з дітьми / (А ми малі були і голі), / Не витерпів лихої долі,
207B 0052 Лани братами оремо / І їх слъозами поливаєм. / А може, й те ще... Ні, не знаю,
209B 0007 Згадать хоть що-небудь! Та оце й наткну[в]сь / На таке погане, що так і заснув, /
Богу не молившись!.. От мені приснилось...
209B 0010 Свиною заснувши, звичайне, такий / І сон приверзеться... Ніби край могили / Пасу я
ягнята, а я ще малий;
209B 0015 Уже й сивоусий собі неборак, / Та і йде до мене... Я собі звернулось, / Щеня мов під
тином,– звичайне, мале,
209B 0035 Усі ми однако за волю лягли, / Усі ми і встанем, та Бог його знає, / Коли-то те буде.
Дивися ж, дитино!
209B 0043 Приснились у житі, лановий біжить, / Та б'є мене добре, і ніби проклятий / Свитину
здирає. І досі болить,
209B 0044 Та б'є мене добре, і ніби проклятий / Свитину здирає. І досі болить, / Як сон той
згадаю. А як нагадаю
209B 0058 Во ім'я Господа Христа / І матері його святої! / Ляхи прийшли на нас войною!
209B 0063 Земля козача зайнялась / І кров'ю, сину, полилась, / І за могилою могила,
209B 0064 І кров'ю, сину, полилась, / І за могилою могила, / Неначе гори, поросли
209B 0074 Моїй Україні-небози... / І трьох синів своїх.– Нехай,– / Я думав, грішний,– перед Богом
209B 0096 Такес-то у нас було! / Якось їх, клятих, і до мене / Вночі на хутір занесло.
209B 0115 Усі до одного згоріли! / І Прися бідная моя / Згоріла з клятими! А я...
209B 0122 Синів всіх трьох моїх найшли, / Та в добрий час і полягли / Отут укупі!..
209B 0131 За наші голови... А може, / І про могили, і про нас / З старцями божими по селах
209B 0131 За наші голови... А може, / І про могили, і про нас / З старцями божими по селах
212B 0001 ----- / І станом гнучим, і красою / Пренепорочно-молодою
212B 0001 ----- / І станом гнучим, і красою / Пренепорочно-молодою
212B 0005 Дивлюся іноді, дивлюсь, / І чудно, мов перед святою, / Перед тобою помолюсь.
212B 0007 Перед тобою помолюсь. / І жаль мені, старому, стане / Твоєї божої краси.
212B 0012 Святим хранителем твоїм? / І хто заступить? Хто укриє / Од зла людського в час
лихий?
212B 0019 Молися ж, серце, помолюсь / І я з тобою. Щось пророче / Мені вже зазирає в очі,
212B 0021 Мені вже зазирає в очі, / І я вже Богу не молюсь, / Уже й на тебе не дивлюсь.
212B 0026 Твоє голодне дитя... / І в'янеш ти, а дні летять, / Несуть все добре за собою,
212B 0034 В колодочки поки вбивалось, / Оперилось, і ти осталась / Стара і немощна. Людей,
212B 0035 Оперилось, і ти осталась / Стара і немощна. Людей, / Людей неприязних благасш
212B 0037 Людей неприязних благасш / І Христа ради простягаєш / Коло зачинених дверей

- 212В 0044 Дивлюся іноді, дивлюсь / На стан твій гнучий і за тебе / Тихенько Богу помолюсь.
- 212В 0048 На тебе, серце, не зійшла / Твоя і доля і недоля. / -----
- 212В 0048 На тебе, серце, не зійшла / Твоя і доля і недоля. / -----
- 214В 0005 Сіяють очі молодії; / Витає радість і надія / В очах веселих, люблю ім,
- 214В 0008 Очам негрішним, молодим. / І всі регочуться, сміються, / І всі танцюють. Тільки я,
- 214В 0009 І всі регочуться, сміються, / І всі танцюють. Тільки я, / Неначе заклятий, дивлюся
- 214В 0011 Неначе заклятий, дивлюся / І нишком плачу, плачу я. / Чого ж я плачу? Мабуть, шкода,
- 215В 0006 З людьми в паскуді, опаскудив / І душу чистую?.. А люде! / (Звичайне, люде, сміючись)
- 215В 0008 (Звичайне, люде, сміючись) / Зовуть її і молодою, / І непорочною, святою,
- 215В 0009 Зовуть її і молодою, / І непорочною, святою, / І ще якоюсь... Вороги!!
- 215В 0010 І непорочною, святою, / І ще якоюсь... Вороги!! / І люті! люті! Ви ж украли,
- 215В 0011 І ще якоюсь... Вороги!! / І люті! люті! Ви ж украли, / В багно погане заховали
- 215В 0020 Бо ви мене з святого неба / Взяли меж себе – і писать / Погані вірші научили.
- 215В 0023 Ви тяжкий камінь положили / Посеред шляху... і розбили / О його... Бога боячись!
- 215В 0030 Дивуєтесь, що спотикаюсь, / Що вас і долю проклинаю, / І плачу тяжко, і, як ви...
- 215В 0031 Що вас і долю проклинаю, / І плачу тяжко, і, як ви... / Душі убогої цураюсь,
- 215В 0031 Що вас і долю проклинаю, / І плачу тяжко, і, як ви... / Душі убогої цураюсь,
- 216В 0002 На батька бісового я трачу / І дні, і пера, і папір! / А іноді то ще й заплачу,
- 216В 0002 На батька бісового я трачу / І дні, і пера, і папір! / А іноді то ще й заплачу,
- 216В 0002 На батька бісового я трачу / І дні, і пера, і папір! / А іноді то ще й заплачу,
- 216В 0005 Таки аж надто. Не на мир / І на діла його дивившись, / А так, мов іноді упившись
- 217В 0001 ----- / І досі сниться: під горою / Меж вербами та над водою
- 217В 0005 Неначе й досі сивий дід / Коло хатиночки і бавить / Хорошее та кучеряве
- 217В 0008 Своє маленькеє внуча. / І досі сниться, вийшла з хати / Веселая, сміючись, мати,
- 217В 0010 Веселая, сміючись, мати, / Цілує діда і дитя / Аж тричі весело цілує,
- 217В 0012 Аж тричі весело цілує, / Прийма на руки, і годує, / І спать несе. А дід сидить
- 217В 0013 Прийма на руки, і годує, / І спать несе. А дід сидить / І усміхається, і стиха
- 217В 0014 І спать несе. А дід сидить / І усміхається, і стиха / Промовить нишком: – Де ж те лихо?
- 217В 0014 І спать несе. А дід сидить / І усміхається, і стиха / Промовить нишком: – Де ж те лихо?
- 217В 0017 ----- / І нищечком старий читає, / Перехрестившись, отче наш.
- 217В 0020 Крізь верби сонечко сіяє / І тихо гасне. День погас, / І все почило. Сивий в хату
- 217В 0021 І тихо гасне. День погас, / І все почило. Сивий в хату / Й собі пішов опочивати.
- 218В 0001 ----- / Возлюбленику муз і грацій, / Ждучи тебе, я тихо плачу
- 218В 0003 Ждучи тебе, я тихо плачу / І думу скорбную мою / Твоїй душі передаю.
- 218В 0012 Перепливе вона Лету, / І огнем-сльозою / Упаде колись на землю
- 218В 0014 Упаде колись на землю / І притчею стане / Розпинателям народним,
- 218В 0024 Й за те, що бачу. Ще живуть, / І Богу моляться, і мруть / Хрещені люде.
- 218В 0024 Й за те, що бачу. Ще живуть, / І Богу моляться, і мруть / Хрещені люде.
- 218В 0030 Не вбогий, мабуть, хтось лежить? / І намальовано: розп'ятий / За нас син божий на хресті.
- 218В 0038 Дивлюсь, дивлюся, помолюся: / І горе, горенько моє, / Мов нагодована дитина,
- 218В 0040 Мов нагодована дитина, / Затихне трохи. І тюрма / Неначе ширшає. Співає
- 218В 0042 Неначе ширшає. Співає / І плаче серце, оживає, / І в тебе, Боже, і в святих
- 218В 0043 І плаче серце, оживає, / І в тебе, Боже, і в святих / Та праведних твоїх питає,
- 218В 0043 І плаче серце, оживає, / І в тебе, Боже, і в святих / Та праведних твоїх питає,
- 218В 0048 Богом ізбранної Марії, / Що він зробив їм? І за що / Його, святого, мордували,
- 218В 0051 Во уши кували; / І главу його честную / Терном увінчали?
- 218В 0053 Терном увінчали? / І вивели з злодіями / На Голгофу-гору;
- 218В 0055 На Голгофу-гору; / І повісили меж ними – / За що? Не говорить
- 218В 0069 Святої правди голос новий! / І слово розумом святим / І оживи, і просвіти!
- 218В 0070 І слово розумом святим / І оживи, і просвіти! / І розкажу я людям горе,
- 218В 0070 І слово розумом святим / І оживи, і просвіти! / І розкажу я людям горе,

- 218В 0071 І оживи, і просвіти! / І розкажу я людям горе, / Як тая мати ріки, море
218В 0074 Сльози кровавої лила, / Так, як і ти. І прийняла / В живу душу світ незримий
218В 0074 Сльози кровавої лила, / Так, як і ти. І прийняла / В живу душу світ незримий
218В 0085 Щоб людям серце розтопило. / І на Україні понеслось, / І на Україні святилось
218В 0086 І на Україні понеслось, / І на Україні святилось / Те слово, божеє кадило,
218В 0090 Не в нашім краю, Богу милім, / Не за гетьманів і царів, / А в римській ідолській
землі
218В 0100 Як у Італії росло / Male дівча. І красою, / Святою, чистою красою,
218В 0104 Дивилася на неї мати / І молоділа. І дівчати / Людей шукала. І найшла.
218В 0104 Дивилася на неї мати / І молоділа. І дівчати / Людей шукала. І найшла.
218В 0105 І молоділа. І дівчати / Людей шукала. І найшла. / Та, помолившись Гіменею
218В 0113 Молилася своїм Пенатам / І в Капітолій принесла / Немалі жертви. Ублагала
218В 0118 Святії ідоли. Горить / І день і ніч перед Пенатом / Святий огонь. Радіє мати:
218В 0118 Святії ідоли. Горить / І день і ніч перед Пенатом / Святий огонь. Радіє мати:
218В 0122 Росте, лицяються гетери / І перед образом Венери / Лампаду світять.
218В 0126 Над Віфлеємом. Правди слово, / Святої правди і любові / Зоря всесвітня зійшла!
218В 0128 Зоря всесвітня зійшла! / І мир і радість принесла / На землю людям. Фарисеї,
218В 0128 Зоря всесвітня зійшла! / І мир і радість принесла / На землю людям. Фарисеї,
218В 0130 На землю людям. Фарисеї, / І вся мерзенна Іудея / Заворушилась, заревла,
218В 0133 Неначе гадина в болоті. / І сина божія во плоті / На тій Голгофі розп'яла
218В 0135 На тій Голгофі розп'яла / Межи злодіями. І спали, / Упившись кровію, кати,
218В 0139 Возстав од гроба, слово встало, / І слово правди понесли / По всій невольничій землі
218В 0152 Зайшов у гай води напитись / І одпочити.– Благо вам! – / Сказав апостол утомлений
218В 0154 Сказав апостол утомлений / І оргію благословив. / І тихим, добрим, кротким словом
218В 0155 І оргію благословив. / І тихим, добрим, кротким словом / Благовістив їм слово нове,
218В 0157 Благовістив їм слово нове, / Любов, і правду, і добро, / Добро найкраще на світі,
218В 0157 Благовістив їм слово нове, / Любов, і правду, і добро, / Добро найкраще на світі,
218В 0159 Добро найкраще на світі, / То братолюбіє. І ситий / І п'яний голий отой Фавн,
218В 0160 То братолюбіє. І ситий / І п'яний голий отой Фавн, / І син Алкід твій, і гетери –
218В 0161 І п'яний голий отой Фавн, / І син Алкід твій, і гетери – / Всі, всі упали до землі
218В 0161 І п'яний голий отой Фавн, / І син Алкід твій, і гетери – / Всі, всі упали до землі
218В 0163 Всі, всі упали до землі / Перед Петром. І повели / До себе в терми на вечерю
218В 0166 ----- / І в термах оргія. Горять / Чертоги пурпуром і златом,
218В 0167 І в термах оргія. Горять / Чертоги пурпуром і златом, / Куряться амфори. Дівчата
218В 0170 Трохи не голії стоять / Перед Кіпрідою і в лад / Співають гімн. Приуритован
218В 0172 Співають гімн. Приуритован / Веселий пир. І полягли / На ложах гості. Регот! Гомін!
218В 0175 Гетери гостя привели / Сивобородого. І слово / Із уст апостола святого
218В 0178 Драгим елеєм потекло. / І стихла оргія. А жриця / Кіпріди, оргії цариця,
218В 0181 Поникла радостним челом / Перед апостолом. І встала, / І всі за нею повставали,
218В 0182 Перед апостолом. І встала, / І всі за нею повставали, / І за апостолом пішли
218В 0183 І всі за нею повставали, / І за апостолом пішли / У катакомби. І єдиний
218В 0184 І за апостолом пішли / У катакомби. І єдиний / Твій син Алкід пішов за ними
218В 0186 Твій син Алкід пішов за ними / І за апостолом святым, / За тим учителем своїм.
218В 0195 Ні, не вечерять, а ридать, / Ридать, і долю проклинать, / І сивіть, кленучи. І горе!
218В 0196 Ридать, і долю проклинать, / І сивіть, кленучи. І горе! / Умреш еси на самоті,
218В 0196 Ридать, і долю проклинать, / І сивіть, кленучи. І горе! / Умреш еси на самоті,
218В 0203 А неофітів в Сіракузи / В кайданах одвезли. І син / Алкід, твоя дитина,
218В 0211 Ідеш шукать його в Сибір / Чи теє, в Скіфію... І ти... / І чи одна ти? Божа Мати!
218В 0212 Чи теє, в Скіфію... І ти... / І чи одна ти? Божа Мати! / І заступи вас і укрий!
218В 0213 І чи одна ти? Божа Мати! / І заступи вас і укрий! / Нема сім'ї, немає хати,
218В 0213 І чи одна ти? Божа Мати! / І заступи вас і укрий! / Нема сім'ї, немає хати,
218В 0224 Тебе осудить. Припливуть / І прилетять зо всього світа / Святіє мученики. Діти
218В 0228 Круг смертного твого предстануть / В кайданах. І... тебе простять. / Вони брати і
християни,
218В 0229 В кайданах. І... тебе простять. / Вони брати і християни, / А ти собака! Людоїд!

- 218В 0234 Невольника у Сіракузах / В льохах і тюрмах. А Медуза / В шинку з старцями п'яна спить.
- 218В 0236 В шинку з старцями п'яна спить. / От-от прокинеться... І потом, / І кров'ю вашою, деспоти,
- 218В 0237 От-от прокинеться... І потом, / І кров'ю вашою, деспоти, / Похмілля справить.
- 218В 0241 Дитину мати. Не найшла / І в Сіракузи поплила. / Та там уже його в кайданах
- 218В 0245 Не допустили й подивитись, / І мусила вона сидіть / Коло острога. Ждять, і ждять,
- 218В 0246 І мусила вона сидіть / Коло острога. Ждять, і ждять, / Як Бога з неба виглядять
- 218В 0254 Зо всього царства воєводи, / Преторіане і сенат, / Жерці і ліктори стоять
- 218В 0255 Преторіане і сенат, / Жерці і ліктори стоять / Круг Капітолія. І хором
- 218В 0256 Жерці і ліктори стоять / Круг Капітолія. І хором / Співають гімн і курять дим
- 218В 0257 Круг Капітолія. І хором / Співають гімн і курять дим / З кадил і амфор. І з собором
- 218В 0258 Співають гімн і курять дим / З кадил і амфор. І з собором / Іде сам кесар. Перед ним
- 218В 0258 Співають гімн і курять дим / З кадил і амфор. І з собором / Іде сам кесар. Перед ним
- 218В 0264 Патриції-аристократи / І мудрий кесарів сенат. / Вони, бач, кесаря хвалили
- 218В 0272 Самим Юпітером, та й годі. / І написали воєводам / По всьому царству: так і так.
- 218В 0273 І написали воєводам / По всьому царству: так і так. / Що кесар Бог. Що більш од Бога!
- 218В 0275 Що кесар Бог. Що більш од Бога! / І майстрові дали кувать / Із бронзи кесаря. До того
- 218В 0279 Що бронзовий той кесар буде / І милувать. Сердешні люде, / Неначе в ірій, потягли
- 218В 0282 У Рим на прощу. Приплила / Із Сіракуз і та небога / Благати кесаря і Бога.
- 218В 0283 Із Сіракуз і та небога / Благати кесаря і Бога. / І чи одна вона? Мій Боже!
- 218В 0284 Благати кесаря і Бога. / І чи одна вона? Мій Боже! / Прийшло їх тисячі в сльозах,
- 218В 0304 Молились вчора сенатори / І всі патриції, і вчора / Лилася божа благодать.
- 218В 0304 Молились вчора сенатори / І всі патриції, і вчора / Лилася божа благодать.
- 218В 0314 Сестру благоволили взять / У свій гарем. І се нічого. / На те він Бог, а ми під Бога
- 218В 0322 А ми помилуємо вас. / І ви, плебеї-гречкосії, / І ви молилися, та вас
- 218В 0323 І ви, плебеї-гречкосії, / І ви молилися, та вас / Ніхто не милує. Не вміють
- 218В 0325 Ніхто не милує. Не вміють / Вас і помилувать гаразд! / -----
- 218В 0328 Молитися за християн. / І ти приходила, молилась, / І милосердий істукан
- 218В 0329 І ти приходила, молилась, / І милосердий істукан / Звелів везти із Сіракузи
- 218В 0332 У Рим в кайданах християн. / І рада ти, і весела / Кумирові знову
- 218В 0332 У Рим в кайданах християн. / І рада ти, і весела / Кумирові знову
- 218В 0353 – От Юпітер, так Юпітер! / Не жаль і назвати / Юпітером. А я, дурна,
- 218В 0358 Дурна, більш нічого! – / І нищечком помолилась / Кесареві-Богу.
- 218В 0376 – Псалом новий Господеві / І новую славу / Воспоєм честним собором,
- 218В 0379 Серцем нелукавим. / Во псалтирі і тимпані / Воспоєм благая,
- 218В 0384 Преподобнії во славі / І на тихих ложах / Радуються, славословять,
- 218В 0387 Хвалять ім'я боже. / І мечі в руках їх добрі, / Острі обоюду,
- 218В 0390 На отмщеніє язикам / І в науку людям. / Окують царей неситих
- 218В 0393 В залізніє пута, / І їх, славних, оковами / Ручними окрутять.
- 218В 0395 Ручними окрутять. / І осудять неправедних / Судом своїм правим,
- 218В 0397 Судом своїм правим, / І вовіки стане слава, / Преподобним слава.
- 218В 0401 Неначе темная скала. / Не слухала і не ридала, / А алілуя подала
- 218В 0418 Уже внучата зачались, / І виростуть вони колись. / Не месники внучата тії,
- 218В 0421 Христові воїни святіє! / І без огня, і без ножа / Стратеги божії воспрянуть.
- 218В 0421 Христові воїни святіє! / І без огня, і без ножа / Стратеги божії воспрянуть.
- 218В 0423 Стратеги божії воспрянуть. / І тьми і тисячі поганих / Перед святими побіжать.
- 218В 0423 Стратеги божії воспрянуть. / І тьми і тисячі поганих / Перед святими побіжать.
- 218В 0433 ----- / І в Рим галера приплила. / Минає тиждень. П'яний кесар,
- 218В 0442 Кров потекла. Ликує Рим! / І гладіатор і патрицій – / Обидва п'яні. Кров і дим
- 218В 0442 Кров потекла. Ликує Рим! / І гладіатор і патрицій – / Обидва п'яні. Кров і дим
- 218В 0443 І гладіатор і патрицій – / Обидва п'яні. Кров і дим / Іх упоїв. Руїну слави
- 218В 0461 Ще не було у Колізеї. / На третій день і їх в кайданах / Сторожа з голими мечами
- 218В 0467 Псалом співаючи, ступив. / І п'яний кесар, мов скажений, / Зареготавсь. І леопард

- 218В 0468 І п'яний кесар, мов скажений, / Зареготавсь. І леопард / Із льоху вискочив на сцену,
218В 0470 Із льоху вискочив на сцену, / Ступив, зирнув... І полилась / Свята кров. По Колізеї
218В 0473 Ревучим громом пронеслась / І стихла буря. Де ж була? / Де ти сховалась? Чом на
його,
218В 0483 Одна-однісінька надворі. / І що ти зможеш? – Горе! Горе! / О горе лютеє моє!
218В 0487 Що я робитиму? До кого / Я прихилюся?.. – І небога / Кругом зирнула, і о мур,
218В 0488 Я прихилюся?.. – І небога / Кругом зирнула, і о мур, / Об мур старою головою
218В 0490 Об мур старою головою / Ударилась, і трупом пала / Під саму браму.
218В 0496 Колізей остався / Без кесаря і без римлян, / І ніби заплакав
218В 0497 Без кесаря і без римлян, / І ніби заплакав / Самотній. Мов гора та
218В 0507 Пливе місяць круглолиций. / І мир первозданний / Одпочив на лоні ночі.
218В 0530 Послухала, усміхнулась / І щось прошептала, / Якесь слово. І нищечком
218В 0531 І щось прошептала, / Якесь слово. І нищечком / Коло брами сіла
218В 0535 Брама одчинилась. / І на возах, на колесницях / Із Колізея, із різниці,
218В 0538 Святис вивезли тіла; / І повезли на Тібр. Тілами / Святих убитих годували
218В 0544 За бити голову руками / І тихо, мовчки за возами / Марою чорною пішла
218В 0553 З возами скіфи повертали. / І ти осталася одна / На березі. І ти дивилась,
218В 0554 І ти осталася одна / На березі. І ти дивилась, / Як розстиналися, стелилися
218В 0560 Живого сліду на воді. / І усміхнулася тойді, / І тяжко, страшно заридала,
218В 0561 І усміхнулася тойді, / І тяжко, страшно заридала, / І помолилась в перший раз
218В 0562 І тяжко, страшно заридала, / І помолилась в перший раз / За нас розп'ятому. І спас
218В 0563 І помолилась в перший раз / За нас розп'ятому. І спас / Тебе розп'ятий син Марії.
218В 0565 Тебе розп'ятий син Марії. / І ти слова його живії / В живу душу прийняла.
218В 0567 В живу душу прийняла. / І на торжища і в чертоги / Живого істинного Бога
230В 0013 Що сам фельдфебель дивувались / І маршировкою, і всім... / І «благодарні
пребивали
230В 0013 Що сам фельдфебель дивувались / І маршировкою, і всім... / І «благодарні
пребивали
230В 0014 І маршировкою, і всім... / І «благодарні пребивали / Всегда к ефрейторам своїм».
230В 0022 Не вам, в мережаній лівреї, / Донощики і фарисеї, / За правду пресвятую стать
230В 0024 За правду пресвятую стать / І за свободу! Розпинать, / А не любить ви вчилися брата!
230В 0029 Ми діждемося Вашингтона / З новим і праведним законом? / А діждемося-таки
колись.
230В 0032 Не сотні вас, а мільони / Полян, дулебів і древлян / Гаврилич гнув во время оно.
230В 0035 А вас, моїх святих киян, / І ваших чепурних киянок / Оддав своїм профосам п'яним
230В 0038 У наймички сатрап-капрал. / Вам і байдуже. А меж вами / Найшовсь-таки якийсь
проява,
230В 0042 Що в морду затопив капрала, / Та ще й у церкві, і пропало, / Як на собаці.
230В 0059 Більш нічого / Не викроїлось, і драму / Глухими, темними задами
230В 0065 Якраз на смітничок Миколи, / І світиш, і гориш над ним / Огнем невидимим, святим.
230В 0065 Якраз на смітничок Миколи, / І світиш, і гориш над ним / Огнем невидимим, святим.
230В 0078 Як мордовали, розпинали / І вішали?.. А ти не знало? / І ти дивилося на них
230В 0079 І вішали?.. А ти не знало? / І ти дивилося на них / І не осліпло! Око, око!
230В 0080 І ти дивилося на них / І не осліпло! Око, око! / Не дуже бачиш ти глибоко!
230В 0087 Аж за Байкал; загляну в гори, / В вертепи темні і в нори, / Без дна глибокії, і вас –
230В 0088 В вертепи темні і в нори, / Без дна глибокії, і вас – / Сборники святої волі –
230В 0091 Із тьми, із смрада, із неволі / Царям і людям на показ / На світ вас виведу надалі
232В 0002 Ти не лукавила зо мною, / Ти другом, братом і сестрою / Сіромі стала. Ти взяла
232В 0005 Мене, маленького, за руку / І в школу хлопця одвела / До п'яного дяка в науку.
232В 0009 З нас будуть люде, – ти сказала. / А я й послухав, і учивсь, / І вивчився. А ти
збрехала.
232В 0010 А я й послухав, і учивсь, / І вивчився. А ти збрехала. / Які з нас люде? Та дарма!
233В 0004 Мене ти в пелену взяла / І геть у поле однесла. / І на могилі серед поля,
233В 0005 І геть у поле однесла. / І на могилі серед поля, / Як тую волю на роздоллі,
233В 0008 Туманом сивим сповила. / І колихала, і співала, / І чари діяла... І я...

- 233В 0008 Туманом сивим сповила. / І колихала, і співала, / І чари діяла... І я...
- 233В 0009 І колихала, і співала, / І чари діяла... І я... / О чарівниченько моя!
- 233В 0009 І колихала, і співала, / І чари діяла... І я... / О чарівниченько моя!
- 233В 0020 Пташечкою вилетіла / І понадо мною / Полинула, заспівала
- 233В 0025 Душу окропила. / І я живу, і надо мною / З своєю божою красою
- 233В 0025 Душу окропила. / І я живу, і надо мною / З своєю божою красою
- 233В 0031 Не покидай мене. Вночі, / І вдень, і ввечері, і рано / Витай зо мною і учи,
- 233В 0031 Не покидай мене. Вночі, / І вдень, і ввечері, і рано / Витай зо мною і учи,
- 233В 0031 Не покидай мене. Вночі, / І вдень, і ввечері, і рано / Витай зо мною і учи,
- 233В 0032 І вдень, і ввечері, і рано / Витай зо мною і учи, / Учи неложними устами
- 233В 0039 Свого ти сина в домовину, / І хоть єдиную сльозину / В очах безсмертних покажи.
- 234В 0019 Ти хоча й пишалась / І з п'яними кесарями / По шинках хиялась,
- 234В 0026 Дай на себе подивитись, / Дай і пригорнутись, / Під крилом твоїм любенько
- 235В 0008 Розповила, нагодувала, / Попестила; і ніби сном, / Над сином сидя, задрімала.
- 235В 0010 Над сином сидя, задрімала. / І снитися їй той син Іван / І уродливий, і багатий,
- 235В 0011 І снитися їй той син Іван / І уродливий, і багатий, / Не одинокий, а жонатий
- 235В 0011 І снитися їй той син Іван / І уродливий, і багатий, / Не одинокий, а жонатий
- 235В 0018 А діточки обід несуть. / І усміхнулася небога, / Проснулася – нема нічого...
- 236В 0003 А щось такеє бачить око, / І серце жде чогось. Болить, / Болить, і плаче, і не спить,
- 236В 0004 І серце жде чогось. Болить, / Болить, і плаче, і не спить, / Мов негодована дитина.
- 236В 0004 І серце жде чогось. Болить, / Болить, і плаче, і не спить, / Мов негодована дитина.
- 237В 0006 Медоточивими устами / Цілюються і часу ждуть, / Чи швидко брата в домовині
- 237В 0013 Мовлявший: ми не суета! / І возвеличимо надиво / І розум наш і наш язик...
- 237В 0014 І возвеличимо надиво / І розум наш і наш язик... / Та й де той пан, що нам закаже
- 237В 0014 І возвеличимо надиво / І розум наш і наш язик... / Та й де той пан, що нам закаже
- 237В 0016 Та й де той пан, що нам закаже / І думать так і говорить? / – Воскресну я! – той пан
вам скаже,–
- 237В 0016 Та й де той пан, що нам закаже / І думать так і говорить? / – Воскресну я! – той пан
вам скаже,–
- 237В 0023 Я на сторожі коло їх / Поставлю слово. І пониче, / Неначе стоптана трава,
- 237В 0025 Неначе стоптана трава, / І думка ваша і слова – / Неначе срібло куте, бите
- 237В 0025 Неначе стоптана трава, / І думка ваша і слова – / Неначе срібло куте, бите
- 237В 0027 Неначе срібло куте, бите / І семикрати перелите / Огнем в горнилі, словеса
- 237В 0031 Розкинь же їх, твої святис, / По всій землі. І чудесам / Твоїм увірують на світі
- 238В 0002 Недавно я поза Уралом / Блукав і Господа благов, / Щоб наша правда не пропала,
- 238В 0005 Щоб наше слово не вмирало; / І виблагав. Господь послав / Тебе нам, кроткого
пророка
- 238В 0007 Тебе нам, кроткого пророка / І обличителя жестоких / Людей неситих. Світе мій!
- 238В 0011 Моя ти сило молодая! / Світи на мене, і огрій, / І оживи моє побите
- 238В 0012 Світи на мене, і огрій, / І оживи моє побите / Убоге серце, неукрите,
- 238В 0014 Убоге серце, неукрите, / Голоднеє. І оживу, / І думу вольную на волю
- 238В 0015 Голоднеє. І оживу, / І думу вольную на волю / Із домовини воззову.
- 238В 0017 Із домовини воззову. / І думу вольную... О доле! / Пророче наш! Моя ти доне!
- 239В 0005 Рожевим крином процвіти! / І процвітеш, позеленіш, / Мов Іорданові святис
- 239В 0008 Луги зелені, береги! / І честь Кармілова і слава / Ліванова, а не лукава,
- 239В 0008 Луги зелені, береги! / І честь Кармілова і слава / Ліванова, а не лукава,
- 239В 0014 Святим омофором своїм. / І люде темні, незрячі, / Дива господнії побачать.
- 239В 0016 ----- / І спочинуть невольничі / Утомлені руки,
- 239В 0018 Утомлені руки, / І коліна одпочинуть, / Кайданами куті!
- 239В 0024 Долготерпеливих / Вас, убогих. І воздає / Злодіям за злая!
- 239В 0033 Прорветься слово, як вода, / І дебрь-пустиня неполита, / Зцілющою водою вмита,
- 239В 0035 Зцілющою водою вмита, / Прокинеться; і потечуть / Веселі ріки, а озера
- 239В 0040 Оживуть степи, озера, / І не верстовії, / А вольнії, широкії,
- 239В 0043 Скрізь шляхи святії / Простеляться; і не найдуть / Шляхів тих владики,
- 239В 0046 А раби тими шляхами / Без гвалту і крику / Позіходяться докупи,
- 239В 0049 Раді та веселі. / І пустиню опанують / Веселії села.

- 241В 0003 На Іордані процвіла, / І воплотила, пронесла / Святеє слово над землею.
241В 0008 В Сибір в кайданах поведуть. / І ти, мій цвіте неукритий... / Не вимовлю...
241В 0013 Подай їй долю на сім світі / І більш нічого не давай. / Та не бери її весною
244В 0004 ----- / Ой маю, маю і рученята... / Ніко[го], матінко, та обнімати,
244В 0007 ----- / Ой маю, маю і ноженята, / Та ні з ким, матінко, потанцювати,
245В 0004 Я думав, де ж я прихилось? / І де подінуся на світі? / І сниться сон мені: дивлюсь,
245В 0005 І де подінуся на світі? / І сниться сон мені: дивлюсь, / В садочку, квітами повита,
245В 0018 Мене, небога, виглядає. / І їй здається, виринає / З-за хвилі човен, доплива...
245В 0020 З-за хвилі човен, доплива... / І в хвилі човен порина. / – Мій братику! Моя ти доле! –
245В 0022 – Мій братику! Моя ти доле! – / І ми прокинулися. Ти... / На панщині, а я в неволі!..
246В 0004 Як доведеться в світі жити? / Людей і Господа хвалить? / В багні колодою гнилою
246В 0010 О горе! горенько мені! / І де я в світі заховаюсь? / Щодень пілати розпинають,
247В 0005 Упився б! здорово упивсь! / І препрославлений козакий / Розумний батьку!.. і в смердячій
247В 0006 І препрославлений козакий / Розумний батьку!.. і в смердячій / Жидівській хаті б похмеливсь
249В 0007 У Ірода таки самого, / І у порогу й за порогом / Стояли ліктори, а цар..
249В 0014 А той кишенею трясє, / Виймає гроші і не лічить, / Неначе старцеві дає.
249В 0016 Неначе старцеві дає. / І п'яний Ірод знову п'є! / Як ось, не в самім Назареті,
249В 0020 Марія сина привела, / І в Віфлієм з малим пішла... / Біжить почтар із Віфлієма
249В 0022 Біжить почтар із Віфлієма / І каже: – Царю! так і так! / Зіновать, кукіль і будяк
249В 0022 Біжить почтар із Віфлієма / І каже: – Царю! так і так! / Зіновать, кукіль і будяк
249В 0023 І каже: – Царю! так і так! / Зіновать, кукіль і будяк / Росте в пшениці! Кляте плем'я
250В 0008 Пренепорочная, блага! / Молюся, плачу і ридаю: / Воззри, пречистая, на їх,
250В 0016 Достойно петая! благаю! / Царице неба і землі! / Вонми їх стону і пошли
250В 0017 Царице неба і землі! / Вонми їх стону і пошли / Благий кінець, о всеблага!
250В 0021 Як процвітуть убогі села, / Псалмом і тихим і веселим / Святуя доленьку твою.
250В 0021 Як процвітуть убогі села, / Псалмом і тихим і веселим / Святуя доленьку твою.
250В 0023 Святуя доленьку твою. / А нині плач, і скорбь, і сльози / Душі убогої – убогий
250В 0023 Святуя доленьку твою. / А нині плач, і скорбь, і сльози / Душі убогої – убогий
250В 0032 Росла собі та виростала / І на порі Марія стала... / Рожевим квітом розцвіла
250В 0034 Рожевим квітом розцвіла / В убогій і чужій хатині, / В святому тихому раю.
250В 0038 Неначе на свою дитину, / Теслу, було, і струг покине / Та й дивиться; і час мине,
250В 0039 Теслу, було, і струг покине / Та й дивиться; і час мине, / А він і оком не мигне
250В 0040 Та й дивиться; і час мине, / А він і оком не мигне / І думає: – Ані родини!
250В 0041 А він і оком не мигне / І думає: – Ані родини! / Ані хатиночки нема,
250В 0050 Козу з козяточком сердешним / І попасти і напоїть, / Хоч і далеко. Так любила ж
250В 0050 Козу з козяточком сердешним / І попасти і напоїть, / Хоч і далеко. Так любила ж
250В 0051 І попасти і напоїть, / Хоч і далеко. Так любила ж / Вона той тихий божий став,
250В 0054 Широкою Тіверіаду, / І рада, аж сміється, рада / Що Йосип, сидячи, мовчав,
250В 0063 Неначе вкопана, під гаєм, / І смутно, сумно позирає / На той широкий божий став,
250В 0065 На той широкий божий став, / І мовила: – Тіверіадо! / Широкий царю озерам!
250В 0070 З старим Іосифом? О доле! – / І похилилась, мов тополя / Од вітру хилиться в яру.
250В 0075 Його старії підопру! – / І кинула кругом очима, / Аж іскри сипнули з очей.
250В 0087 Лопух край берега найшла, / Лопух зорвала і накрила, / Неначе бриликом, своєю,
250В 0091 Свою головоньку святую! / І зникла в темному гаю. / О світе наш незаходимий!
250В 0100 Що серце без огню розтопить / І без води прорве, потопить / Святії думоньки твої?
250В 0104 Огонь заклунувся вже, годі! / Уже розжеврівся. І шкода, / Даремне сила пропаде.
250В 0108 Огонь той лютий, негасимий, / І, недобитая, за сином / Повинна будеш перейти
250В 0129 Козу з козяточком з-під гаю / І заспівала.– / «Раю! раю!
250В 0139 На руки козеня взяла / І веселенькая пішла / На хутір бондарів убогий.
250В 0145 До лона тиж пригортала / І цілувала. Козеня, / Неначе тее кошеня,
250В 0147 Неначе тее кошеня, / І не пручалось, не кричало, / На лоні пестилося, гралось.
250В 0151 Трохи, трохи не танцювала / І не втомилась. Вигляда / Старий, сумуючи під тином,
250В 0154 Давненько вже свою дитину. / Зострів її і привітав / І тихо мовив: – Де ти в Бога
250В 0155 Зострів її і привітав / І тихо мовив: – Де ти в Бога / Загаялась, моя небога?

- 250B 0163 Зайшов у нас підночувать. / І каже, божа благодать / На ветхую Єлисавету
 250B 0173 Мов намальований сіяв, / І став велично на порозі, / І, уклонившись, вітав
 250B 0174 І став велично на порозі, / І, уклонившись, вітав / Марію тихо. Їй, небозі,
 250B 0177 Аж дивно, чудно. Гость стояв / І ніби справді засіяв. / Марія на його зирнула
 250B 0179 Марія на його зирнула / І стрепенулась. Пригорнулась / Неначе злякане дитя,
 250B 0186 Води погожої з криниці, / І молоко і сир козлиці / Їм на вечерю подала.
 250B 0186 Води погожої з криниці, / І молоко і сир козлиці / Їм на вечерю подала.
 250B 0191 Та дивувалася, дивилась, / І слухала, як молодий / Дивочний гость той говорив.
 250B 0193 Дивочний гость той говорив. / І словеса його святіє / На серце падали Марії,
 250B 0195 На серце падали Марії, / І серце мерзло і пеклось! / -----
 250B 0195 На серце падали Марії, / І серце мерзло і пеклось! / -----
 250B 0201 На ниві сіються новій! / І виростуть, і пожнемо / І в житницю соберемо
 250B 0201 На ниві сіються новій! / І виростуть, і пожнемо / І в житницю соберемо
 250B 0202 І виростуть, і пожнемо / І в житницю соберемо / Зерно святєс. Я Месію
 250B 0205 Іду народу возвістять! – / І помолилася Марія / Перед апостолом.
 250B 0214 З глеком по воду до криниці. / І гость за нею, і в ярочку / Догнав Марію...
 250B 0214 З глеком по воду до криниці. / І гость за нею, і в ярочку / Догнав Марію...
 250B 0219 До самої Тіверіади / Благовістителя. І раді, / Радісінькі собі прийшли
 250B 0223 Жде його Марія, / І ждучи плаче, молодії / Ланіти, очі і уста
 250B 0224 І ждучи плаче, молодії / Ланіти, очі і уста / Марніють зримо.– Ти не та,
 250B 0232 А то... Ї не вимовив: уб'ють / На улиці.– І заховайтесь / В своїм оазисі.– І в путь
 250B 0233 На улиці.– І заховайтесь / В своїм оазисі.– І в путь / Марія нашвидку збиралась
 250B 0248 Рабами б бідніє раби / І досі мерли би. О муко! / О тяжкая душі печаль!
 250B 0251 Не вас мені, сердешних, жаль, / Сліпі і маліє душою, / А тих, що бачать над собою
 250B 0253 А тих, що бачать над собою / Сокиру, молот і кують / Кайдани новіє. Уб'ють,
 250B 0256 Заріжуть вас, душеубійці, / І із кровавої криниці / Собак напоять.
 250B 0261 Хоч би прийшов та подививсь / На брак той славний і преславний, / На брак
 окрадений! Не чуть,
 250B 0264 Не чуть ані його, ані Месії, / А люде ждуть чогось і ждуть, / Чогось непевного.
 Маріє!
 250B 0267 Ти, безталанная, чого / І ждеш і ждатимеш од Бога / І од людей його? Нічого,
 250B 0267 Ти, безталанная, чого / І ждеш і ждатимеш од Бога / І од людей його? Нічого,
 250B 0268 І ждеш і ждатимеш од Бога / І од людей його? Нічого, / Ніже апостола того,
 250B 0283 – Його! – промовила Марія, / І веселесенька пішла / У Назарет. І він радіє,
 250B 0284 І веселесенька пішла / У Назарет. І він радіє, / Що наймичка його несла
 250B 0289 Ото вони собі ідуть, / Прийшли додому. І живуть / Повінчані, та не веселі.
 250B 0295 Сидить собі коло вікна / І в поле дивиться, і шиє / Малесеньке сороченя –
 250B 0295 Сидить собі коло вікна / І в поле дивиться, і шиє / Малесеньке сороченя –
 250B 0304 У город Віфлієм ішли.– / І зник, пропав той тяжкий голос. / Тільки руна в яру гула.
 250B 0309 В торбину мовчки положила / І мовчки за старим пішла / У Віфлієм.– Святая сило!
 250B 0314 Сумуючи, собі обос. / І вбогії перед собою / Козу з козятчком женуть,
 250B 0318 А може, Бог пошле дитину / В дорозі; от і молоко / Сердешній матері. Скотина
 250B 0322 Ідуть за нею батько й мати, / І починають розмовляти / Поволі, тихо.– Семіон
 250B 0327 Сказав мені.– Святий закон! / І Авраама і Мойсея! / Возобновлять мужі есеї.
 250B 0327 Сказав мені.– Святий закон! / І Авраама і Мойсея! / Возобновлять мужі есеї.
 250B 0329 Возобновлять мужі есеї. / І каже, поти не умру, / Поки Месію не узрю! –
 250B 0333 Месія прийде! – Вже прийшов, / І ми вже бачили Месію! – / Марія мовила.
 250B 0344 А сонце праведне швиденько / Додолу котиться. І глядь! / Сховалося, і смеркло в
 полі.
 250B 0345 Додолу котиться. І глядь! / Сховалося, і смеркло в полі. / І диво дивнеє! ніколи
 250B 0346 Сховалося, і смеркло в полі. / І диво дивнеє! ніколи / Ніхто не бачив і не чув
 250B 0347 І диво дивнеє! ніколи / Ніхто не бачив і не чув / Такого дива. Аж здогнув
 250B 0352 Мітла огненная зійшла. / І степ і гори осіяла. / Марія з шляху не вставала,
 250B 0352 Мітла огненная зійшла. / І степ і гори осіяла. / Марія з шляху не вставала,
 250B 0357 Що нас од каторги спасла! / І пресвятая, неповинна, / За нас, лукавих, розп'ялась!
 250B 0363 Її й дитятчко взяли / І у вертеп свій принесли, / І чабани його убогі

- 250B 0364 І у вертеп свій принесли, / І чабани його убогі / Еммануїлом нарекли.
250B 0368 У Віфліємі на майдані / Зійшовся люд і шепотить, / Що щось непевне з людьми буде
250B 0371 Во Іудеї. Гомонить / І тихне люд.– О люди! люди! – / Чабан якийсь біжить, кричить.
250B 0379 – Месія! Ісус! Осанна! – / І люд розходивсь. / Через час
250B 0382 Чи через два прийшов указ / І легіон з Єрусалима, / Од того Ірода. Незримо
250B 0398 Що привітали, заховали / І нам Спасителя спасли. / Од Ірода. Нагодували,
250B 0400 Од Ірода. Нагодували, / І напоїли, і дали / Кожух і свиту на дорогу,
250B 0401 Од Ірода. Нагодували, / І напоїли, і дали / Кожух і свиту на дорогу,
250B 0401 І напоїли, і дали / Кожух і свиту на дорогу, / І, небораки, додали
250B 0402 Кожух і свиту на дорогу, / І, небораки, додали / Ослицю дійну. І небогу
250B 0403 І, небораки, додали / Ослицю дійну. І небогу / З її дитяточком малим
250B 0405 З її дитяточком малим / І посадили й провели / Вночі тайними манівцями
250B 0409 Мітла огненна світила, / Неначе сонце, і дивилась / На ту ослицю, що несла
250B 0412 В Єгипет кроткою Марію / І народженого Месію. / -----
250B 0416 То слава б стала про царицю / І про велику ослицю / По всьому світу. Ся ж несла
250B 0438 Мов фараонова сторожа, / І ніби фараонам знать / Вони дають, що правда божа
250B 0450 Той бондар праведний, святий, / І гадки, праведний, не має, / Барило й бочку набиває
250B 0453 Та ще й курникає. А ти? / Не плачеш ти і не співаєш, / Гадасш, думаєш-гадаєш,
250B 0457 На путь святий святого сина, / І як його од зол спасти? / Од бурь житейських
одвести?
250B 0461 Коза пасеться; а дитина / І невеличке козеня / У сінях граються. А мати
250B 0465 Та вовну з кужеля пряде. / Аж ось і сам старий іде / З ципочком тихо попід тином:
250B 0498 Одна єдина їх доля / Отой гайочок! І не знать, / Де він кохався. І хатина,
250B 0499 Отой гайочок! І не знать, / Де він кохався. І хатина, / Все, все, сплюндровано. В руїні
250B 0517 Дитина б тая виростала / Без матері, і ми б не знали / І досі правди на землі!
250B 0518 Без матері, і ми б не знали / І досі правди на землі! / Святої волі! Схаменулась
250B 0520 Святої волі! Схаменулась / І тяжко, важко усміхнулась, / Та й заридала. Полились
250B 0532 Нагодувала, одягла / І за святим своїм пішла / У Назарет той до вдовиці
250B 0543 Звичайні діточки! Ідуть / І веселенькі, і здорові, / Аж любо гля[ну]ть, як ідуть!
250B 0543 Звичайні діточки! Ідуть / І веселенькі, і здорові, / Аж любо гля[ну]ть, як ідуть!
250B 0552 Марія ще за ворітьми / Дітей зостріла, і зомліла, / І трупом пала, як узріла
250B 0553 Дітей зостріла, і зомліла, / І трупом пала, як узріла / Той хрестик-шибеничку.– Злий!
250B 0560 Святую шибеничку кинув / І заридав, і пролились / Ще в перший раз младенчі сльози
250B 0560 Святую шибеничку кинув / І заридав, і пролились / Ще в перший раз младенчі сльози
250B 0571 Таки ж у неї на колінах. / Отож і спить собі дитина, / Мов янгеляточко в раю.
250B 0573 Мов янгеляточко в раю. / І на єдиную свою / Та мати дивиться і плаче
250B 0574 І на єдиную свою / Та мати дивиться і плаче / Тихенько-тихо. Ангел спить,
250B 0579 Окропу капля, як огонь / На його впала, і воно / Прокинулось. Швиденько сльози
250B 0582 Марія втерла, сміючись, / Щоб він не бачив. І небозі / Не довелося одурити
250B 0585 Малого сина. Подивилось / І заридало. / -----
250B 0594 Сама його, сама й навчала / Добру і розуму. Івась, / Таки вдовенко, в його вдавсь,
250B 0597 То вдвох собі й ходили в школу / І вчилися вкупочці. Ніколи / Ані пограється з
дітьми,
250B 0611 Та взявши відер, кандійок, / І батько, й мати, і воно / Пішли на ярмарок у самий
250B 0611 Та взявши відер, кандійок, / І батько, й мати, і воно / Пішли на ярмарок у самий
250B 0614 Самісінський Єрусалим. / Хоч і далеко, так спродати / Дорогше можна. От прийшли,
250B 0620 Побігло десь. Шукає сина / Та плаче мати. І не чуть, / Де ділося. У синагогу
250B 0626 Її хлоп'яточко, сидить / І навчає, неповинне, / Як в світі жить, людей любить,
250B 0631 Учителі-архієреї! – / І дивувались фарисеї / І книжники його речам.
250B 0632 І дивувались фарисеї / І книжники його речам. / А радість матері Марії
250B 0639 Во храмі помолились Богу / І веселенькі у дорогу / Додому рушили вночі
250B 0643 Виростали / І вкупі вчилися, ростучи / Святе діточки. Пишались
250B 0650 Святу правду на землі / І прорекли, і розп'ялись / За воленьку, святу волю!
250B 0650 Святу правду на землі / І прорекли, і розп'ялись / За воленьку, святу волю!
250B 0655 За сином праведним своїм, / І ти пішла. В старій хатині / В чужій покинула його,
250B 0664 Його слова, його діла – / Все чула, й бачила, і мліла, / І мовчки трепетно раділа,

- 250B 0665 Все чула, й бачила, і мліла, / І мовчки трепетно раділа, / На сина дивлячись. А він
 250B 0673 Романський золотий плебей! / І час і два мине, не встане, / На матір навіть не
 погляне
 250B 0673 Романський золотий плебей! / І час і два мине, не встане, / На матір навіть не
 погляне
 250B 0679 У яр по воду до криниці, / Тихесенько. І принесе / Води погожої, і вмие
 250B 0680 Тихесенько. І принесе / Води погожої, і вмие / Утомлені стопи святисє,
 250B 0682 Утомлені стопи святисє, / І пити дасть, і отрясе, / Одує прах з його хітона,
 250B 0682 Утомлені стопи святисє, / І пити дасть, і отрясе, / Одує прах з його хітона,
 250B 0685 Зашисє дірочку та знову / Під смокву піде. І сидить / І дивиться, о всевсятая!
 250B 0686 Під смокву піде. І сидить / І дивиться, о всевсятая! / Як син той скорбний спочиває.
 250B 0688 Як син той скорбний спочиває. / Аж ось і дівтора біжить / Із города. Його любили
 250B 0697 Як узрів діток. Привітав / І цілував, благословляя, / Погрався з ними, мов маленький,
 250B 0699 Погрався з ними, мов маленький, / Надів бурнус. І веселенький / З своїми дітками
 пішов
 250B 0710 – Нехай іде! Нехай іде! / Отак і вас він поведе! – / Сказала дітям. І упала
 250B 0711 Отак і вас він поведе! – / Сказала дітям. І упала / На землю трупом.
 250B 0721 Ї зарізали в тюрмі. / І Йосипа твого не стало. / І ти, як палець той, осталась
 250B 0722 І Йосипа твого не стало. / І ти, як палець той, осталась / Одна-однісінька! Такий
 250B 0729 Сховались, потім розійшлись, / І ти їх мусила збирати... / Отож вони якось зійшлись
 250B 0732 Вночі круг тебе сумовати. / І ти, великая в женах! / І їх униніє і страх
 250B 0733 І ти, великая в женах! / І їх униніє і страх / Розвіяла, мов ту полову,
 250B 0733 І ти, великая в женах! / І їх униніє і страх / Розвіяла, мов ту полову,
 250B 0738 В їх душі вбогії! Хвала! / І похвала тобі, Маріє! / Мужі воспрянули святисє.
 250B 0741 По всьому світу розійшлись, / І іменем твого сина, / Твоєї скорбної дитини,
 250B 0743 Твоєї скорбної дитини, / Любов і правду рознесли / По всьому світу. Ти ж під тинном,
 265B 0003 На wspomин дружині / І яблуньку і грушеньку, / На wspomин єдиній!
 265B 0003 На wspomин дружині / І яблуньку і грушеньку, / На wspomин єдиній!
 265B 0015 Сі древа садив я... / Щасливий я! – І я, друже, / З тобою щаслива!
 266B 0002 Восплач, пророче, сине божий! / І о князях, і о вельможах, / І о царях отих. І рци:
 266B 0002 Восплач, пророче, сине божий! / І о князях, і о вельможах, / І о царях отих. І рци:
 266B 0003 І о князях, і о вельможах, / І о царях отих. І рци: / Нащо та сука, ваша мати,
 266B 0003 І о князях, і о вельможах, / І о царях отих. І рци: / Нащо та сука, ваша мати,
 266B 0006 Зо львами кліщилась, щенята? / І добувала вас, лихих? / І множила ваш род
 проклятий?
 266B 0007 І добувала вас, лихих? / І множила ваш род проклятий? / А потім з вас, щенят
 зубатих,
 266B 0013 Хватає в бур'яні курча, / Ключє і рве його. А люде... / Хоч бачать люде, та мовчать.
 266B 0026 Од реву львчища твого. / Окули люде і цього. / Заперли в щелепи удила
 266B 0028 Заперли в щелепи удила / І в Вавілоні посадили / В тюрму глибоку. Щоб не чуть
 266B 0034 Минуть, / Уже потроху і минають / Дні беззаконія і зла.
 266B 0035 Уже потроху і минають / Дні беззаконія і зла. / А львчища того не знають,
 266B 0040 На корень свій, уже гнилий, / Уже червивий, і малий, / І худосильний. Вітер з поля
 266B 0041 Уже червивий, і малий, / І худосильний. Вітер з поля / Дихне, погне і полама.
 266B 0042 І худосильний. Вітер з поля / Дихне, погне і полама. / І ваша злая своєволя
 266B 0043 Дихне, погне і полама. / І ваша злая своєволя / Сама скупається, сама
 266B 0047 Воместо львчищого рика / Почують люде. І той плач, / Нікчемний, довгий і
 поганій,
 266B 0048 Почують люде. І той плач, / Нікчемний, довгий і поганій, / Межи людьми во притчу
 стане,
 268B 0004 А ти пишалася колись / В добрі і розкоші! Вкраїно! / Мій любий краю неповинний!
 268B 0011 До краю нищить... Покара, / Уб'є незримо і правдиво; / Бо довго довготерпеливий
 268B 0015 Гріховную твою утробу / І рек во гніві: – Потреблю / Твою красу, твою оздобу,
 268B 0022 Мов недолежані курчата!.. / І плача, матернього плача / Ісполню гради і поля,
 268B 0023 І плача, матернього плача / Ісполню гради і поля, / Да зрить розтленна земля,

- 268В 0025 Да зрить розтленная земля, / Що я держитель і все бачу. / Воскресни, мамо! І
вернися
- 268В 0026 Що я держитель і все бачу. / Воскресни, мамо! І вернися / В світлицю-хату; опочий,
268В 0033 Що пропадуть вони, лихі, / Що їх безчестіє, і зрада, / І криводушіє огнем,
268В 0034 Що їх безчестіє, і зрада, / І криводушіє огнем, / Кровавим, пламенним мечем
268В 0043 Та утікати; не втечете / І не сховається; всюди / Вас найде правда-мста; а люде
268В 0046 Підстережуть вас на тоте ж, / Уловлять і судить не будуть, / В кайдани туго окують,
268В 0049 В село на зрище приведуть, / І на хресті отім без ката / І без царя вас, біснுவатих,
268В 0050 І на хресті отім без ката / І без царя вас, біснуватих, / Розтнуть, розірвуть, розіпнуть,
268В 0052 Розтнуть, розірвуть, розіпнуть, / І вашей кровію, собаки, / Собак напоють...
268В 0054 Собак напоють... / І додай, / Такеє слово їм додай
268В 0059 Свою надію; й речете, / Що цар наш Бог, і цар надія, / І нагодує і огріє
268В 0060 Що цар наш Бог, і цар надія, / І нагодує і огріє / Вдову і сирот.– Ні, не те,
268В 0060 Що цар наш Бог, і цар надія, / І нагодує і огріє / Вдову і сирот.– Ні, не те,
268В 0061 І нагодує і огріє / Вдову і сирот.– Ні, не те, / Скажи їм ось що: – Брешуть боги,
268В 0069 Меж людьми криком пронесе / І люд окрадений спасе / Од ласки царської...
270В 0008 Боже сильний! Твоя сила / Та тобі ж і шкодить. / -----
271В 0013 В ризу золотую. / І сповіє дорогою / Білою габою –
273В 0002 Царям, всесвітнім шинкарям, / І дукачі, і таляри, / І пута кутії пошли.
273В 0002 Царям, всесвітнім шинкарям, / І дукачі, і таляри, / І пута кутії пошли.
273В 0003 І дукачі, і таляри, / І пута кутії пошли. / -----
273В 0009 Подай любов, сердечний рай! / І більш нічого не давай! / -----
274В 0012 Любити правду на землі / І друга щирого пошли! / -----
275В 0005 А доброзичлицим рукам / І покажи, і поможи, / Святую силу ниспошли.
275В 0005 А доброзичлицим рукам / І покажи, і поможи, / Святую силу ниспошли.
275В 0009 Постави ангели свої / І чистоту їх соблюди. / -----
275В 0012 Єдинодуміє подай / І братолюбіє пошли. / -----
276В 0006 Пішов любенько погулять / І одпочить. Та, спочивавши, / Додумать, як би то скувать
276В 0008 Додумать, як би то скувать / Кайдани на римлян. І, взявши / Гнучкий одноліток лози,
276В 0020 Повісилась. А мудрий Нума / І на дівча і на цвіті / Дивується собі і дума,
276В 0020 Повісилась. А мудрий Нума / І на дівча і на цвіті / Дивується собі і дума,
276В 0021 І на дівча і на цвіті / Дивується собі і дума, / Який би ретязь ще сплести?
277В 0003 Земним богам – царям, / І плуги, й кораблі, / І всі добра землі,
277В 0004 І плуги, й кораблі, / І всі добра землі, / І хвалебні псалми
277В 0005 І всі добра землі, / І хвалебні псалми / Тим дрібненьким богам.
277В 0011 Думать, сіять, не ждять / І посіяне жать / Роботящим рукам.
277В 0021 Все богам тим – царям! / І плуги, й кораблі, / І всі добра землі,
277В 0022 І плуги, й кораблі, / І всі добра землі, / Моя любо!.. а нам –
278В 0009 Рукав бобровий омочу / В ріці Каялі. І на тілі, / На княжм білім, помарнілім,
278В 0013 ----- / І квилить, плаче Ярославна / В Путивлі рано на валу:
278В 0021 Ти ханові метаєш стріли? / Немало неба, і землі, / І моря синього. На морі
278В 0022 Немало неба, і землі, / І моря синього. На морі / Гойдай насади-кораблі.
278В 0029 В Путивлі-граді Ярославна. / І каже: – Дужий і старий, / Широкий Дніпре, немалий!
278В 0029 В Путивлі-граді Ярославна. / І каже: – Дужий і старий, / Широкий Дніпре, немалий!
278В 0041 ----- / І плаче, плаче Ярославна / В Путивлі на валу на брамі.
278В 0044 Святеє сонечко зійшло. / І каже: – Сонце пресвятеє / На земло радість принесло
278В 0046 На земло радість принесло / І людям і землі, моєї / Туги-нудьги не розвело.
278В 0046 На земло радість принесло / І людям і землі, моєї / Туги-нудьги не розвело.
278В 0050 Спалив еси луги, степи, / Спалив і князя і дружину, / Спали мене насамоті!
278В 0050 Спалив еси луги, степи, / Спалив і князя і дружину, / Спали мене насамоті!
278В 0052 Спали мене насамоті! / Або не грій і не світи... / Загинув ладо... Я загину!
280В 0006 Рукав бобранный омочу / В ріці Каялі... І омию / На княжому дебелім тілі
280В 0010 ----- / І плаче, плаче Ярославна / В Путивлі-городі.
281В 0012 А кровію политає. / І журба-туга на тім полі / Зійшла для руської землі.
281В 0018 ----- / І бились день, / І другий билися,
281В 0019 І бились день, / І другий билися, / Та коло полудня на третій

- 281B 0029 За землю руськую. Хилилась / І слалась, плачучи, трава, / Високігнулись дерева...
- 282B 0005 Воутріє на тяжкий глас. / І Хомяков, Русі ревнитель, / Москви, оте[че]ства любитель,
- 282B 0008 О юпкоборцеві восплач. / І вся, о Русская беседа, / Во глас єдиний ісповедує
- 282B 0011 Свої гріхи. / І плач! і плач! / -----
- 282B 0011 Свої гріхи. / І плач! і плач! / -----
- 283B 0014 Самі тебе одурили / І, скиглячи, возопили: / Алілуя!
- 284B 0011 Та без вірної дружини, / І дружини і надії / В самотині посивіє!
- 284B 0011 Та без вірної дружини, / І дружини і надії / В самотині посивіє!
- 285B 0005 Зійшлись незабаром. Побрались; / І тихо, весело прийшли, / Душею-серцем неповинні,
- 285B 0011 Отак цвісти, отак рости, / Так одружитися і йти, / Не сварячись в тяжкій дорозі,
- 286B 0008 Багрянцями закрито / І розп'ятиєм добито? / -----
- 287B 0008 Моя ти любо! Не хрестись, / І не кленись, і не молись / Нікому в світі! Збрешуть люде,
- 287B 0008 Моя ти любо! Не хрестись, / І не кленись, і не молись / Нікому в світі! Збрешуть люде,
- 287B 0010 Нікому в світі! Збрешуть люде, / І візантійський Саваоф / Одурить! Не одурить Бог,
- 287B 0012 Одурить! Не одурить Бог, / Карать і миловать не буде: / Ми не раби його – ми люде!
- 287B 0015 Моя ти любо! усміхнись / І вольную святую душу / І руку вольную, мій друже,
- 287B 0016 І вольную святую душу / І руку вольную, мій друже, / Подає мені. То перейти
- 287B 0018 Подає мені. То перейти / І він поможе нам калюжу, / Поможє й лихо донести
- 287B 0020 Поможє й лихо донести / І поховать лихе дебеле / В хатині тихій і веселій.
- 287B 0021 І поховать лихе дебеле / В хатині тихій і веселій. / -----
- 288B 0001 ----- / Барвінок цвів і зеленів, / Слався, розстилався;
- 289B 0001 ----- / І Архімед, і Галілей / Вина й не бачили. Єлей
- 289B 0001 ----- / І Архімед, і Галілей / Вина й не бачили. Єлей
- 289B 0006 По всьому світу розійшлись / І крихту хліба понесли / Царям убогим. Буде бите
- 289B 0011 Ще незачатіє царята... / І на оновленій землі / Врага не буде, супостата,
- 289B 0013 Врага не буде, супостата, / А буде син, і буде мати, / І будуть люде на землі.
- 289B 0014 А буде син, і буде мати, / І будуть люде на землі. / -----
- 290B 0001 ----- / Поставлю хату і кімнату, / Садок-райочок насажу.
- 290B 0003 Садок-райочок насажу. / Посижу я і похожу / В своїй маленькій благодаті.
- 290B 0010 Давне-колишній та ясний / Приснитися сон мені!.. і ти!.. / Ні, я не буду спочивати,
- 290B 0012 Ні, я не буду спочивати, / Бо й ти приснишся. І [в] малий / Райочок мій спідтиха-тиха
- 291B 0007 Та сію слово. Добрі жнива / Колись-то будуть. І дурю! / Себе-таки, себе самого,
- 291B 0031 Ніж з ворогом по правді жить / І всує нарікать на Бога! / -----
- 292B 0003 В Єгипті темному, у нас, / І понад Індом і Євфратом / Свої ягнята і телята
- 292B 0003 В Єгипті темному, у нас, / І понад Індом і Євфратом / Свої ягнята і телята
- 292B 0004 І понад Індом і Євфратом / Свої ягнята і телята / На полі вольнім вольно пас
- 292B 0007 Чабан, було, в своєму раї. / І гадки-гадоньки не має, / Пасе, і доїть, і стриже
- 292B 0008 І гадки-гадоньки не має, / Пасе, і доїть, і стриже / Свою худобу та співає...
- 292B 0008 І гадки-гадоньки не має, / Пасе, і доїть, і стриже / Свою худобу та співає...
- 292B 0015 Отари з поля; а пасущих, / І шатра їх, убогі кущі, / І все добро, дітей малих,
- 292B 0016 І шатра їх, убогі кущі, / І все добро, дітей малих, / Сестру, жену і все взяли,
- 292B 0017 І все добро, дітей малих, / Сестру, жену і все взяли, / І все розтлили, осквернили,
- 292B 0018 Сестру, жену і все взяли, / І все розтлили, осквернили, / І осквернених, худосилих,
- 292B 0019 І все розтлили, осквернили, / І осквернених, худосилих, / Убогих серцем, завдали
- 292B 0024 Царі лупилися, росли / І Вавілоні муровали. / А маги, бонзи і жерці
- 292B 0025 І Вавілоні муровали. / А маги, бонзи і жерці / (Неначе наші панотці)
- 292B 0029 Мов кабани царям на сало / Та на ковбаси. І царі / Самі собі побудували
- 292B 0035 Що й невеличкого царя / І з кізяка хоч олтаря / У їх немає. Попросили
- 292B 0038 Таки старого Самуїла, / Щоб він де хоче, там і взяв, / А дав би їм, старий, царя.
- 292B 0042 Поміркувавши, взяв єлей / Та взяв од козлиць і свиней / Того Саула-здоровила
- 292B 0044 Того Саула-здоровила / І їм помазав во царя. / Саул, не будучи дурак,
- 292B 0054 Самодержавця. А Саул / Бере і город і аул, / Бере дівча, бере ягницю,
- 292B 0054 Самодержавця. А Саул / Бере і город і аул, / Бере дівча, бере ягницю,

- 292В 0060 Своїм всеподданнішим голим. / І в багрянці довгополій / Ходив по храміні, ходив,
292В 0080 Дере порфіру на онучі / І ніби морщить постолі, / Плете волоки, озуває,
292В 0082 Плете волоки, озуває, / І у кедрових стін нових / Про батькове осля питає.
292В 0084 Про батькове осля питає. / То возьме скіпетр і заграє, / Мов на сопілці.
292В 0095 Якогось чабана Давида. / – І вийде цар Саул, і вийде,– / Чабан співає,– на войну...–
292В 0095 Якогось чабана Давида. / – І вийде цар Саул, і вийде,– / Чабан співає,– на войну...–
292В 0100 Свою рідоньку волохату / І вздовж і впоперек хрестить. / А гусляра того Давида
292В 0100 Свою рідоньку волохату / І вздовж і впоперек хрестить. / А гусляра того Давида
292В 0106 То, мов гадюку б, розтоптав / І ядовиту б розтер / Гадючу слину. А тепер
292В 0112 Дрібніють люде на землі, / Ростуть і висяться царі! / -----
295В 0018 Твою надію оновить! / І думу вольную на волю / Не прийде випустить... Сиди
295В 0020 Не прийде випустить... Сиди / І нічогісінько не жди!.. / -----
297В 0002 Хоча лежачого й не б'ють, / То і полежать не дають / Ледачому. Тебе ж, о суко!
297В 0004 Ледачому. Тебе ж, о суко! / І ми самі, і наші внуки, / І миром люди прокленуть!
297В 0004 Ледачому. Тебе ж, о суко! / І ми самі, і наші внуки, / І миром люди прокленуть!
297В 0005 І ми самі, і наші внуки, / І миром люди прокленуть! / Не прокленуть, а тільки
плонуть
298В 0001 ----- / І тут, і всюди – скрізь погано. / Душа убога встала рано,
298В 0001 ----- / І тут, і всюди – скрізь погано. / Душа убога встала рано,
298В 0007 – Прокинься,– каже.– Плач, убога! / Не зійде сонце. Тьма і тьма! / І правди на землі
нема!
298В 0008 Не зійде сонце. Тьма і тьма! / І правди на землі нема! / Ледача воля одурила
298В 0011 Маленьку душу. Сонце йде / І за собою день веде. / І вже тії хребетносили,
298В 0012 І за собою день веде. / І вже тії хребетносили, / Уже ворущаться царі...
298В 0014 Уже ворущаться царі... / І буде правда на землі. / -----
299В 0005 ----- / Вночі і ожеледь, і мряка, / І сніг, і холод. І Нева
299В 0005 ----- / Вночі і ожеледь, і мряка, / І сніг, і холод. І Нева
299В 0006 Вночі і ожеледь, і мряка, / І сніг, і холод. І Нева / Тихесенько кудись несла
299В 0006 Вночі і ожеледь, і мряка, / І сніг, і холод. І Нева / Тихесенько кудись несла
299В 0006 Вночі і ожеледь, і мряка, / І сніг, і холод. І Нева / Тихесенько кудись несла
299В 0017 Чужу худобу. Де ж той світ!? / І де та правда!? Горе! Горе! / Ненагодованих і голих
299В 0018 І де та правда!? Горе! Горе! / Ненагодованих і голих / Женуть (последний долг
отдать),
299В 0026 Повинна бути, бо сонце стане / І осквернену землю спалить. / -----
300В 0003 Промовить слово, то воно б, / Хоч і як-небудь на сім світі, / А все б таки якось
жилось.
300В 0016 А люде так собі пожнуть / І скажуть: – Десь його убито, / Сердешного, на чужині...–
301В 0001 ----- / І день іде, і ніч іде. / І голову схопивши в руки,
301В 0001 ----- / І день іде, і ніч іде. / І голову схопивши в руки,
301В 0002 І день іде, і ніч іде. / І голову схопивши в руки, / Дивуєшся, чому не йде
301В 0004 Дивуєшся, чому не йде / Апостол правди і науки! / -----
303В 0008 Оцих осквернених палат! / Була б сестра! і був би брат! / А то... нема тепер нічого...
303В 0016 Понад Невою ідучи, / Гарненько думав. І не бачу, / Що з того боку, мов із ями,
303В 0022 Я схаменувся, осінивсь / Святим хрестом і тричі плюнув / Та й знову думать
заходивсь
304В 0002 Бували війни й військові свари: / Галагани, і Киселі, і Кочубеї-Нагаї – / Було добра
того чимало.
304В 0002 Бували війни й військові свари: / Галагани, і Киселі, і Кочубеї-Нагаї – / Було добра
того чимало.
304В 0006 Остались шашелі: гризуть, / Ж[е]руть і тлять старого діда... / А од коріння тихо,
любо
304В 0008 А од коріння тихо, любо / Зелен [і парості] ростуть. / І виростуть; і без сокири
304В 0009 Зелен [і парості] ростуть. / І виростуть; і без сокири / Аж зареве та загуде,
304В 0009 Зелен [і парості] ростуть. / І виростуть; і без сокири / Аж зареве та загуде,
304В 0017 Не стане ідола святого, / І вас не стане,– будяки / Та кропива – а більш нічого
304В 0020 Не виросте над вашим трупом. / І стане купою на купі / Смердячий гній – і все те, все

- 304B 0021 І стане купою на купі / Смердячий гній – і все те, все / Потроху вітер рознесе,
 304B 0024 А [ми] помолимося Богу / І небагатії, невбогі. / -----
 305B 0005 Рожевим цвітом процвіла / І раю красного не зріла, / Не бачила, бо не хотіла
 305B 0011 Недвига серцем; спала день / І спала ніч. А кругом тебе / Творилося, росло, цвіло,
 305B 0013 Творилося, росло, цвіло, / І процвітало, і на небо / Хвалу творителю несло.
 305B 0013 Творилося, росло, цвіло, / І процвітало, і на небо / Хвалу творителю несло.
 305B 0022 Сатурнова іде та йде, / І гріх той праведний плете, / У сиві коси заплітає,
 306B 0004 Гайок, садочок розвели / Кругом хатини. І пишались, / Неначе князі. Діти грались,
 307B 0001 ----- / Кума моя і я / В Петрополіськiм лабіринті
 307B 0003 В Петрополіськiм лабіринті / Блукали ми – і тьма, і тьма... / «Ходімо, куме, в піраміду,
 307B 0003 В Петрополіськiм лабіринті / Блукали ми – і тьма, і тьма... / «Ходімо, куме, в піраміду,
 307B 0005 «Ходімо, куме, в піраміду, / Засвітим світоч». І зайшли, / Єлей і миро принесли.
 307B 0006 Засвітим світоч». І зайшли, / Єлей і миро принесли. / І чепуренький жрець Ізиди,
 307B 0007 Єлей і миро принесли. / І чепуренький жрець Ізиди, / Чорнявенький і кавалер,
 307B 0008 І чепуренький жрець Ізиди, / Чорнявенький і кавалер, / Скромненько длань свою простер,
 307B 0010 Скромненько длань свою простер, / І хор по манію лакея, / Чи то жерця: «Во Іудеї
 308B 0008 Почимчикуєм спочивать. / Втомилися і підтоптались, / І розуму таки набрались,
 308B 0009 Втомилися і підтоптались, / І розуму таки набрались, / То й буде з нас! Ходімо спать,
 308B 0041 Чи не одурить він Харона / І Парку-пряху?.. І тойді, / Поки б химерив мудрий дід,
 308B 0041 Чи не одурить він Харона / І Парку-пряху?.. І тойді, / Поки б химерив мудрий дід,
 308B 0056 Перепливе, перенесем / І славу святую – / Молодую безвічную.
 308B 0059 Або цур їй, друже, / І без неї обійдуся – / Та як буду здужать,
 308B 0072 Могили-гори на степах – / І веселенько заспіваєм... / -----

ІАКОВ 1

- 258A 0108 Возрадується Ізраїль / І святий Іаков. / -----

ІВАН 11

- 150A 0180 Не засвітив Галату знову / Або гетьман Іван Підкова / Не кликнув в море на ралець.
 199A 0117 Отак у келії правдивий / Іван Гус думав розірвать / Окови адові!.. і диво,
 199A 0191 Перед народом. Всі здрогнули: / Іван Гус буллу розідрав!! / Із віфліємської каплиці
 221A 0361 ----- / Попливе наш Іван / По Дніпру у Лиман
 274A 0382 Там такий хороший / Мій син Іван... Ух, холодно! / Позич мені грошей,
 114B 0011 В одного Івана: / А Іван, козак звичайний, / Обох їх не ганив,
 129B 0006 Один Семен Босий, / Другий Іван Голий, / Третій славний вдовиченко
 129B 0008 Третій славний вдовиченко / Іван Ярошенко. / «Зїздили ми Польщу
 129B 0044 На кіл посадили. / Третій, [Іван] Ярошенко, / Славний вдовиченко,
 235B 0010 Над сином сидя, задрімала. / І сниться їй той син Іван / І уродливий, і багатий,
 250B 0652 ----- / Іван пішов собі в пустиню, / А твій меж люди. А за ним,

ІВАНА 10

- 114A 0241 За старшого, багатого, / За сотника Івана». / «Умру, серце-мамо,
 114A 0253 «За старого... багатого... / За сотника Івана...» – / Сама собі розмовляла,
 199A 0245 Уголос лають! Не хотять / Пускать в Констанц Івана Гуса! / «Жив Бог! жива душа моя!
 274A 0202 Я шукаю Наталочку / Та сина Івана. / Дочку свою Наталоньку...
 114B 0010 Закохалися обидві / В одного Івана: / А Іван, козак звичайний,
 114B 0021 І пішли шукати / Трути-зілля, щоб Івана / Завтра отруїти.
 137B 0039 Громада вибрала гетьмана – / Преславного Лободу Івана, / Лицаря старого,
 140B 0022 Завернули його у тую рогожу / Та й спустили Івана / У ту яму глибокую
 235B 0004 Пішла в снопи, пошкандибала / Івана сина годувать. / Воно сповитеє кричало
 250B 0719 В чужій позиченій труні / Чужії люде. А Івана / Її зарізали в тюрмі.

ІВАНЕ 4

- 030A 0522 Під хатою заночуєм, / Сину мій Іване! / Де ж ти будеш ночувати,
030A 0590 Попереду старший іде. / «Любий мій Іване! / Серце моє кохане!
030A 0612 Возьміте прочь безумную!» / «Боже мій! Іване! / І ти мене покидаєш?
132В 0015 Просила в придане, / Йване мій, Іване, / Друже мій коханий,

ІВАНИ 1

- 061A 1912 В квартирочку виглядаю: / «Семени, Івани, / Надівайте жупани,

ІВАНОМ 5

- 114A 0243 «Умру, серце-мамо, / За сотником Іваном». / «Не вмреш, будеш панувати,
114A 0249 «Будеш, дочко Мар'яно, / За сотником Іваном». / Заплакала, заридала
114В 0034 Що день божий вранці-рано / Плакати над Іваном, / Поки самі потруїлись
114В 0041 І тії тополі / Над Іваном на могилі, / Коло того гаю,
250В 0168 Дитину, сина. А Захарій / Старий нарек його Іваном... / Так бачиш що! – А гость
роззутий,

ІВАСЕВІ 1

- 030A 0735 Рукою махає. / Дає гроші Івасеві, / Дивується пані.

ІВАСЕМ 2

- 030A 0392 Де-то моя Катерина / З Івасем мандрує. / -----
250В 0528 З малим синком своїм жила, / Таки з Івасем. Та й була / Якась рідня їм. Вранці-рано

ІВАСЕМ-УДОВЕНКОМ 1

- 250В 0536 Дитяточко собі росло, / З Івасем-удовенком гралось. / Уже чимале підросло.

ІВАСЯ 1

- 030A 0745 «Івась».– «Какой милый!» / Берлин рушив, а Івася / Курява покрила...

ІВАСЬ 4

- 030A 0733 Курява лягає. / Побіг Івась, бо з віконця / Рукою махає.
030A 0744 Пита пані, як зветься? / «Івась».– «Какой милый!» / Берлин рушив, а Івася
250В 0547 Другую паличку у Йвася – / Івась у коники і[г]рався – / Зробило хрестик та й несло
250В 0594 Сама його, сама й навчала / Добру і розуму. Івась, / Таки вдовенко, в його вдавсь,

ІГОР 1

- 281В 0016 Удосвіта? То повертає / Той Ігор військо на пригоду / Тому буй-туру Всеволоду.

ІГОРЕВІ 1

- 281В 0021 Та коло полудня на третій / Поникли Ігореві стязі. / Отак на березі Каяли

ІГРАВСЯ 1

- 250В 0547 Другую паличку у Йвася – / Івась у коники і[г]рався – / Зробило хрестик та й несло

ІГРАШКУ 1

- 057В 0241 Борошно псували? / На іграшку, я думаю, / Так собі, аби-то!

ІДЕ 48

- 010A 0175 Утомився вороненький, / Іде, спотикнеться, – / Коло серця козацького
030A 0397 Пугача співають. / Іде шляхом молодиця, / Мусить бути, з прощі.
030A 0474 Свище полем заверюха, / Іде Катерина / У личаках – лихо тяжке! –
030A 0477 І в одній свитині. / Іде Катря, шкандибає; / Дивиться – щось мріє...
047A 0009 Широке, синіє. / Чумак іде, подивиться / Та й голову схилить,
061A 1262 Сяє білолиций. / Понад Дніпром козак іде, / Може, з вечорниці.
061A 1264 Може, з вечорниці. / Іде смутний, невеселий, / Ледве несуть ноги.

- 061A 1273 Чого ж смутний, невеселий / Іде – чуть не плаче? / Якусь тяжку недоленку
 061A 1284 Вовки завивають. / Байдуже! Іде Ярема, / Та не до Оксани,
 061A 1312 Хмару роздирає. / Іде собі наш Ярема, / Нічого не бачить;
 061A 2431 Пішов Гонта, похилившись; / Іде, спотикнеться, / Пожар світить; Гонта гляне,
 114A 0051 Дивляться дівчата... / «Кобзар іде! Кобзар іде!» / Та всі якомога,
 114A 0051 Дивляться дівчата... / «Кобзар іде! Кобзар іде!» / Та всі якомога,
 192A 0023 Чи не йде чумак з дороги. / Іде чумак з-за Лиману / З чужим добрим, безталанний,
 207A 0334 Та плаче Ярина; / Старий батько іде рядом, / Научає сина:
 207A 0448 А он знову шляхом / Козак іде, ніби старець, / То, бач, ради страху,
 234A 0477 ----- / Іде Марко з чумаками. / Ідучи, співає,
 234A 0497 ----- / Іде Марко, не журиться. / Прийшов – слава Богу!
 006В 0046 Встає сам уночі, / Іде в степ, а йдучи / Співа, сумно співає:
 006В 0255 Чорніше чорної землі, / Іде, з хреста неначе знята... / Молюся! Господи, молюсь!
 006В 0323 ----- / Понад полем іде, / Не покоси кладе,
 016В 0349 Та й ту допив. Встає, не пада, / Іде в покої... Скверний гаде! / Кудя ти лізеш?
 Схаменись!
 038В 0035 Матнею улицю мете. / Іде козак.– Ох, літа! літа! / Що ви творите? – На тоте ж
 038В 0072 Старий чернець ходить. / Іде чернець у Вишгород / На Київ дивиться,
 038В 0076 Та хоч пожуритись. / Іде чернець Дзвонкову / У яр воду пити
 038В 0080 Було жити в світі. / Іде чернець у келію / Меж стіни німії
 044В 0049 В свою Україну. / Іде військо, іде й друге, / А за третім стиха –
 044В 0049 В свою Україну. / Іде військо, іде й друге, / А за третім стиха –
 044В 0056 А за нею з старшиною / Іде в чорній світі / Сам полковник компанійський,
 057В 0300 Бере святий псалтир в руки / Та й іде читати / У садочок. У садочку
 076В 0201 А із Києва туром-буйволом / Іде веприщем за Рогнідою / Володимир князь со
 киянами.
 083В 0181 У одній свитині / Іде боса титарівна / І несе дитину,
 088В 0026 Що в наймах виріс сиротою, / Іде служити в москалі! / -----
 095В 0202 А пан червоний, аж горить, / Іде в світлицю до Марини, / Як Кирик п'яний...
 104В 0002 Меж скалами, неначе злодій, / Понад Дністром іде вночі / Козак. І дивиться, йдучи,
 153В 0049 В хаті замикає. / Як іде до лавок вранці, / І найма сторожу,
 161В 0313 ----- / Іде додому уночі / П'янений сотник, а йдучи
 218В 0149 Та й поклонялися Пріапу. / Аж гульк!.. Іде святий Петро / Та, йдучи в Рим
 благовістити,
 218В 0259 З кадил і амфор. І з собором / Іде сам кесар. Перед ним / Із бронзи литую статую
 243В 0002 Ой по горі роман цвіте, / Долиною козак іде / Та у журби питається;
 250В 0057 Не боронив їй, не спиняв / На став іти; іде, сміється, / А він сидить та все сидить,
 250В 0320 Сердешній матері. Скотина / Іде, пасучися, рядком / Ідуть за нею батько й мати,
 250В 0465 Та вовну з кужеля пряде. / Аж ось і сам старий іде / З ціпочком тихо попід тинном:
 250В 0709 Перелякались, повтікали. / – Нехай іде! Нехай іде! / Отак і вас він поведе! –
 250В 0709 Перелякались, повтікали. / – Нехай іде! Нехай іде! / Отак і вас він поведе! –
 301В 0001 ----- / І день іде, і ніч іде. / І голову схопивши в руки,
 301В 0001 ----- / І день іде, і ніч іде. / І голову схопивши в руки,
 305В 0021 Прелюбодійного. А сила / Сатурнова іде та йде, / І гріх той праведний плете,

ІДЕШ 1

- 218В 0210 Де він канає, пропадає! / Ідеш шукать його в Сибір / Чи тес, в Скіфію... І ти...

ІДИ 17

- 030A 0180 В Московщині, доню моя! / Іди ж їх шукати, / Та не кажи добрим людям,
 030A 0195 Що ти наробила?... / Оддячила!.. Іди ж, шукай / У Москві свекрухи.
 030A 0199 То її послухай. / Іди, доню, знайди її, / Знайди, привітайся,
 030A 0215 Дитя моє любе! / Іди од нас...» / Ледве-ледве
 047A 0094 Тихенько єднала. / «Іди, доню, – каже мати, – / Не вік дівувати!
 061A 1856 «Добре, добре! Знаю. / Іди швидче!» / «Зараз, зараз!
 061A 1886 Лиха доля така, / Іди ж, доле, за журбою, / А ти, старий, за водою,

- 114A 0401 Молись тільки Богу. / Іди в хату, лягай спати. / А я край дороги
 199A 0168 Окриме папи і ченця. / І в рай іди! Кінець концям! / У злодія вже злодій краде,
 207A 0130 Ні, вже не до ладу... / Минулося. Іди лишень / Полудновать лагодь.
 207A 0134 Шматок хліба з'їсти. / Іди ж, доню..... А ти, сину, / Послухаєш вісти.
 207A 0182 Де лучше лихом торгувать, / Іди ти в Січ. Як Бог поможе, / Там наїсися всіх хлібів,
 266A 0099 Новеньким повите». / Іди ж здоров, та не забудь / Злидням поклонитись.
 274A 0161 Очима лупа кошеня? / Іди до мене. Кицю, кицю... / Не йде прокляте бісеня!
 134B 0010 Мене не стане, не йди меж люде, / Іди ти в гай, / Гай не спитає й бачить не буде,
 156B 0043 Попенкові в ноги. / Іди, Петре, в Межигор'я / Молитися Богу.
 218B 0339 В Колізеї. А тим часом / Іди зустрічати / Свого сина. Та не дуже

ІДІТЬ 7

- 057A 0105 Де ж мені вас діти?... / В Україну ідять, діти! / В нашу Україну,
 061A 0039 Світ широкий, воля – / Ідять, сини, погуляйте, / Пошукайте долі.
 061A 1034 Пішла луна гаєм. / «Ідять же ви та молитесь. / А я доспіваю».
 061A 1860 З півупруга, а там нехай. / Ідять же гуляйте... / Куди везти?»
 207A 0089 Неначе вкопаний стоїть». / «А я й не бачу! А ідять / Лишень сюда, та йдять обос...
 207A 0550 Де ж це ти барився? / Тату! Тату! Ідять сюда, / Ідять, подивітесь».
 207A 0551 Тату! Тату! Ідять сюда, / Ідять, подивітесь». / Пришов старий, розглядає,

ІДОЛА 1

- 304B 0016 Дядьки отечества чужого! / Не стане ідола святого, / І вас не стане, – будяки

ІДОЛИ 2

- 218B 0117 Щоб первенця її вітали / Святії ідоли. Горить / І день і ніч перед Пенатом
 268B 0063 Скажи їм ось що: – Брешуть боги, / Ті ідоли в чужих чертогах, / Скажи, що правда
 оживе,

ІДОЛЬСЬКІЙ 1

- 218B 0091 Не за гетьманів і царів, / А в римській ідольській землі / Се беззаконіє творилось.

ІДУ 5

- 061A 1852 Яremo, завзяті! / Іду зараз і виручу: / Гроші мур ламають.
 029B 0009 Що за Дніпром сіли, / Іду я тихою ходою, / Дивлюсь – аж он передо мною
 215B 0027 Та серце праведне колись! / Тепер іду я без дороги, / Без шляху битого... а ви!
 250B 0204 Зерно святес. Я Месію / Іду народу возвістити! – / І помолилася Марія
 299B 0010 А я, ото ж таки вночі, / Іду та кашляю йдучи. / Дивлюсь: неначе ті ягнята,

ІДУТЬ 24

- 010A 0190 ----- / Ідуть дівчата в поле жати / Та, знай, співають ідучи,
 010A 0194 Як бивсь татарин уночі. / Ідуть – під дубом зелененьким / Кінь замордований стоїть,
 027A 0100 Згадаю, заплачу, як тая дитина. / А хвилі на той бік ідуть та ревуть. / А може, я й
 темний, нічого не бачу,
 030A 0395 Попід темним гаєм, / Ідуть шляхом чумаченьки, / Пугача співають.
 030A 0479 Дивиться – щось мріє... / Либонь, ідуть москалики... / Лихо!.. Серце мліє...
 061A 0191 В далеку дорогу. / Нехай ідуть – може, найдуть / Козака старого,
 061A 2565 Понад Дніпром, гаєм / Ідуть старі гайдамаки, / Ідучи, співають:
 150A 0075 По-своєму Бога в кайданах благають, / А хвилі на той бік ідуть та ревуть. / -----
 154A 0076 По-своєму Бога в кайданах благають, / А хвилі на той бік ідуть та ревуть. / -----
 199A 0300 Аж поки дзвони загули. / І світ настав... Ідуть молитися / Ченці за Гуса. З-за гори
 207A 0413 Одужала Яриночка, / Ідуть люде в Київ / Та в Почаїв помолитись,
 044B 0059 Характерник з Січі. / За ним ідуть есаули / Та плачуть, ідучи.
 088B 0006 І голос той і ті слова / Ідуть меж люди! / Похилившись,
 111B 0031 Неначе люде подуріли, / Німі на панщину ідуть / І діточок своїх ведуть!...
 140B 0014 Та з чумацькими возами. / Ідуть його воли, / Воли половії,
 140B 0016 Воли половії, / Ідуть, ремигають, / А чумаченька мого молодого

- 156B 0087 Як день той настане, / Ідуть править панахиду / Над нашим гетьманом
 250B 0236 ----- / Отож вони собі ідуть, / Несе з торбиною на плечах
 250B 0288 ----- / Ото вони собі ідуть, / Прийшли додому. І живуть
 250B 0312 Спаси мене, мій Боже милий! – / Тільки й промовила. Ідуть, / Сумуючи, собі обоє.
 250B 0321 Іде, пасучися, рядком / Ідуть за нею батько й мати, / І починають розмовляти
 250B 0542 Додому матерям на дрова. / Звичайні діточки! Ідуть / І веселенькі, і здорові,
 250B 0544 І веселенькі, і здорові, / Аж любо гля[ну]ть, як ідуть! / Отож воно, мале, взяло
 299B 0012 Дивлюсь: неначе ті ягнята, / Ідуть задріпані дівчата, / А дід (сердешний інвалід)

ІДУЧИ 13

- 010A 0191 Ідуть дівчата в поле жати / Та, знай, співають ідучи, / Як провозжала сина мати,
 061A 1304 ----- / Так думав, ідучи в латаній свитині, / Сердега Ярема з свяченим в руках.
 061A 2566 Ідуть старі гайдамаки, / Ідучи, співають: / -----
 180A 0049 ----- / Отак, ідучи попідтинню / З бенкету п'яний уночі,
 192A 0045 Та й заплакав, сіромаха, / Степом ідучи. / Ой застогнав сивий пугач
 234A 0478 Іде Марко з чумаками. / Ідучи, співає, / Не поспіша до господи –
 006B 0137 Насилу мати говорила.– / Чого ти плачеш, ідучи, / Чому не спиш ти уночі,
 006B 0263 Плугатарі з плугами йдуть, / Співають, ідучи, дівчата, / А матері вечерять ждуть.
 044B 0060 За ним ідуть есаули / Та плачуть, ідучи. / Несуть пани есаули
 180B 0050 Минаєш, плачучи, вночі. / І полем-степом ідучи, / Свого ти сина закриваєш.
 200B 0207 Заговорили щось погане, / До генерала ідучи / Прощатись, люде. Аж гуде,
 250B 0677 На іудейську столицю. / Й вона заплаче, ідучи / У яр по воду до криниці,
 303B 0015 Отак-то я собі вночі, / Понад Невою ідучи, / Гарненко думав. І не бачу,

ІЄЗЕКІЇЛЕМ 1

- 199A 0047 На розпутті всесвітньому / Іезекіїлем, / І – о диво! трупи встали

ІЄРЕМІЯ 1

- 250B 0373 Чабан якийсь біжить, кричить. / – Пророчество Ієремія, / Ісаїя збулось! збулось!

ІЄРУСАЛИМ 1

- 076B 0065 Надворі вже смеркло, і, тьмою повитий, / Дрімає, сумує Ієрусалим. / В кедрових
 палахах, мов несамовитий,

ІЄРУСАЛИМЕ 1

- 258A 0240 І коли тебе забуду, / Ієрусалиме, / Забвен буду, покинутий

ІЄРУСАЛИМІ 1

- 076B 0031 ----- / Не видно нікого в Ієрусалимі, / Врата на запорі, неначе чума

ІЄСЕЙСЬКУ 1

- 250B 0592 Та в школу хлопця одвела, / У ієсейську. Доглядала ж / Сама його, сама й навчала

ІЗ 119

- 010A 0006 І блідний місяць на ту пору / Із хмари де-де виглядав, / Неначе човен в синім морі
 010A 0162 ----- / А тим часом із діброви / Козак виїзжає;
 010A 0187 «За що ж вони розлучили / Мене із тобою?» / Зареготавсь, розігнався –
 061A 0286 Дивилися, як королі / Із Польщі втікають, / Та слухали, як шляхетство
 061A 0496 Охрещений / Із льоху та в хату, / Знай, шмигляє, наливає,
 061A 1320 Може, ще загину». / А тим часом із байрака / Півень – кукуріку!
 061A 1664 ----- / Смеркалося. Із Лисянки / Кругом засвітило:
 061A 1826 Тяжко йому. / А із яру / В киреї козачій
 061A 2115 З боярами в гості – / Перевезти із келії / В хату на помості.
 061A 2317 Привели / І корову із діброви, / І намиста нанесли.
 061A 2372 Або скарб ховає? / Аж труситься. Із Умані / Де-де чуть – гукають
 061A 2382 «Ми не ляхи, тату!» / Поклав обох; із кишені / Китайку виймає;

- 114A 0289 ----- / Із льоху та в льох / Завертали в горох,
123A 0146 На берег вносить, / Із рук матері заляклих / Вириває коси.
123A 0160 Стара люта мати: / Очі вивело із лоба / Од страшної муки,
150A 0002 «Ой нема, нема ні вітру, ні хвилі / Із нашої України! / Чи там раду радять, як на турка стати,
150A 0151 Слави добувати, / Із турецької неволі / Братів визволяти.
150A 0176 Орел орлят мов стереже, / Із Дарданеллів вітер віє, / А не женеться Візантія:
154A 0002 «Ой нема, нема ні вітру, ні хвилі / Із нашої України; / Чи там раду радять, як на турка стати,
154A 0151 Слави здобувати, / Із турецької неволі / Братів визволяти.
180A 0025 Так за ним бідкує, / Так із його, сердешного, / Кров, як воду, точить!..
180A 0221 Заворушилася пустиня. / Мов із тісної домовини / На той остатній страшний суд
180A 0228 В кайдани залиті. / Із нор золото виносять, / Щоб пельку залити
180A 0430 ----- / «Із города із Глухова / Полки виступали
180A 0430 ----- / «Із города із Глухова / Полки виступали
199A 0192 Іван Гус буллу розідрав!! / Із віфліємської каплиці / Аж до всесвітньої столиці
207A 0206 «Уже, таточку!» – озвалась / Із хати Ярина. / Не їсться, не п'ється, і серце не б'ється,
207A 0298 Не спиться – ридас. / Уже Степан із криниці / Коня напуває.
207A 0304 Запорозьку зброю / Старий виніс із комори, / Дивиться, радіє,
207A 0354 На шлях поглядає; / Із куряви щось вигляє / І знов пропадає;
207A 0364 Знову комашина / Із куряви. Не вирнула – / Пропала! І знову
207A 0495 Другий виринає, / Козацтву-товариству із синьої хвилі рукою махає / І зично гукає:
207A 0665 Отаке-то! Тяжко, тату, / Із своєї хати / До турчина поганого
221A 0020 Я з дітьми гуляю / Із Юрусем-гетьманенком / У піжмурки граєм.
221A 0029 А з гетьманом як приїдуть / Із Чигрина гості, / То це й шлють, було, за мною.
221A 0075 В Батурині, як він їхав / В Москву із Полтави. / Я була ще недолітком,
221A 0253 Ні, встали, погані, / Із шведською прибудую... / Та й тойді ж творилось!
234A 0033 Не лай мене; молитимусь, / Із самого неба / Долю виплачу сльозами
234A 0345 Носила-носила, / Кіп із вісім заробила / Й Маркові купила
234A 0411 Так щось тяжко стало!» / І внучатам із клучочка / Гостинці виймала:
234A 0422 Катерині, а дідові / Із воску святого / Три свічечки; а Маркові
250A 0199 Заміс[т]ь пива праведную / Кров із ребер точать. / Просвітити, кажуть, хочуть
256A 0022 У яр тойді сходилися, / Мов із хреста зняті, / Батько з сином і брат з братом –
258A 0135 Не осудіте сироти / І виведіть із тісноти / На волю тихих, заступіте
274A 0014 Поєднає з недолею / Із людьми, і скаже / Спасибі нам. Помолиться
274A 0352 ----- / Вертаюся із Києва – / Замкнуті покої.
006B 0043 А там степ та могила. / Із могили козак / Встає сивий, похилий.
006B 0069 Сині хвилі голосили. / З-за Дніпра із села / Руна гаєм гула,
014B 0068 Його до нас перевели / Із армії чи що? / -----
016B 0264 Радіють люде, Бога просять... / Аж ось із Києва привозять / Княжну. Мов сонечко зійшло
016B 0365 А потім крик, а потім гвалт, / І плач почули із палат – / Почули сови. Потім знову
028B 0019 Щоб не робили москалі / Труни із дерева чужого, / Або хоч крихотку землі
029B 0012 Неначе дива виринають, / Із хмари тихо виступають / Обрив високий, гай, байрак;
033B 0015 У Петра у свата. / Не втікали б із Хортиці / Славні небожата,
038B 0027 Людей звеселяє. / А із Братства те бурсацтво / Мовчки виглядає.
038B 0096 Бори, сніги і Єнісей... / І покотились із очей / На рясу сльози... Бий поклони!
044B 0028 Випроважала: коня напувала / До зірниці із криниці, / Виносила зброю – шаблю з золотую
057B 0051 А всім була навдивовижу. / Бувало, вигляє із хижі, / Як тая квіточка з роси,
057B 0178 Аж гульк! Од матушки-цариці, / Таки із самої столиці, / Прийшов указ лоби голить.
068B 0034 Серце одпочине / І полине із чужини / На свою країну.
068B 0038 Сказав старий.– Води чимало. / Із Ікви в [море] утекло... / Над Іквою було село,
068B 0121 Заграла весело музика... / Їх із костьола повели / В возобновленніі покої,
076B 0179 У князя свято, виглядає / Із Литви князя-жениха / За рушниками до Рогніди.
076B 0195 І отроки, й старі бояра / Із Литви князя зустрічать. / Сама Рогніда з Рогволодом

- 076В 0198 Пішла з дівчатами, з народом. / Не із Литви йде князь сподіваний, / Ще не знаємий, давно жаданий;
- 076В 0200 Ще не знаємий, давно жаданий; / А із Києва туром-буйволом / Іде веприщем за Рогнідою
- 083В 0190 Та й побігла... А Микита / Виліз із калини / Та й укинув у криницю,
- 088В 0011 І сторч на море поглядав, / Мов на Іуду... Із туману, / Як кажуть, стала виглядять
- 095В 0069 З двома маленькими дітьми. / Із коча пан мій вилізає / І посила за молодим.
- 120В 0014 Та й заночувала. / А із Криму чоловік / Ледве ноги доволік.
- 127В 0009 Упав та й лежить. / Із Одеси преславної / Завезли чуму,
- 127В 0015 Понуро стоять. / А із степу гайворони / До його летять.
- 129В 0003 Хата на помості, / Із славного Запорозжя / Наїхали гості.
- 129В 0047 З лютої неволі / Із Бакчисараю / Брата визволяє.
- 131В 0008 Не виходить чорнобрива / Із темного луку, / Не виходить зрадливая...
- 149В 0023 / Ой із журби та із жалю, / Щоб не бачить, як читають
- 149В 0023 / Ой із журби та із жалю, / Щоб не бачить, як читають
- 152В 0001 ----- / Не вернувся із походу / Гусарин-москаль.
- 153В 0039 Було ради дати. / І банкір якийсь із Любська / Жидівочку сватав.
- 156В 0005 З турками татари. / Із Полісся шляхта лізе, / А гетьман-попович
- 156В 0040 Годі тобі, Петре, пити / Із Тясмина воду. / Положили ті клейноди
- 161В 0128 ----- / Тату! Тату! Петро! Петро! Із Києва прийшов! / -----
- 161В 0367 Отаке-то горе / Із сотником оце сталося. / Не минуло году,
- 174В 0019 До школи дала. / А із школи його взявши, / Коня купила,
- 185В 0019 Та, мабуть, в яму перейду / Із москалів, а не діждусь! / Мені, було, аж серце мліло,
- 185В 0045 Отак-то я тепер терплю / Та смерть із степу виглядаю, / А за що, ей-Богу, не знаю!
- 189В 0028 І дуб зелений, мов козак / Із гаю вийшов та й гуляє / Попід горою. По горі
- 192В 0009 А по долині, по роздоллі / Із степу перекотиполе / Рудим ягнятчком біжить
- 200В 0049 ----- / З нудьги із двору погуляти / Якось, задумавшись, пішла,
- 200В 0088 Минають дні собі поволі, / Петрусь до школи та із школи / З книжками ходить та росте.
- 218В 0036 Сижу собі та все дивлюся / На хрест високий із тюрми. / Дивлюсь, дивлюся, помолюся:
- 218В 0110 Незабаром зробилась мати / Із доброї тії дівчати: / Дитину-сина привела.
- 218В 0176 Сивобородого. І слово / Із уст апостола святого / Драгим елеєм потекло.
- 218В 0189 А ти весела вийшла з хати / На шлях із гаю виглядати / Свого Алкіда. Ні, нема.
- 218В 0260 Іде сам кесар. Перед ним / Із бронзи литую статую / Самого кесаря несуть.
- 218В 0276 І майстрові дали кувать / Із бронзи кесаря. До того / Так, нотабене, додали,
- 218В 0282 У Рим на прощу. Приплила / Із Сіракуз і та небога / Благати кесаря і Бога.
- 218В 0330 І милосердий істукан / Звелів везти із Сіракузи / У Рим в кайданах християн.
- 218В 0469 Зареготавсь. І леопард / Із льоху вискочив на сцену, / Ступив, зирнув... І полилась
- 218В 0502 Тихо, тихо віє / Із-за Тібра, із Альбано / Вітер понад Римом.
- 218В 0536 І на возах, на колесницях / Із Колізея, із різниці, / Святіє вивезли тіла;
- 218В 0536 І на возах, на колесницях / Із Колізея, із різниці, / Святіє вивезли тіла;
- 218В 0549 Подумали – сестра Морока / Із пекла вийшла провожать / У пекло римлян.
Поскидали
- 230В 0046 Найшовсь-таки один козак / Із міліона свинопасів, / Що царство все оголосив –
- 230В 0067 Огнем невидимим, святим. / Животворящим, а із гною / Встають стовпом передо мною
- 230В 0090 Споборники святої волі – / Із тьми, із смрада, із неволі / Царям і людям на показ
- 230В 0090 Споборники святої волі – / Із тьми, із смрада, із неволі / Царям і людям на показ
- 230В 0090 Споборники святої волі – / Із тьми, із смрада, із неволі / Царям і людям на показ
- 233В 0017 Як квіточка в полі! / Із казарми нечистої / Чистою, святою
- 238В 0016 І думу вольную на волю / Із домовини воззову. / І думу вольную... О доле!
- 249В 0021 І в Віфлієм з малим пішла... / Біжить почтар із Віфлієма / І каже: – Царю! так і так!
- 250В 0161 Ходімо, доненько.– Який? / Який се гость? – Із Назарета / Зайшов у нас підночувать.
- 250В 0256 Заріжуть вас, душеубійці, / І із кровавої криниці / Собак напоять.
- 250В 0430 А Йосип заходився хату / Із очерету будувати, / Щоб хоч укритися вночі.

250В 0646 Святіє тії матері / Своїми дітками. Із школи / Путем терновим розійшлись
 250В 0689 Аж ось і дітвора біжить / Із города. Його любили / Святіє діточки. Слідком
 284В 0019 Та гнучкою лозиною, / Мов дівчаточка із гаю / Вихожаючи, співають;
 292В 0057 Будує кедрові світлиці, / Престол із золота кує, / Благоволенє оддає
 303В 0017 Гарненько думав. І не бачу, / Що з того боку, мов із ями, / Очима лупа кошеня.

ІЗБАВИ 1

258А 0073 А тебе благаєм: / Поможи нам, ізбави нас / Вражої наруги,

ІЗБРАННОЇ 1

218В 0047 Той назорей, той син єдиний / Богом ізбранної Марії, / Що він зробив їм? І за що

ІЗ-ЗА 25

061А 0850 ----- / Із-за лісу, з-за туману, / Місяць впливає,
 061А 1281 Ані півня, ні собаки: / Тільки із-за гаю / Десь далеко сіроманці
 173А 0114 Не подарувала. / Кралась злидні із-за моря / В удовину хату
 180А 0149 ----- / Чи Бог бачить із-за хмари / Наші сльози, горе?
 199А 0360 Не вгадали, що вилетить / Орел із-за хмари / Замість гуся і розклює
 234А 0450 Ледве-ледве встала / Із-за стола. / «Катерино!
 274А 0048 «І де ті люде тут возьмуться? / Оце, мабуть, із-за Дністра, / Бо тут все степ... Мара!
 Мара!»
 274А 0409 ----- / Із-за Дністра пішли цигане / І на Волинь і на Україну.
 006В 0004 Як ви гарнесенько і я / Із-за решотки визирали. / І, певне, думали, коли
 016В 0428 Що в монастир до їх зайшла / Княжна якась із-за Дніпра / Позаторік. Одпочивала,
 028В 0021 Або хоч крихотку землі / Із-за Дніпра мого святого / Святії вітри принесли,
 029В 0119 З сестрою зорею, / Виступають із-за хмари, / Хмари звеселіли...
 067В 0030 У гості в неволю / Із-за Дніпра широкого / Тебе, моя доле!
 092В 0014 І ти, моя єдина, / Встаєш із-за моря, / З-за туману, слухняная
 110В 0007 Мої голуб'ята, / Із-за Дніпра широкого / У степ погуляти
 131В 0001 ----- / Із-за гаю сонце сходить, / За гай і заходить.
 156В 0007 А гетьман-попович / Із-за Дніпра напірає – / Дурний Самойлович.
 156В 0054 Виглянуло над Чигрином / Сонце із-за хмари, / Потягли в свої улуси
 161В 0012 Та й стали. Буде вже давно – / Отут, бувало, із-за тину / Вилась квасоля по тичині,
 161В 0365 А ключ од комори / Із-за пояса украде... / -----
 218В 0362 На Тібр поглядає. / А по Тібру із-за гаю / Байдак впливає
 218В 0448 Мерзенний старче. Розкошуй / В своїх гаремах. Із-за моря / Уже встає святая зоря.
 218В 0502 Тихо, тихо віє / Із-за Тібра, із Альбано / Вітер понад Римом.
 218В 0505 А над чорним Колізеєм, / Ніби із-за диму, / Пливе місяць круглолиций.
 302В 0009 ----- / Тече вода із-за гаю / Та попід горою.

ІЗІГНУВШИСЬ 1

061А 0418 Жидюга / Дрижить, ізігнувшись / Над каганцем: лічить гроші

ІЗІДИ 1

307В 0007 Єлей і миро принесли. / І чепуренький жрець Ізиди, / Чорнявенький і кавалер,

ІЗІЙШЛИСЯ 1

061А 0755 Нехай собі розійдуться / Так, як ізійшлися, – / Тихесенько, гарнесенько,

ІЗЛЯКАТЬ 1

010А 0199 Цікаві (нігде правди діти) / Підкралися, щоб ізлякати; / Коли подивляться, що
 вбитий, –

ІЗМАРНІЛА 1

173А 0079 У наймах служити. / Ізниціла, ізмарніла, / Кинула господу,

ІЗНАДВОРУ 2

153B 0066 Коло воріт заходились. / А жид ізнадвору, / Мов скажений, вибігає
187B 0025 І в тую косяну комору / Полізли свині ізнадвору, / Мов у калюжу, та й сопуть.

ІЗНЕМІГСЯ 3

010A 0166 Насилу ступає. / «Ізнемігся, товаришу! / Сьогодні спочинем:
020A 0077 Трупом поле крилось. / Ізнемігся козаченько, / Тяжко зажурився,
024A 0049 Трупом поле крилось. / Ізнемігся наш Трясило, / Тяжко зажурився,

ІЗНИЩЛА 1

173A 0079 У наймах служити. / Ізнищла, ізмарніла, / Кинула господоу,

ІЗНОВУ 1

242B 0005 Своім невольникам кайдани. / Аж гульк!.. Ізнову потекла / Мужичька кров! Кати
вінчані,

ІЗОГНЕТЬСЯ 1

123A 0078 А серця не мати. / Ізогнеться стан високий, / Брови полиняють,

ІЗ-ПІД 3

221A 0102 Царя ночувати, / Як вертався із-під Полтави. / А я йшла з водою
104B 0026 Та співає, йдучи: / – Ой із-під гори та із-під кручі / Ішли мажі риплючі.
104B 0026 Та співає, йдучи: / – Ой із-під гори та із-під кручі / Ішли мажі риплючі.

ІЗРАЇЛЬ 2

258A 0107 Хваленієм всяким; / Возрадується Ізраїль / І святий Іаков.
076B 0036 А гірша лихая та люта година / Покрила Ізраїль – царева война! / Цареві князі, і всі
сили,

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ 1

250B 0671 Сієє в золотім вісоні / Ізраїльський архієрей! / Романський золотий плебей!

ІЗРИЄТЬСЯ 1

258A 0176 Не допуска, поки злому / Ізриється яма. / Господь любить свої люди,

ІЗЦІЛИ 1

199A 0180 Язви язик мій за хули / Та язви мира ізціли. / Не дай згнушатися лукавим

ІСУС 1

250B 0378 У Віфліємі на майдані: / – Месія! Іісус! Осанна! – / І люд розходивсь.

ІКВИ 1

068B 0038 Сказав старий.– Води чимало. / Із Ікви в [море] утекло... / Над Іквою було село,

ІКВОЮ 1

068B 0039 Із Ікви в [море] утекло... / Над Іквою було село, / У тім селі на безталання

ІКОНИ 1

246A 0134 Воно ж так і сталось. / Храми, каплиці, і ікони, / І ставники, і мірри дим,

ІКОНОЮ 1

200B 0108 ----- / Перед іконою пречистої / Горить лампада уночі.

ІМЕНЕМ 4

037B 0012 Старії скорбнії літа... / Аж поки іменем Христа / Прийшли ксьондзи і запалили
037B 0016 Широке море сльоз і крові, / А сирот іменем Христовим / Замордували, розп'яли...

037В 0031 І серце чистее подай! / І знову іменем Христовим / Ми оновим наш тихий рай.
250В 0741 По всьому світу розійшлись, / І іменем твого сина, / Твої скорбної дитини,

ІМПЕРАТОРІВ 1

246А 0046 А сльоз, а крові? Напоїть / Всіх імператорів би стало / З дітьми і внуками, втопить

ІМ'Я 4

199А 0124 ----- / «Во ім'я Господа Христа, / За нас розп'ятого на дереві,
258А 0270 Радуються, славословлять, / Хвалять ім'я боже, / І мечі в руках їх добрі,
209В 0057 ----- / Во ім'я Господа Христа / І матері його святої!
218В 0386 Радуються, славословлять, / Хвалять ім'я боже. / І мечі в руках їх добрі,

ІНАКО 1

050В 0006 Оцю бувальщину... То, може, / Інако скажете, небоже. / -----

ІНВАЛІД 1

299В 0013 Ідуть задрипані дівчата, / А дід (сердешний інвалід) / За ними гнеться, шкандибає,

ІНГУЛ 1

061А 1145 Де той Богун, де та зима? / Інгул щозиму замерзає – / Богун не встане загатить

ІНДЕ 1

074В 0043 Бур'ян колючий та будяк, / Та інде тирса з осокою / В яру чорніє під горою,

ІНДИКАМ 1

061А 0327 Вимети хату, внеси дрова, / Посип індікам, гусям дай, / Піди до льоху, до корови,

ІНДИКИ 1

180А 0536 Та понадувалось, / Як індики, і на двері / Косо поглядало.

ІНДОМ 1

292В 0003 В Єгипті темному, у нас, / І понад Індом і Євфратом / Свої ягнята і телята

ІНКОЛИ 3

199А 0369 І гадки не мають – / Бенкетують та інколи / Те Деум співають.
006В 0024 І мене в неволі лютій / Інколи згадайте. / -----
074В 0045 В яру чорніє під горою, / Та дикий інколи кайзак / Тихенько віде на гору

ІНОДІ 18

114А 0111 Обнімала, мліла... / А іноді усміхалась, / Плакала, німіла...
046В 0140 Подивлюсь на тебе. / А іноді так буває, / Що й сльози не стане.
068В 0029 Нехай пустку нетоплену / Іноді нагріє. / І потечуть з очей старих
158В 0019 І тебе, мій друже, / Та іноді й пожуриться – / Звичайне, не дуже,
180В 0005 З своїм дитяточком малим. / Буває, іноді дивлюся, / Дивуюсь дивом, і печаль
180В 0052 Свого ти сина закриваєш. / Бо й пташка іноді пізнає / І защебече: – Он байстря
184В 0001 ----- / Буває, іноді старий / Не знає сам, чого зрадіє,
185В 0031 Часа святого так на так, / Та іноді старий козак / Верзеться грішному, усатий,
188В 0004 Моєї долі молодої; / А іноді така печаль / Оступить душу, аж заплачу.
194В 0063 Лежать легше буде, / Як іноді в Україні / Згадувати будуть!
200В 0103 І ще... Та се ще не втече, / Розкажем іноді колись / Про те, що снилося Петрові.
209В 0001 ----- / Буває, в неволі іноді згадаю / Своє стародавнє, шукаю, шукаю,
212В 0004 Старії очі веселю. / Дивлюся іноді, дивлюсь, / І чудно, мов перед святою,
212В 0040 ----- / Отак я іноді тобою, / Тобою, серце, молодою,
212В 0043 Старії очі веселю. / Дивлюся іноді, дивлюсь / На стан твій гнучий і за тебе
216В 0003 І дні, і пера, і папір! / А іноді то ще й заплачу, / Таки аж надто. Не на мир
216В 0006 І на діла його дивившись, / А так, мов іноді упившись / Дідусь сивесенький, рида –

250B 0692 За ним по улица[x] ходили, / А іноді й на Єлеон / До його бігали малії.

ІНОМУ 1

016B 0251 Щоб ще хоч годочок хлібець не рожав. / Тойді б і в Парижі, і іному краї / Наш брат хуторянин себе показав.

ІНСТИТУТ 1

016B 0240 Прибрали, в Київ одвезли / У інститут. А там що буде, / Побачим. Гусла загули,

ІНША 1

192A 0029 Чом ти не така, / Як інша, чужая? / Чи я п'ю, гуляю,

ІНШИЙ 2

103B 0016 Воно було б не диво, / Якби хто інший на тій ниві / Сильце поставив, а то зирк!
180B 0026 Моє найкраще над всіми! – / І ненароком інший гляне. / Весела, рада, Боже мій!

ІНШИМ 3

192A 0041 Може, й дівчину без мене / З іншим заручили... / Навчи ж мене, моя доле,
128B 0007 Де мені подітись? / Чи то з іншим полюбитись, / Чи то утопитись?
234B 0007 Набор розпустила? / Чи з ким іншим мизкаєшся / З нудьги та з похмілля.

ІНШИМИ 3

030A 0166 Бо вернулись москалики / Іншими шляхами. / -----
061A 0281 Ті два незвичайні – / А іншими. Небораки / Мовчки панували.
043B 0010 Ой дивуйтесь, лицяйтеся, / А з іншими вінчайтеся. / Подавані рушники...

ІНШИХ 1

103B 0027 Таке добро, то повбивав, / А інших гратися оддав, / Приборканих, воронам

ІНШИМ 1

191B 0013 Ані ганьби я не сплітаю / Твоїй пустині; в іншим кр[аю], / Не знаю, може, й нагадаю

ІНШОГО 2

207A 0049 І бебех в могилу! / А в іншого сіромахи / Ні хати, ні поля,
161B 0053 А старому не до того, / Іншого якогось, / Гріховного пестування

ІНШОЇ 1

061A 1209 Побачимо потім, а тепер не ту, / Не ту заспіваю, іншої заграю; / Лихо – не дівчата –
буде танцювать.

ІНШУ 4

061A 0926 ----- / А мудро співає! Коли не послухаєш, усе іншу. / Підкрадьмось, братці, та
послухаємо, а тим часом
061A 1046 І гич не до речі. / «Ну лиш іншу, старче божий!» – / З возами на плечах
061A 1974 А ти, сизокрилий, / Найдеш іншу». / Оглянувся –
083B 0016 І парубки...– Уже й кінець! / Ануте іншу! – Та й це добра! – / І знову ліри заревли,

ІОРДАНІ 1

241B 0002 Така, як ти, колись лілея / На Іордані процвіла, / І воплотила, пронесла

ІОРДАНОВІ 1

239B 0006 І процвітеш, позеленієш, / Мов Іорданові святіє / Луги зелені, береги!

ІОСИФ 1

250B 0444 У копта вовну. А святий / Іосиф взявсь отару пасти, / Щоб хоч козу ту заробить

ІОСИФОМ 1

250В 0069 Якая доля вийде нам / З старим Іосифом? О доле! – / І похилилась, мов тополя

ІРЖАВИЦІ 1

033В 0097 Образ пресвятої. / Поставили в Іржавиці / В мурованім храмі.

ІРІЙ 9

061А 0892 Поміж возами нігде стать: / Неначе в ірій налетіло / З Смілянщини, з Чигирина

173А 0224 Полетіли москалі. / Сірі гуси в ірій, ірій / По чотири, по чотири

173А 0224 Полетіли москалі. / Сірі гуси в ірій, ірій / По чотири, по чотири

199А 0236 Так аж кишить! Все на охоту, / Мов гад у ірій, поспіша! / О чеху! Де твоя душа??

221А 0365 Побіжить наш ярчук / В ірій їсти гадюк / Зо мною.

095В 0196 Гуси, гуси білі / В ірій полетіли, / А сірі на море!..»

095В 0235 Чи то не гуси, то пани, / Дивися, в ірій полетіли, / Агу! Гиля! До сатани.

095В 0292 По снігу лізе... Утечу, / У ірій знову полечу, / Бо я зозулею вже стала...

218В 0280 І милувать. Сердешні люде, / Неначе в ірій, потягли / У Рим на прощу. Приплила

ІРОД 5

274А 0212 А він мене і набачив, / Ірод!.. І не снилось, / Що я була крепачкою,

274А 0341 Наталоньку! Дитя своє! / Ірод нечестивий!.. / Занапастив... А до того

057В 0225 Тричі повилася. / Як той Ірод. Що тут робить? / Не дам собі ради.

249В 0016 Неначе старцеві дає. / І п'яний Ірод знову п'є! / Як ось, не в самім Назареті,

249В 0027 Зотни, поки не піднялось! / – Так що ж, – промовив Ірод п'яний, – / По всьому царству постинать

ІРОДА 6

274А 0205 Та шукаю пана, / Того ірода, що, знаєш?.. / Стривай, нагадала.

036В 0012 Нерона лютого, Сарданапала, / Ірода, Каїна, Христа, Сократа, / О непотребная! Кесаря-ката

249В 0006 Паскудились. А у царя, / У Ірода таки самого, / І у порогу й за порогом

250В 0383 І легіон з Єрусалима, / Од того Ірода. Незримо / Й нечуте сталося тойді.

250В 0399 І нам Спасителя спасли. / Од Ірода. Нагодували, / І напоїли, і дали

250В 0473 Та й каже: – Доню, не журись. / Царя вже Ірода не стало. / Чогось увечері наївсь,

ІРОДА-ЦАРЯ 1

249В 0002 Во Іудеї во дні они, / Во время Ірода-царя, / Кругом Сіона й на Сіоні

ІРОДИ 1

250В 0393 Дивіться ж, о! матері! / Що роблять іроди царі! / -----

ІСАІЯ 2

061А 2103 У церкві співали: / Ісаїя, ликуй! Вранці / Ярему вінчали;

250В 0374 – Пророчество Іеремія, / Ісаїя збулось! збулось! / У нас, у пастирей, Месія

ІСКРА 3

199А 0009 А в попелі тліє / Іскра огню великого. / Тліє, не вгасає,

199А 0013 Часу дожидає, / Злого часу. Тліла іскра, / Тліла, дожидала

199А 0031 А на давнім пожарищі / Іскра братства тліла, / Дотлівала, дожидала

ІСКРИ 1

250В 0076 І кинула кругом очима, / Аж іскри сипнули з очей. / А з добрих молодих плечей

ІСКУПЛЕННИМ 1

250В 0515 У тій криниці. Горє нам / Було б, іскупленням рабам! / Дитина б тая виростала

ІСПОВЕДУЙ 1

282В 0009 І вся, о Русская беседа, / Во глас єдиний ісповедуї / Свої гріхи.

ІСПОЛНЮ 1

268В 0023 І плача, матернього плача / Ісполню гради і поля, / Да зрить розтленна земля,

ІСПРАВНИК 2

221А 0449 Поставили караули. / Ісправник аж просить, / Щоб нікого не пускали,

221А 0466 Вони б ще здалися... / Засміялись... А ісправник / Трохи не сказився!

ІСТИНИ 2

246А 0131 За нас, добрих, чи за слово / Істини... чи, може, / Щоб ми з тебе насміялись?

218В 0088 Те слово, божеє кадило, / Кадило істини. Амін. / -----

ІСТИННОГО 2

218В 0568 І на торжища і в чертоги / Живого істинного Бога / Ти слово правди понесла.

250В 0418 По всьому світу. Ся ж несла / Живого істинного Бога. / Тебе ж, сердешну, копт
убогий

ІСТОРІЮ 2

180А 0425 Так, мов я читаю / Історію України. / Стою, замираю...

250А 0123 Як німець покаже / Та до того й історію / Нашу нам розкаже,–

ІСТОРІЮ-ПРАВДУ 1

033В 0043 Про якого-небудь одного магната / Історію-правду, то перелякать / Саме б пекло
можна. А Данта старого

ІСТОРІЯ 1

250А 0135 Музика та й годі. / А історія!.. поема / Вольного народа!

ІСТУКАН 1

218В 0329 І ти приходила, молилась, / І милосердий істукан / Звелів везти із Сіракузи

ІСУСА 1

030А 0718 А тим часом старий кобзар / Ісуса співає. / Хто йде, іде – не минає:

ІТАЛІЇ 1

218В 0099 Тойді й на світі не було, / Як у Італії росло / Мале дівча. І красою,

ІТИ 7

173А 0160 Треба торбу брати / Та йти... іти собак дражнить / Од хати до хати.

050В 0126 То тойді вже, певне, треба / Іти в найми знову... / Де-то моя Катерина,

057В 0036 Трохи не пропала. / Думала іти в черниці / Або вбитись, утопитись,

153В 0042 Що тут на світі робити? / Хоч іти топиться / До Закрету, не хочеться

161В 0146 І там не згине вражий хлопець. / Іти лиш в хату... От ще річ: / Заставить треба
богослова,

173В 0011 Навчіть мене, люде, / Іти хіба до вас в найми? / Чи до ладу буде?

250В 0057 Не боронив їй, не спиняв / На став іти; іде, сміється, / А він сидить та все сидить,

ІУДА 3

061А 0482 Лях хреститься, / А за ним Іуда. / «Браво! браво! Охрестили.

057В 0145 А я, мов проклятий / Той Іуда, одринутий / І людьми і Богом,

057В 0403 І пропадаю, мов собака, / Мов той Іуда! Помолись / За мене Богу, мій ти сину,

ІУДЕЇ 4

249В 0001 ----- / Во Іудеї во дні они, / Во время Ірода-царя,

250B 0196 ----- / – Во Іудеї не було,– / Промовив гость,– того ніколи,
250B 0370 Що щось непевне з людьми буде / Во Іудеї. Гомонить / І тихне люд.– О люди! люди!

307B 0011 І хор по манію лакея, / Чи то жерця: «Во Іудеї / Бисть цар Саул». Потім хор

ІУДЕЙСЬКУЮ 1

250B 0676 Та аж заплаче, дивлячись / На іудейську столицю. / Й вона заплаче, ідучи

ІУДЕЯ 1

218B 0130 На землю людям. Фарисеї, / І вся мерзенна Іудея / Заворушилась, заревла,

ІУДИ 2

061A 1192 Що вже їм завтра не вставать. / Ляхи заснули, а Іуди / Ще лічать гроші уночі,

199A 0260 І вінчані глави; / Зібралися, мов Іуди / На суд нечестивий

ІУДО 1

061A 0464 «Умерла, панове». / «Лжеш, Іудо! Нагаями!» / Посипались знову.

ІУДУ 1

088B 0011 І сторч на море поглядав, / Мов на Іуду... Із туману, / Як кажуть, стала виглядять

ІШЛИ 6

274A 0027 Бендерським шляхом уночі / Ішли цигане. А йдучи, / Звичайне, вольніє, співали.

274A 0029 Звичайне, вольніє, співали. / Ішли, ішли, а потім стали. / Шатро край шляху
розп'яли,

274A 0029 Звичайне, вольніє, співали. / Ішли, ішли, а потім стали. / Шатро край шляху
розп'яли,

104B 0027 – Ой із-під гори та із-під кручі / Ішли мажі риплючі. / А за ними йде та чорнявая

161B 0289 ----- / Та годі вам уже з тим намистом. Ішли б швидше / до отця Хоми та
порадилися, от що!

250B 0303 Ви на ревізію у город, / У город Віфлієм ішли.– / І зник, пропав той тяжкий голос.

ІШОВ 2

030A 0711 ----- / Ішов кобзар до Києва / Та сів спочивати;

083B 0195 Соцькому сказати, / Та щоб ішов з громадою / Дитину шукати!!

ІДЕ 7

- 030A 0589 До їх... Коли гляне – / Попереду старший іде. / «Любий мій Іване!
030A 0719 Ісуса співає. / Хто йде, іде – не минає: / Хто бублик, хто гроші;
030A 0727 ----- / Іде шляхом до Києва / Берлин шестернею.
061A 1457 Нашорошив уха; / Іде собі, люльку курить, / Нікому ні слова.
061A 2113 Вона виглядає – / Виглядає, чи не іде / З боярами в гості –
050B 0293 І дуб зеленіє. / Хто йде, іде – не минають / Зеленого дуба,
131B 0012 З собаками та псарями / Іде пан гульвіса. / Цькують його собаками,

ІДЕМ 1

- 150A 0044 Не кишені трусить, / Ідем різать, палить, / Братів визволяти.

ІДЯТЬ 4

- 150A 0113 Не злодії з Гамалієм / Ідять мовчки сало / Без шашлика. «Засвіtimo!»
154A 0113 Не злодії з Гамалієм / Ідять нишком сало / Без шашлика. «Засвіtimo!»
207A 0171 І немолоченє віють, / Та як і мелють і ідять – / Все треба знать.
258A 0095 Гріхами, дознають? / Ідять люди замість хліба, / Бога не згадають,

ІЖ 1

- 200B 0134 А наш несолений куліш – / Як знаєш, так його і їж. / -----

ІЖТЕ 1

- 061A 0547 «Єй же богу, ні шеляга! / Іжте моє тіло! / Ні шеляга! Гвалт! Рятуйте!»

ІЗДИЛА 1

- 200B 0179 ----- / У Київ їдила, молилась, / Аж у Почасві була.

ІЗДИТЕ 1

- 095B 0021 То вам байдуже, в добрий час / У Київ їдите щороку / Та сповідаєтесь, нівроку,

ІЗДИТЬ 1

- 091B 0016 Та й християнин ще до того. / У Київ їдить всякий год, / У світі ходить меж панами,

ІІ 88

- 010A 0049 ----- / Така її доля... О Боже мій милий! / За що ж ти караш її, молоду?
010A 0050 Така її доля... О Боже мій милий! / За що ж ти караш її, молоду? / За те, що так щиро вона полюбила
010A 0056 Пошли ж ти їй долю – вона молоденька, / Бо люде чужії її засміють. / Чи винна ж голубка, що голуба любить?
010A 0068 Чи, може, з другою, другу кохає, / Її, чорнобриву, уже забува? / Якби-то далися орлині крила,
010A 0078 О Боже мій милий! така твоя воля, / Таке її щастя, така її доля! / -----
010A 0078 О Боже мій милий! така твоя воля, / Таке її щастя, така її доля! / -----
010A 0136 Мовчки дожидали; / Взяли її, сердешную, / Та й залоскотали.
010A 0139 Довго, довго дивовались / На її уроду... / Треті півні: кукуріку! –
010A 0184 «Боже ти мій, Боже!» / Кличе її та цілує... / Ні, вже не поможе!
020A 0020 Зажурилась Україна – / Така її доля! / Зажурилась, заплакала,
020A 0023 Як мала дитина. / Ніхто її не рятує... / Козачество гине,
024A 0020 Зажурилась Україна – / Така її доля! / Зажурилась, заплакала,
024A 0023 Як мала дитина. / Ніхто її не рятує... / Козачество гине,
030A 0198 Не слухала моїх річей, / То її послухай. / Иди, доню, найди її,
030A 0199 То її послухай. / Иди, доню, найди її, / Найди, привітайся,

- 030A 0306 Єсть на світі доля, / А хто її знає? / Єсть на світі воля,
 030A 0308 Єсть на світі воля, / А хто її має? / Єсть люде на світі –
 047A 0056 Чорнобрива з хати, / А він її запитає, / Чи не била мати.
 047A 0208 В землю заховати... / А хто ж її головоньку / Буде доглядати?
 061A 0030 А де вона буде? Химерні слова! / Згадай же хто-небудь її на сім світі – / Безславному
 тяжко сей світ покидать.
 061A 0245 Співає під тином. / Любить її, думу правди, / Козацькою славу,
 061A 0247 Козацькою славу, / Любить її – ходім, сини, / На раду ласкаву.
 061A 1206 Оксану з Вільшани, мою сироту? / Де її мордують, де вона воркує? / Чи знає Ярема?
 Чи знає, чи чує?
 061A 1809 Що замордували / Її батька. Недолуди, / Тепер заховались
 061A 1969 Годиночку, батьки мої! / Я її достану!» / «Добре, добре!.. Залізняйте,
 061A 2139 Сонну розбудила, / Уквітчала її рястом, / Барвінком укрила;
 061A 2466 В голові столітній ту славу козачу: / Я її онукам тепер розказав. / -----
 123A 0168 Ходім жити в воду!» / Підняв її, поціловав... / Хвиля застогнала,
 173A 0176 І знову смеркає, / А москаля, її сина, / Немає, немає.
 196A 0005 У самому серці, може, й Бог не бачить. / Кому ж її покажу я, / І хто тую мову
 207A 0053 Виглядає доля, / Мов дитинка; а він її / Лає, проклинає!
 207A 0322 На порозі стоя; / Степан її надіває, / Та плачуть обоє.
 246A 0158 Мій Якове добрий! Не за Україну, / А за її ката довелось пролить / Кров добру, не
 чорну. Довелось запить
 250A 0178 Картопельку садить, / А ви її купуєте / Їсте на здоров'я
 250A 0197 Гірше ляха свої діти / Її розпинають. / Заміс[т]ь пива праведную
 274A 0354 Замкнуті покої. / Він узяв її з собою / Та й поїхав з нею,
 274A 0427 То воно й минулось. / Потім її стала вчити / І лікарувати,
 274A 0449 Покинув Наталю / В Московщині. А ти її / За Дністром шукала.
 274A 0482 Люде добрі і розумні / Добре її знали. / А все-таки покриткою
 006B 0096 Присплять, лукаві, і в огні / Її, окрадену, збудять... / Ох, не однаково мені.
 006B 0117 У гаї пташка не співає – / Йї з собою занесла, / В яру криниця завалилась,
 006B 0315 Як Бога, ждати довелось. / І жду її, і виглядаю, / Дурний свій розум проклинаю,
 006B 0358 Свою Україну любить, / Любить її... Во время люте, / В остатню тяжкую минуту
 016B 0084 Княгиня взаперті сидить. / Її і в сні не пускає / Убогих брат. А що ж робить?
 016B 0218 Лічили, лічили... / Поки її, безталанну, / В труну положили.
 016B 0222 І гусла знову загули. / А сирота її в селі, / Її єдина дитина!
 016B 0223 А сирота її в селі, / Її єдина дитина! / Мов одірвалось од гиллі,
 016B 0295 Своєю святою / Її звали. І все село / За неї молилось...
 016B 0388 Лукавая доле! / Покинь її хоть на старість, / Хоть на чужім полі
 016B 0409 Щоб княжна до їх вернулась. / А її немає / І не буде вже, святої...
 016B 0441 А в нас, сердешна, опочила. / Оце її свята могила... / Ще не поставили хреста».
 029B 0057 Простіть!.. Я Богу помолюсь... / Я так її, я так люблю / Мою Україну убогу,
 033B 0050 Що вона зробила? За що вона гине? / За що її діти в кайданах мовчать? / Розказали
 кобзарі нам
 033B 0061 Сліпі небораки. / Отак її воеводи, / Петрові собаки,
 044B 0002 Чи то на те божа воля? / Чи така її доля? / Росла в наймах, виростала,
 046B 0075 Ховалась од людей пустиня, / А ми таки її найшли. / Уже й твердині поробили,
 050B 0259 І вдову згадає / І за її грішну душу / Псалтир прочитає.
 057B 0305 Отож у садочку / За упокой душі її / Псалтир прочитає,
 076B 0129 Опріснок братові. За руку / Амон бере її, веде / У темну хramину, кладе
 095B 0175 Уже й не говорить / І не плаче... Отак її / Доканав, небогу,
 095B 0179 Не вдіє нічого, / Хоч заріж її, та й годі, / Така вже вродилась.
 104B 0166 І по панах, боса... / Найшов її, подивився... / І, сивоволосий,
 111B 0018 Щоб доля добрая любила / Її дитину... Добре, мамо, / Що ти зарані спать лягла,
 134B 0016 Бо я любила, моя дитино, / Її колись. / Як підеш в села, у тії хати,
 153B 0089 В Вілії втопилась, / Бо найшли її в Закреті, / Там і поховали.
 175B 0084 Той самий єдиний / Її месник безталанний – / Несе з України
 178B 0003 На тую країну, / Мабуть, я її навіки, / Навіки покинув.

- 180B 0008 Охватить душу; стане жаль / Мені її, і зажурюся, / І перед нею помолюся,
 185B 0047 А за що, ей-Богу, не знаю! / А все-таки її люблю, / Мою Україну широко,
 192B 0017 ----- / І жаль тобі її стане, / Малої биліни.
- 200B 0005 Уже чимала піднялась. / І генерал її посватав, / Бо страх хороша була,
 200B 0011 Царя небесного! Взяли / Її гарненько одягли / Та у неділю й повінчали,
 200B 0114 Вона благала пресвяту, / Щоб та її... щоб та спасла, / Щоб одурить їй не дала
 200B 0142 І все на світі. А Петрусь, / Її єдина дитина, / Гуляв собі пренеповинний
 207B 0014 ----- / Не називаю її раєм, / Тії хатиночки у гаї
 215B 0008 (Звичайне, люде, сміючись) / Зовуть її і молодою, / І непорочною, святою,
 218B 0116 Капітолійський той синкліт, / Щоб первенця її вітали / Святі ідоли. Горить
 218B 0120 Святий огонь. Радіє мати: / В Алкіда син її росте, / Росте, лицяються гетери
 218B 0142 ----- / Тойді ж ото її Алкід, / Та ще гетери молодії,
 236B 0010 Вона заснула: цар Микола / Її приспав. А щоб збудить / Хиренну волю, треба миром,
 241B 0014 І більш нічого не давай. / Та не бери її весною / В свій рай небесний, не бери,
 250B 0154 Давненько вже свою дитину. / Зострів її і привітав / І тихо мовив: – Де ти в Бога
 250B 0362 Та й їх побачили. Небогу, / Її й дитяточко взяли / І у вертеп свій принесли,
 250B 0404 Ослицю дійну. І небогу / З її дитяточком малим / І посадили й провели
 250B 0623 Зайшла благать благого Бога, / Щоб син її найшовсь. Аж глядь, / Межи раввінами
 дитина,
 250B 0625 Межи раввінами дитина, / Її хлоп'яточко, сидить / І навчає, неповинне,
 250B 0720 Чужії люде. А Івана / Її зарізали в тюрмі. / І Йосипа твого не стало.
 271B 0011 Любу, молодую, / Возьме її та й огорне / В ризу золотую.

ІЙ 55

- 010A 0053 Козацькі очі?.. Прости сироту! / Кого ж їй любити? Ні батька, ні неньки, / Одна, як
 та пташка в далекім краю.
 010A 0055 Одна, як та пташка в далекім краю. / Пошли ж ти їй долю – вона молоденька, / Бо
 люде чужії її засміють.
 010A 0064 Кого ж сиротина, кого запитає, / І хто їй розкаже, і хто теє знає, / Де милий ночує:
 чи в темному гаю,
 010A 0128 Що сонна блудила: / Отаку-то їй причину / Ворожка зробила!
 030A 0141 Не чує, не бачить, / Як вороги сміються їй, / Як Катруся плаче.
 030A 0462 Жартуючи кинув Катрусю москаль. / Не доля не бачить, з ким їй жартувати, / А
 люде хоч бачать, та людям не жаль:
 030A 0578 «Мабуть, добре Московщина / В тямку їй далася! / Бо уночі тільки й знає,
 030A 0585 Втерлась рукавами. / А москалі їй назустріч / Як один верхами.
 030A 0609 Серце, подивися, / Їй же богу, я Катруся!» / «Дура, отвяжися!
 045A 0069 І знову на небо, бо на землі горе, / Бо на їй, широкій, куточка нема / Тому, хто все
 знає, тому, хто все чує:
 047A 0112 Щоб поворожити, / Чи довго їй самотній / На сім світі жити?..
 061A 0022 Заховать з собою? Гріх, душа жива! / А може, їй легше буде на тім світі, / Як хто
 прочитає ті сльози-слова,
 061A 0719 То ще раз божились. / Їй Ярема розказував, / Як жить вони будуть
 061A 0889 Уміла що кому давать, / Невроку їй, нехай царствує; / Нехай не вадить, як не чує!
 123A 0025 І спереду, й збоку. / І молода, нівроку їй, / А за молодою,
 173A 0055 Нащо ти кувала, / Нащо ти їй довгі літа, / Сто літ накувала?
 207A 0423 Щоб Степан той, доля тая, / Їй хоча приснилась. / Не приснилась. Вернулася,
 234A 0433 Ввійшла в хату. Катерина / Її ноги умила / Її полудновать посадила.
 270A 0033 Мій брате єдиний! / Хто їй лихо заподіяв? / Я була дитина,
 274A 0423 І Богу молитись. / Щось таке їй поробила / Стара Маріула.
 274A 0438 Уже прийшли в Україну... / Жаль їй чогось стало. / Поклонилась Маріулі
 016B 0126 Коли нема кого любить. / Отак і їй, одній-єдиній, / Ще молодій моїй княгині,
 016B 0136 Своє дитя. І дав дожить / Господь їй радості на світі. / Узрїть його, поціловать
 016B 0186 Княжною своєю... / І жениха їй єднала, / І раділа з нею,
 050B 0026 Бо вже Катруся підросла. / Чи вже ж їй вік продівувать, / Зносити брівоньки
 нізащо?..

- 050B 0195 Удовівну полюбив...» / Соромітна, нехай їй лихо! / Минали літа тихо, тихо,–
 057B 0043 (Катрусею вдовівна звалась). / Чи вік же їй продівувать? / Зносити брівоньки нізащо.
 083B 0175 Поплакати, погадати, / Як їй дівувати? / Де їй дітись од сорома,
 083B 0176 Як їй дівувати? / Де їй дітись од сорома, / Де їй заховатись?
 083B 0177 Де їй дітись од сорома, / Де їй заховатись? /
 095B 0092 Вона ж сховається та й плаче. / Дурна, їй шкода мужика / Та жаль святого сіряка,
 095B 0110 А як прийде, бити – / Що тут їй робити? / Пішла, ридаючи, в село,
 095B 0161 Ніхто не вступає, / Сам і їсти їй приносить, / І просить, благає,
 150B 0014 А душу треба розважать, / Бо їй так хочеться, так просить / Хоч слова тихого; не
 чуть,
 161B 0264 ----- / А їй байдуже! мов не знає! / Неначе та сорока, скаче.
 161B 0310 ----- / Оце нагадала яку! Цур їй, яка погана! Побіжу / лиш швидше. Оставайтеся
 здорові, мої високії
 180B 0013 ----- / Тепер їй любо, любо жити. / Вона серед ночі встає,
 180B 0029 Несе додому свого Йвана. / І їй здається, все село / Весь день дивилося на його,
 185B 0049 Мою Україну широку, / Хоч я по їй і одинокий / (Бо, бачте, пари не найшов)
 200B 0075 А потім в школу оддала. / І любо їй. Нехай радіє. / Поки надія серце гріє,
 200B 0115 Щоб та їй... щоб та спасла, / Щоб одурить їй не дала / Пренепорочная! І всує.
 200B 0117 Пренепорочная! І всує. / Молитва їй не допомогла: / Вона, сердешна, одуріла,
 200B 0120 Вона, небога, полюбила / Свого Петруся. Тяжко їй! / Душі негрішній, молодій!
 200B 0129 А то задавить. Генеральша / Не перескочила, бо їй / Хотілось жити, молодій!
 200B 0148 Сама не знає, що робить. / І що їй діяти з собою? / Або сховатись під водою,
 235B 0010 Над сином сидя, задрімала. / І сниться їй той син Іван / І уродливий, і багатий,
 241B 0011 Веселий рай / Пошли їй, Господи, подай! / Подай їй долю на сім світі
 241B 0012 Пошли їй, Господи, подай! / Подай їй долю на сім світі / І більш нічого не давай.
 245B 0018 Мене, небога, виглядає. / І їй здається, виринає / З-за хвилі човен, доплива...
 250B 0056 Що Йосип, сидячи, мовчав, / Не боронив їй, не спиняв / На став іти; іде, сміється,
 250B 0175 І, уклонившись, вітав / Марію тихо. Їй, небозі, / Аж дивно, чудно. Гость стояв
 250B 0246 Нам возвістилася. Якби / Пречистій їй не дав ти руку, / Рабами б бідніє раби
 250B 0469 Продать. Йому медяничок, / А їй немудрую хустину, / Собі ж несе на постолі
 250B 0523 На цямрину святіє сльози / Та їй висохли. А їй, небозі, / Полегшало.
 308B 0058 Молодую безвічну. / Або цур їй, друже, / І без неї обійдуся –

ЇЛА 4

- 234A 0435 Ї полудновать посадила. / Не пила й не їла / Стара Ганна.
 274A 0416 І співала, й танцювала, / Не пила й не їла... / Неначе смерть, з циганами
 200B 0187 ----- / Не їла три дні й не пила, / Вернувшись з прощі. І три ночі
 250B 0188 Їм на вечерю подала. / Сама ж не їла й не пила. / В куточку мовчки прихилилась

ЇЛИ 1

- 061A 2355 Щоб козацьке мале тіло / Собаки не їли. / І темними улицями,

ЇМ 53

- 030A 0693 Що нььку сховали – / Їм зосталась добра слава, / Могила зосталась.
 045A 0007 І дякують люде; / Він їм тугу розганяє, / Хоть сам світом нудить.
 045A 0089 А щоб тебе не цурались, / Потурай їм, брате! / Скачи, враже, як пан каже:
 052A 0081 Добрий голос маєш; / Співай же їм, мій голубе, / Про Січ, про могили,
 061A 0378 Легше було б сльози, журбу вилити. / Люди одібрали, бо їм було мало. / «Нащо
 йому доля? треба закопати:
 061A 1191 Лягли, і в голови не клали, / Що вже їм завтра не вставать. / Ляхи заснули, а Іуди
 061A 1234 Осушить, пригріє; / А унуки? Їм байдуже, / Жито собі сіють.
 173A 0241 Люди лаяли... Бо, бачте, / Спать їм не давала / Та кропиву під їх тиним
 178A 0033 Нехай нарікають, / Гріх їм буде... Боже милий, / Чому ти не хочеш
 180A 0328 Москалеві; от і читай, / І йми ти їм віри! / За богами – панства, панства
 199A 0335 Господи, помилуй, / Прости ти їм, бо не знають!..» / Та й не чути стало!
 199A 0363 Високу тіару. / Байдуже їм, розлетілись, / Мов тії ворони,

- 221A 0495 Отак пісні Богданові / Стали їм в пригоді!! / Так малий льох в Суботові
 221A 0531 Ти все оддав приятелям, / А їм і байдуже. / Кажуть, бачиш, що все-то те
 234A 0106 Та хто в далеку дорогу / Їм добре коней запряже? / -----
 250A 0085 Бо невчене око / Загляне їм в саму душу / Глибоко! глибоко!
 256A 0033 Люди не ходили / На пораду, що їм діять / З добрими панами,
 258A 0111 Ти по своїй волі. / Молюсь, Господи, внуши їм / Уст моїх глаголи.
 258A 0119 Мене заступає / І їм правдою своєю / Вертає їх злая.
 258A 0197 Заступником буде, / І воздасть їм за діла їх / Криваві, лукаві,
 258A 0200 Погубить їх, і їх слава / Стане їм в неславу. / -----
 258A 0221 В сім'ї тій великій, / І пошле їм добру долю / Од віка до віка.
 016B 0023 Вночі розцвітає... / А про людей... Та нехай їм. / Я їх, добрих, знаю.
 016B 0303 Людей недобитих. / Змолотили, нівроку їм, / За одну годину
 033B 0081 Чули, та мовчали. / Бо їй їм добре на чужині / Мурзи завдавали.
 050B 0165 А все скажу-таки: як хочеш, / А ви їм жить не даєте, / Бо ви для себе живете,
 102B 0003 Господь, любя отих людей, / Послав на землю їм пророка; / Свою любов
 благовістить!
 113B 0024 Та розкажуть, як то тяжко / Було їм на світі. / І в сім'ї веселій тихо
 137B 0035 Святого Бога просить, хвалить, / Щоб дав їм мудрості дознати, / Гетьмана доброго
 обрати.
 141B 0011 Як їх обнімають, / І що тойді їм діється, / Я їй досі не знаю.
 161B 0185 А старого нема дома, / То їм своя воля / Награтися. Дивіться:
 185B 0012 Як людям дав я «Кобзаря», / А їм неначе рот зашито, / Ніхто їй не гавкне, не лайне,
 207B 0036 Брати на панщину ходили, / Поки лоби їм поголили! / А сестри! сестри! Горе вам,
 214B 0006 Витає радість і надія / В очах веселих, любю їм, / Очам негрішним, молодим.
 218B 0045 Та праведних твоїх питає, / Що він зробив їм, той святий, / Той назорей, той син
 єдиний
 218B 0048 Богом ізбранної Марії, / Що він зробив їм? І за що / Їїго, святого, мордували,
 218B 0156 І тихим, добрим, кротким словом / Благовістив їм слово нове, / Любов, і правду, і
 добро,
 218B 0267 На всі лади, що аж остило / Самим їм дурня вихвалять, / То, заразом щоб доканать,
 230B 0083 Ти спиш в кіюті, а царі... / Та цур їм, тим царям поганим! / Нехай верзуться їм
 кайдани,
 230B 0084 Та цур їм, тим царям поганим! / Нехай верзуться їм кайдани, / А я полину на Сибір,
 250B 0011 Отих окрадених, сліпих / Невольників. Подай їм силу / Твого мученика сина,
 250B 0187 І молоко і сир козлиці / Їм на вечерю подала. / Сама ж не їла й не пила.
 250B 0501 Все, все, сплюндровано. В руїні / Їм довелося ночувать. / В ярюк Марія до криниці
 250B 0529 Таки з Івасем. Та й була / Якась рідня їм. Вранці-рано / Свою дитину, безталанна,
 268B 0040 Їх кроткий, п'яний господар, / Не дасть їм пити, не дасть їм їсти, / Не дасть коня вам
 охляп сісти
 268B 0040 Їх кроткий, п'яний господар, / Не дасть їм пити, не дасть їм їсти, / Не дасть коня вам
 охляп сісти
 268B 0055 І додай, / Такеє слово їм додай / Без притчі.– Ви,– скажи,– зробили
 268B 0062 Вдову і сирот.– Ні, не те, / Скажи їм ось що: – Брешуть боги, / Ті ідоли в чужих
 чертогах,
 277B 0016 Творче неба й землі! / Долгоденствіє їм / На сім світі; на тім...
 292B 0039 Щоб він де хоче, там і взяв, / А дав би їм, старий, царя. / Отож премудрий
 прозорливець,
 292B 0044 Того Саула-здоровила / І їм помазав во царя. / Саул, не будучи дурак,
 292B 0089 Тельця отрокам принесли, / Щоб їм дозволено співати / У сінях царських. Заревла
 302B 0023 В садок погуляти, / Порадитись, кого б то їм / Своїм зятем звати?

ЇМОСТІ 1

- 061A 0331 Упоравшись, біжи в Вільшану: / Їмості треба. Не барись». / Пішов Ярема, похилився.

ЇСТВА 1

- 104B 0138 І де ті в Господа взялися / Усякі штучні іства? / Сама ж неначе нежива

ЇСТЕ 1

250A 0179 А ви її купуєте / Їсте на здоров'я / Та славите Запорожжя.

ЇСТИ 13

- 020A 0112 Щоб летіли круки з поля / Ляшків-панків їсти. / Налетіли чорні круки
 024A 0084 Щоб летіли круки з поля / Та ляшеньків їсти. / Налетіли гайворони
 030A 0530 Не розкажуть, сміючися... / З псами їсти й пити... / Бідна моя головонько!
 194A 0005 Чого ти бажаєш, що в тебе болить? / Чи пити, чи їсти, чи спатоньки хочеш? / Засни,
 моє серце, навіки засни,
 207A 0211 Дивиться Ярина та нишком сміється. / «Що се йому стало? Ні їсти, ні пити – / Нічого
 не хоче! Чи не занедужав?
 221A 0143 Я плакала; я не знаю, / Чи їсти хотілось, / Чи, може, що в маленької
 221A 0365 Побіжить наш ярчук / В ірій їсти гадюк / Зо мною.
 274A 0420 Потім разом схаменулась, / Стала їсти й пити, / І ховатись за шатрами,
 095B 0161 Ніхто не вступає, / Сам і їсти їй приносить, / І просить, благас,
 095B 0166 І дивитися не хоче / І їсти не хоче. / Мордується лях поганий,
 095B 0194 А пан просить сала, / А чорт їсти просить. / Гуси, гуси білі
 146B 0022 Ой згадала в неділеньку, / Сідаючи їсти: / – Нема мого сина Йвана
 268B 0040 Їх кроткий, п'яний господар, / Не дасть їм пити, не дасть їм їсти, / Не дасть коня вам
 охляп сісти

ЇСТЬ 2

- 016B 0228 Спеклося, бідне, на жару. / Лопуцьки їсть, ставочки гатить / В калюжах з дітьми у
 яру.
 292B 0077 В новій палаті цар не спить, / Не їсть, не п'є, не гомонить. / А мовчки долі,
 всемогучий,

ЇТЬСЯ 1

- 207A 0207 Із хати Ярина. / Не їться, не п'ється, і серце не б'ється, / І очі не бачать, не чуть
 голови!

ЇХ 135

- 010A 0213 Нема кому запитати, / За що їх убито. / Посадили над козаком
 030A 0180 В Московщині, доню моя! / Иди ж їх шукати, / Та не кажи добрим людям,
 030A 0303 Що серце збиралось / З ними жити, їх любити? / Пропали, пропали!
 030A 0566 Піти в хату... Що там таке? / От їх достобіса! / Недобра їх розносила,
 030A 0567 От їх достобіса! / Недобра їх розносила, / Мов справді за ділом.
 030A 0588 «Лихо моє! Доле моя!» / До їх... Коли гляне – / Попереду старший їде.
 052A 0030 Правда, море, правда, сине! / Така їх доля: / Не вернуться сподівані,
 057A 0080 Нехай злидні живуть три дні – / Я їх заховаю, / Заховаю змію люту
 060A 0026 Розмовляють, сумуючи, / Отака їх мова: / «Було колись – минулося,
 061A 0020 Я не одинокий, я не сирота – / Єсть у мене діти, та де їх подіти? / Заховать з собою?
 Гріх, душа жива!
 061A 0350 А не клене долі, людей не займа. / Та й за що їх лаять? Хіба вони знають, / Кого
 треба гладить, кого катувать?
 061A 0352 Кого треба гладить, кого катувать? / Нехай бенкетують... У їх доля дбає, / А сироті
 треба самому придбать.
 061A 0402 Щоб не привітали. / Бо їх ласка... Нехай сниться / Тому, в кого доля,
 061A 0536 Не жартуєм. Давай гроші!» / «Де мені їх взяти? / Ні шеляга; я панською
 061A 0562 «Ми це знаєм, бо ми самі / Їх так очухрали». / «Та ні, не те... вибачайте...
 061A 1138 Згадайте праведних гетьманів: / Де їх могили? Де лежить / Останок славного
 Богдана?
 061A 1225 Та що з того, що високі? / Ніхто їх не знає, / Ніхто щиро не заплаче,
 061A 1232 Сльозами дрібними / Їх умиють. Зійде сонце, / Осушить, пригріє;
 061A 1236 Жито собі сіють. / Багато їх, а хто скаже, / Де Гонти могила,
 061A 1243 Тяжко! важко! Кат панує, / А їх не згадають. / -----

- 061A 1355 Так і кладе. «Добре, сину, / Матері їх хиря! / Мордуй, мордуй: в раю будеш
061A 1628 Не дали ляхи прокляті. / Зате ж їх і били, / І я й батько святим ножем;
061A 1650 Дивляться – нема нікого... / «Ту їх достобіса! / Які груші уродили!
061A 1720 «Гуляй!» – загукали. / Вечеряють, а кругом їх / Пекло червоніє.
061A 2202 Кричать удвох: «Добре, діти! / Отак їх, проклятих!» / Аж ось ведуть гайдамаки
061A 2207 Оце твої діти. / Ти нас ріжеш – заріж і їх: / Вони католики.
061A 2211 Поки невеликі, / Заріж і їх, бо виростуть, / То тебе заріжуть...»
061A 2552 Ревуть собі й ревітимуть. / Їх люде минули; / А Україна навіки,
114A 0323 Дивіться на мене: я виплавав очі. / Мені їх не шкода, мені їх не жаль. / Ні на що
дивиться: ті очі дівочі...
114A 0323 Дивіться на мене: я виплавав очі. / Мені їх не шкода, мені їх не жаль. / Ні на що
дивиться: ті очі дівочі...
150A 0014 Ой Боже наш, Боже, хоч і не за нами, / Неси ти їх з України. / Почуємо славу,
козацьку славу,
154A 0014 Ой Боже наш, Боже, хоч і не за нами, / Неси ти їх з України; / Почуємо славу,
козацьку славу,
173A 0242 Спать їм не давала / Та кропиви під їх тином / І бур'ян топтала.
180A 0166 Своє товариство – ти з ними росла, / Ти з ними кохалась, їх тяжкі руки / Тебе
повивали. Бери ж їх, лети
180A 0167 Ти з ними кохалась, їх тяжкі руки / Тебе повивали. Бери ж їх, лети / Та по всьому
небу орду розпусти.
180A 0250 Доглядані, смілі, викохані діти, / Кому ти їх, друже, кому передав? / Чи, може,
навіки в серці поховав?
180A 0252 Чи, може, навіки в серці поховав? / О, не ховай, брате! Розсип їх, розкидай! / Зійдуть,
і ростимуть, і у люди вийдуть!
180A 0444 Поставив столицю / На їх трупах катованих! / І в темній темниці
199A 0146 Своїх і покорних, і добрих дітей? / За що закрив їх добрі очі, / І вольний розум окував
199A 0161 І повен Рим байстрят! / От їх догмати і їх слава. / То явна слава... А тепер
199A 0161 І повен Рим байстрят! / От їх догмати і їх слава. / То явна слава... А тепер
199A 0249 Я докажу отим зміям, / Я вирву їх несите жало!...» / І чехи Гуса провозжали,
199A 0328 Онде вони! в ясних ризах. / Їх люті очі... / Уже крові...» – «Пали! пали!»
207A 0184 Там наїсися всіх хлібів, / Я їх чимало попоїв, / І досі нудно, як згадаю!
221A 0011 Бо так сказав Петрові Бог: / „Тойді у рай їх повпускаеш, / Як все москаль позабирає.
221A 0247 Що я виробляла? / Кому я їх не наймала, / Не запродавала?
221A 0282 Хоч лягай та й засни. / А в мене ще враг їх знає, / Кого вони виглядають.
221A 0289 Все вельможні байстрята! / Вже ж і Січ їх бісновата / Жидовою поросла.
221A 0306 Все забрали любісінько. / Та лихий їх знає, / Чого вони з тим поганим
221A 0376 Уже й помостили, / Мов для їх те сідало / Москалі зробили.
221A 0395 А може, й так! Так на чорта ж / Їх на горах ставить? / Та ще такі височенні,
234A 0068 Всього надбали. / Та діточок у їх бігма, / А смерть з косою за плечима.
234A 0070 ----- / Хто ж їх старість привітає, / За дитину стане?
234A 0134 Випручало рученята / Ї до їх простягає / Манюсінькі... і замовкло,
246A 0175 Братньою сльозою / Ти їх, друже, привітаєш, / Тихо прочитаєш...
250A 0169 Не чваньтесь, з вас деруть ремінь, / А з їх, бувало, й лій топили. / Може, чванитесь,
що братство
250A 0233 Дідів наших. Тяжкі діла! / Якби їх забути, / Я оддав би веселого
258A 0120 І їм правдою своєю / Вертає їх злая. / Помолюся Господеві
258A 0197 Заступником буде, / І воздасть їм за діла їх / Кроваві, лукаві,
258A 0199 Кроваві, лукаві, / Погубить їх, і їх слава / Стане їм в неславу.
258A 0199 Кроваві, лукаві, / Погубить їх, і їх слава / Стане їм в неславу.
258A 0271 Хвалять ім'я боже, / І мечі в руках їх добрі, / Острі обоюду,
258A 0277 В залізіє пута / І їх славних оковами / Ручними окрутять,
274A 0105 І все діти! і все діти! / Не знаю, де од їх подітись. / Де не піду, й вони за мною,
274A 0327 Бла[го]словив діток, / Та й забрав їх у покої... / Ростуть мої квіти!
274A 0430 Які трави, що од чого, / І де їх шукати. / Як сушити, як варити...
006B 0039 Де ви, добрі люде? / Їх нема, я сама. / А дружини й не буде!

- 006В 0176 Тебе полили, / Їх славою лукавою / Люде понесли.
- 006В 0245 Моїх кровавих тяжких сльоз. / А їх чимало розлилось / На марне поле. Хоч би рута,
- 006В 0272 Маленьких діточок своїх, / Сама заснула коло їх. / Затихло все, тільки дівчата
- 016В 0024 А про людей... Та нехай їм. / Я їх, добрих, знаю. / Добре знаю. Зоре моя!
- 016В 0408 Господа благають, / Щоб княжна до їх вернулась. / А її немає
- 016В 0427 Стара черниця новину. / Що в монастир до їх зайшла / Княжна якась із-за Дніпра
- 033В 0017 Славні небожата, / Не спиняв би їх прилуцький / Полковник поганій...
- 042В 0009 То гриз потроху б. Так не ті, / Не ті їх ковалі кували, / Не так залізо гартували,
- 046В 0033 Своїх малих діток, / Научай їх, щоб не вчилися / Змалку віршовати.
- 050В 0082 «Коли гниє, то спродали б, / Адже ж у їх діти!» / Ось слухай же, що то роблять
- 050В 0234 І борошном посипали, / Бог їх зна, для чого! / Максим таки як письменний,
- 068В 0114 Отож у клечальну неділю / Їх і повинчано обох, / Таки в домашньому костьолі.
- 068В 0121 Заграла весело музика... / Їх із костьола повели / В оновленні покої,
- 068В 0123 В оновленні покої, / А ми й зостріли їх і всіх – / Княжат, панят і молодих –
- 074В 0071 Щоб парости розпустило / У їх біднім краї. / -----
- 076В 0216 ----- / Бодай кати їх постинали, / Отих царів, катів людських.
- 076В 0219 Морока з ними, щоб ви знали, / Мов дурень, ходиш кругом їх, / Не знаєш, на яку й ступити.
- 088В 0004 А серце б'ється – ожива, / Як їх почує!.. Знать, од Бога / І голос той і ті слова
- 095В 0007 То все таке і пишу / Про їх собачіі звичаї... / Сказали б просто – дурень лає
- 095В 0119 Та про байстрят отих ледачих, / Хоть і нікому їх не жаль, / Розказую та плачу.
- 095В 0121 Розказую та плачу. / Мені їх жаль!.. Мій Боже милий, / Даруй словам святу силу –
- 095В 0127 Щоб спала тихая печаль / На очі їх, щоб стало жаль / Моїх дівчаток, щоб навчилися
- 104В 0083 Сердега міркує.– / Покину їх та утечу. / Хто ж їх нагодує?
- 104В 0084 Покину їх та утечу. / Хто ж їх нагодує? / Хто догляне? Одна – стара,
- 113В 0006 Мені легшає в неволі, / Як я їх складаю, / З-за Дніпра мов далекого
- 113В 0032 А дівчина подумає: / Я їх полюбила. / -----
- 114В 0012 А Іван, козак звичайний, / Обох їх не ганив, / А лицявся то з тією,
- 114В 0038 А Бог людям на науку / Поставив їх в полі / На могилі тополями.
- 141В 0010 Як дівчата цілуються, / Як їх обнімають, / І що тойді їм діється,
- 147В 0039 Ніхто не вийшов вранці з хати, / Щоб їх, сердешних, поховати, / Під хатами і погнили.
- 161В 0038 А тільки сам собі гадає... / А жіночки... лихий їх знає! / Уже сміялися над ним!
- 161В 0174 І діти, як квіти, / За що ж ти їх, молоденькі, / Думаєш убити!
- 175В 0004 То знав би ти, пане-брате, / Як їх називати, / Отих твоїх безталанних
- 180В 0046 В холодній молишся оселі / За їх, за діточок. / -----
- 189В 0006 Та говорили, що колись / Одружимо їх. Не вгадали. / Старі заранне повмирили,
- 198В 0024 Дивись, думати, гадать, / Коли-то їх понасіпали? / Кого там люде поховали?
- 200В 0003 І пан, і пані неба[га]ті. / І дочечка у їх росла. / Уже чимала піднялась.
- 205В 0022 За нас, сердешних, мир палили! / Поки їх в саж не засадили. / Якби не те, то, певне, б пас
- 207В 0052 Лани братами оремо / І їх сльозами поливаєм. / А може, й те ще... Ні, не знаю,
- 209В 0094 Ксьондзи по селах, а возили / На людях їх з села в село, / Таке-то у нас було!
- 209В 0096 Таке-то у нас було! / Якось їх, клятих, і до мене / Вночі на хутір занесло.
- 209В 0098 Вночі на хутір занесло. / А з ними челядь їх скажена, / Та ще драгуни... Дай мені!
- 218В 0285 І чи одна вона? Мій Боже! / Прийшло їх тисячі в сльозах, / Прийшло здалека.
- 218В 0387 Хвалять ім'я боже. / І мечі в руках їх добрі, / Острі обоюду,
- 218В 0393 В залізніє пута, / І їх, славних, оковами / Ручними окрутять.
- 218В 0444 Обидва п'яні. Кров і дим / Їх упоїв. Руїну слави / Рим пропиває. Тризну править
- 218В 0461 Ще не було у Колізеї. / На третій день і їх в кайданах / Сторожа з голими мечами
- 237В 0018 – Воскресну я! – той пан вам скаже,– / Воскресну нині! Ради їх, / Людей закованих моїх,
- 237В 0022 Малих отих рабов німих! / Я на сторожі коло їх / Поставлю слово. І пониче,
- 237В 0030 Твої, о Господи, такі. / Розкинь же їх, твої святіє, / По всій землі. І чудесам
- 250В 0009 Молюся, плачу і ридаю: / Воззри, пречистая, на їх, / Отих окрадених, сліпих
- 250В 0017 Царице неба і землі! / Вонми їх стону і пошли / Благий кінець, о всеблагая!

- 250В 0361 Отару гнали чабани, / Та й їх побачили. Небогу, / Її й дитяточко взяли
250В 0497 Гайочок тихий серед поля, / Одна єдина їх доля / Отой гайочок! І не знать,
250В 0729 Сховались, потім розійшлись, / І ти їх мусила збирати... / Отож вони якось зійшлись
250В 0733 І ти, великая в женах! / І їх униніє і страх / Розвіяла, мов ту полову,
250В 0737 Ти дух святий свій пронесла / В їх душі вбогії! Хвала! / І похвала тобі, Маріє!
268В 0033 Що пропадуть вони, лихі, / Що їх безчестіє, і зрада, / І криводушіє огнем,
268В 0038 Що крикне кара невсипуща, / Що не спасе їх добрий цар, / Їх кроткий, п'яний
господар,
268В 0039 Що не спасе їх добрий цар, / Їх кроткий, п'яний господар, / Не дасть їм п'ять, не дасть
їм їсти,
274В 0005 Трудящим людям, всеблагий, / На їх окраденій землі / Свою ти силу ниспошли.
274В 0007 ----- / А чистих серцем? Коло їх / Постав ти ангели свої,
274В 0009 Постав ти ангели свої, / Щоб чистоту їх соблюли. / -----
275В 0007 ----- / А чистих серцем? Коло їх / Постави ангели свої
275В 0009 Постави ангели свої / І чистоту їх соблюди. / -----
292В 0015 Отари з поля; а пасущих, / І шатра їх, убогі куці, / І все добро, дітей малих,
292В 0036 І з кізяка хоч олтаря / У їх немає. Попросили / Таки старого Самуїла,
302В 0007 Явор молодіє, / А кругом їх верболози / Її лози зеленіють.

ЇХАВ 3

- 221А 0058 А того й не знала, / Що він їхав в Переяслов / Москві присягати!..
221А 0074 Коня напоїла / В Батурині, як він їхав / В Москву із Полтави.
095В 0048 Через село весілля йшло, / А пан з костьолу їхав, / Чи управитель, а не пан.

ЇХАЛА 1

- 221А 0138 На руках носила, / Як їхала Катерина / В Канів по Дніпрові.

И 919

- 010A 0023 То дівчина ходить, / Й сама не зна (бо причинна), / Що такеє робить.
010A 0028 Щоб, бач, ходя опівночі, / Спала й виглядала / Козаченька молодого,
010A 0044 Не вернеться чорнобривий / Та й не привітає, / Не розплете довгу косу,
010A 0133 Подивилась на всі боки / Та й лізе додолу. / Кругом дуба русалоньки
010A 0137 Взяли її, сердешную, / Та й залоскотали. / Довго, довго дивовались
016A 0025 Ти з ним розмовляєш. / Коли плаче, то й я плачу, / Коли ні – співаю,
016A 0028 Коли ж згинув чорнобривий, / То й я погибаю. / Тоді неси мою душу
016A 0037 Квіткою стояти. / І квіткою, й калиною / Цвісти над ним буду,
016A 0044 Зійде сонце – утру сльози, / Ніхто й не побачить. / Вітре буйний, вітре буйний!
019A 0026 Чужі люде не питають – / Та й нащо питати? / Нехай плаче сиротина,
020A 0068 Обізвався, орел сизий, / Та й дав ляхам знати! / Обізвався пан Трясило:
020A 0082 Зібрав шляхту всю докупи / Та й ну частувати. / Зібрав Тарас козаченьків
020A 0106 Прокинулись ляшки-панки / Та й не повставали. / Зійшло сонце – ляшки-панки
020A 0132 Згада козак гетьманщину, / Згада та й заплаче! / Було колись, панували,
024A 0044 Обізвався, орел сизий, / Та й дав ляхам знати! / -----
024A 0054 Зібрав шляхту всю докупи / Та й ну частувати. / Зібрав Тарас товариство
024A 0104 Згада козак колишнєс, / Згада та й заплаче». / -----
027A 0009 Не питай, не знає. / Згадай лихо, та й байдуже... / Минулось... Пропало...
027A 0057 Дівчата вийдуть воду брать, / І сонце гляне – рай, та й годі! / Верба сміється, свято скрізь!
027A 0101 А хвилі на той бік ідуть та ревуть. / А може, я й темний, нічого не бачу, / Злая доля, може, по тім боці плаче,
027A 0107 Там з вітром могила в степу розмовляє, / Там не одинокий був би з нею й я. / Праведная душе, прийми мою мову
030A 0010 Якби сама, ще б нічого, / А то й стара мати, / Що привела на світ божий,
030A 0039 Що хотять говорять: / Вона любить, то й не чує. / Що вкралось горе.
030A 0045 Катрусю накрили. / Незчулася, та й байдуже, / Що коса покрита:
030A 0048 За милого, як співати, / Любо й потужити. / Обіцявся чорнобривий,
030A 0090 «В тебе дочка чорнобрива, / Та ще й не єдина, / А муштрує у запечку
030A 0122 А там... а там... сину, сину!» / Та й не доказала. / -----
030A 0235 Осталися сиротами / Старий батько й мати. / Пішла в садок у вишневий,
030A 0268 Покивала головою / Та й заголосила. / Як тополя, стала в полі
030A 0378 Правда ваша, правда, люде! / Та й нащо те знати, / Що сльозами перед вами
030A 0415 Тяжко його брати!.. / Та й навіщо?.. А дитина? / Вона ж його мати!
030A 0423 Все йшла та питала; / Було й таке, що під тином / З сином ночувала...
030A 0435 Кого Бог кара на світі, / То й вони карають... / Люде гнутьяся, як ті лози,
030A 0457 Умиєшся – не побачать, / То й не засміються; / А серденько одпочине,
030A 0492 Не плач, сину, моє лихо! / Що буде, то й буде. / Піду дальше – більш ходила...
030A 0494 Піду дальше – більш ходила... / А може, й зостріну; / Оддам тебе, мій голубе,
030A 0519 Коли пустять в хату; / А не пустять, то й надворі / Будем ночувати.
030A 0530 Не розкажуть, сміючися... / З псами їсти й пити... / Бідна моя головонько!
030A 0543 Одна його доля – чорні бровенята. / Та й тих люде задрі не дають носити. / -----
030A 0562 Та де тобі! Таке лихо, / Що не видно й світа. / «Еге, бачу, яка фуга!
030A 0579 В тямку їй далася! / Бо уночі тільки й знає, / Що москаля кличе».
030A 0604 А він коня поганяє, / Нібито й не бачить. / «Постривай же, мій голубе!
030A 0669 Байдуже; минули. / Воно й добре; та на лихо / Лісничі почули.
045A 0010 Попідтинню сіромаха / І днює й ночує; / Нема йому в світі хати,
045A 0017 «Ой не шуми, луже!» / Заспіває та й згадає, / Що він сиротина,
047A 0010 Чумак іде, подивиться / Та й голову схилить, / Чабан вранці з сопілкою
047A 0024 Полюбила – не спинила: / Пішов – та й загинув... / Якби знала, що покине –
047A 0046 Не довго, дівчата! / До полудня, та й зав'яне, / Брови полиняють.
052A 0059 Чи правду співаю? / Ех, якби-то!.. Та що й казати? / Кебети не маю.

- 055A 0044 Серце мліє, а козакам / Того тільки й треба. / Пливають собі та співають;
 057A 0090 Нишком – люди не побачуть, / То й не засміються... / Не втирайте ж мої сльози,
 057A 0112 Там знайдете ширу правду, / А ще, може, й славу... / -----
 060A 0009 Та хто привітає? / Я й тут чужий, одинокий, / І на Україні
 061A 0061 Що маєш робити? / Треба слухать, може, й справді / Не так сонце сходить,
 061A 0064 Як письменні начитали... / Розумні та й годі! / А що ж на вас вони скажуть?
 061A 0068 Поглузують, покепкують / Та й кинуть під лаву. / «Нехай, – скажуть, – спочивають,
 061A 0082 Більш нічого не осталося, / Та й ті розривають; / А він хоче, щоб слухали,
 061A 0087 Коли хочеш грошей / Та ще й слави, того дива, / Співай про Матрьошу,
 061A 0103 Я слухать не буду / Та й до себе не покличу: / Ви розумні люди –
 061A 0222 Вибачайте, що не вивчив, / Бо й мене хоч били, / Добре били, а багато
 061A 0226 Тма, мна знаю, а оксію / Не втну таки й досі. / Що ж вам скажуть? Ходім, сини,
 061A 0253 В снігу на чужині; / Заховали б та й сказали: / «Так... якесь ледащо...»
 061A 0261 Не дав погибати, / То й вас прийме, привітає, / Як свою дитину.
 061A 0297 Понятовський жвавий. / Запановав та й думав шляхту / Приборкать трошки... Не
 зумів!
- 061A 0300 Добра хотів, як дітям мати, / А може, й ще чого хотів. / Єдине слово «nie pozwalam»
 061A 0314 І по Україні; / Розбрілися та й забули / Волю рятувати,
 061A 0317 Полигалися з жидами, / Та й ну руйнувати. / Руйнували, мордували,
 061A 0350 А не клене долі, людей не займа. / Та й за що їх ляять? Хіба вони знають, / Кого
 треба гладить, кого катувать?
- 061A 0355 Трапляється, часом тихенько заплаче, / Та й то не од того, що серце болить: /
 Що-небудь згадає або що побачить...
 061A 0357 Що-небудь згадає або що побачить... / Та й знову за працю. Отак треба жить! / Нащо
 батько, мати, високі палати,
 061A 0365 Єсть серце єдине, серденько дівоче, / Що плаче, сміється, і мре, й оживає, / Святим
 духом серед ночі
 061A 0393 За Яремою по світу, / А може... й не знаю. / Лихо, люди, всюди лихо.
 061A 0397 Куди, каже, хилить доля, / Туди й треба гнуться – / Гнуться мовчки, усміхаться,
 061A 0628 Одно було серце, одно на всім світі, / Одна душа щира, та бачу, що й та, / Що й та
 одцуралась».
- 061A 0629 Одна душа щира, та бачу, що й та, / Що й та одцуралась». / І хлинули сльози.
 061A 0648 Хоч ти помолися!» / Та й заплакав сіромаха, / На кий похилившись,
 061A 0655 Забув, побіг, обнялися. / «Серце!» – та й зомліли. / Довго-довго тільки «серце» –
 061A 0657 Довго-довго тільки «серце» – / Та й знову німіли. / «Годі, пташко!»
 061A 0667 Усміхнулась, сіла. / «Сідай же й ти коло мене». / Сів, та й обнялися.
 061A 0668 «Сідай же й ти коло мене». / Сів, та й обнялися. / «Серце моє, зоре моя,
 061A 0674 Коло його все поралась...» / «А мене й байдуже?» / «Який-бо ти, сй же богу!»
 061A 0681 Прихилилась головою / Та й ніби заснула. / «Бач, Оксано, я жартую,
 061A 0683 «Бач, Оксано, я жартую, / А ти й справді плачеш. / Ну, не плач же, глянь на мене:
 061A 0695 На дзиглику, як гетьманшу, / Та й дивитись буду; / Поки не вмру, дивитимусь».
 061A 0697 Поки не вмру, дивитимусь». / «А може, й забудеш? / Розбагатієш, у Київ
 061A 0703 «Хіба краща є за тебе?» / «Може, й є – не знаю». / «Гнівиш Бога, моє серце:
 061A 0712 «Правду, рибко!» / Та й знову, та й знову. / Довго вони, як бачите,
 061A 0712 «Правду, рибко!» / Та й знову, та й знову. / Довго вони, як бачите,
 061A 0798 Душа, без сповіді святої! / «Оксано, дочко!» – та й умер. / Ляхи задумалися, стоя,
 061A 0810 Оксана в двері: «Вбили! вбили!» / Та й пада крижем. А старший / Махнув рукою на
 громаду.
 061A 0822 Собаки де-де по Вільшаній / Загавкають та й замовчать. / Біліє місяць; люде сплять,
 061A 0842 А за козаками... / Та що й казати? Минулося; / А те, що минуло,
 061A 0846 Бо щоб не почули. / Та й що з того, що згадаєш? / Згадаєш – заплачеш.
 061A 0904 ----- / Та й син же штука! Я вчора зострівся з Залізником; / таке розказує про його,
 що цур йому! «Кошовим, – каже,
 061A 0906 таке розказує про його, що цур йому! «Кошовим, – каже, / – буде, та й годі; а може,
 ще і гетьманом, коли / теє...»

- 061A 0913 Гомонять, поки ляхи почують. Ох, старі голови та / розумні; химерять, химерять, та й зроблять з лемеша / швайку. Де можна лантух, там торби не треба. Купили
061A 0918 думають, ні вголос, ні мовчки; а ляхи догадаються – от / тобі й пшик! Що там за рада? Чом вони не дзвонять? Чим / спиниш народ, щоб не гомонів? Не десять душ, а, слава
061A 0925 Ото, мабуть, Волох! Не втерпів-таки старий дурень: / треба, та й годі. / -----
061A 0929 ----- / А що ж? То й ходімо! / -----
061A 0958 ----- / Та я й не волюх; так тільки – був колись у Волощині, / а люде й зовуть Волохом, сам не знаю за що.
061A 0959 Та я й не волюх; так тільки – був колись у Волощині, / а люде й зовуть Волохом, сам не знаю за що. / -----
061A 0964 А що нам ваша старшина? Почує, так послуха, коли / має чим слухати, та й годі. У нас один старший – батько / Максим; а він як почує, то ще карбованця дасть. Співай,
061A 0967 ----- / Та воно так, чоловіче; я це й сам знаю, та ще ось що; / не так пани, як підпанки, або – поки сонце зійде, то роса
061A 0970 ----- / Брехня! Співай, старче божий, яку знаєш, а то й / дзвона не діждемо – поснемо.
061A 0985 Чи бити, чи пити, / Чи танцювать, то й ушкварять, / Аж земля трясеться.
061A 1020 поки не охрип, співатиму; а охрипну – чарочку-другу тії / ледащиці-живиці, як то кажуть, та й знову. Слухайте ж, / панове громадо!
061A 1029 Напилися, простяглися / Та й... / -----
061A 1143 Де Наливайкова? Нема! / Живого й мертвого спалили. / Де той Богун, де та зима?
061A 1149 Нема Богдана червонить / І Жовті Води, й Рось зелену. / Сумує Корсунь староденний:
061A 1167 Біліє хустина, / Та й ту знімуть... / А дякон:
061A 1220 Текла-червоніла. / Текла, текла та й висохла. / Степи зеленіють;
061A 1254 Сховайся за гору, бо світу не треба; / Страшно тобі буде, хоч ти й бачив Рось, / І Альту, і Сену, і там розлилось,
061A 1271 Чорнобривий, а не згине, / То буде й багатий. / Чого ж смутний, невеселий
061A 1344 Домаху гартує, / У Черкасах, де й Ярема / Пробує свячений.
061A 1390 Ледве вимовив Ярема / Та й упав додолу. / «Еге! ось що... Шкода хлопця,
061A 1411 Не найду Оксани!» / «Може, й найдеш. А як тебе / Зовуть? Я не знаю».
061A 1434 Усміхнувся на воронім / Та й знову у сльози. / Виїхали за царину;
061A 1451 Палають, палають. / Байдуже, ніхто й не гляне, / Сміються та лають
061A 1535 Ніхто не боронить. / Та й нікому: осталися / Діти та собаки –
061A 1555 Сироти осталися. / В сльозах росли та й вирости; / Замучені руки
061A 1574 А тим часом гайдамаки / Й Вільшану минають. / Питається у хлопчика:
061A 1587 Вчора не загинув! / А сьогодні, коли й умру, / З домовини встану
061A 1604 Перед жидом гнувся, / А сьогодні... Та й жаль стало, / Що лихо минуло.
061A 1629 Зате ж їх і били, / І я й батько святим ножем; / А мати нездужа,
061A 1631 А мати нездужа, / А то й вона б». / «Добре, хлопче.
061A 1641 В оцім яру є озеро / Й ліс попід горою, / А в лісі скарб. Як приїдем,
061A 1661 У ляхів кишені / Потрусили, та й потягли / Карати мерзенних
061A 1676 Мов доля карас / Вельможного й неможного. / А серед базару
061A 1690 На літа, на вроду / Шляхтяночки й жидівочки. / Тече кров у воду.
061A 1698 Ні душі живої / Шляхетської й жидівської. / А пожар удвоє
061A 1712 Оксано! Оксано! / Де ти?» – крикне й сховається / В полум'ї, в пожарі.
061A 1741 Не про дідів, бо незгірше / Й ми ляхів карасм; / Не про лихо, бо ми його
061A 1743 Не про лихо, бо ми його / Не знали й не знаєм. / Веселі утні, старче,
061A 1783 Бо мій батько робив гладко, / То й я в його вдався». / -----
061A 1803 Мусить пропадати. / А того, того й не знає, / Що його Оксана
061A 1844 Де моя Оксана?» / Та й замахнувся. / «Ховай, Боже!..
061A 1891 Вип'ю третю на потугу, / П'яту, шосту, та й кінець. / Пішла баба у танець,
061A 1930 Дід та баба, / То й до ладу, – / Обое раденькі.
061A 1987 Оксану вихопив чуть живу / Ярема з льоху та й полинув / У Лебедин...
061A 2007 Може, я грішила, / Може, Бог за те й карас, / Що я полюбила –

- 061A 2040 А почує, що я вбилась, / То й себе погубить». / Так я думала, молилась,
 061A 2045 Одна я осталась...» / Та й заплакала. Черниця, / Стоя коло неї,
 061A 2137 Грілись на пожарі. / Встала й весна, чорну землю / Сонну розбудила,
 061A 2145 Вранці зустрічають... / Рай, та й годі! А для кого? / Для людей. А люде?
 061A 2147 Для людей. А люде? / Не хочать на його й глянуть, / А глянуть – огудятъ.
 061A 2173 З ножем в руках, на пожарах / І днює, й ночує. / Не миляє, не минає
 061A 2178 За батька святого; / За Оксану... Та й зомліє, / Згадавши Оксану.
 061A 2248 Тату, тату... ми не ляхи! / Ми...» – та й замовчали. / «Поховать хіба?»
 061A 2378 Глибоку будує. / Та й збудував. Бере синів, / Кладе в темну хату,
 061A 2380 Кладе в темну хату, / Й не дивиться, ніби чує: / «Ми не ляхи, тату!»
 061A 2393 Дивітеся: ви за неї / Й я за неї гину. / А хто мене поховас?
 061A 2437 Утер очі... Тільки мріє / В диму, та й сховався. / -----
 061A 2446 Щоб добру навчили. Я тепер згадав, / Згадав, та й жаль стало, що лихо минуло. /
 Молодес лихо! Якби ти вернулось,
 061A 2491 Кров'ю наповали / Україну та й замовкли – / Ножі пощерили.
 061A 2501 Оставсь на всім світі, / Та й той почув, що так страшно / Пекельні діти
 061A 2528 Довго, довго оглядався, / Та й не видно стало. / Одна чорна серед степу
 061A 2541 З ножем у халяві, / Жидів кінчать. Така й досі / Осталася слава.
 061A 2551 І нас розривають». / Ревуть собі й ревітимуть. / Їх люде минули;
 114A 0012 Коли нема щастя, нема талану, / Нема кого й кинуть, ніхто не згадає, / Не скаже
 хоть на сміх: «Нехай спочивас,
 114A 0014 Не скаже хоть на сміх: «Нехай спочивас, / Тільки його й долі, що рано заснув». / Чи
 правда, Оксано? чужа чорнобрива!
 114A 0024 І ти не згадаєш. Оксано! Оксано! / А я й досі плачу, і досі журюсь, / Виливаю сльози
 на мою Мар'яну,
 114A 0039 Звичайне, дівчата... / То про своє все й співають, / Яка про що знає...
 114A 0089 Осталась вдовою, / Та й не молодою, / І з волами,
 114A 0092 І з возами, / Й малою дочкою. / Росла дочка Мар'яна,
 114A 0124 Розійшлися, не взялися / Й живими остались? / Ні, не було, мій голубе.
 114A 0139 «Орле сизокрилий, / Люблю тебе й на сім світі, / Як на тім любила».
 114A 0178 Я вам з того світа, любі, усміхнусь. / Усміхнуся...» Та й заплакав. / Дивились дівчата,
 114A 0181 Не питали, чого плаче. / Та й нащо питати? / Минулося. Помагало
 114A 0203 Потім бачить, що не жарти. / Та й каже: «Мар'яно! / Треба буде старостів ждять,
 114A 0205 Треба буде старостів ждять, / Та, може, й од пана! / Ти вже виросла, нівроку,
 114A 0207 Ти вже виросла, нівроку, / Уже й дівувала; / Я вже думаю, що, бачиш...»
 114A 0210 Насилу сказала. / «Що вже й заміж, коли тес...» / «А за кого, мамо!?»
 114A 0212 «А за кого, мамо!?» / «Хто вподоба, тому й оддам». / Співає Мар'яна:
 114A 0326 Що колись... колись-то... Думи та печаль, / А більше нічого не мав я й не маю, / А з
 грішми такими тяжко в світі жить.
 123A 0011 Спитас-повіє, / Та й задріма, поки неба / Край зачервоніє.
 123A 0024 У жупані; кругом пані, / І спереду, й збоку. / І молода, нівроку їй,
 123A 0033 Дочку породила, / Породила, та й байдуже; / Людям годувати
 123A 0049 Дочка червоніє, / Виростає... Та й виросла / Ганна кароока.
 123A 0083 Ваші літа молодії, / Та й скажуть – лешащо! / Тяжко плакала Ганнуса,
 150A 0016 Почуємо славу, козацькую славу, / Почуємо та й загинем». / -----
 150A 0050 Ми не маєм ваги! / Наша воля й слава!» / -----
 150A 0139 Люльки з пожару закурили, / На байдаки – та й потягли, / Рвучи червоні гори-хвилі.
 150A 0147 Отаман завзятий, / Забрав хлопців та й поїхав / По морю гуляти,
 154A 0016 Почуємо славу, козацькую славу, / Почуємо та й загинем». / -----
 154A 0052 Наш бенкет кровавий. / Наша воля й слава!» / -----
 154A 0139 Люльки з пожару закурили, / На байдаки – та й поплили, / Рвучи червоні гори-хвилі.
 154A 0147 Отаман завзятий, / Забрав хлопців та й поїхав / По морю гуляти,
 171A 0013 Старче малосильний, / Ніхто й слова не промовить, / Ніхто й не покаже,
 171A 0014 Ніхто й слова не промовить, / Ніхто й не покаже, / Де ти стояв. Чого стояв.
 173A 0049 На всій Україні! / Нема кращого й не буде. / Дивуйтеся, люди!
 173A 0101 А у вдови одним одно, / Та й те, як билина. / Діждалася вдова долі,

- 173A 0116 В удовину хату / Та й підкралась... Стали хлопців / В кайдани кувати
173A 0120 Битими шляхами. / Пішла й вдова з матерями / З дрібними сльозами.
173A 0125 Стару вдову до обозу / Та й не допускали. / Ой привезли до прийому
173A 0137 А у вдови один син, / Та й той якраз під аршин. / -----
173A 0169 Помарніла, скалічила, / Ніхто й не пізнає. / Та й кому там пізнавати
173A 0170 Ніхто й не пізнає. / Та й кому там пізнавати / Каліку убогу?
173A 0191 Поплакала чорнобрива / Та й стала співати. / Поплакала стара мати
173A 0193 Поплакала стара мати / Та й стала ридати. / І молилась, і ридала,
173A 0207 І день, і ніч дивилася / Та й стала питати: / «Чи не чув хто, чи не бачив
173A 0213 Сидить вона, не йде в село, / Не пита й не плаче. / Одуріла!.. І цеглину
173A 0217 То годує, як дитину, / Й сином називає, / І нищечком тихесенько
178A 0008 Білі руки простяглися – / Так би й обвилися / Кругом стану, і в подушку
178A 0011 Холодну впилися, / Та й залякли, та й замерли, / З плачем рознялися.
178A 0011 Холодну впилися, / Та й залякли, та й замерли, / З плачем рознялися.
178A 0027 Серцем, не красою! / А мені ще й завидують, / Гордою і злою
178A 0030 Злії люди нарікають. / А того й не знають, / Що я в серці заховала...
178A 0041 В полі забуваю, / А вночі...» Та й оніміла, / Сльози полилися...
180A 0017 Вижде нещасливий / У тебе час та й запустить / Пазурі в печінки, –
180A 0037 Немає! немає! / Шкода й праці. Схаменіться. / Усі на сім світі –
180A 0062 І усом не моргне. / Та й сон же, сон, напричуд дивний, / Мені приснився –
180A 0074 А я за нею та за нею, / Лечу й прощаюся з землею: / -----
180A 0143 З байстрам шкандибає, / Батько й мати одцурались / Й чужі не приймають!
180A 0144 Батько й мати одцурались / Й чужі не приймають! / Старці навіть цураються!!
180A 0151 Наші сльози, горе? / Може, й бачить, та помага, / Як і оті гори
180A 0189 Людської страшної ноги. / І вороги, й невороги, / Прощайте, в гості не приїду!
180A 0219 Коли діжду краю, / Не бачу й не знаю!! / -----
180A 0233 Вседержитель... А може, ще / Й він не добачає. / -----
180A 0273 Чи то німецький, / А може, те, що й московський. / Церкви, та палати,
180A 0294 «З України».–«Так як же ти / Й говорить не вмиєш / По-здешньому?» – «Ба ні,–
кажу,–
180A 0307 Я знову незримий / Та й пропхався у палати. / Боже мій єдиний!!
180A 0322 А я, дурний, не бачивши / Тебе, цяце, й разу, / Та й повірив тупорилим
180A 0323 Тебе, цяце, й разу, / Та й повірив тупорилим / Твоїм віршемазам.
180A 0325 Твоїм віршемазам. / Ото дурний! а ще й битий / На квиток повірив
180A 0367 Як кинеться по улицах, / Та й давай місити / Недобитків православних,
180A 0373 Ура!.. ура!.. ура! а-а-а...» / Зареготався я, та й годі; / А й мене давнули
180A 0374 Зареготався я, та й годі; / А й мене давнули / Таки добре. Перед світом
180A 0394 І без нога. По тім боці / Твердиня й дзвіниця, / Мов та швайка загострена,
180A 0410 Загарбати. Хто ж це такий? / От собі й читаю, / Що на скелі наковано:
180A 0464 Зжалься, Боже милий». / Та й замовкло; дивлюся я: / Біла хмара криє
180A 0480 У сніг на чужину / Та й порізав; а з шкур наших / Собі багрянцю
180A 0538 Косо поглядало. / Аж ось вони й одчинились. / Неначе з берлоги
180A 0570 Я перелякався / Та й прокинувсь... Отаке-то / Приснилося диво.
192A 0040 Багаті купили, / Може, й дівчину без мене / З іншим заручили...
192A 0044 ----- / Та й заплакав, сіромаха, / Степом ідучи.
192A 0055 Сповідали, причащали / Й ворожки питали – / Не помогло... з незціленим
192A 0069 Не доблагав... Поховали, / Ніхто й не заплаче! / -----
192A 0072 Хрест над сиротою / Й розійшлися... Як билина, / Як лист за водою,
195A 0011 З тією водою / Зцілющою й живучою, / Дрібною сльозою –
196A 0004 А третя тихо, тихесенько плаче / У самому серці, може, й Бог не бачить. / Кому ж
її покажу я,
196A 0022 Не заріже – викохає / Та й продасть в різницю / Москалеві. Це б то, бачиш,
197A 0020 Нема раю на всій землі, / Та нема й на небі. / -----
198A 0007 На козацькій долі, / Яка буде, така й буде, / Чи гола, то й гола.
198A 0008 Яка буде, така й буде, / Чи гола, то й гола. / Та ніхто не докучає
199A 0004 Злі сусіди; нагрілися / Й полягали спати, / І забули сірий попіл

- 199A 0016 На розпутті широкому, / Та й гаснути стала. / -----
 199A 0025 А німчики пожарище / Й сирот розділили. / Виростали у кайданах
 199A 0170 У злодія вже злодій краде, / Та ще й у церкві. Гади! гади! / Чи напилися ви, чи ні
 199A 0183 І над твоєю вічно-славою, / Й над нами, простими людьми!..» / -----
 199A 0208 Мов коти, гризуться / За мишеня... Та й як паки? / Однієї шкури
 199A 0291 Подивився Гус на папи / Та й вийшов з палати!.. / «Побороли! побороли!..» –
 199A 0336 Прости ти їм, бо не знають!..» / Та й не чути стало! / Мов собаки, коло огню
 199A 0348 Прості люде. Пішли ченці / Й Те Deum співали, / Розійшлися по трапезах
 207A 0035 Його на сім світі / Й на тім світі любитиму...» / О мій тихий світе,
 207A 0059 За латані поли / Та й збирає колосочки / На чужому полі,
 207A 0076 Так, коло полудня, в неділю, / Та на зелених ще й святках, / Під хатою в сорочці
 білій
 207A 0082 Старий міркує, розмовляє.– / І треба б,– каже,– й трохи шкода. / А треба буде;
 два-три года
 207A 0089 Неначе вкопаний стоїть». / «А я й не бачу! А ідїть / Лишень сюда, та йдїть обос...
 207A 0123 І кімнату, / Та й потяг у байрак». / -----
 207A 0140 Маленьким, Степане. / Ще й не лазив» – «То я не син? / Я чужий вам, тату?»
 207A 0143 «Та не чужий, стривай лишень. / От умерла й мати, / Таки твоя, а я й кажу
 207A 0144 От умерла й мати, / Таки твоя, а я й кажу / Покойній Марині,
 207A 0151 Чому не взять?» – «Взяли тебе / Ми та й спарували / З Яриночкою до купи...
 207A 0163 Воно просто, любітеся, / Та й з Богом до шлюби. / А поки що, треба буде
 207A 0176 У наймити; / Тойді й побачимо, що буде. / Бо хто не вмїє заробить,
 207A 0178 Бо хто не вмїє заробить, / То той не вмїтимо й пожить. / А ти як думаєш, небоже?
 207A 0200 Осїдлаєм буланого, / Та й гайда в дорогу! / Ходїм лишень полудновать.
 207A 0215 Ярина питає. Старому байдуже, / Нібито й не чує. «Чи жать, чи не жать, / А сіяти
 треба,– старий промовляє
 207A 0226 Хїба ти не бачиш, / Що й я плачу? Розсердився / Бог знає на кого
 207A 0228 Бог знає на кого / Та й зо мною не говорить. / Утечу, єй-богу,
 207A 0230 Утечу, єй-богу, / Та й сховаюсь у бур'яні... / Скажи-бо, Степане,
 207A 0232 Скажи-бо, Степане, / Може, й справді нездужаєш? / Я зілля достану,
 207A 0240 Я завтра покину / Тебе й батька, на чужині / Де-небудь загину,
 207A 0242 Де-небудь загину, / А ти мене й не згадаєш, / Забудеш, Ярино,
 207A 0250 А він занедужав, / Та ще й умре. О Боже мій! / А йому байдуже,
 207A 0264 З тими старостами, / Ще й жартує!» – «Не жартую, / Єй-богу, Ярино,
 207A 0266 Єй-богу, Ярино, / Не жартую!..» – «Та це й справді / Ти завтра покинеш
 207A 0268 Ти завтра покинеш / Мене й батька? Не жартуєш? / Скажи-бо, Степане,
 207A 0270 Скажи-бо, Степане, / Хїба й справді не сестра я?» / «Ні, моє кохання,
 207A 0300 Коня напуває. / Й вона з відрами побігла – / Ніби за водою
 207A 0308 Старий молодіє. / Та й заплакав. «Зброе моя, / Зброе золотая!..
 207A 0319 Коня, свого товариша, / Й жупан надіває. / А Ярина дає зброю,
 207A 0325 І шаблюка, мов гадюка, / Й ратище-дрючина, / Й самопал семип'яденний
 207A 0326 Й ратище-дрючина, / Й самопал семип'яденний / Повис за плечима.
 207A 0360 Тільки-тільки мріє, / Та й пропало. Довго-довго / Стояла Ярина
 207A 0367 Заплакала Яриночка / Та й пішла додому. / -----
 207A 0378 Згадав свої благі літа, / Згадав та й заплакав / Багатий сивий сирота.
 207A 0386 Богу помолився; / Та й пішов собі з-під хати / В садок походити.
 207A 0445 Козак отой злякаєть діда, / Злякав та й сховався / За могилу, лічить гроші,
 207A 0540 В тюрму посадили / Та й замурували». / -----
 207A 0561 Плаче старий та ридас, / Й Степан сліпий плаче / Невидющими очима,
 207A 0618 Про свою недолю, / Бо й я таки гуляв колись / В турецькій неволі».
 207A 0659 Що нічого того в світі / Не бачу й не знаю... / Ляхи були, усе взяли,
 207A 0690 Мої молодії. / Може, воно й не до ладу, / Та що маю діять,
 207A 0694 Рік уже минає, / Уже й другий. З дружиною / Ярина гуляє
 221A 0023 А гетьманша, було, вийде / Та й кликне в будинок, / Онде клуня. А там мені
 221A 0030 Із Чигрина гості, / То це й шлють, було, за мною. / Одягнуть, обують,
 221A 0037 Як квіточка; і всі мене / Любили й вітали. / І нікому я нічого,

- 221A 0041 Не сказала. Уродлива / Та ще й чорноброва. / Всі на мене залицялись
221A 0045 А у мене, як на тес, / Й рушники вже ткались. / От-от була б подавала,
221A 0051 Побігла я за водою... / Вже й криниця тая / Замуліла і висохла!
221A 0057 Та вповні шлях і перейшла; / А того й не знала, / Що він їхав в Переяслов
221A 0098 На тім пожарищі. / Одна тільки й осталася / В Батурині хата!
221A 0107 Каже коня напоїти, / А я й напоїла! / Я не знала, що я тяжко,
221A 0116 На тій пожарині, / Та ще й мене привітала / В безверхій хатині.
221A 0118 В безверхій хатині. / А назавтра й вона вмерла / Й зотліла у хаті,
221A 0119 А назавтра й вона вмерла / Й зотліла у хаті, / Бо нікому в Батурині
221A 0122 Було поховати. / Уже й хату розкидали / І сволок з словами
221A 0129 І за що мене карають, / Я й сама не знаю! / Мабуть, за те, що всякому
221A 0135 А я в Каневі родилась. / Ще й не говорила, / Мене мати ще сповиту
221A 0155 Я глянула, усміхнулась... / Та й духу не стало! / Й мати вмерла, в одній ямі
221A 0156 Та й духу не стало! / Й мати вмерла, в одній ямі / Обох поховали!
221A 0161 За що мене на митарство / Й досі не пускають. / Чи я знала, ще сповита,
221A 0200 Тро[хи] жовчі. От, бачите, / Й є чим розговіться! / Ну, а в твоїй Московщині
221A 0203 Є чим поживиться? / Чи чортма й тепер нічого? / -----
221A 0212 Та не бреши, бо тільки п'ять, / Та й то з фоном Корфом. / Ще й чваниться, показує
221A 0213 Та й то з фоном Корфом. / Ще й чваниться, показує / На чужу роботу!
221A 0221 Та в Сибір загнали / Свою шляхту, то вже й годі, / Уже й запишались.
221A 0222 Свою шляхту, то вже й годі, / Уже й запишались. / Ач, яка вельможна пава...
221A 0226 А дзуськи вам питать мене! / Ви ще й не родились, / Як я отут шинкувала
221A 0231 Бачиш, прочитали! / Та й думають, що ось-то ми! / А дзусь, недоріки!
221A 0238 Що до світа упилася... / А та, що й проспалась! / -----
221A 0249 Не запродавала? / Та й живуці ж, проклятуші! / Думала, з Богданом
221A 0254 Із шведською прибудую... / Та й тойді ж творилось! / Аж злішаю, як згадаю...
221A 0281 У німецькі кайдани – / Хоч лягай та й засни. / А в мене ще враг їх знає,
221A 0291 Жидовою поросла. / Та й москаль незгірша штука: / Добре вмє гріти руки!
221A 0300 І ви наші, і все наше, / І гоже, й негоже!» / Тепер уже заходились
221A 0315 ----- / Таки й на льох. Та ще буде / Два дива твориться.
221A 0328 Усе добре поплондрує / Й брата не покине! / І розпустить правду й волю
221A 0329 Й брата не покине! / І розпустить правду й волю / По всій Україні!
221A 0360 Полетімо!..– Полетіли / Й, летячи, співали: / -----
221A 0375 Що то сказано, ворони. / Уже й помостили, / Мов для їх те сідало
221A 0382 Ти то кажеш. / А може, й посадять, / Москалика або німця.
221A 0394 ----- / А може, й так! Так на чорта ж / Їх на горах ставить?
221A 0397 Та ще такі височенні, / Що й хмари достанеш, / Як вилізти...
221A 0413 Чортзна-що провадить! / Нема хисту, то й не бреши. / А що, як присядем
221A 0430 Базар люду насходилось, / Та й панства не трохи. / От де нам пожива буде!
221A 0457 Верней дело...». Розламали, / Та й перелякались! / Костяки в льоху лежали
221A 0463 Черепок, гниле корито / Й костяки в кайданах! / Якби в формених, то добре:
221A 0471 І день і ніч побивався / Та в дурні й убрався. / Якби йому Богдан оце
221A 0491 «Я вас навчу!.. Завалить им!» / Взяли й завалили – / Випарили у московській
221A 0499 Великого ж того льоху / Ще й не дошукалась. / -----
221A 0516 Та тебе ж і лають. / Що й за труди не находять! / Отак-то, Богдане!
221A 0520 Сироту Украйну! / За те ж тобі така й дяка. / Церков-домовину
221A 0533 Кажуть, бачиш, що все-то те / Таки й було наше, / Що вони тільки наймали
221A 0536 Татарам на пашу / Та полякам... Може, й справді! / Нехай і так буде!
234A 0125 Дитина сповита – / Та й не туго, й новенькою / Свитиною вкрита;
234A 0125 Дитина сповита – / Та й не туго, й новенькою / Свитиною вкрита;
234A 0134 Випручало рученя / Й до їх простягає / Манюсінки... і замовкло,
234A 0139 «А що, Насте? / Я й казав! От бачиш? / От і талан, от і доля,
234A 0159 Кумів назбирали / Та ввечері й охрестили / І Марком назвали.
234A 0176 Бо ми старі, нездужасм, / Та таки й дитина, / Хоча воно вже й підросло,
234A 0177 Та таки й дитина, / Хоча воно вже й підросло, / Та все ж таки треба
234A 0181 «Та воно-то треба. / Бо й я свою вже часточку / Прожив, слава Богу,–

- 234A 0196 Роздивишся в хаті, / Та й ми тебе побачимо – / Отоді й за плату,
 234A 0197 Та й ми тебе побачимо – / Отоді й за плату, / Чи так, дочко?»
 234A 0212 Головоньку йому змиє, / Й сорочечку білу / Що день божий надіває.
 234A 0216 Робить возики, а в свято – / То й з рук не спускає. / Дивуються старі мої
 234A 0224 І ніхто того не чує, / Не знає й не бачить, / Опріч Марка маленького.
 234A 0237 То вона вже скочить, / І укріє, й перехрестить, / Тихо заколише;
 234A 0254 Трохима-діда. Прогуло / Прокляте лихо та й заснуло. / На хутір знову благодать
 234A 0269 «Добре, дочко, питаємо, / Та й будемо сватать». / -----
 234A 0271 Розпитали, порадилися, / Та й за старостами / Пішов Марко. Вернулися
 234A 0283 Треба краю доводити, / Коли й де вінчати, / Та й весілля. Та ще ось що:
 234A 0284 Коли й де вінчати, / Та й весілля. Та ще ось що: / Хто в нас буде мати?
 234A 0287 Не дожила моя Настя!..» / Та й заливсь сльозами. / А наймичка у порогу
 234A 0290 Вхопилась руками / За одвірок та й зомліла. / Тихо стало в хаті;
 234A 0320 То багаті люде, / А я наймичка... ще й з тебе / Сміятися будуть.
 234A 0325 Усім святим у Києві, / Та й знову вернуся / В вашу хату, як приймете.
 234A 0332 Свого Марка... заплакала / Й пішла за ворота. / -----
 234A 0336 І підковам. Вареною / Столи й лави миють. / А наймичка шкандибає,
 234A 0346 Кіп із вісім заробила / Й Маркові купила / Святу шапочку в печерах
 234A 0358 За ворітьми, ввели в хату / Й за стіл посадили; / Наповали й годували,
 234A 0359 Й за стіл посадили; / Наповали й годували, / Про Київ питали,
 234A 0397 Чи попросту забула взяти?.. / Чи, може, ще й не напекла? / Е, сором, сором, лепська
 мати!»
 234A 0404 Ганна діда питалася. / «В дорозі ще й досі». / «А я ледве додирала
 234A 0413 Гостинці виймала: / І хрестики, й дукачки, / Й намиста разочок
 234A 0414 І хрестики, й дукачки, / Й намиста разочок / Яриночці, і червоний
 234A 0430 Півбубличка!» / Й по шматочку / Дітям розділила.
 234A 0434 Їй ноги умила / Й полудновать посадила. / Не пила й не їла
 234A 0435 Й полудновать посадила. / Не пила й не їла / Стара Ганна.
 234A 0443 Миколаєві святому / Й на часточку дати; / Бо щось Марко забарився...
 234A 0447 Занедужав, сохрانی Боже!» / Й покапали сльози / З старих очей замучених.
 234A 0458 Занедужала небога. / Уже й причащали, / Й маслосвятіє служили –
 234A 0459 Уже й причащали, / Й маслосвятіє служили – / Ні, не помагало.
 234A 0466 Катерина коло неї / І днює й ночеє. / А тим часом сичі вночі
 234A 0538 Я ...» / Та й оніміла. / Марко плакав, дивувався.
 234A 0547 Я... я твоя мати». / Та й замовкла... / Зомлів Марко,
 234A 0549 Зомлів Марко, / Й земля задрижала. / Прокинувся... до матері –
 246A 0006 Що день божий добрі ребра / Й серце розбиває. / Розбиває, та не вип'є
 246A 0043 Застукали сердешну волю / Та й цькуємо. Лягло костями / Людей муштрованих
 чимало.
 246A 0067 Воно не прошене, не дане, / Ніхто й не возьме за своє, / Не поведе тебе в кайданах.
 246A 0084 Платить за сонце не повинні! / Та й тільки ж то! Ми не погане, / Ми настоящі
 християне,
 246A 0089 Багато б дечому навчились! / У нас же й світа, як на те – / Одна Сибір неісходима,
 246A 0091 Одна Сибір неісходима, / А тюрм! а люду!.. Що й лічить! / Од молдованина до фінна
 246A 0122 Шкуру, а не душу! / Та й лупите по закону / Дочці на кожушок,
 246A 0142 З пожару вкрадений покров!! / Просвітились! та ще й хочем / Других просвітити,
 250A 0031 На чужому полі. / В своїй хаті своя й правда, / І сила, і воля.
 250A 0042 Великих слов велику силу, / Та й більш нічого. Кричите, / Що Бог створив вас не на
 те,
 250A 0089 Чия на вас шкура, / Та й засядуть, і премудрих / Немудрі одурять!
 250A 0092 Якби ви вчилися так, як треба, / То й мудрость би була своя. / А то залізете на небо:
 250A 0097 Нема ні пекла, ані раю. / Немає й Бога, тільки я! / Та куций німець узловатий,
 250A 0123 Як німець покаже / Та до того й історію / Нашу нам розкаже,–
 250A 0129 І заговорили / Так, що й німець не второпа / Учитель великий,
 250A 0134 «І гармонія, і сила, / Музика та й годі. / А історія!.. поема
 250A 0155 Ніже тії коми, / Все розберіть... та й спитайте / Тойді себе: що ми?..

- 250A 0159 Ким? за що закуті?.. / То й побачите, що ось що / Ваші славні Брути:
250A 0169 Не чваньтесь, з вас деруть ремінь, / А з їх, бувало, й лій топили. / Може, чванитесь,
що братство
250A 0189 Правда ваша: Польща впала, / Та й вас роздавила! / -----
250A 0221 І чужому научайтесь, / Й свого не цурайтесь. / Бо хто матір забуває,
256A 0012 Не осталося; і здається, / Що ніхто й ногою / Не ступив там, а згадаєш,
256A 0014 Не ступив там, а згадаєш, / То була й дорога / З монастиря Мотриного
256A 0047 Святою войною. / Бо ви й самі не знаєте, / Що царики коять.
256A 0055 І не знає за що! / Та ще й Гонту зневажає, / Ледаче ледащо!
258A 0006 А в законі господньому / Серце його й воля / Навчається, і стане він,
258A 0098 Там бояться, лякаються, / Де страху й не буде. / Так самі себе бояться
258A 0232 «Розкажіть нам пісню вашу, / Може, й ми заплачем. / Або нашу заспівайте,
264A 0008 Дознаються – пограються, / Засушать та й кинуть. / Ані літа молодії,
264A 0017 Неситії очі. / Найдуть злії та й окрадуть... / І тебе, убогу,
265A 0008 Чи так по світу волочусь, / Бо вже не плачу й не сміюсь... / Доле, де ти! Доле, де ти?
266A 0046 За три шаги продається / Та з його й сміється. / От де лихо! От де серце
266A 0050 Отаке-то злеє лихо / Й зо мною спіткалось: / Серце люди полюбило
266A 0067 Серце ядом гою, / І не плачу, й не співаю, / А вию совою.
270A 0024 Ми давно вже кохаємось, / А я й не сказала, / Як була я людиною,
270A 0039 Кляла-проклинала. / Та й умерла... А мене пан / Взяв догодувати.
270A 0054 Острижену ганчіркою. / Та ще й реготались. / Жиди навіть нечистії
270A 0083 Тих самих, що вбили / Мене й матір?.. Милосердий, / Святий Боже милий!»
272A 0003 В високих палатах / Та й понесла серед ночі / У Дніпрі скупати.
272A 0012 А я вийду гуляти з ним, / А ти й залоскочеш. / Залоскочи, моє серце,
272A 0024 Привітайте русалоньку...» – / Та й заголосила, / Та й побігла. А я собі
272A 0025 Та й заголосила, / Та й побігла. А я собі / Плила за водою,
272A 0037 Моя грішна мати?» / Та й замовкла русалочка, / В Дніпро поринула,
272A 0046 А як прийшла до берега, / То й дочку згадала, / І згадала, як купала
272A 0049 І як примовляла. / Та й байдуже. Пішла собі / У палати спати.
272A 0056 Та до неї, ухопили, / Та й ну з нею гратись, / Радісінькі, що піймали,
272A 0060 Поки в вершу не запахали... / Та й зареготались. / Одна тільки русалонька
274A 0016 Спасибі нам. Помолиться / Й тихо спати ляже. / І примиренному присняться
274A 0076 Якби собі таку достать, / Та ще й з медведем... / -----
274A 0106 Не знаю, де од їх подітись. / Де не піду, й вони за мною, / Вони з'їдять мене колись...
274A 0109 Не плач, небога, не журись. / У нас дітей нема й заводу. / -----
274A 0135 Убогого не згадують, / А того ще й лають. / -----
274A 0139 Позирає на приблуду / Й на подзвін не дбає. / -----
274A 0175 Сідай лиш ближченько, отут. / Ото-то й то! А ти не знаєш... / Що я в Волощині була.
274A 0190 І вже ніколи не просплюся, / Бо я вже й Бога не боюся / І не соромлюся людей.
274A 0197 ----- / А я думала, що й досі... / Аж уже немає.
274A 0216 Було б легше. От, набачив, / Та й бере в покої, / І стриже, неначе хлопця,
274A 0234 Степами, тернами, / Острижена. Та й байдуже. / У селах питала
274A 0244 Вечера діждалась, / Та й у село. Хотілось, бач, / Щоб люде не знали.
274A 0270 Шепче: «Я прощаю. / Я прощаю». Тільки й чула. / Здається, я впала.
274A 0327 Бла[го]словив діток, / Та й забрав їх у покої... / Ростуть мої квіти!
274A 0329 Ростуть мої квіти! / Та й вирости. Сина Йвана / Оддав якійсь пані
274A 0345 Мене, бачиш, молитися. / Я, дурна, й ходила, / І молилась... Ні, цигане,
274A 0351 Пани вкрали та в шкатулі / У себе й ховають. / -----
274A 0355 Він узяв її з собою / Та й поїхав з нею, / З Наталею... Чи чуєш ти?
274A 0360 Я його шукати / В Волощину. Та й шукаю, / Совою літаю.
274A 0370 А як найду ката, / То й спушу його на його. / Отойді, проклятий!..
274A 0375 Одружимось, моє серце. / Я й досі діваю. / А сина вже оженила,
274A 0377 А сина вже оженила, / А дочка й так буде. / Лазитиме попідтинню,
274A 0385 Намиста доброго куплю / Та й тебе повішу, / А сама піду додому...
274A 0393 ----- / Та й замовкла, мов заснула. / Цигане вставали,
274A 0397 В дорогу рушали, / Та й рушили. Пішли степом. / І вона, небога

- 274A 0402 Нишком собі помолилась / Та й пошкандибала / За циганами. І тихо,
 274A 0415 Приблуду водили. / І співала, й танцювала, / Не пила й не їла...
 274A 0416 І співала, й танцювала, / Не пила й не їла... / Неначе смерть, з циганами
 274A 0420 Потім разом схаменулась, / Стала їсти й пити, / І ховатись за шатрами,
 274A 0426 Якимсь зіллям напувала, / То воно й минулось. / Потім її стала вчити
 274A 0435 Та Богу молилась. / Минуло літо, уже й друге, / І третє настало;
 274A 0443 Помолилась Богу; / Та й пішла собі, небога, / На свою країну.
 006B 0031 Красу – карії очі, / Та й ті виплакала / В самотині дівочій.
 006B 0040 Їх нема, я сама. / А дружини й не буде! / -----
 006B 0049 – Наносили землі / Та й додому пішли, / І ніхто не згадає,
 006B 0063 У могилі заклятій.– / Та й замовк, зажурився / І на спис похилився.
 006B 0101 Шукала мати – не найшла, / Та вже й шукати перестала, / Умерла, плачучи. Давно
 006B 0117 У гаї пташка не співає – / Й її з собою занесла, / В яру криниця завалилась,
 006B 0198 Раділи люде, встаючи, / А мати й спати не лягала, / Дочку вечерять дожидала
 006B 0250 Кого я там коли покинув? / І батько й мати в домовині... / І жалем серце запеклось,
 006B 0309 ----- / В неволі тяжко, хоча й волі, / Сказати по правді, не було.
 006B 0331 Тне косар, не спочиває / Й ні на кого не вважає, / Хоч і не проси.
 006B 0338 ----- / Мужика, й шинкаря, / Й сироту-кобзаря.
 006B 0339 Мужика, й шинкаря, / Й сироту-кобзаря. / Приспівує старий, косить,
 006B 0342 Кладе горами покоси, / Не мина й царя. / -----
 014B 0040 Аж тільки мати на печі, / Та й та, сердешна, умирає, / А хата пустою гниє.
 014B 0044 Од неї пахне вже землею, / Уже й мене не пізнає! / Я до попа та до сусіди,
 014B 0047 Привів попа, та не застав – / Вона вже вмерла. Нема й сліду / Моєї Ганни. Я спитав
 014B 0050 Таки сусіду про Ганнусю. / «Хіба ти й досі ще не знаєш? / Ганнуся на Сибір пішла.
 014B 0054 Поки дитину привела / Та у криниці й затопила.» / Неначе згага запекла.
 014B 0061 У школу в Київ. От як, брате! / Осталися і батько й мати, / А я пішов у москалі.
 016B 0030 А я знаю. І розкажу / Тобі; й спати не ляжу. / А ти завтра тихесенько
 016B 0047 Бодай ви терном поросли! / Щоб люди й сліду не найшли, / Щоб і не знали, де й шукати.
 016B 0048 Щоб люди й сліду не найшли, / Щоб і не знали, де й шукати. / В тому господньому селі,
 016B 0052 Не знаю, де вони взялись.– / Приблуда князь. Була й княгиня. / Ще молоді собі були,
 016B 0068 Та сам несмілих наливає, / Та ще й покрикує «віват!». / Гуляє князь, гуляють гості;
 016B 0080 А патріот, убогих брат... / Дочку й теличку однімає / У мужика... І Бог не знає,
 016B 0082 У мужика... І Бог не знає, / А може, й знає, та мовчить. / -----
 016B 0087 Сама втекла і повінчалась, / І батько й мати не пускали, / Казали: вгору не залазь.
 016B 0152 Шовком вишивала, / І купала, й колихала, / Сама й годувала.
 016B 0153 І купала, й колихала, / Сама й годувала. / Бо княгині тільки вміють
 016B 0192 П'яного згадала – / У мундирі. Та й закрила / Заплакані очі.
 016B 0231 Умийся, серденько! Бо мати / Он дивиться й не пізнає / Межи дітьми дитя своє.
 016B 0248 Голодні люде. А скирти гниють. / А пани й полову жидам продають. / Та голоду раді, та Бога благають,
 016B 0272 Або, може, вже такою / Воно й уродилось? / Або, може, молодес
 016B 0337 Княжна моя. Дивилася... / Та й плакати стала. / Може, серце яке лихо
 016B 0342 Трошки, усміхнулась, / Помолилась та й спати лягла. / І тихо заснула.
 016B 0348 Остатню каплю допивав. / Та й ту допив. Встає, не пада, / Іде в покої... Скверний гаде!
 016B 0393 До самої домовини, / Сама й поховасш. / -----
 016B 0394 ----- / В селі не бачили й не чули, / Де вона поділась.
 016B 0403 А підвести нема кому, / Ніхто й не загляне / До грішного болящого
 016B 0430 Позаторік. Одпочивала, / Та й Богу душу оддала... / «Вона була ще молодою
 016B 0434 На сонці дуже запеклась, / Та й занедужала. Лежала / Недовго щось, седмиці з три,
 026B 0034 Плоскінь вибирала, / Та й почула, що я плачу. / Прийшла, привітала,
 026B 0043 Чужі ягнята до води. / Бридні!.. А й досі, як згадаю, / То серце плаче та болить,
 028B 0004 Мені невесело було / Й на нашій славній Україні. / Ніхто любив мене, вітав,
 028B 0012 Тойді повісили Христа, / Й тепер не втік би син Марії! / Нігде невесело мені,
 028B 0014 Нігде невесело мені, / Та, мабуть, весело й не буде / І на Украй[ні], добрі люде,

- 028В 0016 І на Украй[ні], добрі люде, / Отже таки й на чужині. / Хотілося б... Та й то для того,
028В 0017 Отже таки й на чужині. / Хотілося б... Та й то для того, / Щоб не робили москалі
028В 0023 Святії вітри принесли, / Та й більш нічого. Так-то, люде, / Хотілося б. Та що й
гадять...
- 028В 0024 Та й більш нічого. Так-то, люде, / Хотілося б. Та що й гадять... / Нащо вже й Бога
турбовать,
- 028В 0025 Хотілося б. Та що й гадять... / Нащо вже й Бога турбовать, / Коли по-нашому не буде.
029В 0084 Нащо вже лихо за Уралом / Отим киргизам, отже, й там, / Єй же богу, лучше жити,
029В 0101 Людей закували / Та й мордують... Ой, ой, пани, / Пани-християне!..»
029В 0155 Бо, може, нігде правди діть, / Було таке, що й женихались, / Та розійшлися, не
побрались,
- 033В 0005 В Бендери з Полтави. / А за ними й Гордієнко... / Нарадила мати,
033В 0058 Що ж діялось по шведчині! / То й вони злякались! / Оніміли з переляку,
033В 0081 Чули, та мовчали. / Бо й їм добре на чужині / Мурзи завдавали.
033В 0099 В мурованім храмі. / Отам вона й досі плаче / Та за козаками.
036В 0019 За пісню-думу?... Ой гаю, гаю, / Й не такі, як я, дармо співають. / І чудно й нудно, як
поміркую,
036В 0020 Й не такі, як я, дармо співають. / І чудно й нудно, як поміркую, / Що часто котяться
голови буї
036В 0023 За тее диво! Мов пси, гризуться / Брати з братами, й не схаменуться. / А тее диво,
всіми кохане:
- 038В 0024 Закупили запорожці / Та й тнуть коряками. / А музика реве, грас,
038В 0039 Аж встала курява! Отак! / Та ще й приспівує козак: / -----
038В 0046 Дам лиха закаблам, / Останеться й передам. / А вже ж тії закаблуки
038В 0048 А вже ж тії закаблуки / Набралися лиха й муки! / Дам лиха закаблукам,
038В 0051 Дам лиха закаблам, / Останеться й передам! / -----
044В 0037 Мережана, шита. / Тільки й слави козацької – / Сиделечко вкрити.
044В 0045 ----- / Мина літо, мина й друге, / А на третє линуть
044В 0049 В свою Україну. / Іде військо, іде й друге, / А за третім стиха –
046В 0005 Бо я було трохи не голе, / Таке убоге – та й куплю / Паперу аркуш. І зроблю
046В 0010 Кругом листочки обведу. / Та й списую Сковороду / Або «Три царіє со дари».
046В 0022 У школі мучилось, росло, / У школі й сивіть довелось, / У школі дурня й поховають.
046В 0023 У школі й сивіть довелось, / У школі дурня й поховають. / А все за того п'ятака,
046В 0038 Нехай собі у куточку / І віршує й плаче / Тихесенько, щоб Бог не чув,
046В 0076 А ми таки її найшли. / Уже й твердині поробили, / Затога будуть і могили,
046В 0110 Та до Миколи заблудила... / Та й упиваться зареклась. / -----
046В 0141 А іноді так буває, / Що й сльози не стане. / І благав би я о смерті...
050В 0023 Так жаль маленьких діток стало! / Звичайне, мати, що й казать! / Та, може,
снівся-таки й зять,
050В 0024 Звичайне, мати, що й казать! / Та, може, снівся-таки й зять, / Бо вже Катруся
підростала.
050В 0050 Отак-то, друже мій, живи, / То й весело на світі буде. / І буде варт на світі жить,
050В 0054 Хоть кажуть от ще що, небоже: / Себе люби, то й Бог pomoже. / А доведеться
умирать?
- 050В 0060 Діли з убогим заробіток, / То легше буде й зароблять. / -----
050В 0070 І в коморі і надворі, / На току й на ниві, / І діточки як квіточки,
050В 0072 І діточки як квіточки, / Й самі чорнобриві, / У жупанах похожають,
050В 0076 На обіди, а багаті – / То й так не минають. / Не минали, себелюби,
050В 0118 Та ходи до мене в найми, / Що буде, те й буде. / Будем знов чумакувати,
050В 0141 Промовив двічі: – Боже! Боже! – / Та й більш нічого. / Од цариці
050В 0145 «Не дав вдовиці утопиться, / Не дам же й з торбою ходити!» – / Сказав Максим, і
грунт покинув.
050В 0169 Отже, як будем так писать, / То ми й до вечора не кончим. / Ну, де той безталанний
зять?
- 050В 0174 Не жаль було його нікому, / Та ще й сміялись у селі! / -----
050В 0201 Пііти в одах вихваляли / Войну й царицю. Тільки ми / Сиділи нишком, слава Богу.

- 050B 0227 До дяка у школу. / Бо таки й письма, спасибі, / Москалі навчили,
 050B 0229 Москалі навчили, / І в косі був, бо й москалі / Тойді, бач, носили
 050B 0239 І псалтир читає / Над покойними. Й хавтури / З школярами носить.
 050B 0264 Утре сльози – все од Бога – / Й веселенький стане. / А в петрівку і спасівку
 050B 0273 Криницю копає! / Та й викопав. На те літо / Криницю святили,
 050B 0300 Отак живіть, недоуки, / То й жить не остине. / -----
 057B 0016 А як він викопав, то ми / Оце й розкажемо в пригоді, / А ви записуйте, не шкодить
 057B 0039 Так жаль маленьких діток стало. / Звичайне, мати, що й казати, / Та, може,
 ждався-таки й зять,
 057B 0040 Звичайне, мати, що й казати, / Та, може, ждався-таки й зять, / Бо вже Катруся
 підростала
 057B 0094 Отут-то, голубе мій сизий, / Отут-то й лихо почалось! / -----
 057B 0121 Душу пропиваю! / Та й пропив. Запродав душу, / І душу і тіло,
 057B 0129 Як на світі жити, / А то битимуть, та й дуже!.. / Не знаю, мій друже,
 057B 0135 Привела до того, / Таки й досі ще не знаю, / Не знаю нічого.
 057B 0158 Не згоріла, а осталась, / Тліє, й досі тліє! / І коли вона зотліє,
 057B 0172 Подумавши, перехрестивсь / Та й знов пішов у наймити / Голодні злидні годувати.
 057B 0192 Забили в скрепицю, / Та й повезли до прийому. / Он яке твориться
 057B 0196 У людей, мій сину. / Така й досі, я думаю, / В нас на Україні.
 057B 0200 ----- / Через год ото й велика / Зима наступила.
 057B 0211 Були тії запорожці – / Не було й не буде / Таких людей.
 057B 0214 Під Очаков / Погнали й Максима. / Там-то його й скалічено,
 057B 0215 Погнали й Максима. / Там-то його й скалічено, / Та й на Україну
 057B 0216 Там-то його й скалічено, / Та й на Україну / Повернено з одставкою.
 057B 0235 І заплете косу, / Та ще й борошном посипле. / Я не знаю й досі,
 057B 0236 Та ще й борошном посипле. / Я не знаю й досі, / Нащо воно москалі ті
 057B 0246 Прибереться у неділю / Та й пошкандибає / У храм божий. На крилосі
 057B 0248 У храм божий. На крилосі / Стане, та й співає / За дяком-таки, та возьме
 057B 0250 За дяком-таки, та возьме / Та ще й прочитає / Апостола серед церкви.
 057B 0274 Що бачив криницю / Москалеву, що ще й досі / Беруть з неї воду,
 057B 0284 Праведніі люде! / А я й досі караюся / І каратись буду
 057B 0286 І каратись буду / Й на тім світі. / Ось послухай,
 057B 0300 Бере святий псалтир в руки / Та й іде читати / У садочок. У садочку
 057B 0309 Тихо заспіває / Со святими; та й заплаче. / А потім пом'яне
 057B 0325 Заступ і лопату / Та й пішов собі у поле / Криницю копати.
 057B 0333 У балку спустився / Та й викопав при долині / Глибоку криницю.
 057B 0337 Йому помагати / Й добрі люде приходили / Криницю копати.)
 057B 0368 Води з неї погожої.– / Та й пішли обоє, / І відерце і віжечки
 057B 0379 А я... я за ноги / Вхопив його, та й укинув / Максима святого
 057B 0385 В нас на Україні. / Та й ніколи не створиться / На всім світі, брате!
 057B 0391 Максима з криниці / Та у балці й поховали. / Чималу каплицю
 057B 0396 Москалевою назвали. / От тобі й билиця / Про ту криницю москалеву.
 067B 0014 Кинула малого / На розпутті, та й байдуже, / А воно, убоге,
 068B 0007 Якось у полі ми зострілись / Та й забалакались. Старий / Згадав свою Волинь святую
 068B 0046 Таки однолітки зо мною. / Вона й бере мене в покої / Синкам на виграшку. Росли,
 068B 0089 Накупили / І краму, й пива наварили, / Не довелося тільки пити.
 068B 0123 В возобновленніі покої, / А ми й зостріли їх і всіх – / Княжат, панят і молодих –
 068B 0154 Розіпнеш голу на коні / Та й пустиш в степ. / Всього, всього тойді бувало,
 072B 0011 Молившися Богу, / Там би я... Та шкода й гадки, / Не буде нічого.
 074B 0008 І вкрав ту сокиру. / Та й потяг по дрова / В зелену діброву,
 074B 0010 В зелену діброву, / Древину вибравши та й цюк! / Як вирветься сокира з рук –
 076B 0007 До оди пишно-чепурної, / Та й заходилися б обоє / Царів абощо воспівать.
 076B 0010 Бо як по правді вам сказати, / То дуже вже й мені самому / Обридли тії мужики,
 076B 0079 Сама Вірсавія прийшла, / І повечеряла, й сикеру / З пророком випила, й пішла
 076B 0080 І повечеряла, й сикеру / З пророком випила, й пішла / Спочити трохи по вечері

- 076В 0083 З своїм царем. І Гурій спав. / Йому, сердешному, й не снилось, / Що дома нищечком робилось,
076В 0090 А щоб не знав він тії шкоди, / То цар убив його, та й годі. / А потім цар перед народом
076В 0150 Котюгу блудного свого. / От отроки й домірковались / (Натуру вовчу добре знали),
076В 0194 Чорніє курява. Біжать / І отроки, й старі бояра / Із Литви князя зустрічать.
076В 0220 Мов дурень, ходиш кругом їх, / Не знаєш, на яку й ступити. / Так що ж мені тепер робити
083В 0015 Дівчата танцювали / І парубки...– Уже й кінець! / Ануте іншу! – Та й це добра! –
083В 0016 І парубки...– Уже й кінець! / Ануте іншу! – Та й це добра! – / І знову ліри заревли,
083В 0025 Найкращий хлопець, та байстрюк, / Байстрюк собі, та ще й убогий, / Так і нікому не до його,
083В 0065 Перед очима все стоїть! / Мара, та й годі! Титарівно! / В недобрий час з того нерівні
083В 0099 А він канув, провалився, / Його вже й забули, / Чи й був коли? Год за годом
083В 0100 Його вже й забули, / Чи й був коли? Год за годом / Три годи минули.
083В 0108 І ту саму грали, / Що й позаторік. Дівчата / Так само дрібно танцювали,
083В 0115 Навприсідки вліта козак, / Та ще й приспівує отак: / «Та спасибі батькові,
083В 0140 Такий хороший та багатий! / Уже й не борється ні з ким, / А так собі гуляє
083В 0165 Мина сьомий місяць, осьмий, / Уже й дев'ятий настає. / Настане горенько твоє!
083В 0189 Титарівна сина / Та й побігла... А Микита / Виліз із калини
083В 0191 Виліз із калини / Та й укинув у криницю, / Неначе щеня те!
083В 0209 І живую положили / В домовину!.. й сина з нею! / Та й засипали землею!
083В 0210 В домовину!.. й сина з нею! / Та й засипали землею! / Стовп високий муровали,
088В 0015 А я вже думав спать лягать / Та й став, щоб трохи подивиться / На круглолицю молодицю,
088В 0021 Журився сам собі чогось, / Та й заспівав,– звичайне, тихо, / Щоб капітан не чув, бо злиха
090В 0005 Де ж заховатися мені? / Що діяти? Уже й гуляю / По цім Аралу; і пишу.
090В 0013 В самотню душу. Лютий злодій / Впирається-таки, та й годі. / -----
091В 0004 А жаль на доброго такого, / Що й славу вміє одурить. / -----
091В 0015 І презавзятий патріот; / Та й християнин ще до того. / У Київ їздить всякий год,
091В 0025 У год подержить до хреста. / Та й тільки ж то. Кругом паскуда! / Чому ж його не так зовуть?
092В 0009 Так, як тепер на чужині, / Та ще й в неволі. Доле! Доле! / Моя ти співана воле!
092В 0029 Старесенька мати! / Чи збираються ще й досі / Веселії гості
092В 0047 І досі чаруєш / Людські душі? Чи ще й досі / Дивуються всує
092В 0053 Діточки-дівчата / Й защебечуть по своєму / Доброму звичаю,
092В 0055 Доброму звичаю, / Може, й мене ненароком / Діточки згадають.
092В 0062 Щоб ніхто і не побачив... / Та й більше нічого. / А я, доленько, в неволі
095В 0024 У схимника!.. / Та й те сказати, / Чого я турбуюсь?
095В 0029 А як, кажу, хто не чує, / То тому й байдуже. / Прилітай же з України,
095В 0052 За зиком та за сміхом / Ніхто й не бачив, як проїхав / Той управитель, лях ледачий.
095В 0063 Пустив по світу з байстрюками, / Отже й нічого! А жонатий / І має двоє діточок,
095В 0078 Назавтра в город одвезли / Та й заголили в москалі! / Отак по нашому звичаю
095В 0091 Сердешній плакати не дають, / Вона ж сховається та й плаче. / Дурна, їй шкода мужика
095В 0097 Чого ти хочеш, забажай, / Всього дадуть, та ще й багато! / Не треба, кажеш, дайте хату!
095В 0099 Не треба, кажеш, дайте хату! / Цього вже лучше й не благай, / Бо це... сама здорова знаєш...
095В 0113 Одним-одно дитя було, / Та й те пропало /
095В 0143 Пішла на гору, на прокляті / Палати глянуть, та й пішла / Аж до палат, під тинном сіла
095В 0150 Уже і сонечко зійшло, / Уже й зашло, смеркати стало, / Не йде, сердешная, в село,
095В 0153 Сидить під тинном; проганяли, / Уже й собаками цькували – / Не йде, та й годі
095В 0154 Уже й собаками цькували – / Не йде, та й годі / -----

- 095B 0168 Мордується лях поганий, / Не зна, що й почати. / А Марина в'яне, сохне
095B 0171 У білих палатах. / Уже й літо минулося, / Зима вже надворі,
095B 0174 А Марина сидить собі, / Уже й не говорить / І не плаче... Отак її
095B 0179 Не вдіє нічого, / Хоч заріж її, та й годі, / Така вже вродилась.
095B 0218 Та на пожар той дивувались. / Та й диво там таки було! / Марина гола-наголо
095B 0232 З того світу прийшли? / Мені вже й косу розплели, / Та пан приїхав... Гиля! Гиля!
095B 0249 «Полюбила москаля, / Та ще й зуби вискаля! / Москалі! москалі!
095B 0311 Дивися, як я полечу, / Бо я сова...– Та й замахала, / Неначе крилами, руками
095B 0321 А люде тихо розійшлись. / Марини й матері не стало. / Уже весною, як орали,
103B 0019 Таки голісінкий мужик / Поставив любо. Та й пішов / В копиці спать собі, а рано,
103B 0022 Не вмившись, зайшов / Гостей довідать... «Та й погані! / Усі до одного сичі,–
103B 0024 Усі до одного сичі,– / Оце тобі вари й печи!» / Щоб не нести додому
104B 0011 Коли така доля.– / Та й роздігся на камені, / У воду кинувся, пливе,
104B 0018 І голий, і босий, / Та на волі, й більш нічого / У Бога не просить.
104B 0031 Уже як хочете, хоч лайте, / Хоч і не лайте й не читайте, / Про мене.... Я і не прошу,
104B 0036 А може, дасть Бог, і заплачу, / То й буде з мене / Нумо знов.
104B 0039 Покинув матір і господу, / Покинув жінку, жаль, та й годі. / На Бессарабію пішов
104B 0052 У наймах; сказано, шарпак, / То й одружився собі так, / Уз'яв хорошу, та убогу,
104B 0058 Наглядів, клятий! Панські очі! / Та й ну гостинці засилать. / Так і гостинців брать не
хоче,
104B 0060 Так і гостинців брать не хоче, / Не хоче й пана закохать! / Що тут робить? За
чоловіка,
104B 0078 Допік добре. А жіночка / Мов цього й не знає, / У доброму намистечку
104B 0091 Горе моє! Горе! – / Та й пішов, торбину взявши, / За синєє море!
104B 0118 Кралою карооку! / Та й поплив Дністром на сей бік, / Покинувши волю.
104B 0153 Прийшли, взяли сіромаху / Та й повезли з дому / Пройдисвіта, волоцюгу...
104B 0158 Дослуживсь до чину, / Та й вернувся в село своє, / І служить покинув.
108B 0018 Оповіє тобі душу, / Й не знаєш, де дітись, / І ждеш його, того світу,
114B 0029 Йвана отруїли / Й поховали коло гаю / В полі на могилі.
120B 0013 Добувати п'ятака / Та й заночувала. / А із Криму чоловік
125B 0002 «Ой не п'ється горілочка, / Не п'ються й меди. / Не будете шинкувати,
125B 0048 Потоптати жидівського / Й шляхетського трупу. / -----
127B 0008 Упав чумак коло воза, / Упав та й лежить. / Із Одеси преславної
129B 0054 Катерина подивилась / Та й заголосила: / «Це не брат мій, це мій милий,
132B 0010 В полі плоскінь вибирала / Та все й розказала, / Що як мене любить,
134B 0011 Иди ти в гай, / Гай не питає й бачить не буде, / Там і гуляй.
134B 0014 Найдеш у гаї тую калину, / То й пригорнись, / Бо я любила, моя дитино,
136B 0011 Та поїдем вінчатися, / Щоб не знали батько й мати, / Де ми будем ночувати.
140B 0022 Завернули його у тую рогожу / Та й спустили Івана / У ту яму глибокую
141B 0007 У морі втопитись, / Що не даєш мені й досі / Ні з ким полюбитись.
141B 0012 І що тойді їм діється, / Я й досі не знаю. / І не знатиму. Ой, мамо,
147B 0016 Позамикалися у хатах / Та й мруть. По улицях воли / Ревуть голодні, на городі
147B 0037 Гробоконателі ходили, / Та й ті під хатами лягли. / Ніхто не вийшов вранці з хати,
149B 0007 Про теє знать, за що караюсь, / Та й знать не хочеться мені. / А серце плаче, як
згадаю
150B 0006 Шукаю Бога, а нахожу / Таке, що цур йому й казати. / От що зробили з мене годи
150B 0008 От що зробили з мене годи / Та безталання; та ще й те, / Що літечко моє святе
153B 0024 У жидівку молодую / Та й думало з нею, / Щоб цього не знала мати,
153B 0033 Заплакані очі, / Бо й вона таки любила – / І страх як любила!
153B 0037 І в школу ходила, / Усе з батьком, то й не можна / Було ради дати.
153B 0059 Тільки заходилась / Та сплела й собі такую / І вночі спустилась
153B 0097 Казуть, одружилась. / Може, й брешуть, бо, звичайне, / На те вони люди,
156B 0011 Вкляли Україну, / Та й клюють елико мога... / А ти, Чигирине!
156B 0061 І кості Богдана / Й Тимошеві в Суботіві / Гарненько спалили
156B 0063 Гарненько спалили / Та й пішли собі у Польщу, / Мов добре зробили.
156B 0073 Сидячи в неволі, / Та й умер з нудьги. Остило / Волочить кайдани.

- 158В 0006 А як прийде нудьга в гості / Та й на ніч засяде, / Отойді мене, мій друже,
158В 0019 І тебе, мій друже, / Та іноді й пожуриться – / Звичайне, не дуже,
158В 0037 Свято зустрічати! / Що ж діяти? На те й лихо, / Щоб з тим лихом битись.
158В 0043 І знай, що на світі / Тільки й тяжко, що в пустині / У неволі жити;
158В 0045 У неволі жити; / Та й там живуть, хоч погано, / Що ж діяти маю?
160В 0004 Так і мене минають годи, / А я й байдуже. Книжечки / Мережаю та начиняю
161В 0011 Ватагу вийшли виглядати. / Та й стали. Буде вже давно – / Отут, бувало, із-за тину
161В 0021 На божій харчі за дитину / Чиєсь байстрия. А може, й так / Узяв собі старий козак
161В 0024 Чію сирітку за дитину / Та й доглядає в затишку, / Як квіточку, чужу дочку.
161В 0036 А щоб не знать було нікому, / То ще й не радився ні з ким. / А тільки сам собі гадас...
161В 0069 Мов русалка розтріпала... / А чому ти й досі / Ніколи не вплетеш кісники
161В 0095 ----- / То я й барвінок позриваю. / -----
161В 0097 ----- / Ба ні, втечу, та ще й заплачу. / -----
161В 0111 До серця так і приросла... / А ти вже й скрипку принесла? / Яку ж ми вчистимо з тобою?
161В 0114 Е, ні, стривайте, цур не грать. / А то не буду й танцювать, / Поки барвінку не нарву
161В 0117 ----- / Отже одна вже й увірвалась. / Стривай, і другу увірву...
161В 0131 ----- / По волі, тату, та ще й богословом... / -----
161В 0137 моя дитино! Настусю! Поведи його в покої / та нагодуй, бо він ще, може, й не обідав.
/ -----
161В 0138 ----- / Та таки й так. / -----
161В 0188 Там коло тополі, / Стали собі та й дивляться / Одно на другого.
161В 0196 ----- / А хіба я школяр, чи що? Не хочу, та й годі. / -----
161В 0218 Поки сто раз не поцілує, / Й читать не хоче! А бурсак! / Собачий сину, знаєш смак.
161В 0240 Що не мають отих батьків, / То й не согрішають. / -----
161В 0269 Дивітеся, яка печаль! / То й плачте, коли жаль... / -----
161В 0301 Обнімемось, поцілуємось, поберемося за рученьки / та й підем удвох собі аж у Київ.
Треба / заквітчатися, – може, в останній раз, бо він казав,
161В 0320 А ми!..– Насилу вліз у хату / Та й ліг собі тихенько спати, / Щоб Настю, бачте, не збудить,
161В 0323 Та сорома не наробить. / Уже й «Достойно» оддзвонили, / Уже додому люде йдуть –
161В 0335 Три дні, три ночі не вставав, / Нікому й слова не сказав / І не пожалувавсь нікому.
161В 0384 І челяді нема дома, / Й худоби немає, / А наймичка задрипана,
161В 0386 А наймичка задрипана, / Та й та помикає / Старим паном... Так і треба:
161В 0398 Байдуже кому питати. / Забрали й онучі / Добрі люди, а самого
172В 0004 Піду собі світ-за-очі – / Що буде, те й буде. / Найду долю, одружуся,
173В 0009 Молодую волю. / Воно й правда. Що ж діяти? / Навчіть мене, люде,
174В 0029 – Гляньте, вороги! / Подивіться! – Та й повела / Коня вздовж села.
174В 0031 Коня вздовж села. / Та й привела до обозу; / В військо оддала...
175В 0008 А то верзе біси зна що / Та й думає: – Ми то! / Ми то людям покажемо
175В 0013 Паничів поганих! – / Шкода й праці! Поки села, / Поки пани в селах,
175В 0033 Давненько вже у яр пішла, / Узявши глечик; та й немає, / А лановий і не шукає,
175В 0037 Оцей лукавий лановий. / Стара собака, та ще й бита. / У балці стало щось кричать,
175В 0050 Застогнав поганець / Та й опрігся. Порадились, / Дали в город знати;
175В 0057 Та в тюрму захвасували... / Та й більше нічого. / -----
175В 0067 Сидять собі, розмовляють, / А дехто й куняє. / А з-за гори поїзжане
175В 0073 Дати коням одпочити, / Та й дружки пристали / Співаючи. Отож стали,
175В 0077 Взяла квартиру оковити / Та й почаствовала / Сердешного невольника
175В 0095 Тільки глянула на його... / Та й більше нічого. / -----
175В 0098 Рушили в дорогу. / А за ними й невольники / Побрязкали пудом
175В 0115 Вийшла мовчки з хати / Та й пропала. Скрізь шукали, / До світу шукали,
175В 0120 За невольником убогим / У Сибір... Та й годі. / -----
180В 0031 Весь день дивилося на його, / Що тільки й дива там було, / А більше не було нічого.
180В 0052 Свого ти сина закриваєш. / Бо й пташка іноді пізнає / І защебече: – Он байстрия
180В 0066 А воно таке маленьке, / Воно ще й не лазить. / І коли-то воно буде
180В 0081 Щоб собак дражнила, / Та ще й вилає. За те, бач, / Що на світ родила.

- 182В 0004 Грались собі крашанками / Та й стали хвалитись / Обновами. Тому к святкам
 183В 0025 Вже хати не мати! / А ще й досі, чи роблю що, / Чи то так гуляю,
 185В 0004 Та все дочиста розказать, / Усе, що треба, що й не треба. / А то не діждешся його,
 185В 0008 Святої правди ні од кого. / Та й ждять не маю од кого. / Бо вже б, здавалося, пора:
 185В 0013 А їм неначе рот зашито, / Ніхто й не гавкне, не лайне, / Неначе й не було мене.
 185В 0014 Ніхто й не гавкне, не лайне, / Неначе й не було мене. / Не похвали собі, громадо!
 187В 0026 Полізли свині ізнадвору, / Мов у калюжу, та й сопуть. / І добре роблять, що кують
 188В 0001 ----- / І золотої й дорогої / Мені, щоб знали ви, не жаль
 189В 0009 А ми малими розійшлись / Та вже й не сходились ніколи. / Мене по волі і неволі
 189В 0028 І дуб зелений, мов козак / Із гаю вийшов та й гуляє / Попід горою. По горі
 189В 0046 Ота Оксаночка в поход / За москалями та й пропала. / Вернулась, правда, через год,
 189В 0060 Та талану Господь не дав...- / А може, й дав, та хтось украв, / І одурив святого Бога.
 191В 0014 Твоїй пустині; в іншій кр[аю], / Не знаю, може, й нагадаю / Нудьгу колишню
 колись!
 192В 0016 Билину море покотило / Та й кинуло на чужині. / -----
 196В 0032 Згадаю дещо, заспіваю, / Та й знов мережать захожусь / Дрібненько книжечку.
 Рушаю.
 197В 0005 Чи заспіваємо коли? / А може, й те... Та де? Якими? / І заспіваємо яку?
 197В 0010 І тут невесело співали, / Бо й тут невесело було, / Та все-таки якомсь жилось,
 200В 0012 Її гарненько одягли / Та у неділю й повінчали, / І генеральшею назвали,
 200В 0042 Зима минала, кралось лихо / Та в самім серці й уляглось / У генеральші молоді.
 200В 0052 Та аж за царину зайшла / Та й бачить, що пасе ягнята / Мале хлоп'ятчко в стерні.
 200В 0059 Як там на хуторі колись / Жили, жили».- Та й похилилась. / Очей не зводячи,
 дивилась
 200В 0062 На Петруся. Одним-одна / І виростала, й дівувала, / І за старого генерала
 200В 0071 Хто попасе мої ягнята?» / «Нехай хто хоче!» – Й повела / Його в палати. А в палатах
 200В 0107 Що тепер снилося? то ми / Оце й розкажемо. / -----
 200В 0124 Сердега разом одуріла. / Та й як його одній святії / Прожити літа молодії?
 200В 0140 Мою ти душу!» – І ридала, / І батька й матір проклінала, / І все на світі. А Петрусь,
 200В 0175 Украдений твоїм Петрусем? / Хіба архістратиг? Та й той / Не встереже тепер. Боюся,
 200В 0184 А ти аж плакала, молилась – / Та й занехаяла. Везла / Назад гадюку в серці люту
 200В 0187 ----- / Не їла три дні й не пила, / Вернувшись з прощі. І три ночі
 200В 0195 І генерала напоїла / Та й спать, упоравшись, лягла. / «Тепер старого поховаю,
 200В 0198 А молодого привітаю, / Та й буду жить собі та жить, / Петруся-серденько любить».-
 205В 0004 А перелізе ще живе / В свиню абощо, та й живе, / Купається собі в калюжі,
 205В 0013 Годус хам собі на сало? / А може, й так? Добра чимало / Вони творили на землі,
 207В 0042 У наймах коси побіліють, / У наймах, сестри, й умрете! / -----
 207В 0053 І їх сльозами поливасм. / А їх ще... Ні, не знаю, / А так здається... сам еси...
 207В 0057 Ми б не нудились в раї голі). / А може, й сам на небесі / Смієшся, батечку, над нами
 207В 0072 За дивнії твої діла? / Отим-бо й ба! Хвали нікому, / А кров, та сльози, та хула,
 207В 0076 Нема святого на землі... / Мені здається, що й самого / Тебе вже люди прокляли!
 209В 0003 Своє стародавнє, шукаю, шукаю, / Щоб чим похвалитись, що й я таки жив, / Що й я
 таки Бога колись-то хвалив!
 209В 0004 Щоб чим похвалитись, що й я таки жив, / Що й я таки Бога колись-то хвалив! /
 Шукаю, шукаю... Господи, б хотілось
 209В 0006 Шукаю, шукаю... Господи, б хотілось / Згадать хоть що-небудь! Та оце й наткну[в]сь /
 На таке погане, що так і заснув,
 209В 0014 А з неї виходить неначе козак, / Уже й сивоусий собі неборак, / Та і йде до мене... Я
 собі звернулось,
 209В 0017 Щеня мов під тином,- звичайне, мале, / То й перелякалось. От мене бере / Неначе на
 руки та несе в могилу,
 209В 0039 За що Україна наша стала гинуть, / За що й я меж ними в могилі лежу. / Ти ж
 людям розкажеш, як виростеш, сину.
 209В 0046 Як сон той згадаю. А як нагадаю / Козака в могилі, то й досі не знаю, / Чи то було
 справді, чи то було так,
 209В 0119 Поставили, та помолились, / Заплакали... Та й потягли, / На коней сівши, до обозу,

- 209В 0128 В оці могили? Будеш жить, / То, може, й знатимеш, небоже, / Бо слава здорово кричить
- 212В 0022 І я вже Богу не молюсь, / Уже й на тебе не дивлюсь. / Мені приснилось: ти вже мати,
- 212В 0028 Несуть все добре за собою, / Уже й надію понесли, / А ти осталась на землі
- 212В 0046 Тихенько Богу помолюсь. / Молися й ти, з святого неба / На тебе, серце, не зійшла
- 215В 0004 Розбили душу? Чи ніколи / Й не жив я з нею, живучи / З людьми в паскуді, опаскудив
- 215В 0015 Мою колись святую душу! / Та й смієтесь. Нехристияне! / Чи не меж вами ж я, погані,
- 215В 0017 Чи не меж вами ж я, погані, / Так опоганився, що й не знать, / Чи й був я чистим коли-небудь,
- 215В 0018 Так опоганився, що й не знать, / Чи й був я чистим коли-небудь, / Бо ви мене з святого неба
- 216В 0003 І дні, і пера, і папір! / А іноді то ще й заплачу, / Таки аж надто. Не на мир
- 217В 0004 Біленька хаточка. Сидить / Неначе й досі сивий дід / Коло хатиночки і бавить
- 217В 0022 І все почило. Сивий в хату / Й собі пішов опочивати. / -----
- 218В 0023 З тюрми не видно. Слава Богу / Й за те, що бачу. Ще живуть, / І Богу моляться, і мруть
- 218В 0098 Росії / Тойді й на світі не було, / Як у Італії росло
- 218В 0148 Та ще гарніше попились, / Та й поклонялися Пріапу. / Аж гульк!.. Іде святий Петро
- 218В 0191 Свого Алкіда. Ні, нема. / Уже й не буде. Ти сама / Помолишся своїм Пенатам,
- 218В 0244 Найшла, сердешная, в тюрмі. / Не допустили й подивитись, / І мусила вона сидіть
- 218В 0269 То, заразом щоб доканать, / Вони на раді й присудили, / Щоб просто кесаря назвать
- 218В 0271 Щоб просто кесаря назвать / Самим Юпітером, та й годі. / І написали воєводам
- 218В 0300 Не поклоніться. Все брехня – / Попи й царі... / -----
- 218В 0311 Свою підложницю в супруги, / Хоча й підтоптану. Нічого, / Аби з-під кесаря. А в кого
- 218В 0320 Преторіанам дав указ, / Щоб все, що хочуть, те й робили, / А ми помилуємо вас.
- 218В 0360 Кесареві-Богу. / Та й пішла понад болотом, / На Тібр поглядає.
- 218В 0368 А твоя дитина / Ще й до щогли прикована – / Не неофіт новий,
- 218В 0527 Нишком проклинала? / А може, й так. Тихесенько / До брами підкралась,
- 218В 0533 Коло брами сіла / Й зажурилась. Незабаром / Брама одчинилась.
- 218В 0551 У пекло римлян. Поскидали / У воду трупи та й назад / З возами скіфи повертали.
- 230В 0042 Що в морду затопив капрала, / Та ще й у церкві, і пропало, / Як на собаці.
- 232В 0009 З нас будуть люде,– ти сказала. / А я й послухав, і учивсь, / І вивчився. А ти збрехала.
- 234В 0014 Пожартуєм, чмокнемося, / Та й поберемося, / Моя крале мальована.
- 234В 0016 Моя крале мальована. / Бо я таки й досі / За тобою чимчикую.
- 234В 0018 За тобою чимчикую. / Ти хоча й пишалась / І з п'яними кесарями
- 235В 0013 Не одинокий, а жонатий / На вольній, бачиться, бо й сам / Уже не панський, а на волі;
- 236В 0014 Та добре вигострить сокиру, / Та й заходиться вже будить. / А то проспить собі небога
- 236В 0021 Та візантійство прославлять, / Та й більше, бачиться, нічого. / -----
- 237В 0015 І розум наш і наш язык... / Та й де той пан, що нам закаже / І думать так і говорить?
- 241В 0005 Святеє слово над землею. / Якби то й ти, дністровий цвіте... / Ні, ні! Крий Боже! Розіпнуть.
- 246В 0007 Валятись, старітись, гнить, / Умерти й сліду не покинуть / На обікраденій землі...
- 249В 0003 Во время Ірода-царя, / Кругом Сіона й на Сіоні / Романські п'яні легіони
- 249В 0007 У Ірода таки самого, / І у порогу й за порогом / Стояли ліктори, а цар...
- 249В 0045 Онуча, сміття з помела / Єго величства. Та й годі. / -----
- 250В 0039 Теслу, було, і струг покине / Та й дивиться; і час мине, / А він і оком не мигне
- 250В 0060 За струг сердега не береться... / Коза нап'ється та й пасеться. / А дівчина собі стоїть,
- 250В 0116 Лілеями та тим рясним / Червоним маком. Та й засни / Під явором у холодочку,
- 250В 0127 Очищі кроткіє Марія / Та й усміхнулась. Зайняла / Козу з козятчком з-під гаю
- 250В 0136 Нагуляюсь?» / Та й замовкла. / Круг себе сумно озирнулась,

- 250B 0188 Їм на вечерю подала. / Сама ж не їла й не пила. / В куточку мовчки прихилилась
 250B 0212 На небі ясно зайнялась. / Марія встала та й пішла / З глеком по воду до криниці.
 250B 0231 Ходім, Маріє, повінчаймось, / А то... Ї не вимовив: уб'ють / На улиці.– І заховаймось
 250B 0241 Купить хустиночку до речі, / Та й за повінчання оддать. / О старче праведний,
 багатий!
 250B 0273 В свою убогую хатину. / Молися й дякуй, що не кинув, / Що на розпуття не прогнав.
 250B 0312 Спаси мене, мій Боже милий! – / Тільки й промовила. Ідуть, / Сумуючи, собі обоє.
 250B 0321 Іде, пасучися, рядком / Ідуть за нею батько й мати, / І починають розмовляти
 250B 0337 Опріснок Йосип у торбині, / Дає та й каже: – На, моя дитино, / Поки що, буде,
 укріпись,
 250B 0340 До Віфлієма не близенько; / Та й я спочину. Утомивсь.– / Та й сіли на шляху
 гарненько
 250B 0341 Та й я спочину. Утомивсь.– / Та й сіли на шляху гарненько / Полудновать. Отож
 сидять,
 250B 0361 Отару гнали чабани, / Та й їх побачили. Небогу, / Її й дитяточко взяли
 250B 0362 Та й їх побачили. Небогу, / Її й дитяточко взяли / І у вертеп свій принесли,
 250B 0384 Од того Ірода. Незримо / Її нечуте сталося тойді. / Ще діточки сповиті спали,
 250B 0405 З її дитяточком малим / І посадили й провели / Вночі тайними манівцями
 250B 0451 І гадки, праведний, не має, / Барило й бочку набиває / Та ще й курникає. А ти?
 250B 0452 Барило й бочку набиває / Та ще й курникає. А ти? / Не плачеш ти і не співаєш,
 250B 0472 Ременю доброго. Спочинув / Та й каже: – Доню, не журись. / Царя вже Ірода не
 стало.
 250B 0475 Чогось увечері наївсь, / Та так наївся, що й опрігсь, / Такеє-то мені сказали.
 250B 0480 Ходім додомоньку, дитино. / – Ходім, – сказала та й пішла / На Ніл сороченята прати
 250B 0489 Поморщив добре постолі / Собі в дорогу. Та й знялись / До сходу сонця, по торбині
 250B 0521 І тяжко, важко усміхнулась, / Та й заридала. Полились / На цямрину святіє сльози
 250B 0523 На цямрину святіє сльози / Та й висохли. А їй, небозі, / Полегшало.
 250B 0528 З малим синком своїм жила, / Таки з Івасем. Та й була / Якась рідня їм. Вранці-рано
 250B 0540 Удвох на улиці, знайшли / Дві палички, та й понесли / Додому матерям на дрова.
 250B 0548 Івась у коники і[г]рався – / Зробило хрестик та й несло / Додому, бачте, показати,
 250B 0550 Додому, бачте, показати, / Що й він уміє майструвати. / Марія ще за ворітьми
 250B 0569 Попестилось собі, погралось / Та й спатоньки, мале, лягло / Таки ж у неї на колінах.
 250B 0577 То щоб його-то не збудить. / Та й не догледіла. Неначе / Окропу капля, як огонь
 250B 0593 У ієсейську. Доглядала ж / Сама його, сама й навчала / Добру і розуму. Івась,
 250B 0596 Таки вдовенко, в його вдавсь, / То вдвох собі й ходили в школу / І вчились вкупочці.
 Ніколи
 250B 0611 Та взявши відер, кандійок, / І батько, й мати, і воно / Пішли на ярмарок у самий
 250B 0616 Дорогше можна. От прийшли, / Розташувались. Батько й мати / Сидять собі та
 продають
 250B 0664 Його слова, його діла – / Все чула, й бачила, і мліла, / І мовчки трепетно раділа,
 250B 0677 На іудейську столицю. / Ї вона заплаче, ідучи / У яр по воду до криниці,
 250B 0692 За ним по улиця[x] ходили, / А іноді й на Єлеон / До його бігали малії.
 266B 0023 Та вже такого сподаря, / Що гради й весі пожирало. / Земля тряслася, трепетала
 268B 0058 Руками скверними створили / Свою надію; й речете, / Що цар наш Бог, і цар надія,
 271B 0011 Любу, молодую, / Возьме її та й огорне / В ризу золотую.
 271B 0015 Білою габою – / Та й спать ляже, втомившись / Турбою такою.
 272B 0002 Наїхали старости / Її молодик за ними: / Вони собі пішли в хату
 272B 0007 В того чорнобривця, / Беру коня, та й нічого – / Веду до криниці.
 277B 0003 Земним богам – царям, / І плуги, й кораблі, / І всі добра землі,
 277B 0015 Тихолюбцям-святим, / Творче неба й землі! / Долгоденствіє їм
 277B 0021 Все богам тим – царям! / І плуги, й кораблі, / І всі добра землі,
 280B 0012 В Путивлі-городі. / Її рече: / – Вітрило-вітре, господине!
 285B 0003 Сміятись, гратись перестали. / Неначе й справді розійшлись!.. / Зійшлись незабаром.
 Побрались;
 285B 0009 ----- / Подай же й нам, всещедрий Боже! / Отак цвісти, отак рости,
 287B 0019 І він pomoже нам калюжу, / Поможе й лихо донести / І поховать лихе дебеле

- 288В 0008 Шкода того барвіночка / Й недосвіта шкода! / -----
 289В 0002 І Архімед, і Галілей / Вина й не бачили. Слей / Потік у черво чернече!
 290В 0012 Ні, я не буду спочивати, / Бо й ти приснишся. І [в] малий / Райочок мій спідтиха-тиха
 291В 0004 Я сам себе, дурний, дурю, / Та ще й співаючи. Орю / Свій переліг – убогу ниву!
 292В 0034 Жидам сердешним заздро стало, / Що й невеличкою царя / І з кізяка хоч олтаря
 292В 0047 Набрал гарем собі чималий / Та й заходився царювать. / Дивилися та дивувалися
 292В 0050 На новобранця чабани / Та промовляли, що й вони / Таки не дурні. Ач якого
 292В 0093 Рідня Саулова пузата / Та ще й гусляра привела, / Якогось чабана Давида.
 292В 0097 Чабан співає, – на войну...- / Саул прочумався, та й ну, / Як той москаль, у батька, в матір
 297В 0001 ----- / Хоча лежачого й не б'ють, / То і полежать не дають
 298В 0003 Душа убога встала рано, / Напряла мало та й лягла / Одпочивать собі, небога.
 302В 0008 А кругом їх верболози / Й лози зеленіють. / -----
 302В 0021 Брало, заспівало. / Вийшли з хати батько й мати / В садок погуляти,
 303В 0023 Святим хрестом і тричі плюнув / Та й знову думать заходивсь / Про те ж таки, що й перше думав.
 303В 0024 Та й знову думать заходивсь / Про те ж таки, що й перше думав. / -----
 304В 0001 ----- / Бували війни й військові свари: / Галагани, і Киселі, і Кочубеї-Нагаї –
 308В 0010 І розуму таки набрались, / То й буде з нас! Ходімо спать, / Ходімо в хату спочивать...
 308В 0031 Помолімось Богу, / Та й рушимо тихесенько / В далеку дорогу –

ЙВАНА 9

- 030А 0483 Пита: «Чи немає / Мого Йвана чорнявого?» / А ті: «Мы не знаєм».
 030А 0673 Біга та голосить; / То проклина свого Йвана, / То плаче, то просить.
 207А 0137 Сідай лишень. Як убили / Твого батька Йвана / В Шляхетчині, то ти ще був
 234А 0348 Святу шапочку в печерах / У Йвана святого, / Щоб голова не боліла
 274А 0329 Ростуть мої квіти! / Та й вирости. Сина Йвана / Оддав якійсь пані
 274А 0451 За Дністром шукала. / Сина Йвана молодого / Оддали в солдати
 114В 0028 Треба варить. Наварили, / Йвана отруїли / Й поховали коло гаю
 146В 0023 Сідаючи їсти: / – Нема мого сина Йвана / І немає вісти.–
 180В 0028 Весела, рада, Боже мій! / Несе додому свого Йвана. / І їй здається, все село

ЙВАНAMI 1

- 221А 0357 А навісна мати / Регочеться, що Йванами / Обох буде звати!

ЙВАНЕ 2

- 030А 0607 Дивись – я не плачу. / Ти не пізнав мене, Йване? / Серце, подивися,
 132В 0015 Просила в придане, / Йване мій, Іване, / Друже мій коханий,

ЙВАСЯ 2

- 030А 0537 Та ніхто про матір на сміх не спита; / А Йвася спитають, заранне спитають, / Не дадуть до мови дитині дожить.
 250В 0546 Отож воно, мале, взяло / Другую паличку у Йвася – / Івась у коники і[г]рався –

ЙДЕ 29

- 030А 0719 Ісуса співає. / Хто йде, їде – не минає: / Хто бублик, хто гроші;
 061А 0001 ----- / Все йде, все минає – і краю немає, / Куди ж воно ділось? Відкіля взялось?
 061А 1003 Скажені собаки: / Йде Залізник Чорним шляхом, / За ним гайдамаки.
 061А 1010 Який-бо ти бевзь і справді! Бачиш, ось що він співав: / щоб ляхи погані, скажені собаки, каялись, бо йде Залізник / Чорним шляхом з гайдамаками, щоб ляхів, бачиш,
 061А 1290 Півень заспівас... / А там... а там... Йде Ярема, / На Дніпр поглядає.
 061А 1372 На базар збирались / Гайдамаки. Йде Ярема, / Залізник гукає:
 061А 1908 Повісила квартиру над віконницею; / Хто йде – не мине, / То кивне, то моргне.
 173А 0212 Ніхто і не бачив. / Сидить вона, не йде в село, / Не пита й не плаче.
 192А 0022 Чи не ревуть круторогі, / Чи не йде чумак з дороги. / Іде чумак з-за Лиману
 207А 0415 Та в Почаїв помолитись, / І вона йде з ними. / -----

- 207A 0440 Тупає ногою / Під козаком; а онде йде / Дідусь з бороною
 266A 0001 ----- / І день не день, і йде не йде, / А літа стрілою
 266A 0001 ----- / І день не день, і йде не йде, / А літа стрілою
 274A 0162 Иди до мене. Кицю, кицю... / Не йде прокляте бісеня! / А то дала б тобі напитись
 006B 0225 В нетопленій хаті. / Сестра плаче, йде шукати / Братів на чужину...
 050B 0293 І дуб зеленіє. / Хто йде, іде – не минають / Зеленого дуба,
 076B 0113 Без тебе я умру! умру! – / І йде, ридаючи, до сина. / Аж тупає, немов біжить.
 076B 0198 Пішла з дівчатами, з народом. / Не із Литви йде князь сподіваний, / Ще не знаємий,
 давно жаданий;
 095B 0151 Уже й зашло, смеркати стало, / Не йде, сердешная, в село, / Сидить під тинном;
 проганяли,
 095B 0154 Уже й собаками цькували – / Не йде, та й годі / -----
 104B 0028 Ішли мажі риплючі. / А за ними йде та чорнявая / Та плаче-рида, йдучи.–
 137B 0012 Народ з попами / З усіх церков на гору йде, / Мов та божа пчола, гуде.
 161B 0325 Уже додому люде йдуть – / Не йде Настусенька, не чуть! / Насилу сотника збудили
 180B 0021 І молиться за його Богу, / І йде на улицю гулять / Гордіше самої цариці.
 200B 0209 Прощатись, люде. Аж гуде, / З усіх усюд народу йде, / Та щось шепочуть про отруту
 209B 0015 Уже й сивоусий собі неборак, / Та і йде до мене... Я собі звернулось, / Щеня мов під
 тинном,– звичайне, мале,
 298B 0010 Ледача воля одурила / Маленьку душу. Сонце йде / І за собою день веде.
 301B 0003 І голову схопивши в руки, / Дивуєшся, чому не йде / Апостол правди і науки!
 305B 0021 Прелюбодійного. А сила / Сатурнова іде та йде, / І гріх той праведний плете,

ЙДЕТЕ 1

- 061A 0219 Виросли чималі, / Йдете в люди, а там тепер / Все письменне стало.

ЙДЕШ 1

- 015A 0009 А думка говорить: / «Куди ти йдеш, не спитавшись? / На кого покинув

ЙДИ 8

- 030A 0230 Та добрії люде; / Молись Богу та йди собі – / Мені легше буде».
 047A 0172 Бо все піде в воду... / Тепер же йди, подивися / На торішню вроду».
 207A 0606 Батькові старому. / Не йди од нас, Степаночку, / Не кидай нас знову.
 274A 0095 ----- / Не йди, небого, будь ти з нами. / У нас, сй-богу, добре жить.
 050B 0002 – Не варт, сй-богу, жить на світі!.. / – То йди топись! – А жінка! Діти? / – Ото ж то,
 бачиш, не бреші!
 073B 0007 Та розважу свою тугу. / Не йди, кажуть, з цієї хати / Не пускають погуляти.
 104B 0075 Хоч продавай хату / Та йди в найми. Отак його / Отой пан проклятий
 134B 0009 Мене клени. / Мене не стане, не йди меж люде, / Иди ти в гай,

ЙДИМО 1

- 308B 0013 Весела хата, щоб ти знала!.. / Ой не йдімо, не ходімо, / Рано, друже, рано –

ЙДІТЬ 1

- 207A 0090 «А я й не бачу! А ідіть / Лишень сюда, та йдіть обоє... / Ануте, діти, отакої!»

ЙДУТЬ 4

- 114A 0413 Ніхто не воює». / «А я чула, що ляхи йдуть». / «То вони жартують.
 006B 0262 Хрущі над вишнями гудуть. / Плугатарі з плугами йдуть, / Співають, ідучи, дівчата,
 161B 0324 Уже й «Достойно» одзвонили, / Уже додому люде йдуть – / Не йде Настусенька, не
 чуть!
 179B 0017 Цілує, вітає, / І йдуть по долині / І йдучи співають.

ЙДУЧИ 16

- 180A 0051 З бенкету п'яний уночі, / Я міркував собі йдучи, / Поки доплентавсь до хатини.
 274A 0027 Бендерським шляхом уночі / Ішли цигане. А йдучи, / Звичайне, вольніє, співали.

- 274A 0038 Неначе п'яна, з приданок / Додому йдучи, молодиця: / «Ой у новій хаті
006B 0046 Встає сам уночі, / Іде в степ, а йдучи / Співа, сумно співає:
104B 0003 Понад Дністром іде вночі / Козак. І дивиться, йдучи, / На каламутну темну воду,
104B 0025 Пішов собі темним яром / Та співає, йдучи: / – Ой із-під гори та із-під кручі
104B 0029 А за ними йде та чорнявая / Та плаче-рида, йдучи.– / -----
158B 0001 ----- / Не додому вночі йдучи / З куминої хати
161B 0314 Іде додому уночі / П'янений сотник, а йдучи / Собі веселий розмовляє:
161B 0396 А може, вмер неборака, / Од шинкарки йдучи? / Байдуже кому питати.
179B 0018 І йдуть по долині / І йдучи співають. / Як діточок двоє,
218B 0150 Аж гульк!.. Іде святий Петро / Та, йдучи в Рим благовістити, / Зайшов у гай води
напитись
250B 0141 На хутір бондарів убогий. / А йдучи, козеня, небога, / Ніби дитину, на руках
299B 0010 А я, отож таки вночі, / Іду та кашляю йдучи. / Дивлюсь: неначе ті ягнята,
303B 0001 ----- / Якось-то йдучи уночі / Понад Невою... та йдучи
303B 0002 Якось-то йдучи уночі / Понад Невою... та йдучи / Міркую сам-таки з собою:

ЙМИ 1

- 180A 0328 Москалеві; от і читай, / І йми ти їм віри! / За богами – панства, панства

ЙМУТЬ 2

- 287B 0002 Моя ти любо! мій ти друже! / Не ймуть нам віри без хреста, / Не ймуть нам віри без
попа.
287B 0003 Не ймуть нам віри без хреста, / Не ймуть нам віри без попа. / Раби, невольники
недужі!

ЙОГО 274

- 010A 0040 Біле тіло вовки з'їли – / Така його доля. / Дарма щоніч дівчинонька
010A 0042 Дарма щоніч дівчинонька / Його виглядає. / Не вернеться чорнобривий
010A 0196 Кінь замордований стоїть, / А біля його молоденький / Козак та дівчина лежить.
016A 0003 Ти з морем говориш, / Збуди його, заграй ти з ним, / Спитай синє море.
016A 0006 Воно знає, де мій милий, / Бо його носило, / Воно скаже, синє море,
016A 0008 Воно скаже, синє море, / Де його поділо. / Коли милого втопило,
016A 0017 На дно моря кану. / Найду його, пригорнуся, / На серці зомлію.
016A 0035 Сироті лежати, / Буде над ним його мила / Квіткою стояти.
016A 0047 Ти з морем говориш, / Збуди його, заграй ти з ним, / Спитай синє море...
018A 0014 Добре тому багатому, / Його люди знають, / А зо мною зострінуться –
019A 0023 День і ніч воркує; / Ніхто його не питає, / Не знає, не чує.
027A 0080 Не вмере козбар, бо навіки / Його привітала. / Будеш, батьку, панувати,
030A 0171 Тяжко зажурився. / Коло його стара мати / Сидить на ослоні,
030A 0253 Ти не скажеш... Ось хто скаже, / Що я його мати! / Боже ти мій!.. Лихо моє!
030A 0366 Далекий шлях, пани-брати, / Знаю його, знаю! / Аж на серці похолоне,
030A 0368 Аж на серці похолоне, / Як його згадаю. / Попоміряв і я колись –
030A 0370 Попоміряв і я колись – / Щоб його не мірять!.. / Розказав би про те лихо,
030A 0389 Щоб бридке приснилось! / Нехай його лихий візьме! / Лучче ж поміркую,
030A 0414 Бере шага, аж труситься: / Тяжко його брати!.. / Та й навіщо?.. А дитина?
030A 0416 Та й навіщо?.. А дитина? / Вона ж його мати! / Заплакала, пішла шляхом,
030A 0535 Має добре слово в світі сирота; / Його б'ють і лають, закують в неволю, / Та ніхто про
матір на сміх не пита;
030A 0542 Хто лобуря водить? Чорняві байстрята... / Одна його доля – чорні бровенята. / Та й
тих люде заздрі не дають носити.
030A 0593 Де ти так барився?» / Та до його... За стремена... / А він подивився,
030A 0653 Воно сиротина; / Возьміть його та оддайте / Старшому за сина.
030A 0655 Старшому за сина. / Возьміть його... бо покину, / Як батько покинув,–
030A 0657 Як батько покинув,– / Бодай його не кидала / Лихая година!
030A 0714 Торбинками обвішаний, / Його повожатий, / Мале дитя, коло його
030A 0715 Його повожатий, / Мале дитя, коло його / На сонці куняє,

- 045A 0002 Перебендя старий, сліпий – / Хто його не знає? / Він усюди вештається
 045A 0045 Та на кобзі грає. / Кругом його степ, як море / Широке, синє:
 045A 0064 Аж небо блакитне широкими б'є; / Спочине на сонці, його запитає, / Де воно ночує,
 як воно встас;
 045A 0072 Що море говорить, де сонце ночує – / Його на сім світі ніхто не прийма; / Один він
 між ними, як сонце високе,
 045A 0074 Один він між ними, як сонце високе, / Його знають люде, бо носить земля; / А якби
 почули, що він, одинокий,
 047A 0105 Легше, мамо, в труні лежать, / Ніж його побачить». / -----
 047A 0201 А я плачу, літа трачу, / Його виглядаю. / Скажи йому, моє серце!
 057A 0071 А за лихо... Та цур йому! / Хто його не знає!.. / А надто той, що дивиться
 061A 0013 І в море безкрає і будеш сіять, / Як над Вавилоном, над його садами, / І над тим, що
 буде з нашими синами;
 061A 0263 Як свою дитину. / А од його, помолившись, / Гайда в Україну!»
 061A 0571 Що-то за хороше! / А червінців! хоч не його, / Так що? Аби гроші». /
 061A 0673 Батько занедужав; / Коло його все поралась...» / «А мене й байдуже?»
 061A 0789 Давайте приску! Де смола? / Кропи його! Отак! Холоне? / Мерщій же приском
 посипай!
 061A 0855 Неначе зна, що не треба / Людям його світу, / Що пожари Україну
 061A 0905 Та й син же штука! Я вчора зострівся з Залізником; / таке розкажує про його, що цур
 йому! «Кошовим, – каже, / – буде, та й годі; а може, ще і гетьманом, коли
 061A 0957 Добре погуляєм! Правду старий співа, як не бреше. / А що б то з його за кобзар був,
 якби не волох! / -----
 061A 0966 Максим; а він як почує, то ще карбованця дасть. Співай, / старче божий, не слухай
 його. / -----
 061A 0982 Запорожці ті хлоп'ята, / Сини його, діти, / Поміркує, загадає,
 061A 0997 З усієї сили – / Нема в його ні оселі, / Ні саду, ні ставу...
 061A 1268 За те, що убогий? / І дівчина його любить, / Хоч лата на латі,
 061A 1278 Яке лихо буде. / Мине лихо... Кругом його / Мов вимерли люде.
 061A 1385 І кажуть, що вкрали / Дочку його, коли знаєш». / «Дочку, у Вільшаній?»
 061A 1471 Жадна випиває / Його сльози, давить душу, / Серце роздирає.
 061A 1475 Ви змиєте горе; / Змийте його... тяжко! Нудно! / І синього моря,
 061A 1491 Згадує Вільшану. / Кличе його: «Серце моє, / Обніми Оксану!
 061A 1578 «Ба ні, дядьку; батько казав, / Що його спалили / Оті ляхи, що там лежать,
 061A 1622 Отам воно; оцим яром / Втрапите до його». / «Що, сьогодні ляхів бачив?»
 061A 1742 Й ми ляхів караєм; / Не про лихо, бо ми його / Не знали й не знаєм.
 061A 1783 Бо мій батько робив гладко, / То й я в його вдався». / -----
 061A 1804 А того, того й не знає, / Що його Оксана / По тім боці за Тікичем
 061A 1945 Світла, діти!.. А де Лейба? / Ще його немає? / Найдти його та повісить.
 061A 1946 Ще його немає? / Найдти його та повісить. / Петелька свиняча!
 061A 2001 Ох, якби я знала, / Що побачу його ще раз, / Що побачу знову,–
 061A 2015 Молилась в неволі – / Ні, бабусю, а за його, / За милого долю.
 061A 2026 Він сирота – хто без мене / Його привітає? / Хто про долю, про недолю,
 061A 2029 Як я, розпитає? / Хто обійме, як я, його? / Хто душу покаже?
 061A 2043 Ждала, виглядала: / «Нема його, не прибуде, / Одна я осталась...»
 061A 2071 По всій Україні / Його знають. Я бачила, / Як села горіли;
 061A 2147 Для людей. А люде? / Не хочать на його й глянуть, / А глянуть – огудять.
 061A 2337 Чому не співає? / Нема його; тепер йому, / Мабуть, не до неї,
 061A 2503 Пекельнії діти / Його брата замучили, / Залізник заплакав
 061A 2507 Умер неборака. / Нудьга його задавила / На чужому полі,
 061A 2510 В чужу землю положила: / Така його доля! / Сумно-сумно гайдамаки
 061A 2533 В Україні жито, / Та не вони його жали. / Що мусим робити?
 114A 0014 Не скаже хоть на сміх: «Нехай спочиває, / Тільки його й долі, що рано заснув». / Чи
 правда, Оксано? чужа чорнобрива!
 114A 0170 І я вас лякаю, бо те лихо знаю, / Бодай його в світі нікому не знать – / Того, що я
 знаю... Минуло, дівчата!

- 114A 0230 Та долі не має. / Його щастя, його доля – / Мої чорні брови,
114A 0230 Та долі не має. / Його щастя, його доля – / Мої чорні брови,
123A 0178 І зовуть заклятим... / Сумно-сумно кругом його... / А вночі, дівчата,
171A 0055 Моє тихе слово. / Може, викую я з його / До старого плуга
173A 0231 А дівчина в темнім гаї / Його з війська виглядає». / -----
180A 0010 Той тузами обирає / Свата в його хаті, / А той нишком у куточку
180A 0025 Так за ним бідкує, / Так із його, сердешного, / Кров, як воду, точить!..
180A 0115 І краю немає! / Ніхто його не додбає / І не розруйнує..
180A 0134 Єдину надію! в військо оддають! / Бо його, бач, трохи! А онде під тином / Опухла
дитина, голоднеє мре,
180A 0160 Пошлем думу аж до Бога, / Його розпитати, / Чи довго ще на сім світі
180A 0313 Високий, сердитий, / Виступає; обок його / Цариця-небога,
180A 0357 До найстаршого... та в пику / Його як затопить!.. / Облизався неборака;
180A 0544 Похмілля прокляте / Його мучило. Як крикне / На самих пузатих –
192A 0061 Чи то нудьга невсипуща / Його з ніг звалила. / Чи то люди поробили
192A 0064 Йому, молодому, / Що привезли його з Дону / На возі додому.
197A 0009 Славний добре знає, / Що не його люди люблять, / А ту тяжку славу,
207A 0034 Проговориш: «Я любила / Його на сім світі / Й на тім світі любитиму...»
207A 0373 Дочка нездужає Ярина; / Його єдина дитина / Покинуть хоче. З ким дожить,
207A 0433 А нищечком у ворожки / Про його спитати. / -----
207A 0462 Поросла травою. / Нема його. У черниці / Косу розплітає
207A 0554 І свого Степана / Не пізнає, таке з його / Зробили кайдани.
207A 0564 Мов сонце побачив. / І беруть його під руки, / І ведуть у хату,
221A 0345 Поки сліпі люде, / Треба його поховати, / А то лихо буде!
234A 0179 Та все ж таки треба / Коло його піклуватись». / «Та воно-то треба.
234A 0228 Чого наймичка сльозами / Його умиває. / Не зна Марко, чого вона
234A 0230 Не зна Марко, чого вона / Так його цілує – / Сама не з'їсть і не доп'є,
234A 0232 Сама не з'їсть і не доп'є, / Його нагодує. / Не зна Марко, як в колиці
256A 0009 Добре, що заснуло. / Хоч і яр той, вже до його / І стежки малої
258A 0006 А в законі господньому / Серце його й воля / Навчається, і стане він,
258A 0032 Да не скаже хитрий ворог: / «Я його подужав». / І всі злі посміяться,
258A 0171 І думи лукаві. / Дивіться ділам його, / Його вічній славі.
258A 0172 Дивіться ділам його, / Його вічній славі. / Благо тому, кого Господь
266A 0046 За три шаги продається / Та з його й сміється. / От де лихо! От де серце
266A 0053 І в людях кохалось, / І вони його вітали, / Гралися, хвалили..
269A 0002 За що ми любимо Богдана? / За те, що москалі його забули, / У дурні німчики обули
270A 0044 Я не знала, що байстря я, / Що його дитина. / Пан поїхав десь далеко,
270A 0047 А мене покинув. / І прокляли його люде, / Будинок спалили..
274A 0032 Огонь чималий розвели / І кругом його посідали. / Хто з шашликом, а хто і так.
274A 0124 Сироті старому? / Один дума, як би його / Достроїть палати.
274A 0126 Достроїть палати. / Другий дума, як би його / На подзвін придбати.
274A 0265 А він уже ледве дише... / Я до його: «Тату! / Мій таточку! це я прийшла».
274A 0323 Аж і сам приїхав. / Я до його кинулася, / Забудучи лихо.
274A 0349 Чи в вас єсть Бог який-небудь? / В нас його немає... / Пани вкрали та в шкатулі
274A 0359 Дитя своє. Полетіла / Я його шукати / В Волощину. Та й шукаю,
274A 0370 А як найду ката, / То й спушу його на його. / Отойді, проклятий!..
274A 0370 А як найду ката, / То й спушу його на його. / Отойді, проклятий!..
274A 0372 Отойді, проклятий!.. / Ні, не спушу. Сама його / Загризу... Чи чуєш?
274A 0463 Та пішла в палати / Лічить його, помагати, / А не проклинати.
274A 0467 Бо не допустили. / А як умер, то за його / Богу помолилась.
006B 0021 Господа моліте. / І його забудьте, други, / І не проклинайте.
006B 0090 Молися, сину, за Україну / Його замучили колись.– / Мені однаково, чи буде
014B 0067 Та Бог помилював... А знаєш, / Його до нас перевели / Із армії чи що?
016B 0137 Господь їй радості на світі. / Узрїть його, поціловать / Своє єдинеє дитя,
016B 0139 Своє єдинеє дитя, / І перший крик його почути... / Ох, діти! Діти! Діти!
016B 0378 Та любо та тихо. / Так і ми його покинем, / Так і Бог покине.

- 038В 0104 Воно тебе весь вік дурило. / Приспи ж його і занехай / Свою Борзну і Фастовщину,
050В 0017 А вдові убогій, / Мабуть, не до його, / Бо залили за шкуру сала,
050В 0115 А що пак, Максиме! / (Бо його Максимом звали.) / Попродай скотину
050В 0173 А зять пішов у москалі. / Не жаль було його нікому, / Та ще й сміялись у селі!
050В 0207 ----- / – Чого він придибав? Нема в його хати, / Ні сестри, ні брата, нікого нема.
050В 0209 Ні сестри, ні брата, нікого нема. / Чого ж він приплентав? – А хто його зна! / Чи чув
ти, що кажуть: легше умирати
050В 0246 Хоч би тобі лихе слово / Почув хто од його. / – І талан і безталання –
050В 0286 Громадою при долині / Його поховали / І долину і криницю
057В 0151 Максимову хату / (Бо його Максимом звали, / Вдовиного зятя)
057В 0176 А з сином-парубком; женити / Його збиралась восени. / Аж гульк! Од
матушки-цариці,
057В 0215 Погнали й Максима. / Там-то його й скалічено, / Та й на Україну
057В 0223 Гадина впилася / В саме серце; кругом його / Тричі повилася.
057В 0269 Моя ти дитино! / Я вбив його! Постривай лиш, / Трохи одпочину.
057В 0379 А я... я за ноги / Вхопив його, та й укинув / Максима святого
057В 0394 Поставили громадою, / А його криницю / Москалевою назвали.
068В 0061 Не повинен знать невольник. / Така його доля. / Отож і вивчився я, виріс,
072В 0013 Не буде нічого. / Як же його у неволі / Жити без надії?
074В 0067 На долину заїзжають, / Дивуються з його / І моляться, і жертвами
076В 0085 Що дома нищечком робилось, / Що з дому цар його украв / Не золото, не сrebro,
076В 0087 Не золото, не сrebro, / А лучшєє його добро, / Його Версавію украв.
076В 0088 А лучшєє його добро, / Його Версавію украв. / А щоб не знав він тії шкоди,
076В 0090 А щоб не знав він тії шкоди, / То цар убив його, та й годі. / А потім цар перед
народом
076В 0098 Не дуже був благочестивий. / Була дочка в його Фамар / І син Амон. І се не диво.
076В 0103 А ось які. Амон щасливий, / Вродливий первенець його! / Лежить, нездужає чогось?
076В 0125 Та щоб сама і принесла, / То я, вкусив його, возстану / З одра недуги.– Вранці-рано
076В 0147 Одрях старий, і покривали / Многими ризами його, / А все-таки не нагрівали
076В 0152 (Натуру вовчу добре знали), / То, щоб нагрить його, взяли, / Царевен паче красотою,
076В 0177 Дружина, отроки, народ / Кругом його во златі сяють. / У князя свято, виглядає
083В 0026 Байстрюк собі, та ще й убогий, / Так і нікому не до його, / Стоїть собі, як той...
083В 0054 Пішов собі... З того часу / Не чуть його стало... / З того часу титарівні
083В 0068 Ти насміялась... Стало жаль / Тобі його... Нудьга, печаль / І сором душу оступила,
083В 0094 Втоптала стежку на могилу, / Все виглядає його ходила. / І стежка стала заростать,
083В 0099 А він канув, провалився, / Його вже й забули, / Чи й був коли? Год за годом
083В 0150 Ти насміялася колись. / А тепер сама до його / У садочок ходиш,
083В 0222 Ото він самий! Покарав / Його Господь за гріх великий / Не смертію – він буде жить,
091В 0001 ----- / Не жаль на злого, коло його / І слава сторожем стоїть.
091В 0026 Та й тільки ж то. Кругом паскуда! / Чому ж його не так зовуть? / Чому на його не
плюють?
091В 0027 Чому ж його не так зовуть? / Чому на його не плюють? / Чому не топчуть!! Люде,
люде!
091В 0031 У вас хоч матір попроси, / То оддасте, Не жаль на його, / На п'яного Петра кривого.
095В 0163 І просить, благає, / Щоб на його подивилась, / Щоб утерла очі...
095В 0242 І просить пити... А ти знаєш, / Що я зарізала його?.. / Дивися, онде головою
102В 0007 Неначе наш Дніпро широкий, / Слова його лились, текли / І в серце падали глибоко!
104В 0075 Хоч продавай хату / Та йди в найми. Отак його / Отой пан проклятий
104В 0089 Дума погуляти! / Як же його? Що діяти? / Горе мое! Горе! –
104В 0142 І нагодувала, / І спать його, веселого, / В коморі поклала!..
108В 0019 Й не знаєш, де дітись, / І ждеш його, того світу, / Мов матері діти.
127В 0013 Горенько йому. / Воли його коло воза / Понура стоять.
127В 0016 А із стєпу гайворони / До його летять. / – Ой не клюйте, гайворони,
129В 0033 У Криму дєсь пропадає, / Хто його достане, / То той мені, запорожці,
131В 0013 Їде пан гульвіса. / Цькують його собаками, / Крутять назад руки
131В 0017 Смертельніє муки; / У льох його, молодого, / Той пан замикає...

- 140В 0014 Та з чумацькими возами. / Ідуть його воли, / Воли половії,
140В 0021 Та притиками яму, / Завернули його у тую рогожу / Та й спустили Івана
140В 0026 Ой Боже милий! милий, милосердий, / А я так його любила. / -----
147В 0043 Село зеленіє. / Ніхто в його не заходить, / Тільки вітер віє
152В 0003 Гусарин-москаль. / Чого ж мені його шкода, / Чого його жаль?
152В 0004 Чого ж мені його шкода, / Чого його жаль? / Що на йому жупан куций,
153В 0006 Тойді здоровий-прездоровий / Зробили з його лазарет, / А бакалярів розігнали
153В 0011 По походю. Отже назвать, / Сй-богу, я його не вмюю / Того студента, що ж нам діять?
158В 0023 Наступає свято... / Тяжко його, друже-брате, / Самому стрічати
161В 0019 А сотник був собі багатий, / То в його, знаєте, росло / На божій харчі за дитину
161В 0046 Пташкою літає. / То посидить коло його, / Руку поцілує,
161В 0136 хрестить його і цілує.) Боже тебе благослови, / моя дитино! Настусю! Поведи його в
покої / та нагодуй, бо він ще, може, й не обідав.
161В 0224 Великий світ наш, не загинеш! / Дивися, пся його личина! / Оце-то так, що богослов!
161В 0235 А шануйте, чтіте, / Поважайте його, діти, / Бо то батько сивий!
161В 0332 Уже повинчана гуляє / Його Настуся молода! / Вернувся сотник мій додому,
161В 0403 Над ним не вкопали. / Аж жаль його. Був багатий, / І рідня і діти
161В 0405 І рідня і діти / Єсть у його, а нікому / Хрест постановити.
174В 0019 До школи дала. / А із школи його взявши, / Коня купила,
174В 0025 Златом окула, / Одягла його в червоний / В жупан дорогий.
175В 0079 Сердешного невольника / І його сторожу. / Коли дивиться, погляне...
175В 0090 Ні знати, ні чути / Його плачу вседневного... / Не почастивала
175В 0094 І не привітала, / Тільки глянула на його... / Та й більше нічого.
180В 0017 І дожидає того світу, / Щоб знов на його надивитись, / Наговоритись.– Це моє!
180В 0019 Наговоритись.– Це моє! / Моє! – І дивиться на його, / І молиться за його Богу,
180В 0020 Моє! – І дивиться на його, / І молиться за його Богу, / І йде на улицю гулять
180В 0030 І їй здається, все село / Весь день дивилося на його, / Що тільки й дива там було,
183В 0003 Чи Богу молюся, / Усе думаю про його / І чогось боюся.
183В 0027 Чи то так гуляю, / Усе думаю про його, / І сама не знаю,
183В 0031 У той гай ходила? / І за що його так довго, / Так тяжко любила!
184В 0007 Надія ангелом святим, / І зоря, молодість його, / Витає весело над ним.
185В 0005 Усе, що треба, що й не треба. / А то не діждешся його, / Того писання святого,
188В 0017 Даремне, марне пролетять / Його найкращі літа, / Що він не знатиме, де дітись
192В 0012 До річечки собі напиться. / А річечка його взяла / Та в Дніпр широкий понесла,
200В 0072 «Нехай хто хоче!» – Й повела / Його в палати. А в палатах / Причепурила, одягла,
200В 0080 Бо ми не знаєм, що твориться / У його там. А він хоч зна, / Та нам не скаже. Якби
знала
200В 0124 Сердега разом одурила. / Та й як його одній святії / Прожити літа молодії?
200В 0134 А наш несолений куліш – / Як знаєш, так його і їж. / -----
200В 0219 «Тепер скажіте, християни, / Хто отруїв його?» Гудуть, / Мов стиха дзвони. «Пані!
Пані!» –
200В 0229 ----- / Його недовго мордували / В тюрмі, в суді, а в добрий час
209В 0035 Усі ми однако за волю лягли, / Усі ми і встанем, та Бог його знає, / Коли-то те буде.
Дивися ж, дитино!
209В 0054 Аж поки третій Сигизмонд / З проклятими його ксьондзами / Не роз'єднали нас...
Отак
209В 0058 Во ім'я Господа Христа / І матері його святої! / Ляхи прийшли на нас войною!
215В 0024 Посеред шляху... і розбили / О його... Бога боячись! / Моє малее, та убоге
216В 0005 Таки аж надто. Не на мир / І на діла його дивившись, / А так, мов іноді упившись
218В 0049 Що він зробив ім? І за що / Його, святого, мордували, / Во узи кували;
218В 0051 Во узи кували; / І главу його честную / Терном увінчали?
218В 0058 Ні сам сивий верхотворець, / Ні його святії – / Помощники, поборники,
218В 0210 Де він канає, пропадає! / Ідеш шукать його в Сибір / Чи теє, в Скіфію... І ти...
218В 0242 І в Сіракузи поплила. / Та там уже його в кайданах / Найшла, сердешная, в тюрмі.
218В 0249 Свогого сина, аж поки-то / Його в кайданах поженуть / Бульвар мести.
218В 0346 Алкідова мати / Пішла його зострінути, / Святих привітати

- 218В 0409 – Моліться, братія! Моліться / За ката лютого. Його / В своїх молитвах пом'яніте.
 218В 0411 В своїх молитвах пом'яніте. / Перед гординою його, / Брати мої, не поклоніться.
 218В 0474 І стихла буря. Де ж була? / Де ти сховалась? Чом на його, / На кесаря свого святого,
 218В 0485 О горе лютеє моє! / Моя ти доленько! Без його / Що я робитиму? До кого
 218В 0565 Тебе розп'ятий син Марії. / І ти слова його живії / В живу душу прийняла.
 230В 0069 Встають стовпом передо мною / Його безбожнії діла... / Безбожний царю! Творче зла!
 235В 0021 На сина глянула, взяла / Його тихенько сповила / Та, щоб дожать до ланового,
 250В 0074 Плечми моїми молодими / Його старії підопру! – / І кинула кругом очима,
 250В 0168 Дитину, сина. А Захарій / Старий нарек його Іваном... / Так бачиш що! – А гость
 роззутий,
 250В 0178 І ніби справді засіяв. / Марія на його зирнула / І стрепенулась. Пригорнулась
 250В 0193 Дивочний гость той говорив. / І словеса його святис / На серце падали Марії,
 250В 0222 Додому. / Жде його Марія, / І ждучи плаче, молодії
 250В 0263 На брак окрадений! Не чуть, / Не чуть ані його, ані Месії, / А люде ждуть чогось і
 ждуть,
 250В 0268 І ждеш і ждатимеш од Бога / І од людей його? Нічого, / Ніже апостола того,
 250В 0282 Провозвістителя Месії. / – Його! – промовила Марія, / І веселесенька пішла
 250В 0285 У Назарет. І він радіє, / Що наймичка його несла / В утробі праведную душу
 250В 0300 Надворі крикнуло.– Указ / Од кесаря, його самого, / Щоб ви сьогодні, сей же час!
 250В 0364 І у вертеп свій принесли, / І чабани його убогі / Еммануїлом нарекли.
 250В 0455 Гадаєш, думаєш-гадаєш, / Як його вчити, навести / На путь святий святого сина,
 250В 0457 На путь святий святого сина, / І як його од зол спасти? / Од бурь житейських
 одвести?
 250В 0579 Окропу капля, як огонь / На його впала, і воно / Прокинулось. Швиденько сльози
 250В 0593 У ієсейську. Доглядала ж / Сама його, сама й навчала / Добру і розуму. Івась,
 250В 0595 Добру і розуму. Івась, / Таки вдовенко, в його вдавсь, / То вдвох собі й ходили в
 школу
 250В 0608 Старий на сина дивувавсь, / Який-то з його майстер буде! / Які-то люди з його
 будуть!
 250В 0609 Який-то з його майстер буде! / Які-то люди з його будуть! / Та взявши відер,
 кандійок,
 250В 0632 І дивувались фарисеї / І книжники його речам. / А радість матері Марії
 250В 0656 І ти пішла. В старій хатині / В чужій покинула його, / Святого Йосипа свого!
 250В 0663 Святая мати всюди йшла, / Його слова, його діла – / Все чула, й бачила, і мліла,
 250В 0663 Святая мати всюди йшла, / Його слова, його діла – / Все чула, й бачила, і мліла,
 250В 0683 І пити дасть, і отрясе, / Одує прах з його хітона, / Зашие дірочку та знову
 250В 0689 А ж ось і дівора біжить / Із города. Його любили / Святис діточки. Слідком
 250В 0693 А іноді й на Єлеон / До його бігали малії. / Отож прибігли.– О святії!
 250В 0704 Не вняли слову! Розп'яли! / Як розпинаєть його вели, / Ти на розпутії стояла
 250В 0707 З малими дітьми. Мужики, / Його брати, ученики, / Перелякались, повтікали.
 250В 0725 Талан твій латаний, небого! / Брати його, ученики, / Нетвердії, душеубогі,
 266В 0013 Хватає в бур'яні курча, / Ключе і рве його. А люде... / Хоч бачать люде, та мовчать.
 266В 0016 Отож львеня те дике! люте! / Підстерегли його, взяли. / Та, закувавши добре в пута,
 272В 0005 З батьком розмовляти; / А я в його, молодого, / В того чорнобривця,
 280В 0008 На княжому дебелим тілі / Засохлу кров його... Отру / Глибокії на любім ладо рани.–
 287В 0013 Карать і миловать не буде: / Ми не раби його – ми люде! / Моя ти люблю! усміхнись
 292В 0070 Сердешний одурів. Панове! / Чи нам його тепер лічить? / Чи заходиться та зробити
 292В 0103 Трохи не вбив. Якби він знав, / Яке-то лихо з його вийде, / З того лукавого Давида,
 300В 0016 А люде так собі пожнуть / І скажуть: – Десь його убито, / Сердешного, на чужині!–

ЙОГО-ТО 1

- 250В 0576 Тихенько-тихо. Ангел спить, / То щоб його-то не збудить. / Та й не догледіла. Неначе

ЙОМУ 65

- 030А 0223 Заридала Катерина, / Та бух йому в ноги: / «Прости мені, мій батечку,
 030А 0383 І свого чимало... / Цур же йому!.. А тим часом / Кете лиш кресало

- 030A 0564 «Еге, бачу, яка fuga! / Цур же йому з лісом! / Піти в хату... Що там таке?
030A 0640 Та в хатину. Вертається, / Несе йому сина. / Несповита, заплакана
030A 0700 А тому, тому на світі, / Що йому зосталось, / Кого батько і не бачив,
045A 0011 І днює й ночує; / Нема йому в світі хати, / Недоля жартує
045A 0014 Над старою головою, / А йому байдуже!.. / Сяде собі, заспіває:
047A 0202 Його виглядаю. / Скажи йому, моє серце! / Що сміються люди,
047A 0204 Що сміються люди, / Скажи йому, що загину, / Коли не прибуде!
057A 0070 А слова – немає... / А за лихо... Та цур йому! / Хто його не знає!..
057A 0074 На людей душою – / Пекло йому на сім світі, / А на тім...
061A 0027 Ні, не заховаю, бо душа жива. / Як небо блакитне – нема йому краю, / Так душі
почину і краю немає.
061A 0379 Люди одібрали, бо їм було мало. / «Нащо йому доля? треба закопати: / Він і так
багатий...»
061A 0736 Гріха на всю губу! / Тоді, тоді... Та цур йому, / А дуже цікаве!
061A 0905 Та й син же штука! Я вчора зострівся з Залізником; / таке розкажу про його, що цур
йому! «Кошовим, – каже, / – буде, та й годі; а може, ще і гетьманом, коли
061A 1048 З возами на плечах / Кричать йому гайдамаки. / «Добре, хлопці, нате!
061A 1467 Не знає, не бачить, / Як убитий. Тяжко йому, / Тяжко, а не плаче.
061A 1825 Приборкана, плаче?» / Тяжко йому. / А із яру
061A 1897 Старий рудий бабу кличе, / А та йому дулі тиче: / «Оженився, сатано,–
061A 2337 Чому не співає? / Нема його; тепер йому, / Мабуть, не до неї,
061A 2493 Ножі поцербрили. / Нема Гонти; нема йому / Хреста, ні могили.
114A 0137 В глухій домовині / Усміхнуся; скажу йому: / «Орле сизокрилий,
114A 0366 З ким коли стояла. Питала б сама, / Сама свого серця; дала б йому волю / Любить,
кого знає. Я б тебе сховав
123A 0120 Мліє на тім боці... / І я колись... Та цур йому! / Сором – не згадаю.
150A 0062 Неначе скажений; то стогне, то вис: / Йому Візантію хочеться збудить. / «Не буди,
Босфоре: буде тобі горе;
154A 0064 Неначе скажений, то стогне, то вис. / Йому Візантію хочеться збудить. / «Не буди,
Босфоре, буде тобі горе,
173A 0003 В зеленій діброві, / Дала йому карі очі / І чорнії брови.
173A 0007 Всіх святих благала, / Та щоб йому всі святії / Талан-долю слали.
192A 0063 Чи то люди поробили / Йому, молодому, / Що привезли його з Дону
199A 0309 І не стрепенувся... / Перед огнем; став на йому / І молитву діє:
207A 0211 Дивиться Ярина та нишком сміється. / «Що се йому стало? Ні їсти, ні пити – / Нічого
не хоче! Чи не занедужав?
207A 0251 Та ще й умре. О Боже мій! / А йому байдуже, / Мов сміється. Степаночку,
207A 0314 Молодій ще силі, / Послужи йому так щиро, / Як мені служила!»
207A 0568 Мов рідного брата. / І голову йому змила, / І ноги умила,
207A 0604 А ти будеш братом, / І дітьми йому обоє, / Батькові старому.
207A 0672 Хлопців підмовляє. / Нехай йому Бог поможе! / А що з того буде,
221A 0336 Я золотом розтопленим / Заллю йому очі! / -----
221A 0434 ----- / Та цур йому! / Лучше полягаєм
221A 0472 Та в дурні й убрався. / Якби йому Богдан оце / У руки попався,
234A 0211 В будень і в неділю / Головоньку йому змиє, / Й сорочечку білу
006B 0154 Милій з того світа. / Зов'ю йому кубелечко, / І сама прилину,
033B 0047 І все то те лихо, все, кажуть, од Бога! / Чи вже ж йому любо людей мордувать? / А
надто сердешну мою Україну.
044B 0071 Розбиті копита... / А на йому сіделечко, / Хустиною вкрите.
046B 0042 Щоб не довелося, брате, / І йому каратись. / Як я тепер у неволі
050B 0216 Зажуривсь москаль-каліка, / Де йому подітись? / Вдовиченко в пікінерах,
050B 0223 Зима залютує. / Нема йому в світі долі, / Полинула в поле!
057B 0170 Що на світі діять? / І що тепер йому почати? / Подумавши, перехрестивсь
057B 0336 (Не сам один; толокою / Йому помагати / Й добрі люде приходили
076B 0083 З своїм царем. І Гурій спав. / Йому, сердешному, й не снилось, / Що дома нищечком
робилось,

- 083B 0152 У садочок ходиш, / Сама йому, байстрюкові, / Як панові, годиш!
 088B 0046 І що хороше-дороге / Було в йому, то розлилося, / Що ось як жити довелося,—
 104B 0062 Що тут робить? За чоловіка, / Укоротивши йому віка... / А жінку можна привітати.
 104B 0104 Тільки сльози лити! / Більш нічого. Нудно йому / На чужому полі!
 104B 0110 Світ божий не милий. / Нудно йому на чужині, / І добро остило!
 127B 0012 Покинули товариші – / Горенько йому. / Воли його коло воза
 128B 0013 В неділю на місто. / Скажу йому: сватай мене / Або одчепися!..
 137B 0064 Я стар чоловік, нездужаю встати, / Буду йому пораду давати, / По-батьківській
 научати,
 140B 0019 Коло воликів немає. / Ой копали йому в степу при дорозі / Та притиками яму,
 150B 0006 Шукаю Бога, а нахожу / Таке, що цур йому й казати. / От що зробили з мене годи
 152B 0005 Чого його жаль? / Що на йому жупан куций, / Що гусарин чорноусий,
 174B 0021 Коня купила, / А коня йому купивши, / Сідельце сама
 249B 0011 Лизав у ліктора халяву, / Щоб той йому на те, на се... / Хоч півдинарія позичив;
 250B 0047 Та вовну білу пряде / На той бурнус йому святешний / Або на берег поведе
 250B 0072 Од вітру хилиться в яру. / – Йому я стану за дитину. / Плечми моїми молодими
 250B 0468 Носив у город шапличок / Продасть. Йому медяничок, / А їй немудрую хустину,

ЙОСИП 7

- 250B 0055 І рада, аж сміється, рада / Що Йосип, сидячи, мовчав, / Не боронив їй, не спиняв
 250B 0209 Огонь тихенько на кабиці, / А Йосип праведний сидить / Та думає. Уже зірниця
 250B 0228 Цвіт зельний, наша краса! – / Промовив Йосип.– Диво сталося / З тобою, доненько
 моя!
 250B 0324 Поволі, тихо.– Семіон / Протопресвітер,– Йосип мовив,– / Таке-то пророче слово
 250B 0336 Найшов / Опріснок Йосип у торбині, / Дає та й каже: – На, моя дитино,
 250B 0429 Колиску тую плетучи. / А Йосип заходився хату / Із очерету будувати,
 250B 0484 Коза з козятком коло хати, / А Йосип сина забавляв, / На призьбі сидя, поки мати

ЙОСИПА 5

- 250B 0026 ----- / У Йосипа, у тесляра / Чи бондаря того святого,
 250B 0181 Неначе злякане дитя, / До Йосипа свого старого, / А потім гостя молодого
 250B 0420 Тебе ж, сердешну, копт убогий / Хотів у Йосипа купити, / Та здохла ти. Мабуть,
 дорога
 250B 0657 В чужій покинула його, / Святого Йосипа свого! / Пішла тинятись попідтинню,
 250B 0721 Її зарізали в тюрмі. / І Йосипа твого не стало. / І ти, як палець той, осталась

ЙТИ 7

- 047A 0176 «Спасибі, бабусю!» / Вийшла з хати – чи йти, чи ні?.. / «Ні! Вже не вернеться!»
 123A 0101 Треба трути роздобути, / Треба йти шукати / Стару відьму!»
 173A 0160 Треба торбу брати / Та йти... іти собак дражнить / Од хати до хати.
 050B 0021 Думала – в черниці / Або йти топиться, / Так жаль маленьких діток стало!
 151B 0007 Сироті, робити? / Чи йти в люде жити, / Чи дома журитись?
 245B 0024 На панщині, а я в неволі!.. / Отак нам довелося йти / Ще змалечку колючу ниву!
 285B 0011 Отак цвісти, отак рости, / Так одружитися і йти, / Не сварячись в тяжкій дорозі,

ЙШЛА 4

- 030A 0422 Довго, довго, сердешная, / Все йшла та питала; / Було й таке, що під тиню
 221A 0103 Як вертався із-під Полтави. / А я йшла з водою / До хатини... А він мені
 234A 0390 А внучка в юпку одяглась / У Катрину і ніби йшла / До діда в гості. Засміявся
 250B 0662 Бо за сином / Свята мати всюди йшла, / Його слова, його діла –

ЙШЛИ 6

- 061A 2443 Давно те минуло, як тими шляхами, / Де йшли гайдамаки, малими ногами / Ходив я,
 та плакав, та людей шукав,
 114A 0312 ----- / Отак ордою йшли придани, / Співали п'яні; а Мар'яна
 114A 0360 Як п'яні придани / Йшли по улиці, співали. / «Мар'яно! Мар'яно!

221A 0372 А третій горбатий. / Йшли в Суботов про Богдана / Мирянам співати.
057В 0183 Бо на Україні в нас, бувало, / У козаки охочі йшли, / А в пікінери вербовали,
232В 0013 Ми не лукавили з тобою, / Ми просто йшли; у нас нема / Зерна неправди за собою.

ЙШЛО 1

095В 0047 Недавно це було. / Через село весілля йшло, / А пан з костьолю їхав,

